

- Ức Ốc Ngư -

HỆ THỐNG TRUNG Y

HỆ THỐNG TRUNG Y

Tác giả: Ức Ốc Ngư

Thể loại: Dị Năng, Đô Thị, Sảng Văn, Y Học

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Đây là truyện do **Tách Trà Thanh Xuân** dịch.

#Trung_Y #Hài_Hước

Trần Khánh vốn là một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học Trung Y Bắc Kinh, trở về Hán Y Đường của nhà mình làm việc.

Ngay ngày đầu tiên tọa chẩn, hắn đã kích hoạt được hệ thống đại y.

Lúc Trần Khánh mở đại lễ bao tân thủ, lại ngoài ý muốn nhận được kỹ năng bị động thiết chẩn Đăng Phong Tạo Cực.

Rồi lần đầu tiên hắn kiểm tra bảng giao diện thuộc tính, bỗng phát hiện ra mình sở hữu kỹ năng Linh Thức, có thể nói chuyện với lục phủ ngũ tạng của bệnh nhân...

***

"Tê ~~ lạnh thật nha, ngày hôm qua mập mạp này ăn mười ba cây kem que, suýt chút nữa đã đông chết ta rồi."

"Đừng nói nữa, tối hôm qua hắn nấc suốt cả đêm, cả ta còn chẳng được ngủ ngon, tức muốn nổ phổi."

"Đừng mắng nữa, đừng mắng nữa, không phải chỉ là tham ăn một

chút thôi sao? Chuyện quá nhỏ. Các ngươi xem hắn thức đêm tới mười mấy năm, ta đã gầy xọp đi rồi, nhưng ta có nói cái gì không?"

"Ồn ào om sòm, mấy chuyện này có lớn lao gì đâu? Ở trong bụng ta còn một đống đá đây này. Mọi người cứ học theo ta đi, nằm xuống là xong việc."

"Tức chết ta! Tức chết ta rồi! Sắp hơn 200 cân đến nơi, thế mà mỗi ngày cứ ăn vô tội vạ, mệt muốn chết ta mà. Nếu hắn còn tiếp tục như vậy, tất cả mọi người đừng hòng sống sót nữa."

Cái quỷ gì đây?

Là ai đang nói chuyện vậy?

...

Mục lục

Chương 1 - Hệ Thống Đại Y! VIPtruyenfull.com - ebook truyện dịch giá rẻ
Chương 2 - Nói Chuyện Với Ngũ Tạng!
Chương 3 - Thận Kết Sỏi???
Chương 4 - Làm Sao Mà Anh Biết???
Chương 5 - Bác Sĩ, Anh Chụp CT Cho Tôi Đi!
Chương 6 - Có Thật Sự Thần Kỳ Như Vậy Không?
Chương 7 - Hóa Ra Là Chịu Đói Làm Nên!
Chương 8 - Hoàn Toàn Bị Nhìn Thấu Rồi!
Chương 9 - Cái Gì Gọi Là Khoa Học?
Chương 10 - Con Mắt Thấu Thị!
Chương 11 - Ăn Cái Này Sẽ Gầy Đi Hả?
Chương 12 - Y Thuật Cao Nhưng Tính Cách Có Chút Khuyết Điểm!
Chương 13 - Đầu Óc Ngâm Nước Mới Làm Như Vậy!
Chương 14 - Thuật Khả Cầu, Đạo Khó Được!
Chương 15 - Đắc Khí!
Chương 16 - Đạo Không Xa Người, Y Không Gõ Cửa!!!
Chương 17 - Âm Dương Mạch!
Chương 18 - Tọa Đàm Diễn Thuyết!
Chương 19 - Chẳng Lẽ Là Bạn Của Triệu Gia Gia???
Chương 20 - Cần Giải Biểu Trước!
Chương 21 - Bởi Vì Nó Rẻ Nha!
Chương 22 - Vô Tâm Cắm Liễu, Liễu Lên Xanh
Chương 23 - Bệnh Nhân Nhất Tâm Nhị Dụng!
Chương 24 - Tình Huống Không Đúng!
Chương 25 - Ngũ Tạng Tàng Thần!
Chương 26 - Tôi Phục Tùng!
Chương 27 - Nguyên Nhân Lớn Nhất Chính Là Quá … Nhàn!
Chương 28 - Bác Sĩ! Tôi Đến Tái Khám!
Chương 29 - Vì Sao Không Nên Ăn Bên Ngoài?
Chương 30 - Đứng Thôi Mà, Có Gì Khó Đâu?
Chương 31 - Bác Sĩ, Anh Là Người Hay Quỷ?
Chương 32 - Tôi Muốn Khiếu Nại!
Chương 33 - Nói Thẳng Ra Chính Là EQ Không Cao!
Chương 34 - Ai Mà Chẳng Phải Chết Một Lần???

Chương 35 - Cấp Cứu!
Chương 36 - Anh Đại Nhân Có Đại Lượng, Đừng So Đo Với Cô Ấy!
Chương 37 - Vấn Đề Nằm Ở Nhân Tố Bên Ngoài!
Chương 38 - Thuốc Giảm Cân!
Chương 39 - Tín Hiệu Cảnh Báo Của Cơ Thể!
Chương 40 - Giúp Tôi Cởi Áo Cô Ấy Ra!
Chương 41 - Tôi Có Thể Hỏi Xem Anh Muốn Châm Ở Đâu Không?
Chương 42 - Nhân Sinh Là Một Mảnh U Ám!!!
Chương 43 - Có Phải Tiêu Chuẩn Thu Phí Này Hơi Thấp Quá Hay Không???
Chương 44 - Kỳ Thật Xem Bệnh Cho Người Cũng Là Chính Mình Tu Tâm…
Chương 45 - Lên Mạng Xem Video!
Chương 46 - Linh Xu · Quan Châm Thiên
Chương 47 - Du Thứ Hoàn Mỹ!
Chương 48 - Đắc Khí Là Gì?
Chương 49 - Quan Niệm Cực Kỳ Sai Lầm!
Chương 50 - Hiện Trạng Của Đại Học Trung Y!
Chương 51 - Ai Là Kẻ Vô Tri?
Chương 52 - Danh Sách Bài Đăng Hot!
Chương 53 - Khoa Học Hóa Sinh Ra Quái Thai!
Chương 54 - Bệnh Do Áp Lực Học Hành???
Chương 55 - Sinh Bệnh Vì Yêu Sớm???
Chương 56 - Vị Dược Mà Rất Nhiều Người Học Trung Y Đều Không Dám Dùng!
Chương 57 - Thủ Pháp Đạo Y!
Chương 58 - Con Học Trên Mạng!
Chương 59 - Tới Phòng Khám Bệnh Số Bốn!
Chương 60 - Phải Vô Tri Tới Trình Độ Nào Mới Dám Nói Như Vậy???
Chương 61 - Điều Thần! Lý Do Này Không Đủ Ư?
Chương 62 - Không Tu Y Đức, Vĩnh Viễn Không Học Được Tinh Túy!
Chương 63 - Hài Tử Vương Trần Khánh!
Chương 64 - Vũ Khí Sắc Bén Nhất!
Chương 65 - Ứng Cử Viên Dự Bị Cho Bệnh Trầm Cảm!!!
Chương 66 - Bệnh Tại Tinh Thần!
Chương 67 - Do Tôi Tự Tìm Về Sao?
Chương 68 - Tâm Bệnh!
Chương 69 - Vì Sao Đau Đầu Lại Châm Ở Bụng???

Chương 70 - Giấc Ngủ Quý Giá!
Chương 71 - Nỗi Bi Ai Của Độ Tuổi Trung Niên…
Chương 72 - Khuyết Điểm Của Trung Y!
Chương 73 - Thiêu Sơn Hỏa!
Chương 74 - Một Phần Ba Dân Số Đều Bị Cao Huyết Áp!
Chương 75 - Cảm Giác – Lĩnh Ngộ!
Chương 76 - Cực Đoan… Là Mê Tín???
Chương 77 - Có Phải Dùng Cây Kim Thật Dài Đâm Thẳng Vào Bụng Không???
Chương 78 - Nóng Lên Là Có Hiệu Quả Sao?
Chương 79 - Trung Y Thật Thần Kỳ!
Chương 80 - Lại Đi Chụp X-Quang!
Chương 81 - Chuyện Thần Thoại Hả???
Chương 82 - Bậc Cửa Thần Thoại!
Chương 83 - Ta Không Phải Mầm Bệnh, Ta Là Bác Sĩ!
Chương 84 - Đi Khám Bệnh Thôi Mà, Sao Lại Bàn Về Công Việc Rồi???
Chương 85 - Trung Y Quá Chậm!
Chương 86 - Thâm Căn Cố Đế!
Chương 87 - Lực Lượng Của Tuyên Truyền!
Chương 88 - Bệnh Này, Cháu Không Chữa Khỏi!
Chương 89 - Vấn Đề Này Rất Hiện Thực!
Chương 90 - Vậy Từ Hôm Nay Trở Đi, Cậu Chính Là Sư Phụ Của Tôi!!!
Chương 91 - Tâm Ma!!!
Chương 92 - Đến Chết Vẫn Còn Ngoan Cố!
Chương 93 - Bệnh Nghề Nghiệp!
Chương 94 - Tôi Biểu Hiện Quá Mức Rõ Ràng Sao?
Chương 95 - Cậu Hỏi Tôi? Móa Nó Tôi Còn Đang Muốn Hỏi Cậu Đây Này!
Chương 96 - Vấn Đề Từ Đâu???
Chương 97 - Hãy Nói Cho Tôi Biết, Bao Nhiêu Tiền Tôi Cũng Trả Được!!!
Chương 98 - Anh Bạn À, Có Một Vài Thứ, Không Phải Cứ Có Tiền Là Sẽ Mua Được Đâu!!!
Chương 99 - Hắn Là Bác Sĩ, Không Phải Nhà Hùng Biện!
Chương 100 - Thiêu Sơn Hỏa Cao Cấp!
Chương 101 - Tiểu Mê Muội!
Chương 102 - Tất Cả Đều Là Y Điểm Đó!
Chương 103 - Gặm Couple!

Chương 104 - Chúc Mừng! Cô Đã Có Thai!
Chương 105 - Tôi Muốn Hỏi Anh Một Chuyện!
Chương 106 - Cô Học Trung Y, Chẳng Lẽ Còn Cần Tôi Đồng Ý?
Chương 107 - Y Dịch Đồng Nguyên!
Chương 108 - Cảnh Giới Cao Nhất Của Dưỡng Sinh Chính Là Dưỡng Tâm!!!
Chương 109 - Bị Nắm Thóp!
Chương 110 - Rượu Là Chư Dược Chi Trường!
Chương 111 - Tiểu Tử Thối, Con Tới Đây Là Để Trang Bức Với Ba Ba Sao???
Chương 112 - Gia Huấn!
Chương 113 - Cấp Cứu!
Chương 114 - Trung Y Và Tây Y Cướp Người!
Chương 115 - Về Sau Nếu Gặp Phải Tình Huống Này, Đừng Ra Tay Cứu Giúp!
Chương 116 - Bùn Rơi Vào Đũng Quần…
Chương 117 - Có Trộm!
Chương 118 - Khẩu Quyết Tiểu Lục Nhâm!
Chương 119 - Nhớ Kỹ Bốn Chữ, Không Thẹn Với Lòng!!!
Chương 120 - Dùng Thủ Đoạn Đơn Giản Nhất, Chữa Trị Căn Bệnh Khó Nhất!
Chương 121 - Chứng Sợ Không Gian Kín!!!
Chương 122 - Ngũ Tạng Hỗn Loạn!
Chương 123 - Ưu Sầu Thương Phế, Sợ Hãi Thương Thận, Chỉ Có Vui Sướng Mới Thương Tâm…
Chương 124 - Tuần Hoàn Ác Tính!!!
Chương 125 - Tỉnh Dậy Đi!
Chương 126 - Có Đôi Khi, Tín Nhiệm Cũng Là Điểm Mấu Chốt Nhất Trong Quá Trình Trị Liệu!
Chương 127 - Có Lẽ Tâm Dược Mà Anh Nói Chính Là Ba Mẹ Của Tôi!!!
Chương 128 - Đau Buốt Và Đau Nhức Có Khác Nhau Sao?
Chương 129 - Xem Ra, Vị Lão Trung Y Này Cũng Nhìn Nhầm Rồi!
Chương 130 - Coi Công Việc Trở Thành Sở Thích?
Chương 131 - Thấu Thiên Lương!
Chương 132 - Bắt Đầu…
Chương 133 - Thời Tiết Cực Đoan!
Chương 134 - Bị Cảm Nắng, Cũng Có Thể Châm Kim?
Chương 135 - Can Nhắc Nhở Thì Đau Sườn, Đảm Nhắc Nhở Thì Miệng Đắng!

Chương 136 - Chẳng Lẽ Gã Còn Có Thể Nghi Ngờ Bác Sĩ?
Chương 137 - Bệnh Say Nắng!
Chương 138 - Người Cần Chữa Trị Lần Này Là Mẹ Của Tôi!!!
Chương 139 - Hạng Người Chỉ Có Tuyệt Kỹ Mà Chẳng Có Nội Công!!!
Chương 140 - Kỹ Năng Quan Trọng Nhất Là Biện Chứng!
Chương 141 - Thận Thủy Có Thể Cảm Nhận Được Sự Tồn Tại Của Hắn Sao?
Chương 142 - Châm Thứ Kết Hợp Với Hành Động Của Ngũ Tạng!
Chương 143 - Cậu Đã Châm Tới Mười Mấy Cái, Mà Còn Chưa Bắt Đầu Sao?
Chương 144 - Tiết Tấu Chữa Bệnh Kỳ Lạ!
Chương 145 - Thần Kỳ! Rất Thần Kỳ!
Chương 146 - Chúng Ta Tồn Tại, Đều Vì Sức Khỏe Của Người Dân!!!
Chương 147 - Cường Giả Trung Y Đại Thành Kỳ!!!
Chương 148 - Quá Đỗi Bi Ai!
Chương 149 - Lý Tưởng Của Trần Khánh!
Chương 150 - Thử Kết Nối Với Ngũ Tạng Của Chính Mình!
Chương 151 - Dùng Bản Thân Thử Thuốc!
Chương 152 - Hán Y Đường Phát Dược!
Chương 153 - Mắt Bị Tổn Thương Là Mệnh Đã Tổn Thương!!!
Chương 154 - Tý Ngọ Lưu Chú!
Chương 155 - Năm Vận Sáu Khí (Hay Là Ngũ Vận Lục Khí Cũng Thế)
Chương 156 - Chỉ Sợ Hắn Không Bệnh Cũng Uống Thành Có Bệnh Thì Sao?
Chương 157 - Đại Ca, Ta Gọi Ngươi Là Đại Ca Luôn Đó…
Chương 158 - Tọa Đàm Diễn Thuyết!
Chương 159 - Trương Khắc Vân!
Chương 160 - Sống Được Lâu Không Thể Bằng Sống Ngắn Đi Một Chút Nhưng Có Ý Nghĩa…
Chương 161 - Bốn Cấp Bậc Bác Sĩ Trung Y!
Chương 162 - Y Học Sinh Vật Hay Y Học Tử Vật???
Chương 163 - Bởi Vì Bọn Họ Không Có Gan Làm Điều Này…
Chương 164 - Quách Lão, Rốt Cuộc Ông Đang Muốn Làm Gì?
Chương 165 - Lời Đã Nói Ra, Sẽ Không Còn Cơ Hội Cứu Vãn!
Chương 166 - Người Sáng Tạo Nên Lịch Sử Đã Quyết Định Vận Mệnh Của Nó!
Chương 167 - Nhưng Người Sáng Tạo Nên Lịch Sử Là Ai?

Chương 168 - Thời Đại Thay Đổi Rồi!
Chương 169 - Thị Phi Ưu Khuyết Điểm Đều Có Người Đời Sau Đánh Giá…
Chương 170 - Nhóc Con Này... Là Yêu Nghiệt Sao?
Chương 171 - Thượng Y Trị Quốc, Trung Y Trị Nhân, Hạ Y Trị Bệnh!
Chương 172 - Khi Còn Nhỏ Ngâm Nga, Lúc Trưởng Thành Hiểu Được…
Chương 173 - Một Công Đôi Ba Việc Như Vậy, Trần Khánh Lại Còn Do Dự!
Chương 174 - Hứng Thú Mới Là Thầy Giáo Tốt Nhất!
Chương 175 - Dùng Xong Liền Ném!
Chương 176 - Ngươi Nổi Tiếng Rồi!
Chương 177 - Anh Đúng Là Hình Tượng Nhân Vật Chính Trong Cuốn Tiểu Thuyết Mà Tôi Đang Viết Đó!!!
Chương 178 - Chó Dữ Hạ Nhà Xí! Tự Mình Tìm Đường Chết!
Chương 179 - Ngũ Tạng Thuần Âm, Lục Phủ Thuần Dương!!!
Chương 180 - Động Lực Không Đủ!
Chương 181 - Tuổi Trẻ Không Phải Vốn Liếng Để Tùy Ý Làm Bậy!
Chương 182 - Muốn Chết, Hay Là Muốn Tiền?
Chương 183 - Không Trải Qua Nỗi Khổ Của Người Ta…
Chương 184 - Hắn Sợ Rồi!
Chương 185 - Thần Côn Trong Giới Trung Y!
Chương 186 - Tỳ Vị Là Gốc Rễ Của Hậu Thiên!
Chương 187 - Mùa Đông Uống Đồ Lạnh Sao?
Chương 188 - Hội Chứng Mất Ngôn Ngữ Hậu Thiên!
Chương 189 - Xem Sinh Tử Nhạt Nhòa…
Chương 190 - Vẫn Là Tỳ Thổ Dễ Mắc Câu Nhất!
Chương 191 - Tâm Như Huyền Nhược Cơ Trạng!
Chương 192 - Không Biết Nên Bắt Đầu Từ Đâu!
Chương 193 - Trị Thận Trước Cường Tâm!!!
Chương 194 - Kết Hợp Huyệt Vị!
Chương 195 - Bác Sĩ, Ngài Kê Thêm Thuốc Được Không?
Chương 196 - Bốn Yêu Cầu Cần Phải Có Để Trị Bệnh!
Chương 197 - Anh Họ Dương Các!
Chương 198 - Xoa Bóp Bấm Huyệt!
Chương 199 - Giờ Thìn!
Chương 200 - Ngày Hôm Qua Anh Ngủ Lúc Mấy Giờ?
Chương 201 - Đây Là Muốn Sưu Tầm Tư Liệu Viết Tiểu Thuyết Sao?

Chương 202 - Vấn Đề Nằm Ở Đâu???
Chương 203 - Hóa Ra Cao Thủ Đều Là Một Đám Ma Ốm…
Chương 204 - Trung Y Thánh Thủ Trần Khánh!!!
Chương 205 - Có Một Loại Đói Gọi Là … Mẹ Của Ngươi Cảm Thấy Ngươi Đói!
Chương 206 - Khóc Không Ra Nước Mắt!!!
Chương 207 - Bệnh Ở Trên Thì Trị Ở Dưới, Bệnh Bên Trái Thì Trị Bên Phải!!!
Chương 208 - Bông Hoa Trong Nhà Kính!
Chương 209 - Huyền Chi Hựu Huyền, Chúng Diệu Chi Môn!!!
Chương 210 - Có Cần Tuyên Truyền Hay Không?
Chương 211 - Rắc Rối Y Tế!
Chương 212 - Không Phải Ông Ấy Không Thể Chữa, Mà Là Ông Ấy Không Muốn Chữa!
Chương 213 - Thời Kỳ Bảo Hộ Tân Thủ!!!
Chương 214 - Chờ Đợi Mỏi Mòn!
Chương 215 - Thời Tiết Còn Có Thể Làm Cho Thân Thể Cô Ấy Nhiễm Trùng Chăng?
Chương 216 - Nụ Cười Của Ma Quỷ!
Chương 217 - Đây Lại Là Loại Logic Gì Chứ?
Chương 218 - 'Thật Có Lỗi, Giải Phẫu Rất Thành Công, Nhưng Người Bệnh Bất Hạnh Qua Đời!'
Chương 219 - Đường Thì Đúng Nhưng Trình Tự Sai Rồi!!!
Chương 220 - Bão Nguyên Thủ Nhất!
Chương 221 - Đạo Lý Chân Chính Đều Rất Đơn Giản, Dễ Hiểu!!!
Chương 222 - Khổng Học Quân!
Chương 223 - Lời Thỉnh Cầu Của Viện Trưởng Khổng!
Chương 224 - Đi Chứ, Vì Sao Lại Không Đi?
Chương 225 - Con Có Thể Đưa Một Người Theo Không???
Chương 226 - Nhậm Chức!!!
Chương 227 - Kế Hoạch Của Trần Khánh!
Chương 228 - Bởi Vì Nơi Này Vốn Không Phải Là Trung Y Viện...
Chương 229 - Chẳng Lẽ Chỉ Cần Nhìn Mặt Là Xem Bệnh Được Rồi?
Chương 230 - Diêm Vương Dễ Gặp, Tiểu Quỷ Khó Chơi!!!
Chương 231 - Có Bao Nhiêu Người Sẽ Nắm Được Cơ Hội Này?
Chương 232 - Cho Tới Bây Giờ Đều Như Thế, Thì Sẽ Là Đúng Sao?
Chương 233 - Thuốc Bổ Cũng Có Thể Giết Người!
Chương 234 - Chẳng Lẽ Nhìn Ta Quá Mức Thành Thật, Quá Dễ Bắt Nạt Sao?
Chương 235 - Xem Ra Ở Nơi Này Vẫn Có Người Thông Minh!!!

Chương 236 - Quả Nhiên Người Ta Đều Tin Tưởng Bác Sĩ Lớn Tuổi!
Chương 237 - Không Chữa Được Thì Nói Thẳng Mẹ Nó Luôn Đi!!!
Chương 238 - Chẳng Lẽ Vị Bác Sĩ Này Là Thần Y?
Chương 239 - Tiền Giả Định Tâm Lý!
Chương 240 - Đầu Năm Nay Đi Khám Trung Y Cũng Giống Như Đang Đánh Bạc…
Chương 241 - Người Bệnh Kỳ Lạ!
Chương 242 - Cấp Ghép Nội Tạng!!!
Chương 243 - Cơn Đau Giả Dối! Phá Vỡ Cân Bằng!
Chương 244 - Chẳng Lẽ Trong Mắt Hắn Có Trang Bị Một Cái Máy Chụp CT?
Chương 245 - Ngươi Cho Rằng Nó Nguyện Ý Tới Đây Ư???
Chương 246 - Tội Phạm Tử Hình!
Chương 247 - Nếu Đã Hưởng Thụ Chỗ Tốt Do Tiền Mang Đến, Thì Đừng Ở Nơi Này Giả Thanh Cao!!!
Chương 248 - Nhà Ai Cũng Có Nỗi Niềm Riêng!!!
Chương 249 - Bác Sĩ Trung Y Chân Chính Phải Tìm Ở Dân Gian!!!
Chương 250 - Đắc Dân Tâm Được Thiên Hạ!!!
Chương 251 - Vấn Đề Không Phải Nằm Ở Chỗ Có Được Hay Không, Mà Là Thái Độ!!!
Chương 252 - Vọng Chẩn Lô Hỏa Thuần Thanh!!!
Chương 253 - Ta Muốn Kháng Nghị!
Chương 254 - Ai Cho Hắn Loại Tự Tin Này?
Chương 255 - Kết Quả Đàm Phán!!!
Chương 256 - Nỗi Bức Xúc …
Chương 257 - Tính Vị Của Gừng!!!
Chương 258 - Thật Phức Tạp!
Chương 259 - Sự Thay Đổi Của Trang Lượng!!!
Chương 260 - Bệnh Này Cũng Có Thể Chữa Được Sao?
Chương 261 - Tín Hiệu Rất Quan Trọng!!!
Chương 262 - Quá Trình Học Tập Bình Thường!!!
Chương 263 - Hắn Cho Rằng Hắn Là Ai Chứ? Cao Nhân Đắc Đạo Sao?
Chương 264 - Nhà Vốn Không Dùng Để Nhìn Mà Dùng Để Ở!
Chương 265 - Vậy Rốt Cuộc Đối Phương Chữa Bệnh Hay Là Cắt Cơn Đau???
Chương 266 - Tôi Không Có Thời Gian!!!
Chương 267 - Tặng Thêm Một Vú Em!!!
Chương 268 - Không Phải Anh Luôn Muốn Nhàn Hạ Sao? Vậy Tôi

Để Cho Anh Nhàn Đủ!!!
Chương 269 - Câm Miệng, Còn Ngại Chưa Đủ Mất Mặt Sao?
Chương 270 - Phong Hàn Thúc Biểu!!!
Chương 271 - Bệnh Của Anh Nhẹ Mà, Uống Một Lần Thuốc Là Đủ Rồi!!!
Chương 272 - Mỗi Bác Sĩ Trung Y Là Một Nhà Máy!!!
Chương 273 - Mềm Sợ Cứng, Cứng Sợ Ngang!!!
Chương 274 - Còn Được Coi Là Bác Sĩ Trung Y Hay Không???
Chương 275 - Hot Search Về Quách Bạch Gia!!!
Chương 276 - Nắn Xương!
Chương 277 - Chúc Do Thuật!!!
Chương 278 - Không Khoa Học Thì Không Khoa Học. Hữu Ích Là Được!
Chương 279 - Mắt Bị Tổn Thương Tất Ngũ Tạng Lục Phủ Cũng Bị Tổn Thương!!!
Chương 280 - Nếu Bệnh Nhân Không Có Tay, Chẳng Phải Trung Y Đã Phế Rồi Sao?
Chương 281 - Tôi Có Thể Bán Máu, Bán Thận!!!
Chương 282 - Cuốn Sổ Nhỏ Của Hứa Văn Diệu!
Chương 283 - Chứng Liệt!
Chương 284 - Thực Sự Là Chứng Liệt Sao???
Chương 285 - Phương Pháp Trị Liệu!
Chương 286 - Người Ta Mắc Chứng Tê Liệt Toàn Thân Mà Con Cũng Dám Chữa???
Chương 287 - Khi Ta Chết Đi, Hãy Chôn Cùng Ta!
Chương 288 - Làm Sai Không Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Không Biết Hối Cải!!!
Chương 289 - Tỳ Khí Nhất Hư, Phế Khí Tiên Tuyệt!!!
Chương 290 - Ưu Sầu Thương Phế!!!
Chương 291 - Bài Học Đầu Tiên!!!
Chương 292 - Chỗ Tốt Khi Có Thầy Chỉ Dạy!
Chương 293 - Cửu Long Hóa Cốt Thủy!!!
Chương 294 - Không Sao Hiểu Nổi???
Chương 295 - Tiêu Chuẩn Kép!
Chương 296 - Chuyên Đề Của Chúng Ta Là Tin Tức Trực Tiếp Tại Hiện Trường, Chứ Không Phải Kể Chuyện Cổ Tích!!!
Chương 297 - Có Bao Giờ Chị Nghe Nói Đến Ung Thư Tim Chưa?
Chương 298 - Đun Nóng Là Được!!!
Chương 299 - Đây Là Tri Thức Trung Y Sao?
Chương 300 - Có Bản Lĩnh Thì Tự Chịu Đựng Đi!!!

Chương 301 - Không Thể!!!
Chương 302 - Sự Thay Đổi Của Tiếu Khải!!!
Chương 303 - Quá Mức Bất Cẩn Rồi!!!
Chương 304 - Cái Gì Gọi Là Nhập Định???
Chương 305 - Bát Kim Cương Trường Thọ Công!!!
Chương 306 - Hoàn Dương Ngọa!
Chương 307 - Cô Cũng Có Một Nửa Trách Nhiệm!
Chương 308 - Chờ Người Ta Béo Khỏe Một Chút, Có Làm Thịt Cũng Không Muộn…
Chương 309 - Ngải Cứu Quan Nguyên!!!
Chương 310 - Là Bác Sĩ Thì Phải Có Y Đức, Không Thể Mắng Người Được!
Chương 311 - Cảm Giác Không Thể Dùng Tiền Mà Mua Được!!!
Chương 312 - Dùng Quan Hệ Cũng Không Tác Dụng!
Chương 313 - Nhẫn Nhịn…
Chương 314 - Tôi Rất Bận, Không Có Thời Gian Nói Chuyện!
Chương 315 - Tư Duy Trung Tâm!!!
Chương 316 - Âm Dương!
Chương 317 - Bọn Họ Muốn Cái Gì???
Chương 318 - Chẩn Đoán Đúng, Đơn Thuốc Không Sai, Nhưng Uống Vào Lại Chẳng Có Tác Dụng Gì???
Chương 319 - Tề Châm!
Chương 320 - Chỉ Dùng Duy Nhất Một Huyệt!
Chương 321 - Sáu Loại Châm Pháp Trong Tề Châm!!!
Chương 322 - Vụ Nổ Khí Gas!!!
Chương 323 - Áo Blouse Trắng!
Chương 324 - Xuất Huyết Bên Trong!
Chương 325 - Không Có CT, Làm Sao Hắn Có Thể Biết Rõ Ràng Như Vậy???
Chương 326 - Gấp Rút Chữa Trị!
Chương 327 - Vậy Chúng Ta Sẽ Quay Chụp Cái Gì?
Chương 328 - Dương Các Đâu?
Chương 329 - Tiểu Khánh, Dì Hai Không Ngốc, Đừng Có Gạt Dì!!!
Chương 330 - Loại Tự Tin Này Đến Từ Đâu?
Chương 331 - Tình Hình Của Dương Các!!!
Chương 332 - Trung Y Cũng Có Thể Cấp Cứu???
Chương 333 - Khương Phủ Lệnh!!!
Chương 334 - Tôi Biết Người Này…
Chương 335 - Bốn Dấu Hiệu Đặc Trưng Của Bệnh Tim Mạch!!!
Chương 336 - Đòi Tiền!!!

Chương 337 - Kế Hoạch Của Khương Phủ Lệnh!!!
Chương 338 - Thật Không Đơn Giản!!!
Chương 339 - Nắn Xương Đăng Phong Tạo Cực!!!
Chương 340 - Cháu Cam Đoan!!!
Chương 341 - Đan Dược!
Chương 342 - Kết Thúc Một Ngày Quá Mệt Nhọc!!!
Chương 343 - Trần Khánh Nổi Tiếng Rồi!!!
Chương 344 - Giao Cho Hai Người Một Nhiệm Vụ!!!
Chương 345 - Căn Bệnh Làm Anh Táng Gia Bại Sản!!!
Chương 346 - Bệnh Xơ Gan!!!
Chương 347 - Tôi Biết Cậu Nhất Định Có Thể!!!
Chương 348 - Kiên Trì Một Tháng!!!
Chương 349 - Đặc Biệt Ghi Thù!!!
Chương 350 - Có Đôi Khi, Lựa Chọn Cũng Là Vận Mệnh!
Chương 351 - Buổi Phỏng Vấn Không Thể Chối Từ!!!
Chương 352 - Kế Hoạch Của Khương Phủ Lệnh!!!
Chương 353 - Báo Tin Vui!!!
Chương 354 - Phương Tiện Truyền Đạt Của Văn Hóa!!!
Chương 355 - Đại Sư Huynh!!!
Chương 356 - Móa Nó, Không Học Được Cũng Phải Học Đến Chết!
Chương 357 - Muốn Không Khỏe Mạnh Cũng Khó!!!
Chương 358 - Tổ Lãnh Đạo Tới Kiểm Tra!!!
Chương 359 - Nhóm Lãnh Đạo Phủ Giang Hạ Đều Nhàn Đến Vậy Sao?
Chương 360 - Lấy Đâu Ra Vị Bác Sĩ Trung Y Nào Chỉ Hỏi Đúng Một Câu, Đã Trực Tiếp Bắt Đầu Chữa Trị Rồi?
Chương 361 - Anh Biết Thầy Tôi Sao???
Chương 362 - Ván Đã Đóng Thuyền!!!
Chương 363 - Nói Cho Cùng, Trên Đã Có Chính Sách Thì Dưới Sẽ Có Đối Sách Thôi!!!
Chương 364 - Cũng Không Phải Họ Không Muốn Sinh Con!!!
Chương 365 - Bởi Vậy, Giáo Dục Và Y Tế Chính Là Lĩnh Vực Tuyệt Đối Không Thể Bị Tư Sản Đào Mòn!
Chương 366 - Thuật Xem Tướng! Vận Và Mệnh!
Chương 367 - Nếu Y Học Không Tồn Tại Vì Trị Bệnh Cứu Người, Thì Nó Cũng Chẳng Có Giá Trị Gì Đáng Nói!!!
Chương 368 - Nội Quan!!!
Chương 369 - Vô Tri!!!
Chương 370 - Chìa Khóa Để Mở Ra Mối Liên Hệ Này!!!
Chương 371 - Tắc Động Mạch Não Còn Hiểu Được, Nhưng Ung

Thư Gan Cũng Đến Là Sao?
Chương 372 - Mấu Chốt Nằm Ở Giai Đoạn Cai Sữa!!!
Chương 373 - Thuần Túy Là Hành Vi Tự Sát!!!
Chương 374 - Cái Gì Ăn Nhiều Mà Không Béo?
Chương 375 - Rốt Cuộc Bổ Sung Protein Là Chữa Bệnh Hay Là Giết Người?
Chương 376 - Thiêu Sơn Hỏa Và Tề Châm!
Chương 377 - Bởi Vì Không Một Vị Bác Sĩ Nào Trên Thế Giới Này Có Thể Chữa Khỏi Bệnh Cho Một Người Muốn Chết!
Chương 378 - Vì Sao Ung Thư Vú Di Căn Lại Được Mà Ung Thư Gan Giai Đoạn Cuối Lại Không?
Chương 379 - Nói Thật, Loại Cảm Giác Vô Lực Này Cũng Chẳng Dễ Chịu Gì…
Chương 380 - Rốt Cuộc Cũng Đến Rồi!!!
Chương 381 - Dù Chúng Ta Chịu Dạy, Cũng Chưa Chắc Cha Mẹ Của Những Đứa Nhỏ Kia Đã Chịu Cho Bọn Chúng Học…
Chương 382 - Khả Năng Tới Đâu Thì Dạy Tới Đó?
Chương 383 - Con Có Muốn Tiếp Tục Đi Học Hay Không???
Chương 384 - Không Cần Biết Hướng Gió Thổi Như Thế Nào, Thì Cuộc Sống Vẫn Phải Tiếp Tục Thôi…
Chương 385 - Có Vài Người Vốn Là Như Vậy…
Chương 386 - Chỉ Vì Hắn Là Người Tốt Sao???
Chương 387 - Tiêu Chuẩn Kép!!!
Chương 388 - Tôi Tức Giận Với Một Người Sắp Chết Làm Gì?
Chương 389 - Cho Nên… Coi Như Gã Cũng Thành Công Rồi, Bởi Vì Có Mấy Con Đường Đi Tìm Chết Mà Một Mình Gã Lựa Chọn Hết Cả!
Chương 390 - Anh Thật Là Đáng Sợ!!!
Chương 391 - Bên Ngoài Có Cảnh Sát Tới Tìm Tiểu Hứa!!!
Chương 392 - Có Chút Không Phù Hợp Với Trình Tự Pháp Lý, Nhưng Lại Phù Hợp Với Thế Thái Nhân Tình!!!
Chương 393 - Đại Kết Cục!
Chương 394 - Phiên Ngoại!

Chương 1 - Hệ Thống Đại Y! VIPtruyenfull.com - ebook truyện dịch giá rẻ

"Hôm nay là ngày ta chính thức tọa chẩn (ngồi chẩn đoán) đầu tiên, cần phải xốc lại 120% tinh thần!"

Trần Khánh rửa mặt xong, cũng thuận tiện thưởng thức một chút gương mặt đẹp trai của mình trong gương.

Nói về hắn, Trần Khánh là một cao tài sinh (sinh viên có thành tích cực kỳ xuất sắc), đã học trung y được năm năm và tốt nghiệp đại học Trung Y Bắc Kinh.

Nhưng có một điểm đáng tiếc chính là, sau năm năm này, ngay cả kỹ năng bắt mạch, vốn là cơ sở nhất trong trung y, Trần Khánh cũng chưa học được.

Không chỉ có hắn, gần như cả đám sinh viên của đại học Trung Y Bắc Kinh, đều không biết cách bắt mạch của trung y.

Một là, giáo viên của bọn họ vốn không biết chữa bệnh, chẳng dạy dỗ được bọn họ điều gì.

Hai là, hai phần ba trong số chương trình giáo dục đại học của bọn họ, đều là tri thức tây y.

Không chỉ có vậy, các loại cuộc thi, thậm chí là luận văn tốt nghiệp, lý luận tây y cũng chiếm tỷ trọng cao hơn tới sáu mươi mấy phần trăm.

Lý luận trung y vốn đã khó nhằn, dưới loại phân phối như thế,

vì học phần, vì thành tích, cuối cùng mọi người chỉ có thể đặt trọng điểm lên tri thức tây y.

Chính vì nguyên nhân như vậy, dẫn tới hệ quả sau này. Kể cả những sinh viên đã tốt nghiệp đại học Trung Y, thì sau khi tốt nghiệp rồi, ngoài lý luận, trong đầu bọn họ chẳng có một chút tri thức lâm sàng nào cả.

Đừng nói tới bắt mạch, ngay cả cách biện chứng chính thống trong trung y cũng là lý luận suông.

(Biện chứng: chính là dùng tứ chẩn gồm: nhìn, nghe, hỏi, tiếp xúc, nhằm lấy được tư liệu, bệnh trạng, lại kết hợp cùng những quá trình kiểm tra triệu chứng bệnh, dùng phương pháp bắt mạch, quan sát lưỡi. Cuối cùng mới phân tích, tổng hợp lại, sau đó phân biệt rõ nguyên nhân, tính chất, bộ phận, các yếu tố gây bệnh có liên quan... lấy đó làm căn cứ xác thực để khái quát và phán đoán tính chất bệnh tật)

Trần Khánh còn coi như không tồi, dù sao nhà bọn họ cũng là thế gia trung y.

Từ nhỏ, dưới quá trình mưa dầm thấm đất, hắn cũng có chút hiểu biết về lý luận và thực tế.

Ở thời điểm thực tập tại trường, hắn có biểu hiện cực kỳ xuất sắc. Tuy công phu bắt mạch không bằng một vài chủ nhiệm viện hệ (viện chỉ trường cao đẳng đào tạo một chuyên ngành đặc biệt, còn hệ chỉ một khoa, đơn vị hành chính chuyên môn trong nhà trường), nhưng là một sinh viên đã tốt nghiệp, ít ra hắn cũng giỏi giang hơn những người bạn đồng trang lứa.

Bởi vậy, sau khi Trần Khánh tốt nghiệp, và thi đậu chứng chỉ tư cách làm nghề y, hắn lập tức quay về quê, vào làm tại Hán Y Đường do lão ba nhà mình mở.

Hán Y Đường rất lớn, diện tích khoảng 600 mét vuông, tương đương với quy mô của sáu bảy phòng khám nhỏ.

Hôm nay là ngày đầu tiên Trần Khánh chính thức toạ chẩn độc lập, muốn nói tới áp lực, khẳng định là phải có.

Nhưng phần nhiều vẫn là phấn khích!

【Đinh! Hệ thống đại y thức tỉnh, trong quá trình trị liệu khiến cho bệnh nhân khôi phục lại sức khỏe, ký chủ sẽ đạt được điểm thuộc tính. Ký chủ có thể tùy ý phân phối điểm thuộc tính để thăng cấp bản thân.】

【Gói quà tân thủ mừng hệ thống thức tỉnh đã được gửi đến, xin ký chủ xem xét giao diện thuộc tính!】

Cái quái gì thế này?

Là bàn tay vàng sao?

Trần Khánh có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó, đã chuyển thành vui mừng khôn xiết!

Một giây sau, khi Trần Khánh bình tĩnh trở lại, hắn bắt đầu thử kêu gọi giao diện thuộc tính một phen. Quả nhiên, trước mắt hắn đã hiện ra một cái bảng tin tức trong suốt.

【Ký chủ: Trần Khánh】

【Biện chứng: 35/100 (nhập môn)】

【Tứ chẩn: vọng chẩn 12/100 (nhập môn), văn chẩn 3/100 (nhập môn), vấn chẩn 63/100 (nhập môn), thiết chẩn 99999/100000 (Đăng Phong Tạo Cực) 】

【Đơn thuốc: 69/100 (nhập môn)】

【Châm cứu: Châm đâm 8/100 (nhập môn), ngải cứu 29/100

(nhập môn)】

【Nắn xương: 1/100 (nhập môn)】

【Xoa bóp bấm huyệt: 3/100 (nhập môn)】

【Chúc Do Thuật: 0/100 (nhập môn)】

【Kỹ năng: Linh Thức (kỹ năng bị động thức tỉnh sau khi thiết chẩn đạt đến Đăng Phong Tạo Cực, có thể cảm nhận được thông tin của ngũ tạng)]

【Y điểm: 0 (mỗi 01 y điểm có thể tăng 10 điểm thuộc tính)】

(Giải thích: vọng chẩn: chẩn đoán thông qua quan sát

Văn chẩn: chẩn đoán thông qua dùng thính giác và khứu giác

Vấn chẩn: chẩn đoán thông qua đặt câu hỏi với người bệnh

Thiết chẩn: còn có tên khác là mạch chẩn, ấn chẩn, là chẩn đoán thông qua bắt mạch.

Chúc Do Thuật: liệu pháp trị liệu tinh thần, dạng như cầu khấn quỷ thần tiêu tai cho người bệnh mà không cần dùng thuốc hoặc chỉ dùng một lượng dược liệu rất nhỏ.

Cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực: đạt tới đỉnh cao)

Trần Khánh trợn tròn mắt nhìn vào bảng thuộc tính của mình.

Hắn không ngờ rằng bản thân học trung y lâu như vậy, thế mà tới cuối cùng, tất cả các kỹ năng chỉ đạt tới mức nhập môn thôi.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên nhất chính là cấp bậc thiết chẩn.

Rõ ràng mọi thứ khác đều là nhập môn, nhưng mức độ thiết

chẩn lại đạt tới Đăng Phong Tạo Cực?

Chẳng lẽ nguyên nhân nằm tại gói quà tân thủ vừa rồi?

Và kỹ năng [Linh thức] cảm nhận thông tin từ ngũ tạng là cái gì?

Chẳng lẽ ở thời điểm bắt mạch, hắn có thể trực tiếp biết được tình trạng ngũ tạng của bệnh nhân trong nháy mắt?

Chương 2 - Nói Chuyện Với Ngũ Tạng!

Nếu là như vậy, thì quá nghịch thiên rồi còn gì?

Tuyệt đối chính là một bộ máy CT hình người! (CT là chụp X-quang)

Ghê thật! Ghê thật!

Sáu giờ sáng, Trần Kháng đã đến Hán Y Đường.

Bên trong Hán Y Đường có tổng cộng năm phòng khám bệnh và mười bác sĩ trung y, được phân chia công tác theo chế độ thay ca.

Hôm nay, Trần Khánh trực tại phòng khám số năm, là phòng mạch trong cùng của Hán Y Đường.

Một giờ sau, khoảng bảy giờ, bên ngoài các gian phòng khám khác đã có hàng người xếp hàng chờ đợi, nhưng ở phòng của Trần Khánh bên này lại không một bóng người.

Tuy Hán Y Đường có thanh danh hiển hách, cũng có danh dự không tồi trong tâm trí người bản địa, có rất nhiều bệnh nhân sau khi điều trị tại bệnh viện không mang lại kết quả như ý, đều sẽ chạy tới Hán Y Đường thử xem sao.

Nhưng theo tình huống bình thường, những bệnh nhân này đều tin tưởng những bác sĩ trung y lớn tuổi.

Và gần như trong tiềm thức, khi bọn họ vừa nhìn thấy những người trẻ tuổi lại đẹp trai như Trần Khánh, đều sẽ mặc định cho

rằng: hắn không đáng tin.

Vì vậy, đã sáng bảnh mắt rồi, nhưng Trần Khánh chờ đợi hơn một giờ, vẫn không có ai tới tìm hắn xem bệnh.

Ngay khi Trần Khánh có chút nản lòng, bỗng nhiên một người đàn ông béo đến cửa.

"Bác sĩ mau qua xem giúp tôi. Bụng tôi đau quá, hôm qua còn đau cả lưng."

Cuối cùng cũng có người đến đây!

Trần Khánh vui vẻ mời gã ngồi xuống, sau đó cười nói: "Nào, đưa tay ra đây, để tôi bắt mạch cho anh trước."

Người đàn ông béo ngoan ngoãn đặt tay lên bàn, Trần Khánh đặt đầu ngón tay lên cổ tay anh ta.

Vị trí bắt mạch chuẩn là ba vị trí: ngón trỏ ở thốn, ngón giữa ở quan, ngón áp út ở xích.

(Giải thích : có ba mạch ở cổ tay: xích, quan, thốn. bắt đầu từ gốc bàn tay bên dưới ngón tay trỏ, cách mỗi một tấc là một vị trí mạch)

Thốn xem tâm phế (tim phổi), quan xem can tỳ (gan lá lách), xích xem thận.

Nhưng ngay lúc Trần Khánh tập trung tư tưởng cảm thụ nhịp tim đập của người bệnh, đột nhiên trong đầu hắn truyền đến mấy âm thanh không biết chui ra từ nơi nào.

"Tê ~~ lạnh thật nha, ngày hôm qua mập mạp này ăn mười ba cây kem que, suýt chút nữa đã đông chết ta rồi."

"Đừng nói nữa, tối hôm qua hắn nấc suốt cả đêm, cả ta còn chẳng được ngủ ngon, tức muốn nổ phổi."

"Đừng mắng nữa, đừng mắng nữa, không phải chỉ là tham ăn một chút thôi sao? Chuyện quá nhỏ. Các ngươi xem hắn thức đêm tới mười mấy năm, ta đã gầy xọp đi rồi, nhưng ta có nói cái gì không?"

"Ồn ào om sòm, mấy chuyện này có lớn lao gì đâu? Ở trong bụng ta còn một đống đá đây này. Mọi người cứ học theo ta đi, nằm xuống là xong việc."

"Tức chết ta! Tức chết ta rồi! Sắp hơn 200 cân đến nơi, thế mà mỗi ngày cứ ăn vô tội vạ, mệt muốn chết ta mà. Nếu hắn còn tiếp tục như vậy, tất cả mọi người đừng hòng sống sót nữa."

Cái quỷ gì đây?

Là ai đang nói chuyện vậy?

Trần Khánh nhìn dáo dác khắp nơi, nhưng lại phát hiện, ngoại trừ người bệnh với vẻ mặt mờ mịt kia, trong phòng mạch này chẳng còn người nào khác nữa.

Mà lúc này, âm thanh kia lại xuất hiện.

"Là ai… ai đang nói chuyện?"

"Mau xuất hiện đi! !"

Ừm?

Là đang nói chuyện với ta sao?

"Chính là ngươi, ngươi là ai, hãy xưng tên ra!"

Trần Khánh không trả lời đối phương, mà hỏi ngược lại: "Có thể, nhưng mà ngươi nói cho ta biết ngươi là ai trước đi."

"Hừ hừ, ta là tâm hoả, nó là can mộc, nó là thận thủy, nó là phế kim, nó là tỳ thổ. Được rồi, nói mau, ngươi là ai? Nếu tự ý

xông vào tạng phủ muốn làm chuyện xấu, năm huynh đệ chúng ta sẽ không cho ngươi dễ dàng, thoải mái đâu!" Tâm hoả nói.

Ai nha!

Còn rất trung nhị (tính cách phản nghịch tuổi dậy thì) nha!

Trần Khánh khá là vui vẻ!

Hắn không nghĩ tới sau khi bản thân nhận đại lễ bao tân thủ, đạt được kỹ năng【 Linh Thức 】, nó lại có thể giúp mình nói chuyện với ngũ tạng của người bệnh.

Ngưu bức! (Trâu bò)

"Ta không đến để làm chuyện xấu !" Trần Khánh cảm thấy cực kỳ hứng thú tiếp tục trao đổi với tâm hoả.

"Vậy ngươi muốn làm cái gì? Nếu không nói rõ nguyên do, chúng ta sẽ không buông tha cho ngươi đâu!" Tâm hoả có tính tình táo bạo rất giống một thiếu niên trung nhị.

Trần Khánh chân thành nói: "Ta đến để chữa bệnh cho các ngươi."

Chữa bệnh?

Tâm can tỳ phế thận lập tức trở nên vui vẻ!

"Thật sự?"

Trần Khánh cười nói: "Đương nhiên, nhưng các ngươi phải trả lời ta mấy vấn đề trước đã."

"Ngươi nói đi!" Tâm hoả nói.

"Vừa rồi ta nghe được một ai đó nói trong bụng mình có một đống đá, là ai nói vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Thận thủy, hắn hỏi ngươi kìa, mau ra nói chuyện đi!" Tâm hoả nói.

Rất nhanh, Trần Khánh lại nghe được giọng nói lười biếng vừa nãy: "Nói cái gì đây? Có gì hay mà nói chứ? Còn ta thì sống, mất ta là chết. Cả đời này, ta luôn ở trong tình trạng tiêu hao dần vì bị người sử dụng. Người dùng ta mà không hiểu ta, tổn hại ta mà không tiếc ta, thì cần gì phải quan tâm tới ta nữa?"

"Nói tiếng người! !" Tâm hoả rít gào.

Thận thủy lập tức kinh hãi, nói: "Là ta vừa nói đó."

Chương 3 - Thận Kết Sỏi???

Trong thận có kết sỏi!

Khó trách người bệnh này lại nói mình đau lưng.

Sau khi Trần Khánh thông qua thận thủy kia xác nhận điều này, gần như hắn đã có hiểu biết nhất định về tình trạng của người bệnh nọ rồi.

Hắn hỏi tiếp: "Hẳn là tỳ thổ vừa nói mình bị lạnh hả?"

Tỳ thổ nghe thấy Trần Khánh nhắc đến mình, lập tức lên tiếng trả lời: "Đúng đúng đúng, là ta, tận 13 que kem đó, mà tên mập này cũng xơi hết. Ngươi không biết đâu, hàng ngày hắn còn uống coca, khiến cho người anh em dạ dày của ta đây phải chịu cảnh căng phồng y như quả bóng cả ngày. Ăn uống vô tội vạ thì cũng thôi đi, hắn còn không thèm vận động. Bản thân ta với người anh em dạ dày phải liều mạng tiêu hóa những thực phẩm rác rưởi kia, còn hắn thì sướng rồi, ăn xong liền khò khò ngủ say, đúng là quá bắt nạt người thành thật mà!" Tỳ thổ hung hăng phun nước đắng (nói hết thống khổ trong lòng), thở than khóc lóc một hồi, coi bộ dáng này nếu không phải thường ngày nó có chút thành thật, chỉ sợ lúc này đã đình công, mặc kệ luôn rồi.

Trần Khánh có thể cảm nhận ủy khuất trong lòng tỳ thổ, hắn lại hỏi tiếp: "Nói cách khác, tình trạng ăn uống quá độ của hắn đã không phải là chuyện ngày một ngày hai?"

Tỳ thổ liên tục phụ họa: "Không sai, chắc cũng phải mấy năm rồi. Lúc đầu, tôi còn gánh nổi, nhưng hai năm gần đây, thật sự tôi không còn cách nào nữa."

Hai năm… Nghĩa là tỳ vị (lá lách và dạ dày) của bệnh nhân đã bị tổn thương gần hai năm.

Trần Khánh nhớ kỹ tin tức mấu chốt này: "Can mộc đâu? Tình huống thức thâu đêm của hắn đã diễn ra bao lâu rồi, bây giờ ngươi còn chịu được không?"

Gan mộc nói: "Cũng 10 năm rồi, tạm thời không thành vấn đề, nhưng hắn cần chú ý một chút, nếu tôi không trụ được, hắn cũng không thể sống lâu hơn đâu."

Ừm…

Trần Khánh biết, gan có chức năng thải độc.

Nếu như nó không trụ được, cũng có nghĩa là thân thể không thể thải độc như bình thường, hoặc lượng độc tố trong thân thể quá nhiều, gan khó có thể gánh vác được.

Nói như vậy, người bệnh lần này tích lũy khá nhiều chứng bệnh, cũng rất khó chữa trị.

Cũng may can mộc đã biểu thị rõ nó vẫn còn có thể gánh nổi, chứng minh tình trạng cơ thể của bệnh nhân còn chưa quá tồi tệ.

Trần Khánh hỏi xong can mộc, cũng không hỏi thăm phế kim nữa.

Bởi vì đoạn đối thoại vừa rồi đã đủ dữ liệu giúp Trần Khánh biết rõ nguyên nhân vì sao tối qua bệnh nhân này cứ nấc cụt cả đêm rồi.

Tổng hợp lại miêu tả của những cơ quan nội tạng khác, Trần Khánh đã đưa ra một phần kết luận biện chứng cơ bản về người bệnh nọ.

"Bác sĩ, tình huống của tôi có nghiêm trọng không?" Tên mập

có chút thấp thỏm hỏi.

Tuy tuổi tác của Trần Khánh không lớn hơn gã là bao, nhưng nói gì thì nói, đối phương cũng là bác sĩ. Còn gã là bệnh nhân đến phòng khám bệnh, tự nhiên phải nghe lời khuyên của bác sĩ chuyên nghiệp rồi.

Nói thật, từ nãy giờ Vương Vũ vẫn ngồi yên trên ghế, thấy Trần Khánh bắt mạch lâu như vậy, trong lòng gã cũng có chút gấp gáp.

Trần Khánh thu hồi lại suy nghĩ, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nói: "Tình huống không quá lý tưởng, bệnh này của anh là tỳ vị dương hư. Đã có sẵn tỳ vị dương hư lại thêm hàn tà chạy thẳng vào trong (rét lạnh quá mức làm ảnh hưởng tới người bệnh), dẫn đến tỳ vị bất hòa, nên mới xuất hiện tình trạng khoang dạ dày trướng đau, hơi bên dưới xông lên trên gây ra nấc cụt. Nói trắng ra một chút, là ngày thường anh ít vận động, dẫn đến dương khí trong thân thể suy yếu, lại chè chén ăn uống quá độ dẫn đến tỳ vị mất thăng bằng, chưa hết, lại do hôm qua anh ăn nhiều đồ lạnh, nên giờ mới xuất hiện tình trạng đau bụng, nấc cụt buổi tối cũng do nguyên nhân này mà ra."

(Dương hư: chỉ hiện tượng bệnh lý xảy ra khi dương khí trong cơ thể hư hao, suy giảm, khiến chức năng hạ thấp hoặc suy nhược, vận động luân phiên suy giảm, tính phản ứng của cơ thể yếu kém, dương nhiệt không đủ)

Móa nó!

Vương Vũ kinh ngạc nhìn Trần Khánh.

Khóe miệng gã khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy vẻ không sao tin nổi!

Vị bác sĩ này không chỉ biết rõ tối hôm qua gã ăn kem que, còn

biết tối hôm qua gã bị nấc.

Đối phương không cần hỏi một tiếng, chỉ cầm tay bắt mạch, liền biết rõ trạng thái của gã rõ như trong lòng bàn tay?

Quá thần kỳ rồi?

"Bác… bác sĩ, vậy anh mau kê đơn thuốc cho tôi đi." Vương Vũ vội vàng nói.

Trần Khánh gật đầu một cái: " Tất nhiên là tôi sẽ kê thuốc cho anh, có điều, triệu chứng của tỳ vị dương hư chỉ là vấn đề nhỏ, vấn đề nghiêm trọng nhất trong cơ thể anh hiện giờ là thận kết sỏi."

Cái gì cơ!?

Vương Vũ ngây ngẩn cả người.

Thận kết sỏi?

Sao gã lại dính vào thứ bệnh quái quỷ này?

Không phải người ta vẫn nói phải uống rượu bia mới mắc loại bệnh này sao?

Thường ngày, bản thân gã có bao giờ uống rượu đâu?

Còn nữa, làm sao mà đối phương có thể sờ cổ tay một cái, liền biết thận của gã kết sỏi rồi?

Chuyện này chẳng khoa học một chút nào!

Có phải bác sĩ này đang lừa gã hay không?

Nhưng những tình trạng mà đối phương vừa nói kia đều ăn khớp với triệu chứng mà gã gặp phải, cũng không giống đang nói láo.

Chương 4 - Làm Sao Mà Anh Biết???

Lại nói, đây là lần đầu tiên Vương Vũ tới Hán Y đường, nếu không phải gã quá đau bụng, lại không muốn tới bệnh viện làm kiểm tra, gã cũng không chạy đến nơi này.

Thành thật mà nói, Vương Vũ cảm thấy thân thể của gã không có vấn đề gì. ngoại trừ thỉnh thoảng mắc một ít bệnh vặt, gã chưa từng mắc bệnh gì quá mức nghiêm trọng.

Cũng vì vậy, gã mới cực kỳ nghi ngờ câu nói vừa rồi của Trần Khánh!

"Bác sĩ, làm sao anh biết thận của tôi kết sỏi? Lẽ nào anh dựa vào bắt mạch?" Vương Vũ hỏi.

Làm sao mà tôi biết à?

Là thận của anh nói cho tôi biết chứ sao?

Trần Khánh cười nói: "Đúng, là dựa vào bắt mạch. Nếu anh không tin, có thể tới bệnh viện làm kiểm tra."

Móa nó!

Thật sự là dựa vào bắt mạch nha!

Vương Vũ cực kỳ kinh ngạc!

Phải biết rằng Vương Vũ chính là một blogger hay làm những video phổ cập lịch sử khoa học. Lúc bình thường, khi gã đi tìm tư liệu, khó tránh khỏi sẽ tiếp xúc với một ít tri thức có liên quan về

những danh nhân cổ đại.

Suy cho cùng, trung y chính là vết tích không thể nào xóa nhòa được.

Giống như Biển Thước, Hoa Đà, Trương Trọng Cảnh, Tôn Tư Mạc những đại y cổ đại kia, gã đều có chút hiểu biết.

Trên thực tế, từ đầu đến cuối, Vương Vũ vẫn cho rằng trung y thực sự hữu dụng, nhưng ở thời đại hiện giờ, căn bản là không một vị bác sĩ trung y nào có thể đạt tới trình độ như cổ nhân thời trước.

Đây chính là lí do vì sao mỗi khi bị cảm, gã đều sẽ lựa chọn đến bệnh viện treo bình tiếp nước, mà chưa bao giờ đi tới cửa vào Hán Y đường.

Không phải gã không tin trung y, mà là gã không tin tưởng trung y bây giờ.

"Bác sĩ, anh đang nói thật mà không phải đùa giỡn ư?" Vương Vũ vẫn cảm thấy chuyện này quá khó tưởng tượng nổi.

Nếu đối phương thật sự có thể dựa vào bắt mạch cũng biết được thận của gã kết sỏi, thì vị trung y trước mắt này tuyệt đối là tồn tại nghịch thiên rồi.

Trần Khánh cũng lười giải thích với Vương Vũ, chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu anh không tin, xin mời đi tìm vị cao minh khác."

Vương Vũ khoát tay lia lịa: "Không không không, bác sĩ, tôi… không phải tôi nghi ngờ anh. Thật đó, chỉ là tôi có chút khiếp sợ mà thôi. Vậy anh mau cho tôi biết đi, bệnh này phải chữa như thế nào?"

Trần Khánh thấy thái độ của Vương Vũ không tệ, lại nhanh chóng giải thích: “Nói thật, chỉ dựa vào thuốc thang lại muốn triệt

để loại bỏ tình trạng kết sỏi này, là chuyện cực kỳ khó. Anh phải hiểu rằng, những viên sỏi đang nằm trong thận của anh này, cũng không phải là kết một ngày, hai ngày mà có. Chúng nó xuất hiện do thói quen sống quanh năm suốt tháng của anh tạo nên. Nếu anh chỉ muốn dựa vào thuốc thang để chữa bệnh, mà hoàn toàn không thay đổi thói quen sống, thì tôi có thể bảo đảm với anh rằng. Loại bệnh này, vĩnh viễn cũng không chữa hết."

"Nhưng chỉ cần anh bắt đầu thay đổi thói quen từ hôm nay, lại kết hợp thuốc thang trị liệu, không tới một tuần lễ, hiệu quả trị liệu sẽ tiến triển vô cùng rõ rệt."

Câu nói phía trước khiến Vương Vũ có chút ủ rũ, nhưng câu nói sau lại khiến gã lấy lại lòng tin trong nháy mắt.

Một tuần lễ đã cải thiện được một chút?

Nhưng… đối phương bảo gã phải thay đổi thói quen sống, gã có thể làm được không đây?

Có hơi khó!

Vương Vũ vừa do dự, đột nhiên nghĩ tới cái lưng chịu đau đớn suốt ngày hôm qua của mình, trong lòng lại có chút nghĩ mà sợ.

Lỡ như tình trạng này tiếp tục phát triển như vậy, có phải một ngày nào đó, gã sẽ phải tới bệnh viện giải phẫu không?

Vương Vũ vừa nghĩ đến tình huống động dao kéo, liền cắn răng, hung hăng nói: "Bác sĩ, anh nói đi, tôi nhất định sẽ phối hợp!"

Trần Khánh hài lòng cười một tiếng:"Không tệ, có quyết tâm là chuyện tốt. Vậy anh phải ghi nhớ thật kỹ những lời tiếp theo tôi nói đây. Thứ nhất, kiêng không ăn đồ sống, nguội, kiêng thức uống lạnh, kem que, đồ lẩu… chỉ cần là món quá cay nóng nhiều dầu mỡ, đều không được ăn. Thay vào đó là cố gắng ăn nhiều món làm từ ngũ cốc hoa màu, lấy thanh đạm (đồ ăn nhẹ, loãng, dễ hấp thu)

làm chủ. Đương nhiên, sau khi thân thể được chữa trị khỏi rồi, anh có thèm, cứ ăn một ít cũng không sao, nhưng bây giờ chắc chắn phải nhịn."

"Thứ hai, phải hoạt động. Anh không chịu hoạt động trong thời gian dài, dương khí trên thân thể không đủ, tự nhiên sẽ có bệnh tà (mầm bệnh) nhập thể. Nó cũng chính là suy giảm khả năng miễn dịch như mọi người thường ấy. Cho nên, anh nhất định phải hoạt động. Nhưng nhớ kỹ, là hoạt động mà không phải vận động. Vận động quá sức ngược lại là có hại cho thân thể. Phương thức rèn luyện làm thân thể khỏe mạnh nhất tuyệt đối không phải vận động. Anh đừng có nghĩ tôi nói câu này là sai lầm. Mấy loại bài tập thể dục được người ta bán trên thị trường kia đều là sai lầm. Cái đó không gọi là kiện thân, mà gọi là kiện thể. Thể và thân là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, Thể là thể phách, thân là lục phủ ngũ tạng. Thể phách khỏe mạnh đương nhiên không sai, nhưng cả thân thể và tinh thần cùng khỏe mạnh, mới có thể chống đỡ được bệnh tật, kéo dài tuổi thọ."

"Thứ ba. . ."

Chương 5 - Bác Sĩ, Anh Chụp CT Cho Tôi Đi!

"Thứ ba, làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, cam đoan đi ngủ trước 11 giờ. Anh đã thức khuya tới mười mấy năm, cần phải thay đổi thói quen này. Bởi vì thức khuya sẽ làm bị thương can thận, nếu lúc anh thức khuya còn thích ăn vài thứ gì đó, chuyện này cũng sẽ dẫn đến tổn thương tỳ vị. Cho nên, ngủ sớm dậy sớm là chuyện mà anh nhất định phải làm được. Ba điểm trên, nếu anh đều có thể cam đoan bắt đầu thay đổi từ hôm nay, như vậy tôi sẽ kê đơn thuốc cho anh. Nếu như không thể, vậy xin lỗi, bệnh này của anh, tôi không chữa được, miễn cho đến lúc đó anh không khỏi, lại quay ra trách tôi kê thuốc lung tung để kiếm tiền của anh, cũng đừng nghĩ đến chuyện lừa tôi, anh có thay đổi hay không, tôi bắt mạch sẽ biết."

Tàn nhẫn như vậy sao?

Vừa rồi, Vương Vũ còn ôm chút tâm lý may mắn.

Gã vốn tưởng rằng việc thay đổi thói quen của mình, chỉ đơn giản là không ăn một số loại đồ ăn nào đó mà thôi.

Ai biết đâu Trần Khánh vừa nói cho gã biết rằng, gã không những phải kiêng ăn một số loại đồ ăn, còn phải ngủ sớm dậy sớm, và hoạt động mỗi ngày???

Trời đất ơi!

Vương Vũ mập mạp đã mười mấy năm, gã thật lòng cảm thấy những thay đổi này, chẳng khác nào muốn lấy mạng của gã.

Chỉ mỗi một điều ngủ sớm dậy sớm thôi, cũng có khả năng làm gã cực kỳ thống khổ rồi.

Từ trước đến nay, mỗi đêm gã đều phải xem video đến hai, ba giờ sáng mới có thể đi ngủ được, chỉ cần ngừng sớm một phút đồng hồ thôi, gã cũng không ngủ được.

Thật là khó xử mà!

Thôi kệ đi, cố gắng một chút kiểu gì cũng tốt hơn sau này phải đi phẫu thuật!

Gã cũng không muốn đến bệnh viện rồi bị người ta đè ra mổ đâu, làm như vậy sẽ đau đến mức nào chứ!

"Được rồi, tôi nghe lời anh. Bác sĩ, anh kê đơn cho tôi đi." Vương Vũ nói.

Trần Khánh gật đầu, lập tức lấy giấy bút ra viết phương thuốc chữa trị tỳ vị dương hư.

Quế chi 20g, bạch thược 10g, đảng sâm 20g, can khương (gừng khô) 10g, sinh khương (gừng tươi) 10g, đại tảo 20g, cam thảo khô 6g.

"Liều lượng của đơn thuốc này là ba thang, uống xong lại tới chỗ tôi tái khám một lần. Đến lúc đó, tôi sẽ dựa vào vào tình trạng bệnh của anh mà điều chỉnh lại đơn thuốc. Về phần sỏi thận, phải chờ đến khi tình trạng tỳ vị của anh chuyển biến tốt đã, đủ dương khí rồi, về sau điều trị cũng có thể làm ít công to. Đây, tôi đưa đơn thuốc cho anh, anh tự đi đến hiệu thuốc bốc thuốc nhé. Chỗ chúng tôi có phòng sắc thuốc, nếu anh về nhà cảm thấy phiền phức không muốn sắc, vậy thì đến chỗ chúng tôi sắc đi, tầm hơn một giờ sau lại đến uống thuốc là được." Trần Khánh nói.

Ồ?

Không cần tự mình sắc thuốc sao?

Vậy thì tốt quá rồi!

Vương Vũ nhận lấy đơn thuốc, lập tức đứng dậy nói: "Cảm ơn bác sĩ."

Trần Khánh gật đầu đáp lại.

Đợi đến khi Vương Vũ rời khỏi, cuối cùng Trần Khánh cũng không nhịn được lập tức trở nên hưng phấn.

Vậy mà hắn lại có thể trao đổi với ngũ tạng của bệnh nhân. Có khả năng này, thì từ nay về sau chuyện khám bệnh liền trở nên đơn giản hơn rất nhiều rồi.

Về cơ bản, khi những người khác bắt mạch, bọn họ đều phải dựa vào cảm giác, hắn lại không giống. Hắn chỉ cần nói chuyện với ngũ tạng của bệnh nhân là đủ, vì mấy thứ kia, gần như là hỏi gì đáp nấy, nếu muốn biết tình trạng của bệnh nhân như thế nào, chỉ cần hỏi chúng lập tức sẽ biết rồi.

Chậc chậc chậc chậc. Lại nói, thiết chẩn đạt tới Đăng Phong Tạo Cực là có thể làm được điều thần kỳ như vậy, thế ba chẩn còn lại thì sao?

Bỗng nhiên, Trần Khánh cảm thấy có chút chờ mong!

Bên kia, Vương Vũ cầm đơn thuốc ra quầy, trả tiền bốc thuốc, sau đó đưa thuốc Đông y cho phòng thuốc sắc, để y tá ở đó sắc thuốc thay mình.

Gã biết còn phải đợi hơn một tiếng nữa mới lấy được thuốc, trong lòng có chút ngồi không yên, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng gã vẫn quyết định qua bệnh viện kiểm tra một chút xem sao.

Gã vẫn muốn xác định xem Trần Khánh nói có đúng hay

không.

Kết quả là, Vương Vũ rời khỏi Hán Y Đường, bắt một chiếc xe taxi đến bệnh viện trung ương.

Sau khi gã nộp giấy đăng ký khám ở phòng khám khoa thận, lại xếp hàng nửa giờ mới đi đến trước mặt chuyên gia.

"Có chuyện gì vậy? Anh cảm thấy không thoải mái ở đâu?" Lý Lỗi hỏi.

"Bác sĩ, anh chụp CT cho tôi đi, chụp CT thận ấy." Vương Vũ nói.

Hả?

Lý Lỗi không hiểu ra sao!

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Bình thường, mỗi khi có bệnh nhân đến đây, gã bảo bọn họ đi chụp siêu âm CT linh tinh gì đó, mặt mũi ai nấy đều suy sụp, chẳng vui vẻ tí nào, thế mà người này lại năn nỉ muốn đi chụp CT?

"Thận của anh có vấn đề gì sao?" Lý Lỗi đánh giá Vương Vũ từ trên xuống dưới.

Nói thật, trước khi kiểm tra, gã cũng chỉ có thể nhìn ra Vương Vũ có chút mập giả tạo mà thôi, chưa biết đối phương có vấn đề ở chỗ nào.

(Mập giả tạo: là hiện tượng tăng chất béo bất thường trong cơ thể con người, chủ yếu là do các rối loạn nội tiết gây ra.)

Về phần thận có vấn đề hay không, ai có thể nhìn ra chứ?

Chương 6 - Có Thật Sự Thần Kỳ Như Vậy Không?

"Tôi cũng không rõ lắm, vừa rồi có một bác sĩ trung y bắt mạch cho tôi, vị ấy nói tôi có sỏi thận." Vương Vũ thành thật trả lời.

Lý Lỗi nghe xong, phản ứng đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì cười rộ lên: "Ha ha ha, bác sĩ trung y bắt mạch cũng có thể biết được anh có sỏi thận sao?"

Thanh âm của gã khá lớn, sau khi nói xong, sắc mặt của các bệnh nhân xếp hàng phía sau Vương Vũ đều thay đổi, hiển nhiên cả bọn họ cũng không tin câu chuyện này.

Bác sĩ trung y có thể biết được trong người bệnh nhân có sỏi thận hay không hả?

Có thật sự thần kỳ như vậy không?

"Người trẻ tuổi, nếu bác sĩ trung y có thể biết được trong người anh có sỏi thận hay không, thì đám người chúng tôi cũng không cần đi làm bác sĩ nữa rồi. Loại chuyện linh tinh của đám lừa đảo này mà anh cũng tin ư?" Lý Lỗi nhếch miệng nói: "Nói đi, có phải anh ta giới thiệu mấy loại thực phẩm chức năng gì đó cho anh, để anh mua uống, có phải hay không?"

Vương Vũ lắc đầu: "Không có đâu."

Lý Lỗi cảm thấy kỳ lạ nói: "Không có? Vậy anh ta có kê đơn cho anh không?"

Vương Vũ gật gật đầu: "Có, nhưng không phải là đơn thuốc trị sỏi thận. Anh ấy nói tỳ vị của tôi dương hư, cần phải chữa bệnh

này trước. Lúc bắt mạch, tôi cũng không nói chuyện với anh ấy, thế mà anh ấy không chỉ biết tối hôm qua tôi ăn đồ lạnh, còn biết cả đêm tôi bị nấc nữa."

Hử?

Lý Lỗi nhíu mày, gã phát hiện ra chuyện này có chút không thích hợp.

Gã tiếp tục hỏi: "Anh khám bệnh ở đâu?"

Vương Vũ nói: "Là Hán Y Đường đó."

Hán Y Đường?

Lý Lỗi có chút ấn tượng với cái tên này.

Dường như các bác sĩ ở nơi đó đều là bác sĩ trung y!

Không đúng, nếu như tay nghề trung y của bọn họ thật sự giỏi như vậy, vì sao cho đến tận bây giờ, gã còn chưa từng nghe ai nói đến?

Vương Vũ thấy Lý Lỗi mãi vẫn không trả lời, lại chú ý thấy thời gian uống thuốc của mình sắp tới, vì thế, lập tức thúc giục nói: "Bác sĩ, hay là chúng ta đi chụp CT trước đi."

Lý Lỗi cũng không miễn cưỡng, nếu chính bệnh nhân đã muốn làm kiểm tra, vậy thì làm thôi: "Được, để tôi ký giấy kiểm tra cho anh, sau khi chụp xong, anh cầm phim chụp đến đây."

Vương Vũ nhận lấy giấy tờ, lập tức đi ra khỏi phòng khám. Sau khi gã đi loanh quanh lòng vòng một lúc, lại nghe theo hướng dẫn của y tá, rốt cuộc cũng tìm được chỗ chụp CT.

Rồi theo chỉ đạo của bác sĩ, Vương Vũ bước vào phòng chụp CT.

Không bao lâu sau, phim của Vương Vũ đã được chụp xong.

"Chàng trai à, thận của cậu... Tuổi còn trẻ, sao lại biến thành như vậy chứ?" Bác sĩ thấy Vương Vũ đi ra, đã cầm phim chụp, vô cùng cảm khái nói.

Trong lòng Vương Vũ thoáng run rẩy một hồi, gã vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Thận của tôi thật sự có sỏi sao?"

Bác sĩ sửng sốt: "Cậu còn biết mình có sỏi thận sao?"

Mẹ kiếp, bị vị bác sĩ kia nói trúng rồi!

Sắc mặt Vương Vũ có chút khó coi, gã không ngờ nổi trong người mình lại thật sự có sỏi thận.

Chẳng lẽ chỉ vì cái bệnh này mà gã sẽ ợ ra rớm (chết) sao?

Từ khi Vương Vũ rời khỏi Hán Y Đường, trong lòng gã luôn vô cùng thấp thỏm lo âu, mãi cho đến khi phim chụp X-quang xuất hiện, cảm xúc mới lắng xuống một chút. Suy cho cùng, mọi chuyện cũng xảy ra rồi, lúc này coi như gã đã chấp nhận số phận.

Vị bác sĩ trung y kia nói đúng, nhưng kết quả chẩn đoán cho ra câu trả lời gã thật sự có sỏi thận lại khiến bản thân Vương Vũ vô cùng khó chịu.

Gã còn trẻ lắm mà!

Bác sĩ thấy sắc mặt Vương Vũ không thích hợp, lập tức mở miệng khuyên nhủ: "Chàng trai à, cậu đừng quá mức đau khổ. Tuy cậu có hơi nhiều sỏi thật, nhưng kích cỡ đều không vượt quá 5mm, còn không chưa đến mức phải phẫu thuật. Chỉ cần lúc bình thường, cậu chú ý cải thiện thói quen sinh hoạt, uống nhiều nước, vận động nhiều lên, tốt nhất là chạy bộ, lại phối hợp với điều trị bằng thuốc ép sỏi ra ngoài… Cứ kiên trì làm như vậy khoảng 3 đến 5 năm, có lẽ không sao đâu."

Vương Vũ giữ nguyên sắc mặt khó coi, khẽ gật gật đầu. Sau khi gã nhận phim chụp từ trong tay bác sĩ, tâm trạng đã xấu đi, rồi ủ rũ rời khỏi phòng chụp CT.

Gã không tiếp tục trở lại phòng khám nữa, sau khi ra khỏi bệnh viện trung ương, gã trực tiếp bắt taxi đi về Hán Y Đường.

Trong phòng khám khoa thận, Lý Lỗi vẫn một mực chờ phim chụp của Vương Vũ, nhưng khá lâu rồi vẫn chưa thấy đối phương đâu. Gã thoáng nhìn đồng hồ, đã được nửa giờ rồi, đáng lẽ đối phương phải chụp CT xong từ lâu rồi chứ, sao còn chưa đến đây?

Có hay không cũng phải cho ra kết quả chứ?

Lý Lỗi nhìn quanh, tạm thời phòng khám không có bệnh nhân, gã dứt khoát cầm lấy điện thoại bàn, gọi cho phòng chụp CT.

"Này, hôm nay là lão Đặng trực ban sao?"

"Anh là?"

"Tôi là Lý Lỗi của khoa thận."

"À, là chủ nhiệm Lý sao? Anh đợi một chút... chủ nhiệm Đặng, chủ nhiệm Lý tìm anh..."

“Có chuyện gì vậy lão Lý? Tìm tôi có chuyện gì?”

“Có phải vừa nãy mới có một bệnh nhân tên là Vương Vũ đến chỗ anh chụp CT không?"

"Đúng vậy, tôi xem danh sách, là anh ký giấy. Chàng trai này tuổi không lớn, nhưng lại có không ít sỏi thận. Làm sao vậy? Anh gọi đến đây làm gì? Phim chụp có vấn đề sao?"

Lý Lỗi nghe xong, cứ như vừa nghe thấy một tiếng sét đánh giữa trời quang.

Gã kinh ngạc nắm chặt điện thoại, vẻ mặt đầy khiếp sợ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, cũng coi như không nghe thấy tiếng vọng lại từ đầu dây bên kia.

Bây giờ, trong đầu gã chỉ có duy nhất một âm thanh.

Trên đời này thật sự có bác sĩ trung y có thể tìm ra thận kết sỏi sao?

Chương 7 - Hóa Ra Là Chịu Đói Làm Nên!

Tại phòng mạch số năm của Hán Y Đường

Vương Vũ vừa đi không lâu, lại có một tiểu tỷ tỷ đeo khẩu trang đi tới phòng khám của Trần Khánh.

Tiểu tỷ tỷ này vừa bước vào phòng, rõ ràng có chút sửng sốt, hiển nhiên cô ấy không ngờ bác sĩ trung y xem bệnh lại trẻ tuổi như vậy.

Đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng gương mặt này lại mang tới cho người ta một loại cảm giác không chuyên nghiệp cho lắm.

Không có cảm giác an toàn bằng những lão gia gia tóc hoa râm kia.

"Mời ngồi." Trần Khánh đưa tay ra hiệu, rồi cười nói.

Dáng người tiểu tỷ tỷ này rất nổi bật, tư thế ngồi xuống cũng cực kỳ lịch sự, nhìn qua là biết người này có luyện tập vũ đạo rồi.

"Cô thấy không thoải mái ở chỗ nào?" Trần Khánh đợi cho tiểu tỷ tỷ ngồi xuống, mới mở miệng hỏi.

Lạc Tiểu Khê nhìn gương mặt trẻ măng của Trần Khánh, cảm thấy có chút khó mở lời, hàm răng nghiến chặt, một lát sau, ngay lúc cô ấy đang chuẩn bị nói gì, bỗng nhiên Trần Khánh mỉm cười tiếp tục nói: "Không sao, nếu khó nói thì thôi, cô lại đây, đưa tay ra để tôi bắt mạch."

Hả?

Lạc Tiểu Khê thấy vậy, cũng không có ý nói tiếp nữa, cô tỏ ra rất phối hợp, đưa tay cho Trần Khánh bắt mạch.

Khi ngón tay Trần Khánh chạm vào cổ tay Lạc Tiểu Khê, âm thanh quen thuộc kia lại vang lên trong đầu hắn.

"Đói quá, sao lại không có gì ăn vậy? Người anh em tôi đã đói đến mức không còn tri giác nữa rồi."

"Ta nói này, hai ngươi có chuyện gì vậy? Mau khuyên nhủ cô ta đi. Ngày nào cũng nhịn ăn, ngày nào cũng bài ca tuyệt thực, buổi tối còn liều mạng tập luyện, không để cho ta ăn cơm thì thôi, buổi tối còn muốn ta liều mạng tập luyện theo, chọc ta tức thì ai cũng đừng hòng sống nữa."

"Cô ta còn oán giận bản thân bị nám rụng tóc kia kìa? Cô ta có biết đâu, tại vì hàng ngày ta chẳng có tí dinh dưỡng nào, làm sao mà dưỡng da cho cô ta được? Nếu không phải có thận thủy hàng ngày cung cấp cho chúng ta, chỉ sợ cô ta đã sớm không chống đỡ được nữa rồi."

"Thận thủy, đừng ngủ nữa, tìm thời điểm làm cô ta lên cơn đau nhức đi, dạy cho cô ta một bài học."

"Cần gì phải làm vậy chứ? Cô ta nguyện ý tiêu hao sinh mệnh của bản thân để đổi lấy vẻ ngoài xinh đẹp, chút đau đớn ấy làm sao mà ngăn cản được, cứ tùy cô ta đi ..."

"Ngươi..."

Giọng nói của Trần Khánh đúng lúc xuất hiện: "Chào các ngươi!"

"Ai vậy?" Tâm hoả phản ứng lớn nhất.

"Không cần để ý xem ta là ai, các ngươi chỉ cần biết rằng, ta đến để giúp các ngươi là được." Trần Khánh nói.

"Giúp chúng ta? Ngươi giúp kiểu gì?" Tâm hoả nói.

"Không phải các ngươi vừa nói hàng ngày cô ta đều tuyệt thực sao? Ta có thể làm cho, mỗi ngày cô ta đều ăn cơm đúng bữa." Trần Khánh nói.

Tâm can tỳ phế nghe thấy vậy, đều tỏ ra vô cùng vui vẻ.

"Ngươi nói lời phải giữ lời nha." Tỳ thổ ủy khuất giống như một người vợ nhỏ, sợ Trần Khánh đang lừa gạt nó.

Suýt chút nữa Trần Khánh đã không nhịn được phải bật cười, hắn còn phải đi lừa một cái cơ quan à?

"Nhưng trước tiên, ta muốn hỏi các ngươi vài vấn đề, không ngại trả lời chứ?" Trần Khánh nói.

"Ngươi hỏi đi, cứ tự nhiên." Tỳ thổ nói.

"Cô ta bắt đầu nhịn ăn cơm từ khi nào?" Trần Khánh hỏi.

"Cũng không phải là không ăn cơm, nhưng ăn cực kì ít, hơn nữa toàn là mấy món chúng ta không thích ăn thôi. Buổi sáng, cô ta sẽ ăn một chén yến mạch, uống một cốc cà phê, giữa trưa chỉ ăn rau dưa hoa quả, cơm thì không ăn một miếng nào, tới buổi chiều chỉ ăn một quả táo, sau đó là buổi tối nhịn ăn luôn, còn nói cái gì mà phải thực hiện nguyên tắc ẩm thức 8-16 giờ, tức là chỉ ăn cơm giới hạn trong vòng tám tiếng thôi, còn mười sáu tiếng sau thì nhịn. Rõ ràng đã đói muốn chết, nhưng nhất quyết không chịu ăn, khiến mỗi ngày ta đều không thể làm việc được, bây giờ tốc độ tiêu hóa thức ăn đều trở nên chậm chạp… Cái quái gì vậy chứ?" Tỳ thổ oán trách nói.

Thì ra là vậy, hèn chi dáng người cô ấy đẹp như vậy.

Hóa ra là chịu đói làm nên.

Trần Khánh biết trên internet có rất nhiều phương pháp rèn luyện thân thể, cái gì mà tập thể hình thì ba phần dựa vào tập luyện, bảy phần dựa vào ăn uống, chỉ cần ăn đúng lịch trình, không cần tập luyện cũng có thể gầy.

Nói vậy cũng không sai, nhưng phương pháp lại không đúng.

Với tư cách là một bác sĩ trung y, ở thời điểm Trần Khánh nhìn thấy những người quay video kia thề thốt đủ điều để quy định thực đơn hàng ngày cho người ta, hắn cảm thấy thật tức cười.

Bọn họ để cho một người bình thường ăn đồ lạnh lại không dễ tiêu hóa cả ngày, thật ra thứ đồ ăn đã qua chế biến mà bọn họ gọi là thức ăn "lành mạnh" kia, mới chính là mưu tài hại mệnh (cướp bóc tiền bạc, hại tính mạng người).

Ví dụ như uống cà phê vào buổi sáng vậy. Cà phê vị chua, vị chua khắc thổ, mà tỳ vị di tạng (lá lách, dạ dày và tuyến tụy) đều thuộc thổ. Hơn nữa, vị đậm sẽ gây bệnh về máu, vị nhạt lại trực tiếp tham gia vào phạm vi hoạt động của khí. Cà phê vị nặng, uống nó vào vừa có thể mắc bệnh về máu, vừa trực tiếp ảnh hưởng tới tỳ vị và di tạng.

Cho nên, thỉnh thoảng uống một ít thì không sao, nhưng coi như nước uống hàng ngày thì tỳ vị không gặp vấn đề mới là lạ.

Chương 8 - Hoàn Toàn Bị Nhìn Thấu Rồi!

Tỳ vị bị hao tổn, tất nhiên khiến cho chức năng tiêu hoá của thân thể xảy ra vấn đề, lại thêm luôn ăn thức ăn chay với hoa quả, chúng đều là các loại thức ăn lạnh, cứ tích tụ trong cơ thể không được tiêu hóa, dần dà lâu ngày sẽ hình thành đàm thấp, đàm thấp khiến cho buồng phổi gặp vấn đề.

(Đàm thấp: chỉ tên một loại bệnh hoặc một loại thể chất của con người. Đàm ở đây là khái niệm chung chỉ sự tích tụ chất lỏng bất thường không cơ thể)

Mà bề mặt lá phổi, cũng không thoát khỏi nám.

Tỳ vị và phế đều gặp vấn đề, can làm sao có thể may mắn thoát khỏi?

Một khi tình trạng này trở nên nghiêm trọng, rụng tóc cũng là chuyện quá bình thường, chẳng có gì đáng để ngạc nhiên cả.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách mấy cô gái được.

Bọn họ cũng không biết thực hư về các loại tri thức chuyên nghiệp trong mấy bài luyện tập thể hình vẫn được lan truyền trên mạng, rốt cuộc là như thế nào.

Suy cho cùng, chỉ cần có căn cứ từ chuyên gia dinh dưỡng, là bọn họ cảm thấy người ta nói cái gì cũng đúng.

Thật ra những người này chỉ hiểu biết về thành phần thức ăn, chứ căn bản không hiểu rõ về cơ thể con người.

Tình huống này cũng giống như chuyện tiêu thụ viên uống canxi trên thị trường vậy.

Đúng là cơ thể con người cần một chút vitamin như vậy, nhưng lại không nhất thiết phải là vitamin dạng viên uống.

Nhưng bộ phận quảng cáo tuyên truyền lại mặc kệ những chuyện này, họ chỉ nói cho bạn nghe rằng, thân thể bạn xảy ra vấn đề, cần những loại dinh dưỡng này, mà tôi lại có thể cung cấp những thứ dinh dưỡng đó.

Hoàn toàn cắt bỏ đi chi tiết: ‘Sau khi cung cấp những dinh dưỡng dạng này, cơ thể có thể hấp thụ được hay không.

"Can mộc, bình thường buổi tối cô ta tập luyện trong bao lâu?" Trần Khánh hỏi.

Can mộc thấy Trần Khánh gọi đến mình, lập tức trả lời: "Chắc cũng cỡ một, hai tiếng gì đó, khoảng mười hai giờ rưỡi là nghỉ."

"Sao lại tập muộn như vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Gần đây cô ta phải quay phim không có thời gian luyện nhảy, nên tập khá muộn." Can mộc nói.

Quay phim?

Giỏi thật, ra là một diễn viên!

"Tâm hoả, hàng ngày cô ta ăn uống như vậy, còn luyện tập cường độ cao đến thế, chắc là lượng kinh nguyệt rất ít phải không?" Trần Khánh hỏi.

"Nói thừa, có thể không ít được sao? Còn bị kết thành cục đây này. Ta còn phải điều khí huyết từ thận thủy đi ra cho mấy anh em khác dùng đó. Nếu không phải thực sự không còn dinh dưỡng nữa, thì sao ta có thể làm cạn kiệt khí huyết ở thận thủy chứ? Đây là

đang liều mạng đó, cô có biết hay không?" Tính tình tâm hoả vẫn nóng nảy như cũ.

Ừm.

Xem ra chứng bệnh lớn nhất hẳn là khí hư ứ huyết! (Căn bệnh có biểu hiện khí hư khiến máu không vận chuyển được bình thường dẫn tới ứ đọng lại)

Sau khi Trần Khánh thu hồi tinh thần, hắn lập tức buông tay ra, chủ động cắt đứt liên hệ với ngũ tạng của Lạc Tiểu Khê, sau đó lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô ấy.

"Tôi… tôi bị làm sao vậy?" Lạc Tiểu Khê hỏi.

"Nếu cô cứ tiếp tục duy trì cuộc sống như vậy, sớm muộn gì cơ thể cũng bị tàn phá. Từ hôm nay trở đi, cô phải đổi mới thực đơn hàng ngày. Đừng uống cà phê nữa. Mặt khác, cũng không được tập luyện buổi tối, muốn tập luyện cũng phải chờ đến sáng mới được tập luyện." Trần Khánh nói.

"Anh... Làm sao mà anh biết được?" Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Lạc Tiểu Khê chăm chú nhìn vào Trần Khánh, tràn đầy vẻ không sao tin nổi.

Rõ ràng là cô chưa hề nói gì, mà vị bác sĩ trước mắt này cũng chỉ sờ sờ cổ tay cô một cái, sau đó, đối phương không chỉ biết cô thường xuyên uống cà phê, còn biết cô rất hay tập luyện vào buổi tối.

Chuyện này quá mức khoa trương rồi!

"Tôi có nói nhiều hơn cô cũng nghe không hiểu. Tóm lại là bây giờ cô đang mắc bệnh khí hư ứ huyết. Có biết tại sao cô lại bị nám và rụng tóc không? Bởi vì cô bị thiếu dinh dưỡng, tỳ vị suy yếu, hóa nguyên (nguồn gốc sinh hóa của lục khí : phong – khô, nhiệt - ấm, hỏa – nóng, thấp - ẩm, táo – hanh, hàn – lạnh, lục khí là bản

nguyên biến hóa của khí hậu) không đủ, phổi không được cung cấp dinh dưỡng, không thể làm ẩm vào da lông, cho nên da của cô mới xuất hiện vấn đề. Nói đơn giản thế này, rụng tóc là vì máu cô thiếu, muốn nuôi dưỡng tóc cần lượng máu rất lớn, mà lượng kinh nguyệt của cô còn thiếu, còn có hiện tượng kết thành cục, thì lấy đâu ra mà nuôi tóc? Lại nói về lượng máu trong cơ thể cô, nguyên nhân là do buổi tối cô tập luyện quá muộn, máu không đến được can, huyết ứ làm nghẽn mạch, phụ tải gây ra cho tim quá lớn, không thể không mượn khí huyết từ thận cung cấp cho toàn thân. Cho nên tôi mới nói, nếu cô cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì thân thể cũng xuất hiện vấn đề lớn." Trần Khánh giải thích.

Trời đất ơi!

Vậy mà hắn còn biết cô bị nám và rụng tóc, ngay cả lượng kinh nguyệt ít cũng rõ mồn một.

Ngay trong lúc này, bỗng nhiên Lạc Tiểu Khê lại có cảm giác, dẫu cô đang ăn mặc cực kỳ kín đáo, toàn thân trên dưới chỉ lộ mỗi đôi mắt, nhưng ở trước mặt vị bác sĩ này, hết thảy mọi tầng lớp che giấu đều như thùng rỗng kêu to, đã bị người ta hoàn toàn bị nhìn thấu rồi.

Chương 9 - Cái Gì Gọi Là Khoa Học?

"Anh... Tôi... Nhưng mà, công việc của tôi yêu cầu phải duy trì vóc dáng, nếu không khống chế khẩu phần ăn..." Lạc Tiểu Khê có chút khó xử nói.

Cô là diễn viên, và với cô, vóc dáng chính là cần câu cơm.

Đúng là ở ngoài cuộc sống bình thường, thân thể mập mạp một chút cũng không thành vấn đề, nhưng một khi xuất hiện trước ống kính máy quay, tình huống sẽ hoàn toàn khác biệt.

Trong ống kính, mọi chi tiết đều sẽ bị phóng đại, dù trên cằm chỉ có thêm một ngấn thịt, thì khi xuất hiện trước máy quay, gương mặt sẽ trở nên đặc biệt béo tròn.

Cho nên, để giữ gìn hình tượng của bản thân trên ống kính càng thêm xinh đẹp, Lạc Tiểu Khê chỉ có thể duy trì vóc dáng mỗi ngày. Lúc bình thường đừng nói tới chuyện ăn cơm, ngay cả thịt cô cũng không dám ăn lấy một miếng.

"Đó là vì cô không biết nên ăn như thế nào. Loại phương pháp ăn uống hiện giờ của cô, hoàn toàn là phá hư tỳ vị, khiến cho thân thể không hấp thu được dinh dưỡng. Nhìn bề ngoài tưởng là gầy, nhưng theo thời gian dài trôi qua, các loại bệnh tật sẽ tìm tới tận cửa. Nếu cô muốn duy trì vóc dáng, căn bản không cần phải như vậy." Trần Khánh nói.

Sau khi Trần Khánh trao đổi cùng ngũ tạng của Lạc Tiểu Khê, hắn đã nắm được thói quen sinh hoạt hàng ngày của cô rồi.

Theo lý mà nói, với phương thức sinh hoạt của cô ấy, kể cả ăn nhiều một chút, cũng không thể béo được.

Một người tự biết hạn chế bản thân, lại thường xuyên vận động, đâu cần phải nghiêm khắc khống chế khẩu phần ăn hàng ngày để giảm béo?

Chỉ sợ nếu ăn ít một chút sẽ trở nên gầy gò, xương xẩu.

"Nhưng mà… chế độ thực đơn hàng ngày đó đều do tôi tìm chuyên gia dinh dưỡng đặc biệt định ra cho mình, chúng đều là phương pháp vô cùng khoa học đó." Lạc Tiểu Khê cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Lại nói, sở dĩ cô tìm tới Hán Y Đường này, chính vì đã từng tới bệnh viện thăm khám vài lần, vẫn không thấy tình hình chuyển biến tốt đẹp, tình trạng nám da rụng tóc vẫn không được cải thiện. Thậm chí gần đây, phần bụng dưới còn có xu hướng nhô lên, rồi vào lúc buổi sáng, gương mặt sẽ có chút sưng phù. Và không cần biết cô dùng loại sản phẩm chăm sóc da hay loại bỏ sưng phù nào, chúng đều không có tác dụng.

Từ đầu đến cuối, Lạc Tiểu Khê vẫn cho rằng bản thân bị bệnh nhưng không ngờ, khi cô tới nơi này, bác sĩ lại nói với cô rằng, vấn đề nằm ở thực đơn ăn uống hàng ngày của cô.

Tình huống này tuyệt đối nằm ngoài dự kiến của Lac Tiểu Khê.

"Vậy tôi hỏi cô, cái gì gọi là khoa học?" Trần Khánh nói.

Chuyện này...

Lạc Tiểu Khê không biết nên trả lời như thế nào.

Cái gì gọi là khoa học?

Đây không phải vấn đề chỉ các nhà khoa học mới có thể trả lời

sao?

Cô chỉ là một diễn viên thôi mà.

Không thể trả lời được loại vấn đề cao thâm như vậy!

Trần Khánh thấy Lạc Tiểu Khê chỉ im lặng không lên tiếng, lại lập tức cười nói: "Khoa học cần phải có giả thiết, nghiệm chứng, sau đó lại cho ra kết luận. Nó chính là sự nhận thức về một quá trình, là có thể phủ định, chứ không phải chân lý được phổ biến rộng rãi. Tựa như thực đơn hàng ngày của cô vậy. Được, trước tiên chúng ta cứ giả thiết nó là khỏe mạnh đi, thì tới hiện tại, cô đã kiên trì được lâu như vậy, nhưng thân thể lại xảy ra vấn đề, như vậy xin hỏi cô, rút cuộc thực đơn hàng ngày này có khỏe mạnh hay không? Có khoa học hay không?"

"Cùng lý lẽ đó, hiện giờ, tôi cấp cho cô một phần thực đơn hàng ngày khác. Trước tiên, cô cũng giả thiết rằng thực đơn hàng ngày mà tôi đưa cho cô là khoa học đi, sau đó, tự cô hãy đi nghiệm chứng nó một đoạn thời gian. Nếu thân thể vẫn xuất hiện vấn đề, như vậy có nghĩa là tôi đang gạt người, còn nếu thân thể khỏe mạnh rồi, đương nhiên cũng có thể chứng minh rằng, thực đơn hàng ngày của tôi mới là khoa học. Tôi nói như vậy, cô có hiểu được không?"

Trần Khánh biết, nếu hiện giờ hắn nói với vị tiểu tỷ tỷ này, bảo cô ấy không được ăn thứ này, không được ăn thứ kia, là tuyệt đối không thể thay đổi quan niệm về ẩm thực khỏe mạnh của vị tiểu tỷ tỷ này. Thêm nữa, có một vài tri thức lý luận về ẩm thực khỏe mạnh trong trung y rất khó giải thích cho rõ ràng, kể cả khi Trần Khánh chịu bỏ thời gian giảng giải, có lẽ cô gái này cũng không hiểu.

Cho nên, Trần Khánh quyết định dùng phương pháp so sánh loại suy này, trước tiên cứ để cho tiểu tỷ tỷ lựa chọn thử nghiệm đã, chờ sau khi cô ấy thử xong, hiệu quả trị liệu rõ rành rành ra

đấy, khẳng định có thể khiến tiểu tỷ tỷ này hiểu được.

Đến lúc đó, không cần Trần Khánh lên tiếng phản bác, chính cô ấy sẽ biết loại thực đơn nào lành mạnh hơn.

“Nhưng ăn vào có làm tôi béo lên không?" Lạc Tiểu Khê lí nhí nói.

Trần Khánh đưa tay đỡ trán...

Hắn nói cả nửa ngày trời, vậy mà từ đầu đến cuối, thứ cô gái này chú ý tới vẫn là vóc dáng của mình, còn khỏe mạnh bị xô đẩy không thương tiếc xuống phía sau.

Khó trách thân thể cô ấy lại trở thành cái dạng này.

"Sẽ không." Trần Khánh nói.

Lạc Tiểu Khê thấy Trần Khánh khẳng định như vậy, cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chương 10 - Con Mắt Thấu Thị!

"Đầu tiên tôi kê cho cô một đơn thuốc, giải quyết bệnh trạng khí hư huyết ứ cho cô, sau đó lại viết cho cô một phần thực đơn hàng ngày. Đúng rồi, cô cũng nói thời gian công tác của cô cho tôi biết đi, tôi sẽ viết luôn cho cô thời gian rèn luyện quy định, chỉ cần cô nghiêm khắc thực hiện theo những gì tôi nói, tình trạng cơ thể cô có thể khôi phục lại trong vòng một, hai tuần." Trần Khánh nói.

Lạc Tiểu Khê kinh ngạc nhìn Trần Khánh" "Nhanh như vậy sao?"

"Đương nhiên." Trần Khánh cười nói.

Kỳ thật phần lớn người đều hiểu lầm về trung y. Bọn họ cho rằng trung y chỉ có thể điều trị chậm rãi, kỳ thật chỉ cần bác sĩ trung y tìm đúng chứng bệnh, gần như hiệu quả đều nhanh tới mức dựng sào thấy bóng.

Đại đa số tật bệnh bình thường, giống như cảm mạo... vân van, chỉ cần dùng xong một liệu trình thuốc Đông y sẽ thấy hiệu quả, nếu kiên trì dùng xong ba liệu trình thuốc Đông y, gần như đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Trong trường hợp bác sĩ trung y yêu cầu người bệnh phải uống thuốc lâu dài, thì hơn phân nửa chính là bọn họ không tìm được đúng bệnh.

Rơi vào tình huống ấy, nếu là một vị bác sĩ trung y có lương tâm, bọn họ sẽ nói rõ chi tiết với người bệnh, để đối phương đi mời một vị cao minh khác, và đương nhiên nếu là bác sĩ không có lương tâm, bọn họ sẽ tiếp tục bốc thuốc cho người bệnh mua về dùng.

Đương nhiên, thường thức trên không đề cập tới những chứng bệnh khó trị khác.

Khi Trần Khánh nói chuyện cùng Lạc Tiểu Khê, hắn đã kê xong đơn thuốc rồi.

Đương quy 15g, bạch thược 15g, xuyên khung 15g, bạch thuật 15g, phục linh 20g, trạch tả 15g, nữ trinh tử 15g...

Tên của phương thuốc này là Đương Quy Thược Dược Tán, có tác dụng hoạt huyết điều kinh, kiện tỳ sấm thấp (bổ tỳ, hút ẩm), từ đó dễ dàng lưu thông khí huyết.

Trần Khánh đã tiến hành gia giảm một chút liều lượng trong đơn thuốc gốc, cho ra một đơn thuốc vừa vặn phù hợp với chứng bệnh của đối phương.

Sau khi hắn viết xong đơn thuốc, lại viết một phần thực đơn hàng ngày trong suốt một tuần cho Lạc Tiểu Khê.

Kỳ thật, thứ này vốn khong nằm trong phạm vi công tác của Trần Khánh, suy cho cùng, nơi này của bọn họ cũng là phòng khám, mà không phải quán ăn dưỡng sinh.

Nhưng ở thời điểm Trần Khánh học đại học, hắn đã xem qua không ít bộ sách có nội dung về dược thiện (dùng dược liệu chế biến thành món ăn) trong giờ ngoại khoá, hơn nữa lúc nghỉ đông và nghỉ hè, mỗi khi mẹ của hắn rảnh rỗi, bà sẽ dạy hắn cách nấu ăn, còn nói là đàn ông biết nấu ăn, trong tương lai không lo không tìm được vợ.

Kết quả là, người mẹ lo lắng con mình ế vợ ấy, đã truyền tay nghề đầu bếp kết hợp với tri thức về dược thiện lên người Trần Khánh, bởi vậy trên phương diện ẩm thực này, hắn còn có cách lý giải khá độc đáo của riêng mình.

Hiện giờ, hắn còn có thể kết hợp hoàn mỹ giữa thuốc Đông y

và nguyên liệu nấu ăn, làm thành từng món dược thiện sắc hương vị đủ đầy, đồng thời cũng có hiệu quả trị liệu của thuốc Đông y.

Cho nên, ở thời điểm Trần Khánh viết thực đơn hàng ngày cho Lạc Tiểu Khê, hắn còn viết một vài món dược thiện đơn giản dễ làm lên đó, cũng chú thích đầy đủ phương pháp chế biến.

Mười phút sau, một phần thực đơn hàng ngày đa dạng dành cho một tuần mới mẻ đã ra lò.

"Đây, cho cô. Lượng dược liệu trong đơn thuốc này được chia làm ba thang, một ngày uống một thang, uống xong ba thang lại đến đây tái khám một lần. Còn thực đơn hàng ngày, cô cần phải kiên trì thực hiện. Tôi đã viết phương pháp chế biến vào trong này cả rồi, chúng đều rất đơn giản. Nếu cô không hiểu cũng có thể đi tới hỏi lại tôi. Cứ yên tâm, đừng nhìn bên trong có cá có thịt, thì cảm thấy ăn vào nhất định sẽ béo. Tôi khẳng định chỉ cần công năng tỳ vị trong cơ thể cô khôi phục, năng lực vận hành tăng lên, những món ăn này vào trong người chỉ làm bổ dưỡng ngũ tạng lục phủ của cô thôi. Kể cả mỗi ngày cô đều không chịu vận động, trong khoảng thời gian ngắn, cân nặng cũng không tăng lên đâu." Trần Khánh nhìn gương mặt nhăn nhó nhíu mày của Lạc Tiểu Khê, lập tức biết, nhất định là cô cảm thấy lượng đường trong phần thực đơn hàng ngày này đã vượt chỉ tiêu nghiêm trọng rồi. Bởi vậy, hắn phải vội vàng giải thích cho cô ấy hiểu.

"Cô nhìn dáng người hiện tại của cô xem. Đúng là mặc quần áo vào sẽ rất đẹp, người ngoài hoàn toàn không nhìn ra được, nhưng trên thực tế, phần bụng của cô đã phình to, khuôn mặt thoáng hiện phù thũng. Tôi dám khẳng định với cô là cô có giảm béo như thế nào cũng không giảm được những chỗ ấy đâu. Ngược lại, nếu cô nghiêm túc thực hiện theo những lời tôi nói, cứ ăn cơm bình thường, tôi cam đoan với cô rằng, chưa đầy một tuần, bụng cô sẽ bằng phẳng trở lại, chứng phù thũng trên mặt cũng biến mất, và trên cảm quan thị giác, cô sẽ có cảm giác thật rõ ràng rằng bản

thân mình đã gầy đi."

Lạc Tiểu Khê trừng lớn hai mắt, bên trong ngoại trừ kinh ngạc, còn mang theo một chút sợ hãi.

Thật là đáng sợ!

Rõ ràng cô đã quấn kín như vậy… thế mà hắn còn biết được phần bụng cô đã phình to, trên mặt còn có phù thũng.

Những bác sĩ trung y đều tự mang theo con mắt thấu thị (mắt nhìn xuyên thấu) sao?

Chương 11 - Ăn Cái Này Sẽ Gầy Đi Hả?

Nếu Trần Khánh biết Lạc Tiểu Khê đã âm thầm gắn lên cho mình một đôi mắt đáng sợ như vậy, phỏng chừng hắn sẽ bất đắc dĩ đến mức nửa cười nửa mếu mất thôi.

Kỳ thật công năng tỳ vị kém, làm cho thận xuất hiện vấn đề, sẽ dẫn đến hiện tượng phần bụng phồng lên, khuôn mặt phù thũng.

Và ở bên trong trung y, những thứ này chính là thường thức!

"Tôi đã biết. Tôi… tôi nhất định sẽ nghe lời." Lạc Tiểu Khê vâng vâng dạ dạ, lập tức mở miệng đồng ý.

Trần Khánh nhìn ra Lạc Tiểu Khê này có chút sợ mình, hắn cũng không khỏi nghi hoặc, chẳng biết vì sao lại thế, nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn tới hắn, hắn lại hỏi tiếp: "Cô còn chưa nói cho tôi nghe thời gian công tác của cô đâu."

Lạc Tiểu Khê lúng túng nói: "Cái kia… tôi đang quay phim ở Giang Hạ bên này, thời gian không cố định. Đạo diễn bảo chúng tôi quay khi nào thì chúng tôi quay khi đó, bảo chúng tôi có mặt khi nào thì chúng tôi có mặt khi đó, có đôi khi rất sớm, cũng có đôi khi phải quay cả đêm..."

Khó trách!

Không chỉ ẩm thực có vấn đề, làm việc và nghỉ ngơi còn không có quy luật.

Trần Khánh nghĩ ngợi một hồi, lại nói: "Vậy bản thân cô phải nắm chắc, cố gắng hết mức chọn thời gian rèn luyện khoảng trước

buổi chiều, nếu buổi tối thật sự không rảnh thì đừng rèn luyện, làm như vậy chỉ phản tác dụng mà thôi. Cô nhớ kỹ nhé."

Lạc Tiểu Khê gật đầu như gà con mổ thóc: "Ừm ừm, tôi đã nhớ kỹ."

Hô ～～

Lạc Tiểu Khê vừa rời khỏi Hán Y Đường, đã thở ra một hơi thật dài.

Quá đáng sợ!

Đây là lần đầu tiên khi đối mặt với một vị bác sĩ mà cô lại khẩn trương thành như vậy!

Ngay cả lần đầu tiên cô đối mặt với ống kính quay phim cũng chưa sợ run đến mức này!

Chốc lát sau, Lạc Tiểu Khê ngồi ở phòng sắc thuốc chờ nhận thuốc của mình, cảm thấy khá rảnh rỗi, cô dứt khoát lấy điện thoại di động ra, vào nhóm riêng tư nói chuyện với mấy cô bạn thân của mình.

Trên Bibi có một tuyển thủ và hai thái kê (3) (Bibi là tên phần mềm mạng xã hội, còn tuyển thủ và thái kê: theo mình đoán thì là level của tài khoản.)

Tiểu Khê: 【 Gấu mèo trợn tròn mắt, há hốc mồm 】(Là cái meme đen trắng biểu cảm ngạc nhiên đó, bạn nào muốn biết thì tìm kiếm cụm từ này nhé 熊猫傻眼)

Tiểu Khê: Hôm nay tớ đụng phải một vị bác sĩ trung y tốt đến biến thái.

Tiểu Khê: Thời điểm người ta bắt mạch cho tớ, rõ ràng là tớ không hề nói một câu nào, vậy mà qua chừng bảy, tám phút, đột

nhiên anh ấy nói với tớ, bảo tớ đừng uống cà phê nữa.

Tiểu Khê: 【 Ăn cả một con cá voi 】(tương tự như trên, nó là meme 大吃一鲸)

Tiểu Khê: Thật là đáng sợ!

Vài giây sau...

Đại Mật: Có phải miệng cậu hôi bị người ta phát hiện ra hay không?

Tiểu Khê: 【 Đánh răng 】(meme 洗内) ! ! Tớ có đeo khẩu trang! ! !

Băng Băng: Thiệt hay giả vậy? Bắt mạch còn có thể biết cậu thường uống cái gì sao?

Tiểu Khê: Thật sự, cực kỳ chính xác đó! !

Tiểu Khê: Hơn nữa, người ta không chỉ biết tớ thường uống cái gì, còn biết tớ thường rèn luyện vào buổi tối nữa.

Tiểu Khê: Chưa hết đâu, rõ ràng khi đi khám, tớ đã quấn kín mít cả người, còn đeo khẩu trang, vậy mà người ta lại biết tớ có vết nám, rụng tóc nữa.

Tiểu Khê: Trong nháy mắt ấy, tớ có cảm giác toàn thân sợ run lên. Sao mà nói chuẩn thế không biết?

Đại Mật: Người ta có đôi mắt thấu thị không? Ấy không đúng, đôi mắt thấu thị cũng không thể biết được cậu thường rèn luyện vào buổi tối nha.

Băng Băng: Để yên tớ tra Baidu một chút. Hình như… đúng là những bác sĩ trung y lợi hại có thể làm được mấy chuyện này đó. Phỏng chừng Tiểu Khê đã đụng phải một lão trung y rất lợi hại rồi.

Tiểu Khê: Anh ấy không có già, thoạt nhìn chỉ bằng tuổi tớ thôi.

Đại Mật: ? ? ?

Băng Băng: ? ? ?

Đại Mật: Bằng tuổi cậu, không phải mới hơn hai mươi tuổi chứ?

Băng Băng: Eo ơi, chuyện này quá mức khoa trương rồi. Còn trẻ như vậy, nghĩa là anh ấy mới học bác sĩ được vài năm? Chẳng phải trên mạng nói trung y rất khó học sao?

Tiểu Khê: Ai mà biết được, khả năng cao là anh ấy có thiên phú dị bẩm.

Tiểu Khê: 【 Gửi hình ảnh 】Mấy cậu xem đi, đây là thực đơn hàng ngày mà anh ấy viết cho tớ đó.

Tiểu Khê: Tớ có cảm giác lượng đường hơi vượt chỉ tiêu rồi, nhưng anh ấy nói với tớ rằng, ăn cái này chẳng những không bị béo, ngược lại còn có thể gầy đi.

Đại Mật: Ăn cái này sẽ gầy đi hả?

Đại Mật: Nhiệt lượng này ít nhất cũng đạt tới hai, ba nghìn calo đó, cậu mới có 45 cân thôi mà. (Nhiệt lượng ~ lượng calori)

Đại Mật: Con số này gấp đôi nhiệt lượng bình thường cậu nạp vào, gầy được mới có quỷ á.

Băng Băng: Tớ cũng cảm thấy không thể được. Theo lý thuyết, muốn vóc dáng cân đối, cần phải duy trì đều đặn chỉ số năng lượng nạp vào cơ thể mỗi ngày, hiện giờ đột nhiên cậu ăn nhiều như vậy, làm sao có thể gầy được?

Tiểu Khê: Tớ lại muốn thử một chút xem sao. Anh ấy có nói,

chỉ cần tuân thủ một tuần, sẽ cho ra hiệu quả rất rõ ràng.

Chương 12 - Y Thuật Cao Nhưng Tính Cách Có Chút Khuyết Điểm!

Đại Mật: Cậu xem bệnh ở đâu?

Tiểu Khê: 【 Gửi định vị 】 Ở đây nha. Chính là nơi này. Tên nó là Hán Y Đường, bên trong đều là bác sĩ trung y, còn vị bác sĩ xem bệnh cho tớ họ Trần.

Đại Mật: Ai, không phải chị của tớ đang quay phim cùng với cậu sao? Cậu gọi chị ấy cũng đi thử xem, nhìn xem rốt cuộc họ Trần này có thực sự lợi hại như vậy hay không?

Băng Băng: Muốn làm vậy cũng phải chờ chị của cậu có bệnh mới được, không bệnh có thể thử ra chuyện gì chứ?

Đại Mật: Ôi xời, lo gì? Mấy người bọn họ đến đó quay phim, mỗi ngày giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi đều không theo quy luật gì cả, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút vấn đề. Cứ kêu chị ấy đi khám, kiểu gì cũng có bệnh.

Băng Băng: Nói đến chuyện này tớ mới nhớ, Tiểu Khê à, hình như bộ phim của cậu sắp hoàn thành rồi?

Tiểu Khê: Ừm, hẳn là tháng sau quay xong rồi.

Băng Băng: Oa oa, lại có phim để xem rồi.

Tiểu Khê: Không dám đâu, sau khi hoàn thành còn khâu chế tác cắt nối biên tập cơ mà, nhanh nhất cũng phải chờ thêm nửa năm nữa mới được đưa ra trình chiếu.

Tiểu Khê: Nếu cậu muốn xem phim, có thể xem bộ Thanh Vân Quyết của Tiểu Mật tỷ.

Đại Mật: Phim truyền hình của chị tớ sắp được chiếu rồi sao?

Tiểu Khê: Tiểu Mật tỷ nói, cuối tuần này, chị ấy cần phải đi phối hợp làm công tác tuyên truyền với đoàn phim. Chị ấy quay bộ phim huyền huyễn này hồi năm ngoái, khẳng định là sắp được chiếu rồi.

...

"Số 79, Lạc Tiểu Khê, thuốc của cô sắc xong rồi."

Lạc Tiểu Khê vừa ngồi nói chuyện phiếm một lát, đã nghe thấy y tá trong phòng sắc thuốc gọi đến tên mình. Nói xong, cô y tá kia lập tức đặt chén thuốc lên bàn.

Lạc Tiểu Khê còn chưa bưng nó lên, đã ngửi thấy mùi hương đậm đặc của thuốc Đông y, làm người ta phải nhíu mày.

Người ta thường nói cái gì mà không được phép nhiễm bệnh, đúng là một chút cũng không sai. Chỉ riêng cái mùi thuốc này thôi, cũng khiến người ta khó có thể nuốt xuống rồi.

"Chỗ này có cái quạt điện nhỏ, cô cầm nó lên thổi thổi một chút, chờ nguội hãy uống nhé." Y tá nhắc nhở.

"Ừm, cám ơn cô." Lạc Tiểu Khê nói.

Một lát sau, chén thuốc dần dần nguội đi.

Lạc Tiểu Khê thử nhấp một ngụm nhỏ, ừm? Hơi khó ngửi, nhưng lúc uống lại không quá đắng.

Dù vậy, Lạc Tiểu Khê vẫn lựa chọn bịt chặt mũi, nhắm mắt lại, làm một ngụm, uống cạn sạch cả chén thuốc Đông y.

Sau khi cô uống xong, chỉ cảm thấy cái bụng cực kỳ ấm áp, rất là thoải mái.

Ngược lại chẳng còn cảm giác nào khác nữa.

...

Ở phòng mạch số năm.

Từ sáng sớm đến giờ, Trần Khánh chỉ xem được bệnh cho hai người, hiệu suất này tương đối thấp.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo người ta ít vào phòng mạch của hắn chứ?

"Yêu, Trần Khánh ơi? Sao ngày đầu tiên cậu đi làm, mà chẳng có nổi một người bệnh thế?"

Không biết từ khi nào, ở bên ngoài phòng mạch đã truyền đến một giọng nói âm dương quái khí (giọng thảo mai, gọi đòn ấy).

Trần Khánh ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra người nọ là Tiếu Khải, một trong mười bác sĩ của Hán Y Đường.

Người này hơn hắn chừng sáu, bảy tuổi. Và trước khi hắn đến nơi này, đối phương chính là bác sĩ trung y trẻ tuổi nhất của Hán Y Đường.

Tiếu Khải này theo học nghề y của bác sĩ Viên Cửu Châm của Ký Châu, bởi vậy gã có chút xuất sắc trên phương diện châm cứu, cũng là một người khá tài năng. Trên thực tế, y thuật của đối phương có thể xếp hạng trước ba trong mười bác sĩ trung y của Hán Y Đường.

Có điều... y thuật cao là vậy, nhưng tính cách của gã lại có chút khuyết điểm.

Năm ngoái gã mới bắt đầu dấn thân vào chuyện tình yêu,

nhưng không biết tại sao, đột nhiên bạn gái của gã lại ngỏ lời chia tay.

Anh chàng này càng nghĩ, càng cảm thấy mình đã phát hiện ra nguyên nhân rồi. Mà nguyên nhân mà gã nghĩ ra chính là, trước khi chia tay, bạn gái gã từng tới Hán Y Đường vài lần, và lần nào cũng nói chuyện rất vui vẻ với Trần Khánh.

Bởi vậy, Tiếu Khải bắt đầu ghen ghét Trần Khánh, luôn tìm mọi cơ hội để móc mỉa hắn.

Trần Khánh thì không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, hắn hoàn toàn không nhớ mình đã đắc tội với Tiếu Khải kia lúc nào.

Nhưng tên này thường xuyên nhảy ra nói mấy câu cực kỳ khó nghe, đương nhiên Trần Khánh cũng chẳng ưa gã.

"Không có ai đến xem bệnh không phải rất tốt hay sao? Tôi không giống bác sĩ Tiếu, thích ngóng trông người khác sinh bệnh!" Trần Khánh nói.

Mặt Tiếu Khải chợt cứng đờ, nhưng rất nhanh, gã lại nặn ra một nụ cười giả tạo: "Nói vậy cũng không đúng, người bệnh nhiều nghĩa là y thuật tốt. Nếu một bác sĩ mà không có ai tìm tới cửa xem bệnh, sẽ đáng thương hại biết bao nhiêu."

"Tiếu Khải, có phải cậu nhàn quá hay không?" Đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến một tiếng quát lớn, người đến là bác sĩ trung y có thâm niên lâu năm nhất của Hán Y Đường, Triệu Ninh Quân.

Chương 13 - Đầu Óc Ngâm Nước Mới Làm Như Vậy!

Ông ấy còn hơn ba ba Trần Tùng của Trần Khánh tới hai giáp (một giáp = 12 năm), theo một ý nghĩa nào đó, ông ấy chính là trụ cột của Hán Y Đường.

Và sở dĩ Hán Y Đường đã mở nhiều năm như vậy, vẫn được phần đông người bệnh lựa chọn đến nơi đây, đều vì có mặt ông ấy.

Triệu Ninh Quân không chỉ giỏi kê đơn, còn am hiểu châm cứu, xoa bóp, thậm chí ngay cả Chúc Do Thuật trong truyền thuyết, ông ấy cũng biết một chút.

Tất cả các bác sĩ trung y trong Hán Y Đường này đều cực kỳ tôn kính ông, mà Trần Khánh, người từ nhỏ đã lớn lên ở Hán Y Đường này, lại càng thêm tôn kính Triệu Ninh Quân, thậm chí địa vị của ông ấy trong lòng hắn, còn tương đương với gia gia (ông nội) ruột thịt.

Lúc này, Trần Khánh mới thoáng nghe thấy tiếng quát lớn kia thôi, đã biết người vừa lên tiếng chính là Triệu Ninh Quân rồi, thậm chí hắn còn chẳng cần ngẩng đầu nhìn tới.

Tiếu Khải trông thấy Triệu Ninh Quân đi tới, lập tức ngượng ngùng cười nói: "Triệu lão, tôi chỉ tán gẫu một chút xíu với Trần Khánh thôi mà."

Triệu Ninh Quân hừ một tiếng, lại nói: "Có phải cậu đã quên quy củ trong đường (đường là Hán Y Đường nhé) rồi? Để tôi nhắc cho cậu nhớ, trong lúc tọa chẩn, nếu không có tình huống khẩn

cấp, tuyệt đối không được quấy rầy bác sĩ tọa chẩn. Tốt xấu gì cậu cũng là người cũ rồi, chẳng lẽ còn phải chờ tôi dạy?"

Tiếu Khải vội vàng buông tay: "Được được, để tôi đi, tôi đi là được chứ gì?"

Hừ, người già rồi luôn thích lải nhải…

Tiếu Khải thật sự không chịu nổi nữa, chỉ có thể phẫn nộ rời đi.

Triệu Ninh Quân đang đứng trước cửa, thấy đối phương đã chịu rời đi, biểu cảm trên mặt lập tức thay đổi, ông ấy cười vui vẻ, nhìn về phía Trần Khánh trong phòng mạch.

"Triệu gia gia." Trần Khánh cười chào hỏi.

"Ai, Tiểu Khánh, đừng chấp nhặt với cậu ta. Nhóc con này vốn là đứa não tử trục (chỉ những người trong não chỉ có một loại nếp nhăn thuần nhất; đầu óc bảo thủ; nói năng theo kế hoạch), cứng đầu cứng cổ, lại ăn nói khó nghe, nhưng bụng dạ không xấu." Triệu Ninh Quân nói.

Suy cho cùng, Hán Y Đường này vẫn do ba ba của Trần Khánh mở, Tiếu Khải kia vốn là một người làm công lại cả ngày đi đối đầu với con trai của ông chủ? Đấy, có phải là đầu óc ngâm nước hay không?

Nhưng trên thực tế, trong cuộc sống lại có khá nhiều những kiểu người như vậy.

Thoạt nhìn, cứ ngỡ Triệu Ninh Quân đang giáo huấn Tiếu Khải, nhưng trên thực tế, ông ấy lại đang bảo vệ cho gã. Nếu thằng nhóc này thực sự chọc cho Trần Khánh nổi điên lên, thì người có hại cũng chỉ có thể là bản thân gã mà thôi.

Trần Khánh cười cười: "Cháu vốn không định chấp nhặt với

anh ta, hơn nữa, chỗ dựa để anh ta cho mình cái quyền đi khiêu khích cháu cũng chỉ là y thuật mà thôi. Anh ta cho rằng y thuật của bản thân giỏi hơn cháu, nhưng tiếp qua mấy ngày nữa, anh ta sẽ sớm mất đi loại tự tin ấy thôi."

Trước mắt Triệu Ninh Quân sáng ngời, ông ấy cười xòa, nói: "Ha ha ha, không tồi, có chí khí, người trẻ tuổi nên như vậy, Nếu hai đứa các cháu ganh đua nhau trên phương diện này, lão đầu tử ta giơ cả hai tay tán thành."

"Được rồi, không tán gẫu mấy chuyện vu vơ với cháu nữa. Ta chỉ muốn nhắc nhở cháu một chút, ở thời điểm tọa chấn. nếu không có người bệnh đi tới, hãy chú tâm đọc một vài bộ sách thuốc cổ đi. Nó mang lại trợ giúp rất lớn cho cháu đó."

Trần Khánh gật đầu nói: "Vâng, cháu biết."

Lại nói, trong năm năm học đại học này, xem như Trần Khánh đã hiểu được một đạo lý.

Người học tập trung y, còn phải nghiên cứu cả sách thuốc cổ.

Haizz… nhắc tới lại thấy buồn. Tại sao hắn lại nghiệm ra điều này? Bởi vì những bộ sách giáo khoa trung y trong trường đại học kia, căn bản là vô dụng.

Mà nguyên nhân sâu xa của tình trạng này chính là, những vị giáo sư viết nên mấy bộ sách giáo khoa ấy, căn bản là không hề biết xem bệnh!

Thử hỏi sách do những người như thế viết ra, có thể áp dụng vào lâm sàng được hay không?

Được mới là có quỷ á.

Sáu giờ chiều, Trần Khánh vừa tan tầm đã đi tới một nhà hàng.

Đây là nhà hàng do ma ma Đường Du Du của hắn mở ra trong lúc hắn đi học đại học.

Nếu nói về nguyên nhân tại sao bà lại mở nhà hàng sau khi hắn thi đỗ đại học, thì cũng đơn giản thôi, bởi vì sau khi Trần Khánh thi đại học xong, hắn đã không cần bà phải ở bên chăm sóc nữa.

Mà một người phụ nữ vốn bận rộn với gia đình con cái, bỗng dưng được "giải phóng", họ sẽ cảm thấy thế nào?

Được rồi, vui sướng là một, còn hai chính là buồn chán.

Và chuyện mở nhà hàng này, coi như bà tự tìm cho mình một chuyện để làm, để đỡ buồn chán đi.

Thêm một nguyên nhân khác nữa, chính vì thường ngày ở nhà, ma ma của hắn rất thích nấu ăn, và mở một nhà hàng vừa lúc có thể thỏa mãn niềm yêu thích của bà ấy.

Ngay từ đầu, Đường Du Du cũng không định dựa vào nhà hàng này để kiếm tiền, bởi vậy vị trí mở quán mà bà chọn cũng không phải khu phố xá sầm uất. Đương nhiên, giai đoạn đầu mở hàng chính là… ba ngày đánh cá hai ngày phơi võng.

Chương 14 - Thuật Khả Cầu, Đạo Khó Được!

Một năm đầu, nhà hàng của bà đã lỗ hơn một vạn, mà phần lớn trong số này chính là tiền thuê nhà.

Nhưng Hán Y Đường bên kia kinh doanh không tồi, cho nên ba ba của Trần Khánh không hề để ý tới chút lỗ lã ấy.

Chỉ cần lão bà nhà mình vui vẻ, bảo ông bỏ ra chút tiền ấy cũng chẳng sao.

Nhưng tới năm thứ hai, Đường Du Du bắt đầu dạy Trần Khánh nấu cơm, còn Trần Khánh lại kết hợp các vị thuốc Đông y mà hắn am hiểu cùng với nguyên liệu nấu ăn, và kết quả cũng không tệ, hắn đã thành công sáng tạo ra một vài loại dược thiện độc đáo.

Mà thiên phú của ma ma hắn thật tốt, bà lập tức học được mấy món này, và cũng bắt được bán ra trong chính nhà hàng của mình.

Ai ngờ nổi về sau này, mấy món dược thiện nọ lại trở thành món ăn đầu bảng trong tiệm của ma ma hắn.

Tiếp đó, thông qua khách hàng tự mách cho nhau, chuyện làm ăn của nhà hàng do ma ma hắn mở, lại bắt đầu trở nên nóng bỏng.

Tới hiện tại, nếu không có hẹn trước, mà muốn đến nhà hàng của bọn họ ăn cơm, chỉ sợ chẳng tìm được ghế mà ngồi.

"Con trai à, canh gà mà con thích đã xong rồi đó, đang còn nóng, con mau uống đi. Thế nào, ngày đầu tiên đi làm, có cảm giác thế nào?" Đường Du Du cười hì hì bưng canh gà đến trước mặt

Trần Khánh. Sau đó, bà ấy bày ra vẻ mặt y chang bảo bảo hiếu kỳ ngồi đối diện hắn, mở miệng dò hỏi.

Đường Du Du làm bà chủ rồi, nên chừng hai năm nay, bà đã không còn xuống bếp nữa, nhưng từ trước đến nay, chỉ cần con trai và lão công nhà mình muốn ăn thứ gì đó, bà luôn luôn tự mình xuống bếp, làm cho bọn họ.

"Cũng tàm tạm ạ. Con khám cho hai người bệnh, đều không phải vấn đề gì quá phức tạp." Trần Khánh lấy hai cái bát ở trên bàn, múc ra hai chén canh gà: "Mẹ, phần của mẹ này."

Đường Du Du lắc lắc đầu: "Mẹ không uống, đây là mẹ chuyên môn hầm cho con đó. Một ngày khám cho hai người bệnh, hắn là không quá mức mệt mỏi ha."

Trần Khánh uống một ngụm canh gà: "Đương nhiên là không mệt mỏi. Hai người ấy đến lúc sáng, còn cả buổi chiều, con đều ngồi chơi không."

Đường Du Du nói: "Không mệt mỏi là tốt rồi. Mẹ chỉ sợ con lại giống ba ba con, cứ bắt đầu làm việc một cái là liều mạng, hùng hục cả ngày còn chẳng nhớ đến chuyện ăn uống nữa. Rõ ràng bản thân ông ấy là bác sĩ, thế mà thân thể còn không tốt bằng người bệnh."

Trần Khánh dở khóc dở cười: "Con lại muốn được như vậy, nhưng người ta thấy con trẻ quá, bọn họ tình nguyện lấy số ngồi chờ cũng không chịu qua chỗ con xem bệnh."

Đường Du Du thấy con trai bảo bối nhà mình bị người ta xem thường, lập tức căm giận không thôi: "Đó là bọn họ không có kiến thức. Con trai mẹ vốn ưu tú hơn người mà. Hừ để coi về sau, lúc bọn họ muốn tìm con xem bệnh, có thể tìm được hay không?"

Trong lòng Trần Khánh cực kỳ ấm áp, đột nhiên hắn nhớ tới

giao diện thuộc tính của mình, lập tức tự biên tự diễn nói: "Mẹ nói quá đúng, về sau con chính là bác sĩ trung y ngưu nhất vùng Giang Hạ này!"

Đường Du Du lập tức hóa thân thành chuyên gia thổi phồng: "Đúng, phải có loại tự tin này. Con ăn trước đi, mẹ ra đằng sau hỗ trợ nhà bếp một chút, hôm nay sẽ kết thúc công việc sớm."

“Vâng." Trần Khánh nói.

Đường Du Du đi rồi, Trần Khánh vừa ăn cơm, vừa bắt đầu xem xét giao diện thuộc tính của mình.

【 Ký chủ: Trần Khánh 】

【 Biện chứng: 35/100 (nhập môn)】

【 Tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100 (nhập môn), văn chẩn 3/100 (nhập môn), vấn chẩn 63/100 (nhập môn), thiết chẩn 99999/100000 (Đăng Phong Tạo Cực)】

【 Đơn thuốc: 69/100 (nhập môn)】

【 Châm cứu: Châm thứ 8/100 (nhập môn), ngải cứu 29/100 (nhập môn)】

【 Nắn xương: 1/100 (nhập môn)】

【 Xoa bóp bấm huyệt: 3/100 (nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100 (bất nhập môn)】

【 Kỹ năng: Linh Thức 】

【 Y điểm: 12 (mỗi 01 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

A?

Bỗng nhiên lại có 12 y điểm.

Chẳng lẽ sau khi hai người bệnh buổi sáng kia uống xong thuốc, bệnh tình đã có chuyển biến tốt đẹp rồi?

Trần Khánh biết, muốn có y điểm cần phải chờ đợi người bệnh có chút khôi phục sau khi áp dụng phương pháp trị liệu của mình. Nếu trị liệu không có hiệu quả, y điểm sẽ không gia tăng.

Nói cách khác, y điểm không chỉ tượng trưng cho điểm thuộc tính của hắn, còn có thể mang đến tác dụng nhắc nhở cho hắn biết người bệnh của hắn đang dần dần bình phục.

Rất thú vị!

Trần Khánh nhìn 12 y điểm này, trong lòng đang tính toán xem nên cộng điểm vào đâu.

Nên cộng theo mục đích lâu dài hay nên trực tiếp sử dụng cho hiện tại?

Nếu cộng theo mục đích lâu dài, khẳng định là tăng thêm năng lực biện chứng sẽ là quan trọng nhất.

Bởi vì phần hạch tâm của trung y chính là biện chứng.

Nếu coi biện chứng là đạo, thì thủ đoạn trị liệu kia chính là thuật.

Người xưa vốn có câu: thuật khả cầu, đạo khó được! (kỹ thuật có thể cầu được nhưng đạo thì không)

Chương 15 - Đắc Khí!

Trong trung y, nếu biện chứng không chính xác, dù có thủ đoạn trị liệu lợi hại đến mức nào, cũng không hề mang lại chút tác dụng nào cho người bệnh, thậm chí còn cho bọn họ thêm thương tổn.

Nhưng chỉ cần biện chứng chuẩn xác, kể cả khi bản lĩnh bình thường không có gì đặc sắc, vẫn có thể giúp người bệnh bình phục.

Nhưng hiện tại, Trần Khánh đã có năng lực kết nối cùng ngũ tạng của người bệnh, thì với trình độ biện chứng nhập môn của hắn, đã đủ để đối phó với một vài loại bệnh tật thông thường rồi, chưa cần phải dùng tới tri thức biện chứng quá cao thâm.

Ngược lại, thủ đoạn trị liệu của hắn tương đối yếu kém một chút.

Ngoại trừ kê đơn, hắn chẳng còn biết kỹ năng nào khác nữa.

Tuy hắn cũng có thể chữa được bệnh, nhưng tốc độ phát huy hiệu quả quá chậm.

Và hiệu quả như thế nào, còn phải xem người bệnh có phối hợp hay không.

Hiện tại, nếu hắn muốn nhanh chóng tăng lên các hạng mục thuộc tính của mình, từ đó trở thành một bác sĩ trung y lợi hại, điều kiện tiên quyết chính là nắm chắc mỗi một người bệnh trong tay.

Trần Khánh cảm thấy phương thức trực tiếp nhất để đạt được

điều kiện này, chính là châm cứu!

Rất nhiều loại bệnh, chỉ cần trải qua châm cứu đều có thể thấy được hiệu quả nhanh chóng tựa như dựng sào thấy bóng. Nói dễ hiểu hơn một chút chính là, khi người bệnh tới tìm bác sĩ xem bệnh, chỉ cần bác sĩ đâm một châm xuống, người bệnh sẽ có cảm giác cực kỳ rõ ràng.

Và chuyện này lại rất quan trọng với Trần Khánh!

Một khi trình độ châm cứu của hắn tăng lên, hắn không chỉ đạt được người bệnh tín nhiệm, còn có thể đẩy nhanh tốc độ gom góp y điểm.

Tuyệt đối chính là nhất cử lưỡng tiện! (một mũi tên trúng hai con chim)

Cho nên, sau khi trải qua một phen phân tích, tới cuối cùng Trần Khánh đã quyết định, cộng tất cả y điểm mình đang có vào kỹ năng châm thứ trong mục châm cứu.

Ngay sau đó, giao diện thuộc tính của Trần Khánh đã xảy ra biến hóa.

【 Ký chủ: Trần Khánh 】

. . .

【 Châm cứu: Châm thứ 128/1000 (Đăng Đường Nhập Thất), ngải cứu 29/100 (nhập môn)】

. . .

【 Kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí (kỹ năng bị động thức tỉnh sau khi châm thứ đạt đến Đăng Đường Nhập Thất, chỉ cần hạ châm, chắc chắn có thể Đắc Khí.)】

【 Y điểm: 0(mỗi 01 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc

tính)】

(Giải thích: Đắc Khí chỉ cảm giác sau khi đâm châm vào huyệt vị: toan – ê buốt, ma – tê dại, trướng – căng tức, trọng – nặng, sâu

Đăng Đường Nhập Thất: tiến dần từng bước, từng nông đến sâu)

Thuộc tính châm thứ đã thay đổi.

Không còn là nhập môn nữa, đã chuyển thành Đăng Đường Nhập Thất rồi.

Rất nhanh, trong đầu Trần Khánh cũng có thêm một đoạn tri thức về châm thứ.

Sau khi luồng tri thức này dung nhập vào trong đầu hắn, nó lập tức trộn lẫn cùng một chỗ với những tri thức y học đã có sẵn bên trong, và gần như ngay lập tức, Trần Khánh đã hiểu thêm rất nhiều điều về kỹ năng châm thứ này.

Hắn giật giật ngón tay, bỗng nhiên cơ bắp lại có ký ức về động tác cầm châm, giống như đã luyện châm cứu thật nhiều năm rồi.

Hóa ra, thuộc tính gia tăng, lại thật sự giúp hắn tăng lên bản lĩnh 'thực chiến' trên mỗi một hạng mục.

Thứ này quá lợi hại!

Chỉ cần Trần Khánh chữa khỏi cho càng nhiều người, nghĩa là hắn sẽ càng ngày càng lợi hại, mãi cho đến khi hắn trở thành một bác sĩ trung y cực kỳ gần với những tồn tại tựa như Thần Y thời cổ là Biển Thước, Hoa Đà kia.

Trần Khánh nghĩ vậy, trong lòng không khỏi hưng phấn trào dâng.

Huyệt Liệt Khuyết, huyệt Hợp Cốc, huyệt Đại Lăng...

(Huyệt Liệt Khuyết: 列缺, còn có tên khác là Đồng Huyền, muốn tìm vị trí của huyệt Liệt Khuyết có thể chồng hai phần hõm giữa ngón trỏ và ngón cái ở hai bàn tay lên nhau, đầu của ngón trỏ đặt tại mặt trên của cánh tay chính là vị trí của huyệt này.

Huyệt Hợp Cốc: 合谷,còn có tên khác là hổ khẩu.

Huyệt Đại Lăng: 大陵, nằm ở điểm giữa của nếp gấp trên phần cổ tay, cũng nằm giữa sợi gân dài xuyên suốt cánh tay và sợi gân điều khiển hoạt động gập, xoay của bàn tay)

Trần Khánh đang luyện tập châm cứu trên tay mình.

Sau khi thuộc tính gia tăng, rõ ràng là độ thuần thục của Trần Khánh tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là thời điểm hạ châm, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng một thứ cảm giác kỳ quái vừa xuất hiện trên tay mình, nó không phải là toan ma trướng đơn thuần, rất khó để hình dung ra cảm nhận cụ thể, nhưng có thể dùng hai chữ để giải thích, đó chính là Đắc Khí.

Đây cũng là kỹ năng bị động thức tỉnh sau khi châm thứ đạt tới Đăng Đường Nhập Thất, hạ châm chắc chắn có thể Đắc Khí.

Trên một ý nghĩa nào đó, cái gọi là Đắc Khí chính là điều kiện tiên quyết để mang đến hiệu quả trị liệu.

Bất cứ thủ pháp châm thứ nào, nếu không làm được Đắc Khí, về cơ bản đều chỉ là hữu danh vô thực, được cái mã bề ngoài nhưng không trị được bệnh.

Nhưng muốn học được cách châm thứ Đắc Khí, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Chương 16 - Đạo Không Xa Người, Y Không Gõ Cửa!!!

Trước kia ở thời điểm, đám sinh viên như Trần Khánh còn luyện tập châm cứu ở trong trường học, bọn họ sẽ bắt đầu tập châm khoai tây trước.

Một bước này giúp bọn họ học xong tư thế và thủ pháp cầm châm, sau đó chính là luyện tập kỹ xảo vận dụng lực ngón tay.

Trên cơ bản, ngân châm dùng cho châm cứu đều là kim châm cứu (nguyên văn: hào châm 毫针: theo tìm hiểu thì nó là loại châm làm bằng thép không gỉ, và trên thực tế, còn rất nhiều loại châm được làm từ chất liệu khác như bạc, đồng, vàng…), mà phần mũi nhọn của kim châm cứu rất yếu ớt.

Nếu không thể điều khiển tốt lực ngón tay, ở thời điểm ghim kim, rất có khả năng sẽ xuất hiện tình huống chỉ đâm được một nửa châm vào bên trong rồi không thể tiếp tục đâm thêm nữa.

Cho nên trước khi trực tiếp áp dụng kỹ xảo vào châm cứu, các bác sĩ cần tiến hành huấn luyện trong thời gian rất dài, cho đến khi kình lực có thể thẩm thấu đến đầu ngón tay, lại từ đầu ngón tay kéo dài đến mũi nhọn trên đầu châm, sau đó nhất cổ tác khí (đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, tăng dũng khí, tự tin, làm một mạch từ đầu đến cuối), đâm ngân châm vào bên trong huyệt vị.

Sau khi luyện xong lực ngón tay, bước tiếp theo chính là luyện độ chính xác

Cái gì là độ chính xác?

Chính là ở thời điểm quan sát huyệt vị này, bác sĩ cần phải làm đến trình độ 'nhãn đáo tâm đáo thủ đáo' (dùng mắt để nhớ kỹ vị trí của huyệt vị, dùng tâm để hiểu thật cặn kẽ việc bản thân phải làm, dùng tay để thực hiện chuẩn xác, và gộp cả ba thứ lại nghĩa là muốn làm được điều này cần kết hợp cả ba yếu tố lại, không thể phân tách hay bỏ qua bất cứ một bước nào).

Tiếp đó, chính là song song với chuyện đảm bảo tốc độ tiến châm thật nhanh, cũng cần phải cam đoan mũi châm đâm đúng vào huyệt vị mà bản thân nhìn thấy.

Giai đoạn sau này cần một vài cái nắp chai để luyện tập, phải cố gắng hết mức khiến cho mỗi lần mình đâm xuống đều chọc trúng vị trí trung tâm của nắp chai.

Đợi cho đến khi kỹ xảo đâm nắp chai cũng đặc biệt thuần thục, là có thể chuyển sang tiến hành luyện tập trên thân thể.

Trên thực tế, châm cứu không chỉ đơn giản là đâm kim vào là xong, sau Đắc Khí còn có bốn loại thủ pháp khác, phân biệt là niệp - vê, chuyển - xoay, đề - rút ra, sáp – cắm vào.

Những thủ pháp này lại không thể luyện tập trên nắp chai được, bởi vì thân thể con người có làn da, cơ bắp, có các loại mô, tổ chức phức tạp khác, và cảm giác ngân châm tiến vào nông hay sâu, tuyệt đối không giống nhau.

Sau khi kết hợp bốn loại thủ pháp này với nhau, cũng sáng lập ra vô số loại kỹ xảo châm thứ, tựa như bí tịch võ lâm trong các tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Hiện tại Trần Khánh có thể tiến hành cộng thêm điểm thuộc tính, và chỉ cần hắn có thể chữa khỏi cho càng nhiều người bệnh hơn, như vậy kỹ thuật châm cứu của hắn cũng sẽ tăng lên nhanh chóng, không quá mức khó khăn.

Nói không chừng, hắn còn có thể thông qua thuộc tính tăng lên, để nắm giữ một, hai môn châm thứ.

Nhưng… ý tưởng thì hay ho mà thực tế thì nghiệt ngã…

Hắn ngồi tọa chẩn cả một ngày mới có hai người bệnh tìm tới hắn. Cứ dựa theo tiến độ này, kế hoạch của hắn sẽ tiến triển cực kỳ chậm chạp.

Đương nhiên, loại chuyện này cũng không thể nóng vội được.

Nói gì thì nói, Trần Khánh cũng không thể chạy ra bên ngoài kéo người đi tới xem bệnh như nhân viên phục vụ, bồi bàn được.

Có câu nói rất hay, đạo không xa người, y không gõ cửa.

Nếu người bệnh không muốn đến cửa cầu, thì dù vị bác sĩ kia biết chắc đối phương có bệnh, bọn họ cũng không dễ dàng ra tay cứu trị.

Tuyệt đối đừng học theo vị thánh mẫu nào đó, nếu không chỉ biết làm phiền toái quấn thân, tự mình chuốc lấy cực khổ mà thôi.

Cả một ngày hôm nay, Trần Khánh đều không cần phải tọa chẩn, một ngày trôi qua có vẻ khá thanh nhàn.

Hắn ngồi trong văn phòng, với một ly trà, một quyển sách, với vẻ ngoài nhàn nhã, ung dung, thảnh thơi giết thời gian.

Trong tay Trần Khánh là một quyển 《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》(bàn luận về bệnh thương hàn và những chứng bệnh khác), do Y Thánh Trương Trọng Cảnh, sống ở cuối triều Hán biên soạn.

Khi còn học đại học, hắn từng đọc cuốn sách này vài lần rồi, nhưng ở thời điểm ấy, hắn chỉ đọc nó với tư cách là một bộ tài liệu giảng dạy mà thôi, cũng không nhận được bao nhiêu lĩnh ngộ.

Hiện tại khi bắt đầu tinh tế phẩm vị (cảm nhận, nghiền ngẫm, thưởng thức…), Trần Khánh mới phát hiện ra, đúng là nội dung trong này tương đối thâm ảo.

Cả cuốn có tới 760 ngàn chữ, nhưng không một chữ nào dư thừa.

Trích dẫn một câu đầu tiên trong đoạn mở đầu nói về biện mạch pháp.

"Câu hỏi: Mạch có âm dương, câu này nghĩa là gì? Giải đáp: Các mạch Đại, Phù, Sổ, Động, Hoạt là các mạch dương; các mạch Trầm, Sáp, Nhược, Huyền, Vi là các mạch âm, bệnh thuộc âm mà thấy mạch dương thì sống, còn bệnh thuộc dương mà thấy mạch âm là chết"

Chương 17 - Âm Dương Mạch!

Khi còn học đại học, đám người Trần Khánh từng được học về 28 mạch tượng.

Cái gì mà phù mạch, trì mạch, trầm mạch, hư mạch… vân vân, kỳ thật nếu nói một cách tổng quát thì các loại mạch này chính là âm dương mạch.

Vậy cái gì gọi là âm dương mạch?

Mạch tượng của người bình thường chúng ta gọi là bình mạch.

Dương mạch là những mạch dư thừa hơn bình mạch, ý là chính khí đủ.

Âm mạch là những mạch thiếu hụt hơn bình mạch, ý là tà khí nhiều hơn chính khí.

Nếu người có dương mạch sinh bệnh, về cơ bản đều không đáng lo ngại, bởi vì chính khí trong cơ thể đủ, những bệnh tật này có thể dần dần tự lành, đương nhiên, nếu muốn nhanh khỏi, cần tìm tới bác sĩ trung y trị liệu.

Nếu người có âm mạch sinh bệnh, sẽ sinh ra vấn đề khá lớn, bởi vì khả năng miễn dịch của cơ thể không đủ, một khi bản thân suy yếu, tà khí xâm lấn, chính khí sẽ dần dần suy nhược, thậm chí nếu kéo dài lâu không chữa khỏi, còn có thể dẫn tới nguy hiểm về sinh mệnh.

Từ điểm này có thể nhìn ra, chính khí quan trọng với con người đến mức nào.

Mà trên một tầng ý nghĩa nào đó, kỳ thật chính khí chính là

dương khí, và rất có thể khi nói đến dương khí, sẽ có người nghĩ tới tiểu thuyết huyền huyễn.

Thay đổi khái niệm một chút, dương khí cũng tương tự như động năng, khi chúng ta hoạt động, thân thể sẽ nóng lên, loại nhiệt khí này chính là một loại hình thức của dương khí.

Cho nên, lúc bình thường, hoạt động rất có lợi cho thân thể.

Kỳ thật căn cứ của loại lý luận này được bắt nguồn từ trung y.

Không chỉ như thế, khái niệm âm dương mạch còn có thể tác dụng kiểm tra xem bệnh nhân có bình phục tốt hay không.

Nếu một người bệnh có âm mạch bị bệnh, trải qua một đợt trị liệu mà âm mạch chuyển thành dương mạch, nghĩa là bệnh tình của người nọ gần như đã khỏi rồi.

Mọi người có thấy không, chỉ vẻn vẹn là câu đầu tiên trong phần mở đầu của《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》thôi, cũng được khái quát vô sổ tri thức bên trong rồi, có thể hoá phồn vi giản (biến phức tạp thành đơn giản) đến loại tình trạng này, chỉ cần nghĩ cũng biết y thuật của người biên soạn nên cuốn sách này lợi hại đến mức nào rồi!

Lại nói, có đôi khi Trần Khánh cũng lên mạng xem một số người viết đánh giá về trung y. Bọn họ nói rằng: sở dĩ trung y bị rớt lại phía sau, bị thay thế vị trí, chính vì nó không thể vươn lên tiến bộ cùng thời đại, lại không đủ sáng tạo, cho nên không thể dung nhập vào bên trong hệ thống y học hiện đại.

Lúc ban đầu, Trần Khánh cũng cho rằng những lời nói này có chút đạo lý, nhưng sau khi hắn tinh tế ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nhiên lại cảm thấy, lời này không quá thích hợp.

Nếu trung y sáng tạo ra cái mới thật sự lợi hại hơn trung y thời cổ, thì vì sao những bộ sách thuốc trung y thời hiện tại, lại

không bằng cổ nhân?

《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》 đã được dùng tới một, hai ngàn năm, nhưng cho tới ngày hôm nay, nó vẫn cực kỳ hữu dụng.

Chẳng lẽ thứ trí tuệ này không được gọi là siêu việt thời không sao?

Và nó lạc hậu?

Hay là chúng ta căn bản không thể hiểu hết trí tuệ của cổ nhân?

Trần Khánh đọc sách trọn một ngày, trong lúc nhàn rỗi cũng dứt khoát mở máy tính lên, đăng ký tài khoản trên một trang web diễn đàn có tên là Long Y Chi Gia (nhà của bác sĩ Long).

Đây là một trang web bác sĩ, hoặc nói chính xác hơn, nó là một trang web trung y.

Bởi vì hầu hết thân phận của những người thảo luận trong này đều là bác sĩ trung y.

Đương nhiên, cũng có một nhóm bác sĩ học trung tây y kết hợp, nhưng bởi vì bản thân bọn họ cảm thấy hứng thú với trung y hơn, cho nên thường xuyên lui tới diễn đàn này.

Trần Khánh chỉ có thể xem như một mem mới trên diễn đàn này, và cho tới bây giờ, hắn cũng chưa từng phát ngôn bất cứ câu nào, vẫn một mực lặn nước (ẩn mình) xem nhóm đại lão thảo luận.

【 Thay đổi học trung y giữa chừng, trị bệnh viêm mũi cho người nhà! 】

【 Các vị có phương pháp học trung y không, đọc Hoàng Đế Nội Kinh quá mức đau đầu 】

【 Đây là điểm tâm đắc khi tôi học trung y, viết ra cho mọi người cùng cộng đồng tham khảo! 】

【 Xin giúp đỡ! Ba ba của tôi mắc bệnh cao huyết áp, các vị đại lão có đơn thuốc gì có thể trị liệu hay không? 】

【 Nghe nói vài ngày gần đây, lão tiên sinh Quách Bạch Gia sẽ tới Giang Hạ tiến hành toạ đàm diễn thuyết! 】

Hả?

Quách Bạch Gia, vị bác sĩ đứng đầu trong mười đại danh y của Dự Châu sao?

Trần Khánh ấn mở bài post này.

Quả nhiên, đúng là Quách Bạch Gia, vị danh y họ Quách mà hắn biết kia.

Hắn cũng có hiểu biết tương đối về sự tích của vị đại lão này.

Thời trẻ ông ấy từng là một bác sĩ tây y, cũng từng nhận được huân chương vinh dự của quốc gia, nhưng ngay tại hai mươi năm trước, bởi vì Hoa Hạ phát sinh một loại bệnh truyền nhiễm kỳ quái, làm toàn bộ Dự Châu đều bị nhấn chìm.

Quách Bạch Gia vốn là bác sĩ nổi danh Dự Châu, cho nên ông ấy chủ động xin đi giết giặc, muốn dẫn dắt toàn thể nhân viên y tế Dự Châu chống lại cơn quái bệnh này.

Chương 18 - Tọa Đàm Diễn Thuyết!

Nhưng tiếc nuối chính là, khi đối mặt với cơn quái bệnh này, bọn họ lại bất lực, chỉ biết trơ mắt nhìn một đám bệnh nhân từ bệnh nhẹ chuyển thành bệnh nặng, từ bệnh nặng chuyển thành bệnh cực kỳ nghiêm trọng, cuối cùng là tử vong ngay trước mặt bọn họ.

Quách Bạch Gia nhìn thấy con số tàn khốc với tỉ lệ tử vong cao tới hơn 70% kia, chỉ trong một đêm mái tóc bạc trắng.

Ngay tại khi đó, có vị lão trung y dân gian đã xung phong đứng ra nhận việc, đối phương trực tiếp nói chuyện với lãnh đạo Dự Châu tỏ vẻ rằng bản thân có năng lực ngăn cản cơn quái bệnh này.

Ngay tại thời điểm ấy, khi công tác ngăn chặn, phòng chống bệnh liên tiếp gặp phải thất bại, quái bệnh đã sắp lan tràn đến châu phủ khác, lãnh đạo Dự Châu cũng dứt khoát quyết định 'tử mã đương hoạt mã y' (tình hình đã xấu lắm rồi, cứ buông tay thử một lần xem sao), bọn họ đã phái Quách Bạch Gia tới đón tiếp vị lão trung y này, còn đặc biệt phê chuẩn cho ông ấy tiến vào tuyến đầu để chữa bệnh.

Có vị lão trung y này tham gia, rất nhanh, trong số những người bệnh được ông ấy chữa trị đã cho ra kết quả:

Hai trăm người mắc bệnh nhẹ, khỏi hẳn cả hai trăm.

Năm trăm người mắc bệnh nặng, khỏi hẳn cả năm trăm.

Một trăm bảy mươi người mắc bệnh cực kỳ nghiêm trọng, cả

một trăm bảy mươi người đều thuyên giảm dần trở về giai đoạn bệnh nặng.

Không một ai tử vong.

Số liệu khủng bố như thế bày ra ngay trước mặt Quách Bạch Gia, cũng khiến cho ông ấy nhận thức được điểm lợi hại của trung y một cách rõ ràng nhất, trực quan nhất.

Nhưng sau khi vị lão trung y này cứu trị được hơn hai ngàn người bệnh, ông ấy lại trực tiếp ngã xuống tại tuyến đầu ở độ tuổi bảy mươi.

Cũng may có đơn thuốc do lão trung y lưu lại, cuối cùng Dự Châu cũng khống chế được cơn quái bệnh này, cứu vớt vô số bách tính.

Lãnh đạo Dự Châu cũng thông qua quá trình điều tra khắp nơi, cuối cùng cũng tìm ra được xuất thân của lão trung y nọ.

Ông ấy là lão đạo sĩ của một tòa đạo quan đổ nát...

Cũng từ sau ngày đó, Quách Bạch Gia bắt đầu tự học trung y, mất gần mười năm công phu, ông đã trở thành một thế hệ đại gia trung y, hiện giờ cũng là bác sĩ lợi hại nhất Dự Châu.

Và đối với người học y, buổi toạ đàm diễn thuyết của ông ấy tuyệt đối là cơ hội chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Báo danh ở đâu vậy?

Trần Khánh lập tức lướt xem các bình luận bên dưới.

"Thật sự là toạ đàm diễn thuyết của Quách lão sao?"

"Ngưu thật!"

"Giang Hạ, đúng là hố người ta mà, sao lại xa nơi tôi ở đến

vậy?"

"Chúng tôi có thể tham gia không?"

"Tôi muốn đi! !"

"Một vị đại lão như vậy giảng bài, nhất định phải tới nghe nha!"

"Ngồi xổm tại chỗ cầu phương thức báo danh."

"..."

Trần Khánh đọc hết cả hai trang bình luận, rốt cuộc cũng tìm được đáp án mà mình muốn tại khung bình luận số 68.

Một vị đại lão tên là "Khuyết Vũ" đã để lại yêu cầu tham gia toạ đàm diễn thuyết.

"Tin tức Quách lão toạ đàm diễn thuyết được đăng trên trang web chính phủ của bệnh viện công Dự Châu, nếu chủ tus không có thiếp mời, vậy để tôi khái quát một chút tin tức đơn giản đi. Lần này Quách lão quyết định công khai toạ đàm diễn thuyết, ai cũng có thể tham gia, nhưng vị trí trong danh sách có hạn, lại có một điều kiện: Nếu sinh viên ngành y chưa nhận được chứng chỉ tư cách hành nghề, nhưng có thẻ sinh viên cũng có thể báo danh tham dự, chỉ cần thỏa mãn điều kiện này, mọi người có thể lên chính phủ trang web bệnh viện công Dự Châu xin danh sách."

"Những tin tức bên trên mọi người đều có thể tra được, phần tin tức bên dưới này mới là phần trọng điểm mà tôi muốn nói. Căn cứ theo tin tức từ phía chính phủ của bệnh viện công Dự Châu, lần này Quách lão sẽ toạ đàm diễn thuyết ở khách sạn Nguyệt Minh thuộc phủ Giang Hạ. Tôi đã tra được tại khách sạn Nguyệt Minh chỉ có tổng cộng bốn phòng hội nghị, hai cái trong đó là phòng chuyên dụng cho những hội nghị chính phủ, hai cái còn lại là phòng hội nghị thông dụng. Với lực ảnh hưởng của Quách lão,

khẳng định sẽ chọn một phòng khá lớn, như vậy hẳn là vị trí trong danh sách rơi vào phạm vi trên dưới hai ngàn."

"Nhưng số lượng này lại không có nghĩa là toàn bộ nhân số xin tham gia. Bởi vì còn phải loại trừ số ghế của một vài vị lãnh đạo Giang Hạ bên này, cùng với những vị đại lão khá nổi danh trên mặt trận y liệu, cho nên, con số khá chính xác một chút về vị trí trong danh sách hẳn là trên dưới một ngàn năm trăm. Và muốn từ bên trong đạt được một vị trí trong danh sách, tôi phỏng chừng thời điểm mọi người đi xin, nhất định phải ghi rõ nguyện vọng của mình, đừng quá dài, chỉ vài dòng ngắn ngủi thôi nhưng phải đề cập được trọng điểm. Ví dụ như đã học bao nhiêu năm trung y, có thành quả gì, muốn thỉnh giáo Quách lão về vấn đề gì… Suy cho cùng, toạ đàm diễn thuyết lần này cũng có phần hỏi đáp."

"Đương nhiên, nếu các vị có quan hệ nhân mạch, ví dụ như bạn bè thân thích của mình là lãnh đạo bệnh viện nào đó, thì muốn có một vị trí trong danh sách sẽ không đến mức phiền toái như vậy đâu. Tôi đã nói nhiều như vậy rồi, mọi người nhanh đi xin đi."

Chương 19 - Chẳng Lẽ Là Bạn Của Triệu Gia Gia???

Chỉ có chừng một ngàn năm trăm vị trí trong danh sách sao?

Quá ít rồi.

Với độ nổi tiếng của lão tiên sinh Quách Bạch Gia, dù là một vạn năm nghìn vị trí trong danh sách, phỏng chừng cũng bị người ta cướp sạch chỉ trong vòng một ngày.

Hơn nữa xem ý tứ của đại lão Khuyết Vũ, một ngàn năm này còn phải trừ đi những người được tham gia dựa vào quan hệ, nói cách khác, phỏng chừng chỉ có mấy trăm vị trí trong danh sách chân chính có thể phân chia cho người bên ngoài thôi.

Lại nói từ trước đến nay, Trần Khánh vốn không biết vận khí của mình có tốt lắm không, nhưng hắn nhất định phải xin được một vị trí tham gia buổi toạ đàm của Quách lão tiên sinh.

Một vị đại gia (tương đương với chuyên gia) danh y bậc này tổ chức một lần toạ đàm diễn thuyết cũng không dễ dàng, hơn nữa Quách lão tiên sinh đã sắp tám mươi rồi, cũng không biết về sau còn có thể nghe được một lần diễn thuyết của ông ấy nữa hay không, đây vẫn còn là một ẩn số.

Và với Trần Khánh, rất có thể đây là một lần tiếp xúc gần gũi duy nhất của hắn và Quách lão tiên sinh.

Ai nha?

Có nên nhắn tin riêng tư với vị đại lão Khuyết Vũ này một chút hay không?

Nếu đối phương cũng ở trên diễn đàn, lại hiểu biết rõ ràng như vậy về tin tức có liên quan tới Quách lão tiên sinh, khẳng định rằng người này tuyệt đối không phải bình thường.

Nếu đối phương cũng hiểu trung y, chẳng lẽ lại bỏ lỡ buổi toạ đàm diễn thuyết của Quách lão tiên sinh ư?

Trần Khánh lại đưa mắt nhìn nội dung bình luận của Khuyết Vũ. Hắn phát hiện giữa những hàng chữ của người này đều để lộ ra một loại cảm giác như người ngoài cuộc đứng xem, thật giống như đối phương không cần xin vị trí trong danh sách này vậy.

Hoặc là bản thân đối phương không đi được? Nhưng như vậy cũng có nghĩa là người này đã có vị trí trong danh sách được điều động nội bộ rồi.

Trần Khánh ôm tâm lý thử một lần, dứt khoát gửi tin nhắn riêng tư cho Khuyết Vũ.

"Đại lão, xin thứ cho tôi mạo muội hỏi một chút, anh có đến buổi toạ đàm diễn thuyết của Quách lão tiên sinh không?"

Sau khi tin nhắn riêng tư được gửi đi, chừng năm phút đồng hồ, tin tức trả lời của Khuyết Vũ đã xuất hiện trên giao diện của Trần Khánh.

"Đương nhiên, toạ đàm của Quách lão sao có thể không đi?"

Quả nhiên, đối phương có vị trí trong danh sách!

Trần Khánh cực kỳ vui vẻ, ngay khi hắn đang chuẩn bị gõ chữ tiếp tục hỏi, giao diện lại nhảy lên một chút, Khuyết Vũ vừa gửi tới tin nhắn thứ hai.

"Phải chăng anh muốn hỏi tôi có con đường nào khác để đạt được vị trí trong danh sách hay không, có đúng không nào?

Ách...

Bị người ta đoán trúng rồi.

Trần Khánh trả lời bằng icon hình người đang toát mồ hôi, lập tức đáp lại: "Đúng vậy, tôi cảm thấy nếu so vận khí khẳng định là tôi không so được, tuy tôi đã xin rồi."

Khuyết Vũ gửi qua cái icon cười to: "Không tệ. Phản ứng của anh rất nhanh đó. Tôi mới bình luận xong, anh lại là người đầu tiên đoán ra tôi đã có vị trí trong danh sách rồi, sau đó còn trực tiếp gửi tin nhắn qua cho tôi nữa. Được rồi, nếu tất cả mọi người đều học trung y, tự nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau rồi. Đúng là tôi còn một con đường khác, nhưng tôi cần biết tình huống của anh."

"Với những người như chúng ta, nếu được tham gia buổi toạ đàm diễn thuyết trình bày về kinh nghiệm lâm sàng trung y của Quách lão, chắc chắn sẽ được lợi không nhỏ, nhưng đối với một vài sinh viên đang ngồi trên ghế nhà trường, tôi vẫn kiến nghị rằng, nên học tập cơ sở cho thật giỏi trước đã, hãy nghĩ tới những cơ hội kiểu này sau. Trên thực tế, nếu một sinh viên không có cơ sở, trong lòng không có vấn đề cần được giải đáp thì đi nghe buổi toạ đàm của Quách lão, cũng tương đương với tham gia vô ích."

Là vậy sao...

Trần Khánh ngẫm nghĩ một lát cũng hiểu được những lời này rất có đạo lý.

Nếu trình độ của bản thân không đủ, lại chạy tới nghe vị đại lão bậc này diễn thuyết, thuần túy chính là đi nghe nhạc, nói không chừng vừa kết thúc tọa đàm đã quên hết sạch nội dung rồi.

Nhưng nếu trình độ bản thân không tồi, lại được tiếp xúc với một, hai câu điểm bá (gieo hạt giống) của vị đại lão như vậy, khẳng định tình huống sẽ hoàn toàn khác.

"Anh nói rất đúng, tôi cũng là sinh viên ngành y vừa tốt nghiệp được hơn một năm, mới nhận được chứng chỉ tư cách hành nghề, hôm qua mới bắt đầu tọa chẩn."

Sau khi Trần Khánh trả lời đối phương, trong lòng hắn cũng biết rằng, hẳn là mình không có hy vọng thành công đâu.

Nhưng rất nhanh, sau khi Khuyết Vũ nhận được tin nhắn của hắn, đối phương lại trả lời một tin tức ngoài dự liệu: "Vậy sao? Ở bệnh viện nào vậy?"

Trần Khánh thành thật nói: "Hán Y Đường ở phủ Giang Hạ."

Vài giây sau, Khuyết Vũ đã nhanh chóng trả lời: "Có phải là Hán Y Đường có Triệu Ninh Quân hay không! ! ?"

Hả?

Hình như đối phương rất kinh ngạc thì phải?

Chẳng lẽ đối phương chính là bạn của Triệu gia gia?

Chương 20 - Cần Giải Biểu Trước!

"Ngài biết Hán Y Đường sao?" Trần Khánh hỏi.

Khuyết Vũ nói: "Biết nhưng không nhiều lắm, nếu anh đã tọa chẩn ở đó, vậy chỉ cần thỉnh giáo vị kia nhiều hơn là được. Nếu thật sự có thể học được bản lĩnh của đối phương, thì mấy buổi tọa đàm kiểu này, có đến hay không cũng không quá quan trọng."

Trần Khánh vẫn biết y thuật của Triệu Ninh Quân rất giỏi, nhưng cụ thể là giỏi như thế nào, và giỏi đến mức nào thì hắn lại không biết.

Không nghĩ đến một người bạn quen trên mạng xã hội của hắn, lại biết tới danh tiếng của ông, xem ra Triệu gia gia cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Cảm ơn đại lão đã chỉ điểm." Trần Khánh nói.

"Không cần khách khí, hai chúng ta thêm bạn đi, nếu có cơ hội tôi sẽ đến Hán Y Đường của các anh ngồi một chút." Khuyết Vũ nói.

"Vô cùng hoan nghênh." Trần Khánh nói.

Trần Khánh tắt diễn đàn đi, lập tức vươn tay duỗi lưng một cái, tới lúc hắn chú ý đến thời gian, mới biết lúc này đã là ba giờ chiều rồi.

Hắn rời khỏi văn phòng, đi qua một dãy hành lang đến phòng khám.

Trong bảng chia ca hôm nay có Triệu Ninh Quân, ông ấy tọa chẩn ở phòng khám số 1, cũng chính là nơi gần đại sảnh của Hán Y Đường nhất.

Dù lúc này đã là buổi chiều, nhưng bên ngoài phòng khám số 1 vẫn chật kín người đứng xếp hàng.

Trần Khánh còn nhớ, từ khi hắn còn bé, bên ngoài phòng khám của Triệu Ninh Quân vẫn luôn là như vậy, từ sáng sớm đến tối mịt, đều có bệnh nhân, khám mãi không hết.

Chỉ cần ông ấy xuất hiện ở Hán Y Đường, thì vào ngày hôm đó, số lượng người trong Hán Y Đường gần như là tràn đầy, chật ních.

Đã qua mười mấy năm rồi, nhưng mọi thứ vẫn y nguyên như cũ.

Trần Khánh bước đến đám đông, chậm rãi chen vào phòng khám.

Triệu Ninh Quân đang hỏi thăm tình hình bệnh nhân, sau khi ông nhìn thấy Trần Khánh, lập tức nở nụ cười, còn đưa mắt ra hiệu cho hắn, ý bảo hắn cứ ngồi xuống trước, có chuyện gì đợi lát nữa nói sau.

Trần Khánh gật đầu, ngồi xuống một bên, cẩn thận quan sát cách Triệu Ninh Quân tọa chẩn.

"Cậu bắt đầu ho khan từ khi nào?" Trước mặt Triệu Ninh Quân là một người trẻ tuổi, dáng người của đối phương nhỏ gầy, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn không có chút máu nào, hai mắt vô thần, có vẻ đặc biệt suy yếu.

Trần Khánh vừa nhìn đã biết, hẳn là khí huyết của người này suy yếu, tỳ vị không tốt rồi. Hơn nữa, có vẻ như thời gian mắc bệnh khá lâu, cần dùng thuốc bổ tỳ để bổ sung một chút.

“Hình như là hôm kia. Tôi ho khan cũng không quá nặng, nhưng cổ họng có chút không thoải mái, không ho không được." Lưu Huân nói.

"Có đờm không?" Triệu Ninh Quân hỏi.

Lưu Huân lắc đầu.

"Ban đêm có đổ mồ hôi không?" Triệu Ninh Quân hỏi.

Lưu Huân lại lắc đầu.

"Bữa ăn hàng ngày thế nào?" Triệu Ninh Quân hỏi.

"Không thèm ăn gì cả, dạ dày của tôi nhỏ, không ăn được quá nhiều, hơn nữa ăn nhiều cũng không tiêu hóa được." Lưu Huân nói.

"Giấc ngủ thì sao? Có bị bừng tỉnh vào lúc nửa đêm hay không? Triệu Ninh Quân hỏi.

"Giấc ngủ vẫn còn tốt, chỉ là ngủ hơi nông, không được sâu giấc." Lưu Huân nói.

"Đại tiểu tiện thì sao? Tiểu tiện là vàng hay trắng, đại tiện là khô hay lỏng?” Triệu Ninh Quân hỏi.

"Nói đến tiểu tiện, chắc là có vàng cũng có trắng, tôi không nhớ rõ cho lắm, đại tiện thì hình như không bị khô." Lưu Huân nói.

Sau khi Triệu Ninh Quân hỏi một đống vấn đề, ông ấy chợt mỉm cười: "Ừm, cậu không có vấn đề lớn gì, chỉ là tỳ vị có chút suy yếu, cộng thêm nhiễm phong hàn. Tôi kê cho cậu một đơn Thông Cổ Thang (canh hành lá), lại kê thêm một đơn thuốc bổ tỳ, sau khi ra ngoài, cậu hãy uống Thông Cổ Thang trước, sau đó mới uống thuốc bổ tỳ. Đơn thuốc bổ tỳ có tổng cộng là bảy thang, uống xong lại đến tái khám." Triệu Ninh quân nói.

Nghe thấy Triệu Ninh Quân bảo bản thân không việc gì, Lưu Huân khẽ nhếch miệng cười nói: "Cám ơn bác sĩ Triệu.”

Triệu Ninh Quân mỉm cười gật đầu, lập tức để cho bệnh nhân tiếp theo đi tới, trong lúc bắt mạch, ông ấy có nhìn Trần Khánh đang ngồi bên kia một chút.

"Có việc gì tìm ta sao?"

Trần Khánh cười nói: "Cháu ngồi ở văn phòng chờ cả nửa ngày có chút nhàm chán, nên muốn đến chỗ ông nhìn một chút."

Triệu Ninh Quân cười nói: "À? Vậy cháu có nhìn ra cái gì hay không?”

Ông ấy vừa nói ra lời này, Trần Khánh đã biết ông ấy đang muốn kiểm tra mình rồi.

Nhưng chỉ một câu hỏi thế này không thể làm khó được hắn đâu.

Trần Khánh tự tin nói: "Chứng bệnh này cần phải giải biểu trước.”

(Giải biểu: là một phương pháp điều trị thường dùng trong y học cổ truyền, trên cơ sở sử dụng những bài thuốc mang theo dược liệu có tính cay nóng làm chủ dược, nhằm mục đích giải tà chứng thông qua tác dụng làm cho toát mồ hôi.)

Triệu Ninh Quân hơi nhướng mày, sau đó quay đầu cười tủm tỉm nhìn về phía Trần Khánh: "Không tệ, cơ sở của cháu rất vững chắc, xem ra năm năm học đại học này không có học vô ích đâu. Nếu cháu đã nhìn ra rồi, vậy cứ nói một chút suy nghĩ của cháu đi."

Chương 21 - Bởi Vì Nó Rẻ Nha!

Trần Khánh cân nhắc một chút, sau đó chậm rãi mở miệng: "Bệnh nhân vừa rồi là cả trong lẫn ngoài cùng có bệnh, nếu như không để ý đến bệnh thương hàn cảm mạo ở bên ngoài, mà trực tiếp áp dụng cách trị liệu như rửa ruột và thụt tháo đại tràng, thì mầm bệnh từ bên ngoài sẽ đi theo dược vật tiến vào bên trong. Chuyện này chẳng khác nào đóng cửa để trộm vào nhà cả. Một khi thời tiết chuyển mùa, khả năng miễn dịch của bệnh nhân không đủ, mầm bệnh ở bên trong sẽ đi ra quấy phá, khiến cho bệnh tình của bệnh nhân không ngừng tái đi tái lại."

“Cho nên, hoặc là cùng lúc xử lý cả trong lẫn ngoài, hoặc là xử lý bên ngoài trước bên trong sau, nhưng tỳ vị của bệnh nhân suy yếu lại không phải chuyện ngày một ngày hai, bệnh tật lâu ngày khó có thể diệt trừ tận gốc trong thời gian ngắn được, cho nên chỉ có thể dùng biện pháp giải biểu… Nhưng mà cháu vẫn có một chút nghi vấn."

Triệu Ninh Quân nhìn bộ dáng đối đáp một cách tự nhiên của Trần Khánh, trong ánh mắt toát ra vẻ khen ngợi: "Cứ nói đi.”

“Thực nhân thương hàn phát kỳ hãn, hư nhân thương hàn kiến kỳ trung, theo Thương Hàn Luận, nếu trong số những biểu hiện bên ngoài đã có lý hư (chỉ khí huyết âm dương trong cơ thể bệnh nhân thiếu hụt, cơ nặng hạ thấp làm bệnh tình sinh biến), không phải nên dùng Quế Chi Thang giải biểu sao? Tại sao lại sử dụng Thông Cổ Thang?” Trần Khánh hỏi.

(Thực nhân: chỉ người thể chất tương đối cường tráng, nền tảng tương đối tốt, người như vậy sau khi bị cảm lạnh nên để đổ mồ hôi, để cho mồ hôi mang hàn khí trong cơ thể ra ngoài, có thể

đạt được mục đích trị liệu)

(Hư nhân: chỉ người thể chất suy yếu, loại người này bị cảm lạnh, không thể trực tiếp dùng phương pháp đổ mồ hôi, nếu không thân thể sẽ càng thêm yếu ớt)

(Kiến kỳ trung ở đây là Kiến Trung Thang có tác dụng làm ấm phần bên trong cơ thể, tẩm bổ khí quan suy nhược, nhanh chóng điều hòa, ích khí dưỡng huyết.)

Triệu Ninh Quân cười ha ha: "Cháu có muốn biết không?”

Trần Khánh gật đầu.

"Bởi vì nó rẻ nha." Triệu Ninh Quân nói.

"..." Trần Khánh dở khóc dở cười.

Đúng là Thông Cổ Thang rất rẻ, nguyên liệu cũng chỉ có hành lá, hạt đậu và gừng tươi, rất nhiều người đều có sẵn mấy thứ này trong nhà, tự mình cũng có thể làm được, căn bản không cần đến hiệu thuốc mua.

Nhưng trên thực tế, Quế Chi Thang cũng không đắt, một thang chỉ tốn có năm, sáu đồng.

Câu nói “Nó rẻ” của Triệu Ninh Quân, quả thật đã làm Trần Khánh có chút bất ngờ.

Có lẽ biểu hiện của Trần Khánh cũng không tồi, cho nên mấy bệnh nhân sau đó, Triệu Ninh Quân đều lần lượt kiểm tra đánh giá kiến thức y thuật của hắn.

Và tất cả đều không ngoại lệ, Trần Khánh đều đối đáp vô cùng trơn tru, xuất sắc, gần như không phạm bất cứ sai lầm nào.

Thông qua một đám ca bệnh thực tế, Trần Khánh cũng học được rất nhiều từ Triệu Ninh Quân.

Chỉ tính riêng trình độ vấn chẩn này thôi, Trần Khánh đã tự hiểu rằng, còn lâu hắn mới bằng được ông ấy.

Tuy Triệu Ninh Quân chỉ hỏi đi hỏi lại đều là mấy vấn đề đó, nhưng những câu hỏi này lại phản ánh toàn những điểm mấu chốt vô cùng quan trọng.

Thần kỳ nhất chính là, bệnh nhân nào cũng có thể trả lời được những vấn đề ông ấy nêu ra.

Đây mới là điểm lợi hại nhất.

Rất nhiều bác sĩ, khi hỏi tình trạng của bệnh nhân, đều nhận được những câu trả lời mơ hồ không rõ hoặc là thế nào cũng được.

Kỳ thật đây cũng không phải là lỗi của người bệnh, mà là khi bác sĩ đặt câu hỏi, bọn họ không nắm giữ tốt phương pháp.

Rất nhiều câu đều không chỉ thẳng vào vấn đề cần hỏi!

Lại nói, đúng là thiết chẩn của Trần Khánh vượt xa người bình thường, nhưng chỉ thiết chẩn giỏi, mà vấn chẩn không đủ, có đôi khi sẽ đưa ra phán đoán sai lầm.

Ví dụ như Vương Vũ ngày hôm qua tới tìm Trần Khánh khám bệnh, nếu sau khi gã ăn xong kem bị cảm lạnh, thì đơn thuốc do Trần Khánh kê sẽ có vấn đề.

Dù hắn biết có rất nhiều chứng bệnh cần phải giải biểu trước, nhưng căn bản là hắn chưa hề hỏi tới những triệu chứng có thể biểu hiện ra bên ngoài của bệnh nhân, vậy thì giải cái gì chứ?

Và một khi đơn thuốc bị sai lầm, chẳng những hắn không cứu được người, ngược lại còn có thể hại người.

Cho nên mới nói, cái nghề trung y này, chỉ có một chân là

không đi xa được, phải tăng cường đều các mặt.

Nhưng trên thực tế, trong bốn phương thức chẩn đoán ‘vọng, văn, vấn, thiết’ này, chỉ có vấn và chẩn là đủ rồi, một cái là thông qua bắt mạch phán đoán tình huống, một là thông qua hỏi đáp để xác định biện chứng cuối cùng.

Về vọng chẩn và văn chẩn, theo một ý nghĩa nào đó, chúng chỉ mang đến hiệu quả khi trang bức mà thôi.

Ví dụ như, một ít bác sĩ trung y giỏi, chỉ cần nhìn sắc mặt đối phương, nghe đối phương nói chuyện, là có thể phán đoán ra phần nào bệnh trạng của đối phương rồi.

Chương 22 - Vô Tâm Cắm Liễu, Liễu Lên Xanh

Đừng tưởng rằng chuyện này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, điện ảnh và phim truyền hình, khi một người bị bệnh, khí sắc và thanh sắc (biểu hiện trên gương mặt, âm điệu trong giọng nói) của người đó đều có phản ánh ra, chúng hoàn toàn khác với người bình thường.

Chẳng qua vị trung y có thể phân biệt được những điều này, ai ai cũng là cao thủ.

Để đạt đến loại trình độ này, không mất vài chục năm là không làm được.

Chỉ cần Trần Khánh có thể rèn luyện thiết chẩn và vấn chẩn đến cực hạn, bản thân hắn cũng là một bác sĩ trung y không tệ rồi.

Rất nhanh, Trần Khánh đã ngồi cùng khám bệnh với Triệu Ninh Quân cả buổi chiều, cuối cùng cũng nghênh đón thời gian tan tầm.

Tuy hắn còn chưa muốn kết thúc, nhưng thật rõ ràng là Triệu Ninh Quân ngồi khám bệnh cả một ngày đã rất mệt mỏi.

Ông ấy hơn bảy mươi tuổi rồi, cách mỗi một ngày đều phải tọa chẩn một lần, tiêu hao rất nhiều tâm thần.

Nhưng Triệu Ninh Quân cũng quen rồi, dù không ngồi khám bệnh, mỗi ngày ông ấy vẫn nghĩ đến bệnh nhân, lúc rảnh rỗi lại chạy đến Hán Y Đường đi dạo một vòng.

"Tiểu Khánh, thương lượng với cháu một chuyện này." Đợi cho

đến khi các bệnh nhân lần lượt tản đi hết, Trần Khánh cũng chuẩn bị chào tạm biệt Triệu Ninh Quân, lập tức ra về, bỗng nhiên Triệu Ninh Quân gọi hắn lại.

"Ông nói đi." Trần Khánh nói.

"Ngày mùng một tháng sau, Quách Bạch Gia ở Dự Châu muốn đến phủ Giang Hạ tọa đàm diễn thuyết, cháu có muốn đi cùng ta không?" Triệu Ninh Quân cười nói.

Hả?

Còn có loại chuyện tốt này ư?

Trần Khánh choáng váng.

Hắn không nghĩ tới, ngoài điền vào mẫu đơn đăng ký hoặc nhờ vả đại lão trên diễn đàn giúp đỡ, tới cuối cùng hắn lại có thể dễ dàng lấy được vị trí trong danh sách từ chỗ Triệu Ninh Quân.

Đúng là vô tâm cắm liễu liễu lên xanh.

"Làm sao, cháu không muốn đi à?" Triệu Ninh Quân thấy Trần Khánh sững sờ hồi lâu vẫn không nói lời nào, lập tức mở miệng trêu ghẹo.

"Đi đi đi, đương nhiên là cháu phải đi rồi, nhưng làm sao ông lại có vị trí trong danh sách?" Trần Khánh hỏi.

Triệu Ninh Quân cười nói: " Cháu không cần để ý đến mấy chuyện này, chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó đi cùng ta là được rồi. Ta thì không sao cả, tuổi tác cũng một đống lớn rồi, loại tọa đàm diễn thuyết này có nghe hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều, nhưng cháu thì khác, người trẻ tuổi nên tiếp xúc với đủ loại kinh nghiệm của người đi trước. Nó sẽ trợ giúp rất lớn cho cháu.”

Trần Khánh rất vui vẻ, nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì sao ông ấy lại chọn hắn?

Hắn vội vàng tò mò hỏi: "Triệu gia gia, vì sao ông lại chọn cháu? Các bác sĩ khác của Hán Y Đường đều có kinh nghiệm phong phú hơn cháu nhiều, khẳng định là bọn họ thích hợp để tham gia tọa đàm diễn thuyết này hơn cháu."

Triệu Ninh Quân mỉm cười: "Cũng hết cách rồi, ai bảo toàn bộ Hán Y Đường, chỉ có một mình cháu gọi ta là gia gia?"

Ách. . .

Lý do này, đúng là quá mức đầy đủ khiến cho người ta không thể nào phản bác được.

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, ta cũng cần phải trở về, trong khoảng thời gian này, cháu cũng có thể sửa sang lại một ít vấn đề mình không hiểu, đến lúc đó đi tọa đàm, nếu có cơ hội cứ mạnh dạn trực tiếp thỉnh giáo Quách Bạch Gia. Trên phương diện trung y này, trình độ của ông ấy mạnh hơn ta rất nhiều."

Nói xong, Triệu Ninh Quân lập tức rời khỏi phòng khám.

Trần Khánh cũng đi theo, trong lòng lại lẩm bẩm không ngừng.

Hắn không những có thể tham gia toạ đàm diễn thuyết, còn có cơ hội trực tiếp thỉnh giáo Quách lão tiên sinh ư?

Mặt mũi của vị Triệu gia gia này hơi bị lớn á!

Tới hiện tại, Trần Khánh càng ngày càng tò mò về ông ấy rồi.

Trần Khánh rời khỏi Hán Y Đường, sau khi ăn cơm ở nhà hàng của lão mẹ, hắn liền trở về căn phòng nhỏ của chính mình.

Đây là căn phòng mà cha hắn mua cho sau khi tốt nghiệp, gồm hai phòng một sảnh, một cái là phòng ngủ, một cái là thư phòng.

Diện tích tầm hơn tám mươi mét vuông, chi phí gần sáu mươi vạn.

Nếu là trước kia, khẳng định rằng ba hắn không lấy ra được nhiều tiền như vậy, nhưng trong những năm gần đây, tình thế của trung y rất tốt, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu tìm đến trung y để khám bệnh. Hán Y Đường của bọn họ lại là phòng khám đã có từ lâu, đương nhiên về khoản lợi nhuận sẽ tốt hơn trước đây nhiều lắm.

Đương nhiên, trên phương diện kiếm tiền, khẳng định là Hán Y Đường không thể so sánh được với những bệnh viện lớn khác, ngay cả một số bệnh viện tây y tư nhân, doanh thu hàng năm của bọn họ cũng gấp mười lần Hán Y Đường.

Nhưng ở Hán Y Đường, chi phí cho thiết bị y tế và chi phí mua thuốc chữa bệnh cao cấp không đáng là bao nhiêu, cho nên ngay cả khi doanh thu không cao như bọn họ, lợi nhuận vẫn ổn định, không có bất cứ vấn đề gì.

Ít nhất là khoản doanh thu này vẫn thừa sức nuôi sống nhóm y tá, bác sĩ trung y của Hán Y Đường này.

Chương 23 - Bệnh Nhân Nhất Tâm Nhị Dụng!

Thu nhập được đề cao, địa vị xã hội của trung y cũng đã chiếm được một chút thay đổi tương ứng.

Tình huống trước mắt cũng làm tăng số người muốn theo đuổi cái nghề bác sĩ trung y này.

Đáng tiếc bởi vì trung y quá khó học, vẫn không thể sản xuất hàng loạt… Cho nên phóng mắt nhìn toàn bộ Cửu Châu của Hoa Hạ này, một vị trung y tốt vẫn khó cầu như cũ.

Tuy khó là vậy, nhưng vẫn có chỗ tốt, chỉ cần học xong, khẳng định là cơm áo gạo tiền không lo.

Trần Khánh về đến nhà tắm rửa một cái, lại nhân lúc đang giặt quần áo, hắn trực tiếp mở giao diện thuộc tính của mình ra.

【Ký chủ: Trần Khánh】

【Biện chứng: 35/100 (nhập môn)】

【Tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100 (nhập môn), văn chẩn 3/100 (nhập môn), vấn chẩn 73/100(nhập môn), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【Đơn thuốc: 69/100 (nhập môn)】

【Châm cứu: Châm thứ 135/1000(Đăng Đường Nhập Thất), ngải cứu 29/100(nhập môn)】

【Nắn xương: 1/100 (nhập môn)]

【Xoa bóp bấm huyệt: 3/100 (nhập môn)】

【Chúc Do Thuật: 0/100 (chưa nhập môn)】

【Kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí】

【Y điểm: 11 (mỗi 01 y điểm có thể nâng lên 10 điểm thuộc tính)】

Hử?

Sao y điểm lại tăng rồi?

Có vẻ như hai bệnh nhân kia hồi phục khá tốt đây.

Trần Khánh nhìn giao diện thuộc tính của chính mình, bỗng nhiên lại phát hiện, hình như số liệu của hạng mục vấn chẩn này đã thay đổi.

Hắn nhớ rõ ràng lúc trước mới là 63, sao lần này lại biến thành 73 rồi?

Hơn nữa hạng mục châm thứ kia cũng có thay đổi.

Nói như vậy, chẳng phải thuộc tính cũng sẽ gia tăng trong quá trình hắn học tập sao?

Ừm… giải thích kiểu này cũng khá là hợp lý!

Nghĩa là nếu hắn vừa học tập, vừa khám bệnh cho người ta, thì tốc độ thuộc tính gia tăng lại có thể tăng nhanh hơn rồi.

Sướng thật!

Sau khi Trần Khánh nhìn kỹ giao diện thuộc tính của mình, hắn không chút do dự bỏ thêm 03 y điểm vào hạng mục vấn chẩn.

Khiến cho vấn chẩn cuối cùng cũng vượt mốc 100, từ nhập

môn biến thành Đăng Đường Nhập Thất.

Đồng thời, Trần Khánh lại thêm 08 y điểm còn lại vào hạng mục biện chứng, cũng làm cho cấp bậc của biện chứng đạt tới Đăng Đường Nhập Thất luôn.

Cứ như vậy, Trần Khánh hắn sẽ gần như không có điểm yếu gì rồi.

Về phương diện chẩn đoán bệnh, thiết chẩn của hắn gần như đã đạt tới trình độ người bình thường không thể theo kịp nổi, hiện tại vấn chẩn cũng đạt tới trình độ Đăng Đường Nhập Thất, đủ để phối hợp với thiết chẩn rồi. Dựa trên cơ sở này, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, cố gắng làm sao cho bản thân có thể chẩn đoán chính xác nhất, không xuất hiện sai lầm là được.

Muốn chẩn đoán bệnh chính xác, đương nhiên điểm mấu chốt nhất chính là biện chứng.

Hiện tại biện chứng của Trần Khánh cũng đạt đến cấp bậc Đăng Đường Nhập Thất rồi, hắn cũng rất muốn nhìn xem khi chính mình lại khám bệnh cho bệnh nhân, rốt cuộc sẽ sinh ra biến hóa gì.

.....

Sáng sớm hôm sau, Trần Khánh đến phòng khám số 5.

Hôm nay hắn đến sớm hơn bất cứ ai, chính vì muốn những bệnh nhân kia có thể đăng ký lựa chọn mình trước những người khác.

Dù sao hắn cũng là bác sĩ mới đến, mấy thứ như danh tiếng gì đó đều không bằng những người khác, nếu như còn không chăm chỉ, khẳng định là chẳng có một ai sẽ nguyện ý tìm tới hắn xem bệnh.

Cũng không biết có phải gặp may hay không, mới sáu giờ rưỡi, khi hắn vừa ngồi xuống chưa đầy ba phút, đã có một người đàn ông mang kính râm đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai đi đến phòng khám.

Dù cách ăn mặc của người này có chút kỳ quái như vậy, nhưng Trần Khánh vẫn không cảm thấy kinh ngạc.

"Mời ngồi, anh cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào?"

Đối mặt với câu hỏi của Trần Khánh, người đàn ông quấn mình kín mít này lập tức mở miệng nói: "Cũng không có gì không thoải mái, chỉ có cảm giác tim đập hơi nhanh chút thôi."

Trái tim không thoải mái?

Trần Khánh gật gật đầu: "Anh đưa tay ra để tôi bắt mạch cho anh."

Người đàn ông lập tức làm theo.

Sau khi Trần Khánh tiếp xúc với cổ tay đối phương, trong đầu hắn lại hiện ra mấy âm thanh quen thuộc.

"Thận thủy thật thảm, cảm giác nó đã nhỏ hơn một vòng so với năm ngoái."

"Nói nhảm vừa thôi, hắn vừa hưng phấn thận thủy lại phải liều mạng cung cấp, mỗi ngày tích góp được chút tinh huyết nào đều bị hắn ném ra ngoài cả rồi, thận thủy có thể không nhỏ sao?"

"Hắn không chỉ muốn, còn thường xuyên xem nữa cơ, mỗi ngày đều tìm kiếm một đống trang web trên điện thoại di động."

"Đàn bà thì có cái gì đẹp mà xem chứ? Ta thật sự không thể nào hiểu nổi, mỗi lần hắn tưởng tượng, ta đều phải liều mạng nhảy nhót, chọc bực ta thì mọi người cùng nhau cá chết lưới rách."

Ừm?

Trần Khánh kỳ quái nhìn về phía người đàn ông này.

Chẳng lẽ mỗi ngày ở nhà tên này đều nhất tâm nhị dụng?

(Nhất tâm nhị dụng: là ám chỉ 1 suy nghĩ nhưng chia làm 2 luồng cảm nhận và tác dụng, cũng tương tự như 1 cái đầu nhưng có 2 lối suy nghĩ khác nhau, cũng có thể hiểu là cùng 1 lúc làm 2 việc.)

Chương 24 - Tình Huống Không Đúng!

Không biết tại sao, khi ánh mắt của Trần Khánh nhìn thẳng vào chiếc kính râm trên mặt gã, bỗng nhiên trong lòng Trương Hiền Lượng dâng lên một loại cảm giác như bản thân đã bị nhìn thấu.

Thật giống như bí mật nhỏ cất giấu trong lòng nhiều năm, lập tức bị vạch trần.

Chẳng lẽ vị bác sĩ này đã biết thân thể của gã xảy ra vấn đề gì rồi?

Kỳ thực, ngay từ đầu Trương Hiền Lượng đã có hoài nghi, bởi vì gần đây thân thể của hắn có ăn không tiêu (không chịu đựng nổi), cũng chính vì nguyên nhân trên phương diện kia, mới khiến gã phải lập tức đến phòng khám nhìn xem một chút.

Và sở dĩ hắn không đến những bệnh viện lớn là bởi vì nơi đó có quá nhiều người, gã sợ mất mặt.

Tới cuối cùng, Trương Hiền Lượng đành phải lựa chọn một phòng khám bên ngoài. Gã đã tìm mấy phòng khám rồi, nhưng ở chỗ này chỉ có một mình Trần Khánh còn khá là trẻ tuổi.

Gã liền ôm tâm lý biết đâu mình gặp may, hy vọng Trần Khánh có thể kê cho gã một ít thuốc bổ thận đem về uống là được rồi.

Nhưng… gã thực sự không ngờ tới, chọn tới chọn lui, cuối cùng bản thân lại chọn đúng một vị bác sĩ vừa bắt mạch một cái, lại có thể lập tức nhìn ra rút cuộc gã đã từng làm những gì ở nhà…

"Năm nay anh bao nhiêu tuổi?" Trần Khánh vừa nghe ngũ tạng trong cơ thể Trương Hiền Lượng nói chuyện với nhau, vừa mở miệng hỏi tình huống cụ thể từ phía Trương Hiền Lượng.

"28." Trương Hiền Lượng nói.

Mới 28 mà thân thể đã hỏng thành như vậy...

Trần Khánh không khỏi nhíu mày.

Trương Hiền Lượng nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng càng thêm rối rắm.

"Làm sao vậy? Tình huống rất nghiêm trọng sao?"

Trần Khánh không trả lời câu hỏi của gã, ngược lại tiếp tục hỏi: "Bình thường anh ngủ thế nào? Có thức đêm hay không?"

Trương Hiền Lượng hơi lo lắng nói: "Cũng tàm tạm, không tính là thức đêm."

Trần Khánh nhíu mày: "Tôi nói thức đêm ở đây không phải thức tới một, hai giờ sáng mới được gọi là thức đêm, mà chỉ cần qua mười một giờ không ngủ đã được tính là thức đêm rồi."

Rõ ràng đây là lần đầu tiên Trương Hiền Lượng nghe có người nói, chỉ cần thức qua mười một giờ tối đã được gọi là thức đêm rồi. Gã tỏ vẻ khá sửng sốt, lập tức nói: "A? Nói vậy, đúng là tôi có thức đêm."

Trần Khánh hỏi tiếp: "Ngoại trừ thức đêm, buổi tối anh còn làm loại chuyện gì khác hay không?"

Nói tới đây, Trương Hiền Lượng lập tức trở nên cảnh giác.

Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra điều gì rồi?

Không đúng, nếu hắn thực sự nhìn ra, khẳng định sẽ nói

thẳng, vì sao còn muốn hỏi mình làm gì?

Nhưng nếu hắn không nhìn ra điều gì, thì vì sao trong lúc hỏi, hắn còn nhấn mạnh vào buổi tối chứ?

Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra, nhưng lại không hoàn toàn biết rõ?

Hô ~~~

Trương Hiền Lượng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức nói: "Không, không có làm gì cả, tôi chỉ thức đêm lướt di động thôi. Bác sĩ à, tôi nghe nói thức đêm sẽ làm tổn thương can thận, có đúng không? Nếu không anh kê cho tôi vài thang thuốc bồi bổ can thận, tôi mang về uống là được mà."

Ái chà?

Còn biết thức đêm sẽ làm tổn thương can thận nha…

Có vẻ như lúc bình thường, anh chàng này cũng từng lên mạng xem xét một vài tình huống cùng loại rồi.

Tuy nói loại chuyện này cho người ngoài nghe, sẽ có chút e thẹn, nhưng loại hành vi giấu bệnh sợ thầy của đối phương là không ổn, Trần Khánh nhất quyết phải uốn nắn tư tưởng của đối phương lại cho đúng.

Nếu không chờ đến lúc vấn chẩn, làm sao Trần Khánh có thể xác định được rốt cuộc những lời đối phương nói là thật hay giả đây?

“Lướt di động cũng không gây nguy hại lớn đến vậy. Tôi nói thẳng luôn, tình huống thân thể hiện tại của anh còn không bằng một bác trai trung niên 40 tuổi. Nếu anh còn tiếp tục nhất tâm nhị dụng như vậy, không được vài năm nữa, thân thể này của anh sẽ triệt để phế đi." Trần Khánh cố gắng nói hàm súc một chút, tránh làm đối phương khó xử.

Cái gì! ?

Hai tròng mắt bên dưới kính râm của Trương Hiền Lượng lập tức trợn trừng trừng!

Gã vốn cho rằng bản thân đã giấu giếm cực kỳ kín, ai ngờ vừa gặp mặt một lát đã bị Trần Khánh vạch trần mọi chuyện rồi.

Hơn nữa đối phương còn thẳng thắn nói luôn cho gã biết.

Trong nháy mắt, gã lập tức cảm giác cực kỳ mất mặt xấu hổ.

Cái loại cảm giác này càng ngày càng trở nên mãnh liệt, khiến gã chỉ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Giờ khắc này, gã chỉ cảm thấy cả người khô nóng, tâm trạng bực bội, nóng nảy lại trào dâng trong lòng.

Trần Khánh đang bắt mạch cho Trương Hiền Lượng, lập tức nghe được âm thanh vội vàng xao động vang lên trong đầu.

"Hỏng rồi, hắn đang lo âu. Hắn còn muốn chết nữa? Là chuyện gì vậy, vì sao đột nhiên hắn lại trở nên cáu kỉnh, bực bội rồi?"

"Tâm hoả, ngươi nhất định phải khống chế được, đừng nhảy loạn, bằng không cả ta cũng khó chịu."

"Can mộc, ngươi có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài, rốt cuộc là làm sao vậy?"

"Hình như có người vừa nói gì đó với hắn, hắn liền biến thành như vậy."

"Nói gì đó?"

"Ta cũng không nghe được. Chuyện này ngươi phải hỏi thận thủy."

"Thận thủy, thận thủy, tức chết ta rồi! Ở thời khắc mấu chốt ngươi lại không nói lời nào..."

Hả?

Tình huống không đúng!

Chương 25 - Ngũ Tạng Tàng Thần!

Có phải câu nói vừa nãy của hắn đã khiến cảm xúc trong lòng đối phương xuất hiện vấn đề hay không?

Hỏng rồi!

Suýt chút nữa hắn đã quên loại người bệnh thường xuyên nhất tâm nhị dụng tới tình trạng nghiêm trọng nhường này, ngoại trừ can thận bị hao tổn, trái tim cũng xuất hiện vấn đề.

Có câu nói "Tâm tàng thần", trái tim xuất hiện, thần không còn nơi nương náu, một khi không khống chế được cảm xúc, nhất định sẽ khiến tâm thần bất an.

Đúng rồi. Câu nói vừa nãy của hắn chỉ xuất phát với mục đích đơn thuần là hy vọng đối phương đừng giấu bệnh sợ thầy, nhưng cũng tương đương với làm thương tổn lòng tự trọng của đối phương, khiến trong lòng gã tràn ngập xấu hổ và tự trách.

Có lẽ với người bình thường, loại tình huống này sẽ không gây ra bất cứ vấn đề gì, nhưng đây là một người bệnh có ngũ tạng đều tổn thương nghiêm trọng. Một khi loại cảm giác xấu hổ và tự trách phát sinh trong lòng gã, nó sẽ bị phóng đại vô hạn, nếu cứ để tình trạng ấy phát triển theo chiều hướng này, chắc chắn sẽ đẩy đối phương đi tới cực đoan.

Trần Khánh vừa định an ủi, lại cảm thấy bản thân an ủi có chút không ổn.

Với một người như vậy, không thể dùng lời nói quá mức nhã

nhặn, bởi vì một người đang rơi vào ngõ cụt căn bản không nghe nổi những lời nhắc nhở thiện ý.

"Nếu anh cảm thấy xấu hổ muốn chết, thì hiện tại nhanh chóng làm luôn đi, còn nếu muốn thân thể của mình được chữa khỏi, hay nghe lời, triệt để từ bỏ thói quen xấu xa này đi. Còn hiện giờ, mau tỉnh táo lại lại cho tôi. Người đã sắp ba mươi, chỉ có chút xíu đảm đương như vậy?"

Hiển nhiên lời nói của Trần Khánh đã làm Trương Hiền Lượng sinh ra một chút phản ứng. Bởi vì thông qua quá trình trao đổi cùng ngũ tạng, hắn cũng chú ý thấy Trương Hiền Lượng đang cố gắng khống chế cảm xúc của bản thân.

Trần Khánh lập tức rèn sắt khi còn nóng: "Nếu anh đã làm loại chuyện này, cũng không cần phải xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu nhìn người. Chỉ là nhu cầu sinh lý cá nhân có gì phải mất mặt? Trên đời này có gã đàn ông hơn hai mươi nào mà không trải qua loại chuyện này?"

"Chẳng qua có vài người có thể khống chế được, trong khi những người khác lại không. Bọn họ trải qua tình trạng thiếu hụt tinh huyết lâu ngày, dần dần dẫn tới ý chí lực yếu ớt, dù biết làm như vậy không tốt cho thân thể, nhưng vẫn muốn, kể cả lúc làm xong rồi, trong lòng sẽ dâng lên một loại cảm giác ghê tởm, thậm chí còn cảm thấy tội lỗi vô cùng nhưng không sao ngừng lại được."

"Kỳ thật theo một loại ý nghĩa nào đó, hết thảy những chuyện này đều không phải lỗi ở anh."

Hả?

Trương Hiền Lượng nghe được câu này, lập tức ngẩng cao đầu, không còn xấu hổ cúi thấp xuống như vừa nãy nữa.

Không hoàn toàn là lỗi của mình?

Sau khi gã bị Trần Khánh răn dạy một phen, lại nghe thấy Trần Khánh giải thích thay cho mình, trong thời gian ngắn, đầu óc Trương Hiền Lượng cũng có chút hỗn loạn, không biết nên làm sao.

Gã không rõ rốt cuộc Trần Khánh đang nói cái gì.

"Trong trung y có câu, gọi là 'Tâm tàng thần, phế tàng phách, can tàng hồn, tỳ tàng ý, thận tàng chí' (Trong trung y có nói ngũ tạng tàng thần: nghĩa là năm loại phản ứng cảm xúc khác nhau của cơ thể đối với những kích thích đến từ hoàn cảnh bên ngoài tức: thần, hồn, ý, phách, chí, đều ẩn trong ngũ tạng lục phủ tương ứng, từ đó phát huy tác dụng của bản thân). Tay hoạt động nhiều, thận bị hao tổn, sẽ khiến ý chí không vững vàng, trí nhớ hạ thấp. Chưa hết, bởi vì can thận đồng nguyên, thận bị hư hao chắc chắn sẽ khiến can bị tổn hại. Trong khi ấy, anh vừa vui vẻ kéo dài vừa thức đêm không ngủ, vừa nghĩ đã biết gan của anh rơi vào tình huống nào rồi. Can không chứa được hồn, cũng có nghĩa là con người không thể chi phối được tinh thần tình chí (chỉ năm loại phản ứng cảm xúc…). Sẽ khiến con người chỉ biết máy móc theo đuổi loại sung sướng đơn giản nhất như vậy, và không thể tự cưỡng lại. Cũng có thể hiểu rằng, những video, hình ảnh, tiểu thuyết kia, đã trở thành món ăn tinh thần để cho anh ỷ lại vào chúng mà sinh tồn."

"Nhưng loại tuần hoàn ác tính này cứ lặp đi lặp lại như thế, tới cuối cùng sẽ làm cho trái tim xuất hiện vấn đề, tâm không thể chứa được thần, con người sẽ lo âu bất an. Từ đó, thân thể của anh sẽ ép buộc anh phải lao vào vòng tuần hoàn như vậy. Nếu tình huống này mới bước vào giai đoạn đầu, anh còn có thể thông qua một chút thủ đoạn của bản thân cứng rắn thay đổi hiện trạng, nhưng với tình huống hiện tại của anh, nếu không có sự trợ giúp từ bên ngoài, chỉ đơn thuần dựa vào bản thân anh, lại rất khó mà làm được. Cho nên tôi mới nói, để tạo thành cục diện hiện giờ, rõ ràng anh có sai, nhưng lại không phải hoàn toàn sai."

"Trên thực tế, thân thể chúng ta vốn là một hệ thống vô cùng phức tạp. Nó có rất nhiều công năng mà chúng ta căn bản không thể khống chế được. Có câu nói như này, chắc anh cũng có nghe qua, thân bất do kỷ, kỷ bất do tâm (con người không thể làm theo ý mình, chính mình không thể làm theo điều trong lòng mong muốn). Kỳ thật, chưa chắc tất cả con người chúng ta đã có thể khống chế được thân thể của chính mình, đương nhiên chúng ta cũng không thể khống chế được tâm thần của chính mình. Và thân thể của anh biến thành như vậy, anh hoàn toàn không phải xấu hổ, hối hận hay tự trách, mà điều anh cần làm chính là thử đi tiếp nhận nó, cải thiện nó, đến cuối cùng là bảo vệ nó."

Chương 26 - Tôi Phục Tùng!

"Ngay khi nó phát hiện ra hết thảy những điều anh đang làm không còn gây hại cho nó nữa, nó cũng sẽ tặng lại cho anh thứ cảm thụ khác hẳn hiện giờ. Nếu anh thật sự có ý muốn quay trở lại dáng vẻ trước kia, dù một chút xíu thôi cũng được, tôi nhất định sẽ giúp anh, nhưng với một điều kiện, anh phải phục tùng theo mỗi một câu điều kiện mà tôi nói ra!"

Những lời nói của Trần Khánh giống như một cán búa tạ đập thẳng vào lồng ngực Trương Hiền Lượng.

Đến bây giờ, gã mới hiểu vì sao bình thường bản thân cứ như bị ma xui quỷ khiến, mỗi ngày đều không làm gì ngoài những chuyện kia.

Rõ ràng gã cũng muốn thay đổi, nhưng làm cách nào cũng không thể xóa tan những loại tư duy, suy nghĩ ra khỏi đầu.

Ngay khi gã đang khổ sở kháng cự lại nó, thân thể đã có phản ứng rồi.

Tới cuối cùng, dưới một loại ép buộc, thúc giục của "Bản năng", toàn bộ những kháng cự của gã đều lần lượt bị đánh tan, gã lần lượt rơi vào trong đó, lại lần lượt chịu đựng loại cảm giác ghê tởm và tội lỗi... mỗi ngày trôi qua, gã đều phải hứng chịu một vòng tuần hoàn đau khổ như vậy.

Từ sau khi tình trạng này bắt đầu, gã dần trở nên nhát gan, không dám nói chuyện yêu đương với bất cứ ai, chỉ cần ngồi cùng một chỗ với người mình thích, trong đầu gã sẽ không còn muốn làm bất cứ chuyện gì nữa, chỉ chăm chăm nghĩ tới nó, có làm cách nào cũng không xua tan được.

Dần dần đến cả cha mẹ cũng bắt đầu trách móc gã, bạn bè cũng bắt đầu xa lánh gã, ngay cả trên công việc, gã cũng mắc phải sai lầm chồng chất chỉ vì tâm trí thường xuyên lơ đãng, không tập trung.

Ở trong mắt người bên ngoài, gã chính là hình tượng của một tên phế nhân (kẻ vô dụng).

Ngày ấy, gã từng là một thiếu niên đứng trên sân bóng với tư thế oai hùng hiên ngang…

Đôi tay này cũng từng được nắm bàn tay của cô gái trong lòng thầm mến…

Nhưng hiện giờ, gã chỉ có thể tự nhốt mình trong căn phòng nhỏ, hết đêm đến ngày làm những chuyện mà bản thân cũng khó mở miệng nói ra.

Nếu hỏi gã có hối hận hay không?

Gã sẽ trả lời rằng: đương nhiên là có!

Không một khắc nào trong lòng gã không hối hận!

Hiện tại, bỗng có người nói với gã, gã vẫn có thể trở lại là chính mình của những ngày trước kia.

Câu nói này bỗng thắp sáng toàn thân Trương Hiền Lượng, giống như bản thân đang lơ lửng giữa đêm đen vô tận, chợt tìm được một tia sáng...

Bên dưới chiếc kính râm, nước mắt Trương Hiền Lượng không nhịn được, giàn giụa tuôn ra.

"Tôi phục tùng, cái gì tôi cũng nghe lời anh, chỉ cần anh làm cho tôi trở lại cuộc sống trước kia thôi, anh bảo tôi làm cái gì cũng được."

Thái độ của Trương Hiền Lượng làm Trần Khánh rất vừa lòng.

Chỉ cần bản thân đối phương muốn thay đổi, cũng có nghĩa là người đàn ông này còn cứu được.

Nếu thật sự gặp phải loại người coi tình huống của bản thân là chuyện không quan trọng, hết thảy đều không sao cả, dù y thuật của Trần Khánh cao tới đâu, cũng bất lực.

"Được, anh đã muốn thay đổi, vậy bây giờ tôi hỏi anh vấn đề gì, anh đều phải trả lời chi tiết, anh có nghe hiểu không?" Trần Khánh nói.

Làm sao Trương Hiền Lượng còn dám giấu giếm nữa, gã chỉ biết liên tục gật đầu nói "Được" mà thôi.

Hiện tại gã đã hiểu rất rõ mọi chuyện rồi, Trần Khánh chỉ đơn giản bắt mạch một cái, còn chẳng hỏi câu nào, đã biết lúc ở nhà gã thường làm gì, thì nói dối trước mặt mặt đối phương có khác nào tự rước lấy nhục?

"Có bao giờ anh kiểm tra, thứ xuất ra sau khi bản thân quay tay, có màu gì không?" Trần Khánh hỏi.

Trương Hiền Lượng có chút chần chờ, nhưng tới cuối cùng, gã vẫn nói chi tiết cho Trần Khánh biết: "Là màu… màu trắng, nhưng đã nhạt hơn trước kia rất nhiều."

Kỳ thật, về vấn đề này, Trần Khánh có thể trực tiếp hỏi ngũ tạng của Trương Hiền Lượng, nhưng gã đã tiêu hao quá lớn, thận thủy không còn nói chuyện được nữa, tới cuối cùng, hắn chỉ có thể hỏi bản thân đối phương thôi.

Trần Khánh nói: "Ừm, xem ra tình trạng của anh còn chưa đến mức quá nghiêm trọng, nếu có máu lẫn trong đó, sẽ cực kỳ khó khăn."

Ở chỗ đó còn có thể ra máu sao?

Trương Hiền Lượng lấy làm kỳ quái hỏi: "Không phải chỉ trong tiểu thuyết mới có tình huống ra máu sao?"

Trần Khánh giải thích: "Có câu nói rằng: 'Một giọt tinh, mười giọt máu', chỉ chính là đạo lý này, Ngay ở thời điểm, dục vọng trong lòng anh dâng trào, tinh thần phấn khởi, khí huyết toàn thân anh cũng sẽ dũng mãnh tràn vào bên trong Tinh Cung (1), ruột non sẽ nóng lên làm khí huyết tiến vào trạng thái bốc hơi, làm máu biến thành chất lỏng màu trắng, nếu thứ xuất ra ngoài có lẫn tơ máu bên trong, nghĩa là nhiệt độ trong ruột non của anh không đủ."

(1): Huyệt Tinh Cung, tinh cũng là tủy, chỉ khí huyết trong huyệt đến từ xương sống lưng, cung cũng là cung điện, cái tên Tinh Cung này chỉ nơi xuất phát của cải, vật chất bên trong huyệt đều đến từ xương sống lưng, có cùng cách lý giải với mệnh môn.

Chương 27 - Nguyên Nhân Lớn Nhất Chính Là Quá ... Nhàn!

"Ngọn nguồn của nhiệt độ trong ruột non chính là trái tim, ruột non lạnh, nghĩa là trái tim cung cấp không đủ nhiệt, một khi trái tim gặp phải vấn đề, trăm bệnh sẽ khởi phát cùng một lúc. Cho nên tôi mới nói, tình trạng bây giờ của anh còn chưa quá mức nghiêm trọng. Và tất cả vấn đề đều phát sinh vì cái gọi là tinh khuy lậu dương (tinh thiếu, dương khí tiết ra ngoài), bởi vậy, điều anh cần làm hiện giờ chính là tráng dương cố tinh (củng cố tinh huyết và dương khí), trước tiên hãy tăng dương khí trước đã, sau đó tiếp tục bổ thận."

“Biện pháp tốt nhất để tăng dương khí chính là phơi nắng, nhưng chỉ có ánh mặt trời mùa đông mới thích hợp để bổ sung dương khí thôi, còn mùa này không nên phơi nắng nhiều. Trong ngày, chỉ có duy nhất một thời điểm thích hợp để anh bổ sung dương khí thôi, chính là lúc bình minh, khi mặt trời chuẩn bị mọc nhưng chưa mọc ấy. Cho nên khoảng chừng năm, sáu giờ sáng, anh cần phải rời giường rèn luyện, đến bảy giờ rưỡi thì chấm dứt."

"Phương thức rèn luyện cũng không quá phức tạp, anh cứ lên mạng tùy tiện tìm một video nào đó dạy trạm thung (chỉ thân thể đứng thẳng, bất động như cọc gỗ) rồi học theo là được. mặt khác, anh làm việc ở đâu, mau nói cho tôi biết thời gian làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày."

Trương Hiền Lượng vừa nghe bản thân cần dậy từ lúc năm, sáu giờ sáng, trong lòng cũng có chút do dự, nhưng nghe xong những lời khích lệ của Trần Khánh, tự nhiên bản thân gã lại có

được một chút năng lực tự điều khiển thân thể, gã lập tức nói: “Tôi làm ở cục Kinh tế và Thông tin, sáng tám giờ làm, tối sáu giờ tan, ngẫu nhiên cũng sẽ tăng ca."

Trần Khánh nói: "Vậy từ hôm nay trở đi, cứ chín giờ, anh phải lên giường ngủ, sau đó năm giờ sáng rời giường, rèn luyện xong, ăn điểm tâm xong, cũng đến giờ đi làm. À đúng rồi, bình thường anh có sở thích nào không?"

Trương Hiền Lượng nghĩ một hồi, lại lắc đầu.

Nhiều năm như vậy, ngoại trừ đi làm, gã đều xem video, đã sớm không còn bất cứ sở thích gì.

"Trước kia thì sao?" Trần Khánh hỏi tiếp.

Một người lớn đến từng này, kiểu gì cũng phải có một hai thứ mình yêu thích, không một ai sẽ thích xem video ngay từ đầu.

Trước kia sao?

Bỗng nhiên trong đầu Trương Hiền Lượng hiện ra hình ảnh bản thân hồi còn học trung học (cấp ba).

"Nếu ở trước đây, hẳn là bóng rổ." Trương Hiền Lượng nói.

Trần Khánh cười nói: "Vậy sau khi tan tầm, cơm nước xong, lại nghỉ ngơi một giờ đồng hồ, tiếp đó anh hãy đi đánh bóng rổ, cũng không cần anh phải tới sân bóng rổ, chỉ cần tìm một nơi không người luyện tập chuyền bóng là được."

Chỉ khi con người vận động, thân thể mới sản sinh ra dương khí.

Trương Hiền Lượng thường xuyên quay tay, và ngoại trừ cơ thể hao tổn, suy nhược, trong thân thể gã cũng tích lũy rất nhiều âm khí.

Âm khí rất thích những chỗ vắng vẻ, cho nên sẽ dẫn đường cho thân thể đi đến những nơi vắng vẻ.

Và bước đầu tiên mà Trần Khánh phải làm, chính là thay đổi hoàn cảnh cuộc sống hiện tại của Trương Hiền Lượng, đồng thời xóa bỏ những khoảng thời gian rảnh rỗi của đối phương đi.

Nói trắng ra, một nguyên nhân lớn nhất khiến cho mỗi ngày gã đều có thời gian xem video quay tay, chính là quá nhàn.

Nếu người ta thực sự quá mức bận rộn… làm ăn, kiếm tiền, ai còn có thời gian và tinh lực mà xem mấy món đồ chơi này?

"Tôi có làm được không?" Trương Hiền Lượng hơi do dự, hướng ánh mắt xuyên qua lớp kính râm nhìn về phía Trần Khánh.

Đã chục năm rồi gã hoàn toàn không sờ tới bóng rổ, và với thân thể hiện tại của gã, chạy hai bước đã thở dốc không ngừng rồi, có thể chuyền bóng, vận động được ư?

Trần Khánh cười nói: "Tôi có bảo anh làm Jordan (tuyển thủ bóng rổ nhà nghề Mỹ) đâu? Lại nói, trước kia anh vốn yêu thích bóng rổ, thì hiện tại cứ thử xem thứ lúc trước anh từng yêu thích, bây giờ còn có thể nắm chắc trong tầm tay hay không?"

Trương Hiền Lượng ngập ngừng một chút, chợt hỏi: "Tôi cần phải kiên trì trong bao lâu?"

Trần Khánh giơ ba ngón tay tới: "Ba ngày, trong vòng 3 ngày, anh cứ làm theo những gì tôi nói, lại phối hợp với dược vật trị liệu. Trong quãng thời gian này, dù dục vọng khiến cho anh nghĩ đến chuyện ấy, anh cũng phải quyết tâm, không được làm bất cứ động tác gì, đừng mở máy tính, đừng tìm trang web. Tới ba ngày sau, anh lại qua đây tái khám là được."

Hô ~

Trương Hiền Lượng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Điều mà gã sợ nhất chính là thời hạn bác sĩ yêu cầu quá dài, khiến bản thân không thể khống chế được.

Nhưng nếu chỉ là ba ngày, gã cảm thấy bản thân có thể kiên trì.

"Được, bác sĩ, anh bốc thuốc cho tôi đi." Trương Hiền Lượng nói.

Trần Khánh gật gật đầu, lập tức cầm lấy giấy bút viết đơn thuốc xuống.

Đào nhân 6g, quế chi 6g, tửu quân 9g(hậu hạ), mang tiêu 12g(dương hóa), cam thảo 6g, bồ hoàng thán 15g...

(Hậu hạ: một thuật ngữ trong trung y, chỉ phương pháp sắc thuốc. Một số loại thuốc khi sắc quá lâu sẽ mất tác dụng, chỉ nên bỏ vào khi những vị thuốc khác sắp sắc xong, sau đó hơi sắc một chút là bỏ ra uống)

(Dương hóa: là một trong những phương pháp bỏ vào sắc thuốc trong trung y, bỏ vị thuốc nọ vào trong nước hoặc cho thêm một chút rượu vàng, hấp cho tan chảy ra, hoặc hòa tan trong nước thuốc đã sắc xong, tiếp đó chờ dung dịch này trung hòa từ từ trong nước thuốc đã sắc xong mới uống)

Chương 28 - Bác Sĩ! Tôi Đến Tái Khám!

Bởi vì bệnh trạng chủ yếu của Trương Hiền Lượng chính là thận tinh khuy hư (chỉ thận tinh thiếu hụt, tủy hải trống rỗng, phát dục chậm chạp, chưa già đã yếu, tứ chi yếu ớt, không dùng được lực, là một loại hội chứng) , đờm ngăn trở tinh thất (1), cho nên Trần Khánh mới kê cho đối phương đơn thuốc thanh ứ tiết nhiệt (trừ đi phần lắng đọng, thoát nhiệt ra ngoài), ích thận nhiếp tinh cố bản (bổ thận, dưỡng tinh, làm vững chắc căn nguyên trong cơ thể).

(1) Tinh thất: thuật ngữ trong trung y, chỉ mệnh môn, nôm na nó là tinh hoàn của nam giới, có nhiệm vụ cất chứa tinh dịch, đảm nhiệm công năng sinh sản và sinh dục, là cơ quan sinh dục của nam giới, được điều khiển bởi thận, các vấn đề với tinh hoàn có thể dẫn đến các bệnh lý nghiêm trọng, bao gồm mất cân bằng nội tiết tố, các vấn đề tình dục và vô sinh ở nam giới.)

"Đơn thuốc này tổng cộng có 9 thang, mỗi ngày cần uống ba lượt. Nhưng anh không cần lo lắng, phòng sắc thuốc của Hán Y Đường chúng tôi làm việc hai mươi bốn giờ mỗi ngày, anh chỉ cần đưa đơn thuốc cho y tá, sau đó cứ tới giờ đến uống thuốc là được. Nếu cần điều chỉnh về thời gian, cứ trực tiếp bàn bạc với y tá, mấy cô gái bên đó sẽ căn cứ vào thời gian anh đưa ra để sắc thuốc." Đem đơn thuốc đưa cho Trương Hiền Lượng sau, Trần Khánh kiên nhẫn vi này thuyết minh, phút cuối cùng còn không quên thêm một câu, "Nhớ kỹ, nhất định phải khống chế được, ba ngày này là mấu chốt, chỉ cần sống quá ba ngày này, ngươi nhất định có thể trở lại trước kia trạng thái."

Trương Hiền Lượng nhìn thấy dáng vẻ chân thành khuyên bảo của Trần Khánh, trong lòng vô cùng cảm động.

Lần này nói cái gì gã cũng phải kiên trì được, dù không vì bản thân mình, cũng phải làm vì vị bác sĩ tốt trước mắt, nhất quyết không được phụ tấm lòng nhiệt tình của đối phương.

"Bác sĩ, tên anh là gì?" Trương Hiền Lượng hỏi.

Trần Khánh sửng sốt một chút rồi lập tức cười nói: "Tên tôi là Trần Khánh, chữ Khánh trong câu phổ thiên đồng khánh (ăn mừng quốc khánh)."

...

Vậy là trong lúc không chú ý tới, một buổi sáng lại trôi qua.

Và buổi sáng hôm nay, Trần Khánh cũng chỉ khám được cho một người bệnh.

Nhàn hạ quá đáng, hắn lại ra ngoài, đi dạo vòng quanh hành lang phòng mạch.

Haizz... trong năm phòng mạch, cũng chỉ có phòng của hắn chẳng có người.

Trong ngày hôm nay cả bốn phòng mạch còn lại đều đông đúc như mọi khi, nhất là phòng mạch số 2 của Tiếu Khải, chính là nơi có nhiều người xếp hàng nhất.

Kỳ thật trên một ý nghĩa nào đó, y thuật của đối phương cũng chẳng giỏi hơn những vị bác sĩ trung y khác là bao. Điểm mấu chốt là thủ đoạn châm cứu của gã. Dựa vào kỹ năng này, gã có thể dễ dàng chữa khỏi những bệnh trạng có chút cơ sở, đơn giản, và hiệu quả thường là dựng sào thấy bóng, lập tức thấy ngay.

Cứ như vậy, khiến cho những người bệnh chạy tới phòng

mạch của gã xem bệnh, đều cảm thấy rằng, hiệu quả trị liệu của Tiếu Khải này vừa hiệu quả lại nhanh chóng, lợi hại hơn những vị bác sĩ chỉ biết kê đơn khác. Cũng vì lẽ đó, người xem bệnh bệnh ở phòng mạch của gã mới nhiều đến vậy.

Tuy Trần Khánh không thích gã, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng trình độ châm cứu của đối phương tương đối không tồi.

Kể cả khi Trần Khánh đã đạt tới trình độ Đăng Đường Nhập Thất trên phương diện châm cứu này, nhưng nhìn kỹ một chút, vẫn thấy tay nghề của hắn có chênh lệch nhất định với Tiếu Khải.

Phần chênh lệch này thể hiện chủ yếu tại thủ pháp.

Bởi vì cho tới bây giờ, kỹ năng châm cứu của Trần Khánh cũng chỉ dừng lại ở cấp bậc hạ châm Đắc Khí, trong khi thứ này chỉ là điều kiện tiên quyết để chữa bệnh bằng châm cứu mà thôi.

Tự như phần Linh Xu · Quan Châm Thiên trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》từng nhắc tới một vài loại châm pháp, như phù thứ, ngẫu thứ, tề thứ.. vân vân, chúng đều là thủ pháp châm cứu đặc thù.

(Phù thứ: một trong mười hai phương pháp châm cứu, áp dụng để chữa trị các loại chứng bệnh cơ bắp căng cứng, co rút do hàn tà, cách châm là đâm nghiêng ở gần những vị trí mắc bệnh, ban đầu châm nông, sau đó nâng lên.

Ngẫu thứ: một trong mười hai phương pháp châm cứu, còn có tên là âm dương thứ, chuyên trị tâm khí bế tắc, tim và lồng ngực cùng đau nhức...

Tề thứ: là một trong mười hai phương pháp châm cứu, còn gọi là tam thứ, châm sâu vào chính giữa bộ phận bị tổn thương, chữa chứng tê liệt do vận động mạnh, chữa liệt cơ mặt, viêm cầu vai...)

Mấy thủ pháp này đều nhằm vào những chứng bệnh khác biệt.

Và so sánh với thủ pháp châm cứu bình thường, hiển nhiên hiệu quả trị liệu của những thủ pháp đặc thù này sẽ càng thêm kinh người.

Phải biết rằng, sư phụ Viên Cửu Châm của Tiếu Khải chính là người từng tự nghĩ ra chín loại châm pháp thông qua học tập sách cổ trung y. Tuy những loại châm pháp này không thể so sánh châm cứu thời cổ, nhưng vẫn đủ để trị liệu không ít tật bệnh.

Dù sao đầu năm nay, người có thể tự nghĩ ra châm pháp, ai không phải là danh y đại gia? (bác sĩ nổi tiếng, chuyên gia)

Lại nói, tuy danh tiếng của Viên Cửu Châm không bằng Quách Bạch Gia, nhưng đối phương cũng được xưng tung là nhất đại danh y. (một đời danh y)

Tiếu Khải đi theo vị lão tiên sinh này học tập nhiều năm như vậy, đương nhiên bản lĩnh sẽ cao hơn Trần Khánh.

"Bác sĩ Trần, bác sĩ Trần, tôi đến tái khám đây."

Ngay tại thời điểm Trần Khánh vừa lượn lờ hai vòng, mới trở lại phòng mạch ngồi xuống, thì từ ngoài cửa, một tên mập vừa thở hồng hộc vừa chạy tới.

Hơi bất ngờ, vì người này chính là Vương Vũ, bệnh nhân đầu tiên tìm tới nhờ Trần Khánh xem bệnh từ mấy ngày hôm trước.

Chương 29 - Vì Sao Không Nên Ăn Bên Ngoài?

Trần Khánh vừa nhìn thấy gã, lập tức cười nói: "Mấy ngày nay anh ăn uống thế nào?"

Vương Vũ ngồi xuống, sau đó bắt đầu há miệng kể khổ: "Thì dựa theo lời bác sĩ nói đó, tôi dừng toàn bộ những món ăn mà mình yêu thích lại. Trong ba ngày này, tôi thật sự ăn đặc biệt thanh đạm, thậm chí còn chẳng dám uống một ngụm nước ngọt nào."

"Bác sĩ Trần, anh không biết đâu. Mấy ngày nay, tôi thực sự là khó mà nhịn nổi nữa. Những món ăn chẳng có chút dầu mỡ hay thịt thà nào, có đôi khi quá đói bụng, tôi chỉ dám ăn một chút hạt ngô. Thật đó. Tôi có cảm giác nếu còn tiếp tục ăn như vậy nữa, phỏng chừng tôi sẽ không chịu nổi nữa đâu."

Nói là ba ngày nhưng trên thực tế chỉ mới hai ngày rưỡi thôi nhưng Vương Vũ đã khó mà chịu đựng nổi rồi.

Nếu hỏi gã khoảng thời gian nào làm gã ấn tượng sâu sắc nhất, cũng khó mà nhịn nổi nhất, chắc chắn gã sẽ nói là ngày hôm qua.

Bởi vì, gần như ba bữa cơm đều do tự tay gã nấu, vốn dĩ tay nghề nấu ăn của Vương Vũ đã chẳng ra sao, hiện giờ còn không được bỏ ớt, loại tình trạng này khiến cho cái bao tử của người vốn thích ăn cay như gã muốn sôi lên sùng sục, chỉ hận không thể lập tức gọi một suất lẩu nướng về ăn.

Cũng may tới cuối cùng, gã vẫn có thể nhịn được!

Dù bình thường gã coi ăn như mạng, nhưng thực sự tới thời điểm sắp chết, mấy chuyện ăn uống này lại trở nên không còn quá quan trọng tới vậy.

Nhưng loại suy nghĩ này chỉ có thể đảm bảo nhất thời, nếu mỗi ngày đều phải ăn mấy loại ngũ cốc hoa màu thủy chử kia, đúng là Vương Vũ cũng không dám khẳng định rút cuộc gã muốn ăn hay là muốn mạng.

(Thủy chử: một món ăn được kết hợp giữa các nguyên liệu như: rau xanh, bánh gạo, bún miến, vài chế phẩm được làm từ đậu nành... bỏ hết vào một cái nồi cỡ lớn, ở giữa dùng mấy miếng sắt mỏng ngăn lại, dạng như phiên bản đơn giản hóa của một nồi lẩu rau)

"Mấy ngày vừa rồi anh ăn cái gì vậy?" Trần Khánh hỏi.

Vương Vũ cười khổ nói: "Buổi sáng sẽ ăn một chén mì suông, giữa trưa ăn ba bắp ngô, bốn củ khoai lang, buổi tối xào một đĩa cải trắng. Thật sự là quá khó ăn. Tôi chỉ miễn cưỡng bới được hai chén cơm, đến nửa đêm đã đói không chịu được, lại phải ăn ngô nữa.”

Trần Khánh dở khóc dở cười.

Khẩu phần ăn như vậy, đừng nói là người mập mạp như Vương Vũ, dù là hắn cũng không chịu nổi.

Trần Khánh bảo đối phương ăn thanh đạm một chút, nhưng đâu có bảo gã phải thanh đạm triệt để đến mức này?

Vẫn có thể ăn mấy món đơn giản nhà làm mà?

"Ba mẹ anh không nhóm lửa nấu cơm cho anh sao?" Trần Khánh hỏi.

"Ba mẹ của tôi không ở phủ Giang Hạ bên này. Do tôi học

trường đại học gần đây, sau khi tốt nghiệp cũng thuê luôn một gian phòng ngay cạnh đại học làm uploader (người chuyên tải video, âm thanh lên các trang web), cho nên trước kia tôi thường ăn những đồ nấu sẵn bên ngoài." Vương Vũ nói.

Những đồ ăn do mấy nhà hàng bên ngoài nấu, khẳng định là không quan tâm tới thực khách có khỏe hay không đâu, bọn họ chỉ quan tâm xem ăn có ngon hay không thôi.

Các loại gia vị, tinh dầu, đường vân vân… đều bỏ thật nhiều vô, làm ra một món ăn sắc hương vị đầy đủ.

Ở thời điểm Trần Khánh học đại học, hắn cũng cùng bạn chung phòng ăn đồ bên ngoài không ít lần, mỗi lần ăn xong, khi trở lại ký túc xá, hắn đều phải uống rất nhiều nước.

Sau này khi mẹ của hắn mở nhà hàng, Trần Khánh mới biết thức ăn bên ngoài đều trải qua quá trình câu khiếm (thêm bột vào canh).

Cái gì gọi là câu khiếm?

Câu khiếm chính là ngay khi đồ ăn chuẩn bị chín, sẽ đổ dung dịch bột nước được hòa tan vào trong nồi, làm cho nước xốt đặc hơn, đậm vị hơn, tăng thêm lượng nước xốt bám lên nguyên liệu, từ đó làm cho hàm lượng bột và độ dày trên thức ăn và trong nước canh gia tăng, cải thiện màu sắc và hương vị của món ăn.

Loại thức ăn được chế biến theo cách này, sẽ khiến người ta cảm thấy ăn cực kỳ ngon, nhưng sau khi ăn xong, vị mặn bên trong sẽ lật ngược lên, khiến người ăn có cảm giác vô cùng khát nước, sau đó sẽ liều mạng uống nước.

Uống nhiều nước sẽ buồn đi tiểu, mà sau khi tiểu tiện quá nhiều, trung khí (chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hoá thức ăn và dinh dưỡng) trong người cũng sẽ theo quá trình tiểu tiện mà bài

tiết ra ngoài.

Một khi tiết ra quá nhiều trung khí, thân thể còn có khả năng xuất hiện các loại vấn đề.

Vấn đề đầu tiên chính là tỳ vị.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao cần phải cố gắng hết mức để ăn ở nhà, ít ra bên ngoài ăn cơm.

"Anh ăn như vậy là không được rồi. Đúng là ăn ngũ cốc hoa màu rất tốt, nhưng bữa cơm hàng ngày không thể ăn duy nhất mấy loại ngũ cốc hoa màu đó được. Nếu anh đã là uploader, hẳn là cũng biết trên mạng có rất nhiều video dạy người ta nấu cơm, sao anh không học? Học nấu ăn đâu có mất bao nhiêu thời gian?" Trần Khánh nói.

"Tôi có học, nhưng mà học không nổi." Vương Vũ nói.

"Khó vậy sao?" Trần Khánh kỳ quái nói.

Chương 30 - Đứng Thôi Mà, Có Gì Khó Đâu?

Hắn còn nhớ lúc trước khi mình học nấu ăn, gần như chỉ cần xem qua một lần, sau đó thử lần thứ hai là biết làm.

Theo suy nghĩ của hắn, nấu cơm còn đơn giản hơn học trung y nhiều lắm, cứ có tay là làm được.

"Haizzz… Đến món đơn giản như trứng xào cà chua tôi còn làm không tốt mà." Vương Vũ nói.

"..." Trần Khánh lập tức nghẹn họng, không biết nên nói gì.

Nhưng, nếu cả món đơn giản ấy cũng không học được, thì đúng là đối phương vô duyên với nghề nấu bếp rồi.

"Bác sĩ Trần, không phải là tôi không muốn tiếp tục kiên trì, chỉ là nếu cứ áp dụng cách ăn uống kiểu này, tôi sợ bản thân mình không chịu đựng nổi. Anh có biện pháp nào không?" Vương Vũ nói.

Trần Khánh rơi vào trầm tư.

Tình huống hiện giờ, Vương Vũ không biết nấu cơm, ba mẹ gã lại không ở bên người. Dựa theo ý tứ của gã, phỏng chừng cũng không định về nhà, trong khi những nhà hàng bên ngoài lại không ăn được.

Chuyện này có chút khó xử đây!

A?

Nhà hàng?

Trần Khánh lập tức nghĩ tới lão mẹ của mình.

"Tôi tính như vậy nhé, về sau mỗi lúc anh phải ăn cơm hãy đi tới đường Giang Hán tìm một nhà nhà hàng tên là Thanh Tùng Đường, thức ăn ở nơi đó đều là dược thiện có khả năng bồi bổ sức khỏe, không chỉ có hương vị không tồi, còn có trợ giúp nhất định cho quá trình khôi phục tỳ vị (lá lách và dạ dày) của anh." Trần Khánh nói.

Dược thiện?

Vương Vũ biết loại món ăn này.

Gã lập tức mừng rỡ nói: "Bác sĩ Trần, có thứ tốt thế này sao anh không nói sớm chứ?"

Trần Khánh thẳng thắn nói: "Đây là cửa hàng do mẹ tôi mở, nếu anh không có nhu cầu, mà tôi cứ cưỡng ép đề cử anh đến nơi đó ăn, có khác gì mấy bệnh viện lớn cứ kê đơn bắt người bệnh phải đi ra bên ngoài mua thuốc?"

Vương Vũ ha hả cười: "Chuyện này có gì đâu. Suy cho cùng, trước kia tôi cũng thường xuyên ăn ở bên ngoài, nếu nơi ấy thực sự là nhà hàng vừa nấu đồ ăn ngon vừa tốt cho sức khỏe, mà anh đề cử cho tôi, tôi cám ơn còn không kịp kìa. Huống chi đó còn là nhà hàng do mẹ của bác sĩ Trần mở ra, tôi càng phải đến ủng hộ."

Không biết vì sao, chỉ vẻn vẹn tiếp xúc với Trần Khánh duy nhất một lần, nhưng Vương Vũ lại cảm thấy đối phương cực kỳ đáng để tín nhiệm.

Có lẽ vì y thuật của Trần Khánh cao siêu? Cũng có lẽ vì hắn có y đức?

Tóm lại, Vương Vũ đã âm thầm dặn dò bản thân, nhất định

phải kết giao thật tốt với Trần Khánh.

Có vị thần y này ở đây, dù gã có mắc bệnh gì cũng không sợ.

"Chúng ta không nói mấy chuyện ngoài lề nữa. Anh mau ngồi xuống, để tôi bắt mạch cho anh, nhìn xem thân thể của anh khôi phục thế nào rồi." Trần Khánh nói.

"Được rồi." Vương Vũ ngoan ngoãn ngồi xuống, lập tức duỗi tay, đặt lên bàn.

Phần bụng ngón tay của Trần Khánh vừa đặt lên cổ tay Vương Vũ, mấy âm thanh lại tràn ngập trong óc hắn.

"Mấy ngày nay mập mạp đã ăn ngon hơn, quả nhiên người kia không gạt chúng ta."

"Ngon thì ngon thật, nhưng mà ít quá đi, may mắn mập mạp không chịu vận động nhiều, bằng không chỉ dựa vào một chút xíu cơm như vậy, có khả năng ta không chống đỡ nổi."

"Ngươi nên thỏa mãn đi, có thể khiến cho hắn không ăn những món rác rưởi kia, đã tương đối không dễ dàng rồi. Mười mấy năm lận đó, cứ ngẫm lại khóe mắt lại dâng lên một vốc nước mắt chua xót. Thế mà ngươi còn muốn hắn vận động? Làm thế còn khiến hắn khó chịu hơn cả giết quách hắn đi."

Ừm?

Trần Khánh nghe ngũ tạng của Vương Vũ trao đổi, lập tức nhướng mày.

Lúc này, trong lòng Vương Vũ ngồi ở đối diện cũng thoáng run rẩy một cái, không hiểu sao gã cứ có cảm giác không quá yên tâm.

Bởi vì quá trình bắt mạch vừa bắt đầu mà, chẳng lẽ gã lại bị bác sĩ Trần phát hiện ra điều gì bất ổn rồi?

Có lẽ là nghĩ cái gì thì đến cái đó, ý niệm trong đầu Vương Vũ vừa động, Trần Khánh đã ngưng trọng mở miệng nói: "Hai ngày này, anh không rèn luyện?"

Móa nó chứ!

Ta không rèn luyện cũng có thể bị nhìn ra sao?

Quá mức biến thái rồi?

Không đúng, có phải bác sĩ Trần đang thử mình hay khong?

Vương Vũ cố gắng giả vờ trấn định nói: "Rèn luyện chứ? Sao lại không rèn luyện được? Hai ngày này, ngày nào tôi cũng đi ngủ lúc chín, mười giờ, tới hơn sáu giờ sáng là đứng lên trạm thung tại chỗ. Này, đây là video trạm thung mà tôi tìm được trên mạng đó."

Vương Vũ vẫn nhớ Trần Khánh từng nói, phương pháp rèn luyện tốt nhất không phải vận động mà là hoạt động, và phương thức hoạt động tốt nhất đó chính là trạm thung.

Đứng thôi, có gì mà khó chứ?

Nhưng ngay khi Vương Vũ chân chính bắt đầu luyện tập trạm thung, gã mới phát hiện nó không hề đơn giản như những gã từng nghĩ.

Ngay từ đầu, bảo gã đứng thẳng vài phút còn thấy khá dễ dàng, nhưng qua năm phút đồng hồ, cả người gã bắt đầu khô nóng toát mồ hôi, chừng bảy, tám phút, gã đã mệt đến há miệng thở dốc không ngừng, tới cuối cùng, gã còn không cố gắng kiên trì nổi mười phút đã bỏ cuộc…

Rồi sau đó, gã bắt đầu sảng khoái ngồi xuống lướt video nghỉ ngơi, mà lướt một cái là cả ngày bay mất.

Chương 31 - Bác Sĩ, Anh Là Người Hay Quỷ?

Trần Khánh nhìn dáng vẻ thề thốt sắt son của Vương Vũ, cũng không lựa chọn lập tức hoài nghi, chỉ đơn giản quay sang hỏi ngũ tạng của gã.

"Tâm hoả, ta hỏi ngươi, ngày hôm qua Vương Vũ rèn luyện bao lâu?"

Tâm hoả nghe được giọng nói của Trần Khánh, tỏ ra vô cùng vui vẻ, vội vã trả lời: "Đứng trạm thung được bảy phút ba mươi sáu giây. Bác sĩ Trần, thành tích này đã không tệ rồi. Ngươi phải biết rằng, từ sau khi tên mập này tốt nghiệp đại học, hắn chưa từng rèn luyện một lần nào."

Di?

Tâm hoả lại gọi hắn là bác sĩ Trần?

Cũng đúng thôi, thận khai khiếu với tai (đây là một trong những quan điểm cơ bản của trung y học, nói rằng thận khí thông với tai, khiến cho thận và tai cùng có thể nghe được âm thanh), nó có thể nghe được tin tức ở bên ngoài, thì đám tạng phủ khác trao đổi cùng nó, tự nhiên cũng có thể biết được tình huống bên ngoài.

"Vậy ngươi mau nói cho ta biết, với tình huống trước mắt của ngươi, Vương Vũ có thể kiên trì trạm thung bao lâu?" Trần Khánh hỏi.

Lại nói, trong ngũ tạng, trái tim phụ trách thể trọng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ở thời điểm Trần Khánh muốn

biết tình huống vận động của Vương Vũ, hắn lại lựa chọn hỏi tâm hỏa.

"Khẳng định là một, hai giờ, tuyệt đối không nói chơi, nhưng tư thế đứng của hắn không quá tiêu chuẩn, nhiều nhất chỉ có thể đứng được nửa tiếng thôi." Tâm hoả nói.

Nửa tiếng sao?

Trần Khánh lập tức nhìn về phía Vương Vũ: "Ha hả, anh tập được vài phút cũng kêu là rèn luyện sao? Bắt đầu từ ngày mai, anh phải rèn luyện đủ nửa tiếng cho tôi. Hai ngày này coi như cho qua, tôi sẽ không so đo với anh, nhưng lần sau khi tái khám mà anh lại tiếp tục gạt tôi, thì đừng trách tôi không xem bệnh cho anh nữa."

Lời nói vừa rơi xuống, ánh mắt Vương Vũ nhìn về phía Trần Khánh đã có thêm chút hoảng sợ.

Gã nhìn quanh bốn phía, sau đó chăm chú nhìn Trần Khánh, thấp giọng nói: "Bác sĩ Trần, anh là người hay quỷ?"

Ánh mắt Vương Vũ nhìn Trần Khánh như nhìn một con quái vật.

Dù trung y có trâu bò đến mức nào đi nữa, cũng không thể biết được thời gian gã rèn luyện là bao lâu chứ?

Chuyện này quá mức huyền học rồi!

Trần Khánh lườm gã một cái, nói: "Tôi phát hiện ngoại trừ thân thể của anh có vấn đề, đầu óc cũng bị bệnh không nhẹ, có muốn tôi đưa anh đến bệnh viện tâm thần hay không?"

Vương Vũ cười ha ha một tiếng: "Cần gì phải nghiêm túc như vậy? Tôi chỉ đùa một chút thôi mà. Bác sĩ Trần ơi, nhưng khả năng bắt mạch của anh quá thần thánh rồi, ngay cả thời gian rèn luyện của tôi là bao lâu cũng có thể nhìn ra, chẳng phải về sau khi tôi tới

tìm anh khám bệnh, là không có một chút riêng tư nào sao?”

Trần Khánh cười ha hả: "Vậy về sau anh hãy thành thật một chút, tôi hỏi cái gì anh trả lời cái đó, đừng có ý nghĩ muốn giấu giếm, tất cả đều vô dụng với tôi.”

Vương Vũ liên tục gật đầu.

Hiện tại coi như gã đã sợ Trần Khánh rồi.

"Vậy bác sĩ Trần, hiện giờ thân thể của tôi thế nào rồi?" Vương Vũ hỏi.

Mặc dù gã không rèn luyện gì nhiều, nhưng vẫn rất chăm chỉ uống thuốc nha.

"Không tồi, khôi phục rất tốt, chỉ là triệu chứng nạp soa vẫn còn tồn tại, tôi lại điều chỉnh đơn thuốc của anh một chút." Trần Khánh nói.

Nạp soa?

Ý anh là sao?

"Bác sĩ Trần, anh đừng nói mấy cái thuật ngữ chuyên ngành đó với tôi, tôi nghe không hiểu đâu." Vương Vũ cười nói.

"Nói trắng ra chính là ăn uống không tốt, sức ăn giảm bớt, về phương diện này, có nhân tố chủ quan của cá nhân anh, cũng có nguyên nhân do thân thể. Nhưng vấn đề này không lớn, mấu chốt là anh quá béo, đột nhiên giảm bớt lượng thức ăn đã gây nên tổn thương nhất định cho cơ thể, chờ sau này khi tất cả các triệu chứng của anh đều chuyển biến tốt, chúng ta có thể bắt đầu vừa giảm cân vừa xử lý vấn đề sỏi thận rồi." Trần Khánh nói.

"Bác sĩ Trần, lần này phải uống thuốc bao nhiêu ngày?" Vương Vũ hỏi.

"Tổng cộng có năm thang, mỗi ngày một thang, chia làm hai lần, uống khi còn ấm nóng. Nếu năm ngày sau không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, thì vấn đề tỳ vị của anh có thể hoàn toàn được giải quyết."

Trần Khánh viết đơn thuốc mới lên giấy và đưa cho Vương Vũ.

Thật nhanh!

Trước kia Vương Vũ cũng từng đến bệnh viện khám bệnh, rõ ràng gã chỉ cảm lạnh một chút, vậy mà phải truyền nước tới năm, sáu ngày.

Quan trọng là nó còn không khỏi hẳn.

Haizz… đây mới là điểm bực mình nhất.

Còn loại bệnh như bệnh dạ dày này, gã có một người bạn cũng mắc phải nó. Nghe nói, đối phương không những phải uống thuốc định kỳ, còn phải đặc biệt chú ý đến chế độ ăn uống hằng ngày, hơi có chút sai sót, bảo đảm sẽ đau đớn muốn chết.

Kết quả là đến chỗ Trần Khánh, chỉ cần tám ngày là có thể giải quyết xong.

Người ta đều nói rằng trung y chỉ có thể điều trị một cách chậm rãi, xem ra câu nói này cũng không hoàn toàn đúng.

Không phải lần này người ta chữa khỏi rất nhanh sao?

Chương 32 - Tôi Muốn Khiếu Nại!

"Được rồi, bác sĩ Trần, vậy tôi đi trước đây." Vương Vũ cười nói.

"Đi thôi, đừng quên rèn luyện đấy." Trần Khánh dặn dò.

Vương Vũ lúng túng cười, tỏ vẻ bản thân chắc chắn sẽ ghi nhớ.

Sau hai lần vấn chẩn, Vương Vũ đã không dám lừa gạt Trần Khánh bất cứ điều gì nữa.

Ai?

Mỹ nữ! ?

Ngay lúc Vương Vũ xoay người đi tới cửa, bỗng nhiên một cơn gió mang theo hương thơm thổi qua.

Một cô gái đội mũ lưỡi trai màu đen, đeo khẩu trang màu đen, toàn thân mặc một bộ kính trang (trang phục gọn gàng thoải mái để luyện võ) đi lướt qua gã.

Vương Vũ không thấy rõ dung mạo của đối phương, nhưng chỉ dựa vào một đôi mắt động lòng người kia, đã khiến gã chắc mẩm rằng cô gái trước mặt này phải là một mỹ nữ.

Sau khi Vương Vũ cảm thán một phen, gã nhanh chóng rời khỏi phòng khám.

Trần Khánh thấy lại có một bệnh nhân khác đến, vui mừng

hiện rõ trên mặt: "Mời ngồi, cô cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào?"

Đôi mắt biết nói của Âu Dương Tiểu Mật thoáng rung động một chút, cô lập tức đáp lại bằng một câu hỏi: "Anh không phải bác sĩ sao? Chẳng lẽ tự anh không nhìn ra tôi không thoải mái ở chỗ nào?"

Trong lúc nói chuyện, Âu Dương Tiểu Mật đã duỗi cánh tay đến trước mặt Trần Khánh.

Trần Khánh khẽ nhíu mày: "Thái độ của cô như vậy là sao?"

Âu Dương Tiểu Mật sửng sốt: "Thái độ của tôi có vấn đề gì? Không phải anh chỉ cần bắt mạch là có thể biết được bệnh nhân bị bệnh gì sao? Tại sao còn muốn hỏi tôi cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào?"

Trần Khánh đẩy cánh tay của Âu Dương Tiểu Mật ra, thái độ lạnh nhạt nói: "Thật xin lỗi, tâm trạng không tốt, không khám!"

Từ trong lời nói của Âu Dương Tiểu Mật, gần như Trần Khánh đã đoán được là ai giới thiệu cô ấy tới rồi.

Chẳng qua giới thiệu thì giới thiệu, hắn cũng không cần ăn nói khép nép mà khám bệnh cho người ta.

Hắn là một bác sĩ, không phải nhân viên phục vụ, bản thân vốn không có nghĩa vụ phải duy trì khuôn mặt tươi cười với tất cả mọi người.

Mà ngay cả với nhân viên phục vụ, thực khách cũng phải cho bọn họ sự tôn trọng cơ bản nhất.

Hơn nữa, loại người vừa đi lên đã có cảm xúc mâu thuẫn với bác sĩ này, có chữa trị cũng rất phiền toái.

Chữa khỏi cho cô ấy, cô ấy sẽ cảm thấy đó là lẽ đương nhiên, còn cảm thấy đây là chuyện mà hắn phải làm, nhưng chữa không khỏi, cô ấy sẽ cho rằng hắn đang cố ý muốn lừa thêm tiền.

Suy cho cùng, cô gái này chính là loại người cả trong lẫn ngoài đều bất ổn.

Hắc!

Âu Dương Tiểu Mật thấy Trần Khánh tỏ ra thái độ với mình, trong lòng lập tức có chút không vui.

Cô chính là một đại minh tinh đó!

Âu Dương Tiểu Mật dứt khoát bỏ khẩu trang xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng má lên: "Bác sĩ như anh là chuyện thế nào vậy? Thái độ phục vụ kém quá mức, cẩn thận tôi khiếu nại anh đấy!"

Cắt!

Trần Khánh lạnh mặt nhìn chăm chú vào đối phương.

Khiếu nại?

Toàn bộ Hán Y Đường này đều là của tôi đó!

"Có muốn tôi cho cô số điện thoại hay không?" Trần Khánh nói.

Âu Dương Tiểu Mật cũng cáu lên rồi, người này không chỉ không biết bản thân mình là ai, còn dám tỏ thái độ cho cô xem nữa chứ?

Cô đã bao giờ phải chịu loại bực mình như này đâu?

"Anh dám không?" Âu Dương Tiểu Mật nói.

Trần Khánh không nói gì, hắn lập tức cầm giấy bút viết ra một

dãy số, sau đó trực tiếp ném nó cho Âu Dương Tiểu Mật.

Âu Dương Tiểu Mật cắn răng gọi điện thoại, nhưng tiếng chuông lại reo lên ngay trong phòng khám.

Trong lúc cô ngây người, Trần Khánh đã lấy điện thoại di động ra ấn nút trả lời: "Nói đi, muốn khiếu nại ai?"

Âu Dương Tiểu Mật hung tợn nói: "Anh giỡn mặt tôi?"

Trần Khánh cười nhạt nói: "Hán Y Đường là ba tôi mở, tôi thích khám bệnh cho người nào thì khám bệnh cho người ấy, bệnh nhân có thái độ không tốt giống như cô, gia không hầu hạ!"

Tuy hiện tại có khá ít người chịu tìm tới nhờ Trần Khánh khám bệnh ít, có một người đến đây cũng không dễ dàng nhưng hắn tuyệt đối không phải loại bác sĩ mà ai đến cũng khám.

Phải biết rằng, bác sĩ cũng biết tức giận nha!

"Hừ! Anh cứ chờ đấy!" Âu Dương Tiểu Mật hừ lạnh một tiếng, sau đó bực bội nhanh chóng rời khỏi phòng khám.

Loại người gì chứ?

Trần Khánh trắng mắt nhìn bóng dáng Âu Dương Tiểu Mật rời đi một cái.

Hừ kiểu người tính cách có vấn đề này, dù xinh đẹp đến mấy cũng khiến người ta chán ghét.

Cô gái này kém xa Lạc Tiếu Khê lúc trước.

Bên kia, sau khi Âu Dương Tiểu Mật rời đi, cô lập tức lái xe trở về khu vực quay chụp của đoàn làm phim, rồi nhanh chóng chạy đến lều nghỉ ngơi của Lạc Tiểu Khê bắt đầu chửi mắng.

"Em giới thiệu cho chị loại bác sĩ gì vậy? Tính tình quá thối,

vừa gặp mặt chị đã nói là tâm trạng không tốt không khám bệnh. Hắn cho mình là ai chứ!" Âu Dương Tiểu Mật tức giận, hùng hổ đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lạc Tiểu Khê.

Không thể nào...

Lạc Tiểu Khê nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó khi Trần Khánh khám bệnh cho cô. Rõ ràng cô không cảm thấy Trần Khánh là một bác sĩ có thái độ không tốt mà?

Toàn bộ quá trình trao đổi, Trần Khánh đều nói chuyện rất nhã nhặn, tạo cho cô bầu không khí thoải mái nhất, anh ấy không giống loại bác sĩ thích nổi nóng lung tung đâu.

Chương 33 - Nói Thẳng Ra Chính Là EQ Không Cao!

"Tiểu Mật tỷ, chị đã nói gì với bác sĩ Trần vậy?" Lạc Tiểu Khê hỏi.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Mật vẫn như thường: "Chị có thể nói cái gì chứ? Anh ta hỏi chị cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào, chị nói anh là bác sĩ, không phải anh mới là người nên tìm xem tôi không thoải mái ở chỗ nào sao? Nếu cái gì tôi cũng nói được thì cần đến bác sĩ làm gì?"

Lạc Tiểu Khê dở khóc dở cười, khó trách người ta lại không chịu khám cho.

Tiểu Mật tỷ ơi, chị đi khám bệnh hay đi báo thù vậy?

Làm gì có ai vừa đi lên đã nói chuyện với bác sĩ như vậy?

Nhưng ngày thường tính tình của vị đại tiểu thư này chính là như vậy. Từ nhỏ cô ấy đã bị người trong nhà nuông chiều thành quen rồi, lại bởi vì diện mạo dáng người đều rất nổi bật, nên lúc ở trường học cô ấy cũng luôn được đám bạn vây quanh như chúng tinh phủng nguyệt [1]. Sau này khi thi đậu học viện Điện Ảnh, cô ấy được bầu làm viện hoa (hoa khôi của học viện) khóa đó, rồi rất nhanh đã ký được hợp đồng với công ty quản lý, vừa ra mắt đã được chọn làm nữ chính, từ lúc bắt đầu, con đường diễn xuất vẫn luôn thuận buồm xuôi gió. Điều này cũng khiến chuyện đối nhân xử thế của cô ấy, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút lấy bản thân mình làm trung tâm, coi những người khác đều phải thuận theo ý mình, lúc nói chuyện thường phát ra những lời lẽ không được dễ nghe cho lắm.

[1] chúng tinh phủng nguyệt: đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính, quý trọng hoặc yêu thích.

Nói thẳng ra chính là EQ không cao!

Đám nhân viên công tác xung quanh đều đánh giá cô ấy như thế này, người thì rất tốt nhưng có một cái miệng không biết nói chuyện.

Trích dẫn lời nói của một diễn viên quần chúng trong đoàn làm phim, thi thoảng Âu Dương Tiểu Mật sẽ mời những diễn viên quần chúng ăn cơm, đây vốn là chuyện tốt, nhưng vị đại tiểu thư này mời người ta ăn cơm còn phải cố ý nói một câu trước mặt mọi người: "Mời mấy người ăn cơm không phải là ăn không trả tiền, lúc quay phim thì nghiêm túc một chút, đừng kéo chân sau của tôi" (đừng làm ảnh hưởng đến tôi).

Một câu nói này, làm cho các diễn viên quần chúng từ lòng biết ơn biến thành khó chịu không thích.

Ủa? Cô bị làm sao vậy, ăn một bữa cơm của cô thôi mà cô coi mình thành ông chủ thật hả?

Về sau, khi ở chung lâu ngày, mọi người cũng dần dần hiểu rõ tính cách của vị đại tiểu thư này.

Đúng là cô ấy đối xử với mọi người rất tốt, nhưng nói chuyện lại thực sự khó nghe.

"Tôi nói này Tiểu Mật tỷ, khi nói chuyện với người không quen biết, chị có thể đừng nói những lời nói mang tính công kích như vậy được không..." Lạc Tiểu Khê bất đắc dĩ đỡ trán.

"Tôi nói chuyện mang tính công kích? Không phải tất cả đều là lời nói thật sao?" Âu Dương Tiểu Mật kỳ quái nói.

"Nói thật cũng không thể tùy tiện nói như vậy được. Giống như ngực của tôi nhỏ hơn chị, chị cũng không thể thường xuyên treo ở bên miệng, như vậy sẽ khiến người khác rất tổn thương đấy. Chị có hiểu hay không?" Lạc Tiểu Khê dở khóc dở cười.

"Ngực nhỏ khiến người khác rất tổn thương sao? Tôi còn ngại ngực của mình lớn đây này, thật không hiểu những người ngực nhỏ như các cô nghĩ thế nào. Quá mức kỳ quái mà." Âu Dương Tiểu Mật phun nước bọt một hồi.

"..." Vẻ mặt Lạc Tiểu Khê đầy bất đắc dĩ, cô cũng không biết nên nói gì nữa rồi.

Được rồi, xem như loại tật xấu này hoàn toàn không thể sửa được.

Kệ cô ấy đi.

Một tiếng rưỡi sau, công việc quay chụp của đoàn làm phim chính thức bắt đầu.

"Màn diễn thứ bảy, cảnh ba mươi hai sắp bắt đầu rồi, Mật tỷ, Lạc Tiểu Khê, đến các cô đó." Phó đạo diễn đi đến phòng nghỉ ngơi của hai người.

"Đã biết Lưu đạo." Người đại diện của Âu Dương Tiểu Mật lập tức cười nói.

Âu Dương Tiểu Mật và Lạc Tiểu Khê đã thay đổi sang trang phục cổ trang, lập tức đi tới trường quay.

Cảnh quay hôm nay cũng không phức tạp, chủ yếu là sự tương tác giữa nữ chính và nữ phụ, tất nhiên, nội dung tương tác khá là phức tạp.

Hiểu lầm nam nhị này, tranh đoạt nam chủ này, các loại tình tiết vì tình yêu mà gây tổn hại cho các sinh linh trong thiên hạ này,

vân vân… và vân vân, cái gì cần có đều có cả.

Và dù đã quay vô số phim huyền huyễn thuộc thể loại này, nhưng dòng phim ấy vẫn có thị trường như cũ.

Haizzz … thực sự là không còn cách nào khác, đầu năm nay, cái gì cũng phải cải biên thành việc yêu đương. (Cải biên: sửa đổi hoặc biên soạn lại, thường nói về tác phẩm nghệ thuật cũ, cần sửa lại cho hợp với yêu cầu mới.)

Cũng không biết có phải các biên kịch thiếu tình yêu hay không nữa.

Cũng có thể, ở ngoài kia thật sự tồn tại một nhóm khán giả cực kỳ yêu thích xem thể loại phim này?

"Tốt, đoạn này diễn không tồi, Mật tỷ nghỉ ngơi một chút đi." Đạo diễn cầm loa khuếch đại nói.

Âu Dương Tiểu Mật khẽ thở ra một hơi, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, mới diễn có hơn hai mươi phút, cô đã cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, choáng váng đầu óc rồi.

Thời tiết hôm nay cũng không nóng mà.

Âu Dương Tiểu Mật đang nói thầm một câu, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó cả người cô mềm nhũn ngã xuống, trực tiếp sõng soài trên mặt đất.

Chương 34 - Ai Mà Chẳng Phải Chết Một Lần???

Biến cố như vậy lập tức khiến cả đoàn làm phim chú ý, từng tiếng kêu sợ hãi đột ngột vang lên.

Lạc Tiểu Khê đứng gần nơi đó nhất vội vàng tiến lên ôm Âu Dương Tiểu Mật vào trong ngực, Tiểu Mật tỷ, Tiểu Mật tỷ...

Cô lắc một hồi, đối phương vẫn không có phản ứng.

Đúng lúc này, người đại diện của Âu Dương Tiểu Mật, và tổ đạo diễn đều xông đến.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Sao đột nhiên lại ngất xỉu?"

"Do quá mệt mỏi sao?"

"Thử ấn huyệt Nhân Trung xem, nếu thật sự không được thì lập tức đưa đến bệnh viện..."

(Huyệt Nhân Trung: là huyệt nằm ở vùng môi trên, ở chính giữa của vùng rãnh lõm nối liền sống mũi và môi)

Âu Dương Tiểu Mật chính là tiểu hoa đán mới tấn chức, nếu cô ấy xảy ra chuyện trong đoàn làm phim của bọn họ, trách nhiệm sẽ rất lớn.

Lạc Tiểu Khê dùng ngón tay cái ấn mạnh vào chỗ trên môi của Âu Dương Tiểu Mật, đáng tiếc cô ấy vẫn không có chút phản ứng gì.

Tổng đạo diễn Dương Khang lập tức nói: "Mau, lái xe đến đây, đưa cô ấy đến bệnh viện gần nhất.”

Phó đạo diễn Lưu Cần lập tức cầm lấy bộ đàm, bảo tài xế lái xe đến đây, Lạc Tiểu Khê cũng cùng người đại diện đỡ Âu Dương Tiểu Mật dậy, chờ tài xế vừa đến, ba người lập tức chui vào bên trong xe.

"Tiểu Mã, cậu quen thuộc với tình hình giao thông xung quanh, lập tức đưa chúng tôi đến bệnh viện gần nhất." Dương Khang nói.

Mã Chí Quân vừa nghe, lập tức liếc mắt nhìn Âu Dương Tiểu Mật đang hôn mê, sau khi đạp chân ga, liền nói: "Được rồi, nhưng mà Dương đạo, muốn lái xe đến bệnh viện phục hồi chức năng Số Một ở gần đây nhất cũng mất ít nhất là một tiếng, Mật tỷ có thể chống đỡ được không?”

Dương Khang tức giận nói: "Phủi phui cái mồm, đừng có mà nói chuyện xui xẻo, chuyên tâm lái xe của cậu đi!"

Một tiếng?

Lạc Tiểu Khê vừa nghe thế, trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt của Trần Khánh.

"Dương đạo, tôi biết một phòng khám ở gần đây, lái xe đến nơi chỉ mất hơn mười phút. Chúng ta đến chỗ đó đi." Lạc Tiểu Khê nói.

Dương Khang cau mày nói: "Hôn mê không phải chuyện nhỏ, lỡ như một phòng khám nhỏ không chữa được thì biết làm sao bây giờ, vẫn nên đến bệnh viện lớn đáng tin cậy hơn.”

Lạc Tiểu Khê kiên định nói: "Dương đạo, tôi biết một vị bác sĩ rất lợi hại ở chỗ đó, tôi sẽ không lấy sinh mệnh của Tiểu Mật ra để nói đùa.”

Dương Khang nghe Lạc Tiểu Khê nói như vậy, lại liếc mắt nhìn

người đại diện của Âu Dương Tiểu Mật.

Trong lòng Trương Mỹ Lệ thầm tính toán một chút.

Điều kiện y tế của phòng khám nhỏ tất nhiên là không cao, nhưng Lạc Tiểu Khê dám mở miệng bảo đảm, Trương Mỹ Lệ vẫn có vài phần tin tưởng cô ấy.

So với đi một giờ đến bệnh viện lớn, cô cũng cảm thấy thời gian càng dài, mạo hiểm càng lớn, không biết rốt cuộc tình huống bây giờ của Âu Dương Tiểu Mật ra sao, Trương Mỹ Lệ cũng có khuynh hướng muốn đến phòng khám nhỏ.

Dù sao phòng khám có nhỏ đến mấy, ít nhất cũng có mấy bác sĩ ở đó.

"Vậy cứ làm theo ý của Tiểu Khê đi, chúng ta tới phòng khám." Trương Mỹ Lệ nói.

Sau khi cô ấy lên tiếng, Tiểu Mã lập tức hỏi Tiểu Khê địa chỉ, sau đó nhanh chóng đạp chân ga, chạy hết tốc lực, đi thẳng đến Hán Y Đường.

Mười phút sau, chiếc xe dừng lại trước cổng Hán Y Đường.

Lạc Tiểu Khê và Trương Mỹ Lệ đỡ Âu Dương Tiểu Mật xuống, rồi trực tiếp xông vào Hán Y Đường, đạo diễn Dương Khang chạy tới cửa sổ đăng ký lấy số.

Chỉ chốc lát sau, ba người Lạc Tiểu Khê đã đi tới phòng khám số 5.

"Bác sĩ Trần, anh mau đến xem, lúc nãy chị tôi đang quay phim bỗng ngất xỉu."

Trần Khánh đang nhàn rỗi nhàm chán lật xem Thương Hàn Tạp Bệnh Luận, ai ngờ từ ngoài cửa đột nhiên truyền đến một

giọng nói quen thuộc.

Đợi cho đến khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện là Lạc Tiểu Khê từng tới đây khám bệnh mấy ngày hôm trước. Và ngoại trừ cô ấy, còn có một gương mặt nhìn khá là quen mắt.

Cô gái điên khùng mới chạy đến đây vài tiếng trước.

Đây là chị của cô gái kia sao hả?

Trần Khánh buông cuốn sách xuống, lập tức đứng dậy tiếp nhận Âu Dương Tiểu Mật, đỡ cô ấy nằm lên chiếc giường nhỏ chuyên dùng để châm cứu bên cạnh, sau đó bình tĩnh hỏi: "Đừng khẩn trương, cô ấy hôn mê từ khi nào vậy?"

Lạc Tiểu Khê vội vàng trả lời: "Khoảng mười mấy phút trước."

Trần Khánh gật gật đầu, bàn tay hắn đã đặt lên cổ tay của Âu Dương Tiểu Mật.

"Muốn chết, muốn chết, muốn chết, mạch máu của cô ấy bị tắc nghẽn rồi, các ngươi mau nghĩ cách đi, bằng không tất cả mọi người đều sẽ xong đời."

"Tâm hỏa, chúng ta cũng không có cách."

"Đừng có gấp, bạn của cô ấy đã tìm được bác sĩ rồi."

"Ai mà chẳng phải chết một lần, chết sớm hay chết muộn thì vẫn phải chết, lo lắng làm gì chứ?"

"Thận Thủy, lúc nào rồi mà ngươi còn đứng sau lưng nói mát?"

...

Cũng may, ngũ tạng vẫn có thể giao tiếp bình thường, nghĩa là cô gái này không xảy ra vấn đề gì lớn.

Chương 35 - Cấp Cứu!

Ngất xỉu chắc là do tắc nghẽn mạch máu, không đủ máu cung cấp cho tim.

Nhưng đây chỉ là một nguyên nhân thôi, khẳng định vẫn còn nhiều phương diện khác nữa. Chẳng qua lúc này Trần Khánh cũng không tiện hỏi kỹ, trước tiên phải cứu người đã lại nói sau.

"Không có việc gì, cô ấy không chết được." Trần Khánh lập tức lấy một hộp châm cứu từ trong ngăn kéo ra.

Sau đó, hắn nhanh nhẹn chọn một cây ngân châm, thuần thục cắm ngân châm vào huyệt Nhân Trung của Âu Dương Tiểu Mật.

Thông thường có năm loại cấp cứu trong trung y.

Loại thứ nhất trong số đó chính là châm Nhân Trung.

Nếu sau khi châm Nhân Trung, bệnh nhân vẫn không tỉnh lại, vậy phải dùng Thập Tuyên lấy máu, cũng chính là đâm vào bụng ngón tay của mười đầu ngón tay, rồi nặn máu ra.

(Thập Tuyên lấy máu: là những huyệt nằm ở giữa mười ngón tay, tổng cộng có mười huyệt, gọi là huyệt Thập Tuyên. Dùng tam lăng châm đâm thủng huyệt Thập Tuyên, nặn ra một lượng máu nhỏ, nhằm phát tiết độc tố trong cơ thể con người, đạt được mục đích trị bệnh.)

Nếu làm bước này rồi mà bệnh nhân vẫn chưa tỉnh, vậy dùng Túc Thập Tuyên.

(Túc Thập Tuyên: vị trí nằm ở đầu ngón chân, cách móng chân khoảng 0,1 tấc, hai bên trái phải tổng cộng có 10 huyệt.)

Nếu như vậy vẫn còn chưa tỉnh, thì phải đâm huyệt Dũng Tuyền.

(Huyệt Dũng tuyền nằm trên gan bàn chân. Lấy khoảng cách từ ngón chân thứ 2 - tạm gọi là ngón chân trỏ - tới gót chân chia làm 5 phần, thì huyệt Dũng tuyền chính là điểm lõm nằm cách ngón chân trỏ 2/5 khoảng cách đó, tức là cách gót 3/5.)

Nếu thử cả bốn phương pháp rồi mà vẫn không có tác dụng, chỉ còn lại một cách cuối cùng, đó là … Bách Hội lấy máu!

(Huyệt Bách Hội: nơi giao nhau của rất nhiều huyệt vị trên cơ thể con người, nó nằm ngay chính giữa đỉnh đầu)

Tất nhiên, tình huống bình thường sẽ không xấu đến mức độ này.

Sau khi Trần Khánh châm cứu xong, hắn tiếp tục bắt mạch cho Âu Dương Tiểu Mật.

Vài giây trôi qua, Trần Khánh không chút do dự, lập tức nói: "Kéo rèm, xắn hai tay áo của cô ấy lên."

Lạc Tiểu Khê nghe vậy, vội vàng làm theo!

Hiện giờ Âu Dương Tiểu Mật đang mặc cổ trang, tay áo bằng tơ lụa vừa kéo, lập tức vén cao, để lộ ra hai cánh tay màu hồng phấn.

Trần Khánh lập tức nâng một cánh tay của cô ấy lên, tiếp đó nắm lấy phần bắp tay, dùng sức ma sát, vuốt về phía cổ tay. Sau khi Trần Khánh lặp đi lặp lại động tác này vài lần, lại đổi một cánh tay khác, làm tương tự như vậy, tới cuối cùng, hắn nắm lấy tay Âu Dương Tiểu Mật, khép năm đầu ngón tay của cô lại, rồi châm liên tiếp năm châm xuống, trong nháy mắt trên đầu ngón tay đã xuất hiện năm lỗ máu.

Trần Khánh tiếp tục hung hăng nhấn một cái, chỉ trong nháy mắt, máu đã chảy ra đầy đầu ngón tay Âu Dương Tiểu Mật.

Trương Mỹ Lệ nhìn thấy một màn này, lập tức nhướng mày.

Đây có phải là đang cấp cứu không vậy?

Sao thủ pháp như lang trung giang hồ thế này?

Kỳ thực, cũng không phải Trương Mỹ Lệ không tin trung y, đầu năm nay người tìm đến trung y khám bệnh cũng không ít, mà cô ấy cũng là một trong số đó, nhưng khi gặp phải loại tình huống cần cấp cứu này, cô ấy vẫn cho rằng tây y càng đáng tin cậy hơn một chút.

Trương Mỹ Lệ lập tức túm lấy góc áo của Tiểu Khê, ánh mắt giống như đang muốn nói.

Rốt cuộc vị bác sĩ này có đáng tin cậy hay không?

Giờ phút này, Lạc Tiểu Khê cũng có chút không xác định được.

Bởi vì cô cũng chưa từng nghe thấy phương pháp cấp cứu như Trần Khánh đang làm.

Trong khoảng thời gian đó, Trần Khánh đã đâm xong một bàn tay kia của Âu Dương Tiểu Mật.

Mười ngón tay máu chảy đầm đìa, khiến cho hai người Lạc Tiểu Khê đều có chút thấp thỏm bất an.

"Bác… bác sĩ Trần, làm như vậy có thể cứu Tiểu Mật tỷ..."

Ngay tại lúc Lạc Tiểu Khê không nhịn được mở miệng hỏi, bỗng nhiên Âu Dương Tiểu Mật vốn đang trong trạng thái hôn mê, chợt tỉnh lại.

Đôi mắt cô ấy mơ mơ màng màng chớp chớp hai cái, sau đó

nhìn mọi người với ánh mắt khó hiểu, không rõ nguyên nhân.

Trương Mỹ Lệ kinh ngạc nhìn Trần Khánh.

Cô thực sự không ngờ nổi, rõ ràng loại biện pháp nhìn qua không đáng tin cậy chút nào này, lại thật sự cứu được Âu Dương Tiểu Mật.

Và lúc này mới qua được bao lâu chứ? Dường như còn chưa đến hai phút đâu.

Nếu bọn họ thực sự tới bệnh viện lớn, chỉ sợ riêng khoản thời gian áp dụng các loại dụng cụ thiết bị cứu chữa cho cô ấy, đã mất hơn hai phút rồi.

Lạc Tiểu Khê lập tức thân thiết nói: "Tiểu Mật tỷ, chị cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Chị đang ở đâu đây?" Đầu óc Âu Dương Tiểu Mật có chút chập mạch.

Cô chỉ nhớ bản thân đang quay phim, ở thời điểm nghỉ ngơi, đột nhiên mất đi ý thức, chờ đến lúc tỉnh lại, đã xuất hiện ở nơi xa lạ này rồi.

Lạc Tiểu Khê giải thích: "Là Hán Y Đường đó Tiểu Mật tỷ, sáng sớm nay chị có qua bên này rồi."

Hán Y Đường?

Bỗng nhiên Âu Dương Tiểu Mật phát hiện ra bàn tay của mình đang bị người ta nắm chặt, còn tập trung nhìn vào.

Người nọ đúng là tên bác sĩ buổi sáng nay mới tỏ thái độ khó chịu với cô.

Chương 36 - Anh Đại Nhân Có Đại Lượng, Đừng So Đo Với Cô Ấy!

Cô muốn rút cánh tay về, nhưng cơ bản là cánh tay chẳng có chút sức lực nào cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Khánh tiếp tục chiếm giữ cánh tay kia.

"Anh mau buông ra..." Âu Dương Tiểu Mật mở miệng nói, cố gắng lộ ra vẻ nhu nhược nhất có thể.

"Ngậm miệng lại." Trần Khánh liếc mắt nhìn Âu Dương Tiểu Mật một cái, cực kỳ lạnh nhạt đáp trả một câu, sau đó tiếp tục dùng giấy vệ sinh chà lau máu tươi trên tay cô ấy.

Cứu cô là xuất phát từ chức trách của một bác sĩ, còn thái độ không tốt là phản ứng của một người bình thường.

"Anh..." Âu Dương Tiểu Mật muốn mở miệng chửi, nhưng bản thân suy yếu khiến cô không tài nào kéo lên được một chút khí lực.

Lạc Tiểu Khê thấy vậy cũng khó xử cười cười.

Cô biết vì sao Trần Khánh lại có loại thái độ này.

"Bác sĩ Trần, anh đừng chấp nhặt với chị tôi, tính cách của chị ấy không tồi, chỉ là chị ấy không quá biết cách ăn nói. Còn chuyện kia, tôi muốn hỏi một chút, rốt cuộc là vì sao chị ấy lại té xỉu, có nghiêm trọng hay không?" Lạc Tiểu Khê hỏi.

Trần Khánh nói: "Bước đầu phán đoán là mạch máu tắc nghẽn làm cho trái tim cung không đủ máu, vừa rồi tôi lấy máu cho cô ấy

chính là khơi thông kinh mạch, khiến cho huyết dịch có thể chảy trở về bình thường. Về phần bệnh trạng chủ yếu có phải mạch máu tắc nghẽn hay không, cùng với rốt cuộc có nghiêm trọng hay không, tôi cần phải bắt mạch và quan sát thêm lần nữa mới có thể biết được."

Lạc Tiểu Khê lập tức nói: "Vậy bác sĩ Trần à, làm phiền anh rồi."

Trần Khánh bình tĩnh thu hồi hộp châm, nói: "Đừng hiểu lầm, vừa rồi tôi cứu cô ấy là vì nhân mệnh quan thiên (tính mạnh con người cực kỳ quan trọng), hiện tại cô ấy đã tỉnh rồi, vậy mọi người qua chỗ khác xem đi, tôi không thể chữa trị được."

Chuyện này...

Lạc Tiểu Khê không ngờ thái độ của Trần Khánh lại kiên quyết như vậy.

"Hừ, không chữa thì không chữa, ai hiếm lạ anh chứ!" Âu Dương Tiểu Mật cũng có chút bực bội.

"Chị! !" Lạc Tiểu Khê nhíu mày thấp giọng quát một tiếng, ý bảo Âu Dương Tiểu Mật đừng nói nữa. Sau đó, cô quay sang nói chuyện với Trần Khánh: "Bác sĩ Trần, tôi biết lúc trước thái độ của chị tôi có chút không tốt, nhưng chị ấy thật sự không phải cố ý đâu. Anh xem như này được không, để tôi thay chị tôi nói lời xin lỗi, anh đại nhân có đại lượng, đừng so đo cùng cô ấy nữa, có được không?"

Trương Mỹ Lệ có chút kỳ quái.

Tuy nhìn qua cũng thấy vị bác sĩ trung y trẻ tuổi này có chút trình độ, nhưng người ta đâu có giỏi đến mức khiến cho Lạc Tiểu Khê ăn nói khép nép như vậy?

Tốt xấu gì Âu Dương Tiểu Mật cũng là tiểu hoa vừa tấn chức

của công ty, người như vậy muốn tìm một vị bác sĩ lợi hại ở phủ Giang Hạ này, còn không phải chuyện quá dễ dàng hay sao?

Chẳng lẽ người này còn lợi hại hơn bác sĩ ở bệnh viện lớn?

Trần Khánh thấy Lạc Tiểu Khê lại khẩn cầu thêm lần nữa, vẻ mặt hắn cũng dịu đi rất nhiều: "Được rồi, mấy người đỡ cô ấy đến bên này."

Âu Dương Tiểu Mật không vui nhìn chằm chằm vào Trần Khánh, nếu không phải cô ấy không muốn làm Lạc Tiểu Khê lúng túng khó xử, cô ấy đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

Cô ấy làm minh tinh lâu như vậy, có khi nào phải chịu đựng loại bực bội như này?

Âu Dương Tiểu Mật ngồi phía trước bàn công tác của Trần Khánh, có chút không tình nguyện ngoảnh mặt đi nơi khác, cô muốn dùng phương thức không thèm nhìn Trần Khánh để phát tiết bất mãn trong lòng.

Sau khi mấy người Dương Khang nhìn thấy Âu Dương Tiểu Mật đã tỉnh lại, trong lòng ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, bọn họ mới cẩn thận đánh giá Trần Khánh, vị bác sĩ vừa cứu tỉnh Âu Dương Tiểu Mật.

Cảm giác thứ nhất của bọn họ chính là rất trẻ.

Nhưng ngành trung y này lại là càng già càng lợi hại, bởi vậy Trần Khánh mang tới cho bọn họ cảm giác, hắn chính là sinh viên trung y vừa tốt nghiệp.

Có điều, vừa nãy coi như hắn đã cứu giúp thành công, cho nên bọn họ cũng không quá mức nghi ngờ.

"Đưa tay đây." Trần Khánh nói.

Âu Dương Tiểu Mật hừ nhẹ một tiếng, sau đó dưới ánh mắt bức bách của Lạc Tiểu Khê, cô ấy chỉ còn cách quệt miệng, cực kỳ không tình nguyện đưa tay cho Trần Khánh.

Bụng ngón tay của Trần Khánh chuẩn xác dán lên vị trí thốn quan xích của Âu Dương Tiểu Mật, âm thanh ngũ tạng nói chuyện lại quanh quẩn trong đầu hắn.

"Được cứu rồi, bác sĩ này thật không tệ!"

"Vừa rồi quá nguy hiểm, nếu kéo dài thêm chút nữa, thật sự không biết sẽ thế nào."

"Tâm hoả, ngươi như vậy là không được, sau mỗi lần ta có cảm giác ngươi đập quá mức nhanh, cô ấy sẽ xuất hiện vấn đề. Lần trước là choáng váng đầu, lần này trực tiếp té xỉu, lần sau thì sao đây?"

"Ta có thể làm gì bây giờ? Lúc cô ấy quay phim, cảm xúc vừa dâng lên, ta cũng chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ. Chuyện này vốn không phải do ta khống chế được mà."

"Vậy ngươi cũng phải làm cách nào để cô ấy có thể thừa nhận được chứ?"

"Cùng lắm thì tất cả không sống nữa là xong!"

"Mọi người nghĩ thông suốt một chút đi, mệnh do thiên định, cần gì phải chấp nhất như vậy?"

Chương 37 - Vấn Đề Nằm Ở Nhân Tố Bên Ngoài!

"Yêu! Mọi người tán gẫu vui vẻ quá nha!" Trần Khánh thấy trong này náo nhiệt như vậy, hắn cũng lập tức lên tiếng chào hỏi ngũ tạng của Âu Dương Tiểu Mật.

"Ai, bác sĩ, ngươi đã đến rồi, vừa rồi thật sự là cám ơn rất nhiều."

"Ngươi là tỳ thổ hả?" Trần Khánh hỏi.

"Đúng đúng đúng, ngươi biết ta sao?"

Lại nói, đến lúc này Trần Khánh đã phát hiện ra một quy luật, cách những ngũ tạng này nói chuyện cũng mang theo phong cách cá nhân rất rõ ràng.

Tỳ thổ thuộc loại người thành thật, nói chuyện đơn thuần, chất phác.

Can mộc luôn tỏ ra rất bình thản, không nóng nảy, không vội vàng.

Thận thủy tuyệt đối thể hiện ra thái độ đã khám phá hết hồng trần, không màng tới chuyện sinh tử.

Tâm hoả lại có tính tình táo bạo của một thiếu niên trung nhị điển hình.

Phế kim thì sao, là lời nói sắc bén, thường thường nhất châm kiến huyết (nói trúng tim đen).

Dù là người bệnh khác biệt, nhưng đặc điểm của ngũ tạng bên trong người bọn họ lại là cố định.

Quan trọng nhất là, đám nhóc con này không biết nói dối, tâm tư đơn thuần, nói chuyện với chúng nó rất tiện lợi.

"Vừa rồi ta đã cẩn thận quan sát mạch tượng của cô một chút, tuy thân thể có biểu hiện ra một chút thấp khí, nhưng còn chưa đến mức làm mạch máu tắc nghẽn không đủ máu cung cấp, ngược lại là trạng thái của trái tim có chút không thích hợp. Tâm hoả, ngươi tới nói tập quán sinh hoạt của cô ấy xem nào." Trần Khánh nói.

(Thấp khí: chỉ thấp tà - mầm bệnh ẩm ướt từ bên ngoài xâm nhập vào cơ thể, làm cho hơi ẩm đó lưu lại bên trong, hoặc là công năng tạng phủ mất cân bằng, khiến lượng nước trong cơ thể không được tuần hoàn bình thường, làm mầm bệnh ẩm từ bên ngoài tràn vào. Thấp khí từ bên ngoài vào gọi là ngoại thấp, còn thấp khí từ trong cơ thể gọi là nội thấp)

Ngay từ đầu Trần Khánh cũng tưởng thấp khí trên người Âu Dương Tiểu Mật quá nặng, làm cho mạch máu hẹp lại, chảy nhỏ giọt, mới xuất hiện tình huống không đủ máu cung cấp.

Nhưng Âu Dương Tiểu Mật vẫn còn trẻ, dù trong quãng thời gian dài tới hàng năm, cô ấy đều tích góp thấp khí, thì lượng kia cũng không đạt tới trình độ làm mạch máu hẹp lại, chảy nhỏ giọt.

Cho nên, hắn dám khẳng định rằng, nguyên nhân căn bản khiến cho lượng máu không đủ cung cấp, không phải hiện tượng bên trong mạch máu có thấp khí.

"Cô ấy là diễn viên nên thường xuyên quay phim, vừa đến thời gian công tác, cảm xúc sẽ dao động rất lớn, ta phải điều chỉnh nhịp tim đập phối hợp với cảm xúc của cô ấy, khiến cho mỗi ngày đều mệt muốn chết. Nhưng ngoại trừ chuyện này ra, hình như chẳng

có tình huống gì khác nữa." Tâm hoả nói.

"Cô ấy có thức đêm không?" Trần Khánh hỏi.

"Ngao, cô ấy thường xuyên thức đêm nha, có khi tới bốn năm giờ sáng mới đi ngủ." Can mộc nói.

"Muộn vậy vì quay phim sao?" Trần Khánh hỏi.

"Không phải, là chơi game đó. Cô ấy thích chơi Vương Giả Vinh Diệu (là một game đấu trường trực tuyến nhiều người chơi được phát triển và phát hành bởi Tencent Games trên các nền tảng di động iOS và Android, dành riêng cho thị trường Trung Quốc), lên chiến một hồi là hết cả đêm." Can mộc nói.

"Tình trạng này kéo dài trong bao lâu rồi?" Trần Khánh hỏi.

"Khoảng một, hai năm." Can mộc nói.

"Ăn uống thì sao nào? Bình thường cô ấy ăn cái gì vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Cô ấy ăn rất nhiều, không hề chịu ăn kiêng bao giờ, có đôi khi vui mồm còn ăn lẩu liên tiếp vài ngày liền." Tỳ thổ nói.

"Có thường xuyên xảy ra tình huống tiêu chảy không?" Trần Khánh hỏi.

"Hình như không có, ta cảm thấy bản thân vẫn ổn." Tỳ thổ nói.

Ừm?

Không đúng!

Căn cứ theo dáng người của Âu Dương Tiểu Mật, lại kết hợp với trạng thái ngũ tạng lục phủ của cô ấy, nếu không ăn kiêng còn thường xuyên ăn lẩu, khẳng định là không thể duy trì vóc dáng cân đối như vậy.

Phải biết rằng ở trong lý luận trung y, cái gọi là thể chất có ăn nhiều đến mấy cũng không béo kia được lý giải như sau: về bản chất, những người đó đều mang trong mình thấp khí nặng, tỳ hư, tiêu hóa không tốt, ăn cái gì cũng không được hấp thu.

Nhưng xem vóc dáng của Âu Dương Tiểu Mật kia còn không đạt tới loại trình độ này.

Tình huống này rất thú vị nha!

Đây là lần đầu tiên Trần Khánh phát hiện ra, bản thân lại không thể biện chứng được rút cuộc nguyên nhân chủ yếu gây nên chứng bệnh của bệnh nhân nằm ở chỗ nào.

Các loại bệnh trạng biểu hiện ra ngoài đều khá mơ hồ, thậm chí còn có một vài tình huống tồn tại để đánh lạc hướng, làm sai lệch phán đoán của Trần Khánh.

Khoan đã!

Có phải hắn đã phức tạp hóa mọi chuyện lên không?

Có phải chuyện này chỉ tồn tại duy nhất một loại khả năng hay không?

Và thứ gây nên vấn đề vốn không phải nhân tố nội tại?

Bỗng nhiên linh quang chợt lóe lên trong đầu Trần Khánh, hắn lập tức hỏi tỳ thổ: "Ngoại trừ đồ ăn thức uống hàng ngày, cô ấy có uống mấy thứ thuốc linh tinh hay không?"

Tỳ thổ ngập ngừng một chút, thật lâu sau nó mới mở miệng đáp: "Hình như là có, nhưng ta không biết loại thuốc kia là thứ đồ chơi gì."

Quả nhiên!

Cô ấy thực sự có uống thuốc.

Chương 38 - Thuốc Giảm Cân!

"Có ai biết cô ấy đã uống loại thuốc gì hay không? Can mộc, ngươi có thể thấy, ngươi nói một chút đi." Trần Khánh nói.

"Ách... Hình như nó tên là cái gì sâu xa khó hiểu lắm, trong thời gian ngắn ta vẫn nghĩ không ra." Can mộc nói.

"Sau khi cô ấy uống loại thuốc đó vào, trong cơ thể có sinh ra biến hóa gì không?" Trần Khánh hỏi.

"Chuyện này… ta không rõ lắm." Can mộc nói.

"Hình như ta có, chính là cảm giác tiến độ công tác trở nên chậm hơn, có vài món ăn như bị quấn trong một tầng vật chất gì đó, rồi tiêu hóa hoài mà không được." Tỳ thổ nói.

"Tỳ thổ, ngươi vừa nói như vậy, hình như ta cũng có loại cảm giác này. Không nói rõ được, rút cuộc là có thứ gì không cho ngươi làm việc. Ai nha phiền muốn chết đi à, cũng không biết nó là cái gì." Tâm hoả nói.

Không cho tỳ vị và trái tim làm việc?

Ăn nhiều đồ ăn như vậy, nhưng dáng người vẫn rất cân đối.

Trong mạch máu có thấp khí, làm tắc nghẽn, không cho máu lưu thông bình thường.

Đủ loại tình huống lập tức tụ cùng một chỗ, nhanh chóng làm suy nghĩ trong đầu Trần Khánh loé sáng lên. Hắn lập tức ý thức được điểm trung tâm của vấn đề rồi.

Thuốc giảm cân! ! !

Đúng vậy!

Khẳng định là Âu Dương Tiểu Mật uống thuốc giảm cân rồi.

Bởi vì các loại thuốc giảm cân trên thị trường đều có chung một công năng, đó là kéo dài thời gian hấp thu thức ăn, đồng thời trợ giúp thân thể tiêu hao mỡ.

Phải biết rằng, cân nặng là do trái tim quản lý!

Thiêu đốt mỡ, duy trì cơ bắp… vân vân, đều cần trái tim cung cấp đủ nhiệt lượng.

Người có thể trọng quá lớn, kể cả lượng mỡ nhiều hay thành phần cơ bắp nhiều, thì trái tim của họ đều hoặc nhiều hoặc ít xuất hiện một chút vấn đề.

Đây là lý do vì sao rất nhiều vận động viên thân thể khỏe khoắn, xinh đẹp, nhưng hơi một tí lại tử vong bất ngờ vì nguyên nhân suy tim.

Vừa rồi tâm hoả có nói, sau khi Âu Dương Tiểu Mật uống thuốc, bỗng có một thứ gì xuất hiện, cản trở quá trình làm việc của nó. Thực hiển nhiên, đây là thuốc giảm cân đang quấy phá.

Nó đang thay thế trái tim làm việc!

Đây chính là hành vi muốn chết!

Bởi vì nếu trái tim phát hiện ra thân thể con người không còn cần nó nữa, nó sẽ chậm rãi suy yếu đi.

Nguyên lý của tình huống này cũng tương tự như rất nhiều máy móc để quá lâu không sử dụng đến, tới khi mang ra dùng, nó lại hỏng mất rồi.

Đối với trái tim, vừa không được để nó đập quá nhanh, lại không được cho nó nghỉ ngơi, không đập nữa.

Khó trách dao động cảm xúc của Âu Dương Tiểu Mật lại mãnh liệt đến vậy, lại khiến cô ấy rơi vào tình trạng nhịp đập của trái tim đột nhiên gia tốc, nhưng không cung cấp được máu đi.

Nói đơn giản thế này, từ sau khi bộ phận công năng của trái tim bị thuốc thay thế vị trí, vào thời khắc mấu chốt đương nhiên sẽ sinh ra vấn đề.

Đến đây, mọi suy nghĩ trong đầu Trần Khánh lập tức rộng mở trong sáng.

Âu Dương Tiểu Mật ngồi đối diện Trần Khánh lập tức trở nên không kiên nhẫn mà liếc mắt nhìn hắn.

Đã cầm tay người ta tới mười phút rồi, là sờ đến nghiện hả?

Còn không mau buông tay?

Bắt cái mạch mà lâu đến vậy?

Hừ, toàn ra cái vẻ thần thần bí bí!

Tôi cũng không tin anh có thể nói ra một hai ba vấn đề.

Hừ hừ, chờ đến lúc anh quay sang hỏi tôi, tôi sẽ cố ý đáp ngược lại, cho anh mất mặt trước những người khác một phen.

Hừ, ai bảo anh dám hung dữ với tôi, ghê tởm chết anh đi!

Ừm… nhưng anh ta vừa mới cứu mình, mình làm như vậy có phải không tốt lắm hay không?

Không được, vì sao mình có thể đồng tình với địch nhân được chứ? Mình đường đường là một đại minh tinh, đã bị người ta trực tiếp khinh thường như thế rồi, còn không thể cho người ta biết tay một phen ư?

Đúng lúc này, Trần Khánh thu hồi tâm thần, bàn tay đang bắt

mạch cũng không tiếp tục ấn xuống cổ tay Âu Dương Tiểu Mật nữa.

Lạc Tiểu Khê thấy vậy, vội vàng hỏi: "Bác sĩ Trần, thế nào rồi?"

Trần Khánh liếc mắt nhìn Âu Dương Tiểu Mật, lập tức nói: "Cô ấy và cô giống nhau, giảm béo còn giảm thành bệnh tật luôn rồi."

Giảm béo?

Phải biết rằng, Lạc Tiểu Khê và Âu Dương Tiểu Mật đã ở chung tại tổ kịch hơn hai tháng nay rồi, nhưng cô chưa từng thấy Âu Dương Tiểu Mật vận động bao giờ, nhiều nhất cô ấy chỉ tập vài động tác yoga, thời gian cũng không dài, hơn mười phút là xong rồi.

Nhưng trên phương diện ăn uống, chẳng thấy cô ấy hạn chế gì cả, gần như là muốn ăn như thế nào thì ăn như thế ấy, mấu chốt còn ăn không mập nữa.

Haizzz… nghĩ đến đây, trong lòng Lạc Tiểu Khê lại cảm thấy hâm mộ biết bao nhiêu.

Nhưng hiện tại, Trần Khánh vừa nói cho cô biết, sở dĩ Âu Dương Tiểu Mật té xỉu, là bởi vì cô ấy giảm béo mới ra nông nỗi nãy.

Nói thật, câu này thực sự không làm cô tin phục một chút nào.

Chương 39 - Tín Hiệu Cảnh Báo Của Cơ Thể!

"Ha ha ha, giảm béo? Thật sự là khôi hài, tôi vốn có thể chất ăn không mập, cho tới bây giờ cũng chưa từng giảm béo. Quả nhiên anh đúng là một tên lang băm!" Âu Dương Tiểu Mật đắc ý nói.

Mọi người cũng nhìn về phía Trần Khánh, nhưng khác với suy đoán của họ, hắn chẳng những không hề kích động, còn lộ ra nụ cười giễu cợt: "Vậy sao? Cho tới bây giờ cũng chưa từng giảm béo ha? Vậy vì sao phải lén lút uống thuốc giảm cân?"

Lời này vừa thốt ra, chỉ trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Âu Dương Tiểu Mật đã chuyển thành cứng đờ, trong ánh mắt cô ấy lộ rõ vẻ kích động khó mà che giấu được.

Thuốc giảm cân?

Trương Mỹ Lệ kinh ngạc nhìn Trần Khánh.

Cô là người đại diện của Âu Dương Tiểu Mật, đồng thời cũng là trợ lý của cô ấy, tự nhiên sẽ nắm rõ tập quán sinh hoạt của cô ấy như lòng bàn tay.

Lại nói ngày thường, Âu Dương Tiểu Mật rất phàm ăn, lúc nghỉ ngơi lại vùi đầu vào chơi game, không chịu rèn luyện gì cả. Những chuyện này, cô đã trách móc không biết bao nhiêu lần mà chẳng giải quyết được gì.

Nhưng thuốc giảm cân có thể giúp Âu Dương Tiểu Mật khống chế thể trọng, không đến mức khiến cho dáng người của cô ấy

biến dạng, không thể tiếp tục diễn xuất, bởi vậy, Trương Mỹ Lệ cũng nhắm một mắt mở một mắt, không có để ý quá gắt gao.

Ai có thể ngờ được, Trần Khánh này chỉ bắt cái mạch, lại có thể biết rõ bình thường Âu Dương Tiểu Mật đều uống thuốc, còn nói chính xác là thuốc giảm cân?

Chuyện này thực sự làm cho người ta có chút kinh hãi, không sao tin nổi!

"Ai, ai lén lút uống thuốc giảm cân chứ? Anh nói bậy bạ!" Âu Dương Tiểu Mật vội vàng che giấu.

Trần Khánh đã biết cô ấy sẽ lập tức thề thốt phủ nhận, bởi vậy cũng không quá quan tâm tới lời nói của cô ấy, chỉ tiếp tục bình tĩnh lên tiếng: "Cơ thể con người là một hệ thống vô cùng phức tạp, bất cứ một khí quan (cơ quan trong cơ thể) nào cũng có tác dụng không thể thiếu được. Đương nhiên thuốc hóa học có thể giúp cô một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, nhưng uống những loại thuốc ấy lâu dài sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng, chính là làm cho công năng của mỗi một khí quan trở nên dần dần suy yếu, từ đó về sau phải tiếp tục dùng thuốc để tiến hành duy trì. Một khi thiếu thuốc, hoặc không bổ sung thuốc nữa, cũng là lúc thân thể cần khí quan tiến hành hoạt động, mà khí quan đã bị bỏ xó quá lâu, không còn hoạt động được nữa, đến lúc ấy, sinh mệnh con người cũng bị uy hiếp theo."

"Hiệu quả của thuốc giảm cân, nằm ở chỗ nó có thể trì hoãn quá trình tiêu hóa hấp thu đồ ăn, lại gia tốc thiêu đốt mỡ. Sau khi nó tiến vào cơ thể con người, sẽ gây trở ngại đến công năng vận hành bình thường của tỳ vị trái tim. Một thời gian sau, công năng của tỳ vị, trái tim đều sẽ bị thoái hóa, đợi cho đến khi trong cơ thể cô tích lũy thật nhiều hàn thấp, chỉ cần gặp phải tình huống dao động cảm xúc quá lớn, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến khả năng vận hành vững vàng của ngũ tạng lục phủ. Mà như vậy sẽ xuất hiện loại tình huống như cô gặp phải ngày hôm nay, vận khí tốt, có

người phát hiện cô té xỉu, cô còn được cứu giúp, nhưng vận khí không tốt, cô lại té xỉu ở ngay chốn bốn bề vắng lặng, đến lúc ấy..."

"Những gì cần nói, tôi đã nói hết, nếu cô không tin, có thể tiếp tục uống thuốc giảm cân, tôi sẽ không ngăn cản, nhưng lúc xảy ra vấn đề đừng tới tìm tôi nữa, tôi không phải thần tiên. Tôi chỉ có thể khẳng định một điều rằng, tiếp tục uống loại thuốc khiến cho trái tim suy kiệt, thì một khi bệnh tình nguy kịch, tôi cũng hết cách."

Tình huống này cũng tương đương với bệnh tiểu đường, ở thời điểm ban đầu, nếu để trung y tham gia, vẫn có thể điều chỉnh lại được.

Nhưng nếu là một người bệnh hàng năm đều phục dụng Metformin, tiêm Insulin, lại muốn trung y trị liệu, lúc này khả năng mạo hiểm sẽ cao hơn rất nhiều.

(Metformin: được bán dưới tên thương mại là Glucophage và các nhãn khác, là thuốc điều trị đầu tiên trong điều trị bệnh tiểu đường type 2, đặc biệt ở những người thừa cân.

Insulin: một loại kích thích tố do tuyến tuỵ tiết ra, có thể xúc tiến sự hình thành tinh bột trong cơ và gan của cơ thể động vật, thúc đẩy quá trình sử dụng và oxy hoá đường gluco trong cơ thể, từ đó điều tiết hàm lượng đường trong máu và cơ thể. Khi lượng insulin tiết ra bị giảm sẽ gây ra bệnh tiểu đường)

Hơi vô ý một chút còn có thể khiến cho tình trạng của người bệnh trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Cho nên, nếu không phải lão trung y danh tiếng, đặc biệt lợi hại, người bình thường cũng không dám đụng chạm tới loại bệnh mãn tính đã dùng vài năm, thậm chí là vài chục năm thuốc tây này.

Về Âu Dương Tiểu Mật, cô ấy chưa uống quá nhiều thuốc giảm cân, ít nhất là tỳ vị còn chưa bị hao tổn đặc biệt nghiêm trọng.

Nhưng cũng không thể tiếp tục uống nữa, tình huống thân thể hôn mê hôm nay chính là tín hiệu cầu cứu của nó.

Có thể hiểu như thế này, phần bên trong cơ thể chịu nỗi đau đớn không thể nói rõ ra, như bị huyết áp cao, đường máu cao… hết thảy những tình huống này đều không phải bệnh, mà là tín hiệu cảnh báo của thân thể, nó muốn báo cho ngươi biết cơ thể của ngươi đã xuất hiện vấn đề, cần phải can thiệp trị liệu đúng lúc, tránh kéo dài tạo thành bệnh nặng.

Nếu Âu Dương Tiểu Mật không lập tức ngừng sử dụng thuốc giảm cân, lại tiếp tục thêm chừng nửa năm nữa, thì đừng nói là hôn mê, chỉ sợ một ngày nào đó, cô ấy còn rất có khả năng đang bình thường lại trực tiếp chết đi.

Và đây tuyệt đối không phải Trần Khánh đang làm nghiêm trọng hóa vấn đề lên đâu.

Chương 40 - Giúp Tôi Cởi Áo Cô Ấy Ra!

Trương Mỹ Lệ thấy Trần Khánh nói nghiêm trọng như vậy, cũng có chút nghĩ mà sợ .

Phải biết rằng, Âu Dương Tiểu Mật đã thỏa thuận đánh bạc rồi, nếu mấy năm nay cô ấy không thể giúp công ty kiếm được đủ tiền, công ty nhất định sẽ lỗ tới vài trăm triệu.

Bởi vậy, thân thể của cô ấy tuyệt đối không thể gặp chuyện không may!

"Bác sĩ Trần, chắc chắn là anh có biện pháp trị liệu đúng không? Tôi có thể làm phiền anh chữa trị cho Tiểu Mật hay không? Tôi cam đoan với anh từ hôm nay trở đi, sẽ bắt cô ấy phải ngừng sử dụng thuốc giảm cân." Trương Mỹ Lệ nói.

"Mỹ Lệ tỷ, chị..." Âu Dương Tiểu Mật thấy Trương Mỹ Lệ vạch trần bản thân ngay trước mặt mọi người, cô ấy lập tức không nhịn được muốn lên tiếng cứu vãn mặt mũi.

Nhưng ánh mắt vốn quyến rũ của Trương Mỹ Lệ lập tức liếc qua một cái sắc lẻm: "Em ngậm miệng lại, thân thể đã đến tình trạng này còn muốn ương ngạnh với bác sĩ, cẩn thận chị mách ba mẹ em."

Lời này vừa nói ra, Âu Dương Tiểu Mật lập tức không dám nói tiếp nữa.

Đại minh tinh thì đại minh tinh chứ, nhưng để ba mẹ biết chuyện cô ăn bậy thuốc giảm cân té xỉu, bị đưa đến bệnh viện việc

này, khẳng định rằng cô sẽ bị ba ba hung hăng đánh cho một trận.

Mấy người Dương Khang đang đứng một bên, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Vị bác sĩ trung y trẻ tuổi này lại nói đúng rồi.

Không sao tin nổi!

Người ta chỉ bắt cái mạch, lại có thể biết chuyện Âu Dương Tiểu Mật uống thuốc giảm cân.

Khó trách Lạc Tiểu Khê lại muốn đưa Âu Dương Tiểu Mật đến Hán Y Đường nho nhỏ này.

Một bác sĩ trung y trẻ tuổi lại có y thuật cao cường đến vậy, chẳng phải y thuật của người khác ở nơi này sẽ càng lợi hại hơn sao?

Dương Khang lặng lẽ nhớ kỹ địa chỉ Hán Y Đường, coi như dự phòng cho bất cứ tình huống nào.

Dù sao đầu năm nay ai không mắc chút bệnh tật? Có nhiều thêm một lựa chọn chắc chắn không phải chuyện xấu.

Trần Khánh cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi, thấy Âu Dương Tiểu Mật đã bị răn dạy y như con cháu, và người đồng hành của cô ấy lại lễ phép đúng mặc, gần như cơn giận trong lòng hắn cũng tiêu tan đi rồi.

Xét thấy bản thân cần người bệnh tới cửa, mà tính như thế nào thì chữa khỏi cho cô diễn viên đang bạo hồng (nổi tiếng) này, cũng chẳng làm hắn thiệt được.

Kỳ thực, Trần Khánh cũng biết tới tên tuổi của Âu Dương Tiểu Mật, dù sao hắn cũng có khá nhiều bạn học đều yêu thích cô gái này, ngày thường bọn họ cũng hay bàn luận về cô ấy.

Chẳng qua Trần Khánh vốn không phải người thích đu idol, và gần như hắn không có một chút cảm nắng gì với diễn viên cả.

Những người mà hắn sùng bái, đều là các y giả, khoa học gia có phẩm chất cao quý.

Còn diễn viên? Nói thật, Trần Khánh cho rằng bọn họ không đủ tư cách để hắn theo đuổi, sùng bái.

"Muốn tôi chữa cho cô ấy, điều kiện rất đơn giản, cô ấy phải nghe theo lời nói của tôi, chỉ cần để tôi phát hiện ra cô không chịu làm theo lời tôi nói, vậy xin mọi người đi mời vị cao minh khác. Và đừng nghĩ tới chuyện gạt tôi, bất kể cô làm cái gì, hay ăn cái gì, chỉ cần bắt mạch một cái là biết được toàn bộ." Trần Khánh nói

Niềm vui dâng lên tận lông mày Trương Mỹ Lệ, cô lập tức dùng khuỷu tay khẽ huých Âu Dương Tiểu Mật một cái, ý bảo cô ấy nhanh lên tiếng khẳng định mình sẽ nghe theo lời Trần Khánh nói đi.

Âu Dương Tiểu Mật rất không tình nguyện, nhưng dưới ánh mắt bức bách của Trương Mỹ Lệ, cùng với nỗi sợ hãi bị ba mẹ phát hiện ra việc này, cuối cùng cô ấy vẫn không thể không khuất phục.

"Đã biết." Âu Dương Tiểu Mật phồng hai má tới tận mang tai như con ếch nhỏ.

Trần Khánh đã nghe được câu trả lời thuyết phục, cũng không úp úp mở mở thêm nữa, hắn lập tức nhìn về phía Dương Khang, bình tĩnh nói: "Ba người các anh ra ngoài trước đi."

Ba người Dương Khang trả lời một câu, sau đó ngoan ngoãn rời khỏi phòng mạch.

"Lạc Tiểu Khê, cô và vị này cởi áo cô ấy giùm tôi." Trần Khánh nói

A! ?

Cởi áo?

Mặt Âu Dương Tiểu Mật lập tức đỏ lên, khẳng định là không thể làm được rồi: “Anh… vì sao anh lại muốn tôi cởi áo?"

Trần Khánh nhíu mày nói: "Cô không cởi áo, tôi châm kim kiểu gì?"

Lạc Tiểu Khê và Trương Mỹ Lệ đều giật mình. Cũng đúng, cách trị liệu trong trung y chỉ có châm cứu mà thôi.

Cái áo này nhất định phải cởi rồi!

Kết quả là, Lạc Tiểu Khê và Trương Mỹ Lệ cùng nhau, chuẩn bị lột áo Âu Dương Tiểu Mật.

"Tôi không châm kim, tôi uống thuốc Đông y, có được không?" Thái độ Âu Dương Tiểu Mật lập tức trở nên mềm nhũn, thậm chí còn có một chút ý tứ cầu xin.

Trần Khánh thu hồi ngân châm, tỏ vẻ không sao cả nói: "Cũng có thể, nhưng so sánh với châm cứu, uống thuốc sẽ có hiệu quả chậm hơn một chút."

Chậm hơn?

Vậy không được rồi!

Trương Mỹ Lệ lập tức nói: "Bác sĩ Trần, hay là cứ châm cứu đi, thời gian của chúng tôi có hạn, rất có khả năng không thể đúng giờ uống thuốc Đông y được."

Âu Dương Tiểu Mật đến nơi này để quay phim, thời gian vốn không cố định, có đôi khi còn phải quay lúc hơn nửa đêm, sao có thể duy trì uống thuốc đúng giờ mỗi ngày được?

Hơn nữa, châm cứu có thể chữa khỏi nhanh hơn, cần gì phải uống thuốc Đông y cho chậm?

Chương 41 - Tôi Có Thể Hỏi Xem Anh Muốn Châm Ở Đâu Không?

"Mỹ Lệ tỷ. . ." Âu Dương Tiểu Mật cầm lấy quần áo, khuôn mặt đã đỏ bừng.

Cô ấy là tiểu hoa vừa tấn chức, lại đi theo con đường thnah thuần, đến nay còn chưa từng quay đại xích độ (là phân cảnh miêu tả quá mức lộ liễu hoặc quá mức tanh máu hoặc chửi thề hoặc phản chính phủ hoặc phản nhân loại hoặc có kỳ thị chủng tộc) một lần nào, ngay cả diễn cảnh hôn đều là tá vị (phương pháp quay cảnh hôn không tiếp xúc trực tiếp, hai diễn viên ghé lại gần sau đó dựa vào góc máy và kỹ xảo tạo cảm giác như hai người đang hôn nhau)

Đương nhiên, một phần vì chính cô không muốn, một phần khác lại bởi vì gia gia của cô chính là chủ tịch hiệp hội điện ảnh.

Hiện giờ, người ta bảo cô phải cởi quần áo cho một gã đàn ông xa lạ xem, làm sao Âu Dương Tiểu Mật có thể chịu đựng nổi?

Trương Mỹ Lệ nhìn thấy Âu Dương Tiểu Mật như vậy, trong lòng có chút do dự, nói: "Bác sĩ Trần, tôi có thể hỏi một chút là anh cần châm ở chỗ nào không?"

Trần Khánh nói: "Cánh tay, cổ, còn có lưng nữa."

May rồi!

Trương Mỹ Lệ khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô đang lo lắng hắn sẽ châm chính diện đó, nếu thực sự như vậy, phỏng chừng Âu Dương Tiểu Mật có chết cũng không đáp ứng đâu.

"Cởi đi." Trương Mỹ Lệ nói.

Lời nói vừa rơi xuống, Trần Khánh đã tỏ ra cực kỳ thân sĩ, vươn tay kém mành xuống.

Hắn cũng không định chiếm lợi của cô gái này!

Nhưng một cô gái lần đầu tiên đối mặt với loại chuyện này, có thẹn thùng cũng là chuyện bình thường, Trần Khánh chẳng cảm thấy có điều gì không đúng cả.

Sau mành, mặt Âu Dương Tiểu Mật đã đỏ như gấc chín.

Dưới tình huống trong lòng đã xác định nhưng bên ngoài vẫn chối từ qua loa, rốt cuộc Lạc Tiểu Khê và Trương Mỹ Lệ cũng cởi được áo của Âu Dương Tiểu Mật ra.

Âu Dương Tiểu Mật lập tức nằm lên chiếc giường nhỏ, để lộ toàn bộ phần lưng.

Lúc này, cô còn có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, ra ngoại trừ hô hấp có chút dồn dập, cô còn cảm thấy cơ thể hơi khó chịu một chút.

Là loại cảm giác mơ hồ, ngấm ngầm đau đớn!

Xem ra cô thật sự không thể tiếp tục uống thuốc giảm cân nữa rồi!

Nếu không phải hôm nay Trần Khánh nói ra những điều này, rất có khả năng Âu Dương Tiểu Mật vĩnh viễn cũng không ý thức được vấn đề của chính mình.

Không biết vì sao, bỗng nhiên cô cảm thấy Trần Khánh không

còn quá mức đáng ghét như trước nữa.

Chỉ là anh chàng này quá mức nghiêm khắc, dáng vẻ chẳng phóng khoáng chút nào, thật sự không làm cho người ta yêu thích được.

"Bác sĩ Trần, được rồi." Lạc Tiểu Khê nói.

Trần Khánh lập tức cầm ngân châm xuyên qua mành, từ từ tiến tới cạnh người Âu Dương Tiểu Mật.

Âu Dương Tiểu Mật cảm nhận được một cơn gió lạnh thổi tới, cả người đều căng thẳng, cô có cảm giác toàn thân mình đã nổi da gà rồi.

Cô khẩn trương!

Trần Khánh không có nhìn loạn, hắn cầm lấy ngân châm, tìm đúng huyệt vị, rồi rất nhanh đã đâm ra bốn châm ở trên người Âu Dương Tiểu Mật.

Huyệt Bách Hội, huyệt Phong Phủ, huyệt Nội Quan, huyệt Đốc Thú.

[Vị trí của huyệt Phong Phủ nằm trên chân tóc gáy đúng một đốt ngón tay cái (một thốn), và nằm trên phần kéo dài của đường sống lưng.

Huyệt Nội Quan: nằm cách đường ngấn ngang ở cổ tay hai thốn, ở khoảng giữa của đường gân bắp thịt dài của cánh tay và đường gân bắp thịt chìm bên dưới.

Huyệt Đốc Thú: hoặc là huyệt Đốc Du, nằm trên phần gốc nối liền với xương cột sống của xương sườn thứ sáu, cách sống lưng 1,5 thốn]

Trong đó huyệt Bách Hội ở trên đỉnh đầu, huyệt Phong Phủ ở

đằng sau gáy, huyệt Nội Quan nơi tay cổ tay, huyệt Đốc Thú nằm phía sau lưng.

Châm vào bốn huyệt này có thể mang đến tác dụng cường tâm kiện tỳ, khư thấp thăng dương (bồi bổi trái tim và lá lách, trừ đi hàn thấp, tăng cường dương khí).

Vì Âu Dương Tiểu Mật uống thuốc giảm cân, đã khiến cho trái tim và tỳ vị của cô đều trở nên yếu ớt, chưa hết, trong cơ thể có chứa thấp khí, lại phàm ăn không chịu vận động.

Thân thể khó tránh khỏi sẽ tích lũy một chút vấn đề.

Thông qua khư thấp thăng dương, có thể làm thay đổi hoàn cảnh trong cơ thể cô, khiến cho kinh mạch càng được củng cố, thông suốt, huyết dịch lưu thông không xuất hiện tình trạng tắc nghẽn.

Nếu là vài ngày trước, khẳng định rằng Trần Khánh chỉ có thể dùng đơn thuốc để chữa trị cho Âu Dương Tiểu Mật, nhưng từ sau khi châm thứ đạt tới Đăng Đường Nhập Thất, những vấn đề nhỏ này, châm cứu có thể giải quyết hoàn mỹ, căn bản không cần người bệnh phải uống thuốc Đông y.

Có thể tiết kiệm thời gian cho người bệnh, lại có thể nhìn thấy hiệu quả trị liệu thật nhanh.

Quan trọng nhất là, tốc độ đạt được y điểm của hắn cũng mau hơn!

"Cảm giác thế nào?" Trần Khánh hỏi.

"Có chút căng tức, còn có cảm giác hơi tê dại." Âu Dương Tiểu Mật thành thật trả lời.

"Ừm, vậy là có hiệu quả. Được rồi, giữ nguyên châm chừng mười lăm phút, trị liệu đã xong rồi." Trần Khánh nói xong, lập tức

vén rèm đi ra.

Chương 42 - Nhân Sinh Là Một Mảnh U Ám!!!

Trương Mỹ Lệ vội vàng đi tới, nôn nóng hỏi: "Bác sĩ Trần, cần trị liệu bao nhiêu ngày vậy?"

Trần Khánh trả lời: "Phải xem tình huống. Nhưng trước mắt, tổn thương thân thể do thuốc giảm cân gây ra cho cô ấy còn không quá nghiêm trọng, nếu sau khi châm cứu, cơ thể khôi phục tốt, có lẽ chậm nhất sẽ không vượt quá bảy ngày."

A?

Chậm nhất không vượt quá bảy ngày?

Trương Mỹ Lệ có chút kinh ngạc!

Cô còn cho rằng bệnh trạng của Âu Dương Tiểu Mật cần phải trị liệu ít nhất là một tháng thời gian, không nghĩ tới chỉ một tuần đã có thể giải quyết được rồi. Đúng là không ngờ nổi!

Nghe được chỉ cần trị liệu bảy ngày, trên gương mặt Âu Dương Tiểu Mật và Lạc Tiểu Khê phía sau mành đều nở nụ cười.

Nhưng vừa cười xong, Âu Dương Tiểu Mật đã phát sầu trở lại.

Bệnh thì sắp chữa khỏi rồi, nhưng chuyện giảm béo, cô ấy biết làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ về sau, cô bắt đầu phải kiêng khem khổ sở, mỗi ngày còn phải vận động sao?

Trời đất ơi!

Âu Dương Tiểu Mật cảm thấy nhân sinh là một mảnh u ám.

"Chuyện kia, bác sĩ Trần, nếu bệnh của Tiểu Mật chữa khỏi rồi, cô ấy còn có thể duy trì dáng người hiện tại hay không?" Trương Mỹ Lệ nói.

Không chỉ một mình Âu Dương Tiểu Mật quan tâm tới vóc dáng, Trương Mỹ Lệ cũng có chung mối quan tâm này.

Diễn viên, nhất là nữ diễn viên, tuyệt đối không thể mập.

Phải biết rằng, ở trước ống kính, mỗi một cân thịt của ngươi, nó đều có thể phóng đại đến hai ba cân cho ngươi biết mặt.

Một người bình thường, nhìn không mập, vậy mà lên TV một cái, sẽ có cảm giác đã béo lên một vòng.

Tình huống này chính là căn nguyên khiến cho các nữ diễn viên đều cực kỳ quan tâm tới dáng người của mình. Bọn họ sẽ điên cuồng o ép chính mình, chỉ hận không thể gầy thành một cây tia chớp.

"Chỉ cần khống chế được, không phàm ăn, những món ăn như cái lẩu linh tinh là tuyệt đối không thể ăn mỗi ngày. Sau đó, ngày thường nghỉ ngơi tốt, hoạt động một vài dạng bài tập hoặc môn thể thao thích hợp, muốn duy trì dáng người cũng không khó. Lúc trước, tôi đã đặt ra cho Lạc Tiểu Khê một phần thực đơn hàng ngày, chỉ cần cô ấy đi theo Lạc Tiểu Khê cùng nhau ăn, cùng nhau hoạt động, không chỉ có thể duy trì dáng người hiện tại, còn có thể cam đoan thân thể khỏe mạnh." Trần Khánh nói.

Thực đơn hàng ngày?

Âu Dương Tiểu Mật lập tức nghiêng đầu, hai mắt nhìn chăm chú vào Lạc Tiểu Khê, sau đó nhỏ giọng nói thầm: "Có thứ tốt lại không chia sẻ với chị đây, đúng là tra nữ (cặn bã)!"

Lạc Tiểu Khê dở khóc dở cười, nói: "Em mới ăn theo thực đơn này được hai, ba ngày thôi, hiệu quả còn chưa rõ ràng, sao dám chia sẻ cho Tiểu Mật tỷ?"

Âu Dương Tiểu Mật quệt miệng dỗi hờn: "Hừ."

Không đúng, vì sao cô lại muốn thứ mà anh chàng cứng nhắc kia cho rồi?

Âu Dương Tiểu Mật phục hồi lại tinh thần, lập tức cảm thấy xấu hổ và giận dữ.

Không phải chỉ là khống chế thể trọng thôi sao? Không ăn theo thực đơn hàng ngày của anh ta, cô cũng có thể làm được.

Trên mạng có rất nhiều loại thực đơn hàng ngày nha, cùng lắm thì cô tốn chút tiền đi mời một vị chuyên gia dinh dưỡng là xong.

Anh ta chỉ là một bác sĩ trung y, sao có thể giỏi giang hơn chuyên gia dinh dưỡng chứ?

Có Trần Khánh cam đoan, Trương Mỹ Lệ cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Rất nhanh, hơn mười phút đã trôi qua.

Âu Dương Tiểu Mật vẫn một mực bị ngân châm châm trong cơ thể, cũng cảm thấy trên người mình vừa xuất hiện một loại cảm giác lạ lẫm nhưng vô cùng kỳ diệu.

Ban đầu là cái bụng dần trở nên ấm áp, sau đó, loại cảm giác ấm áp này từ từ lan tỏa tới khắp các nơi trong cơ thể.

Một hồi nó chạy đến trước ngực, một hồi lại chạy đến đầu gối.

Trong quá trình này, ngẫu nhiên Âu Dương Tiểu Mật quay đầu lại quan sát, cô còn có thể nhìn thấy chiếc ngân châm nơi cổ tay mình vừa rung rung rất nhỏ, cảm giác như có một thứ gì đó vừa

kích thích nó vậy.

Thật thần kỳ nha!

Từ nhỏ đến lớn, từ xưa cho đến tận bây giờ, không cần biết là sinh bệnh gì, Âu Dương Tiểu Mật vẫn chưa từng tìm tới bác sĩ trung y khám bệnh.

Một phần là cô không quá tin tưởng bọn họ, một phần khác là chung quanh cuộc sống của cô, chưa từng nghe nói tới bất cứ một vị bác sĩ trung y đặc biệt lợi hại nào.

Mười lăm phút chấm dứt, Trần Khánh vén rèm lên. Hắn thuần thục gỡ ngân châm trên lưng Âu Dương Tiểu Mật xuống, rồi nói: "Được rồi, từ hôm nay về sau, cô không được uống thuốc giảm cân nữa, cũng không được ăn thứ quá đậm vị, nhiều dầu mỡ, cũng không thể uống đồ uống lạnh. Đồ ăn phải lấy thanh đạm là chủ, lúc không có việc gì, cứ đi theo Lạc Tiểu Khê cùng nhau rèn luyện, tới buổi tối cố gắng hết mức đừng thức đêm, nhất là suốt đêm chơi game. Đây là tối kỵ, cô có biết không?"

Suốt đêm chơi game?

Âu Dương Tiểu Mật kinh ngạc tới mức khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng đỏ lên!

Vì sao anh ta còn biết cả chuyện này nữa?

Chương 43 - Có Phải Tiêu Chuẩn Thu Phí Này Hơi Thấp Quá Hay Không???

Rõ ràng cô đã giấu giếm tất cả mọi người, cả Trương Mỹ Lệ cũng bị gạt, vậy mà anh ta chỉ dựa vào bắt mạch, lại sờ rõ mồn một toàn thân từ trên xuống dưới của cô rồi?

Thật là đáng sợ, tiếp xúc cùng người như thế còn chút riêng tư gì đáng nói nữa đây?

Âu Dương Tiểu Mật lập tức hạ quyết tâm, về sau nhất định phải cách Trần Khánh này xa một chút.

Anh chàng này chính là một cái camera hình người, còn là loại ba trăm sáu mươi độ toàn bộ không góc chết mới ghê chứ?

Lạc Tiểu Khê đứng một bên, lại cảm thấy sùng bái Trần Khánh không sao tả nổi.

Lúc trước, khi bắt mạch Trần Khánh cho cô, hắn đã làm cô chấn động một hồi không nhỏ, tới hiện tại, hắn càng dò xét ra toàn bộ những gì Âu Dương Tiểu Mật đang muốn giấu giếm.

Thủ đoạn bậc này, chỉ sợ bọn họ đến bệnh viện lớn, dùng mấy trăm đến hơn một ngàn vạn dụng cụ, cũng không tra xét kỹ hơn được.

"Bác sĩ Trần. Đa tạ anh. Cái kia, phương diện phí dụng..." Trương Mỹ Lệ thấy Âu Dương Tiểu Mật đã bắt đầu mặc áo vào, lập tức cười tủm tỉm theo sát Trần Khánh nói về chuyện tiền thuốc men.

Trần Khánh đã trở lại phía trước cái bàn công tác của mình, cũng nhanh chóng lấy ra giấy bút, nói: "Châm cứu rẻ hơn một chút, một lần hai trăm, tính cả phí chẩn đoán bệnh tổng cộng là hai trăm hai. Để tôi làm cho cô tờ đơn, cô đi nộp tiền là được."

Chỉ có hai trăm hai?

Ba người Âu Dương Tiểu Mật lập tức cảm thấy sửng sốt.

Phải biết rằng, nếu đi đến bệnh viện lớn, tiền cấp cứu cộng thêm trị liệu, ít nhất cũng phải mất từ mấy ngàn đến hơn vạn đồng, vậy mà nơi này chỉ lấy hai trăm hai, rẻ đến quá đáng nha.

"Bác sĩ Trần, có phải tiêu chuẩn thu phí này hơi thấp quá hay không?" Trương Mỹ Lệ kỳ quái nói.

Trần Khánh lại nở nụ cười: "Đây là lần đầu tiên tôi gặp được người cảm thấy bản thân nên trả nhiều tiền hơn một chút đó. Chẳng lẽ tôi tiết kiệm chút tiền cho mấy cô không được hay sao?"

Kỳ thực, trên phương diện thu phí này, đi khám trung y thường tương đối mơ hồ, ví dụ như những bệnh khác nhau, nhưng đều dùng châm cứu đến trị liệu, sẽ có mức thu phí giống nhau.

Chứ hoàn toàn không phải thấy bệnh của người này nghiêm trọng, thì lúc châm cứu bác sĩ sẽ lấy nhiều tiền hơn.

Nếu bác sĩ trung y lại làm như vậy, thì đúng là không hợp lý hợp tình.

Dù sao con người cũng không phải dụng cụ. Dụng cụ có phương thức kiểm tra bệnh tình, từ đó đưa ra giá cả nhưng con người lại không được, bắt mạch là xem toàn thân, đâu thể chỉ nhìn duy nhất một bộ phận nào đó trên người?

Trị liệu cũng vậy. thủ đoạn thường dùng nhất của trung y chính là châm cứu xoa bóp và kê đơn thuốc, không cần biết những

tật bệnh kia biến hóa như thế nào, thì thủ pháp xử lý vẫn là những thứ kia thôi.

Cho nên mới nói, trung y căn bản không thể hệ thống hóa hình thức thu phí y như tây y kia.

Cũng bởi vì loại trị liệu theo kiểu tam bản phủ (thoạt nhìn rất hung mãnh kỳ thực chẳng có tuyệt chiêu gì) của trung y này, mới khiến người bên ngoài nhìn vào, cứ ngỡ rằng đơn giản vô cùng, cho nên mới không thể thu phí cao hơn dù chỉ một đồng được.

Ví dụ như phí chẩn đoán bệnh của Hán Y Đường, cũng có thể gọi là phí biện chứng cũng được, bác bình thường sĩ là hai mươi, bác sĩ lợi hại hơn một chút là năm mươi, Triệu Ninh Quân chính là hai trăm.

Kỳ thực, ngay từ đầu Hán Y Đường cũng không đẩy ra thứ gọi là phí chẩn đoán bệnh này đâu, người tới đăng ký sẽ được các bác sĩ trực tiếp xem bệnh, tương đương với chẩn đoán bệnh miễn phí, chỉ lấy phí dụng trị liệu mà thôi.

Về sau này, do giá cả dược liệu tăng lên, tiền thuê nhà, tiền điện nước cũng tăng theo, rơi vào đường cùng, lão ba Trần Khánh đành phải đẩy ra một khoản gọi là phí chẩn đoán bệnh này.

Lúc ban đầu, cũng có người phản ứng với tình huống này. Bọn họ cảm thấy Hán Y Đường quá hắc. Nhưng trên thực tế, so sánh với kiểm tra ở bệnh viện, phí biện chứng của Hán Y Đường đã tương đương với giá cải trắng (giá cực kỳ rẻ) rồi.

Hiện tại, tùy tiện đi vào bất cứ một bệnh viện lớn nào đó, làm một hồi kiểm tra toàn thân, nếu trong túi không có một, hai ngàn, sao có thể làm được?

Điểm mấu chốt chính là, trong trường hợp bản thân không xuất hiện vấn đề gì quá lớn, chỉ cảm thấy thân thể không được

thoải mái, thì mất tiền đi khám, tới cuối cùng bệnh viện chỉ biết cho ra một cái kết luận như sau thôi: “Tinh thần của anh có vấn đề, không thoải mái là đau dây thần kinh.”

Có lẽ cũng vì có những bệnh viện lớn ở nơi này làm tham khảo, cho nên, kể cả khi Hán Y Đường đẩy ra phí chẩn đoán bệnh, khiến cho dân chúng oán than dậy đất, nhưng dần dà lâu ngày, mọi người cũng tiếp nhận công đoạn thu phí này rồi.

Dù vậy, vẫn như cũ có người cảm thấy Hán Y Đường thay đổi, phí tổn xem bệnh đắt hơn trước kia rất nhiều.

Lại nói, từ nhỏ Trần Khánh đã đi theo Triệu Ninh Quân, cho nên chuyện tự giác tiết kiệm tiền cho người bệnh, đã mưa dầm thấm đất vào con người hắn từ lâu. Có thể nói, trong lúc không quá chú ý tới, hắn đã nhiễm phải tật xấu này của Triệu Ninh Quân rồi.

Chương 44 - Kỳ Thật Xem Bệnh Cho Người Cũng Là Chính Mình Tu Tâm...

Trên thực tế, hắn hoàn toàn có thể tách cấp cứu và trị liệu ra, sau đó thu phí hai lần, làm như vậy có thể thu thêm một lần tiền châm cứu.

Trần Khánh biết đối phương nhất định có thể lấy ra được, với một tiểu hoa lưu lượng như Âu Dương Tiểu Mật, chỉ lấy hai trăm cũng tương đương với miễn phí, không lấy tiền rồi.

Nhưng Trần Khánh lại không làm được.

Từ nhỏ hắn đã học tập theo tấm lòng chân thành của đại y Tôn Tư Mạc. Và y đức từ sâu trong tâm khảm nói cho hắn biết, kỳ thật xem bệnh cho người cũng là chính mình tu tâm.

(Tôn Tư Mạc: là một thầy thuốc và nhà văn Trung Quốc vào giữa thời nhà Tùy và nhà Đường. Ông được mệnh danh là Vua Y học của Trung Quốc vì những đóng góp đáng kể cho nền y học Trung Quốc và sự chăm sóc chu đáo cho bệnh nhân của mình.)

Trị bệnh cứu người không có ranh giới, nhưng không thể vô đạo đức được.

Nếu người khác chỉ dùng hai trăm đồng, đã có thể mua được y đức của hắn, thì làm sao hắn phải khổ học trung y tới mười mấy năm đây?

"Bác sĩ Trần, lần này anh đã cứu mạng Tiểu Mật, cho nên hai trăm đồng quá là ít ỏi rồi. Nếu không như vậy, anh cho tôi Wechat,

để tôi biểu hiện một chút tâm ý, anh xem có được hay không?" Trương Mỹ Lệ nói.

"Không cần, Hán Y Đường chỉ lấy tiền nên thu. Tôi đã nói hai trăm hai, thì không thể thu ít hơn một đồng cũng không thể thu nhiều hơn một đồng. Nếu mấy cô không còn việc gì nữa, vậy mời đi thôi, chỗ này của tôi còn phải xem bệnh cho người khác." Trần Khánh khoát tay, bày ra dáng vẻ tiễn khách.

Trương Mỹ Lệ cười nói: "Đừng mà bác sĩ Trần. Nếu tất cả mọi người đều biết nhau cả rồi, thì thêm cái Wechat kết giao bạn bè cũng là chuyện rất bình thường. Hơn nữa về sau nếu thân thể có chỗ nào không thoải mái, chúng ta cũng có thể liên hệ tới. Anh xem, tốt xấu gì Tiểu Mật cũng là minh tinh, nếu cứ đến Hán Y Đường xem bệnh thế này, khó tránh khỏi nhiều người mắt tạp. Nếu bị người ta quay phim rồi tung lên mạng, nói không chừng sẽ tạo nên một đống tin đồn thất thiệt, cho nên..."

Trần Khánh lập tức giật mình, hỏi: "Cô muốn tôi tới tổ kịch trị liệu cho cô ấy?"

...

Trương Mỹ Lệ liên tục gật đầu: “Xin bác sĩ Trần cứ yên tâm, tôi cam đoan sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của anh, chỉ cần lúc anh rảnh rỗi, chạy tới trị liệu cho Tiểu Mật là được. Bất cứ khi nào anh tới cũng được, chúng ta đều ở tổ kịch chờ anh."

Trần Khánh lắc đầu nói: "Ngại quá, tôi không ra ngoài chữa trị. Nếu các cô có thể đến thì làm, không thể tới, xin mời đi tìm người khác cũng được. Căn bệnh này vốn chẳng khó khăn gì."

Chuyện này...

Trương Mỹ Lệ không ngờ thái độ của Trần Khánh lại kiên quyết như vậy.

Kỳ thực, cô đang muốn vận dụng chiêu thức dây dưa lằng nhằng, kéo gần quan hệ với Trần Khánh. Thử nghĩ mà xem, có một người bạn là bác sĩ trung y lợi hại như vậy, về sau muốn mở rộng nhân mạch đúng là không gì sánh được.

Cho dù không xét đến phương diện sự nghiệp, chỉ cần cam đoan bản thân mình cùng với bạn bè chung quanh khỏe mạnh, cũng vô cùng có lợi rồi.

Còn nguyên nhân thứ hai, trên thực tế, cô đang muốn sau khi đôi bên quan hệ thân thiết rồi, cô cũng muốn thử xem mình có thể kéo Trần Khánh vào công ty làm một nghệ sĩ hay không.

Dù sao với điều kiện ngoại hình của Trần Khánh, đã quá dư dả để lăn lộn trong vòng giải trí.

Nếu hắn còn có nhất nghệ tinh (một nghề thành thạo) nữa, thì quá tuyệt vời rồi, khẳng định có thể quét ngang vòng lưu lượng hiện tại.

Chỉ tiếc cô còn chưa kịp chứng thực ý tưởng của mình, ở ngay bước đầu tiên của kế hoạch, đã bị Trần Khánh vô tình từ chối rồi.

Trương Mỹ Lệ có thể nhìn ra, Trần Khánh chẳng hề coi trọng cái danh minh tinh kia.

Lại nói, một mỹ nữ minh tinh xinh đẹp như Âu Dương Tiểu Mật còn bị hắn dùng ánh mắt khó chịu để nhìn cơ mà? Giống như ở trong mắt hắn, minh tinh chẳng hề có quầng sáng xung quanh, bọn họ cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

"Mỹ Lệ tỷ, quên đi, ngày mai để em quấn kín một chút đến đây cũng được, dù bị người khác quay phim cũng không sợ, diễn viên còn không thể sinh bệnh ư?" Âu Dương Tiểu Mật nói.

"Được rồi." Trương Mỹ Lệ biết, Âu Dương Tiểu Mật chẳng hề đoán được một chút tâm tư nào của cô cả.

Cô bé ấy chính là như vậy, tâm tư đơn thuần đến mức không giống một cô gái trưởng thành ở tuổi hai mươi tư.

"Bác sĩ Trần, vậy chúng tôi đi trước đây, hôm nay thật sự rất cám ơn anh." Lạc Tiểu Khê nhoẻn miệng cười, hai tròng mắt lóe lên một tia dị sắc.

Không biết vì sao, rõ ràng Lạc Tiểu Khê đã trà trộn vào vòng giải trí khá lâu rồi, cũng chứng kiến cả ngàn cả vạn những gương mặt đẹp trai, nhưng vào lúc này, cô ấy lại cảm thấy vị bác sĩ Trần Khánh mặc áo dài màu trắng kia, có một loại đẹp trai tới độc đáo, không tìm được ở bất cứ nơi nào khác cả.

"Đi thong thả!" Trần Khánh nói.

Chương 45 - Lên Mạng Xem Video!

Sau khi đám người Lạc Tiểu Khê rời khỏi phòng mạch của Trần Khánh, lập tức bị những người bệnh khác phát hiện.

Có mấy người còn trực tiếp nhận ra Âu Dương Tiểu Mật, sau đó vội vàng cầm lấy di động bắt đầu liên tiếp quay chụp lại hình dáng của cô.

Nhưng đám người Âu Dương Tiểu Mật cũng không ở lại nơi này quá lâu. Bọn họ vừa rời khỏi Hán Y Đường, đã lên xe trực tiếp chạy về hướng tổ kịch rồi.

Trong phòng mạch, Trần Khánh thấy bốn bề vắng lặng, lập tức mở ra giao diện thuộc tính của mình.

【 Ký chủ: Trần Khánh 】

【 Biện chứng: 108/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 103/1000(Đăng Phong Tạo Cực), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 69/100(nhập môn)】

【 châm cứu: Châm thứ 135/1000(Đăng Đường Nhập Thất), ngải cứu 29/100(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí 】

【 y điểm: 55(mỗi 01 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

Ác! !

55 y điểm!

Âu Dương Tiểu Mật lại cống hiến cho hắn nhiều như vậy!

Không đúng, hẳn là trong số này còn có công lao của Vương Vũ và Lạc Tiểu Khê nữa.

Dựa theo tỉ lệ y điểm mới nhận được ngày hôm qua, lại so sánh với số liệu hôm nay, quả nhiên, châm cứu thực sự hiệu quả!

Xem ra hắn cần phải tăng mạnh cấp bậc của châm thứ mới được!

Tuy 55 y điểm có thể tăng năng lực khác lên tới Đăng Đường Nhập Thất, nhưng với hắn, phát triển cân đối tuyệt đối không hiệu quả bằng có nhất nghệ tinh.

Cứ giữ lại đi!

Chờ đến lúc có thêm 10 y điểm nữa, lại làm một lần hành động thúc đẩy châm thứ đột phá thêm một cấp.

Trong phòng khám, Trần Khánh lập tức ấn mở diễn đàn Long Y trên máy tính.

Mấy ngày này, hắn liên tục xem sách thuốc cổ cũng có chút mệt mỏi rồi, rất nhiều tri thức sau khi xem qua đều khó có thể tiêu hóa được.

Cho nên trong thời gian rảnh rỗi, hắn cũng dự định tự mình học châm cứu.

Dù sao ngoại trừ thêm điểm, thì tự mình học tập cũng có thể gia tăng điểm thuộc tính trong giao diện.

Mà rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, còn không bằng dành thời gian đấy để học tập.

Trên diễn đàn Long Y có rất nhiều mảng, ngoại trừ cung cấp diễn đàn y học để mọi người bốn phương trao đổi, còn cung cấp nhà y đạo cho mọi người cùng học tập.

Phần lớn những người tham gia trong mảng nhà y đạo, đều là các bác sĩ trung y mới vào nghề. Bọn họ sẽ ở đặt câu hỏi ở đây, và ngẫu nhiên cũng sẽ có đại lão xuất hiện.

Đương nhiên, trung y có rất nhiều phái hệ, ví dụ như phái Kinh Phương, phái Ôn Bệnh, phái Hỏa Thần ... do nhận thức và cách xử lý của mỗi người đối với bệnh tật không giống nhau, cho nên sinh ra quan điểm cũng có chút khác nhau.

[Phái Kinh Phương: chủ trị các loại bệnh: phong tê thấp, sa cơ quan, sốt cao, phong nóng lạnh, bệnh điên, vết thương do đao kiếm gây nên, chán ăn, bỏ ăn, nội, ngoại, phụ, nhi khoa.

Phái Ôn Bệnh: nghiên cứu về bệnh truyền nhiễm, ôn nhiệt bệnh – các loại bệnh có triệu chứng sốt, sốt cao đột ngột.

Phái Hỏa Thần: là một lưu phái y học quan trọng do danh y Trịnh Khâm An (1824~1911) sống ở Tứ Xuyên vào cuối đời nhà Thanh sáng lập ra. Lưu phái này lấy chú trọng dương khí, nổi danh về cách vận dụng phụ tử 附子 – nó là một loại dược liệu Đông y nha]

Cũng may tranh chấp là tranh chấp, bầu không khí thảo luận về tổng thể vẫn rất hài hòa.

Sau khi Trần Khánh tiến vào nhà y đạo, hắn lập rức nhấn vào giao diện video học tập.

Bên trong được phân loại rất tỉ mỉ, ví dụ như châm thứ, ngải cứu, mát xa, xoa bóp, nắn xương, đơn thuốc, chúc do, dược liệu ...mỗi loại đều có rất nhiều video tư liệu của học giả nổi tiếng.

Và tất cả những video này đều là miễn phí công khai!

Chỉ cần bạn muốn học, bất cứ lúc nào cũng có thể xem.

Trong thời đại mà phải trả phí cho tri thức này, diễn đàn Long Y có thể đưa ra hình thức cùng hưởng tri thức như này, thật là hiếm có, cũng tương đương với có cống hiến thật lớn cho trung y.

Lại nói, sau khi Trần Khánh tốt nghiệp đại học, hắn mới tình cờ biết được có một diễn đàn như vậy.

Phải nói rằng ngày ấy, hắn đến trường đi học nhưng chẳng hiểu gì cả, và gần như các giáo viên của trường đại học cũng không biết một chút gì về diễn đàn này.

Có thể nói, về cơ bản, diễn đàn Long Y chính là một trang web của các tổ chức dân gian, cho nên phía chính phủ không quá coi trọng nó.

Đây chính là nguyên nhân vì sao rất nhiều giáo viên trong trường học đều không biết đến nó.

Trần Khánh ấn mở phân loại châm thứ, lựa chọn video của đại sư Quách Bạch Gia.

Lão tiên sinh Quách Bạch Gia thay đổi nửa đường, bởi vậy thứ ông am hiểu nhất không phải châm cứu, mà là đơn thuốc.

Nhưng nói ông không am hiểu, chỉ là không am hiểu so với các danh y đại sư thôi, còn so với người mới nhập môn trung y như

Trần Khánh, trình độ của người ta phải cao thâm hơn rất nhiều.

Chương 46 - Linh Xu · Quan Châm Thiên

Có thể lấy ví dụ một cách đơn giản để hiểu chuyện này.

Nếu trình độ châm cứu của Trần Khánh có thể bằng một nửa của lão tiên sinh Quách Bạch Gia, thì cho hắn đến bất cứ một nhà trung y viện nào trong phủ Giang Hạ này, hắn cũng có tư cách đảm nhiệm vị trí bác sĩ điều trị chính (bác sĩ chủ trị).

"Hôm nay chúng ta sẽ nghe giảng về, 【 Linh Xu · Quan Châm Thiên 】trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, bài này và bài【 Tố Vấn · Châm Giải Thiên 】 kết hợp với nhau chính là nguồn gốc của châm cứu từ thời cổ đại. Có thể nói tất cả các kỹ thuật châm cứu sau này đều xuất phát từ lý luận cuốn sách ấy. Ví dụ như chúng ta thường nói châm pháp bổ tả đỉnh cấp, thiêu sơn hỏa và thấu thiên lương."

(Bổ tả: là hai nguyên tắc quan trọng trong trị liệu sử dụng. Bổ chủ yếu dùng cho trị liệu hư chứng, còn tả chủ yếu dùng cho trị liệu thực chứng. Trong châm pháp, bổ tả được vận dụng chủ yếu thông qua ứng dụng các thủ pháp khác biệt, từ đó sinh ra cường độ kích thích và đặc điểm khác biệt. Có rất nhiều chủng loại châm pháp bổ tả: Nghênh Tùy Bổ Tả, Đề Sáp Bổ Tả, Tật Từ Bổ Tả, Niệp Chuyển Bổ Tả…

Thiêu Sơn Hỏa là tên một thủ pháp châm thứ, thủ pháp này chia ra làm ba tầng dựa theo chiều sâu mũi châm, gồm: nông (thiên bộ), trung (nhân bộ), sâu (địa bộ), khi thao tác, từ nông đến sâu, mỗi lần ấn nhanh rút chậm chín lần, lặp đi lặp lại như thế vài lần, tới khi làm cho người bệnh cảm thấy ấm áp toàn thân hoặc

ấm áp cục bộ, thì rút châm, và ma sát để lỗ kim khép lại, có tác dụng dẫn kinh thông khí, ích dương bổ hư, chủ trị hết thảy các bệnh chứng phong- tê- thấp, hư hàn, cảm mạo

Thấu Thiên Lương là tên một thủ pháp châm cứu, chia độ sâu làm ba tầng, nông (thiên bộ), trung (nhân bộ), sâu (địa bộ), khi thao tác từ sâu đến nông, mỗi lần rút nhanh ấn chậm sáu lần, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, tới khi người bệnh có cảm giác mát lạnh toàn thân hoặc cục bộ thì rút châm, không ma sát làm đóng lỗ châm, có tác dụng tản dương lui nhiệt)

"Trong đó thiêu sơn hỏa xuất phát từ【 Tố Vấn · Châm Giải Thiên 】nói rằng: 'Khí hư thì bổ cho thực, đợi cho tới lúc khí đến dưới châm đã nóng mới thôi, vì khí thực thì nhiệt', sau được Từ Phượng đời nhà Minh ghi trong 《 Châm Cứu Đại Toàn 》 là 《 Kim Châm Phú 》 gọi tên là thiêu sơn hỏa, cũng trình bày kỹ càng tỉ mỉ phương pháp thao tác và phạm vi chủ trị."

"Trung y có bản chất không giống những ngành khác. Nó vốn không phát triển theo thời đại, chỉ là đang không ngừng tiến bộ. Căn cứ theo lịch sử trung y được ghi chép lại, từ lúc nó xuất hiện, đã có sẵn một hệ thống lý luận cực kỳ hoàn chỉnh rồi. Ví dụ như 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, một bộ lý luận đã ra đời từ hàng ngàn năm về trước, nhưng đến hiện giờ, khi chúng ta học tập trung y vẫn cần phải lấy nó làm tiêu chuẩn. Các tác phẩm sáng tạo mới của hậu thế, chỉ tới 《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》 là đỉnh điểm, từ đó về sau, không còn một bộ sách thuốc nào có thể vượt qua tiền nhân nữa."

"Cho nên, khi chúng ta ở học tập châm cứu, nhất định phải bắt đầu từ nội dung cốt lõi nhất. Những thứ mà đời sau sáng tạo nên, gần như chỉ là đột phá về mặt kỹ xảo, nhưng trăm sông vẫn đổ vào một biển, thứ căn bản nhất vẫn nằm trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 ..."

Trong video, Quách Bạch Gia lão tiên sinh nhẹ giọng nói ra,

còn Trần Khánh vô cùng nghiêm túc lắng nghe.

Các giáo viên trong trường học cũng từng giảng qua《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, nhưng phần lớn đều là sơ lược, không hề khai thác sâu về nội dung trong đó.

Đương nhiên, việc này cũng không có thể trách các giáo viên trong trường học được, bởi vì chính bản thân họ cũng không hiểu. Hơn nữa số tín chỉ mà sách cổ trung y chiếm cũng kém học thuyết tây y, bởi vậy, điểm bọn họ cần chú trọng chắc chắn sẽ khác.

"Châm những thứ bình thường đã đòi hỏi sự khéo léo, châm vào cơ thể con người càng phải chú ý hơn. Chín châm thích hợp, mỗi loại đều có tác dụng riêng, dài, ngắn, lớn, nhỏ, đều có cách dùng riêng. Nếu không dùng đúng mục đích, chẳng những bệnh tật không tiêu trừ, còn có thể di chuyển..."

"Chín loại châm pháp này ứng với chín loại biến hóa khác nhau. Học một ngày chỉ gọi là biết cách du thứ, còn người chân chính am hiểu du thứ, phải châm thật nhiều trải qua huỳnh du, mông du cũng...Tiếp theo, tôi sẽ biểu thị cho mọi người xem một chút, cái gì được gọi là du thứ."

(Du thứ: chỉ châm vào huyện Ngũ Thâu. Huyệt Ngũ Thâu là năm huyệt vị phân bố tại mười hai kinh mạch ở bả vai, khuỷu tay, đầu gối dưới: tỉnh, huỳnh, du, kinh, hợp)

Trần Khánh từng đọc qua bài viết này, hắn cũng hiểu được ý nghĩa ở trong đó.

Giảng giải về【 Linh Xu · Quan Châm Thiên 】đơn giản chính là, có chín loại châm pháp thích ứng với các loại bệnh khác nhau. Tiếp theo, có mười hai loại châm pháp thích ứng với mười hai loại kinh mạch bất đồng, trong đó có năm loại châm pháp dùng để trị liệu các chứng bệnh có liên quan đến ngũ tạng, tổng hợp lại chính là hai mươi sáu loại thủ pháp châm cứu.

Cho nên đời sau gọi chung là quan châm hai mươi sáu thứ.

Chương 47 - Du Thứ Hoàn Mỹ!

Thủ pháp châm cứu chủ yếu được sử dụng ở cổ đại, chính là dùng phương pháp khác nhau để giải quyết các loại mâu thuẫn về bản chất khác biệt.

Cái gọi là "Bệnh bất đồng châm, châm bất đồng pháp", nói chính là đạo lý này.

Nhưng mà, biết là một chuyện, có thể làm được hay không lại là một chuyện khác.

Ở rất nhiều thời điểm, trung y chính là như vậy, rõ ràng đầu óc đã biết mình cần phải làm gì rồi, con mắt cũng nhìn rõ ràng rồi, nhưng đến lúc tự tay thao tác, lại bị hiện thực hung hăng tát cho một cái tỉnh mộng.

Trần Khánh nhìn thấy lão tiên sinh Quách Bạch Gia đang biểu thị du thứ trong video, hắn cũng lấy ra ngân châm và huyệt vị tiểu nhân để luyện theo.

Ngay khi hắn ngân châm cắm vào thân thể huyệt vị tiểu nhân, trong đầu lại nhảy ra một âm thanh nhắc nhở.

"Nhận thấy ký chủ đang chủ động học tập các kỹ năng. Đang bắt đầu phân tích... Phân tích kết thúc, ký chủ học được Linh Xu · Quan Châm Thiên —— Du Thứ trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, ký chủ có thể dùng y điểm để nâng cao đẳng cấp kỹ năng này."

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 108/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn

3/100(nhập môn), vấn chẩn 103/1000(Đăng Phong Tạo Cực), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 69/100(nhập môn)】

【 châm cứu: Châm thứ 135/1000(Đăng Đường Nhập Thất), ngải cứu 29/100(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Du Thứ 0/1(sơ cấp)】

【 y điểm: 55(mỗi 01 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

Trần Khánh nhìn thấy thanh kỹ năng của mình đột nhiên trống rỗng sinh ra thêm một lựa chọn, lại đúng là kỹ năng Du Thứ mà hắn vừa luyện tập.

Không chỉ như vậy, đằng sau Du Thứ này còn có dấu "+" biểu hiện tiến độ. Thực hiển nhiên, kỹ năng này cũng có thể thêm điểm.

Rất thú vị nha!

Nói cách khác, thứ mà hắn tự mình học tập, chính là kỹ năng chủ động.

Và kỹ năng chủ động có thể dùng y điểm để nâng cao cấp bậc!

Linh Thức và Đắc Khí, đều là kỹ năng bị động mà hắn đạt được, cho nên không thể dùng y điểm tiến hành tăng lên.

Vậy hiện tại, chỉ cần hắn không ngừng học tập kỹ năng mới, là có thể thông qua y điểm tăng mấy loại kỹ năng này lên tới cấp bậc

tương đối cao thật nhanh rồi?

Hắc!

Trần Khánh có chút hưng phấn!

Vậy thử xem sao!

Trần Khánh lập tức bỏ thêm 01 y điểm cho Du Thứ. Ngay sau đó, cấp bậc Du Thứ đã phát sinh thay đổi nháy mắt.

【 Du Thứ 9/10(trung cấp) 】

Đã lên tới trung cấp rồi?

Trần Khánh lại bỏ thêm 01 y điểm.

【 Du Thứ 19/100(cao cấp) 】

Hoắc!

Vậy nhìn xem rốt cuộc Du Thứ cao cấp là cái gì đây.

Trần Khánh lập tức dùng ngân châm thí nghiệm một chút ở trên người chính mình. Một khắc trước khi ngân châm chui vào huyệt vị, hắn có cảm giác thủ pháp của bản thân cực kỳ thuần thục, tựa như đã trải qua rất nhiều năm huấn luyện rồi, niết châm, đâm huyệt, buông tay, những động tác này rất đơn giản, gần như giống hệt những động tác của lão tiên sinh Quách Bạch Gia trong video.

Có cảm giác rồi!

Trần Khánh nhận thấy rất rõ ràng, sau khi ngân châm chui vào thân thể, bộ phận kia bắt đầu sinh ra biến hóa rất nhỏ.

Nhưng trên người hắn chẳng có bệnh tật gì, cho nên châm thứ chỉ vẻn vẹn sinh ra một chút biến hoá về cảm giác mà thôi, tạm

thời còn không biết được phương diện trị liệu như thế nào.

Nhưng chỉ vẻn vẹn là thủ pháp thôi, Trần Khánh đã có được chừng bảy thành công lực của lão tiên sinh Quách Bạch Gia rồi.

Đương nhiên, đây chỉ vẻn vẹn là Du Thứ, một trong số rất nhiều loại thứ pháp mà thôi, đổi một loại thứ pháp khác, Trần Khánh hắn vẫn là một kẻ cùi bắp.

Di?

Ngay tại thời điểm Trần Khánh cẩn thận quan sát giao diện thuộc tính, bỗng nhiên hắn phát hiện ra trị số biểu hiện của hạng mục châm thứ kia đã xảy ra biến hóa.

【 châm cứu: Châm thứ 155/1000(Đăng Đường Nhập Thất)... 】

Vì sao lại trống rỗng nhiều thê, 20 điểm rồi?

Đúng rồi!

Vừa rồi hắn mới bỏ thêm 02 y điểm vào kỹ năng Du Thứ.

Chẳng lẽ khi hắn thêm điểm cho kỹ năng, loại tăng cường này cũng phản ánh lên trị số của thuộc tính cơ sở?

Trần Khánh vừa phát hiện ra đại lục mới, niềm vui lập tức leo lên tận lông mày.

Làm như vậy, không phải hắn vừa có thể dùng y điểm học tập thủ pháp châm thứ mới, vừa có thể đồng thời đề cao cấp bậc châm thứ rồi?

Sách sách sách!

Vậy còn chờ gì nữa?

Tiếp tục thăng cấp Du Thứ thôi!

Trần Khánh lập tức trực tiếp dùng y điểm điên cuồng gia tăng cho Du Thứ.

Nhưng ngay khi trị số Du Thứ đạt đến con số 100, giao diện thuộc tính lại cho ra một lời nhắc nhở.

【 Du Thứ đã thăng cấp hoàn mỹ, không thể tiếp tục tăng lên! 】

【 Du Thứ 100/100(hoàn mỹ) 】

Kỹ năng này hoàn mỹ rồi?

Trần Khánh không nghĩ tới, hắn chỉ dùng chừng 11 y điểm, đã tăng Du Thứ lên tới cấp bậc hoàn mỹ rồi.

Nhưng tinh tế suy ngẫm lại một chút, dường như giao diện thuộc tính này còn thiếu của hắn 009 y điểm.

Trường hợp này có được tính là nó ăn hoa hồng hay không?

Quên đi!

Trần Khánh cũng không phải người keo kiệt.

Chút y điểm hắn vẫn có thể bỏ ra được!

Chương 48 - Đắc Khí Là Gì?

Trần Khánh nhìn thấy 44 y điểm còn dư lại, cũng không qua loa, lại tiếp tục học tập kỹ năng ống châm thứ pháp kế tiếp của lão tiên sinh Quách Bạch Gia.

(Ống châm: là một loại ống tròn nhỏ được làm từ kim loại hoặc nhựa, kim châm cứu được đặt vào trong ống, sao cho thân ống phải ngắn hơn kim châm cứu, khi sử dụng, dùng tay trái đặt ống tại huyệt vị, tay phải đè lên phần đuôi của kim châm cứu lộ ra bên ngòai ống, để châm nhanh chóng đâm vào da...)

Kết quả là khoảng nửa giờ sau, dưới tình huống toàn bộ y điểm đều được dùng hết sạch, Trần Khánh đã nắm giữ tổng cộng năm loại Quan Châm Thứ Pháp đạt tới cấp bậc hoàn mỹ.

Lần lượt là Du Thứ, Viễn Đạo Thứ, Kinh Thứ, Lạc Thứ, Phân Thứ.

(Viễn Đạo Thứ: là châm cứu từ xa, có câu nói: "Người sử dụng Viễn Đạo Thứ, bệnh ở trên, tay ở dưới, nhưng vẫn có thể châm đúng vào kinh mạch", hiểu theo nghĩa rộng, có thể dùng huyệt ở tứ chi, để điều trị tất cả các loại bệnh trên đầu, mặt, thân thể, lục phủ ngũ tạng...

Kinh Thứ: chỉ phương pháp châm vào những phần kinh mạch bị tắc nghẽn, biểu hiện bên ngoài là ấn vào thấy đau, tụ huyết...

Lạc Thứ: chỉ phương pháp đâm kim châm cứu vào những mạch máu nông dưới da

Phân Thứ: chỉ phương pháp đâm kim vào khe hở những phần bắp thịt chạy thẳng)

Năm loại thứ pháp này tương đương với thủ pháp châm thứ cơ sở nhất, cũng giống như muốn học toán, cần phải thuộc lòng bảng cửu chương vậy, không trải qua rèn luyện cơ sở, rất khó có thể leo tiếp lên cao.

Quan châm hai mươi sáu thứ, chính là tất cả cơ sở lý luận về châm thứ.

Đến khi nào Trần Khánh có thể học xong toàn bộ quan châm hai mươi sáu thứ, cũng tương đương với học xong toàn bộ cách châm cứu, tốc độ châm cứu của hắn sẽ trở nên nhanh hơn, thậm chí hiệu quả trị liệu cũng tốt hơn những người khác.

Sau khi Trần Khánh nắm giữ năm thứ pháp cơ sở này, thuộc tính châm thứ của hắn cũng từ con số 135 ban đầu, tăng tới 685.

Chỉ kém 315 đã đạt đến con số 1000.

Hiện tại hắn có chút ngứa ngáy tay chân, cũng không biết so sánh với những bác sĩ khác Hán Y Đường, trình độ châm thứ hiện tại của hắn là mạnh hay yếu.

Đáng tiếc trung y không giống như luyện võ. Cảnh giới võ học cao thấp còn có thể nhận biết thông qua phương thức trực tiếp ganh đua trên sân đấu, còn so tài trung y, chỉ được thể hiện bằng phương thức duy nhất đó là, hiệu quả trị liệu.

Nhưng mà bệnh trạng khác biệt, trình độ châm cứu của cá nhân cũng sẽ xuất hiện sai lệch không nhỏ.

Tuy hiện giờ Trần Khánh đã học xong Quan Châm Thứ Pháp, nhưng đứng trước một chứng bệnh nào đó nằm ngoài năm loại đã học, hiệu quả trị liệu bằng châm cứu của hắn cũng không nhất định có thể mang đến tác dụng.

Nhưng Trần Khánh nghĩ đến chuyện so tài, chỉ vẻn vẹn là tò mò một chút, chứ không phải là hiếu chiến!

Và ý tưởng này cũng chỉ chợt lóe mà qua nhanh thôi.

Sau khi Trần Khánh dùng hết tất cả y điểm, coi như thắng lợi trở về, hắn lại tiếp tục lướt khắp nơi trong diễn đàn Long Y.

Hắn đã trông thấy không ít người đăng bài trong khu vực nhà y đạo, trong đó cũng có những bài post xuất phát từ những người cùng học tập kỹ thuật châm thứ của lão tiên sinh Quách Bạch Gia với hắn.

"Nhóm đại lão, chẳng hiểu vì sao, rõ ràng ta đã nghiên cứu thật kỹ video của Quách Bạch Gia tiên sinh rồi, nhưng vẫn không rõ nên dùng Du Thứ như thế nào?"

Trần Khánh tò mò ấn mở bài post nọ.

"Ta đã xem đi xem lại khoảng mười lần, nhưng đến hiện giờ vẫn không bắt được trọng điểm. Về phương diện thủ pháp, ta tự nhận bản thân đã học được bảy, tám phần, nhưng sau khi hạ châm, luôn không cảm giác được, đến tận bây giờ ta cũng không biết bản thân đã sai ở nơi nào, có đại lão nào có rảnh chỉ điểm một chút hay không?"

Lâu chủ Mì Heo Kho Tàu còn đăng kèm theo một cái video ghi lại cảnh gã tự mình luyện tập.

Trong video, Mì Heo Kho Tàu dùng thân thể của chính mình thử châm, nhìn ra được gã vừa mới bắt đầu học tập, thủ pháp còn chưa quá thuần thục, nhưng cũng không phạm phải sai lầm quá lớn.

Chỉ gặp phải một chút vấn đề về chi tiết, mà bản thân gã vẫn chưa nắm giữ được.

Ví dụ như góc độ tiến châm, sau khi đâm vào sẽ đâm sâu bao nhiêu, hết thảy những chi tiết này vẫn còn một chút tỳ vết.

Sau khi bài post được phát ra, phía dưới nhận được rất nhiều bình luận.

"Lâu chủ học rất tốt, giỏi hơn ta rồi."

"Mới xem chừng mười lần đã học được thuần thục vậy rồi, vừa nhìn đã biết có cơ sở từ trước!"

"Đến bây giờ, ta còn không dám châm lên người mình đâu, lâu chủ thật mạnh mẽ!"

"Lâu chủ không thấy cảm giác có phải bởi vì hạ châm không Đắc Khí hay không?"

"Đại lão trên lầu, ta dã xem thiệt nhiều bài post đều thấy bọn họ nói tới chuyện hạ châm Đắc Khí, rốt cuộc cái gì là Đắc Khí vậy?"

"Đúng đúng đúng, ta vừa học trung y, cũng không quá hiểu khí là gì."

"Ta xem có người nói Đắc Khí, cũng có người nói Khí Chí, rốt cuộc hai khái niệm này có cái gì khác nhau?"

"Trên lầu đừng hỏi, ý tứ của hai khái niệm này cũng tương tự nhau thôi."

"Đúng là người kể chuyện lý tưởng, đại lão, bắt đầu bài giảng đi."

"Đắc Khí quá đơn giản còn gì, chỉ cần làm cho người ta cảm thấy căng nhức, cái này được gọi là Đắc Khí."

Chương 49 - Quan Niệm Cực Kỳ Sai Lầm!

Hạ châm Đắc Khí, đây là một phần cốt lõi nhất của châm thứ.

Không làm được điều này cũng tương đương với chưa học được châm thứ, tự nhiên cũng không chữa được bất cứ bệnh tật nào cả.

Từ sau khi Trần Khánh có được kỹ năng bị động Đắc Khí này, khi hắn hạ châm, cũng có thể trăm phần trăm hoàn thành Đắc Khí.

Mà kỳ thật cái gọi là Đắc Khí này, vốn không phải toàn bộ đều dựa vào cảm giác của người bệnh.

Hiện tại, có rất nhiều giảng viên đại học dạy châm cứu, đều sẽ nói với sinh viên của mình như sau, sau khi em hạ châm xuống, người bệnh cảm nhận được căng nhức, đó nghĩa là hạ châm Đắc Khí.

Nhưng bọn họ lại không biết, khi châm sai huyệt vị, người bệnh cũng có cảm giác căng nhức tương tự như vậy.

Bởi vậy, nếu chỉ dựa vào cảm giác của người bệnh để phán đoán xem mình hạ châm có chuẩn xác hay không, cũng đã phạm vào cực sai lầm lớn rồi.

Đây cũng là ý nghĩa chân chính của khái niệm Đắc Khí mà Trần Khánh mới lĩnh ngộ ra, từ sau khi hắn đạt được kỹ năng bị động.

Từ Đắc Khí này xuất phát từ 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, trong đó có một đoạn như vậy, "Hút vào bên trong châm, không cho khí

ngang ngược, lấy yên tĩnh kéo dài, không để tà phát tán, hút xong lại chuyển châm, lấy Đắc Khí làm nguyên do" .

Nói trắng ra là, ngay sau khi ngân châm đâm vào huyệt vị, mũi nhọn của ngân châm ở trong cơ thể người bệnh sẽ sinh ra một loại cảm giác đặc thù. Cái này gọi là Đắc Khí.

Cảm giác này cũng sẽ theo ngân châm truyền đến ngón tay của bác sĩ, tựa như người buông cần cảm nhận được con cá đớp câu vậy.

Lại hình tượng hơn một chút, cảm giác này cũng tương tự như ngươi và bạn gái tập thể dục buổi sáng, chẳng qua loại cảm giác rung động cả linh hồn truyền lại sau khi châm thứ không mạnh như thể dục buổi sáng đâu. (Bởi vậy đừng tìm cảm giác từ quá trình đâm châm vào cơ thể nhé các thanh niên)

Cho nên, chỉ dựa vào cảm giác của người bệnh để xác nhận xem mình hạ châm có Đắc Khí hay không, là biện pháp rất không thỏa đáng, cũng rất dễ xuất hiện sự cố chữa trị.

Đương nhiên, châm thứ là thủ đoạn trị liệu giá rẻ nhất trong trung y, nhưng nếu một vị bác sĩ học nghệ không tinh, lại mạo muội sử dụng thủ đoạn châm thứ, tới lúc phạm phải sai lầm, sẽ tạo thành thương tổn cực kỳ đáng sợ cho người bệnh.

Haizz… Nói tóm lại, cái nghề bác sĩ trung y này không sợ tân thủ, cũng không sợ lão nhân, chỉ sợ loại người mới học chừng năm, sáu năm, đã tự cho là bản thân có thể chữa khỏi hết thảy các loại bệnh trên đời.

Thường thường, những người tự cảm thấy y thuật của mình siêu quần, lại không có một chút kính sợ nào trong lòng, chính là kẻ dễ gây nên tai nạn chết người nhất!

Trong bài đăng, còn có người gộp chung Đắc Khí và Khí Chí

vào làm một.

Đây cũng là một quan niệm cực kỳ sai lầm.

"Đắc Khí" được nhấn mạnh là tuân theo chính khí, khác biệt với "Châm cảm" (cảm giác khi châm).

"Khí Chí" lại cần phải căn cứ vào sự biến hóa của mạch tượng trước và sau khi châm thứ để phán đoán, là điểm mấu chốt để nhận biết xem châm thứ có hữu hiệu hay không. Trong các loại thủ pháp trị liệu bằng châm thứ, đúng là dựa trên cơ sở "Đắc Khí" để "Điều khí", từ đó đạt tới hiệu quả "Khí Chí".

Nói trắng ra, Đắc Khí là dấu hiệu bắt đầu chữa bệnh, mà Khí Chí lại là dấu hiệu chấm dứt chữa bệnh.

Trần Khánh ngồi đọc hồi lâu, thấy không có người trả lời chủ bài post này, hắn cũng đơn giản tự mình ra trận một lần, viết cảm ngộ về Đắc Khí của bản thân ở bên dưới bài post, trả lời cho đối phương.

Nào biết Trần Khánh vừa trả lời xong, giao diện của hắn lập tức nhảy ra một tin tức.

"Ha hả, không hiểu lại giả vờ là hiểu, tài khoản mới hai cấp cũng lên đây giả vờ làm đại lão? Thứ khiến người ta phiền nhất khi học trung y chính là đám gà mờ thích lên mặt dạy đời như các ngươi đó. "Đắc Khí" là dấu hiệu của khí trong huyệt, cũng là triệu chứng Khí Chí sau khi hạ châm, càng là điều kiện tiên quyết của châm thứ bổ tả. Hình thức biểu hiện vừa có "Nhanh mà mạnh" "Nặng rít căng" "Nhẹ trơn chậm" và "Châm hạ nhiệt" "Châm hạ hàn" hiển lộ ra tính Đắc Khí, cũng có "Châm mắc (đi lạc) vào ngõ hẻm" ẩn đi tính Đắc Khí, cùng với "Từ từ mà thong thả" của cốc khí cho thấy trạng thái "Khí Chí" điều động, mang theo ý nghĩa sâu xa biểu hiện ra hai phương diện "Khí Chí sinh ra do hạ châm" cùng với "Khí Chí biểu hiện do bệnh trạng", bởi vậy, về mặt nội hàm, Khí Chí

sinh ra do hạ châm cũng tương tự như Đắc Khí."

(Cốc khí: chỉ thứ vật chất tinh vi được tỳ vị tiêu hóa, hấp thu từ đồ ăn thức uống)

Hoắc, có một vị bác sĩ thâm niên của phái Học Viện nhảy ra này!

Phải biết rằng, trong giới Trung Y, ngoại trừ các loại phái hệ dân gian, cũng mơ hồ xuất hiện những phái hệ khác của phía chính phủ.

Nhưng những phái hệ này được phân chia khá đơn giản, một là phái Học Viện, hai là phái Sư Thừa.

Chương 50 - Hiện Trạng Của Đại Học Trung Y!

Có một nhóm người tự học trung y, cũng được xếp vào phái Sư Thừa.

Phân chia ra như vậy, bởi vì ngọn nguồn tri thức chủ yếu của một bộ phận người học tập trung y này, chính là sách cổ trung y, có bản chất khác với sách giáo khoa trong học viện.

Trình độ của những người này cũng chênh lệch không đồng đều, hoàn toàn không thể dùng một tiêu chuẩn để đong đếm.

Nhưng trên cơ bản, chỉ có rất ít người đạt tới trình độ cao.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho những bác sĩ trung y xuất thân từ phái Học Viện, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ xem thường những bác sĩ trung y dân gian.

Đương nhiên, bên ngoài mọi người vẫn giữ thái độ tôn trọng lẫn nhau, khinh bỉ chỉ là thái độ ngấm ngầm biểu hiện sau lưng thôi.

Nhưng khi lên tới mạng internet loại khinh bỉ này lại bị đám người kia biểu lộ thẳng thừng, không thèm che giấu.

Trần Khánh hoặc ít hoặc nhiều cũng có hiểu biết một chút về cách suy nghĩ của các bác sĩ trung y phái Học Viện, bởi vì bản thân hắn cũng xuất thân từ phái Học Viện.

Chẳng qua, từ nhỏ hắn đã lớn lên ngay tại Hán Y Đường, hơn nữa còn có không ít thời gian đi theo bên cạnh Triệu Ninh Quân học tập ông ấy, cũng coi như nửa phái Sư Thừa.

Mà cũng vì nguyên nhân có Triệu Ninh Quân, khiến cho hắn ôm thành kiến rất lớn đối với những kiến thức trung y học được từ trên trường đại học.

Vài năm trước, có lần Trần Khánh còn cầm sách giáo khoa được giảng dạy trong trường học của mình đi tới hỏi Triệu Ninh Quân, lúc ấy, ông xem xong sách giáo khoa, chỉ biết đứng yên một chỗ, chậm rãi lắc đầu, tuy một chữ cũng không nói, nhưng từ vẻ mặt của Triệu Ninh Quân, Trần Khánh rất dễ dàng nhìn ra vẻ ghét bỏ trong đó.

Hiển nhiên, ở trong mắt Triệu Ninh Quân, đống sách giáo khoa này chính là một đống giấy lộn, vô dụng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Triệu Ninh Quân thường xuyên dặn dò Trần Khánh cần phải đọc nhiều sách cổ trung y một chút.

Sự thật cũng chứng minh, đúng là sau mỗi một khóa sinh viên học tập năm năm, rồi tốt nghiệp đại học Trung Y Bắc Kinh như đám người Trần Khánh, có rất ít người thực sự chữa được bệnh!

Không, đừng nói tới chuyện chữa bệnh, chỉ tính tới bắt mạch thôi, cũng chẳng được mấy người am hiểu.

Nói đơn giản thế này, đám sinh viên tốt nghiệp bọn họ chỉ có một đống lớn lý luận trong người, nói ra cũng đạo lý rõ ràng, nhưng bệnh gì cũng chẳng biết khám.

Đây là hiện trạng của đại học Trung Y.

Nếu không phải Trần Khánh có kinh nghiệm của mười mấy năm sư thừa, chỉ sợ hiện tại, hắn cũng không thể độc lập vấn chẩn được.

Suy cho cùng, trung y tuyệt đối không phải loại y học có thể sản xuất hàng loạt!

Trần Khánh nhìn thấy có người trực tiếp châm biếm bản thân trên diễn đàn, trong lòng lập tức vui vẻ.

Kỳ thật ở trước kia, hắn cũng cho rằng hai khái niệm Đắc Khí và Khí Chí này nó khá là tương tự với nhau.

Cũng chẳng trách được hắn, bởi vì trên sách giáo khoa cũng dạy như thế, thậm chí còn có rất nhiều luận văn trình bày và phân tích trong trung y trực tiếp nêu lên lý do, vì sao "Đắc Khí" cùng "Khí Chí" lại khá tương tự với nhau như vậy.

Ừm… thoạt nhìn bọn họ đưa ra luận cứ và phân tích về tình huống này đều cực kỳ hợp lý.

Nhưng Trần Khánh vẫn có cảm giác, trong chuyện này có tồn tại vấn đề.

Bởi vì nếu ý nghĩa của Đắc Khí và Khí Chí tương tự nhau như vậy, thì vì sao trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 lại phải dùng tới hai câu để tiến hành trình bày về chúng nó?

Phải biết rằng, phần lớn các bộ sách thuốc cổ đều tích chữ như vàng, nhất là 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Bộ sách này đã trải qua mấy ngàn năm lịch sử, nhưng gần như không một ai từng tiến hành cắt giảm bớt câu văn bên trong.

Nếu Đắc Khí và Khí Chí giống nhau, thì vì sao có nhiều đại lão trong giới y học như vậy, nhưng chưa một ai từng có ý định cắt bỏ phần dư thừa trong cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》kia?

Sau này, Trần Khánh từng mang nghi vấn này tới hỏi Triệu Ninh Quân, ông ấy nghe xong, chỉ hé miệng cười cười, sau đó mới quay sang hỏi hắn: “Có phải ở thời điểm các giảng viên trong trường học dạy cháu về kỹ năng châm thứ, bọn họ đã nói rằng sau khi Đắc Khí cần phải lưu châm ba mươi phút hay không?”

Trần Khánh nói: “Đúng vậy, các thầy cô dạy cháu như thế.”

Sau đó, Triệu Ninh Quân mới cười giải thích: “Sở dĩ các giảng viên trong trường học dạy như thế, chính vì bọn họ cũng không quá rõ ràng, rút cuộc Đắc Khí và Khí Chí khác nhau ở đâu.”

Khái niệm "Khí Chí" được trình bày《 Hoàng Đế Nội Kinh 》như thế này.

"Châm thứ là yêu cầu, Khí Chí là hữu hiệu, nếu thực sự có hiệu quả, sẽ như gió đến mây tan, bầu trời trong xanh phản chiếu dưới mặt hồ trong sạch, đó là đạo của châm thứ" .

Nói cách khác, Khí Chí xuất hiện, là có thể rút châm!

Cổ nhân cũng không quy định, khi châm thứ nhất định phải châm bao nhiêu thời gian, bởi vì bệnh trạng của mỗi người vốn không giống nhau, kể cả những người khác nhau mắc cùng một loại bệnh, thời gian châm thứ cũng không giống nhau.

Chương 51 - Ai Là Kẻ Vô Tri?

Diễn giải thì dài, nhưng chung quy lại chỉ cần tóm tắt bởi một dòng thôi, khi bác sĩ cảm nhận được Khí Chí, là có thể rút châm!

Căn bản là không có một chút nội dung cứng nhắc nào hướng dẫn bác sĩ cần phải lưu châm ba mươi phút như vừa nói.

Cho nên, thoạt nhìn cứ tưởng lưu châm ba mươi phút là khoa học nghiêm cẩn, kì thực lại là vớ vẩn tột cùng.

Tựa như rất nhiều người học tây y thường xuyên cười nhạo trung y khi bốc thuốc thường xuyên dùng mấy từ ngữ như "Một chút", "Số lượng vừa phải", bọn họ cho rằng, trung y không nói được số lượng rõ ràng, là thế nào cũng được…

Loại thái độ này làm sao có thể chữa bệnh được?

Nhưng bọn họ lại không biết, loại tính linh hoạt này mới chính là điểm trí tuệ của trung y.

Bởi vì gần như phương thức bốc thuốc của trung y, đều căn cứ vào bệnh trạng người bệnh.

Nếu như các trường đều dạy học sinh liều lượng đã được quy định cụ thể, không thể tùy ý thay đổi được, như vậy xin hỏi, khi hắn gặp phải những người bệnh không được nêu tới trong sách giáo khoa, hắn sẽ làm gì?

Là lớn mật thay đổi liều lượng, điều chỉnh đơn thuốc, hay là cứ bê nguyên liều lượng trong sách giáo khoa ra ngoài?

Chỉ nhìn một cái đốm trên người con báo mà tưởng rằng đã nhìn thấy cả con báo!

Cũng bởi vì trong quá trình dạy học, các trường thường nêu ra rất nhiều cái gọi là "Khoa học", "Nghiêm cẩn", "Giảng số liệu", mới khiến cho trung y hiện tại càng trở nên không biết xem bệnh.

Bọn họ đã bê nguyên si tư tưởng của tây y để rập khuôn máy móc tư duy logic trong trung y.

Bản thân phương hướng, đường lối đã sai rồi, làm sao có thể cho ra kết quả chính xác được?

Trần Khánh đọc kỹ bình luận mang theo lệ khí khá lớn của người bạn trên mạng, sau đó chỉ cười cười.

Hắn có cần phải tranh chấp với đối phương hay không?

Hình như là không quá cần thiết đâu.

Đối phương có thể gõ cái bình luận này, chứng minh rằng đối phương tin tưởng cực kỳ vững chắc vào nội dung mà mình vừa nói ra.

Một khi đã như vậy, Trần Khánh có thể dùng ba câu hai từ thuyết phục được đối phương ư?

Đương nhiên là không có khả năng rồi!

So sánh với lãng phí thời gian tranh luận với loại người đã bị đóng dấu về tư tưởng này, thì hắn ra đọc bài post của người khác, còn thú vị hơn.

Kết quả là, Trần Khánh tiện tay trả lời đối phương bằng năm chữ.

"Ngươi nói gì cũng đúng!"

Sau khi gõ xong, Trần Khánh tiếp tục lướt xem những bài post khác.

Ai biết đâu chỉ chưa đầy nửa phút sau, giao diện trước mặt Trần Khánh lại nhảy ra đến mấy tin nhắn.

Vẫn là người kia gửi tới.

"Làm sao? Chột dạ rồi ha? Ha hả."

"Chính vì trên diễn đàn có mấy loại người như các ngươi mới trở nên chướng khí mù mịt đó."

"Tự học thì cứ thành thành thật thật tự học đi, đừng cả ngày thích lên mặt dạy đời."

? ? ?

Ô hay thật!

Hắn đã không thèm phản ứng đối phương, đối phương được một tấc lại muốn tiến một thước?

Rốt cuộc là ai thích lên mặt dạy đời đây?

Giữa những hàng chữ của tên này đều để lộ ra một loại cảm giác rõ ràng về sự ưu việt, cũng khó trách đối phương sẽ cắn chặt lấy hắn không tha.

Hiển nhiên người nọ đã coi hắn trở thành bác sĩ trung y phái Sư Thừa chân chính rồi.

Trần Khánh lại ấn mở bài post vừa rồi, lướt đến chỗ bình luận của mình, hắn phát hiện ngoại trừ người có tài khoản "Một Vốc Nước Trong" đáp trả hắn, còn có vài người khác cũng bình luận.

"Anh giai, ngươi hơi quá rồi, người ta cũng chỉ căn cứ vào những gì bản thân hiểu được mà viết ra cho cộng đồng cùng học tập thôi, sao lại gọi là thích lên mặt dạy đời được?"

"Ủa? Ngươi làm sao vậy? Xem thường người tự học trung y

chúng ta hả?"

"Con hàng này giới thiệu vắn tắt là đại học Trung Y Bắc Kinh, điển hình là phái Học Viện, khó trách nói chuyện lại chuyên chĩa mũi dùi vào người khác như vậy."

"Biết nhiều cũng không nên âm dương quái khí như vậy!"

"Ngươi có bệnh rồi!"

"..."

May mắn, người bình thường vẫn chiếm đa số.

Nếu đối phương đã khiêu khích thêm lần nữa, Trần Khánh cũng không định làm rùa đen rút đầu, hắn tóm lấy bàn phím, bắt đầu quá trình phản kích của mình.

Tới thời điểm này, những gì hắn muốn tuyệt đối không phải là thuyết phục đối phương, mà chỉ muốn cho đám người vây xem nhìn thấy, rút cuộc là ai đúng ai sai thôi.

Trần Khánh hiểu được, để những người không biết lên nắm quyền phát ngôn, chính là gây tai họa cho tất cả mọi người.

Huống chi, tài khoản mang tên "Một Vốc Nước Trong" này vừa dẫm lên đầu hắn bằng một câu bình luận 'Vô tri' (dốt đặc cán mai, không có tri thức, chẳng hiểu cái quái gì…)

Nếu Trần Khánh còn nhịn nữa, thì không phải tính cách của hắn rồi.

"Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Cửu Châm Thập Nhị Nguyên có một câu, 'Khi châm mà khí chưa đến thì không thể kể đến bao lâu, khi châm mà khí đã đến (Khí Chí nghĩa là khí tới) thì thôi, không nên châm tiếp trở lại'. Là ý gì?"

"《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Cửu Châm Thập Nhị

Nguyên còn có một câu, ‘Khi nào khí đến, đó là châm có kết quả tốt. Dấu hiệu của kết quả tốt này, được ví như gió thổi tan đám mây che, sẽ sáng tỏ như thấy được trời xanh. Đạo của việc châm như vậy là đầy đủ rồi’. Là ý gì?"

"Khí Chí là được, Khí Chí là hữu hiệu, những nội dung này đã đủ để chứng minh hết thảy rồi, Khí Chí là lúc hiệu quả đạt tới, coi như châm thứ đã thành công, là nên chấm dứt, tại sao ý tứ của nó lại giống với Đắc Khí được?"

"Đắc Khí là cái gì? Hút vào bên trong châm, không cho khí ngang ngược, lấy yên tĩnh kéo dài, không để tà phát tán, hút xong lại chuyển châm, lấy Đắc Khí làm nguyên do, câu này xuất từ 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Ly Hợp Chân Tà Luận, xin hỏi, ý tứ của những lời này, có điểm nào giống với khái niệm Khí Chí hay không?"

"Khí Chí theo như lời ngươi nói, chính là mở rộng thành 'Khí Chí bệnh trạng’. Tuy rằng chỉ bỏ thêm hai chữ, nhưng ý tứ lại hoàn toàn thay đổi, lẫn lộn như thế, đương nhiên sẽ kéo khái niệm Khí Chí vô hạn đến gần với Đắc Khí. Nhưng thử hỏi, nếu khái niệm Đắc Khí và Khí Chí đều giống nhau, như vậy sau khi châm thứ tiến vào bên trong, thi hành phương pháp bổ tả, chúng ta nên chấm dứt ở lúc nào chứ?"

Chương 52 - Danh Sách Bài Đăng Hot!

"Lại nói về quy định thời gian lưu châm? Các vị không biết là loại lý luận chữa bệnh thô bạo này có chút không thực tế hay không? Ai cũng hiểu, trong quá trình chữa trị, sẽ gặp phải quá nhiều người có bệnh trạng khác biệt, vậy vì sao khi châm thứ trị liệu, lại dùng một quy định về thời gian đồng nhất đến trị liệu cho những người có bệnh trạng khác biệt? Chẳng phải làm như vậy đã đi ngược lại với lý luận biện chứng của trung y rồi?"

"Ta cũng là sinh viên đã tốt nghiệp của đại học Trung Y, và không khéo chính là, người bạn trên mạng vừa phê bình ta kia lại vừa vặn là đồng học của ta. Nhưng ta cũng chẳng thấy lạ lùng gì vì đối phương có loại lý giải như vậy, bởi vì sách giáo khoa trung y của chúng ta đã dạy như vậy đó. Nhưng căn cứ theo những gì ta hiểu được từ cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, cùng với những lời tiền bối chỉ điểm, ta mạnh dạn khẳng định rằng, về cơ bản, nội dung được giảng dạy trên sách giáo khoa, đều đi ngược lại với những lý luận trung y được cổ nhân trình bày."

"Vốn dĩ ta không muốn tranh luận cùng vị đồng học này, bởi vì đối phương đại biểu cho quan điểm chủ lưu (xu hướng chính) của giới Trung Y, nếu tranh luận cùng với người này, bản thân ta chắc chắn sẽ lọt vào công kích của những người khác. Suy cho cùng, loại bình luận này của ta, chính là khiêu chiến toàn bộ phái Học Viện, nhưng càng nghĩ, ta càng cảm thấy, bản thân vốn là một bác sĩ trung y, ta cần phải đứng lên nói một chút gì đó. Một là vì vị đồng học này đạp ta một cước, làm ta rất khó chịu, hai là vì ta vốn là một bác sĩ trung y, nếu chịu thỏa hiệp trước một loại vấn đề cực kỳ căn bản như vậy, sẽ vô cùng có lỗi với bản lĩnh học hành của

chính mình."

"Nói một câu cuối cùng, trên con đường trung y này, bản thân ta chỉ có thể tính là người mới bé nhỏ không đáng kể, nếu như những gì ta nói, vẫn chưa đầy đủ, cũng hy vọng mọi người phê bình chỉ ra chỗ sai. Lời nói tốt ta sẽ nghe, lời nói không tốt, ta chỉ có thể đáp trả bằng một câu, qnmlgb (nghĩa là dmm)!"

Lời bình luận của Trần Khánh mang đậm phong cách cá nhân của hắn, vừa có sự khiêm tốn của người đọc sách, cũng có cơn giận dữ bốc đồng của người trẻ tuổi.

Tôn lên tính cách của một người có lễ có tiết có tính tình (có lễ phép khiêm nhường nhưng cũng biết cáu giận).

Và hiển nhiên, lời bình này của hắn cũng lập tức được không ít người vây xem.

Có người, sau khi đọc thật kỹ, chợt rơi vào trầm tư.

Có người, chỉ liếc mắt qua loa hai cái, trong lòng cảm thấy vớ vẩn vô cùng.

Còn có người, chẳng buồn xem gì cả, đã hùa nhau cùng "Một Vốc Nước Trong" kia, mở miệng chửi mắng Trần Khánh.

Ngôn ngữ còn khó nghe hơn người trước nhiều lần.

Trần Khánh cũng biết sau khi hắn đưa ra lời bình kiểu này, cục diện sẽ phát sinh biến hóa như thế nào, cho nên, đối mặt với đại đa số người chửi rủa, hắn cũng chẳng thèm để ý tới.

Bởi vì theo hắn suy nghĩ, nếu đám người này thực sự bảo thủ không chịu thay đổi, trong đầu chỉ giữ khư khư những tri thức lý luận được học tập trên lớp mà không chịu tìm hiểu sâu xa, vậy người có hại chính là bọn họ.

Trần Khánh nhìn hai trang bình luận có liên quan đến mình, trong lòng cảm thấy vô cùng nhàm chán. Những người này, ngoại trừ phát tiết cảm xúc, toàn bộ không có một chút ý tứ nào muốn tự ngẫm, tự vấn chính mình cả.

Loại trao đổi không có hiệu suất này, thật sự là không cần thiết phải tiếp tục xem nữa.

Trần Khánh lập tức tắt trang web, tiếp tục nghiên cứu sách thuốc của mình.

Học càng lâu, Trần Khánh càng cảm thấy bản thân vô tri.

Nhất là đọc cuốn 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 này, đừng nhìn số lượng từ của nó không nhiều lắm, nhưng nội dung bao hàm ở bên trong, lại vượt quá xa những gì hắn từng học được trong năm năm ngồi trên ghế giảng đường.

Trần Khánh cảm thấy, dù bản thân có dùng thời gian của mấy kiếp người đi chuyên tâm nghiên cứu cũng chưa chắc đã có thể hoàn toàn nắm giữ toàn bộ những lý luận ở bên trong cuốn sách này.

Sau khi Trần Khánh log out, nhiệt độ bài đăng có lời bình của hắn chẳng những không hề hạ thấp, ngược lại bởi vì có đề tài tranh luận, nhiệt độ bài đăng lập tức bị mọi người đẩy lên cao trào.

"Đắc Khí khác Khí Chí sao? Móa nó chứ, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy loại thuyết pháp này đó."

"Rõ ràng hạ châm cảm nhận được Khí Chí mới có thể sử dụng thủ pháp bổ tả, làm sao có thể là thấy Khí Chí thì ngừng trị liệu được? Đây tuyệt đối là đang nói bậy."

"Rắm chó không kêu, bản thân Đắc Khí chính là giai đoạn sau của Khí Chí, nếu bỏ lỡ cơ hội này, có thể thi châm được sao? Cho

nên nói đến Đắc Khí đương nhiên là nói về Khí Chí rồi, vậy mà ngươi lại dám nói chúng nó khác biệt, thật nực cười!"

"Khí Chí phát sinh trước khi Đắc Khí, sau khi hạ châm cảm nhận được khí, ngân châm sẽ có cảm giác bị hấp thụ, sau đó chính là trạng thái Khí Chí và Đắc Khí, dưới tình huống như vậy, mới có thể tiến hành bổ tả, thật không biết ngươi đã học như thế nào, còn không biết xấu hổ mà nói ra."

"Buồn cười thật, bản thân mình chính là sinh viên đã tốt nghiệp đại học Trung Y Bắc Kinh, lại dám công khai miệt thị những gì mình từng học được trong trường, còn nghi ngờ sách giáo khoa trong trường học? Trung y có một tên bại hoại như ngươi, đúng là xui xẻo."

"Ta xem phần giới thiệu vắn tắt của hắn, căn bản là không viết đại học Trung Y Bắc Kinh. Phỏng chừng con hàng này giả mạo đó!"

". . ."

Cứ như vậy, trong mảng nhà y đạo, có một bài đăng cực nhanh xông lên danh sách bài đăng hot trên diễn đàn Long Y.

Lấy độ hot hơn hai mươi ngàn lượt xem, hơn bốn trăm lời bình để lọt vào vị trí thứ năm trên danh sách xếp hạng bài đăng hot.

Nhưng tiêu đề của bài đăng này lại cực kỳ bình thường.

【 Nhóm đại lão, chẳng hiểu vì sao, rõ ràng ta đã nghiên cứu thật kỹ video của Quách Bạch Gia tiên sinh rồi, nhưng vẫn không rõ nên dùng Du Thứ như thế nào?】

Một bài đăng rõ rành rành là đ viết từ tay một newbie lại xuất hiện trên danh sách bài đăng hot, cũng dẫn tới không ít tài khoản cấp cao trên diễn đàn cùng tò mò ấn mở xem sao.

Hai trang bình luận ban đầu cũng không có vấn đề gì đáng nói, mãi cho đến trang thứ ba, sau khi Trần Khánh phát biểu những gì bản thân hắn hiểu được về châm thứ, mới có người bắt đầu sửa lưng hắn về cách lý giải giữa "Đắc Khí" và "Khí Chí", trong lời nói còn có chút phê bình kín đáo.

Đến tận đây, rốt cuộc điểm tranh luận cũng bắt đầu hiện ra.

Chương 53 - Khoa Học Hóa Sinh Ra Quái Thai!

Và cũng bắt đầu từ đó, tài khoản có tên "Một Vốc Nước Trong" này trực tiếp được lý không buông tha người, năm lần bảy lượt đều tiến hành phê bình Trần Khánh.

Sau đó, Trần Khánh không nhịn được, đăng đàn đáp lại, lúc này mới đẩy mâu thuẫn lên cao, hoàn toàn trở nên gay gắt.

Và tới cuối cùng, những người tò mò vào xem, cũng hiểu được vì sao nhiệt độ của bài đăng này lại cao đến thế.

Tại căn tin trung y viện (hoặc là bệnh viện trung y) Lộc Môn, thuộc phủ Nhữ Nam, Dự Châu.

Trương Khắc Vân vừa ăn cơm, vừa dùng tài khoản phụ tên là "Khuyết Vũ" lặn nước trên diễn đàn Long Y.

Chỉ cần lúc nhàn rỗi không có việc gì, ông đều thích dùng di động lướt diễn đàn.

Thứ nhất là chú ý xem gần đây trong giới Trung Y đã xảy ra sự kiện gì.

Thứ hai là nói chuyện phiếm cùng "Nhóm bạn bè" trên diễn đàn.

Trên diễn đàn Long Y có rất nhiều người tự học trung y, hơn nữa người trẻ tuổi còn chiếm một phần lớn, mặc dù có một nhóm người trưởng thành thay đổi giữa chừng cũng lên học tập trên diễn đàn, nhưng dường như những người ta khá ngại ngùng, sợ mất mặt, nên rất ít lên tiếng xin giúp đỡ trên diễn đàn.

Đúng là có tuổi rồi lại thiếu một phần năng động như những người trẻ tuổi.

Hiện giờ Trương Khắc Vân đã ngoài năm mươi, nhưng tâm tính đặc biệt trẻ trung, hơn nữa bởi vì bảo dưỡng làn da và mái tóc thật tốt, nên người khác nhìn qua chỉ nghĩ tuổi tác của ông mới xấp xỉ trên ba mươi một chút thôi.

Di?

Là nhóc con lúc trước kia!

Hôm nay, cũng như thường ngày, Trương Khắc Vân lại lên diễn đàn, lướt xem danh sách bài đăng hot, và không có gì bất ngờ xảy ra, ông đã lướt đến lời binh của Trần Khánh bên dưới bài đăng hot kia. Ông khá tò mò, sau khi ấn mở hai trang bình luận, lại bất ngờ đọc được một cái ID quen thuộc.

"Phổ Thiên Đồng Khánh" .

Sau khi Trương Khắc Vân cẩn thận đọc kỹ nội dung Trần Khánh nhắn lại, trước mắt không khỏi sáng ngời.

"Có chút ý tứ, nhưng vì sao một bác sĩ thuộc phái Học Viện lại biết được những thứ này? Xem ra nhóc con này đã học cùng Triệu Ninh Quân một đoạn thời gian rồi, cũng không biết mối quan hệ giữa bọn họ có phải quan hệ sư đồ hay không."

Về cơ bản, những bác sĩ trung y được truyền thừa từ thế hệ trước đều biết Đắc Khí và Khí Chí vốn khác nhau, chẳng qua về sau này, khi Hoa Hạ toàn diện huỷ bỏ văn hóa truyền thống, trung y chính là ngành nghề rơi vào hoàn cảnh đứng mũi chịu sào.

Năm đó, để bảo toàn trung y, không cho ngành nghề này bị tiêu diệt, nhóm lão tiền bối đã vận dụng hệ thống tri thức hiện đại mà bản thân không quá thuần thục, cứng rắn phiên dịch trung y, biến lý luận trung y trở nên vô hạn tiếp cận với lý thuyết khoa học

hoá của tây y, dùng loại hành động ấy để cầu một cơ hội sinh tồn.

Cũng bởi vì thời kỳ này, đã khiến rất nhiều học thuyết trung y biến thành tứ bất tượng (mèo chẳng giống mèo, cáo chẳng ra cáo, không ra ngô khoai gì cả).

Ở thời điểm lớp hậu nhân đi học tập mấy thứ này, thậm chí bọn họ còn không thể tìm ra điểm logic để nối liền lý luận đời trước với lý luận đời sau, từ đó tổng hợp lại kiến thức của bản thân mình.

Dù là hiện giờ, trung y đã được cho phép đi tìm kiếm lại nguồn gốc, nhưng ở thời điểm học tập trung y, rất nhiều học sinh đều không tin tưởng vào sách cổ trung y, vốn là điểm khởi đầu của môn học vấn này.

Bởi vì rất nhiều lý luận trong sách giáo khoa, sau khi đã trải qua cái gọi là "Khoa học hoá" kia, đã bắt đầu diễn sinh ra "Quái thai" .

Có người hoài nghi với những nội dung này, do đó tự mình nghiên cứu sách thuốc cổ. Nhưng cũng có người lại rất tin tưởng những nội dung này, thậm chí còn tôn sùng chúng là lý luận tối cao bất khả xâm phạm.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy ngay cả nội bộ trung y cũng không đoàn kết.

Lấy ví dụ đơn giản như thế này. Khi một lý luận được nêu ra, có người nghĩ nó đúng, có người lại bảo nó sai, nói nó không giống tây y, không có một bộ chương trình quy phạm cực kỳ tiêu chuẩn, và chỉ cần người ta không phải dựa theo những quy phạm nọ, như vậy toàn bộ đều là sai lầm.

So sánh với trung y, điểm mà tây y khuyết thiếu chính là tính linh hoạt, tuy nhiên nó cũng mang lại chỗ tốt chính là có thể sản

xuất hàng loạt, có thể quy phạm hoá quản lý, nhưng tệ đoan cũng thực rõ ràng.

Nếu một người không sinh bệnh theo các bước đã được bọn họ viết trên sách giáo khoa, thì bác sĩ sẽ không biết nên ứng phó như thế nào.

Cho nên những lợi thế mà tây y có được trong quá trình khám chữa bệnh có thể đếm được trong một bàn tay. (ưu thế là trị tận gốc, không phải uống thuốc lâu dài)

Đương nhiên, tình cảnh của trung y hiện giờ cũng không quá lạc quan, tuy tập thể khổng lồ, nhưng số lượng bác sĩ trung y chân chính có thể chữa được bệnh, vẫn như trước kia, ít ỏi đến đáng thương.

"Chào buổi sáng Trần sư (thầy giáo Trần hoặc Trần sư phụ)."

"Chào buổi sáng, ây cha Tiểu Như à, cô lại béo lên rồi."

"Có ngon ông lập lại một lần nữa coi! ! ?"

"Ha ha ha, tôi nói đùa thôi mà!"

"Trần sư, kết quả đàm phán dược liệu lần này thế nào?"

"Không quá lý tưởng, những thương nhân kia bán dược liệu quá đắt đỏ, mà phẩm chất lại rất kém cỏi, chuyện lần này khó nha!"

"Ai, lại có vài người bệnh kể khổ với chúng tôi, nói là tiền thuốc men của đường chúng ta càng ngày càng đắt. Tôi cũng không biết nên giải thích như thế nào."

"Tôi sẽ cố gắng hết mức đi khắp nơi tìm xem, nhưng chúng ta mua dược liệu phẩm chất kém trở về, có khác nào hố tiền của dân chúng. Đắt thì đắt một chút, nhưng có thể trị bệnh chính là đạo lý

cứng. Danh tiếng của Hán Y Đường không thể bị bôi nhọ được."

"Đúng vậy!"

"A, Trần Tùng đã trở lại rồi?"

"Hắc hắc, Triệu thúc, trong khoảng thời gian tôi không có mặt ở nơi này, Trần Khánh thế nào?"

Trần Tùng vừa trở về sau một chuyến ra ngoài mua dược liệu Đông y, đã lập tức chạy tới Hán Y Đường rồi, cả người đều lộ ra dáng vẻ phong trần mệt mỏi, mái tóc bết dính tựa như cả tuần rồi không gội.

Triệu Ninh Quân cười ha hả nhìn về phía Trần Tùng, nói: "Ha hả, hôm nay nhóc con ấy cũng đang tọa chẩn, tự anh qua mà xem."

Trần Tùng có chút lo lắng không yên nói: "Nhóc con này không gây ra chuyện gì sai lầm chứ?"

Chương 54 - Bệnh Do Áp Lực Học Hành???

Triệu Ninh Quân lắc đầu: "Không có sai lầm gì, đôi lúc tôi cũng âm thầm nhìn cậu ấy kê đơn thuốc, đều vô cùng không tồi, cơ sở rất vững chắc. Ừm, nhóc con này theo tôi lâu như vậy, lại học được tri thức tây y ở đại học, các phương diện đều hiểu biết một chút, hiện giờ chỉ cần kết hợp với kinh nghiệm lâm sàng, phỏng chừng không bao lâu sau, cậu ấy có thể vượt qua anh rồi."

Trần Tùng có chút không tin.

Tuy mấy năm nay, ông ấy rất ít khi tọa chẩn, bởi vì phần lớn thời gian đều phải bôn ba bên ngoài, nhưng tình huống này cũng không có nghĩa là y thuật của ông ấy hạ xuống.

Lại nhớ năm đó, Trần Tùng chính là bác sĩ trung y có y thuật gần với Triệu Ninh Quân nhất trong Hán Y Đường này.

Thủ đoạn Kinh Phương (phái Kinh Phương) trong tay ông đã đạt đến cấp bậc Xuất Thần Nhập Hóa (trên cả tuyệt vời), đến mức những bác sĩ trung y lớn hơn ông ấy cả đại nhất luân (mười hai năm), sau khi nhìn ông ấy kê đơn thuốc, cũng không thể không bội phục.

Có thể nói trên mảng Kinh Phương ở Hán Y Đường này, ông ấy chỉ chịu thua kém Triệu Ninh Quân mà thôi.

Và mặc dù đã trôi qua vài năm, y thuật có chút thụt lùi, không được bằng năm đó, nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng vượt qua được.

Ít nhất ở Hán Y Đường hiện tại, còn chưa tìm được người thứ hai vượt qua ông.

Bởi vậy, Trần Tùng thật sự có chút ngoài ý muốn khi Triệu Ninh Quân có thể cho Trần Khánh một lời đánh giá cao như vậy.

"Triệu thúc, dường như chú thổi phồng hơi quá mức rồi. Tuy nhóc con này đã học đại học được năm năm, nhưng chú cũng xem qua thứ chúng nó gọi là tài liệu giảng dạy ở trường rồi đó, tuyệt đối là rắm chó không kêu (thứ vứt đi). Nếu không phải nó từng ở trong Hán Y Đường này mười mấy năm, cháu cũng hoài nghi không biết sau khi nó tốt nghiệp ra trường có thể bắt mạch cho người ta hay không."

Triệu Ninh Quân cười nói: "Xem ra anh thường xuyên bận việc công tác của Hán Y Đường, nên chẳng hiểu biết gì về Trần Khánh cả. Được rồi, nếu anh không tin, ngay bây giờ anh đi qua phòng mạch số năm nhìn xem, vừa lúc cậu ấy đang chẩn đoán cho một người bệnh đó."

Trần Tùng lập tức bị gợi lên hứng thú: "Đương nhiên phải đi rồi, cháu thực sự muốn nhìn xem bản lĩnh của tên tiểu tử thối này ra làm sao, có tiến bộ hay không."

Đúng là những năm gần đây, Trần Tùng không có quan tâm nhiều đến Trần Khánh, phải nói chính xác là từ sau khi Trần Khánh đi học, cả hội nghị cha mẹ học sinh ông ấy cũng không tham dự một lần nào.

Tới khi Trần Khánh học đại học, gần như chỉ có lúc nghỉ đông và nghỉ hè, hai cha con mới có dịp trông thấy nhau. Nhưng gặp được thì gặp được, gần như Trần Tùng đều bận rộn chuyện ở Hán Y Đường, cực kỳ ít có cơ hội ngồi xuống tâm sự cùng Trần Khánh.

Chỉ có duy nhất một chuyện mà ông ấy nắm được về con trai mình, chính là Trần Khánh đã thành công nhận được chứng chỉ tư

cách hành nghề, có thể chính thức làm bác sĩ rồi.

Về phần y thuật của Trần Khánh ở trình độ như thế nào, thật sự là ông ấy cũng không quá hiểu biết.

Vậy là Trần Tùng ôm theo lòng hiếu kỳ, lặng lẽ tới bên ngoài phòng khám bệnh số năm, ngay khi sắp đến cửa, ông lập tức bước thật chậm, còn không quên hạ thấp người, chỉ vươn cái cổ lên, khẽ liếc mắt thăm dò tình huống bên trong phòng mạch.

Chỉ thấy, ngay lúc này có một đôi mẹ con đang ngồi bên trong. Cô con gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi, bà mẹ đang đứng phía sau cô.

Trần Khánh đặt hai tay mình lên hai bên cổ tay cô bé, đang nghiêm túc xem mạch.

Hắc, dáng vẻ này cũng chuẩn mực ra trò đây.

Trần Tùng không nhịn được khẽ cười trộm.

Trong phòng mạch, Trần Khánh đang trao đổi cùng ngũ tạng của Tào Song Song.

"Tâm hoả, hình như nhịp đập gần đây của ngươi có chút không quá thích hợp?"

"Đâu có, chỉ là ở thời điểm máu không chảy vào, ngẫu nhiên ta sẽ đập nhanh hơn hai cái thôi."

Máu không chảy vào?

Xem ra nguồn gốc của bệnh không nằm ở trái tim.

Lại nói, trước khi mẹ Tào Song Song bước vào cửa phòng, bà ấy đã nói rõ với hắn rằng, gần đây áp lực học tập của con gái bà ấy quá lớn, luôn xuất hiện tình huống tâm hoảng khí đoản (bệnh trạng có triệu chứng tim luôn trong trạng thái đập nhanh, tâm lý

hồi hộp bất an), ở thời điểm nghiêm trọng, cô bé còn nằm trên giường ôm ngực, kêu đau thảm thiết.

Bọn họ đã đi bệnh viện kiểm tra, nhưng không phát hiện được vấn đề gì, bác sĩ chỉ cho một chút thuốc nhằm xoa dịu triệu chứng ở tim thôi.

Nhưng sau khi hai mẹ con về nhà, đã dùng hết thuốc, mà tình trạng cũng không giảm bớt, lúc này mới lựa chọn đến tìm bác sĩ trung y thử xem sao.

Hai người bọn họ đều cho rằng đứa nhỏ nhà mình bị nhà trường giao cho quá nhiều bài tập, áp lực quá lớn mới khiến trái tim xuất hiện vấn đề.

Nhưng hiện tại, hắn có thể thể trăm phần trăm loại trừ khả năng này rồi.

"Phế kim, ngươi có tích lũy đàm thấp hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Có." Phế kim nói.

"Gần đây cô bé có ho khan hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Có ho khan." Phế kim nói.

Ừm, tâm phế đều xuất hiện vấn đề trên trình độ nhất định.

Và trong trường hợp, tâm phế có bệnh nhẹ, thì nguồn gốc nằm ở tỳ vị.

Đây là lý luận tam tiêu trong trung y.

(Tam tiêu; là một trong lục phủ, bao gồm thượng - trung - hạ tiêu)

Thượng tiêu quản tâm phế, trung tiêu quản tỳ vị, hạ tiêu quản

can thận.

Cho nên, sau khi đi tìm căn nguyên gây nên phần lớn tật bệnh ở ngũ tạng, đều sẽ đến chỗ can thận.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều bác sĩ đều nói, thức đêm chính là hành vi làm tổn thương sinh mệnh. Bởi vì thức đêm trực tiếp gây hại cho can thận.

Tào Song Song là học sinh trung học. Đương nhiên là đầu năm nay áp lực học tập của học sinh không nhỏ, có đôi khi làm bài tập về nhà, đều có thể làm tới một, hai giờ sáng mới xong, nhưng đến buổi sáng lại phải thức dậy lúc năm, sáu giờ mới kịp đi học.

Có thể nói trong tất cả học sinh trung học của Hoa Hạ, ai cũng có vấn đề về can thận.

Nhưng nguyên nhân xuất hiện tình huống tâm hoảng khí đoản, cũng không hoàn toàn là thức đêm.

Dù sao người trẻ tuổi cũng có đủ thận khí, năng lực khôi phục cực nhanh, dù xuất hiện vấn đề, cũng chỉ ngẫu nhiên thoảng qua thôi, không thể xuất hiện tình huống tâm hoảng khí đoản dài ngày như Tào Song Song được.

Chương 55 - Sinh Bệnh Vì Yêu Sớm???

"Tỳ thổ, gần đây cô bé ăn uống thế nào?" Trần Khánh hỏi.

"Cô ấy khá thích ăn những món mà ta không hấp thu được, nhất là trà sữa. Hơn nữa mỗi ngày cô ấy đều ăn cực kỳ ít, ngẫu nhiên mới ăn nhiều một chút, khiến ta khá là bận rộn, xử lý không kịp." Tỳ thổ nói.

"Ngươi không có chút cảm giác suy yếu nào ư?" Ở thời điểm Trần Khánh bắt mạch, hắn cũng phát hiện ra vấn đề này rồi, hiện tại nghe tỳ thổ nói chuyện, lại càng thêm kiên định với phán đoán ấy.

"Có một chút, ta cũng không biết vì sao, năm ngoái còn rất tốt, nhưng qua tới năm nay, bỗng nhiên cứ suy yếu dần dần, ngày hôm sau càng yếu hơn ngày hôm trước." Tỳ thổ nói.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, công năng tỳ vị lại suy yếu rất nhanh, thực hiển nhiên, nguồn gốc của căn bệnh này nằm ngay tại hạ tiêu can thận.

"Can mộc, ngoại trừ thức đêm, cô bé còn làm chuyện gì khác hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Chuyện này ư? Cô ấy thích xem một vài cuốn tiểu thuyết làm tâm trạng bản thân cực kỳ phấn khởi, chính là cái loại mà hai người nam giới thân thiết với nhau đó. Mỗi lần cô ấy đều rúc trong ổ chăn đọc một lèo tới tận nửa đêm." Can mộc nói.

Hả?

Chẳng lẽ lại là…

Trần Khánh lập tức kéo ý thức bản thân trở về, hướng ánh mắt cẩn thận đánh giá gương mặt của Tào Song Song.

Nhất là vị trí bên dưới mí mắt kia.

Lúc ban đầu, Trần Khánh còn cho rằng đôi mắt cô bé hơi thâm đen bởi vì thường xuyên thức khuya, nhưng sau khi cẩn thận quan sát một hồi, hắn lại phát hiện diện tích quầng thâm trên mắt Tào Song Song lớn hơn rất nhiều so với những người thường xuyên thức đêm, màu sắc cũng đậm hơn một chút.

Chẳng lẽ cô bé này lại có loại đam mê khó nói giống anh trai Trương Hiền Lượng kia?

Khụ khụ...

Trần Khánh liếc mắt nhìn mẹ của Tào Song Song, lập tức mở miệng hỏi: "Là học sinh trung học vẫn nên cố gắng hết mức đừng nói chuyện yêu đương quá sớm, có biết hay không?"

Nói chuyện yêu đương?

Tào Song Song và mẹ cô bé đều ngơ ngác.

Rõ ràng bọn họ đến đây khám bệnh, bác sĩ cũng đang chăm chú bắt mạch, vì sao đối phương lại đột nhiên chuyển qua đề tài yêu sớm rồi?

"Bác sĩ, cậu nói, bệnh của con bé nhà tôi sinh ra bởi vì nó nói chuyện yêu đương?" Đường Ngọc hỏi.

"Con không bạn trai!" Tào Song Song vô cùng oan khuất nói.

Trần Khánh chăm chú nhìn Tào Song Song, trực tiếp cất giọng khẳng định: "Em có!"

Ánh mắt kia giống như đang muốn nói, vào thời khắc này, kể cả em không có cũng phải có.

Không biết là Tào Song Song đã nhìn ra ý tứ của Trần Khánh, hay là chột dạ, chỉ thấy cô bé lập tức cúi đầu không tiếp tục phản đối nữa.

Đường Ngọc thấy con gái mình lại im lặng không nói, tựa hồ đã thừa nhận chuyện bác sĩ vừa nói rồi, trong lòng cực kỳ chấn động, nhưng trước mắt cũng không phải thời điểm đi trách cứ con gái, bà lập tức nhìn qua Trần Khánh, hỏi: "Bác sĩ, nói chuyện yêu đương cũng có thể làm người ta sinh bệnh sao?"

Trước mắt, Trần Khánh này chỉ cần dựa vào bắt mạch cũng biết con gái của bà đang nói chuyện yêu đương, bởi vậy Đường Ngọc cũng không tiếp tục băn khoăn về vấn đề tuổi tác của hắn nữa, coi như rất tin tưởng vào y thuật của vị bác sĩ này rồi.

Trần Khánh cười nói: "Đại tỷ, ở rất nhiều thời điểm, phần lớn những nguyên nhân cơ bản khiến chúng ta sinh bệnh, đều nằm ở cảm xúc. Cảm xúc bất ổn sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của chúng ta, cùng với thói quen sinh hoạt ngày thường. Lấy ví dụ như, chị đang đi trên đường cái, chợt đụng tới một người tự dưng mở miệng mắng mình, chị không đáp lại, nhưng việc đã xong, lúc trở về nhà, chị càng nghĩ càng giận, thế là suốt từ buổi tối cho đến đêm khuya, chị cứ trằn trọc nghĩ đi nghĩ lại chuyện đã gặp phải trên đường, không sao ngủ được, ngày hôm sau khí sắc cả người đều không tươi tắn."

"Mà khi sức đề kháng của thân thể chúng ta giảm xuống, đến lúc bị mầm bệnh bên ngoài xâm nhập vào, ví dụ như ăn mặc theo mùa, thời tiết thay đổi, vân vân… còn có khả năng bị lây nhiễm phong hàn nữa. Cho nên tình huống của con gái chị, có một phần là do phương diện áp lực về bài vở gần đây quá nặng, làm tâm trạng không được giải tỏa, khiến cô bé đi tìm những thứ khác để tiến hành thả lỏng. Và sau khi nếm thử loại phương pháp đơn giản

mau lẹ lại sung sướng ấy, cô bé sẽ càng ngày càng nghiện nó, dần dà lâu ngày sẽ ảnh hưởng tới cảm xúc, làm thương tổn thân thể."

A! !

Đường Ngọc nghe xong lời giải thích của Trần Khánh, lập tức hiểu được nguyên nhân rồi, bà lập tức liếc mắt nhìn Tào Song Song, nói: "Khó trách mấy tháng gần đây, tôi phát hiện khí sắc của con bé không tốt chút nào, cả người đều buồn bã ỉu xìu, khẳng định là thất tình rồi. Con nói xem, có đúng hay không! ?"

Sắc mặt Tào Song Song trở nên căng thẳng, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn mẹ cô và Trần Khánh.

Lại nói, lời nhận xét vừa nãy của Trần Khánh, rơi vào trong tai Đường Ngọc là yêu sớm, nhưng rơi vào trong tai Tào Song Song, lại khác đi, khiến cô bé cực kỳ xấu hổ.

Cũng may Trần Khánh nói rất uyển chuyển, cũng không làm bại lộ bí mật của cô bé ngay trước mặt mẹ, nếu không cô bé cũng không biết mình nên đi đối mặt với mẹ như thế nào.

Đường Ngọc thấy Tào Song Song chỉ biết cúi đầu đỏ mặt không nói được một lời, cũng có chút đau lòng.

Haizzz... mấy cô bé cậu bé này yêu sớm sẽ làm ảnh hưởng đến cả thể xác và tinh thần, dấu hiệu cực kỳ rõ rệt, vậy mà bà làm mẹ lại đến tận bây giờ mới phát hiện ra.

Thật sự là có chút không xứng đáng làm mẹ.

Bà lập tức đưa tay sờ sờ đầu Tào Song Song, không có một chút trách cứ nào, chỉ quay sang hỏi Trần Khánh: "Bác sĩ, vậy bệnh của con gái tôi nên chữa như thế nào?"

"Như vậy, để tôi châm cứu cho cô bé trước." Trần Khánh nói.

Châm cứu sao?

Đường Ngọc vốn không xa lạ gì loại thủ pháp chữa bệnh này.

Chỉ là so sánh châm cứu với uống thuốc Đông y, bà càng nghiêng về phía uống thuốc hơn.

Nhưng nếu Trần Khánh đã nói như vậy, và cũng không tiện trực tiếp phản đối.

"Bác sĩ, cậu muốn châm ở đâu?" Đường Ngọc hỏi.

Trần Khánh nói: "Chị cuộn giùm tôi ống quần của cô bé lên đến đầu gối, còn vén áo lên lỗ rốn là được."

Bệnh của Tào Song Song nằm ở can thận, nhưng chữa bệnh lại không nằm ở vị trí này.

Chương 56 - Vị Dược Mà Rất Nhiều Người Học Trung Y Đều Không Dám Dùng!

Trong《 Kim Quỹ Yếu Lược 》chỉ ra rằng: "Thấy bệnh ở gan, biết gan truyền tới lá lách, cần ổn định lá lách trước" .

(Kim Quỹ Yếu Lược; là phần nói về tạp bệnh trong cuốn 《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》 của y học gia Trương Trọng Cảnh, nổi tiếng thời Đông Hán)

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 cũng miêu tả "Ngũ tạng có bệnh, sẽ truyền cho các bộ phận cùng gánh vác" và "Can nhận khí từ tâm, lại truyền tới tỳ" .

Về tình huống này, trong trung y có truyền lưu một loại lý luận như vậy, trước khi chữa can cần ổn tỳ, trước khi chữa thận phải cường tâm... từ đó về sau, cứ dùng phương pháp này để suy rộng ra.

Kỳ thật đạo lý của phương pháp này cũng rất đơn giản, trong lý luận âm dương của trung y có đạo lý ngũ hành tương sinh tương khắc, can thuộc mộc, tỳ thuộc thổ, bởi vì mộc khắc thổ, cho nên nếu gan sinh ra biến đổi bệnh lý, nhất định sẽ truyền tới tỳ vị.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao có vài người bệnh tích tụ nhiều can khí, luôn cảm thấy trạng thái của tràng vị không tốt lắm.

Rất nhiều người đều cho rằng tình trạng trạng vị không tốt kia là bệnh bao tử, kỳ thật căn nguyên của nó lại nằm ở can.

Tương tự như vậy, thận thuộc thủy, tâm thuộc hỏa, thủy khắc

hỏa, nếu thận xảy ra chuyện chắc chắn sẽ truyền tới trái tim.

Cho nên, điều mà Trần Khánh phải làm, chính là dùng châm thứ tiến hành ổn tỳ cường tâm cho Tào Song Song.

Chỉ có cam đoan tỳ vị và trái tim đều không tiếp tục bị ảnh hưởng bởi tình huống can thận chuyển biến xấu, như vậy chất lượng sinh hoạt của Tào Song Song sẽ được cải thiện rõ rệt, tình huống tâm hoảng khí đoản cũng sẽ giảm bớt rất nhiều.

Đợi cho đến khi tỳ vị và trái tim của cô bé đều có thể đủ sức đề kháng chống chịu lại tốc độ chuyển biến xấu, ngũ tạng lục phủ dần quay về trạng thái cân bằng, khi đó cũng là lúc quay đầu lại đối phó với can thận.

Vậy đơn giản hơn nhiều.

Nếu ngay từ đầu, không quan tâm tới tỳ vị và trái tim, mà trực tiếp ra tay với can thận, tất nhiên sẽ là dùng lực lượng mạnh mẽ công địch, không hạ thuốc liều cao là tuyệt đối không thể mang đến bao nhiêu hiệu quả trị liệu .

Nhưng làm như vậy, sẽ đặt sức khỏe của người bệnh vào tình huống mạo hiểm rất lớn, và với y thuật trước mắt của Trần Khánh, tạm thời hắn còn chưa dám thử nghiệm loại phương pháp này.

...

Huyệt Nội Quan, Túc Tam Lý, huyệt Khí Hải, Tam Âm Giao.

(Huyệt Nội Quan; nằm cách đường ngấn ngang ở cổ tay hai thốn, ở khoảng giữa của đường gân bắp thịt dài của cánh tay và đường gân bắp thịt chìm bên dưới.

Túc Tam Lý; là một trong những huyệt vị chủ yếu trên đường kinh mạch Túc Dương Minh Vị, là đại huyệt có tác dụng tăng

cường thể xác và tinh thần. Trung y truyền thống cho rằng, massage Túc Tam Lý có tác dụng điều tiết khả năng miễn dịch, tăng cường khả năng kháng bệnh, điều trị tỳ vị, bổ trung ích khí, thông kinh hoạt lạc...

Huyệt Khí Hải; ở vào nhậm mạch, còn có tên là huyệt Bột Ương, huyệt Đan Điền, huyệt Hạ Hoang, huyệt Hạ Ngôn, huyệt Khí Trạch, huyệt Bạc Ương, huyệt Quý Ương…

Tam Âm Giao; là một trong những huyệt thường dùng trong kinh mạch Túc Thái Âm Tỳ, nó là điểm giao giữa ba đường kinh mạch Túc Tam Âm. Vị trí nằm ở mé trong cẳng chân, phía trên mắt cá chân chừng ba tấc, đằng sau phần bên trong của xương ống chân, có tác dụng điều bổi khí huyết cho ba kinh mạch can, tỳ, thận, trị liệu nội tiết tố mất cân bằng, mang tới hiệu quả phòng ngừa và chữa trị cách bệnh thời hiện đại như cao huyết áp, bệnh tiểu đường, bệnh ở động mạch vành...)

Châm thứ chọn huyệt là mấu chốt, mà kích thích huyệt vị phối hợp cùng đơn thuốc Đông y chính là đạo lý.

Tuy chỉ kích thích huyệt vị cũng có thể mang đến hiệu quả trị liệu, nhưng hiệu quả này lại không quá rõ ràng, không thể mang tới tác dụng như vừa kích thích huyệt vị vừa phối hợp uống thuốc chữa bệnh được.

Cùng lý lẽ đó, chỉ kê mỗi thuốc Đông y cũng không làm sau hiệu dụng, nhưng chỉ dùng một loại thuốc như vậy, tác dụng của nó cũng cực kỳ hữu hạn.

Thậm chí có vài loại thuốc Đông y còn bao hàm kịch độc bên trong, ví dụ như vị dược Phụ Tử này.

Rất nhiều người học trung y đều không dám dùng vị dược này.

Vì sao?

Bởi vì dùng vị dược này phải hiểu thật rõ ràng dược tính và độc tính của nó, từ đó mà viết ra những dược liệu khác có thể phối hợp với nó ở bên trong đơn thuốc. Nắm chắc được điểm này, không chỉ giúp đơn thuốc nọ mang đến hiệu quả trị liệu cao hơn, còn có thể trung hoà độc tính của Phụ Tử.

Nhưng chuyện này lại không phải một bác sĩ trung y bình thường có thể làm được.

Có thể nói, cách dùng Phụ Tử là một con đường nhất thiết phải đi qua nếu một bác sĩ trung y bình thường muốn hướng tới địa vị của đại sư trung y.

Muốn bước qua con đường này chẳng những cần vượt qua thử thách cơ sở, cần có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, còn không thể thiếu được dũng khí.

Lấy ví dụ như danh y đại sư Lý Hỏa thuộc phủ Tây Sơn, Ký Châu. Đó là một vị đại gia am hiểu cách dùng Phụ Tử trong trung y.

Cả đời này người đã dùng không ít hơn hai tấn Phụ Tử, đã chữa khỏi cho nhiều người bệnh đến không đếm xuể, trong đó còn có rất nhiều người bị chẩn đoán là mắc bệnh nan y.

Ví dụ như tâm phế suy kiệt, nhiễm trùng đường tiểu, các loại bệnh ung thư… vân vân.

Đúng là bởi vì lão tiên sinh Lý Hỏa am hiểu dùng liều thuốc nặng cứu người mắc bệnh nan y, bệnh nguy cấp, bệnh bộc phát nặng, có can đảm và khí phách kinh người, dám giành mạng sống với Diêm Vương như vậy, cho nên tuy lão tiên sinh Lý Hỏa không đạt được bao nhiêu danh hiệu trong giới Trung Y, nhưng trong tất cả những danh y, người lại có địa vị cao nhất.

Thậm chí còn có rất nhiều đại gia khác đều cho rằng, người

chính là kỳ tài trung y trăm năm khó gặp của giới Trung Y.

Đáng tiếc hiện giờ lão tiên sinh đã đi về cõi tiên, và Hoa Hạ cũng khó mà tìm được một vị đại gia khác có y thuật sánh ngang với người.

Ngân châm đâm vào, làm cho Đắc Khí.

Huyệt Nội Quan, Túc Tam Lý, hai huyệt phối hợp.

Túc Tam Lý là hợp huyệt của kinh mạch Túc Dương Minh Vị, mà kinh mạch Túc Dương Minh Vị lại là một kinh mạch nhiều khí nhiều máu.

Chương 57 - Thủ Pháp Đạo Y!

Bởi vậy, chính vì Túc Tam Lý là hợp huyệt của kinh mạch Túc Dương Minh Vị, cho nên tác dụng của nó không chỉ có thể tăng giảm khí huyết, còn có thể khai thông khí ở dạ dày. Cho nên, châm thứ vào Túc Tam Lý có thể bồi bổ, chữa trị những phần tổn hại trong tạng phủ, tăng trong giảm đục, dẫn đường cho chỗ đàm bị ứ đọng, điều trị tỳ vị.

Huyệt Nội Quan là con đường phải đi của kinh mạch khi qua màng tim, nếu không qua Thủ Thiếu Dương, có thể làm thanh mát lồng ngực và trái tim, lưu thông khí qua tam tiêu, xứng đôi cùng Túc Tam Lý có thể phụ trợ cơ chế tăng giảm khí hóa của Túc Tam Lý, đồng thời cũng có thể ích khí dưỡng huyết, tĩnh tâm bình chí (tâm trạng bình tĩnh).

Có thể nói, một khi phối hợp hai huyệt vị này với nhau, đủ để đạt tới tác dụng kiện tỳ cường tâm.

Nhưng Trần Khánh lại kích thích hai huyệt vị này phối hợp với nhau làm cơ sở, rồi song song với châm hai huyệt vị này, hắn còn châm cả huyệt Khí Hải và Tam Âm Giao.

Sở dĩ hắn làm như vậy, chủ yếu là vì khí huyết của Tào Song Song không lưu thông trôi chảy.

Cái gọi là khí huyết không lưu thông trôi chảy, khả năng cao là vì khí không đủ, không thể thúc đẩy máu tươi lưu động.

Huyệt Khí Hải này có tác dụng khơi thông nguyên khí, điều khí lưu thông máu, mà hiệu quả chủ yếu của Tam Âm Giao lại là khơi thông hạ tiêu, điều trị can thận.

Hai huyệt này phối hợp với nhau có thể mang đến công hiệu bổ can ích thận.

Bởi vậy, cách làm của Trần Khánh là kiện tỳ cường tâm trước, sau đó lại bổ can ích thận, tiến hành đúng theo nguyên tắc lý luận đã nói ở trên: 'Trước khi chữa can cần ổn tỳ, trước khi chữa thận phải cường tâm'.

Có thể nói, lúc này Trần Khánh đã phát huy sở học và tri thức châm thứ của bản thân tới cực hạn rồi.

Phải biết rằng, hiện tại có rất nhiều cái gọi là trung y viện, ở thời điểm kê đơn cho người bệnh, bọn họ đều kê tới một, hai chục vị dược liệu.

Hành vi này chẳng khác nào dùng loạn thương đánh muỗi (mệt mỏi mà không mang lại tác dụng gì).

Đúng, bọn họ kê nhiều loại dược liệu cũng không thành vấn đề, mục đích trị liệu vẫn là kiện tỳ, cường tâm, bổ can, bổ thận, vân vân… thôi.

Nhưng bọn họ lại không biết, ở thời điểm mấy chục vị dược liệu cùng một lúc tổ hợp với nhau, khiến cho dược tính hỗn tạp, chẳng còn một chút hiệu quả trị liệu nào nữa.

Cũng cùng loại lý luận như vậy áp dụng cho châm thứ, có vài vị bác sĩ trung y chỉ thấy huyệt vị này có vấn đề là mặc định cho rằng bệnh nhân bị một loại bệnh nào đó, tiếp theo châm loạn một hồi, chỉ thiếu chút nữa đã châm bệnh nhân thành con nhím.

Về cơ bản, chỉ những bác sĩ trung y không học hành chỉn chu mới làm ra loại hiện tượng này.

Những bác sĩ trung y lợi hại chân chính, chưa bao giờ kê quá nhiều vị dược liệu vào đơn bốc thuốc.

Ví dụ như một người mà Trần Khánh cực kỳ quen thuộc, đó là Triệu Ninh Quân. Ở thời điểm trị liệu cho người bệnh, bình thường ông chỉ kê chừng bảy tám vị dược liệu, nhiều nhất sẽ không vượt quá mười ba vị.

"Huyệt Nội Quan, Túc Tam Lý, huyệt Khí Hải, Tam Âm Giao, ừm, thủ huyệt thực tinh chuẩn, xem sắc mặt của cô bé này, còn nhỏ tuổi lại xảy ra tình huống lậu dương thương mệnh (tiết dương khí quá nhiều làm tổn thương cơ thể), đúng là cha mẹ thật sơ ý mà." Triệu Ninh Quân nói.

Tuy ông ấy không trực tiếp thiết chẩn, nhưng trung y có tới tứ chẩn, và đến từng tuổi như Triệu Ninh Quân rồi, ông chỉ dựa vào vọng chẩn nhìn khí sắc của Tào Song Song, cũng đủ để phán đoán ra tình huống đại khái của cô bé rồi.

Lại kết hợp với thủ đoạn trị liệu của Trần Khánh, về cơ bản đã có thể kết luận ra Tào Song Song đã mắc chứng bệnh gì rồi.

"Nhóc con này học được châm thứ từ khi nào rồi?" Trần Tùng ngơ ngơ ngác ngác hỏi.

Mà điểm mấu chốt ở đây chính là hắn không chỉ học xong châm thứ, dường như còn học cực kỳ tốt nữa.

Triệu Ninh Quân nở nụ cười, nói: "Anh làm ba ba của nó cũng không biết, còn hỏi tôi sao?"

Trần Tùng lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Quả thật, ông ấy làm ba ba của Trần Khánh cũng có chút vô trách nhiệm, nhưng nhìn thấy hiện tại con trai mình chữa bệnh thành thạo như thế, thậm chí còn nhận được lời khen ngợi của Triệu Ninh Quân, trong lòng ông ấy cũng cực kỳ vui sướng, hài lòng.

"Di? Nhóc con này vận dụng loại thủ pháp gì đây?" Bỗng nhiên

Trần Tùng nhìn thấy thủ pháp châm thứ sau khi hạ châm của Trần Khánh, vô cùng quái lạ.

Có chút giống như thủ pháp đạo y ra đời sớm nhất từ vài chục năm trước. Loại thủ pháp này có điểm khác nhau cực kỳ rõ ràng với thủ pháp châm thứ sau khi trung y hiện đại làm ra thay đổi.

(Đạo y: lấy cơ sở lý luận bên trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử làm nội dung cốt lõi, lại hình thần kiêm thủ đoạn chữa trị của y học, phát triển thành lưu phái Đạo Y Học. Đạo y không phải đạo giáo, chỉ là trong quá trình đạo giáo đưa lý luận của tư tưởng trường sinh bất tử áp dụng vào thực tiễn, một vài học giả đạo sĩ trong giáo, dạy cho những học giả đạo gia ngoài giáo thủ đoạn "dĩ đạo lợi sinh, dĩ y tế thế", từ đó mà tự nhiên diễn hóa thành một lưu phái y học)

Trần Khánh là một học sinh thuộc phái Học Viện, không có đạo lý nào lại am hiểu thủ pháp đạo y.

Đây là học với ai vậy?

Lúc này Triệu Ninh Quân cũng phát hiện ra thủ pháp của Trần Khánh có chút không tầm thường.

"Là có chút kỳ quái, hơn nữa thủ pháp thi châm cũng vô cùng thành thạo, không giống như vừa mới học." Triệu Ninh Quân nói.

Trần Tùng hỏi: "Chẳng lẽ nhóc con này theo học của giảng viên trong trường?"

Triệu Ninh Quân lắc đầu: "Không có khả năng. Trong toàn bộ giới Trung Y này, không có mấy người am hiểu loại thủ pháp trung y truyền thống như vậy, phái Học Viện lại càng không học loại thủ pháp châm thứ này. Hiện giờ, theo tôi được biết, chỉ có hai loại bác sĩ trung y còn có thể am hiểu về loại thủ pháp như vậy, một loại là tự học trung y, một loại khác chính là đạo y trong đạo

quán."

"Theo như tôi quan sát, thì khả năng cao là đứa nhỏ Tiểu Khánh này đã theo học châm thứ từ người trước, hơn nữa thời gian học còn không ngắn. Anh xem, ở thời điểm thằng bé niệp chuyển đề sáp, gần như không có bất cứ do dự và tạm dừng nào, nếu không trải qua thời gian dài luyện tập, tuyệt đối không làm được như vậy đâu."

Trần Tùng gật gật đầu: "Xem ra cháu cần bớt chút thời giờ hỏi nhóc con này xem rốt cuộc là nó đang học y với ai..."

Chương 58 - Con Học Trên Mạng!

Triệu Ninh Quân không tiếp lời, chỉ là khi ông nhìn về phía hai tay của Trần Khánh, không biết vì sao, ông cứ có cảm giác thủ pháp của hắn có chút quen thuộc, giống như mình đã từng nhìn thấy ở đâu rồi, nhưng trong thời gian ngắn lại có nghĩ không ra.

Trong phòng mạch, sau khi Tào Song Song được Trần Khánh trị liệu bằng châm thứ chừng mười mấy phút, cô bé bỗng cảm nhận được rõ ràng thân thể của chính mình đã trở nên thư thái hơn rất nhiều.

Cảm giác phiền muộn, nặng nề trước ngực đã giảm bớt đi không ít, giống như một nơi nào đó trước kia vẫn bị lấp kín, ngăn chặn lại, bỗng dưng được lập tức khơi thông vậy.

Vén tầng mây nhìn thấy mặt trời, hư không rộng mở trong sáng.

Ngay tức khắc, cô bé có cảm giác tâm tình của mình đã thay đổi hẳn rồi.

Khi ánh mắt cô bé đảo qua tất cả mọi thứ xung quanh mình, dường như màu sắc của chúng bỗng trở nên diễm lệ, tươi tắn hơn lúc trước rất nhiều.

Quá thần kỳ!

"Cô có cảm giác thế nào?" Sau khi Trần Khánh cảm nhận được Khí Chí thông qua ngân châm, hắn vừa mở miệng hỏi vừa từ tốn rút ngân châm trên thân thể Tào Song Song ra.

"Thoải mái hơn lúc trước rất nhiều, không còn khó chịu nữa." Tào Song Song nói.

"Thật sự?" Đường Ngọc có chút kinh ngạc.

Trung y xem bệnh còn có thể cho thấy hiệu quả nhanh như vậy?

"Mẹ, là thật đó. Hiện tại con hít sâu vào cũng rất thông suốt rồi." Tào Song Song thử làm một chút, và đúng là cô bé không còn xuất hiện tình trạng hít thở không thông nữa.

Đường Ngọc thấy một màn như vậy, lúc này mới an tâm: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

"Bác sĩ, nếu châm kim này hữu hiệu như vậy, nếu không, cậu cứ dứt khoát dùng cách chữa trị này đi."

Trần Khánh giải thích: "Đúng là châm thứ rất hiệu quả, sử dụng châm thứ để trị liệu lúc ban đầu là rõ ràng nhất, cũng là nhanh nhất, nhưng muốn điều trị ngũ tạng lục phủ, mà trình độ châm thứ không đủ, khẳng định là hiệu quả của nó không bằng thuốc Đông y. Nếu trình độ châm thứ của tôi thành thạo hơn một chút, đương nhiên là có thể dùng châm thứ trị liệu, nhưng thật có lỗi, trình độ của tôi hữu hạn, chỉ có thể làm được một bước này thôi."

Thế này còn gọi trình độ hữu hạn sao?

Vị bác sĩ trước mắt này bắt mạch lợi hại như vậy, chỉ trong vài phút bắt mạch lại có thể rõ ràng biết được con gái của bà nói chuyện yêu đương, tiếp theo, người ta chỉ đâm hơn mười phút châm, đã khiến bệnh trạng của con gái bà giảm bớt đi không ít.

Đường Ngọc nhớ tới lúc trước bà từng đưa con gái đến bệnh viện lớn kia, chẳng những chi tiền mua thuốc, còn tốn bao nhiêu thời gian mà bệnh trạng vẫn không có tiến triển, trong lòng bỗng

có chút hối hận, nếu sớm biết Hán Y Đường này có bác sĩ lợi hại như vậy, bọn họ đâu cần phải tới bệnh viện lớn kia, để chịu tội, hao tiền???

"Vậy cứ làm theo ý của bác sĩ là được." Đường Ngọc nói.

Trần Khánh gật gật đầu, rồi lập tức lấy ra giấy bút viết đơn thuốc xuống. Sau đó, hắn dặn dò hai người bọn họ vài câu, hai mẹ con Đường Ngọc nhanh chóng cầm đơn thuốc rời khỏi phòng mạch.

Vừa vặn vào lúc này, Trần Khánh thoáng nhìn ra ngoài cửa, lập tức bắt gặp Trần Tùng và Triệu Ninh Quân đang khom người hướng ánh mắt nhìn về bên này.

Trần Khánh lập tức đứng dậy đi tới cửa, lễ phép chào hỏi: "Ba, Triệu gia gia, hai người tìm con có việc sao?"

Triệu Ninh Quân cười mà không nói, Trần Tùng lại quan sát Trần Khánh từ trên xuống dưới một lần, sau đó mỉm cười nói: "Thằng nhóc con này, lúc đầu ba ba còn lo lắng, sau khi cho con đảm nhiệm công tác này, y thuật không vượt qua được tiêu chuẩn, không xem được bệnh, vậy mà đúng là ngạc nhiên thật, con khám bệnh cũng ra dáng ra hình (rất thuần thục) đó."

Trần Khánh cười hắc hắc: "Nếu con còn không xem được bệnh, chẳng phải mười mấy năm này đã học uổng rồi sao?"

Trần Tùng kỳ quái nói: "Con nói là mười mấy năm? Ừm đúng là vài năm trước con từng học ở Hán Y Đường, năm năm sau con học ở đại học, nhưng thủ pháp châm thứ mà con vừa dùng, không giống như thủ pháp châm thứ hiện đại. Rút cuộc con học ở đâu?"

Ai nha?

Trần Khánh có chút kinh ngạc, nhưng sau khi ngẫm lại cũng thấy chuyện này cực kỳ hợp lý. Suy cho cùng, lão ba của hắn và

Triệu gia gia đều là lão trung y (bác sĩ trung y lão luyện lâu năm), bọn họ có thể dễ dàng nhìn ra thủ pháp hiện đại và thủ pháp truyền thống có chút khác nhau.

"Trên mạng đó. Con xem video lão sư Quách Bạch Gia dạy học." Trần Khánh nói.

Trên mạng sao?

Trần Tùng và Triệu Ninh Quân đều sửng sốt, lập tức giật mình!

Nhưng cũng đúng nha, hiện tại mạng internet phát triển như vậy, có người dạy trung y trên mạng cũng là chuyện bình thường.

"Cháu vừa nói, cháu học theo phương pháp châm thứ của Quách Bạch Gia?" Triệu Ninh Quân hỏi.

Khó trách vừa rồi ông lại cảm thấy thủ pháp này vô cùng quen thuộc.

Nhưng mà khoan đã... chỉ xem video cũng có thể học được tới trình độ này sao?

Phải biết rằng, thủ pháp thi châm vừa rồi của Trần Khánh cực kỳ thành thạo, nếu không có lão sư (giáo viên) ở một bên sửa lại sai lầm cho đúng, mà chỉ dựa vào tự bản thân lĩnh ngộ, kể cả có video tư liệu ngay sát bên, chỉ sợ cũng phải học tới nửa năm, một năm mới có thể làm được.

Ở đây không phải vấn đề có thiên phú hay không, chỉ đơn thuần là đạo lý 'Một câu chân truyền, vạn cuốn giả truyền' mà thôi.

Lại nói, sở dĩ khi học trung y cần phải có lão sư cầm tay chỉ dạy, chính vì sau khi bản thân bước vào con đường trung y này, sẽ đụng tới rất nhiều "Bẫy rập".

Những loại bẫy rập này sẽ khiến người học trung y đi lạc đường, vào nhầm chỗ, nếu không có người đúng lúc lôi kéo, chấn chỉnh một cái, rất có khả năng sẽ xuất hiện hiện tượng học sai.

Châm thứ chính là như thế, nếu một động tác thật nhỏ làm sai vị trí, như vậy toàn bộ động tác thi châm sẽ không mang lại bất cứ hiệu quả trị liệu nào.

Chỉ nói tới tình huống đơn vị trọng lượng của thời xưa và thời nay khác nhau thôi, cũng tạo nên bao nhiêu đơn thuốc sai lầm về liều thuốc, khiến cho rất nhiều phương thuốc rõ ràng là hữu hiệu, nhưng trung y hiện đại có làm như thế nào cũng không phối được liều lượng chuẩn nhất, phương thuốc tốt nhất.

Đây là sai một ly!

"Đúng vậy, lão sư Quách Bạch Gia đã giảng quan châm hai mươi sáu thứ." Trần Khánh nói.

Chương 59 - Tới Phòng Khám Bệnh Số Bốn!

"Cháu đã học trong bao lâu?" Triệu Ninh Quân hỏi.

"Ách... Là hơn hai tháng." Trần Khánh không dám nói hắn vừa học một ngày đã biết châm rồi, như vậy quá mức khoa trương, mà dù hắn có nói ra phỏng chừng cũng không ai tin tưởng.

Hai tháng! ?

Hai mắt Triệu Ninh Quân mở thật lớn!

Mới hai tháng lại có thể học đến trình độ này?

Loại tình huống trước mắt thật sự làm Triệu Ninh Quân có chút không bình tĩnh được nữa rồi!

Châm thứ vốn không phải là điểm mạnh của ông ấy, nhưng cũng chính vì môn này vốn không phải điểm mạnh của Triệu Ninh Quân, cho nên ông ấy cũng rõ ràng hơn bất cứ ai khác, rốt cuộc học tập châm thứ khó khăn đến mức nào.

Đương nhiên trước đây, Trần Khánh đã học được một chút châm thứ cơ sở trên đại học, nhưng loại cơ sở này gần như bằng không, nguyên nhân thì không cần nói, ai cũng hiểu cả rồi.

Nhưng ngạc nhiên chính là, dưới dạng điều kiện như vậy, hắn chỉ xem video hai tháng, lại có thể học xong bảy, tám phần thủ pháp châm thứ truyền thống của đạo y.

Không thể không nói, thiên phú và ngộ tính của Trần Khánh, tuyệt đối là cao nhất trong toàn bộ những bác sĩ trung y mà Triệu

Ninh Quân từng gặp mặt, không có một trong!

"Có phải nhóc con đang khoác lác hay không?" Sau khi Trần Tùng nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Ninh Quân, ông lập tức trừng mắt với cậu con trai phía đối diện.

Trần Khánh cười khổ. Được rồi, xem ra là hắn nói hơi ít: "Vậy có thể là con nhớ lầm rồi, hẳn là bốn năm tháng mới đúng..."

Trần Tùng nheo mắt nhìn Trần Khánh, hiển nhiên vẻ mặt kia như đang muốn nói rằng: "Nhóc con lại muốn lừa ai hả?"

Con sửa miệng cũng sửa giả như thế thì ai tin nổi con đây?

Nhưng xem dáng vẻ của Trần Khánh, phỏng chừng hắn nói hai tháng là đúng hai tháng thật rồi!

Trần Tùng vừa nghĩ như vậy, cái lưng vốn khom khom lập tức chuyển thành thẳng đứng, một loại cảm giác tự hào bỗng nhiên sinh ra.

Hắc, con ta là một thiên tài trung y đó!

"Không tồi, không tồi, thực sự không tồi. Trần Tùng, tôi đề nghị anh điều Tiểu Khánh đến phòng mạch số bốn, lấy trình độ hiện tại và năng lực học tập của thằng bé, đã thừa đủ để đến phòng mạch số bốn rồi." Triệu Ninh Quân nói.

Trần Khánh nghe vậy, sắc mặt lập tức tràn đầy vui mừng.

Lại nói, lúc ban đầu, năm phòng khám bệnh của Hán Y Đường vốn không sắp xếp thứ tự theo trình độ của bác sĩ trực ban, chỉ vì phòng khám bệnh số một ở gần đại sảnh nhất, còn số năm lại ở tận cùng bên trong, cho nên bọn họ mới điều bác sĩ trình độ cao tới phòng mạch số một có vị trí tốt nhất.

Về sau này, khi số lượng bác sĩ của Hán Y Đường dần dần tăng

lên, tình huống mới chậm rãi diễn biến thành phòng mạch số một dành cho những bác sĩ tọa chẩn có trình độ lợi hại nhất, còn các phòng khám bệnh khác cứ theo thứ tự thấp dần, suy diễn ra.

Và phòng mạch số năm đã thành phòng khám dành cho những bác sĩ mới có trình độ lót đáy tới đảm nhiệm công tác, cũng vì vậy mà có rất ít người bệnh đến thăm khám ở nơi này.

Đương nhiên những bác sĩ ở phòng khám số năm này sẽ nhàn nhã hơn nhiều, nhưng tiền lương cũng là ít nhất.

Chẳng qua Trần Khánh vốn không cần tiền lương, hắn chỉ quan tâm tới chuyện có thể khám cho nhiều người bệnh hơn thôi.

"Triệu thúc, Tiểu Khánh mới đi làm được mấy ngày mà, có phải điều nó đi quá nhanh hay không?" Trần Tùng nói.

Trần Khánh vừa đảm nhiệm công tác chưa được một tuần, nếu hiện tại trực tiếp điều hắn đến phòng mạch số bốn, hiển nhiên có chút không quá thích hợp.

Triệu Ninh Quân cười cười.

“Hiện tại thứ mà Tiểu Khánh thiếu nhất chính là kinh nghiệm lâm sàng, cứ để thằng bé đến phòng mạch số bốn đi. Ở nơi ấy, nó có thể tiếp xúc được với càng nhiều người bệnh hơn, tốc độ trưởng thành cũng sẽ nhanh hơn. Chỉ một chút trách móc vốn không quá đáng ngại. Người trẻ tuổi phải vượt qua được áp lực trên các phương diện mới nhanh chóng trưởng thành."

Nói thật, Trần Khánh vừa đảm nhiệm công tác trong quãng thời gian ngắn như thế, lại được cất nhắc từ phòng mạch số năm đến phòng mạch số bốn, khẳng định sẽ đưa tới không ít những lời ong tiếng ve.

Nhưng ở trong mắt Triệu Ninh Quân, hết thảy những chuyện này đều là vấn đề nhỏ.

Chỉ cần Trần Khánh biểu hiện tốt, những lời ong tiếng ve này sẽ không mang tới một chút lực sát thương nào.

Triệu Ninh Quân đã nói như vậy, Trần Tùng cũng không tiện ý kiến gì hơn, ông ấy nhìn về phía Trần Khánh, trịnh trọng hỏi: "Còn con, con có suy nghĩ như thế nào?"

Trần Khánh cầu còn không được, lập tức đáp lời: "Con không có ý kiến."

Trần Tùng cười nói: "Tốt lắm, sau khi con hết ca làm việc, hãy chuyển đến phòng mạch số bốn, ba ba đi nói chuyện với mấy người bác sĩ Vương một chút."

Trần Khánh mừng thầm trong lòng.

Nói như vậy, kể từ ca trực tiếp theo, hắn có thể giành lấy cho mình nhiều việc để làm hơn một chút rồi, không còn tiếp tục ngồi nhàm chán chờ đến tan ca nữa.

Hai người Triệu Ninh Quân lại dặn dò Trần Khánh thêm vài điều nữa, rồi rời khỏi phòng mạch số năm.

Trần Khánh lại tiếp tục trở lại phía trước chiếc bàn công tác của mình, chờ đợi người bệnh tới cửa.

Hắn vừa chờ, vừa mở ra giao diện thuộc tính của mình ra.

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 108/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 103/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 69/100(nhập môn)】

【 châm cứu: Châm thứ 689/1000(Đăng Đường Nhập Thất), ngải cứu 29/100(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Du Thứ (hoàn mỹ), Viễn Đạo Thứ (hoàn mỹ), Kinh Thứ (hoàn mỹ), Lạc Thứ (hoàn mỹ), Phân Thứ (hoàn mỹ)】

【 y điểm: 4,7 (mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

4.7 y điểm, tàm tạm!

Xem ra hắn lại có thể tiếp tục học tập bốn thủ pháp châm thứ khác rồi.

Trần Khánh lập tức mở trang web của diễn đàn Long Y, tiến vào mảng nhà y đạo.

Ơ?

Sao hôm nay giao diện của hắn lại có nhiều tin tức như vậy?

Trần Khánh hơi bất ngờ khi nhìn thấy bên cạnh giao diện tin tức nằm trong góc của mình, có cái icon 99+ màu đỏ.

Vừa mới qua một đêm, vì sao lại có thêm nhiều tin tức đến vậy?

Trần Khánh lập tức ấn mở giao diện, và ngỡ ngàng phát hiện ra rằng toàn bộ tin nhắn mà những người khác đáp lại hắn đều nằm trong cùng một bài đăng chính.

Và bài đăng này chính là bài đăng ngày hôm qua được Trần Khánh đăng bình luận tranh cãi về mối quan hệ giữa "Đắc Khí" cùng "Khí Chí" với người ta.

Chương 60 - Phải Vô Tri Tới Trình Độ Nào Mới Dám Nói Như Vậy???

Trần Khánh trực tiếp ấn mở bài đăng kia ra, lại phát hiện lúc này con số bình luận bên dưới đã trực tiếp đột phá mốc ba nghìn.

Không cần phải nghi ngờ, bài đăng này đã lên danh sách bài đăng hot trong ngày, và vinh quang đứng hàng thứ ba.

"Hay thật, nhiều người ùa vào chửi mắng ta như vậy?" Sau khi Trần Khánh nhìn thoáng qua giao diện tin tức, hắn lập tức phát hiện bình luận chửi mắng hắn có tới hơn một, hai trăm nhánh.

Nhưng bên trong làn sóng chửi rủa ồ ạt này, Trần Khánh cũng tìm được một số những bình luận ủng hộ mình.

Dù so sánh với những bình luận chửi mắng kia, những bình luận ủng hộ này hoàn toàn không chiếm ưu thế, nhưng đánh để bàn ở đây là, những người ủng hộ này đều nêu ra luận cứ luận chứng đặc biệt rõ ràng, hiển nhiên kiến thức chuyên môn của bọn họ mạnh hơn đám người chỉ biết mù quáng phát tiết cảm xúc kia nhiều lắm.

Ai nha?

Có cả Khuyết Vũ?

Trần Khánh phát hiện trong số những người đáp lại bình luận của mình, còn có một cái tên quen thuộc.

Nhưng kể cả một người như đối phương, cũng trốn không

thoát kết cục bị người ta ùa vào chửi rủa.

"Nếu có người không rõ ràng lắm khái niệm của hai từ Đắc Khí và Khí Chí này, mọi người hoàn toàn có thể đi đọc cuốn 《 Hoàng Đế Nội Kinh chú giải 》 do danh y đại gia Phạm Ngọc Lâm đời nhà Tống biên soạn. Bên trong có trình bày kỹ càng tỉ mỉ về toàn bộ nội dung chủ yếu của châm thứ. Và sở dĩ trung y hiện đại lẫn lộn hai danh từ này, chỉ vì cái gọi là vươn lên tiến bộ cùng thời đại, muốn 'Sáng tạo', tiếp cận với y học hiện đại hoá gây nên. Người nào đó cần phải đọc sách cổ nhiều hơn, đừng rúc trong vòng tròn kiến thức sẵn có, hạn hẹp của bản thân rồi hô tới hô lui, còn tỏ ra đắc chí."

"Người bạn trên mạng 'Phổ Thiên Đồng Khánh' này đã nếu ra những đoạn trích từ trong sách cổ, lại dùng cuốn điển tịch quyền uy nhất trung y đến làm luận chứng cho quan điểm của chính mình. Vậy mà người nào đó lại không đi phủ định quan điểm của hắn, ngược lại chỉ đi phê phán hắn là không thật sự học tại đại học Trung Y Bắc Kinh, có phải những lời này hơi bị bỉ ổi hay không?"

Tốt xấu gì Khuyết Vũ cũng có chút nhân khí (danh tiếng) trên diễn đàn, nhưng đối mặt với các thành viên phái Học Viện cuồn cuộn như nước lũ, tới cuối cùng kết cục của đối phương cũng không khác gì Trần Khánh.

"Lại xuất hiện một tên não tàn nhảy ra chửi bới trung y hiện đại hoá."

"Phạm Ngọc Lâm? Ai biết đối phương? Hắn có phải danh y không? Vì sao cho tới bây giờ ta còn chưa nghe thấy cái tên này?"

"《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 nói gì cũng là đúng sao? Những nội dung bên trong không cho phép người ta nghi ngờ à?"

"Sở dĩ trung y xuống dốc, chính vì bản thân nó chưa đạt đến

trình độ có thể bắt kịp bước chân của thời đại, hiện giờ thật vất vả mới thực hiện xong công cuộc hiện đại hoá, cũng vì đã dung hợp được với tri thức hiện đại hoá của y học phương Tây, mới có được cục diện như ngày hôm nay, vì sao ngươi không biết xấu hổ còn dám đi chửi bới?"

"Khuyết Vũ đại lão, những lời này của ngươi, ta không dám gật bừa. Hiện tại, những người học trung y chúng ta nắm giữ tri thức y học còn phong phú hơn cổ nhân rất nhiều, nhưng vì sao phần lớn trong đám chúng ta vẫn không thể xem bệnh được? Thực hiển nhiên, nguyên nhân chính là tri thức trước kia không thích hợp với người hiện đại, cho nên, những thứ chúng ta học tập đương nhiên cần phải sáng tạo."

"Khuyết Vũ cũng đến đây ư? Ha ha ha, ngươi còn đăng đàn biện luận với bọn họ sao? Nhàn rỗi quá hả? Ta nói với ngươi câu này, trên diễn đàn chúng ta có nhiều tiểu bạch lắm, đại đa số trong đám người này đều chưa từng đọc qua《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.Ngươi tranh luận chuyện này với bọn họ căn bản là vô dụng. Ngươi xem, bên trên còn có nhân tài trực tiếp bác bỏ 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》kia kìa."

(Tiểu bạch: chỉ người không tuân thủ lễ tiết, không tuân theo trật tự, không buộc được bản thân vào trong nề nếp, luôn coi mình là trung tâm, tùy ý nã pháo công kích người khác, cũng có thể là người tư duy quá kém hoặc chỉ số thông minh rất thấp)

". . ."

Thật náo nhiệt nha!

Trần Khánh cười đến cười toét miệng.

Hắn không nghĩ tới trên diễn đàn còn có nhiều ngọa long phượng sồ như vậy.

(Ngọa long phượng sồ: châm biếm đối phương quá mức ngốc nghếch, vớ vẩn, thực lực quá yếu)

Người vừa bắt đầu học trung y, lại dám đi nghi ngờ 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》?

Cái này giống hệt trường hợp, ta thi vào trường cao đẳng chỉ được hai, ba trăm điểm, nhưng ta lại cực kỳ khinh thường nhìn xuống Thanh Bắc (Thanh Hoa, Bắc Đại), cảm thấy cả đám bọn họ đều là rác rưởi.

Ngay cả lão trung y đã làm nghề tới vài chục năm như Triệu Ninh Quân, đến bây giờ cũng không dám nói bản thân đã hiểu thấu toàn bộ nội dung bên trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, vậy mà trên diễn đàn này lại có người mở miệng nói nghi ngờ cuốn sách ấy?

Đối phương phải vô tri tới loại trình độ nào mới có thể phát ngôn ra lời nói kiểu này?

Trần Khánh ấn mở khung đối thoại, vừa định đánh chữ, nhưng suy nghĩ một hồi lại buông bàn tay đang gõ phím xuống.

Hay là đừng chọc tên ngốc này nữa, cứ để nguyên cho đối phương khoe khoang trên diễn đàn cũng hay mà!

Vậy là Trần Khánh đọc xong toàn bộ những lời đáp trả trên diễn đàn nhưng không thèm để ý tới một cái nào.

Những gì hắn muốn nói đều đã nói xong rồi, còn lại cứ giao cho những người này giết thời gian đi.

Còn thời gian của hắn không thể lãng phí trên một chút tranh chấp vô dụng này được.

Trần Khánh lập tức ấn mở video dạy học châm thứ của lão tiên sinh Quách Bạch Gia, sau đó bắt đầu học tập.

Có điểm thuộc tính gia trì, chỉ cần hắn tự mình đi thử nghiệm động tác, là có thể khiến cho giao diện thuộc tính phân biệt được thủ pháp châm thứ, từ đó đạt được kỹ năng chủ động, tiếp theo lại có thể thông qua y điểm tiến hành cộng điểm vào.

Đại Tả Thứ, Mao Thứ, Cự Thứ, Thối Thứ!

(Đại Tả Thứ: thủ pháp dùng châm thay dao mổ, cắt rạch dẫn lưu (dùng phẫu thuật để dẫn mủ và dịch trong cơ thể ra ngoài), phá ung bài nùng.

Mao Thứ: một loại phương pháp châm nông dưới làn da, dùng để trị liệu bệnh làn da bị tê liệt, mất cảm giác.

Cự Thứ: chủ yếu dùng để trị liệu những tổn thương gây ra trên phần mềm, trúng gió liệt nửa người, tê liệt dây thần kinh trên mặt, đau dây thần kinh, đau khớp...

Thối Thứ: từ "Thối" chỉ nhúng lửa vào nước, cho nên Thối Thứ nghĩa là đốt nóng châm trước, sau đó mới đâm, thường được dùng để chữa chứng phong hàn, tê chân, thấp khớp.)

Chương 61 - Điều Thần! Lý Do Này Không Đủ Ư?

Đến tận đây, Trần Khánh học xong toàn bộ thủ pháp cửu biến trong quan châm hai mươi sáu thứ.

Đồng thời hắn dùng 4.4 y điểm để thăng cấp bốn loại thủ pháp châm thứ này đến cấp bậc hoàn mỹ.

Hành động lần này đã khiến cấp bậc châm thứ của Trần Khánh tiếp tục leo lên một bậc thang mới.

...

【 châm cứu: Châm thứ 1129/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngải cứu 29/10(nhập môn)】

(Lô Hỏa Thuần Thanh còn có nghĩa là dày công tôi luyện, tới trình độ cực kỳ thuần thục)

...

Hả?

Hình như thanh kỹ năng có biến hoá!

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần (kỹ năng bị động thức tỉnh sau khi châm thứ đạt tới Lô Hỏa Thuần Thanh, hạ châm có thể Điều Thần), Du Thứ (hoàn mỹ), Viễn Đạo Thứ (hoàn mỹ), Kinh Thứ (hoàn mỹ), Lạc Thứ (hoàn mỹ), Phân Thứ (hoàn mỹ)】

Điều Thần?

Kỹ năng bị động này có chút lợi hại nha!

Phải biết rằng, người học trung y, nhất là từng đọc cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn Thiên, đều biết.

"Tâm giả, là cơ quan quân chủ, thần linh do đó mà sinh ra. Phế giả, là cơ quan tương truyền, chi tiết do đó mà sinh ra. Can giả, là cơ quan tướng quân, mưu kế do đó mà sinh ra. Đảm giả, là cơ quan trung chính, quyết đoán do đó mà sinh ra. Thiên trung giả, là cơ quan thần sứ, vui sướng do đó mà sinh ra. Tỳ vị giả, là cơ quan thương khố, thưa bẩm, ngũ vị do đó mà sinh ra. Đại tràng giả, là cơ quan truyền đạo, biến hóa do đó mà sinh ra. Tiểu tràng giả, là cơ quan chứa đựng, hóa vật do đó mà sinh ra. Thận giả, là cơ quan tác cường, kỹ xảo do đó mà sinh ra. Tam tiêu giả, là cơ quan quyết độc, thủy đạo do đó mà sinh ra. Bàng quang giả, là cơ quan châu đô, nước bọt chứa ở đó, khí hóa sẽ tiết ra."

(Huyệt Thiên Trung nằm ở khoảng giữa bên dưới lồng ngực, giữa hai vú.)

"Không được để cho mười hai quan giả này mất liên lạc với nhau. Cố chủ minh thì dưới yên, lấy lẽ đó để dưỡng sinh tức thọ, một đời không đau bệnh, lấy lẽ đó để trị thiên hạ tất thái bình. Chủ bất minh thì mười hai quan nguy hiểm, sứ đạo bế tắc mà không thông, thân hình bị thương, lấy lẽ đó để dưỡng sinh sẽ gây ra đau ốm, lấy lẽ đó để trị người thiên hạ, thì đại tông nguy lớn, nhất định phải phòng bị, cảnh giác!"

(Sứ đạo: đường rãnh ở mũi và huyệt Nhân Trung)

Nội dung của hai câu này nhằm cường điệu tầm quan trọng của trái tim.

Ở rất nhiều thời điểm, hoàn cảnh, sự nghiệp, gia đình, thậm chí là cá nhân, đều sẽ bởi vì đủ loại chuyện mà sinh ra những cảm xúc khác biệt, và không cần biết loại cảm xúc ra sao, đều sẽ nảy

sinh trọc khí (khí bẩn), nếu là cảm xúc tiêu cực lại càng nhiều hơn.

Tâm tàng thần, bởi vậy thứ mà cảm xúc ảnh hưởng đến trước tiên, nhất định là thần của ngươi.

Thần đã bị ảnh hưởng, công năng của trái tim cũng theo đó mà phát sinh hỗn loạn, không thể điều phối những cơ quan nội tạng khác, đây chính là "Chủ bất minh tức thập nhị cung nguy, sứ đạo bế tắc mà không thông" .

Phải biết rằng, các cơ quan nội tạng trong thân thể không thể tự quản lý phần mà mình phụ trách được, cho nên một khi trọc khí nảy sinh mà không thể bài trừ, tật bệnh cũng theo đó mà hình thành.

Rất nhiều người đều nói bách bệnh xuất phát từ trái tim, kỳ thật đây chính là giải đọc từ Hoàng Đế Nội Kinh.

(Giải đọc: quá trình tìm hiểu và lý giải)

Và nói trắng ra, Điều Thần chính là điều đình, nuôi dưỡng trái tim, khiến cho trái tim khôi phục lại công năng chỉ huy, có thể điều phối rất nhiều khí quan thực thi chức trách của chúng nó.

Khái niệm này cũng tương tự với cái gọi là đề cao khả năng miễn dịch trong y học hiện đại!

Không thể không nói, kỹ năng bị động Điều Thần này thật sự lợi hại.

Chỉ cần hắn hạ châm, chắc chắn có thể điều tiết thần của người bệnh, từ đó thông qua trái tim điều khiển ngũ tạng lục phủ trong cơ thể người bệnh phân chia, phối hợp, dần dần "Tự lành".

Có thể nói rằng, sau khi hắn sở hữu được kỹ năng này, về sau khi trị liệu dựa trên phương diện châm thứ, đã đạt đến trình độ bay vọt về chất.

Có hai kỹ năng bị động【 Đắc Khí 】 và【 Điều Thần 】này, lại phối hợp với thủ pháp châm thứ đặc thù, Trần Khánh cảm thấy bản thân chỉ còn cách cảnh giới "Châm đến bệnh trừ" một đoạn đường không quá xa xôi nữa.

...

Hôm sau, tại văn phòng dành cho bác sĩ của Hán Y Đường.

"Cái gì! ? Trần Khánh được điều đến phòng mạch số bốn tọa chẩn?"

Sáng sớm hôm ấy, sau khi Tiếu Khải biết được chuyện Trần Khánh chuẩn bị đổi phòng mạch, gã không nhịn được, lập tức tru tréo lên ngay giữa văn phòng.

"Nhỏ giọng một chút, ai không biết còn cho rằng cậu và Trần Khánh có cừu oán gì đó đấy. Không phải cậu ấy chỉ được điều chuyển phòng khám bệnh thôi sao? Ngạc nhiên đến vậy làm gì?" Vương Xuân Lam nói.

Tiếu Khải tỏ ra rất không vui: "Không đúng, hắn mới đi làm được bao lâu chứ? Dựa vào cái gì mà điều hắn đến phòng mạch số bốn? Chỉ bởi vì ba của hắn là ông chủ Hán Y Đường sao?"

Vương Xuân Lam cười nói: "Lý do này không đủ ư?"

Vẻ mặt Tiếu Khải lập tức cứng đờ, nhưng vẫn cố nói: "Rút cuộc hắn là loại bác sĩ gì chứ? Là loại bác sĩ giống đám cầu thủ trong đội tuyển quốc gia hả? Có quan hệ là lên sao?"

Vương Xuân Lam cười ha ha nói: "Thế cậu thì sao? Còn không phải bởi vì quan hệ của sư phụ cậu, cậu mới được điều đến Hán Y Đường đi làm ư? Nơi chúng ta đang sống vốn là một xã hội chú trọng nhân tình, ai cũng giống nhau thôi."

Tiếu Khải có chút không phục: "Khác chứ. Tuy tôi có dựa vào

sư phụ một chút, nhưng tôi có bản lãnh thật sự, còn hắn thì sao?"

Vương Xuân Lam hé miệng nói: "Làm sao mà cậu biết Trần Khánh không có? Nên nhớ là từ nhỏ cậu ấy đã đi theo Triệu lão học tập rồi, về sau còn tới đại học học năm năm trung y nữa. Luận về thời gian học trung y, cậu ấy còn học tập lâu hơn cậu đó. Tiếu Khải ơi, đừng để một cái lá che mất ánh mắt của mình. Về sau tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, không cần thiết phải cứng nhắc như vậy, không tốt cho cậu đâu."

Vương Xuân Lam cũng chỉ lớn hơn Tiếu Khải chừng tám, chín tuổi, nhưng trên tính cách và phương diện xử thế, gã lại khéo léo, tinh tường hơn rất nhiều người.

Trần Khánh được điều đến phòng mạch số bốn, chẳng lẽ trước khi Trần Tùng hành động như vậy, ông ấy chưa từng cân nhắc tới chuyện sẽ có người nói năng lung tung mà không chịu trách nhiệm ư?

Nếu ông ấy đã cân nhắc tới mấy vấn đề này rồi, mà vẫn quyết định điều Trần Khánh đến phòng mạch số bốn, thì rõ ràng là, Trần Tùng có nắm chắc với y thuật của Trần Khánh, tuyệt đối không sợ người khác nói ra nói vào.

Chương 62 - Không Tu Y Đức, Vĩnh Viễn Không Học Được Tinh Túy!

Vương Xuân Lam đã làm việc tại Hán Y Đường này nhiều năm rồi, gã rất rõ tính cách của Trần Tùng.

Ông ấy tuyệt đối là một người nghiêm khắc với bản thân hơn rất nhiều so với nghiêm khắc với những người khác. Biết bao năm ông ấy làm ông chủ của Hán Y Đường này nhưng bao giờ làm khó bất cứ một người làm công nào.

Từng có một cô y tá, sau khi tốt nghiệp đã làm công ở Hán Y Đường được ba năm. Ngày đó, ba của cô ấy bệnh nặng được đưa đến khoa cấp cứu của bệnh viện địa phương, sau này có kết quả chẩn đoán chính xác là xuất huyết não, vô cùng có khả năng sẽ phát triển trở thành liệt nửa người

Sau khi Trần Tùng biết được tin tức này, ông ấy lập tức cùng cô y tá nọ trở về nhà cô ấy, cũng đón ba của cô ấy tới Giang Hạ này.

Cuối cùng sau khi ba của cô y tá kia được trải qua một khóa điều dưỡng trị liệu kéo dài đến nửa năm của Triệu Ninh Quân, tình trạng xuất huyết não của ông ấy đã hoàn toàn bình phục.

Sau này, cô y tá nọ quyết định hồi hương lập gia đình, Trần Tùng trả lại nhân tình bằng một ngàn đồng.

Chính vì Trần Tùng có loại chân thành từ trong xương cốt để lộ ra ngoài như thế, mới khiến những người như bọn họ, dù đi làm

tới vài chục năm vẫn chưa từng chuyển ổ ra ngoài.

Và một người như thế, sẽ vì cưng chiều ưu ái con trai của mình, đến trình độ không cần quan tâm tới bất cứ điều gì khác, vẫn cố cứng rắn đẩy địa vị của Trần Khánh lên cho hắn tiếp xúc với càng nhiều người bệnh hơn ư?

Vương Xuân Lam tuyệt đối không tin!

Lại nói, cái nghề trung y này vốn không giống những nghề khác.

Muốn trở thành một vị bác sĩ trung y chân chính, mà không tu y đức thì vĩnh viễn cũng học được tới tinh túy.

Bởi vì ngay một khắc nghề trung y sinh ra kia, nó đã mang theo mong muốn và lý tưởng dùng phương pháp trị liệu giá rẻ nhất, nhanh nhất, hữu hiệu nhất chữa khỏi cho người bệnh rồi.

Có thể nói mỗi một vị đại gia trung y, đều mang trong mình một trái tim thiện lành, hành y tế thế.

Người như vậy căn bản không làm được bất cứ chuyện gì có hại cho người bệnh!

"Bác sĩ Vương, nghe ý tứ của anh, dường như anh cảm thấy Trần Khánh còn lợi hại hơn tôi sao?" Trong lời nói của Tiếu Khải thoáng hiện một chút khinh miệt.

Nói như vậy cũng không phải gã xem thường Trần Khánh, mà bởi vì thủ đoạn châm thứ vốn là tuyệt hoạt của gã, chỉ sợ trong toàn bộ Hán Y Đường này, cũng chỉ có duy nhất một mình Triệu Ninh Quân có thể lợi hại hơn gã. Còn những người khác? Ha hả, không đủ nhìn.

(Tuyệt hoạt: kỹ năng hoặc bản lĩnh đặc sắc mà bản thân sở trường nhất)

"Là lợi hại hơn tôi, được chưa?" Vương Xuân Lam bất đắc dĩ nói, tựa như đang dỗ dành một đứa nhỏ hiếu thắng.

Nói thật, gã cũng không quá hiểu vì sao Tiếu Khải vẫn luôn chướng mắt với Trần Khánh.

Giống như Trần Khánh trở nên tốt hơn, còn khó chịu hơn là giết quách gã đi vậy.

Rút cuộc, giữa hai người này có thù giết cha, hay là mối hận cướp vợ vậy?

Vương Xuân Lam không nhịn được âm thầm phun nước bọt một hồi.

Đúng lúc này, Trần Khánh đi tới văn phòng.

Sau khi hắn nhìn thấy Tiếu Khải và Vương Xuân Lam, lập tức cười cười lên tiếng chào hỏi: "Bác sĩ Vương, chào buổi sáng."

Vương Xuân Lam quay đầu lại cười nói: "A? Là Trần Khánh sao? Sao hôm nay cậu lại tới sớm như vậy?"

Trần Khánh cười nói: "Tôi vừa được điều đến phòng mạch số bốn, vừa lúc bác sĩ Sở nói buổi sáng nay anh ấy có việc, nên lâm thời nhờ tôi trực thay một ca giùm. Bác sĩ Vương, anh ăn điểm tâm không? Nếu cần cứ nói, tôi sẽ mang một phần về cho anh."

Vương Xuân Lam nói lời cảm tạ: "Cảm ơn cậu, tôi đã ăn xong rồi. Ừm lúc bình thường, phòng mạch số bốn đều sẽ tiếp chừng bảy, tám người bệnh tới khám vào buổi sáng. Đến lúc đó, nếu cậu cần hỗ trợ bất cứ lúc nào cũng có thể qua gọi tôi."

Trần Khánh gật đầu: "Cảm tạ bác sĩ Vương, giờ tôi đi ăn điểm tâm trước đã."

Vương Xuân Lam gật đầu: "Ừm cậu mau đi thôi."

Đợi cho đến khi bóng dáng Trần Khánh biến mất ở cửa văn phòng, Tiếu Khải mới nhếch mép cười nhạt: "Ra oai cái gì chứ? Còn không phải do lão cha liều mạng kéo tới."

Vương Xuân Lam nheo mắt lườm Tiếu Khải một cái.

Haizz… Có một số người, cả đời này đã được định sẵn chỉ có thành tựu bình thường mà thôi, bởi vì nếu hơi có chút bản lĩnh, khẳng định bọn họ sẽ dương dương tự đắc, sẽ xem thường người khác.

Theo cách nhìn của Vương Xuân Lam, dù hiện tại Trần Khánh không bằng Tiếu Khải, nhưng chờ thêm một đoạn thời gian nữa, Trần Khánh nhất định có thể vượt qua đối phương.

Trần Khánh không thích ăn điểm tâm quá mức phong phú.

Chỉ cần một chén mì trắng, một ly sữa đậu nành là được.

Mì là mì cán bằng tay, còn sữa đậu nành được nấu từ đậu tương mới xay.

Bà chủ cửa tiệm mà hắn thường đến tên là Trương Thúy Hồng. Từ mười mấy năm về trước, chồng của bà đã qua đời trong một lần tai nạn xe cộ. Vì nuôi nấng hai đứa nhỏ, cũng vì có thể ở gần chăm sóc cho người ba bị bệnh bại não của chồng, bà đã vay tiền mở tiệm bán đồ ăn sáng như vậy.

Nhoáng lên một cái đã mười mấy năm trôi qua, hai anh em nhà ấy cũng thi đỗ đại học, và cửa tiệm nhỏ từng chỉ đủ chỗ cho bảy, tám người đứng thẳng, hiện tại đã có thể chứa được mười mấy người cùng ăn điểm tâm trong tiệm rồi.

Bởi vì cửa tiệm nhỏ này nằm ngay đối diện Hán Y Đường, cộng thêm tay nghề làm mì của Trương Thúy Hồng cực kỳ điêu luyện, cho nên kể từ khi còn nhỏ, chỉ cần Trần Khánh được nghỉ, hắn sẽ lén lút chạy đến nơi đây ăn bữa sáng.

Vì sao lại gọi là lén lút chứ?

Bởi vì chỉ cần bị mẹ của hắn phát hiện, mẹ của hắn sẽ trào dâng nỗi niềm chua xót, thậm chí còn thẳng mặt chất vấn hắn là bữa sáng bà làm ăn ngon, hay là bữa sáng Trương a di làm ăn ngon.

Vấn đề này có lực sát thương ngang hàng với câu hỏi bạn gái và ma ma cùng rơi vào trong sông, con sẽ cứu ai.

Nhưng về sau này, Trần Khánh không lén lút chạy tới ăn điểm tâm nữa, bởi vì sau khi mẹ của hắn biết tay nghề Trương Thúy Hoa không tồi, bà đã bỏ chạy tới học nấu ăn với người ta rồi.

Trương Thúy Hoa vui vẻ nhận lời, thậm chí bà còn muốn trả tiền lương cho ma ma Trần Khánh, nhưng Đường Du Du căn bản không nhận, trải qua vài lần giằng co như vậy, cuối cùng Trương Thúy Hoa không lay chuyển được Đường Du Du, đành phải dốc hết toàn bộ vốn liếng tay nghề dạy cho Đường Du Du.

Chương 63 - Hài Tử Vương Trần Khánh!

Đường Du Du cũng học ở nơi này chừng một, hai năm, coi như trợ giúp Trương Thúy Hoa vượt qua những ngày tháng gian nan nhất, đồng thời, cũng học được một tay nghề nấu ăn không tồi.

Tới lúc này, bọn họ mới biết, hóa ra môn sở trường nhất của Trương Thúy Hoa không phải là mì, mà là xào nấu.

Chỉ tiếc rằng chi phí mở nhà hàng rất cao, bà ấy không đủ sức, chỉ có thể bắt đầu từ tiệm bán đồ ăn sáng.

Nhưng làm càng lâu, càng có nhiều khách hàng ruột, chừng mười mấy năm trôi qua rồi, bà ấy cũng không tính toán đổi nghề nữa.

"Dì ơi, cháu quét mã nhé!" Trần Khánh ăn xong, nhanh chóng dùng di động trả tiền.

Trương Thúy Hoa đang bận việc, vừa nghe Trần Khánh nói muốn rời đi, bà vừa bỏ gia vị vào mì, vừa hỏi: "Tiểu Khánh à, dì nghe mẹ cháu nói cháu đã bắt đầu tọa chẩn ở Hán Y Đường rồi, thật giỏi nha!"

Trần Khánh cười nói: "Chuyện này có gì đặc biệt hơn người đâu dì. Cháu gặm lão (ăn bám cha mẹ) nhiều năm như vậy, cũng tới lúc phải tự mình đi làm nuôi sống bản thân thôi!"

Trương Thúy Hoa đang đeo khẩu trang, cũng phải bật cười khúc khích: "Nói bừa, lúc đó cháu còn nhỏ, sao lại nói là bản thân gặm lão? Hơn nữa, dựa vào cha mẹ thì có làm sao? Ở xã hội này,

có đứa con nào không ở cạnh cha mẹ, nào có mất mặt xấu hổ đến vậy?"

Nói như thế cũng không sai.

Đúng là đầu năm nay, có quá ít những người con có thể dựa vào chính sức mình vươn lên mà không cần tới cha mẹ hậu thuẫn, thậm chí còn ít đến mức có thể ví với lông phượng sừng lân.

Chỉ tính tới một cửa ải kết hôn mua nhà thôi, cũng làm khó được hầu hết tất cả mọi người rồi.

Tốt một chút cũng đào rỗng ví tiền của ba mẹ, kém một chút, còn có khả năng đòi hỏi bậc bề trên chu cấp cho cả đời, đương nhiên cũng đào rỗng ví tiền của bọn họ.

Nói tóm lại, đổi của cải tích tụ cả mấy đời người, để lấy một đống bê tông cốt thép, mới đủ sức duy trì cuộc sống bình thường cho một gia đình nhỏ.

"Dì, sắp nghỉ hè rồi Chu Húc và Chu Dĩnh có trở về không?" Trần Khánh hỏi.

Hai anh em nhà bọn họ xấp xỉ tuổi nhau, từ năm ngoái, cả hai đều trúng tuyển đại học Phong Dương ở Dự Châu, tuy đây không phải một trong những trường trâu bò nhất của Hoa Hạ, nhưng cũng xem như tồn tại cực kỳ ưu tú trong những trường đại học hạng hai.

Trương Thúy Hoa cũng muốn sau khi hai anh em nhà họ rời khỏi nhà, có thể ở gần chăm sóc lẫn nhau, nên đã hướng cho hai đứa nhỏ nhà mình chọn cùng một trường.

Tính tới thời điểm này, cũng chỉ còn hai tháng nữa là tới nghỉ hè.

"Trở về chứ? Sao lại không được? Mấy đứa nhóc này quen ăn

đồ do dì làm rồi, mỗi ngày ở trong trường học đều ồn ào nói nhớ nhà đó, ha hả." Trương Thúy Hoa cười nói.

Chỉ cần nhắc tới hai đứa nhỏ nhà mình, bà sẽ cười cong cong đôi mắt.

"Từ lần trước sau khi tốt nghiệp đại học, đã gần một năm trời cháu chưa gặp mặt bọn họ, xem như lần này có cơ hội rồi." Trần Khánh nhớ lại khi còn nhỏ chỉ cần hắn tan học trở về, đằng sau sẽ có hai cái bình dầu kéo, luôn cười toe toét đi theo.

Trước kia, Trần Khánh là một thế hệ hài tử vương (vua trong đám trẻ nhỏ), mà Chu Húc và Chu Dĩnh bởi vì không có ba ba, lại thêm ăn mặc thật mộc mạc, nên thường xuyên bị một đám tự xưng là trẻ con thành phố bắt nạt.

Trần Khánh không quen nhìn như vậy, chỉ cần thấy có người bắt nạt hai đứa bọn họ, kiểu gì hắn cũng chạy qua đánh người.

Nắm tay không đánh lại thì dùng chân, chân đá không được thì dùng đầu, đầu húc không được thì dùng miệng, nếu đối phương quá nhiều người, hắn sẽ cầm gạch.

Tóm lại, nếu ai dám bắt nạt những đứa trẻ nhỏ yếu ở trước mặt hắn, Trần Khánh sẽ không cho đối phương nguyên lành.

Dần dần như thế, cả đám trẻ nhỏ một thế hệ này đều sợ Trần Khánh, mà cũng từ đó về sau, Chu Húc và Chu Dĩnh chỉ thích đi theo bên người Trần Khánh cùng chơi.

Lúc đầu, Trần Khánh cũng cảm thấy rất phiền, trong lòng chỉ suy nghĩ nên làm thế nào mới cắt đuôi được hai con sên nhỏ này, mãi cho đến khi hai anh em bọn họ đưa hắn đến trước mặt Trương Thúy Hoa.

Cứ như vậy, Trần Khánh đã bắt đầu con đường của chân hương (chỉ tình huống một người đã hạ quyết tâm không đi hoặc

không làm việc gì đó, cuối cùng lại làm ngược lại ~ tự vả).

Hắn còn trực tiếp tuyên bố nếu ai dám bắt nạt hai người bọn họ, chính là gây khó dễ với hắn.

Cho nên, mãi cho đến trước khi Trần Khánh lên đại học, ba người bọn họ đều là bạn bè tốt nhất, và cũng từ sau khi Trần Khánh lên đại học, ba người bọn họ mới ít có thời gian giao lưu gặp gỡ nhau.

Nhưng mỗi lúc nghỉ đông và nghỉ hè, Trần Khánh đều sẽ trở lại chơi cùng bọn họ, cũng thuận tiện giúp hai người ấy bổ túc bài học.

"Tiểu Dĩnh rất nhớ cháu. Mỗi khi nó điện thoại về đều nói với dì rằng, chờ sau này khi Tiểu Khánh ca làm bác sĩ, mỗi lần nó bị bệnh tật gì, đều sẽ đến tìm cháu đầu tiên." Trương Thúy Hoa cười nói.

"Cô bé ngốc này..." Trần Khánh dở khóc dở cười, nói: "Dì, lần sau chúng ta lại nói chuyện nhé, hôm nay cháu còn phải tọa chẩn, đã đến lúc phải rời đi rồi."

"Mau đi thôi." Trương Thúy Hoa nói.

Trần Khánh xoay người, bước qua đường cái, trở lại Hán Y Đường.

Phía sau đã có người lục tục đi tới Hán Y Đường, nhưng phần lớn bọn họ đều hướng về phía phòng khám bệnh số một, số hai.

Còn số ba và số bốn, gần như chẳng có mấy người, số năm lại càng không cần phải nói.

Trần Khánh đi vào phòng mạch số bốn, vừa nhìn thoáng qua, đã thấy trên bức tường đối diện cửa phòng có ba lá cờ khen thưởng.

Hai lá trong đó là gửi cho bác sĩ Sở Diêu Quyền, mà một lá khác lại gửi cho bác sĩ Tề Chí Bằng.

Nhưng vị bác sĩ Tề Chí Bằng này đã rời khỏi Hán Y Đường, và Trần Khánh cũng không rõ rút cuộc đối phương đã đi đâu.

Hán Y Đường đã đi vào hoạt động được mười mấy, hai mươi năm, trong khoảng thời gian này, cũng không thiếu các bác sĩ lần lượt rời đi, cũng chỉ có ít ỏi vài người vẫn gắn bó mật thiết với nơi này thôi.

"Ba lá cờ khen thưởng... thật sự không thể nào so sánh với một bức tường đầy những lá cờ khen thưởng bên phòng khám bệnh số một!"

Từ số lượng cờ khen thưởng cũng có thể nhìn ra địa vị siêu nhiên của Triệu Ninh Quân trong Hán Y Đường.

Trần Khánh ngồi trước bàn công tác, bắt đầu khởi động máy tính, cũng như chờ đợi người bệnh tới cửa.

Chương 64 - Vũ Khí Sắc Bén Nhất!

Hắn cảm thấy bản thân có chút nhàn hạ, vì vậy cũng tranh thủ thời gian dạo qua Baidu Tieba (diễn đàn trực tuyến trên Baidu) của trường học mình.

So sánh với diễn đàn Long Y, nơi này chẳng có lấy một chút bầu không khí y học nào cả.

Tất cả những thành viên thường xuyên xuất hiện ở nơi này đều là một nhóm sinh viên đại học năm nhất, năm hai, lứa tuổi nhiệt huyết, sôi nổi, và đương nhiên là thừa thãi hormone đi rải rác khắp nơi.

Có người phát ảnh chụp, có người cầu kết giao bạn bè… Nói chung là rất nhiều những loại hoạt động thường thấy trên một diễn đàn bình thường, chỉ chưa bao giờ thấy bọn họ tán gẫu về chuyện học hành mà thôi.

Đương nhiên Trần Khánh cũng không phải Thánh Nhân gì đó, hắn cũng sẽ vui vẻ lên hóng hớt drama.

Về cơ bản, bất cứ chuyện thú vị nào xảy ra trong trường học, hắn đều biết rõ mồn một.

Trên thực tế, khi còn ngồi trên ghế nhà trường, hắn từng lăn lộn trong vai trò tiểu ba (theo mình đoán thì là mod của diễn đàn), nhưng sau khi tốt nghiệp, hắn đã xin admin cho mình rút lui rồi.

Và hiện giờ, tuy không còn chức vụ trong người nữa, nhưng hắn vẫn khá yêu thích và sẽ thường xuyên lên Baidu Tieba mua đồ,

chỉ là không hay đăng bài hoặc bình luận nhiều như trước kia thôi.

Suy cho cùng, con người ta vẫn luôn thích hoài niệm thanh xuân.

【 Danh y đại sư Quách Bạch Gia muốn đến phủ Giang Hạ toạ đàm diễn thuyết, có người nào cướp được vị trí trong danh sách không? 】

Di?

Lại có người thảo luận về chuyện này!

Trần Khánh tò mò ấn mở bài đăng nọ, lại phát hiện tuy dưới bài đăng chỉ có chừng bốn, năm mươi lời bình, nhưng trong số mấy chục lời bình này lại thật sự có người kiếm được vị trí trong danh sách.

"Giang Hạ ư? Quá xa!"

"Ta có báo danh nhưng không cướp được!"

"Thầy giáo của chúng ta còn không cướp được kia kìa!"

"Khẳng định là bọn họ lại chơi điều động nội bộ, làm sao có thể buông tay cho chúng ta cướp được?"

"..."

"Hắc hắc, ngượng ngùng quá, các vị à, ta cướp được đó!"

"Đậu xanh, có Âu Hoàng (chỉ vận khí vô cùng tốt)!"

"Thiệt hay giả, có ảnh chụp màn hình không?"

"Khẳng định là gạt người. Xung quanh chỗ ta ở có thật nhiều người đều báo danh, nhưng chẳng một ai cướp được cả, ngay cả tìm quan hệ cũng không ăn thua."

"..."

"Lừa các ngươi để làm chi?【 hình ảnh 】 đây, ảnh chụp màn hình đó, tự các ngươi xem đi!"

"Cẩu nha, rất cẩu, ngươi chính là người duy nhất mà ta biết cướp được đó!"

"Anh giai, bao nhiêu tiền thì ngươi nguyện ý nhường lại?"

"Một ngàn, ta ra giá một ngàn!"

"Thôi đi, chỉ có một ngàn mà ngươi đã nghĩ tới chuyện cướp được một vé đi xem Quách đại sư toạ đàm sao? Người ta chính là nhân vật cấp Thái Đẩu trong giới Trung Y đó. Có thể nghe người như vậy diễn thuyết tại hiện trường, đúng là chuyện mà cả đời này cũng chưa chắc đã có cơ hội được hưởng thụ đâu!"

"Đừng nói huyền hồ (ra vẻ thần bí, khó nắm bắt) như vậy. Ta đã xem video Quách đại sư giảng dạy ở trên mạng rồi, cũng không có ngộ đạo nha!"

"Đó là vấn đề của ngươi!"

"..."

Trên thực tế, lời nói kia là hoàn toàn chính xác.

Sở dĩ những vị danh y này có thể nổi tiếng, chẳng những vì kinh nghiệm lâm sàng của bọn họ cực kỳ phong phú, đã tiếp xúc với quá nhiều người bệnh không thể nào đếm xuể, cũng am hiểu số lượng bệnh tật nhiều vô cùng, mà rất nhiều tri thức được lý luận hoá trong sách vở, đều được bọn họ Dung Hội Quán Thông (thông hiểu đạo lý, triệt để thấu hiểu), dựa trên cơ sở đó, bọn họ cũng ngộ ra một vài phương pháp đơn giản mà vô cùng thực dụng.

Mấy thứ này, nếu chỉ dựa vào đọc sách là không thể biết đến,

mà thời gian của con người lại có hạn, nếu có thể hấp thụ được những kinh nghiệm mà nhóm danh y đã tổng kết được, sẽ giúp bản thân bớt đi rất nhiều đường vòng.

Đúng là những video trên mạng có thể cung cấp cho người ta rất nhiều tiện lợi, nhưng nó chỉ có thể biểu đạt được một phần nội dung, lại phát ra dưới dạng những đoạn ngắn, hiển nhiên không thể nào truyền tải tốt cả một hệ tư tưởng hoàn chỉnh được.

Còn toạ đàm diễn thuyết, tuyệt đối là một phương thức tuyệt hảo để biểu đạt hệ tư tưởng của bản thân.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi lão tiên sinh Quách Bạch Gia nói muốn tới phủ Giang Hạ diễn thuyết, vị trí trong danh sách lại khó cầu như vậy.

Là người học trung y ai không muốn hấp thu một chút kinh nghiệm của nhóm đại sư?

Đương nhiên, dưới hiệu ứng danh nhân, có thể những người tham dự toạ đàm diễn thuyết này, cũng sẽ được tiếp xúc với một vài vòng tròn quan hệ mà bình thường không cách nào tiếp xúc được, và chuyện này sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho quãng đường phát triển sau này của bọn họ.

Hiện giờ trong danh sách nhân viên trung tây y của Hoa Hạ có hơn tám trăm vạn người, nhưng danh sách nhân viên trong trung y chỉ có không đến ba mươi vạn.

Bởi vậy, muốn biểu lộ bản lĩnh của mình ở Hoa Hạ hiện giờ, giới trung y nhất định phải ôm đoàn sưởi ấm.

Nếu không dưới tình huống cả lời nói lẫn hệ thống đều không có gì, chỉ sợ trung y vất vả lắm mới có thể nắm giữ một bộ phận địa vị nhỏ, sẽ quay trở lại thời kỳ hắc ám nhất trước kia.

Nói đến đây cũng đủ hiểu, lão tiên sinh Quách Bạch Gia đã

bảy, tám mươi tuổi đời, lại quyết tâm bôn ba như thế, hẳn là trong lòng ông vẫn luôn đau đáu nghĩ suy về tình cảnh sau này của trung y.

Suy cho cùng, vũ khí sắc bén nhất có thể giúp trung y vượt qua đoạn đường quanh co khúc khuỷu, đầy gian truân trước mắt, chỉ có một, đó là hiệu quả trị liệu!

Chỉ có trị được bệnh, trung y mới có thể từng bước một đạt được người dân tán thành.

Ở loại thời điểm này, một vị lão trung y như ông ấy nhất định phải đứng ra chỉ điểm cho càng nhiều bác sĩ trung y trẻ tuổi càng tốt.

Chờ sau khi càng ngày càng nhiều bác sĩ trung y có thể đạt tới trình độ như ông, trung y mới có hy vọng vào tương lai.

"Ai? Vì sao người trực không phải bác sĩ Sở? Xin hỏi bác sĩ Phùng có ở đây không?"

Ngay tại thời điểm Trần Khánh đang xem Baidu Tieba, bỗng nhiên có một người đàn ông trung niên đi tới phía trước phòng khám bệnh.

Ông ấy đưa mắt nhìn Trần Khánh, cho rằng hắn là bác sĩ vừa tới thực tập.

Về phần bác sĩ Phùng trong miệng ông ấy, chính là Phùng Chính Nguyên, một vị bác sĩ khác cũng nằm trong danh sách bác sĩ tọa chẩn ở phòng mạch số bốn.

Nhưng hôm nay còn chưa đến phiên đối phương trực ban.

Chương 65 - Ứng Cử Viên Dự Bị Cho Bệnh Trầm Cảm!!!

"Chào chú, là như thế này, cháu tên là Trần Khánh, là bác sĩ hôm nay vừa được điều đến phòng mạch số bốn tọa chẩn. Bác sĩ Sở lâm thời có việc, mới nhờ cháu trực giùm anh ấy nửa ngày. Mời chú ngồi, nếu chú không ngại, có thể để cháu xem bệnh cho chú?" Trần Khánh cười nói.

Hắn không có miễn cưỡng người bệnh nhất định phải tới tìm hắn để xem bệnh!

Nếu đối phương không tín nhiệm hắn, có thể đi phòng khám bệnh khác.

Phiền Chí Siêu vốn đang có chút do dự, bởi vì nhìn thấy Trần Khánh còn nhỏ tuổi như vậy, lại là bác sĩ tọa chẩn của phòng khám số bốn này, thực sự đã nằm ngoài dự đoán của ông ấy rồi, trong lòng không khỏi nổi lên tâm tư muốn nói chuyện phiếm: "Bác sĩ Trần, cậu đi làm bao lâu rồi?"

Trần Khánh nói: "Không lâu, mới được năm ngày."

Phiền Chí Siêu lại hỏi: "Vậy cậu đã khám cho bao nhiêu người bệnh rồi?"

Trần Khánh cười nói: "Bốn người."

A? Mới có bốn người thôi sao?

Chẳng phải tương đương với mỗi một ngày, hắn chỉ khám được cho một người bệnh?

"Bác sĩ Trần, không phải tôi không tin cậu, chủ yếu là cậu còn trẻ quá, trong khi căn bệnh của tôi lại có chút phức tạp, nếu không, để tôi chờ đến lúc bác sĩ Sở tọa chẩn lại đến đi." Phiền Chí Siêu giải thích.

Trần Khánh cười nói, "Không có việc gì, vậy chú chờ đến buổi chiều lại đến nhé."

Thực hiển nhiên người này là bệnh nhân đã được Sở Diêu Quyền tiếp nhận, cũng cực kỳ tín nhiệm Sở Diêu Quyền.

Nếu hiện giờ bảo người ta đổi một bác sĩ chẩn đoán bệnh, khó tránh khỏi sẽ có chút phiền phức, hơn nữa đúng là bản thân hắn quá trẻ tuổi, đối phương không mấy tin tưởng cũng là chuyện rất bình thường.

Trần Khánh không cảm thấy trong này có gì không ổn, đổi lại là hắn, có khả năng hắn cũng sẽ tìm tới bác sĩ quen thuộc với mình để xem bệnh, nhất là vị bác sĩ đã từng trị liệu có hiệu quả.

Nhưng Trần Khánh biết điều như vậy, ngược lại đã khiến cho Phiền Chí Siêu có chút băn khoăn.

Ông ấy cho rằng hành vi vừa rồi của mình quá mức làm tổn thương người khác!

Người ta trẻ tuổi thì có gì sai đâu? Vậy mà ông ấy vừa đến nơi đã đả kích lòng tự tin của đối phương rồi, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút không tốt lắm.

Bởi vậy trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, Phiền Chí Siêu vốn đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, thậm chí còn đã xoay nửa người ra cửa, lại đặt mông xuống ghế.

"Cái kia, bác sĩ Trần, nếu không cậu cứ bắt mạch cho tôi trước đi, dù sao tôi cũng đến đây rồi, cậu xem cho tôi cũng được." Phiền Chí Siêu nói.

Trần Khánh nghe vậy, lập tức dở khóc dở cười.

Người đàn ông này thật có ý tứ, rõ ràng vừa gặp người ta lần đầu lại quá mức cân nhắc đến cảm thụ của đối phương.

Kỳ thực, Trần Khánh đã từng gặp phải những người như thế này rồi, nhưng mà người như vậy, bình thường tâm phế đều sẽ xuất hiện vấn đề.

Bởi vì quá mức để ý tới cảm thụ của người khác, cảm xúc vô cùng mẫn cảm, mới khiến bản thân mình luon rơi vào bên trong sầu lo.

Mà ưu sầu sẽ làm tổn thương phế, bởi vậy một khi lo lắng quá độ, sẽ làm cho phế bị tổn thương.

Nhưng loại tổn thương này là vô hình, rất khó bị phát hiện.

Bình thường cũng sẽ không có ai quy kết nguyên nhân gây bệnh vào cảm xúc của bản thân.

Cho nên, đối với những người như vậy, nếu chỉ trị liệu khí quan, thường thường chỉ có thể trị phần ngọn mà không thể trị tận gốc.

"Được, vậy để cháu xem cho chú." Trần Khánh tiếp nhận rồi hắn thật là tốt ý.

Phiền Chí Siêu nghe vậy, lập tức lộ ra tươi cười, giống như ưu sầu trong lòng đã được phóng thích.

Trần Khánh đã nhận ra biến hóa nho nhỏ trên gương mặt của ông ấy, trong lòng cũng thở ra một hơi.

Suy cho cùng, đối phương sinh ra loại cảm xúc mẫn cảm này, cũng chỉ vì ông ấy vốn là người hay suy nghĩ, nhưng thường thường những người như vậy cũng là đối tượng hao tổn cảm xúc

trong lòng nghiêm trọng nhất.

Bởi vì bọn họ cứ lặp đi lặp lại tự hỏi bản thân mình trong mỗi một câu, mỗi một hành vi, thậm chí là mỗi một động tác, và câu hỏi duy nhất thường được đặt ra là, mình làm như vậy có làm tổn thương người khác hay không, nếu có, lần sau nên lẩn tránh như thế nào.

Đồng thời, chỉ cần người khác vô tình kết tội cho bọn họ một chút thôi, cũng sẽ làm cho bọn họ phục bàn (hồi tưởng lại, tổng kết kinh nghiệm để tránh phạm sai lầm) thật lâu, thậm chí đợi cho đối phương đã quên sạch những lời nói và việc làm của mình rồi, bọn họ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Đương nhiên, người như vậy sẽ không chủ động đi làm thương tổn người khác, nhưng dạng cảm xúc này lại làm thương tổn chính bản thân họ trong vô hình.

Nếu người như thế còn phạm vào tật xấu thích để tâm tới những chuyện vụn vặt, vậy thảm rồi.

Quả thực chính là ứng cử viên dự bị cho bệnh trầm cảm.

Bụng ngón tay của Trần Khánh nhẹ nhàng chạm vào phần cổ tay của Phiền Chí Siêu, trong đầu lập tức phát ra một hồi náo nhiệt...

"Mệt mỏi quá!"

"Phế kim, ngươi lại kêu gào?"

"Còn có thể kêu gào, khẳng định là ông già ngốc kia lại nghĩ ngợi lung tung rồi."

"Vì sao ông ấy cứ suốt ngày nghĩ ngợi lung tung vậy chứ?"

"Ai mà biết được?"

"Can mộc, có phải ông ấy lại nhìn thấy cái gì không nên xem rồi?"

"Không có đâu, ông ấy đang đi khám bác sĩ."

"Bác sĩ? Ây cha, ông ấy đã đi khám nhiều bác sĩ như vậy rồi, nhưng chẳng gặp phải người nào tốt cả, rốt cuộc bác sĩ này có được hay không?"

"Ta xem khả năng cao là không được, ông ấy cũng đi khám bác sĩ giỏi hơn chút rồi, nhưng vẫn không mang đến tác dụng quá lớn."

"..."

Hay nha, đám ngũ tạng này lại đang thảo luận về hắn.

Trần Khánh bỗng cảm thấy rất thú vị.

"Các ngươi đang nói về ta sao?"

Giọng nói của Trần Khánh vang lên, khiến đám ngũ tạng đều kinh hãi!

"Ai?"

"Ai đang nói chuyện?"

“Đi ra mau!"

"! !"

Trần Khánh cười nói” "Đừng khẩn trương, ta chính là vị bác sĩ mà các ngươi vừa nhắc tới đây."

Tâm hoả dẫn đầu đặt câu hỏi: "Vậy ngươi muốn làm gì?"

Trần Khánh nói: "Ta chỉ muốn hiểu biết một chút vấn đề của chính các ngươi thôi, chỉ cần các ngươi trả lời chi tiết, ta mới có

thể chữa khỏi cho ông ấy, cũng có thể làm cho các ngươi khôi phục lại bình thường."

Tâm hoả nghi hoặc nói: "Ngươi thật sự có thể chữa khỏi?"

Trần Khánh nói: "Không dám cam đoan trăm phần trăm chữa khỏi, chỉ là tỷ lệ lớn hơn một chút thôi."

"Tâm hoả, nếu không cứ cho hắn thử xem sao?" Tỳ thổ nói.

"Ta cảm thấy có thể đó. Hắn là vị bác sĩ đầu tiên có thể nghe được chúng ta nói chuyện, nói không chừng hắn thật sự có thể chữa khỏi." Can mộc nói.

Chương 66 - Bệnh Tại Tinh Thần!

"Ngươi hỏi đi." Phế kim căn bản không thích nhiều lời vô nghĩa, đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tâm hoả thấy vậy, cũng không nhiều lời nữa, nhưng vẫn mang theo một chút tâm lý đề phòng.

Trần Khánh bên này không quanh co lòng vòng, trực tiếp tiến vào chủ đề: "Phế kim, khoảng thời gian rạng sáng từ ba đến năm giờ, ông ấy có xuất hiện tình huống bừng tỉnh đột ngột hay không?"

Phế kim nói: "Không có."

Trần Khánh lại hỏi: “Tình trạng đại tiện của ông ấy thế nào?"

Phế kim nói: "Không có quy luật, có khi hai ngày một lần, có khi một ngày ba lượt."

Trần Khánh hỏi tiếp: "Vậy ngoại trừ sinh ra cảm xúc sầu lo, ở thời điểm nói chuyện trao đổi bình thường trong cuộc sống, ngươi có cảm thấy một chút không khỏe nào hay không?"

Phế kim nói: "Không có."

Trần Khánh hỏi: "Ngươi bắt đầu có cảm giác không dễ chịu là từ khi nào?"

Phế kim ngập ngừng một chút, dường như đang cố gắng nhớ lại: "Hơn ba mươi năm rồi."

Hơn ba mươi năm...

Xem ra từ khi ông chú này còn là trẻ nhỏ, đối phương đã hình thành nên tính cách mẫn cảm với cảm xúc rồi.

Phải biết rằng, để hình thành nên loại tính cách này, có một bộ phận là nguyên nhân tại bản thân, và một bộ phận chính là tại hoàn cảnh bên ngoài.

Nhưng người bệnh đã chịu đựng tình trạng này suốt hơn ba mươi năm vẫn không tạo thành biến đổi khí chất bên trong cơ quan nội tạng do bệnh, có thể thấy được ông chú này chỉ xuất hiện vấn đề trên phương diện cảm xúc đơn thuần, không gọi là đặc biệt nghiêm trọng, chỉ là mấy năm gần đây, có khả năng tự bản thân ông ấy cảm giác có chút không khoẻ mới đi khám bệnh mà thôi.

Ở trong trung y cũng có bệnh trạng tương ứng với loại tật xấu của ông ấy, nó tên là chứng u buồn, nội dung của nó cũng tương tự như bệnh trầm cảm trong tây y.

Nhưng về phạm trù này trong trung y, chứng u buồn lại có thể chữa trị được, hơn nữa còn không cần uống thuốc kéo dài.

"Tỳ thổ đâu? Phương diện ẩm thực của ông ấy như thế nào? Có xảy ra tình huống miệng nôn trôn tháo hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Không có đâu, chỉ ngẫu nhiên ở thời điểm tâm trạng của ông ấy không tốt, sẽ ăn ít hơn bình thường thôi." Tỳ thổ nói.

"Can mộc, ông ấy có thường xuyên thức đêm hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Ừm, đã nhiều năm rồi, vừa đến buổi tối là ông ấy không ngủ được, không phải bởi vì vấn đề công tác, thì chính vì vấn đề gia đình, chỉ cần càng có nhiều mâu thuẫn sinh ra, thì đến buổi tối khẳng định ông ấy sẽ lật tới lật lui ngay tại trên giường mà nghĩ

ngợi." Can mộc nói.

Đây cũng là một đặc điểm lớn của chứng u buồn, tổn hao tinh thần!

Nói trắng ra là chính mình không vượt qua được bản thân.

Vừa để ý tới cảm xúc của người khác, lại rất để ý đến cảm xúc của bản thân.

Nhưng bọn họ không hiểu được cách giải phóng loại cảm xúc này ra ngoài, cứ để nó ở đấy, dần dần tích lũy bên trong thân thể của chính mình, sau đó không ngừng tái hiện đi tái hiện lại trong thế giới tinh thần, tiêu hao tâm thần của chính mình.

Muốn trị liệu cho người bệnh kiểu này, nếu chỉ dựa vào dược liệu là tuyệt đối không đủ!

Bởi vì cảm xúc làm cho khí cơ bên trong ngũ tạng không cân bằng, nhưng nếu chỉ giải quyết duy nhất một vấn đề đó là khí cơ không cân bằng, thì không thể nghi ngờ, đó chính là hành động uống rượu độc giải khát.

Bởi vì phần gốc rễ của vấn đề này chính là cảm xúc, là thế giới tinh thần của bản thân bệnh nhân.

Nhưng thế giới tinh thần của một người lại là nơi khó điều trị nhất!

"Tâm hoả, ngươi thì sao? Nếu phế kim đã bị ảnh hưởng, hẳn là ngươi cũng sẽ sinh ra tình huống khác thường?" Trần Khánh nói.

Tâm là cơ quan quân chủ, bởi vậy ở thời điểm phế kim xuất hiện vấn đề, tới một mức độ nào đó cũng có thể phản ứng đến trái tim ở ngay bên cạnh, làm công năng của trái tim suy yếu, không thể điều phối mỗi một khí quan, khiến cho chúng nó vận hành công năng của bản thân một cách bình thường được.

Còn nữa, tổn hao tinh thần sẽ gây ảnh hưởng trực tiếp và nặng nề nhất cho trái tim, cho nên, ngoại trừ phế kim, có vẻ như tâm hoả là cơ quan có quyền lên tiếng nhất.

"Đâu chỉ xuất hiện tình trạng dị thường, hiện tại vì xử lý những chuyện lung tung rối loạn này, đã khiến ta muốn sứt đầu mẻ trán rồi. Vậy mà tới nửa đêm, ông ấy còn không ngủ được, khiến cho dinh dưỡng của ta theo không kịp, cả tinh thần cả đầu óc đều không được ngóc lên nổi, hừ!" Tâm hoả thực phẫn nộ nói.

"Vậy sao? Rút cuộc là ngươi cần phải xử lý những chuyện gì vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Còn không phải những việc nhỏ lông gà vỏ tỏi kia. Ta kể cho ngươi nghe, tháng trước, lúc ông ấy lái xe bị người khác mắng một câu, rồi lúc đi làm cõng nồi (chịu tiếng xấu thay người khác) tự dưng bị lãnh đạo chỉ trích, tiếp đó là giúp đồng nghiệp mang bữa sáng mà đồng nghiệp lại quên trả tiền, rồi con cái không nghe lời, có thành tích kém bị lão bà mắng… Ối giồi ôi, rất nhiều những chuyện vớ vẩn như vậy đó. Ta đã tìm mọi cách để khiến cho ông ấy quên mất những việc này, nhưng vừa xử lý xong một cái, lại thấy một cái khác chạy tới, căn bản là liên miên không dứt. Mệt, quá mệt mỏi, ta muốn hủy diệt, tất cả mọi người đừng sống nữa!" Tâm hoả phẫn nộ nhưng trong lời nói lại để lộ ra một loại ủy khuất, cực kỳ đáng thương.

Tình huống của nó cũng giống như một kẻ đầy tớ, mỗi ngày đều phải làm việc, không chỉ không có tiền lương còn không có ngày nghỉ, mỗi ngày đều là 007 (điệp viên 007 nha).

Đổi lại là ai cũng không chấp nhận được!

Về tình, tâm hoả có oán khí cũng có thể tha thứ được.

Mẫn cảm với cảm xúc, thức đêm, tâm sự nhiều, đủ loại nhân tố kết hợp vào nhau sẽ tạo thành một loại cục diện.

Phế khí bị cản trở, máu không về được can, tâm thần không yên, một khi thân thể tiến vào loại tuần hoàn ác tính này, tình trạng ấy sẽ chỉ tiếp tục gia tăng, là không ngừng tăng lên.

Vì một khi đã bước vào giai đoạn như vậy, nếu chỉ dựa vào bản thân là rất khó điều chỉnh, khôi phục lại cân bằng.

Trần Khánh im lặng hồi lâu.

Lại nói, trong khoảng thời gian bắt mạch này, ngoại trừ hắn hỏi chuyện ngũ tạng, cũng cẩn thận đưa mắt quan sát tình huống khí huyết trên toàn bộ thân thể Phiền Chí Siêu một chút.

Can tàng huyết, nghĩa là ban đêm máu phải về tới gan mới mang đến tác dụng nuôi dưỡng, nếu máu không thể về gan, không được tẩm bổ, sẽ bị tiêu hao, tự nhiên cũng sinh ra tình huống mất ngủ, tỉnh giấc sớm, nhiều mộng, giấc ngủ triền miên, khi tỉnh dậy rất mệt mỏi.

Giấc ngủ không tốt, tinh khí thần đâu thể dồi dào, hoạt bát?

Chương 67 - Do Tôi Tự Tìm Về Sao?

Lại nói về phế, trong trung y có giảng: "Phế tàng khí, khí xá phách" [1], cho nên, khí vượng thì người quyết đoán hào phóng, làm việc quả quyết, trực tiếp, còn ngược lại, sẽ rơi vào loại người làm việc luôn sợ đầu sợ đuôi, luôn luôn do dự, không quyết.

[1] : câu này có nghĩa là một khi phổi mắc chứng khí hư, sẽ làm nghẹt mũi, không tốt cho thông khí, dẫn tới trong cơ thể thiếu hụt khí thở, suy hô hấp, mà khí sinh tinh, tinh cũng chính là phách, bởi vậy khí thiếu, đảm phách không thể sinh ra.

Lại có câu: "Thiên nuôi con người lấy ngũ khí, ngũ khí vào mũi", cho nên cái mũi là cửa ngõ để khí thể tiến vào bên trong cơ thể con người, khí trong phổi sụt giảm thì cửa ngõ làm sao mà thông thoáng được?

Tiếp nữa, phách môn, cũng chính là hậu môn như chúng ta thường nói.

Người bình thường đều cảm thấy nơi đó chính là cơ quan bài tiết những thứ bỏ đi, kì thực, tác dụng của hậu môn lại không chỉ dừng tại đó.

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》đã nói: "Phách môn cũng bị ngũ tạng sử.".

Chữ "Sử" ở nơi này là nô dịch, là tùy ý sử dụng. Nói cách khác, quá trình đóng mở của hậu môn phải dựa vào khí ở trong ngũ tạng đến điều khiển.

Một động tác đại tiện đơn giản, cũng cần tâm thần chi phối. Can khí điều hòa trôi chảy, tính tình tăng lên (hay cáu giận), phế khí lưu thông giảm xuống, sẽ đi kèm với thận khí cần cố nhiếp (là một phương pháp điều trị củng cố phần bên dưới, ví dụ như bệnh đại tràng trơn tuột dùng Đào Hoa Thang, hay phụ nữ mắc chứng băng lậu dùng Giao Ngả Thang....)

Trái lại, quy trình đóng mở của phách môn bình thường hay không, cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến khí cơ trong tạng phủ lên xuống.

Cho nên mới có cách nói: "Phách môn không giữ được, tức khí giảm xuống mà thần mất đi, nhưng cố tình là ngũ tạng lại phải dựa vào quy trình đóng mở này, bởi vậy thứ bài tiết ra ngoài không chỉ có cặn bã".

Hiện tại rất nhiều người đều dạy cách nâng hậu môn lên, chính là dùng phương thức làm phần cơ bắp vốn mềm mại, thả lỏng ở phần mông trở nên săn chắc để tập thể hình.

Nguyên lý của chuyện này chính là giữ chắc lấy khí cơ, không cho khí trong ngũ tạng tùy ý tiết ra ngoài.

Trong mảng dưỡng sinh của trung y, loại hành động này gọi là làm "Toát cốc đạo" (nói thô một chút, chính là tập co rút hậu môn, ngày Toát cốc đạo một trăm lần, vừa chữa được bệnh, tiêu tật xấu lại thêm tuổi thọ…)

Phiền Chí Siêu này mắc chứng cả khí lẫn huyết đều hư, bình thường cũng bởi vì nguyên nhân thân thể, khiến cho thói quen sinh hoạt của bản thân ông ấy không có chút quy luật nào.

Ví dụ như vấn đề đại tiện. - ebook truyện dịch giá rẻ

Cho nên, đây là một vòng tuần hoàn.

Cảm xúc làm cho thân thể Phiền Chí Siêu xuất hiện vấn đề,

vấn đề ở thân thể lại cải biến thói quen sinh hoạt của ông ấy, thói quen sinh hoạt không tốt lại tiếp tục thúc đẩy cái vòng tuần hoàn này, dần dà lâu ngày, đã trở thành bệnh trạng cực kỳ phức tạp.

Sau khi Trần Khánh chẩn đoán bệnh xong, trong lòng đã có phương án trị liệu, chỉ là hắn cũng không dám khẳng định trăm phần trăm, phương án trị liệu này có thể mang đến tác dụng hay không.

Cũng không biết sau khi châm thứ đạt đến cảnh giới Lô Hỏa Thuần Thanh, kỹ năng bị động 【 Điều Thần 】được khen thưởng trong giao diện thuộc tính kia có thể phát huy công dụng hay không?

Phiền Chí Siêu ngồi phía đối diện nhìn thấy Trần Khánh cau mày, trong lòng lại cho rằng Trần Khánh bắt mạch nhưng không nhìn ra tình huống của bản thân, ông ấy lập tức mở miệng an ủi: "Kỳ thật trước khi tôi đến Hán Y Đường này, đã từng đi rất nhiều bệnh viện lớn thăm khám rồi. Những bệnh viện lớn nọ đều cho tôi làm một lần kiểm tra toàn thân, nhưng làm xong, có kết quả vẫn không thể tìm ra rút cuộc trong cơ thể tôi đang có vấn đề gì. Không ít bác sĩ đều cho rằng tôi không có bệnh, sở dĩ có đôi khi trong người không thoải mái, không ngủ được, là bởi vì áp lực quá lớn, làm cho tinh thần rơi vào trạng thái căng thẳng cao độ, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện đủ loại tật xấu như vậy."

"Về sau này, tôi có thông qua bạn bè giới thiệu mới tìm đến Hán Y Đường, gặp được bác sĩ Sở. Ban đầu, anh ấy cũng khám tới nửa ngày, còn hỏi tôi một đống lớn vấn đề, mới miễn cưỡng tìm hiểu ra tình trạng cơ thể của tôi, tiếp đó kê cho tôi mấy vị dược liệu, sau khi uống vào, đúng là có hiệu quả hơn dùng thuốc ngủ hay thuốc kháng viêm. Nhưng chỉ được một đoạn thời gian, cái loại cảm giác không thoải mái này lại tới nữa. Bác sĩ Trần, theo tôi phỏng đoán, loại bệnh này của tôi, đúng là các bác sĩ bình thường không tìm được cách chữa đâu, ách... Cái kia, không phải ý tôi

muốn nói là y thuật của cậu không được đâu, chủ yếu là vấn đề bản thân tôi thôi."

Tâm thần của Trần Khánh đã trở về vị trí cũ, sau khi hắn nghe xong lời giải thích của Phiền Chí Siêu, tự nhiên cũng hiểu được ý tứ mà ông ấy muốn biểu đạt, bởi vậy lập tức cười nói: "Đại thúc à, có phải nhiều năm gần đây, cứ tới buổi tối, chú đều trằn trọc, không sao ngủ được, chỉ cần đầu tựa vào gối, sẽ không tự chủ được mà nghĩ vài chuyện gì đó hay không?" ? ? ?

Phiền Chí Siêu thoáng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Trần Khánh.

Bác sĩ trẻ tuổi này có bản lĩnh nha!

Hắn chỉ bắt mạch một cái lại biết được ông ấy thường xuyên mất ngủ!

Phiền Chí Siêu lập tức cười khổ nói: "Đúng vậy, con người bước vào độ tuổi trung niên ấy mà, áp lực quá lớn. Con cái đúng vào độ tuổi học hành, cần nhiều tiền nhất, trong khi hiện tại kinh tế lại không được tốt lắm, tôi còn phải lo lắn không biết mình có bị công ty cắt giảm biên chế hay không… Haizzz, sao có thể ngủ ngon được?"

Trần Khánh rút tay về, nói: "Áp lực chỉ là một phương diện, quan trọng nhất vẫn là bản thân chú. Có bao giờ chú nghĩ rằng, xung quanh mình có quá nhiều phiền toái như vậy, đều do bản thân tự tìm về hay không?"

Phiền Chí Siêu nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn Trần Khánh: "Do tôi tự tìm về sao?"

Trần Khánh cười nói: "Có câu nói rất hay, trên đời vốn chẳng có chuyện gì cả, mọi lo sợ đều là viển vông. Ở rất nhiều thời điểm, chúng ta cho rằng tình huống trước mắt cực kỳ khủng khiếp,

nhưng chuyện ở trong quá khứ đã trôi qua rồi, nếu vẫn một mực nghẹn mãi trong lòng, thì ngoại trừ nghẹn khiến bản thân sinh bệnh, gần như không có một chút chỗ tốt nào khác."

Chương 68 - Tâm Bệnh!

"Sở dĩ chú cảm thấy bản thân không thoải mái, buổi tối không ngủ được, buổi sáng không có tinh thần, kỳ thật hết thảy mọi nguyên nhân dẫn tới tình trạng này đều tại chú luôn suy nghĩ quá nhiều. Trong công việc cũng như trong gia đình, chú luôn quá mức coi trọng người khác, rồi cũng coi trọng chính bản thân mình nữa, luôn luôn có suy nghĩ rằng, mỗi một lời nói cử động của bản thân sẽ làm người khác tổn thương, nhưng ngược lại, người luôn bị mỗi lời nói cử động của người khác làm tổn thương lại chính là chú."

"Rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng chú vẫn phải lặp đi lặp lại, không ngừng cân nhắc, phục bàn vô số lần trong lòng, cũng tự tưởng tượng ra thật nhiều loại khả năng. Nhưng những chuyện mà chú nghĩ đến, vĩnh viễn cũng không có khả năng xảy ra. Và một khi nó cứ vô duyên vô cớ chiếm cứ đại não của chú như vậy, sẽ trở thành một loại gánh nặng, ảnh hưởng tới cảm xúc, tới cuộc sống, thậm chí là tới tư tưởng của chú nữa."

"Một khi chú bị loại cảm xúc này chi phối, như vậy nếu chỉ đơn thuần cải thiện tinh thần và giấc ngủ của chú thôi, sẽ không mang lại quá nhiều ý nghĩa. Chú vẫn sẽ sớm trở lại tình trạng giống như trước đây thôi."

Phiền Chí Siêu nghe Trần Khánh liên tiếp đưa ra những nguyên nhân dẫn tới bệnh trạng của mình, ông ấy im lặng một lúc thật lâu, mới mở miệng nói: "Ý của cậu là, cảm xúc của bản thân tôi đã hại tôi biến thành cái dạng này?"

Nói thực ra, Phiền Chí Siêu đã nghe hết những lời Trần Khánh muốn nói, nhưng vẫn khó mà hiểu được.

Bởi vì cảm xúc của một người sao có thể làm chính người đó sinh bệnh được?

Chuyện này có hợp logic hay không?

Lại nói, ông ấy vốn xuất thân từ ngành STEM (viết tắt của bốn chữ Science, Technology, Engineering và Mathematics, chính là Khoa học, Công nghệ, Kỹ thuật và Toán học), cho nên thật sự là dốt đặc cán mai về những thứ thiên hướng cảm tính kiểu này.

Nếu không phải Phiền Chí Siêu đã đi khám tại mấy bệnh viện lớn, nhưng chẳng mang lại chút hiệu quả nào, tới cuối cùng khi quyết tâm còn nước còn tát, ông ấy đặt chân tới Hán Y Đường, sau đó được bác sĩ trung y ở nơi này kê đơn cho, mang về uống, có nhận thấy một chút hiệu quả trị liệu… Sau khi tổng hợp lại toàn bộ quá trình, mới làm ông ấy tin tưởng hơn vào trung y, cũng quyết định quay trở lại nơi này, tiếp tục khám bệnh, nếu không, có lẽ vĩnh viễn ông cũng không bao giờ suy xét đến ngành nghề này.

Bởi vì trong nhận thức của Phiền Chí Siêu, trung y này cũng đồng nghĩa với huyền học.

Nhưng mà, chỉ cần huyền học có thể chữa khỏi bệnh cho ông ấy, thì tin hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Dù sao, ngoại trừ thân phận ngành STEM của mình, ông ấy còn là một người kiên định với chủ nghĩa duy vật.

Và ông ấy chỉ nguyện ý tin tưởng những gì mình thực sự chứng kiến, dù không hiểu cũng chẳng sao.

Trần Khánh lập tức thay đổi một phương thức giải thích khác: "Chú có thể lý giải nó thành tâm bệnh cũng được. Nếu dùng danh từ tây y để giải thích, thì tình huống của chú là bệnh về tinh thần, nhưng không phải là bệnh tâm thần nha, chú tuyệt đối đừng hiểu lầm đó."

Tâm bệnh sao?

Phiền Chí Siêu thì thào tự nói.

Nếu là tâm bệnh, thì uống thuốc có thể chữa trị được hay không?

Lại nói, ông ấy từng nghe qua một câu, "Tâm bệnh cần phải có tâm dược y" (nghĩa là tổn thương về mặt tâm lý, cần phải tìm ra nguyên nhân dẫn tới thương tổn, sau đó đúng bệnh hốt thuốc mới mong khỏi được)

Nhưng trên đời này có thứ gọi là tâm dược này không?

Cứ như vậy, trong lúc bất tri bất giác, Phiền Chí Siêu đã tin một loạt những lý do Trần Khánh vừa đề cập tới rồi.

"Bác sĩ Trần, vậy bệnh của tôi có thể chữa được không?" Phiền Chí Siêu hỏi.

Trần Khánh cười nói: "Kỳ thực cháu cũng không dám bảo đảm, dù sao trình độ của cháu cũng có hạn, nhưng nếu chú tin tưởng cháu, có thể thử một lần. Nếu ngay lúc này, cháu trị liệu mà chú cảm thấy không có hiệu quả, chú vẫn có thể đi tìm bác sĩ khác kiểm tra xem."

Phiền Chí Siêu nghi hoặc nói: "Chỉ một lần thôi sao? Không đến mức ấy chứ? Nào có người nào chỉ chữa bệnh một lần đã thấy ngay hiệu quả trị liệu rồi?"

Ở trong nhận thức của ông ấy, còn chưa từng có một vị bác sĩ nào chỉ điều trị một lần là có thể chữa khỏi được bệnh.

Kể cả loại bệnh thường thấy nhất như cảm mạo, khi tới phòng khám, nhất định phải truyền dịch tới bốn, năm ngày, mà xong một đợt truyền dịch còn chưa thể khỏi hẳn được nữa là...

Trần Khánh lại giải thích: "Điều chúng ta nên chú trọng hơn chính là trị liệu đúng bệnh. Câu này có ý gì? Nghĩa của nó là nếu đúng bệnh, thì chỉ cần một đơn thuốc, một lần châm cứu, cũng có thể khiến cho người bệnh cảm thấy thân thể mình đang khôi phục. Nếu là bác sĩ trung y lợi hại hơn một chút, về cơ bản, ở thời điểm bọn họ trị liệu những chứng bệnh bình thường, nhiều nhất chỉ cần kê ba bộ dược liệu cũng có thể khiến người bệnh hoàn toàn bình phục trở lại, nếu nặng hơn cũng chỉ cần bảy bộ thôi."

"Cho nên, nếu một lần, hai lần trị liệu, vẫn không thể hiện ra hiệu quả đặc biệt rõ ràng, vậy chứng minh là bác sĩ này kê đơn thuốc hoàn toàn không đúng bệnh. Và người bệnh có thể đi tìm bác sĩ khác khám lại xem sao. Chú đã hiểu chưa nào?"

Là vậy sao?

Nhưng vì sao khi tới bệnh viện lớn, cứ hơi một tí là người ta bắt phải theo tới mấy đợt trị liệu, mà uống một lần thuốc phải kéo dài tới mấy tháng chứ?

Cùng là chữa bệnh, không phải người ta vẫn nói chữa tây y sẽ nhanh hơn sao?

Phiền Chí Siêu càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ.

"Ừm, vậy bác sĩ Trần, cậu mau thử xem đi."

Trần Khánh vừa thấy Phiền Chí Siêu đồng ý, cũng không nói hai lời, lập tức lấy hộp châm từ trong túi áo ra.

"Chú đến đây, mau đến bên này ngồi xuống..."

Châm cứu sao?

Phiền Chí Siêu nhìn thấy ngân châm trong tay Trần Khánh, không khỏi có chút tò mò.

Phải biết rằng, ở thời điểm Sở Diêu Quyền chữa trị cho ông ấy, đối phương trực tiếp chọn kê một đơn thuốc, bảo ông ấy về sắc uống, chứ không dùng đến châm cứu.

Cứ như vậy, Phiền Chí Siêu dựa theo chỉ thị của Trần Khánh, đi tới ngồi trên một chiếc giường nhỏ chỉ đủ chỗ cho một người nằm xuống ở trong phòng khám bệnh, rồi cởi áo ra.

Trần Khánh lập tức dùng tốc độ cực nhanh hạ châm xuống năm huyệt vị ở trên người Phiền Chí Siêu.

Chương 69 - Vì Sao Đau Đầu Lại Châm Ở Bụng???

Huyệt Trung Quản, huyệt Nội Quan, huyệt Ấn Đường, huyệt Bách Hội, Tam Âm Giao.

(Huyệt Trung Quản: nằm trên đường giữa bụng vuông góc với rốn và cách rốn 4 tấc. Nói cách khác, huyệt này nằm ở giữa đoạn nối giữa rốn và đường thẳng đi ngang qua bờ dưới sườn. Nó còn được biết đến với một số tên gọi khác như: Thái thương, Trung hoãn, Thượng ký, Trung oản, Trung uyển, Vị quản.

Ấn đường: chỉ phần nằm giữa hai lông mày)

Đương nhiên không cần phải nói tới huyệt Nội Quan, bản thân huyệt vị này đã có công hiệu ninh tâm an thần, và đương nhiên, là huyệt vị thường dùng nằm trên đường kinh mạch Thủ Khuyết Âm Tâm Bao, nó có thể trị liệu rất nhiều tật bệnh.

Ví dụ như tim đau thắt, viêm cơ tim, chứng loạn nhịp tim, thậm chí là chứng cuồng loạn (còn có tên khác là Hysteria, đề cập đến sự bộc phát cảm xúc không thể kiểm soát.)

Phiền Chí Siêu mắc bệnh ở phế, nhưng gốc rễ lại ở tâm.

Ngoại trừ nguyên nhân do tính cách bản thân, tình trạng thích nghĩ ngợi lung tung của của ông ấy, đã mang đến nguy hiểm lớn nhất chính là cảm xúc tích lũy nhiều năm, khiến cho đại não không chịu nổi gánh nặng.

Cơ quan xử lý phiền phức đè nặng lên đại não lại là trái tim, cho nên muốn trị liệu cho ông ấy, đầu tiên phải châm vào cơ quan

nội tạng là trái tim này.

Trong cơ thể con người có rất nhiều huyệt vị, và ngoại trừ huyệt Nội Quan, những huyện vị cũng mang tới tác dụng trị liệu trái tim cực kỳ hiệu quả, chính là: huyệt Ấn Đường, huyệt Bách Hội, Tam Âm Giao.

Huyệt Ấn Đường thuộc kinh ngoại kỳ huyệt (gọi tắt là kỳ huyệt, là huyệt vị nằm ngoài kinh mạch). Nó nằm ngay tại mi tâm, và ngoại trừ có hiệu quả trong quá trình trị liệu trái tim, huyệt vị này còn giúp mắt sáng mũi thông.

Bởi vậy, trên phương diện lâm sàng, cũng có rất nhiều bác sĩ dùng huyệt vị này để trị liệu bệnh viêm mũi.

Huyệt vị Tam Âm Giao cũng không cần đề cập quá nhiều, nó cũng giống Túc Tam Lý, đều là khách quen cũ trên phương diện lâm sàng.

Gần như có rất nhiều bệnh đều phải dùng đến hai huyệt vị này.

Nhưng huyệt Bách Hội lại khác, không có quá nhiều người sử dụng tới nó.

Đầu tiên, đầu chính là nơi hội tụ chư dương, là cội nguồn của trăm mạch, mà huyệt Bách Hội lại là điểm hội tụ của các các kinh mạch khí.

Dù huyệt vị này thuần dương, nhưng dựa theo thuyết pháp trong dương ẩn âm, bởi vậy, nên hiểu rằng, huyệt vị này có thể thông suốt âm dương kinh mạch, nối liền kinh mạch quanh thân.

Và cũng vì nguyên nhân đó, trên phương diện lâm sàng, huyệt vị này được chuyên môn dùng để xử lý các loại chứng bệnh khó trị.

Ví dụ như trúng gió, động kinh, tinh thần phân liệt… vân vân.

Sở dĩ Trần Khánh lựa chọn huyệt vị này, chủ yếu là vì một nguyên nhân.

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》có câu: "Người có tủy hải, có huyết hải, có khí hải, có thủy cốc chi hải, tất cả bốn phần này đều ứng với tứ hải bên ngoài."

Kỳ thật, tủy hải trong câu nói này, chỉ tuỷ não trong đại não.

Sau khi chúng ta ăn thức ăn vào trong cơ thể, thức ăn sẽ tiến vào dạ dày, trong quá trình tiêu hóa, những loại dinh dưỡng khác biệt đều sẽ bị đưa tới cho những cơ quan nội tạng cần đến nó hấp thu.

Trong đó, đại bộ phận những dinh dưỡng mà tuỷ não cần, lại phải trải qua thận hóa khí trước, sau đó, dinh dưỡng mới có thể bốc lên trên rồi tiến vào đại não.

Đây là “thận tàng tinh, tinh sinh tủy”.

Thận tinh sung túc, tủy hải được nuôi dưỡng đủ đầy, đại não phát triển tốt đẹp, tức là tinh thần no đủ, có khả năng tập trung chú ý, ngôn ngữ rõ ràng, tư duy nhanh nhẹn; còn ngược lại, tức là tinh thần uể oải, tư duy chậm chạp, mất ngủ dễ quên.

Nhưng hàng năm Phiền Chí Siêu đều hao tổn tâm thần, chắc chắn tủy hải sẽ khó được bồi dưỡng, chăm chút, hơn nữa ông ấy đã qua tuổi bốn mươi, thận khí cũng bắt đầu đi về hướng suy nhược, tự nhiên sẽ khiến vấn đề càng thêm nghiêm trọng.

Cũng vì lẽ đó, nếu Trần Khánh chỉ chăm chú vào trị liệu ninh tâm an thần cho Phiền Chí Siêu, khẳng định là không đủ.

Hắn còn phải làm cho tủy hải của Phiền Chí Siêu nhận được bồi dưỡng, bên cạnh đó, cũng phải bổ sung thận khí tiêu hao.

Cho nên, dựa trên bốn huyệt vị cơ sở, hắn còn gia tăng thêm một huyệt vị khác.

Huyệt Trung Quản!

Đó là một huyệt vị chuyên trị liệu tật bệnh thuộc hệ tiêu hoá.

Vì sao lại muốn chọn huyệt vị này?

Bởi vì tâm phế thuộc thượng tiêu, hiện giờ thượng tiêu có bệnh nhẹ, trung tiêu đâu thể may mắn tránh thoát?

Huống chi người bệnh đã bước vào trung niên, hạ tiêu can thận đương nhiên cũng có vấn đề.

Tỳ vị là cội nguồn để sinh hoá khí huyết, điều trị nó, chẳng khác nào thúc đẩy động cơ.

Có thể nói, một khi năm huyệt vị này phối hợp với nhau, gần như đã hoàn toàn đánh trúng điểm yếu hại của căn bệnh ẩn núp trong cơ thể Phiền Chí Siêu.

Lại nói, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, nhưng Trần Khánh lại có thể tìm được năm huyệt vị này tiến hành phối hợp với nhau, từ trong mấy trăm huyệt vị trên cơ thể con người, hiển nhiên đây chính là lợi ích do cảnh giới châm thứ tăng lên mang lại.

Về sau, Trần Khánh mới hiểu được, cảnh giới châm thứ tăng lên, không chỉ khiến thủ pháp tăng lên, còn làm cho kiến thức về các loại huyệt vị dùng cho châm thứ của hắn, cũng bay vọt về chất.

Quay lại phòng mạch.

Hiện giờ, Phiền Chí Siêu đang tỏ ra khá sợ hãi khi nhìn thấy Trần Khánh hạ châm. Một cây châm lớn như vậy, nếu đâm xuống,

chẳng lẽ không làm ông ấy đau muốn chết ư?

Hơn nữa vì sao trong những cây châm kia, có một cây đâm vào bụng, một cây khác đâm lên cánh tay, trong khi một cây còn lại phải đâm trên trán vậy?

Lại nói, tuy bệnh tình của ông ấy rất phức tạp, nhưng về bản chất chỉ là áp lực tinh thần quá lớn mà thôi, châm lên đầu còn có thể lý giải, chẳng hiểu châm xuống bụng là cái quỷ gì đây?

Phiền Chí Siêu rất khó hiểu, nhưng trên thực tế, loại tình huống này lại quá bình thường.

Quả thật, người bình thường nhìn vào, sẽ không hiểu rút cuộc thủ đoạn trị liệu của trung y mang ý nghĩa thế nào.

Suy cho cùng, trung y chữa bệnh luôn xét về tính chỉnh thể, mà thường thường rất nhiều chứng bệnh của con người, gần như đều là kéo một sợi tóc động đến cả người.

Thoạt nhìn Phiền Chí Siêu này chỉ là một người mắc chứng quá mẫn cảm với cảm xúc, mất ngủ mộng nhiều, nhưng trên thực tế, để dẫn tới loại tình trạng này, trên cơ thể ông ấy phải tồn tại cực kỳ nhiều vấn đề khác.

Chương 70 - Giấc Ngủ Quý Giá!

Nhưng ở thời điểm, bác sĩ trung y khám bệnh, muốn nhìn rõ toàn bộ tình trạng bệnh của đối phương, lại cần phải có bản lĩnh vén bỏ mây mù, thấy được trời xanh.

Nghĩa là tìm ra chứng bệnh căn bản nhất, từ trong một đống những bệnh tật phiền phức xung quanh.

Có lẽ theo suy nghĩ của người ngoài, quá trình này rất đơn giản, nhưng bọn họ lại không biết, một vị bác sĩ muốn thăm dò ra tình huống thân thể của người bệnh trong khoảng thời gian cực ngắn, rồi nhanh chóng cho ra phương án giải quyết, lại cần trải qua mười mấy năm miệt mài trau dồi, nghiên cứu, học tập, mới có thể thực hiện được.

Dù Trần Khánh có giao diện thuộc tính, nhưng nếu hắn không có cơ sở học tập mười mấy năm trước kia, thì đương nhiên, hắn cũng không thể kéo tơ bóc kén (phân tích cực kỳ cẩn thận, từng lớp từng phần theo đúng thứ tự), tìm ra nguyên nhân căn bản dẫn đến chứng bệnh của Phiền Chí Siêu, chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn như vậy.

Cho nên, ngành trung y ít người như vậy, cũng có đạo lý nhất định.

Thứ đồ chơi này quá khó để theo đuổi rồi!

Sau khi Trần Khánh châm một lượt cả năm châm kia xuống, hắn ngồi đợi một lát, chờ châm hạ Đắc Khí.

Rất nhanh, những phần cơ thể chung quanh năm huyệt vị vừa được Trần Khánh châm xuống, bắt đầu chậm rãi phát sinh biến

hóa.

Vốn dĩ một vòng da xung quanh ngân châm đang có màu vàng, bỗng xuất hiện màu hồng phấn.

Ai?

Cùng lúc đó, Phiền Chí Siêu cũng cảm nhận được điểm khác thường.

Vì sao da lại đổi màu rồi?

Ông ấy vừa phát hiện, một vòng da ở phần cổ tay xung quanh ngân châm kia, đều biến thành màu hồng phấn.

Thật là kỳ quái!

Trên thực tế, sau khi châm cái kim dài dài kia vào người mà không đổ máu cũng không đau đã đủ khiến ông ấy kinh ngạc lắm rồi, thế mà hiện tại, một cây kim lại có thể khiến làn da của ông ấy đổi màu???

Giống như khi ông ấy tới phòng khám, muốn truyền dịch, đầu tiên, cô y tá sẽ cho ông ấy làm một chút thí nghiệm làm làn da biến sắc.

Nhưng khác nhau ở chỗ, làm thí nghiệm da rất đau, nhưng châm kim lại không có cảm giác gì.

(Thí nghiệm da: thí nghiệm xem da của bệnh nhân có sinh ra mẫn cảm với loại thuốc nào đó hay không)

Không đúng, là có cảm giác.

Nhưng cái loại cảm giác này rất kỳ quái, rất khó hình dung bằng lời.

Rõ ràng là ông ấy cảm giác được cây châm kia đang ở bên

trong da thịt của mình, nhưng không đau chút nào. Nếu so sánh với tiêm thuốc tê, thì tiêm thuốc tê làm cho người ta mất đi cảm giác đau đớn, trong khi châm kim kiểu này, vẫn còn có "Cảm giác".

Ngay tại lúc Phiền Chí Siêu đang nghi hoặc không thôi, Trần Khánh đã bắt đầu dùng tới thủ pháp châm thứ.

Thủ pháp hắn dùng chỉ là loại cơ sở nhất, chưa dùng tới thủ pháp quan châm.

Không phải hắn không muốn dùng, mà là chín loại thủ pháp hắn nắm trong tay kia đều không quá thích hợp để dùng trong loại trường hợp này.

Nếu cưỡng ép lấy ra sử dụng, hiệu quả cũng chẳng tốt hơn dùng thủ pháp châm thứ loại cơ sở là bao.

Suy cho cùng, chín loại thủ pháp kia đều nhằm vào những chứng bệnh đặc thù.

Trong khi chứng bệnh Trần Khánh đang phải đối mặt, lại thuộc loại tinh thần phức tạp, và tạm thời hắn còn không biết loại châm thứ thủ pháp này có thích hợp để chữa trị hay không.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn không dám xác định quá trình trị liệu của mình nhất định sẽ có hiệu quả.

Có vài thời điểm, rõ ràng bác sĩ đã tìm đúng chứng bệnh rồi, phương pháp trị liệu cũng không sai, nhưng kết quả cuối cùng lại xuất hiện chỗ không như ý, nghĩa là hiệu quả không được như bản thân mong muốn.

Và loại tình huống này thường xuất hiện trong quá trình chữa bệnh của những bác sĩ học nghệ không tinh, kinh nghiệm lâm sàng không đủ.

Trần Khánh còn chưa tự đại đến mức cho rằng, hắn có thể

chữa trị bất cứ chứng bệnh nào xuất hiện trước mặt, cho nên trong quá trình vấn chẩn và chữa bệnh, hắn đều rất cẩn thận xem xét kỹ lại toàn bộ quá trình.

Hết lần này tới lần khác, đều sẽ phân tích ở trong đầu, xem loại tình huống nào sẽ có khả năng xuất hiện!

Quá trình này cũng tương đối hao phí tâm thần!

Nhưng suy cho cùng, hắn cũng chỉ là bác sĩ thôi, nào có chuyện không mệt mỏi?

Bất tri bất giác, hơn mười phút đã trôi qua.

Sau khi toàn bộ quá trình đề sáp niệp chuyển kết thúc, Trần Khánh không lập tức rút châm, ngược lại vẫn lưu châm lại quan sát, chờ đến lúc phát hiện Khí Chí, lại rút ngân châm ra.

"Bác sĩ Trần, tôi có thể nằm xuống không?" Phiền Chí Siêu cảm thấy hơi buồn ngủ.

"Có thể." Trần Khánh nói.

Xem ra ông ấy có buồn ngủ!

Chuyện tốt!

Tình huống này nói lên châm cứu có hiệu quả rồi!

Phiền Chí Siêu được Trần Khánh cho phép, mới nhẹ nhàng nằm trên chiếc giường nhỏ kia.

Lần này, ông ấy không có cảm giác giống như trước kia. Trước kia, mỗi khi cái đầu hạ xuống, trong não sẽ bắt đầu diễn luyện các loại tiết mục.

Nào là mâu thuẫn với đồng nghiệp, nào là con cái cãi nhau, nào là lão bà chửi rủa... Nhưng vào lúc này, dường như hết thảy

mọi âu lo sầu não ấy, đều đã bị ông ấy ném ra sau đầu rồi.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, vậy mà đây là lần đầu tiên, trong đầu ông ấy trở nên rỗng tuếch.

Dần dần, ông ấy có cảm giác ý thức bắt đầu không chịu bản thân điều khiển.

Chừng hai phút sau, một chuỗi những tiếng hít thở nhẹ nhàng, có thứ tự vang lên.

Phiền Chí Siêu ngủ rồi!

Một giấc ngủ không mang theo bất cứ gánh nặng nào!

Trần Khánh đi đến bên người ông ấy, ngón tay nhẹ nhàng vê ngân châm, hắn cảm nhận được Khí Chí. Ngay lập tức, hắn rút tất cả ngân châm ra thật nhanh, sau đó cầm lấy tấm thảm ở bên cạnh, đắp lên bụng Phiền Chí Siêu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua…

Phòng mạch số bốn vẫn chưa nghênh đón người bệnh kế tiếp.

Trần Khánh ngồi một bên, vừa đọc《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, vừa canh giấc ngủ cho Phiền Chí Siêu.

"Ngô..." Không bao lâu sau, Phiền Chí Siêu tỉnh lại.

Ông ấy nheo mắt đứng dậy, sau đó lập tức quay đầu nhìn về phía Trần Khánh.

"Bác sĩ Trần, tôi ngủ bao lâu rồi?"

Trần Khánh hất hất cằm, ý bảo ông ấy tự xem đồng hồ đi: "Ừm, chừng nửa giờ thì phải."

Mới nửa giờ thôi sao?

Phiền Chí Siêu đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên tường, bỗng phát hiện đúng là mới nửa giờ trôi qua.

Nhưng mà ông ấy lại có cảm giác một giấc ngủ vừa rồi, đã kéo dài thật lâu.

Hiện tại, ông ấy cảm thấy tư duy minh mẫn, cái đầu cũng nhẹ đi rất nhiều.

Tinh thần cả người thoải mái hơn lúc vừa mới đến đây nhiều lắm!

Là châm cứu mang đến hiệu quả phải không?

Chương 71 - Nỗi Bi Ai Của Độ Tuổi Trung Niên...

Phiền Chí Siêu không khỏi nhìn về phía Trần Khánh, ông ấy thực sự không nghĩ tới, rõ ràng mình chỉ ôm thái độ thử một lần xem sao, vậy mà vị bác sĩ trẻ tuổi này lại thật sự có thể tìm ra chứng bệnh của ông ấy.

"Bác sĩ Trần, có phải tôi đã khỏi rồi hay không?" Phiền Chí Siêu hỏi.

Trần Khánh dở khóc dở cười: "Nào có nhanh như vậy? Đây chỉ là vừa bắt đầu quá trình chữa trị mà thôi. Tuy châm thứ có thể đạt tới hiệu quả dựng sào thấy bóng, nhưng muốn hoàn toàn trừ tận gốc căn bệnh của chú, cũng không phải chỉ dựa vào kỹ xảo này là được. Nào, đây là đơn thuốc cháu vừa kê cho chú, chú mang về uống một ngày, ngày mai lại tới tìm cháu nữa. Nếu chú có thể ngủ bình thường, chúng ta cũng có thể tiếp tục tiến hành giai đoạn sau của quá trình trị liệu, nếu không thể, cũng không cần tới tìm cháu nữa."

Phiền Chí Siêu tiếp nhận đơn thuốc mà Trần Khánh đưa cho mình.

Tuy ông ấy không biết những loại dược liệu này, nhưng vẫn có thể phân biệt được đơn thuốc vừa được Trần Khánh viết ra khác với Sở Diêu Quyền lần trước.

Nói như vậy, ông ấy có cần uống nốt chỗ thuốc mà bác sĩ Sở đã kê cho lần trước hay không?

Phiền Chí Siêu có chút rối rắm về chuyện này!

Nói thật, vừa rồi khi được Trần Khánh trị liệu cho, ông ấy đã cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Có thể nói, trong mấy năm nay, đây là lần đầu tiên, ông ấy có một giấc ngủ an ổn tới vậy, có cảm giác như chỉ cần nhắm mắt một cái, tới khi mở ra đã tỉnh dậy rồi, trong quá trình ngủ, gần như không có nằm mơ.

Phiền Chí Siêu đã đi khám nhiều bác sĩ như vậy, nhưng chỉ có một mình Trần Khánh có thể làm được điểm này.

Tới hiện tại, đương nhiên là ông ấy càng tin tưởng Trần Khánh hơn một chút.

Nhưng mà … nói gì thì nói, Sở Diêu Quyền cũng từng trị liệu cho ông ấy, giờ đây, ông ấy chẳng thông báo một tiếng nào cho người ta, đột nhiên lại đổi một vị bác sĩ khác…

Phiền Chí Siêu tuyệt đối không làm được loại chuyện này.

"Cái kia... Bác sĩ Trần, nếu không để tôi uống xong thuốc mà bác sĩ Sở kê trước đã, lại quay sang uống thuốc này, cậu xem thế nào, có được hay không?" Phiền Chí Siêu nói.

Trần Khánh đã hiểu tính cách của Phiền Chí Siêu, bởi vậy cũng chẳng cảm thấy kỳ quái khi nghe ông ấy nói ra những điều này. Hắn chỉ bình tĩnh đáp: "Chú cứ yên tâm ngừng uống thuốc của bác sĩ Sở đi. Chờ lúc nào gặp mặt, cháu sẽ giải thích với anh ấy sau, cho nên chú không cần phải do dự gì. Thêm nữa, thuốc Đông y cũng không nhất thiết phải phục dụng xong một đợt trị liệu mới có tác dụng đâu, nếu chú uống chừng hai, ba bộ dược liệu mà cảm thấy tác dụng của nó không lớn, cứ đổi một đơn thuốc khác cũng không ảnh hưởng gì."

"Được rồi." Phiền Chí Siêu thấy Trần Khánh đã nói như vậy, còn nhận lời giải thích với bác sĩ Sở thay ông ấy một phen, ông ấy

lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trần Khánh lại dặn dò thêm một câu: "Về sau nếu không có việc gì, chú đừng quá mức suy nghĩ tới cảm nhận của người khác như vậy. Quá quan tâm tới cảm xúc của người khác không phải chuyện tốt với chú đâu. Hơn nữa, mỗi khi gặp được một chút chuyện phiền lòng, chờ tới lúc chỉ có một mình, chú hãy cố gắng hết mức học được cách khai thông, khuyên nhủ chính bản thân mình, nếu không thể làm được những chuyện này, dù hiện tại cháu chữa khỏi bệnh cho chú, thì về sau, loại bệnh này vẫn có thể tiếp tục tái phát."

Phiền Chí Siêu cười khổ nói: "Tôi cũng không muốn đi nghĩ những chuyện kia đâu, nhưng lại không thể khống chế được luồng suy nghĩ trong đầu mình. Haizzz… bác sĩ Trần à, cậu còn trẻ, chưa kết hôn, căn bản không biết sau khi lập gia đình, cuộc sống sẽ có dạng như thế nào đâu. Tôi đường đường là một người đàn ông, nhưng ra bên ngoài, tôi bị ông chủ quản, về tới nhà, lại bị lão bà quản. Tôi cũng rất muốn cân bằng giữa công việc và gia đình lắm chữ? Nhưng luôn luôn có những chuyện phiền lòng, không dạng này thì dạng khác thi nhau xuất hiện."

“Hiện tại, tuổi tác của tôi vừa vặn bước vào giai đoạn dở ông dở thằng, trong khi đó, cỡ vài năm gần đây, lợi nhuận của công ty không quá lý tưởng, nếu tôi vẫn một mực rơi vào trạng thái tinh thần sa sút, giao cho công tác gì cũng không hoàn thành được, thì chờ đến khi bọn họ muốn giảm biên chế, khẳng định tôi sẽ chạy không thoát… Nhưng đến lúc đó, một gã trung niên hơn bốn mươi tuổi, lại thất nghiệp như tôi, có khả năng làm gì được đây? Rồi lão bà, rồi con cái của tôi, ai nuôi? Haizz… kỳ thật nếu có thể tiếp tục chịu đựng được tình trạng này, làm sao tôi phải chạy tới chạy lui khám bệnh như vậy?"

"Bác sĩ Trần, tôi… tôi cũng không gạt cậu, chỉ cần cậu có thể làm cho cơ thể của tôi tiếp tục duy trì được, không đến mức không

chịu nổi cảm xúc mà sụp đổ, tôi đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi. Chờ sau khi tôi chịu đựng được tới lúc con trai thi đỗ đại học, có bệnh hay không, cũng chẳng còn quan trọng nữa."

Haizz… Nỗi bi ai của độ tuổi trung niên chính là như vậy.

Các phương diện áp lực cùng lúc đổ dồn tới, khiến cho ông ấy muốn sống sót, cũng phải hao hết toàn bộ khí lực của mình.

Thế cho nên ngay cả đi khám bệnh, cũng biến thành một loại xa xỉ!

Phiền Chí Siêu biết tâm bệnh của mình, Trần Khánh cũng có biện pháp khiến cho ông ấy từ từ điều trị đến lúc khỏi hẳn.

Nhưng, hiện thực lại không cho phép ông ấy làm như vậy.

Rất đơn giản, ông ấy có thể liên tiếp vài ngày không đi làm hay không?

Lại nói, nếu ông ấy đang ở nông thôn, ngày ngày ra đồng làm việc, nuôi một đàn gà, khi nhàn hạ sẽ ra ngoài phơi nắng, cắn cắn hạt dưa, chuyện trò vui vẻ, một ngày lơ đãng chầm chậm trôi qua…

Nếu có thể như vậy, thì dù không uống thuốc, không châm cứu, bệnh của ông ấy cũng có thể chậm rãi rút đi.

Nhưng lại không thể được!

Ông ấy còn phải sống!

Con trai ông ấy còn muốn lên đại học!

Về sau, thằng bé còn muốn nói chuyện yêu đương, còn muốn kết hôn sinh con đẻ cái!

Và ông ấy làm một người cha, chẳng lẽ thực sự có thể buông

tay, bỏ mặc hết thảy, bất chấp tất cả mà một mình sống sót ư?

Không làm được!

Rất nhiều người đều không làm được!

Trần Khánh cũng bất đắc dĩ thở ra một hơi!

Là một vị bác sĩ trung y, hắn luôn hy vọng mỗi một người bệnh qua tay mình đều có thể khỏi hẳn.

Nhưng tới khi chân chính bắt tay vào trị liệu lâm sàng rồi, hắn lại không thể không dần dần thỏa hiệp với hiện thực, dần dần bị hiện thực ép tới sát nút.

Chỉ cần nghĩ cũng biết cảm giác thất bại trong lòng hắn nó khó chịu tới mức nào!

Chương 72 - Khuyết Điểm Của Trung Y!

"Cháu hiểu rồi, chú trở về đi, ngày mai chú hãy đến đây một chút để cháu quan sát hiệu quả. Nếu đạt tới mức độ mà cháu mong muốn, cháu sẽ nghĩ hết mọi biện pháp giúp chú điều trị đến trạng thái tốt nhất. Nhưng làm như vậy, trong một khoảng thời gian gần đây, có khả năng chú sẽ phải định kỳ tới Hán Y Đường, kiểm tra lại tình huống." Trần Khánh nói.

Trần Khánh rất không thích người bệnh luôn luôn tìm đến hắn.

Làm như vậy, có vẻ như hắn thực vô năng!

"Tôi đã biết, cám ơn bác sĩ Trần. Tôi tin tưởng cậu nhất định có thể giúp được tôi!" Phiền Chí Siêu cười nói.

Nói xong, Phiền Chí Siêu được Trần Khánh ra hiệu, đã nhanh chóng cầm đơn thuốc rời khỏi phòng mạch rồi.

Phiền Chí Siêu là người tốt!

Một người hiền lành tốt tính!

Trần Khánh chỉ có thể cho ra đánh giá như vậy.

Và hắn thiệt tình hy vọng một người tốt như ông ấy có thể không bị ốm đau bệnh tật tra tấn, nhưng có đôi khi, con người ta luôn rơi vào tình trạng nhà dột lại gặp mưa suốt đêm (chỉ tai họa liên tục rớt xuống).

Ông trời vẫn luôn thích loại trò đùa làm cho người ta không thể cười nổi như vậy!

Phiền Chí Siêu cất bước rời đi, không lâu sau đó, lại có hai người bệnh bước tới phòng mạch.

Bệnh trạng của hai người này không quá phức tạp như Phiền Chí Siêu, một người bụng trướng khí, một người loét khoang miệng.

Sau khi Trần Khánh bắt mạch, tìm ra điểm mấu chốt của chứng bệnh này, hắn lập tức dùng châm thứ trị liệu tại chỗ cho bọn họ một phen.

Và gần như hai người ấy lập tức đỡ hơn phân nửa rồi.

Nhất là người bệnh mắc chứng bụng trướng khí kia. Sau khi Trần Khánh hạ châm, đối phương lập tức cảm thấy cái bụng thư thái, hoàn toàn không hề căng tức, chướng khí như vừa nãy nữa.

Còn người bị lóe khoang miệng, sau khi hắn hạ châm, cũng cảm thấy cơn đau đớn không còn quá mãnh liệt như trước. Khi đẩy đầu lưỡi tới khu vực đã chuyển thành màu trắng kia, cái loại đau đớn như kim châm làm người ta chỉ chực rơi nước mắt cũng biến đi đâu mất.

Hiển nhiên, hiệu quả trị liệu chứng phù phồng của Trần Khánh quá mức xuất sắc, đã khiến hai người ấy chợt hiểu ra rằng tay nghề của vị bác sĩ trẻ tuổi này rất trâu bò!

Hai người liên tục tán thưởng vài câu, mới rời khỏi phòng mạch, nhưng chỉ mất duy nhất một lần tiền châm thứ mà thôi.

Kỳ thật, muốn chữa bệnh khoang miệng lở loét rất đơn giản, chỉ cần đi tới tiệm thuốc mua vài miếng dán khoang miệng lở loét, cũng có thể giải quyết được tình trạng này, đương nhiên phí dụng còn rẻ hơn châm thứ một chút, nhưng tốc độ sẽ không nhanh được như vậy .

Trên thực tế, sau khi Trần Khánh chữa trị cho người bệnh kia,

về cơ bản, lúc người nọ về đến nhà, đã có thể tùy tiện ăn bất cứ cái gì mình muốn rồi, không cần kiêng khem gì cả. Một chút cảm giác đau đớn còn sót lại kia, căn bản không ảnh hưởng tới quá trình ăn cơm của đối phương.

Đây là điểm ưu thế của trung y trong trị liệu một chút tật bệnh như vậy.

Nó chú trọng tới một chữ "Nhanh".

Đương nhiên, trung y cũng có rất nhiều khuyết điểm.

Ví dụ như ngoại thương sinh ra do một vật gì đó tác động tới, hay nội tạng dập nát… vân vân.

Hết thảy những tình huống cần làm giải phẫu ngoại khoa như thế, đều không phải điểm mạnh của trung y.

Nhưng ở khi Trần Khánh còn nhỏ, lúc hắn chơi cùng Triệu Ninh Quân, có nghe ông ấy nhắc tới loại chuyện này.

Ở thật lâu trước kia, trung y cũng có ngoại khoa, thậm chí ngoại khoa của trung y còn rất lợi hại.

Ví dụ như Hoa Đà trong truyền thuyết, ngài ấy có thể hoàn thành phẫu thuật mở hộp sọ ngay tại hoàn cảnh lúc bấy giờ.

Dù không có thành công, còn bởi vậy đã đánh mất tính mạng.

Nhưng tới hiện giờ, khi có rất nhiều các nhà khảo cổ học đào móc cổ mộ, đã phát hiện ra lượng lớn khí cụ giải phẫu ngoại khoa có trình độ ngang ngửa với y học hiện đại.

Chuyện này cũng đủ để chứng minh, năm đó giải phẫu ngoại khoa của trung y vốn không phải là giả dối hư ảo.

Chỉ tiếc cuốn Thanh Nang Thư của Hoa Đà trong truyền thuyết đã bị hủy, bằng không ngoại khoa trung y cũng có thể truyền thừa

xuống dưới rồi.

(Thanh Nang Thư: trong truyền thuyết, nó chính là sách thuốc do Hoa Đà biên soạn, ẩn chứa bên trong là toàn bộ tâm đắc ý học cả đời của ông.)

Mắt thấy đồng hồ đã chỉ tới con số mười một, trong phòng mạch cũng gần như không có người đi tới, nhân lúc này, Trần Khánh mở giao diện thuộc tính của mình ra quan sát.

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 108/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 103/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 69/100(nhập môn)】

【 châm cứu: Châm thứ 1129/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngải cứu 29/10(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quan Châm Cửu Thứ 】

【 y điểm: 7.9 (mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

7.9 y điểm!

Sách sách sách!

Châm thứ kiếm y điểm thật là nhanh nha!

Chỉ ngắn ngủi có nửa ngày, hắn lại có 7. 9 y điểm rồi.

Quả nhiên lúc trước lựa chọn tăng lên châm thứ là quyết định cực kỳ đúng đắn!

Tốc độ này tuyệt đối là gạch thẳng đánh dấu (tiến thẳng một đường)!

Nếu không, lại tiếp theo học tập châm thứ?

Dù sao quan châm cũng có tới hai mươi sáu thứ, hắn cứ trực tiếp học tiếp xem sao.

Chờ sau khi hắn thuần thục quan châm hai mươi sáu thứ rồi, trong tay không chỉ có nhiều thủ đoạn trị liệu, mà khẳng định rằng, khả năng lĩnh ngộ về châm thứ cũng bay lên một cái bậc thang.

Đã nói là làm!

Trần Khánh lập tức mở diễn đàn Long Y, tiến nhập nhà y đạo, trực tiếp ấn mở video của lão tiên sinh Quách Bạch Gia.

Di?

【 Bổ tả châm pháp: thiêu sơn hỏa 】

Móa ơi, video mới nha!

Trần Khánh phát hiện trang chủ của lão tiên sinh Quách Bạch Gia vừa có thêm một cái video!

Và chỉ nhìn tiêu đề thôi, Trần Khánh lập tức chấn động tâm thần!

Là thiêu sơn hỏa đó!

Nó chính là bổ tả châm pháp đỉnh cấp nổi danh cùng thấu thiên lương nha!

Nếu có vị bác sĩ trung y nào nắm giữ châm pháp thủ đoạn này, thì khẳng định rằng kỹ năng châm thứ của đối phương gần như đã tương đương với trình độ tiểu thành rồi!

Đừng nhìn nó chỉ là tiểu thành mà coi thường!

Bởi vì trong giới Trung Y hiện nay, cũng chỉ có một vài vị đại sư thành danh mới nắm giữ được kỹ năng châm thứ đạt tới tiểu thành.

Có thể nói, tất cả những người khác đều chỉ là mới nhập môn thôi!

Chương 73 - Thiêu Sơn Hỏa!

Phải biết rằng, ở thời cổ đại, khi con người còn chưa nghiên cứu ra thuốc Đông y, quá trình trị bệnh ban đầu của các bác sĩ trung y chính là sử dụng tay không và châm cứu.

Nghĩa là dùng xoa bóp bấm huyệt, nắn xương, từ đó diễn biến thành kỹ thuật.

Trung y cổ xưa từng thông qua ngón tay và nắm tay để án áp đề kháp (ấn, vỗ, ngắt, bóp) những huyệt vị trong cơ thể con người, từ đó đạt được hiệu quả trị liệu.

Kể cả ở hiện tại, vẫn có một số cá biệt những bác sĩ trung y dân gian vẫn dùng tay không chữa bệnh cho người ta.

Gần như bọn họ đã dùng ngón tay mình thay cho kim châm.

Về phần hiệu quả trị liệu như thế nào, Trần Khánh lại không biết, bởi vì hắn cũng chưa từng gặp những vị bác sĩ trung y như vậy.

Nhưng thông tin châm cứu xuất hiện sớm hơn thuốc Đông y là chân chân thật thật.

《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 cũng thành sách trước cuốn《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》.

(Thần Nông Bản Thảo Kinh: còn có tên là Bản Kinh hoặc Thần Nông Kinh, là sách về thuốc Đông y xuất hiện sớm nhất trong lịch sử, tương truyền, tác giả của nó là Thần Nông thị, ra đời vào thời kỳ Tần-Hán)

Môn châm pháp thiêu sơn hỏa này cũng xuất xứ từ trong 《

Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Châm Giải Thiên.

"Khí hư thì bổ cho thực, đợi cho tới lúc khí đến dưới châm đã nóng mới thôi, vì khí thực thì nhiệt. Khí mãn thì làm cho tiết, tức là đợi cho khi nào khí đến, dưới châm lạnh mới thôi, vì khí hư thì hàn."

Sau này được 《 Kim Châm Phú 》 mệnh danh là thiêu sơn hỏa và thấu thiên lương.

(Kim Châm Phú: xuất từ 《 Châm Cứu Đại Toàn 》 do Từ Phượng biên soạn)

"Một viết thiêu sơn hỏa: Chữa trị tê dại lãnh tý, trước nông sau sâu, phàm cửu dương thì ba tiến ba lui, nhấc chậm ấn nhanh, nhiệt tới lập tức sáp châm, đóng chặt, trừ hàn chỉ có chuẩn."

(Lãnh tý: là tên một loại bệnh, triệu chứng bệnh trên người nghiêng về hướng tổn thương do hàn tà)

"Hai viết thấu thiên lương: Chữa trị cơ nhiệt cốt chưng, trước sâu sau nông, dùng lục âm mà ba xuất ba nhập, nhấc nhanh ấn chậm, nâng châm từ từ, cũng có thể dựa vào nó để tản nhiệt, đều dùng thủ pháp hướng tới ma sát tinh tế, là chuẩn mực để xua tan bệnh tật."

(cơ nhiệt: tên một triệu chứng, nghĩa là bên ngoài phần cơ phát nhiệt.

Cốt chưng: theo trung y, nó là chứng nóng chưng bốc ở sâu bên trong, ra mồ hôi trộm, thường có ở bệnh lao phổi)

Hai môn châm pháp này tương đương với võ lâm bí tịch trong các tiểu thuyết võ hiệp.

Nhưng đáng tiếc chính là, phương pháp thì tất cả mọi người đều biết, nhưng muốn bắt đầu học tập lại cực kỳ không ổn.

Có người, dù đã mô phỏng theo đó để luyện tập, động tác cũng làm được rồi, nhưng ở thời điểm áp dụng nó lên lâm sàng, lại rất khó đạt tới hiệu quả trị liệu.

Cho dù có, hiệu quả cũng không mấy rõ ràng.

Nhưng trung y châm cứu chính là như vậy, loại động tác chỉ có hình mà không thấu đáo thần này, tự nhiên sẽ không mang tới hiệu quả trị liệu.

Muốn thần hình đầy đủ vẹn toàn, nếu không có ngộ tính nhất định cùng với sư phụ cầm tay chỉ việc, nào có dễ dàng nắm giữ như vậy?

Trần Khánh nhìn thấy video này, lập tức ngứa ngáy tới khó nhịn.

Nếu không, học thứ này xem sao?

Vậy là Trần Khánh hưng phấn ấn mở video mới của lão tiên sinh Quách Bạch Gia.

Bên trong rõ ràng xuất hiện một vị lão giả quen thuộc.

Ông đang cầm ngân châm trong tay, gương mặt hướng về phía ống kính, bên cạnh còn có năm công cụ nhân, hẳn là đồ đệ của ông.

(Công cụ nhân: là người giúp đỡ người khác mà không cần gì hết, cho nên thường bị người ta sử dụng như một thứ công cụ hình người.)

Trần Khánh đã xem vài video của lão tiên sinh rồi, nên biết, về cơ bản, những công cụ nhân được ông ấy sử dụng đều là những người này.

Video bắt đầu phát, tiếng nói hiền lành của lão tiên sinh Quách

Bạch Gia vang lên.

"Hôm nay chúng ta sẽ giảng về châm pháp thiêu sơn hỏa trong bổ tả châm pháp. Kỳ thật đồ đệ của ta cũng nói với ta rằng, trên mạng có rất nhiều sách vở đều ghi chép lại thủ pháp sử dụng bổ tả châm pháp này, nếu có người muốn học tập, bọn họ hoàn toàn có thể tìm được phương pháp. Đám đồ đệ kia cho rằng ta không cần phải hao tâm tốn sức chuyên môn làm một kỳ video như vậy."

"Nhưng mà, ta đã giảng giải về quan châm xong rồi, cũng không kém một phần bổ tả châm pháp này nữa. Trong hoàn cảnh xã hội hiện giờ, phần lớn thể chất của con người đều rất kém cỏi, lại hàng năm khuyết thiếu vận động, ăn uống hỗn loạn, khí ấm điều hòa không chút gián đoạn… Chúng ta làm trung y, ở thời điểm đối diện với những người bệnh như vậy, bổ tả châm pháp là thứ cực kỳ quan trọng. Cho nên, có thể học được môn châm pháp này, chỗ tốt dành cho mọi người, không cần nói cũng biết. Suy đi tính lại, cuối cùng, ta vẫn dùng nắm xương cốt già này, đi trước các vị đại gia một bước, cả gan bêu xấu trên internet, nói cho mọi người nghe một chút về thiêu sơn hỏa. Những điểm chưa được đầy đủ, mong được tham thảo học tập cộng đồng..."

Quách lão đúng là khiêm tốn.

Nhưng tình huống trong lời nói của ông lại đều là sự thật.

Đúng là cuộc sống hiện tại có quá nhiều chỗ tốt, cực kỳ tiện nghi, nhưng đồng thời, nó lại tạo thành thương tổn không nhỏ đối với khỏe mạnh của mọi người.

Chẳng nói về điều gì khác, chỉ cần nhắc tới những thứ đồ dùng sinh hoạt thường ngày bị chế tạo từ khoa học kỹ thuật kia thôi, cũng đủ để mọi người uống sạch một bình (ăn không tiêu) rồi.

Chung quy lại, bên dưới lớp giấy đóng gói sặc sỡ tinh tế kia, tất cả đều là vật chất hóa học, ai mà chịu cho nổi?

Có người đã nói, không phải toàn bộ những thứ được bày bán ra kia đều là xấu xa hết, kiểu gì cũng có thứ tốt lành được bày bán mà, tiêu chuẩn trong nước và quốc tế ở đâu rồi?

Câu nói này cũng không sai, nhưng mà trên thực tế lại khác.

Ở thời điểm làm ra một món hàng hóa nào đó có lợi, thương nhân tuyệt đối sẽ không giảng nhân nghĩa đạo đức với ngươi đâu.

Bọn họ chỉ cần làm ra món hàng có thể phù hợp với tiêu chuẩn thấp nhất của quốc gia là đủ rồi, sau đó bắt tay vào công cuộc vô hạn cắt xén phí tổn đi xuống…

Rốt cuộc loại hàng hóa kia có còn dinh dưỡng hay không? Có thể thương tổn thân thể hay không?

Câu trả lời là mỗi người một ý.

Ai dám đánh cược sức khỏe của bản thân mình trên lương tâm của thương nhân nào?

Chương 74 - Một Phần Ba Dân Số Đều Bị Cao Huyết Áp!

Đương nhiên, về sau cũng có một vài vị chuyên gia lộ diện bác bỏ tin đồn.

Bọn họ nói rằng, có vài loại vật chất hóa học sẽ được thân thể con người hấp thu vào, bởi vậy, chỉ dùng một liều lượng cực nhỏ sẽ không tạo thành thương tổn gì hết.

Nhưng khi con người ta cùng lúc hấp thu toàn bộ những cái gọi là "liều lượng cực nhỏ" từ trong đồ ăn thức uống, thì cái "liều lượng tổng hợp" ấy có vượt chỉ tiêu hay không đây?

Không ai đứng ra trả lời câu hỏi này, và các chuyên gia cũng không tiếp tục lộ diện thêm một lần nào nữa.

Đây là nguyên nhân vì sao vấn đề an toàn thực phẩm vẫn luôn nóng bỏng và ồn ào không dứt trên mạng!

Tất cả mọi người đều không mong muốn bản thân rơi vào trạng thái mơ hồ, không hiểu rõ, rồi cứ thế mà ăn vào người, kéo theo bệnh tật đến nơi, tới lúc đó toàn bộ tiền kiếm được cả đời đều giao cả cho bệnh viện.

Cho dù cắt rau hẹ cũng không thể như vậy được!

(Cắt rau hẹ: ám chỉ tầng lớp trên bóc lột tầng lớp dưới)

Ở thời điểm Trần Khánh còn nhỏ, hắn cũng từng nhìn thấy rất nhiều người bệnh, nhưng khoảng mười mấy năm về trước, những loại bệnh như tiểu đường, cao huyết áp, hoặc là nhiễm trùng đường tiểu, bệnh ung thư… vân vân, đều rất ít.

Nhưng năm vừa rồi, Trần Khánh từng đọc được một tin tức, Liên Đoàn Bệnh Tiểu Đường Quốc Tế (IDF) lần đầu tiên tuyên bố số liệu thống kê, nói rằng: trên toàn cầu có chừng 425 triệu người mắc bệnh tiểu đường, trong đó Hoa Hạ chiếm 114 triệu.

Bộ phận người này hàng năm đều tiêu phí chừng 600 tỷ trở lên, hơn nữa số tuổi của người bệnh cũng càng ngày càng có xu hướng trẻ hóa.

Nói trắng ra, chính là người nhiễm bệnh càng ngày càng trẻ.

Không chỉ như vậy, bệnh ung thư cũng đang có xu hướng trẻ hóa.

Có một nhóm người chỉ chừng mười tám, mười chín tuổi, đúng là giai đoạn thận khí vượng nhất, lại có thể nhiễm trùng đường tiểu???

Đương nhiên, khôi hài nhất còn phải kể tới bệnh cao huyết áp.

Trước đó không lâu, Trung Tâm Tim Mạch Quốc Gia Hoa Hạ đã liên hợp rất nhiều cơ quan, phân hội hoạt động trong ngành tim mạch cùng chế định ra một bộ sách mang tên《 Hoa Hạ Cao Huyết Áp Lâm Sàng Thực Tiễn Chỉ Nam》(Chỉ nam về lâm sàng thực tiễn của bệnh cao huyết áp tại Hoa Hạ), trong đó đã ghi rõ ràng: tiêu chuẩn ban đầu để chẩn đoán người trưởng thành mắc chứng cao huyết áp là từ ≥140/90mmHg dao động tới ≥130/80mmHg.

Câu này có ý là gì?

Chính là sau khi chỉ tiêu này được định ra, ban đầu chỉ có 245 triệu người bệnh cao huyết áp, nhưng chỉ trong một đêm, con số này đã bạo tăng lên tới 500 triệu.

Nghĩa là một phần ba dân cư của Hoa Hạ đều trở thành người bệnh cao huyết áp.

Ở thời điểm Trần Khánh nhìn thấy tin tức này, hắn không khỏi muốn phá lên cười, hóa ra chúng ta có bệnh hay không, lại không phải do thân thể của chính chúng ta định đoạt, mà do số liệu do các cơ quan chuyên nghiệp tuyên bố ra, định đoạt.

Kỳ thật trong hệ thống tri thức trung y, bản thân cao huyết áp vốn không phải là bệnh, nó là biểu hiện bên ngoài của tình trạng khí trệ huyết ứ, kinh mạch không thông.

Nói cách khác, sở dĩ thân thể của ngươi xuất hiện tình huống huyết áp cao, là bởi vì một cơ quan nào đó trong cơ thể ngươi đã bị ngăn chặn, máu không đi qua được, hoặc có thể đi qua được nhưng rất chậm, dẫn tới ngũ tạng lục phủ thiếu máu thiếu dinh dưỡng, máu không được vào động mạch, máu không ra được tĩnh mạch, làm cho thân thể của ngươi không thể trao đổi chất bình thường, sau đó bắt đầu tiến vào tuần hoàn ác tính.

Tình trạng trao đổi chất kém, thiếu máu thiếu dinh dưỡng càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, khiến cho con người rất dễ rơi vào trạng thái mê muội, choáng váng, cảm thấy cả người mệt mỏi, không có sức lực.

Thân thể của con người đều sẽ tự điều tiết khống chế cho mình, vì vậy mới đẩy huyết áp lên cao, áp lực lớn lên, máu sẽ lưu động nhanh chóng.

Tây y không làm cho rõ nguyên nhân gây nên chứng bệnh này, bọn họ chỉ thấy được một khi cao huyết áp xuất hiện, sẽ biến chứng nên một vài loại bệnh khác, cho nên mới tập trung nghiên cứu chế tạo ra thuốc men đến khống chế huyết áp.

Một khi con người uống những loại thuốc này vào, chẳng khác nào đang muốn nói với mỗi một công năng trong cơ thể mình rằng, ngươi không cần giúp ta chuyển máu nữa, có thứ thuốc này giúp ta rồi, ngươi có thể nghỉ tạm.

Tự nhiên nó sẽ nghe lời ngươi nói, từ từ chậm rãi, sau đó không tiếp tục công tác nữa, mà cả đời này, ngươi cũng không thể rời bỏ thứ thuốc kia nữa, cho đến khi không thừa nhận nổi tác dụng phụ do thứ thuốc kia mang đến, cuối cùng tử vong.

Kỳ thật, sau khi Trần Khánh học trung y, hắn vẫn một mực cho rằng thủ pháp xem bệnh của tây y rất qua loa sơ sài, không được cẩn thận, hay nói cách khác là không có một chút hàm lượng kỹ thuật nào, đau đầu thì bệnh ở đầu, đau chân thì bệnh ở chân.

Nhưng đương nhiên hắn cũng không dám nói những lời này ra bên ngoài, bằng không khẳng định sẽ có người tiến hành công kích hắn, nói hắn khơi mào cuộc chiến đối lập giữa trung và tây y.

Cho nên, hắn quyết định cứ trông coi cho tốt một mẫu ba phần đất của mình thôi, và thành thành thật thật chữa khỏi cho mỗi một người bệnh tìm đến mình, chính là chuyện quan trọng nhất trước mắt Trần Khánh.

Tiếp tục!

Trần Khánh hơi chút tự hỏi, sau đó, ánh mắt lại tập trung đến video của Quách lão.

"Thủ pháp thiêu sơn hỏa là thủ pháp phục thức khá thường dùng. Nó là một loại thủ pháp thuần túy do các loại thủ pháp: chậm nhanh, nhấc cắm, cửu lục, vê xoay, hít thở, đóng mở… bổ sung, tổng hợp lại, từ đó tổ hợp nên mà tạo thành. 《 Tố Vấn· Châm Giải Thiên》có nói: 'Khí hư thì bổ cho thực, đợi cho tới lúc khí đến dưới châm đã nóng mới thôi, vì khí thực thì nhiệt', Từ Phượng đời nhà Minh đã dựa vào《 Châm Cứu Đại Toàn 》viết lại thành 《 Kim Châm Phú 》có liệt cái tên "Thiêu sơn hỏa" này vào nhóm thủ pháp ban đầu, cũng giảng thuật phương pháp thao tác và phạm vi chủ trị của nó..."

(Thủ pháp phục thức: là những loại thủ pháp xoa bóp, tác

động vào kinh mạch, được dựa theo công năng trị liệu mà tiến hành quy phạm hóa thành động tác kết cấu cùng với thao tác thể thức và thủ pháp xoa bóp tổ hợp thức.)

Chương 75 - Cảm Giác – Lĩnh Ngộ!

“Trong bản ghi chép《 Kim Châm Phú 》có miêu tả hiệu quả trị liệu của thiêu sơn hỏa cũng tương đối thần kỳ, “Vận chuyển khí huyết, theo hướng chảy vòng quanh, cao thấp nối liền, có thể làm cho người lạnh chuyển ấm, người nóng chuyển mát, người đau ngừng lại mà người trướng bụng sẽ nhanh tiêu, ví như mở kênh mương, quyết định xả nước, lập tức gặt hái công lao, cớ sao lại nghiêng về xu hướng nguy hiểm, tai họa không chịu nổi... Người đạt được, gặp kỳ thi là đỗ đạt, người dùng được, bắn tên đi sẽ trúng, người gặp châm như thấy được hy vọng, bệnh này tiện tay là chữa khỏi.' Rất rõ ràng ở thời điểm dùng thiêu sơn hỏa trị liệu hàn chứng (chứng bệnh do hàn thấp), hiệu quả tuyệt đối là dựng sào thấy bóng ..."

"Phía dưới chúng ta sẽ giảng giải về thủ pháp thiêu sơn hỏa, rút cuộc là nên châm như thế nào. Căn cứ theo《 Kim Châm Phú 》miêu tả, tiến hành thao tác thiêu sơn hỏa cần phải tương ứng với tam bộ (thiên, nhân, địa), mỗi bộ đều là ấn nhanh rút chậm, đồng thời phải phối hợp với bổ pháp niệp chuyển, chờ cho đến khi hạ châm thấy nóng mới rút châm, cũng nhanh chóng ấn chặt lỗ châm xuống. Uông Cơ đời nhà Minh từng nhắc tới thiêu sơn hỏa như sau: “Khiến cho thiên khí nhập vào, lại bài trừ địa khí đi ra”, thiên khí ở đây tức là dương khí, địa khí ở đây lại chỉ hàn khí trong cơ thể. Dương Kế Châu cho rằng 'Phu thực giả, khí nhập dã... Lấy dương sinh với ngoại, cố nhập.' nghĩa là muốn để dương khí đi vào, với mục đích lấp kín từng thớ thịt , cần từ dương (bên ngoài) dẫn âm (bên trong), dùng thiên bộ sinh dương khí lần lượt xua đuổi, kéo ra từng tầng địa bộ, tức dương thắng âm, sẽ khiến dương khí tự về, nhiệt cảm tự sinh..."

Quách lão nói rất kỹ càng, tỉ mỉ, dù là lịch sử châm pháp thiêu sơn hỏa, hay chi tiết thủ pháp đi châm, ông ấy đều chu đáo nêu rõ từng điều.

Video của ông ấy mang đến giá trị học tập cao hơn rất nhiều những cuốn sách bản cũ được đăng lên internet.

Bởi vì có rất nhiều thứ, không phải cứ dùng chữ viết là có thể miêu tả rõ ràng.

Bởi vì trung y rất coi trọng hai chữ "Cảm giác".

Giác, ngộ cũng vậy.

Đó là một từ rất khó hình dung.

Tựa như bốn chữ "Đạo pháp tự nhiên" vậy, ngươi hiểu ý tứ của nó, nhưng ngươi lại không thể chuẩn xác miêu tả được nó.

Giác cũng như vậy!

Mà “cảm” là trạng thái sinh ra sau khi “giác”.

Rất nhiều thời điểm khi học tập trung y, cần phải hiểu được “cảm giác”.

Cảm giác đúng nghĩa là bản thân đã lĩnh ngộ.

Và đương nhiên, loại cảm giác này không miêu tả được!

Tựa như trung y đã phát triển mấy ngàn năm, vì sao không lấy ra được số liệu thực nghiệm?

Bởi vì rất nhiều vị bác sĩ trung y chữa bệnh đều dựa vào kinh nghiệm và cảm giác của mình.

Hơn nữa, mỗi một người bệnh, mỗi một chứng bệnh mà bọn họ gặp phải, đều là độc nhất vô nhị, thậm chí cùng một người

nhưng thời gian nhiễm bệnh khác biệt, hoàn cảnh sống khác biệt, sẽ khiến bệnh trạng biểu hiện ra ngoài không giống nhau.

Và loại tình huống này căn bản không làm được thực nghiệm đối chiếu.

Chẳng lẽ bọn họ phải đi tìm được hai người bệnh ở cùng một chỗ, có tuổi tác, giới tính, chiều cao, thể trọng, chứng bệnh, trạng thái sức khỏe giống nhau để làm thực nghiệm trị liệu sao?

Hiển nhiên là không có khả năng rồi!

Nhưng lại có rất nhiều người cực kỳ vui sướng cứng nhắc gán ghép loại thực nghiệm đối chiếu lưu manh này ở trên người trung y, sau đó ném xuống mỹ danh "Không khoa học", rồi trực tiếp phủ định trung y, cho rằng nó không đáng học hỏi chút nào.

Ngạo mạn tới quá đáng!

Sở dĩ khoa học bị gọi là khoa học, hoàn toàn là vì nó vốn không khoa học.

Không thể vì nó không chứng minh được một sự kiện hay một sự vật nào đó, mà phủ định toàn bộ được.

Cũng tương tự như câu chuyện Lợi Mã Đậu đến tận ngày nay vẫn còn nhiều nghi vấn vậy.

(Lợi Mã Đậu: MatteoRicci, năm 1552 — năm 1610, tự Tây Thái, là một tu sĩ Dòng Tên Công giáo người Ý và Giám mục Công giáo Roma. Ông được phái tới Trung Quốc truyền giáo năm 1582, cho đến năm 1610 thì qua đời ở Bắc Kinh.)

Theo sử ký Thanh Tu Minh, ông ta vốn là bạn tốt của Từ Quang Khải, muốn chế tạo nên tấm bản đồ thế giới đầu tiên tên là《 Khôn Dư Vạn Quốc Đồ 》ghi chép lại toàn bộ lịch sử Trung Quốc.

Nhưng trên tấm bản đồ《 Khôn Dư Vạn Quốc Đồ 》nọ, tin tức về cố hương Âu Châu của Lợi Mã Đậu lại là nơi mơ hồ, sơ lược nhất.

Dựa theo logic bình thường, khi người ta vẽ bản đồ, nơi kỹ càng tỉ mỉ nhất hẳn phải là quê hương của bản thân, và nơi mơ hồ nhất hẳn phải là khu vực ở xa quê hương của bản thân nhất.

Thế nhưng những câu chuyện được ghi bên trên tấm bản đồ nọ, lại phổ biến phát sinh trong giai đoạn từ năm 1430 tới năm 1440, Lợi Mã Đậu là một người sinh năm 1552, lại có nhiều hiểu biết như vậy về những chuyện đã diễn ra trong vòng một trăm năm trước khi ông ta trào đời?

Nếu ông ta thực sự hiểu biết, vậy vì sao bản thân ông ta vốn là người truyền giáo của đạo Tin Lành, lại không hề đánh dấu Florence, vùng đất khởi nguyên của đạo Tin Lành ở trên bản đồ?

(Florence là thủ phủ của vùng Tuscany và tỉnh Firenze ở miền trung nước Ý)

Sách sử ghi lại, Lễ bộ Dư Mậu Tư từng tố cáo Lợi Mã Đậu thông đồng với địch phản quốc, nguyên văn câu nói này là "Công nhiên tụ tập vào đêm khuya, giải tán lúc hừng đông, như Bạch Liên giáo, khác với phần đông những giáo phái khác, thường lui tới Hào Kính, thông đồng âm mưu cùng đám người ngoại bang.", ngay tức khắc đã bị giam vào ngục Thiên Tân.

(Hào Kính: tên cũ của Ma Cao)

Thử hỏi, Từ Quang Khải, một vị Lễ bộ Thượng thư kiêm đại học sĩ Văn Uyên các, thứ phụ Nội các, nhân vật quyền uy số một, số hai trong Minh triều hội lại đi kết giao với một tên tù phạm tà giáo ngoại bang ư?

Nếu ông ấy muốn kết giao, đương nhiên phải là một nhân vật

cấp bậc quốc vương ngoại bang mới đúng

Huống chi 《 Luật Đại Minh 》 cũng có ghi lại, "Kẻ bán người Di mưu cầu lợi ích, người chiếu ứng đưa khí giới cấm quân ra khơi, cho nên theo luật, một khi tình hình quân sự bị tiết lộ ra ngoài, kẻ cầm đầu phải xử trảm, kẻ làm theo sung quân biên thùy."

Nhưng một tên tù phạm tà giáo có liên quan tới rất nhiều khoa học kỹ thuật, cơ mật quân sự, lại không bị xử tử.

Chuyện này có khoa học hay không?

Chương 76 - Cực Đoan... Là Mê Tín???

Và như thế, ở thời điểm một sự vật sự việc còn đang trong diện nghi vấn hoặc là tạm thời không thể giải thích được, chúng ta cần phải nhìn xem nó có đạo lý hay không trước đã, mà không phải là nhắm mắt, há miệng, hét lớn một tiếng, không khoa học!

Chúng ta đấu tranh với phong kiến mê tín lâu như vậy, nhưng kết quả vẫn là mù quáng tin theo.

Cực đoan... chẳng phải chính là một mặt khác của mê tín hay sao?

"Tốt lắm, ta đã dạy cho mọi người toàn bộ chi tiết về thủ pháp châm thứ, phía dưới ta sẽ tiếp tục dạy mọi người một phần khẩu quyết để luyện tập châm pháp Thiêu Sơn Hỏa."

"Thiêu Sơn Hỏa, có thể trừ hàn, ba tiến một lui, nhiệt cuồn cuộn, mũi hít một hơi, bằng năm hơi trong miệng. Thiêu sơn chi hỏa có thể trừ hàn, một lui ba tỏa, bệnh tự an. Ban đầu là năm phân, cuối cùng là một tấc, ba lượt xuất nhập, nhấc chậm lên xem. Trong thời điểm dùng châm, cần phải vê vào bên trong năm phân, được cửu dương nhất định phải cân nhắc, vào một tấc đầu tiên, tức là trước nông sau sâu. Nếu Đắc Khí, liền được vận châm chi đạo. Chuyển động đối với người nam thì theo bên trái, còn người nữ thì theo bên phải, dần dần vê vào trong một tấc, ba xuất ba nhập, ấn chậm nhấc nhanh. Nếu cảm thấy mũi châm nặng nề, siết chặt, nghĩa là khi cắm châm vào huyệt, nhiệt khí đã phục sinh, lãnh khí tự tiêu tán, nếu chưa hiệu quả, cứ làm lại y như trước là được."

"Nhớ kỹ khẩu quyết này sẽ có lợi rất lớn cho mọi người khi bắt tay vào luyện tập. Như vậy, video này tạm dừng ở đây. Chờ tới kỳ sau, ta sẽ giảng giải châm pháp tả hàn, thấu thiên lương trong bổ tả châm pháp cho mọi người, hẹn gặp lại!"

Trần Khánh xem xong video rồi, trong lòng lại có chút chờ mong video kỳ sau Quách lão giảng giải về thấu thiên lương!

Nhưng trước mắt, hắn vẫn nên luyện tập Thiêu Sơn Hỏa trước thì hơn.

Trần Khánh lập tức lấy ra ngân châm, dựa theo thủ pháp đi châm vừa được Quách lão dạy, bắt đầu luyện tập trên cánh tay của mình.

"Nhận thấy ký chủ chủ động học tập kỹ năng, đang bắt đầu phân tích... Phân tích chấm dứt, ký chủ đã học Thiêu Sơn Hỏa trong《 Châm Cứu Đại Toàn 》, ký chủ có thể dùng y điểm tăng lên đẳng cấp kỹ năng."

Đến rồi đây!

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 108/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 103/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 69/100(nhập môn)】

【 châm cứu: Châm thứ 1129/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngải cứu 29/10(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quan Châm Cửu Thứ, Thiêu Sơn Hỏa 0/100(sơ cấp)】

【 y điểm: 7.9(mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】?

Thiêu Sơn Hỏa 0/100?

Từ sơ cấp đến trung cấp lại cần tới 100 điểm thuộc tính?

Có phải mức độ nhảy cấp này quá khoa trương hay không?

Mặc kệ, có thể học là được.

Trần Khánh lập tức thêm 1 điểm thuộc tính cho kỹ năng Thiêu Sơn Hỏa, rất nhanh Thiêu Sơn Hỏa đã xảy ra biến hóa.

【 Thiêu Sơn Hỏa 100/1000(trung cấp) 】

Trần Khánh không chút do dự, đã dùng nốt 6.9 y điểm còn lại để thăng cấp kỹ năng Thiêu Sơn Hỏa.

【 Thiêu Sơn Hỏa 790/1000(trung cấp) 】

Cùng lúc đó, thuộc tính châm thứ của Trần Khánh đã từ 1129 ban đầu biến thành 1919.

Sắp đột phá cửa ải lớn hai ngàn!

Nhưng khoảng cách một vạn, vẫn có chút xa xôi.

Ừm?

Đến giữa trưa rồi?

Trần Khánh rời khỏi phòng mạch, sau khi lên tiếng chào hỏi cùng y tá trong đại sảnh, hắn lập tức chạy đến nhà hàng của lão

mẹ ăn cơm trưa.

Đường Du Du vừa thấy con trai đi tới, lập tức tự mình xuống bếp nấu cho hắn hai món ăn đơn giản trong nhà nhưng lại là một trong những món sở trường trong danh mục thực đơn của bà.

Trần Khánh đang ăn cơm, bỗng nhiên có cảm giác bả vai của mình bị người ta vỗ một cái.

Đợi cho đến khi hắn ngoảnh đầu nhìn lại, lập tức trông thấy một gương mặt quen thuộc.

"Hắc, tôi vừa nhìn bóng lưng đã đoán ra anh rồi, bác sĩ Trần!"

Trần Khánh cười nói: "Là anh sao, Vương Vũ?"

Đúng vậy.

Từ sau khi Trần Khánh đề cử cho Vương Vũ nhà hàng của lão mẹ hắn, Vương Vũ đã thường xuyên chạy đến nơi đây ăn cơm rồi.

Trong lúc ấy, gã còn hỏi thăm Đường Du Du, không biết nhà hàng của bà có thể cung cấp dịch vụ giao đồ ăn tại nhà hay không.

Nhưng bởi vì trong tiệm làm ăn vẫn luôn tốt lắm, Đường Du Du lại không muốn kiếm quá nhiều tiền mà làm bản thân mình mệt mỏi, cho nên bà chưa từng triển khai dịch vụ giao đồ ăn tại nhà.

Vương Vũ thấy bà chủ nhà hàng nói không có dịch vụ giao đồ ăn, gã cũng không còn cách nào khác, đành phải mỗi ngày cứ đến giờ cơm lại chạy tới nơi này ăn uống.

Còn đừng nói, mấy ngày nay, gã ăn dược thiện, lại thường xuyên chạy đi chạy về, dưới tình huống không còn đói bụng nữa, Vương Vũ đã cảm nhận được rất rõ ràng cân nặng của gã giảm bớt rồi.

Nói hơi mất vệ sinh một chút, nhưng lúc ở nhà, khi gã phải ngồi nhà xí, cái bụng to tướng này gây khó khăn ghê gớm, ngồi xổm một chút thôi cũng lao lực vô cùng.

Tới hiện tại, tuy vẫn còn một chút bất tiện, nhưng đã đỡ mệt mỏi hơn trước rất nhiều rồi.

Đồng thời, cảm giác đau đớn ở phía sau lưng gã cũng nhẹ nhõm đi đáng kể, cả người thư thái vô cùng.

"Hắc hắc, bác sĩ Trần, mấy ngày nay, tôi đều làm theo lời dặn dò của bác sĩ, thuốc đều uống đúng giờ, trạm thung cũng đứng không thiếu một phút, không tin anh xem đây này." Vương Vũ ngồi xuống bên cạnh Trần Khánh, lập tức duỗi cánh tay đến trước mặt hắn.

Trần Khánh cười cười: "Không cần xem đâu, chẳng lẽ tự bản thân anh không phát hiện sao? Quầng thâm trên mắt anh đã tiêu đi không ít rồi."

Quầng thâm trên mắt?

Vương Vũ lấy điện thoại cầm tay ra, mở công năng chụp ảnh, soi một cái, quả thật đã nhạt đi không ít so với trước kia.

"Trong khoảng thời gian này, tôi không có thức đêm mà!" Vương Vũ cười nói.

Trần Khánh lắc đầu: "Đúng là quầng thâm trên mắt có liên quan tới thức đêm, nhưng bản chất của nó vẫn là thận bị hao tổn. Thận thủy vốn có màu đen, cho nên ở thời điểm thận của anh gặp vấn đề, quầng thâm trên đôi mắt sẽ chuyển thành màu đen, cho nên có rất nhiều người, rõ ràng luôn ngủ sớm dậy sớm, nhưng đôi mắt vẫn là màu đen. Cho nên dấu hiệu này có nghĩa là thận của người nọ đang có vấn đề."

Chương 77 - Có Phải Dùng Cây Kim Thật Dài Đâm Thẳng Vào Bụng Không???

"Hiện giờ, quầng thâm trên mắt anh trở thành nhạt dần, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là thận đang được khôi phục. Đương nhiên, khẳng định là ngủ sớm dậy sớm cũng có thể tẩm bổ cho thận. Nếu anh tiếp tục kiên trì được, thì chờ sau khi công năng tỳ vị của anh khôi phục lại bình thường, thói quen sinh hoạt hiện tại vẫn được duy trì, hẳn là những viên sỏi trong thận của anh sẽ tiêu đi rất nhanh thôi."

"Bác sĩ Trần, vậy đại khái là những viên sỏi trong thận của tôi cần bao lâu mới tiêu đi hết?" Vương Vũ hỏi.

Sỏi trong thận Vương Vũ cũng không lớn, vốn dĩ Trần Khánh vẫn cho rằng muốn hoàn toàn loại trừ tình trạng thận kết sỏi của đối phương cũng cần ít nhất là một, hai tháng, nhưng căn cứ theo tốc độ khôi phục này, nhiều nhất chỉ qua ba cái cuối tuần, là Vương Vũ có thể khôi phục hoàn toàn rồi.

Ai, nếu dùng tới Thiêu Sơn Hỏa thì sao nhỉ?

Trong trung y, tình trạng thận kết sỏi được liệt vào loại thực hàn chứng, và Thiêu Sơn Hỏa vừa lúc lại là thủ pháp châm thứ trị liệu hàn chứng.

(Thực hàn chứng : có triệu chứng là sắc mặt nhợt nhạt, không có tinh thần, môi trắng bệch, tứ chi lạnh, nước tiểu trong, bụng đau, mạch trầm tế.)

"Nếu chỉ uống thuốc Đông y cộng thêm rèn luyện, khoảng chừng qua ba cái cuối tuần nữa anh sẽ khỏi hẳn, nhưng nếu anh muốn khỏi bệnh nhanh hơn, tôi vẫn còn một biện pháp nữa." Trần Khánh nói.

"Biện pháp gì?" Vương Vũ vội vàng nói.

"Châm thứ!" Trần Khánh nói.

Châm thứ sao?

Vương Vũ chỉ nghe qua châm cứu, và đây là lần đầu tiên gã nghe nói tới châm thứ.

Kỳ thật, có tình trạng này cũng do những người không am hiểu về trung y luôn coi châm thứ và ngải cứu nhập lại làm một.

Nhưng châm thứ là châm thứ, ngải cứu là ngải cứu.

Hai loại kỹ năng này gộp lại làm một mới gọi là châm cứu.

"Chính là dùng kim đâm làn da, có phải không?" Vương Vũ hỏi.

"Cũng tương tự như vậy đó." Trần Khánh cười nói.

"Vậy… nếu muốn làm tan sỏi trong bụng tôi, chẳng lẽ phải dùng loại kim thật dài, đâm thẳng tới thận sao?" Vương Vũ lo lắng nói.

Trần Khánh nghe vậy, lập tức dở khóc dở cười.

Anh chàng này lại lý giải châm thứ là dùng kim đâm thẳng vào bên trong cơ quan nội tạng phá sỏi kết bên trong...

Thực sự là nhân tài mà!

"Không có khoa trương tới vậy đâu. Châm thứ chỉ là thông qua kích thích huyệt vị điều động cơ năng trong thân thể anh, từ đó

mượn dùng thân thể của anh để nhanh chóng phân giải bài trừ kết sỏi thôi, không phải là dùng bạo lực phá đá đâu." Trần Khánh nói.

Vương Vũ vẫn không hiểu lắm: "Bác sĩ Trần, ý của anh là, dùng kim đâm lên làn da của tôi, sau đó cơ thể của tôi sẽ tự động đi đối phó với những viên sỏi kia?"

"Tương tự như vậy đó." Trần Khánh chỉ có thể trả lời chung chung như vậy. Bởi vì nếu muốn hắn giải thích, chỉ trong vòng một, hai câu nói là tuyệt đối không đủ.

Hơn nữa, nếu hắn nói kỹ càng ra, Vương Vũ cũng nghe không hiểu, thậm chí là nghi vấn càng ngày càng nhiều.

"Nếu so sánh nó với máy tán sỏi bằng sóng siêu âm trong các bệnh viện lớn thì thế nào?" Vương Vũ hỏi.

"Gần như không gây tổn hại." Trần Khánh nói.

Không gây tổn hại?

Kỳ thật mấy ngày nay, Vương Vũ cũng ở nhà tra xét một chút tư liệu. Và một trong số những biện pháp gã tìm được chính là máy tán sỏi bằng sóng siêu âm.

Mới đầu gã cũng hiểu được, nếu bản thân chỉ dựa vào rèn luyện và uống thuốc, lại muốn chữa thận kết sỏi, chắc chắn sẽ có tốc độ cực kỳ chậm, và bản thân gã cũng không nhất định có thể tiếp tục kiên trì theo được.

Nhưng máy tán sỏi bằng sóng siêu âm lại chẳng yêu cầu gã phải làm gì hết cả, chỉ cần giao tiền, nằm lên giường bệnh, chờ máy móc tự mình đi xử lý vấn đề, thế là xong việc, siêu đơn giản luôn.

Chỉ là… sau khi Vương Vũ tìm hiểu thật kỹ, gã lại phát hiện, tuy máy tán sỏi bằng sóng siêu âm không gây thương tổn quá lớn

cho thận, nhưng lại không phải là hoàn toàn không có.

Nếu lúc giải phẫu mà bác sĩ quan sát vị trí kết sỏi không chính xác, có khả năng sẽ xúc phạm tới những tổ chức chung quanh. Hoặc là sau khi khởi động máy tán sỏi bằng sóng siêu âm, bởi vì nó sẽ tiến hành đánh sâu vào những tổ chức chung quanh nhằm bài trừ phần sỏi nằm trong đó, cho nên, một khi làm không tốt, người bệnh còn có thể đi tiểu ra máu nữa.

Dù có bác sĩ cam đoan, chỉ cần uống thuốc kháng sinh có thể dự phòng bị lây nhiễm, chờ sau khi niêm mạc bên trong thân thể được chữa trị khỏi rồi, loại tình trạng nước tiểu lẫn máu sẽ biến mất, nhưng Vương Vũ lại không dám đánh cược vào cái giả thuyết "Lỡ như" kia.

"Vậy còn chờ gì nữa? Bác sĩ Trần, hiện tại anh mau châm cho tôi đi!" Vương Vũ kích động nói.

"Không vội, chúng ta ăn cơm trước đã." Trần Khánh nói.

"Được, bác sĩ Trần, để tôi mời anh bữa cơm này." Vương Vũ tỏ ra cực kỳ xa xỉ.

"Nhà hàng này là của gia đình tôi, tôi tới đây ăn cơm, đương nhiên không phải trả tiền." Trần Khánh dở khóc dở cười nói.

"Ách... Cũng đúng nha!" Vương Vũ khó xử cười.

"Thôi được rồi, anh cứ nói đi, muốn ăn cái gì, bữa này để tôi mời!" Trần Khánh hào phóng nói.

"Điều này… sao tôi có thể không biết xấu hổ mà để anh tiêu pha như vậy chứ... Vậy, chị phục vụ ơi, cho một bát gà Cung Bảo, cao Phục Linh hương hồi, đậu hũ Ma Bà cam thảo..." Cái miệng Vương Vũ đảo một hồi, con mắt trực tiếp nhìn chằm chằm lên thực đơn trên tường, khẽ đọc.

Chàng mập này còn có hai cái mặt nha... (chỉ lật mặt nhanh quá đó)

Trần Khánh nhếch miệng cười cười, nhưng hắn không hề để ý tới chuyện Vương Vũ cọ của mình một bữa cơm.

Hai người bọn họ xấp xỉ tuổi nhau, và ngoại trừ thân phận là một vị bác sĩ điều trị cho đối phương, Trần Khánh cũng rất thích tính cách của Vương Vũ.

Kết bạn với đối phương cũng coi như không tồi!

Ăn xong cơm trưa, Trần Khánh mang theo Vương Vũ về tới Hán Y Đường.

Lúc giữa trưa, những bác sĩ khác đều đi nghỉ ngơi cả rồi, đợi cho đến hai giờ, bọn họ mới tiếp tục tọa chẩn.

Nhưng Trần Khánh không có ca trực buổi chiều, đương nhiên không cần quay lại phòng mạch.

Sau khi dẫn Vương Vũ đi vào văn phòng bác sĩ, hắn lập tức bố trí cho đối phương ngồi lên chiếc ghế bên cạnh, còn mình lấy ra ngân châm bắt đầu trị liệu.

Trần Khánh cũng rất muốn biết, sau khi hắn dùng Thiêu Sơn Hỏa để trị liệu thận kết sỏi, loại thủ pháp này có thật sự mang tới tác dụng kỳ diệu hay không?

Chương 78 - Nóng Lên Là Có Hiệu Quả Sao?

Kỳ thật, dùng thuốc Đông y trị liệu thận kết sỏi cũng vô cùng nhanh.

Trong thuốc Đông y có một loại dược liệu tên là "Kê Nội Kim", chính là phần vách ngăn bên trong mề của con gà.

Vì sao rõ ràng con gà không có răng nanh, nhưng chúng nó lại thường xuyên ăn đá sỏi, vậy mà trong cơ thể chúng nó có kết sỏi đâu?

Bởi vì những con gà này có một tấm vách ngăn bên trong dạ dày cực kỳ mạnh mẽ, có thể nghiền nát toàn bộ những viên đá sỏi mà con gà nó ăn vào.

Sau khi những bác sĩ trung y cổ đại quan sát được chi tiết, bọn họ đã dùng Kê Nội Kim nghiền thành phấn cho người bệnh kết sỏi uống vào, cũng đạt được hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Mà không chỉ có là thận kết sỏi, mật kết sỏi cũng có thể dùng vị dược này để chữa trị.

"Anh kéo quần áo lên đi." Trần Khánh nói.

Vương Vũ lập tức nghe theo.

Sau đó, Trần Khánh bắt đầu theo thứ tự, lần lượt hạ châm tại ba huyệt vị trên người Vương Vũ.

Huyệt Khí Hải, huyệt Quan Nguyên, huyệt Trung Cực.

(Huyệt Quan Nguyên là một huyệt đạo quan trọng nằm tại vùng bụng, ngực. Huyệt nằm dưới rốn, là nơi chứa nguyên khí của bụng dưới và kiểm soát năng lượng của sự sống, còn có tên gọi khác như huyệt Đan Điền, huyệt Đại Trung Cực, huyệt Tam Kết Giao, Hạ Kỷ, Thứ Môn.

Huyệt Trung Cực là một huyệt vị thứ 3 thuộc mạch Nhâm. Đây là nơi tiếp thu khí của bàng quang và hội tụ của kinh cân – cơ của tỳ, thận và can. Huyệt còn có tên gọi khác như huyệt Khí Nguyên, Trung Cục, Ngọc Tuyền, nằm giữa 2 cực là phần rốn và xương mu. Huyệt đạo cách rốn 4 tấc về phía dưới và ở trên xương mu 1 tấc)

Ba châm nhập thể, Trần Khánh bắt đầu vừa chà xát châm, vừa chăm chú quan sát màu sắc những phần da chung quanh huyệt vị.

Không cần chờ quá lâu, chỉ một lát, màu hồng phấn đã xuất hiện.

Đắc Khí rồi!

Trần Khánh lập tức thi triển thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa.

"Hô hấp vững vàng, đừng cố ý nín thở" Trần Khánh quát khẽ nói.

Ở thời điểm niệp chuyển ngân châm, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng Vương Vũ đang cố ý khống chế nhịp hô hấp của bản thân.

Tựa như gã đang lo lắng nhịp hô hấp của mình sẽ quấy rầy tiết tấu của Trần Khánh, nhưng cũng bởi vì gã cố ý khống chế hô hấp của bản thân, mới làm tiết tấu niệp chuyển của Trần Khánh không được thông thuận.

Phải biết rằng, ngoại trừ đề sáp, niệp chuyển, môn châm pháp Thiêu Sơn Hỏa này, cũng có yêu cầu về phương diện hô hấp.

Nói chi tiết hơn, nghĩa là người thi châm phải quan sát tiết tấu hô hấp của người bệnh, và niệp chuyển đề sáp cũng phải phối hợp với khí tức của người bệnh.

Nếu vận dụng thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa chỉ đơn giản là rập khuôn như máy móc thì ai cũng có thể sử dụng được rồi.

Không phải chỉ là châm thứ vào bên trong làn da, sau đó ba tiến một ra thôi sao?

Nhưng làm như vậy, căn bản sẽ không mang tới một chút hiệu quả trị liệu nào hết.

Kỳ thật nội dung cốt lõi chủ yếu nhất của châm thứ vốn không phải thủ pháp, mà là khống chế khí!

Thêm nữa, loại khí này cũng không phải thứ hư vô mờ mịt.

Nói đơn giản thế này, khi chúng ta đứng thẳng người, hai bàn tay đặt song song với mặt đất, tiếp đó, ở thời điểm, lòng bàn tay đều tự hướng ra bên ngoài, ngươi sẽ cảm nhận được một loại trạng thái khác thường ở bên trong lòng bàn tay, thậm chí còn có thể tinh tế phát hiện được một loại cảm giác ấm áp đang hội tụ lại bên trong lòng bàn tay.

Đây là khí trong thân thể ngươi sinh ra nhiệt độ!

Những câu chuyện thời xưa thường nói, người chỉ còn một hơi thở vẫn là còn sống, đúng là vì có khí, chúng ta mới có sinh mệnh.

Sau khi Vương Vũ nghe được Trần Khánh nhắc nhở, gã lập tức không nín thở nữa, mà thay vào đó là chậm rãi khôi phục tiết tấu hô hấp ngày thường, khiến cho lúc Trần Khánh thi châm, lại có thể cảm nhận được rõ ràng khí cơ đã thông thuận hơn rất nhiều .

Kế tiếp chính là lặp lại vô hạn tiết tấu thi châm.

Trần Khánh dùng hai ngón tay niết châm, không ngừng ba tiến một ra trong huyệt vị trên người Vương Vũ.

Chín lần thi triển làm một độ, một lần qua đi, nếu người bệnh còn không phát hiện được cảm giác nóng nóng ở chỗ hạ châm, lại phải tiếp tục thi châm.

Châm thứ chính là như vậy, không có tiêu chuẩn cứng nhắc, hết thảy đều lấy cảm giác dẫn đầu.

Một lần qua đi, Trần Khánh vẫn không dừng tay, hắn lại tiếp tục thi châm.

Hai độ...

Ba độ...

Bốn độ...

Tiết tấu bàn tay của Trần Khánh rất chậm, bởi vậy ngân châm ra ra vào vào đã được vài phút rồi.

Nhưng Vương Vũ vẫn không có phản ứng.

Chẳng lẽ sau khi Thiêu Sơn Hỏa đạt tới trung cấp, hiệu quả còn chưa thể hiện ra được?

Ngay tại thời điểm Trần Khánh đang nghi hoặc không thôi, độ thứ năm đã chấm dứt, và rốt cuộc gương mặt vẫn không chút thay đổi của Vương Vũ đã có biến hóa.

"Bác sĩ Trần, vì sao tôi lại có cảm giác, nơi anh bắt đầu hạ châm đang từ từ nóng lên rồi?"

A?

Sắc mặt Trần Khánh lập tức trở nên vui vẻ!

"Anh cảm nhận được sao?"

Vương Vũ gật gật đầu: "Giống như tôi đang có một miếng dán giữ nhiệt ở bụng vậy, nhưng không được nóng như thứ kia, phạm vi cũng không lớn như vậy. Kích thước của nó chỉ lớn bằng hai đầu ngón tay trên một bàn tay trái phải thôi."

Đủ rồi!

Có thể cảm nhận được cũng đã đủ rồi!

"Không tồi, đã có hiệu quả, vậy chúng ta tiếp tục với huyệt vị kế tiếp." Trần Khánh nói.

Có hiệu quả?

Vương Vũ kỳ quái nói: "Bác sĩ Trần, cảm giác nhiệt chính là có hiệu quả sao?"

Trần Khánh gật gật đầu: "Loại châm pháp này có chút đặc thù. Nó chuyên môn nhằm vào thận kết sỏi của anh, nhưng cụ thể thế nào, tôi có nói anh cũng nghe không hiểu."

Trần Khánh không giải thích cùng Vương Vũ, đã lập tức bắt đầu thi triển thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa ở huyệt Quan Nguyên rồi...

"Tê... Vì sao người tôi càng ngày càng nóng vậy... Bác sĩ Trần." Vương Vũ kỳ quái nhìn Trần Khánh.

Lúc ban đầu, gã chỉ cảm thấy được một mảnh nhỏ có kích chỡ chừng ngón tay nằm trên vùng bụng nóng lên thôi.

Nhưng tới hiện tại, hắn lại có cảm giác, tựa như một khu vực có có kích cỡ bằng hai bàn tay cũng đang nóng lên.

Trần Khánh thấy vậy cũng âm thầm gật đầu, xem ra khí cơ trên người Vương Vũ đã bị châm pháp Thiêu Sơn Hỏa kích thích rồi.

Cảm giác được nhiệt cũng bởi vì khí trên người gã đã được châm thứ dẫn đường, bắt đầu phát huy hiệu quả trừ hàn của bản thân!

Và cũng bởi vì Trần Khánh mới phát hiện ra, thanh y điểm ở bên trong giao diện thuộc tính của hắn, đang thong thả tăng trưởng giá trị.

Chương 79 - Trung Y Thật Thần Kỳ!

"Nóng là được rồi." Trần Khánh giải thích: "Loại thủ pháp châm thứ này chính là sau khi hạ châm sẽ mang tới cho người ta cảm giác nóng bỏng, ban đầu sẽ nóng cục bộ, sau đó dần dần khuếch tán ra, làm cho toàn bộ thân thể của anh đều cảm thấy ấm áp."

Tình huống này cũng tương đương với lúc chúng ta đi giữa trời đông giá rét, hai tay lạnh lẽo thường thường sẽ lựa chọn dùng phương thức ma sát tay và hà hơi thổi nhiệt, sưởi ấm cho hai tay.

Nguyên lý của Thiêu Sơn Hỏa cũng tương tự như vậy, tác dụng của nó vốn không phải là điều trị thận kết sỏi.

Mà là thông qua kích thích huyệt vị, đề cao thân nhiệt của người bệnh, lại dùng luồng nhiệt lượng này chủ động đi trừ hàn.

Suy cho cùng, thận kết sỏi cũng không phải là sỏi chân chính, nó chỉ là một chút hàn thấp tích lũy xuống tạo thành vật lắng đọng lại.

Bởi vậy ngay khi thân thể đủ nhiệt lượng, những vật chất hàn thấp lắng đọng lại này, tự nhiên sẽ chậm rãi tan biến như tuyết.

"Thật là thoải mái!" Đây là lần đầu tiên Vương Vũ được trải nghiệm quá trình châm thứ, cái loại cảm giác bụng ấm dào dạt này thật thoải mái, nhưng vẫn không mang tới cảm giác nóng bức khiến cho gã muốn toát mồ hôi

Vương Vũ nhẹ nhàng sờ soạng cái bụng của mình một chút, lại

kinh dị nói: "Bác sĩ Trần, vì sao cái bụng của tôi lại lạnh?"

Trần Khánh cười nóiL "Đó là bởi vì nhiệt lượng sinh ra ở bên trong, đương nhiên cái bụng sẽ lạnh."

À.

Vương Vũ hiểu rõ rồi!

Sau đó gã lại không khỏi cảm thán trung y thật thần kỳ.

Những vị bác sĩ này có thể sử dụng mấy cái châm, làm cho trong bụng gã trở nên ấm áp, nếu giữa mùa đông lạnh lẽo mà bọn họ châm giùm gã mấy cái, có phải cũng miễn được áo lông hay không?

Lại trôi qua thêm vài phút, Trần Khánh cảm giác thời gian đã đủ, lại nói: "Đến đây, đưa tay cho tôi, tôi bắt mạch xem sao."

Vương Vũ lập tức đưa tay ra.

Ngay khi bụng ngón tay của Trần Khánh chạm vào vị trí thốn quan xích trên cổ tay Vương Vũ, trong đầu hắn vang lên một mảnh tiếng cười vui rộn rã.

"Oa, thật thoải mái!"

"Vị bác sĩ kia không có nói sai, hắn thật sự trị khỏi cho mập mạp rồi."

"Ta cảm giác bản thân mười phần nhiệt tình!"

"Có người hỗ trợ thật tốt, không biết rốt cuộc vị bác sĩ kia đã làm thế nào. Ta còn nhớ trước kia lúc mập mạp này bị cảm mạo, hắn từng uống một đợt thuốc, chẳng hiểu bên trong thuốc kia có cái gì đó ngăn cản không cho ta làm việc. Vậy mà vị bác sĩ này dùng loại thủ đoạn gì đó, cũng là trị bệnh nhưng lại khiến cho sức sống của chúng ta gia tăng gấp bội, thật là kỳ quái!"

"Ta nhìn thấy hắn dùng mấy cái kim đâm lên bụng mập mạp, sau đó tất cả chúng ta đều cảm thấy ấm áp."

"..."

Đám ngũ tạng đều mở miệng hoan hô như những đứa nhỏ, đồng thời cũng đang ồn ào nghị luận về Trần Khánh.

Từ sau khi Vương Vũ sinh ra, tình cảnh của bọn họ còn tốt đẹp một chút, nhưng khoảng chừng mười mấy năm gần đây, bọn họ đều gắng gượng trải qua trong trạng thái không tốt.

Thậm chí có vài thời điểm, sau khi thuốc men từ bên ngoài tiến vào, chúng không chỉ đối phó với bệnh tật, còn gián tiếp hoặc trực tiếp mà đối phó với bọn họ.

Tình cảnh này khiến bọn họ không hề có chút hảo cảm nào với thuốc men.

Nhưng thủ đoạn hiện tại của Trần Khánh, chẳng những có thể khiến cho tình trạng của Vương Vũ chuyển biến tốt đẹp, còn có thể trợ giúp bọn họ khôi phục lại sức sống ngày xưa, đây là cảm thụ mà mười mấy năm nay bọn họ đều chưa từng có.

"Thoạt nhìn dường như các ngươi đang rất vui vẻ nha." Trần Khánh đúng lúc xen mồm vào.

Những âm thanh ồn ào trong đầu, lập tức bị một tiếng ân cần thăm hỏi của hắn trực tiếp cắt ngang.

Và đứa dẫn đầu mở miệng vẫn là lão đại ca, tâm hoả.

"Bác sĩ, ngươi dùng cái gì vậy? Lại có thể trực tiếp làm chỗ ở mấy của anh em chúng ta trở nên ấm áp như vậy?" Tâm hoả nói.

Trần Khánh ha hả cười: "Ta dùng thủ pháp châm thứ của trung y. Thế nào, cảm giác như thế nào?"

"Rất thư thái. Lúc trước mập mạp này luôn làm loạn, khiến cho mỗi ngày, nếu chúng ta không lạnh đến run rẩy, thì chính là mệt mỏi muốn chết. Nhưng ngươi vừa làm cái gì đó lại khiến cho ta có cảm giác sức sống ngày xưa đã trở lại rồi." Tỳ thổ lập tức lên tiếng trả lời.

Thiêu Sơn Hỏa là thủ pháp bổ nhiệt, vừa rồi Trần Khánh niệp chuyển đề sáp lâu như vậy, hiệu quả nhận lại thật rõ ràng.

Nhưng điều Trần Khánh quan tâm nhất vẫn là vấn đề thận kết sỏi.

"Thận thủy đâu? Trong bụng ngươi còn dị vật không?" Trần Khánh hỏi.

Nhưng câu hỏi này lại không nhận được trả lời, ba giây sau, tâm hoả không nhịn nổi nữa: "Thận thủy, bước ra! ! Người ta đang hỏi ngươi kìa, chậm chà chậm chạp làm cái gì đó?" Tâm hoả nói.

Bị tâm hoả rống lên một câu như vậy, cuối cùng thận thủy cũng chịu mở miệng, chỉ nghe nó lười biếng nói: "Trả lời cái gì đó? Ta đang bận rộn đây."

"À? Tình trạng hàn thấp trrong bụng ngươi đã bài trừ thế nào rồi?" Trần Khánh hỏi.

Thận thủy nói: "Cũng được, dễ dàng hoạt động hơn trước nhiều rồi, chờ thêm một chút là chúng không nhảy nhót được nữa đâu."

Trần Khánh nhận được câu trả lời thuyết phục từ phía thận thủy, khóe miệng lập tức mỉm cười.

Kỳ thật ngay trong khoảnh khắc vừa bắt mạch kia, hắn cũng cảm nhận được hàn thấp trong cơ thể Vương Vũ đã bớt đi không ít rồi.

Và trải qua mười mấy, hai mươi phút trị liệu, phỏng chừng những viên sỏi trong thận cũng bị xử lý hơn phân nửa rồi.

Dựa theo trạng thái trước mắt của thận thủy, có lẽ chỉ cần cho nó thêm một chút thời gian nữa thôi, toàn bộ những viên sỏi đang tích trữ trong thận, đều sẽ hóa thành hàn thấp chậm rãi bài trừ từ trong thân thể Vương Vũ ra ngoài rồi.

Tâm thần hoán đổi trở về, Trần Khánh buông tay Vương Vũ ra, sau đó đụng vào ngân châm một chút, sau khi cảm giác được Khí Chí xuất hiện, hắn lập tức rút ngân châm ra, "Được rồi, anh mau đi uống miếng nước, sau đó ngồi tại chỗ này thêm một hồi nữa là được."

Vương Vũ gật đầu, ngoan ngoãn đi tới phía trước máy lọc nước, tự rót cho mình một chén, sau đó nói: "Bác sĩ Trần, ngày mai tôi lại đến hả?"

Trần Khánh cười nói: "Không cần, những viên sỏi trong thận của anh không lớn, chỉ qua hôm nay chúng nó sẽ bị bài trừ hết rồi, nhưng mà anh phải chú ý, không thể tiếp tục thói quen sinh hoạt giống như trước đây đâu, về sau nhớ phải hoạt động tích cực một chút, chỉ cần cam đoan công năng tỳ vị khoẻ mạnh, về cơ bản anh sẽ không sinh ra bệnh tật gì quá nghiêm trọng nữa."

Cái gì?

Không cần đến đây nữa?

Vương Vũ kinh ngạc nói: "Bác sĩ Trần, có phải anh đùa với tôi không?"

Chương 80 - Lại Đi Chụp X-Quang!

Quá khó để tưởng tượng rồi!

Chẳng lẽ loại bệnh trạng khá nghiêm trọng như thận kết sỏi này, lại chỉ dựa vào một lần châm cứu đã có thể hoàn toàn giải quyết rồi ư?

Dù tới hiện tại gã rất tin tưởng Trần Khánh, nhưng trong lòng vẫn không khỏi ôm theo thái độ hoài nghi.

Trần Khánh nói: "Không, tôi nói đùa với anh làm gì? Trạng thái thân thể của anh hiện giờ đã tốt hơn trước kia nhiều lắm rồi, sau khi tôi hạ châm, thận kết sỏi đã tiêu rất nhiều, về phần một chút hàn thấp còn sót lại, không cần tiếp tục điều trị thêm nữa, chỉ cần dựa vào quy luật ăn uống cùng với quá trình hoạt động mỗi ngày của anh, cũng đủ để loại trừ ra ngoài rồi. Nếu anh đến đây thêm lần nữa, tuy sẽ trừ được hàn thấp nhanh hơn, nhưng cũng nhanh hơn không bao nhiêu, chỉ lãng phí tiền bạc thôi."

Là thiệt hay giả đây?

Bác sĩ chỉ chọc chọc một hồi công phu như vậy, mà thận kết sỏi tiêu đi rất nhiều rồi?

Trong lòng Vương Vũ không khỏi lẩm bẩm tự hỏi một hồi.

Có lẽ Trần Khánh đã nhìn ra tâm tư của Vương Vũ, ngay sau đó, hắn lại bổ sung thêm một câu: "Nếu anh còn lo lắng, cứ tới bệnh viện làm kiểm tra xem sao, chụp X-quang một cái, xem bác sĩ bên kia nói như thế nào."

Vương Vũ chà chà tay, gã lập tức nhớ lại tình huống lần trước, khi bản thân không tín nhiệm Trần Khánh, đã lén lút chạy tới xác nhận, chụp X-quang một cái xem có đúng là trong thận của mình kết sỏi hay không, hiện giờ nghe đối phương nói đến chuyện này, gã không khỏi lúng túng nói: "Không cần không cần, bác sĩ Trần, tôi tin tưởng anh mà."

Hiển nhiên Trần Khánh hiểu được ý tứ của gã, lại nói: "Được rồi, đừng cho rằng tôi là một vị bác sĩ trung y lòng dạ hẹp hòi như vậy. Tôi cũng biết thiết bị tây y vẫn có rất nhiều chỗ đáng học hỏi, ít nhất loại cảm giác mắt thấy tai nghe này có thể làm cho người bệnh tin tưởng hơn. Nói thật, dù anh không đi, tôi cũng đề nghị anh nên đi một lần xem sao, tránh cho trong lòng vẫn luôn bất an, nghi thần nghi quỷ, cảm thấy bản thân mình vẫn còn có bệnh, ngược lại sẽ làm bị thương thân thể."

Như vậy sao?

Vậy đi xem!

Tại bệnh viện trung tâm.

Lý Lỗi đang ở trong phòng mạch, còn phía trước bàn công tác là một đội ngũ xếp hàng thật dài.

Trong tay không ít người đều cầm một tập bệnh án thật dày với bên ngoài có kèm theo vài tờ phim chụp CT màu đen trắng.

Không cần biết là ngày nào, ngoài phòng mạch trong bệnh viện đều có hàng dãy người xếp hàng chờ đợi.

Xếp hàng, đăng ký, lấy thuốc, chụp phim... Trải qua một loạt những thủ tục, khiến cho những người đến nơi này xem bệnh luôn phải bận rộn chạy qua chạy lại một phen.

Kết quả là, tới hiện giờ trong bệnh viện cũng dần dần sinh ra một loại công việc.

Bồi chẩn viên hoặc là bồi chẩn sư.

Ý nghĩa của loại công việc này chính là, các bồi chẩn viên này sẽ làm thay rất nhiều loại thủ tục phức tạp cho những người tới xem bệnh nhưng không tiện đi lại, hoặc là bệnh nhân lớn tuổi, ví dụ như đăng ký tên, lấy thuốc, xếp hàng... vân vân.

Nghe nói làm bồi chẩn viên có mức thu nhập khá lắm, một tháng có thể kiếm chừng sáu, bảy ngàn đồng đều không phải vấn đề.

"Lưu thẩm, Lưu thẩm, mau tới đây nào, tới lượt thím rồi. Ai, bà chị ơi, làm phiền chị cho qua một chút, thím của tôi đau chân, không có tiện đi lại nhiều, để tôi thay thím ấy nhận là được..."

Lý Lỗi nghe người phụ nữ béo nọ hô to gọi nhỏ trong phòng khám bệnh, lập tức nhíu mày.

Nhưng gã cũng chẳng thể nói được điều gì, dù sao hiện tại trong bệnh viện nơi nơi đều là bồi chẩn viên. Mà đúng là có vài người bệnh chỉ có một mình đi tới nơi này khám xét, cũng không tiện đi lại nhiều thật.

Cho nên, đối với những bồi chẩn viên có tính chất không khác gì đám cơ hội này, nhóm bác sĩ y tá đều mở một mắt nhắm một mắt, mặc kệ bọn họ.

Nhưng mỗi ngày đều gặp phải bọn họ, hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút đáng ghét.

"Nói nhỏ chút." Lý Lỗi nói.

Người phụ nữ béo nghe tiếng, lập tức quấn quít lấy một bà lão tóc bạc đang cúi đầu khom lưng, nói: "Ai ai ai... Đây là thím của tôi, bác sĩ khám cho thím đi."

Khi nói chuyện, người phụ nữ này đã nhanh nhẹn giao bệnh

án và phim chụp X-quang cho Lý Lỗi.

Lý Lỗi tiếp nhận phim chụp X-quang, vừa nhìn một cái, hai nhánh lông mày chỉ hận không thể chen vào cùng một chỗ.

"Sáu mươi tám... Thế này còn làm như thế nào nữa? Viên sỏi trong thận đã lớn bằng ngón út rồi, vì sao bà lại kéo dài tới bây giờ còn chưa đi giải phẫu? Bác sĩ lúc trước xem bệnh cho bà là ai?"

Lưu Thúy ngồi trên ghế, tay ôm lấy thắt lưng, hổn hển nói: "Là bác sĩ Cao của bệnh viện số hai. Tôi đã giải phẫu một lần rồi."

Giải phẫu một lần rồi vẫn còn sỏi lớn như vậy?

Lý Lỗi lại bực bội nói: "Thế bình thường bà có làm theo lời dặn của bác sĩ hay không? Có khống chế ăn uống hay không? Có ăn bậy những món hàm lượng protein cao, nhiều muối hay không? Có uống vitamin B6 đúng giờ hay không?"

Một đống lớn vấn đề cùng lúc ập xuống, khiến Lưu Thúy hơi choáng ngợp.

Nhưng mà trước đây vị bác sĩ xem bệnh cho bà cũng nói những lời y hệt như thế. Bà cũng nghe được mấy từ loáng thoáng.

Về chế độ ăn uống này kia, bà đều đặc biệt chú ý, bình thường cũng chưa bao giờ dám ăn thịt cá, tất cả những loại thuốc bác sĩ kê cho, ngày nào bà cũng nhớ uống đúng giờ.

"Ách... Đều ăn uống dựa theo những lời vị bác sĩ kia nói." Lưu Thúy nói.

Lý Lỗi thấy chẳng hỏi được cái gì, trong khi tuổi của bệnh nhân cũng lớn rồi, gã lập tức khoát tay: "Thôi quên đi, bà cứ nằm viện quan sát trước đi, đi làm thủ tục nằm viện rồi mau chóng chuẩn bị giải phẫu. Người tiếp theo."

Lưu Thúy âm thầm thở ra một hơi.

Lại phải giải phẫu nữa ư...

"Đến đây nào, Lục thẩm, đi, chúng ta đi làm thủ tục nằm viện." Người phụ nữ béo nọ cười cười nâng Lưu Thúy đứng lên, trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Bà ấy thích nhất là gặp được những người bệnh cần phải nằm viện, bởi vì chuyện này nghĩa là những ngày kế tiếp, bà ấy đều có một khoản thu nhập ổn định, không cần tiếp tục tới trong đại sảnh chờ người nữa.

Hai người đi rồi, đến lượt Vương Vũ.

Vương Vũ cũng không ngồi, vừa đi lên đã trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Bác sĩ, cho tôi chụp X-quang đi."

Lý Lỗi vừa nghe, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Lại nói, tuy rằng mỗi ngày gã đều gặp hàng đống người bệnh, nhưng vẫn có ấn tượng cực kỳ khắc sâu về gương mặt của Vương Vũ. Bởi vậy vừa thấy gương mặt quen thuộc này, gã lập tức kinh ngạc thốt lên: "Là cậu! !"

Vương Vũ sửng sốt: "Bác sĩ, anh vẫn còn nhớ tôi ư?"

Chương 81 - Chuyện Thần Thoại Hả???

Gã thực sự không ngờ vị bác sĩ trước mắt này chỉ liếc nhìn một cái đã nhận ra mình, chẳng lẽ gương mặt của gã dễ dàng để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng người khác như vậy sao?

Lý Lỗi tò mò hỏi: "Sao cậu lại tới đây chụp X-quang nữa rồi?"

Vương Vũ nói: "Là tôi muốn xem xem tình trạng thận kết sỏi của mình đã hết hay chưa?"

Gì chứ?

Lý Lỗi có chút ngơ ngác!

Ngày đó sau khi Vương Vũ đi rồi, Lý Lỗi có tán gẫu cùng Đặng Quang Vinh về phim chụp X-quang của gã.

Tuy những viên sỏi trong thận Vương Vũ không lớn, nhưng số lượng lại khá nhiều, nếu không áp dụng thủ thuật trị liệu mà chỉ dựa vào bản thân vận động cộng thêm thay đổi chế độ ăn uống, thì ít nhất cũng phải mất từ ba đến năm tháng, nhưng còn không nhất định có thể bài trừ hoàn toàn được.

Nhưng rõ ràng đối phương mới rời đi không được mấy ngày mà? Bỗng nhiên hôm nay anh chàng này lại chạy tới muốn xem thận kết sỏi của mình đã tiêu hay chưa?

Khôi hài quá!

Lý Lỗi khó hiểu hỏi: "Là vị bác sĩ kia chữa trị cho cậu sao?"

Vương Vũ gật đầu: "Đúng vậy."

Lý Lỗi lại hỏi: "Người ta chữa trị cho cậu như thế nào?"

Vương Vũ cũng chi tiết nói: "Là châm cứu đó."

Lý Lỗi nhíu mày, châm cứu?

Món đồ chơi này có thể trị thận kết sỏi?

Thực hiển nhiên, thứ mà Vương Vũ vừa nhắc đến đã chạm tới điểm mù tri thức của gã rồi.

Lý Lỗi lại nói: "Nói cách khác, mấy ngày nay, vị bác sĩ kia đều châm cứu cho cậu, sau đó hôm nay, người ta nói với cậu rằng toàn bộ sỏi trong thận của cậu đều tiêu cả rồi, cho nên cậu mới đến chỗ chúng tôi chụp X-quang, muốn nhìn một chút xem những lời vị bác sĩ kia nói có phải sự thật hay không?"

Vương Vũ gật gật đầu, lại lắc lắc đầu: "Không phải là vài ngày, anh ấy chỉ châm cho tôi một lần thôi, còn lúc trước là anh ấy điều trị tỳ vị cho tôi, không có động tới thận kết sỏi."

A! ?

Thế này lại càng kỳ quái hơn!

Lý Lỗi nghe nói như thế, tròng mắt cũng suýt chút nữa đã lòi cả ra ngoài rồi.

Chữa một lần đã khỏi thận kết sỏi! ?

Chuyện thần thoại hả???

Trung y cũng biết thổi phồng quá cơ!

"Chụp, hiện tại tôi lập tức ghi giấy cho cậu đi chụp. Tôi thật sự muốn nhìn xem đối phương làm như thế nào mà chỉ chữa một

lần đã chữa khỏi thận kết sỏi cho cậu luôn rồi. Mà này, chụp xong, nhận được phim chụp X-quang nhớ nhất định phải lấy tới cho tôi xem đó!" Lý Lỗi hết chỗ để nói luôn rồi.

Hiện tại, trong đầu gã chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là phải nhìn xem rốt cuộc những lời Vương Vũ nói có phải sự thật hay không!

Nếu không phải sự thật, ngay lúc này, gã sẽ chạy tới Hán Y Đường bên kia, mắng cho đám lang băm ấy một trận.

Bởi vì chuyện bọn họ nói đã phủ định hoàn toàn mớ tri thức y học mà gã theo đuổi suốt mười mấy năm qua!

Nhưng nếu đó là sự thật… thì kể cả gã cũng muốn chạy tới Hán Y Đường.

Một vị bác sĩ ngưu bức như vậy, nói cái gì gã cũng phải gặp mặt một lần cho biết.

Đoạn đối thoại của hai người bọn họ cũng khiến những người bệnh khác vô cùng tò mò.

Tuy bọn họ không rõ ngọn nguồn của câu chuyện này, nhưng từ đôi câu vài lời giữa cả hai, cũng khiến không ít người đều nghe ra nội dung đại khái.

Tựa như, có một vị bác sĩ nào đó, có thể chữa khỏi thận kết sỏi rất nhanh.

Nhưng đối phương lại là một vị bác sĩ trung y!

Rất nhanh, Vương Vũ đã cầm được tờ đơn do Lý Lỗi viết rồi đi tới phòng chụp CT.

Sau khi trải qua mười mấy, hai mươi phút xếp hàng, tới cuối cùng Vương Vũ cũng được đi vào phòng chụp CT.

Thao tác cũng y hệt lúc trước, sau khi chụp xong, vị bác sĩ trong phòng chụp cầm một tấm phim chụp X-quang đi tới.

"Này, phim chụp X-quang của cậu đó."

Sau khi vị bác sĩ này đưa phim chụp X-quang cho Vương Vũ, gã cũng không quay đầu lại, cứ thế xoay người rời đi.

Vương Vũ nhanh chóng đặt câu hỏi: "Bác sĩ, phim chụp X-quang này thế nào vậy? Tôi có còn sỏi trong thận hay không?"

Bác sĩ kỳ quái cười: "Cái gì gọi là còn sỏi trong thận hay không? Cậu vốn không có mà, không phải trên phim chụp X-quang này đã thể hiện rõ ràng rồi sao?"

Không có?

Thật sự không có! ?

Tinh quang lập tức hiện ra trong mắt Vương Vũ, còn niềm vui tràn ngập trong lòng.

Bác sĩ Trần, ngưu bức!

Vương Vũ cười ha ha, vội vàng chạy khỏi phòng chụp CT, bỏ lại vị bác sĩ kia với vẻ mặt mờ mịt, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lại nói, trước kia gã cũng từng trông thấy rất nhiều người bệnh cầm phim chụp X-quang, thở phào một hơi vì biết thận của mình không có vấn đề, nhưng cười lớn chạy đi giống cậu thanh niên kia thì đúng là lần đầu tiên gã gặp.

Rất nhanh, Vương Vũ đã mang theo phim chụp X-quang chạy về phòng mạch.

Lý Lỗi nhìn thấy Vương Vũ vào cửa, nhưng ngay khi ánh mắt gã liếc thấy gương mặt hớn hở của đối phương, trong lòng lại

thoáng run rẩy một cái.

Chẳng lẽ... Thật sự không còn nữa rồi...

"Bác sĩ, bác sĩ phòng chụp CT vừa nói với tôi, trong thận của tôi không có sỏi, anh mau xem này!"

Ở trước mắt bao người, Vương Vũ đưa phim chụp X-quang cho Lý Lỗi với vẻ mặt ngây dại đằng kia...

【 hàn khí ký túc giữa khoảng mô nguyên bản trong ruột non, bên trong lạc huyết, máu bị đông kết không chảy được tới đại kinh mạch, khí huyết dừng lại không đi được, cho nên dần dần thành tích. 】——《 Hoàng Đế Nội Kinh 》

Gần như tất cả những phần sỏi hay khối u bên trong cơ thể chúng ta, đều bắt nguồn từ hàn thấp.

Nghĩa là ngay khi trong thân thể tích lũy quá nhiều hàn thấp, và nhiệt lượng sinh ra không thể hóa khí toàn bộ chúng được, cũng tương đương với kết sỏi hay khối u đã đạt được hoàn cảnh thiên nhiên để trưởng thành.

Đến lúc này, không cần biết ngươi cắt như thế nào, cũng không có chút tác dụng nào cả.

Bởi vì kết sỏi khối u cũng có sinh mệnh lực, vì để cho bản thân nó tiếp tục sinh tồn, nó sẽ biến thân thể người bệnh thành hoàn cảnh mà mình ưa thích.

Cho nên, hàn thấp tích lũy càng lâu, trong thân thể người bệnh sẽ sinh ra trọc (dơ bẩn), những loại trọc này có thể không ngừng khuếch trương, rồi từng bước ăn mòn hỏa trong thân thể người bệnh.

Cũng bởi vậy, người bệnh có khối u trong người sẽ cảm thấy thân thể luôn luôn lạnh, đồng thời công năng của trái tim và gan sẽ

lần lượt yếu đi.

Bởi vì trọc có thể là huyết khấp.

Cái gì gọi là huyết khấp?

Chúng chính là máu đông kết lại trong mạch, không thể chảy đi được.

Lại nói, sở dĩ con người chúng ta có lực lượng, chính vì có máu lưu động.

Khi trên tay chúng ta có máu, mới có thể cầm nắm được đồ vật, khi hai chân chúng ta có máu, mới có thể đi đường.

Cho nên, khi trong cơ thể trở nên lạnh đi, lực lượng khí huyết sẽ bị suy yếu.

Chương 82 - Bậc Cửa Thần Thoại!

Hẳn là những ai từng học vật lý đều hiểu đạo lý trong đó, lực đạo của khí không đủ, máu lại trở nên nặng nề, sẽ tự nhiên làm cho thân thể tiến vào một vòng tuần hoàn ác tính, hàn thấp tích lũy bên trong cũng càng ngày càng nhiều.

Kỳ thật hoàn toàn có thể làm một lần vất vả mà triệt để giải quyết được vấn đề khối u, và nguyên lý của phương pháp này rất đơn giản.

Chính là khiến cho bộ phận phát nhiệt trong cơ thể người bệnh được khởi động lại.

Chỉ có cải biến hoàn cảnh, mới có thể giải quyết vấn đề này từ tận gốc rễ của nó.

Tựa như phòng ở ẩm ướt, dưới gường sẽ luôn xuất hiện những động vật như lũ gián, bởi vì nó thích khu vực có âm khí nặng.

Và không cần biết ngươi mua bao nhiêu cân long não đặt ở dưới giường, cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt chúng nó được, bởi vì loại hoàn cảnh này sẽ hấp dẫn càng ngày càng nhiều con gián đi tới.

Chỉ có khi ngươi mở rộng cửa sổ đón gió vào, lại kết hợp với quét dọn phòng ở sạch sẽ, và cho ánh mặt trời ấm áp bên ngoài tràn ngập bên trong.

Đến lúc ấy, kể cả ngươi không đuổi, những con gián kia cũng

sẽ không lưu lại trong phòng của ngươi đâu

Bởi vì hoàn cảnh đã không còn thích hợp cho chúng nó sinh tồn nữa!

Nhưng đạo lý thì đơn giản, bắt tay vào làm lại rất khó khăn.

Đây cũng là lý do vì sao trong giới Trung Y, cũng không có mấy bác sĩ dám vỗ ngực nói, ta có thể chữa trị toàn bộ những người bệnh có khối u trong người.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, nếu bản thân không nắm vững tri thức trung y, cùng với kinh nghiệm lâm sàng phong phú, dù đã biết nên chữa trị như thế nào, nhưng ở thời điểm đối mặt với người bệnh, bọn họ vẫn thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp).

Nhưng những cái gọi là bệnh nan y kia, ở giai đoạn bệnh trạng bắt đầu khởi phát, vẫn có khá nhiều bác sĩ trung y đủ sức tham gia quá trình trị liệu.

Tựa như tình trạng thận kết sỏi của Vương Vũ, nhìn như có khá nhiều sỏi, nhưng về cơ bản, chúng đều mới được thành hình, dù áp dụng cách uống thuốc cũng có thể hoàn toàn khỏi hẳn, trong khi Trần Khánh lại biết loại châm pháp Thiêu Sơn Hỏa, vốn là khắc tinh của hàn chứng, hiển nhiên khi bắt tay vào trị liệu, sẽ là làm ít công to.

Vương Vũ rời đi, lúc này là giữa trưa, Trần Khánh cũng ngủ một giấc ngắn trong văn phòng, sau khi thức dậy, hắn lập tức đọc cuốn《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》ngay tại bàn công tác.

Kỳ thật, một bác sĩ trung y cũng chẳng có quá nhiều sách để đọc.

Biện chứng xem 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Thuốc Đông y xem 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》.

Đơn thuốc xem 《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》.

Châm cứu xem 《 Châm Cứu Đại Toàn 》.

Nếu còn muốn tiếp tục bổ sung thêm một chút tri thức, 《 Kim Quỹ Yếu Lược 》 cũng là một lựa chọn không tồi.

Cho nên, về cơ bản, nếu vị bác sĩ nào có thể am hiểu chừng bảy, tám phần nội dung trong năm quyển sách này, cũng tương đương với vị bác sĩ ấy đã có khả năng trị liệu một vài những tật bệnh đơn giản, mà không gặp chút vấn đề nào.

Nhưng muốn trở thành danh y, nhất định phải hiểu rõ năm quyển sách này.

Nhưng mấy ngàn năm qua, đã có vô số những bác sĩ trung y thiên phú ra đời nhưng không có bao nhiêu người dám nói bản thân đã hiểu thấu cả năm quyển sách kia.

Và đương nhiên Trần Khánh cũng khó mà làm được điều này.

Cũng may giao diện thuộc tính đã cho hắn một cơ hội!

Một cơ hội có thể chân chính được đồng tần đàm thoại cùng danh y cổ đại!

(Đồng tần đàm thoại: chỉ toàn bộ những phương diện như tư tưởng, ý thức, ngôn luận, trạng thái tinh thần… cùng có thể giao lưu nói chuyện với nhau)

Từ nhỏ hắn đã có một điều nghi vấn, rốt cuộc những vị bác sĩ trung y được nhắc tên ở thời cổ đại kia từng lợi hại đến mứ nào?

Có phải bọn họ thật sự nắm giữ được năng lực khởi tử hồi sinh như trong sách sử đã ghi lại hay không?

Trần Khánh muốn chạm một chút vào bậc cửa của thần thoại!

Mà muốn làm được điều này, ngoại trừ có giao diện thuộc tính, quá trình bản thân khắc khổ nghiên cứu cũng là một yếu tố cực kỳ quan trọng, không thể thiếu đi được.

Chỉ có hết sức chữa khỏi cho mỗi một người bệnh tìm đến nhờ cậy mình, hắn mới đạt được đủ nhiều y điểm, tới cuối cùng ngay lúc bản thân còn sống, phải đi nghiệm chứng một chút, nhìn xem rốt cuộc những thần y thời cổ đại kia là thật, hay giả!

"Yêu, Trần Khánh ở đây ư? Buổi chiều cậu có bận rộn chuyện gì hay không?" Bỗng nhiên Vương Xuân Lam bước vào văn phòng, cười nói với hắn.

Trần Khánh nhìn thấy Vương Xuân Lam tiến vào, lập tức đặt sách ở trên bàn, nói: "Buổi chiều nay tôi không cần tọa chẩn, làm sao vậy bác sĩ Vương?"

Vương Xuân Lam ngượng ngùng nói: "Là thế này, đột nhiên trong nhà tôi xảy ra một việc gấp, cần tạm thời rời cương vị chừng một giờ. Cậu có thể trực ban thay tôi một lát hay không? Là chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi cũng không tìm thấy người khác để nhờ họ thay ca."

Trần Khánh cười nói: "Được, để tôi lập tức qua đó giùm anh."

Vương Xuân Lam chắp hai tay trước ngực, liên tục nói lời cảm tạ: "Cám ơn, hôm nào có rảnh hai chúng ta đi ăn bữa cơm nhé."

Trần Khánh khoát tay: "Việc nhỏ thôi mà, bác sĩ Vương khách khí làm gì?"

Vương Xuân Lam nói: "Phải làm vậy chứ? Cậu đã giúp tôi một chuyện lớn mà. Thôi, thời gian không còn kịp rồi, tôi đi trước đây. Trần Khánh, làm phiền cậu nhé!"

Trần Khánh gật đầu: "Anh mau đi đi."

Vương Xuân Lam cũng không nói thêm gì nữa, đã vội vàng xoay người chạy ra ngoài rồi.

Trần Khánh khép cuốn sách đang đọc dở lại, sau đó mang theo hộp châm trong túi, lập tức đi đến phòng mạch số ba.

Vừa bước ra ngoài hành lang, hắn đã trông thấy bên ngoài phòng khám bệnh số 3 dần dần xuất hiện bệnh nhân tới chờ khám.

Trần Khánh đưa mắt nhìn thời gian, lúc này còn chưa đến hai giờ chiều.

Xem ra đúng là phòng mạch số ba có nhiều người bệnh hơn phòng mạch số bốn.

Ngay tại thời điểm Trần Khánh chuẩn bị đi vào phòng mạch số ba, bỗng nhiên có một người cũng đi tới phòng mạch số 2, hơi bất ngờ vì đó lại là Tiếu Khải.

Khi gã nhìn thấy Trần Khánh đi vào phòng mạch số ba, hàng chân mày lập tức nhíu chặt lại.

Không đúng nha!

Gã còn nhớ buổi chiều là Vương Xuân Lam trực ban, vì sao lại biến thành Trần Khánh rồi?

Hơn nữa, dù cậu ta trực ban thật, cũng chỉ có thể tới phòng mạch số bốn thôi chứ?

Vì sao tên nhóc này lại chạy đến phòng mạch số ba rồi?

Chương 83 - Ta Không Phải Mầm Bệnh, Ta Là Bác Sĩ!

"Ai, Trần Khánh, có phải cậu đi nhầm phòng hay không?" Tiếu Khải lập tức mở miệng nói.

Trần Khánh không thèm phản ứng gã, lập tức đi vào phòng mạch số ba.

Tiếu Khải thấy Trần Khánh không nói lời nào, lại đuổi theo hỏi: "Cậu muốn làm gì vậy? Đây là phòng mạch số ba đó."

Trần Khánh ngồi phía trước bàn công tác, nhẹ nhàng nâng tay nhìn thời gian, lạnh nhạt nói: "Có vấn đề thì tự anh đến hỏi bác sĩ Vương đi. Tôi không có hơi sức đâu mà nói nhiều với anh. Đến giờ rồi, đừng cản trở người bệnh tới khám."

"Cậu..." Tiếu Khải lập tức nghẹn lời.

Chẳng lẽ Vương Xuân Lam nhờ cậu ta trực ban giùm?

Tiếu Khải nhìn nhìn bên ngoài phòng mạch số ba đã có năm người đăng ký vào khám, khóe miệng lập tức bĩu dài ra.

Được thôi, để tôi chống mắt lên nhìn xem cậu có thể ứng phó được hay không!

Hừ!

Trong mắt Tiếu Khải, Trần Khánh chỉ là một người mới vừa bắt đầu làm việc không bao lâu, những loại bệnh mà hắn có thể nhận biết và đưa ra phương án chữa trị, ít tới mức có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu ở phòng mạch số bốn, một ngày chỉ cần khám cho khoảng tám, chín người, hơn nữa những bệnh nhân tới đó chỉ mắc một vài bệnh tật có chút thông thường.

Trần Khánh có thể lăn lộn êm xuôi cũng không có gì quái lạ.

Nhưng phòng khám bệnh số 3 lại khác, lưu lượng người đổ dồn vào đây khá lớn, hơn nữa, khó tránh khỏi bên trong những người này sẽ có một vài chứng bệnh khó trị.

Gã cũng không tin Trần Khánh có thể chữa khỏi cho tất cả mọi người có mặt tại phòng khám này!

Suy nghĩ thay đổi, Tiếu Khải cũng không nói nhiều thêm nữa.

Trong đầu gã đang mường tượng ra loại hình ảnh Trần Khánh xem bệnh không tốt, bị người bệnh khinh thường, nếu vận khí của hắn cực tốt, đụng tới một người bệnh tính tình kém cỏi, thậm chí còn có thể bị người ta trực tiếp mở miệng chửi mắng nữa cơ.

Khung cảnh kia… chỉ cần nghĩ tới thôi cũng thấy rất thú vị rồi.

Sau đó, Tiếu Khải trở lại phòng khám bệnh số 2, những người bệnh đang chờ đợi bên ngoài phòng mạch số ba vừa nhìn thấy có bác sĩ đến, lập tức chạy vào.

Nhưng ngay khi bọn họ nhìn thấy Trần Khánh, một thanh niên cực kỳ trẻ tuổi đang ngồi bên trong, xung quanh lập tức nổi lên tiếng thì thầm.

"Tê, bức ảnh chụp bác sĩ treo bên ngoài đâu có trẻ như vậy..."

Ở thời điểm Chung Chí Vinh bước vào phòng khám, ông ấy còn cố ý nhìn kỹ tin tức của hai vị bác sĩ được treo bên ngoài phòng mạch.

Một người tên là Vương Xuân Lam, một người tên là Dịch Đại

Bưu.

Mà người trực ban buổi chiều rõ ràng là Vương Xuân Lam, một vị bác sĩ trung y hơn bốn mươi tuổi.

Vì sao khi ông ấy vừa tiến vài lại phát hiện bác sĩ bên trong là một thanh niên hơn hai mươi tuổi rồi?

Tình huống này làm ông ấy kinh ngạc tới ngây cả người.

"Ha hả, đại thúc, mời chú ngồi xuống đây trước đi. Bác sĩ Vương có việc gấp phải đi ra ngoài một lát, chừng một giờ, anh ấy sẽ trở lại, cho nên cháu tạm thời trực ban thay anh ấy." Trần Khánh giải thích.

À!

Ra là trực ban thay!

Chỉ có một giờ thôi sao?

Chung Chí Vinh thầm tính toán thời gian một chút, sau đó hàng chân mày lập tức cau lại.

Lúc hai giờ rưỡi ông ấy còn phải đi làm, không kịp chờ vị bác sĩ kia quay lại rồi.

Nếu không cứ để nhóc con này xem cho vậy?

Nhưng mà chàng trai trẻ này có xem được hay không đây?

Chung Chí Vinh hơi do dự nhìn ra bên ngoài phòng mạch.

Nếu hiện giờ ông ấy lại qua phòng khám bệnh khác đăng ký, hiển nhiên lại phải chờ đợi rồi…

Rút cuộc hôm nay gặp phải chuyện quái gì đây chứ! Xui xẻo tận mạng luôn rồi!

Sắc mặt Chung Chí Vinh có chút khó coi.

"Nếu cậu là bác sĩ trực ban thay mà xem không rõ bệnh, thì có thu tiền hay không?" Chung Chí Vinh trực tiếp hỏi.

Ông ấy đăng ký vào khám là phải mất tiền, thế mà Hán Y Đường này lâm thời đổi bác sĩ, nếu người trực ban thay không nhìn ra tình huống bệnh trạng của ông ấy, không phải ông ấy đã lỗ lớn hay sao?

Không được, chuyện này nhất định phải hỏi cho rõ ràng!

Trần Khánh cười nói: "Chú cứ yên tâm, nếu cháu không nhìn ra, chú cứ cầm phiếu đăng ký này về, chờ lần sau lại mang tới sử dụng, hơn nữa lần sau chú tới khám, chỉ cần tìm được cháu, cháu sẽ nói với bác sĩ, ưu tiên khám trước cho chú. Ý chú thế nào?"

Chung Chí Vinh vừa nghe Trần Khánh nói như vậy, sắc mặt cũng hòa hoãn đi không ít.

Ông ấy không còn khúc mắc gì nữa, lập tức ngồi xuống, duỗi tay đến trước mặt Trần Khánh, hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên ông ấy tìm đến bác sĩ trung y xem bệnh .

Trần Khánh cũng không nhiều lời thừa thãi, lập tức bắt mạch cho vị đại thúc trước mặt.

"A tưu ~~ "

Trần Khánh vừa chạm ngón tay vào, vị đại thúc trước mặt này lập tức hắt xì một cái.

Bị cảm sao?

Không xác định được, người bệnh hắt xì cũng có thể là bệnh phổi, hoặc là tỳ hư… vân vân.

Dù người nọ thật sự mắc cảm mạo, thì loại bệnh này cũng

được chia làm rất nhiều loại, vẫn cần phải biện chứng tỉ mỉ mới đưa ra được phương án chữa trị.

"Lạnh quá!"

"Phế kim, đừng hô nữa, chúng ta đang bận rộn lắm đó, ngươi không thấy sao?"

"Ngượng ngùng quá, gần đây ta có chút suy nhược, không thể giúp đỡ các ngươi làm việc được."

"Cũng không phải tại ngươi, là tự người kia sinh ra vấn đề."

"Không phải ta."

"Thì ta đâu có nói ngươi, ta nói lão già kia kìa!"

"..."

Ừm?

Tỳ vị của đại thúc này có chút suy yếu, vận hành biến hóa không đủ.

Hình như thận cũng có chút vấn đề!

"Chào các ngươi!" Khi Trần Khánh cảm thụ tình huống trong thân thể Chung Chí Vinh, hắn cũng không có quên mở miệng chào hỏi ngũ tạng.

Cũng hệt như những lần trước đây, khi đám ngũ tạng đối mặt với người xa lạ xâm lấn, chúng lập tức biểu hiện ra cảm xúc phản kháng rất rõ rệt.

"Ai?"

"Ngươi muốn làm gì?"

"Lần này địch nhân còn biết nói?"

"Hay thật, còn dám mở miệng khiêu khích, quá coi thường chúng ta rồi, các anh em, nghe ta hiệu lệnh, cho ta..."

Trần Khánh thấy tâm hoả muốn phát động thế công của ngũ tạng, lập tức lên tiếng ngăn nói lại: "Đợi chút nữa, ta không phải địch nhân, ta khác mầm bệnh, ta là bác sĩ."

Bác sĩ?

Nhóm ngũ tạng thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Không tin các ngươi hỏi thận thủy xem." Trần Khánh biết thận thủy có thể thông qua người bệnh nghe được tình huống bên ngoài.

Thận thủy lười biếng nói: "Lão già kia vừa tìm tới một vị bác sĩ, giọng nói của hắn rất giống bác sĩ nọ."

Tâm hoả vẫn nghi ngờ nói: "Người khác làm sao có thể nói chuyện với chúng ta được, tên này có chút tà môn, các anh em đừng dễ tin người."

Hoắc, lòng nghi ngờ của nhóm ngũ tạng này rất nặng nha!

Chương 84 - Đi Khám Bệnh Thôi Mà, Sao Lại Bàn Về Công Việc Rồi???

"Đừng khẩn trương, chẳng lẽ các ngươi không cảm thụ được ta có uy hiếp hay không sao?" Trần Khánh cười nói.

Kỳ thật ngũ tạng lục phủ của chúng ta là tồn tại còn tiên tiến hơn bất cứ loại thành tựu khoa học kỹ thuật nào khác, cho nên mỗi khi chúng đụng tới bất cứ loại ngoại tà gì xâm lấn, hoặc là thói quen sinh hoạt, cảm xúc của bản thân không đúng, làm cho bên trong xảy ra vấn đề, bọn chúng đều sẽ thông qua đủ loại con đường, nhằm bày tỏ cảm nhận của chính mình.

Ở thời điểm tới một, hai giờ sáng chúng ta vẫn không ngủ được, hoặc là đã ngủ nhưng lại bừng tỉnh vào đúng thời điểm đó, nghĩa là gan đang nhắc nhở chúng ta, không thể tiếp tục thức đêm nữa, không thể ngồi quá lâu, không thể sử dụng mắt trong thời gian quá dài, cần phải chú ý nghỉ ngơi.

Chẳng qua thường thường chúng ta đều sẽ xem nhẹ những tin tức mang theo tín hiệu cảnh báo từ ngũ tạng lục phủ phản ánh lại, cho nên mới tiếp tục kéo dài những tật xấu nọ, thành ra tật bệnh nghiêm trọng.

Cho nên, ở thời điểm ngoại tà nào đó xâm lấn, nếu ngũ tạng lục phủ trong cơ thể ngươi đủ mạnh mẽ, như vậy ngoại tà này sẽ không đủ sức uy hiếp tới ngươi, bởi vì chính ngũ tạng lục phủ cũng có thể xử lý chúng rồi.

Mà ở thời điểm ngươi không đủ khỏe mạnh, lại có ngoại tà từ

bên ngoài xâm lấn, lục phủ ngũ tạng sẽ lập tức cảnh báo cho ngươi, cần ngươi cùng bọn chúng đối kháng với ngoại tà.

Nói cách khác, ngũ tạng lục phủ là cơ quan cực kỳ nhạy bén.

Bọn chúng có thể thấy rõ hết thảy những thứ bất lợi cho cơ thể con người.

Và ngay thời điểm Trần Khánh hỏi ra vấn đề này, đám ngũ tạng cũng lập tức hiểu ra.

Đúng là vừa rồi, ngoại trừ nghe được giọng nói của Trần Khánh, bọn chúng thực sự không cảm nhận được bất cứ uy hiếp gì.

"Vậy ngươi nói chuyện với chúng ta là muốn làm gì? Dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ?" Tâm hoả đề ra nghi vấn nói.

Trần Khánh nói: "Tự nhiên là hỏi các ngươi một vài vấn đề, sau đó mau chóng khôi phục sức khỏe cho các ngươi. Không phải bác sĩ đều sẽ làm những chuyện này ư?"

Đúng nha!

Lý do này thực hợp lý!

Ngũ tạng lập tức tin tưởng Trần Khánh.

"Vậy ngươi hỏi đi." Tâm hoả nói.

"Phế kim, có phải ngày hôm qua ông ấy bị cảm lạnh hay không?" Trần Khánh hỏi.

Ở thời điểm Trần Khánh bắt mạch, ngoại trừ cảm nhận được tỳ vị cùng với thận của Chung Chí Vinh đều có chút hư nhược, hắn cũng phát hiện triệu chứng biểu hàn (biểu hiện bên ngoài của hàn chứng).

"Phải" Phế kim nói.

"Từ khi nào thì ông ấy bắt đầu nghẹt mũi? Có đổ mồ hôi hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Khoảng bốn giờ rạng sáng, có đổ mồ hôi." Phế kim lời ít mà ý nhiều.

"Có phải mỗi khi thời tiết biến hóa, hoặc lúc giao mùa, ông ấy sẽ có cảm giác thân thể không khoẻ, đầu váng mắt hoa hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Đúng, quả thật là có chuyện này." Tâm hoả nói.

"Can mộc, ông ấy có thức đêm không?" Trần Khánh hỏi.

"Không những là có, mà mỗi ngày đều không nghỉ ngơi lúc nửa đêm, ông ấy thường thức tới sáu, bảy giờ sáng mới ngủ." Can mộc nói.

Thức suốt đêm sao?

Trần Khánh khẽ nhíu mày.

Chung Chí Vinh ngồi phía đối diện hắn, trong lòng lập tức run rẩy một hồi.

Người trẻ tuổi, cậu đừng nhíu mày chứ?

May mắn là Trần Khánh còn rất trẻ, nếu là một vị bác sĩ trung y bốn, năm mươi tuổi khác chau mày, chắc chắn Chung Chí Vinh sẽ cho rằng bản thân cần phải về nhà chuẩn bị lo lắng chuyện hậu sự.

"Ông ấy làm công việc gì vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Bảo vệ KTV." Can mộc nói.

Khó trách!

Phỏng chừng ông ấy thường làm ca đêm!

Loại công tác ngày đêm đảo lộn này là dễ dàng hao tổn dương khí của con người nhất!

Dương khí không đủ, chỉ một thời gian sau sẽ sinh ra triệu chứng biểu hư (là một chứng bệnh nhẹ, người bệnh rất dễ đổ mồ hôi, nóng sẽ lập tức ra mồ hôi, sau đó sợ lạnh).

Loại người mắc phải bệnh này, một khi khí hậu hơi có biến hóa, thủy dịch trong thân thể sẽ mất cân đối, dễ dàng sinh ra cảm mạo.

Nếu Trần Khánh chỉ vẻn vẹn coi bệnh của ông ấy là cảm mạo để chữa trị, thì đợi cho đến lần sau, khi nhiệt độ không khí đột nhiên thay đổi, ông ấy sẽ tiếp tục mắc cảm mạo trở lại, bệnh tật cứ lặp đi lặp lại tra tấn người.

"Đại thúc, công việc của chú cứ liên tục phải làm như vậy sao?" Trần Khánh hỏi.

Sở dĩ Trần Khánh muốn hiểu biết vấn đề này, chính vì muốn nhìn một chút xem bản thân ông ấy có thể giải quyết tình huống bệnh trạng này từ gốc rễ hay không, nếu bởi vì nguyên nhân cuộc sống khiến cho ông ấy không thể, vậy hắn chỉ có thể lựa chọn một loại phương án khác mà thôi.

"Cậu có ý gì?" Chung Chí Vinh không hiểu.

Ông ấy chỉ đi khám bệnh thôi mà, vì sao bác sĩ lại đề cập tới công việc rồi?

"Cháu nói đơn giản thế này, nếu từ giờ trở đi, chú không tiếp tục thức đêm nữa, thì bệnh này rất dễ trị tận gốc." Trần Khánh nói.

? ? ?

Móa ơi!

Chàng trai trẻ này lại biết ông ấy phải làm việc cả đêm?

Thần a!

Rõ ràng ông ấy còn chưa nói gì cả, vậy mà đối phương đã biết cả rồi, nhưng bác sĩ trước mặt chỉ bắt mạch một cái thôi mà???

Phải biết rằng những bác sĩ trước kia, cần phải trực tiếp hỏi mới biết được ông ấy đang làm cái gì đó.

Có chút trình độ nha!

Lúc này, ánh mắt Chung Chí Vinh nhìn về phía Trần Khánh từ hơi có chút xem nhẹ đã biến thành tôn kính.

"Bác sĩ, chuyện công tác thì không thể được đâu, tôi phải làm đó." Chung Chí Vinh lộ ra vẻ mặt chua xót.

Trần Khánh gật gật đầu: "Được, cháu chỉ hỏi vậy thôi, nếu không thể, chúng ta sẽ dùng một loại phương pháp khác để xử lý bệnh trạng của chú, đó là châm thứ kết hợp với uống thuốc, tiến hành trị liệu đồng bộ, ý chú thế nào?"

Chung Chí Vinh đâu dám có ý kiến, ông ấy lập tức nói: "Không ý kiến, tôi không có ý kiến, bác sĩ nói gì tôi đều sẽ nghe lời, cậu nói nên chữa trị như thế nào thì cứ việc chữa trị như thế ấy!"

Trần Khánh cười cười, rồi nhanh chóng lấy ra hộp châm từ trong túi, nói: "Tốt lắm, vậy mời chú đi qua bên này, cháu sẽ châm thứ cho chú trước..."

Huyệt Dũng Tuyền, huyệt Quan Nguyên, huyệt Thái Khê, huyệt Hợp Cốc, huyệt Phục Lưu...

(Huyệt Quan Nguyên là một huyệt đạo quan trọng nằm tại vùng bụng, ngực. Huyệt nằm dưới rốn, là nơi chứa nguyên khí của bụng dưới và kiểm soát năng lượng của sự sống, còn có tên gọi khác như huyệt Đan Điền, huyệt Đại Trung Cực, huyệt Tam Kết Giao, Hạ Kỷ, Thứ Môn.

Huyệt Thái Khê hay còn được gọi là Nội Côn Lôn hay Lữ Tế, là huyệt tập trung kinh khí mạnh nhất và có nhiều vai trò trong điều trị bệnh. Thực ra xác định huyệt thái khê không quá phức tạp. Đây là huyệt nằm ngay sau mắt cá chân trong, tại vùng lõm gần với gót chân.

Huyệt nằm ở vị trí giữa mắt cá chân trong và gân gót, trong khe của mặt trước gân gót chân và cơ gấp dài riêng ngón cái. Khi đo thẳng từ huyệt Thái Khê lên 2 thốn sẽ là vị trí Phục Lưu.)

Chương 85 - Trung Y Quá Chậm!

Chung Chí Vinh mắc chứng tỳ thận dương hư, kiêm hàn thấp tập biểu (hàn thấp xâm nhập vào bên trong).

Tuy triệu chứng dạng này phải làm giải biểu trước, nhưng tình huống của Chung Chí Vinh có chút đặc thù.

Ông ấy vốn là hư nhân, mắc chứng cảm mạo, bên trong có hàn thấp, nếu mạnh mẽ ép cho toát mồ hôi, không chỉ làm tổn thương tới dương, còn có thể gây tổn hại cho âm.

Bởi vì trong mồ hôi có tân dịch, nếu cho đổ mồ hôi, đương nhiên có thể loại trừ hàn, nhưng lại không xua tan được thấp.

(Hàn = khí lạnh, thấp = ẩm ướt)

Bởi vì tốc độ đi của thấp khá là chậm, thậm chí còn chậm hơn cả tân dịch trong cơ thể người.

Mà đổ mồ hôi chẳng khác cùng lúc bài trừ hàn và tân dịch, mà phía sau, thấp vừa mới bắt đầu nhúc nhích.

Đợi cho đến khi quá trình đổ mồ hôi chấm dứt, tân dịch đã bị cuốn trôi mất, nhưng thấp trong cơ thể còn chưa được loại trừ.

Làm như vậy, chẳng những trị liệu sẽ không mang đến hiệu quả, ngược lại còn làm cho bệnh tình của người bệnh gia tăng.

Cho nên, muốn đối phó với căn bệnh của Chung Chí Vinh, cần phải thực hiện bổ dương cố biểu.

(Cố biểu : phương pháp vận dụng dược vật có vị chát để người bệnh ngừng tiết mồ hôi nhằm chữa chứng hư nhược, đổ mồ hôi.)

Trong số những huyệt vị mà Trần Khánh lựa chọn, có huyệt Dũng Tuyền, huyệt Quan Nguyên và huyệt Thái Khê huyệt, đều là huyệt vị bổ dương.

Mà mấy huyệt vị khác lại là huyệt vị cố biểu ngừng tiết mồ hôi.

Lại nói, ở thời điểm cảm mạo, có rất nhiều người đều sẽ thông qua phương thức uống thuốc cộng thêm vận động để giảm bớt bệnh tình, hoặc là rúc bên trong ổ chăn cho mồ hôi từ từ tuôn ra.

Nếu bệnh tình mà bọn họ mắc phải chỉ là phong hàn cảm mạo đơn thuần, quả thật làm như vậy sẽ mang tới hiệu quả nhất định.

Nhưng nếu trong thân thể có thấp, thì càng đổ mồ hôi, bệnh tình càng khó chữa.

Vì sao các bác sĩ trung y lại thường xuyên khuyên mọi người đừng vận động quá sức?

Bởi vì quá trình tiết mồ hôi này cũng bài tiết cả tân dịch trong cơ thể ra ngoài.

Y học chính thống cho rằng, trong cơ thể con người chỉ có 30% là máu, còn 70% là nước, nhưng trên thực tế, 70% kia vốn không phải là nước, nó chính là tân dịch.

Vậy cái gì gọi là tân dịch?

Là tất cả thủy dịch bình thường trong cơ thể ngoại trừ máu.

Tân dịch phân bố trong làn da và cơ bắp trên cơ thể người, có thể mang đến tác dụng làm dịu, hơn nữa, khi rót tân dịch vào

huyết mạch, chúng có thể trợ giúp cơ thể con người bài tiết phế thải.

Tân dịch cũng phân bố trên các cơ quan khác như đại não, cốt tủy, tạng phủ… và nó mang đến tác dụng như chất dinh dưỡng.

Một khi tân dịch không đủ, nhẹ thì mắt khô, miệng khô, không có cảm giác ăn ngon, hay thèm ăn, nặng thì công năng tạng phủ mất cân bằng, khiến cho nhiều loại chứng bệnh xuất hiện.

Cho nên, dưới tình huống thân thể có thấp, là tuyệt đối không thể dễ dàng đổ mồ hôi .

"Đợi lát nữa, nếu chú có cảm thụ gì nhất định phải nói cho cháu biết trước, chú hiểu chưa?" Trần Khánh nói.

"Tôi hiểu rồi." Chung Chí Vinh gật gật đầu.

Lời nói vừa rơi xuống, Trần Khánh đã nhìn thấy vùng da xung quanh vị trí huyệt Quan Nguyên của Chung Chí Vinh đã bắt đầu nổi lên màu hồng phấn nhàn nhạt, hai ngón tay hắn lập tức niết châm, thực thi thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa.

Không đến ba phút sau, Chung Chí Vinh đã có cảm giác, cái bụng của ông ấy bắt đầu xuất hiện một chút tình huống khác thường.

Có chút nhiệt, nhưng không quá rõ ràng.

Mãi cho đến khi Trần Khánh thay đổi một nơi châm kim khác, cảm giác nhiệt trong bụng mới trở nên càng ngày càng mạnh .

Ngay từ đầu, vùng nhiệt chỉ là một nhúm nho nhỏ, sau đó phạm vi này chậm rãi mở rộng thành lớn cỡ bàn tay lớn.

Mấu chốt là cảm giác nhiệt kia rất dễ chịu, tựa như thả một cái túi chườm nóng lên bụng vậy.

Chỉ thấy ấm áp, không thấy nóng!

Chung Chí Vinh có vẻ kỳ quái nhìn cây ngân châm đang chọc vào bụng mình.

Tà môn thật, châm kim còn có thể làm cho chỗ châm nóng lên?

"Bác sĩ, bụng tôi có chút nhiệt, đây là tình huống gì?" Chung Chí Vinh hỏi.

"Tình huống này nghĩa là châm thứ có hiệu quả." Sau đó, Trần Khánh lại hỏi: "Bàn chân của chú thì sao? Chú có cảm giác được nhiệt không?"

Chung Chí Vinh nhanh chóng tập trung ý thức đến bàn chân, và lúc này, không cần quá mức cẩn thận, ông ấy cũng có thể cảm nhận được một luồng nhiệt lưu đang tản ra chính giữa bàn chân: "Có, có cảm giác."

"Ừm, chú cứ thả lỏng hô hấp, đừng lộn xộn." Trần Khánh nói.

Ngoại trừ đổ mồ hôi, khu hàn (xua tan hàn khí) cũng là một loại thủ đoạn bổ dương.

Cả hai phương thức này đều có tác dụng duy trì cân bằng cho cơ thể con người.

Trong thiên địa có tồn tại cùng lúc sáu loại khí, phân biệt là khuyết âm phong mộc, thiếu âm quân hỏa, thái âm thấp thổ, thiểu dương tương hỏa, dương minh táo kim cùng với thái dương hàn thủy.

Nếu sáu khí này biến hóa dị thường, hoặc là sau khi hàm lượng của chúng vượt qua hạn độ nhất định, xâm nhập vào cơ thể, sẽ biến thành sáu dâm, cũng chính là phong, hỏa, thấp, thử, táo, hàn.

Và tương ứng với đó, trong trung y chỉ có một loại thủ đoạn, đó chính là phù chính khư tà (hỗ trợ cho chính, loại bỏ phần tà)

Phù chính là bổ sung dương khí, bồi dưỡng chính khí trong cơ thể người, từ đó đi ngăn cản sáu dâm vượt quá giới hạn.

Khư tà lại tương đối gọn gàng dứt khoát, chính là đuổi bỏ lượng sáu dâm vượt quá giới hạn.

Cho nên, trung y chưa bao giờ xem, rốt cuộc người bệnh này đã mắc loại bệnh gì, suy cho cùng, bất kể người bệnh mắc loại bệnh gì thì nó cũng không thể trốn thoát khỏi hệ thống lý luận, chỉ cần chứng bệnh phù hợp với mấy thứ này, như vậy trung y luôn có thể xử lý được.

Dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi.

Chẳng qua đạo lý thì đơn giản, nhưng chân chính bắt tay vào xử lý, lại phức tạp hơn nhiều.

Tựa như Trần Khánh thi triển Thiêu Sơn Hỏa, rất nhiều vị bác sĩ trung y khác đều biết nhiệt bổ, nhưng phần lớn bọn họ lại không biết môn châm pháp này, cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn phương thức dùng đơn thuốc để giải quyết bệnh tình.

Cứ như vậy, chu kỳ chữa bệnh tự nhiên sẽ bị kéo dài ra.

Nhất là sau triều đại phát triển rực rỡ nhất, trung y phái Ôn Bệnh trở nên mạnh mẽ rầm rộ, bọn họ dùng dược thường chú trọng hơn tới đặc điểm ôn bổ, cho nên điều trị bất cứ bệnh gì cũng tuân thủ quy trình chậm rãi, từ từ sẽ ổn.

Và cứ như thế, cỡ một, hai trăm năm tiếp theo, ở trong cảm nhận của dân chúng, trung y đã xuất hiện một loại ấn tượng cố hữu.

Đó chính là… Chậm!

Trung y quá chậm !

Chương 86 - Thâm Căn Cố Đế!

Dù bọn họ trị liệu có hiệu quả, thì kéo dài lâu như vậy, chỉ quỷ mới biết bọn họ có chữa khỏi bệnh hay không!

Thậm chí có một vài người, vì không chịu nổi ốm đau bệnh tật hành hạ, cuối cùng đã lựa chọn tây y dùng dao sắc chặt đay rối (giải quyết nhanh chóng, cắt phéng cái là xong).

Không quan tâm ngươi là trung y hay tây y, ta chỉ biết là hiện giờ ta đang đau không chịu nổi, chỉ muốn giải quyết thật nhanh cho xong thôi.

Cho nên, trung y có một bộ phận thanh danh không được tốt lắm, mà nguyên nhân của chuyện này lại không phải hoàn toàn vì những người khác thành kiến đặt điều…

Mà ở bên trong trung y, phái có hiệu quả trị liệu nhanh nhất chính là Kinh Phương, bọn họ cũng được người ta gọi là phái Thương Hàn, bởi vì nội dung chủ yếu của lưu phái đều được lấy từ trong Thương Hàn Luận của Trương Trọng Cảnh.

Triệu Ninh Quân chính là truyền nhân của lưu phái này!

Nhưng ở thời điểm Trần Khánh học tập cùng ông ấy, Triệu Ninh Quân luôn nói với hắn rằng, học tập trung y không thể cố chấp khăng khăng với một phái hệ, hoặc là một loại phương pháp trị liệu nào đó.

Trên thực tế, có một nhóm người đã mắc bệnh lâu dài cực kỳ khó chữa trị, những trường hợp kiểu này, nên dùng ôn bổ, phải dùng ôn bổ.

Cùng ý nghĩa như vậy, nếu có vài người bệnh đã rơi vào tình thế nghiêm trọng rồi, nên dùng thuốc mạnh phải dùng thuốc mạnh.

Đơn thuốc dùng được thì dùng đơn thuốc, châm cứu dùng được thì dùng châm cứu.

Đừng học theo bộ phận tư duy của tây y kia, nhìn như chuyên nghiệp, kì thực lại ;à hại chết người bệnh mà bản thân cũng không tự biết.

Chẳng qua nếu muốn làm được điều này, vị bác sĩ nọ lại phải tinh thông toàn bộ các phương diện của trung y.

Mà muốn thực hiện được điều này, lại cần người cực kỳ có thiên phú!

"Tê ~~ thoải mái thật. Bác sĩ ơi, tôi có cảm giác toàn thân đều bắt đầu ấm lên rồi." Chung Chí Vinh từ từ nhắm hai mắt lại, thoải mái vô cùng, chỉ thiếu một chút là há miệng rên rỉ.

Trần Khánh đã sớm ngừng động tác trên tay, chuyển qua ngồi một bên quan sát Chung Chí Vinh, thấy tình hình như vậy, hắn cũng nhanh chóng rút ra toàn bộ ngân châm đang cắm trên người ông ấy.

"Mũi của chú đã thông chưa?" Trần Khánh hỏi.

Chung Chí Vinh mở hai mắt, lập tức giật mình, vừa rồi ông ấy vẫn một mực cảm thụ sự biến hóa trong thân thể, vậy mà một chốc lát đã quên đi tình trạng cái mũi của mình rồi.

Và hiện giờ, mũi ông ấy không chỉ thông thoáng, còn không có chút nước mũi nào, cảm giác gai gai ở cổ họng, chỉ cần nuốt một ngụm nước miếng cũng đau đã biến mất.

Móa ơi, vậy là ông ấy khỏi rồi sao?

"Không phải chứ? Bác sĩ, tôi khỏi bệnh rồi sao?" Chung Chí Vinh có chút không thể tin được, nhanh chóng hỏi lại.

Phải biết rằng, căn bệnh cảm mạo này đã tốn của ông ấy tới ba, năm ngày chữa trị, vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm, vì sao lần này bác sĩ chỉ châm vài cái đã khỏi rồi?

Chỉ vài phút thôi sao?

Chung Chí Vinh đưa mắt nhìn di động, từ lúc ông ấy bước vào cửa phòng, mới trôi qua chừng mười sáu phút.

Ai nha, để ông ấy gặp được thần y rồi nha!

"Còn chưa đâu, chú chỉ khỏi mỗi bệnh cảm mạo thôi, còn vấn đề tỳ thận dương hư vẫn chưa được giải quyết." Trần Khánh cười nói.

Hắn rất thích vẻ mặt kinh ngạc của người bệnh, nó đại biểu cho cảm giác thành tựu trong lòng hắn.

Tỳ thận dương hư?

Chung Chí Vinh không hiểu tình huống này là gì.

Không phải ông ấy chỉ mắc chút cảm mạo thôi sao?

Vì sao còn tỳ thận dương hư gì gì nữa chứ?

"Tỳ thận dương hư?"

"Đúng vậy, tại vì hàng năm chú đều công tác suốt đêm, buổi sáng mới đi ngủ, khiến cho thân thể không được rèn luyện, làm âm khí quá nặng, mà dương khí suy yếu. Chưa hết, ba bữa cơm không điều độ, ngũ tạng chẳng được tẩm bổ sinh sôi, dần dà lâu ngày, bên trong ngũ tạng lục phủ đã có chút hao tổn, nhưng vấn đề chủ yếu vẫn là tỳ thận dương hư."

"Tôi thừa nhận chuyện không rèn luyện này, nhưng mà sau khi tôi hoàn tất công việc, buổi sáng đều ngủ đủ tám tiếng, đâu có để thân thể phải chịu đựng cơn buồn ngủ, mệt mỏi quá đáng đâu. Các chuyên gia đều nói, một ngày ngủ đủ tám giờ là được mà."

"Chúng ta không nói chuyện về các chuyên gia vội. Cháu hỏi chú, sau khi ban ngày chú ngủ đủ tám tiếng, lúc đứng lên, có cảm giác như thế nào?"

"Ách... Không quá thoải mái, cứ có cảm giác không ngủ đủ, toàn thân hữu khí vô lực (uể oải, ỉu xìu)..."

"Không phải tình trạng như vậy rất đáng lo ngại sao? Không ngủ đủ, hữu khí vô lực… hết thảy những biểu hiện này đều là thân thể của chú đang muốn nói cho chú biết rằng, ngày đêm đảo ngược là không đúng. Nghĩa là sau khi thức đêm, không cần biết chú bổ sung bao nhiêu giác khác, cũng chẳng có tác dụng gì cả. Nói theo một cách khác, thời điểm mùa xuân, chú không đi gieo trồng, lại đợi cho đến mùa thu đã đói bụng rồi, chú mới đi giáp hạt, có ý nghĩa gì không?"

"Trồng trọt và thân thể giống nhau sao?"

"Chú thấy hai phương diện này khác biệt ở điểm nào? Thực vật, động vật đều tuân theo thiên địa pháp tắc, xuân sinh hạ trưởng, thu thu đông tàng [1]. Con người chúng ta cũng sinh tồn trên địa cầu này, còn được định nghĩa là động vật bậc cao, có thể không quan tâm tới thiên địa pháp tắc ư?"

[1] Mùa xuân sinh sôi, mùa hạ trưởng thành, mùa thu thu hoạch, mùa đông tích trữ.

"Thì hiện tại không phải đã có điều hòa nhiệt độ và khí ấm rồi ư? Mặc kệ các mùa biến hóa, chúng ta cũng không sợ mà."

"Vậy vì sao vừa tới thời điểm khí hậu biến hóa, chú lại nhiễm

bệnh?"

"Ách... Chính là chuyên gia nói..."

Bành!

Trần Khánh vỗ mạnh tay trên bàn, gắt lên: "Thân thể là của chú hay là của chuyên gia?"

Khi nói chuyện, hai tròng mắt của Trần Khánh lập tức gắt gao nhìn chằm chằm vào Chung Chí Vinh, trong ánh mắt hắn có phẫn nộ, cũng có bi ai, nhưng phần nhiều vẫn là bất đắc dĩ.

Hắn biết những lời Chung Chí Vinh vừa nói này, hoàn toàn không phải là lỗi của ông ấy.

Ở thời đại tin tức xã hội phát triển thịnh vượng này, tất cả mọi người đều có thể tiếp thu đến các nguồn tin tức vô cùng vô tận, chỉ là … năng lực phân biệt tin tức của con người lại có hạn.

Có một vài vị chuyên gia chiếm cứ địa vị chủ yếu trên chiến tuyến sức khỏe, tự nhiên sẽ mượn dùng internet tuyên truyền tri thức khỏe mạnh của bản thân ra bốn phía.

Cũng bởi vì trên đầu những vị chuyên gia này luôn gắn một đống danh hiệu vừa nhìn đã thấy cực kỳ lợi hại rồi, tựa như "Chuyên gia", "Giáo sư", "Chủ nhiệm", "Viện sĩ"… vân vân, khiến cho mỗi một lời bọn họ phát ngôn trên truyền thông, đều giống như một loại tư tưởng được chạm nổi, hung hăng đóng đinh vào trong đầu tất cả mọi người.

Thâm căn cố đế! (Ăn sâu bén rễ)

Chương 87 - Lực Lượng Của Tuyên Truyền!

Tựa như rất nhiều người xem bệnh, đều tình nguyện lựa chọn tin tưởng dụng cụ số liệu, cũng không nguyện ý tin tưởng cảm giác của chính mình.

Kể cả khi Chung Chí Vinh biết rõ sau khi bản thân thức suốt cả đêm, tới ban ngày ngủ bù căn bản không nhận được khôi phục, nhưng ông ấy cũng chưa bao giờ đi nghi ngờ xem rốt cuộc những lời chuyên gia nói có đúng hay không.

Đây chính là lực lượng của tuyên truyền!

Và điều làm Trần Khánh phẫn nộ chính là thứ này!

Có một vài người, ôm trong lòng sự vô tri về khoa học, nhưng lại nương theo danh tiếng thương hiệu để phổ cập những loại kiến thức nửa vời kia đến rộng rãi tất cả mọi người!

Không biết trong lúc ấy, đối phương đã hại bao nhiêu người!

Ngay tại lúc này, Trần Khánh thật sự muốn lên internet hô to một tiếng, 'Đề nghị các chuyên gia về sau đừng đưa ra bất cứ sáng kiến gì nữa, mấy người ngậm hết miệng lại cho tôi.'

Chung Chí Vinh bị một câu to tiếng của Trần Khánh làm có chút ngơ ngẩn.

Cũng không biết vì sao, rõ ràng đối phương là một người tuổi còn trẻ dám nổi giận ngay trước mặt ông ấy, mà trong lòng ông ấy không có chút phẫn nộ nào, ngược lại còn cảm nhận được sự quan tâm chân thành từ phía đối phương.

Điều này khiến Chung Chí Vinh lập tức có chút ngượng ngùng, ông ấy vội vàng lên tiếng giải thích: "Thực xin lỗi bác sĩ. Tôi… tôi không phải cố ý, thật sự. Tôi mười phần tin tưởng cậu, từ giờ trở đi, tôi chỉ nghe lời cậu mà thôi."

Vừa rồi, Trần Khánh chỉ châm mấy cái đã chữa khỏi bệnh cảm mạo cho ông ấy, dù Chung Chí Vinh có ngu muội hơn nữa, cũng có thể hiểu được Trần Khánh chính là bác sĩ tốt, có thể chữa khỏi bệnh cho mình.

So sánh với những chuyên gia kia, vị bác sĩ có thể giúp ông ấy giải quyết vấn đề trước mắt này, mới là người chân chính đáng để tin cậy.

Trần Khánh thấy Chung Chí Vinh vội vàng cúi đầu giải thích với mình, trong lòng cũng có chút băn khoăn.

Mặc kệ như thế nào, phát cáu với người bệnh vẫn là hắn không đúng. Là một bác sĩ, dù phẫn nộ, hắn cũng phải khống chế cảm xúc của bản thân: "Ngượng ngùng, vừa rồi, cháu hơi nặng lời, mong chú không để ý."

Chung Chí Vinh cười nói: "Có gì đâu mà, cậu nói như vậy là lo lắng cho tôi thôi. Tôi hiểu được, hiểu được."

Trần Khánh gật gật đầu: "Cháu nói rõ một chút thế này, loại bệnh trạng tỳ thận dương hư của chú, không thích hợp trị liệu bằng châm thứ, cần phải uống thuốc Đông y. Bây giờ cháu kê cho chú một đơn thuốc, chú mua về uống trước ba bộ, sau khi hết ba bộ, chú lại đến đây kiểm tra một lần. Nếu tình huống thuận lợi, hẳn là không bao lâu sau, cháu có thể giúp thân thể chú hồi phục trở lại, nhưng tại vì chú không thể thay đổi hoàn cảnh công tác, cho nên cứ cách một đoạn thời gian, chú lại phải tới đây kiểm tra một lần. Cháu dặn, chú tuyệt đối không thể kéo dài cho đến khi khí quan bắt đầu biến đổi khí chất do bệnh đâu, vậy sẽ cực kỳ phiền toái."

Chung Chí Vinh hỏi: "Cái gì gọi là khí quan bắt đầu biến đổi khí chất do bệnh?"

Trần Khánh giải thích: "Chính là bên trong cơ quan nội tạng xuất hiện dị vật hoặc tình trạng bất thường nào đó, ví dụ như kết sỏi hoặc là khối u… vân vân. Trước khi cơ quan nội tạng phát triển đến tình trạng khí chất biến đổi do bệnh, các loại dụng cụ trong bệnh viện sẽ không kiểm tra ra được, mà chờ đến khi các dụng cụ trong bệnh viện có thể điều tra ra, rất có khả năng căn bệnh ấy đã bị định nghĩa là thời kỳ cuối rồi. Và đến lúc ấy, không chỉ riêng cháu, mà thậm chí là rất nhiều bác sĩ trung y khác, gần như đều hết cách."

Lại nói, lúc trước Trần Khánh học tập ở đại học cũng không phải hoàn toàn không nhận được một chút chỗ tốt nào, ít nhất hắn cũng hiểu được một vài thuật ngữ tây y, cùng với điểm yếu của các loại dụng cụ y học.

Chung Chí Vinh biến sắc.

Khối u chính là bệnh ung thư ư?

Ông ấy tuyệt đối không thể kéo dài thành như vậy được.

Phải biết rằng, bên cạnh ông ấy cũng có một vài người bạn, tuổi còn trẻ, chừng bốn, năm mươi đã khuất núi cả rồi.

Có hai người trong đó, mắc bệnh ung thư.

Và cả đời này Chung Chí Vinh cũng không thể quên được dáng vẻ của bọn họ sau khi trị bệnh bằng hoá chất.

Ông ây tuyệt đối không hy vọng bản thân làm lụng vất vả cả đời người, lại có kết quả như vậy.

"Nhất định, nhất định, tôi cam đoan sẽ định kỳ đi tới kiểm tra lại." Chung Chí Vinh nói.

Trần Khánh cười cười, nhanh chóng đưa đơn thuốc đã viết xong cho ông ấy: "Đây, chú cầm đi giao tiền bốc thuốc nhé, nên phục dụng như thế nào cháu đều viết lên trên rồi."

"Cám ơn, cám ơn bác sĩ, tôi ra ngoài trước đây." Chung Chí Vinh mang theo tươi cười đầy mặt, nhanh chóng đi ra bên ngoài phòng mạch.

Sau khi ông ấy rời đi, lại có mấy người bệnh khác bước vào, và biểu cảm ban đầu của bọn họ cũng y hệt Chung Chí Vinh lúc trước.

Không quá tin tưởng Trần Khánh còn trẻ như vậy lại có thể khám được bệnh.

Nhưng sau khi Trần Khánh triển lãm thủ đoạn bắt mạch Thần Hồ Kỳ Kỹ, nói vô cùng tường tận về toàn bộ tình huống trong cơ thể bọn họ... người bệnh này không còn dám nghi ngờ hắn nữa.

Bởi vì Trần Khánh biết môn châm pháp Thiêu Sơn Hỏa này, mà đại đa số những người bệnh đi tới đều mắc phải hàn chứng, coi như tạo cơ hội cực lớn cho hắn thoải mái phát huy.

Hoàn cảnh này không chỉ khiến tốc độ trị liệu của hắn nhanh tới dị thường, còn giúp hiệu quả trị liệu thể hiện ra tốt đến quá đáng.

Ngắn ngủi không đến một giờ, Trần Khánh đã khám xong cho năm người bệnh.

Phải biết rằng, rất nhiều bác sĩ trung y chỉ bắt mạch thôi cũng mất hơn mười phút rồi.

Vậy mà Trần Khánh khám một giờ xong năm người bệnh, bình quân là mười hai phút xem xong cho một người, loại tốc độ này đã vượt qua rất nhiều vị bác sĩ trung y hành nghề hơn mười năm.

Ngay tại thời điểm đồng hồ chỉ ba giờ năm phút, rốt cục Vương Xuân Lam cũng vội vàng chạy đến.

"Ngượng ngùng quá Trần Khánh, tôi đến chậm vài phút..." Vương Xuân Lam đang thở hổn hển chống một tay lên khung cửa, mở miệng giải thích, bỗng nhiên gã thoáng nhìn về phía Trần Khánh đang châm kim cho người bệnh.

Rồi cũng không biết vì sao, đột ánh mắt của gã lập tức bị thủ pháp trên tay đối phương hấp dẫn.

Ngay sau đó, ánh mắt gã lập tức nhìn chằm chằm vào bàn tay phải đang niết châm của Trần Khánh, rồi quên cả lời bản thân đang định nói ra, trong lòng trực tiếp dấy lên một hồi rung động…

Thứ kia là... Thiêu Sơn Hỏa! ?

Chương 88 - Bệnh Này, Cháu Không Chữa Khỏi!

Nói thật, trên phương diện châm thứ, Vương Xuân Lam cũng không phải đặc biệt am hiểu, nhưng là một bác sĩ trung y đã hành nghề hơn hai mươi năm nay, gã không được ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy.

Lại nói, loại thủ pháp châm thứ Thiêu Sơn Hỏa này, không thua kém gì võ công tuyệt học trong các tiểu thuyết võ hiệp, người từng chứng kiến nó nhưng lại không biết sử dụng nó, nhiều không đếm hết!

Và Vương Xuân Lam cũng là một trong số đó!

Cỡ bảy, tám năm về trước, có một dạo, gã từng theo Triệu Ninh Quân tới vùng khác học tập, trong quá trình này, gã từng được trông thấy một vị danh y đại sư dùng tới thủ pháp này.

Tới lúc trở về, Vương Xuân Lam đã tự mình lặp đi lặp lại không ngừng luyện tập ngay tại nhà, cũng liên tục lật xem sách cổ, tìm hiểu chi tiết cặn kẽ, thậm chí về sau này, khi gã học được cách dùng internet, còn chuyên tâm tìm tòi hết thảy những tri thức liên quan tới Thiêu Sơn Hỏa từ trên mạng internet.

Chỉ có điều, Vương Xuân Lam cũng phải tự mình nhận thấy rằng, trình độ châm thứ của gã thật sự không được tốt lắm, cho nên gã căn bản không học nổi thủ pháp này, là làm cách nào cũng không thể học được môn châm pháp ấy.

Rơi vào đường cùng, gã chỉ có thể bỏ mặc chuyện học tập châm thứ, mà chuyển qua tiếp tục nghiên cứu Kinh Phương.

Dù bảy, tám năm đã trôi qua, nhưng Vương Xuân Lam vẫn có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra loại châm pháp mà Trần Khánh đang sử dụng, đúng là Thiêu Sơn Hỏa.

Không còn cách nào khác, gã quá quen thuộc với nó rồi!

Cũng vì quá quen thuộc, cho nên gã mới biết, muốn học được môn châm pháp Thiêu Sơn Hỏa này gian nan tới cỡ nào.

Nhưng những gì xảy ra trước mắt lại khiến gã hoàn toàn rơi vào khó hiểu. Bởi vì Trần Khánh kia chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, nhưng hắn lại học xong môn châm pháp này rồi?

Hơn nữa, trải qua Vương Xuân Lam cẩn thận quan sát, gã lại phát hiện, đối phương không chỉ đơn giản là học xong đâu, mà là thật sự hạ châm thấy được hiệu quả trị liệu.

Chuyện này quá mức khó tin rồi!

Phải biết rằng, gã đã luyện hơn một năm, nhưng chỉ mới dừng ở giai đoạn hiểu được bảy, tám phần cách thao tác mà thôi, nhưng vẫn không thể đạt tới hiệu quả trị liệu.

Đương nhiên, sở dĩ Vương Xuân Lam phải tốn thời gian lâu như vậy cũng chỉ học được một chút da lông, là vì thời đại của gã còn chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi tình hình tin tức bế tắc, không phát triển.

Nếu gã có thể giống Trần Khánh, chỉ cần lên mạng cũng tìm được video tham khảo, khẳng định gã chỉ mất chưa đầy một năm cũng có thể đạt tới trình độ hiện tại.

Lại nói, trên mạng tiện lợi là thật, nhưng về sau này, Vương Xuân Lam cũng từng học tập trên đó, và vẫn như cũ không thể học được.

Tình huống này nói lên điều gì?

Là trình độ của Vương Xuân Lam quá kém cỏi chăng?

Đương nhiên là không rồi. Bởi vì tuyệt đại đa số người học trung y, đều sẽ tham khảo những video kia, nhưng vì sao trong giới Trung Y hiện tại, lại chỉ có một số ít người biết sử dụng châm pháp Thiêu Sơn Hỏa đây?

Chỉ vì nó quá khó học mà thôi!

Kể cả khi có lão sư cầm tay chỉ việc, cũng có người không thể học được.

Đây là nguyên nhân vì sao muốn học trung y lại cần phải có ngộ tính.

Có một vài thứ, dù ngươi có cố gắng tới mức nào, nhưng tới cuối cùng, vẫn không thể nhìn thấy nó được. Trong khi những người có thể học được, dù bọn họ trả giá thời gian và công sức ít hơn ngươi, lại đi được tới đích.

Lúc này, Trần Khánh cũng không biết trong lòng Vương Xuân Lam đang vô cùng rung động, bởi vì hắn còn bận trị liệu cho một vị lão gia gia mắc lão hàn thối.

Tên khoa học của nó là bệnh viêm khớp mãn tính.

Nhưng ở bên trong trung y, nó chỉ được gọi bằng một chữ mà thôi, là "Tý" .

“Tý” có nghĩa là bị cản trở, không thông suốt.

Chứng tý cũng được chia ra làm rất nhiều loại, ví dụ như hành tý, thống tý, trứ tý, nhiệt tý.

Trong đó, ba loại trước có thể gộp chung lại thành hàn tý, từ đó mở rộng ra thành ba loại bệnh phong, hàn, thấp.

Nhiệt tý, tên cũng như ý nghĩa, là từ hỏa bên trong sáu dâm

gây nên.

Vị lão gia gia này mắc hành tý, cũng chính là phong gây nên đau khớp. Loại đau nhức này không dừng lại ở một vị trí cố định, thấy nhiều là ở các bộ phận như cổ tay, khuỷu tay, mắt cá chân, đầu gối… vân vân.

Và vị lão gia gia này đang bị đau đầu gối.

Tình thế trước mắt, dù Trần Khánh có môn châm pháp Thiêu Sơn Hỏa này, nhưng đối với loại bệnh thấp đã ăn sâu vào tận xương tủy này, hắn cũng không tìm được biện pháp nào hay.

Dù sao Thiêu Sơn Hỏa của hắn cũng mới đạt đến trung cấp, chỉ yêu cầu đơn giản nhất là châm hạ nhiệt, Trần Khánh cũng cần thi châm tới ba, bốn phút mới có thể làm được, tuyệt đối chưa đến trình độ như lão tiên sinh Quách Bạch Gia, sau khi Đắc Khí, chỉ làm một lần công phu đã trực tiếp khiến cho người bệnh cảm nhận được châm hạ nhiệt.

Còn nữa, châm thứ cũng có vị trí bệnh mà bản thân nó không đến được.

Sau khi rất nhiều hàn thấp xâm nhập đến khu vực cực sâu trong cơ thể người bệnh, bởi vậy châm thứ không thể đi tới vị trí phát sinh bệnh tật đó được.

Và đối với những trường hợp như vậy, bác sĩ chỉ có thể lựa chọn dùng tới đơn thuốc mà thôi.

Chỉ tiếc Trần Khánh không có kinh nghiệm liên quan tới trị liệu chứng tý, xét cả về tri thức dự trữ của bản thân hắn cũng tạm thời chưa tìm ra được phương án giải quyết nào.

Cho nên trước mắt, hắn chỉ có thể dùng Thiêu Sơn Hỏa giúp vị lão gia gia này giảm bớt một chút đau đớn.

Nhưng Lại Thành Lâm, vị gia gia đang được Trần Khánh trị liệu kia lại không nghĩ như vậy.

Từ sau khi ngân châm nọ chui vào cổ tay lão, lão bỗng cảm thấy cơn đau tại đầu gối đã trở nên đỡ hơn rồi.

Tuy lão cũng không hiểu vì sao đầu gối đau, lại cần phải châm ở cổ tay, nhưng chỉ cần làm vậy có hiệu quả, lão sẽ yên tâm làm theo mà chẳng cần quan tâm hay tìm hiểu về nguyên lý của nó.

"Ông cảm giác thế nào?" Trần Khánh vừa rút châm vừa nhẹ giọng hỏi.

Lại Thành Lâm giật giật đầu gối: "Hắc, không đau nữa rồi, chàng trai à, cháu thật là lợi hại!"

Trần Khánh cười nói, "Đại gia à, loại trạng thái này chỉ là tạm thời thôi, cũng tại trình độ của cháu có hạn, chỉ có thể giúp ông giảm bớt một chút đau đớn. Xin ông thứ lỗi, bệnh này cháu không chữa khỏi, nếu ông muốn trị tận gốc, hay là đi tìm một vị bác sĩ khác đi."

Chương 89 - Vấn Đề Này Rất Hiện Thực!

Lại Thành Lâm khoát tay: "Thế này là đủ lắm rồi. Bệnh này của ta đã kéo dài tới mấy chục năm, đã đi khám quá nhiều bác sĩ, lượng thuốc uống vào người phải chất lên thành núi, nhưng chưa một lần này cảm thấy thoải mái như hôm nay. Cháu là bác sĩ tốt, không gạt người. Nếu lần sau ta lại đau nữa, cháu tiếp tục giúp ta châm nhé."

Lại Thành Lâm thực giản dị. Ngay khi lão nghe được từ trong miệng Trần Khánh mấy từ “trình độ có hạn”, trong lòng lão đã biết, chàng trai trẻ trước mắt này tuyệt đối là một vị bác sĩ tốt chân chính.

Lại nói, lão đã mắc căn bệnh này tới vài chục năm, cũng xem qua ít nhất là hai, ba mươi vị bác sĩ rồi. Có tây y, có cả trung y, nhưng chưa từng gặp được một người nào chịu thừa nhận là bản thân không được. Bọn họ chỉ nói với lão rằng, căn bệnh của ông phải liên tục uống thuốc, không thể chữa khỏi được.

"Được, vậy lần sau khi ông đến cứ trực tiếp tới tìm cháu là được. Cháu tên là Trần Khánh!" Trần Khánh nói.

"Được rồi, ai yo, đi đường cũng cảm thấy hăng hái hơn rồi, hắc!" Lúc này, khi Lại Thành Lâm trở về, dáng vẻ của lão không còn giống như lúc trước tìm tới đây nữa. Lúc ấy, lão phải gắng sức chống đỡ thân thể mình, mà bước đi vẫn vô cùng gian nan, tới bây giờ, tựa như lão bỗng trẻ ra tới mười tuổi, bước chân cũng trở nên cực kỳ vững vàng.

Lão đi có chút chậm, bước chân cũng nhỏ hơn một nửa so với

người bình thường, tựa như đang vô cùng trân trọng một chút thời gian khỏe mạnh không dễ gì có được này.

Trần Khánh nhìn theo bóng dáng Lại Thành Lâm rời đi, lúc này mới phát hiện ra Vương Xuân Lam đã đứng ở cửa.

"Bác sĩ Vương, sao anh tới rồi lại không lên tiếng vậy?" Trần Khánh nhìn nhìn thời gian, lại nói: "Ây chà, lần này anh đến muộn mười phút rồi nha, sợ là một bữa cơm không đủ để bù đắp đâu."

Vương Xuân Lam trêu ghẹo: "Mãn Hán Toàn Tịch thế nào?"

(Mãn-Hán Toàn Tịch, còn được gọi là tiệc triều đình Hán-Thanh hay Đại tiệc hoàng gia Mãn-Hán tương truyền là một đại tiệc lớn kết hợp các món ăn đặc sắc của người Mãn và người Hán, được bắt nguồn từ triều đình của nhà Thanh và ban đầu là một bữa tiệc mừng sinh nhật 66 tuổi của Hoàng đế Khang Hy.)

Trần Khánh cười nói: "Chỉ sợ anh không chi nổi thôi, còn tôi thế nào cũng được."

Vương Xuân Lam đi đến phía trước bàn công tác, cầm lấy sổ khám bệnh mà Trần Khánh vừa viết lên, hơi có vẻ tự giễu nói: "Đúng vậy, chúng ta cũng chỉ có thể lăn lộn cho qua ngày trong cuộc đời của một kẻ ăn không đủ no nhưng không tới nỗi đói chết mà thôi. Ai bảo lúc trước tôi lại lựa chọn trung y chứ?"

Trần Khánh vừa thu thập hộp châm, vừa nói đùa: "Sao nào? Bác sĩ Vương đang hối hận vì trước kia mình không học tây y ư?"

Vương Xuân Lam nhếch miệng nói: "Có đôi khi nhìn thấy bạn bè của mình đứng tên tới vài gian phòng ở, hàng năm đều ra nước ngoài du lịch, con cái trong nhà muốn học cái gì thì học cái đó, muốn mua cái gì thì mua cái đó, hoặc ít hoặc nhiều trong lòng vẫn có chút hâm mộ. Nhưng mà thôi, con người đều có mệnh số cả rồi, có lẽ nếu trước kia tôi theo học tây y, rất có khả năng đến tận bây

giờ cũng chỉ là một người làm công thôi."

Nói đến này, ánh mắt Vương Xuân Lam đang quan sát sổ khám bệnh chợt lóe lên hai cái, gã lại lập tức mở miệng nói: "Sách sách sách, Trần Khánh, cậu nói xem có phải lão thiên gia đã quá mức thiên vị hay không? Nếu không vì sao cùng là người nhiệt tình yêu thương trung y, nhưng muốn học tập cùng một loại kỹ năng, lại có khác biệt lớn như vậy chứ?"

"Có vài người, dùng tới hai mươi mấy năm thời gian, nhưng chỉ vẻn vẹn là học Kinh Phương, cũng đau tới vỡ đầu, mà người khác thì sao chứ? Chỉ có mười mấy năm công phu, nhưng không chỉ trình độ Kinh Phương không kém ai, ngay cả loại bổ tả châm pháp đỉnh cấp như Thiêu Sơn Hỏa cũng am hiểu. Cậu nói xem có đáng giận hay không?"

Nói xong, Vương Xuân Lam chăm chú nhìn Trần Khánh, vẻ mặt đầy rẫy tâm tư phức tạp, nửa hâm mộ nửa ghen tỵ lại xen lẫn một chút oán hận không sao nói rõ ra được...

Ách...

Trần Khánh nhìn thấy vẻ mặt này của Vương Xuân Lam, cũng không biết nên nói cái gì.

"Cái kia... Bác sĩ Vương, hay là chúng ta tiếp tục tán gẫu chuyện ăn cơm đi." Trần Khánh vụng về chuyển hướng đề tài.

Vương Xuân Lam buông cuốn sổ khám bệnh xuống, đột nhiên trịnh trọng nói: "Dạy tôi đi."

"A?" Trần Khánh không hiểu ý tứ của đối phương.

Vương Xuân Lam lại nói tiếp: "Chỉ cần cậu dạy tôi Thiêu Sơn Hỏa, bao nhiêu học phí tôi cũng chi."

Hóa ra chỉ là chuyện này thôi sao?

Trần Khánh cười cười.

Nói thật, hắn không cảm thấy học được Thiêu Sơn Hỏa thì nhất định phải cất giấu nó đi, nếu có người nguyện ý học, lại còn là đồng nghiệp của mình, đương nhiên hắn sẽ nhiệt tình dạy bảo.

Nói cho cùng, nếu y thuật của các bác sĩ trong Hán Y Đường đều lợi hại, thì với toàn bộ Hán Y Đường cũng có chỗ tốt rất lớn.

Trần Khánh khoát tay: "Học phí coi như xong, tôi dạy!"

Sắc mặt Vương Xuân Lam trở nên vô cùng vui vẻ, gã thật sự không ngờ Trần Khánh lại nhận lời sảng khoái như vậy.

Kia chính là Thiêu Sơn Hỏa đó!

Phải biết rằng, chỉ sợ nhìn khắp cả giới Trung Y hiện tại, cũng không quá một trăm bác sĩ trung y am hiểu Thiêu Sơn Hỏa.

Nghĩa là chỉ cần học xong môn châm pháp này, thì tới bất cứ một trung y viện nào thuộc các phủ trên Cửu Châu, cũng đủ trình độ để đảm nhiệm chức vị chủ nhiệm châm cứu khoa.

Và tiền lương khởi điểm ít nhất cũng là hai vạn!

Nói cách khác, môn châm pháp này có khả năng mang đến danh lợi, mà không phải một người bình thường có thể tưởng tượng được!

Trần Khánh hào phóng như thế, ngược lại đã khiến cho Vương Xuân Lam có chút do dự.

"Cậu không sợ sau khi tôi học được sẽ đi ăn máng khác sao?" Vương Xuân Lam hỏi ngược lại.

Vấn đề này rất hiện thực!

Hiện giờ chính là thời đại kinh tế xã hội, làm gì cũng phải cần

tiền.

Tuy Hán Y Đường chi tiền lương cho bác sĩ không thấp hơn các bệnh viện lớn khác, nhưng cũng chẳng cao được tới đâu, lại không trích phần trăm cho thuốc men và dụng cụ chữa bệnh, gần như tiền lương mọi người nhận được hàng tháng đều là một con số cố định.

Và sự khác biệt của mỗi người, chỉ được thể hiện trên thước đo chấm điểm bình xét mỗi cuối năm, lúc ấy sẽ biết lượt người chữa bệnh và hiệu quả trị liệu của mỗi bác sĩ, từ đó phát thêm một chút tiền thưởng cho mọi người.

Không hơn.

Cho nên, những bác sĩ trung y công tác ở Hán Y Đường này, ấm no có thể, nhưng muốn phát tài, thì không được rồi.

Dù sao ngay cả ông chủ Trần Tùng này, cũng làm việc hơn hai mươi năm, khó khăn lắm mới mua được cho Trần Khánh một căn nhà, hơn nữa có một phần tiền bên trong còn do ma ma Đường Du Du của hắn chi ra .

Chương 90 - Vậy Từ Hôm Nay Trở Đi, Cậu Chính Là Sư Phụ Của Tôi!!!

Nếu Vương Xuân Lam học được Thiêu Sơn Hỏa, gã hoàn toàn có thể nhận lời mời tới trung y viện cỡ lớn thuộc các phủ, kể cả không được làm chủ nhiệm, thì đãi ngộ phó chủ nhiệm cũng cao hơn Hán Y Đường rất nhiều.

Trừ chuyện này ra, còn có quan hệ nhân mạch, một bác sĩ trung y am hiểu Thiêu Sơn Hỏa, có thể chữa trị không ít bệnh, đến lúc đó, chẳng cần phải làm gì, những người có tiền, có quyền cũng tự tìm tới tận cửa cầu chữa bệnh.

Người có tiền, có nhân mạch, từ đó sẽ đạt được địa vị.

Đến lúc ấy, chẳng phải nhân sinh đã bước lên đỉnh "Thành công" rồi sao!

Đổi lại là bất cứ ai khác, chỉ sợ 90% bọn họ đều sẽ cẩn thận cân nhắc về chuyện này.

Suy cho cùng, đây mới là giá trị quan chủ lưu của thời đại!

Trần Khánh nghe được vấn đề của Vương Xuân Lam, chỉ cười khẽ hai tiếng, nói: "Bác sĩ Vương, có đọc cuốn《 Bị Cấp Thiên Kim Yếu Phương 》[1] không?"

Vương Xuân Lam sửng sốt, gã không rõ vì sao Trần Khánh lại hỏi vấn đề này: "Đương nhiên rồi, đó là tác phẩm để đời do Tôn Tư Mạc biên soạn."

Trần Khánh cười nói: "Cuốn thứ nhất 《 Đại Y Tinh Thành 》 của 《 Bị Cấp Thiên Kim Yếu Phương 》 có nói: người thầy thuốc cần phải có một trái tim từ bi và muốn tự mình cống hiến để chữa khỏi bệnh cho bệnh nhân. Nếu có người bệnh đến xin chữa trị, không nên hỏi người ta sang hay hèn, giàu hay nghèo, già hay trẻ, đẹp hay xấu, người thân hay kẻ thù, người Hán hay người dân tộc thiểu số, người trí tuệ hay kẻ ngu dốt. Người thầy thuốc sẽ xem tất cả đều bình đẳng, coi họ như những người thân thiết nhất, lại không chút do dự ngó trước ngó sau, tính suy lành dữ, lo lắng cho an nguy của bản thân và người nhà trước khi bắt tay vào chữa trị..."

"Tôi vẫn còn nhớ, từ thời tôi còn nhỏ, lúc ấy, Triệu gia gia cõng tôi đi đường, ông ấy nói, chờ sau khi tôi đọc làu làu những dòng chữ này, mới có thể dạy trung y cho tôi. Tôi vẫn một mực nhớ mãi đến tận bây giờ, muốn quên cũng không thể quên được. Bác sĩ Vương à, hẳn là anh không quên chúng chứ?"

Vương Xuân Lam ha hả cười: "Trí nhớ của tôi không có tốt như cậu, chỉ nhớ rõ một câu phía trước thôi."

Trần Khánh gật gật đầu: "Vậy cũng được rồi, chỉ cần anh còn nhớ rõ, thì anh muốn đi nơi nào cũng không sao cả. Tôi còn nhớ trước kia ba ba tôi từng nói, bác sĩ trong Hán Y Đường có thể đi đi về về tự do, nếu các anh tìm được chỗ nào tốt hơn để tới, trong lòng ông ấy cũng vô cùng hoan nghênh. Nếu bác sĩ Vương học được Thiêu Sơn Hỏa, dù anh có tới bệnh viện khác cũng đều là trị bệnh cứu người, thậm chí làm như vậy, còn có thể giúp anh cải thiện một chút điều kiện sinh hoạt. Coi như là nhất cử lưỡng tiện, tôi có lý do gì để ngăn cản anh đâu?"

Chuyện này...

Vương Xuân Lam càng nghe càng cảm thấy ngượng ngùng!

Không hổ là hai cha con, cái nhìn toàn cục đều rộng lớn như

nhau.

Một người thì cô y tá đã chuyển đi rồi vẫn một mực tặng quà mừng cưới, một người rõ ràng chạm mặt với nhân viên đã nói thẳng là bản thân muốn đi ăn máng khác, vẫn quyết định dạy tuyệt học châm thứ cho người ta.

"Ai, hai người đúng là cha con mà, thật sự là nhân cách hút người tới gắt gao!" Vương Xuân Lam im lặng thật lâu sau, mới chậm rãi phun ra những lời này.

Kỳ thật vừa rồi gã nói muốn đi ăn máng khác, chỉ là thử mà thôi.

Hiện giờ gã đã sắp năm mươi rồi, dù học xong Thiêu Sơn Hỏa, chỉ sợ cũng quá năm mươi.

Tới tầm tuổi như thế này, lại thay đổi một hoàn cảnh sinh tồn khác, lại phải thành lập vòng luẩn quẩn nhân mạch khác, nói thật, chỉ nghĩ thôi cũng thấy quá mệt mỏi rồi.

Thêm nữa, tính tình của gã lại có chút an phận, lại rất không thích tham gia vào văn phòng chính trị.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao gã vừa vào Hán Y Đường một cái là làm tới một, hai chục năm không thuyên chuyển đi đâu.

Đúng là Hán Y Đường này thật nhỏ bé, nhưng nhỏ bé lại có ưu thế của nhỏ bé, chính là nhân viên không phức tạp, chính là cả đám bác sĩ bọn họ đều không có xung đột về lợi ích, nhiệm vụ hàng đầu mỗi ngày chỉ có một, đó là xem bệnh cho người.

Không cần họp hành, không cần báo cáo, không cần đối phó với đợt kiểm tra đột xuất, không cần đau đầu suy nghĩ nên tìm biện pháp nào để kiếm được nhiều tiền hơn... Nói chung là không có những chuyện linh tinh vụn vặt.

Và chính bầu không khí đơn giản này đã hấp dẫn Vương Xuân Lam.

Thế cho nên lúc trước từng có một người bạn muốn trả gã tiền lương gấp đôi Hán Y Đường, còn hứa hẹn sẽ trích phần trăm y dược, nhưng gã đều không đi.

"Ha hả, bác sĩ Vương, không chậm trễ anh tọa chẩn nữa, chờ khi nào anh rảnh, cứ tới tìm tôi, bất cứ lúc nào cũng được, bình thường khi tôi không có việc gì đều ngồi trong văn phòng." Trần Khánh nói.

"Được, vậy từ hôm nay trở đi, cậu chính là sư phụ của tôi." Vương Xuân Lam cười nói.

"Đừng, anh ít hơn ba ba của tôi có bao nhiêu tuổi đâu, cái từ sư phụ này, tôi không gánh vác nổi đâu. Trước kia gọi như thế nào, về sau anh cứ gọi như thế ấy, bằng không nếu bị ba ba của tôi nghe được, kiểu gì ông ấy cũng mắng tôi không hiểu lễ tiết." Trần Khánh lập tức xin thôi.

"Vậy không được rồi. Thứ mà tôi học chính là tuyệt hoạt. Nếu ở thời trước, muốn học được còn phải dập đầu bái sư, làm việc vặt ba năm mới đủ tư cách đó." Vương Xuân Lam trêu ghẹo.

"Anh đang chửi kháy tôi đó hả? Thôi mà, một bữa cơm, một bữa cơm là được rồi." Trần Khánh dở khóc dở cười.

Nếu về sau, mỗi khi Vương Xuân Lam nhìn thấy hắn ở Hán Y Đường lại gọi một tiếng sư phụ, rồi bị ba ba của hắn nghe được, phỏng chừng ông ấy sẽ rút gậy gộc thăm hỏi cái mông của hắn một hồi.

Lại nói, đúng là “học vô lão thiếu, đạt giả vi tiên [2]”, nhưng chỉ quan trọng là thái độ ra sao thôi, còn cách xưng hô chẳng có quy định nào cứng nhắc cả.

[2] : học hành không phân chia già trẻ, ai hiểu được trước thì đứng trước.

Còn nữa, nếu bảo Trần Khánh thật sự khiến cho một người bề trên suýt chút nữa thì hơn hắn tới hai giáp tuổi gọi hắn một tiếng sư phụ, ngay bản thân hắn cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Chương 91 - Tâm Ma!!!

"Ha ha ha, được, vậy chờ tới cuối tuần này, chúng ta tới Mặc Đường ăn một bữa đi, coi như tiệc bái sư..."

Vương Xuân Lam còn chưa nói xong, Trần Khánh đã chạy mất tăm mất tích.

Hắn thật sự có chút không chịu nổi loại thái độ này của Vương Xuân Lam.

"Nhóc con này... Ha ha ha." Vương Xuân Lam cười to.

Trần Khánh đi rồi, Vương Xuân Lam tiếp quản phòng mạch, sau khi gã khám bệnh cho chừng tám, chín người, rất nhanh đã đến giờ tan tầm.

Khi Vương Xuân Lam vừa thu dọn đồ đạc xong xuôi, chuẩn bị rời khỏi phòng mạch, lại vừa vặn đụng phải Tiếu Khải vừa bước ra.

Tiếu Khải vừa thấy Vương Xuân Lam, lập tức chen người tới: "Bác sĩ Vương, không phải giữa trưa nay anh để Trần Khánh trực ban thay sao?"

Vương Xuân Lam cười nói: "Đúng thì đã làm sao? Tại lâm thời tôi có việc gấp, mà người không có ca trực ban còn ở trong đường cũng chỉ có một mình Trần Khánh mà thôi."

Tiếu Khải cười khẩy nói: "Hắc, cậu ta thì xem được mấy người?"

Vương Xuân Lam nhìn vẻ mặt Tiếu Khải, lập tức có chút không vui, nói: "Làm sao? Dường như cậu không quá hy vọng cậu ấy xem

được bệnh?"

Tiếu Khải cười nói: "Thì với trình độ của cậu ta, tôi không tin nhiều người trong thiên hạ đến đây như vậy, mà tất cả người bệnh cậu ta gặp được đều nằm trong những trường hợp cậu ra có thể tìm được phương pháp chữa trị. Anh mau nói cho tôi nghe một chút đi, rốt cuộc cậu ta tọa chẩn ở phòng khám bệnh số 3, đã xem được bệnh cho mấy người rồi? Ở thời điểm tôi tới, đã nhìn thấy có bốn, năm người xếp hàng ở bên ngoài đó, trong số bọn họ còn có một bệnh nhân bàn chân không lưu loát kìa."

Vương Xuân Lam nhìn thấy dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa của Tiếu Khải kia, hai chữ 'chán ghét' lập tức hằn lên trên mặt. Gã không khỏi sẵng giọng quát: "Tiếu Khải, đừng tưởng rằng cậu học được cái gì mà Viên Cửu Châm kia thì lập tức đắc sắt [1], cho rằng bản thân mạnh hơn nhiều người khác. Nếu thực sự đưa ra so sánh trên phương diện châm thứ, thì cậu tuyệt đối kém hơn Trần Khánh người ta."

Nói xong, Vương Xuân Lam đã nghiêng người lướt qua, để lại cho Tiếu Khải một cái bóng lưng.

Tình huống gì đây?

Tiếu Khải đứng sững sờ tại chỗ, sau đó, lại có chút thẹn quá thành giận!

Đây là lần đầu tiên Vương Xuân Lam dùng thái độ kém như vậy để đáp trả lại gã.

Nhưng chuyện khiến gã tức giận lại không phải thái độ của Vương Xuân Lam, mà là Vương Xuân Lam kia lại nói, nếu so về châm thứ, gã tuyệt đối kém hơn Trần Khánh kia???

Thành tựu châm thứ của ta không bằng Trần Khánh?

Thành tựu châm thứ của ta không bằng Trần Khánh?

...

Sáng sớm hôm sau, Tiếu Khải mang theo gương mặt ủ rũ đi tới Hán Y Đường, đôi mắt cá chết kia giống như đang nói cho mọi người biết, ngày hôm qua gã vừa thao thức suốt đêm.

Nếu hỏi vì sao gã lại thao thức suốt đêm ư? Câu trả lời rất đơn giản, là tâm ma!

Câu chuyện này bắt đầu từ ngày hôm qua sau khi Vương Xuân Lam nói với gã rằng thành tựu châm thứ của Trần Khánh mạnh hơn gã…

Nói thật, ban đầu Tiếu Khải không tin câu nói vớ vẩn ấy đâu, về sau tự tin của gã chuyển hóa thành tâm lý khinh thường, nhưng tới cuối cùng, không hiểu vì sao tâm lý khinh thường nọ lại biến thành tự mình hoài nghi chính mình rồi???

Lại nói, vốn chỉ số thông minh của gã không thấp, nếu không, gã đâu thể học châm thứ tốt như vậy, chẳng qua trên tính cách có chút khuyết điểm, thích để tâm vào chuyện vụn vặt mà thôi…

Có thể thấy được một chút thông qua tình huống vừa rồi, rõ ràng Vương Xuân Lam chỉ nói đúng một câu, lại có thể làm cho gã cả đêm không ngủ.

Nói thật, đến tận bây giờ, Tiếu Khải vẫn nghĩ mãi mà không rõ, rút cuộc Vương Xuân Lam nói những lời này có ý tứ gì?

Rõ ràng Trần Khánh kia mới đi làm được vài ngày mà?

Hắn đã học được châm thứ chưa?

Mà kể cả học được rồi thì hắn dựa vào cái gì để mạnh hơn gã?

Nhưng mà… Vương Xuân Lam kia đã sắp đầu hai thứ tóc đến nơi rồi, đối phương có cần thiết phải tùy tùy tiện tiện nói mấy lời

dối trá mà chỉ khẽ khàng bóc tách một chút thôi cũng vạch trần được toàn bộ sự thật hay không?

Không được, gã nhất định phải làm cho rõ chuyện này!

"Yêu, Tiếu Khải, sao hôm nay cậu đến sớm vậy, sáng nay có ca trực sao?" Dịch Đại Bưu cười nói.

Dịch Đại Bưu, người cũng như tên, dáng dấp rất khôi ngô.

Nhưng đối phương lại có một đặc điểm vô cùng nổi bật, đó là âm thanh nói chuyện đặc biệt bén nhọn. Đặc điểm này đã hình thành nên hai thái cực tương phản cực lớn với dáng người thô lỗ của đối phương.

"Nhàn rỗi không có việc gì làm nên tôi đến văn phòng ngồi chơi." Tiếu Khải nói.

Dịch Đại Bưu nháy mắt ra hiệu nói: "Có phải bị thúc giục hôn nhân nên tức giận hay không? Tôi thấy hai mắt cậu đã biến thành màu đen, điển hình cho tình trạng ngủ không ngon giấc. Mà cậu cũng thật là… đã hơn ba mươi còn không kết hôn, đổi lại là ba mẹ nhà ai cũng muốn thúc giục cậu đó. Thế cô bé đã ra mắt hồi trước đâu, không thành sao?"

"..." Tiếu Khải nhướng mày, nhưng không trả lời vấn đề của Dịch Đại Bưu, chỉ im lặng đưa mắt nhìn bảng phân công ca trực.

"Trần Khánh đâu? Hôm nay cậu ta không tọa chẩn ư?" Đột nhiên Tiếu Khải hỏi một câu.

"Phòng mạch số bốn vốn chia cho Sở Diêu Quyền và Lương Giác Văn tọa chẩn. Hai người ấy đã cố định thay phiên buổi sáng buổi chiều rồi, hiện tại có thêm một cậu Trần Khánh, khẳng định là bọn họ phải tiến hành cân đối nội bộ. Bởi vậy, tạm thời trên bảng phân công ca trực không có tên của Trần Khánh. Nếu cậu muốn tìm cậu ấy thì cứ trực tiếp đến phòng mạch số bốn nhìn

xem. Nói không chừng, buổi sáng nay cậu ấy có mặt ở đó đó." Dịch Đại Bưu nói.

Tiếu Khải nghe vậy, lập tức xoay người muốn tới phòng mạch nhìn một cái.

Dịch Đại Bưu vội vàng gọi gã lại: "Cậu tìm Trần Khánh để làm gì?"

"Gặp mặt một chút thôi mà." Tiếu Khải nói.

"Cắt, bớt nói mấy lời vô nghĩa đó đi. Từ sau khi Trần Khánh đến Hán Y Đường, cả ngày nhóc con nhà cậu đều bày ra cái mặt thối, thực sự cho rằng chúng ta không biết ư?" Dịch Đại Bưu nói.

"Tôi có vậy sao?" Tiếu Khải đen mặt.

"Nhiều lời vô nghĩa. Cậu đúng là một tên mông cổ nhân [2]."

Con gái của Dịch Đại Bưu thường xuyên lướt mạng, cho nên gã cũng đi theo học được một chút từ ngữ trên internet: "Tôi nói này, có phải cậu có bệnh hay không? Tốt xấu gì Trần sư cũng là ông chủ của Hán Y Đường, thế mà cậu cả ngày trưng ra bộ mặt thối ấy với con trai của người ta, dù tính tình của ông ấy có tốt tới mức nào, cũng sẽ che chở cho con trai nhà mình chứ? Đừng ỷ vào một chút trình độ hay chực vị của bản thân mà không coi ai ra gì. Hơn nữa, ít nhiều Trần Khánh cũng từng theo học Triệu lão, nói không chừng về sau, cậu ấy sẽ mạnh hơn cậu đó."

Chương 92 - Đến Chết Vẫn Còn Ngoan Cố!

Lại là những lời này!

Tiếu Khải càng nghe càng đen mặt!

Vì sao một đám đều cho rằng Trần Khánh mạnh hơn hắn?

"Tôi không tin." Tiếu Khải quát khẽ.

Dịch Đại Bưu trưng ra vẻ mặt không sao cả, nói: "Không tin thì không tin thôi, nhưng tôi nói cho cậu biết này, lúc trước cậu ỷ vào chính mình có bản lĩnh, muốn vào biên chế bệnh viện, cuối cùng bị người xa lánh ngay cả trực ban cũng không được lên, là Trần sư tiếp nhận cậu lần thứ hai. Cho nên tôi khuyên cậu một câu, một lần hai lần còn được, không có chuyện mãi mãi như vậy đâu. Cậu nên biết điểm dừng là chỗ nào, nếu không chờ đến lúc đó đừng trách không một ai chịu ra mặt nói chuyện thay cậu."

Lại nói lúc trước, thời Tiếu Khải còn trẻ, cũng vì câu chuyện yêu đương mà nên cơ sự.

Số là nhà gái bên kia cảm thấy tuy gã là bác sĩ thật, nhưng ngay cả một suất biên chế cũng không có, công tác quá mức bấp bênh, mới muốn gã thi biên chế, lấy đó làm bàn đạp tiếp tục phát triển sự nghiệp.

Tiếu Khải cũng không chịu thua kém, gã chỉ dùng một năm thời gian đã thi đậu biên chế.

Nhưng thằng nhãi con này thực sự là… cách cư xử không ra thể thống gì hết.

Sau khi Tiếu Khải thi đậu, gã chẳng hề thông báo cho Trần Tùng một câu nào, đợi cho đến lúc bệnh viện bên kia thông báo đi làm, gã mới đơn giản nói với Trần Tùng là bản thân muốn từ chức, rồi trực tiếp đi luôn.

Sau này, nghe nói bởi vì gã và đồng nghiệp có mâu thuẫn gì đó, ở chung không hòa hợp, lại đắc tội với vài vị lãnh đạo bệnh viện, kết quả là người ta mặc kệ gã đi làm, nhưng không cho một cơ hội tọa chẩn nào hết.

Nói tỉ mỉ hơn một chút là thế này, biên chế thì có, nhưng hàng tháng chỉ có thể nhận được tiền lương cơ bản, còn tiền kiểm tra đánh giá kết quả công tác, bởi vì gã có được tọa chẩn đâu mà có, đương nhiên sẽ chẳng được phát một xu nào.

Sau khi nhà gái bên kia biết được chuyện này, bọn họ cho rằng Tiếu Khải quá kém cỏi, khẳng định là không đủ bản lĩnh để lăn lộn ra thành tựu ở đơn vị nhà nước đâu, vì thế đưa ra lời chia tay.

Đoạn thời gian ấy là lúc Tiếu Khải phiền muộn nhất, mãi cho đến khi Trần Tùng biết được chuyện này, ông ấy lại là người chủ động gọi điện thoại, mời gã tiếp tục đến Hán Y Đường đi làm.

Từ đó, tình trạng của gã mới chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, tới sau này, cũng nói chuyện yêu đương với cô bạn gái thứ hai.

Nhưng mà cũng chia tay rồi!

Có thể nói, Trần Tùng thực sự có ân với Tiếu Khải.

Những người khác của Hán Y Đường đều biết rõ chuyện này.

Vậy mà… qua một hồi tai học, thằng nhóc này lại vẫn giữ nguyên chỉ số EQ thấp đến thái quá của mình, chẳng rút được một chút kinh nghiệm nào hết, có đôi khi, gã còn hếch cái mũi lên, bày ra tư thế biểu hiện ta đây y thuật cao minh, Hán Y Đường không thể không có gã.

Nhưng tình huống thực tế cũng đúng như vậy thật.

Hán Y Đường có tổng cộng mười mấy bác sĩ, và ngoại trừ Tiếu Khải là hơn ba mươi tuổi, cũng như không tính Triệu Ninh Quân, thì gần như những người khác đều bồi hồi bên vạch năm mươi.

Nếu Hán Y Đường không nhận được một chút huyết dịch mới mẻ, thì sợ rằng trong quá trình phát triển sau này, chỗ dựa lớn nhất của Hán Y Đường chính là Tiếu Khải.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiếu Khải kiêu ngạo như vậy.

Trên thực tế, các sĩ khác cũng hiểu được vấn đề này, cho nên nếu Tiếu Khải không có quá đáng, gần như bọn họ đều nhường nhịn gã.

Nhưng mà thằng nhóc này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần vi phạm, đương nhiên đám người Dịch Đại Bưu cũng có chút chướng mắt với đối phương.

"Tôi không có quên..." Thấy người ta nhắc lại chuyện cũ, thái độ của Tiếu Khải đã dịu xuống không ít.

Đúng là như vậy, gã vẫn một mực khắc ghi ân tình của Trần Tùng vào trong lòng, cho nên, kể cả mấy năm nay, ở Hán Y Đường này, gã chính là người khám được cho nhiều bệnh nhân nhất, lượng người bệnh được chữa khỏi cũng gần với Triệu Ninh Quân nhất, nhưng gã chưa bao giờ chủ động đưa ra yêu cầu tăng tiền lương.

Thậm chí ở ba năm trước đây, bởi vì Hán Y Đường có một bác sĩ làm giả chứng chỉ tư cách hành nghề y, làm hại Hán Y Đường bị đóng cửa ngừng hoạt động một tháng, phạt tiền hai mươi ba vạn.

Gã cũng chủ động bỏ qua tiền thưởng năm ấy, cùng Hán Y Đường chung tay vượt qua cửa ải khó khăn.

Gã hiểu rất rõ, nếu không phải năm đó Trần Tùng vươn tay ra kéo mình một cái, thì dưới tình huống cả sự nghiệp lẫn tình cảm đều cùng lúc sụp đổ như vậy, chỉ sợ ngay cả dũng khí sống sót, gã cũng không có.

Nhưng mà Trần Tùng là Trần Tùng, Trần Khánh là Trần Khánh.

Hai người không thể nói nhập làm một được.

"Không quên là tốt rồi. Nói thật, tôi rất tò mò, vì sao cậu luôn cắn chặt không tha Trần Khánh vậy? Rốt cuộc cậu ấy đã trêu chọc cậu như thế nào?" Dịch Đại Bưu hỏi.

Tiếu Khải nói không nên lời.

Chẳng lẽ bảo gã phải nói rằng, tại vì gã hoài nghi nguyên nhân do Trần Khánh quá soái, mới khiến bạn gái của gã di tình biệt luyến [1], sau đó bỏ rơi gã rồi???

[1] : chuyển dời tình cảm của mình tới một người khác, đang yêu người này lại chuyển qua lưu luyến người khác.

Tới lúc đó, kẻ mất mặt không phải là Trần Khánh kia, mà chính là gã rồi!

Tuy Tiếu Khải đã hơn ba mươi tuổi, nhưng gã vẫn còn sĩ diện lắm.

"Anh đừng hỏi, có hỏi tôi cũng không nói đâu." Tiếu Khải nói.

Đúng là đến chết vẫn còn ngoan cố!

Dịch Đại Bưu hoàn toàn phục Tiếu Khải luôn rồi.

Gã đường đường là một vị đại lão gia [2], thế mà một chút độ lượng cũng không có.

"Vậy hiện tại cậu đi tìm Trần Khánh để làm gì? Là cố ý bới

móc mấy chuyện vụn vặt, rồi lấy đó để phê bình, đả kích người ta ư?" Dịch Đại Bưu hỏi.

À loại chuyện này thì có thể nói được rồi, vừa lúc cũng kéo được một nhân chứng cùng đi theo.

Tiếu Khải nói: "Ngày hôm qua, Vương Xuân Lam nói với tôi rằng, trình độ châm thứ của Trần Khánh giỏi hơn tôi. Tôi không tin, cho nên hôm nay nếu cậu ta tọa chẩn, tôi nhất định phải đi xem rốt cuộc trình độ châm thứ của cậu ta đã đến cấp bậc nào rồi."

Ai nha?

Dịch Đại Bưu lập tức bày ra vẻ mặt muốn xem náo nhiệt.

"Vương Xuân Lam nói vậy thật sao? Nhưng mà anh ấy vốn không phải loại người thích nói vớ vẩn đâu. Sách sách sách, trình độ châm thứ mạnh hơn cậu sao? Có ý tứ nha, tốt xấu gì cậu cũng học xong Viên Cửu Châm rồi. Tuy trình độ vẫn kém sư phụ, nhưng trong cùng thế hệ, tôi chưa từng thấy một bác sĩ trung y nào có trình độ châm thứ sánh ngang với cậu đâu. Hình như Trần Khánh còn nhỏ hơn cậu chừng bảy, tám tuổi thì phải, dù từ nhỏ cậu ấy đã đi theo Triệu lão luyện châm thứ, cũng không nhất định có thể mạnh hơn cậu được. Hơn nữa, Triệu lão vốn không quá am hiểu châm thứ, mà tôi cũng chưa từng thấy Triệu lão dạy Trần Khánh châm thứ cơ, kỳ quái... Đi nào, tôi cũng qua đó xem một chút."

Chương 93 - Bệnh Nghề Nghiệp!

Chính là nơi này!

Lý Lỗi mặc một bộ thường phục đứng ở phía đối diện, ngẩng đầu nhìn nhìn bảng hiệu được treo ngoài cửa Hán Y Đường.

Hình ảnh ánh vào mi mắt gã là một tòa đại sảnh của phòng khám được bày trí theo phong cách cực kỳ phục cổ!

Nhưng diện tích phòng khám này lại lớn không ít so với những phòng mạch tây y bình thường.

Hán Y Đường nọ được đặt tại đoạn đường này, hẳn là tiền thuê nhà không quá đắt, nhưng cũng tuyệt đối không rẻ mạt.

Trần Khánh!

Đây là cái tên Lý Lỗi đã hỏi được từ trong miệng Vương Vũ.

Nghe nói vị bác sĩ này chỉ mới hai mươi mấy tuổi.

Một vị bác sĩ trung y trẻ tuổi như vậy, lại chỉ vẻn vẹn dựa vào bắt mạch cũng có thể biết trong thân thể người bệnh có kết sỏi…

Chuyện này đã đủ biến thái lắm rồi.

Nhưng chưa hết, tới cuối cùng, người nọ chỉ dùng đúng một lần châm cứu đã trị liệu dứt điểm đống sỏi trong thận cho người bệnh kia rồi!

Nói thật, Lý Lỗi đã theo đuổi mười mấy năm y học lâm sàng,

nhưng chưa từng gặp được một vị bác sĩ nào trâu bò như vậy.

Điểm mấu chốt vẫn là bản thân gã vốn không tin trung y!

Nhưng… sự thật bày ra trước mặt, gã có muốn không tin cũng không được.

Cho nên, gã quyết định đi tới Hán Y Đường, muốn gặp mặt vị bác sĩ trung y tên là Trần Khánh, nhìn xem rốt cuộc tình huống kia là trùng hợp, hay đối phương thật sự thần kỳ đến vậy!

"Làm phiền cho tôi hỏi một chút, bác sĩ Trần Khánh trực ở phòng khám bệnh nào?" Lý Lỗi hỏi thăm cô y tá trong đại sảnh.

"Phòng mạch số bốn." Y tá nói.

"Vậy làm phiền cô đăng ký cho tôi một suất khám ở phòng mạch đó." Lý Lỗi nói.

"Bác sĩ Trần vừa được điều đến phòng mạch số bốn, trên bảng phân công ca trực không có tin tức của cậu ấy, tôi cũng không xác định được buổi sáng tọa chẩn hôm nay cậu ấy có tới tọa chẩn hay không..." Y tá nói.

"Không sao cả, nếu không phải, buổi chiều tôi lại đến." Lý Lỗi nói.

Kỳ thật y tá còn muốn nói cho Lý Lỗi biết, gã có thể qua phòng khám xác nhận trước xem bác sĩ trực ban sáng nay là ai.

Nhưng Lý Lỗi làm ở bệnh viện quá lâu rồi, đã sớm thành thói quen đăng ký trước mới qua xem bác sĩ, cho nên không chờ y tá nói xong, gã đã trực tiếp quét mã thanh toán tiền đăng ký rồi.

Y tá thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa. Sau khi cô ấy cho Lý Lỗi một dãy số, đã hướng dẫn gã quẹo trái đi vào phòng khám bệnh bên kia.

Lý Lỗi quẹo trái đi vào một dãy hành lang, chỉ thấy phía trước phòng khám bệnh số một có không ít người đang đứng xếp hàng, chừng hơn hai mươi người bệnh.

Phòng khám số hai tương đối ít hơn chút, tới phòng khám bệnh số 3, chỉ có chừng bốn, năm người đang đứng xếp hàng.

Mà phòng mạch số bốn chẳng có lấy một người ngoài cửa.

Bác sĩ trâu bò như vậy, sao tới tám giờ rồi vẫn chưa thấy người đến xem bệnh ta?

Lý Lỗi không quá hiểu được tình huống này.

Phải biết rằng, nếu là phòng khám bệnh của chuyên gia trong bệnh viện trung tâm, tình hình bên ngoài sẽ luôn trong trạng thái, kể cả khi chưa đến giờ bác sĩ làm việc, người bệnh vẫn chịu khó xếp hàng trước một tiếng ở bên ngoài phòng mạch.

Lý Lỗi cũng không nghĩ quá nhiều về tình huống này, gã nhanh chóng đi vào phòng khám bệnh số bốn, quả nhiên đã thấy được một người còn trẻ tuổi ở bên trong.

Tuổi tác của thanh niên này cũng xấp xỉ với các bác sĩ vừa tới thực tập tại bệnh viện bọn họ.

Điều này khiến cho Lý Lỗi rất khó liên tưởng hình tượng của một vị bác sĩ trung y bí hiểm với dáng vẻ của Trần Khánh hiện giờ.

Cốc cốc cốc!

Lý Lỗi gõ cửa.

"Chào cậu, bác sĩ Trần, thân thể tôi có chút không thoải mái."

Trần Khánh buông cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》trên tay xuống, lập tức cười nói, "Mời anh ngồi, anh cảm thấy mình không thoải mái ở đâu?"

Lý Lỗi nói: "Tôi cũng không nói rõ ra được, nếu không cậu cứ xem cho tôi trước đi."

Nói xong, Lý Lỗi đã nhanh chóng duỗi tay tới trước mặt Trần Khánh rồi.

Hoắc!

Tình huống này không quá thích hợp nha.

Vì sao loại giọng điệu của bệnh nhân này lại như đang muốn kiểm tra đánh giá trình độ y thuật của hắn vậy?

Hơn nữa từ trên người Lý Lỗi, Trần Khánh cảm nhận được một chút quen thuộc.

Người ta đều nói các ngành các nghề đều có bệnh nghề nghiệp, và bác sĩ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Bệnh nghề nghiệp của bọn họ chính là, ở thời điểm nhìn thấy một người, ánh mắt thường mang theo một chút đánh giá kỹ càng.

Trên phương diện này, tây y còn không quá rõ rệt, nhưng trung y lại đặc biệt rõ ràng.

Cho nên ngay từ cái nhìn đầu tiên, Trần Khánh đã cảm thấy Lý Lỗi này có chút kỳ quái, nhưng đương nhiên, hắn còn chưa ý thức được đối phương cũng là một vị bác sĩ.

"Được." Trần Khánh nhanh chóng đặt tay lên vị trí cổ tay của đối phương.

Ánh mắt Lý Lỗi nhìn chăm chú vào hai tay của Trần Khánh.

Gã còn nhớ những chương trình về trung y từng được xem trên TV, gần như bọn họ đều dùng một tay bắt mạch, nhưng Trần Khánh này lại dùng hai tay bắt mạch.

Đúng là không quá giống những vị bác sĩ khác.

Kỳ thật trường hợp này cũng chính là: 'khác nghề như cách núi'.

Bởi vì trong số những bác sĩ trung y cũng có rất nhiều người đều dùng hai tay bắt mạch .

Chẳng qua, đây lại là một loại kỹ xảo chỉ có thể sử dụng được sau khi bác sĩ đã cực kỳ quen thuộc với thiết chẩn.

Nói là nói như vậy, nhưng trên thực tế, nó cũng chẳng quá phức tạp đâu.

Phải biết rằng, mạch tượng trên hai tay chúng ta được chia ra làm huyết mạch và khí mạch.

Tay trái là huyết mạch, tay phải là khí mạch.

Nếu thân thể của người phụ nữ khỏe mạnh, cường độ nhảy lên của huyết mạch nhất định sẽ lớn hơn khí mạch .

Còn đàn ông, nếu thân thể khỏe mạnh, khí mạch phải lớn hơn huyết mạch.

Đương nhiên, trên đây chỉ là loại phân chia cơ sở nhất. Nếu muốn chân chính tìm ra công năng của mỗi một hệ thống ngũ tạng lục phủ trong cơ thể có xảy ra vấn đề hay không, lại cần tri thức trung y càng chuyên nghiệp hơn mới có thể làm được.

Ví dụ như mạch bên tay trái, ba bộ vị thốn quan xích phân biệt đối ứng với tâm, can, thận trong thân thể, ấn mạnh xuống dưới, có thể cảm nhận được mạch tượng, từ đó phán đoán ra tình huống công năng của ba cơ quan nội tạng này, ấn nhẹ xuống dưới, lại có thể cảm nhận được tình huống công năng của ba loại lục phủ khác là ruột non, đảm, bàng quang.

Chương 94 - Tôi Biểu Hiện Quá Mức Rõ Ràng Sao?

Vì sao khi ấn mạnh ấn nhẹ ở cùng một vị trí lại cho ra kết quả bất đồng như vậy?

Chuyện này lại liên quan tới các loại tri thức chi tiết tỉ mỉ về các cơ quan nội tạng trong cơ thể.

Cho nên dùng hai tay bắt mạch, chính là một loại thủ pháp cho phép bác sĩ có thể đồng thời cảm nhận được tình huống công năng của mỗi một cơ quan nội tạng trong hệ thống lục phủ ngũ tạng.

Loại thủ pháp này sẽ giúp bác sĩ chẩn đoán bệnh rất nhanh, nhưng lại tương đối càng phức tạp, gần như các bác sĩ trung y có kinh nghiệm lâm sàng phong phú đều dùng tới nó.

"Tỳ thổ, ngươi có chuyện gì vậy? Vì sao mỗi ngày đều ném cái thứ dính nhằng nhằng kia về phía ta, khiến cho chẳng có chút khoảng trống nào để thoải mái cả, bớt ném qua một chút đi, có được không?"

"Nhưng chuyện này đâu thể trách được ta chứ? Ai mà biết vì sao ta lại cứ sinh ra mấy thứ này? Hơn nữa, thận thủy kia cũng có, vì sao ngươi không đi nói nó chứ?"

"Không phải chỉ là nước thôi sao? Chuyện có bây lớn mà cũng om sòm. Ta hỏi ngươi, thêm chút nước thì ngươi có chết đuối hay không?"

"Ngươi có ý gì? Vấn đề là ở ngươi nhưng ta mới là đứa phải chịu ảnh hưởng đây này, chẳng lẽ ta còn không được nói?"

"Có thể nói, nhưng nói có mang đến tác dụng quái gì không? Chẳng lẽ là ta tự hại mình không được như trước kia?"

"Cả hai đừng ồn ào nữa, phế kim, ngươi nhịn đi một chút. Trong khoảng thời gian này, cả nhà chúng ta đều xảy ra vấn đề, ta cũng đang cố gắng điều hòa cho cân đối đây."

"Vậy ngươi mau điều nhanh lên, hiện tại cả một mảnh sau lưng hắn đều là mụn nhọt, nhưng ta còn chẳng có thời gian mà đi quan tâm đây."

"Hắn còn thường xuyên tiêu chảy nữa kìa. Ta cũng chẳng có cách điều chỉnh lại như cũ."

"Một tí vấn đề của các ngươi cũng gọi là chuyện lớn sao? Nhìn ta đây này, nếu ta mà xuất hiện vấn đề, đó chính là tổn thương tới tính mệnh đó. Thế mà ta có nói cái gì đâu?"

"Thái độ của ngươi là kiểu gì thế hả?"

"Ngứa mắt sao?"

"Một đám chỉ biết ồn ào. Cứ cẩn thận đấy, chọc cho ta điên tiết lên là ta buông tay mặc kệ. Cả đám, tối ngày chỉ biết làm người ta khó chịu! !"

"..."

Xem ra ngũ tạng của người bệnh này cũng hơi bị náo nhiệt nha!

Và từ trong lời nói của bọn chúng, Trần Khánh đã phán đoán ra một chuyện.

Có đàm thấp!

Ngọn nguồn sinh ra đàm chính là tỳ, còn cơ quan tích trữ đàm lại là phế.

Đàm quá nhiều, đương nhiên phế kim sẽ trách móc tỳ thổ.

Nhưng tỳ thổ không có nói sai, thận thủy cũng không thoát khỏi liên quan tới việc này.

Bởi vì thận chính là căn nguyên sinh đàm!

Có rất nhiều loại phương thức sinh đàm trong cơ thể.

Ví dụ như tâm thận không điều hòa được khiến cho nước đọng lại thành ẩm, từ đó dần dần sinh ra đàm.

Hoặc là can khí uất trệ, tỳ thổ thừa mộc, can uất tỳ hư vận hành biến hóa thất thường mà sinh đàm.

(Uất trệ: Uất là tên chung cho loại bệnh chứng có nguyên nhân là tính khí uất kết làm cho khí cơ uất trệ, rồi lần lượt đến thấp, đàm, nhiệt, huyết, thực uất.

Tỳ thổ thừa mộc: bình thường can mộc khắc tỳ thổ, nếu can khắc tỳ quá mạnh, sẽ gây nên các hiện tượng như đau vùng thượng vị (dạ dày), đi ngoài nhiều lần.)

Hoặc là tâm phế dương hư, không thể khai thông tới tỳ vị, mà sinh đàm… vân vân

Có vị thầy thuốc cũng từng nói thế này, ngũ tạng mắc bệnh đều có thể sinh đàm.

Nhưng rốt cuộc Lý Lỗi thuộc trường hợp nào đây? Chuyện này lại cần phải tiến thêm một bước chẩn đoán bệnh nữa.

Có điều, ngay trước khi Trần Khánh tiến hành bước tiếp theo, trong đầu hắn bỗng nhớ đến ra cảm giác lúc nãy, loại cảm giác Lý Lỗi đến nơi này để kiểm tra đánh giá hắn đó, bởi vậy, hắn lại không vội vàng đi hỏi ngũ tạng của đối phương, mà thay vào đó là cười tủm tỉm nhìn sang Lý Lỗi, lập tức mở miệng hỏi: "Có phải gần

đây, anh thường xuyên gặp phải tình huống ăn xong sẽ tiêu chảy, hơn nữa trên lưng còn mọc ra không ít mụn nhọt, nhưng không cảm thấy ngứa hay không?" ! ! ! !

Lý Lỗi lập tức kinh ngạc, là biểu cảm kinh ngạc rõ rành rành không chút che giấu lộ ra trên mặt!

Hắn biết!

Hắn lại biết gã bị tiêu chảy, còn biết sau lưng gã có mụn nhọt?

Nghĩa là cái gì? Nghĩa là chuyện của Vương Vũ kia vốn không phải ngoại lệ, nghĩa là vị bác sĩ trước mắt này thật sự chỉ bắt mạch, cũng có thể hiểu rõ toàn bộ tình huống của người bệnh.

Không sao tin nổi!

Quá mức khó tin!

Vậy là trong lòng Lý Lỗi dâng lên gợn sóng ào ào, một lát sau mới bình phục trở lại, gã vội vàng hỏi: "Đúng vậy, là có tình huống như vậy. Bác sĩ Trần, làm sao mà cậu biết được ?"

Trần Khánh cười nói: "Bắt mạch nha."

Lý Lỗi tò mò hỏi: "Nhưng mà vì sao bắt mạch lại có thể nhìn ra sau lưng tôi mọc nhọt? Chẳng lẽ mạch đập còn biểu đạt tin tức này sao?"

Bắt được rồi!

Tới cuối cùng, Trần Khánh cũng biết loại cảm giác quen thuộc mà hắn phát hiện ra trên người Lý Lỗi là cái gì!

Là đồng loại!

Đúng vậy!

Đối phương cũng là bác sĩ, nhưng không phải trung y!

"Anh là bác sĩ tây y?" Đột nhiên Trần Khánh hỏi.

Sắc mặt Lý Lỗi thoáng cứng đờ một lát. Gã tuyệt đối không nghĩ tới Trần Khánh lại đột nhiên hỏi ra vấn đề này, nhưng nếu đã bị vạch trần, gã cũng không giấu diếm nữa: "Tôi biểu hiện quá mức rõ ràng sao?"

Trần Khánh cười nói: "Bởi vì biểu hiện của anh căn bản là không giống người bệnh."

Lý Lỗi lập tức ý thức được nguyên nhân làm bản thân mình bại lộ: "Cũng đúng, dù sao tôi cũng khám bệnh cho người ta tới mười mấy năm rồi mà."

Trần Khánh chăm chú nhìn Lý Lỗi: "Anh đến thẳng đây tìm tôi, mà ngay từ đầu đã gọi tôi là 'Bác sĩ Trần' rồi, hẳn là lúc trước anh có quen biết tôi, nhưng dường như tôi không quen biết anh."

Lý Lỗi cười nói: "Là một tuần phía trước, tôi có tiếp đãi một người bệnh tên là Vương Vũ ở phòng mạch. Cậu ta vừa đến đã yêu cầu tôi viết giấy cho mình đi chụp CT, còn nói bản thân có thận kết sỏi, là do một vị bác sĩ trung y tìm ra. Lúc ấy tôi không tin, nhưng sau khi có kết quả, trên phim chụp X-quang biểu hiện chân chân thật thật đúng là cậu ta có thận kết sỏi."

"Sau này, lại qua thêm vài ngày, bỗng dưng cậu ta lại chạy tới phòng mạch, lại đưa ra yêu cầu chụp X-quang, còn nói sỏi trong thận của cậu ta đã được một vị bác sĩ trung y chữa khỏi rồi. Tôi vẫn không tin, nhưng sau khi phim chụp X-quang ra rồi, tôi lại bị vả mặt, thật sự là trong thận của cậu ta không còn sỏi nữa rồi."

Chương 95 - Cậu Hỏi Tôi? Móa Nó Tôi Còn Đang Muốn Hỏi Cậu Đây Này!

"Tôi hỏi cậu ta, vị bác sĩ trung y kia đã chữa trị cho cậu ta như thế nào. Cậu ta nói, cậu ấy chỉ đâm một châm, đã hết sỏi trong thận rồi..."

Lý Lỗi nói chuyện rất nhỏ, nhưng ở bên ngoài phòng khám bệnh số bốn, có hai cái đầu người, vừa vặn nhô lên treo ngay tại khung cửa, bốn tròng mắt đều trợn trừng lên y hệt cái đèn lồng.

"Bưu ca, có phải lỗ tai của tôi có vấn đề hay không? Vừa rồi người kia mới nói Trần Khánh chỉ dùng một châm cũng chữa khỏi cho người bệnh có thận kết sỏi hả?" Tiếu Khải ngây ngốc như con rối gỗ.

Dịch Đại Bưu cũng sao chép y chang vẻ mặt của đối phương, gã nhẹ nhàng lắc lắc cái đầu với mái tóc bổ đôi của mình, nói: "Cậu hỏi tôi? Móa nó tôi còn đang muốn hỏi cậu đó! !"

"Nói thật, lúc vừa mới tiến vào, tôi hoàn toàn không tin cậu lại có năng lực tới mức này, nhưng tới hiện tại, tôi đã hoàn toàn tin tưởng rồi. Đúng là trung y không dựa vào dụng cụ cũng có thể chẩn đoán ra tình huống bệnh tật của người bệnh."

"Nhưng mà tôi rất tò mò, rốt cuộc là cậu làm như thế nào mà chỉ dùng một châm chữa khỏi lại chữa khỏi thận kết sỏi? Rút cuộc nguyên lý là gì? Bản chất của loại chữa trị này có gì khác so với phương pháp tán sỏi từ bên ngoài cơ thể của chúng tôi?"

Lý Lỗi hỏi một câu y chang người bình thường có tính hiếu kỳ quá mạnh.

Lại nói, trước kia gã xem thường trung y nhiều đến bao nhiêu, thì hiện tại lại muốn hiểu biết về trung y nhiều tới bấy nhiều.

"Anh thật sự muốn biết sao?" Trần Khánh cười nói.

Lý Lỗi nghiêm túc gật gật đầu: "Tôi có thể trả tiền!"

Đầu năm nay, xem một bài luận văn cũng phải bỏ tiền, huống chi là kỹ thuật cốt lõi của trung y?

Nếu Trần Khánh chịu nói cho gã biết, Lý Lỗi cảm thấy dù bản thân phải tiêu tiền cũng tuyệt đối có giá trị.

"Vậy anh có biết bản thân mình mắc bệnh gì không?" Trần Khánh hỏi.

"Tràng vị không khoẻ, chân lông nhiễm trùng. Chuyện này tôi có biết rồi, mấy ngày nay tôi vẫn luôn uống thuốc đều đặn." Lý Lỗi nói.

"Nghĩa là anh đồng thời đi khám cả khoa da liễu và nội khoa tiêu hóa?" Trần Khánh nói.

"Đúng, có vấn đề gì sao?" Lý Lỗi không hiểu cho lắm.

"Không vấn đề gì, đối với các anh, đây đương nhiên là chuyện rất thực bình thường, nhưng đối với trung y chúng tôi, anh chỉ có một bệnh thôi." Trần Khánh nói.

"Một bệnh thôi sao?" Lý Lỗi tò mò hỏi.

"Tỳ vị là ngọn nguồn sinh đàm, phế là cơ quan trữ đàm, tràng vị không khoẻ đại biểu cho tỳ hư, tỳ hư lại sinh đàm, đàm nhiều cản trở phế làm việc, mà phế lại quản lý da lông, tự nhiên làn da sẽ sinh ra mụn nhọt. Cho nên, tràng vị không khoẻ, chân lông

nhiễm trùng, chẳng qua chỉ là thân thể biểu hiện chứng bệnh ấy ra ngoài mà thôi, nguyên nhân chân chính vẫn là trong cơ thể anh có đàm thấp." Trần Khánh nói.

Nếu chia ra từng câu thì Lý Lỗi hiểu, nhưng sau khi trộn chung cả đám lại cùng một chỗ, đột nhiên hết thảy trở nên hỗn loạn, gã không biết nên hiểu làm sao.

Thật ra loại tình trạng này cũng không phải năng lực lý giải của Lý Lỗi có vấn đề, mà là khác nghề như cách núi.

Trên thực tế, dù nằm trong cùng một cái bệnh viện, nhưng trình độ hiểu biết của một vị bác sĩ ngoại khoa ngực về khoa chấn thương chỉnh hình, cũng chỉ tương đương với bác sĩ thực tập mới đến thôi.

Lý Lỗi chưa từng biết tới tri thức trung y, ngay cả một chút nội dung nhỏ lẻ về tri thức có liên quan, gã cũng chưa từng đọc, thì có thể hiểu được lượng kiến thức về trung y trong đầu gã ít ỏi tới mức nào rồi.

Phỏng chừng chộp tới đây một người bạn trên mạng chỉ xem qua vài video ngắn ngủi về trung y được truyền bá rộng rãi trên internet, cũng thạo nghề hơn gã.

"Cậu muốn nói rằng tràng vị không khoẻ, chân lông nhiễm trùng, chỉ là biểu hiện bên ngoài thôi sao? Nhưng làm sao mà trong cơ thể tôi lại có đàm thấp?" Lý Lỗi nói.

Trần Khánh chăm chú nhìn Lý Lỗi một cái, thấy gã có vẻ vô cùng chân thành muốn biết, mà hoàn toàn không có cái nhìn kiểm tra đánh giá như lúc đầu nữa, mới nói: "Vậy anh đợi một lát nhé."

Nói xong, Trần Khánh lại đặt tay lên vị trí cổ tay Lý Lỗi.

Ngay tức khắc, trong đầu Trần Khánh lại khôi phục thành một mảnh ồn ào.

"Có chịu thôi đi không, có chịu thôi đi không? Mỗi ngày ta đều phải đối phó với bọn chúng, thì cũng thôi đi, nhưng tới bây giờ còn phải đối phó với các ngươi nữa? Rõ ràng đó là thứ tất cả chúng ta nên đồng tâm hiệp lực mới có thể đuổi đi, vì sao chỉ một chút bệnh tật nhỏ mà cả đám cứ đùn đẩy cho nhau vậy? Có phải ta vẫn một mực không phát uy, nên các ngươi mới không thèm để ta vào mắt, có phải thế hay không?"

Trần Khánh vừa tiến đến, chợt nghe thấy tâm hoả đang rít gào.

"Chào các ngươi. Mọi người đừng hoảng hốt, ta là bác sĩ, không có ác ý. Hắn là can mộc có thể làm chứng, hiện tại ta đang khám bệnh cho bộ thân thể của các ngươi, các ngươi có thể hiểu được không?"

Mỗi lần khi Trần Khánh đi vào trong thân thể một người bệnh, hắn đều phải giải thích cho đám ngũ tạng này hiểu mình là ai, thực sự có chút mất hứng.

Bởi vậy, hắn dứt khoát trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, chỉ cho bọn chúng thấy thân phận của mình, sẽ bớt được rất nhiều lời đối thoại dong dài không cần thiết.

"Can mộc, những lời hắn nói có đúng hay không?" Tâm hoả hoài nghi hỏi.

Can mộc dừng một chút, mới trả lời: "Âm thanh giống nhau, nhưng hắn vào đây bằng cách nào chứ?"

Trần Khánh cười nói: "Chuyện này các ngươi không cần quan tâm đâu. Nói chung là hiện tại ta đang muốn làm rõ ràng xem rút cuộc vấn đề nằm ở đâu, sau đó mới có thể chữa bệnh được. Kế tiếp ta sẽ lần lượt đặt câu hỏi với các ngươi, các ngươi có thể phối hợp hay không?"

Ngũ tạng im lặng một lát.

Tiếp theo lại là giọng nói của tâm hoả.

"Có nghe hay không? Đợi lát nữa tất cả phải thành thật một chút, đừng có đẩy đến đẩy lui nữa, hỏi đến đứa nào, đứa ấy trực tiếp trả lời." Tâm hoả dạy dỗ xong, mới nói với Trần Khánh: "Bác sĩ, ngươi hỏi đi."

Trần Khánh gật đầu nói: "Thận thủy, vấn đề đầu tiên ta muốn hỏi là ngươi, toàn thân hắn đầy đàm thấp, cũng chính là thứ dính nhằng nhằng mà các ngươi mới nói đó, ban đầu nó xuất hiện khi nào?"

Thận thủy lười biếng nói: “Khoảng hơn hai tháng trước, ta cũng nhớ không rõ lắm."

Trần Khánh hỏi tiếp: "Vậy hơn hai tháng trước, ngươi có cảm nhận được bản thân mình xảy ra vấn đề gì hay không?"

Xảy ra vấn đề gì ư? Thận thủy cẩn thận nhớ lại một chút: "Không nhớ được, hình như lúc ấy ta cũng không xảy ra vấn đề gì."

"Có, có vấn đề, ta còn nhớ rất rõ ràng." Bỗng nhiên tỳ thổ nói.

"Vậy ư? Ngươi tỉ mỉ nói đi." Trần Khánh nói.

Chương 96 - Vấn Đề Từ Đâu???

"Lúc ấy là thận thủy quản lý công năng bay hơi bên trong nhóm cơ quan nội tạng, khí này trực tiếp vọt tới người anh em dạ dày của ta kia, khiến cho khí bên trong nó cũng có chút chạy ngược lên trên. Ừm, một đoạn thời gian đó, có khá nhiều thứ lạnh lẽo, nước cũng rất nhiều, hai anh em chúng ta căn bản không vận hành biến hóa được, sau đó thứ dính nhằng nhằng bắt đầu xuất hiện." Tỳ thổ nói.

Thì ra là thế!

Tỳ thổ nói không quá rõ ràng, nhưng Trần Khánh vừa nghe đã hiểu.

Đúng là vấn đề bắt nguồn từ thận thủy rồi.

Thận là căn nguyên để niêm phong, tích trữ, cũng là căn nguyên hỗ trợ bàng quang hoạt động.

Công năng khí hoá của bàng quang đều dựa vào thận khí thịnh suy. Nếu thận khí không vững có thể khiến thận khí trút xuống bàng quang, dẫn tới thủy ẩm không được rót vào trong dạ dày, từ đó sinh ra đàm.

Nhưng thực hiển nhiên, câu chuyện mà tỳ thổ muốn miêu tả vốn không phải là loại tình huống này.

Tuy thận khí trong cơ thể Lý Lỗi không vững, nhưng không trút xuống, ngược lại, nó còn quấy nhiễu cả khí trong dạ dày, khiến khí này xộc thẳng lên trên.

Như vậy, chỉ có duy nhất một cách lý giải đó là, huyết hải đã

thông qua trùng mạch liên kết xuống dưới với kinh mạch Túc Thiểu Âm Thận, trong khi bên trên, nó lại nối liền với kinh mạch Túc Dương Minh Vị, khiến cho thận và dạ dày liên quan chặt chẽ, nếu khí hóa trong thận không được hấp thu, khí lại xông lên trên quấy nhiễu dạ dày làm khí trong dạ dày chạy ngược, từ đó khiến cho thủy ẩm vận hành biến hóa không thuận lợi, là sinh đàm.

(Trùng mạch: là một trong kỳ kinh bát mạch của thân thể con người, trùng mạch có thể điều tiết khí huyết bên trong mười hai kinh mạch.

Kinh mạch Túc Thiểu Âm Thận gọi tắt là kinh mạch thận, là một trong mười hai kinh mạch, đi qua 27 huyệt, hai bên hợp lại là 54 huyệt, bắt đầu từ mé dưới ngón chân út đến huyệt Dũng Tuyền, Nhiên Cốc, men theo mắt cá chân, vòng quanh mắt cá qua các huyệt: Nhiên Cốc, Thái Khê, Phục Lưu, Âm Cốc; đi lên phía trong gối, đùi, vào bụng nối với thận, liên lạc với bàng quang.

Kinh mạch Túc Dương Minh Vị, thường được gọi tắt là kinh vị, nó bắt đầu từ điểm huyệt phía trên mặt. Đi qua mũi, họng, tạng thẳng xuống ngón chân.)

Vừa vặn, Triệu Ninh Quân từng dạy hắn một loại đơn thuốc, tên là Lý Đàm Thang. (là một loại phương thuốc trung y, xuất xứ từ cuốn Ghi chép về y học trong Trung Tham Tây, có tác dụng làm khô thấp tiêu đàm, ổn phế định suyễn)

Thận hoá khí không thuận lợi, vừa lúc đúng bệnh!

Phương thuốc này cũng không sử dụng quá nhiều loại dược liệu, chỉ có bán hạ (hoặc còn gọi là hòa cô), hạt súng, phục linh, bạch thược, trần bì, chi ma (hạt vừng), bách tử nhân (hạt của cây trắc bách diệp).

Bán hạ là quân dược (hoặc chủ dược, dược liệu chủ yếu, nhằm vào chủ bệnh), chủ trị trào ngược dạ dày.

Hạt súng có tác dụng thu liễm thận khí, hỗ trợ niêm phong tích trữ,

Phục linh đạm sấm, bạch thược tư âm, hai thứ này hợp lực với nhau có thể thanh lọc lợi tiểu.

(Đạm sấm: một trong những phương pháp xua tan thấp trong cơ thể,

Tư âm: một loại phương pháp chữa trị thông qua bồi bổ âm dịch)

Trần bì thông khí, hạt mè, bách tử nhân bôi trơn, bán hạ làm khô, lại thêm tác dụng bổ thận của hạt súng.

Bảy vị dược liệu ấy kết hợp với nhau, vừa có thể kiện tỳ tiêu đàm, vừa có thể bổ thận tiêu đàm, cùng lúc trị liệu từ gốc đến ngọn.

Đây là một loại phối hợp dùng cả quân thần tá trong thuốc Đông y.

(Quân thần tá: quân chủ, thần tử và phụ tá)

Dùng cả quân thần tá không nhất định là chỉ một phương thuốc đông y cụ thể nào đó, mà là một loại bố cục miêu tả kết cấu dược liệu trong trung y.

Tựa như trong ngũ tạng lục phủ có cơ quan quân chủ, có cơ quan tương truyền, có cơ quan tướng quân, có cơ quan can gián, có cơ quan làm mạnh vậy, mỗi ngành đều tự quản lý phần mà mình phụ trách, lại phối hợp lẫn nhau, hình tán mà thần tụ. (bề ngoài rời rạc nhưng tư tưởng trung tâm lại rõ ràng)

Sở dĩ phối hợp thuốc Đông y cần dùng cả quân thần tá, chính là muốn ngũ tạng lục phủ vốn cấu tạo thành một thể kia có thể phát huy dược tính bên trong các loại thảo dược đến mức tận

cùng.

Nếu không am hiểu dùng cả quân thần tá, tự nhiên sẽ không hiểu được cách phối hợp thuốc Đông y.

Như vậy sẽ dẫn tới, hoặc là viết nên phương thuốc không hề có tác dụng, hoặc là loạn thương đả điểu.

(Là một loại tiểu xảo trong tranh luận có tên tiếng Anh là Gish gallop, nó không phải một thứ hình thức gây lầm lẫn, mà là cùng lúc đưa ra vô số những thông tin, lập luận - mà những thông tin lập luận này thường là không hợp lý hoặc có chút sai lầm - khiến người phản đối không thể lần lượt phản bác từng cái một được.)

Trước mắt, về mảng đơn thuốc này, trình độ của Trần Khánh cũng không quá mạnh mẽ, nếu không phải hắn biết phương thuốc này, lại đụng tới đúng người bệnh như Lý Lỗi, có lẽ hắn cũng rất khó kê ra một phương thuốc lợi hại như vậy.

Nhưng… đúng là phương thuốc này lợi hại thật, nhưng nó chỉ có thể tiêu đàm, mà không thể xua thấp.

Trong khi nguyên nhân khiến cơ thể Lý Lỗi sinh đàm là ở thận, nhưng ngọn nguồn sinh thấp lại không nằm ở thận.

"Tâm hoả, từ khi nào ngươi bắt đầu cảm giác thấy bản thân không thể hấp thu khiến nước chung quanh trở nên nhiều hơn?" Trần Khánh hỏi.

Rất nhiều người đều cho rằng 70% cơ thể con người đều là nước, cho nên uống nhiều nước sẽ không sai lầm.

Thậm chí còn có bác sĩ đề nghị, hàng ngày mỗi người nên uống đủ tám ly nước.

Kỳ thật đúng là con người cần nước, nhưng nước mà cơ thể cần lại không quá giống những gì chúng ta thường nhận thức.

Nói đơn giản hơn, nước mà ngũ tạng của chúng ta có thể hấp thu, là nước từ trong thức ăn, là loại nước mà sau khi nó tiến vào thân thể, có thể bị ruột non hóa khí.

Đương nhiên, nước uống cũng có thể bị hấp thu, nhưng một khi lượng nước uống nạp vào cơ thể quá nhiều, ruột non không hoá khí hết được, sẽ khiến cho lượng nước dư thừa này bị tích lũy lại, sẽ chậm rãi hình thành hàn thấp, sau đó, người ta còn có cảm giác rõ ràng rằng vóc dáng của mình không biến hóa, nhưng thân thể lại nặng hơn, hiển nhiên là hàn thấp đã tích lũy trong thân thể, không được bài trừ ra ngoài.

Chương 97 - Hãy Nói Cho Tôi Biết, Bao Nhiêu Tiền Tôi Cũng Trả Được!!!

Sở dĩ Trần Khánh hỏi tâm hỏa, là bởi vì tâm và ruột non cũng có quan hệ biểu lý với nhau, hỏa ở ruột non là từ tâm mà ra.

(Biểu lý: hiểu đơn giản thế này, nếu tâm có vấn đề, sẽ lập tức ảnh hưởng tới ruột non, làm nó không hoạt động được bình thường, có thể hiểu là mối quan hệ nhân-quả)

"Khoảng hai ba năm rồi, lúc ban đầu còn được, nhưng về sau, ta không chịu nổi mỗi ngày đều có hàn khí cuồn cuộn không ngừng tiến vào, đặc biệt là mùa hè, hàn khí còn kèm theo phong, táo, nhiệt… Thật sự là muốn xử lý cho tốt cũng không được, phiền muốn chết ta luôn." Tâm hoả lên tiếng oán trách.

Trần Khánh nghe nó nói xong, lập tức hiểu được vấn đề nằm ở đây.

Hóa ra nguyên nhân khiến cơ thể Lý Lỗi có thấp chính là bệnh nghề nghiệp.

Trần Khánh trực tiếp ngắt kết nối với ngũ tạng, sau đó buông hai tay ra, sắc mặt như thường nhìn Lý Lỗi, lập tức hỏi một câu có vẻ không quá liên quan: "Trong vòng mấy tháng nay, anh đã mở điều hòa không khí bao nhiêu ngày?"

Mở điều hòa?

Lý Lỗi có thêm một phát hiện hoàn toàn mới, đó là Trần Khánh luôn thích đưa ra một vài vấn đề mang tính nhảy vọt về tư duy.

Bởi vì mục đích mà gã tìm đến nơi này vốn không phải là chữa bệnh!

"Bác sĩ Trần, chúng ta không nói chuyện về tình huống thân thể tôi vội. Tôi có thể hỏi cậu về chuyện cậu làm cách nào mà có thể chữa được chứng thận kết sỏi hay không? Tôi nói thẳng luôn, bao nhiêu tiền tôi cũng trả được." Lý Lỗi nói.

Trần Khánh cười nói: "Anh muốn biết tôi chữa khỏi thận kết sỏi như thế nào sao? Nhưng mà giảng hai, ba câu anh có nghe cũng không hiểu rõ được đâu, cần phải làm mẫu mới được."

Làm mẫu?

Chẳng lẽ...

"Nghĩa là hiện giờ cậu có thể lập tức chữa khỏi bệnh cho tôi?" Lý Lỗi kinh ngạc nói.

Phải biết rằng, chứng bệnh này của gã, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Không lớn là bởi vì nó vốn chẳng tạo thành ảnh hưởng gì cho cuộc sống của gã, nhưng có đôi khi gã cũng phải rời nhà đi liên hoan, đi xã giao này nọ, và y như rằng, kiểu gì cũng phải lượn qua thăm cái WC chừng hai lần.

Không nhỏ là bởi vì căn bệnh này cứ liên tục lặp đi lặp lại, uống thuốc rồi cũng không trị dứt điểm được.

Nó đuổi theo sau mông gã như một miếng cao da chó, làm thế nào cũng không thoát khỏi được.

Nếu Trần Khánh này có thể giải quyết cho gã, đúng là có thể trợ giúp gã bớt đi không ít phiền toái.

Trần Khánh cười nói: "Có thể cải thiện, nhưng muốn trị tận

gốc, cần châm thứ phối hợp cùng thuốc Đông y."

Lý Lỗi nhanh chóng nhận lời: "Được, vậy chúng ta bắt đầu đi."

Trần Khánh lập tức lấy ra hộp châm, rồi đứng dậy đưa Lý Lỗi tới ngồi lên chiếc giường nhỏ bên cạnh: "Trở lại vấn đề vừa rồi, trong tháng này, anh đã mở điều hòa bao nhiêu ngày?"

Lý Lỗi nói thẳng: "Không sót một ngày nào."

Trần Khánh vừa châm vào huyệt Quan Nguyên và huyệt Đại Đôn của Lý Lỗi, vừa vận chuyển thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa, ngoài miệng còn lẩm bẩm: "Trong giới trung y chúng tôi, chia ngoại tà bên ngoài tự nhiên ra làm sáu loại, có phong, hàn, thử, táo, thấp, hỏa. Trong đó, thấp chính là âm tà, tính trọc nặng, dấp dính, ứ đọng, dịch làm tổn thương dương khí. Bệnh này sẽ kéo dài liên miên rất khó trị dứt điểm. Gần như tất cả những bệnh được coi là mãn tính ở thời nay đều xuất phát từ thấp."

(Huyệt Đại Đôn; Tên gọi: Đại (có nghĩa là to, lớn); Đôn (có nghĩa là cái gò đầy đặn). Vị trí của nó nằm phía trước ngón chân cái, vị trí của huyệt này vừa lớn vừa đầy đặn, do đó có tên là Đại Đôn.)

"Thấp lại được phân chia là ngoại thấp và nội thấp. Đa phần ngoại thấp đều bắt nguồn từ khí hậu ẩm ướt hoặc lội nước dính mưa. Một khi thấp tà từ những nơi ẩm ướt bên ngoài cơ thể xâm nhập vào bên trong cơ thể, sẽ tạo điều kiện cho nội thấp bên trong cơ thể sinh sôi. Một khi nội thấp nhiều lên, nó sẽ làm suy giảm công năng của tỳ, nghĩa là cản trở tỳ vận chuyển, cũng làm giảm khả năng lưu thông của phế, làm thận mất đi nhiệt độ, trì hoãn hoặc làm ngưng trệ quá trình đào thải thủy thấp ra ngoài."

"Một khi thấp khí quá nặng, sẽ biểu hiện ra như sau: đại tiện không thành hình, đi loãng hoặc táo bón, phần rìa của đầu lưỡi có dạng răng cưa, miệng khô, miệng đắng, miệng thối, đi ngủ chảy

nước miếng, ngáy ngủ, cảm giác thân thể nặng nề không thoải mái, đàm nhiều, ho khan, nổi mụn nhọt..."

Ngay từ đầu khi Trần Khánh đọc nội dung này, Lý Lỗi còn cảm thấy khá thú vị, nhưng càng nghe nhiều, gã càng cảm thấy có chút nhàm chán.

Gã không rõ vì sao ở thời điểm trị liệu, Trần Khánh lại muốn nói với mình nhiều nội dung có liên quan tới thấp như vậy.

Rõ ràng gã chỉ muốn hiểu về thận kết sỏi thôi mà?

Đó mới là chuyên môn của gã!

Mà lúc này, hai người Tiếu Khải và Dịch Đại Bưu đang đứng bên ngoài phòng mạch, lại gắt gao nhìn chằm chằm vào tay Trần Khánh.

Căn bản là bọn họ không có nghe những lời Trần Khánh đang nói, bởi vì những nội dung kia bọn họ đều có thể đọc thuộc làu làu.

Chỉ là ngay lúc này, thủ pháp châm thứ mà Trần Khánh đang thi triển, lại hấp dẫn hai người bọn họ.

"Tiếu Khải, đây là loại thủ pháp gì vậy? Vì sao tôi lại có cảm giác từ trước đến giờ mình chưa từng trông thấy nó?" Dịch Đại Bưu hỏi.

Phải biết rằng, gã am hiểu nhất chính là Kinh Phương, còn về châm thứ, hầu như gã mù tịt, mà đâu phải riêng gã, ngay cả Vương Xuân Lam kia cũng không quá am hiểu phương diện này mà.

Nhưng luận về trình độ Kinh Phương, gã tuyệt đối có thể xếp thứ ba trong Hán Y Đường, sánh ngang với Trần Tùng.

Tiếu Khải không đáp lời.

Bởi vì con mắt của gã đang nhìn chằm chằm vào bàn tay Trần Khánh, tựa như một con rối gỗ bị người ta dùng dây điều khiển.

Ngón tay Trần Khánh bên kia không ngừng niệp chuyển đề sáp, con mắt của hắn cũng liên tục xoay tròn theo.

Đương nhiên lúc này, trong lòng gã đã có đáp án.

Chẳng qua gã vẫn một mực không muốn thừa nhận Trần Khánh lại biết loại châm pháp này thôi.

Hắn dựa vào cái gì mà biết nó?

"Uy, nói chuyện đi nào, cậu bị câm hay điếc rồi?" Dịch Đại Bưu huých cho Tiếu Khải một cái, nhẹ giọng thúc giục nói.

Tiếu Khải quay sang lườm Dịch Đại Bưu: "Anh là một bác sĩ trung y lại không biết Thiêu Sơn Hỏa?"

Dịch Đại Bưu trừng lớn hai mắt: "Moá nó, là Thiêu Sơn Hỏa hả? Trần Khánh đang dùng Thiêu Sơn Hỏa sao? Có phải giả hay không? Loại đồ chơi này khó học lắm mà?"

Chương 98 - Anh Bạn À, Có Một Vài Thứ, Không Phải Cứ Có Tiền Là Sẽ Mua Được Đâu!!!

Tiếu Khải hừ hừ nói: "Khó học? Loại thủ pháp này rất đơn giản đó, tôi cũng biết cơ mà!"

Dịch Đại Bưu kỳ quái nói: "Vậy vì sao từ trước tới nay chưa bao giờ thấy cậu dùng nó?"

"Tôi..." Tiếu Khải lập tức nghẹn lời, nhưng ngay sau đó, gã lại gân cổ lên chữa thẹn: "Anh nghĩ vì sao Thiêu Sơn Hỏa lại được gọi là bổ tiết châm pháp đỉnh cấp? Nếu ai cũng học được nó, còn gọi đỉnh cấp nữa hay không?"

Dịch Đại Bưu bĩu môi: "Không phải Trần Khánh cũng biết hay sao."

Tiếu Khải phản bác: "Chỉ là thủ pháp mà thôi. Muốn xem một người có thực sự biết Thiêu Sơn Hỏa hay không cần dựa vào hiệu quả trị liệu. Nghĩa là sau khi Đắc Khí, phải hạ châm thấy nhiệt, còn giả vờ giả vịt lừa tiểu bạch thì ai mà không..."

"Tê ~ bác sĩ Trần, sao tôi có cảm giác vị trí cậu vừa châm xuống, có chút nóng vậy..." Bỗng nhiên từ trong phòng mạch truyền ra một câu nói.

Nội dung này tựa như một bàn tay vô hình, hung hăng tát lên mặt Tiếu Khải một cái.

Tính tổn thương không lớn, tính sỉ nhục rất cường!

Dịch Đại Bưu nhìn thấy gương mặt Tiếu Khải thoáng hiện chút hồng hồng, lập tức mở miệng trêu ghẹo: "Xem ra uy lực Thiêu Sơn Hỏa của Trần Khánh không nhỏ nha, lại có thể cách không châm cho mặt của cậu nóng lên. Đúng là công lực thâm hậu!"

Tiếu Khải cuống quýt, đầu óc vẫn có chút mờ mịt chưa được tỉnh táo. Gã buột miệng thốt lên: "Giả vờ, người này tuyệt đối là giả vờ, làm sao cậu ta có thể hạ châm thấy nhiệt, phải là sư phụ tôi mới có thể..."

Dịch Đại Bưu lập tức ngắt lời: "Thôi đi, hai chúng ta lén lút tới nơi này, Trần Khánh bên kia có biết cái rắm, cậu ấy giả vờ cho ai xem, cho không khí à? Khó trách Vương Xuân Lam lại nói, trên phương diện châm thứ, Trần Khánh mạnh hơn cậu. Mà ngay cả cậu cũng vừa mới thừa nhận xong đó thôi? Cậu ấy có thể hạ châm thấy nhiệt, nghĩa là trình độ của người ta ngang hàng với sư phụ của cậu. Cậu đừng có so bì nữa, chúng ta không sánh nổi đâu. Ây cha, thiên tài ấy mà, ngay từ đầu bọn họ đã không phải đồng loại của những kẻ bình thường như chúng ta rồi."

Dịch Đại Bưu nói nhẹ nhàng bâng quơ, chẳng hề cố kỵ mà thốt ra câu trình độ của Trần Khánh ngang hàng với sư phụ của Tiếu Khải.

Nhưng Tiếu Khải lại không có lòng dạ rộng rãi như đối phương, gã lập tức phản bác: "Không thể nào. Cậu ta mới học được vài năm thôi, dựa vào cái gì mà bằng vai phải lứa với sư phụ của tôi."

Dịch Đại Bưu không biết nên nói gì: "Sự thật bày ra trước mắt rồi đó? Cậu có mù hay không? Cậu chỉ cho phép một thanh niên hơn ba mươi như cậu mạnh hơn đám người chúng tôi mà không cho phép một thanh niên hơn hai mươi như Trần Khánh mạnh hơn cậu hả? Tôi là một lão già, đi được nửa đời người, gần xuống mồ đến nơi còn không cảm thấy xấu hổ vì thua kém người khác, thì cậu nóng này cái quái gì?"

"Nhưng tôi... Tôi không phục! !" Rõ ràng là giọng nói của Tiếu Khải đã lộ ra chút hữu khí vô lực nhưng nội dung câu nói vẫn cố chấp, ương ngạnh, nhất quyết không chịu thua.

Dịch Đại Bưu vỗ vỗ bả vai Tiếu Khải, an ủi: "Ý nghĩa của nhân sinh chính là bản thân sẽ không ngừng bị hiện thực vả mặt, không ngừng nhận ra giữa cuộc đời đầy màu sắc này, bản thân chỉ là một kẻ vô vị, tầm thường. Tôi nói cậu nghe này, có vài người học y, chỉ riêng chuyện nhập môn thôi đã mất tới ba, năm năm rồi, trong khi có người chỉ cần mấy tháng đã vượt qua giai đoạn nhập môn này rồi. Bản thân trung y chính là ngành nghề phân chia rạch ròi giữa thiên tài và kẻ tài trí bình thường, nếu không, đám bác sĩ trung y chúng ta đã sớm đi đầy đường cái rồi, còn thưa thớt như ngày hôm nay sao? Nếu cậu thực sự không phục, thì từ giờ trở đi hãy chuyên tâm vào nghiên cứu, nâng cao trình độ bản thân, đừng cả ngày nghĩ tới chuyện chơi xấu người khác. Nếu có năng lực, cậu hãy dùng bản lãnh thật sự của mình, vượt lên Trần Khánh đi."

Trong ánh mắt Tiếu Khải tràn ngập kiên định.

Giờ khắc này, gã đã hoàn toàn quên mất loại định nghĩa lung tung về "Mối hận cướp vợ" trong lòng mình rồi rồi, bởi vì dường như loại cảm giác ưu việt, vốn là chỗ dựa duy nhất còn sót lại của gã vừa bị Trần Khánh nghiền nát rồi.

"Được!" Tiếu Khải khom lưng, liếc mắt nhìn về phía Trần Khánh trong phòng mạch.

Cứ chờ mà xem!

Bỗng nhiên Trần Khánh phát hiện ra một tia khác thường, hắn lập tức nhìn ra bên ngoài phòng mạch, nhưng nơi đó chẳng có ai hết.

Là ảo giác sao?

Vì sao hắn lại có cảm giác từng có người đi ngang qua bên ngoài kia nhỉ?

Quên đi, trị liệu trước đã!

Huyệt Đại Đôn thêm huyệt Quan Nguyên, cả hai huyệt vị phối hợp với nhau có thể bài trừ hàn thấp, điều chỉnh hạ tiêu.

Chờ két hợp với Lý Đàm Thang sau này, cũng có thể mang đến hiệu quả không tồi.

Huống chi Trần Khánh vừa dùng châm pháp Thiêu Sơn Hỏa, bản thân nó đã là thủ pháp chuyên khắc chế chứng hàn thấp rồi.

Hơn mười phút sau, khí đến rút châm.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Lỗi đã có cảm giác cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Hiện giờ, dù gã dang rộng hai cánh tay ra, cũng không cảm thấy mỏi nhừ, đau đớn nữa.

Dù Lý Lỗi không biết Trần Khánh có thể chữa khỏi cho gã hay không, nhưng cảm giác thân thể thư thái hơn rất nhiều lại là chân chân thật thật.

Đây là uy lực của châm thứ sao?

Có quá trình làm mẫu này, Lý Lỗi lại càng muốn biết, rút cuộc là Trần Khánh đã chữa khỏi chứng thận kết sỏi như thế nào?

"Bác sĩ Trần, cậu đã chữa trị cho tôi, hẳn là lúc này có thể nói cho tôi biết điều tôi vừa hỏi rồi."

Trần Khánh thắt cái nút (tình tiết cao trào trong kịch bản, thắt nút – mở nút) rồi kéo dài lâu như vậy, đương nhiên Lý Lỗi đã có chút nôn nóng, không chờ nổi nữa rồi.

Thấy Lý Lỗi cứ hỏi mãi từ nãy tới giờ, Trần Khánh chỉ cười cười. Hắn vừa lấy ra giấy bút viết xuống đơn thuốc Lý Đàm Thang cho Lý Lỗi, vừa nhẹ giọng nói: "Từ khi tôi sáu tuổi, đã bắt đầu học cách nhận biết dược liệu, bảy tuổi chuyển qua nghiên cứu cuốn Thần Nông Bản Thảo Kinh, mười tuổi xem Hoàng Đế Nội Kinh, mười ba tuổi đọc Thương Hàn Luận, mười bảy tuổi học châm cứu, hai mươi lăm tuổi đạt được chứng chỉ tư cách làm nghề y. Sau này nhờ cơ duyên xảo hợp, mới học được Thiêu Sơn Hỏa, vốn là châm pháp trị liệu hàn chứng vừa rồi."

"Tổng cộng là mười chín năm. Tôi đã học suốt mười chín năm, mới có thể lĩnh ngộ được một chút kiến thức thuộc về bản thân mình từ trong hệ thống tri thức khổng lồ của trung y. Trong khi vừa rồi, ngay cả nội dung cơ bản nhất là thấp khí, anh cũng không nghe lọt tai. Anh không hề hay biết, thực ra thận kết sỏi và chứng bệnh của anh vốn giống nhau, chúng nó đều xuất phát từ hàn thấp. Nói đến đây, tôi muốn hỏi anh, kể cả khi tôi nói cho anh phương pháp mà tôi sử dụng, anh có thể sử dụng nó được hay không?"

"Anh bạn à, có một vài thứ, không phải cứ có tiền là sẽ mua được đâu!"

Chương 99 - Hắn Là Bác Sĩ, Không Phải Nhà Hùng Biện!

Có một vài thứ, không phải cứ có tiền là sẽ mua được đâu...

Lý Lỗi lặng người đi, gã đang nghiền ngẫm những lời này.

Hóa ra, thứ mà đối phương dựa vào để chữa khỏi chứng thận kết sỏi, vốn không phải bí quyết hoặc là bí phương gì đó.

Mà là mười mấy năm kiên trì không ngừng học tập.

Khó trách vừa rồi Trần Khánh lại muốn nói nhiều với gã như vậy.

Ha hả...

Lý Lỗi cười khẽ, lắc lắc đầu.

Là do gã, đã nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản rồi!

Đúng vậy, trên đời nào có nhiều chuyện dễ dàng như thế?

Và sở dĩ cậu thanh niên trước mặt biểu lộ ra bên ngoài nhẹ nhõm đơn giản đến vậy, là bởi vì ở sau lưng, cậu ấy đã âm thầm đánh đổi bằng biết bao nhiêu cố gắng, chẳng qua người bên ngoài không nhìn thấy mà thôi.

Nhưng lần này gã đến đây cũng không tính là vô ích, ít nhất gã đã thấy được vị bác sĩ trung y này thực sự không giống người bình thường.

"Bác sĩ Trần, là tôi đại ngôn bất tàm (nói khoác mà không thấy

ngượng ngùng), thật có lỗi." Lý Lỗi ngượng ngùng cười nói.

Trần Khánh cũng cười nói: "Không sao mà. Cũng có thể do thủ đoạn chữa bệnh của chúng tôi chỉ có một cách duy nhất, mới tạo thành một loại ảo giác cho anh rằng trung y rất đơn giản. Chuyện này thực sự không thể trách anh được."

"Anh nhận đơn thuốc này đi, tôi viết xong rồi đó, mỗi ngày anh uống một thang, cứ uống xong ba ngày trước đã, rồi tới đây kiểm tra lại. Mặt khác, khi anh công tác trong bệnh viện, tốt nhất là đừng giảm nhiệt độ điều hòa xuống thấp quá."

Lại nói, ở thời điểm Trần Khánh học đại học, hắn từng qua một vài trung y viện thực tập.

Gần như mỗi khi hè đến, ở nơi đó đều mở điều hòa, ở phòng dành cho bác sĩ, hay phòng khám bệnh… vân vân. Đương nhiên, đừng nghĩ đến phòng bệnh, bởi vì một khi ở nội trú trong bệnh viện, thì trừ phi bạn chủ động hỏi y tá về cái điều khiển điều hòa, bằng không, sẽ chẳng ai tự động mở cho bạn đâu, hơn nữa, nếu bệnh nhân mở điều hòa quá lâu, y tá còn có thể tịch thu điều khiển.

Dù sao, bệnh viện cũng không phải tổ chức từ thiện, kể cả khi bạn đã giao viện phí rồi. Ơ kìa, chúng ta vẫn luôn tuyên truyền phải tiết kiệm tài nguyên mà???

Và nơi lạnh nhất trong bệnh viện chính là phòng giải phẫu.

Nhiệt độ hàng năm ở nơi đó đều thấp hơn 26 độ, lại thêm không bao giờ có ánh mặt trời chiếu vào. Bởi vậy, trên thực tế, nhiệt độ cảm nhận được ở trong này, còn thấp hơn con số 26 độ ấy, nếu đang ở ngoài trời.

Trần Khánh học trung y, bởi vậy hắn biết rõ, gần như tới chín mươi mấy phần trăm người bệnh đang ở trong bệnh viện đều mắc

ba loại bệnh chứng phong hàn thấp này.

Hoàn cảnh mà ba loại âm tà bên trong sáu dâm này thích nhất, chính là rét lạnh.

Bệnh viện bên kia thì hay rồi, người bệnh tiến vào nơi ấy, chẳng khác nào đang tới đại bản doanh của mầm bệnh.

Sống trong loại hoàn cảnh này, nếu có thể trị tận gốc chứng bệnh mới là có quỷ á.

Nhưng vị bác sĩ trung y hướng dẫn thực tập cho Trần Khánh lại nói với hắn rằng, sở dĩ bọn họ cần phải hạ thấp nhiệt độ, chỉ vì muốn tránh cho vi khuẩn sinh sôi nảy nở trong hoàn cảnh có nhiệt độ cao, phòng ngừa bệnh nhân sẽ bị lây nhiễm sau phẫu thuật.

Thực nghiệm đã chứng minh, cơ chế bảo tồn đồ ăn của tủ lạnh thường là ướp lạnh chúng ở mức nhiệt độ là 4 tới 8 độ C. Ở trong loại hoàn cảnh này, tốc độ sinh trưởng của tuyệt đại đa số vi khuẩn sẽ chậm xuống.

Và dựa trên nguyên lý đó, con số thấp hơn 26 độ kia sẽ là nhiệt độ vừa vặn thích hợp cho thân thể con người, bởi vì nó làm vi khuẩn trong phòng sinh trưởng chậm hơn.

Nhưng với trung y, lý luận lại chỉ ra rằng, một khi thấp tà từ những nơi ẩm ướt bên ngoài cơ thể xâm nhập vào bên trong cơ thể, sẽ tạo điều kiện cho nội thấp bên trong cơ thể sinh sôi…

Cho nên, đây là hiện tượng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược về lý luận giữa trung y và tây y.

Và đó cũng là lý do vì sao sau khi Trần Khánh biết Lý Lỗi là bác sĩ tây y, hắn sẽ không cứng rắn muốn đối phương tắt bỏ điều hòa.

Nguyên nhân thứ nhất là, cách làm này không hiện thực. Đó vốn là công việc của người ta. Mà kể cả khi mình ở nhà, lúc thời

tiết chuyển sang mùa hè nóng bức cũng chẳng thể tránh được chuyện mở điều hòa cho dễ chịu.

Nguyên nhân thứ hai là, một người không nên áp đặt quan điểm của bản thân lên người khác.

Trần Khánh hiểu được vị trí của bản thân.

Hắn là bác sĩ, không phải nhà hùng biện.

Hắn không cần thiết phải tranh luận cho ra ngô ra khoai với Lý Lỗi trên phương diện lý luận tây y.

Có công phu kia, không bằng hắn khám thêm cho vài người bệnh, học thêm nhiều tri thức trung y.

Lý Lỗi tiếp nhận phương thuốc, tỏ vẻ cảm kích nhìn Trần Khánh: "Bác sĩ Trần, tôi có thể thêm Wechat của cậu không?"

Trần Khánh cười nói: "Có thể."

Lý Lỗi lập tức lấy điện thoại di động ra quét mã QR Wechat của Trần Khánh: "Bác sĩ Trần, lần này... Cảm tạ cậu."

"Đừng khách khí." Trần Khánh hiểu được ý của đối phương, cũng biết mục đích chính mà đối phương viếng thăm hắn ngày hôm nay chính là hỏi thăm vì sao hắn có thể chữa khỏi chứng thận kết sỏi cho Vương Vũ trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Kỳ thật Trần Khánh căn bản không có chữa khỏi thận kết sỏi cho Vương Vũ, hắn chỉ dùng châm pháp Thiêu Sơn Hỏa cải biến hoàn cảnh lạnh lẽo trong thân thể Vương Vũ.

Sau khi nhiệt độ trong cơ thể tăng lên, kết sỏi, cũng chính là hàn thấp ngưng tụ mà thành kia, tự nhiên sẽ chậm rãi hòa tan dưới nhiệt độ cao.

Nhưng tình huống này cũng không có nghĩa là nó đã biến mất,

hàn thấp vẫn còn tồn tại trong thân thể Vương Vũ, chẳng qua dụng cụ y học không thể nhìn ra nó mà thôi.

Sở dĩ Trần Khánh không nói những điều này cho Lý Lỗi biết, hoàn toàn là vì tây y vốn không thể hiểu được hàn thấp, cũng không thể hiểu được kết sỏi vốn là từ hàn thấp tích lũy lại mà thành.

Đối mặt một người không hiểu được, dù Trần Khánh có nghiêm túc giải thích như thế nào, cũng chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Cho nên, hắn chỉ có thể nói cho Lý Lỗi biết rằng, dù hắn có tỉ mỉ giảng giải cho đối phương nghe, đối phương cũng không thể học được đâu.

Vậy là xong!

Đơn giản mà rõ ràng!

Lý Lỗi đi rồi, Trần Khánh lại nâng cuốn 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》lên, cũng thuận tiện nhìn nhìn giao diện thuộc tính của mình một cái.

Chương 100 - Thiêu Sơn Hỏa Cao Cấp!

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 112/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 113/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 70/100(nhập môn)】

【 châm cứu: Châm thứ 1927/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngải cứu 29/10(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quan Châm Cửu Thứ, Thiêu Sơn Hỏa 790/1000(trung cấp)】

【 y điểm: 10.2 (mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

Nga?

Y điểm vượt qua 10 rồi?

Quả nhiên, sau khi thay đổi phòng khám bệnh, ta đã tiếp xúc với nhiều người bệnh hơn, cũng đạt được nhiều y điểm hơn.

Nếu cứ tăng trưởng theo tốc độ này, Trần Khánh cũng có chút chờ mong, không biết sau khi châm thứ của hắn đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, hắn sẽ đạt được thêm một kỹ năng như thế nào đây.

Nó có giống【 Linh Thức 】lúc trước hay không? Có phải hắn sẽ sở hữu thêm một kỹ năng cho phép bản thân kết nối cùng kinh mạch, huyệt vị của người bệnh hay không?

Ách...

Hay là quên đi!

Nếu trường hợp đó thực sự xảy ra, rồi có thêm mười mấy nhánh kinh mạch, cùng với mấy trăm huyệt vị, và tất cả cùng lúc kêu to trong đầu hắn…

Trần Khánh cảm thấy, rất có khả năng hắn sẽ không ứng phó nổi.

Hy vọng đến lúc đó, giao diện thuộc tính sẽ tiếp tục cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Mười y điểm, vậy cứ nâng Thiêu Sơn Hỏa lên tới cao cấp trước đi.

Ý niệm khẽ động, số liệu trên giao diện thuộc tính của Trần Khánh lập tức xảy ra biến hóa.

【 Thiêu Sơn Hỏa 1000/10000(cao cấp) 】

...

【 Châm cứu: Châm thứ 2137/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

...

Sau khi cấp bậc được nâng cao, trong đầu Trần Khánh lại có

thêm một chút tri thức liên quan tới châm pháp Thiêu Sơn Hỏa.

Không phải tri thức được đưa vào theo dạng nhồi nhét một đống cho bản thân hắn tự đi tiêu hóa, mà là lượng kiến thức này đã sớm dung nhập vào bên trong tư tưởng và cảm ngộ của hắn, cho phép hắn có thể tùy ý sử dụng chúng mà không cần lại một lần nữa đi phân tích nghiên cứu.

Hóa ra, thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa mà hắn nắm giữ trước kia lại thô thiển như vậy.

Từ sau khi Thiêu Sơn Hỏa tiến lên cao cấp, Trần Khánh bỗng có cảm giác, nếu so sánh thủ pháp hiện giờ với thủ pháp mà hắn từng nắm giữ lúc trước, sẽ thấy chúng hoàn toàn là hai loại kỹ năng khác nhau.

Nếu lão gia gia mắc bệnh viêm khớp mãn tính từng tìm đến đây ngày hôm qua, lại xuất hiện ở trước mặt hắn, Trần Khánh sẽ nắm chắc có thể trực tiếp nâng cao hiệu quả trị liệu của ngày hôm qua lên gấp ba lần.

Thật sự không biết châm pháp Thiêu Sơn Hỏa đạt tới cấp bậc hoàn mỹ sẽ có dáng vẻ như thế nào...

Trong mắt Trần Khánh lóe lên tia nóng bỏng!

Nhưng sau khi hắn bỏ thêm 2.1 y điểm vào, nâng Thiêu Sơn Hỏa lên tới cao cấp, hắn chợt dừng lại.

Dựa theo tiến độ hiện tại Thiêu Sơn Hỏa, hắn cần phải có tới 90 y điểm, mới tăng được nó lên đến cấp bậc hoàn mỹ.

Nói thực, số lượng y điểm này quá lớn, nếu Trần Khánh muốn đạt được nhiều y điểm như vậy, ít nhất hắn cũng phải hao phí hơn một tháng thời gian.

Lỡ như trong hơn một tháng này, không có người bệnh mắc

hàn chứng chạy tới tìm hắn nữa thì sao?

Nghĩa là ngoại trừ kê đơn, hắn sẽ không còn biện pháp trị liệu nào nữa.

Cho nên, nếu hiện tại hắn dứt khoát ném tất cả y điểm vào Thiêu Sơn Hỏa, bản thân hắn sẽ có chút thiệt thòi.

Vẫn nên tăng một chút trình độ đơn thuốc đi. Đúng là nếu chỉ thuần túy dựa vào trí nhớ, có thể nhớ kỹ phương thuốc hơn, nhưng hắn vẫn còn khá yếu kém về trình độ kê đơn thuốc, cụ thể là khá non tay trong quá trình tiến hành gia giảm liều lượng trên phương thuốc dựa theo tình huống của người bệnh.

Hiện tại, tuy cấp bậc châm thứ của hắn không quá cao, nhưng có Thiêu Sơn Hỏa thêm vào, ít nhất là khi chữa trị hàn chứng, thao tác chữa trị của hắn đều mang tới hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Coi như vậy là đủ để ứng phó với bệnh tật bình thường rồi!

Lại nói, nếu gặp phải chứng bệnh mà Thiêu Sơn Hỏa không thể chữa trị được, rồi trình độ đơn thuốc của hắn lại quá kém, sau khi kê ra đơn thuốc, không đạt được hiệu quả trị liệu rõ ràng, thì những y điểm sẽ đạt được cũng giảm đi rất nhiều.

Rất không có lời!

Nhưng một khi nghĩ đến tình huống này, hắn lại cho rằng, biện chứng của bản thân cũng phải tăng thêm tương ứng!

Bởi vì từ sau khi thay đổi phòng khám bệnh, hắn sẽ tiếp xúc với nhiều người bệnh hơn, cũng tương đương với các loại tật bệnh phức tạp cũng nối gót nhau, cùng kéo tới.

Đương nhiên thiết chẩn Đăng Phong Tạo Cực có thể trợ giúp cho hắn tiến hành chẩn đoán bệnh, nhưng quá trình biện chứng ra lại quá chậm.

Tựa như hôm nay, nếu biện chứng cấp bậc cao, ngay khi hắn đang nghe ngũ tạng đối thoại, lại kết hợp với tin tức nhận được thông qua bắt mạch, hắn hoàn toàn có thể kết nối cả hai nguồn thông tin vào cùng một chỗ, từ đó nhanh chóng biết được căn nguyên bệnh tật của Lý Lỗi.

Căn bản không cần nói nhiều lời vô dụng đến vậy.

Đáng tiếc là không đủ y điểm, dù thêm toàn bộ chỗ y điểm còn lại vào biện chứng, cũng không thể nâng biện chứng lên một cấp bậc được.

Y điểm ơi! !

Trần Khánh cực kỳ khát vọng món đồ chơi này!

Sau khi Trần Khánh cân nhắc cẩn thận một hồi, hắn đã quyết định vẫn nên tăng cấp bậc đơn thuốc trước, biện chứng để dành lại phía sau.

Kết quả là, thuộc tính lại xảy ra biến hóa.

【 Đơn thuốc 100/1000(Đăng Đường Nhập Thất) 】

...

【 Y điểm: 7. 9 】

Được rồi, chỗ y điểm còn lại cứ dùng để tiếp tục học quan châm đi...

Tại tổ kịch Thanh Vân Phú.

Từ lúc năm giờ sáng, Lạc Tiểu Khê đã vội vàng chạy tới hiện trường.

Hôm nay cô có một cảnh quay vào lúc tám giờ, cho nên cần phải tới sớm để hoá trang.

Quay cổ trang có một điểm vô cùng bất tiện, đó là thời gian hoá trang ít nhất cũng phải kéo dài tới một, hai giờ đồng hồ.

Đổi lại là Lạc Tiểu Khê trước kia, tuy cô có thể dậy vào thời gian này, nhưng nhất định là khí sắc trên mặt sẽ rất kém cỏi.

Nhất là quầng thâm trên mắt, kiểu gì cũng phải dùng một tầng phấn thật dày mới che giấu đi được.

"Ai, Tiểu Khê, chị bỗng phát hiện ra một điều kỳ lạ nhé, khoảng hai ngày này, khí sắc trên mặt em càng ngày càng tốt đó. Rõ ràng chín giờ tối ngày hôm qua, em mới kết thúc công việc, lại phải tới nơi này vào lúc năm giờ sáng, thế mà em không hề có quầng thâm trên mắt?" Chuyên viên trang điểm Chu Tuệ Mẫn kỳ quái nói.

Chương 101 - Tiểu Mê Muội!

Lạc Tiểu Khê cười nói: "Ha hả, có lẽ là do em ngủ sớm hơn."

Chu Tuệ Mẫn lắc đầu: "Không đúng, không chỉ có khí sắc tốt hơn, dường như gương mặt em cũng trở nên săn chắc hơn rồi, chẳng lẽ em gầy đi hả?"

Trong lòng Lạc Tiểu Khê vô cùng vui vẻ, có ai mà không muốn được người ta khen mình gầy đi đâu, chỉ là… mỗi buổi sáng, sau khi rời giường cô đều có thói quen đứng lên bàn cân một lần. Và trong vòng mấy ngày này, tuy cô chẳng giảm được một cân nào cả, nhưng cũng may không bị tăng thêm một cân nào: "Đâu có gầy chị ơi, em vẫn như trước thôi à, vẫn 50kg này. Có lẽ chị cảm thấy em gầy vì hiệu ứng ống kính đó."

Chu Tuệ Mẫn nghiêm túc nói: "Em có thể nghi ngờ kỹ thuật trang điểm của chị, nhưng tuyệt đối không thể nghi ngờ đôi mắt của chị. Ngày nào chị đây cũng là người tự tay trang điểm cho em, trên mặt em có mấy cân mấy lạng thịt, chị đây đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Khẳng định là em gầy đi rồi!"

Lạc Tiểu Khê lập tức soi mình trong gương, sau đó dùng tay sờ sờ khuôn mặt của mình, hơi ngạc nhiên hỏi: "Là thật ư?"

Chu Tuệ Mẫn vừa cất lời khẳng định chắc như đinh đóng cột vậy, khiến cho bản thân Lạc Tiểu Khê phải nghiêm túc đánh giá lại gương mặt mình, và hơi bất ngờ, vì chính bản thân cô cũng phát hiện ra khuôn mặt mình có chút khác biệt.

Hình như là có săn chắc hơn lúc trước một chút, lúc nắm vào trong tay không có cảm giác chảy xệ hay quá mức biến dạng.

Trong lúc vô tình, đột nhiên khóe miệng Lạc Tiểu Khê khẽ cong lên, vui vẻ.

Một màn này vừa vặn bị Chu Tuệ Mẫn đang đứng bên cạnh phát hiện ra.

Cô ấy lập tức hung ác đặt hai tay lên vai Lạc Tiểu Khê, rồi chậm rãi ghé sát gương mặt mình vào phần cổ của Lạc Tiểu Khê, giả vờ đe dọa: "Nói mau, rốt cuộc là em làm cái gì mới có thể gầy đi trong khoảng thời gian ngắn như vậy? Đừng có bảo với chị là khiêu vũ, nếu vận động có thể giảm béo, thì Trư Bát Giới cũng không béo đến tận Tây Thiên."

Ngay tại thời điểm Chu Tuệ Mẫn đang “ép cung” Lạc Tiểu Khê, chợt có người đẩy cửa bước vào, rõ ràng là Âu Dương Tiểu Mật.

"Uy, hai chị em đang nói chuyện cái gì vậy? Chị cũng muốn nghe nha."

Chu Tuệ Mẫn bĩu môi: "Mật tỷ, chị mau tới xem đi, có phải Tiểu Khê đã gầy đi hay không? Vừa rồi em đang tra khảo cô ấy, mà ‘tên tội phạm này’ còn chưa chịu thừa nhận, khẳng định là trong tay có bí quyết gì đó nhưng không muốn để lộ ra cho chị em."

Âu Dương Tiểu Mật vừa nghe, lập tức chạy lại, vui vẻ ngồi phía trước bàn trang điểm đặt ngay bên cạnh Lạc Tiểu Khê: "Thì có bí quyết gì đâu chứ? Chỉ là ngủ sớm dậy sớm, đều đặn uống thuốc Đông y, lại cộng thêm một ngày ba bữa đều ăn đồ bổ dưỡng thôi. Em xem, có phải gương mặt của chị cũng trắng hơn trước kia hay không?"

Chu Tuệ Mẫn lập tức ghé sát mặt mình lại, quan sát thật kỹ, hoắc, đúng là như vậy nè.

Lại nói ở thời điểm Âu Dương Tiểu Mật bắt đầu tới đây quay phim, trường hợp của cô ấy cũng giống Lạc Tiểu Khê, nhất định

phải đánh một tầng phấn dày che khuyết điểm, nhưng lớp phấn trên mặt cô ấy còn phải dày hơn Lạc Tiểu Khê một chút, bởi vì toàn bộ làn da trên gương mặt cô ấy đều tối màu.

"Mật tỷ, không phải chị từng nói mặt chị đen là do phơi nắng sao?" Chu Tuệ Mẫn nói.

Cô ấy còn nhớ một đoạn thời gian trước, mỗi khi Âu Dương Tiểu Mật rời khỏi nhà, cô gái này đều sẽ mang theo một chiếc dù, chỉ sợ dính một chút ánh mặt trời nào đó sẽ làm hỏng làn da.

Âu Dương Tiểu Mật nghe nói như thế, khuôn mặt thoáng trở nên cứng đờ: "Khụ... Có một bộ phận nguyên nhân thôi, nhưng mà không quá quan trọng."

Chu Tuệ Mẫn lại hỏi: "Nói cách khác, hai người đều uống thuốc Đông y mới gầy đi và trắng lên?"

Lạc Tiểu Khê gật đầu: "Đúng vậy, là uống thuốc Đông y kết hợp với ăn đồ bổ dưỡng, không cần phải quá mức chú tâm tới chuyện rèn luyện, cũng không cần mỗi ngày đều ép bản thân mình nhịn đói, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, ẩm thực là đủ, những yêu cầu này vốn không hề phức tạp. Bởi vậy, trải qua một đoạn thời gian, cả tinh khí thần của em đều tốt lên, tự nhiên cũng biểu hiện ra trạng thái bên ngoài rồi."

Trên thực tế, từ sau khi Lạc Tiểu Khê chứng kiến trình độ trung y của Trần Khánh, cô ấy cũng không nhịn được tò mò, cũng thường xuyên lên mạng tìm tòi một chút tri thức có liên quan tới trung y.

Hiện tại, cô ấy đã hạn chế xem những video nói về sức khỏe của các blogger trên mạng rồi.

Bởi vì sự thật đã chứng minh, chỉ qua một đoạn thời gian ngắn nghiêm túc làm theo những lời Trần Khánh nói, đúng là thân thể

của cô đã tốt hơn trước kia rất nhiều.

Tật xấu quá mức lo lắng về vóc dáng của bản thân cũng được cải thiện rõ rệt, tâm trạng mỗi ngày đều vui vẻ hơn trước kia nhiều lắm.

Nhất là quá trình quay phim gần đây, Lạc Tiểu Khê có cảm giác bản thân cô ấy bước vào trạng thái đặc biệt nhanh.

Ngay cả đạo diễn cũng nói, biểu hiện gần đây của cô ấy cứ như được khai khiếu vậy, kỹ thuật diễn xuất cứ thăng tiến vù vù tựa như ngồi lên hỏa tiễn.

(Khai khiếu: có thể hiểu là đầu óc rộng mở trong sáng, thông minh đột xuất)

Ở thời điểm, Chu Tuệ Mẫn nghe Lạc Tiểu Khê giới thiệu về trung y, dường như trong ánh mắt của cô ấy phát ra những ngôi sao nho nhỏ, đặc biệt sáng lấp lánh, không nhìn được có chút hoài nghi hỏi: "Là thiệt hay giả vậy? Trung y có thần kỳ như vậy hay không? Vì sao chị thường nghe những người chung quanh nói, phần lớn các bác sĩ trung y đều là kẻ lừa đảo, không nói đến chuyện chữa bệnh nhé, hình như ngay cả phương diện mà bọn họ am hiểu nhất là điều dưỡng thân thể cũng chẳng lắm đâu."

Lạc Tiểu Khê cười nói: "Em không biết bác sĩ trung y khác như thế nào, nhưng bác sĩ Trần ở Hán Y Đường lại thật sự lợi hại. Nếu chị có vấn đề gì, cứ trực tiếp đi tìm anh ấy, khẳng định là anh ấy có thể chữa khỏi cho chị. Là thật đó, em không lừa chị đâu."

Đôi mắt long lanh ngập nước của Lạc Tiểu Khê đã bị chân thành phủ kín, giống như cô ấy đang liều mạng muốn nói cho Chu Tuệ Mẫn biết rằng, tin em, tin em đi, chị nhất định phải tin lời em đó!

Chu Tuệ Mẫn kỳ quái nhìn Lạc Tiểu Khê: "Vẻ mặt của em là

kiểu gì đây? Chẳng lẽ … cái cậu Trần Khánh kia là bạn của em?"

Âu Dương Tiểu Mật đang ngồi một bên, lập tức xen mồm vào: "Cái gì mà bạn bè chứ? Người ta cũng chỉ khám bệnh cho con bé một lần mà thôi. Nhưng con bé này á, hiện tại đã thành tiểu mê muội (fan cuồng) của người ta mất rồi."

Chương 102 - Tất Cả Đều Là Y Điểm Đó!

Lạc Tiểu Khê đỏ bừng mặt: "Chị nói cái gì vậy hả? Mật tỷ, em đâu có! ?"

"Phì phì phì, tự em đi mà soi gương, nhìn xem có phải trên đó đang phản chiếu một tấm hoa si hay không." Âu Dương Tiểu Mật bĩu môi nói.

Lạc Tiểu Khê ngượng ngùng liếc mắt nhìn gương mặt của mình trong gương. Ngay một khắc khi ánh mắt cô chạm vào cái gương nọ, cô lại ngạc nhiên phát hiện, dường như bản thân ở trong gương đã biến thành một người khác rồi, vậy là ánh mắt lập tức né tránh nó ngay, không dám nhìn thêm một giây nào nữa.

Mà không chỉ cái gương phản chủ, tựa như cả trái tim cô cũng không chịu an phận, nó đang đập cực kỳ nhanh!

Chu Tuệ Mẫn cảm thấy chuyện này cực kỳ thú vị, cô ấy lập tức mở miệng trêu đùa: "Yêu, xem ra vị bác sĩ kia cực kỳ trẻ tuổi. Vậy là Tiểu Khê nhà chúng ta có người mình thích rồi. Được nha, dựa vào danh tiếng của em, còn không dễ dàng nắm được trái tim của một vị bác sĩ sao?"

Âu Dương Tiểu Mật cười nhạt: "Không dám đâu, đối phương đích thị là một tên ngốc, người ta căn bản không có đu idol, ngay cả chị mà anh ta còn không để vào mắt đó."

Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc nói" "A, vậy sao?"

Lạc Tiểu Khê hé miệng cười nói: "Có lẽ trong mắt anh ấy,

không cần biết ở bên ngoài những người như chúng ta nổi tiếng đến mức nào, nhưng một khi đứng trước mặt anh ấy, tất cả đều chỉ là người bệnh mà thôi."

Con mắt Chu Tuệ Mẫn xoay chuyển, trong lòng chợt nảy lên một kế hoạch: "Tiểu Khê, em đã thổi phồng vị bác sĩ Trần này trở nên thần kỳ đến vậy, chị cũng thấy vô cùng tò mò. Mà vừa vặn, trong người chị sinh ra một chút bệnh nhỏ, em có thể đưa chị tới gặp anh ấy được không?"

Trong mắt Lạc Tiểu Khê xẹt qua một mảnh vui mừng, nhưng ngay sau đó, cô ấy vội vàng xoay người lướt tới, trên mặt đã có thêm một chút lo lắng, vội vàng hỏi: "Chị không thoải mái ở đâu?"

Chu Tuệ Mẫn khoát tay: "Có nói ra em cũng không rõ được đâu, cứ đợi đến bệnh viện xem bác sĩ nói như thế nào đã."

Lạc Tiểu Khê gật đầu: "Ừm ừm, vậy đợi lát nữa quay xong chúng ta đi qua nhé."

Chu Tuệ Mẫn cười nói: "Mật tỷ thì sao?"

Cái đầu Âu Dương Tiểu Mật lập tức lắc như trống bỏi: "Không đi."

Lạc Tiểu Khê nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Mật tỷ, đã mấy ngày rồi chị không đi tái khám, lỡ như xảy ra tình huống gì thì biết làm sao bây giờ, hay là chị cũng đi, một chút thôi mà."

Từ lần trước, sau khi Trần Khánh châm thứ cho Âu Dương Tiểu Mật, Âu Dương Tiểu Mật vẫn luôn đi theo bên cạnh Lạc Tiểu Khê cùng chữa bệnh và ăn uống, hiệu quả tốt lên trông thấy.

Nhưng cũng vì quá tốt mà cô ấy đã quyết định không tới Hán Y Đường tìm Trần Khánh thêm một lần nào nữa.

Trong đoạn thời gian này, Lạc Tiểu Khê rất muốn đi kiểm tra

lại, nhưng vì lịch trình quay phim dày đặc, cuối cùng, dự định tái khám của cô vẫn một mực kéo dài tới tận hôm nay.

Nếu không phải Chu Tuệ Mẫn đề cập tới, chỉ sợ Lạc Tiểu Khê vẫn tiếp tục kéo dài thêm.

Nói thật, cũng không hoàn toàn do bản thân cô không thể chừa ra một chút thời gian nào để đi tái khám, chỉ là bản thân cô ấy cứ có cảm giác trạng thái của mình không tốt, không thích hợp để gặp mặt người ta.

Âu Dương Tiểu Mật vừa định từ chối, nhưng Chu Tuệ Mẫn đang đứng phía sau Lạc Tiểu Khê lập tức nháy mắt với cô, sau đó cô gái kia còn không ngừng liếc liếc con mắt nhìn về phía Lạc Tiểu Khê, tựa như đang nhắn nhủ một tin tức nào đó.

Phải biết rằng, Âu Dương Tiểu Mật vốn là cô gái trời sinh có được linh hồn bát quái (nôm na là sở hữu đặc tính thích hóng chuyện), và chỉ trong nháy mắt, cô ấy đã phá giải được ý tứ ẩn sâu bên trong loại mật mã không có ký tự kia.

Là “Đi, chúng ta cùng đi xem náo nhiệt!”

Hắc hắc!

Âu Dương Tiểu Mật lập tức phát huy ra kỹ thuật diễn xuất của một tiểu hoa đang hot: "Được được được, nếu không phải nể mặt em, chị mới không thèm tới nhìn cái mặt thối ấy đâu."

Lạc Tiểu Khê cười nói, "Vậy chờ quay xong, ba người chúng ta cùng đi nhé."

...

Tại Hán Y Đường, Trần Khánh vừa nhận được một tin nhắn Wechat.

Là Lạc Tiểu Khê gửi qua.

Cô ấy muốn dẫn theo một người bạn đến xem bệnh, nhưng mà bọn họ không có nhiều thời gian rảnh, chỉ có thể tới Hán Y Đường vào buổi tối thôi.

Vốn dĩ Trần Khánh đang định khuyên các cô ấy đừng có tới, bởi vì Hán Y Đường không nhận cấp cứu, cứ hơn bảy giờ tối là nơi này đóng cửa rồi.

Nhưng cô ấy lại nói, bởi vì bọn họ còn phải quay phim, cho nên mỗi ngày chỉ có thể đến khám bệnh vào lúc bảy, tám giờ tối, sau khi đã kết thúc công việc, rất khó sắp xếp được thời gian buổi sáng.

Trần Khánh có chút do dự.

Đây chính là lần đầu tiên hắn gặp được tình huống bệnh nhân cũ đưa bệnh nhân mới đến tìm mình chữa trị, nếu hắn không tiếp, lỡ như về sau bệnh nhân cũ không mang bệnh nhân mới đến nữa thì sao?

Tất cả đều là y điểm đó!

Mà hiện tại, điều Trần Khánh thiếu nhất là gì?

Là người bệnh nha!

Cho nên, rối rắm chừng hai giây, sau đó Trần Khánh lập tức trả lời Lạc Tiểu Khê bằng ba chữ.

Có thể đến!

Tiếp theo, hắn trực tiếp gửi qua một cái định vị, giống như sợ Lạc Tiểu Khê sẽ hối hận mà không chịu tới vậy...

Phòng 302, tòa 7, tiểu khu hoa uyển Chương Hoa, chính là nhà của Trần Khánh.

Diện tích không lớn, chỉ chừng 129 m2.

Nếu trừ đi diện tích xây dựng chung, có khả năng chỉ đạt được chừng 100 m2 thôi.

(Diện tích xây dựng chung: chỉ phần diện tích được các hộ gia đình trong tòan bộ tòa nhà đồng thời sở hữu quyền sử dụng, chủ yếu bao gồm: trục thang máy, trục ống, cầu thang bộ, đường đổ rác, phòng trạm biến áp, không gian trang bị, sảnh công cộng, lối đi, phòng bảo vệ… cũng như toàn bộ diện tích các phòng dùng cho mục đích công cộng và kiến trúc dùng để quản lý)

Bởi vì chỉ có một mình hắn sống ở đây nên căn nhà này có vẻ khá rộng rãi.

Tích tích tích tích ~~~

Trần Khánh nghe thấy chuông cửa, hắn lập tức buông đồng nhân châm cứu trong tay xuống, đi tới cửa, nhòm ra ngoài thông qua lỗ mắt mèo.

Ba cô gái!

Đúng vậy !

Răng rắc!

Cửa phòng mở ra, Trần Khánh mặc một bộ áo ngủ mỏng manh.

So sánh với người ở bên ngoài, tuy ba người Lạc Tiểu Khê đều ăn mặc khá thoải mái, nhưng cả đám đều đội mũ, bịt khẩu trang, còn mang theo cả kính râm, và đương nhiên, chưa bước vào phòng sẽ không hạ xuống.

Đúng ba phụ kiện tiêu chuẩn che khuất toàn bộ ánh sáng.

Minh tinh mà…

Trần Khánh hiểu!

Chương 103 - Gặm Couple!

Nhưng điều khiến Trần Khánh không hiểu chính là, vì sao lại có người điên cuồng đi sùng bái một đám hình tượng được internet đắp nặn ra thế này?

Những người này đã làm ra cống hiến gì cho quốc gia và xã hội?

Trần Khánh vẫn nhớ, khi hắn còn nhỏ, từng nghe người lớn hỏi rằng, trong tương lai, sau khi trưởng thành, con muốn làm bác sĩ hay muốn làm khoa học gia. Hắn đã không chút do dự lựa chọn bác sĩ, và cũng vì thực hiện ước mơ này, mà hắn bỏ ra gần hai mươi năm không ngừng cố gắng.

Cho nên, ở trong tam quan của hắn, chỉ có người làm ra thành tựu trác tuyệt, mới xứng với hai từ "Sùng bái" này.

(Tam quan: bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan)

"Mời vào!" Trần Khánh không mặn không nhạt nói, sau đó cũng chủ động nhường ra vị trí đủ cho hai người sóng vai bước vào.

Ba người đều nói lời cảm tạ, sau đó hơi có chút mất tự nhiên đi vào trong nhà Trần Khánh. Và như biết bao nhiêu người khác, khi bước vào một ngôi nhà xa lạ, con ngươi sẽ không an phận mà dạo chơi khắp nơi.

Và trong cảm nhận của bọn họ, khung cảnh nơi này có thể tóm gọn lại bằng mấy chữ như sau: Sạch sẽ, đơn giản, còn tùy thời tùy chỗ đều có thể nhìn thấy các thứ có liên quan tới trung y, sách thuốc, đồng nhân, sơ đồ huyệt vị trên cơ thể, sơ đồ kinh mạch trên

cơ thể, ngũ hành bát quái...

Đây hoàn toàn không phải một nơi mà người còn trẻ tuổi sinh sống nha!

Nếu không phải nhìn thấy Trần Khánh ở trong này, ba người bọn họ sẽ cho rằng, đây là nơi mà một lão nhân chừng sáu, bảy mươi tuổi sinh sống.

Cũng không biết thế nào, nhưng một người đẹp trai sống trong loại hoàn cảnh, lại khiến các cô cảm thấy vô cùng tò mò.

Đến tột cùng là một người như thế nào, mới có thể sinh tồn trong hoàn cảnh nhàm chán đến thế?

Không xem TV, không chơi game, cả ngày đều nghiên cứu những kiến thức y thuật buồn tẻ vô vị này?

Chắc hẳn ở thời đại hiện giờ, cũng chẳng có mấy người giống như Trần Khánh?

Bọn họ dám chắc là trong đám bạn bè của ba người bọn họ, nhất là bạn khác phái không có một người nào … phục cổ giống như Trần Khánh.

Bởi vì đám người kia hoặc là thích phao ba, thích tiêu xa, thích tiệc tùng, hoặc là thích đi du lịch, thích đi khắp nơi review nhà hàng, quán ăn, thích chơi game…

Có mấy ai sẽ chịu ở nhà đọc sách, còn là loại sách khô khan như y học???

(Phao ba: thích đến quán bar, quán cafe internet, để giết thời gian,

Tiêu xa: đam mê tốc độ, thích đua xe trên đường phố)

"Trong nhà anh chỉ có mấy thứ này thôi sao?" Âu Dương Tiểu

Mật kinh ngạc nói.

Trần Khánh rót cho ba người ba chén nước, mở miệng đáp nhưng câu trả lời lại là một câu hỏi: "Làm sao? Có vấn đề gì ư?"

Lạc Tiểu Khê và Chu Tuệ Mẫn vội vàng nói tạ ơn.

Âu Dương Tiểu Mật buột miệng nói: "Anh không biết là như vậy rất nhàm chán ư?"

Trần Khánh lạnh nhạt nói: "Đối thoại cùng cổ nhân, vì sao lại nhàm chán?"

Âu Dương Tiểu Mật nhíu mày: "Đối thoại cùng cổ nhân? Là đối thoại như thế nào?"

Trần Khánh nhẹ nhàng cầm một cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》lên, nói: "Trí tuệ của cổ nhân từ mấy ngàn năm trước đã áp súc bên trong một cuốn sách này, tôi đọc nó cũng giống như dang đào móc một kho báu vật, mỗi khi hiểu thêm được một chút, cũng tương đương với tiến hành chạm tới một chút tư tưởng của cổ nhân. Loại trí tuệ giao hòa này mang đến sung sướng vô cùng, chẳng lẽ cô không biết là nó rất thú vị sao?"

Ách... Nghe không hiểu...

Lại nói, Âu Dương Tiểu Mật là một cô bé thi vào trường cao đẳng được có hơn 200 điểm, vốn là một vị học tra (học dốt ^^!) thâm niên, cô tỏ vẻ rất khó hiểu được Trần Khánh ngao du sách hải cảm thụ.

(Ghi chú: Điểm thi tối đa cho bài thi đại học của Trung Quốc là 750 điểm bao gồm 150 điểm cho mỗi môn Toán, Ngữ văn, Ngoại ngữ và 300 điểm cho môn tổ hợp.)

"A, ha hả, cái kia, vậy xem bệnh trước đi." Âu Dương Tiểu Mật lập tức cười ha ha nói.

Ừm… khi mà ta nghe không hiểu gì, tốt hơn hết là chuyển đề tài nói chuyện, tuyệt đối không được để lộ ra là ta nghe không hiểu gì.

Trần Khánh quét mắt nhìn Chu Tuệ Mẫn, hắn lập tức cẩn thận quan sát cô ấy một chút.

Đáng tiếc, cấp bậc vọng chẩn của hắn quá thấp, tạm thời vẫn không thể từ trên mặt cô ấy nhìn ra bất cứ loại bệnh trạng nào.

"Mời cô ngồi, sau đó đặt tay lên bàn trà." Trần Khánh nói.

"Bác sĩ Trần, nếu không anh cứ xem cho Tiểu Khê trước đi, không phải cô ấy còn chưa đi kiểm tra lại sao?" Chu Tuệ Mẫn nói.

Lạc Tiểu Khê khoát tay: "Tôi không vội, anh cứ xem cho chị ấy trước đi."

Trần Khánh nói: "Đừng đùn đẩy nhau, tôi là bác sĩ, để tôi đến quyết định, Lạc Tiểu Khê, cô đi tới nào."

Lạc Tiểu Khê ngoan ngoãn trả lời: "Được."

Chu Tuệ Mẫn nhìn thấy thái độ của Lạc Tiểu Khê, ánh mắt khẽ cong lên một chút, giống con chuột nhỏ trộm được dầu.

Trần Khánh chờ cho Lạc Tiểu Khê đưa tay ra, mới cực kỳ có chừng mực chỉ dùng ba ngón tay nhẹ nhàng đặt lên phần cổ tay của cô ấy, một tia xúc cảm kia khiến cho con ngươi của Lạc Tiểu Khê thoáng dao động một chút rất nhỏ.

Cùng lúc ấy, ở trong lòng Chu Tuệ Mẫn, tựa như đang có một người nho nhỏ giơ lên hai gậy huỳnh quang, không ngừng hô to: "Mau ở cùng một chỗ" .

Được rồi… Chu Tuệ Mẫn vốn là người mắc bệnh gặm CP ở mức độ nặng!

(CP : couple, cặp đôi)

Cô ấy cực kỳ thích nhìn thấy tuấn nam mỹ nữ có đôi có cặp.

Nhưng mấy bộ phim truyền hình hiện đại bây giờ, lại quá nồng nặc vị đường hoá học công nghiệp, cái gì mà cố ý khiến cho nữ chủ trượt đến lúc nam chủ lộ vòng eo, rồi cái gì mà nữ chính và nữ phụ đang ở trên cây, rồi ngay lập tức, cả hai cùng ôm nhau ngã xuống từ trên vách núi đen.

Yue!

Đến mức vừa nhìn thấy những phân cảnh này, Chu Tuệ Mẫn đã trào dâng một loại cảm giác sinh lý khó chịu!

Ngược lại, Chu Tuệ Mẫn thích nhất là những loại cản giác tiếp xúc mạnh mẽ mà có chừng có mực.

Ví dụ như nam nữ chủ vô ý thức mà chạm ngón út vào nhau, hoặc là mái tóc của nữ chủ khẽ vướng vào tay nam chủ chẳng hạn…

Nên hình dung như thế nào nhỉ, giống như là hai người cổ đại nhưng khoác trên mình trang phục hiện đại đó, rõ ràng yêu đương thắm thiết nhưng vẫn tuân thủ lễ tiết nghiêm ngặt.

Đúng, là phục cổ!

Chương 104 - Chúc Mừng! Cô Đã Có Thai!

Rốt cục Chu Tuệ Mẫn cũng biết vì sao lúc vừa vào cửa, cô ấy lại có cảm giác Trần Khánh và Lạc Tiểu Khê rất xứng đôi.

Bởi vì hai người này đúng là CP trong tưởng tượng của cô ấy!

Nhất là thái độ lạnh nhạt của Trần Khánh kia, cùng với cảm giác đúng mực, không hề có chút tâm lý muốn chiếm lợi nào.

Loại tư thái này tuyệt đối là hiếm thấy trong đám nam sinh thời hiện đại, nhất là vòng giải trí, đủ để tôn xưng là động vật quý hiếm luôn rồi.

Và trong lúc Chu Tuệ Mẫn đang mải gặm CP vô hình, Trần Khánh cũng dồn tất cả tâm thần vào cuộc nói chuyện với ngũ tạng của Lạc Tiểu Khê.

Nhưng lúc này ngũ tạng của cô vô cùng im lặng, không có bất cứ âm thanh gì xuất hiện.

Cũng đúng, lúc này đã sắp chín giờ, đúng là thời gian nghỉ ngơi của ngũ tạng lục phủ, không có âm thanh mới là bình thường.

Chuyện này có nghĩa là tình huống thân thể Lạc Tiểu Khê đã quay về trạng thái khỏe mạnh.

Một lát sau, Trần Khánh rút tay lại, nhẹ giọng nói: "Cô khôi phục không tồi, cứ tiếp tục duy trì nhé."

Tâm trạng Lạc Tiểu Khê lập tức tốt lên, cô vui vẻ hỏi: "Thật ư?"

Tuy cô cũng biết thân thể của mình đã chuyển biến tốt đẹp, Chu Tuệ Mẫn cũng nói ra những lời cùng loại, nhưng mọi người nói đều không thể khiến người ta an tâm như nghe Trần Khánh nói.

"Nền tảng thân thể của cô vốn rất tốt, khôi phục mau cũng là chuyện rất bình thường." Sau khi Trần Khánh nói xong, đáy mắt hắn lại xẹt qua một mảnh tiếc nuối, Lạc Tiểu Khê đã khỏe lại rồi, chuyện này có nghĩa là Trần Khánh không thể đạt được y điểm từ trên người cô nữa, nhưng mà rất nhanh, chút tiếc nuối này đã bị Trần Khánh ném ra sau đầu.

Ngay sau đó, Trần Khánh nhìn về phía Âu Dương Tiểu Mật: "Âu Dương Tiểu Mật, đến lượt cô."

Âu Dương Tiểu Mật đang khoái trá quét di động, vừa nghe Trần Khánh gọi như vậy, lập tức có chút sững sờ: "Tôi sao?"

Trần Khánh gật đầu: "Cứ kiểm tra lại cho hai cô trước đã, sau đó tôi sẽ chẩn đoán bệnh cho bạn của hai cô."

Âu Dương Tiểu Mật cực kỳ không tình nguyện nhích người từ trên sofa tới, vẫn còn cố vớt vát một chút hy vọng mỏng manh: "Tôi khôi phục rất tốt, không cần phải kiểm tra lại đâu, thật sự đó. Đoạn thời gian này, tôi vào Tiểu Khê đều ăn uống như nhau!"

Nói thật, khi đối mặt với thiết bị thấu thị hình người mang tên Trần Khánh này, trong đầu Âu Dương Tiểu Mật dâng lên một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm, cô ấy cứ có cảm giác, sau khi bị Trần Khánh chạm vào tay một cái, toàn bộ những thông tin riêng tư của mình sẽ bị hắn biết sạch sành sanh, không thể giấu giếm nổi.

Trần Khánh nói: "Thể chất của mỗi người đều có khác biệt, dù chế độ ăn uống giống nhau, nhưng tình huống khôi phục vẫn cần phải suy xét."

Âu Dương Tiểu Mật không muốn nghe Trần Khánh thao thao bất tuyệt, cô ấy vội vàng nói: "Được rồi được rồi, cho anh bắt mạch."

Trần Khánh lập tức bắt mạch cho cô ấy!

Lần này thời gian bắt mạch dài hơn Lạc Tiểu Khê.

Bởi vì ngay khi ngón tay Trần Khánh chạm vào cổ tay của Âu Dương Tiểu Mật, âm thanh ồn ào kia lại xuất hiện.

Ba phút sau, Trần Khánh đen mặt trừng mắt nhìn Âu Dương Tiểu Mật, nhìn đến toàn thân cô ấy đầy sợ hãi, sau đó hắn mới hỏi: "Có phải hai ngày trước, cô lại thức đêm chơi game hay không?"

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Mật đại biến: "Tôi, tôi, là năm ngày rồi tôi không leo rank, nên chơi một chút thôi mà..."

Cô ấy hoàn toàn không phát hiện ra, hiện tại, khi ngồi đối diện trước mặt Trần Khánh, ngay cả hoảng sợ cô ấy cũng không dám.

Trần Khánh trực tiếp vung tay nói với cô ấy: "Tùy cô, nếu không chịu nghe lời dặn của bác sĩ thì lần sau đừng có tới tìm tôi."

"Đến cô."

Chu Tuệ Mẫn nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Trần Khánh, trong lòng lập tức khẩn trương lên.

Kỳ quái!

Vì sao một Âu Dương Tiểu Mật luôn luôn ỷ thế làm càn, ngang ngược bá đạo, lại có biểu hiện như vậy khi đối mặt với vị bác sĩ Trần Khánh này... Nên hình dung như thế nào đây? Đúng rồi, là khúm núm, là bảo sao nghe vậy.

Dù y thuật của đối phương rất tốt nhưng không nên sợ đến mức này chứ?

Mấu chốt là vị bác sĩ này vừa nổi cáu, trực tiếp quát cho một câu, thế mà Âu Dương Tiểu Mật kia còn không dám thở mạnh tới một cái, đừng nói tới chuyện phản bác, tranh cãi.

Chuyện này thực sự rất tà môn (kỳ quái).

Phải biết rằng, đạo diễn của tổ kịch cũng không dám nói chuyện cùng Âu Dương Tiểu Mật như vậy.

Chu Tuệ Mẫn vừa miên man suy nghĩ vừa thành thật vươn bàn tay ra.

Trần Khánh vẫn giữ nguyên sắc mặt như thường mà tiếp tục chuyển qua cho chẩn đoán bệnh Chu Tuệ Mẫn, nhưng vừa bắt mạch được hai phút, gương mặt vốn hơi chút tức giận của hắn lập tức biến ảo, ban đầu là kinh ngạc, sau đó là hoài nghi, rồi tiếp theo, bỗng nhiên khóe miệng khẽ cong lên một chút.

Tình huống gì đây?

Chu Tuệ Mẫn và Lạc Tiểu Khê đều cực kỳ tò mò.

Rút cuộc là anh chàng này đã nhìn ra cái gì rồi?

Ngay tại lúc hai người vô cùng nghi hoặc, bỗng nhiên Trần Khánh nhếch miệng cười nói: "Chúc mừng, cô đã mang thai!"

A! ?

Ba người đều lộ ra vẻ mặt đồng dạng.

! ! ! Σ(ﾟДﾟ ノ) ノ

Ta mang thai ! ?

Chu Tuệ Mẫn hướng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Trần Khánh, sau đó lại chuyển ánh mắt xuống cái bụng cực kỳ bằng phẳng của mình.

Thế này thì lấy đâu ra dấu hiệu mang thai chứ?

Hơn nữa hai tháng gần đây, cô ấy chỉ gặp mặt bạn trai đúng hai lần, cũng mới làm chuyện đó từ ba ngày trước mà thôi, thời gian ngắn như vậy dù mang thai cũng không thể nhìn ra được mới đúng.

Trước đây Chu Tuệ Mẫn và bạn trai cũng từng lên kế hoạch để mang thai, nhưng lần này cô ấy cần phải theo tổ kịch đi quay phim, nên thời gian hai người gặp nhau khá ít ỏi.

Có điều, bởi vì đã lên kế hoạch mang thai, nên cô ấy cũng bắt đầu chịu khó tìm hiểu một chút tri thức về chuyện mang thai rồi.

Nhất là loại thông tin có nội dung kiểu như: sau khi mang thai bao lâu thì có thể kiểm tra ra.

Bình thường là sau khi thân mật trước thời kỳ rụng trứng, nếu kỳ kinh nguyệt tiếp theo tới trễ chừng mười ngày, thì dùng que thử hai có thể kiểm tra được.

Nhưng loại kiểm tra này cũng không quá chuẩn xác, muốn xác nhận chân chính được lại phải chờ thêm một tuần nữa, rồi thông qua siêu âm y khoa mới có thể biết kết quả chính xác nhất.

Nhưng quãng thời gian đó, ít nhất cũng phải kéo dài tới 35 ngày mà???

Chương 105 - Tôi Muốn Hỏi Anh Một Chuyện!

Chương 105: Tôi Muốn Hỏi Anh Một Chuyện!

Chẳng lẽ là lần trước?

Cũng không đúng, lần trước đã qua chừng một tháng rưỡi rồi, nếu thực sự đậu thai rồi thì lần này cô ấy phải không có kinh nguyệt mới đúng.

"Bác sĩ Trần, là thiệt hay giả vậy, làm sao mà anh thấy được?" Lạc Tiểu Khê tò mò hỏi.

Cô cũng không biết tình huống giữa Chu Tuệ Mẫn và bạn trai của cô ấy, nhưng chỉ dựa vào bắt mạch lại có thể biết người ta có mang thai hay không, chuyện này rất có ý tứ.

"Mạch trên tay trái của cô ấy có một đường thứ hai khẽ nảy lên, nhưng rất nhỏ, đây là hỉ mạch trong mạch tượng, cũng có thể gọi là thai mạch. Mạch tượng khá yếu nhược, hẳn là vừa mang thai được vài ngày. Theo tôi dự đoán, nhiều nhất là không đến bốn ngày." Trần Khánh nói.

Lại nói, ngay lúc ban đầu khi Trần Khánh bắt mạch cho Chu Tuệ Mẫn, hắn còn dự định sẽ lắng nghe xem nhóm ngũ tạng trong cơ thể cô ấy đang nói chuyện gì.

Nhưng còn chưa nghe được hai câu, hắn chợt nhận ra cảm giác do bụng ngón tay truyền đến không quá đúng.

Sau đó, khi hắn cẩn thận cảm thụ một chút, quả nhiên đã phát hiện điểm dị thường ấy nằm ở mạch tượng trên tay trái của Chu

Tuệ Mẫn.

Lại nói, hỉ mạch vốn là nội dung học vấn cơ sở nhất trong kỹ năng bắt mạch của trung y.

Kể cả người không am hiểu về trung y, nhưng nghe xong hai câu cũng có thể nắm rõ đạo lý trong này.

Và chính tại nơi này, sẽ cho thấy điểm khác nhau giữa lý giải về cơ thể con người của trung và tây y. Tây y cho rằng, khí quan đầu tiên của cơ thể là trái tim, sau khi có trái tim, con người mới bắt đầu chậm rãi phát triển ra những khí quan khác.

Nhưng theo trung y, trái tim lại không phải khí quan đầu tiên trong thân thể con người, mà khí quan đầu tiên ấy chính là thận.

《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Bản Thần có nói: Thứ đã có sẵn khi sự sống bắt đầu, gọi là “tinh”, hai “tinh” đánh nhau, thì gọi là “thần”.

Những lời này cũng có thể giải thích như sau, Thái Cực, động thì sinh dương, tĩnh thì sinh âm, âm dương nhị khí, đều có tinh này. Cái gọi là tinh trong con người, thiên lấy số một, mà địa lấy số sáu. Thiên nhất sinh hành thuỷ, địa lục cũng sinh hành thuỷ, bởi vậy thủy cũng là nguyên tố đầu tiên sinh ra trong ngũ hành, có nó, vạn vật mới sinh, hết thảy đều nhờ thủy.

(Dịch số câu ẩn đồ viết: "Thiên nhất sinh thủy, địa nhị sinh hỏa, thiên tam sinh mộc, địa tứ sinh kim, thiên ngũ sinh thổ, địa lục thành thủy, thiên thất thành hỏa, địa bát thành mộc, thiên cửu thành kim, địa thập thành thổ". Đoạn trên có liên quan tới nguyên lý dịch số và thuyết âm dương ngũ hành.)

Trong《 Dịch Kinh 》cũng có loại miêu tả này, nam nữ cấu tinh, vạn vật hoá sinh, vốn là như vậy, ý của câu này nghĩa là, trạng thái ban đầu của sinh mệnh là "Tinh".

Còn bên trong ngũ tạng, thận lại giấu tinh!

Cho nên, trung y mới lý giải rằng, thận là khí quan đầu tiên trong thân thể con người, mà trái tim vốn là khí quan sinh sau, còn không được xếp thứ hai.

Bởi vì thủy sinh mộc, khí quan xếp hạng đằng sau thận, chính là can!

Và sở dĩ trung y có thể phát hiện ra hỉ mạch, chính vì nếu người phụ nữ mang thai, như vậy ở bên trong tử cung tất sinh ra một cái "Tinh" mới, mà tinh này chính là thận thủy.

Nó xuất hiện phản ứng trên mạch tượng, tựa như trong cơ thể xuất hiện thêm một cái sinh mệnh, tự nhiên cũng có nhánh mạch tượng thứ hai.

Cho nên, khi trên internet có tin tức nói về khoa học kỹ thuật đang nghiên cứu phát triển dự án người máy bắt mạch, lập tức có người nói rằng trung y sắp bị diệt vong rồi.

Nhưng chính bản thân người nói lên câu kia lại chẳng hiểu được bọn họ nực cười tới mức nào.

Bởi vì mạch tượng không chỉ vẻn vẹn là tiếng tim đập!

Mà những gì nó phản ứng, lại là toàn bộ tình huống của thân thể con người!

Từ mấy ngàn năm trước đến nay, từ khi mảnh thiên địa này sáng tạo ra con người, chúng ta vẫn một mực đi đào móc, nghiên cứu, nhưng chưa thể hiểu rõ được hết thảy những bí mật ẩn giấu bên trong chính cơ thể chúng ta, thì loại máy móc được phạm trù gọi là khoa học kỹ thuật mới tồn tại được chừng mấy trăm năm kia, sáng tạo ra, có thể chiếm lấy địa vị của trung y được hay không?

Lật lại vấn đề, nếu trung y đã thực sự không cần thiết nữa, hoặc nên được đặt nằm lại bên trong nhà bảo tàng lịch sử, thì nhân loại còn cần nghiên cứu ra loại máy móc kia để làm gì?

"Tuệ Mẫn tỷ, hình như ba ngày trước, bạn trai của chị mới đến đây thăm?" Lạc Tiểu Khê kinh ngạc không thôi.

Đến lúc này, quả thật Chu Tuệ Mẫn cũng không biết nên hình dung tâm trạng của chính cô ấy như thế nào.

Trần Khánh không chỉ nói ra cô ấy đã mang thai, còn biết được chính xác quãng thời gian mang thai cua cô ấy.

Chuyện này quá thần kỳ!

Nhưng lại khiến cho Chu Tuệ Mẫn có chút không thể tin được.

Trung y thật sự có thể làm được một bước này sao?

Âu Dương Tiểu Mật đang ngồi một bên, ánh mắt nhìn về phía Trần Khánh, lại có thêm một phần sợ hãi.

Anh chàng này thực sự không phải người mà!

Lúc trước cô ấy từng nói hắn là thiết bị thấu thị hình người.

Nhưng tới hiện tại ngay cả thai nhi chưa thành hình, không đúng, mới được ba, bốn ngày tuổi còn chưa được gọi là thai nhi, nó vẫn chỉ là một tế bào, vậy mà cũng không tránh thoát được con mắt của hắn!

Tuyệt đối là quái vật!

Đột nhiên trong Âu Dương Tiểu Mật vang lên một giai điệu.

Ta muốn trốn, lại trốn không thoát...

(Ca từ trong lời bài hát Trốn 逃 do Hầu Húc 侯旭 biểu diễn)

"Bác sĩ Trần, tôi… tôi có thể gọi một cuộc điện thoại cho bạn trai tôi hay không?" Chu Tuệ Mẫn cố gắng hết mức để khống chế cảm xúc của bản thân, tránh cho mình quá mức kích động, sẽ làm ảnh hưởng tới quá trình phát triển của thai nhi.

Đúng vậy!

Hiện giờ, cô ấy cảm thấy cái bụng của mình vô cùng quan trọng, thậm chí còn có cảm giác bản thân đang mang trong mình một món bảo bối vô cùng trân quý.

"Cô cứ đi đi, ra ban công sau đó đóng cửa sổ sát đất lại là được." Trần Khánh tỏ vẻ vô cùng tri kỷ nhắc nhở cô ấy.

Chu Tuệ Mẫn lập tức lấy điện thoại di động ra, rồi nhanh chóng đứng dậy đi về phía ban công.

Lạc Tiểu Khê quét mắt nhìn bóng lưng Chu Tuệ Mẫn, sau đó, ánh mắt lại tập trung đến trên người Trần Khánh.

"Bác sĩ Trần, tôi có thể thỉnh giáo anh một vấn đề hay không?" Trong ánh mắt Lạc Tiểu Khê lóe lên mấy ngôi sao nho nhỏ.

Chương 106 - Cô Học Trung Y, Chẳng Lẽ Còn Cần Tôi Đồng Ý?

Nhưng trên mặt Trần Khánh lại không hề dao động, hắn chỉ bình tĩnh nói: "Cô cứ hỏi đi."

"Tôi có thể... Học trung y không?" Vẻ mặt Lạc Tiểu Khê thật thận trọng, chỉ sợ một vấn đề này sẽ làm bại lộ tâm tư gì đó của bản thân.

Trần Khánh lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Cô học trung y, chẳng lẽ còn cần tôi đồng ý?

"Cô có thể học được mà." Trần Khánh nói.

“Vậy anh có cảm thấy tới bây giờ tôi mới học, có muộn quá hay không?" Lạc Tiểu Khê hỏi.

"Không muộn, chỉ cần cô chịu học, thì bất cứ khi nào cũng không muộn." Trần Khánh nói.

Thực tế cũng đúng là như vậy. Hiện tại, có rất nhiều lão trung y ưu tú của Hoa Hạ, đều là người thay đổi giữa chừng.

Ví dụ như cố lão tiên sinh Lý Hỏa, ông ấy từng học trung y trong lúc ngồi tù.

Lại như danh y đại sư Quách Bạch Gia, vốn xuất thân từ tây y lại học tập trung y, rồi trở thành một thế hệ đại gia.

Bởi vậy mới nói, ngành trung y này, ngoại trừ phải có thiên phú, còn phải có nhiệt tình.

Nếu không thích, dù bản thân có thiên phú, cũng rất khó đạt đến cảnh giới cao thâm.

"Vậy tôi có thể học thành cái dạng gì đây?" Lạc Tiểu Khê ngồi trên sô pha, hai tay đùa nghịch tà váy, suy nghĩ tung bay.

Trần Khánh khẽ nhíu mày: "Vậy phải xem rốt cuộc là cô học qua loa cho xong, hay là nghiêm túc học tập. Nếu như lòng cô không đặt tại đây, thì tốt nhất đừng học, chỉ khiến bản thân lãng phí thời gian thôi."

Lạc Tiểu Khê nghe được lời nói của Trần Khánh, vẻ mặt hơi chút thay đổi.

Cô ý thức được bản thân vừa nói sai rồi.

Cũng đúng, vấn đề vừa rồi của cô, chẳng khác nào muốn nói rằng, tôi không biết diễn xuất, anh cảm thấy khi nào thì tôi có thể trở thành diễn viên?

Và hiển nhiên chẳng ai trả lời được loại vấn đề đó cả. Ngược lại, nếu một người hỏi ra vấn đề kiểu như vậy, sẽ khiến người khác cho rằng thái độ của đối phương cực kỳ không thành khẩn.

"... Thực xin lỗi." Lạc Tiểu Khê lập tức nói.

"Tôi không tức giận, cho nên cô không cần giải thích, nếu cô muốn học chỉ với mục đích dưỡng sinh, thì bớt chút thời giờ học một chút tri thức trung y cũng đủ dùng rồi, nhưng nếu cô muốn chữa bệnh cho người ta, thì tôi khuyên cô nên sớm bỏ qua ý định ấy đi. Bởi vì trung y vốn không đơn giản như những gì cô nghĩ đâu." Trần Khánh giải thích.

Hắn vốn không phải người có tính cách ‘người lạ chớ gần, người quen chớ kiếm’.

Chỉ là hắn luôn nghiêm túc khi đối xử với bất cứ chuyện gì mà

thôi.

Cho nên, ở thời điểm Lạc Tiểu Khê còn chưa bắt đầu cố gắng, đã vội hỏi bản thân có thể học thành cái dạng gì hay không, đã làm Trần Khánh cảm thấy cô hoàn toàn không thật sự muốn học trung y rồi.

Ngược lại, cô chỉ bị hiệu quả trị liệu của trung y hấp dẫn, nhất thời sinh ra tò mò mà ra quyết định thôi.

Và với loại trạng thái này, mà đi học trung y, khẳng định là tuyệt đối không tiếp thu được cái gì.

"Ừm ừm, vậy… nếu lúc nào tôi có thắc mắc, tôi có thể tới tìm anh để hỏi ý kiến hay không?" Lạc Tiểu Khê thử hỏi.

"Khi rảnh thì được." Trần Khánh trả lời rất trực tiếp.

Lạc Tiểu Khê nhận được câu trả lời thuyết phục rồi, coi như mục đích trong lòng đã thỏa mãn, lập tức tỏ ra cực kỳ hài lòng mà sửa sang lại tà váy đã bị cô vò tới rối loạn.

Cùng lúc đó, Chu Tuệ Mẫn cũng nói chuyện điện thoại xong, từ từ bước vào trong phòng.

Cô cười khổ mở miệng, "Bạn trai của tôi không tin tôi đã mang thai ... Anh ấy nói muốn tới bên này, đưa tôi qua bệnh viện làm kiểm tra."

Trần Khánh đã sớm dự đoán trước tình huống này, hắn nhẹ giọng nói: "Vậy tốt nhất là hai người chờ thêm mấy ngày nữa hãy đi, nếu đi quá sớm dụng cụ trong bệnh viện sẽ không kiểm tra được."

Chu Tuệ Mẫn nhìn thấy Trần Khánh tự tin như thế, trong lòng lại càng thêm tin tưởng vào lý do mà hắn vừa đưa ra.

Không ngờ được. rõ ràng lần này cô ấy đi đến đây chỉ thuần túy là muốn xem náo nhiệt, ngược lại, chính bản thân lại nhận được một niềm vui bất ngờ.

"Mặc kệ kết quả thế nào, bác sĩ Trần, cám ơn anh." Chu Tuệ Mẫn nói.

Trần Khánh gật gật đầu: "Đừng khách khí. Hiện giờ nếu nhóm các cô không còn vấn đề gì nữa, thì mai trở về đi, thời gian không còn sớm đâu."

"Đi mau đi mau, người đại diện của chị cũng đang thúc giục rồi!" Rốt cuộc Âu Dương Tiểu Mật cũng có cảm giác bản thân sống lại rồi, cô ấy lập tức bịa ra một cái cớ.

"Vậy, bác sĩ Trần, hẹn gặp lại anh!" Lạc Tiểu Khê cũng đứng dậy, nói lời từ biệt cùng Trần Khánh.

Cứ như vậy, ba người bọn họ rời khỏi nhà của Trần Khánh.

Khi theo thang máy đi xuống, Âu Dương Tiểu Mật còn hăng hái lôi kéo Chu Tuệ Mẫn tán gẫu, trêu ghẹo cô ấy lại dám làm loại chuyện này ở trong tổ kịch.

Ba người nói nói cười cười vô cùng vui vẻ, lại không nhận thấy bản thân không có đeo khẩu trang.

Đợi cho các cô đi vào ga ra dưới mặt đất, nhanh chóng quay lại vị trí đã đậu chiếc xe có rèm che của mình, thì bên trong một chiếc van màu đen đậu ngay góc tối gần đó, có một cái ống kính lớn chừng nắm tay, đang dán lên cửa kính thủy tinh, không ngừng lóe sáng...

"Chụp được chưa?"

Bình minh, không lâu sau khi vầng mặt trời vừa ló rạng, Trần Khánh đã rời nhà bước tới quảng trường Tàng Long gần đó.

Ngày hôm qua, hắn có tăng thêm một buổi trực ban, nhưng nửa y điểm cũng chẳng kiếm được, trong lòng cũng có chút buồn bực.

Hôm nay lại không có lịch trực ban của hắn, kết quả là Trần Khánh quyết định dậy thật sớm đến quảng trường rèn luyện thân thể.

Đương nhiên, rèn luyện là thứ yếu, còn mục đích chủ yếu thôi thúc Trần Khánh tới nơi này, lại là tìm một người.

Nói chính xác hơn, hắn muốn tìm một lão nhân.

Quảng trường Tàng Long này không lớn, buổi sáng cũng chỉ có một nhóm lão nhân cao tuổi tới nơi này rèn luyện.

Lúc bình thường, Trần Khánh và nhóm bạn trên mạng đều gọi nơi này bằng cái tên vô cùng hình tượng, đó là quảng trường Hoàng Hôn Chư Thần.

Vì sao bọn họ lại gọi bằng cái tên này?

Chẳng lẽ bọn họ còn ví von những ông già bà cả ở nơi này với cái tên mỹ miều là chư thần lúc hoàng hôn? (chư thần tuổi xế chiều)

Được rồi, đừng nhìn những vị đại gia kia đều mang trên đầu mái tóc trắng xoá mà coi thường, khi bọn họ bắt đầu rèn luyện, tuyệt đối là miểu sát lớp người trẻ tuổi như bọn họ.

Chẳng đúng thế sao? Mọi người nhìn qua bên kia xem, có thấy toàn bộ những thiết bị tập thể hình được lắp đặt ở một bên quảng trường, đều bị những lão nhân để trần cánh tay chiếm cứ không?

Nhìn kỹ một chút xem, bên ấy có vị đang tập đẩy người lên xà, có vị lại dựa vào cột xoạc chân, còn có vị móc hai chân vào xà đơn rồi thả người ngược xuống…

Ây cha, bọn họ đều là tuyệt hoạt ca, khiến cho Trần Khánh nhìn mà vô cùng xấu hổ.

(Tuyệt hoạt là kỹ năng đặc biệt, còn ca ở trong từ đại ca.)

Chương 107 - Y Dịch Đồng Nguyên!

Nói thật, Trần Khánh cũng không quá thừa nhận loại phương thức rèn luyện vung mồ hôi như mưa này.

Nhưng chuyện trên đời vốn không có gì là tuyệt đối, nếu loại phương thức vận động này có thể khiến cho thể xác và tinh thần của bản thân sung sướng, phát tiết toàn bộ những cảm xúc không tốt ra ngoài, vậy cũng không hẳn là không thể.

Dù sao cảm xúc tích lũy mang đến thương tổn, còn vượt xa ảnh hưởng khi tân dịch bị xói mòn.

Hơn nữa, mùa hè mà, ra mồ hôi nhiều cũng là lẽ đương nhiên.

Trần Khánh đi qua nơi tụ tập ở Hoàng Hôn Chư Thần, nhẹ nhàng tản bộ vòng quanh hồ nước trong công viên, rồi đi tới một cái chòi nghỉ mát.

Bên cạnh chòi nghỉ mát nọ, có một lão nhân đang luyện Thái Cực Kiếm.

Lão nhân này mặc một bộ quần áo màu trắng, trong lúc giơ tay nhấc chân đều tràn ngập cảm giác thoải mái, động tác nhìn như chậm rì rì, kỳ thật mỗi một cử chỉ lại yêu cầu cách vận dụng lực đạo không hề đơn giản.

Trên thực tế, ở thời điểm Trần Khánh học đại học, trong quá trình kiểm tra thể lực, có không ít bạn học của hắn chỉ cần đánh vài ba đường quyền đã thở hổn hển không ngừng.

Chứ đừng nói tới Thái Cực Kiếm.

Người chưa từng luyện qua môn võ công này, gần như đều không có khả năng bình tâm tĩnh khí đánh xong một bộ.

"Yêu, tiểu tử thối, sao hôm nay cháu lại tới đây?" Dương Hữu Lâm nhếch miệng cười to.

Dương Hữu Lâm để mái tóc và chòm râu dài thẳng xuống, trông hệt như một thác nước, nếu ai không biết, khẳng định sẽ cho rằng ông ấy là một vị đạo sĩ.

Kỳ thật, ông ấy chỉ là một tên đạo sĩ giả mà thôi. Nhớ ngày xưa, từng có lần ông ấy mặc một hồi quái bệnh, sau này được một vị đạo sĩ chữa trị cho, bởi vì cha mẹ đã mất từ khi thuở nhỏ, cho nên Dương Hữu Lâm trực tiếp muốn xuất gia tại đạo quan của vị ân nhân kia.

Chẳng qua lúc ấy, vị đạo sĩ mà ông đụng tới lại chính là một người ham thích du lịch tứ phương, không thể thu lưu ông được. Đối phương đành tặng ông ấy một quyển sách đạo gia, dặn dò ông ấy cứ dốc lòng nghiên cứu.

Sau ngày hôm đó, từ tận đáy lòng, Dương Hữu Lâm đã nhận định bản thân mình chính là một nửa đạo sĩ rồi.

Và ông ấy không chỉ ăn mặc theo phong cách của đạo sĩ, còn bắt đầu học tập những tri thức có liên quan tới đoán mệnh.

Mà cũng bởi vậy, trong tay Dương Hữu Lâm bỗng có một môn tay nghề, giúp ông ấy kiếm được một ngày ba bữa cơm.

Cũng bởi vì một lần duyên phận tính toán này mà Trần Khánh quen biết Dương Hữu Lâm.

Một già một trẻ, hơn kém tới năm mươi tuổi, lại dứt khoát trở thành bạn vong niên.

"Đạo sĩ thối, đến đây để học dưỡng sinh với ông nha!" Trần

Khánh hắc hắc cười nói.

Hiện giờ Dương Hữu Lâm đã sắp tám mươi tuổi, nhưng tính tình lại chẳng thay đổi gì so với lúc Trần Khánh còn nhỏ, vẫn thích chửi đổng, thích trêu chọc người, còn thích cướp đồ ăn của trẻ con.

Tóm lại chính là già mà không đứng đắn.

Ở thời điểm Trần Khánh còn nhỏ cũng thường xuyên bị ông ấy bắt nạt, nhưng cũng bởi vì được ông ấy chỉ điểm, Trần Khánh mới học xong bộ Thái Cực Quyền.

Lợi ích nhận được tương đối không tồi.

Sau khi hắn thi vào trường cao đẳng, môn thể dục luôn thông qua với mức điểm tuyệt đối, thậm chí trong quá trình trắc nghiệm thể lực, hắn cũng là người có thành tích đứng đầu toàn bộ các ban tổng hợp lại.

"Cháu bị bệnh hả?" Dương Hữu Lâm hỏi.

"Không có, cháu chính là bác sĩ trung y, nếu cả bệnh của bản thân cũng không trị hết, thì còn ai tới tìm cháu xem bệnh nữa?" Trần Khánh cười nói.

"Câu này không mạnh miệng được đâu, y giả bất tự y (thầy thuốc không thể tự chữa được bệnh cho mình), nhưng mệnh cách của nhóc con cháu rất cứng, hẳn là có vấn đề cũng không xảy ra vấn đề gì lớn đâu." Dương Hữu Lâm nói.

"Từ nhỏ, ông đã nói mệnh cách của cháu cứng, bây giờ ông nói tỉ mỉ xem nào, như thế nào được gọi là cứng?" Trần Khánh tò mò hỏi.

Hắn dám khẳng định rằng bản thân có tin đoán mệnh.

Bởi vì trung y và đoán mệnh vốn cùng xuất xứ từ Dịch Kinh.

Chính cái gọi là y dịch đồng nguyên, bởi vậy kỳ thật, nội dung ngũ vận lục khí được giảng tới trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 cũng khá tương tự như đoán mệnh.

(Ngũ vận lục khí: được gọi tắt là vận khí)

Nếu dùng lời nói của thời hiện đại đến để giải thích, thì có vẻ như đoán mệnh cũng tương đương với đại sổ cư (dữ liệu lớn – tiếng Anh là big data: là thuật ngữ chỉ những tập dữ liệu lớn hoặc phức tạp mà phần mềm ứng dụng xử lý dữ liệu truyền thống không đủ khả năng xử lý).

Sau khi những cổ nhân đã phân tích thấu triệt toàn bộ dữ liệu về thời gian, không gian, địa điểm, lại dùng thuật ngữ mà bọn họ hiểu được, bắt đầu tiến hành phân loại tổng kết, sau đó soạn ra vài loại quy luật.

Tựa như hai mươi bốn tiết vậy.

(Tiết: như Lập Xuân, Thanh Minh, Đông Chí...một năm có 24 tiết khí.)

Nếu không có hệ thống toán thuật cao thâm năng lực quan trắc đồ sộ, cùng với trí tuệ siêu việt thời đại, là tuyệt đối không thể tổng kết thiên địa pháp tắc vĩ đại thành hai mươi bốn tiết này.

(Quan trắc: quan sát và đánh giá)

Trước kia, Trần Khánh cũng từng nghi ngờ loại thuyết pháp 'y dịch đồng nguyên' này, hắn cho rằng trung y là trung y, đoán mệnh là đoán mệnh, hai loại này làm sao có thể xuất phát từ cùng một hệ thống được?

Nhưng sau khi hắn đọc được một thiên văn chương đời Đường có tên là 《 Hải Triều Đồ Tự 》, và biết bên trong có một đoạn văn

tự miêu tả như thế này: "Thủy triều lên xuống, nước biển tăng giảm. Mặt trăng ở vị trí nào, thì nước đi theo đến đó." .

(Hải Triều Đồ Tự: là cuốn sách nói về quy luật thủy triều lên xuống của Dư Tương công thời cổ đại)

Chưa hết, Đông Hán Vương Sung cũng từng viết trong《 Luận Hành 》: "Sóng lớn dâng trào, thịnh suy tùy nguyệt."

(Luận Hành; là một sáng tác quan trọng của nhà tư tưởng Vương Sung thời kỳ Đông Hán, trọn bộ sách có 13 cuốn, có cả thảy 85 thiên, nhưng đã thất lạc 1 thiên. Cuốn sách này chủ yếu trình bày quan điểm về Thuyết Vô Thần của tác giả, trong bối cảnh lời sấm truyền, tiên tri được phổ biến rộng rãi khắp nơi, ông đã dũng cảm đứng lên, vạch ra và tiến hành phê phán các loại chủ nghĩa thần bí được lưu truyền trong giai cấp thượng tầng của xã hội và dân gian.)

Nói cách khác, từ mấy ngàn năm về trước, cổ nhân đã biết được làn sóng thủy triều của nước biển chịu ảnh hưởng bởi ánh trăng.

Chương 108 - Cảnh Giới Cao Nhất Của Dưỡng Sinh Chính Là Dưỡng Tâm!!!

Nước biển khổng lồ như thế, cũng không thể tránh khỏi bị ánh trăng ảnh hưởng, thì hơn 70% cơ thể con người đều là tân dịch, vì sao không thể bị ánh trăng ảnh hưởng đây?

Nếu thuyết pháp này được thành lập, chẳng phải cũng có thể nói rằng, kỳ thật có một bộ phận thuộc vận mệnh của con người vốn không phải do bản thân mình điều khiển?

Mà nó dao động tùy theo đại thế thiên hạ?

Hơn trăm năm trước, lớp tiền bối của chúng ta đã chịu ức hiếp, ở giai đoạn thời đại đi xuống, vận mệnh của đại đa số người đều vô cùng giống nhau, đều chịu áp bức, đều bị khinh nhục, đều chung số phận làm trâu làm ngựa, cuối cùng mới sôi nổi đứng lên phản kháng.

(Tiền bối: người thuộc những thế hệ trước)

Hơn trăm năm sau, chúng ta đạp lên huyết lệ của nhóm tiền bối, được trải qua những ngày tháng hạnh phúc như ngày hôm nay, nói vậy vận mệnh của chúng ta đã được tự bản thân chúng ta điều khiển hay chưa?

Cũng bởi trong lòng sinh ra loại tự vấn này, mới khiến Trần Khánh càng ngày càng cảm thấy, đoán mệnh vốn không phải là mê tín.

"Cứng còn có thể là như thế nào nữa? Là gặp dữ hóa lành,

sống lâu trăm tuổi, già vẫn khỏe mạnh, thế có đủ hay không? Nếu không đủ, ta lại nói cho cháu thêm vài câu dễ nghe hơn nữa." Dương Hữu Lâm cười nói.

"Đủ rồi, đủ rồi." Trần Khánh không muốn dong dài nói mấy chuyện này với ông ấy: "Ông đã luyện xong chưa? Luyện xong thì dạy cháu dưỡng sinh đi."

"Một bộ Thái Cực Quyền đã đủ cho cháu dưỡng sinh rồi, học nhiều như vậy để làm gì?" Sau khi Dương Hữu Lâm đánh xong một bộ Thái Cực Kiếm, ông ấy lập tức thu thế trầm xuống đan điền.

"Vậy vì sao ông lại luyện nhiều như vậy?" Trần Khánh hỏi lại.

"Ta là đạo sĩ." Dương Hữu Lâm nói.

"Giả mà." Trần Khánh nói.

"Đạo sĩ giả thì không phải đạo sĩ sao?" Da mặt Dương Hữu Lâm cực kỳ dày.

"Ông thực sự không dạy?" Trần Khánh nói.

"Tham thì thâm, ham ăn nhiều, không tiêu hóa được, cảnh giới cao nhất của dưỡng sinh là dưỡng tâm, động tác chỉ là một chút ngoại vật mà thôi." Dương Hữu Lâm nói.

(Ngoại vật: vật bên ngoài, vật ngoài thân…)

"Ý ông là khống chế cảm xúc, đúng không?" Trần Khánh nói.

Dương Hữu Lâm gật gật đầu: "Cổ nhân từng viết, chữa bệnh trước trị người, trị người trước chạm tâm, tâm được chạm có thể chữa bách bệnh, ít bị bệnh lại thêm tuổi. Dưỡng tâm có thể sinh chính khí, chính khí trữ trong cơ thể, tà không thể làm gì."

"Đây là nội dung được giảng trong cuốn sách mà vị đạo sĩ kia đưa cho ông?" Trần Khánh hỏi.

"Nhiều lời vô nghĩa, bằng không làm sao ta biết được mà nói?" Dương Hữu Lâm nói.

"Đúng là có chút giống lý luận trong trung y, đi. Ừm, được rồi, cháu không học dưỡng sinh nữa, nhưng học đoán mệnh có được hay không?" Trần Khánh hỏi.

"?" Vẻ mặt Dương Hữu Lâm đầy dấu chấm hỏi: "Học đoán mệnh! ? Cháu muốn học để làm gì?"

Trần Khánh cười nói: "Là y dịch đồng nguyên thôi. Tạm thời cháu xem không hiểu Dịch Kinh, bên người cũng không có người hiểu được, cho nên ngoại trừ ông, cháu thật sự không tìm thấy người khác nữa. Tuy những điều ông hiểu cũng không phải Dịch Kinh, nhưng hẳn là tri thức đoán mệnh tương thông, cho nên..."

"Không dạy!" Dương Hữu Lâm nói một câu như chém đinh chặt sắt, còn kết hợp với hình tượng hai tay vuốt râu, mặt hướng lên trời một góc tiêu chuẩn là 45 độ.

"Một vò rượu thuốc độc nhất vô nhị của Hán Y Đường đã ủ hai mươi năm." Trần Khánh đưa ra bảng giá.

"Đây chính là tâm huyết mà ta dốc lòng nghiên cứu trong hơn năm mươi năm qua." Vẻ mặt Dương Hữu Lâm vẫn đầy nghiêm nghị, không có vẻ dao động.

"Hai vò!" Mặt Trần Khánh không chút thay đổi, tiếp tục báo giá.

"Bí điển của đạo gia lão tổ nhà ta không truyền ra ngoài..." Dương Hữu Lâm thoáng hiện một chút do dự.

"Ba bình! !" Trần Khánh nhíu mày.

"Là Dương thị gia truyền nhà ta..." Dương Hữu Lâm vô cùng đau đớn, thốt lên.

"Đạo sĩ thối, ông móa nó, hôn còn chưa kết, lấy đâu ra đời sau mà gia với chả truyền! ? Bốn bình! !" Trần Khánh hét lớn trong cơn giận dữ.

"Thành giao!" Sắc mặt Dương Hữu Lâm Xuyên lập tức biến đổi, ông ấy cười hì hì nhìn về phía Trần Khánh.

Năm Nhâm Dần.

-Nhâm, Đinh Nhâm hoá mộc, Mộc vận dương niên tức là một năm quá dư thừa Mộc vận;

-Dần, chủ hỏa khí, có ba tiết khí (tiết Mang Chủng, tiết Hạ Chí, tiết Tiểu Thử, tiết Đại Thử), bốn mùa có thì, sáu khí có tự, một viết phong, hai viết nhiệt, ba viết hỏa, bốn viết thấp, năm viết táo, sáu viết hàn, Dần và sáu khí cùng xông lên, lưỡng hỏa tương hỗ lẫn nhau, chủ khách là hỏa, có đại nhiệt. —— Dương Hữu Lâm tuỳ bút.

(Đinh Nhâm hóa mộc: trong Tố Vấn – Lục Tiết Tàng Tượng Luận có nói: những năm Đinh, Nhâm đều thuộc về mộc vận.

Dương niên: cách phân chia theo phép toán của tử vi, dựa theo sự khác biệt về Thiên can, lại thông qua Thiên can khác biệt ứng đối với từng ngũ hành không đồng nhất, quyết định thuộc tính của năm đó là âm hay dương. Giáp dương mộc, Bính dương hỏa, Mậu dương thổ, Canh dương kim, Nhâm dương thủy, Ất âm mộc, Đinh âm hỏa, Kỷ âm thổ, Tân âm kim, Quý âm thủy,

Tiết Mang Chủng: vào ngày mùng 5, 6, 7 tháng 6

Tiết Hạ Chí: vào ngày 21 hoặc 22 tháng 6, ngày dài nhất và đêm ngắn nhất trong năm

Tiết Tiểu Thử: vào ngày 6, 7, 8 tháng 7

Tiết Đại Thử: khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian

nóng nhất ở Trung Quốc.)

Dưới chòi nghỉ mát, Dương Hữu Lâm dùng một cây bút lông cao chừng nửa người để viết chữ lên từng viên gạch dưới đất.

Trần Khánh vừa xem vừa đọc vừa nghiền ngẫm.

Tựa như nội dung này có chút giống ngũ vận lục khí trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Đúng rồi, hắn còn nhớ trong Tố Vấn · Khí Giao Biến Đại Luận có một đoạn văn như vậy.

"Tuế thuộc Mộc mà thái quá, thì phong khí sẽ tràn lan, tỳ thổ chịu tà. Dân bệnh san tiết, ăn uống sụt giảm, cơ thể nặng nề, phiền oan, tràng minh, đầy bụng, trên thì ứng với Tuế tinh."

(Bệnh san tiết: bệnh đại tiện phân sống, tiêu chảy,

Phiền oan: nóng nảy, bực bội, khí ứ đọng,

Tràng minh; (borborygmus), là một triệu chứng và dấu hiệu, không phải bệnh. Khi ruột di chuyển, khí và chất lỏng trong ống ruột sẽ chảy cùng với nó, tạo ra âm thanh róc rách ngắt quãng hoặc âm thanh của không khí đi qua nước, được gọi là tràng minh. Tràng minh là dấu hiệu của nhu động tiêu hóa trong ổ bụng. Trong những trường hợp bình thường, tràng minh khá nhỏ nhẹ, và thường khó nghe)

Chương 109 - Bị Nắm Thóp!

Ý tứ đại khái chính là, trong năm Mộc vận quá mức, sẽ khiến can mộc nghiêng về thấp, tỳ thổ nghiêng về hư, tạng phủ trong cơ thể sẽ có khuynh hướng phát bệnh.

Bệnh ở can là bệnh thấp. Bởi vậy những người đã mang trong mình các loại bệnh như cao huyết áp, trúng gió, chóng mặt… vân vân, thì bước vào năm này phải đặc biệt cẩn thận.

Bệnh ở tỳ là bệnh hư. Cho nên bước vào một năm này, người bệnh có tỳ vị suy yếu, khẳng định sẽ tăng thêm, ví dụ như tiêu chảy, ăn không ngon, toàn thân nặng nề, bụng trướng.

Nói vậy, nghĩa là Trần Khánh vẫn có thể hiểu được một chút trong số những nội dung mà Dương Hữu Lâm vừa viết ra lúc nãy.

Dù sao hắn cũng có cơ sở từ cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Nhưng nội dung đằng sau, hắn lại không quá hiểu.

"Chữ của ta thế nào, đủ để so sánh với đám người trong Hiệp hội Thư Pháp hả?" Dương Hữu Lâm cực kỳ kiêu ngạo mà chống nạnh nói.

"Coi như thắng, ít nhất những thứ ông vừa viết ra vẫn còn được gọi là chữ." Trần Khánh nói.

"Cháu thật không biết thưởng thức." Dương Hữu Lâm bĩu môi.

"Ông mau nói cho cháu nghe một chút, những cái này có nghĩa là gì." Trần Khánh nói.

Dương Hữu Lâm chỉ câu đầu tiên: "Người hiện đại chúng ta

gọi một năm bình thường đều bằng những con số, rồi cũng nhớ những con số như thế, nhưng đạo nhân chúng ta lại khác, chúng ta nhớ năm đều dựa vào Hoàng lịch (âm lịch), vì sao? Chỉ vì hai chữ mà thôi, thông qua tên của năm, có thể tính ra thiên địa biến hóa trong một năm này."

"Năm nay là 2022, Hoàng lịch là năm Nhâm Dần, chỉ dùng một chữ Nhâm cũng có thể suy ra Mộc vận trong năm quá dư thừa, can mộc hoá thấp, tỳ thổ chịu tà, người dưỡng sinh cần phải điều chỉnh chế độ ẩm thực, cũng như sắp xếp thời gian làm việc và nghỉ ngơi của bản thân, tránh cho mức cân bằng trong thân thể bị đánh vỡ."

"Một chữ Dần kia lại có thể suy tính như sau, quý thứ ba trong khoảng thời gian nửa đầu năm là hỏa chủ, cần phải chú ý. Nói như vậy cũng không phải chỉ quý thứ ba theo cách tính tháng, mà là quý thứ ba trong hai mươi bốn tiết. Nếu lấy bốn tiết phân chia làm một quý, thì quý thứ ba đó là tiết Mang Chủng, tiết Hạ Chí, tiết Tiểu Thử, tiết Đại Thử."

"Căn cứ theo thứ tự của bốn mùa mà suy ra trình tự sáu khí, thì phong, nhiệt, hỏa, thấp, táo, hàn, thì bộ thứ ba trong sáu khí cũng vừa lúc là hỏa, cho nên mới có lưỡng hỏa tương hỗ lẫn nhau. Câu này có ý gì? Nghĩa là mùa hè năm nay sẽ vô cùng nóng, về phần nhiệt độ như thế nào, thì cháu xem nhiệt độ của ngày hôm nay xem."

Trần Khánh nghe vậy, lập tức quan sát tình hình thời tiết hôm nay.

Tám giờ sáng sớm, đã có mức nhiệt độ là 29 độ.

Nhưng hiện tại vừa mới bước qua thượng tuần tháng sáu, tiết Mang Chủng mới kết thúc không được mấy ngày.

Chẳng lẽ thời tiết năm nay, lại thật sự giống như những gì

Dương Hữu Lâm vừa nói, là nhiệt độ không bình thường?

Nếu thực sự là như thế, chỉ sợ năm nay, bệnh shock nhiệt sẽ tràn lan.

"Làm sao mà ông suy tính ra được?" Trần Khánh tò mò hỏi.

"Bấm đốt ngón tay tính toán." Dương Hữu Lâm nói.

"Nói tiếng người!" Trong đầu Trần Khánh lập tức xuất hiện một loại ý tưởng muốn bóp chết Dương Hữu Lâm, nhưng nếu thực sự đánh nhau, chỉ sợ ai bóp chết ai còn không xác định được.

Bởi vì vài năm trước, trong lúc vô tình, hắn từng trông thấy Dương Hữu Lâm dùng một tay nâng một chiếc moto ba bánh lên, rồi lén lút nhặt được mười đồng tiền bên dưới, sau đó nghênh ngang rời đi.

Trần Khánh cũng có thể nâng lên món đồ chơi kia lên được, nhưng cần phải dùng cả hai tay.

Lại nói, theo lẽ bình thường, một lão nhân hơn bảy mươi tuổi, đi đường cũng phải thật cẩn thận, thế mà ông ấy còn có thể nâng lên một chiếc moto ba bánh?

Có khoa trương hay không?

"Đọc sách trăm lần, tự nhiên hiểu được ý nghĩa bên trong, hắn là một cậu sinh viên như cháu cũng hiểu được đạo lý này chứ? Nói thực, ta không biết dạy, nếu cháu muốn học trực tiếp nhìn sách đi." Dương Hữu Lâm nói.

"Vậy ông viết một đống lớn chữ ra như vậy làm cái gì?" Trần Khánh không biết nên nói gì.

"Không phải trong phim truyền hình đều diễn như vậy hay sao? Trước khi giao dịch, cần phải kiểm hàng, nếu ta không bộc lộ

tài năng cho cháu biết, cháu có thể ngoan ngoãn đưa bốn bình rượu thuốc cho ta hay không?" Dương Hữu Lâm đắc ý dào dạt nhìn Trần Khánh.

"A, nhưng cháu không cảm thấy mấy chữ mà ông viết ra có tác dụng." Kỳ thực Trần Khánh nói vậy là cố ý hạ thấp giá trị, để ép giá.

"Tiểu tử thối, cháu bớt nói mấy lời vô nghĩa này đi. Hừ ta không biết chữa bệnh, chẳng lẽ còn không biết nhìn người? Năm nay cực nóng, cho nên những người bệnh bị shock nhiệt, cảm nắng, mọc mụn nhọt tuyệt đối là nhiều hơn năm ngoái một đống lớn. Hán Y Đường nhà cháu mở cửa làm ăn buôn bán, nếu có thể biết sớm mà chuẩn bị trước một chút đơn thuốc trị liệu các loại chứng bệnh này, đến lúc đó tuyệt đối có thể kiếm một khoản lớn. Ta giúp cháu một việc to tát như vậy, cháu còn dám có suy nghĩ cắt xén rượu thuốc của ta?" Dương Hữu Lâm mở miệng mắng xối xả.

Trần Khánh bĩu môi khinh bỉ nhìn Dương Hữu Lâm: "Cái gì gọi là kiếm một khoản lớn, ông có biết nói chuyện không vậy? Cái này gọi là cứu sống. Có bao giờ Hán Y Đường chúng cháu kiếm tiền lời bất chính hay chưa? Còn ông nữa, ông nhìn ông xem, chẳng có lấy một chút dáng vẻ đạo sĩ gì cả, không đặt nỗi khó khăn của dân chúng vào trong lòng, mỗi ngày chỉ tơ tưởng đến vài ba món lợi nhỏ nhặt, ông không thấy ngại sao?"

Trong lòng Dương Hữu Lâm chẳng có chút liêm sỉ nào, ông ấy lập tức phản bác: "Tu đạo chi tâm, tu chính là tâm, chỉ cần tâm bình thường là được. Mà hiện tại cũng không phải loạn thế, nếu chỉ nhiều thêm mấy người bệnh mà ta phải đăm chiêu ủ dột, thì ta đây còn sống nổi nữa hay không? Nói đến cùng, ta đã bày thủ đoạn ra, chừng nào cháu đưa rượu thuốc đến đây, thì lúc đó lấy sách. Nếu tay chân nhanh nhạy, ta còn có thể tặng kèm một phần dịch vụ giải đáp nghi vấn của bản thân, nếu tay chân chậm chạp, làm

bản đạo nhân mất hứng, thì muốn ta trả lời vấn đề của cháu, lại cần phải xem tâm trạng."

Ta móa nó...

Trần Khánh có cảm giác bản thân đã bị người ta nắm thóp rồi!

Chương 110 - Rượu Là Chư Dược Chi Trường!

Chỉ sợ đạo sĩ thối này đang muốn dùng bản lĩnh đoán mệnh của ông ấy, để không ngừng áp bức hắn kiếm thêm chút giá trị thặng dư.

Nhưng nghĩ tới tình huống vừa rồi, lão đạo sĩ thối kia chỉ vẻn vẹn dựa vào hai chữ Nhâm Dần, lại có thể suy tính ra bệnh khí của năm nay, Trần Khánh cũng có chút động tâm.

Hơn nữa, cũng chỉ có đi theo lão đạo sĩ thối này học tập, hắn mới chân chính nghiệm chứng được, rút cuộc y dịch có đồng nguyên hay không.

Dược thánh Tôn Tư Mạc từng nói một câu: "Người không biết dịch, chưa đủ tư cách gọi là thái y."

Nghe vậy cũng đủ hiểu, thứ có thể được một vị đại gia như vậy coi trọng, tuyệt đối có điểm thần kỳ của mình.

"Ông cứ chờ đó! !" Trần Khánh tức giận đáp trả Dương Hữu Lâm một câu, sau đó xoay người muốn quay về Hán Y Đường lấy rượu thuốc.

Dương Hữu Lâm nhìn theo bóng dáng Trần Khánh rời đi, hai tay thong thả vuốt vuốt chòm râu, nhưng khóe miệng chỉ hận không thể ngoác một cái tới tận mang tai.

Bốn bình rượu thuốc, sách sách sách, số lượng này đủ làm ông ấy thỏa mãn tới vài năm thời gian!

Kiếm bộn rồi!

Trên đường, Trần Khánh đang suy nghĩ xem bản thân nên dùng cái cớ gì để thuyết phục lão ba cho mình bốn bình rượu thuốc.

Bởi vì giá cả của rượu thuốc vô cùng xa xỉ, không chỉ vì đơn thuốc được lấy từ trong tay Triệu Ninh Quân, mà tất cả dược liệu được sử dụng bên trong cũng là những loại thảo dược đã đạt đến thời kỳ thành thục nhất, thời gian ủ cũng không hề ngắn.

Sở dĩ Hán Y Đường có thể trị liệu một vài những chứng bệnh khó trị, chính vì trong tay bọn họ có thứ rượu thuốc độc nhất vô nhị này.

Cổ nhân có câu: "Rượu là chư dược chi trường."

Rượu có thể làm gia tăng biểu hiện của dược lực ra bên ngoài tới mức đỉnh điểm, cũng giúp phát huy tốt hơn hiệu quả của các loại dược liệu có tác dụng lưu thông khí huyết, cũng có thể trợ giúp lưu thông, phân tán những dược vật bổ dưỡng trong cơ thể, ngăn ngừa chúng ứ đọng lại.

Một khi phối hợp rượu với thuốc Đông y, lại mang đến hiệu quả một cộng một lớn hơn hai!

Lúc trước có người mắt sắc muốn mua phối phương rượu thuốc từ trên tay Trần Tùng, vừa ra giá đã báo ngay con số hai trăm vạn.

Hai trăm vạn, còn là giá cả của mười năm về trước!

Lúc đầu, Trần Tùng cũng muốn bán nó đi, bởi vì thời bấy giờ, Hán Y Đường có chút nhập không đủ xuất, nhưng ông ấy vừa nghe đối phương nói, sau khi mua về, người nọ muốn xin độc quyền, rồi đưa vào tiêu chuẩn hóa để buôn bán cho người dân, Trần Tùng đã nhanh chóng từ chối.

Ông ấy biết, một khi những loại dược phẩm dạng này được đưa vào thương mại hoá, chúng sẽ biến thành thứ mà những

người bình thường không thể mua nổi.

Và Trần Tùng tuyệt đối không hy vọng, tới cuối cùng tâm huyết của Hán Y Đường lại biến thành lông gà đầy đất, bởi vậy ông ấy đã dùng lời nói khéo léo để từ chối người ta rồi.

(Lông gà đầy đất: chỉ thứ hàng vụn vặt đời thường, đại trà, không được coi trọng)

Mấy năm nay, rượu thuốc của Hán Y Đường cũng tiêu hao không ít, hơn nữa chất lượng của thảo dược năm sau không bằng năm trước, lượng tồn kho của bọn họ cũng chẳng còn dư lại bao nhiêu.

Rút cuộc là nên dùng cớ gì để lấy được đây?

Bất tri bất giác, Trần Khánh đã đi tới trước cửa Hán Y Đường...

"Lão Trần, đây là hóa đơn dược liệu tháng trước, anh xem một chút đi."

"À? Sài hồ và phục linh lại dùng nhiều như vậy?"

"Ừm, tôi đã xem báo cáo của bác sĩ chẩn đoán bệnh trong Hán Y Đường chúng ta, đa số những người bệnh tới nơi này đều mắc chứng can thấp tỳ hư, đương nhiên hai vị dược này cũng thường xuyên được sử dụng hơn."

"Đã biết, để tôi gọi cuộc điện thoại cho xưởng dược liệu, bảo bọn họ đưa thêm sài hồ và phục linh tới. A, vì sao trung thành dược cũng nhiều hơn tháng trước rồi?"

(Trung thành dược: thuốc pha chế sẵn của Trung Quốc)

"Có người bệnh không thích uống thuốc Đông y, lại ngại phiền toái. Bọn họ cảm thấy đã bỏ tiền ra mua dược liệu, còn phải nhờ

chúng ta sắc thay như vậy, quá đắt, cho nên..."

"Nếu là người bệnh lựa chọn, thì sao cũng được, nhưng nếu có thể thì hãy khuyên bảo bọn họ nên lựa chọn thuốc Đông y là tốt nhất, dù sao hiệu quả của trung thành dược cũng kém thuốc sắc rất nhiều."

"Kỳ thật không chỉ chúng ta, tỉ lệ bán ra trung thành dược ở rất nhiều bệnh viện tây y trong phủ Giang Hạ này cũng là năm sau nhiều hơn năm trước, hiện tại đã vượt qua thuốc tây rồi."

"Phải làm như thế nào mới có thể đưa thuốc Đông y đến tay người bệnh một cách tiện lợi nhất? Đây đúng là một vấn đề đáng để suy ngẫm. Ngoại trừ sắc thuốc thay, có phương pháp nào khác hay không?"

"Lão Trần, sắc thuốc thay đã tiện lợi lắm rồi. Tôi thật sự không nghĩ ra biện pháp nào hơn được. Lại nói, quy mô của chúng ta cũng không cho phép chúng ta nâng cấp dịch vụ dành cho người bệnh. Hơn nữa, giá cả sắc thuốc thay của chúng ta đã rất rẻ rồi, bình quân đều là một thang mới thu một đồng, rẻ hơn gần hai đồng so với bệnh viện. Nếu một người bệnh cần phải uống bảy ngày thuốc Đông y, cứ cho là một ngày hai thang đi, nếu người nọ lựa chọn dịch vụ sắc thuốc thay của chúng ta, cũng tương đương với chúng ta đã tiết kiệm cho bọn họ gần ba mươi đồng rồi."

"Trước mắt, chuyện kinh doanh của Hán Y Đường coi như khá tốt đẹp, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên cải tiến trên phương diện dịch vụ một chút, nên làm như thế nào để đơn giản hóa quy trình, để tiện lợi hơn cho người bệnh tới khám chữa, thì cứ làm như thế ấy. Đợi tôi qua tham khảo ý kiến của mấy người Triệu lão một chút, bọn họ luôn ở tuyến đầu hẳn là hiểu rõ người bệnh muốn điều gì hơn chúng ta."

"Lão Trần, tôi vẫn phải nhắc nhở anh một câu, anh chính là người cần phải kiếm tiền nuôi gia đình đó."

"Đã biết, tôi sẽ có đúng mực, anh cứ đi làm việc của mình đi."

Đến đây, cửa phòng làm việc của Trần Tùng bị đẩy mở, một người đàn ông trung niên từ bên trong bước ra ngoài.

Thật rõ ràng, người nọ chính là Tô Vĩ Trung, quản lý tài vụ của Hán Y Đường.

Ông ấy chính là thiết ca môn thân thiết từ khi còn nhỏ rồi cùng nhau lớn lên của Trần Tùng.

(Thiết ca môn: chỉ anh em chí cốt, cực kỳ thân thiết)

Thời còn trẻ, thành tích học tập của Tô Vĩ Trung đặc biệt tốt, từ vài chục năm trước, ông ấy đã thi đỗ học viện sư phạm Hiên Linh.

Phải biết rằng, học viện sư phạm của hai mươi mấy năm trước, chính là trường đại học không thua kém những trường thuộc diện 985, 211 hiện tại.

(211: chỉ đại học trọng điểm của Trung Quốc, hiện có hơn 110 trường thuộc diện này

985: những trường tiêu biểu được chọn từ trong số những trường thuộc diện 211, sau đó tiếp tục được đầu tư để trở thành trường chuẩn hàng đầu thế giới, hiện cả Trung Quốc có 39 trường thuộc diện này)

Người có thể trúng tuyển đều là tồn tại phượng mao lân giác!

Chương 111 - Tiểu Tử Thối, Con Tới Đây Là Để Trang Bức Với Ba Ba Sao???

Trần Khánh còn nghe nói, hiện tại có không ít bạn học của Tô Vĩ Trung, đều ở làm quan các nơi, thấp nhất cũng đạt tới chức cục trưởng.

Về phần vì sao Tô Vĩ Trung lại lăn lộn đến Hán Y Đường này làm tài vụ… Trần Khánh lại không có biết.

Có thể do quan hệ giữa hai người anh em này quá mức bền chặt rồi.

"Vĩ Trung thúc." Trần Khánh ân cần chào hỏi.

Tô Vĩ Trung cười nói: "Hôm nay cháu không tọa chẩn ư?"

Trần Khánh gật gật đầu: "Vậy, nay cháu không có ca trực."

Tô Vĩ Trung gật đầu: "Ừm, vậy chú đi làm việc trước đây."

Nói xong, ông ấy đã nghiêng người rời đi.

Trần Khánh nhìn khung cửa phòng nửa mở trước mặt, khẽ hít sâu một ngụm khí, rồi lập tức đẩy cửa bước vào.

Trần Tùng đang viết thứ gì đó lên giấy, vừa ngẩng mặt lên đã thấy Trần Khánh tiến vào, khẽ nhếch miệng nói: "Con chuyển qua phòng mạch số bốn làm việc thế nào?"

Trần Khánh nói: "Cũng được ba ạ."

Trần Tùng cười nói: "Không đụng tới chứng bệnh gì khó trị, hoặc người bệnh kỳ quái nào ư?"

Trần Khánh lắc đầu: "Tạm thời không có."

Trần Tùng kỳ quái nói: "Nếu trên công tác không có vấn đề gì, thì con tới tìm ba làm chi? Có việc gì gấp sao?"

Trần Khánh do dự một hồi, cuối cùng vẫn lựa chọn nói thật: "Ba, là con muốn bốn bình rượu thuốc."

Bốn bình rượu thuốc?

Trần Tùng lại càng thêm khó hiểu, nếu không đụng tới chứng bệnh khó trị, căn bản không cần tới rượu thuốc nha: "Con muốn món đồ chơi ấy để làm gì?"

Trần Khánh nói: "Con muốn học đoán mệnh với ông Dương Hữu Lâm."

Là ông đạo sĩ giả kia sao?

Đương nhiên Trần Tùng có biết Dương Hữu Lâm.

Suy cho cùng lúc Trần Khánh còn nhỏ, hắn cũng thường xuyên tiếp xúc cùng ông đạo sĩ giả này, người là cha mẹ như Trần Tùng làm sao có thể không biết.

Mấy năm nay trôi qua, bọn họ cũng hoặc ít hoặc nhiều có chút hiểu biết về Dương Hữu Lâm nọ.

Năm nay ông ấy đã gần tám mươi, nhưng thân thể còn rất cường tráng, thường xuyên rèn luyện ở quảng trường Tàng Long.

Cả đời Dương Hữu Lâm chưa từng cưới vợ, chỉ sống cô độc một mình, nhưng lão nhân này vẫn sống thật sự thoải mái, lạc quan, trên mặt luôn nở nụ cười.

Bởi vì thời còn trẻ, ông ấy đoán mệnh khá chính xác, khiến cho ấn tượng của bà con láng giềng về ông ấy cực kỳ tốt.

Cũng bởi Trần Tùng hiểu rõ tính cách của Dương Hữu Lâm, nên mới không hề ngăn cản Trần Khánh tiếp xúc cùng vị lão nhân này.

"Nói lý do cho ba nghe xem." Trần Tùng nói.

Dù rượu thuốc có giá trị rất cao, nhưng ông ấy vốn là ông chủ của Hán Y Đường này, chỉ bốn bình rượu thuốc, vẫn có thể quyết định được.

Nhưng ông ấy vẫn muốn biết vì sao Trần Khánh lại quyết định dùng bốn bình rượu thuốc để học đoán mệnh cùng Dương Hữu Lâm.

Phải biết rằng, chỉ tính riêng hệ thống tri thức trung y thôi, cũng quá mức khổng lồ rồi, và người bình thường có dùng hết cả đời cũng rất khó nắm giữ toàn bộ, vậy mà Trần Khánh lại muốn đi học thêm một môn học vấn khác.

Trong khi rõ ràng con trai ông phải biết đạo lý ‘tham thì thâm, ham ăn nhiều, không tiêu hóa được’ chứ?

Cho nên Trần Tùng không hề chỉ trích, chỉ bình thản hỏi nguyên nhân.

"Chỉ đơn giản là ‘y dịch đồng nguyên’ thôi. Con cảm thấy nếu bản thân muốn chân chính nâng cao cảnh giới trung y của bản thân lên cao hơn, mà không hiểu Dịch Kinh là tuyệt đối không được. Nhưng Dịch Kinh rất tối nghĩa khó hiểu, mà bên cạnh con lại không có ai để thỉnh giáo, ngoại trừ Dương Hữu Lâm." Trần Khánh nói.

Trần Tùng nghe vậy, không khỏi cười nói: "Nhóc con này, con vừa mới đảm nhiệm công tác, đã muốn thành danh y sao?"

Trần Khánh nói: "Không được sao ba?"

Trần Tùng cười nói: "Được, đương nhiên là được, con có mục tiêu là chuyện tốt, nhưng con phải xác định cho kỹ, rút cuộc bản thân đi học vào thời điểm này, có ổn thỏa hay không? Con phải nhớ rằng, con vừa tọa chẩn không được bao nhiêu ngày, nhiều nhất cũng chỉ tiếp xúc với mười người bệnh, tri thức học được mười mấy năm còn chưa thể biến thành bản lĩnh, vậy mà con đã vội vàng đi học đoán mệnh, ba cảm thấy có chút không ổn."

Trần Khánh lập tức tự tin cười: "Ba, ba có biết Thiêu Sơn Hỏa không?"

Trần Tùng không biết, rút cuộc Trần Khánh hỏi vấn đề này là ý gì, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: "Bổ tiết châm pháp đỉnh cấp, Thiêu Sơn Hỏa, thấu thiên lương, người học trung y nào cũng biết."

Trần Khánh lập tức lấy hộp châm, rút lấy một cây từ bên trong ra, nói: "Ba, cho con mượn dùng tay của ba một chút."

Không đợi Trần Tùng phản ứng, Trần Khánh đã bắt lấy tay ông ấy, rồi trực tiếp châm xuống.

Không đau, ngược lại khoảng hơn mười giây sau, trên mu bàn tay của Trần Tùng đã có biến hóa, làn da chung quanh ngân châm đều biến thành màu hồng phấn.

Hả?

Đắc Khí thật nhanh!

Lúc trước Trần Tùng cùng Triệu Ninh Quân đứng bên ngoài phòng khám, quan sát Trần Khánh hạ châm ở khoảng cách khá xa, bởi vậy không hề hay biết hắn hạ châm Đắc Khí lại nhanh như vậy.

Nhưng chuyện khiến ông ấy kinh ngạc hơn chính là thủ pháp bổ nhiệt mà Trần Khánh đang thi triển kia.

Trần Tùng lập tức nhíu mày.

Động tác này... Là Thiêu Sơn Hỏa! ?

Trần Tùng chăm chú nhìn bàn tay phải của Trần Khánh, rồi quá mức ngạc nhiên mà trừng lớn cả hai mắt.

Phải biết rằng, từ sau khi Thiêu Sơn Hỏa tiến giai đến cao cấp, Trần Khánh bỗng tinh tế phát hiện ra, mỗi khi hắn thi châm, loại cảm nhận về kinh mạch, khí huyết nằm bên trong cơ bắp của cơ thể con người thông qua ngân châm kia, đã tăng lên gấp mấy lần so với trước.

Không đến một phút đồng hồ, một bộ thủ pháp đã xong, Trần Khánh cảm giác được nhiệt độ dưới châm đã bắt đầu tăng lên.

Cùng lúc đó, Trần Tùng cũng cảm giác được bên trong da thịt trên mu bàn tay mình, lại bắt đầu nóng lên.

"Con học được từ khi nào vậy?" Giọng nói của Trần Tùng lập tức đề cao hơn mấy decibel.

Trần Khánh cười nói: "Ba, hiện tại con có tư cách học đoán mệnh hay chưa?"

Trần Tùng cười mắng: "Tiểu tử thối, con tới đây là để trang bức với ba ba sao?"

Nói xong, bàn tay ông ấy lập tức tát qua một cái, chỉ tiếc tốc độ quá chậm, đã bị Trần Khánh dễ dàng né tránh rồi.

Sau đóp, hắn cười hì hì nhìn Trần Tùng, nói: "Đâu có, đâu có, con chỉ muốn cho ba ba vui mừng một phen thôi!"

Dù Trần Tùng khá là bất mãn vì thằng con trai này lại dám

trang bức ở trước mặt mình, nhưng lúc này, ông ấy đã sớm cười đến ngoác cả miệng luôn rồi.

Thiêu Sơn Hỏa đó, kia chính là Thiêu Sơn Hỏa đó!

Chương 112 - Gia Huấn!

Nhìn khắp cả Hoa Hạ này, hầu hết những người có thể nắm giữ môn châm pháp ấy, đều là nhóm bác sĩ trung y cao tuổi.

Vậy mà Trần Khánh, con trai của ông ấy, chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu đã nắm giữ môn châm pháp này, hơn nữa tốc độ hạ châm thấy nhiệt còn nhanh đến kinh người.

Thành tựu sau này của hắn thật sự khiến người ta chờ mong!

"Được, ba đã xác nhận được bản lĩnh của con rồi, nhưng nếu con muốn học Dịch Kinh, thì trên mạng cũng có thể tìm được tư liệu, cần gì phải đi học đoán mệnh cùng Dương Hữu Lâm? Những thứ đó đều là bàng môn tả đạo, con phải suy nghĩ cho cẩn thận, đừng để tới lúc đổ dồn tinh lực vào chỗ sai lầm." Trần Tùng nghiêm mặt nói.

Trần Khánh cười nói: "Đoán mệnh không có bàng môn tả đạo đâu. Ba, ba có biết năm nay là năm gì không?"

"Có chuyện thì nói, có rắm thì phóng, đừng có hỏi lão tử ta có biết hay không?" Trần Tùng cảm thấy, đây chính là thời điểm vô cùng thích hợp để làm cho tên nhóc con Trần Khánh này biết, ai mới là cha của nó!

Trần Khánh được trang bức với lão ba một hồi, tâm trạng cực kỳ thoải mái, cũng không dông dài nữa, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề: "Năm nay là năm Nhâm Dần, dùng ngũ vận lục khí để luận, thì chính là một năm có Mộc vận quá dư thừa. Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》có câu, Tuế thuộc Mộc mà thái quá, thì phong khí sẽ tràn lan, tỳ thổ chịu tà. Tuy con không xem qua báo cáo chẩn đoán bệnh của tất cả các bác sĩ Hán Y Đường chúng ta, nhưng vẫn dám

khẳng định rằng đầu năm nay có không ít người mắc bệnh can thấp tỳ hư, bởi vì bản thân con đã trực tiếp chẩn bệnh cho mấy người rồi."

Trần Tùng dùng tay chống cằm, ngón trỏ khẽ vân vê chòm râu.

Can thấp tỳ hư...

Dường như vừa rồi, trong đống hóa đơn dược liệu mà Tô Vĩ Trung mang đến nơi này cũng thể hiện rõ những gì Trần Khánh vừa nói chính là sự thật.

Đúng là nửa đầu năm nay người bệnh loại này chiếm đa số.

"Đây là những lên ông đạo sĩ kia nói?" Trần Tùng hỏi.

"Vâng." Trần Khánh nói.

Một ông đạo sĩ giả lại hiểu được ngũ vận lục khí, thật không đơn giản!

"Nhưng đó chỉ là phỏng đoán của ông ấy dựa trên chữ Nhâm mà thôi, còn phỏng đoán căn cứ theo chữ Dần nữa. Ông ấy cho rằng tiết Mang chủng, tiết Hạ Chí, tiết Tiểu Thử, tiết Đại Thử, bốn tiết khí này sẽ có đại nhiệt (nhiệt độ cực cao), bởi vậy, rất có khả năng là nhiệt độ của năm nay sẽ vượt qua năm trước, cũng tương đương với những loại bệnh như cảm nắng, shock nhiệt sẽ gia tăng hơn nhiều." Trần Khánh nói.

Trần Tùng nghe vậy, lập tức nhíu mày.

"Con cảm thấy những lời ông ấy nói có bao nhiêu phần là thật?" Trần Tùng hỏi.

"Ít nhất cũng đạt tới tám phần. Tuy ông ấy không phải người đứng đắn, ngày thường sẽ đùa giỡn một chút tiểu thông minh, còn hết ăn lại uống, nhưng con cho rằng, ông ấy tuyệt đối sẽ không

làm loại chuyện tự sỉ nhục học vấn của bản thân đâu." Trần Khánh nói.

"Được, vậy con cứ qua hiệu thuốc lấy bốn bình rượu thuốc đưa cho ông ấy đi, nếu năm nay thật sự có đại nhiệt như những lời ông ấy nói, ba sẽ cho ông ấy thêm sáu bình cho tròn mười!" Trần Tùng nói.

Ba ba hào phóng như vậy?

Chỉ sợ mười bình rượu thuốc này còn giá trị hơn lượng dược liệu mà Hán Y Đường dùng để làm thuốc trong vòng hai năm!

"Ba, không cần phải vậy đâu." Có đôi khi Trần Khánh cũng cho rằng Trần Tùng quá mức bại gia (vung tay quá trán, phá của trong nhà).

Những bác sĩ trung y khác mở phòng khám, đều kiếm đầy bồn đầy bát, mà ba ba của hắn thì hay rồi, làm lụng vất vả hơn hai mươi năm, khó khăn lắm mới mua được một căn nhà.

Nếu so sánh với những người cùng ngành, chỉ có thể dùng hai từ “nghèo túng” đến để hình dung ba ba của hắn thôi.

"Là con không rõ, nếu năm nay thật sự nóng hơn năm trước, thì rất có khả năng nhiệt độ sẽ đột phá con số 39, thậm chí là 40 độ. Ở vùng nông thôn còn tàm tạm, nhưng trong thành đều là bê tông cốt thép, nếu chúng cứ một mực phơi nắng trong tiết trời cực nóng 40 độ kia, đủ để tăng thêm vài độ nữa."

"Phải biết rằng, ở thời điểm chúng ta phát sốt, cũng chỉ có thể thừa nhận nhiệt độ cao nhất là 41 hoặc 42 độ mà thôi, một khi vượt ngưỡng này, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể con người đều sẽ nhanh chóng hư hao. Nếu nghiêm trọng hơn, để bản thân rơi vào hôn mê, lại không được trợ giúp kịp thời, chỉ có thể chịu đựng được cao nhất là nửa tiếng."

"Ba ba từng xem qua số liệu của chính phủ về những người làm công tại phủ Giang Hạ này, có tới hơn 460 ngàn người, cứ cho là trong số này có chừng 100 ngàn công nhân đang làm việc ngoài trời đi, nếu bọn họ đụng tới loại thời tiết ác liệt này, lại không biết mà chú ý tới các nguyên tắc phòng hộ, chỉ cần nghĩ cũng biết, hậu quả sẽ nghiêm trọng tới cỡ nào. Bởi vậy, nếu những lời này của Dương Hữu Lâm là thật, khẳng định rằng nó sẽ trợ giúp Hán Y Đường chúng ta cứu được không biết bao nhiêu tánh mạng con người. Chỉ là mấy bình rượu thuốc mà thôi, có gì phải luyến tiếc?" Trần Tùng nói.

"Ba, vẫn là cảnh giới của ba cao, khó trách đến bây giờ vẫn nghèo như vậy." Trần Khánh cười nói.

Trần Tùng thở ra một hơi: "Gia huấn không thể làm trái, ba ba không muốn đến lúc nhắm mắt xuôi tay, xuống dưới kia lại không dám nhìn mặt ông nội con."

"Ngừng, ba đừng có gở mồm, nhanh viết cho con tờ đơn, con qua hiệu thuốc lấy rượu." Trần Khánh nói.

Trần Tùng cười mắng một tiếng tiểu tử thối, rồi nhanh chóng lấy giấy bút viết cho Trần Khánh một tờ đơn. Sau đó, ông ấy đứng lặng một hồi nhìn theo bóng dáng con trai nhà mình rời khỏi, mới chậm rãi lấy điện thoại di động trong túi ra, mở Wechat, ấn vào nhóm đàn ông trung niên nuôi gia đình, nhanh chóng soạn một tin nhắn:

"Sách, hôm nay tiểu tử thối nhà ta dám dùng châm pháp Thiêu Sơn Hỏa để khoe khoang trước mặt lão ba của nó. Các ngươi nói xem, có tức hay không?"

...

Mười phút sau, Trần Khánh buộc chặt bốn bình rượu thuốc, lại đi tới quảng trường Tàng Long.

Nói về gia huấn của Trần gia, ký ức trong đầu Trần Khánh hãy còn mới mẻ.

Bởi vì ngoại trừ lúc còn nhỏ, mỗi ngày hắn đều phải ghi chép lại một lần, thì chính bản thân gia huấn này cũng rất ngắn gọn.

Tổng cộng chỉ có tám chữ.

Đại tai thi chúc, đại dịch thi dược.

(Gặp tai họa thì phát cháo, gặp dịch bệnh thì phát dược)

Cũng bởi vì tám chữ này, mới khiến Hán Y Đường luôn gặp phải trắc trở trong kinh doanh.

Đúng là bọn họ nghèo thì nghèo thật, nhưng lại là nghèo có cốt khí!

Chương 113 - Cấp Cứu!

"Dì, dì đừng làm như vậy, lỡ như ảnh hưởng tới tính mạng của người ta thì sao? Hay là cứ chờ xe cứu thương đi tới lại nói sau."

Trần Khánh vừa đi ngang qua quảng trường Hoàng Hôn Chư Thần, bỗng nhìn thấy bên kia đang có không ít người vây quanh, hắn lập tức tò mò chen vào xem xét.

Có người té xỉu ư?

Trần Khánh đi đến vòng ngoài cùng nhất trong đám người, nghe được âm thanh mọi người nghị luận, tuy không dám nói là biết được toàn bộ câu chuyện này, nhưng cũng hiểu được đại khái, rút cuộc ở nơi này đã xảy ra tình huống gì rồi.

Có vẻ như một lão nhân đang trong quá trình rèn luyện, đột nhiên té xỉu.

Sau đó, bạn bè của ông ấy nhanh chóng gọi 120, hiện tại người ta đang chờ xe cứu thương đến.

Nhưng đang trong quá trình chờ đợi, đột nhiên có một dì công nhân môi trường chừng hơn năm mươi tuổi, đi tới nói bà ấy biết cách cấp cứu người gặp nạn, vì thế, bạn bè của lão nhân kia mới cho bà thử nghiệm một hồi.

"Ối chà chà, chảy ra nhiều máu thế kia, thật đáng sợ."

"Vốn dĩ ông ấy đã hôn mê, còn chảy ra nhiều máu như vậy, mong rằng đừng thực sự xảy ra chuyện nha."

"Đây là lần đầu tiên tôi gặp được có người dùng phương thức của trung y cấp cứu người khác, món đồ chơi này có dùng được

không đây?"

"Không biết có dùng được hay không, nhìn vừa nhìn đã thấy có chút dọa người rồi."

"Nên chờ xe cứu thương tới ..."

"..."

Phạm Tổ Nhân thấy ngón chân của ông bạn mình vẫn còn đang từ từ đổ máu, trong lòng vô cùng lo lắng, hỏi: "Thế nào? Bà có thể cầm máu lại được không?"

Ông ấy thật sự sợ bạn của mình sẽ gặp chuyện không may!

Cam Lộ vừa bắt mạch vừa nói: "Không có việc gì, cứ để ông ấy nằm trong này hơn mười phút nữa, chờ cho đến lúc khí trong thân thể thuận, là người có thể tỉnh lại."

"Thật sự?" Phạm Tổ Nhân có chút hoài nghi hỏi.

Cam Lộ, cũng chính là dì công nhân môi trường hơn năm mươi tuổi kia, nhanh chóng đứng dậy thu kim châm vừa lấy máu, nói: "Máu trong cơ thể ông ấy đã thông, nhưng khí trong thân thể còn có chút loạn, nếu ngay bây giờ, lập tức cứu tỉnh, sẽ dễ dàng tạo thành nội thương. Suy cho cùng, vừa nãy lúc ông ấy hôn mê, đã trực tiếp ngã xuống đất."

Vẻ mặt Phạm Tổ Nhân đầy mờ mịt nhìn Cam Lộ.

Ông ấy không hiểu Cam Lộ đang nói cái gì.

Cái gì gọi là máu đã thông?

Cái gì gọi là khí trong thân thể còn có chút loạn?

Mà những thứ này thì có liên quan gì với chuyện vừa ngã xuống sau khi hôn mê?

Mà không chỉ một mình ông ấy, rất nhiều người đang có mặt ở đây đều không hiểu.

Ngoại trừ Trần Khánh.

Kỳ thật, có rất nhiều người không biết, người đang bình thường, lại đột nhiên ngã sấp xuống, hoặc là gặp phải loại va chạm mãnh liệt nào đó, rõ ràng ngay lúc ấy, không xuất hiện ngoại thương rõ ràng, nhưng sau khi xong việc rồi lại phát hiện ra nội tạng bên trong hao tổn.

Hầu hết những loại trường hợp như vậy, đều do sau khi bị thương, lại đứng dậy quá nhanh tạo thành.

Bởi vì khi thân thể đột nhiên thay đổi một tư thế với tốc độ không bình thường, sẽ làm cho khí huyết toàn thân không thích ứng được với loại động tác như vậy, nếu sau đó, bản thân lại muốn thay đổi tư thế theo bản năng, như vậy khí huyết sẽ trùng kích xuống phía dưới, làm thân thể bị thương.

Cho nên, ở thời điểm gặp phải loại tình huống này, biện pháp tốt nhất chính là cứ nằm nguyên tại chỗ không nên cử động, chờ chừng ba, bốn phút sau khi khí huyết đã thích ứng với loại động tác này, mới từ từ đứng dậy, sẽ không làm thân thể bị thương.

Đây cũng là lý do vì sao có tin tức nói rằng, một cô gái ngã xuống từ lầu bốn, đập thẳng vào một chiếc xe taxi, khiến toàn bộ cửa kính xe đều bị đập nát, người cũng hôn mê bất tỉnh. Chừng mười phút sau, cô gái nọ tỉnh lại, lập tức chạy tới bệnh viện kiểm tra, nhưng chỉ phát hiện bản thân bị thương ngoài da, mà không có một chút ảnh hưởng nào khác.

Tình huống này đã dạy cho chúng ta hiểu được rằng, ngã ở nơi nào, nên nằm luôn chỗ ấy.

Tút tút tút tút~~

"Xe cứu thương đến rồi!"

Ngay tại lúc Cam Lộ vừa thu châm, rốt cục một chiếc xe cứu thương cũng đi tới quảng trường Tàng Long. Rất nhanh, một vị bác sĩ mặc áo dài màu trắng, cùng với hai cô y tá lập tức đi xuống khỏi xe.

Bọn họ nâng một cái cáng từ đằng sau xe xuống, rồi nhanh chóng chạy qua bên này.

"Người bệnh đâu?" Bác sĩ dẫn đầu hỏi.

"Ở đây." Phạm Tổ Nhân nói.

Bác sĩ vừa thấy tay chân người bệnh đều là huyết, lập tức nhíu mày, hỏi: "Chuyện gì vậy? Không phải đã nói có người bị té xỉu sao? Vì sao tay chân người bị nạn lại đầy máu như vậy?"

"Chuyện này..." Phạm Tổ Nhân cũng không biết nên nói như thế nào.

Cam Lộ lập tức giải thích: "Là tôi làm. Tôi đã dùng Thập Tuyên lấy máu trong trung y, hiện tại người bệnh đã không sao nữa rồi, chờ ông ấy nằm thêm chừng mười phút, có thể tỉnh lại."

Bác sĩ liếc mắt nhìn Cam Lộ, lập tức giận dữ nói: "Làm loạn, mau nâng ông ấy lên cáng đi."

Cam Lộ lập tứ nóng nảy: "Không thể động, nếu hiện tại động tới người ông ấy, sẽ làm loạn khí huyết trong cơ thể!"

Bác sĩ vừa nhìn thấy toàn thân người bệnh đều là máu, trong lòng đã bực bội vô cùng, vậy mà người công nhân bảo vệ môi trường trước mắt này còn cản trở bọn họ cứu giúp nữa? Gã lập tức nổi trận lôi đình: "Bà có chứng chỉ tư cách làm nghề y hay không? Bà dựa vào cái gì mà làm nghề y? Nếu ông ta xảy ra chuyện, bà có trách nhiệm được hay không?"

"Nâng đi!" Bác sĩ hét lớn một tiếng, sau đó, lén lút đưa mắt nhìn một đống lỗ máu trên ngón tay người bệnh, trong đầu không khỏi nhớ tới liệu pháp lấy máu từng xuất hiện thật sớm trong y thuật phương Tây, lập tức khinh miệt mà hừ một tiếng: "A, trung y..."

Nhưng ngay khi hai cô y tá, chia nhau ra một trước một sau, muốn nâng người bệnh đi, bỗng nhiên Trần Khánh lại chen vào giữa đám người, nói lớn: "Từ từ, hình như người bệnh đã tỉnh rồi."

Tỉnh rồi?

Mọi người lập tức nhìn lại, nhưng vừa nhìn đã thấy người bệnh kia căn bản chưa có tỉnh, hai mắt ông ấy vẫn nhắm chặt như cũ.

Bác sĩ lập tức dựng thẳng hàng chân mày mày, cơn giận không thể kiềm chế nổi, lập tức nhìn chằm chằm vào Trần Khánh: "Anh muốn làm gì hả? Có phải có bệnh hay không? Này … móa nó chính là nhân mệnh quan thiên, cút ngay đi!"

Chương 114 - Trung Y Và Tây Y Cướp Người!

Trần Khánh cũng không bực bội khi phải đối mặt với câu tức giận mắng chửi của vị bác sĩ nọ, hắn cầm lấy tay người bệnh, dùng lời lẽ mềm nhẹ giải thích: "Ông ấy té xỉu vốn không phải trong cơ thể mắc bệnh gì, chỉ là khí huyết lưu thông không thuận, lại thêm vận động quá sức, ngay lập tức đã làm máu bị nghẽn lại mới ngất đi thôi."

Trần Khánh vừa nói, vừa dùng hai cây ngân châm đã sớm lấy ra từ trước, một cây đâm vào huyệt Hoàn Cốt ở sau tai người bệnh, một cây đâm tại huyệt Dũng Tuyền trên người ông ấy.

(Huyệt Hoàn Cốt; vị trí: Ở tai vào trong chân tóc 4 phân, lấy ở chỗ lõm sau mỏm trâm-chũm phía sau tai, sát bờ sau cơ ức đòn chũm, tên khác: Hoàn Cốc,

Tác dụng: tại chỗ: Đau đầu, đau cứng cổ gáy, theo kinh mạch: Sưng má, đau răng, liệt mặt, đau họng.)

Bác sĩ thấy được thủ pháp của Trần Khánh, cơn tức giận không giảm, ngược lại còn tăng thêm, gã cất giọng khinh miệt, nói: "Mọi người thấy hết rồi nhé. Người gặp nạn đã bị bọn họ động tay động chân trước rồi, nếu lúc sau đưa đến bệnh viện, ông ấy có xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không chịu trách nhiệm."

"Anh cứ yên tâm, tôi cũng là bác sĩ, hơn nữa, tôi còn có chứng chỉ tư cách hành nghề y đây." Trần Khánh đứng dậy, hướng ánh mắt nhìn qua vị bác sĩ đang phẫn nộ kia, nhẹ giọng nói: "Tôi có thể hiểu được tâm trạng đang muốn cướp thời gian nhanh chóng cứu người bệnh của anh, cũng biết trình tự của bệnh viện. Anh có thể

mang người đi, nhưng tạm thời cứ chầm chậm một chút trước đã. Tôi đảm bảo là không quá lâu đâu, chỉ chừng hai, ba phút thôi. Có được không?"

Với tính tình của Trần Khánh, nếu ai dám chỉ vào mũi hắn mắng một tràng giang đại hải như vậy, nếu hắn không đáp trả, thì không phải là hắn rồi. Nhưng vị bác sĩ này khẩu bất trạch ngôn như vậy, lại không làm Trần Khánh tức giận.

(Khẩu bất trạch ngôn: trong tình thế cấp bách nói chuyện không biết giữ mồm)

Suy cho cùng, nếu đổi lại là hắn, một khi hắn đã tiến đến cứu giúp người bệnh, lại phát hiện bác sĩ tây y nào đó tự cho bản thân cái quyền mổ xẻ bệnh nhân ra, hắn cũng sẽ mắng cho đối phương một trận nhớ đời.

Nói trắng ra, cả hai bên đều suy xét vì người bệnh mà thôi, chẳng qua là y thuật mà hai người bọn họ học lại có chút khác biệt, coi như nhận thức không cùng một tần số, mới sinh ra nông nỗi này.

Nhưng đúng là lời nói của vị bác sĩ kia có chút khó nghe thật.

Thậm chí còn có một chút ý tứ trào phúng nữa!

Phỏng chừng người này đã nhầm lẫn giữa Thập Tuyên lấy máu của trung y với liệu pháp lấy máu trong tây y rồi.

Kỳ thật, có vẻ như từ rất lâu trước kia, trong tây y cũng có liệu pháp lấy máu, nhưng mà loại lấy máu kia thực sự không coi con người là con người…

Chính vì bị đau răng mà vị Washington nổi tiếng kia, đã bị tây y dùng liệu pháp lấy máu. Bọn họ thúc giục ông ấy không ngừng phun ra, sau đó người đàn ông đáng thương nọ đã bị một loạt những thủ pháp chữa bệnh rửa ruột kia, tươi sống tra tấn đến

chết.

Trải qua mấy thế kỷ tiến bộ, gần như tây y cũng buông tha cho loại kỹ thuật lạc hậu mang tên là liệu pháp lấy máu này rồi.

Nhưng trung y lấy máu lại không phải là lấy máu lung tung, cũng không phải tùy tùy tiện đâm vài lỗ máu là được. Ngược lại, phương thức lấy máu của trung y cần phải căn cứ vào huyệt vị hoặc là những vị trí đặc thù để tiến hành lấy máu!

Ví dụ như phát sốt, có thể lấy máu ở huyệt Thiếu Thương và huyệt Thương Dương nhằm hạ sốt.

(Huyệt Thiếu Thương; vị trí: nằm ngay trên bàn tay của mỗi người. Cụ thể là nằm ở bờ ngoài của ngón tay cái nơi tiếp giáp giữa mu bàn tay và đường ngang qua góc chân móng tay, tác dụng: làm thông kinh khí, thanh phế nghịch, trúng gió, hôn mê…

Huyệt Thương Dương; vị trí: nằm ngay góc ngoài của chân móng tay trỏ, khoảng cách 1mm, tác dụng: Giải biểu, tán nhiệt, sơ tiết nhiệt độc)

Nhiễm trùng hạch cửa họng (nhiễm trùng amidan) cũng có thể dùng phương thức lấy máu ở huyệt Thiếu Thương.

"Hai, ba phút? Được, chỉ cần người nhà của ông ấy đồng ý, tôi sẽ không ý kiến." Bao Lập Anh dùng hai tay ôm ngực, tỏ vẻ không sao cả mà nhìn Trần Khánh.

Phạm Tổ Nhân đang đứng một bên lập tức sững sờ.

Rút cuộc là ông ấy nên nghe theo ai đây?

Mà vị bác sĩ kia cũng thật là… vừa nãy còn nói phải lập tức đưa người gặp nạn tới bệnh viện ngay, thế mà ngoảnh mặt đi một cái lại bảo không có ý kiến rồi?

Chuyện này...

Đây cũng lần đầu tiên những người vây xem được nhìn thấy khung cảnh trung y và tây y cùng nhau cướp người kiểu này.

Khỏi phải nói, đúng là bọn họ rất muốn nhìn một chút xem kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

"Lão Phạm, ông mau gọi điện thoại cho con trai của lão Lý đi." Bên cạnh lập tức có người nhắc nhở.

Phạm Tổ Nhân vỗ trán. Đúng vậy, việc này cần phải nói cho con trai của ông ấy mới được, dù sao con trai của ông ấy cũng đi làm ở ngay gần đây, rất nhanh có thể chạy tới rồi.

Kết quả là, Phạm Tổ Nhân lập tức lấy ra di động từ trong túi Lý Đại Hùng, tìm được số điện thoại của con trai ông ấy, lập tức ấn gọi.

Mà sau khi Phạm Tổ Nhân gọi xong điện thoại, Lý Đại Hùng bên kia vốn đang hôn mê lại dần dần tỉnh táo.

Cam Lộ nhìn thấy biến hóa này, lập tức có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Trần Khánh.

Dựa theo phỏng chừng của bà, người bệnh này cũng phải chờ ít nhất là mười phút nữa mới có thể tỉnh lại được.

Vì sao sau khi chàng trai trẻ này tới đâm một châm ở sau tai và dưới lòng bàn chân ông ấy, lại có thể làm cho người bệnh tỉnh lại trước thời hạn rồi?

Đúng là huyệt Hoàn Cốt có tác dụng thanh não thông khiếu, thông lạc ninh thần, (nôm na là làm cho đầu óc minh mẫn, thông kinh mạch an thần) nhưng tác dụng đâu có lớn đến vậy?

Còn nữa, huyệt vị dưới lòng bàn chân kia, hẳn là huyệt Dũng

Tuyền. Huyệt vị này có rất nhiều tác dụng, tạm thời Cam Lộ còn chưa hiểu thấu ý đồ của Trần Khánh khi châm vào nơi này.

"Lão Phạm..." Lý Đại Hùng chớp chớp mắt, ông ấy thoáng nghiêng đầu, đã nhìn thấy một đám đông đầy người lạ đang đứng vây quanh mình, mãi cho đến khi ông ấy bắt gặp bóng dáng của bạn thân, mới mở miệng kêu gọi.

Phạm Tổ Nhân thấy Lý Đại Hùng tỉnh lại, sắc mặt lập tức trở nên vui vẻ: "Lão Lý, ông tỉnh lại rồi. Cảm giác ra sao? Có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Chương 115 - Về Sau Nếu Gặp Phải Tình Huống Này, Đừng Ra Tay Cứu Giúp!

Lý Đại Hùng có chút mơ hồ, nhưng muốn nói tới chỗ nào không thoải mái, thì có vẻ như là ở phần cổ.

Ông ấy vẫn còn nhớ, sau khi mình vừa làm xong mấy động tác lên xà cả đằng trước cũng như đằng sau, rồi bắt đầu chuyển qua động tác treo ngược mình trên xà đơn, cũng không biết sau đó như thế nào, đột nhiên trước mắt tối sầm.

Trí nhớ đến đây là kết thúc, chuyện còn lại ông ấy không còn nhớ được nữa.

"Chính là phần cổ này, tê ~~ đau quá..." Lý Đại Hùng nói xong, lại theo bản năng đang định đứng dậy.

Trần Khánh nhìn thấy, lập tức đặt tay lên ngực ông ấy: "Ông ơi, cứ từ từ trước đã, ông cảm thấy không thoải mái ở phần cổ hả?"

Lý Đại Hùng gật gật đầu, rồi không đợi ông ấy nói chuyện thêm, đột nhiên Trần Khánh đâm tới một châm ở sau gáy, tiếp đó còn cầm tay ông ấy lên, lại châm thêm một cái ở lòng bàn tay.

Trần Khánh niệp vài lần, lại mở miệng hỏi: "Hiện tại thì sao ạ?"

Lý Đại Hùng thử xoay xoay cổ. Ai? Cảm giác đau đớn đã bớt đi rất nhiều rồi.

"Không còn đau như vừa rồi nữa." Lý Đại Hùng nói.

Những người chung quanh vừa nghe xong câu này, ánh mắt nhìn về phía Trần Khánh lập tức trở nên khác biệt.

Vừa rồi đã có người nhìn thấy tình cảnh Lý Đại Hùng bị rơi từ trên xà đơn xuống, phần cổ của ông ấy còn đập xuống đất.

Vậy mà thương tích ở loại trình độ này, chỉ cần châm hai cái đã có hiệu quả ngay sao?

Bao Lập Anh đang đứng một bên cũng cau mày nhìn về phía Trần Khánh, không biết trong đầu gã đang suy nghĩ cái gì.

"Ừm, về sau khi ông vận động nên cố gắng lựa chọn loại hình thích hợp với bản thân một chút, nhất là không thể làm loại động tác chúc đầu xuống dưới quá lâu. Nó rất nguy hiểm. Được rồi, ông đã không có việc gì rồi, hiện tại ông có thể đứng lên hoạt động bình thường." Trần Khánh quan sát thời gian một chút, đồng thời cũng nhân cơ hội nói chuyện phiếm này để bắt mạch một phen.

Sau khi hắn phát hiện khí huyết trong cơ thể Lý Đại Hùng đã vững vàng trở lại, mới nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai ông ấy, ra hiệu cho đối phương có thể đứng dậy được rồi.

Tới lúc này, trong lòng Lý Đại Hùng vẫn còn rất sợ hãi, ông ấy quan sát thấy dáng vẻ của Trần Khánh rất giống bác sĩ, vội vàng đứng dậy nói lời cảm tạ: "Cám ơn cậu bác sĩ."

Trần Khánh chỉ chỉ Cam Lộ: "Người mà ông cần phải cảm ơn không phải cháu đâu, mà là dì này cơ."

Lý Đại Hùng lập tức đánh giá Cam Lộ một chút, lại hỏi: "Là bà ấy đã cứu tôi sao?"

Trần Khánh gật gật đầu, đang lúc hắn muốn nói chuyện, đột nhiên một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi, lập tức chạy từ

xa tới đám đông xung quanh. Gã vừa nhìn thấy Lý Đại Hùng đang từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, còn mấy vị bác sĩ y tá kia lại đứng một bên quan sát, lập tức nói: "Bác sĩ, mấy người còn đứng bên cạnh làm gì chứ? Trên tay chân của ba ba tôi đều là máu, sau mấy người không nhanh đưa ba ba tôi đến bệnh viện đi?"

Bao Lập Anh hừ lạnh một tiếng: "Vậy anh phải hỏi cậu ta kìa, là cậu ta ngăn cản không cho chúng tôi đưa người đi, anh cáu với chúng tôi làm gì?"

Lý Đại Hùng, con trai của Lý Vũ Huy, lập tức hướng vẻ mặt tức giận nhìn về phía Trần Khánh, sẵng giọng hỏi: "Cậu có ý gì hả?"

Phạm Tổ Nhân thấy vậy, vội vàng giải thích: "Vũ Huy, đừng như vậy, là chàng trai này và bà ấy đã cứu được cha của cháu đó. Cháu hiểu lầm rồi."

Lý Đại Hùng cũng phụ họa: "Đúng vậy, vừa rồi, sau khi chàng trai này châm cho ba hai cái, phần cổ của ba cũng đỡ đau hơn."

Lý Vũ Huy nhíu mày nói: "Nhưng muốn cứu chữa thế nào cũng không thể ngăn cản bác sĩ, không cho người ta đưa ba vào bệnh viện được."

Trần Khánh lập tức vòng tay xin lỗi: "Ngượng ngùng, là chúng tôi không đúng, anh mau đưa ba anh vào bệnh viện đi."

Trần Khánh vừa nói như vậy, Lý Vũ Huy có giận cũng không tìm được chỗ xả, chỉ có thể bỏ qua chuyện này, nhưng Bao Lập Anh đang đứng một bên lại cảm thấy buồn bực.

Gã cứ còn cho rằng Trần Khánh sẽ giải thích một chút cùng người nhà bệnh nhân về thủ pháp cấp cứu của trung y chứ? Không nghĩ tới … hắn không nói hai lời đã dứt khoát bày tỏ lòng áy náy, giống như căn bản không hề muốn “Tranh công” hay ít nhất là có ý

định nói ra tình huống vừa rồi với người nhà bệnh nhân nọ.

"Ba ba, đi mau, để con đưa ba đi bệnh viện." Lý Vũ Huy nói.

"Không cần đi, chàng trai này đã nói không cần đi rồi mà. Ba không sao cả." Lý Đại Hùng có chút mâu thuẫn với chuyện đi bệnh viện, nếu đã nói không cần, ông ấy tuyệt đối không muốn đi.

"Như vậy sao được? Mà dù ba thực sự không có chuyện gì cũng phải đi kiểm tra một phen, lỡ như có nội thương thì sao? Nếu ba không kiểm tra, để tình trạng kéo dài lâu thành bệnh nặng thì con biết phải làm sao bây giờ? Đi, chúng ta đi một chút thôi." Lý Vũ Huy nói.

Lý Đại Hùng không lay chuyển được Lý Vũ Huy, cuối cùng dưới quá trình lôi lôi kéo kéo của con trai, ông ấy đành phải không tình nguyện mà nằm lên cáng.

Bao Lập Anh thấy vậy cũng không tiếp tục nói gì thêm, thậm chí trước khi xe cấp cứu rời đi, gã cũng không tiếp tục lý luận cùng Trần Khánh thêm một câu nào nữa, cứ coi như xe cứu thương của bọn họ lên đường làm nhiệm vụ, tình cờ gặp được một người kỳ quái hơi bị nhiều chuyện đi.

Người nọ không đáng để gã cứ bận tâm so đo mãi.

Lại nói, chính chủ người ta còn không truy cứu trách nhiệm của Trần Khánh, gã chỉ là một vị bác sĩ, làm tròn bổn phận là được, tham gia vào cùng để làm gì?

Đợi cho xe cứu thương rời đi, đám người vây xem cũng thưa thớt dần.

Cam Lộ nhặt ki hốt rác và cái chổi lên, mỉm cười nhìn Trần Khánh: "Chàng trai, chắc cậu là bác sĩ trung y của Hán Y Đường hả?"

Trần Khánh ngạc nhiên hỏi: "Dì đã đi qua chỗ cháu làm việc rồi?"

Cam Lộ gật gật đầu: "Là thời còn trẻ, dì mắc bệnh lao phổi, cũng may có bác sĩ Triệu của Hán Y Đường các cháu chữa khỏi cho dì. Về sau này, dì bắt đầu tự học trung y, học cũng được mười mấy năm rồi, hiện tại đã có thể giúp người trong nhà xem chút bệnh, ha hả."

Dì ấy nở nụ cười có vẻ đùa cợt nhưng cũng thật tự tin.

Chỉ là bản thân Trần Khánh lại cười không nổi.

"Dì." Trần Khánh ngập ngừng một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói ra.

"Làm sao vậy?" Cam Lộ thấy vẻ mặt Trần Khánh khá nghiêm túc, tựa như hắn có chuyện gì đó muốn nói với mình, lập tức nghi hoặc nhìn về phía hắn.

"Về sau, nếu dì gặp được loại chuyện này, đừng ra tay cứu giúp." Trần Khánh nói.

Chương 116 - Bùn Rơi Vào Đũng Quần...

Cam Lộ kinh ngạc nhìn Trần Khánh, tựa như không thể tin được lời nói như vậy lại rơi ra từ trong miệng một vị bác sĩ trung y. Bà thẳng thốt hỏi: "Vì sao? Không phải học trung y chính là để trị bệnh cứu người sao?"

Trần Khánh thở ra một hơi: "Cháu rất khâm phục phẩm cách của dì, nhưng dì làm như vậy có từng nghĩ tới hậu quả hay không? Nếu vừa nãy, dì không thành công ngăn cản những người nọ, để bệnh nhân này bị bác sĩ nâng lên cáng, khiến cho khí huyết đánh sâu vào, làm tổn thương tới ngũ tạng lục phủ của ông ấy. Tới khi đến bệnh viện kiểm tra ra nội thương, một khi người nhà bệnh nhân nọ phân không rõ phải trái trắng đen, họ chỉ cần tra ra chuyện người bệnh đã ngã sấp xuống còn bị dì lấy máu ở tay chân. Cháu hỏi dì, đến khi ấy, nếu bọn họ tìm tới tận nơi đòi dì bồi thường, thì biết làm sao bây giờ?"

"Ơ? Vì sao lại tới bắt tôi bồi thường chứ? Đây là Thập Tuyên lấy máu mà, rõ ràng là một thủ pháp dùng trong cấp cứu, sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho người bệnh đâu."

Cam Lộ đã học tri thức trong trung y, và rõ ràng bà đã được dạy như vậy.

Thập Tuyên lấy máu là thủ pháp cấp cứu, căn bản không có tác dụng phụ.

Trần Khánh cười khổ nói: "Đúng, đây là Thập Tuyên lấy máu, dì hiểu, cháu cũng hiểu, nhưng mà bọn họ không hiểu!"

Đây chính là điểm bi ai của trung y.

Rất nhiều thủ pháp hữu hiệu, thậm chí là phương thuốc giá tương đối rẻ, đều bị những người có quyền phát ngôn gắn cho cái tên vô căn cứ là thổ phương thuốc, thổ biện pháp. (phương thuốc dân gian, cách trị bệnh của lang băm, hiểu theo nghĩa nặng nề và xấu hơn một chút)

Vốn dĩ, đây chính là tri thức mà mỗi một người dân đều biết tới và nắm giữ, nhưng từ sau khi được gắn cho ba chữ "Thổ phương thuốc" kia, bỗng nhiên lại mang tới cho người khác một thứ cảm giác rằng, những thủ đoạn trị liệu kia đều là đồ lạc hậu, mê tín, thậm chí là vô dụng.

Tựa như lấy máu ở huyệt Thiếu Thương giúp hạ sốt chẳng hạn, đây chính là thổ phương thuốc tiêu chuẩn.

Rất nhiều ông bà của thế hệ trước đều biết tới biện pháp này.

Còn cả đánh gió (cạo gió) nữa. Ngày trước kia, mỗi khi đứa nhỏ ở nông thôn phát sốt, người cao tuổi trong nhà đều sẽ đánh gió sau lưng cho nó, chờ sau khi làn da bị cọ xát tới đỏ bừng lên, nhiệt độ cũng giảm xuống rồi.

Rõ ràng là những biện pháp rất hữu dụng, nhưng không biết vì sao, càng không sao hiểu nổi, lại bỗng dưng biến mất cả rồi.

Thế cho nên, ở thời hiện đại, khi có bác sĩ trung y nào đó tái hiện những thủ pháp đơn giản này, gần như không một ai có thể hiểu được tác dụng của nó là gì, ngược lại, bọn họ cảm thấy bản thân đã rơi vào trạng thái mơ hồ, không hiểu chuyện gì đã xong rồi.

Tựa như câu nói "Phương thuốc cổ truyền chữa trị bệnh nặng" kia, năm chữ ấy trực tiếp làm cho không ít người cảm thấy, có vẻ như những bác sĩ trung y đều giống với đám lang trung giang hồ,

chữa bệnh đều dựa vào may mắn, tựa như mèo mù vớ phải chuột chết vậy.

"Bọn họ không hiểu, chúng ta có thể giải thích mà!" Cam Lộ nói.

"Dì, rất ít người có thể sảng khoái đứng ra làm theo lý lẽ, không giúp người thân. Cháu chỉ nói đơn giản thế này, khi một người con trai nhìn thấy lão ba nhà mình phải vào bệnh viện, tay chân còn bị người khác chọc lung tung lấy máu, chuyện đầu tiên người ấy sẽ làm, tuyệt đối không phải tới nghe dì giảng tri thức trung y. Hay nói cách khác, vào thời điểm ấy, kể cả dì nói đúng cũng thành sai lầm." Trần Khánh nói.

"Sai thì sai đi, nhưng ít nhất tôi cũng cứu được một người rồi." Cam Lộ cảm thấy, cứu người mới chính là ý nghĩa chân chính sau khi bà học được trung y.

"Vậy nếu mọi chuyện không dừng lại ở đó thì sao? Nếu anh ta tiếp tục tới cơ quan của dì làm loạn lên thì sao? Người ta nói dì dùng kim châm, làm hại tới ba của anh ta rồi, lúc ấy, dì sẽ làm sao bây giờ? Dì, đừng có ý định đi khiêu chiến nhân tính. Cháu chỉ muốn dì hiểu rằng, cứu sống và chăm sóc người bệnh phải có giá trị nhất định!" Trần Khánh tiếp tục khuyên nhủ.

Từ hành vi bất chấp hậu quả cũng muốn cứu sống người bệnh của dì lao công trước mắt, Trần Khánh đã nhìn ra tâm địa của dì ấy thực thiện lương.

Nhưng người thiện lương lại vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra trong lòng người xấu có bao nhiêu ác độc!

Có vẻ như chuyện mà dì ấy gặp phải với hai cha con nhà kia không đến mức tồi tệ như những gì Trần Khánh nói, nhưng lần sau thì sao? Rồi còn lần sau nữa thì sao?

Trần Khánh tin tưởng với phẩm cách của dì lao công này, một khi bà gặp phải loại chuyện tương tự, bà ấy cũng nhất định sẽ lựa chọn cứu người.

Nhưng… nếu bà ấy thực sự cứu người nhưng lại vô tình phá hủy cuộc sống của chính bản thân mình thì sao?

Chẳng phải là làm người tốt nhưng không nhận được kết quả tốt sao?

"Nhóc con, không phải vừa nãy cháu cũng cứu người không công đó sao? Lại nói, vừa rồi, dì có thấy cháu châm huyệt Dũng Tuyền và huyệt Hoàn Cốt. Vậy vì sao sau khi cháu châm xong hai huyệt vị này, ông ấy lại lập tức tỉnh lại rồi?" Cam Lộ cười nói.

Trần Khánh dở khóc dở cười.

Cháu làm như vậy, không phải để “chùi mông” (là xử lý hậu quả nha) cho dì hay sao?

Nếu thật sự để người của bệnh viện đưa lão giả đang hôn mê đó rời đi, thì hoàn cảnh lúc ấy tuyệt đối là bùn rơi vào đũng quần, không phải cứt cũng là phân.

Dì thì hay rồi, vào thời khắc đó, dì vẫn còn tâm trạng trao đổi y thuật với cháu cơ mà?

"Huyệt Dũng Tuyền là phương pháp cấp cứu dùng sau khi đã áp dụng phương thức Thập Tuyên lấy máu, nhưng người bệnh vẫn chưa tỉnh lại. Về phần huyệt Hoàn Cốt, đó là huyệt vị Điều Thần. Tại lúc ấy, cháu phát hiện khí huyết trong cơ thể lão giả nọ vẫn đang hỗn loạn, nên mới dùng châm thứ Điều Thần cho ông ấy, khiến cho thân thể ông ấy nhanh chóng khống chế được khí huyết. Làm như vậy, ông ấy có thể nhanh chóng đứng lên hơn." Trần Khánh nói xong, vừa nhìn thấy Cam Lộ bày ra dáng vẻ tiếp thu học tập, lập tức bồi thêm một câu: "Dì biết là được, đừng có dùng loạn

nha!"

Sở dĩ Trần Khánh có thể sử dụng huyệt Hoàn Cốt Điều Thần cho Lý Đại Hùng nhanh như vậy, là vì hắn có kỹ năng bị động gia trì.

Người bình thường dùng huyệt vị này sẽ không đạt tới hiệu quả như vậy, nhất là người tự học trung y mà không có sư thừa như Cam Lộ.

Chương 117 - Có Trộm!

"Quả nhiên vẫn là ở trong trường học được học nhiều thứ thật!" Cam Lộ cảm khái không thôi: "Được rồi, dì cũng cần phải về làm việc đây. Chàng trai à, hôm nay cám ơn cháu nhé."

Nói xong, Cam Lộ nhanh nhẹn đi về khu vực làm việc của mình.

Trần Khánh nhìn theo bóng dáng Cam Lộ rời đi, rồi hít thật sâu một ngụm khí.

Dì ơi, dì cũng nên có một chút tâm tư đề phòng người khác chứ?

Trần Khánh không phản đối chuyện cứu giúp người bệnh, nhưng điều kiện tiên quyết là bản thân phải có nắm chắc.

Nếu Lý Đại Hùng té xỉu trước mặt Trần Khánh, khẳng định là hắn cũng sẽ tiến lên cứu giúp, bởi vì với trình độ y thuật hiện tại của hắn, cũng đủ để cứu tỉnh người bệnh trước khi xe cứu thương đuổi tới.

Hắn căn bản sẽ không cho người khác có cơ hội làm khó dễ chính mình.

Tại sao hắn phải cẩn thận tới như vậy?

Chỉ vì hành vi cứu giúp này sẽ khiến bản thân mình gánh vác mạo hiểm rất lớn.

Hơi vô ý một chút, đều sẽ mang phiền toái tới cho mình.

Quả thật, những vị Thánh Hiền đều dạy chúng ta rằng, không

thể thấy chết mà không cứu, nhưng ở thời điểm chúng ta không đủ năng lực để cứu giúp, thì một thoáng do dự có trở thành chuyện làm bản thân hổ thẹn hay không?

Nói đến đây, Trần Khánh chợt nhớ lại một mẩu tin tức mà hắn từng đọc được.

Lúc ấy, có một người muốn nhảy sông tự vẫn, ở thời điểm người nọ bơi tới giữa sông, có hai vị dân phòng muốn cứu viện chạy tới.

(Nguyên văn của dân phòng là phụ cảnh 辅警: dạng như người hỗ trợ cảnh sát, nên mình để là dân phòng)

Nhưng đến nơi rồi, bọn họ lại không xuống nước, chỉ đứng trơ mắt nhìn người nọ tự sát thành công.

Chuyện này xong rồi, đoạn video ghi lại tình cảnh lúc đó mới bị tung lên mạng, đưa ra ngoài ánh sáng.

Dư luận ồ lên một mảnh, tất cả mọi người đều trách cứ hai vị dân phòng nọ là máu lạnh vô tình, thấy chết mà không cứu.

Mà cho đến sau này, khi câu chuyện nọ được lên báo, tất cả mọi người đều biết hai vị dân phòng kia vốn không biết bơi lội, nên mới không cứu được người. Nhưng dư luận vẫn kiên quyết nghiêng về một phía.

Có không ít người cho rằng, bọn họ làm công việc như vậy thì nên liều lĩnh, thậm chí còn phải trả giá bằng sinh mệnh của mình để đi cứu dân chúng.

Haizz… Một chùy đạo đức đánh xuống từ trên cao lợi hại tới cỡ nào chứ? Hiển nhiên không một ai có thể phản bác được.

Quên đi, loại chuyện này vốn không phát sinh quá nhiều, nói không chừng về sau, dì ấy cũng không lại nữa, ta cứ mãi rối rắm

để làm gì?

Trần Khánh nhặt mấy bình rượu thuốc vẫn đặt dưới mặt đất lên, lại nhanh chóng đi về phía chòi nghỉ mát, tìm gặp Dương Hữu Lâm.

Không bao lâu sau, bóng dáng Trần Khánh đã xuất hiện trong tầm nhìn của Dương Hữu Lâm.

Ông ấy lập tức vui tươi hớn hở nhìn chằm chằm vào … bình rượu trong tay Trần Khánh, suýt chút nữa khóe miệng đã chảy ra chảy nước miếng.

Đến tận bây giờ, Dương Hữu Lâm vẫn còn nhớ lần đầu tiên ông ấy được uống loại rượu này.

Lần ấy là khi Trần Khánh còn bé, bị ông ấy dùng một chút thủ đoạn nhỏ, lừa đi hiệu thuốc, lấy trộm cho mình.

Việc đã xong, Trần Khánh lập tức bị ăn đòn sưng cả mông.

Nhưng sau chuyện lần ấy, Trần Khánh cũng nhận được thù lao đàng hoàng tử tế, hắn đã học được Thái Cực Quyền tại thời điểm đó.

"Đây, bốn bình rượu thuốc đây, sách đâu?" Trần Khánh xách một bọc to to lên, vung vẩy trước mặt Dương Hữu Lâm.

Dương Hữu Lâm vội vàng thu kiếm lại rồi nói: "Mau đi theo ta."

"Đến nhà ông sao?" Trần Khánh hỏi.

"Nhiều lời vô nghĩa, chẳng lẽ đến nhà cháu?" Dương Hữu Lâm nói.

"Vậy chúng ta đi thôi." Trần Khánh nói.

Hai người nhanh chóng rời khỏi quảng trường Tàng Long, đi về phía nội thành cũ.

Vài phút sau, bọn họ đã đi tới một tiểu khu xưa cũ được trang trí theo phong cách của ba mươi năm về trước.

Trần Khánh đã từng tới nơi này. Trước kia hắn học tiểu học ở ngay phụ cận, khi tan học, sẽ thường xuyên cùng bạn bè đùa giỡn ở trong này.

Về sau này, khi hắn quen biết Dương Hữu Lâm, cũng từng tới nhà ông ấy rất nhiều lần.

Nhà ông ấy không hề đổ nát, nhưng rất là độc đáo. Nó là một gian nhà trệt (nhà cấp bốn), nằm giữ một dãy những tòa lầu nhỏ ba, bốn tầng, đã vậy, mặt trước mặt sau còn có vườn rau.

Dù ở bên trong tiểu khu xưa cũ, nhưng cũng rất hiếm thấy những gian nhà trệt kiểu này.

Rất nhanh, hai người đã đi tới nhà Dương Hữu Lâm.

Mà khi bọn họ vừa bước vào cửa phòng, đột nhiên Dương Hữu Lâm lại hét lớn một tiếng: "Mụ nội nó, có đứa nhóc con nào dám trộm... sách của ta! !"

Có kẻ trộm?

Trần Khánh lập tức đưa mắt nhìn chung quanh, chợt phát hiện đúng là có dấu vết lục lọi.

Lại nói, bố cục bên trong gian nhà trệt nhỏ của Dương Hữu Lâm này vô cùng đơn giản, chỉ có mấy nơi để cất giấu đồ thôi.

Nếu thực sự có kẻ trộm để mắt tới nơi này, phỏng chừng người ta chỉ dùng hai, ba phút đã có thể dọn sạch cả nhà.

"May mắn, may mắn, sách vẫn còn đây, thằng nhóc con nào

dám vào trong này lục lọi, hừ, mày làm sao mà xem hiểu được thứ này!" Dương Hữu Lâm đang cầm một cuốn sách nhỏ màu vàng, đã bị lật xem, lập tức thở dài một hơi.

Trần Khánh liếc liếc mắt nhìn một cái, rồi có chút bất đắc dĩ không biết nên nói gì, phỏng chừng kẻ trộm cũng chướng mắt với loại sách đã nát tới không thể nát hơn được này.

"Ông không mất thứ gì chứ?" Trần Khánh hỏi.

Dương Hữu Lâm thờ ơ như không noi: "Chỉ mấy trăm đồng tiền mà thôi, việc nhỏ."

Quả thật, chút tiền ấy không đủ để lập án.

"Ai, không phải ông biết đoán mệnh hay sao? Chẳng lẽ ông không tính được hôm nay mình sẽ bị trộm ư? Vì sao cháu lại có cảm giác..."

Vẻ mặt hoài nghi của Trần Khánh lập tức làm Dương Hữu Lâm phẫn nộ.

"Có phải cháu muốn mặc cả hay không? Không có cửa đâu! Móa nó chứ, ai rảnh rỗi đến mức ngày nào cũng đi đoán mệnh cho chính mình chứ?" Dương Hữu Lâm phẫn nộ nói.

Trần Khánh nhếch miệng: "Cháu mặc kệ, dù sao hiện giờ cháu đã bắt đầu hoài nghi trình độ chuyên nghiệp của ông rồi. Nếu như vậy, giảm xuống hai bình rượu thuốc đi, giá cả này rất công bằng rồi."

Trực tiếp giảm một nửa?

Dương Hữu Lâm nóng nảy rồi.

"Tiểu tử thối, cháu định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hả? Được, hôm nay lão đạo ta bộc lộ tài năng cho cháu thấy, hừ! Trộm,

ta sẽ cho nhóc con này có đến, mà không có đi!"

Chương 118 - Khẩu Quyết Tiểu Lục Nhâm!

Khi nói chuyện, Dương Hữu Lâm bắt đầu vươn tay trái, ngón tay cái bấm lên tất cả bốn đầu ngón tay khác rồi trở về, y như những ông thầy tướng số trong phim truyền hình vậy.

Trần Khánh thấy một màn này lập tức cười hắc hắc.

Hương vị này cực kỳ giống luôn!

Nhắm mắt, bấm đốt ngón tay, nói thầm… từng động tác của mấy ông thầy tướng số chuyên gạt người đều được Dương Hữu Lâm biểu diễn rất đầy đủ.

Nhưng ngay tại lúc Trần Khánh đang há miệng cười, bỗng nhiên Dương Hữu Lâm lại mở to mắt, một tay nhét cuốn sách cũ nát kia vào trong ngực, sau đó nói: "Đi theo ta!"

Yêu?

Ông bấm chơi chơi một hồi mà ra kết quả thật hả?

"Chúng ta đi đâu đây?" Trần Khánh hỏi.

Dương Hữu Lâm cắn răng nói: "Bắt trộm!"

Hai người bọn họ rời khỏi tiểu khu xưa cũ nọ, Dương Hữu Lâm lập tức đi thẳng một đường về phía Tây Nam.

Trong miệng còn không ngừng lẩm bà lẩm bẩm vài điều gì đó.

Chuyện này thực sự khiến Trần Khánh có chút ngơ ngác.

Ủa? Ông làm sao vậy!

Đoán mệnh còn có thể tính ra người đã trộm đồ của mình đang ở đâu sao?

Nếu không phải Trần Khánh rất hiểu tính cách của Dương Hữu Lâm, ngay cả hắn cũng phải hoài nghi đối phương là một tên thần côn rồi.

(Thần côn: chỉ kẻ lừa đảo, có thể hiểu là buôn thần bán thánh, lợi dụng lòng sùng đạo và mê tín của người khác kiếm tiền cho mình)

Cả hai đi được chừng hai, ba dặm, Trần Khánh không nhịn được lập tức hỏi: "Còn chưa tới sao?"

Vẻ mặt Dương Hữu Lâm tràn đầy tự tin, nói: "Cũng sắp tới rồi."

Trần Khánh nghi hoặc hỏi: "Ông khẳng định là chúng ta đi một chuyến này có thể tìm được tiền của ông?"

Dương Hữu Lâm lắc đầu: "Tiền thì không thể tìm lại được rồi!"

Trần Khánh có chút buồn bực, hỏi: "Vì sao chứ?"

Dương Hữu Lâm cười nói: "Đứa nhỏ kia nó tiêu mất rồi."

Tiêu mất rồi sao?

Ừm… nếu vậy thì đúng là không thể tìm lại được thật.

Ừm?

Đợi chút đã?

Đứa nhỏ kia?

Trần Khánh lập tức hỏi: "Làm thế nào mà ông biết kẻ trộm tiền của ông chính là một đứa nhỏ?"

Dương Hữu Lâm cười thần bí: "Cháu muốn biết sao?"

Đạo sĩ thối, lại chơi một chiêu này!

Ngay khi Trần Khánh nhìn thấy nụ cười trên môi Dương Hữu Lâm, trong lòng hắn đã biết ông già này lại muốn kiếm chác gì rồi.

"A, sớm muộn gì cháu cũng có thể học được." Trần Khánh khinh thường nói.

Dương Hữu Lâm cười ha ha: "Thôi nào, ta cũng không nhỏ nhen tới mức đó đâu, cháu đã cho ta bốn bình rượu thuốc, vậy ta sẽ bộc lộ tài năng cho cháu xem, cho cháu mở mang tầm mắt. Khẳng định là cháu không xa lạ với hai từ đoán mệnh này, nhưng Tiểu Lục Nhâm thì tuyệt đối là chưa nghe qua, có đúng không?"

(Tiểu Lục Nhâm: là một trong những thủ pháp bói toán của dân tộc Hán cổ đại, tục xưng là khởi khóa pháp. Còn có tên gọi khác là Khổng Minh lục diệu tinh, là một loại chú thích trong phương thức làm lịch truyền thống của Trung Hoa, dùng để biểu thị hung cát mỗi ngày, chủ yếu sử dụng trong quân sự thao lược.)

Trần Khánh gật gật đầu.

Có thể nói, hiểu biết của hắn trên phương diện đoán mệnh này, tuyệt đối là dốt đặc cán mai, ngoại trừ biết đoán mệnh cần phải hiểu ngũ hành bát quái, còn có cái gì mà niên trụ, nhật trụ linh tinh khác nữa… còn lại đa phần những tri thức khác, hắn cũng chỉ am hiểu tương đương với người bình thường mà thôi.

(Tứ trụ là phương pháp luận đoán vận mệnh kết hợp giữa đại vận và lưu niên để nắm bắt và cải vận cho mọi người.

Tứ trụ gồm 4 trụ: niên trụ, nguyệt trụ, thiên trụ và thì trụ.

Mỗi trụ bao gồm một cặp can chi. Can chi ở đây là thiên can và địa chi. Mỗi trụ trong tứ trụ sẽ tương ứng với một giai đoạn tuổi:

Niên trụ thể hiện cuộc sống từ nhỏ đến 18 tuổi,

Nguyệt trụ thể hiện tiền vận,

Nhật trụ thể hiện trung vận,

Thì trụ thể hiện hậu vận)

"Ừm, Tiểu Lục Nhâm của ta có chút không giống những người khác, không có nhiều chủng loại, hoa hòe hoa sói như vậy, chỉ có vài câu khẩu quyết cần nhớ kỹ, sau đó bấm đốt ngón tay tính toán, là có thể biết được đại khái mọi chuyện đã xảy ra, chỉ cần nhớ kỹ mười Thiên can mười hai Địa chi, là có thể dễ dàng học thuộc khẩu quyết này."

"Để ta đọc cho cháu nghe một hồi nhé... Giáp Chấn Ất Ly Bính Tân Khôn, Đinh Càn Mậu Khảm Kỷ Tốn Môn, ngày Canh mất đồ tìm trên Đoài, Nhâm Quý có thể tìm trên Cấn; Giáp Kỷ người dương Ất Canh âm, Bính Tân đồng tử âm thầm tới..."

"Thế nào, có phải rất dễ nhớ hay không?"

Quả thật!

Đọc toàn bộ khẩu quyết này xong, có thể đếm được tổng cộng 124 chữ.

Nếu so sánh nó với bài vè sắc thuốc Đông y, tuyệt đối chính là trò trẻ con.

Trần Khánh đã rèn luyện, trí nhớ từ khi còn nhỏ, cho nên sau khi Dương Hữu Lâm đọc hết bài, hắn đã nhớ được đại khái nội dung khẩu quyết rồi.

Nhưng nhớ kỹ thì nhớ kỹ, còn dùng như thế nào lại là một

chuyện khác à nha.

"Sở dĩ ta đi về hướng này, là bởi vì ta bị mất đồ đúng vào ngày hôm nay, mà ngày hôm nay là 12 tháng 6, cũng là ngày Bính Thân, Giáp Chấn Ất Ly Bính Tân Khôn, Khôn chính là phía Tây Nam; Bính Tân đồng tử âm thầm tới. Thực hiển nhiên, kẻ trộm đồ chính là một đứa nhỏ. Về phần vì sao mà ta biết được tiền đã bị đứa nhóc kia tiêu mất rồi, là bởi vì Dần Thân Tỵ Hợi về tha hương. Ý tứ của những lời này chính là, trên cơ bản thứ đã bị mất hơn bốn canh giờ kia, đã rơi vào tay người khác rồi, muốn tìm lại được, cơ hội quá xa vời." Dương Hữu Lâm nói.

Trần Khánh nửa hiểu nửa không: "Vậy ông còn muốn đi tìm làm gì?"

Dương Hữu Lâm trắng mắt liếc Trần Khánh một cái: "Đồ đã mất chứ không có nghĩa là người cũng mất luôn. Chỗ ở của đứa nhóc con kia ở ngay tại phía Tây Nam, đi thêm chừng mười dặm là tới, chỉ cần để cho ta trông thấy cái mặt của nó, ta có thể phán đoán xem nó có phải là đứa trộm đồ hay không."

Có chút ý tứ!

Nói thật, đến tận bây giờ Trần Khánh vẫn có chút hoài nghi về những điều Dương Hữu Lâm nói.

Bởi vì rõ ràng là loại chuyện đánh mất đồ hay bị trộm đồ vốn là chuyện chủ quan, vì sao có thể thông qua một đoạn khẩu quyết đơn giản để phán đoán ra tình huống cụ thể được?

Tựa như những lời Dần Thân Tỵ Hợi về tha hương kia vậy, chẳng lẽ tất cả những thứ đã mất đi trên đời này, đều một đi không trở lại nếu vượt qua bốn canh giờ ư?

Trần Khánh không nhận được đáp án, bởi vì không ai có thể xử lý loại dữ liệu lớn thế này!

Nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại cho quá trình đi nghiệm chứng của hắn!

Chương 119 - Nhớ Kỹ Bốn Chữ, Không Thẹn Với Lòng!!!

Theo thời gian trôi qua, hai người đã đi được chừng tám, chín dặm, và Trần Khánh vẫn chưa phát hiện được tung tích của đứa nhỏ kia, thậm chí hai người bọn họ cứ một mực đi tới, đi tới, đã sắp rời khỏi khu nội thành rồi.

Và hiển nhiên là rời khỏi khu nội thành sẽ tới vùng nông thôn.

"Nhanh, nó ở ngay gần đây rồi!" Dương Hữu Lâm nói.

À há?

Trần Khánh bắt đầu vực dậy hoàn toàn tinh thần, ánh mắt không ngừng dáo dác nhìn ngó chung quanh. Thỉnh thoảng còn có chiếc moto ba bánh thổi cát bụi đi qua, hắn cũng cẩn thận liếc mắt nhìn người lái xe một cái.

Đầu năm nay, ở nông thôn có khá nhiều trẻ vị thành niên biết chạy xe mà.

Ngay tại thời điểm hai người đi ngang qua một cây cầu nhỏ, lại tiếp tục đi dọc theo bảng hướng dẫn, chỉ về phía thôn Hùng Não, bỗng nhiên có một thiếu niên mặc áo xám từ giao lộ bên trái, “chua” một cái rồi chạy nhanh qua.

Gần như Dương Hữu Lâm chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua đối phương một cái, lại đột nhiên hét lớn lên: "Chính là nó!"

Thiếu niên áo xám đang đi xe đạp, chợt quay đầu lại, liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái. Trong nháy mắt khi thằng bé nhìn thấy Dương Hữu Lâm, vẻ mặt nó lập tức trở nên kích động, dưới

chân đạp mạnh một cái.

Chiếc xe đạp vốn đã chạy như bay, lại tiếp tục gia tăng tốc độ.

Trần Khánh trừng lớn hai mắt nhìn thấy một màn này, lập tức cảm thấy có chút ma huyễn (chỉ chuyện quá khó tin, y như thần thoại)

Wow, đúng là kẻ trộm đã bị đạo sĩ thối này tìm được rồi!

"Cháu thất thần làm gì? Đuổi theo mau!" Trần Khánh sẽ không khách khí với đám hùng hài tử này, nhất là khi đối phương đang đạp một chiếc xe thể thao, muốn mua món đồ chơi này nếu không bỏ ra một, hai ngàn đồng, tuyệt đối không mua được.

(Hùng hài tử: đứa nhỏ ngỗ nghịch, hư đốn)

Thằng nhóc kia đã có của cải như vậy, còn đi trộm đồ, nhất định phải giáo huấn một phen.

"Hừ, hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được!" Dương Hữu Lâm lại bắt đầu bấm đốt ngón tay, sau đó thay đổi một phương hướng khác, nói: "Tiểu tử thối nọ ở bên này."

Dương Hữu Lâm chỉ chỉ một loạt nhà trệt cũ nát ở phía bên trái.

Sau đó, hai người bắt đầu đi hỏi thăm từng nhà, đợi cho đến khi bọn họ hỏi thăm tới hộ gia đình thứ tám, rốt cục cũng có manh mối.

"À, hai người muốn tìm thằng nhóc bướng bỉnh Cẩu Phúc kia sao? Ây dà, nó mới đi rồi, hỏi gì cũng không nói, phỏng chừng là đi mua thuốc cho bà nội của nó đấy. Có phải hai người là lãnh đạo giúp đỡ người nghèo muốn xuống đây thăm nó không?" Bác gái đánh giá hai người Trần Khánh từ trên xuống dưới một hồi, phát hiện bọn họ không xách theo bất cứ món đồ dùng sinh hoạt nào,

ánh mắt lập tức lộ ra một tia quái dị.

"Không phải, cậu này là bác sĩ, muốn tới xem bệnh cho bà nội của Cẩu Phúc." Dương Hữu Lâm nói.

"Tôi..." Trần Khánh không ngờ Dương Hữu Lâm lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nhưng cái cớ này cũng không có vấn đề gì.

"Ôi, vô dụng thôi. Bà nội của Cẩu Phúc đã nằm liệt trên giường ba, bốn năm này rồi, đã sớm không thể chữa khỏi nữa." Bác gái nói.

"Bà ấy mắc loại bệnh gì vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Là bại não, lại đột nhiên té xuống đất, cả ngày không còn tỉnh táo nữa, ăn uống vệ sinh đều phải nhờ người khác chiếu cố. Haizzz, tuy tính tình của đứa nhóc bướng bỉnh Cẩu Phúc kia hơi quái dị một chút, nhưng hiếu thuận thì thật là hiếu thuận, nó vừa được mười tuổi đã bắt đầu chăm sóc cho bà nội đến tận bây giờ rồi." Bác gái nói.

"Ba mẹ của thằng nhỏ đâu?" Trần Khánh hỏi.

"Ly hôn rồi, nghe nói cả hai người ra ngoài làm công được ba năm, mẹ của thằng bé bỏ chạy, còn ba của nó để lại trong nhà một chút tiền rồi cũng rời đi không trở lại nữa." Bác gái nói.

"..." Trần Khánh im lặng không nói.

"Ha hả, đa tạ, bà cứ đi làm việc đi, chúng tôi tới thăm bà của thằng bé một chút." Dương Hữu Lâm nói.

Hai người đi thêm chừng hơn trăm mét nữa, rốt cục cũng trông thấy mái nhà trệt cũ nát mà bác gái kia vừa nói.

Vì sao lại nói là cũ nát?

Bởi vì mái nhà này chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn cả, cái cửa

bên ngoài cũng hỏng luôn!

"Đi thôi, từ nơi này vòng qua có thể trở lại nội thành rồi, cháu đứng ở đó làm gì? Chẳng lẽ cháu thực sự muốn cứu bà nội của thằng bé kia?" Dương Hữu Lâm cười nói.

Kỳ thực ông ấy dẫn Trần Khánh đi về hướng này, thuần túy là sợ quay về bằng đường cũ sẽ bại lộ lời nói dối lúc nãy.

Vốn dĩ ông ấy không hề muốn tính toán tới mấy trăm đồng tiền kia, tới nơi này cũng chỉ muốn chứng minh cho Trần Khánh một chút, rằng chính mình có bản lãnh thật sự mà thôi!

"Cháu không cứu được." Trần Khánh lắc đầu.

Y thuật của hắn còn chưa đạt tới trình độ có thể trị liệu bại não.

"Vậy cháu đứng ở đây để làm gì?" Dương Hữu Lâm nói.

"Cháu chỉ muốn giúp chính mình mà thôi." Nói xong, Trần Khánh lấy ra giấy bút từ trong túi, viết xuống địa chỉ Hán Y Đường cùng với số điện thoại của mình, sau đó tìm đến một miếng gạch vỡ, đặt tờ giấy xuống góc tường ngay sát căn nhà cũ nát nọ.

"Đây là chuyện mà cháu nói giúp chính mình sao?" Dương Hữu Lâm tỏ vẻ vô cùng kỳ quái hỏi.

Nếu Trần Khánh muốn giúp hai bà cháu thằng bé, đương nhiên có khá nhiều loại phương thức khác có thể lựa chọn, hoặc là vào xem, hoặc là cho chút tiền, hoặc là gọi điện thoại để bác sĩ của Hán Y Đường đi tới nơi này nhìn một cái.

Nhưng hắn lại lựa chọn lưu địa chỉ và số điện thoại của mình lại?

Dương Hữu Lâm nhìn mà thực sự không hiểu hành vi này có ý

nghĩa gì.

"Y không gõ cửa, nhưng lại có lòng trắc ẩn. Cháu làm như vậy ít nhất cũng không có vi phạm y đức, thấy chết mà không cứu." Trần Khánh nói.

Không cần biết Cẩu Phúc có gọi điện thoại hoặc tới tìm hắn hay không, hắn đều không có gánh nặng tâm lý, bởi vì những gì cần làm, hắn đã làm cả rồi.

Trên đường hai người trở về, Dương Hữu Lâm không khỏi mở miệng nói chuyện phiếm: "Giúp một tên trộm, có cảm thụ như thế nào?"

Trần Khánh nhìn lướt qua mấy cây cỏ đuôi chó ven đường, nhẹ giọng nói: "Mâu thuẫn."

“Không cần biết xuất phát từ loại nguyên nhân gì, cũng không thể lấy đó làm cái cớ để bản thân trở thành tội phạm được, nhưng với trường hợp của thằng bé ấy, cháu lại nói không nên lời."

"Nếu nó chân chân thật thật làm chuyện sai lầm, gây thương tổn cho rất nhiều người, thì câu nói kia là chính xác, không thể phủ nhận được."

Dương Hữu Lâm vỗ vỗ bả vai Trần Khánh: "Nhớ kỹ bốn chữ, không thẹn với lòng!"

Không bao lâu sau, bên ngoài căn nhà trệt cũ nát kia, một thiếu niên áo xám thở hồng hộc vừa mua thuốc trở về, chợt đi tới, nhặt tờ giấy được một viên gạch đè lại ngay cửa nhà mình lên.

"Hán Y Đường, Trần Khánh, 17778392837, ..."

Chương 120 - Dùng Thủ Đoạn Đơn Giản Nhất, Chữa Trị Căn Bệnh Khó Nhất!

Trên đời này chỉ có một loại bệnh!

Đó là bệnh nghèo!

Đây là lời thoại trong một bộ phim điện ảnh nào đó.

(Là phim Ta không phải Dược Thần 我不是药神, tiếng anh là Dying to survive nha)

Nhưng kỳ thật ngay từ khi trung y sinh ra, bọn họ đã khám bệnh nghèo rồi.

Nhìn khái quát những sự kiện từng xảy ra trong lịch sử, Trần Khánh chợt phát hiện, bất cứ một vị đại y giả nào trong trung y, cũng là người có đại đức.

Thật giống như người không tu y đức, thì rất khó chạm đến cấp bậc đại y.

Lúc đầu, Trần Khánh cũng không quá hiểu được điều này, mãi cho đến khi hắn sao chép được vài trăm đơn thuốc từ trong tay Triệu Ninh Quân, hắn mới hiểu được.

Cảnh giới cao nhất của một vị bác sĩ trung y chỉ đơn giản là 'dùng thủ đoạn đơn giản nhất, chữa trị căn bệnh khó nhất'.

Rất nhiều loại phương thức tổ hợp vô cùng tinh diệu đi ra từ trong tay những đại sư đơn thuốc, lại thường là mấy vị dược vô

cùng đơn giản kết hợp lại với nhau, nhưng hoàn toàn có thể đủ trị liệu các loại chứng bệnh khó chữa.

Vừa có thể chữa đúng bệnh, vừa có thể tiết kiệm tiền cho bệnh nhân!

Muốn đạt đến cảnh giới này, không chỉ cần thiên phú cực cao, còn phải cân nhắc đến các phương diện, tình huống lâm sàng của người bệnh, căn cứ vào đó, lại lục lọi trong vô số những loại thuốc Đông y, tìm ra một loại đơn thuốc thích hợp nhất cho bản thân người nọ.

Dược ít, đúng bệnh, bớt tiêu tiền.

Bởi vậy, một vị bác sĩ trung y không tu y đức, lúc xem bệnh cho người ta, dù thiếu hay thừa một vị dược liệu cũng cảm thấy chẳng có vấn đề gì quá lớn, đương nhiên sẽ vĩnh viễn không đạt đến loại cảnh giới này.

Sau khi Trần Khánh tạm biệt Dương Hữu Lâm, rốt cục hắn cũng nhận được cuốn sách cũ nát kia.

Cuốn sách này có cái tên khá là kỳ lạ.

《 Tân Giáp 》.

Nếu chỉ đọc cái tên này thôi, Trần Khánh tuyệt đối không thể hiểu được rút cuộc nó nói về cái gì.

Nhưng sau khi hắn mở nội dung bên trong ra, trên mặt lập tức nổi lên nụ cười tràn trề vui sướng.

【 Lục Quẻ Thiên Văn 】, 【 Thiên Can Lục Khí 】, 【 Lục Khí Lục Qủe 】, 【 Đả Tọa Ca 】, 【 Lữ Tổ Tiên Thiên Bách Tự Bi 】, 【 Thái Cực 】, 【 Hoàng Trung Cung 】.

(Lữ Tổ ở đây chỉ Lữ Động Tân sinh năm 796, là tổ sư đạo gia

phái Đan Đỉnh, cũng là người hoàn thành hệ thống đan đạo, tự Động Tân, đạo hào Thuần Dương Tử, tự xưng là đạo nhân, là người phủ Hà Trung, Bồ Châu, Hà Đông (nay là trấn Vĩnh Nhạc, thành Nhuế, tỉnh Sơn Tây)

Hay thật, chỉ xem tên của mấy thiên văn chương này thôi, trong lòng Trần Khánh cũng có cảm giác lần này bản thân kiếm lớn rồi!

Bởi vì nội dung bên trong này không chỉ có liên quan tới ngũ vận lục khí, lại còn mang theo chân ngôn của Lữ Tổ.

Đến tột cùng là món đồ chơi này thật sự được truyền thừa từ thời cổ đại đến nay, hay là có người biên soạn, Trần Khánh cũng không thể biết được.

Nhưng căn cứ theo đạo hạnh của Dương Hữu Lâm, hắn cũng tuyệt đối tin tưởng, không một chút nghi ngờ về nội dung bên trong này, và khẳng định rằng, cuốn sách ấy hoàn toàn không phải một thứ bình thường.

(Đạo hạnh: công phu tu luyện)

Bốn bình rượu thuốc này rất đáng giá!

Trần Khánh trở lại Hán Y Đường, đã vào giờ cơm, hắn chỉ tùy tiện đối phó một chút, sau đó, tới buổi chiều bắt đầu dốc lòng nghiên cứu bản 《 Tân Giáp 》 này.

Nhưng ngay khi bắt đầu đọc sách, đột nhiên cái điện thoại di động của hắn lại vang lên không ngừng.

Trần Khánh lấy điện thoại di động ra xem, là tin nhắn của đám bạn bè cùng phòng đại học với hắn trước kia.

Bốn thần y Bắc Kinh! (4)

Vẫn Như Cơn Gió: Cho các ngươi xem ấy cái này hay lắm【 hình ảnh 】, 【 hình ảnh 】, 【 hình ảnh 】.

Gia Phụ Đại Nhân: Có đúng là Âu Dương Tiểu Mật và Lạc Tiểu Khê hay không? Muội muội nhà ta siêu thích hai cô bé này, ngày nào cũng chân thành đề cử phim mà hai cô ấy đóng cho ta xem, phiền muốn chết.

Vẫn Như Cơn Gió: Ngươi xem một tấm cuối cùng đi.

Gia Phụ Đại Nhân: Moá nó, Khánh ca, tấm ảnh này có đúng hay không đó? Vì sao hắn lại đi theo dõi rồi ở cùng một chỗ với minh tinh rồi?

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Không phải đâu, xem tin tức này, là Khánh ca kim ốc tàng kiều đó, còn giấu một lần tới ba cô nàng luôn, quá giỏi!

Gia Phụ Đại Nhân: Sách sách sách, khó trách lúc trước sau khi tốt nghiệp hắn không chịu ở lại Bắc Kinh, hóa ra có tình huống rồi, @ Phổ Thiên Đồng Khánh, mau lên đây giải thích!

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: @ Phổ Thiên Đồng Khánh, mau mau lên đây nào!

...

Trần Khánh đọc tin nhắn trên nhóm, cũng ấn mở ba tấm ảnh chụp kia xem.

Chỉ đơn giản là đám người Âu Dương Tiểu Mật bị người ta chụp được ảnh lúc mấy cô đến dưới lầu nhà Trần Khánh thôi, mà ngày hôm sau, khi hắn rời khỏi nhà, cũng bị người ta chụp lại.

Sau đó bằng vào mấy bức ảnh chụp này, đám phóng viên vẽ nên câu chuyện một tiểu hoa vừa tấn chức đã có bạn trai.

Trong nội dùng còn không ngừng ám chỉ hai nữ sinh khác cũng có quan hệ cùng Trần Khánh.

Mà có vẻ như tổ kịch của Âu Dương Tiểu Mật cũng trở nên hot hơn chỉ vì loại tin tức này.

Trần Khánh không rõ lắm rốt cuộc chuyện này là đám paparazzi (chó săn) cần lưu lượng, hay là tổ kịch của mấy cô gái kia cần lưu lượng.

Nhưng hết thảy những chuyện này vốn không quan trọng.

Bởi vì hiện tại trong đầu Trần Khánh chỉ có duy nhất một ý tưởng.

Đó là cách mấy nữ minh tinh xa xa một chút!

Vốn dĩ hắn đã không có mấy hảo cảm với diễn viên, nhất là diễn viên lưu lượng, thậm chí mỗi khi nhắc tới vòng giải trí như cái chảo nhuộm lớn này, hắn lại không khỏi cười nhạt một tiếng.

Vậy mà hiện giờ, đám người này còn dám lợi dụng hắn để thu hút ánh mắt của người khác?

Đã được hắn đồng ý hay chưa?

Bốn thần y Bắc Kinh! (4)

Phổ Thiên Đồng Khánh: Có thời gian rảnh rỗi như thế thì nghiên cứu sách thuốc nhiều một chút đi.

Gia Phụ Đại Nhân: 【 ta khinh 】 Khánh ca vẫn ra vẻ nghiêm trang như vậy, xem ra chuyện này là hiểu lầm rồi.

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Ta đã nói rồi mà Khánh ca không có phong lưu như vậy đâu, nếu không, với diện mạo của hắn, chắc chắn bạn gái ở trường phải xếp hàng dài đến tận cầu Nguyệt Nha.

Vẫn Như Cơn Gió: Khánh ca, phải chăng ngươi không có hứng thú với con gái?

Phổ Thiên Đồng Khánh: Cút!

Vẫn Như Cơn Gió: Được thoai!

Chương 121 - Chứng Sợ Không Gian Kín!!!

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Khánh ca, về nhà kế thừa gia nghiệp có sung sướng hay không vậy? Chỉ đáng thương cho ba người chúng tôi, thực sự là khổ bức mà. Hiện giờ bệnh viện trên Bắc Kinh, mỗi ngày đều đòi hỏi tăng ca mệt sắp thành chó đến nơi rồi.

(Khổ bức: trước kia từ này dùng để chỉ một người không vừa lòng với thực tại nhưng không thể làm gì được, còn hiện giờ chỉ là một lời nói đùa, ca thán về cuộc sống quá mức gian khổ, sầu não)

Phổ Thiên Đồng Khánh: Ta còn ổn, hai ngày trực ban một lần, một lần trực ban là nửa ngày, sớm bảy giờ muộn bảy giờ.

Gia Phụ Đại Nhân: Rưng rưng nước mắt, Khánh ca, bên phía các ngươi còn nhận người hay không?

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: (〒□〒) Ta cũng muốn đi!

Phổ Thiên Đồng Khánh: Lương cơ bản ba nghìn năm, chữa trị được trích 20%, đảm bảo các loại chế độ, bảo hiểm xã hội... theo quy định, đến đây đi.

Vẫn Như Cơn Gió: ...

Gia Phụ Đại Nhân: ...

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: ...

Tiền lương này thực sự hơi thấp.

Tuy ngày nào bọn họ cũng phải tăng ca, nhưng tốt xấu gì lương cơ bản cũng được hơn tám ngàn, lại cộng thêm một chút trợ cấp và thành tích hiệu quả, tính toán thế nào một tháng cũng nhận được hơn một vạn.

Lại nói, điều kỳ quái nhất trong cách tính lương kia, chính là trích phần trăm chữa trị. Nói cách khác, sau khi khám xong người bệnh, ngươi sẽ nhận được khoản tiền này, nghĩa là khám không tốt cũng tương đương với làm không công, hoàn toàn khác biệt với cách thức trích phần trăm theo thuốc men trong bệnh viện của bọn họ.

Cách thức này tuyệt đối chỉ là bánh vẽ mà thôi!

Sau khi cả đám cùng nhau công khai lên án Trần Khánh là nhà tư bản vạn ác, đột nhiên cả group chat lại trở về bình tĩnh.

Trong khoảng thời gian này, Lạc Tiểu Khê có gửi tới một tin nhắn giải thích, thực hiển nhiên, cô cũng biết được tin tức kia.

Sau khi Trần Khánh đọc được tin nhắn này, hắn chỉ trả lời bằng hai chữ "Không sao", sau đó… sẽ không còn sau đó nữa.

Kỳ thực Trần Khánh cũng hiểu ý tứ của Lạc Tiểu Khê, chỉ là trước mắt, hắn không có dự định nói chuyện yêu đương.

Bản thân chỉ có một chút y thuật không ra làm sao ấy, ngay cả một người bị bại não cũng trị không hết, lấy đâu ra thời gian nói chuyện yêu đương?

Hơn nữa, dù hắn muốn nói chuyện yêu đương, cũng sẽ không đi tìm diễn viên.

Coi như hắn có thành kiến với nghề nghiệp của người ta đi!

Không thích chính là không thích!

Cốc cốc cốc~~~

"Bác sĩ Trần..." Đột nhiên có âm thanh truyền đến từ bên ngoài văn phòng bác sĩ.

Trần Khánh ngẩng đầu nhìn qua, chợt cười nói: "Vào đi, mời anh ngồi."

Lần này, Trương Hiền Lượng tới đây nhưng không có mang kính râm, gã lập tức mở miệng vui vẻ nói: "Bác sĩ Trần, lúc nãy tôi vừa qua phòng mạch nhưng không trông thấy anh, tôi đoán anh đang ở trong này."

Lại nói, từ sau lần trị liệu ngày hôm đó, Trương Hiền Lượng đã đi đến nơi này kiểm tra lại chừng hai lần, và từ căn cứ theo phản ứng của ngũ tạng, đối phương sắp sửa phục hồi lại như lúc ban đầu rồi.

Hiện giờ Trương Hiền Lượng đã xóa sạch những trang web trước kia, lại gỡ cài đặt toàn bộ APP trong điện thoại, cũng rút khỏi tất cả những hội nhóm thường lui tới trước kia.

Hơn mười ngày qua, bằng vào thuốc Đông y cùng với lực lượng ý chí muốn bức thiết thay đổi của bản thân, gã đã thành công xóa sổ một hồi ma chú, không còn một ngày luôn phải nhất tâm nhị dụng nữa.

Trần Khánh cười nói: "Nhìn dáng vẻ của anh, coi như tâm trạng không tồi nha, sắc mặt đã khôi phục lại rất nhiều, nhưng hôm nay còn chưa tới thời gian tái khám lần thứ ba, sao anh lại tới sớm hơn rồi?"

Trương Hiền Lượng cười khổ nói: "Lần này tôi đến là dẫn theo em trai cùng tới. Trương Thư An, mau tiến vào!"

Ở ngoài cửa, có một chàng trai cực kỳ cao to, chừng 1m82, chỉ là… rõ ràng vóc dáng của người này rất cao, nhưng lại mang tới

cho người ta một loại cảm giác vô cùng yếu ớt, tựa như gió thổi cũng bay vậy.

"Bác sĩ Trần, rất có khả năng bệnh của em trai tôi sẽ phức tạp hơn tôi nhiều. Thằng bé sợ hãi những nơi đông người và ồn ào. Một khi nó đến những nơi chen chúc đông người như cửa hàng tổng hợp, hoặc lúc vào thang máy, nhịp hô hấp của nó cực dễ trở nên dồn dập, rồi điên cuồng đổ mồ hôi lạnh."

"Nhưng nó cũng sợ những nơi ít người lại im lặng, bởi vậy khi về đến nhà luôn vặn volume âm nhạc trong phòng đến mức lớn nhất. Buổi tối, khi đến giờ đi ngủ, nó thường xuyên bỏ chạy vào trong phòng ba mẹ. Có đôi khi xảy ra loại tình huống nào không được như ý của nó, không hiểu vì sao nó cũng sẽ trở nên luống cuống bất an, làm càn làm bậy rồi nổi giận."

"Ba mẹ của tôi đã dẫn thằng bé đi khám ở rất nhiều bệnh viện, nhưng không thấy chút hiệu quả nào. Bác sĩ trong bệnh viện nói, thằng bé mắc chứng sợ không gian kín, cần uống thuốc lâu dài mới có thể khống chế được. Nhưng tôi sợ thằng bé uống quá nhiều thuốc sẽ có hại cho thân thể, mới đưa nó đến chỗ anh khám xem. Anh có thể hỗ trợ xem bệnh cho em trai tôi được không?" Trương Hiền Lượng nói.

(Chứng sợ không gian kín: (tiếng Anh: Claustrophobia) là chứng rối loạn lo âu về không gian hạn chế, người bệnh có thể bị hoảng sợ trong một số tình huống nhất định như thang máy, toa xe, đường hầm, khoang máy bay...)

A?

Đây là lần đầu tiên Trần Khánh đụng tới loại bệnh này.

Quả thật có chút phức tạp.

Tuy hiện tại không phải thời gian Trần Khánh tọa chẩn, nhưng

y điểm tới cửa, hắn đâu thể đuổi nó đi?

"Được, ngồi đi, để tôi bắt mạch cho cậu ấy xem sao..."

Chứng sợ không gian kín!

Đây là một loại bệnh được y học hiện đại đặt tên!

Y học hiện đại giải thích loại bệnh này như sau: người bệnh sợ hãi những nơi bị đóng kín hoặc quá chen chúc, đông người, bởi vì lo lắng ở những nơi này sẽ phát sinh những tình huống không biết. Ở thời điểm sợ hãi nghiêm trọng thậm chí sẽ xuất hiện lo âu và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Nhưng một khi rời khỏi hoàn cảnh này, sinh lý và hành vi người bệnh đều sẽ nhanh chóng khôi phục trở lại như bình thường.

Nói trắng ra phiên bản thăng cấp của hội chứng sợ xã hội.

(Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế có tên gọi khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức, được viết tắt là OCD. Đây là một bệnh lý thần kinh liên quan đến suy nghĩ và hành vi của người bệnh. Người bệnh mắc chứng OCD thường có những hành vi, suy nghĩ lặp đi lặp lại một cách vô nghĩa để giảm bớt căng thẳng hay lo âu.

Hội chứng sợ xã hội: (tiếng Anh: social phobia, Social anxiety disorder) là một dạng trong nhóm bệnh rối loạn lo âu được mô tả bởi đặc điểm sợ hãi quá mức trong các tình huống xã hội thông thường.)

Chương 122 - Ngũ Tạng Hỗn Loạn!

Đương nhiên, tuy hai loại này khá tương tự, nhưng bệnh trạng lại hoàn toàn khác biệt.

Người mắc hội chứng sợ xã hội có thể tự chủ khống chế được hành vi của chính mình, mà người mắc chứng sợ không gian kín, lại không thể điều khiển được một loại hành vi nào đó của bản thân.

Và rất có khả năng, những người mắc phải căn bệnh này đều có vấn đề ở trái tim.

Giống như Phiền Chí Siêu lúc trước.

Tuy một người mắc chứng sợ không gian kín, còn một người mắc chứng u buồn, nhưng bệnh trạng của bọn họ lại có điểm tương tự.

Chỉ khác ở một chỗ, tuy nguồn gốc chứng u buồn của Phiền Chí Siêu bắt nguồn tại tâm phế, nhưng cảm xúc tiêu cực nảy sinh trong lòng ông ấy, chỉ vừa vặn làm cho trái tim mệt mỏi, mà không tạo thành thương tổn mang tính thực chất cho công năng của trái tim.

Chứng sợ không gian kín lại khác, đây thật sự là tinh thần hoạt động quá độ dẫn tới bị thương, thậm chí về cơ bản, nó còn phá hủy công năng chỉ huy của trái tim.

Một khi công năng chỉ huy của trái tim mất tác dụng, rất có khả năng sẽ làm cho phế không giấu phách, can không giấu hồn, tỳ

không giấu ý, thận không giấu chí.

Nói như vậy cũng đủ hiểu, sau khi xảy ra loại tình trạng này, con người sẽ biến thành đặc biệt kỳ quái.

Và y học hiện đại gọi loại tình huống này là bệnh tâm thần.

"Quá trống rỗng, máu, ta muốn máu!"

"Đừng gào lên nữa, không có máu đâu, ta đã nói với ngươi vài lần rồi, vì sao ngươi vẫn một mực cằn nhằn lẩm bẩm như thế? Khiến người khác rất phiền, ngươi có biết hay không?"

"Ta nói thì đã làm sao? Không thể nói ư? Chúng ta trở nên không bình thường như thế này, còn không phải toàn bộ đều tại ngươi hay sao?"

"Hoắc! ? Ta ư? Chuyện này thì liên quan gì tới ta? Cơ thể này nhồi nhét vào bao nhiêu thứ như vậy, chẳng lẽ ta có thể quyết định được ư? Phế kim, có phải tâm hoả vẫn một mực không nổi giận, khiến cho ngươi bắt đầu giễu võ dương oai hay không?"

"A, ngay cả bản thân nó, nó còn không quản lý được, dựa vào cái gì mà quản lý ta?"

"Ngươi lặp lại lần nữa thử coi?"

"Ha ha, tâm hoả, rốt cuộc ngươi cũng xuất hiện rồi, nhanh lên điều một chút tinh huyết cho thận thủy, giải khát một chút cũng được nha!"

"Tỳ thổ, ngươi đang dạy ta cách làm việc hả?"

"Ách... Được rồi, vậy ngươi tự mình xử lý đi, nhưng nói gì thì nói cũng phải hỗ trợ một chút nha, bằng không chúng ta cũng không thể công tác bình thường được."

"Dựa vào cái gì mà chuyện gì cũng phải do ta xử lý? Sản sinh

khí huyết muốn ta hỗ trợ, hoá sinh tinh huyết muốn ta điều tiết khống chế, vận khí chuyển huyết muốn ta phụ trợ, ngay cả loại chuyện tái tạo sinh huyết này cũng muốn ta đến quan tâm? Dựa vào cái gì? Bởi vì ta là tâm hoả hay sao?"

"Tâm hoả, xin ngươi bớt giận, chúng ta cũng..."

"Nguôi giận? Nguôi giận cái gì, ta đâu có giận. Ừm… ngươi đang nói cái gì? Vừa rồi không phải ngươi muốn ta tới hỗ trợ sao... Ai da, thật có lỗi, ta nghĩ không ra, ngươi lặp lại lần nữa xem nào."

"... Tâm hoả, ngươi lại bắt đầu rồi đấy. Thận thủy, thận thủy, ngươi mau ra đây, tâm hoả nó lại phát tác, mau qua hỗ trợ."

"Nhân sinh trong thiên địa, phiêu hốt như khách đường xa... Đời người chưa tới trăm năm, lại mang theo ưu sầu nghìn tuổi... Tuổi tác khó giữ, thời gian hao mòn, năm tháng không đợi người..."

"Ngươi có thể nói câu gì đó hữu dụng một chút hay không?"

"Cứ mặc hắn đi thôi, cáp —— cáp."

"Ta..."

"..."

Trần Khánh nhất thời không biết nên nói gì.

Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến ngũ tạng trong cơ thể một người hỗn loạn như vậy.

Can mộc như một kẻ đần độn, một mực ở nơi đó nói thầm" "Ta muốn máu, ta muốn máu" .

Tỳ thổ vẫn như trước, hệt như một người thành thật đi khắp nơi làm trung gian kết nối, nhưng phế kim lại nhìn nó không vừa mắt, khiến cả hai chẳng hòa thuận với nhau.

Thận thủy càng không cần phải nói, con hàng này vẫn một mực không màng sinh tử.

Kỳ quái nhất chính là tâm hoả.

Một giây trước, nó còn đang nổi giận, nhưng một giây sau, lại lập tức nhận lỗi rồi.

Đây không giống tính cách mặc định của tâm hoả!

Ít nhất là trong suy nghĩ của Trần Khánh, hình tượng tâm hoả đã sụp đổ.

Nhưng từ trong đoạn đối thoại của chúng nó, Trần Khánh đã nhìn ra, công năng chỉ huy của tâm hoả là chân chân thật thật bị ảnh hưởng, hơn nữa ảnh hưởng này còn không nhỏ.

Thêm một điểm nữa, ở thời điểm bắt mạch Trần Khánh cũng xác định được dương trên người Trương Thư An không quá đầy đủ.

Bởi vì từ thời điểm thiếu niên này bước vào cửa, Trần Khánh đã nhìn ra loại trạng thái yếu đuối – đến không thể ra gió – của Trương Thư An, dù trình độ vọng chẩn của hắn còn khá kém cỏi.

Rõ ràng là một thiếu niên cao to tới một mét tám mấy lại mang tới cho người ta ấn tượng đầu tiên là yếu đuối, đây là một loại dấu hiệu biểu hiện dương khí không đủ.

"Tỳ thổ, ta có thể giúp ngươi!" Trần Khánh xen mồm vào đúng lúc.

"?" Nghe được có người gọi mình, tỳ thổ lộ ra vẻ mặt mờ mịt, hỏi: "Ai, là ai đang nói chuyện với ta?"

"Ta là bác sĩ." Trần Khánh tự giới thiệu.

"Bác sĩ? Không được, ta không uống thuốc, ta không muốn mấy

thứ đồ chơi kia đâu!" Tỳ thổ cực kỳ kháng cự.

Trần Khánh hiểu, khẳng định là Trương Thư An từng có lịch sử uống thuốc khá lâu dài, hơn nữa bình thường đều sử dụng thuốc men loại tinh thần.

Tác dụng thường thấy của những loại thuốc men này chính là trấn tĩnh, thôi miên, chủ trị những loại bệnh tật như chứng rối loạn lo âu.

(Chứng rối loạn lo âu, hay còn gọi là hội chứng lo lắng, chướng ngại lo âu – tên Tiếng Anh là anxiety disorder – là một căn bệnh loại tinh thần có biểu hiện rõ ràng và thái quá về cảm giác lo âu và sợ hãi. Lo âu là lo lắng về những chuyện trong tương lai, còn sợ hãi là phản ứng về những sự kiện trước mắt, những cảm giác này có khả năng làm cho trái tim người bệnh đập quá nhanh, và thân thể run rẩy.)

Thoạt nhìn cứ ngỡ là những loại thuốc men ấy có hiệu quả, nhưng chỉ vẻn vẹn là thoạt nhìn mà thôi, bởi vì tác dụng phụ của nó sẽ nhanh chóng và cực kỳ rõ ràng thể hiện ra bên ngoài.

Khi uống thứ thuốc men loại tinh thần này vào, sẽ dễ rơi vào trạng thái thèm ngủ, mệt mỏi, vận động mất cân đối, bất an, tinh thần hỗn loạn... vân vân.

Nói cách khác, cùng lúc nó trị liệu chứng rối loạn lo âu cho ngươi, nó cũng đang góp phần làm cho tinh thần của ngươi rơi vào hỗn loạn.

Đây không thể nghi ngờ là một vòng tròn hoàn hảo làm cho người bệnh phải uống thuốc lâu dài!

Chương 123 - Ưu Sầu Thương Phế, Sợ Hãi Thương Thận, Chỉ Có Vui Sướng Mới Thương Tâm...

Nguyên nhân chính là như thế, khiến cho ngũ tạng bị thuốc men cứng rắn cải tạo, dẫn đến các hạng công năng đều sẽ chịu mức tổn thương khác biệt.

Bọn chúng bài xích thuốc men cũng là lẽ đương nhiên.

"Được, không uống thuốc, hiện tại ta hỏi ngươi mấy vấn đề, hy vọng ngươi có thể trả lời ta thật rõ ràng chi tiết, làm như vậy ta mới có thể trợ giúp ngươi, và đám bọn họ nữa!" Trần Khánh nói.

Không uống thuốc sao?

Tỳ thổ do dự hai giây mới mở miệng nói: "Vậy ngươi hỏi đi, ta sẽ nói cho ngươi tất cả những điều ta biết."

Không thể không nói, dù ngũ tạng xảy ra vấn đề, nhưng tâm tư của bọn chúng vẫn đơn thuần như trước.

"Ngươi bắt đầu phát hiện bản thân công tác có chút lực bất tòng tâm là từ khi nào?" Trần Khánh hỏi.

"Đã lâu rồi, chừng ba bốn năm gì đó, nhưng nguyên nhân không phải ở ta, mà tất cả mọi người đều xảy ra vấn đề." Tỳ thổ nói.

"Vậy sao? Ngươi mau nói xem." Trần Khánh nói.

"Đoạn thời gian ấy, tất cả mọi người đều trở nên không đúng. Ta còn tốt, nhưng đứa bị tác động nghiêm trọng nhất chính là tâm hoả. Theo như ta suy đoán, sở dĩ đám phế kim còn có thận thủy, can mộc, xảy ra vấn đề, là bởi vì cảm xúc của hắn có chút khác thường, một hồi khóc lớn, một hồi cười to, có đôi khi nhìn thấy cái gì đó, lại trở nên đặc biệt sợ hãi. Ở thời điểm, ba đứa tâm hoả xử lý những loại cảm xúc này, chúng nó đều bị tổn thương theo trình độ khác biệt. Ta vốn không có việc gì, nhưng sau khi ba bọn họ gặp chuyện không may, ta cũng xui xẻo theo." Tỳ thổ nói.

Trần Khánh nghe là hiểu. Nói cách khác, khoảng ba bốn năm trước, Trương Thư An đã bắt đầu gặp phải tình trạng cảm xúc thay đổi quá nhanh. Và nguồn gốc căn bệnh cũng bắt đầu phát sinh trong khoảng thời gian này.

"Vậy rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cảm xúc của hắn trở nên tồi tệ như thế? Ngươi có biết chuyện này hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Hình như là bởi vì ba mẹ hắn. Trước kia, ở thời điểm can mộc còn mạnh khỏe, nó từng nói với chúng ta rằng, ba mẹ hắn thường xuyên ở nhà cãi nhau, ồn ào xong còn quay ra đánh hắn." Tỳ thổ nói.

Trần Khánh nghe vậy, lập tức nhíu mày.

"Nhưng theo bình thường khi những chuyện như vậy xảy ra, hắn cũng chỉ có thể ủy khuất khóc lớn, cùng với sợ hãi ba mẹ hắn mới đúng, vì sao tâm hoả lại chịu ảnh hưởng?" Trần Khánh hỏi.

Phải biết rằng, ưu sầu thương phế, sợ hãi thương thận, chỉ có vui sướng mới thương tâm.

Đương nhiên, chỉ khi những loại cảm xúc này phát triển đến mức cực đoan mới có thể làm tổn thương đến ngũ tạng, thất tình lục dục bình thường sẽ không có vấn đề gì.

"Bởi vì ba mẹ hắn thường xuyên mắng hắn, nói hắn mỗi ngày chỉ biết làm loạn lên, không hiểu chuyện, luôn chọc cho bọn họ tức giận. Sau mỗi lần như vậy, hắn sẽ bắt đầu nghĩ lại những chuyện đã qua, rồi ngẩn người. Hắn nghĩ quá nhiều, khiến cho cả ta còn có chút không chịu nổi, làm quá trình tiêu hóa đồ ăn của ta không trôi chảy, biến thành hắn không muốn ăn cơm. Sau đó, để bản thân không bị mắng, hắn bắt đầu liều mạng ăn, ăn không vào cũng cứ ăn, trong lòng chỉ hy vọng chuyện mà hắn làm sẽ giúp ba mẹ hắn vui vẻ hơn. Nhưng hắn lại không biết, ta không có tiêu hóa được những thứ mà hắn ăn vào."

"Kết quả tạo thành chính là không tiêu trướng khí. Để giải quyết vấn đề này, tâm hoả không thể không điều tiết làm cho nhiệt độ cơ thể của hắn tăng cao, sau đó hắn bị ba mẹ đưa đi coi bác sĩ. Đương nhiên là tình huống này xảy ra lại khiến hắn tiếp tục bị chửi mắng một trận. Sau đó, tự hắn lại bắt đầu suy nghĩ biện pháp, chuyển thành cười ngây ngô. Hắn cảm thấy chỉ cần mình có thể làm cho ba mẹ vui vẻ, là bản thân sẽ không bị ai mắng mỏ nữa, kể cả trong lòng không vui, cũng cố ép bản thân phải mỉm cười. Làm như thế không phải sẽ có hại cho trái tim hay sao?" Tỳ thổ luôn ôm trong lòng một vốc nước mắt chua xót, rốt cục cũng có nơi để trải lòng.

Cái quái gì vậy chứ...

Trần Khánh nghe xong những lời tỳ thổ nói, trong lòng lập tức có chút khó chịu.

Đến tột cùng là áp lực như thế nào, mới ép một đứa trẻ trở thành như vậy?

"Nói cách khác, từ sau thời gian ấy, hắn bắt đầu trở nên vui giận bất thường?" Trần Khánh hỏi.

"Lúc ban đầu còn tàm tạm, nhưng về sau này, là ba mẹ hắn cảm thấy hắn càng ngày càng không nghe lời, mới đưa hắn đến

bệnh viện kiểm tra. Tiếp đó, hắn bắt đầu uống những loại thuốc kia. Haizz… vốn dĩ tâm hoả còn không có nghiêm trọng như hiện tại, chính vì những loại thuốc sau này mới khiến tính tình của nó đại biến." Tỳ thổ nói đến những loại thuốc kia, quả thực là căm thù đến tận xương tuỷ.

Không có gì quá lạ lùng cả!

Gần như tất cả các loại thuốc tây, đều sẽ làm tổn thương đến thận.

Nhiều năm qua, những loại tập san y dược của Hoa Hạ có đề cập tới nguyên nhân làm thận bị tổn hại trong những ca bệnh, cũng chứng thực điểm này.

Theo số liệu báo cáo trong giai đoạn từ 1994-2007 cho thấy, thuốc tây chiếm tới 98.69% nguyên nhân. Trong đó ba loại thuốc gây tác dụng phụ hàng đầu là thuốc lợi tiểu và khử nước (42.52%), thuốc chống nhiễm trùng (34.42%), thuốc giảm đau hạ sốt (9.14%), trong khi thuốc Đông y chỉ chiếm 1.31%.

Hai năm sau, theo số liệu báo cáo trong giai đoạn từ 2009-2014 cho thấy, thuốc tây vẫn chiếm tỷ trọng cực cao, tới 90. 42% nguyên nhân, nhưng ba loại thuốc gây tác dụng phụ hàng đầu đã có thay đổi, lần lượt là: thuốc chống nhiễm trùng (44.11%), thuốc thần kinh trung ương (8.38%), thuốc điều trị ung thư (8.38%), trong khi thuốc Đông y / trung thành dược chiếm chừng 9. 58%.

Vì sao hàng năm trong nước, những người bệnh mắc chứng Alzheimer, cũng chính là chứng đần độn tuổi già lại trở nên càng ngày càng nhiều?

Vấn đề ở đây không phải do đầu óc của bọn họ, cũng không phải tật bệnh hệ thần kinh, lại càng không phải do bộ gen người.

Vấn đề ở đây chính là vứt bỏ thói quen sinh hoạt cùng với thiên nhiên đã khiến ngũ tạng trong cơ thể chúng ta bị tổn thương.

Trong mấy chục năm gần đây, Hoa Hạ đã tiêu hao hơn mười mấy vạn tấn chất kháng sinh, chiếm cứ một nửa số lượng của toàn cầu.

Chất kháng sinh mang đến tổn thương cho thân thể của chúng ta, mới là tác hại chân chính không thể đảo ngược được!

Trong trường hợp thận bị tổn thương quá nghiêm trọng sẽ sẽ xuất hiện loại tình huống gì?

Dễ quên, tinh thần không tập trung, não héo rút.

Và người bệnh mắc chứng đần độn tuổi già sẽ xuất hiện loại bệnh trạng như thế nào?

Không phải là trí nhớ hạ thấp, gặp chướng ngại về nhận thức, gặp chướng ngại về công năng ngôn ngữ, não bộ thoái hóa, vân vân... hay sao?

Chương 124 - Tuần Hoàn Ác Tính!!!

Mà gần như toàn bộ những tình huống này đều do tâm thận quản lý!

Trong trung y có câu nói rằng tâm thận tương giao. Nói trắng ra, khi thận xảy ra vấn đề, tâm cũng chạy không thoát.

Cho nên, loại bệnh này không hề liên quan tới tinh thần!

Không hiểu được nguyên nhân chứng bệnh nằm ở nơi đâu thì cũng thôi, nhưng thái quá nhất chính là, ngay tại năm trước, sau khi một nhóm khoa học gia đã đạt đến quy mô đoàn đội thuộc đất nước nào đó nghiên cứu thuốc men trị liệu chứng Alzheimer, đã bị điều tra và vạch trần hết thảy những học thuật bên trong hoàn toàn là giả tạo, khiến cho tất cả công trình nghiên cứu đều vô tác dụng.

Và đương nhiên thuốc men do bọn họ tạo ra căn bản chẳng mang tới một chút hiệu quả trị liệu nào.

Mà cái gọi là công trình nghiên cứu này lại kéo dài tới mười sáu năm, với vốn đầu tư vượt quá mấy chục tỷ.

Quá mức hoang đường!

Quay trở lại vấn đề, tình huống của Trương Thư An còn chưa tới trình độ đần độn tuổi già, nhưng nếu thiếu niên này cứ tiếp tục sử dụng thuốc như vậy, không được vài năm, cậu ấy có thể biến thành thanh niên mắc chứng sa sút trí tuệ.

(Sa sút trí tuệ là một hội chứng suy giảm trí nhớ, suy nghĩ,

hành vi và khả năng thực hiện các hoạt động hàng ngày.)

Nhưng điểm kỳ quái nhất trong này chính là, Trần Khánh lại không thể lập tức lên tiếng để đối phương ngừng sử dụng thuốc.

Trải qua ba, bốn năm không ngừng uống thuốc, quãng thời gian này đã đủ khiến thân thể cậu ấy sinh ra tính ỷ lại với thuốc men. Dù tỳ thổ bài xích, nhưng chờ đến khi Trương Thư An chân chính phát tác, thì ngũ tạng trong cơ thể cậu ấy lại bị buộc phải thừa nhận tín hiệu cảnh báo do thân thể trực tiếp phát ra.

Cái này gọi là tuần hoàn ác tính!

Có chút phiền toái nha!

Càng suy nghĩ, mặt mày Trần Khánh càng thêm nhăn nhó.

Vẻ mặt này cũng khiến Trương Hiền Lượng đang ngồi một bên, cảm thấy vô cùng rối rắm.

Nếu Trần Khánh cũng không trị hết bệnh cho em trai của gã, gã thật sự không biết nên đi tìm ai đây!

"Được rồi, tôi phải nói cho anh biết trước một chuyện, căn bệnh này vô cùng phiền toái, hoàn toàn không phải chuyện trong một sớm một chiều. Tôi cũng không có mười phần nắm chắc, nếu gia đình anh thực sự muốn chữa trị, tôi sẽ cố gắng, nhưng vẫn cần phải xem hiệu quả trị liệu thế nào trước đã, nếu biện pháp của tôi không mang đến tác dụng quá lớn cho cậu ấy, nghĩa là tôi bất lực. Anh có thể hiểu được ý tứ của tôi hay không?" Trần Khánh chặt đứt liên hệ cùng ngũ tạng, bắt đầu nghiêm túc nhìn về phía Trương Hiền Lượng, nói rõ ràng từng chữ.

Bệnh của Trương Thư An chính là tâm tỳ lưỡng hư, nhưng trên cơ sở này, thuốc men lại làm cho thận của cậu ấy thương tổn thêm một lần nữa, dẫn tới công năng ngũ tạng trong thân thể cậu ấy cực kỳ hỗn loạn, từ nội dung trao đổi giữa bọn chúng có thể

nhìn ra một chút tình huống.

Rõ ràng tâm hoả có thể thống soái bốn tàng khác, nhưng tới hiện tại phế kim lại dám không nghe lời tâm hoả nói, ngũ tạng đã chẳng phân biệt được chủ yếu và thứ yếu, tình huống này cũng đủ để nói lên tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

Với căn bệnh này, đừng nói là Trần Khánh, kể cả một vài vị lão trung y làm nghề đã nhiều năm, cũng không dám tiếp nhận!

Sở dĩ Trần Khánh lựa chọn nếm thử, một vì hắn có quan châm hai mươi sáu thứ cùng môn châm pháp nhiệt bổ Thiêu Sơn Hỏa, hai vì hắn có kỹ năng bị động, Điều Thần!

Nhưng chủ yếu nhất vẫn là Điều Thần!

Nó mới chính là điểm tựa lực lượng của Trần Khánh!

Chỉ cần sau khi hắn dùng tới hết thảy mọi thủ đoạn, có thể làm cho Trương Thư An khôi phục được một chút tỉnh táo, dù phải tốn rất nhiều thời gian, cũng có thể chứng minh rằng phương hướng trị liệu này là chính xác.

Sợ nhất chính là đã cố gắng hết mức nhưng vẫn không thấy được một chút hiệu quả nào.

Nếu thực sự là như vậy, Trần Khánh sẽ không tiếp tục nhúng tay vào nữa.

"Tôi hiểu, tôi hiểu. Bác sĩ Trần, chỉ cần anh có thể ra tay, chữa trị được hay không đều không sao cả." Trương Hiền Lượng nói.

Mặc kệ như thế nào, bác sĩ đã nhận lời, coi như em trai của gã đã có được một tia hy vọng rồi!

Trần Khánh gật gật đầu, lại lập tức hỏi: "Năm nay Trương Thư An bao nhiêu tuổi rồi?"

Trương Thư An vừa nghe Trần Khánh gọi tên mình, trên khuôn mặt thoáng hiện một chút đờ đẫn, từ từ chuyển tầm mắt nhìn sang rồi chậm nửa nhịp mà trả lời: "Mười sáu tuổi."

Mười sáu tuổi đã cao một mét tám mấy, đây còn là kết quả do uống thật nhiều thuốc men tạo thành, cơ sở thân thể thật là tốt!

Trần Khánh không khỏi cảm khái một chút!

"Đến đây nào, cậu đi tới bên này ngồi xuống." Trần Khánh đứng dậy, nhanh chóng đi đến bên cạnh chiếc giường nhỏ.

Trương Thư An đưa mắt nhìn chiếc giường nhỏ kia, lại quay đầu đưa mắt nhìn Trương Hiền Lượng, thấy anh trai cho mình một ánh mắt khích lệ, cậu ấy mới thật cẩn thận bước chân lên.

Ở thời điểm, thiếu niên này đi đến bên cạnh chiếc giường nhỏ, cậu ấy còn nhẹ nhàng vỗ vỗ quần áo của mình, tựa như sợ hãi bản thân sẽ làm ô uế cái giường nhỏ này vậy.

Làm xong động tác này, Trương Thư An mới ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh giường, tựa như một đứa nhỏ học sinh tiểu học đang ngồi trong lớp học, thực ngoan!

Nhưng động tác này lại mang tới cho người ta một loại cảm giác cực kỳ máy móc…

Tựa như không có hồn!

Trần Khánh thu hết thảy những chuyện này vào trong đáy mắt, nhưng không nói thêm một câu nào.

Dù hắn đã biết Trương Thư An biến thành trạng thái như vậy, có liên quan trực tiếp tới ba mẹ của cậu ấy.

Nhưng nói gì thì nói, đây cũng là chuyện của nhà người ta. Người xưa có câu “thanh quan đô nan đoạn gia vụ sự”[1], huống

chi hắn chỉ là một vị bác sĩ.

[1] : chuyện trong gia đình vô cùng phức tạp, cả một vị thanh quan cũng khó mà nói rõ thị phi trong này.

Trần Khánh lấy ngân châm ra, châm một châm vào huyệt Khí Hải trên người Trương Thư An, sau đó là ba huyệt vị: huyệt Huyết Hải, huyệt Tỳ Du, huyệt Tâm Du, cuối cùng, hắn châm một châm vào huyệt Thần Môn.

(Huyệt Huyết Hải: vị trí huyệt Huyết Hải nằm ở khe lõm giữa cơ may và cơ rộng trong, ấn vào có cảm giác ê tức, có tác dụng điều huyết, thanh huyết, tuyên thông hạ tiêu. Bên cạnh đó, huyệt huyết hải có thể chữa các bệnh đau khớp gối, rối loạn kinh nguyệt, xung huyết, dị ứng…

Huyệt Tỳ Du; nằm dưới gai sống lưng 11 và ngang huyệt Tích Trung, giúp trợ vận hóa, điều tỳ khí, trừ thủy thấp…

Huyệt Tâm Du: vị trí gặp nhau của đường đi ngang qua đầu gai đốt sống lưng số 5 và đường thẳng ngoài mạch Đốc cách khoảng 1,5 tấc,

Toàn thân: Vấn đề tim đập không đều, tâm trạng hồi hộp, lo sợ, hay quên, chậm nói ở trẻ, ho lao, khó nuốt, động kinh.

Chủ trị: Điều trị vấn đề về tim, tâm thần, động kinh, suy nhược cơ thể

Huyệt Thần Môn; Vị trí huyệt Thần Môn nằm ở trên cổ tay, ngay chỗ xương ngụ, gần chỗ lõm của bờ ngoài gân cơ. Ngoài ra, còn có một cách khác để nhận biết huyệt thần môn. Đó là vị trí tâm giao giữa 2 đường cổ tay với đường huyệt từ rãnh của ngón tay áp út. Vì huyệt Thần Môn nằm ở vị trí đặc biệt nên khi tác động vào huyệt sẽ mang đến nhiều tác dụng về Tâm và Thần. Cụ thể, giúp người bệnh điều hòa khí hỏa, hạn chế các cơn bốc hỏa,

nóng trong người. Đồng thời, thanh nhiệt và an thần…)

Chương 125 - Tỉnh Dậy Đi!

Huyệt Khí Hải có công hiệu ích khí trợ dương, dưới trạng thái cực độ thiếu dương của Trương Thư An, châm vào huyệt vị này sẽ có hiệu quả vô cùng không tồi.

Đương nhiên, trên cơ thể con người có rất nhiều huyệt vị có tác dụng ích khí trợ dương tương tự như vậy, và sở dĩ Trần Khánh lựa chọn huyệt vị này, là bởi vì huyệt Khí Hải và huyệt Huyết Hải cùng phối hợp với nhau có thể giúp hành khí hoạt huyết, thông kinh tán ứ.

(Hành khí hoạt huyết: thúc đẩy tuần hoàn máu và tiêu tán khí ứ trệ.

Thông kinh tán ứ: khơi thông kinh mạch, phá tan những phần tắc nghẽn)

Vài năm nay, tình trạng của Trương Thư An vẫn luôn không tốt, lại trải qua uống thuốc thời gian dài như vậy, kinh mạch đã sớm bị lấp kín không còn hình dáng vốn có nữa.

Dưới loại tình huống này, chỉ có thể khơi thông kinh mạch cho cậu ấy trước, sau đó mới có thể sử dụng thủ pháp nhiệt bổ.

Nếu không, trong cơ thể vẫn một mực hư nhược không thể bổ sung được, có làm gì cũng không mang lại ý nghĩa.

Ba huyệt vị còn lại, huyệt Tỳ Du có tác dụng củng cố cho tỳ và dạ dày, huyệt Tâm Du và huyệt Thần Môn lại mang tới hiệu quả điều tiết tâm thần.

Sau khi Trần Khánh châm mấy châm xuống, hắn bắt đầu lặng

lẽ ngồi một bên chờ đợi.

Ở thời điểm châm thứ vào huyệt Tỳ Du và huyệt Tâm Du, hắn đã dùng tới Du Thứ trong quan châm.

Loại thủ pháp châm thứ này có thể chạy thẳng tới vị trí ổ bệnh, sử dụng nó vào lúc tạng phủ có bệnh sẽ mang tới hiệu quả rất tốt.

Ở những huyệt vị khác, hắn lần lượt dùng tới Kinh Thứ và Trực Châm Thứ (châm thẳng xuống, loại thủ pháp này dùng để điều trị hàn tà chứng tý).

Hiện giờ, Trần Khánh đã có thể thành thạo vận dụng các loại thủ pháp châm thứ để phối hợp trị liệu giữa các huyệt vị khác biệt cùng lúc với nhau.

Dù vậy, hắn cũng không có mười phần nắm chắc có thể làm cho Trương Thư An xuất hiện một chút thay đổi nào.

Theo thời gian trôi qua, Trương Hiền Lượng càng ngày càng trở nên khẩn trương. Gã cứ một mực nhìn vào những chiếc ngân châm đang được cắm trên người Trương Thư An, trong lòng không ngừng cổ vũ!

Tỉnh dậy đi!

Em nhất định phải tỉnh táo trở lại!

Những năm gần đây, tình huống của Trương Thư An càng ngày càng tồi tệ, dù vẫn một mực uống thuốc nhưng thời gian duy trì trạng thái tỉnh táo của cậu ấy lại dần dần bị rút ngắn lại.

Phần lớn thời gian đều rơi vào trạng thái đần độn.

Chỉ cần không đưa cậu ấy đến nơi có không gian bị bịt kín, hoặc là những nơi đông người trong thời gian quá dài, gần như

cảm xúc của cậu ấy đều vô cùng ổn định.

Nhưng loại ổn định này lại không phải điều mà Trương Hiền Lượng muốn nhìn thấy.

Gã muốn nhìn thấy em trai của mình trở về như trước kia… Trở lại làm một cậu bé có chút hướng nội, rất thích cười, khi thì vui vẻ náo loại khi thì ngoan ngoãn lặng im, dáng vẻ đặc biệt đơn thuần.

Mà không phải như bây giờ, là một con rối gỗ chỉ biết nghe lời!

Người này không phải em trai của gã!

Em trai của gã là một con người còn sống rành rành ra đó cơ mà!

"Anh…Sao em lại… ở đây?"

Trong phút giây hoảng hốt, đột nhiên Trương Hiền Lượng nhìn thấy đôi mắt của Trương Thư An trước mặt mình khẽ xoay chuyển, ánh mắt kia không có đờ đẫn!

Trương Hiền Lượng xoa xoa hai mắt của mình, gã muốn xác định xem đây có phải ảo giác hay không.

Nhưng vào thời khắc này, nước mắt trên mặt gã đã tuôn xối xả, không ngừng lại được!

"Anh…" Trương Thư An không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Trương Hiền Lượng lập tức xông lên, dùng tốc độ cực nhanh mà nhẹ nhàng ôm lấy cổ Trương Thư An, há miệng gào khóc: "Bọn họ đều nói em đã không cứu được nữa rồi, nói em đã không cứu được nữa rồi… A ~~~~ "

"Anh, chẳng lẽ em lại không nghe lời?" Trương Thư An nhìn

thấy dáng vẻ kích động của Trương Hiền Lượng, trong lòng cũng không khỏi có chút hoảng hốt.

Cậu ấy biết bản thân mình có bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ, thậm chí một khi căn bệnh này phát tác, cậu ấy còn có thể làm thương tổn tới người bên cạnh mình.

Mỗi lần tỉnh táo trở lại, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của người nhà, cậu ấy đều vô cùng tự trách bản thân.

Kỳ thực, cậu ấy cũng muốn tự sát, làm như vậy bản thân không còn thống khổ, người nhà cũng không cần phải chịu tội thêm nữa.

Nhưng mà cậu ấy đã tự sát hai lần, vẫn chưa thể thành công!

"Không có, không có, em rất ngoan, rất nghe lời, em biểu hiện tốt lắm, thật sự!" Trương Hiền Lượng lập tức khống chế cảm xúc của bản thân.

Gã sợ lời nói và việc làm của mình sẽ quấy nhiễu đến Trương Thư An.

Trương Thư An nghe vậy, lập tức nhẹ lòng nở nụ cười.

Nụ cười nọ cực kỳ hồn nhiên, y hệt một đứa nhỏ, thậm chí dáng vẻ còn có chút ngốc nghếch!

Trần Khánh đứng một bên thấy tình cảnh này, mới bắt đầu rút ngân châm sau lưng Trương Thư An đi.

Vạn hạnh, tác dụng của Điều Thần còn mạnh hơn những gì hắn mong muốn rất nhiều.

Tuy rất có khả năng, loại trạng thái này không duy trì được bao lâu, nhưng dưới tình huống không uống thuốc, có thể làm được đến loại trình độ này, đã xem như tương đối không tồi.

Sau khi Trương Hiền Lượng nhìn thấy động tác của Trần Khánh, gã lập tức dịch người qua một bên để Trần Khánh tiện rút châm hơn, rồi vừa lau nước mắt, vừa mở miệng dò hỏi: "Bác sĩ Trần, có phải tình huống hiện tại của em trai tôi đã có chuyển biến tốt đẹp rồi hay không?"

Trần Khánh lắc đầu: "Tôi không dám nói là có chuyển biến tốt đẹp, nhưng một lần châm thứ đã cho thấy tác dụng, nghĩa là thủ đoạn trị liệu đúng đắn, nhưng hiện tại, có một chuyện vô cùng phiền toái mà tôi cần phải nói rõ với anh."

Trương Hiền Lượng lập tức hỏi: "Chuyện phiền toái gì cơ?"

Trần Khánh nói: "Chính vì uống thuốc tây kéo dài, mới khiến cho bệnh trạng của cậu ấy vẫn luôn bị áp chế, làm cho bề ngoài, cậu ấy có vẻ giống một người bình thường, nhưng chờ sau khi hiệu quả của trôi qua, tình trạng của cậu ấy sẽ càng thêm bất ổn. Hiện tại, nếu để tôi trị liệu cho cậu ấy, tôi nhất định phải phán đoán xem trị liệu tới trình độ nào mới có thể khiến cho cậu ấy rời bỏ được thuốc tây, nhưng không làm nghiêm trọng thêm bệnh tình của cậu ấy. Một khi phán đoán sai lầm, hậu quả... cả tôi cũng không xác định được."

Chương 126 - Có Đôi Khi, Tín Nhiệm Cũng Là Điểm Mấu Chốt Nhất Trong Quá Trình Trị Liệu!

Kỳ thật, bệnh này cũng có cùng một đạo lý với người mắc bệnh tiểu đường uống thuốc hạ đường huyết trong khoảng thời gian dài.

Một khi người bệnh bắt đầu uống thuốc, hơn nữa còn là uống thuốc lâu dài, thì chỉ cần công năng của một cơ quan nội tạng nào đó bị thoái hóa thôi, trường hợp như vậy cũng không phải bác sĩ trung y bình thường có thể ứng phó được, càng đừng nói tới chuyện trị liệu tích cực khiến cho người bệnh hoàn toàn thoát khỏi tính ỷ lại vào thuốc men.

Bởi vì một khi để cho người bệnh đã uống thuốc lâu dài ngừng uống thuốc, bệnh trạng vẫn luôn tích trữ lâu dài trong thân thể người nọ sẽ bộc phát ra trong nháy mắt, cái này gọi là biến chứng bệnh mãn tính.

Rất nhiều người đều không biết, kỳ thật căn nguyên của biến chứng bệnh mãn tính vốn không nằm trên bệnh trạng ban đầu, mà nằm trên thuốc men bọn họ uống vào cơ thể.

Tựa như bệnh tiểu đường, bệnh biến chứng của nó vốn không phát sinh do lượng đường trong máu cao, mà phát sinh do uống quá nhiều thuốc hạ đường huyết.

Nói đơn giản như thế này, sau khi thuốc hạ đường huyết tiến vào thân thể, nó sẽ giảm bớt lượng đường mà thân thể chúng ta hấp thu vào, cũng sẽ "Khuân vác" đường bên trong máu của chúng

ta rời đi, nhưng năng lượng lại phải tuân thủ hàng ngày. Hiện giờ, đường không thể tiến vào máu, lại không bài trừ ra bên ngoài cơ thể, thì nó sẽ đi đâu?

Hãy nhớ kỹ, bất cứ loại dinh dưỡng nào không thể bị ruột non hoá khí, đều sẽ lắng đọng lại rồi tích trữ trong thân thể.

Cho nên, theo một lẽ hiển nhiên, những loại "Đường" này sẽ rơi xuống bộ phận thấp nhất trong thân thể, đó là hai chân!

Đây chính là nguyên nhân vì sao biến chứng bệnh tiểu đường thường gặp nhất chính là bệnh lý bàn chân đái tháo đường!

(Bàn chân đái tháo đường là biến chứng phức tạp của bệnh đái tháo đường. Biến chứng này được mô tả ban đầu với các vết loét đơn giản, nhiễm trùng, lâu lành và gây hệ quả lớn ảnh hưởng đến sinh hoạt, chất lượng cuộc sống cũng như sinh mạng của người bệnh.)

Đáng tiếc, rất nhiều người đều bị đánh lạc hướng!

Ví như đều là nửa chén nước đường, nhưng có bác sĩ cảm thấy lượng đường này hơi nhiều, vì thế nghiên cứu phát triển ra một loại thuốc thiêu đốt toàn bộ đường trong chén nước đường nọ, như vậy nồng độ đường trong nước lập tức giảm đi.

Về phần lớp cặn còn lại sau khi thiêu đốt? Thật có lỗi, không nhìn thấy được.

Mà một bác sĩ khác lại cảm thấy rằng nước trong này hơi ít, vì thế lập tức đổ thêm vào trong đó nửa chén nước nữa, làm như vậy nồng độ đường trong nước cũng giảm, hơn nữa trong chén cũng không có chút cặn nào.

Một bên được gọi là bệnh tiểu đường, còn một bên được gọi là bệnh tiêu khát.

(Bệnh tiêu khát, trong Đông y chỉ chứng uống nước nhiều, tiểu tiện nhiều, bao gồm các bệnh tiểu đường, bệnh tháo nhạt.)

Chỉ từ cái tên cũng có thể hiểu được trình độ thấu hiểu bệnh tật của người ta rồi.

Trương Hiền Lượng nặn ra một nụ cười: "Bác sĩ Trần, anh không cần mang lên mình gánh nặng tâm lý. Tôi tin tưởng anh, thật sự. Từ khi bắt đầu đến nay, chỉ một mình anh có thể giúp em trai tôi tỉnh táo trở lại mà không cần dùng tới thuốc. Mong anh hãy chữa bệnh cho em trai tôi đi, dù tới cuối cùng kết quả không được như mong muốn, tôi cũng chấp nhận."

Tuy gã và Trần Khánh quen biết chưa lâu, nhưng chỉ qua vài lần tiếp xúc, trong lòng gã đã sinh ra tín nhiệm không thể nói rõ được với Trần Khánh.

Về phần… rút cuộc loại tín nhiệm này xuất phát từ tín nhiệm với y thuật của Trần Khánh, hay là tín nhiệm với nhân phẩm của Trần Khánh, đều không quan trọng.

Trần Khánh nghe vậy cũng có chút vui mừng.

Làm bác sĩ, bọn họ chỉ mong muốn và hy vọng người bệnh có thể tin tưởng vào mình.

Có đôi khi, tín nhiệm cũng là điểm mấu chốt nhất trong quá trình trị liệu!

"Được, tôi đã biết, kế tiếp tôi sẽ nói phương án trị liệu cho anh nghe. Đầu tiên, mỗi ngày, cậu ấy đều phải đến nơi này của tôi châm kim một lần. Tiếp theo, anh phải về nhà mua đủ ngải cứu, sau đó lại mua thêm mấy củ gừng tươi, rồi lúc ở nhà, hãy châm cứu huyệt vị cho cậu ấy bằng phương pháp cứu ngải qua gừng. Đợi lát nữa, tôi sẽ viết huyệt vị lên giấy cho anh."

"Ngải cứu, nhất là cách châm cứu qua gừng, có công hiệu làm

lan rộng cảm giác thư thái, thả lỏng, điều hòa doanh vệ, khư hàn phát biểu, thông kinh hoạt lạc. Phương pháp này có thể áp dụng cho hết thảy những bệnh chứng hàn hư."

(Doanh vệ: thuật ngữ trong y học cổ truyền Trung Quốc, doanh chỉ vật chất dinh dưỡng được hấp thu trong thức ăn, có tác dụng sinh ra huyết dịch, đưa dinh dưỡng đi khắp cơ thể, vệ chỉ cơ năng kháng bệnh của cơ thể)

"Bệnh trạng của em trai anh chính là tâm tỳ lưỡng hư, nhưng muốn chữa tâm phải chữa thận, muốn chữa tỳ cần chữa can. Bởi cân nhắc đến tình trạng hư nhược không thể bồi bổ của em trai anh, cho nên trước hết, chúng ta cần phải hoạt huyết thông kinh, khiến cho kinh mạch toàn thân trở nên thông suốt trước đã. Mà châm thứ và ngải cứu đó là bước đầu tiên."

(Vì sao lại là hư nhược không thể bồi bổ? Cũng tương tự như người đang quá đói không thể cho ăn no vậy, nếu cơ thể hư nhược mà bồi bổ ngay sẽ khiến cơ thể không hấp thụ được, tiếp tục sinh ra bệnh trạng khác.)

"Bước thứ hai cũng là một bước mấu chốt nhất. Trong quá trình trị liệu, cần phải dần dần kéo dài thời gian sử dụng thuốc của cậu ấy, sau đó chậm rãi giảm xuống tính ỷ lại vào thuốc men. Chuyện này cần người nhà anh trực tiếp chú tâm và điều chỉnh. Nhưng hãy nhớ kỹ, tuyệt đối phải tiến hành theo chất lượng, không thể nóng vội được."

"Bước thứ ba, đợi cho đến khi tính ỷ lại vào thuốc men của cậu ấy hoàn toàn biến mất, tôi sẽ kê cho cậu ấy một chút thuốc bổ, nhằm điều trị ngũ tạng lục phủ của cậu ấy, khôi phục lại trạng thái cân bằng cho tạng phủ. Trạng thái lý tưởng nhất đương nhiên sẽ làm cho em trai của anh hoàn toàn khôi phục trở lại, nhưng nếu ngũ tạng lục phủ đều khôi phục khỏe mạnh rồi, mà trạnh thái tinh thần của em trai anh vẫn không quá lý tưởng như trước, rất có khả năng, chúng ta cần tìm kiếm phương pháp trị liệu khác."

Trương Hiền Lượng cẩn thận lắng nghe những lời Trần Khánh nói, thậm chí để tránh bỏ sót chi tiết nào đó, gã còn mở chức năng ghi âm của điện thoại di động ra.

Nhưng chờ sau khi nghe được một câu cuối cùng mà Trần Khánh nói, dù đã điều trị cho ngũ tạng lục phủ trở về trạng thái cân bằng, em trai của gã cũng không nhất định có thể khôi phục đến trạng thái lý tưởng, Trương Hiền Lượng lập tức có chút hoang mang.

Không phải trung y vẫn nói rằng, khi ngũ tạng trong thân thể được duy trì ở trạng thái cân bằng, con người sẽ không sinh bệnh hay sao?

Chương 127 - Có Lẽ Tâm Dược Mà Anh Nói Chính Là Ba Mẹ Của Tôi!!!

"Bác sĩ Trần, tôi không quá hiểu câu cuối cùng mà anh nói?" Trương Hiền Lượng hỏi.

Trần Khánh chỉ vào ngực của mình: "Tâm bệnh cần phải có tâm dược. Tôi chỉ có thể điều hóa được ngũ tạng của cậu ấy, nhưng bệnh của cậu ấy lại không đơn giản chỉ là bệnh trong ngũ tạng. Theo tôi nghĩ, chắc chắn anh phải biết rõ nguyên nhân khiến cho cậu ấy biến thành như vậy hơn tôi chứ?"

Nghe nói như thế, Trương Hiền Lượng lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, đồng thời sắc mặt cũng dần dần trở nên u ám đi.

Gã không nhịn được khẽ liếc mắt nhìn Trương Thư An, lại phát hiện ánh mắt vừa nãy còn trong trẻo của em trai mình, đã một lần nữa trở nên đờ đẫn.

"Bác sĩ Trần, anh nói xem, có phải người làm cha mẹ mà không vượt qua bất cứ một loại khảo sát hay sàng lọc nào đó, sẽ trở thành vô cùng đáng sợ hay không?"

Khi nói những lời này, trong đáy mắt u buồn của Trương Hiền Lượng lập tức dâng lên vô tận ai oán: "Ba mẹ của tôi vốn không được trải qua bất cứ một loại chương trình giáo dục nào cả. Lúc hai người ấy còn nhỏ, do anh chị em trong nhà khá đông, cho nên tình huống bị cha mẹ đánh chửi vốn là chuyện bình thường."

"Về sau này, bọn họ trưởng thành, kết hôn, có gia đình của

chính mình, và bắt đầu cuộc sống bôn ba khắp chốn, bận rộn cả ngày. Dần dần, những chuyện vụn vặt trong cuộc sống bắt đầu làm cho bọn họ trở nên cáu kỉnh, bực bội, lo âu, phẫn nộ, và cho đến lúc về đến nhà, mỗi khi đụng tới chuyện gì đó làm bản thân phiền lòng, bọn họ đều sẽ giận dữ, mà hai anh em chúng tôi, lại trở thành nơi trút giận cho hai người bọn họ."

"Có lẽ ở trong mắt bọn họ, hai người chúng tôi hẳn phải nên có thái độ giống hệt bọn họ khi xưa, nghĩa là dù bị cha mẹ tùy ý mắng chửi hay đánh đập, cũng có thể làm như không có việc gì. Bởi vì bọn họ chính là cha mẹ mà, là cha mẹ cho chúng tôi thức ăn, cho chúng tôi quần áo… Nhưng trên đời này có vị cha mẹ nào, suốt cả ngày đều cố ý dè bỉu chê bai con cái nhà mình, mà chưa từng thốt lên một lời khen ngợi hay cổ vũ chúng?"

"Vạn hạnh, tôi vẫn có thể chống chịu qua những ngày tháng như vậy, dù cũng bởi loại chuyện này mà bản thân tôi phải mất tới vài năm chịu thiệt thòi, oan ức, nhưng ít nhất tinh thần của tôi không xuất hiện vấn đề gì. Chỉ là... em trai của tôi… Mấy năm nay, bọn họ cũng đang sám hối, đã dùng vô số thời gian và tiền bạc, nhưng chỉ có thể đổi lấy một chút thời gian em trai tôi tỉnh táo trở lại, cùng với một đứa nhóc gọi là bé ngoan 'Nghe lời'."

"Bác sĩ Trần, có lẽ tâm dược mà anh nói chính là ba mẹ của tôi, có đúng hay không?"

Trần Khánh im lặng một lát, sau đó nói: "Chuyện này phải hỏi chính bản thân cậu ấy."

Có người nói, mỗi một đứa nhỏ đều đang chờ mong được nghe một lời xin lỗi từ trong miệng của cha mẹ mình, mà mỗi một người làm cha làm mẹ, lại đang mong đợi được nghe một tiếng cảm ơn từ trong miệng của con cái mình…

Trương Hiền Lượng đi rồi!

Trần Khánh cũng ngồi trong văn phòng thừ người hồi lâu, từ tận đáy lòng đều là muôn vàn cảm khái.

Nói thật, Trần Khánh vốn không thể có cùng cảm thụ với tình cảnh của hai anh em nhà bọn họ.

Bởi vì từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, ba mẹ của hắn đều chưa từng đánh hắn bao giờ, nhiều nhất chỉ là một chút trừng phạt nho nhỏ mà thôi.

Có lẽ cũng chỉ người trong cuộc mới có quyền lên tiếng về nỗi cực khổ khi bắt đầu hình thành nên cái gọi là gia đình...

Và điều Trần Khánh có thể làm, chính là dựa vào nỗ lực lớn nhất của mình, đi trợ giúp bọn họ xua tan u ám.

Y thuật!

Mấu chốt nhất vẫn là y thuật!

Trần Khánh lập tức mở ra giao diện thuộc tính.

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 112/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 113/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 100/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 châm cứu: Châm thứ 2885/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngải cứu 29/100(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quan Châm Thập Ngũ Thứ, Thiêu Sơn Hỏa 1000/10000(cao cấp)】

【 y điểm: 4.2(mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

Có vẻ như hai ngày nay hắn được hơi ít y điểm.

Trần Khánh thoáng hiện một chút bất mãn.

Không được, hắn cần phải tranh thủ thêm một chút thời gian tọa chẩn mới được.

Vốn dĩ Trần Khánh còn đang dự định dùng mấy ngày này đi nghiên cứu《 Tân Giáp 》, nhưng Trương Thư An xuất hiện lại khiến hắn ý thức được, cứu người quan trọng hơn, học tập có thể chờ về sau cũng được.

Thời gian chậm rãi trôi đi, đã đến thời gian tan tầm của buổi sáng, Trần Khánh cực kỳ đúng giờ, lập tức xuất hiện ở trước mặt Sở Diêu Quyền.

"Bác sĩ Sở." Trần Khánh lên tiếng chào hỏi.

"Trần Khánh ư? Sao vậy? Có việc gì không?" Sở Diêu Quyền cười hỏi.

"Cháu có thể thương lượng cùng chú một chút chuyện hay không?" Trần Khánh nói.

"Nói đi." Sở Diêu Quyền nói.

"Cháu muốn điều chỉnh thời gian tọa chẩn một chút." Trần Khánh nói.

"Có thể, nếu cháu có việc không tới được, cứ nói một tiếng là

xong." Sở Diêu Quyền nói.

"Không không không, bác sĩ Sở, chú hiểu lầm rồi, là cháu muốn gia tăng thời gian tọa chẩn của cháu lên nhiều hơn một chút." Trần Khánh nói.

"Vậy sao? Thế cháu muốn nhiều hơn bao nhiêu?" Sở Diêu Quyền hỏi.

"Càng nhiều càng tốt!" Trần Khánh nói.

"?" Sở Diêu Quyền nghi hoặc nhìn Trần Khánh: "Cháu đừng bảo là cháu muốn tọa chẩn cả ngày nhé?"

"Ách... Cũng không phải không thể được." Trần Khánh cười nói.

"Nhóc con này, vừa giáp mặt đã muốn cướp bát cơm của ta rồi hả?" Sở Diêu Quyền vui vẻ.

Nhưng người trẻ tuổi mà, nhiệt tình như vậy vốn là chuyện rất bình thường, trước kia ông ấy cũng từ có loại tính cách bốc đồng như vậy.

Chẳng qua khi bắt đầu có tuổi, con người ta cũng dần dần biến thành Phật hệ.

(Phật hệ: phương thức chung sống hòa bình, không mâu thuẫn, không đối đầu, càng không có phản kháng)

"Bác sĩ Sở, chú cứ yên tâm, cháu không lấy phần trăm chữa trị đâu." Trần Khánh nói.

Sở Diêu Quyền cười nói: "Nhóc con cháu đúng là không sợ gió lớn làm đau đầu lưỡi (khoác lác), tiền phần trăm chữa trị kia là thứ mà cháu nói lấy là lấy được ngay sao? Nhưng cháu muốn tăng thêm thời gian tọa chẩn, cũng không phải là không thể được. Dù

sao ta và lão Phùng cũng lớn tuổi rồi, tinh lực không bằng trước kia, cho cháu thêm thời gian luyện tập cũng không thành vấn đề. Chốc lát nữa, ta sẽ thương lượng với lão Phùng, buổi chiều sẽ cho cháu câu trả lời thuyết phục."

Chương 128 - Đau Buốt Và Đau Nhức Có Khác Nhau Sao?

"Cám ơn bác sĩ Sở." Trần Khánh cười nói.

Sở Diêu Quyền khoát tay: "Cảm ơn cái gì mà cảm ơn? Ta còn muốn cám ơn cháu đây này, để cho bộ xương già này của ta có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, tuyệt đối là chuyện tốt đó!"

Đừng nghĩ rằng xem bệnh chỉ cần ngồi ở chỗ kia, động động đầu ngón tay, thoạt nhìn chẳng mệt mỏi chút nào.

Trên thực tế, người làm bác sĩ chẩn đoán bệnh cho người ta là chuyện vô cùng hao phí tâm thần.

Có một vài lão trung y khi bước vào tuổi xế chiều, dù có y thuật cao siêu, nhưng một ngày, lượng bệnh nhân bọn họ tiếp nhận chẩn đoán cũng không vượt quá con số năm.

Là vì sao?

Là bởi vì nếu nhận nhiều người hơn, tinh lực không đủ, rất dễ xuất hiện tình trạng chẩn đoán nhầm.

Mà đây là chuyện y đức của bọn họ tuyệt đối không cho phép.

Nhưng trong mắt nhiều người, loại hành vị này chính là bất cận nhân tình (không hợp tình người).

Rõ ràng y thuật của bọn họ cao siêu nhưng lại kiên quyết từ chối người bệnh ở ngoài cửa?

Chỉ có thể nói rằng, người hiểu sẽ hiểu, còn người đã không

hiểu, có nói thêm nữa, người ta cũng không hiểu được.

Sau đó, hai người bọn họ nói chuyện phiếm hai câu, rồi người nào đi làm chuyện của người ấy.

Trần Khánh ăn xong cơm trưa, lại ở trong văn phòng bác sĩ, tiếp tục học tập《 Tân Giáp 》.

Mà một lát sau, đột nhiên Phùng Chính Nguyên đi tới văn phòng.

"Trần Khánh." Phùng Chính Nguyên hô một tiếng.

Trần Khánh ngẩng đầu, vừa gặp người đến là ông ấy, hắn lập tức đứng dậy đáp: "Bác sĩ Phùng."

"Hãy đi theo ta." Phùng Chính Nguyên nói.

"Vâng." Trần Khánh buông sách, nhanh chóng đi theo Phùng Chính Nguyên rời khỏi văn phòng. Chỉ chốc lát sau, hai người bọn họ đã đi tới phòng khám bệnh số bốn.

"Buổi chiều hôm nay giao cho cậu tọa chẩn, ta sẽ ngồi xem, nếu cả quá trình cậu không phạm sai lầm, tôi sẽ đồng ý gia tăng thời gian tọa chẩn cho cậu." Phùng Chính Nguyên đi thẳng vào vấn đề.

Hoắc!

Đây là muốn kiểm tra hắn nha!

Trần Khánh có chút vui vẻ!

Hắn rất thích loại phong cách hành sự dứt khoát thẳng thắn này.

Chỉ cần xem bản lĩnh, không quan tâm tới những đạo lý giả tạo khác!

"Được!" Trần Khánh tỏ ra mười phần nhiệt tình.

Phùng Chính Nguyên lại giữ nguyên mặt không cảm xúc, hoàn toàn không nhìn ra rút cuộc ông ấy có phản ứng như thế nào với biểu hiện của Trần Khánh.

Kỳ thật, lúc giữa trưa khi Sở Diêu Quyền bàn bạc với ông ấy về chuyện này, ông ấy không quá đồng ý.

Trên thực tế, Phùng Chính Nguyên hoàn toàn không đối xử với Trần Khánh như một đứa con trai của ông chủ, mà trong mắt ông ấy, Trần Khánh chính là một vị bác sĩ vừa đảm nhiệm công tác này.

Với kinh nghiệm lâu năm của mình, ông ấy hiểu, ở thời điểm ban đầu, khi mới xem bệnh cho người ta, nếu người mới như Trần Khánh gặp được chứng bệnh mà bản thân trị liệu có tác dụng, bọn họ sẽ rất dễ rơi vào trạng thái mù quáng tự đại, và thường là sau đó, khi chẩn đoán bệnh cho người khác sẽ cực kỳ dễ xuất hiện những sai lầm nho nhỏ.

Nếu người bệnh chỉ vướng phải một vài tình huống bình thường cũng thôi, nhưng nếu người bệnh gặp phải tình huống đặc thù thì sao? Thì một chút sai lầm thôi cũng có thể gây ra hậu quả không chịu nổi.

Năm đó, trong thôn của bọn họ có một vị thầy lang, chỉ vì nhầm lẫn coi sốt xuất huyết thành cảm mạo bình thường, đã khiến người bệnh nọ chết đi.

Biết là như vậy, nhưng Phùng Chính Nguyên tuyệt đối không dựa theo loại suy nghĩ theo lối mòn ấy để nghi ngờ Trần Khánh. Ông ấy chỉ hy vọng trước khi Trần Khánh hiểu rõ được bản thân, ông ấy có thể cố gắng hết mức trợ giúp hắn không phạm phải loại sai lầm khiến cho bản thân phải hối hận.

Cho nên, khảo nghiệm này nhất định phải có!

Quãng thời gian sau đó, gần như hai người bọn họ không có bất cứ trao đổi gì với nhau.

Mãi cho đến khi người bệnh đầu tiên tới cửa, rốt cục bầu không khí trong phòng mạch mới có được một chút sinh khí.

Thoạt nhìn người bệnh tới cửa này đã hơn bốn mươi tuổi, vóc dáng không cao, tư thế bước đi có lộ ra một chút quái dị, giống như cử động của bàn chân không quá linh hoạt.

Sau khi người nọ vào cửa, đã đưa mắt nhìn Trần Khánh, sau đó lại liếc liếc Phùng Chính Nguyên đang ngồi một bên.

"Cái kia..." Lương Tùng muốn hỏi rốt cuộc ai là người khám bệnh ở trong phòng mạch này vậy.

"Mời chú ngồi, cháu là bác sĩ tọa chẩn." Trần Khánh nhìn ra Lương Tùng đang khó xử, nên nhanh chóng chủ động mở miệng, ra hiệu cho ông ấy ngồi xuống vị trí phía trước người mình.

"À à… bác sĩ, chân của tôi có chút không thoải mái, nhờ cậu xem giùm." Lương Tùng nói xong, lập tức muốn vươn tay xắn ống quần lên.

Trần Khánh khoát tay, cản ông ấy lại: "Chờ chút nữa cháu sẽ nhìn chân của chú, chú đưa tay cho cháu bắt mạch trước đi."

Lương Tùng có chút kỳ quái, rõ ràng là chân ông ấy không thoải mái, vì sao bác sĩ lại muốn bắt mạch?

Nhưng bác sĩ đã nói như vậy rồi, ông ấy cũng không dám cãi lời.

Vì thế, Lương Tùng đành phải ngoan ngoãn đặt tay lên bàn.

Trần Khánh vừa bắt mạch vừa hỏi: "Vừa rồi chú có nói không

thoải mái, hiện giờ chú có thể nói cụ thể hơn một chút được không?"

Lương Tùng nói: "Chân tôi đau, rất đau, đã kéo dài hơn ba tháng nay rồi. Đã uống thuốc giảm đau nhưng không có tác dụng."

Trần Khánh hỏi: "Là đau buốt hay đau nhức, chú có thể xác định được không?"

Lương Tùng nghi hoặc hỏi: "Đau buốt và đau nhức có khác nhau sao?"

Trần Khánh giải thích: "Đương nhiên là khác rồi, đau buốt là lạnh lẽo, nặng nề, có cảm giác căng tức. Có câu nói như vậy, thông tắc bất thống, thống tắc bất thông [1], mà đau nhức là dương nhiệt, nóng bỏng, cảm giác như bị châm đâm vào, lại tựa như ăn ớt bị cay. Nếu có loại vị giác như vậy, thì đó là một loại đau nhức."

[1] Khí huyết thông thì không đau đớn, bởi vậy có đau đớn nghĩa là khí huyết không thông.

Lương Tùng giật mình: "À, vậy của tôi là đau buốt, lạnh, đau buốt."

Đến đây thì Trần Khánh hiểu được rồi.

Rất có khả năng, bệnh của ông ấy là hàn chứng!

Trần Khánh lại hỏi: "Có phải làn da ở hai chân của chú cực kỳ khô hay không? Lại thường xuyên bị bong da, dù kỳ cọ như thế nào cũng không thể cọ sạch được?"

Lương Tùng liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, dùng bùi nhùi kim loại (loại cục tròn tròn làm bằng sợi kim loại để chà xoong nồi) cũng cọ không xong. Ai, bác sĩ, rõ ràng tôi chưa nói mà, làm sao cậu lại biết được?"

Chương 129 - Xem Ra, Vị Lão Trung Y Này Cũng Nhìn Nhầm Rồi!

Trần Khánh lần lượt xác minh những tin tức đã khai thác được từ ngũ tạng của ông ấy: "Có phải vào ban đêm cơn đau trên chân của chú sẽ dễ dàng tăng thêm, nhưng cũng vào lúc ấy, miệng chú rất khô muốn uống nước, chất lượng giấc ngủ đặc biệt kém hay không?"

Nghe đến đây, Lương Tùng đã cực kỳ tin tưởng Trần Khánh, gần như không nghi ngờ một chút nào nữa rồi: "Quá đúng, bác sĩ, rốt cuộc là tôi mắc bệnh gì vậy?"

Trần Khánh nói: "Chứng tý, làm huyết ứ, cản trở lưu thông."

Lương Tùng buồn bực nói: "Ách... Tôi nghe không hiểu."

Trần Khánh nhanh chóng rút châm lên: "Không có việc gì, chú không cần phải hiểu đâu. Nào, chú kéo áo lên, cháu sẽ châm cho chú hai châm."

Lương Tùng cũng không nói nhiều, cứ kéo áo lên theo lời Trần Khánh nói.

Phùng Chính Nguyên đang ngồi một bên lập tức hướng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chú vào Trần Khánh.

Vừa rồi cậu ấy đã dùng bao nhiêu thời gian để vấn chẩn?

Có đến hai phút không?

Thời gian ngắn như vậy, mà cậu ấy đã chẩn đoán bệnh của người ta là chứng tý, còn đưa ra phương án trị liệu luôn rồi?

Không thích hợp!

"Từ từ... Để tôi xem xem!" Ngay tại thời điểm Trần Khánh muốn hạ châm, Phùng Chính Nguyên lại lên tiếng ngăn hắn lại.

Trần Khánh thấy vậy, bàn tay cũng nhanh chóng buông châm xuống, rồi cùng Lương Tùng lập tức nhìn về phía Phùng Chính Nguyên.

Đây là tình huống gì?

Lương Tùng không rõ rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Chẳng lẽ … bác sĩ trẻ tuổi này xem bệnh có vấn đề?

Không đúng nha, rõ ràng những gì cậu ấy nói đều trùng khớp với tình huống ông ấy gặp phải mà?

Nhưng… vị bác sĩ này tuổi lớn hơn nữa, khẳng định là kinh nghiệm càng thêm phong phú hơn người trẻ tuổi này.

"Ngượng ngùng, anh có thể cho tôi bắt mạch một chút được không?" Phùng Chính Nguyên hỏi.

"Ách, được rồi." Lương Tùng không có từ chối.

Phùng Chính Nguyên đã được người bệnh đồng ý, ông ấy lập tức đưa tay đặt lên cổ tay của đối phương, rồi nói: "Anh há miệng ra, tôi muốn xem bựa lưỡi."

Vài phút sau, Phùng Chính Nguyên đã kết thúc quá trình mạch chẩn, lập tức nói: "Tôi muốn nhìn tình huống trên đùi anh một chút."

Lương Tùng tỏ ra rất phối hợp, nhanh chóng xắn ống quần lên,

quả nhiên tình trạng của làn da kia giống hệt những gì Trần Khánh vừa nói.

Đúng là chứng tý!

Trần Khánh này chỉ dựa vào bắt mạch, lại có thể chính xác chẩn đoán ra chứng bệnh của người ta chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy?

Trong lòng Phùng Chính Nguyên cực kỳ rung động, nhưng trên mặt lại bình thản, không chút thay đổi.

"Thật có lỗi, xin mời tiếp tục đi!"

À?

Xem ra, vị lão trung y này cũng nhìn nhầm rồi!

Phỏng chừng vừa rồi ông ấy hoài nghi người trẻ tuổi này chẩn đoán bệnh không đúng, nhưng sau khi kiểm tra một phen, mới phát hiện là người trẻ tuổi này đúng.

Thực sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước mà!

Trần Khánh thấy Phùng Chính Nguyên nhận lỗi, cũng không nói thêm điều gì, vốn dĩ hắn không hề bực vì Phùng Chính Nguyên tỏ ra không tín nhiệm mình.

Trị liệu tiếp tục. Sau khi Trần Khánh lựa chọn xong huyệt vị, hắn bắt đầu hạ châm.

Về phần thủ pháp, đương nhiên là Thiêu Sơn Hỏa.

Dù sao đối với những chứng bệnh dạng tê dại, đau do nhiễm lạnh, hư hàn này, Thiêu Sơn Hỏa chính là tồn tại khắc tinh của chúng.

Dùng nó để trị liệu những chứng bệnh này, sẽ mang đến hiệu

quả mạnh hơn không chỉ gấp đôi so với những thủ pháp châm thứ bình thường.

Nhưng ngay khi Trần Khánh vừa hạ châm Đắc Khí, còn chưa đến thời điểm hoàn tất một lần niệp chuyển đề sáp, Phùng Chính Nguyên vốn đã trở lại chỗ ngồi và ngồi xuống, lại trực tiếp "Đằng" một cái đứng lên ...

Phùng Chính Nguyên đã rời khỏi phòng mạch.

Ông ấy cho rằng bản thân đã không cần phải ... Tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Tới tận lúc này, ông ấy cũng không biết rốt cuộc y thuật của Trần Khánh đã đạt đến trình độ nào, nhưng chỉ dựa vào thủ đoạn Thiêu Sơn Hỏa kia thôi, cũng đủ để ông ấy hiểu, bản lĩnh của mình không thể so sánh được với hắn!

Phùng Chính Nguyên cũng không đi tìm tòi nghiên cứu xem rốt cuộc Trần Khánh đã học được Thiêu Sơn Hỏa từ nơi đâu. Chuyện này vốn không liên quan đến ông ấy.

Dẫu sao đó cũng là bản lĩnh của người ta, kể cả ông ấy hỏi được cẩn thận tỉ mỉ thì sao chứ? Tới cuối cùng cũng có chuyển nó sang bản thân được đâu?

Hơn nữa, mục đích của ông ấy vốn là xác nhận xem Trần Khánh có đủ năng lực để tọa chẩn thời gian dài hơn hay không, nếu hiện tại đã xác định xong, những chuyện ngoài lề khác cũng không còn quan trọng nữa.

Sau khi Phùng Chính Nguyên rời khỏi phòng mạch, trên đường trở lại văn phòng, ông ấy nhanh chóng rút điện thoại di động ra, gọi cho Sở Diêu Quyền.

"Uy, lão Phùng, sao nhanh như vậy anh đã gọi điện thoại tới rồi? Không phải anh nói muốn đánh giá trình độ của Trần Khánh

sao?" Sở Diêu Quyền nghi hoặc nói.

"Không cần đánh giá nữa rồi. Từ hôm nay trở đi, cậu ấy muốn tọa chẩn bao nhiêu thì cho cậu ấy tọa chẩn bấy nhiêu, trừ phi cậu ấy được điều đến phòng khám bệnh khác." Phùng Chính Nguyên nói.

"A? Tôi không có nghe nhầm chứ lão Phùng?" Sở Diêu Quyền có chút sửng sốt.

Phùng Chính Nguyên chính là một người tương đối nghiêm túc. Hai người bọn họ đã quen biết nhiều năm như vậy, nhưng Sở Diêu Quyền còn chưa từng nghe được từ trong miệng ông ấy một câu nói không đáng tin cậy nào.

Nhưng những lời vừa rồi lại làm Sở Diêu Quyền rất là kinh ngạc.

Vì nó hoàn toàn không giống phong cách nói chuyện của Phùng Chính Nguyên.

"Lão Phùng, không phải anh có nỗi ưu tư nào đó chứ? Tôi biết anh rất có trách nhiệm với người bệnh, nhưng mà… có nói thế nào chăng nữa, Trần Khánh cũng là con trai của ông chủ, dù sao cũng phải nể mặt người ta một chút. Nếu anh cảm thấy muốn giữ nguyên thời gian tọa chẩn của mình, thì thế này, tôi sẽ nhường cho cậu ấy thời gian tọa chẩn của tôi..."

Sở Diêu Quyền còn chưa dứt lời, Phùng Chính Nguyên đã trực tiếp nói trong điện thoại: "Cậu ấy biết Thiêu Sơn Hỏa."

"Tôi biết, nhưng kể cả anh cũng không thể..." Giây đầu tiên, vì quá bất ngờ nên Sở Diêu Quyền còn chưa nghe rõ lời nói của Phùng Chính Nguyên, nhưng không đến nửa giây sau, ông ấy đã phục hồi lại tinh thần, rồi vội vàng hỏi: "Anh vừa nói cái gì?"

Phùng Chính Nguyên giải thích: "Khi người bệnh đầu tiên bước

vào phòng mạch, cậu ấy chỉ dựa vào bắt mạch, cũng có thể phán đoán ra chứng bệnh của đối phương, thậm chí còn có thể chính xác nêu rõ chừng vài ngày trước người bệnh từng xảy ra những vấn đề gì, trên người có tình huống nào đặc thù hay không. Tuy trong tứ chẩn, vọng, văn, vấn, thiết của trung y, thiết chẩn là thứ cơ sở nhất, nhưng có thể phát huy kỹ năng cơ sở ấy đến trình độ loại này, thì trong đời tôi chỉ gặp duy nhất một người, chính là Triệu lão."

Chương 130 - Coi Công Việc Trở Thành Sở Thích?

"Chỉ cần dựa vào điểm này, cũng có thể nhận xét được, cơ sở trung y của cậu ấy rát vững chắc, ít nhất cũng không kém tôi. Còn về trình độ châm thứ, theo tôi phỏng đoán, rất có khả năng ngay cả Triệu lão cũng không nhất định có thể mạnh hơn cậu ấy."

Sở Diêu Quyền sửng sốt thật rồi: "A! ?"

Nói đùa hả?

Người mà anh vừa nhắc tới chính là Triệu lão đó nha!

Ông ấy chính là trụ cột của Hán Y Đường, chừng hai mươi năm trước còn từng dẫn một nhóm các bác sĩ trung y của phủ Giang Hạ, đi Dự Châu cùng chung tay đối phó với căn bệnh truyền nhiễm kỳ quái ở nơi đó.

Còn nhớ căn bệnh truyền nhiễm ngày ấy quá mức kinh khủng, nó có tỉ lệ tử vong cao đến khiếp sợ cả nước, bao nhiêu bác sĩ cũng bó tay hết cách.

Về sau này, Sở Diêu Quyền từng nghe nói, một lần kia trung y đã làm ra cống hiến cực lớn, cứu sống sinh mệnh của vô số người, nhưng trên truyền thông lại gần như không đưa bất cứ một tin tức nào.

Sau khi Triệu Ninh Quân mang đội trở về, ông ấy cũng chỉ ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, lại nhanh chóng vùi đầu vào công tác.

Tựa như căn bản là ông ấy không hề quan tâm xem rốt cuộc bản thân có lập công hay không, có nổi danh hay không, giống như

một chuyến đi ấy chính là đi chợ, tiện tay cứu vài người, chỉ như thế mà thôi.

Nhưng đám người bọn họ đều hiểu được, trong số những vị bác sĩ trung y làm ra cống hiến cực lớn kia, tuyệt đối có mặt Triệu Ninh Quân.

Hiện tại, Phùng Chính Nguyên lại nói với Sở Diêu Quyền rằng, trên phương diện châm thứ, Triệu lão còn kém hơn Trần Khánh?

Có khôi hài hay không?

Triệu lão học y bao nhiêu năm, còn hắn học y bao nhiêu năm?

Không phải Sở Diêu Quyền xem thường Trần Khánh, chỉ là loại ngành nghề như trung y này là vậy, dù ngộ tính của ngươi mạnh hơn nữa, thiên phú cao hơn nữa, nhưng không có thời gian tích lũy, ngươi tuyệt đối không thể đột nhiên tăng mạnh chỉ trong vòng vài năm thời gian.

Trừ phi… nhóc con kia không phải người, mà là yêu nghiệt!

"Lão Phùng, tôi thừa nhận, đúng là trong toàn bộ những thủ pháp châm thứ, Thiêu Sơn Hỏa rất lợi hại, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là trên phương diện châm thứ, Trần Khánh mạnh hơn Triệu lão được. Từ khi nào mà cách đánh giá trình độ châm thứ của một người lại chỉ dựa trên tuyệt kỹ?" Sở Diêu Quyền nói.

Phùng Chính Nguyên gật gật đầu: "Có khả năng là cách tôi nói không đủ chặt chẽ cẩn thận, nhưng quả thật tôi cũng chưa từng nhìn thấy Triệu lão sử dụng loại thủ pháp châm thứ nào lợi hại… Đúng là nhận xét như vậy hơi có chút võ đoán."

Sở Diêu Quyền khôi phục lại bình tĩnh: "Lúc này mới đúng..."

Ừm?

Kỳ quái!

Từ khi nào bọn họ lại có thể lấy Trần Khánh ra để so sánh với Triệu lão rồi?

Sau đó, Sở Diêu Quyền cũng phát hiện được chi tiết nhỏ này.

Chuyện này cũng tương đương với tình huống lấy một người mới tập bóng rổ được chừng hai năm rưỡi, đi so sánh với siêu sao NBA.

Đương nhiên, tình huống của Trần Khánh còn khoa trương hơn ví dụ bên trên một chút.

"Được rồi, tôi nói vậy đủ rồi. Về thời gian tọa chẩn, anh tự tới bố trí đi nhé." Phùng Chính Nguyên nói.

Sở Diêu Quyền có chút dở khóc dở cười nhìn cuộc gọi bị ngắt trên màn hình chiếc điện thoại.

Hay thật!

Xem ra từ nay về sau bác sĩ chủ lực của phòng mạch số bốn phải thay đổi người rồi!

Sở Diêu Quyền biết, một vị bác sĩ trung y biết Thiêu Sơn Hỏa có giá trị tới mức nào, có thể nói rằng, không cần biết người nọ đi tới đâu, người khác cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của họ được.

Bởi vì hiện tại chỉ cần một người nào đó sinh bệnh, thì đại đa số chứng bệnh mà họ mắc phải đều là chứng hư hàn. Trong khi đó, Thiêu Sơn Hỏa lại chuyên khắc chứng hư hàn.

Chỉ cần bác sĩ biết môn châm pháp này, không chẩn đoán bệnh sai, lại cộng thêm chứng bệnh của người kia không quá phức tạp, thì hiệu quả trị liệu tuyệt đối là dựng sào thấy bóng.

Có một vị bác sĩ như vậy ở đây, trong tương lai, ưu đãi mà

người nọ mang tới cho Hán Y Đường là tuyệt đối khó có thể nói nên lời.

Rất nhanh, Sở Diêu Quyền đã chính thức định ra thời gian tọa chẩn của phòng mạch số bốn.

Lấy hai ngày làm một vòng, Trần Khánh làm cả ngày, còn ông ấy cùng với Phùng Chính Nguyên chia nhau mỗi người nửa ngày.

Sau khi Sở Diêu Quyền cân nhắc xong xuôi, ông ấy lập tức nói cho Trần Khánh nghe về cách phân chia này, chờ nhận được lời đồng ý của hắn, Sơ Diêu Quyền lại nhanh chóng báo cho y tá về chuyện thay đổi ca trực của phòng khám số bốn.

Y tá bên kia làm việc rất mau lẹ. Đến khi Sở Diêu Quyền nhận được thông tin tọa chẩn đã được đóng dấu từ bên kia, ông ấy cũng lập tức dán nó ở bên ngoài phòng mạch số bốn.

Bên trong phòng khám bệnh số bốn, sau khi Trần Khánh biết được cứ hai ngày một lần, hắn sẽ có nguyên một ngày để ngồi tọa chẩn, khỏi phải nói cũng biết trong lòng hắn đang vui sướng như mở hội rồi.

Tựa như hắn đã nhìn thấy vô số y điểm đang không ngừng vẫy tay với mình!

Mấy ngày kế tiếp, lịch trình của Trần Khánh trở nên kín mít, có vẻ như hắn đang tiến hành khổ tu, bởi vì nếu không phải hắn đang tọa chẩn, thì chính là đang học tập, và không cần biết là ai, chỉ cần đi vào Hán Y Đường, kiểu gì cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của Trần Khánh.

Đương nhiên những người cũ đã công tác tại Hán Y Đường này chừng một, hai chục năm rồi, đều sẽ không cảm thấy kỳ quái về chuyện này, dù sao lúc Trần Khánh còn nhỏ, hắn cũng từng làm y như vậy. Mỗi khi tan học làm xong bài tập, gần như hắn đều ngâm

mình ở trong Hán Y Đường.

Nhưng những người mới đến Hán Y Đường này công tác được chừng vài năm, sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc về hành vi của Trần Khánh.

Trong mắt bọn họ, hắn đã là con trai của ông chủ Hán Y Đường rồi, thì kể cả khi sau này hắn chẳng chịu làm gì, chỉ cần giữ chắc cái Hán Y Đường này trong tay là đủ, vốn chẳng cần phải lo nghĩ về cuộc sống ấm no … Không biết hắn liều mạng như vậy để làm gì?

Nhưng đương nhiên vẫn có người cực kỳ bội phục Trần Khánh.

Nói gì thì nói, hắn cũng là thanh niên mới hai mươi mấy tuổi, đang thời điểm thanh xuân phơi phới, lại có thể kiên nhẫn chịu đựng được tịch mịch, để mỗi ngày đều ngồi trong văn phòng đọc sách…

Coi công việc trở thành sở thích? Chuyện này thực là đáng sợ.

Cũng khó trách hắn vừa đảm nhiệm công tác, lại có thể tọa chẩn cùng những vị lão trung y kia.

Chỉ tính riêng phần định lực này thôi, cũng không phải người bình thường có thể so sánh được.

Chương 131 - Thấu Thiên Lương!

Mấy ngày nay, Trần Khánh cũng tận tình điều trị cho Trương Thư An, em trai của Trương Hiền Lượng một phen. Sau khi trải qua vài lần châm thứ và ngải cứu, tình trạng thân thể Trương Thư An đã khôi phục lại tương đối không tồi, kinh mạch khơi thông được hơn phân nửa.

Kinh mạch thông nghĩa là khí huyết có thể thuận lợi di chuyển khắp toàn thân, một khi cái loại cảm giác bị ngăn cản, bức bối kia tiêu tán, thì kể cả những khó khăn nhất thời trên thân thể, hay là cảm xúc nặng nề trước kia, đều sẽ từ từ thả lỏng hơn rất nhiều.

Muốn dùng một cụm từ để hình dung tình trạng này thì chính là, không có chuyện gì, toàn thân nhẹ bẫng.

Đợi cho đến khi Trần Khánh khơi thông toàn bộ kinh mạch trên người Trương Thư An, là có thể từng bước nếm thử dùng thuốc Đông y đến thay thế thuốc tây.

Trần Khánh biết, quá trình này sẽ vô cùng dài lâu, và muốn chữa khỏi cho Trương Thư An không phải chuyện một sớm một chiều, nhưng nếu thực sự có thể chữa khỏi chứng sợ không gian kín cho cậu ấy, thì sách sách sách, cái loại cảm giác thành tựu này không cần nói cũng biết.

Trần Khánh thực chờ mong ngày đó sẽ đến!

Nhưng trước mắt, anh cần phải tiêu pha một chút những y điểm đã vất vả tích góp được.

Trần Khánh đưa mắt nhìn số lượng y điểm trên giao diện thuộc tính: là 20.7.

Vượt qua con số hai mươi rồi!

Mấy ngày nay, Trần Khánh cũng không khám được cho quá nhiều người bệnh, nhưng y điểm lại vượt quá những con số từng nhận được lúc trước.

Trần Khánh cũng từng chú tâm quan sát quy luật gia tăng y điểm một chút, và hắn phát hiện mỗi lần trị liệu cho Trương Thư An, y điểm sẽ tăng trưởng bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Chuyện này có nghĩa là, giao diện thuộc tính cũng có thể phân biệt được chứng bệnh mà Trần Khánh đang trị liệu thực là khó trị, cho nên mới có phản ứng như vậy.

Sau khi phát hiện được điểm này, Trần Khánh cũng khá là dở khóc dở cười.

Trong lòng chợt có suy nghĩ, có khi về sau hắn chuẩn bị trở nên gắn bó keo sơn cùng những người mắc bệnh nặng và khẩn cấp mất.

Được rồi, trở lại vấn đề chính, hai mươi y điểm, nên tiêu pha kiểu gì bây giờ?

Ai, không phải thiết chẩn chỉ kém một điểm thuộc tính nữa, là có thể tiếp tục đột phá hay sao,? Nếu không hắn thử thúc đẩy nó lên thêm một chút nữa?

Nói thật lúc trước, Trần Khánh đã nghĩ tới chuyện thử làm như vậy rồi, nhưng hắn sợ bỏ thêm y điểm vào hạng thuộc tính này lại không phản ứng, chẳng phải tự nhiên sẽ lãng phí ý điểm ư?

Nhưng tới hiện tại, y điểm trong tay nhiều rồi, hắn thật muốn

thử xem phía trên cảnh giới thiết chẩn Đăng Phong Tạo Cực, sẽ là cái gì.

Ôm lòng hiếu kỳ, Trần Khánh lập tức ra tay.

Nhưng chờ cho đến khi hắn khẽ động tâm niệm, lại phát hiện y điểm và điểm thuộc tính thiết chẩn chẳng có một chút động tĩnh gì.

Ủa? Ngươi làm sao vậy? Không cho người ta thêm vào à?

Trần Khánh lại thử thêm một lần, nó vẫn không phản ứng.

Xem ra giao diện thuộc tính này cũng không phải quá mức tự do rồi! (ý là có thể thêm điểm không hạn chế)

Trần Khánh rủa thầm hai câu, sau đó ánh mắt lại chăm chú nhìn vào những thuộc tính khác.

Nhìn đi nhìn lại một hồi, Trần Khánh vẫn cảm thấy hắn nên thăng cấp cho châm thứ, ít nhất cũng nên làm châm thứ đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, sau đó lại tính tới chuyện nâng cao những thuộc tính khác.

Lệch khoa là lệch khoa một chút, nhưng được cái có nhất kỹ bàng thân [1], nếu một mực muốn phát triển cân đối, ngược lại sẽ gây bất lợi cho quá trình thu hoạch y điểm của mình.

Tựa như loại tình huống của Trương Thư An vậy, nếu không phải hắn biết Thiêu Sơn Hỏa, còn có kỹ năng bị động của châm thứ là Điều Thần, chỉ sợ ngay cả biện pháp chữa trị cũng không có.

Châm thứ đi!

Trần Khánh hạ quyết tâm, lập tức đăng nhập diễn đàn Long Y, tiến vào mảng nhà y đạo quen thuộc.

Khi hắn chuẩn bị ấn mở video dạy quan châm của lão tiên sinh

Quách Bạch Gia, lại phát hiện ngày hôm qua Quách lão vừa đăng tải lên một đoạn video dạy học mới.

【 Bổ tả châm pháp Thấu Thiên Lương 】

Quách lão năng suất cao thật!

Rốt cuộc ta cũng đợi được đến lúc video của ngài tải lên, thật không dễ dàng mà!

Trần Khánh vừa nhìn thấy tiêu đề của video mới nhất này, suýt chút nữa đã mừng rỡ nhảy dựng lên khỏi ghế.

Sẵn sàng!

Phải có cả Thấu Thiên Lương, hắn mới được gọi là nắm giữ bổ tả châm pháp đỉnh cấp.

Nếu không, chỉ duy nhất có một môn Thiêu Sơn Hỏa, Trần Khánh cứ có cảm giác bản thân khuyết thiếu khá nhiều.

Học!

Trần Khánh không nói hai lời, trực tiếp ấn mở video bắt đầu nghe Quách lão giảng bài.

Có một đoạn video trước làm cơ sở, lần này video của Quách lão không phải đề cập lại quá nhiều chi tiết như trước.

Chủ yếu là tư duy logic của Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương giống nhau, chẳng qua hai loại này chỉ hoàn toàn tương phản trên thủ pháp niết châm, và tầng cấp cũng như số lần tiến châm mà thôi.

Nhất là số lần.

Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương đi theo số lượng sáu - chín.

Phải biết rằng, ở Hoa Hạ, trình độ nghiên cứu về các con số này tương đối thâm hậu

Muốn biết về giai đoạn khởi nguồn, lại cần phải ngược dòng đi đến Hà Đồ Lạc Thư [2] ở thời đại thượng cổ.

Đương nhiên, thứ mà người ta hiểu rõ nhất, vẫn là Dịch Kinh.

Sở dĩ chúng ta có thể bước vào thời đại tin tức, chính vì máy tính có nguyên lý hệ nhị phân, đã đánh vỡ quẫn cảnh trước kia khi máy tính chỉ có thể xử lý vấn đề định hướng và tính toán số liệu riêng biệt.

Mà trong số những người kết hợp hệ nhị phân và mạng lưới điện tử, lại có một thanh niên được văn hóa Hoa Hạ hun đúc: Chu Truyền Củ.

(Chu Truyền Củ: tên tiếng Anh: Jeffrey Chuan Chu, sinh 14 tháng 7 năm 1919 – mất 6 tháng 6 năm 2011, quê ở Thiên Tân, là người tiên phong trong lĩnh vực kỹ thuật máy tính. Ông nhận bằng Cử nhân từ Đại học Minnesota và bằng Thạc sĩ từ Trường Moore tại Đại học Pennsylvania, cũng là thành viên của nhóm kỹ sư thiết kế chiếc máy tính điện tử đầu tiên của Mỹ, ENIAC)

Buồn cười chính là, ở thời điểm quốc gia nào đó thông báo danh sách nhân viên nghiên cứu khoa học, lại bỏ sót một vị này.

Hơn nữa còn bịa đặt những lời dối trá để che giấu chân tướng.

Chương 132 - Bắt Đầu...

Có điều bọn họ lại không biết, hệ nhị phân và biến hóa bát quái lý âm dương hào [1], lại giống nhau như đúc.

Mà trong hai môn châm pháp này, chín là dương, sáu là âm, Thiêu Sơn Hỏa có tác dụng nhiệt bổ, nên đi theo số cửu dương, Thấu Thiên Lương có tác dụng hàn tả, nên đi theo số lục âm.

Số khác biệt, sinh ra hiệu quả cũng hoàn toàn khác biệt.

Đây là điểm diệu dụng của châm thứ.

Trần Khánh chăm chú xem video, không bỏ sót bất cứ chi tiết nhỏ nhặt nào.

Dù hắn có thể trực tiếp thêm điểm để học tập, nhưng tự chủ học tập cũng có thể gia tăng thuộc tính, hai phương thức này không hề xung đột với nhau.

Vì không bỏ sót bất cứ cơ hội gia tăng điểm thuộc tính nào, có thể nói là Trần Khánh đã thi triển toàn bộ thủ đoạn của mình rồi.

Rất nhanh, hắn đã xem xong đoạn video hơn mười phút kia rồi.

Tuy Trần Khánh vẫn cảm thấy có chút chưa được tận hứng, nhưng đúng là xem xong video này, hắn đã được dẫn dắt rất lớn.

Cơ thể con người vốn phải đảm bảo âm dương cân bằng mới có thể duy trì trạng thái khỏe mạnh, một khi âm dương mất thăng bằng, cần tiến hành can thiệp từ bên ngoài, mà hai loại châm pháp Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương này, thủ đoạn được cổ nhân sáng tạo ra nhằm mục đích dẫn đường cho âm dương nhị khí.

Tuy không thể áp dụng hai môn châm pháp này cho tất cả các chứng bệnh, nhưng nắm giữ chúng trong tay, cũng đủ cam đoan Trần Khánh có thể hành y vấn chẩn thông thường.

Nếu hắn có thể nâng hai môn bổ tả châm pháp đỉnh cấp này lên tới cấp bậc hoàn mỹ, khẳng định hắn cũng có thể học quan châm hai mươi sáu thứ tới mãn cấp. Và một khi có thể làm được như vậy, gần như châm thứ của Trần Khánh cũng có thể xuất sư được rồi.

"Nhận thấy ký chủ chủ động học tập được kỹ năng, đang bắt đầu phân tích... Phân tích chấm dứt, ký chủ đã học được《 Châm Cứu Đại Toàn 》—— Thấu Thiên Lương, ký chủ có thể dùng y điểm tăng lên đẳng cấp kỹ năng."

Tăng lên!

Lập tức tăng lên!

Trần Khánh trực tiếp xa hoa mà điên cuồng thêm điểm cho Thấu Thiên Lương!

Ngay sau đó, thanh kỹ năng phía trên giao diện thuộc tính của hắn, đã có thêm một chuỗi tin tức.

【 Thấu Thiên Lương 100/1000(trung cấp) 】

...

【 Thấu Thiên Lương 1000/10000(cao cấp) 】

...

【 Châm thứ 4084/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

Sướng nha! !

Trần Khánh nhìn thấy Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương

cùng song song đạt tới cao cấp, hơn nữa điểm thuộc tính châm thứ cũng đột phá cửa ải lớn bốn ngàn, trong lòng hắn sướng không thể tả nổi.

Mấy ngày nay vất vả thật không uổng phí mà!

Nhìn thấy y điểm còn lại 9.7, Trần Khánh quyết đoán tiếp tục học tám quan châm, cộng thêm lũy kế lúc trước, coi như hắn đã học được hai mươi ba loại quan châm rồi, và chỉ kém ba loại là có thể viên mãn tốt nghiệp.

Đồng thời, sau quá trình điên cuồng học tập hồi nãy, hắn đã dùng hết 8.8 y điểm, điểm thuộc tính châm thứ cũng đạt đến con số 4964.

Một nửa rồi!

Trần Khánh có cảm giác khoảng cách hắn nâng cấp bậc châm thứ lên tới Đăng Phong Tạo Cực đã càng ngày càng gần!

Chờ mong thật!

"Mau, nâng người tiến vào đi!"

"Đặt đây, đặt đây này, mau cởi bỏ áo của anh ta ra!"

"Nước Hoắc Hương Chính Khí [2] đâu? Nhanh chóng xức lên đỉnh đầu trước."

“Nâng người dậy đi, nhanh lên!"

"..."

Trần Khánh đang ở trong văn phòng hưởng thụ niềm vui khi thuộc tính gia tăng, lại bỗng nhiên nghe được một chuỗi những tiếng ồn ào truyền đến từ bên ngoài.

Hắn lập tức đứng dậy chạy ra khỏi văn phòng, một lát sau đã

đi tới đại sảnh của Hán Y Đường.

Chỉ thấy ở trong đại sảnh, có một người đàn ông trung niên đã hôn mê bất tỉnh được hai người đàn ông khác giúp đỡ, trên đường còn được người ta cho uống một bình nhỏ nước Hoắc Hương Chính Khí, còn Tiếu Khải đang nửa quỳ trên mặt đất, nhanh chóng cầm ngân châm, đâm từng châm lên người bệnh nhân hôn mê nọ.

Tốc độ đi châm của gã cực nhanh, thủ pháp cũng vô cùng sắc bén, có chút hương vị phi châm.

Kỳ thực, kỹ xảo phi châm cũng không phức tạp, điểm khó luyện chính là lực ngón tay.

Ở thời điểm hiện tại, nếu Trần Khánh muốn học, có lẽ chỉ cần không tới một ngày, hắn đã học xong rồi, nhưng đương nhiên, muốn làm được như Tiếu Khải, khẳng định một ngày là không đủ.

Huyệt Bách Hội, huyệt Nhân Trung, huyệt Hợp Cốc, Thập Tuyên lấy máu.

Phương pháp trị liệu của Tiếu Khải rất tinh chuẩn, Trần Khánh nhìn một chút, cũng không phát hiện được bất cứ khuyết điểm nào.

Người bệnh này bị cảm nắng hôn mê, hoàn toàn khác với vị lão nhân mà Trần Khánh từng gặp ở quảng trường Tàng Long lúc trước.

Và chỉ đơn thuần áp dụng Thập Tuyên lấy máu, căn bản không thể giải quyết được vấn đề.

Huyệt Bách Hội và huyệt Nhân Trung nằm trên đốc mạch, đốc mạch nhập não, cho nên châm vào hai huyệt vị này có thể khai khiếu tỉnh não (nôm na là làm đầu óc tỉnh táo).

Huyệt Hợp Cốc là huyệt vị nằm trên đường kinh mạch Thủ

Dương Minh, có thể sơ tiết dương minh, cuối cùng Thập Tuyên lấy máu tản đi nhiệt độ cao, làm tỉnh táo thần chí. Hết thảy phải tiến hành theo chất lượng.

(Sơ tiết: “Sơ” có nghĩa là làm thưa ra, mở ra, thư giãn, thư thái, khai thông...; “tiết” có nghĩa là tiết ra, lọt ra, tiết lộ, trút bỏ...; “sơ tiết” nôm na là tìm cách cởi bỏ những sự ức chế, bế tắc để nhằm đạt được sự thư thái, bình thản về thể xác và tinh thần.

Dương minh: là tên của một loại bệnh, với cảm giác bên ngoài là dương khí quá thịnh, nhiệt tà đốt quá dữ.

Cho nên “sơ tiết dương minh” có nghĩa là giải tỏa dương khí, nhiệt tà bên trong cơ thể khiến người bệnh được thoải mái)

Trải qua một bộ châm thứ tả pháp, ở thời điểm người bệnh tỉnh táo trở lại, phản ứng shock nhiệt trong thân thể cũng từ từ biến mất.

Y như rằng, sau khi Thập Tuyên lấy máu qua đi, chờ thêm chừng ba, bốn phút, người đàn ông trung niên vốn đang hôn mê kia bắt đầu tỉnh táo trở lại: "Khát..."

Tiếu Khải hô: "Lấy nước đến, nước muối ấm."

Người đàn ông nọ vừa uống xong nước muối, sắc mặt lập tức dịu đi rất nhiều.

Chương 133 - Thời Tiết Cực Đoan!

Người nhà bọn họ lập tức liên tục nói lời cảm tạ Tiếu Khải, Tiếu Khải chỉ khoát tay, không nói thêm điều gì, sau khi phân phó bọn họ đi tính tiền, gã nhanh chóng xoay người chuẩn bị trở lại phòng mạch.

Đúng lúc này, gã lại nhìn thấy Trần Khánh vẫn đang đứng bên cạnh vây xem.

Nhưng khác là… gã không hề chế giễu Trần Khánh một câu nào, chỉ ưỡn ngực, tỏ vẻ đắc ý quay về phòng mạch của mình.

Thiêu Sơn Hỏa có gì đặc biệt hơn người? Gặp phải bệnh nhân bị cảm nắng, cậu có thể sử dụng được hay không?

Trần Khánh dở khóc dở cười nhìn dáng vẻ khoe khoang của Tiếu Khải.

Rõ ràng là anh chàng này hơn tuổi hắn, thế nhưng ở một vài thời điểm, loại thái độ mà gã biểu hiện ra bên ngoài lại cực kỳ ngây thơ.

Nhưng so sánh với loại hành vi lúc trước, có vẻ như loại thái độ này cũng không quá mức khiến người ta chán ghét nữa.

Trẻ nhỏ đã trưởng thành rồi nha!

Chỉ là thời gian dậy thì hơi dài một tí…

Trần Khánh chậm rãi bước ra bên ngoài đại sảnh, đi tới trước cửa Hán Y Đường.

Lúc này vừa qua 11 giờ trưa, nhưng nhiệt độ biểu hiện trên bảng dự báo thời tiết, đã đạt tới 37 độ.

Trần Khánh cảm nhận một chút nhiệt độ do mặt trời chiếu thẳng xuống dưới, cảm giác này nói cho hắn biết rằng, nhiệt độ bên ngoài tuyệt đối đã vượt qua 37 độ.

Hôm nay là ngày 24 tháng 6, tiết Hạ Chí vừa qua được ba ngày.

Đạo sĩ thối, ông tính toán thật là chuẩn nha!

Trần Khánh không nhịn được khẽ rủa thầm một câu.

May mắn hắn đã nói chuyện này cho ba hắn từ trước, Hán Y Đường cũng chuẩn bị đầy đủ dược liệu rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ứng phó được với loại thời tiết nắng nóng cực đoan này đột kích.

...

"Thời tiết quỷ quái này, thật là nóng muốn chết người mà!"

"Quần áo của tôi đã ướt lại khô tới bốn lần rồi, ai, sau khi hoàn tất công việc, trong tháng này, có nói gì tôi cũng không làm nữa."

"Nước đậu xanh đâu? Không phải đốc công đã nói sẽ mua nước đậu xanh đá tới cho chúng ta sao? Vì sao lâu như vậy còn chưa tới?"

"Ai, cẩn thận một chút, không thấy có người ở đây ư?"

"Ngượng ngùng, trên tay tôi ra nhiều mồ hôi quá, không đón được."

"Không tốt, lão Lưu té xỉu rồi..."

...

"U ~~~~ u ~~~~ "

"Chiếc xe đằng trước xin cho đi! Chiếc xe đằng trước xin cho đi!"

"Là xe cứu hỏa, mau nhường đường!"

"Chuyện gì vậy..."

"Khẳng định lại là ở nơi nào đó sinh ra hỏa hoạn rồi. Móa nó nhiệt độ hôm nay sắp tới 40 rồi, không hoả hoạn mới có quỷ."

"Chỉ trong vài ngày, thế mà đây là lần thứ ba tôi đụng tới xe cứu hỏa rồi!"

...

"Xin kính chào quý vị và các bạn, những người đang ngồi trước máy thu hình, đây là chuyên mục tuyến đầu của đài phát thanh và truyền hình nhân dân Giang Hạ, tôi là biên tập viên Đồng Y."

"Những ngày gần đây, nhiệt độ cực nóng liên tục thổi quét khắp vùng Cửu Châu, trong đó mấy khu nghiêm trọng nhất lần lượt là Ký Châu, Thanh Châu, Dự Châu, Duyện Châu, Từ Châu, Dương Châu, cùng với Kinh Châu."

"Ở vào phủ Giang Hạ của Dương Châu, nhiệt độ cao nhất trước mắt đã đạt tới 39 độ, có khả năng nhiệt độ ánh sáng chiếu trực tiếp xuống mặt đất đã xấp xỉ 50 độ, Đồng Y ở đây để nhắc nhở những người dân thành thị, nhất định phải chú ý tới thanh nhiệt tránh nắng, cố gắng hết mức đừng làm việc thời gian quá lâu dưới nhiệt độ cực nóng, tránh bị cảm nắng ngất đi."

"Ở trong nhà, quý vị cũng nên chuẩn bị sẵn nước Hoắc Hương

Chính Khí, nếu cảm thấy trạng thái thân thể không khoẻ quá rõ ràng, nhất định phải đi bệnh viện tiến hành kiểm tra trị liệu..."

...

"Bác sĩ Hạ, tình huống người bệnh không quá đúng."

"Làm sao vậy?"

"Tuy trạng thái của người này rất giống cảm nắng, nhưng lại nghiêm trọng hơn cảm nắng rất nhiều. Hiện giờ anh ta đã tỉnh, nhưng mắt không nhìn thấy gì, tai cũng nghe không rõ, hệt như một người câm điếc."

“Cô nói cái gì! ? Không thể nào, dù bệnh nhân mắc cảm nắng mức độ nặng, cũng không thể xuất hiện loại bệnh trạng này được."

"Bác sĩ Hạ, thật mà. Tôi đã làm thử nghiệm rồi, anh ta thực sự đã rơi vào loại tình huống đó rồi, hơn nữa..."

"Có gì mau nói đi!"

“Anh ta còn có chút nói năng lộn xộn, tạm thời tôi cũng không xác định được rốt cuộc là anh ta có xuất hiện vấn đề trên phương diện tinh thần hay không."

"... Những người bệnh bị cảm nắng khác thì sao?"

"Tạm thời chỉ có một mình anh ta mắc phải loại bệnh trạng này thôi, nhưng thời tiết ngoài trời nóng như vậy, không thể loại trừ tiếp sau sẽ có người mắc cùng loại bệnh trạng như anh ta đến bệnh viện chúng ta."

"Đi, theo tôi đến phòng bệnh nhìn xem."

...

"Xin thông báo, hôm nay là ngày quà tặng thăng cấp hội viên

của Huệ Dân Đại Dược Đường! ! Mua đủ 58 đồng, được tặng 20 quả trứng gà! Mua đủ 116 đồng, tặng 40 quả trứng gà! Mua đủ 232, tặng hai hộp nước Hoắc Hương Chính Khí!"

"Hoạt động này sẽ kéo dài liên tục trong vòng ba ngày, các vị hội viên có thể dùng điểm tích luỹ đổi thành chiết khấu, nếu không phải khách hàng hội viên, mời lập tức đi tới đăng ký hội viên ngay tại hiện trường, cũng có thể nhận được phúc lợi đãi ngộ tương ứng."

"Ngày mùa hè nắng chói chang, ở nhà nên chuẩn bị nhiều thuốc men một chút nhằm dự phòng các loại tật bệnh phát sinh, mau tới mua đi!"

Lúc này, phía trên Huệ Dân Đại Dược Đường nằm tại con phố đối diện Hán Y Đường, đã được trang hoàng cực kỳ xa hoa, thậm chí người ta còn căng mấy dải băng rôn ngay ngoài cửa.

Một cái đèn LED đổi màu được đặt phía trên nóc nhà, cũng đang không ngừng chạy những đoạn quảng cáo.

Nhưng bởi vì thời tiết quá nóng, cho nên chẳng có mấy người đến đây mua thuốc.

Ngẫu nhiên có hai người đến, cũng chỉ hỏi nơi này có nước Hoắc Hương Chính Khí hay không, và đương nhiên, bọn họ đều bị nhân viên cửa hàng dùng lý do nguồn cung cấp khá khan hiếm, phải là hội viên mới có thể mua được, để trả lời bọn họ.

Có vài người tỏ ra khá tức giận về loại lý do này, lập tức quay đầu bước đi, nhưng có vài người lại thành thành thật thật, qua đăng ký làm hội viên, sau đó mới mua được thuốc.

Loại tình trạng này đã diễn ra suốt mấy ngày hôm nay rồi, bởi vì khắp các nơi trên cả nước đều bạo phát nhiệt độ cực nóng.

Không ít người không cho là đúng, và sau khi ra ngoài phơi

nắng, lập tức đã xuất hiện vấn đề.

Kết quả là, thuốc giải nhiệt trực tiếp trở thành thứ sản phẩm hút hàng.

Chương 134 - Bị Cảm Nắng, Cũng Có Thể Châm Kim?

Bệnh viện, phòng khám… gần như tất cả đều bị mọi người đặt bao hết.

Ngay cả Hán Y Đường cũng không may mắn thoát khỏi, nhất là hai ngày gần đây, lượng bệnh nhân đến mấy phòng khám bệnh, đều gấp mấy lần lúc trước.

"Bên này bên này, bác sĩ này chữa trị rất nhanh!"

"Sao lại có nhiều người xếp hàng như vậy?"

"Nhiều lời vô nghĩa, bởi vì bác sĩ này chỉ châm hai châm đã ổn rồi, đương nhiên sẽ nhiều người xếp hàng!"

" Bị cảm nắng, cũng có thể châm kim?"

"Anh hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Dù sao tôi cũng được bác sĩ này chữa khỏi rồi. Đừng nhìn người ta trẻ mà lầm, y thuật của cậu ấy còn ngưu hơn mấy lão trung y khác cơ!"

"Thiệt hay giả?"

"Thử xem chẳng phải sẽ biết rồi sao?"

"..."

Tại phòng khám bệnh số bốn.

Lúc này, Trần Khánh đã không còn nơi có thể ngồi xuống được nữa.

Bởi vì tất cả những người đi khám bệnh ở phòng khám của hắn đều chen cả vào trong phòng, nếu không phải Hán Y Đường có mở điều hòa, chỉ sợ bệnh tình của những người đang có bệnh nắng nóng trong mình như họ, sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Cũng may bệnh trạng của phần lớn những người này đều chỉ là cảm nắng nhẹ, và với Trần Khánh, loại tình huống này chỉ cần một chiêu Thấu Thiên Lương là có thể xử lý xong rồi.

Đương nhiên nếu đụng tới người bệnh bản thân còn mang theo một hoặc vài loại bệnh tật khác, Trần Khánh cũng không dễ dàng bỏ qua.

"Tê ~~ mát mẻ thật! Đây là cái gì vậy?" Một người đàn ông trung niên có làn da ngăm đen, mặc trang phục công nhân xây dựng, kỳ quái hỏi.

"Có gì đâu, chỉ là một loại thủ pháp châm thứ mà thôi, cảm giác của chú thế nào?" Trần Khánh hỏi.

"Thoải mái hơn rồi. Tôi đã không còn khó chịu như vừa nãy nữa." Người đàn ông nói.

"Ừm, vậy là được rồi, chú ngồi đây nhé, hơi chút nghỉ ngơi hãy đi. Người tiếp theo." Trần Khánh nói.

Ngoài cửa, một người đàn ông dẫn theo bạn của mình lập tức chen vào: "Bác sĩ Trần, đây là đồng nghiệp của tôi, sáng nay anh ấy cảm giác bản thân bị chút cảm nắng, nên tôi dẫn anh ấy tới nhìn xem."

Trần Khánh nhận ra người đàn ông này, ngày hôm qua anh ấy cũng bị cảm nắng, đã chạy tới đây xem bệnh.

Nhìn thấy đối phương dẫn theo đồng nghiệp của mình cùng tới, Trần Khánh lập tức mỉm cười, gần đây chuyện người cũ kéo theo người mới đến thật không ít mà.

Xem ra châm thứ trị liệu rất tốt, hơn nữa người bệnh còn cảm nhận được điểm này sâu sắc hơn cả hắn, và trong lúc vô tình, bọn họ đã bắt đầu quảng cáo thay hắn rồi.

"Mời ngồi, trên người anh còn loại bệnh tật nào khác hay không?" Trần Khánh nhìn về phía người bạn của đối phương, lập tức hỏi.

Điền Dũng Tuyền lắc đầu: "Không có, tôi chỉ bị một chút trạng thái Á kiện khang thôi."

Trạng thái Á kiện khang sao?

Đầu năm nay ai mà không bị một chút trạng thái Á kiện khang chứ? Ở thời điểm công ty kiểm tra sức khoẻ tập thể, các bác sĩ của bệnh viện đều nói với bọn họ rằng loại tình huống này vốn không vấn đề gì, nó không phải bệnh.

(Trạng thái Á kiện khang: là từ dùng để chỉ trạng thái thứ ba, nghĩa là trạng thái chức năng sinh lý thấp, nằm giữa khỏe mạnh và bệnh tật, là căn bệnh của thời hiện đại)

"Anh dưa tay ra đi." Sau khi Trần Khánh đặt tay lên cổ tay người bệnh nọ, hắn liền giải thích: "Giữa những biểu hiện của trạng thái Á kiện khang, cũng có khác biệt, không phải tất cả trạng thái Á kiện khang đều không có vấn đề gì. Có khả năng là anh không biết, sở dĩ có khái niệm trạng thái Á kiện khang này, đơn giản là vì xu hướng chính của giới y học hiện nay không trị hết loại trạng thái bị vây giữa tật bệnh và khỏe mạnh. Cho nên bọn họ mới dùng cái tên này để thay thế cho trạng thái sinh bệnh ấy."

Tây y chia trạng thái của con người ra làm hai loại, một loại là khỏe mạnh, còn một loại là có bệnh.

Còn nguyên tắc có bệnh là gì?

Đó là khi các thiết bị kiểm tra ra các hạng số liệu của thân thể

ngươi không phù hợp với quy tắc thông thường, hoặc là ở trong thân thể có thêm một thứ gì đó… Thuật ngữ y học gọi nó là biến đổi khí chất do bệnh, đương nhiên nó cũng có nghĩa là ngươi có bệnh rồi.

Mà chỉ cần các hạng số liệu phù hợp với yêu cầu, lại không xuất hiện tình huống biến đổi khí chất do bệnh, như vậy ngươi chính là một người khỏe mạnh.

Tuy bọn họ có bỏ thêm một loại lý luận là trạng thái Á kiện khang, nhưng trên thực tế, ngoại trừ trang bị thêm một cái tên bệnh, bọn họ cũng không đưa ra được bất cứ phương án trị liệu gì.

Nhưng trong hệ thống tri thức trung y, từ đầu đến cuối lại chia tình huống trong cơ thể con người ra làm ba loại trạng thái.

Loại thứ nhất là khỏe mạnh. Khi âm dương trong cơ thể vẫn được duy trì ở trạng thái cân bằng, ngũ tạng lục phủ đều tự quản lý được phần mà mình phụ trách, thân thể không xuất hiện bất cứ phản ứng không khoẻ nào, có thể ăn có thể ngủ, cơ thể năng động, nghĩa là khỏe mạnh.

Loại thứ hai là có bệnh trạng, ngay khi ngươi cảm thấy không thoải mái, không cần biết không thoải mái như thế nào, ví dụ như mắt hoa, ăn cơm không vô, đang ngủ thì giật mình tỉnh giấc… vân vân. Đằng sau những triệu chứng này, không quan tâm là nhỏ nhặt hay nghiêm trọng, chúng đều đang nhắc nhở ngươi, trạng thái âm dương cân bằng trong thân thể đã bị đánh vỡ.

Loại thứ ba mới là sinh bệnh, đây là bệnh trạng không được xử lý đúng lúc, khiến cho bệnh trạng trong thân thể chuyển từ hư chuyển thực.

Ví dụ như mạch máu tắc nghẽn, kết sỏi, khối u... vân vân.

Trạng thái phản ứng của thân thể, là dữ liệu càng thêm trực

tiếp, càng thêm chuẩn xác hơn bất cứ loại dụng cụ trị số nào.

Cho nên, chỉ cần nhớ thật kỹ định nghĩa khỏe mạnh trong trung y, và ở thời điểm bản thân có bệnh trạng, phải can thiệp đúng lúc, như vậy thân thể sẽ vĩnh viễn không đạt tới loại trạng thái thứ ba.

Đó là tình huống “bệnh trì vị bệnh” [1] mà trung y không thể chữa trị được!

"Ách, bác sĩ, nhưng trường hợp của tôi chỉ là trạng thái Á kiện khang..." Điền Dũng Tuyền vừa định hỏi, lại nhìn thấy Trần Khánh đang bắt mạch cho mình đồng thời, hai mắt hắn thoáng khép hờ lại.

Đây là đang nghe cái gì vậy? Chẳng lẽ nghe mạch tượng của tôi sao?

Không!

Là nghe ngũ tạng của anh nói đó!

Lúc này, Trần Khánh đã đắm chìm bên trong quá trình trao đổi với ngũ tạng của Điền Dũng Tuyền.

Chương 135 - Can Nhắc Nhở Thì Đau Sườn, Đảm Nhắc Nhở Thì Miệng Đắng!

"Nóng muốn chết, thận thủy, đừng giả chết nữa, mau giảm nhiệt xuống cho ta. Vì sao động một chút, ngươi liền lao lực như vậy? Ta là lão đại hay ngươi là lão đại?"

"..."

"Tâm hoả, ta cũng nóng mà, ngươi cũng giảm nhiệt xuống cho ta đi!"

"Ngươi chờ thêm một chút nữa cũng được, dù sao ngươi cũng có vấn đề từ trước rồi, chịu thêm một chút tổn thương như vậy cũng chẳng sao. Còn ta, nếu ra bị nướng chín rồi, tất cả mọi người đừng hòng sống nữa."

"Ngươi đang uy hiếp hả?"

"Hiểu như vậy cũng được."

"Được rồi, ngươi uy hiếp thành công. Vậy chờ đến lúc ngươi thư thái rồi, đừng có quên ta."

"Yên tâm, đi theo ta kiểu gì cũng có thịt ăn, ta sẽ không bạc đãi bất cứ một đứa nào trong đám các ngươi đâu."

"Ha hả."

"Thận thủy ngươi cười cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi cười hai tiếng, thì ta nghe không hiểu ngươi đang định trào phúng ta.

Mau trả lời, ta là lão đại hay ngươi là lão đại?"

"Có một loại người, dù bị người phản bội, nước mắt cũng chẳng buồn rơi, bởi vì kiểu gì cũng có một ngày, người phản bội hắn, sẽ phải rời khỏi cõi đời này trước hắn một bước."

"Đe dọa, tuyệt đối là đe dọa. Hắn đang đe dọa ta đây mà! ! Các ngươi có nghe thấy hay không! ?"

Ba tạng khác đều lui ở một bên xem diễn, căn bản không hề lên tiếng.

Lại nói, trong ngũ tạng, cũng cũng chỉ có thận thủy là đủ khả năng liều mạng cùng tâm hoả.

Hai vị thần tiên này đánh nhau, ai dám khuyên can?

"Yêu, đang đóng phim hả!"

Ngay tại thời điểm không khí đang giằng co căng thẳng, đột nhiên Trần Khánh xuất hiện.

Hắn thật không ngờ mình chỉ bắt mạch một cái, lại nghe được ngũ tạng đang cãi nhau.

Nhưng mà chúng nó cãi nhau chẳng để lộ ra quá nhiều tin tức. Cho nên Trần Khánh chẳng chờ đợi thêm nữa, trực tiếp mở miệng dự định hỏi năm đứa này.

"Ai đang nói chuyện đó?" Tâm hoả thoáng giật mình, nó lập tức đặt câu hỏi có vẻ khá cảnh giác.

"Ta là bác sĩ, đến để giải quyết vấn đề, không cần khẩn trương." Trần Khánh nói.

Nói thực, mỗi lần đổi một người bệnh, hắn đều phải lặp đi lặp lại một đoạn lời dạo đầu y như vậy, trong lòng cảm thấy có chút ngốc ngếch, nhưng lại không thể không làm chuyện này, bởi vì đối

với ngũ tạng của mỗi một người bệnh, hắn vốn là kẻ xa lạ.

Nhưng tình huống này cứ kéo dài kiểu này, bỗng nhiên hắn có chút cảm giác bản thân mình giống hệt đội Hỏa Tiễn trong phim Bảo Bối Thần Kỳ.

Ách... Nói đến đội Hỏa Tiễn, nếu không hắn cũng tự thiết kế một cái... Stop, lão tử mới không có trung nhị như vậy!

(Đoạn slogan nổi tiếng của đội Hỏa Tiễn trong phim Pokémon: Nếu các người thành tâm muốn biết,thì chúng tôi sẵn lòng trả lời. Để đề phòng thế giới bị phá hoại, để bảo vệ nền hòa bình thế giới. Chúng tôi đại diện cho những nhân vật phản diện, đầy khả ái và ngây ngất lòng người. Musha – Kochiro Chúng tôi là Đội hỏa tiễn, Bảo vệ dải ngân hà, Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng tôi. Chuyện là thế đấy – Meo~")

"Giải quyết vấn đề? Là vấn đề gì?" Tâm hoả hỏi.

"Đương nhiên là vấn đề sinh bệnh rồi, không phải ngươi cảm thấy rất nóng sao? Ta có thể giúp ngươi giảm nhiệt độ đến trạng thái bình thường." Trần Khánh nói.

"Vậy ư? Vậy ngươi mau giảm liền đi, ta không chịu nổi rồi." Tâm hoả nói.

"Có thể, nhưng trước khi giảm nhiệt, ta muốn hiểu rõ xem các ngươi có còn vấn đề nào khác hay không, như vậy ta cũng có thể giải quyết cùng một lúc luôn. Được rồi, ngươi cảm thấy thế nào?" Trần Khánh nói.

"Vậy tốt quá, ngươi muốn biết cái gì?" Tâm hoả hỏi.

"Ta phát hiện, hình như công năng vận hành biến hóa của tỳ thổ có chút vấn đề, nhưng căn nguyên lại không nằm ở nó, hình như là can mộc gây nên, có phải hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Can mộc, xuất hiện mau!" Tâm hoả hô.

"Ách... Là ta, nhưng hãy nghe ta giải thích. Ta cũng không phải cố ý, tỳ thổ cũng biết, là hắn tức giận, ảnh hưởng tới ta, khiến cho khí ở bên ta vẫn một mực uất trệ không ra được, sau đó mới chen tới dạ dày rồi. Thật sự, chuyện này không phải nguyên nhân do ta đâu, ta cũng là người bị hại đó." Can mộc cực lực giải thích.

Trần Khánh gật gật đầu rồi cười nói: "Ta biết vấn đề không nằm ở ngươi rồi, chỉ muốn xác nhận lại một chút thôi. Mặt khác, ngươi cảm thấy sau khi khí của mình uất trệ, có phải đảm cũng bị ảnh hưởng tới hay không."

Can và đảm có mối quan hệ biểu lý, can có vấn đề, khả năng cao là đảm cũng bị ảnh hưởng.

Can mộc nói: "Ừm, hai huynh đệ chúng ta đều không thoải mái. Lúc trước, chúng ta còn cùng nhau nhắc nhở hắn, khiến cho hắn bớt nóng giận đi một chút, nhưng hắn không chịu thay đổi."

Trần Khánh dở khóc dở cười, không phải hắn chịu không thay đổi, mà hắn căn bản không có biết loại phương thức này nhắc nhở của các ngươi.

Can mộc nhắc nhở, chính là khiến cho bộ thân thể này đau vùng hạ vị và miệng đắng.

Đau vùng hạ vị cũng chính là đau buốt ở hai bên be sườn, có người đau một bên, cũng có người đau cả hai bên.

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Ngũ Tà Thiên đã nói: "Tà ở can, lại đau buốt ở hai sườn."

Tà ở người mắc bệnh khí phân, đều lấy căng tức đau buốt là chủ, nhưng nó lại không có định, khi nhẹ khi nặng. Hơn nữa, cảm xúc biến hóa cũng ảnh hưởng tới độ nặng nhẹ của bệnh trạng.

Tà ở người mắc bệnh huyết phân, hoặc người bị nhiều vị trí ngoại thương cục bộ, hoặc người bệnh tật lâu dài không trị dứt điểm, đều lấy đau đớn là chủ, và loại đau đớn này sẽ cố định không di chuyển.

Về phần miệng đắng, chính là đảm nhắc nhở.

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Kinh Mạch Thiên có viết: "Đảm, hay đường kinh mạch Túc Thiểu Dương (hay gọi tắt là đảm kinh), một khi bệnh động, tức thì miệng đắng, hay thở vắn than dài, trung tâm là đau vùng hạ vị, không thể trở mình."

Trần Khánh muốn làm rõ nguồn gốc căn bệnh, liền cắt ngang quá trình trao đổi cùng ngũ tạng, sau đó nhìn về phía Điền Dũng Tuyền, mở miệng cười nhạt nói: "May mắn, ngoại trừ bị cảm nắng, anh chỉ có duy nhất một căn bệnh là can khí uất trệ mà thôi. Không đáng ngại, tôi sẽ chữa trị cả hai cho anh."

Can khí uất trệ?

Đó là loại bệnh gì?

Điền Dũng Tuyền không quá hiểu!

Đây là lần đầu tiên gã đi khám bác sĩ trung y, nếu không phải đồng nghiệp cứ cương quyết lôi kéo tới đây, gã cũng tính toán trực tiếp đến phòng khám tiêm một mũi cho rồi.

"Cái này cũng không hiểu sao? Nghĩa là tại gan của anh có khí tích tụ, không ra ngoài được đó." Đồng nghiệp Từ Thần Tinh của Điền Dũng Tuyền lập tức lên tiếng giải thích.

Chương 136 - Chẳng Lẽ Gã Còn Có Thể Nghi Ngờ Bác Sĩ?

Trần Khánh nghe vậy cũng bị đối phương chọc cười: "Đúng, có thể hiểu như vậy cũng được."

Điền Dũng Tuyền kỳ quái nói: "Bệnh này có biểu hiện như thế nào?"

Trần Khánh nói: "Là hai sườn đau âm ỉ, miệng khô, miệng đắng, không có cảm giác thèm ăn, rối loạn tiêu hóa, khi tức giận, mệt nhọc, bệnh trạng tăng thêm."

Moá nó! !

Vừa rồi Điền Dũng Tuyền còn cực kỳ bình tĩnh, nhưng chờ đến khi Trần Khánh nói xong những triệu chứng của bệnh trạng, gã lập tức có cảm giác không biết có phải đối phương đang nói về mình hay không.

Bởi vì suốt mấy tháng qua, cứ cách vài ngày, hai bên sườn của gã sẽ có một chút đau buốt, đôi khi rất nhẹ nhưng đôi khi rất nặng, đôi khi đau buốt một hồi, đôi khi lại đau buốt tới hai, ba phút.

Miệng khô, miệng đắng, không có cảm giác thèm ăn, rối loạn tiêu hóa, tất cả những loại triệu chứng này, gã đều có!

Nhất là sau khi nổi giận, những loại bệnh trạng ấy lập tức trở nên đặc biệt mãnh liệt.

"Ai, không phải ngày hôm qua anh còn nói miệng mình đắng, ăn không ra cái vị gì sao? Còn không muốn ăn cơm nữa chứ?" Từ

Thần Tinh cũng trở nên kích động.

Gã có cảm giác Trần Khánh nói quá đúng!

Điền Dũng Tuyền đã mắc loại bệnh này rồi.

Tuyệt đối chính xác luôn!

"Tôi đã nói rồi mà, đi bệnh viện kiểm tra cũng vô dụng, chi cả ngàn đồng cho một lần phí kiểm tra sức khoẻ, nhưng chẳng kiểm tra được điều gì. Anh xem, thử đi đến nơi này chữa trị xem, có phải đến đúng nơi rồi hay không?" Từ Thần Tinh lập tức lên tiếng y như muốn tranh công, biểu hiện đắc ý vô cùng.

Dáng vẻ kia giống như chính gã là người đã nhìn ra bệnh trạng của Điền Dũng Tuyền vậy.

Lúc này, Điền Dũng Tuyền cũng rất vui vẻ, vốn dĩ gã mắc bệnh nhưng tới bệnh viện lại chẳng chữa trị được gì, gã cũng định mặc kệ nó rồi, cứ chờ đến lúc nào thân thể khỏe lại, bệnh tật sẽ biến mất thôi.

Tuy gã cũng biết đây là lừa mình dối người, nếu cứ kéo dài tình trạng này, sẽ khiến bệnh của mình càng thêm nghiêm trọng, nhưng gã có thể làm sao bây giờ?

Bác sĩ cũng nói không việc gì rồi mà!

Chẳng lẽ gã còn có thể nghi ngờ bác sĩ?

Hiện tại đã gặp được vị bác sĩ có thể nhìn ra bệnh trong người gã, hơn nữa tất cả các triệu chứng bệnh mà người ta nói đều đúng rồi, trong lòng Điền Dũng Tuyền cũng không khỏi nhẹ nhõm đi!

"Bác sĩ, bệnh của tôi có thể chữa khỏi được không?" Điền Dũng Tuyền hỏi.

"Bệnh này không phức tạp, lập tức có thể thấy hiệu quả rồi,

nhưng anh muốn hoàn toàn bình phục, nghĩa là phải chữa khỏi cho cả can đảm và tỳ vị của anh, có khả năng phải cần thêm một chút thời gian. Được rồi, anh đến đây, tôi hạ nhiệt giúp anh, cho anh bớt khó chịu." Trần Khánh cầm châm, rồi ra hiệu cho Điền Dũng Tuyền cởi áo.

Điền Dũng Tuyền không nói hai lời, lập tức nghe theo.

Trần Khánh lại thành thạo dùng châm pháp Thấu Thiên Lương, châm xuống huyệt Hợp Cốc, huyệt Nội Quan, huyệt Khúc Trạch, huyệt Trung Quản, huyệt Công Tôn.

(Huyệt Khúc Trạch; nằm tại chỗ lõm phía trong của khuỷu tay, nằm trên đường nếp gấp khuỷu tay và ở bờ trong gân cơ hai đầu cánh tay, tác dụng phạm vi tại chỗ: sưng đau khuỷu tay.

Huyệt Công Tôn: Vị trí: Huyệt nằm ở dưới 2 gan bàn chân, chỗ phần lõm sâu nhất, nơi tiếp nối giữa xương nối cổ chân và xương ngón chân cái., điều trị nôn, đau bụng kéo dài, đau dạ dày, rối loạn thần kinh, viêm ruột, v.v vì huyệt có tính ích tỳ vị, hòa mạch xung, lý khí cơ và điều huyết hải.)

Vài phút sau, đợi đến lúc trên người Điền Dũng Tuyền toát một chút mồ hôi, trên gương mặt thoáng hiện vẻ ửng hồng, màu da cũng dần dần khôi phục trở lại bình thường.

"Thư thái không?" Từ Thần Tinh ở một bên hỏi.

Điền Dũng Tuyền gật gật đầu: "Đầu không váng, không nặng như hồi nãy nữa, cũng không buồn nôn."

"Tôi đã nói rồi mà, trước khi đến đây anh còn không tin." Từ Thần Tinh đắc ý nói.

Trần Khánh đúng lúc cắt ngang đoạn tán gẫu của hai người bọn họ "Được rồi, anh qua bên này uống miếng nước, trước và sau khi bị cảm nắng đều khiến cơ thể mất đi lượng lớn mồ hôi. Mồ hôi

cũng sẽ làm tân dịch trên người chúng ta tiêu hao quá lớn, cho nên, mùa hè năm nay, các anh nhớ phải chú ý bổ sung nước nhiều hơn bình thường."

"Kế tiếp, tôi sẽ chữa bệnh trạng can khí uất trệ cho anh, anh xắn ống quần lên đi..."

Huyệt Hành Gian, huyệt Thái Trùng, Túc Tam Lý, Tam Âm Giao!

(Huyệt Hành Gian là huyệt đạo thứ 2 của Kinh Can. Huyệt nằm ở khoảng cách giữa ngón chân trỏ hợp với ngón chân cái nên có tên là Hành Gian. Khi ép ngón chân cái vào sát ngón chân trỏ, huyệt nằm ngay ở phần trên đầu của kẽ giữa hai ngón chân. Huyệt đạo nằm hướng về phía mua bàn chân. Tác dụng: trị cao huyết áp, mất ngủ, rối loạn kinh nguyệt, động kinh, đái dầm, sưng đỏ mắt, đau hai bên be sườn...

Huyệt Thái Trùng: nằm ở mu bàn chân, giữa xương bàn chân thứ 1 và thứ 2, ở chỗ lõm trước chỗ nối xương bàn chân, chạm vào động mạch khoeo, tác dụng: trúng gió, chóng mặt, kinh nguyệt không điều, đau bụng kinh, bệnh vàng da, đau vùng hạ vị, bệnh bí đái v.v)

Trong bốn huyệt vị này, gần như Túc Tam Lý và Tam Âm Giao là hai huyệt vị trên người thường được dùng tới nhất.

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì huyệt Khúc Trì, Túc Tam Lý, Tam Âm Giao, chính là "Huyệt Hoàng Kim" tren cơ thể con người.

Từ xưa đến nay, huyệt Khúc Trì và Túc Tam Lý vẫn được gọi là huyệt Trường Sinh.

Tam Âm Giao là huyệt vị giao thoa giữa ba nhánh kinh mạch, bởi vậy chỉ một huyệt vị này nhưng lại có thể ảnh hưởng tới cả ba

tạng là can tỳ thận.

Ba huyệt vị này cũng được gọi là phù chính đại huyệt!

(Phù chính là trợ giúp chính đạo, hỗ trợ đường lối đúng đắn)

Lý luận hạch tâm của trung y đó là phù chính khư tà, vực chính khí lên, tự nhiên tà sẽ không xâm lấn được.

Thường thường khi dùng ngải cứu cứu vào ba huyệt vị này, có thể bảo vệ khá tốt cho tỳ vị của chính mình. Tỳ vị là gốc rễ hậu thiên, là căn nguyên của khí huyết, bảo vệ tốt nó, chẳng khác nào đã chặt chẽ điều khiển được công năng hấp thu của thân thể mình.

Hấp thu tốt, dinh dưỡng luôn đảm bảo sung túc để sử dụng, ngũ tạng cũng có thể tự bồi dưỡng mà khỏi bệnh.

Nhưng muốn làm được như vậy vẫn phải dựa trên điều kiện tiên quyết.

Đó là dưới tình huống bản thân có khí trệ, không thể tùy tiện cứu ba huyệt vị này, một khi cứu thời gian quá dài, ngược lại sẽ sinh ra thương tổn bên trong.

Cho nên, dưới tình huống không hiểu y lý, tuyệt đối đừng tùy tùy tiện tiện chọc ngoáy lên thân thể mình, nếu không đến lúc xảy ra chuyện, lại không hiểu vì sao.

Chương 137 - Bệnh Say Nắng!

Trần Khánh châm xong một hàng bốn huyệt vị nọ, đợi cho đến lúc Đắc Khí, mới bắt đầu thi triển châm pháp Thấu Thiên Lương.

Không đến ba, bốn phút sau, Điền Dũng Tuyền đã cảm thấy thân thể quay trở lại trạng thái mát mẻ bình thường rồi.

Đồng thời, gã cũng có cảm giác, tựa như phần uất nghẹn trực ngực mình đang dần dần giảm bớt.

Hít thở cũng không còn buồn bực, nặng nề nữa!

Tích tích tích ~~~

Trần Khánh đang trị liệu, đột nhiên chiếc di động trong túi hắn lại vang lên.

Cũng may hắn đã hoàn tất một bước hạ châm làm mát rồi, còn lại chỉ cần chờ đợi Khí Chí là rút châm thôi.

"Được rồi, anh ngồi đây một chút, tôi nghe điện thoại." Trần Khánh dặn dò Điền Dũng Tuyền xong, mới cầm lấy di động quan sát, rồi chợt phát hiện là anh chàng Lý Lỗi kia gọi tới.

Kỳ quái.

Anh ta gọi điện thoại cho hắn để làm gì?

"Uy..."

...

"Hô ~ đúng là mấy ngày nay mệt thật, thời điểm nắng nóng

năm ngoái, cũng không gặp nhiều người bị cảm nắng như vậy nha."

Trong văn phòng bác sĩ, Vương Xuân Lam vừa dành ra một chút thời gian để uống chén trà.

Tới giữa trưa hôm nay, hắn vẫn chưa dừng lại nghỉ ngơi, bởi vì người bệnh quá nhiều, cứ một người nối tiếp một người, đừng nói tới chuyện uống trà, ngay cả cơ hội ngồi xuống cũng không có.

"Đúng vậy, nhưng năm rồi đâu có nóng như năm nay. Mà nói cho cùng, tôi cứ có cảm giác thời tiết mùa hè năm nay vô cùng quái lạ." Sở Diêu Quyền nói.

Vương Xuân Lam gật gật đầu: “Là có chút quái lạ thật. Hồi sáng nay, khi tôi xem tin tức, có nghe nói bên trong mấy bệnh viện của Giang Hạ chúng ta còn xuất hiện những ca bệnh bị cảm nắng dẫn tới tử vong nữa. Tiết Hạ Chí vừa qua khỏi, thật sự không dám tưởng tượng những ngày kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì."

Sở Diêu Quyền cau mày: "Tôi cũng có xem, nhưng lại chú ý tới một từ ngữ mới, gọi là bệnh say nắng (nguyên văn bệnh nhiệt xạ). Tây y thật là biết cách chọn tên bệnh nha, đưa ra một thứ đồ chơi mới như vậy, khiến cho người u mê đầy đầu."

Vương Xuân Lam cười nói: "Kỳ thật chính là sốt cao, cảm nắng. Nhưng bọn họ vốn không hiểu bệnh nắng nóng có bao nhiêu loại bệnh trạng khác nhau, cho nên cũng chỉ có thể đặt cho nó một cái tên mới đưa lên vậy thôi. Ai, tôi xem phòng mạch số bốn có nhiều người xếp hàng như vậy, có phải Trần Khánh đang tọa chẩn hay không?"

Vừa nhắc tới Trần Khánh, Sở Diêu Quyền lập tức cảm khái không thôi: "Anh cũng biết ư? Nhóc con này thực sự có thủ đoạn nha. Tôi vốn cho rằng cậu ấy chỉ biết có Thiêu Sơn Hỏa, ai nhờ còn biết cả Thấu Thiên Lương. Những người bệnh bị cảm nắng này

vừa tới đây, bước vào trong phòng khám, gần như lập tức có thể được cậu ấy dùng châm thứ chữa khỏi rồi, không đến mười phút công phu, đã có thể khôi phục như lúc ban đầu mà rời khỏi Hán Y Đường chúng ta."

"Ngay từ đầu, phòng mạch số bốn chúng tôi còn không có nhiều người như vậy, nhưng cũng không biết là ai tuyên truyền, bắt đầu từ buổi chiều ngày hôm qua, lập tức có thiệt nhiều người bệnh bị cảm nắng, đều nhất quyết phải tìm Trần Khánh châm kim cho bọn họ, khiến cho thời gian tọa chẩn ban đầu của tôi và lão Phùng ít đi, hai ngày này toàn bộ để dành cho cậu ấy."

Trải qua mấy ngày nay một mực quan sát, xem như Sở Diêu Quyền đã chân chính lĩnh giáo được điểm lợi hại của Trần Khánh rồi.

Kỳ thật trị liệu cảm nắng không phải thứ gì đặc biệt lợi hại, mấu chốt là Trần Khánh chữa cực kỳ nhanh!

Về điểm này, ngay cả Phùng Chính Nguyên cũng không so được với hắn!

Nếu bảo bọn họ đến chữa trị, muốn loại trừ tất cả bệnh trạng cho người bệnh, kiểu gì cũng phải kéo dài mất hai ngày.

Dù sao một khi bị cảm nắng, ngoại nhiệt tiến vào bên trong, sẽ làm tổn thương tới ngũ tạng, bởi vậy khi điều trị cần dùng thuốc Đông y bài trừ luồng nhiệt tà này ra ngoài, đương nhiên sẽ phải hao phí một chút thời gian.

Dù sao trình độ châm thứ của hai người bọn họ cũng khá là yếu kém.

Nhưng Trần Khánh lại khác.

Những loại bệnh trạng kiểu này có khác gì đang vội vàng đưa mình tới cho hắn chữa trị đâu?

Thậm chí Sở Diêu Quyền còn cảm thấy, Trần Khánh dùng châm thứ trị liệu cảm nắng, cả về tốc độ lẫn hiệu quả trị liệu, đều không thua kém Tiếu Khải ở phòng khám số hai.

Đây là kết luận mà ông ấy đưa ra sau khi nhàn rỗi không có việc gì, đi quan sát người bệnh đi ra từ phòng khám bệnh của hai bên.

Sau khi Tiếu Khải trị liệu, có một bộ phận người bệnh khôi phục rất nhanh, nhưng vẫn có một bộ phận người bệnh không chuyển biến rõ rệt.

Nhưng Trần Khánh, chỉ cần người bệnh bước vào phòng mạch của hắn, khi rời khỏi, vẻ mặt sẽ nhẹ nhõm đi nhiều, không một ai còn khó coi như lúc ban đầu nữa.

"Dùng bổ tả châm pháp đỉnh cấp Thấu Thiên Lương đến trị liệu cảm nắng, đúng là làm ít công to, không nghĩ tới chỉ vài năm đi qua, mấy lão già chúng ta đã không sánh bằng thằng nhỏ lúc trước còn đùa đùa nghịch nghịch ở Hán Y Đường rồi. Thật sự là năm tháng không tha người!" Vương Xuân Lam cảm thán nói.

"Đúng vậy, ai có thể nghĩ đến chứ? Thôi không nói chuyện này nữa, tôi đến phòng sắc thuốc hỗ trợ đây." Sở Diêu Quyền nói.

"Phòng sắc thuốc? Anh hỗ trợ cái gì?" Vương Xuân Lam hỏi.

"Trần sư nha, ông ấy nói, về sau này số lượng người bệnh bị cảm nắng còn có thể gia tăng, nên nhờ Triệu lão nghĩ ra một phương thuốc mới nhằm xua nhiệt giải khát. Những thang thuốc hôm nay nấu xong lập tức được thành túi nhỏ, ngày mai sẽ miễn phí phát cho mọi người." Sở Diêu Quyền nói.

"Những ngày mùa hè này không ngắn đâu nha." Vương Xuân Lam cũng không cảm giác ngoài ý muốn với loại chuyện này, bởi vì chừng vài chục năm qua, chuyện này đã sớm trở thành truyền

thống của Hán Y Đường rồi.

"Cố chịu cho qua thì tốt rồi. Đi thôi!" Sở Diêu Quyền nói.

Vương Xuân Lam thấy vậy, sau khi uống thêm một ngụm nước, cũng nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Bởi vì tình huống đặc thù, cho nên mấy ngày nay, mọi người đều không thể nghỉ trưa, thời gian cả một ngày đều dành để khám và chữa bệnh.

Ở loại thời điểm này, ngay cả phòng mạch số năm, cũng được sử dụng tối đa.

...

"Bệnh say nắng?" Trần Khánh nghe vậy, lập tức nhíu mày.

Hắn không quá quen thuộc với cái tên này, thậm chí còn có thể nói là xa lạ.

"Đúng, chính là bị cảm nắng ở mức độ nặng, nhưng biểu hiện ra tình huống rất khác với bị cảm nắng thông thường. Khoa cấp cứu của chúng ta bên này đã thu nhận và chữa trị cho rất nhiều người bệnh như vậy, trước mắt đã chết mười mấy người rồi." Giọng nói trong điện thoại của Lý Lỗi tràn ngập lo lắng.

Chương 138 - Người Cần Chữa Trị Lần Này Là Mẹ Của Tôi!!!

"Hẳn là anh sẽ không ngây thơ đến mức để tôi đi tới bệnh viện các anh để chữa trị bệnh này chứ?" Trần Khánh nói.

Nói thật, dù Lý Lỗi thật sự muốn làm như vậy, Trần Khánh cũng sẽ từ chối.

Không phải hắn không coi mạng người ra gì, mà là Lý Lỗi không có quyền hạn lớn đến vậy.

Ở loại địa phương như bệnh viện này, Trần Khánh cho rằng so sánh giữa cứu sống người và quyền uy, những người nào đó vẫn sẽ lựa chọn bảo hộ quyền uy của chính mình.

"Bác sĩ Trần, tôi chỉ muốn hỏi, cậu có thể trị được bệnh này không? Tôi cần một đáp án xác thực. Chuyện này thật sự rất quan trọng với tôi, thật sự! !" Lý Lỗi nghiêm túc nói.

Trần Khánh lạnh nhạt nói: "Thật có lỗi, trong tình huống chưa nhìn thấy bệnh trạng của người bệnh, tôi không thể cho anh một câu trả lời xác thực được."

Đầu óc Trần Khánh vẫn rất tỉnh táo.

Dù hiện tại hắn đã biết bổ tả châm pháp đỉnh cấp, trị liệu bệnh cảm nắng tuyệt đối là thuận buồm xuôi gió, nhưng tình trạng thân thể của mỗi người khác biệt, lỡ như bệnh nhân mà Lý Lỗi nói là người còn có bệnh nền, lại đồng thời mắc cảm nắng mức độ nặng nữa thì sao?

Hiện tại hắn nhận lời, rồi đợi cho đến khi đối phương chuyển

người bệnh tới, hắn lại thúc thủ vô sách…

Chẳng phải thuần túy là hành vi não tàn sao?

đầu dây bên kia im lặng thật lâu, sau đó Lý Lỗi chậm rãi mở miệng, trong lời nói mang theo ý cầu xin: "Bác sĩ Trần, người cần chữa trị lần này là mẹ của tôi!"

"Bác sĩ Trần, tôi biết yêu cầu của tôi rất quá phận, nhưng tôi thật sự không còn cách nào khác nữa. Bệnh viện đã dùng hết biện pháp rồi, hạ nhiệt độ vật lý, hạ nhiệt độ bằng thuốc, tất cả đều dùng tới, nhưng hoàn toàn không làm nên chuyện gì. Hơn nữa mẹ của tôi vẫn luôn có vấn đề ở mạch máu về tim, lần này bệnh say nắng đã tăng thêm bệnh tình của bà ấy. Chủ nhiệm Vương của khoa cấp cứu đã nói với tôi, tình huống của bà ấy tiên lượng nặng, chỉ có thể đưa đến bệnh viện lớn bậc nhất châu, nhưng xét về thời gian chỉ sợ không kịp."

"Bác sĩ Trần, tôi… tôi chỉ cần cậu có thể cứu mẹ của tôi, cậu có bảo tôi làm trâu làm ngựa..."

Lý Lỗi đã không cần tôn nghiêm nữa rồi.

Gã trực tiếp kéo xuống tất cả thể diện của bản thân ở trước mặt một người xa lạ.

Là một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi, một người vừa mới lên làm ba ba được vài năm, lúc này gã lại vô cùng sợ hãi sẽ trở thành một đứa nhỏ không có mẹ.

Trần Khánh thực rung động, hắn há miệng vài lần, lại đều hung hăng nuốt xuống thứ chút mềm lòng vừa sinh ra.

Kỳ thực hắn rất muốn nói, nếu mẹ của anh không tới được, tôi sẽ tự mình đi một chuyến qua bên đó, dù sao cũng chỉ là cứu một người, sẽ không làm trái với quy định của bệnh viện. Nhưng sau khi nghe xong những gì Lý Lỗi miêu tả, hắn lập tức lộ chân tướng

rồi!

Hắn không phải thần tiên nha!

Không phải bệnh gì cũng có thể chữa được!

Nhất là bản thân người bệnh đã có sẵn vấn đề ở mạch máu về tim (nói ngắn gọn là bệnh tim mạch), lại trúng nắng mức độ nặng.

Phải biết rằng, bản thân trái tim sẽ sợ nhiệt, mạch máu về tim lại có vấn đề, tình trạng này cũng tương đương với đã tổn thương càng thêm thương tổn.

Mấu chốt lại là những thao tác hỗn loạn của bệnh viện. Bọn họ chỉ biết hạ nhiệt độ, hạ nhiệt độ, bệnh nhân bị trúng nắng mức độ nặng là có thể tùy tiện hạ nhiệt độ hay sao?

Hơn nữa còn là hạ nhiệt độ vật lý nữa!

Gần như Trần Khánh có thể đoán ra bệnh viện bên kia sẽ dùng một đống túi chườm nước đá, nước đá, hoặc là rượu cồn linh tinh gì đó tới hạ nhiệt độ.

Đại ca ơi, người ta bị nhiệt ở bên trong, anh lại đi hạ nhiệt bên ngoài, anh có biết một khi nhiệt độ bên ngoài giảm xuống sẽ khiến lỗ chân lông trên da co lại, rồi trực tiếp khóa chết nhiệt bên trong cơ thể bệnh nhân lại hay không.

Làm như vậy, bệnh tình của người bệnh không tăng thêm mới có quỷ á! ! !

Trần Khánh nghe xong những lời khóc lóc kể lể của Lý Lỗi, trong lòng đã lạnh đi một nửa.

Chữa trị?

Chữa trị cái rắm!

Đã nói hắn không phải thần tiên rồi! !

So sánh với chuyện làm cho đối phương nhen nhóm lên một tia hy vọng rồi đẩy người ta xuống vực sâu thất vọng, chẳng bằng ngay từ đầu hắn cứ vạch trần hiện thực máu chảy đầm đìa ra trước mắt người ta đi.

"Tôi... Thực xin lỗi, tôi vô năng bất lực." Trần Khánh cũng không biết vì sao, ngay tại thời điểm nói ra bốn chữ vô năng bất lực này, chính hắn cũng cảm thấy khó chịu.

Rõ ràng khi có người bệnh khác đi tới, hắn không chữa được cho người ta, hắn cũng không khó chịu như lúc này mà!

Có phải nguyên nhân là bởi vì có một sinh mệnh còn sống sờ sờ lại sắp phải đi ngang qua thế giới của hắn hay không?

Khốn nạn thật!

"... Tôi đã biết, mặc kệ nói như thế nào, tôi vẫn muốn cám ơn bác sĩ Trần. Tôi lại đi tìm bác sĩ khác vậy." Lý Lỗi cất tiếng nói, giọng điệu u ám như một vũng nước đọng.

Ai!

Cũng chỉ có thể... Từ từ đã!

Bác sĩ khác!

Nhân lúc Lý Lỗi còn chưa gác máy, Trần Khánh lập tức nói: "Chờ một lát, để tôi giúp anh hỏi một người xem, xem ông ấy có cách nào hay không."

Lý Lỗi lập tức thốt lên, tựa như một người vừa quơ được cọng cỏ cứu mạng ven đường: "Ai?"

Trần Khánh vừa đi vừa nói chuyện: "Một vị trưởng bối của tôi."

Nói xong, Trần Khánh lập tức đi thật nhanh, ba bước biến thành hai bước đi tới phòng mạch số một.

Sau khi hắn nhìn thấy Triệu Ninh Quân đang nghiêm túc xem bệnh cho người ta, hắn lặng lẽ chen đi vào.

Trần Khánh không có lập tức quấy rầy Triệu Ninh Quân, chỉ đứng một bên chờ đợi.

Mãi cho đến khi Triệu Ninh Quân chẩn đoán bệnh cho người trước mặt xong, cũng kê đầy đủ đơn thuốc rồi, Trần Khánh mới cúi người nhẹ giọng nói: "Triệu gia gia, cháu có một người bạn, mẹ của anh ấy bị cảm nắng mức độ nặng, còn có vấn đề ở mạch máu về tim, ở thời điểm tới bệnh viện cứu trị, người trong bệnh viện đã làm một chút phương pháp hạ nhiệt độ. Anh ấy tới tìm cháu nhờ hỗ trợ, cháu không dám chắc, nên không dám nhận lời, người xem..."

Triệu Ninh Quân cười nói: "Bản thân người bệnh không thể tới đây sao?"

Trần Khánh gật gật đầu.

Triệu Ninh Quân cười nói: "Vậy hỏi đối phương xem hiện giờ bên kia có tiện mở video không?"

Trần Khánh kỳ quái hỏi: "Mở video?"

Triệu Ninh Quân cười nói: "Đúng vậy, nếu không tới được, vậy xem trên video xem trạng thái hiện tại của mẹ cậu ta đã đến mức nào rồi, làm như vậy trong lòng ta cũng có một chút căn cứ, chỉ nhìn xem có thể cứu được hay không thôi."

Chương 139 - Hạng Người Chỉ Có Tuyệt Kỹ Mà Chẳng Có Nội Công!!!

Đúng nha!

Trong tứ chẩn của trung y có vọng chẩn!

Trần Khánh lập tức phản ứng lại!

Cho tới hiện nay, hắn vẫn chỉ dùng tới vấn chẩn và thiết chẩn, mà vấn chẩn còn chỉ chuyên môn nhằm vào ngũ tạng thôi.

Nói cách khác, gần như khi tương tác với người bệnh, hắn chỉ dùng có mỗi thiết chẩn.

Cho nên, loại thủ đoạn vọng chẩn từ xa này này, căn bản là Trần Khánh không thể tưởng tượng ra được.

Và người có thể thực hiện được nó, nhất định phải là lão đồng chí kinh nghiệm phong phú nha!

Trần Khánh lập tức cầm lấy di động, hỏi: "Lý Lỗi, hiện tại anh có thể mở video không?"

Lý Lỗi vội vàng nói: "Có thể, có thể, bây giờ tôi mở đây!"

Ngay sau đó, video được mở ra, Lý Lỗi vội vàng xoay ngược ống kính lại, rồi chạy đến phía trước giường bệnh của mẹ mình: "Có thể thấy rõ không, bác sĩ Trần?"

Trần Khánh lập tức đặt điện thoại di động ở trước mặt Triệu

Ninh Quân, Triệu Ninh Quân nhìn xuyên qua video, thấy được một vị lão thái thái hơn sáu mươi tuổi đang nằm trên giường bệnh, lúc này bà ấy đã hôn mê bất tỉnh rồi.

"Chuyển di động tới nhìn thẳng vào mặt bà ấy đi." Triệu Ninh Quân chỉ huy.

Lý Lỗi nghe vậy, lập tức làm theo.

Lần này, Triệu Ninh Quân đã có thể hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà quan sát được toàn bộ gương mặt người bệnh kia rồi.

Kỹ năng vọng chẩn của trung y là nhìn vào ngũ quan, khí sắc, đường vân, vị trí trên gương mặt bệnh nhân, và thậm chí một vị lão trung y có kinh nghiệm phong phú còn có thể chỉ dựa vào mắt thường, cũng có thể phát hiện được 80 - 90% tình huống thân thể của người bệnh.

Với những vị lão trung y này, tam chẩn khác chỉ mang đến tác dụng phụ trợ mà thôi, cũng chính là thủ đoạn cuối cùng để phán đoán xem rút cuộc bọn họ vọng chẩn có chính xác hay không.

Trần Khánh đứng một bên, vừa nhìn phản ứng của Triệu Ninh Quân, vừa quan sát tình huống của mẹ Lý Lỗi.

Nói thực, ngoại trừ có thể nhìn thấy người trong video mắc bệnh không hề nhẹ, còn lại hắn chẳng phát hiện được thêm một chút tin tức nào cả.

"Nhẹ nhàng lật ngược mí mắt lên." Triệu Ninh Quân nói.

Lý Lỗi cầm di động bằng một tay, một tay còn lại nhẹ nhàng lật mí mắt của mẹ mình lên.

Dù hình ảnh trong video không quá rõ ràng, nhưng Triệu Ninh Quân chỉ nhìn hai giây, đã không quan sát thêm nữa.

"Cậu mở đèn trên điện thoại di động lên, tôi muốn xem bựa lưỡi." Triệu Ninh Quân nói.

Lý Lỗi không chút chần chờ, đã kéo ống kính của điện thoại lại thật gần, chỉ sợ Triệu Ninh Quân xem không rõ lắm.

Đợi đến khi Lý Lỗi cạy mở đôi môi, ánh sáng chiếu thẳng vào khoang miệng, khó khăn lắm Triệu Ninh Quân mới nhìn thấy một chút bựa lưỡi.

"Ừm, nhiệt độ cao xâm nhập màng tim, dẫn tới khí cơ dư nhiệt. Người bệnh mắc chứng thử quyết [1], tuy phương pháp chữa trị không đúng, nhưng còn chưa tới trình độ đe dọa đến sinh mệnh, có thể trị được!" Triệu Ninh Quân cười nói.

Lý Lỗi vừa nghe tới mấy chữ "Có thể trị được", tựa như vào một khắc này, cơ bắp toàn thân vốn đang căng thẳng chợt trở nên thả lỏng, một nửa người đã ngồi phịch xuống bên cạnh giường bệnh.

Gã vô cùng kích động, kích động đến mức hai gò má mình long lanh lệ cũng không hề phát hiện ra.

"Triệu gia gia, vấn đề mạch máu về tim [2] thì sao? Không cần để ý đến nó sao?" Trần Khánh hỏi.

Triệu Ninh Quân nói: "Đương nhiên phải để ý đến nó rồi. Phần lớn những bệnh về tim mạch này đều thuộc hàn chứng. Cháu có Thiêu Sơn Hỏa, muốn đối phó với nó cũng không phải chuyện khó khăn, mấu chốt là một bước loại trừ nhiệt trong trái tim. Nói cách khác, muốn chữa trị cho người bệnh này, cần đồng thời sử dụng cả hai loại thủ pháp là nhiệt bổ và hàn tả. Đáng tiếc, cháu không học Thấu Thiên Lương, bằng không, cháu cũng có thể chữa trị căn bệnh này rồi. Ai, để ta thay cháu đi một chuyến vậy."

Hả?

Trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Vẻ mặt Trần Khánh chuyển thành một loại biểu cảm cực kỳ buồn cười.

Hắn không nghĩ tới, quanh co lòng vòng kéo tới nửa ngày, kết quả là mình lại có thể trị được.

Khôi hài thật nha!

"Ách, Triệu gia gia, cháu cũng biết Thấu Thiên Lương." Trần Khánh thành thật nói.

Triệu Ninh Quân hơi hơi sửng sốt, hỏi: "Cháu học được từ khi nào?"

"Là… gần như cùng lúc với Thiêu Sơn Hỏa." Trần Khánh ấp úng đáp lại.

Triệu Ninh Quân vui vẻ: "Thằng nhóc này thật là… Sao lần trước cháu không nói?"

Trần Khánh gãi gãi đầu: "Tại ông không hỏi mà."

Triệu Ninh Quân thổi râu trừng mắt: "Vậy nếu cháu biết rồi, thì vì sao gặp phải loại bệnh này cháu còn tới tìm ta? Triệu chứng nhiệt độ cao xâm nhập màng tim rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cháu còn không nhìn ra được?"

"Hừ, thằng nhóc này, cháu có một thân bản lĩnh châm thứ, nhưng vì sao khâu chẩn đoán bệnh và biện chứng cơ sở nhất lại kém cỏi như vậy? Bệnh trạng cảm nắng cũng chỉ có mấy loại như thế thôi, mà cháu cũng không phân biệt được rõ ràng sao? Hơn nữa, người ta mắc bệnh tim mạch thì đã làm sao? Nó không phải vấn đề ở trái tim ư? Xem chỉnh thể, xem chỉnh thể, tư duy trung y của cháu ném đi đâu rồi?"

Bị mắng nữa rồi...

Trần Khánh cúi đầu thành thành thật thật thừa nhận Triệu Ninh Quân phê bình.

Không còn cách nào khác, những gì Triệu gia gia nói đều là sự thật nha.

Nếu so sánh với châm thứ, đúng là thủ đoạn chẩn đoán bệnh và biện chứng của hắn còn kém rất nhiều.

Đặt tình huống này vào trong tiểu thuyết võ hiệp, chính là hạng người chỉ có tuyệt kỹ mà chẳng có nội công.

Đụng tới tiểu nhân vật còn có thể mạo xưng tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng đụng tới nhân vật nhất lưu, chỉ trong nháy mắt là lộ tẩy rồi.

"Hừ, đừng tưởng rằng cháu không lên tiếng là được, lần này ta tạm buông tha cho cháu, để cháu đi chữa khỏi bệnh cho người ta. Nhưng nhớ là sau khi xong việc trở về, nhất định phải tới tìm ta, có nghe hay không! !"

"Dạ!"

"Cút đi!"

Trần Khánh nhanh như chớp chạy khỏi phòng khám bệnh số một.

Chương 140 - Kỹ Năng Quan Trọng Nhất Là Biện Chứng!

Những người bệnh trong phòng mạch nhìn thấy lão trung y trách mắng người, cũng lộ ra nụ cười đầy thiện ý.

Bọn họ vẫn cho rằng Triệu Ninh Quân là một vị bác sĩ tính tình cực kỳ tốt, không nghĩ tới khi ông ấy nổi giận lên vẫn có chút uy hiếp không nhỏ.

Trên thực tế, Triệu Ninh Quân cố ý làm như vậy!

Bởi vì vừa rồi, đúng là Trần Khánh phán đoán sai tình huống của người bệnh, mới tự mình dọa mình như vậy.

Nhưng không thể không thừa nhận, đúng là người bệnh đã có bệnh nền về tim mạch lại bị nhiệt độ cao xâm nhập màng tim, là trường hợp cực kỳ nguy hiểm.

Nếu chỉ dựa vào những đặc điểm miêu tả từ người nhà của bệnh nhân, sẽ không có bao nhiêu bác sĩ đủ khả năng phán đoán ra tình trạng của người bệnh không có nguy hiểm về sinh mệnh, và khẳng định bản thân còn có thể chữa trị được.

Chỉ sợ ngoại trừ ông ấy, toàn bộ các bác sĩ trong Hán Y Đường này, cũng chỉ có Hàn Thanh, một vị bác sĩ trung y khác của phòng khám bệnh số một là xử lý được tình huống này thôi.

Trần Khánh còn trẻ như vậy, quả thực Triệu Ninh Quân đã làm khó hắn rồi.

Nhưng Triệu Ninh Quân cũng phải tự mình gõ cho Trần Khánh một gậy.

Bởi vì từ xưa đến nay, kỹ năng quan trọng nhất trong trung y, vốn không phải là thủ đoạn, mà là biện chứng!

Đó mới là phần cốt lõi!

Tri thức trung y vốn phức tạp hay thay đổi, hơi vô ý một chút, sẽ sai đường.

Triệu Ninh Quân tuyệt đối không hy vọng Trần Khánh đi sai đường, cho nên mới mạnh mẽ giúp hắn tỉnh táo lại!

Trần Khánh trở lại phòng mạch số bốn, gọi cho Phùng Chính Nguyên một cú điện thoại, nhờ ông ấy trực ban thay cho mình một đoạn thời gian.

Còn hắn, sau khi thay quần áo, liền rời khỏi Hán Y Đường, gọi một chiếc taxi đến thẳng bệnh viện trung tâm phủ Giang Hạ...

"Lý Lỗi đã liên hệ được với chuyên gia chưa?" Đường Khâu cầm trong tay một xấp bệnh án, đã đi tới bên ngoài phòng bệnh ICU thuộc khoa nội trú.

(ICU là từ viết tắt Tiếng Anh của Intensive Care Unit, tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt hoặc điều trị tích cực. Trọng tâm chính của ICU là cung cấp chăm sóc liên tục cho những bệnh nhân nặng đang trong tình trạng bị đe dọa tính mạng)

Lý Lỗi và gã tiến vào bệnh viện cùng một đợt, bởi vì ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cho nên vẫn chơi cùng với nhau từ thuở ấy đến giờ.

Chẳng qua về sau này, thời gian hai người tụ tập cùng một chỗ dần ít đi, những chuyện ngày xưa thường làm như lên mạng khai hắc [1], đều đã thành ước vọng xa vời.

Nhưng mà tình nghĩa vẫn còn!

Ngay sau khi Đường Khâu biết được mẹ của Lý Lỗi mắc bệnh say nắng, bị khẩn cấp đưa đến bệnh viện, gã cũng nhanh chóng an bài nhân viên y tế tiến hành cứu trị cho bà.

Nhưng đáng tiếc chính là, căn bệnh này tới thật sự quá đột ngột, cộng thêm mẹ của Lý Lỗi còn có bệnh nền, sau một phen tích cực cứu trị, chẳng những không mang lại chút tác dụng nào, ngược lại càng chữa càng thêm nghiêm trọng.

Rơi vào đường cùng, Đường Khâu đành phải ngừng các biện pháp cấp cứu, bản thân gã cũng bắt đầu dựa vào quan hệ nhân mạch của mình, liên hệ với những vị chuyên gia có thể chữa trị căn bệnh này, đồng thời cũng nhờ vả những người ấy để họ có thể đuổi tới bệnh viện trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Chỉ tiếc dưới loại thời tiết cả nước đều phát sinh nắng nóng như thế này, các nơi đều xuất hiện loại bệnh say nắng kỳ quái như vậy.

Rất nhiều bệnh viện đều rơi vào tình trạng ốc còn không mang nổi mình ốc, lấy đâu ra nơi nào còn dư thừa để phái chuyên gia rời đi, dù có, cũng chưa chắc bọn họ đã là chuyên gia có thể chữa trị bệnh say nắng.

Kỳ thật từ lúc mười mấy năm về trước, tây y đã có học thuyết lý luận về bệnh say nắng này.

Nhưng phần lớn trong số chúng vẫn còn kẹt lại bên trong luận văn nghiên cứu, và trên phương diện lâm sàng, rất nhiều bác sĩ căn bản chưa từng gặp phải ca bệnh thực tế chân chính.

Cho nên nói, đây là lần đầu tiên, cả chuyên gia lẫn viện sĩ trong toàn bộ các bệnh viện trung ương thuộc phủ Giang Hạ, đối mặt với căn bệnh này.

Ngay tức khắc, bọn họ có có chút trở tay không kịp, nhưng về

tình có thể tha thứ được.

Hơn nữa liên tiếp có những bệnh nhân mắc bệnh say nắng tử vong, tình huống này cũng đả kích thật lớn đến sĩ khí của bộ phận nhân viên y tế.

Lòng người đều là thịt, ai nhìn thấy những chuyện này mà có thể thờ ơ?

Dù bệnh viện vốn là một nơi nhìn quen sinh tử…

"Liên hệ rồi, cậu ấy sẽ lập tức đến ngay." Lý Lỗi nói.

“Vậy sao? Là người của bệnh viện nào? Nhanh như vậy đã có thể chạy tới? Cậu ấy có kinh nghiệm chữa trị bệnh say nắng không?" Đường Khâu cực kỳ kinh ngạc.

“Là vị bác sĩ trung y của Hán Y Đường kia." Lý Lỗi nói.

Đường Khâu nhíu mày: "Chính là vị bác sĩ trung y có thể tìm ra thận kết sỏi mà anh từng nói sao?"

"Đúng." Lý Lỗi nói.

Tất cả mọi người đều đã trưởng thành, và trong lúc cha mẹ mình bệnh nặng, Lý Lỗi có thể làm ra quyết định như vậy, tuyệt đối không phải đầu óc mất sáng suốt. Đường Khâu rất chắc chắn về chuyện này.

"Cậu ấy đòi anh bao nhiêu tiền?" Đường Khâu hỏi.

"Không nói về tiền. Nhưng chỉ cần cậu ấy có thể cứu được mẹ của tôi, có đòi bao nhiêu tiền tôi cũng đưa." Lý Lỗi nói.

Không nói đến tiền đã vội vàng chạy tới chữa bệnh?

Chút hoài nghi trong lòng Đường Khâu đã mất đi vài phần.

Cũng đúng, một kẻ lừa đảo lại làm sao dám nhận loại bệnh nhân đã rơi vào tình trạng cực kỳ nghiêm trọng này?

"Khi nào thì cậu ấy đến?" Đường Khâu hỏi.

"Tính thời gian một chút, hẳn là đã tới rồi." Lý Lỗi nhìn thời gian trong di động.

Leng keng ~

Thang máy đã tới lầu ba khoa nội trú.

Sau khi Trần Khánh bước ra, hắn liền nhìn hai bên vài lần, nhưng thật sự là không thể phân biệt được mình nên đi bên nào mới tới được phòng ICU, dù bên cạnh có một cái bảng hướng dẫn, nhưng cũng không biết có phải món đồ chơi này đang cố ý làm khó dễ hắn hay không, bởi vì nó chẳng có dấu mốc rõ ràng gì cả.

"Xin hỏi, muốn tới phòng ICU thì đi phía trái hay là hướng phải?" Trần Khánh vội vàng bắt được một cô y tá vừa đi ngang qua, nhanh chóng hỏi một chút.

"Bên kia." Cô y tá nọ chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ vươn tay đưa qua bên trái, sau đó bước nhanh rời đi.

"A, cảm tạ." Trần Khánh không quan tâm tới chuyện cô y tá kia có nghe được hay không, hắn cũng nhanh chóng đi sang bên trái.

Chương 141 - Thận Thủy Có Thể Cảm Nhận Được Sự Tồn Tại Của Hắn Sao?

Quả nhiên, đi không đến hai phút, rốt cục Trần Khánh cũng thấy được cánh cửa mục tiêu, mà người đang đứng ngoài cửa chính là Lý Lỗi.

"Bác sĩ Trần!" Lý Lỗi chạy chậm tiến lên nghênh đón.

"Mau đưa tôi đi qua." Trần Khánh không có ý định hàn huyên cùng Lý Lỗi.

"Được." Lý Lỗi lập tức dẫn đường

Đường Khâu theo sát phía sau hai người, lúc này hàng chân mày trên mặt gã nhíu lại thật sâu.

Lý Lỗi có nói với gã, vị bác sĩ trung y của Hán Y Đường kia rất trẻ, nhưng Đường Khâu không nghĩ tới đối phương lại trẻ đến như vậy.

Dường như người nọ còn kém các bác sĩ thực tập ở bệnh viện của bọn họ tới vài tuổi thì phải?

Có thể được không đây?

Tại phòng bệnh ICU, Trần Khánh được Lý Lỗi dẫn dắt, rốt cục cũng thấy được tình hình thực tế của mẹ gã.

"Đây là..." Ba của Lý Lỗi đang ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn thấy có người đi tới, lập tức quay sang hỏi gã.

"Ba, đây là bác sĩ mà con mời đến." Lý Lỗi nói.

"À à, chào bác sĩ." Ba của Lý Lỗi cũng mặc kệ vị bác sĩ kia trẻ hay già, chỉ cần hắn có thể cứu được vợ của ông, thì kể cả người tới có là một đứa nhỏ, ông ấy cũng nhất mực cung kính.

"Ba, ba đi tới bên này, nhường một vị trí cho bác sĩ Trần." Lý Lỗi nói.

Trần Khánh khoát tay: "Không cần, tôi xem bệnh cũng không cần không gian quá lớn."

Nói xong, Trần Khánh liền dùng tay thử xem hơi thở của người bệnh.

Quả nhiên, hơi thở đều mang theo sóng nhiệt.

Rõ ràng là nhiệt bên trong vẫn đang làm thương tổn ngũ tạng lục phủ, nhưng sau khi dùng thuốc hạ nhiệt, nhiệt tà và nhiệt độ trong ngũ tạng đều bị nó ép xuống. Làm như vậy đương nhiên có thể giữ được tánh mạng cho người bệnh, không đến mức để người bệnh bị luồng nhiệt tà này uy hiếp đến sinh mệnh.

Nhưng một khi làm như vậy, chẳng khác nào đã đẩy nhiệt tà chạy tới khu vực càng sâu hơn trong thân thể, và một khi dược tính của thuốc men chấm dứt, nhiệt tà vừa bị đuổi tận giết tuyệt kia, sẽ liều mạng phản công, mà đồng thời ngũ tạng bị thuốc men làm giảm nhiệt độ, chiến lực cũng bị suy yếu.

Nếu chúng phải đối mặt với đòn phản công của nhiệt tà, không thể nghi ngờ rằng năng lực chống cự sẽ suy giảm mạnh.

Đây là tệ đoan vẫn tồn tại bởi tình huống y học đối đầu.

Cũng chẳng còn cách nào khác, hắn chỉ có thể nhìn xem trình độ ngũ tạng bị hao tổn trước, sau đó chế định phương án trị liệu vậy.

Trần Khánh nhấc một cái băng ghế ở bên cạnh tới, sau khi vững vàng ngồi xuống, hắn lập tức cầm lấy bàn tay có chút lạnh như băng của người bệnh, lập tức bước vào thế giới ngũ tạng của bà ấy.

"Tê ~~ lạnh quá, lạnh thật nha..."

"Tỳ thổ, rốt cuộc là bà ấy ăn phải cái gì thế? Vì sao chúng ta đều cảm thấy lạnh rồi? Ngay cả khí của ta cũng không lên xuống nổi."

"Không biết nha, năng lực vận hành biến hóa khí huyết của ta cũng suy yếu rất nhiều. Hiện tại ai có thể cung huyết cho tâm hoả vận chuyển qua đi? Nãy giờ nó một mực không nói gì, nhưng tuyệt đối đừng để nó xảy ra chuyện đó."

"Là thuốc đó, là một loại thuốc làm cho chúng ta trở nên lạnh thật nhanh. Tâm hoả đã không thể nói được nữa rồi, tình huống hiện tại rất bất lợi cho chúng ta. Tạm thời luồng nhiệt tà kia đang bị thứ thuốc lạnh này ép đến một nơi khác, ta không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó."

"Oa, thận thủy, thời khắc mấu chốt vẫn phải nhờ vào ngươi nha, rốt cuộc ngươi cũng bắt đầu nói tiếng người rồi. Ngươi mau nói xem, hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ? Nếu không đuổi nó đi, có phải tâm hoả vẫn một mực hôn mê không tỉnh lại hay không?"

"Ừm, luồng nhiệt tà này rất giảo hoạt, vốn dĩ nó chỉ ở bên trong màng tim thôi, tại thời điểm ý thức của tâm hoả còn tỉnh táo, ta có thể thông qua nó cảm nhận được luồng nhiệt tà này. Nếu ngay từ đầu có ngoại lực trợ giúp chúng ta, khẳng định là đuổi nó đi rất dễ dàng, nhưng hiện tại thì không được. Dù vậy, vẫn không thể bỏ qua cho nó, nó hành động nhanh hơn chúng ta, một khi thuốc lạnh mất tác dụng với nó, nó sẽ đến phá hư tâm hoả. Chờ tới khi tâm hoả diệt vong, thì từ nay về sau, cả các ngươi lẫn ta

đều trở thành người qua đường nơi chân trời rồi."

"Ngươi có ý gì?"

"Thì hẹn gặp lại kiếp sau đó."

"Đừng nha, thận thủy, ngươi nhanh ngẫm lại biện pháp đi. Van cầu ngươi, ta còn không muốn mất đi các ngươi đâu. Tuy rằng lão tâm hỏa hay nổi giận, lão phế kim hay phản bác ta, lão can mộc lại giống một con quỷ đòi mạng, cả ngày cứ thúc giục đòi huyết, còn ngươi giống hệt một lão hòa thượng, nhưng mà, nhưng mà... từ khi sinh ra, chúng ta đã ở cùng nhau rồi, ta không muốn rời khỏi các ngươi, ô ô ô ~~ "

"Thận thủy, tỳ thổ nói rất đúng, từ khi sinh ra, chúng ta đã ở cùng nhau rồi, ta cũng không muốn tách khỏi các ngươi, nếu không, chúng ta cứ liều mạng cùng luồng nhiệt tà kia đi, nó phá hoại tâm hoả, chúng ta xử lý nó, cùng lắm thì cùng chết!"

"Nếu không con đường sau này, ta cũng không sống nổi!"

"Còn chưa đến thời điểm tồi tệ nhất, các ngươi làm gì mà đòi chết đòi sống thế? Hơn nữa, đã có người tới cứu chúng ta rồi."

"Ai?"

"Đây này, hắn đang nghe chúng ta nói chuyện đó!"

Trần Khánh hơi nao nao, dường như một mảnh tối đen trong ý thức của hắn vừa sinh ra một đôi mắt, mà ở dưới ánh mắt này, là năm đứa nhỏ.

Một đứa đang nằm bất tỉnh nhân sự ở kia, ba đứa nhỏ khác lại đưa mắt nhìn nhau, chỉ có một đứa, vừa nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn trong vùng hắc ám kia, vừa mở miệng pha trò...

Thận thủy có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn sao?

Đây là lần đầu tiên Trần Khánh phát hiện ra tình huống này, cho nên khó tránh khỏi có chút ngoài ý muốn.

Trần Khánh biết thận khai khiếu bên tai, đúng là nó có thể nghe được âm thanh ngoại giới.

Nhưng làm sao mà nhóc con này biết được ở thời điểm hắn bắt mạch, hắn có thể nghe được chúng nó nói chuyện?

Kỳ quái!

Bản thân Trần Khánh cũng không đoán ra được.

Nhưng nếu người ta đã nhắc đến hắn, mà hắn còn không chịu xuất hiện, có vẻ không đúng cho lắm.

"Thận thủy, làm sao ngươi lại biết ta đang ở đây?" Trần Khánh đi thẳng vào vấn đề.

"Oa, thực sự có người!"

"Người nói chuyện này là ai đó?"

"Đây là người mà thận thủy vừa nhắc tới sao?"

Can tỳ phế giống hệt những đứa bảo bảo tò mò, không ngừng lên tiếng.

Chương 142 - Châm Thứ Kết Hợp Với Hành Động Của Ngũ Tạng!

Thận thủy thấy Trần Khánh hỏi mình, nó lập tức bình thản nói: "Ta có thể cảm nhận được hết thảy những sự tồn tại của sinh mệnh bên ngoài. Ngay một khắc khi ngươi tiếp xúc với bà ấy, ta đã phát hiện ra ngươi rồi."

Ai nha?

Thật là thần kỳ!

Đây là nguyên lý gì vậy?

Trần Khánh đang âm thầm tự hỏi.

Lại nói, thận tàng tinh, mà thứ mấu chốt nhất của con người chính là tinh khí thần.

Tinh sung mãn tất khí đầy đủ, khí đầy đủ tất thần hưng vượng.

Bởi vậy, tinh là căn nguyên của sinh mệnh, khí là động năng của sinh mệnh, còn thần là hoạt động biểu hiện của sinh mệnh.

Tinh khí thần là một thể, chúng sản sinh lẫn nhau, cũng cổ vũ lẫn nhau.

Nói đơn giản thế này, khi hắn đang bắt mạch xem bệnh, ngón tay chạm vào người bệnh, cảm nhận mạch tượng, đồng thời trên tay sẽ phóng thích khí, cũng sẽ chạm vào khí trên cổ tay người

bệnh.

Và có phải tình huống này chính là nguyên nhân khiến cho thận thủy có thể cảm nhận được hắn đã xông vào thế giới ngũ tạng hay không?

Không đúng, chuyện này lại không thể giải thích được vì sao thận thủy có thể nghe được những gì hắn nói nha.

Ai, từ từ, chẳng lẽ… nó vốn có thể trao đổi, chỉ là những bác sĩ khác không nghe được mà thôi?

Quên đi quên đi.

Nếu cứ tiếp tục đưa ra giả thiết như vậy, thì vĩnh viễn hắn cũng không tìm được đáp án.

Chính sự quan trọng hơn!

"Thận thủy, ngươi đã biết mục đích ta tới, như vậy ta nói ngắn gọn thôi. Ta đã biết được tình huống đại khái của các ngươi rồi, hiện tại ta sẽ dùng châm thứ đến tăng dương, sau đó, nhiệt độ sẽ tăng lên rất nhanh, thương tổn mà thuốc men gây ra cho các ngươi cũng dần dần hạ thấp, nhưng đồng thời, nhiệt tà sẽ thừa dịp này để chạy đến. Cho nên các ngươi cần phải phối hợp với ta, nghe theo chỉ thị của ta, chúng ta cùng nhau đuổi nó đi nhé. Ý các ngươi như thế nào?" Trần Khánh nói.

Tâm hoả không ở đây, bởi vậy cả đám can tỳ phế đều nhìn về phía thận.

Thận thủy lập tức nói: "Đến đây đi."

Đây là lần đầu tiên Trần Khánh dùng châm thứ phối hợp cùng ngũ tạng, hắn cũng không biết hiệu quả sẽ như thế nào.

Trên thực tế, nếu không có thuốc men làm suy yếu ngũ tạng

năng lực, Trần Khánh cũng không cần phải kết nối cùng chúng nó.

Bởi vì ngũ tạng của mỗi người đều cực kỳ thông minh.

Ở thời điểm công năng của chúng nó không bị ảnh hưởng, nhóm này sẽ biết cách đưa ra phán đoán chính xác nhất, căn bản không cần người bên ngoài tới chỉ huy.

Trần Khánh lập tức đứng dậy, nhìn về phía Lý Lỗi: "Anh kéo mành xuống, rồi cởi bỏ quần áo của người bệnh, tôi bắt đầu châm kim đây. Bởi vì huyệt vị cần châm nằm rải rác nhiều nơi trên thân thể, cho nên cần phải có người giúp đỡ nâng nửa người trên của bà ấy lên. Quá trình sẽ rất dài, khi tôi nói đặt người xuống, tuyệt đối không được đặt người xuống, anh hiểu chưa?"

Lý Lỗi gật đầu thật mạnh: "Tôi đã biết, ba, chúng ta bắt đầu đi."

Nói xong, hai cha con nhà họ lập tức cởi bỏ quần áo người bệnh, đồng thời cũng chia nhau ra mỗi người một bên nâng đỡ nửa người trên của bà ấy.

Trần Khánh đã lựa chọn được huyệt vị rồi, hắn lập tức dùng tốc độ cực nhanh châm từng châm xuống.

Huyệt Quan Nguyên, huyệt Thần Khuyết, Túc Tam Lý, huyệt Đại Chuy, huyệt Mệnh Môn, huyệt Thân Mạch, huyệt Nội Quan, huyệt Hậu Khê, huyệt Chiếu Hải...

(Huyệt Quan Nguyên: nằm dưới rốn, là nơi chứa nguyên khí của bụng dưới và kiểm soát năng lượng của sự sống,

Huyệt Thần Khuyết: Tác dụng: chữa chứng nhiều mồ hôi, chữa thương hàn, chữa táo bón, chữa đau bụng sau sinh...

Huyệt Đại Chuy: Tác dụng tại chỗ: Cải thiện các triệu chứng đau đầu, đau khớp vai gáy, căng cứng cổ. Làm giãn các cơ vai gáy,

cơ cánh tay và vùng lưng…

Huyệt Mệnh Môn: có nhiều tác dụng trong trị liệu như bổ thận, giảm đau, an thần...

Huyệt Thân Mạch: tác dụng: trị đầu đau, chóng mặt, viêm khớp mắt cá, động kinh…

Huyệt Hậu Khê: tác dụng: Thanh thần trí, cố biểu, thanh nhiệt, thư cân. chủ trị: đau đầu, đau lưng, đau cổ vai gáy. Ngoài ra, tác động huyệt Hậu Khê còn có tác dụng hỗ trợ điều trị tai ù, điếc, liệt tay, sốt rét hoặc ra mồ hôi trộm…

Huyệt Chiếu Hải: tác dụng: thông kinh, hòa vị, thanh nhiệt, định thần, Trị kinh nguyệt rối loạn, sa tử cung, thần kinh suy nhược, động kinh, họng viêm…)

Lần này Trần Khánh lựa chọn rất nhiều huyệt vị, bởi vì cần phải phù dương cố bản, tăng lên dương khí của người bệnh trong khoảng thời gian cực ngắn, từ đó thúc đẩy nhiệt độ tăng lên.

(Phù dương cố bản: nâng đỡ dương khí, củng cố bản thân)

Như vậy mới có thể giảm bớt tác dụng của thuốc men, hấp dẫn nhiệt tà tìm đến.

Cho nên, kể cả khi người bệnh đang bị cảm nắng, hắn cũng phải dùng Thiêu Sơn Hỏa.

Vừa nâng đỡ dương khí, vừa giải quyết vấn đề tâm huyết quản.

Trên thực tế, rất nhiều người cao tuổi xuất hiện vấn đề tâm huyết quản, đều bắt nguồn từ nguyên nhân có hàn thấp tạo thành mạch máu tắc nghẽn.

Nhưng vấn đề căn bản nhất vẫn là tuổi cao, thân thể không

được như trước kia, nhiệt độ ở tâm hoả và ruột non không đủ, không thể xử lý hàn thấp tích lũy thời gian dài trong thân thể.

Dần dần lâu ngày, hàn thấp trong mạch máu liền biến thành rác rưởi lấp kín tại một vài vị trí trong mạch máu.

Đây cũng là lý do vì sao trái tim của một vài người bệnh mắc phải vấn đề này lại vừa sợ lạnh vừa sợ nóng.

Sau khi khơi thông ống dẫn khí huyết bị lấp kín, lãnh và nhiệt ở bên ngoài đều sẽ ảnh hưởng đến tốc độ khí huyết ra vào ống dẫn, vì vậy, chúng sẽ làm cho trái tim người bệnh cảm thấy không thoải mái.

Lúc này, Trần Khánh đã nhớ kỹ lời dạy bảo của Triệu Ninh Quân, chữa bệnh cần phải xem chỉnh thể, không thể chỉ quan tâm tới một vài khí quan nào đó.

Không cần biết kỹ thuật tăng lên như thế nào, tôn chỉ trung tâm tuyệt đối không thể thay đổi.

Trần Khánh châm xong tất cả huyệt vị, cảm nhận được Đắc Khí, lập tức thi triển Thiêu Sơn Hỏa.

Sau khi hắn niệp chuyển mỗi huyệt vị một lần, tất cả chúng đều sinh ra phản ứng.

Dù Trần Khánh không nhận được phản hồi từ người bệnh, nhưng thông qua cảm giác từ châm, hắn vẫn có thể nhận ra được tình huống này.

"Tay chân có nóng không?" Ở thời điểm Trần Khánh tác động vào huyệt vị thứ chín, hắn lập tức lên tiếng hỏi.

Lý Lỗi vội vàng sờ sờ lòng bàn tay, bàn chân của mẹ mình, nhanh chóng đáp lại: "Có một chút."

"Tốt." Trần Khánh nhẹ thở một hơi.

Phương hướng đúng rồi.

Chương 143 - Cậu Đã Châm Tới Mười Mấy Cái, Mà Còn Chưa Bắt Đầu Sao?

Ở thời điểm trị liệu người bệnh, trung y vẫn luôn căn cứ vào dấu hiệu tay chân người bệnh ấm áp để phán đoán xem tình trạng thân thể của đối phương có chuyển biến tốt đẹp hay không.

Bởi vì nhiệt độ ở tay do trái tim quản lý, còn nhiệt độ ở chân do ruột non quản lý.

Tay chân ấm áp có nghĩa là công năng của trái tim và ruột non vẫn còn hoạt động được, chỉ cần công năng của hai cơ quan này khôi phục lại bình thường, người bệnh sẽ không chết.

Cho nên, ở thời điểm vị bác sĩ nào đó trị liệu cho người bệnh, lại chữa cho tay chân người bệnh trở nên lạnh lẽo, nghĩa là chữa trị sai lầm rồi.

Trái tim và ruột non chính là cơ quan nóng nhất trong cơ thể con người, ngươi lại chữa cho nhiệt độ của hai nơi này mất đi, chẳng phải đã biến thân thể của bệnh nhân trở thành hoàn cảnh mà bệnh khuẩn thích nhất hay sao?

Có nước, có đồ ăn, còn mát mẻ, chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy đó là môi trường sống hoàn hảo cho ký sinh thể rồi.

Là tình huống mà nhóm bệnh khuẩn béo ú kia yêu nhất!

Sau khi Trần Khánh áp dụng Thiêu Sơn Hỏa cho tất cả huyệt vị xong, hắn lại bắt mạch, tiến vào thế giới ngũ tạng.

"Thế nào, các ngươi cảm thấy thế nào?"

"Tốt hơn nhiều rồi, tốt hơn lúc nãy nhiều lắm, không còn lạnh nữa." Đứa phản ứng đầu tiên chính là can.

Bởi vì nhiệt độ ở ruột non tăng lên, mà ruột non nằm ở hạ tiêu, can cũng nằm ở hạ tiêu cho nên nó là cơ quan cảm nhận được biến hóa đầu tiên.

Hơn nữa nơi phát ra nhiệt độ tới ruột non chính là trái tim, công năng của ruột non đã khôi phục lại bình thường, cũng sẽ trả lại cho trái tim một chút năng lượng.

Đồng thời, sau khi ruột non khôi phục, cũng sẽ khiến cho tỳ vị ở phía trên trung tiêu chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, ngay sau đó chính là tâm phế trên thượng tiêu.

"Nhưng khẳng định là nhiệt tà sẽ nhân cơ hội này chạy đến, các ngươi nhớ phải cẩn thận chút." Trần Khánh nói.

"Ừm ừm, chúng ta hiểu được." Tỳ thổ nói.

Trần Khánh thấy thận thủy không lên tiếng, hắn cũng không hỏi nhiều.

Hắn là ở thời điểm con hàng này cảm nhận được sinh mệnh không còn bị đe dọa nữa, nó sẽ không dễ dàng chạy đến trụ trì đại cục đâu.

Trần Khánh lại chặt đứt liên hệ, rồi vội vàng xem xét tình huống khí cảm ở mỗi một huyệt vị.

Sau khi đợi được Khí Chí, Trần Khánh lập tức rút toàn bộ ngân châm trên thân thể người bệnh ra.

Kế tiếp, hắn sẽ tiếp tục chờ đợi thời cơ hạ châm...

"Bác sĩ Trần, mẹ tôi thế nào rồi?" Lý Lỗi thấy Trần Khánh thao

tác cả nửa ngày, cho rằng hắn đang chữa trị rồi.

"Còn chưa bắt đầu đâu, anh cứ từ từ." Trần Khánh nói.

Nha?

Cậu đã châm tới mười mấy cái, mà còn chưa bắt đầu sao?

Không chỉ Lý Lỗi, ngay cả ba của gã cũng có chút ngơ ngác.

Lão bà của ông ấy mắc bệnh say nắng mà? Vì sao vị bác sĩ này lại tăng nhiệt ở bàn chân bàn tay bà ấy lên làm gì? Cậu ta có thật sự đang chữa bệnh hay không?

Dù trong lòng có vô số nghi vấn, nhưng ba của Lý Lỗi cũng không tùy ý cắt ngang quá trình trị liệu của Trần Khánh.

Người ta chịu chạy tới ở thời điểm sinh mệnh lão bà của ông ấy bị đe dọa, chỉ tính tới phần tâm ý này thôi, cũng đáng được tôn trọng, dù tới cuối cùng kết quả không được như ý, ông cũng không thể quá phận trách móc nặng nề.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, Trần Khánh vẫn đang chờ đợi, chờ cho nhiệt tà trong thân thể người bệnh ngóc đầu dậy.

Ngoại tà trong thiên nhiên chính là như thế, chúng nó rất giảo hoạt, ngươi giết nó một lần, nó liền tiến hóa một lần. Nhiệt tà này cũng không khác là mấy, ngươi dùng thuốc men giết nó, nó liền tiến vào trong thân thể người bệnh, chết cũng không rời đi, ẩn núp thật lâu, chờ đến thời điểm thể chất người bệnh suy nhược, nó lập tức chui ra, chơi một vố lớn.

Bởi vậy, có những loại bệnh cứ chữa rồi, lại bị lại, chữa rồi bị lại không ngừng, nguyên nhân chính là như vậy.

Còn không mắc câu?

Trần Khánh đợi chừng năm phút đồng hồ, nhiệt độ cơ thể

người bệnh đã bắt đầu khôi phục bình thường, nhiệt tà kia vẫn còn ẩn giấu?

Rút cuộc là bọn họ dùng loại thuốc gì chứ? Sao mạnh như vậy?

Ý niệm vừa nảy ra trong đầu, Trần Khánh liền nhạy bén phát hiện nhiệt độ cơ thể người bệnh bắt đầu sinh ra tình huống dị thường.

Màu da trên mặt cũng bắt đầu có biến hóa, từ màu trắng bệch đã có thêm một chút hồng nhuận. Cũng tại một khắc này, hô hấp của bà trở nên dồn dập hơn.

Đến rồi!

Trần Khánh xem đúng thời cơ, lập tức hạ châm.

Huyệt Khúc Trì, huyệt Khúc Trạch, huyệt Đại Chuy, huyệt Nhân Trung, huyệt Bách Hội, huyệt Nội Quan...

(Huyệt Khúc Trì: phát huy nhiều tác dụng trong chăm sóc sức khỏe con người như khu phong, trừ thấp, giải biểu (trị phong nhiệt biểu tà ở toàn thân), thanh nhiệt, tiêu độc, hòa vinh, dưỡng huyết, sơ tà nhiệt)

Hừ, ngươi đã ló đầu ra thì đừng mong chạy thoát! !

"Chủ nhiệm Đường, nhiệt độ cơ thể người bệnh đang tăng cao, huyết áp cũng lên cao, tốc độ rất nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ giống trước kia! !"

Đường Khâu đang đứng bên ngoài bức rèm, nghe được lời nói của y tá, không khỏi mà nhíu mày.

Nhưng gã không lên tiếng, vẫn một mực gắt gao nhìn chằm chằm vào máy theo dõi các dấu hiệu sinh tồn.

(Máy theo dõi các dấu hiệu sinh tồn: là thiết bị đo huyết áp không xâm lấn (NIBP), nhịp tim, áp suất động mạch trung bình (MAP), độ bão hòa oxy trong máu (SpO2), theo dõi nhiệt độ cơ thể và các chức năng khác.)

Nếu Lý Lỗi đã lựa chọn tin tưởng vị bác sĩ này, thì ở loại thời điểm nguy cơ cận kề như vậy, gã tuyệt đối không thể cắt ngang quá trình chữa trị của đối phương, nếu không, một khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, gã cũng không gánh nổi trách nhiệm này!

"Báo một tiếng cho bác sĩ Phương, để anh ta tùy thời đợi lệnh!" Đường Khâu nhỏ giọng nói.

Bác sĩ Phương trong miệng gã chính là vị bác sĩ chủ trị đã từng cứu giúp mẹ Lý Lỗi.

Dù gã không thể can thiệp, nhưng nhất định phải làm ra tất cả những chuẩn bị sẵn sàng.

Ít nhất là ở thời điểm vị bác sĩ trung y kia để xảy ra sai lầm, bệnh viện vẫn có thể hoàn mỹ tiếp nhận, tránh xuất hiện cục diện không thể vãn hồi.

...

Nhiệt tà chui vào kinh mạch màng tim, Trần Khánh lập tức thi triển châm pháp Thấu Thiên Lương ở mỗi một huyệt vị.

Một bước này có tác dụng khống chế nhiệt tà, không cho nó tán loạn khắp nơi.

Sau đó thông qua phương thức kích thích huyệt vị, nhằm cường hóa năng lực của ngũ tạng, khiến cho chúng nó có thể hạn chế hành động phía nhiệt tà.

Tác dụng của Thấu Thiên Lương nằm ở điểm này, có thể trợ giúp ngũ tạng, làm cho chúng nó tạm thời không e ngại nhiệt tà.

Sau khi năng lực của ngũ tạng tăng lên, chúng nó có thể phân tách và xua đuổi nhiệt tà ra ngoài cơ thể.

Chương 144 - Tiết Tấu Chữa Bệnh Kỳ Lạ!

Không phải mi rất mạnh sao?

Ta sẽ làm suy yếu sức mạnh của ngươi trước, sau đó trên từng khu vực chiến trường, sẽ hình thành nên cục diện lấy cường công nhược, làm như vậy, đối phó với nhiệt tà sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Nhiệt tà và mấy thứ khác như phong, hàn, thấp, vốn có bản chất cực kỳ tương tự với nhau, chẳng qua là thương tổn do chúng nó gây ra khác nhau thôi.

Nhưng chỉ cần biến đổi hoàn cảnh, tính nguy hại của chúng nó sẽ giảm xuống đáng kể.

Thấu Thiên Lương chính là thủ pháp có thể cải biến nhiệt độ trong cơ thể người bệnh trong khoảng thời gian cực ngắn, khiến cho ngũ tạng không còn e ngại nhiệt tà, đồng thời cũng không tạo thành thương tổn cho người bệnh.

Đây là nguyên nhân vì sao Triệu Ninh Quân lại nói, cần phải biết Thấu Thiên Lương mới có thể chữa được căn bệnh này.

Đương nhiên, chỉ vẻn vẹn là Thấu Thiên Lương lại tuyệt đối không đủ.

Bởi vì nếu muốn bài trừ nhiệt tà ra bên ngoài, lại nhất định phải tiến hành thông qua hệ thống bài tiết bình thường của cơ thể con người.

Ví dụ như đổ mồ hôi.

Đổ mồ hôi là một loại phương thức bài trừ ngoại tà thông thường nhất, giống như người mắc chứng phong hàn cảm mạo, cũng cần đổ mồ hôi, phát phong hàn từ trong cơ thể ra ngoài, con người mới có thể khôi phục khỏe mạnh.

Trần Khánh dùng Thấu Thiên Lương khống chế và làm suy yếu nhiệt tà, nhưng đồng thời cũng khiến cho thân thể người bệnh giảm nhiệt độ.

Bởi vậy, dù hắn có thể đuổi nhiệt tà từ bên trong, ra bên ngoài, thì dưới tình huống toàn bộ lỗ chân lông đều đóng kín, nó cũng không ra được.

Làm sao bây giờ?

Đương nhiên là sau khi đuổi được nó, hắn sẽ dùng đến huyệt vị làm cơ thể con người đổ mồ hôi!

Phải biết rằng, có khá nhiều huyệt vị có tác dụng làm cơ thể con người đổ mồ hôi, những huyệt vị mà mọi người đều biết rõ như huyệt Hợp Cốc, huyệt Đại Chuy chỉ là một loại trong số đó, trừ những huyệt vị này ra, còn có hai huyệt vị cánh cửa là huyệt Phong Trì và huyệt Phế Du.

(Huyệt Phong Trì: có tác dụng loại trừ phong tà trong các trường hợp: cảm cúm, hoa mắt, chóng mặt, ớn lạnh, sốt, tê bì, run tay chân, co quắp tay chân, liệt… chữa trị các loại bệnh liên quan tới não, các bệnh ở vùng cổ vai gáy, các bệnh liên quan tới dây thần kinh số bảy, và các bệnh về mắt.

Huyệt Phế Du; Trị lao phổi, viêm phế quản, phổi viêm, suyễn, ra mồ hôi trộm, không kiểm soát được, chữa lẹo mắt.)

Nhưng muốn đổ mồ hôi thật nhanh, lại cần phải dùng đến các biện pháp kích thích huyệt vị cùng với uống thuốc.

Trần Khánh lại đặt tay lên cổ tay người bệnh.

“Hiện tại các ngươi có thể đối phó với luồng nhiệt tà này không?"

Can mộc: "Ta không thành vấn đề, không sợ."

Phế kim: "Làm đi."

Tỳ thổ: "Đánh nó!"

Thận thủy: "..."

Trần Khánh vừa lòng nói: "Được, hiện giờ nó đã suy yếu rồi, các ngươi có thể ra tay bất cứ lúc nào, chỉ cần các ngươi đuổi nó từ trong ra ngoài là được, những chuyện còn lại cứ giao cho ta, lên đi!"

Lời nói của Trần Khánh vừa rơi xuống, ngoại trừ tâm hoả, bốn tiểu huynh đệ còn lại bắt đầu triển lộ thần thông, đều tiến hành phân hoá xua đuổi luồng nhiệt tà nọ.

Trần Khánh không quan sát được chiến trường, cũng không biết chúng nó đã đối phó với ngoại tà như thế nào.

Nhưng hắn lại có thể thông qua phản ứng thân thể của người bệnh, để phán đoán tình hình chiến đấu bên trong đã tiến hành đến một bước nào rồi.

Trực quan nhất chính là mạch tượng. Về cơ bản, mạch tượng biểu nhiệt sẽ có một chút phù lên.

(Biểu nhiệt: ; một loại biểu hiện cũng bệnh trạng, là bằng chứng cho thấy nhiệt tà đã xâm nhập vào trong cơ thể)

Nếu người bệnh tỉnh dậy, như vậy sẽ có bệnh trạng nuốt đau khát nước, nóng lên sợ lạnh, đầu lưỡi phiếm hồng.

Lúc này, tạm thời người bệnh vẫn còn chưa tỉnh lại, cho nên Trần Khánh chỉ có thể dựa vào mạch tượng để phán đoán tình

huống bên trong cơ thể bà ấy.

Tới tận bây giờ, hai cha con Lý Lỗi vẫn một mực đỡ lấy nửa thân trên của người bệnh đã có chút mỏi tay, nhưng với hai người, một chút mệt mỏi như vậy cũng không thành vấn đề, bọn họ chỉ là có chút tò mò với tiết tấu chữa bệnh của Trần Khánh mà thôi.

Rõ ràng là vừa rồi, động tác của hắn cực kỳ nhanh chóng quyết đoán, kết quả là sau khi châm kim vào, chỉ chà xát vài cái, sau đó liền đứng thẳng bất động đằng kia.

Tiết tấu này khác biệt quá lớn so với phong cách cứu chữa người bệnh trong bệnh viện.

Nếu các bác sĩ trong bệnh viện mà dừng các thiết bị cứu chữa người bệnh, về cơ bản, chỉ có hai trường hợp, hoặc là người bệnh đã ổn rồi, hoặc là người bệnh không cứu được nữa.

Rất ít sẽ xuất hiện tình huống làm được một nửa, chợt dừng lại quan sát.

Chẳng lẽ đâm những chiếc ngân châm kia xuống rồi không động gì nữa, cũng là đang chữa trị?

Trong lúc hai người bọn họ vô cùng nghi hoặc, Trần Khánh vẫn một mực nắm cổ tay người bệnh, cuối cùng cũng chịu hành động rồi.

Sau khi hắn cảm nhận được mạch tượng của người bệnh xuất hiện biến hóa, đã lập tức rút ra mấy cây ngân châm, đâm xuống mấy huyệt vị có tác dụng kích thích người bệnh đổ mồ hôi.

Chờ mấy châm này đi xuống, chỉ ngắn ngủi ba phút thời gian, trên người bệnh nhân đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Lúc ban đầu chỉ là trên trán có một chút mồ hôi rịn ra, chừng vài phút sau, trên mặt, cổ, cánh tay, đều bắt đầu xuất hiện những

giọt mồ hôi lớn.

Biến hóa như thế, cũng làm cho Lý Lỗi và ba của gã chú ý đến.

Thiệt nhiều mồ hôi nha! !

Chẳng lẽ đây là biểu hiện cho thấy bà ấy lại bắt đầu nóng lên rồi?

Ba của Lý Lỗi có chút sốt ruột.

Lý Lỗi cũng không rõ nguyên nhân, vội vàng hỏi: "Bác sĩ Trần, đây là làm sao vậy?"

Trần Khánh chậm rãi mở miệng, "Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Sinh Khí Thông Thiên Luận Thiên có miêu tả bệnh trạng loại này: Nếu người quá phiền lao thì dương khí sẽ phân tán ra bên ngoài, không đủ năng lực để bảo vệ âm khí ở bên trong, tinh sẽ tự tiết ra mà hao kiệt, nếu ở mùa hè thì thành chứng tiên quyết (tức chân tay giá lạnh) tinh khí hư nên mắt mờ không nhìn rõ, tai ù không nghe rõ, toàn thân gần như rơi vào trạng thái suy sụp, mơ mơ hồ hồ không thể ngừng lại được."

"Đại khái là những triệu chứng này cũng tương tự như bệnh say nắng mà mọi người nói tới. Khi bắt tay vào trị liệu loại bệnh này, cũng chỉ có duy nhất một loại phương pháp, đó là bài trừ nhiệt tà ra bên ngoài là được. Hiện tại mẹ của anh đang đổ mồ hôi, cũng chính là quá trình bài trừ nhiệt tà, chờ nhiệt tà bị bài trừ xong rồi, nhiệt độ cơ thể sẽ tự động khôi phục đến trạng thái bình thường, sau đó bà ấy sẽ tỉnh lại."

Chương 145 - Thần Kỳ! Rất Thần Kỳ!

Tuy Lý Lỗi nghe không hiểu nội dung, nhưng lại hiểu được ý tứ của Trần Khánh.

Nói cách khác, sau khi đổ mồ hôi, mẹ của gã có thể dễ chịu hơn!

Có lời này, khiến cho trái tim vẫn một mực treo cao trong lòng Lý Lỗi, cuối cùng cũng trở nên nhẹ nhõm hơn, có thể thở phào một hơi rồi.

Gã rất sợ hãi.

Lúc này, sau khi Lý Lỗi hồi tưởng lại những gì bản thân đã gặp phải trong ngày hôm nay, gã đều cảm nhận được một loại bừng tỉnh tựa như đã cách mấy đời.

Ngay tức khắc, một chút mệt mỏi, uể oải nảy lên trong lòng.

Rõ ràng hôm nay gã chẳng làm chuyện gì cả, nhưng bỗng nhiên lại có cảm giác vô cùng buồn ngủ.

Nhưng quá trình trị liệu còn chưa chấm dứt, Lý Lỗi cũng không dám ngủ. Gã lắc lắc đầu, cố gắng dùng ý thức chống đỡ thân thể của chính mình.

"Lại thực sự giảm xuống rồi..." Cùng lúc ấy, ở bên ngoài bức rèm, Đường Khâu cũng nghe được những lời Trần Khánh vừa nói.

Tuy gã và Lý Lỗi giống nhau, cũng nghe không hiểu Trần Khánh đang nói cái gì, nhưng hơn Lý Lỗi ở một điểm, gã có thể

thông qua máy theo dõi các dấu hiệu sinh tồn, để nhìn một cách trực quan về tình huống cơ bản của mẹ Lý Lỗi.

Lúc này, nhiệt độ cơ thể bà đã bắt đầu giảm xuống với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, song song với đó, các dạng chỉ số như huyết áp, mạch đập, độ bão hòa oxy trong máu… đều đang có xu hướng chậm rãi trở về mức bình thường.

Thần kỳ!

Rất thần kỳ!

Đây là lần đầu tiên Đường Khâu mượn dùng dụng cụ để quan sát toàn bộ quá trình trị liệu của một vị bác sĩ trung y.

Tuy ở giữa có một tấm mành che khiến cho Đường Khâu không thể trực tiếp nhìn thấy thủ đoạn trị liệu của Trần Khánh, nhưng gã vẫn có thể tưởng tượng được, khẳng định là hắn trị liệu thông qua châm kim rồi.

Nói vậy, kể cả gã có chứng kiến toàn bộ quá trình thì kết quả cũng chẳng khác gì nhau, bởi vì gã vốn không hiểu mấy kỹ xảo châm kim này.

Nhưng có vẻ như tốc độ trị liệu của món đồ chơi này lại nhanh hơn thuốc men của bọn họ, thật không biết nguyên lý của nó là gì.

Ừm, hôm nào phải mua một cuốn Hoàng Đế Nội Kinh về nhìn xem!

Lại ba, bốn phút đi qua, Trần Khánh thấy mạch tượng của người bệnh dần trở nên vững vàng, hắn cũng không do dự, lập tức rút những ngân châm đang kích thích bệnh nhân đổ mồ hôi ra.

Phải biết rằng, mồ hôi là tâm dịch (dịch thể trong tim), không thể cho chảy đi quá nhiều, nếu không cơ thể người bệnh cũng xảy

ra vấn đề.

Nếu nhiệt tà đã được bài trừ rồi, tâm hoả bắt đầu nhận được chất dinh dưỡng tới từ những cơ quan nội tạng khác, như vậy hiện giờ, chỉ còn lại vấn đề tâm huyết quản cần phải xử lý.

Sau đó, Trần Khánh lại dùng Thiêu Sơn Hỏa!

Kỳ thật Trần Khánh cũng không cần phải quan tâm tới chứng bệnh này, chỉ cần nhiệt tà bị bài trừ đi, người bệnh cũng có thể tỉnh lại rồi, và không cần phải làm gì thêm, đám người Lý Lỗi nhất định sẽ cảm kích hắn.

Nhưng Trần Khánh lại mắc một chút chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, chính là hắn không quen nhìn trong thân thể người bệnh có một chút bệnh trạng nào.

Nếu Trần Khánh biết mà không chữa trị, khẳng định là khi trở về cả người hắn sẽ vô cùng khó chịu, buổi tối ngủ cũng không yên ổn, nhẹ nhàng.

Trần Khánh cũng biết, bản thân hắn có bệnh, nhưng nói chung là bệnh này cũng không cần phải cứu chữa.

Lại là một đợt lưu loát thi châm, Thiêu Sơn Hỏa vận chuyển qua mười mấy huyệt vị.

Dưới cảm giác nóng bỏng thêm vào, khẳng định là hàn thấp chiếm cứ bên trong tâm huyết quản của người bệnh sẽ giảm bớt. Chờ sau khi khí huyết có chút thông thoáng, nó sẽ mang tới tác dụng không nhỏ cho quá trình hồi phục tâm hỏa của bà ấy.

Trần Khánh làm xong hết thảy những chuyện này, mới vừa lòng rút châm ra.

Lúc ấy, hắn mới phát hiện, rõ ràng bản thân đang ở trong phòng có mở điều hòa, nhiệt độ ổn định, thế nhưng phía sau lưng

lại ướt đẫm từ lâu.

"Được rồi, nhanh lau mồ hôi toàn thân cho người bệnh, hay một bộ quần áo khác, tránh bị cảm lạnh. Phỏng chừng qua hơn mười phút nữa, bà ấy có thể tỉnh lại rồi. Sau khi người bệnh tỉnh lại, cổ họng sẽ có chút không thoải mái, về nhà hai người mua một chút hạt sen bách hợp, nấu thành cháo cho bà ấy uống hai lần, bệnh trạng này có thể khôi phục trở lại." Trần Khánh dặn dò nói.

Lý Lỗi vừa đỡ mẹ của mình nằm xuống, lập tức cúi đầu với Trần Khánh: "Bác sĩ Trần, cám ơn, cám ơn, cám ơn..."

Trần Khánh lập tức cầm hai tay gã, nâng dậy: "Đừng làm như vậy, bà ấy khỏe lại là được."

Hắn không quá quen với những trường hợp như vậy.

Lý Lỗi đáp lại một câu trong khi hai hàng lệ nóng đang chực trào ra khỏi hốc mắt. Gã cố gắng hết mức, không để cho bản thân quá mức thảm hại, nhếch nhác, lại nói: "Bác sĩ Trần, tôi không nói mấy câu quái dị khác nữa, chỉ muốn hỏi cậu rằng, tiền thuốc men bao nhiêu, cậu cứ trực tiếp nói cho tôi biết. Tôi lập tức trả cho cậu."

Trần Khánh cười nói: "Được, tiền đăng ký châm cứu, thuốc đỏ, anh trực tiếp chuyển khoản qua Wechat cho tôi là được?"

Lý Lỗi cầm di động, vẻ mặt mờ mịt nhìn Trần Khánh: "Không phải chứ, bác sĩ Trần, cậu có nói đùa với tôi hay không, chỉ có hai trăm hai thôi sao? Cậu có biết ở một ngày trong phòng bệnh này, cần phải chi bao nhiêu tiền không?"

Trần Khánh cười nói: "Đây là quy định của Hán Y Đường chúng tôi, một lần châm cứu giá hai trăm. Tôi cũng không thể tùy tiện phá vỡ quy định được. Mặt khác, tuy bệnh cảm nắng của mẹ anh đã được chữa rồi, nhưng vấn đề tâm huyết quản, lại không

phải trong một sớm một chiều có thể khôi phục lại được. Nếu anh tin tưởng tôi, hãy đưa bà ấy đến Hán Y Đường khám xem sao. Nhưng phí tổn của một lần thăm khám toàn diện, cũng không rẻ đâu!"

Đầu năm nay, phần lớn người tìm đến bác sĩ trung y xem bệnh, đều người đã kéo dài bệnh trạng trong thời gian khác lâu rồi, hoặc là ở bệnh viện khám không ổn lắm, mới chạy tới bác sĩ trung y thử xem.

Kết quả chính là cần phải tốn thật nhiều thời gian điều trị. Nếu châm cứu một lần thu tới một, hai ngàn, trong khi có rất nhiều người bệnh cần phải châm tới cả chục lần, không có một, hai vạn, người đó còn tới khám trung y nữa hay không?

Cho nên, với dân chúng bình thường, châm cứu một lần hai trăm đã có chút đắt đỏ rồi.

Đương nhiên, so sánh với tiêu chuẩn thu phí của tây y, khẳng định là tiểu vu kiến đại vu.

Chương 146 - Chúng Ta Tồn Tại, Đều Vì Sức Khỏe Của Người Dân!!!

Lý Lỗi nhíu mày nói: "Bác sĩ Trần, tuy vẫn là châm cứu, nhưng suy cho cùng, cậu cũng cứu được mẹ của tôi rồi. Như vậy, năm nghìn hai, có được không?"

Dù với Lý Lỗi, cái giá này vẫn có chút thấp, suy cho cùng, mẹ gã nằm một ngày ở phòng bệnh ICU này cũng mất tới bốn ngàn, đó là còn chưa tính tới các loại kiểm tra cập nhật trị liệu, nhưng gã sợ, nói cao hơn một chút, Trần Khánh sẽ không thu.

Nhưng Trần Khánh nghe được con số này, vẫn giữ lập trường kiên định như cũ: "Bác sĩ Lý, đây là vấn đề nguyên tắc, hi vọng anh tôn trọng ý kiến của tôi."

Lý Lỗi thấy vẻ mặt Trần Khánh nghiêm nghị, thậm chí còn có chút không vui, gã chẳng còn biết làm gì hơn, không khỏi thở ra một hơi, nói: "Được rồi."

Đinh!

Sau khi di động trong tay Trần Khánh nhận được tin nhắc chuyển khoản, hắn cũng chẳng tiếp tục lửng lơ ở nơi này thêm nữa, liền vẫy vẫy tay với Lý Lỗi, nói: "Vậy nhé, tôi trở về đây, nếu mẹ của anh khôi phục không tồi, nhớ phải giải quyết vấn đề tâm huyết quản đúng lúc, người có tuổi không thể chịu đựng được quá lâu đâu."

Lý Lỗi gật đầu: "Tôi nhớ kỹ rồi. Bác sĩ Trần, đi thong thả."

Trần Khánh gật gật đầu, rồi tiếp tục lặp đi lặp lại xác nhận xem mình có bỏ sót , lúc này mới xoay người vén rèm lên chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh.

Nhưng mà Đường Khâu đang đứng trước mặt, lại vội vàng ngăn cản đường đi của hắn: "Bác sĩ Trần, Hán Y Đường các cậu có thể dung nạp được bao nhiêu người bệnh?"

Ừm?

Có ý tứ gì?

Trần Khánh không muốn tự mình đi tìm hiểu vấn đề này của đối phương, lập tức hỏi: "Anh muốn nói cái gì?"

Đường Khâu chân thành nói: "Trong bệnh viện chúng tôi còn hơn mười người bệnh say nắng, nếu có thể, tôi sẽ thông báo cho người nhà của bọn họ, để những người này chuyển tới Hán Y Đường điều trị, cậu có thu nhận người ta không?"

Nghe nói như thế, Lý Lỗi cũng vội vàng kéo mành lên. Gã nhìn Đường Khâu, không khỏi thấp giọng nói, "Đường Khâu, anh làm như vậy, nếu bị phó viện trưởng biết được, khẳng định sẽ phải chịu phạt."

Rõ ràng là người bệnh đang nằm trong bệnh viện nhà mình, lại đuổi người ta đi, là vị lãnh đạo nào cũng sẽ bất mãn với Đường Khâu.

"Không phải chỉ chịu phạt một chút thôi sao? Không đáng ngại " Đường Khâu tỏ vẻ không sao cả cười cười: "Bác sĩ Trần, kỳ thật ngay từ đầu, tôi muốn nhờ cậu lưu lại nơi đây, giúp chúng ta trị liệu cho những bệnh nhân kia, nhưng bệnh viện có quy định, cậu chỉ là một người ngoài, dẫu cũng công tác trong ngành y, nhưng chuyện này vẫn rất phiền toái. Hơn nữa cho dù cậu có chữa khỏi toàn bộ cho bọn họ, bệnh viện chúng tôi cũng chẳng cảm kích gì

cậu đâu. Cho nên, chỉ cần cậu đồng ý, ngay bây giờ, tôi sẽ đi thông báo cho người nhà của những người đó."

Trần Khánh kỳ quái nói: "Vì sao anh lại muốn làm như vậy?"

Tình nguyện để bản thân cõng nồi (chịu tiếng xấu thay người khác), cũng muốn giao người bệnh cho hắn. Đây là lần đầu tiên Trần Khánh nhìn thấy loại bác sĩ như này.

Đường Khâu cười cười: "Cũng vì tôi là một bác sĩ, không thể vì một chút vấn đề thể diện, mà cứ giữ chặt không tha những người bệnh mà bản thân biết rằng mình khônj thể chữa trị được cho bọn họ. Chúng tôi đã không giải quyết được, nhưng lại có thể đi tìm người giải quyết được."

Trần Khánh cười nói: "Anh không sợ sau khi chuyện này lan truyền ra, chúng tôi sẽ cướp mối làm ăn của các anh sao?"

Đường Khâu cười ha ha: "Bác sĩ Trần, cậu thật hài hước, nếu trung y có thể dựa vào mấy ca bệnh mà có thể cướp được thị trường của chúng tôi, thì chúng tôi đã sớm không làm nổi nữa rồi. Dù cả mọi người phủ Giang Hạ đều biết chuyện này, nó cũng chẳng ảnh hưởng gì tới chúng tôi đâu, bởi vì Hán Y Đường các cậu không thể gánh vác nổi thị trường y liệu khổng lồ này."

Trần Khánh bất đắc dĩ cười cười.

Đúng vậy, những lời Đường Khâu nói không sai, dù danh tiếng của Hán Y Đường lan khắp cả phủ Giang Hạ, bọn họ cũng chẳng thay đổi được gì.

Người nên khám trung y chắc chắn sẽ tới khám trung y, người nên đi bệnh viện kiểu gì cũng sẽ đi bệnh viện.

Trong hoàn cảnh trung y không được phổ biến rộng rãi, số lượng bác sĩ còn thiếu quá nhiều, dù trong số bọn họ xuất hiện mấy vị bác sĩ trung y ngưu nhân, vẫn không làm nên chuyện gì to

tát cả.

Nếu ngươi lợi hại, một ngày có thể xem được mười mấy, hai mươi người bệnh, thậm chí là ba mươi người bệnh, thế thì đã làm sao?

Phải biết rằng, mỗi ngày bệnh viện trung tâm Giang Hạ đều tiếp nhận và khám chữa cho gần vạn lượt người!

Có thể so sánh được không?

Khẳng định là không được rồi!

"Anh cứ thông báo đi, để cho bọn họ đến Hán Y Đường!" Trần Khánh nói.

Đường Khâu tỏ vẻ kính nể vươn tay phải tới: "Tôi thay mặt người nhà của những người bệnh này cám ơn cậu trước, cũng thay bệnh viện chúng tôi cám ơn cậu!"

Trần Khánh có thể tiếp nhận cục diện rối rắm này, nghĩa là bệnh viện bọn họ sẽ không tiếp tục chịu đựng áp lực càng ngày càng gia tăng bởi vì có người bệnh mất đi nữa.

Đường Khâu đã cứu lại những người bệnh này, cũng cứu lại thanh danh bệnh viện, cho nên, gã mới có thể nói lời cảm tạ Trần Khánh.

Trần Khánh bắt tay với gã, rồi âm thầm phát lực: "Nếu có một ngày, Hán Y Đường trở thành đối thủ cạnh tranh của các anh, hi vọng chúng ta còn có thể hài hòa giống hôm nay!"

Ái chà?

Chí khí không nhỏ nha!

Đường Khâu nhìn ánh mắt kiên định của Trần Khánh, trong lòng lại chấn động, tay phải của gã cũng lập tức xiết chặt lại, mở

miệng đáp lại một câu: "Đương nhiên, chúng ta tồn tại, đều vì sức khỏe của người dân!"

"Mau, nâng người đến bên này nghỉ ngơi!"

"Dì à, đến bên này, đúng, để cháu đi chuyển cho dì cái ghế."

"Ngượng ngùng nha, ở chỗ chúng tôi không có phòng bệnh, vị trí thật sự là quá nhỏ, mong mọi người thấu hiểu giùm!"

"Trần sư nói nếu nơi này không xếp hàng được, thì để cho người bệnh tới văn phòng của ông ấy đi, ông ấy cũng đến tọa chẩn."

"..."

Sau khi được Đường Khâu giới thiệu, một nhóm người bệnh bị cảm nắng mức độ nặng trong bệnh viện, đều đi tới Hán Y Đường khám chữa.

Điều này làm cho Hán Y Đường vốn đã chen chúc, lại càng đạt tới cực hạn tiếp nhận và khám chữa bệnh nhân.

Nhưng chỉ một nhóm người bệnh này, nếu đưa vào bệnh viện, có khả năng bọn họ đi chơi trốn tìm tới một ngày cũng không bị phát hiện.

Triệu Ninh Quân, Hàn Thanh, Tiếu Khải, Trần Khánh.

Bốn người bọn họ đã trở thành quân chủ lực đối mặt với căn bệnh nắng nóng lần này.

Bọn họ cần phải đối phó với căn bệnh say nắng như tây y đã nói!

Sở dĩ trong bốn người này có cả Trần Khánh, hoàn toàn là vì gần như toàn bộ những người bệnh say nắng này, đều tới tìm hắn.

Ai bảo Đường Khâu chỉ báo ra tên của hắn làm chi?

Chương 147 - Cường Giả Trung Y Đại Thành Kỳ!!!

Ngoại trừ Triệu Ninh Quân không chút kinh ngạc, sợ hãi, thì bên trong Hán Y Đường, ngay cả Trần Tùng cũng cảm thấy không sao tin nổi.

Từ khi nào thì con trai của ông ấy đã lợi hại đến mức này? Nhóc con kia lại có thể làm cho người bệnh chỉ tên nói họ tìm tới tận cửa cầu chạy chữa?

Đây không phải là đãi ngộ mà những vị lão trung y mới có được hay sao?

Sau đó, sự thật đã chứng minh, đúng là Trần Khánh có bản lĩnh này.

Ở trong quá trình trị liệu người mắc bệnh say nắng, Trần Khánh đã thi triển cùng lúc cả Thiêu Sơn Hỏa lẫn Thấu Thiên Lương, chân chân thực thực làm cho những vị bác sĩ khác của Hán Y Đường phải nghẹn họng nhìn trân trối.

Tiếu Khải học được Viên Cửu Châm, và dựa vào kỹ thuật châm thứ, gã có thể vươn lên xếp hạng vị trí thứ hai trong Hán Y Đường.

Nhưng so sánh với bổ tả châm pháp đỉnh cấp, Viên Cửu Châm vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Chỉ cần căn cứ vào hiệu quả trị liệu cho người bệnh say nắng của hai người bọn họ, liền có thể thấy được lốm đốm.

Trần Khánh trị liệu người bệnh say nắng, cả về tốc độ hạ nhiệt lẫn trạng thái khôi phục, đều tốt hơn Tiếu Khải. Những người có

mặt ở đây đều là lão trung y có kinh nghiệm lâm sàng tới mấy chục năm, bệnh trạng của người bệnh có được chữa tốt hay không, chỉ cần dựa vào khí sắc của bọn họ là có thể nhìn ra một chút.

Nhưng nhân vật khoa trương nhất, lại chính là Triệu Ninh Quân.

Ông ấy cũng sử dụng châm thứ để trị liệu cho người bệnh, nhưng loại châm thứ ông ấy dùng lại là thủ pháp bình thường nhất, ấy thế nhưng hiệu quả trị liệu của ông ấy lại tốt hơn hẳn so với Trần Khánh dùng Thiêu Sơn Hỏa cùng Thấu Thiên Lương.

Ban đầu Trần Khánh cũng không hiểu vì sao lại như vậy, nhưng về sau, khi hắn được tận mắt nhìn thấy quá trình Triệu Ninh Quân phối hợp huyệt vị để áp dụng châm thứ, cuối cùng hắn cũng hiểu được.

Phải nói rằng, tuy thủ pháp mà Triệu Ninh Quân dùng rất bình thường, nhưng cách ông ấy phối hợp huyệt vị lại cực kỳ tinh diệu, thiếu một huyệt vị hay nhiều huyệt vị, đều không thể đạt tới hiệu quả trị liệu tương ứng.

Tình huống này cũng tương tự như cách phối hợp các vị thuốc Đông y trong đơn thuốc, bất kể là bao nhiêu loại dược liệu, hay là liều lượng của mỗi một loại dược liệu, đều được ông ấy khống chế tới cực hạn.

Trung y chính là như vậy. Bác sĩ càng lợi hại, khi họ bắt tay vào chữa bệnh, thủ pháp lại càng đơn giản, bởi vì ông ấy đã hoàn toàn thấu triệt những tri thức phức tạp trong trung y.

Đây chính là cường giả trung y Đại Thành kỳ sao?

Khủng bố như vậy!

Trần Khánh có cảm giác Triệu Ninh Quân giống như vị lão

tăng quét rác trong Thiếu Lâm tự, nhìn bề ngoài bọn họ rất bình thường không có gì kỳ lạ, ngay cả thủ đoạn cũng không mới mẻ, nhưng người chuyên nghiệp chân chính mới có thể cảm thấy được bọn họ mạnh mẽ không gì tả xiết.

Nhưng Triệu Ninh Quân giỏi, đã giỏi cả vài chục năm nay rồi, toàn bộ Hán Y Đường cũng quá quen với chuyện ông ấy có thể chữa khỏi bệnh cho người ta bằng tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Ngược lại, 'tài năng mới nổi' Trần Khánh mới là nhân vật làm mọi người vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ thực sự không nghĩ tới, ở loại thời khắc mấu chốt này, người đứng ra gánh vác trọng trách cùng một nhóm lão trung y, lại là một người mới vừa đảm nhận cương vị chưa đầy một tháng.

Dù ai nấy đều biết Trần Khánh chính là con trai của ông chủ, con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh, nhưng bọn họ thực sự không thể dự đoán nổi hắn lại nắm giữ y thuật mạnh mẽ đến vậy.

Dần dần về sau, khi người bệnh tới Hán Y Đường càng ngày càng nhiều, đến thời điểm các bác sĩ khác cũng bận rộn túi bụi, Trần Khánh đột nhiên biến thành một cục gạch, nơi nào cần thì chuyển qua nơi đó.

"Trần Khánh, bên này có người bệnh ho khan, cậu đi tới xem một chút."

"Trần Khánh, người bệnh không đổ mồ hôi, làm phiền cậu đi tới một chút."

"Trần Khánh, người bệnh này đổ máu..."

"Trần Khánh..."

"..."

Tới lúc này, Trần Khánh mới phát hiện, nhanh cũng có phiền não của nhanh.

Bởi vì kỹ thuật châm thứ rất tốt, cho nên hắn đã chậm rãi trở thành vì đội viên cứu hoả của Hán Y Đường. Bất cứ nơi nào xảy ra vấn đề, mọi người sẽ nghĩ đến hắn đầu tiên.

Mệt là mệt thật, nhưng Trần Khánh lại vui lắm.

Y điểm nha, tất cả những thứ này đều là y điểm đó!

Một ngày đi qua, sau khi Hán Y Đường tổng động viên toàn bộ nhân lực, bọn họ đã tiếp nhận và chẩn đoán được cho gần ba trăm người.

Bình quân xuống, cũng tương đương với mỗi vị bác sĩ Hán Y Đường đã xem bệnh cho gần 30 người.

Con số này sắp sửa vượt qua cực hạn của Hán Y Đường.

Nếu nhiều người hơn, rất có khả năng sẽ gia tăng tỷ lệ chẩn đoán nhầm.

Không nói tới những người khác, ngay cả bản thân Trần Khánh, sau mỗi lần đều phải ân cần thăm hỏi ngũ tạng của bệnh nhân, đến cuối cùng, đầu óc hắn cũng trở nên hỗn loạn, khả năng tập trung chú ý suy giảm.

Đây là biểu hiện điển hình của việc dùng não quá độ.

Suy cho cùng, các bác sĩ trung y không chỉ phải hỏi, còn phải căn cứ vào những tin tức mà bản thân nắm giữ được, để tiến hành chẩn đoán bệnh.

Chỉ cần có một chút chi tiết nhỏ nào đó bị bỏ sót, rất có khả năng sẽ dẫn đến kết quả chẩn đoán bệnh có chút sai lầm.

Và sau đó, một chút sai lầm này cũng vô cùng có khả năng sẽ

làm cho thủ pháp châm thứ không hiệu quả, hoặc là đơn thuốc kê ra không đúng chứng bệnh.

Khi đến thời điểm cuối ngày, suýt chút nữa Trần Khánh cũng phạm sai lầm trong quá trình chẩn đoán bệnh cho mấy người.

Cũng may trình độ châm thứ của hắn rất cao, phạm sai lầm rồi vẫn có thể cứu vãn trở lại.

Nhưng tình huống này cũng gõ vang trong đầu Trần Khánh một hồi chuông cảnh báo!

Đã đến lúc hắn phải tăng mạnh năng lực biện chứng.

"Trần Khánh, cháu tới đây!"

Ngay tại thời điểm Hán Y Đường sắp đóng cửa, bỗng nhiên Triệu Ninh Quân kéo lê thân thể mỏi mệt của mình đi tới văn phòng bác sĩ.

Khi ông ấy phát hiện ra Trần Khánh cũng có mặt ở trong này, lập tức vẫy vẫy tay với hắn.

Trần Khánh thấy vậy, cũng nhanh chóng đi theo.

Hai người sóng vai bước ra khỏi Hán Y Đường, rồi bình thản rảo bước trên con đường mờ mịt ánh hoàng hôn, từng bước từng bước thong thả.

Chương 148 - Quá Đỗi Bi Ai!

"Hôm nay có khá nhiều bệnh nhân tới Hán Y Đường, cháu cũng xem cho không ít người, có phát hiện được vấn đề của bản thân không?" Triệu Ninh Quân chắp hai tay sau lưng, tư thế khoan thai y chang một vị cán bộ kỳ cựu đang đi ở trên đường.

Trần Khánh khó xử cười cười, hắn đã biết mình sẽ trốn không thoát một phen khảo vấn mà, bởi vậy cũng thành thật trả lời: "Cháu còn có khiếm khuyết trên phương diện biện chứng."

Triệu Ninh Quân khẽ nhếch miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn lên những ngôi sao trên bầu trời đêm thăm thẳm. Giữa những tiếng còi xe thanh thúy trên đường, ông ấy chậm rãi nói: "Cháu có biết phương thuốc Phù Tang không?"

Phương thuốc Phù Tang?

Trần Khánh khẽ nhíu mày: "Cháu biết, Phù Tang đã trộm sách cổ và dược phương của chúng ta, sau đó đăng kí quyền sở hữu trí tuệ, chuyển thứ vốn thuộc về chúng ta thứ thành của bọn họ, còn đặt tên là phương thuốc Phù Tang!"

Sắc mặt Triệu Ninh Quân chợt trở nên nặng nề, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía trước: "Hơn trăm năm trước, Phù Tang đến Hoa Hạ ta, giết chóc tộc nhân ta, phá hoại đồng bào ta. Vô số danh gia của trung y nhất mạch, cũng chịu khổ dưới độc thủ của bọn họ. Khi đó, nếu vị bác sĩ trung y nào giấu giếm sách cổ hoặc dược phương bị người Phù Tang phát hiện, bọn họ chỉ có hai con đường để đi, hoặc là chết, hoặc là giao ra sách cổ dược phương sau đó chết!"

Trần Khánh nghe đến đây, lập tức giận đến hàm răng không

ngừng run rẩy!

Móa nó, đám cháu trai khốn kiếp này!

Hắn có thể tưởng tượng được, đối mặt với thế cục như vậy, những vị bác sĩ trung y ở thời điểm bấy giờ đã tuyệt vọng đến mức nào.

Triệu Ninh Quân khinh miệt cười: "Nhưng cháu có biết vì sao trải qua cả trăm năm thời gian, vậy mà người Phù Tang vẫn không thể nắm giữ được phần tinh túy trong trung y của chúng ta hay không?"

"Nguyên nhân là vì khinh miệt, là vì bọn họ xem thường điều trị dựa vào biện chứng của trung y chúng ta. Về sau, bọn họ áp dụng một chính sách, mang tên là 'Phế y tồn dược'. Trong mắt bọn họ, biện chứng trong trung y là vô dụng, là thứ nên huỷ bỏ, chỉ có dược mới là thứ chân chính hữu dụng, nhưng lại hoàn toàn không hay biết, đó mới là loại suy nghĩ ngu muội đến tột cùng."

"Đối với trung y, dược chỉ là quân cờ mà thôi, trong khi bác sĩ trung y chính là người đánh cờ. Từ xưa đến nay, diễn biến trên bàn cờ, vốn không phải do quân cờ quyết định. Cho nên, phế y tồn dược, y dược đều phế."

"Nhưng một thế kỷ trôi qua, sau khi Phù Tang gặp phải thật nhiều chứng bệnh mà thuốc thang không thể chữa khỏi, bọn họ đã tỉnh ngộ và hiểu ra, điều trị dựa vào biện chứng mới là phần cốt lõi trong trung y. Bởi vậy, từ hơn mười năm về trước, bọn họ đã sửa chữa chính sách, hiện giờ là y dược cùng tồn tại, nhưng phía chúng ta thì sao? Tới hiện giờ, dưới ảnh hưởng của phong trào khởi xướng y học Trung Quốc và phương Tây kết hợp, đề tài mà rất nhiều vị bác sĩ đều đang thảo luận lại là 'Phế y tồn dược'. Tây y có loại tư tưởng này, ta cũng chẳng nói tới làm gì, thế nhưng có không ít người rõ ràng học trung y, lại vẫn còn nắm giữ loại quan điểm như vậy. Thực sự là quá đỗi bi ai!"

Trần Khánh im lặng.

Tuy hắn không muốn thừa nhận, nhưng đúng là có một bộ phận người vẫn giữ khư khư loại quan điểm như vậy, bởi vì tư duy của những người này cũng tương tự như tây y kia.

Bọn họ cho rằng thứ chữa khỏi cho người bệnh chính là thuốc, chỉ cần thành phần thuốc hữu hiệu, như vậy người dùng thuốc là ai cũng chẳng quan trọng.

Loại quan điểm như vậy lại có thể lưu truyền rộng rãi, chính là minh chứng rõ nhất để biết được một điều rằng, ở ngoài kia vẫn có rất nhiều người chưa hề hiểu rõ được trung y, nếu không muốn nói là kiến thức trong đầu quá mức hạn hẹp, nông cạn.

Thế cho nên rõ ràng có rất nhiều thứ, lão tổ tông của chúng ta đều đã chứng minh cho chúng ta thấy nó hữu dụng rồi nhưng vẫn có những con người lại muốn xuất khẩu nó đi, chờ tới lúc không xuất khẩu nổi mới chuyển sang tiêu thụ trong nước, chỉ để đạt được sự tán thành từ đám người ngoại quốc kia, sau đó bọn họ mới nguyện ý tin tưởng.

Có khôi hài hay không?

Nhưng đó lại chính là sự thật!

"Tiểu Khánh, lúc trước ở thời điểm cháu thi đại học, ta và ba của cháu cũng từng có nỗi lo lắng như vậy. Chúng ta lo lắng một khi cho cháu đi học, cháu sẽ bị tây hoá ảnh hưởng, dần dần lệch khỏi quỹ đạo trung y. Nếu thực sự là như vậy, dù với thiên phú của cháu, dù tiếp tục miệt mài học tập, tới cuối cùng cũng khó có thể thành công."

"Nhưng chúng ta lại sợ, nếu không cho cháu đến trường, không cho cháu tiếp xúc với một chút quan điểm bên ngoài trung y, sẽ làm cho tầm nhìn của cháu trở nên hẹp hòi, thiển cận. Suy cho

cùng, tây y vẫn là chủ lưu ở Hoa Hạ, nếu cháu có thể học được một vài thứ gì đó của bọn họ, nắm giữ một chút nghệ thuật nói chuyện, cũng có thể mang đến tác dụng không nhỏ cho quá trình làm nghề y của cháu sau này."

"Sau khi chúng ta cân nhắc hồi lâu, tới cuối cùng vẫn quyết định buông tay cho cháu đi học, bởi vì chúng ta tin tưởng, dưới ảnh hưởng đến từ lý niệm bác đại tinh thâm của trung y, dù cháu có học tập cũng không có khả năng bị hệ thống tri thức nông cạn ấy dẫn dắt đi sai đường. Từ xưa đến nay, chỉ có chúng ta đồng hóa người khác, còn chưa từng có đạo lý người khác đồng hóa chúng ta!"

"Hiện giờ xem ra, nhóc con cháu cũng thực không chịu thua kém, ngay cả Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương cũng học xong rồi, học được kỹ năng là cái tốt nhưng phải nhớ, phương diện biện chứng là tuyệt đối không thể lơ là, đi xuống. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho ngày hôm nay ta nói với cháu nhiều như vậy. Sở dĩ trung y vẫn tồn tại qua mấy ngàn năm bất diệt, thứ mà nó dựa vào chính là hiệu quả trị liệu, mà ngọn nguồn sinh ra hiệu quả trị liệu lại chính là điều trị dựa vào biện chứng, nếu ngày nào đó, chúng ta thật sự vứt bỏ thứ hạch tâm nhất của trung y, có lẽ trung y thật sự muốn diệt vong rồi!"

Triệu Ninh Quân và Trần Khánh đi tới cầu số hai Giang Hạ, gió lạnh ập tới, hai người đành phải ngừng lại, không tiếp tục tiến về phía trước nữa.

Chương 149 - Lý Tưởng Của Trần Khánh!

Triệu Ninh Quân chậm rãi xoay người, nhìn xuống một vũng nước đen bên dưới cây cầu.

Theo ánh mắt Triệu Ninh Quân, Trần Khánh cũng nhìn xuống, chỉ thấy sau khi mặt nước vốn yên lặng, chợt nổi lên từng gợn sóng lăn tăn, những ngôi sao đầy trời phản chiếu dưới mặt nước kia lại nhấp nháy tựa như đang nhảy múa.

"Triệu gia gia, người nói xem, đến một ngày nào đó Hán Y Đường có thể trở thành một nơi còn lớn hơn bệnh viện trung tâm Giang Hạ kia không?" Trần Khánh cười nói.

Triệu Ninh Quân nghe vậy, hơi sửng sốt hỏi: "Nhóc con cháu đang nghĩ cái gì vậy?"

Trần Khánh ngồi xổm xuống, nhặt một hòn đá nhỏ lên, rồi ném xuống nước tựa như một đứa bé nghịch ngợm.

Bùm!

Hòn đá rơi xuống, làm từng đóa bọt nước bắn tung tóe lên.

"Cháu muốn làm một chuyện lớn!" Trần Khánh cười hắc hắc.

Triệu Ninh Quân dở khóc dở cười: "Ba của cháu đã làm lung hơn phân nửa đời người, cũng chỉ có thể giữ lấy một mẫu ba phần đất này thôi đó. Làm sao? Cháu còn muốn biến Hán Y Đường này thành bệnh viện nổi danh cả nước sao?"

"Không thể sao?" Trần Khánh hỏi lại.

Triệu Ninh Quân cười lớn lắc lắc đầu: "Cháu đó nha, chẳng lẽ cháu hoàn toàn không hay biết tình cảnh hiện giờ của trung y? Bảy trăm vạn đối đầu với bốn mươi vạn, ưu thế lại không nằm bên ta!"

"Thử xem chẳng phải sẽ biết rồi sao. Nói gì thì nói, cũng phải có người đầu lĩnh đứng lên!" Trần Khánh cười nói.

Trần Khánh không có suy nghĩ dựa vào lực lượng của bản thân đi thay đổi hiện trạng trước mắt, hắn cũng hiểu lực lượng của một người có hạn.

Nhưng chỉ một tia lửa nhỏ, có thể cháy lan cả cánh đồng!

Nếu hiện tại phần đông dân chúng vẫn không mấy tin tưởng vào trung y, thì hắn sẽ cố gắng trở thành một vị bác sĩ trung y làm cho đại đa số dân chúng đều tin tưởng. Làm như vậy, tới thời điểm càng ngày càng nhiều bác sĩ trung y nối gót theo bước chân của hắn, không phải đã có thể cải biến hiện trạng trước mắt hay sao?

"Cháu đó nha, đúng là vẫn quá trẻ tuổi, nhưng nếu thực sự có một ngày như vậy, ta hi vọng mình có thể nhìn thấy!" Triệu Ninh Quân cười nói.

"Đừng, người đừng có bắt chước mấy vị lão tướng quân trên sân khấu. Cháu còn đang trông cậy vào người sống lâu trăm tuổi để làm tấm biển chữ vàng ở Hán Y Đường đó. Người cứ thử nghĩ mà xem, nếu người bệnh đến Hán Y Đường chúng ta, vừa văn trông thấy một vị lão Bồ Tát trăm tuổi ở đó, chẳng phải không cần khám xét gì, chỉ cần người liếc mắt nhìn một cái liền trực tiếp đỡ được một nửa rồi. Người nói xem có đúng hay không?" Trần Khánh trêu ghẹo nói.

Triệu Ninh Quân vỗ một cái vào gáy Trần Khánh, đáng tiếc Trần Khánh nhanh chóng lắc mình, tránh thoát đi: "Thằng nhóc này, chẳng ra cái thể thống gì cả!"

"Ha ha ha, Triệu gia gia, cháu về nhà trước, người cứ đi chậm một chút nha, đừng để bị ngã!" Trần Khánh cười nói.

"Cút đi, ta còn chưa già đến mức không đi được!" Triệu Ninh Quân thổi râu trừng mắt, thiếu chút nữa đã đuổi theo cho Trần Khánh một đinh xác!

(Tra từ đinh xác 钉壳 kia hoài không ra nó là cái gì, nhưng lại thấy được trò chơi chuy đinh xác là kéo búa bao, có lẽ đinh xác là một đòn cắt kéo, hoặc là một búa chăng? Nôm na là cho ăn đòn, kiểu vậy)

Nhưng nhìn thấy bóng dáng Trần Khánh dần đi xa, Triệu Ninh Quân lại không nhịn được khẽ nở nụ cười.

Ông ấy thực sự không nhìn lầm, nhóc con này có thiên phú tốt lắm!

Nói không chừng, trong tương lai, nhóc con này thật sự có thể sáng tạo nên một thứ kỳ tích mà bản thân ông ấy cũng không thể tưởng tượng nổi!

...

Trần Khánh về đến nhà, rửa mặt một phen, sau đó liền nằm lên sofa.

Hôm nay xem như một ngày làm việc mệt mỏi nhất kể từ khi hắn đảm nhận cương vị tới nay, nhưng đương nhiên, cũng là một ngày làm việc phong phú nhất.

Hắn tiếp nhận và chẩn đoán cho nhiều người bệnh như vậy, được nhìn thấy nét thống khổ trên gương mặt mỗi người bọn họ dần dần biến mất, cái loại cảm giác thành tựu phản hồi trở lại này, thật sự khiến cho Trần Khánh cảm nhận được cả thể xác lẫn tinh thần đều thăng hoa sung sướng.

Lại nhìn xem hai ngày này đã tích lũy được bao nhiêu y điểm nào!

Trần Khánh mở ra giao diện thuộc tính, ánh mắt tập trung lên hạng mục y điểm kia.

Hoắc!

42.8!

Sách sách, hơn bốn mươi điểm lận!

Không tồi không tồi!

Vất vả là đáng giá!

Kế tiếp chính là tiết mục thêm điểm!

Vốn dĩ Trần Khánh đã có dự tính tăng châm thứ lên tới Đăng Phong Tạo Cực, nhưng cân nhắc đến mấy ngày nay người bệnh càng ngày càng nhiều, trình độ châm thứ của hắn lại cơ bản có thể ứng phó được phần lớn cục diện rồi, tự nhiên cũng không phải sốt ruột tiếp tục tăng châm thứ lên.

Hơn nữa, đúng là trước mắt, hắn cũng nên dựa theo lời nói của Triệu Ninh Quân, tăng cấp bậc biện chứng lên một chút.

Chỉ có biện chứng đủ nhanh đủ chuẩn, mới có thể trị liệu được cho càng nhiều người bệnh, đồng thời cũng có thể chân chính phát huy ra trình độ của những thủ pháp trị liệu trong tay hắn.

Kết quả là, sau khi Trần Khánh khẽ động ý niệm, thanh giá trị biện chứng kia đã bắt đầu sinh ra biến hóa.

【 Biện chứng: 121/1000(Đăng Đường Nhập Thất)—— biện chứng: 1121/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

(Lô hỏa thuần thanh là dày công tôi luyện)

Đập mười y điểm vào, cấp bậc biện chứng trực tiếp tăng lên tới trình độ Lô Hỏa Thuần Thanh.

Cũng vào thời khắc này, Trần Khánh cảm nhận được một luồng tri thức quen thuộc đang dũng mãnh tràn vào trong óc.

Đó là những lý giải từ bên trong những bộ sách cổ 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, 《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》, 《 Châm Cứu Đại Toàn 》...

Quá trình tiêu hóa tri thức này đã hao phí hơn một giờ của Trần Khánh.

Dài hơn so với quãng thời gian hắn cần bỏ ra để nâng cấp châm thú.

Xảy ra loại hiện tượng này, có lẽ vì biện chứng thực sự rất khó hiểu rõ và nắm bắt được!

Nhưng sau khi Trần Khánh tiếp nhận được bộ phận tri thức này, hắn lập tức có một loại cảm giác tựa như cánh cửa đi thông với thế giới của mình đã được mở ra, hay nói cách khác, cả hệ thống tri thức biện chứng của hắn vừa trải qua lễ rửa tội!

Thứ cảm giác này rất khó hình dung, đại khái cũng chỉ có hai chữ là đủ khả năng miêu tả chuẩn xác trạng thái lúc này của hắn.

Ngộ đạo!

Đúng vậy!

Mở auto thật sự là sảng khoái mà!

Phỏng chừng quãng thời gian ngắn ngủi hơn một giờ của hắn, lại tương đương với mười năm khổ học của không ít người.

Còn dư mười mấy điểm, nên thêm vào đâu đây?

Trần Khánh lại quét mắt nhìn giao diện thuộc tính.

Chương 150 - Thử Kết Nối Với Ngũ Tạng Của Chính Mình!

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 1121/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 12/100(nhập môn), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 113/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 100/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

【 châm cứu: Châm thứ 4993/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngả cứu 29/100(nhập môn)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, quan châm hai mươi ba thứ, Thiêu Sơn Hỏa 1000/10000(cao cấp) Thấu Thiên Lương 1000/10000】

【 y điểm: 32.8 (mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

Nếu không, cứ thêm điểm vào đơn thuốc đi!

Nếu trong khoảng thời gian ngắn, biện chứng và châm thứ đã không thể tăng thêm một bậc thang, vậy cứ dứt khoát nâng cao

đơn thuốc thêm một chút đi.

Dù sao về sau này, kiểu gì hắn cũng đụng tới một vài tật bệnh phức tạp, và chỉ dựa vào châm thứ khẳng định là không đủ!

Kết quả là, Trần Khánh lại bỏ thêm mười y điểm trên hạng mục đơn thuốc này.

【 Đơn thuốc: 1100/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

Lần này xem như vài hạng mục đều ngang bằng nhau rồi!

Tuy tình trạng thêm điểm hiện giờ có hơi khác so với ước nguyện ban đầu của Trần Khánh, dù sao lúc ấy, hắn muốn dùng toàn bộ y điểm, nâng một hạng kỹ năng lên tới Đăng Phong Tạo Cực.

Nhưng sau khi tình huống phát triển, dạng năng lực kia đã đi đến trình độ tạm thời đủ dùng rồi, trong khi những hạng mục khác lại cực kỳ yếu kém, hắn đã quyết định thay đổi ý định thêm điểm ban đầu của mình.

Ừm… cái này gọi là nên điều chỉnh phương hướng, thì phải điều chỉnh.

Làm người không thể quá cứng nhắc!

Trần Khánh thêm điểm vào đơn thuốc xong rồi, trong quỹ của hắn còn lại 22.8 y điểm.

Vì thế, hắn lại chia hai mươi y điểm này ra, lần lượt thêm vào hai loại châm pháp Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương.

Tuy tạm thời chúng nó cũng chẳng tăng lên được quá nhiều, nhưng ít nhất là châm thứ cũng từ 4993 tăng lên tới 6993, khoảng cách đi tới Đăng Phong Tạo Cực cũng càng ngày càng gần.

Trần Khánh thêm xong bốn mươi y điểm, chỉ còn lại 2.8.

Một chút xíu y điểm thế này, thật sự là Trần Khánh cũng không biết nên thêm vào đâu, vì thế, hắn thử một chút trên phương diện ngả cứu này.

Nhưng ai mà ngờ được, sau khi hắn thêm vào hạng mục này 0.8 y điểm, đột nhiên thuộc tính ngả cứu đầy cột rồi???

【 Ngả cứu: 100/100(Đăng Phong Tạo Cực) 】

Từ nhập môn đến Đăng Phong Tạo Cực chỉ mất có 0.8 y điểm, có phải lộ tuyến thăng cấp của thứ này hơi bị ngắn một chút hay không?

Ơ mà khoan đã, nó lên đến Đăng Phong Tạo Cực rồi, vì sao không tặng kỹ năng cho hắn?

Chẳng lẽ… không phải tất cả các thuộc tính tăng lên tới Đăng Phong Tạo Cực, đều sẽ tặng lại kỹ năng?

Ừm… hơn nữa, ở thời điểm châm thứ đạt tới Lô Hỏa Thuần Thanh, nó đã tặng lại cho hắn kỹ năng Điều Thần, nhưng biện chứng và đơn thuốc cũng lên tới Lô Hỏa Thuần Thanh, thế mà chẳng có gì cả?

Xem ra loại quà tặng kỹ năng bị động này là ngẫu nhiên!

(Hoặc là hệ thống keo kiệt, ai mà biết được?)

Còn dư lại 2 điểm.

Ừm...

Hắn có nên thêm điểm vào vọng chẩn hay không?

Lại nói, từ sau khi Trần Khánh được chứng kiến quá trình vọng chẩn từ xa của Triệu Ninh Quân, trong lòng hắn vô cùng hâm mộ.

Nhưng bởi vì thiết chẩn của hắn đã rất lợi hại rồi, khiến cho vọng chẩn cũng chẳng quá mức nôn nóng cần phải tăng lên.

Suy cho cùng, dù hắn có tăng lên như thế nào chăng nữa, thì trong khoảng thời gian ngắn, tỷ lệ chuẩn xác của thiết chẩn vẫn cao hơn vọng chẩn.

Dù sao cũng chỉ có 2 điểm, chỉ mất mấy ngày là có thể kiếm được rồi!

Cứ quyết định vậy đi, thêm là thêm!

【 Vọng chẩn: 212/1000(Đăng Đường Nhập Thất) 】

Ừm, có chút biến hoá.

Trần Khánh cảm nhận được, sau khi hắn thêm điểm vào vọng chẩn, coi như hiểu biết trên phương diện này đã có chút sâu sắc hơn, nhưng đương nhiên, biến hóa không lớn.

Với cấp bậc vọng chẩn này, mà muốn chẩn đoán được bảy, tám phần bệnh tật, vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng muốn biết hiệu quả cuối cùng như thế nào, vẫn phải nhìn thấy người bệnh mới có thể xác định được.

Trần Khánh đã dùng hết toàn bộ y điểm, cũng nhanh chóng rời khỏi giao diện thuộc tính.

Trong lúc nhàn rỗi chẳng có chuyện gì làm, bỗng nhiên Trần Khánh nghĩ tới một sự kiện.

Hắn có thể trao đổi cùng ngũ tạng của người bệnh, như vậy với ngũ tạng của chính hắn thì sao? Hắn có thể trao đổi cùng chúng nó được không?

Nghĩ vậy, Trần Khánh lập tức dùng tay phải đè lên mạch trái của mình, thử kết nối cùng ngũ tạng của chính mình...

"Sắc vị ứng với ngũ tạng, màu trắng ứng với phế, vị cay, màu đỏ ứng với tâm, vị đắng, màu xanh ứng với can, vị chua, màu vàng ứng với tỳ, vị ngọt, màu đen ứng với thận, vị mặn. Cho nên trắng ứng với da, đỏ ứng với mạch, xanh ứng với gân, vàng ứng với thịt, đen ứng với xương..."

"Tâm hoả lại bắt đầu tụng kinh rồi..."

"Không phải nó vẫn luôn như vậy sao?"

"Ta rất thích nghe cái này, có tác dụng ru ngủ nha."

"..."

Ai nha!

Ta nghe được này!

Trần Khánh không nghĩ tới hắn cũng có thể nghe được ngũ tạng của chính mình nói chuyện.

Thật thú vị nha!

Mà hình như đoạn vừa rồi tâm hoả mới đọc, chính là nội dung bên trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Ngũ Tạng Sinh Thành Thiên, vừa vặn ngày hôm qua, hắn vừa đọc lại chương này một lần.

Chẳng lẽ ở thời điểm trong lòng hắn mặc niệm, tâm hoả cũng sẽ lặp lại một lần?

"Chào ngũ tạng của ta!" Trần Khánh vô cùng hưng phấn lên tiếng chào hỏi chúng nó một câu, giống như gặp được người bạn cũ đã nhiều năm không thấy.

"Ai, có người nói chuyện!" Tỳ thổ nói.

“Âm thanh rất quen thuộc!" Phế kim nói.

"Không cần phải kinh ngạc, là hắn đó!" Thận thủy nói.

"Á á, rốt cuộc ngươi cũng nhớ tới chúng ta rồi?" Tỳ thổ hưng phấn nói.

"Tâm hoả nói cho chúng ta biết, ngày nào ngươi cũng nói chuyện cùng ngũ tạng của người khác!" Can mộc nói.

"Ái chà chà, ngươi được đấy, lại chủ động tìm tới chúng ta, thật không dễ dàng nha, nhưng mà trước phải nói rõ chuyện này. Ngươi đúng là chủ nhân thật, nhưng ở trong này, lời ta nói mới tính!" Tâm hoả lập tức bày ra tư thế lão đại ca.

Trần Khánh nghe được lời nói của đám ngũ tạng, trong lòng thực sự dở khóc dở cười.

Hóa ra những chuyện mà hắn làm, chúng nó đều biết cả!

Nhưng có vẻ như tình huống này cũng không kỳ quái, khi mà hắn đăm chiêu suy nghĩ, kiểu gì cũng phải thông qua chúng nó một lần.

Chúng nó không biết, mới là kỳ quái!

Chương 151 - Dùng Bản Thân Thử Thuốc!

"Yên tâm đi, ta sẽ không vượt quá chức phận, huống chi trong đầu ta có ý tưởng gì, khẳng định các ngươi đều biết cả, đúng không nào." Trần Khánh cười nói.

"Ngươi muốn chúng ta giúp ngươi sao?" Sau khi Tâm hoả cảm nhận tinh thần của Trần Khánh, nó lập tức đọc được những gì hắn đang suy nghĩ.

"Đúng, từ thật lâu trước kia, ta đã muốn thử dùng thân thể của chính mình để thí nghiệm thuốc rồi, nhưng muốn thực hiện chuyện này thực sự quá khó khăn. Sau khi thuốc tiến vào trong thân thể, liều lượng bao nhiêu, có thể gây nên loại tác dụng gì, hướng đi của dược tính là gì, cùng với phản ứng của ngũ tạng đối với dược liệu… vân vân, có quá nhiều vấn đề cần đi cân nhắc và giải quyết. Nhưng có các ngươi ở đây, mọi chuyện sẽ khác, có một vài vấn đề, ta không cần đi cân nhắc mà có thể trực tiếp tìm được đáp án từ phía các ngươi!" Trần Khánh cười nói.

Phải biết rằng, chuyện các bác sĩ trung y thí nghiệm thuốc cũng không phải điều gì mới mẻ!

Ở thời điểm vừa bắt đầu học trung y, bọn họ sẽ luyện tập phương pháp dựa vào vẻ bề ngoài để phân biệt rõ dược liệu, rồi ngửi hương vị của chúng nó, cùng với sau khi nếm thử, mới có thể cảm thụ được hướng đi dược tính.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, trung y đều có truyền thống lấy chính mình ra để thí nghiệm thuốc. Bởi vì chỉ có chính mình uống vào không làm sao, mới có thể yên tâm kê đơn cho người

bệnh uống vào.

Khi Trần Khánh còn nhỏ, hắn cũng từng nếm thử dược liệu, đương nhiên, mùi vị của chúng chẳng dễ chịu lắm đâu, bởi vì xét về mặt tổng thể, thuốc Đông y thực sự rất khó uống.

Hơn nữa còn có một vài loại dược liệu, sau khi uống vào người, còn có thể làm cho bản thân rơi vào tình trạng miệng nôn trôn tháo, có thể nói, khi dùng một lượng thuốc sai lầm, bản thân mình cũng sẽ vô cùng khó chịu.

Đương nhiên, khẳng định không có là nguy hiểm về sinh mệnh.

Nhiều nhất chỉ khó chịu một hồi là ổn thôi.

Quay lại vấn đề, từ sau khi Trần Khánh biết được bản thân cũng có thể kết nối cùng ngũ tạng của chính mình, gần như là phản ứng theo bản năng, hắn muốn đi thử dược.

Vì sao?

Bởi vì phần cốt lõi của đơn thuốc Đông y chính là liều lượng!

Trong cuốn Thương Hàn Tạp Bệnh Luận, có rất nhiều phương thuốc hiệu quả vô cùng tốt, nhưng vì sao ở thời điểm vài vị bác sĩ trung y bốc thuốc cho người bệnh uống vào, lại chẳng mang lại được một chút hiệu quả nào?

Bởi vì liều lượng!

Danh y đại sư Lý Hỏa từng nói, bí phương bất truyền trong đơn thuốc trung y nằm ở liều lượng!

Trung y, trải qua mấy ngàn năm truyền thừa, thay đổi vô số triều đại, lại gặp phải quá trình thế nhân thay đổi đơn vị trọng lượng, cũng khiến cho liều lượng trong đơn thuốc trung y xảy ra

biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tuy ở hiện tại đã xuất hiện một loại nhận thức phổ biến, ví dụ như cách nói 1 chỉ tương đương với 5 khắc.

(Mười chỉ bằng một lượng, 16 lượng bằng một cân, 1 khắc = 1 gram)

Nhưng lại có vị bác sĩ trung y khác cho rằng, một tiền phải tương đương với 3.75 khắc.

Lưu Cầu bên kia có một vị bác sĩ trung y tên là Nghê Hiệp. Người này từng công khai nói rằng, trong phương thuốc cổ truyền 1 tiền đại khái là 3.3 khắc.

(Vương quốc Lưu Cầu là một vương quốc thống trị phần lớn quần đảo Ryukyu từ thế kỷ 15 đến thế kỷ 19. Các vua Lưu Cầu đã thống nhất đảo Okinawa và mở rộng lãnh địa vương quốc đến quần đảo Amami là một phần của tỉnh Kagoshima ngày nay, và quần đảo Yaeyama gần Đài Loan)

Dù cách nói của mọi người đều không giống nhau, nhưng miễn là tất cả đều chuyên nghiệp, thì có chênh lệch một chút cũng không thành vấn đề, nhiều một, hai khắc hay thiếu một, hai khắc cũng chẳng ảnh hưởng tới toàn cục.

Dù sao người bệnh mang thuốc về, còn phải bỏ thêm nước vào nấu, và quá trình này còn có hao tổn cơ mà.

Nhưng liều lượng cơ sở không xuất hiện sai lầm, lại không có nghĩa là phương thuốc nhất định sẽ hữu dụng.

Mỗi người sẽ có bệnh trạng khác biệt, đương nhiên liều lượng mà bọn họ cần cũng sẽ khác biệt.

Và nên gia giảm như thế nào, đã trở thành một môn bắt buộc trong quá trình học tập về đơn thuốc trung y.

Mà thí nghiệm thuốc chính là phương án tốt nhất để nắm vững được môn học vấn này!

Ngươi cần phải biết được, sau khi những dược liệu này tiến vào thân thể, đến tột cùng là bản thân sẽ có cảm giác như thế nào, dược tính của nó sẽ đi đến nơi đâu, hiệu quả trị liệu đạt được ở trình độ như thế nào, và thương tổn nếu có sẽ lớn đến mức nào, ngươi mới đủ khả năng căn cứ vào phản ứng của người bệnh để phán đoán liều lượng gia giảm dược liệu.

Đồng thời, ngươi cũng có thể dựa theo phản ứng của người bệnh, để nhìn ra vị dược nào trong phương thuốc này có thể dùng được, còn vị dược nào là sai lầm.

Có khả năng, ngươi sẽ cho rằng, tất cả dược tính cùng với phản ứng sau khi uống vào của thuốc Đông y, đều được viết đầy đủ trong sách giáo khoa rồi, chỉ cần nhớ kỹ nội dung trên sách giáo khoa không phải đã tốt rồi sao?

Nhưng mà, con người trưởng thành, thời đại thay đổi.

Thể chất của con người hiện tại có giống trước kia hay không?

Có lẽ dược tính không hề biến hóa, nhưng phản ứng sau khi tiến vào thân thể con người thì sao?

Lấy một ví dụ đơn giản thế này: cùng là phong hàn cảm mạo, nhưng có người chỉ cần uống một thang Tiểu Sài Hồ Thang, sẽ hiệu quả tức thì tựa như dựng sào thấy bóng, nhưng có vài người uống vào lại không phản ứng.

(Tiểu Sài Hồ Thang: chủ trị chứng thương hàn thiếu dương, và phụ nữ bị chứng nhiệt nhập huyết thất)

Đó chính là tầm quan trọng của vấn đề am hiểu liều lượng!

Nhưng làm như thế nào mới có thể kê ra liều lượng tuyệt đối

chính xác đây?

Ngoại trừ học thuộc lòng nội dung trên sách giáo khoa, cũng chỉ có một cách khác là tự mình nếm thử một lần.

Phương pháp này thực ngốc, lại không nhanh chóng bằng học thuộc lòng nội dung trên sách giáo khoa, nhưng loại biện pháp ngốc nghếch này, lại có thể khiến cho Trần Khánh vĩnh viễn nhớ kỹ cảm giác sau khi thuốc Đông y tiến vào thân thể, loại khắc sâu này còn có hiệu quả hơn nhiều so với học thuộc lòng.

Quả thật, nếu Trần Khánh không có năng lực kết nối cùng ngũ tạng, hắn cũng chỉ có thể làm như những bác sĩ trung y khác, nhưng hiển nhiên hắn đã có năng lực này, thì hoàn toàn có thể thông qua phương thức dùng bản thân để thí nghiệm thuốc đến làm phong phú kinh nghiệm của chính mình.

Từ đó, khi thực hành trên phương diện lâm sàng, kê đơn cho người bệnh, hắn có thể bớt phạm sai lầm, thậm chí còn không hề có sai lầm, mỗi lần đều có thể kê ra phương thuốc hoàn mỹ nhất.

Dùng phương thuốc chính xác nhất và thời gian nhanh nhất, hoàn toàn chữa khỏi cho người bệnh!

Chẳng phải tuyệt vời quá hay sao!

Chương 152 - Hán Y Đường Phát Dược!

"Rõ ràng có thể thêm điểm tăng lên y thuật, vì sao ngươi cứ muốn làm loại chuyện cố sức mà chẳng đạt được kết quả tốt này?" Tâm hoả hỏi.

Trần Khánh cười nói: "Ngươi đã biết cả rồi, còn hỏi ta?"

"Chỉ là thí nghiệm thuốc mà thôi, ngươi cho rằng làm như vậy có thể tăng thêm vài điểm thuộc tính ư?" Tâm hoả có chút bực bội.

Tên “chủ nô gian ác” này, vì đẩy nhanh tốc độ, còn muốn bắt nhóm ngũ tạng bọn chúng đi làm công cụ cho mình.

Thứ người gì không biết!

Nếu không phải nể mặt Trần Khánh là chủ nhân của chúng nó, tâm hoả đã sớm chửi cho hắn thúi đầu luôn rồi!

Trần Khánh lập tức chuyển giọng thương lượng: "Ý các ngươi thế nào? Cho ta một câu trả lời chắc chắn có được hay không?"

Can tỳ phế thận lập tức quét ánh mắt nhìn về phía tâm hoả.

Tâm hoả bực bội vô cùng, lập tức bĩu môi hỏi hắn: "Thế đồng ý làm thì chúng ta có chỗ tốt gì?"

Chỗ tốt sao?

Trần Khánh ngập ngừng một chút, mới thăm dò hỏi: "Nếu không, từ hôm nay trở đi, ta sẽ dưỡng sinh?"

Tâm can tỳ phế thận lập tức nói: "Nói chuyện nhất định phải giữ lời, không được chơi xấu! !"

Trần Khánh hắc hắc cười nói: "Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, sáng sớm ngày mai ta nhất định sẽ luyện Thái Cực!"

Nói đến mới nhớ, hình như hắn đã bỏ mặc món đồ chơi này hơn một năm nay rồi.

"Thành giao!"

...

Một đêm đi qua, năm giờ sáng hôm sau, Trần Khánh đã thức dậy.

Mùa hè mặt trời luôn mọc sớm như vậy, Trần Khánh còn chưa kéo rèm cửa ra, đã nhìn thấy một mảnh ánh sáng mặt trời chói lóa.

Ngày hôm qua hắn đã nhận lời với nhóm ngũ tạng của mình, kể từ hôm nay trở đi, ngày nào hắn cũng tập dưỡng sinh.

Đàn ông ấy mà, sao có thể lừa ngũ tạng của chính mình được???

Cho nên, sau khi Trần Khánh rời giường rửa mặt một phen, hắn liền bắt đầu luyện Thái Cực.

Đừng coi thường Thái Cực, tuy nhìn từ bên ngoài, món đồ chơi này cứ yếu ớt ẻo lả sao sao ấy, nhưng khi bắt đầu luyện tập, mỗi một động tác đều nghiêm túc phát lực, chỉ sợ thể lực của bản thân chẳng đủ để thực hiện mấy động tác đã phải ngừng để thở rồi.

Ở thời điểm Trần Khánh mười mấy tuổi, thể lực còn đang độ sung sức, nhưng luyện được nửa bài đã thở không ra hơi rồi.

Qua đó cũng đủ hiểu thứ này không có đơn giản như vẻ bề ngoài của nó đâu!

Trần Khánh luyện chừng bốn mươi phút, mới thu công, sau khi thay đổi một bộ quần áo, lại bỏ ra chừng nửa tiếng, hắn đã đi tới Hán Y Đường.

Sở dĩ hắn đến sớm như vậy, là bởi vì hôm nay Hán Y Đường sẽ bắt đầu tặng dược.

"Trần Khánh, bên này." Vương Xuân Lam vẫy vẫy tay gọi hắn.

Hôm nay, gần như các bác sĩ trong Hán Y Đường đều đến đông đủ.

Đây cũng không phải thông lệ hay quy tắc của Hán Y Đường, mà là mọi người nguyện ý đi tới hỗ trợ.

Có lẽ đây là một trong những nguyên nhân vì sao tiền lương của Hán Y Đường không cao, nhưng trung y viện nho nhỏ ấy vẫn đủ sức làm cho rất nhiều bác sĩ cam tâm tình nguyện phấn đấu vài chục năm tại nơi này.

“Hôm nay là ngày duy nhất Huệ Dân Đại Dược Đường mở ra chương trình hoạt động hội viên! ! Mua đủ 58 đồng, được tặng 20 quả trứng gà! Mua đủ 116 đồng, tặng 40 quả trứng gà! Mua đủ 232, tặng hai hộp nước Hoắc Hương Chính Khí! Cơ hội hiếm có, cần nắm chắc ngay, mọi người nhanh đến mua nha!"

...

"Hán Y Đường tặng thuốc được điều chế theo đơn thuốc Đông y giải nhiệt, mỗi ngày uống một lần có thể phòng ngừa bị cảm nắng, nhận miễn phí, nhận miễn phí. Mọi người mau tới nha!"

...

Vào thời khắc này, nửa con phố lại chia thành hai thế giới, nhưng vẫn thể hiện đầy đủ diện mạo chân thực của nhân tình ấm lạnh.

Những người dân đi ngang qua Hán Y Đường, vừa vặn nhìn thấy bọn họ miễn phí phát thuốc, lập tức luôn miệng nói lời cảm tạ.

Trong số những người này, cũng có dân cư vốn sống ở gần đây, bọn họ đã chứng kiến Hán Y Đường phát thuốc miễn phí không biết bao nhiêu lần, cho nên đối với bọn họ, những chuyện kiểu nảy đã sớm tập mãi thành thói quen.

Nhưng đương nhiên, nên khen vẫn phải khen.

Nhất là so sánh với tiệm thuốc cùng phố kia, rõ ràng là Hán Y Đường càng thêm nhân tính hoá.

Chỉ tiếc, hiện giờ lại là xã hội của tiền xấu đuổi tiền tốt [1]. Dường như những điều tốt đẹp càng lúc càng khó tiếp tục sinh tồn!

[1] Trong kinh tế, định luật Gresham là một nguyên tắc tiền tệ nói rằng "tiền xấu đuổi tiền tốt". Ví dụ, nếu có hai hình thức hoá tệ trong lưu thông, mà được chấp nhận bởi luật pháp là có giá trị danh nghĩa tương tự, loại hoá tệ có giá trị hơn sẽ biến mất khỏi lưu thông.

Tiền tốt là tiền có ít khác biệt giữa giá trị danh nghĩa (ghi trên mặt đồng xu) và giá trị thực (giá trị của kim loại dùng để đúc, thường là kim loại quý, nickel, hoặc đồng). Mặt khác, tiền xấu là tiền mà giá trị hàng hoá thấp hơn nhiều giá trị danh nghĩa và được lưu thông cùng với tiền tốt, nơi cả hai dạng phải được chấp nhận ngang giá như là tiền pháp định.

Nghĩa là người ta sẽ có xu hướng dùng nguyên liệu giá trị thấp hơn mệnh giá của đồng tiền để tạo ra nó.

Tựa như hơn hai mươi năm về trước, chúng ta mua quạt điện có thể dùng được mười mấy năm không hư hỏng. Nhưng ở hiện

tại, một chiếc quạt có thể chống đỡ được hai năm, đã là quạt có chất lượng tương đối tốt rồi.

Cũng giống như trường hợp của nhà xưởng quạt điện hiệu Camel trước kia vậy, bởi vì chất lượng sản phẩm của bọn họ quá tốt, nên triệt để đóng cửa mất rồi.

Trên thực tế, những vị hàng xóm láng giềng chung quanh không chỉ một lần nói chuyện phiếm với Trần Tùng, khuyên ông ấy rằng hình thức kinh doanh của Hán Y Đường không đúng, nếu ông ấy còn tiếp tục làm như vậy, sớm muộn gì nơi này cũng suy sụp thôi.

Ông muốn tiếp nối truyền thống trung y thì phải đảm bảo ngành nghề này có thể sinh tồn được, sau đó mới quan tâm tới những chuyện khác chứ?

Kết quả là Trần Tùng chỉ cười cười, không đáp lại, và đương nhiên, chuyện gì nên làm, ông ấy vẫn tiếp tục làm.

Thời gian lâu dần, tất cả mọi người đều biết bản thân không khuyên được Trần Tùng, bởi vậy không ai khuyên nhủ ông ấy nữa.

Nhưng mỗi khi bọn họ gặp người khác, luôn luôn nói chuyện với những người này rằng, ở phủ Giang Hạ có một trung y viện tên là Hán Y Đường, các bác sĩ ở nơi này đều rất có y đức.

Có lẽ bởi vì những người không hi vọng Hán Y Đường suy sụp này, vẫn còn tồn tại, mà Hán Y Đường vẫn đủ khả năng để chống đỡ cho tới ngày hôm nay.

Chương 153 - Mắt Bị Tổn Thương Là Mệnh Đã Tổn Thương!!!

Không đến một giờ sau, toàn bộ thuốc giải nhiệt mà Hán Y Đường chuẩn bị từ trước đã phát xong rồi.

Một vài người đến nhận thuốc nhưng không được, lại nghe nói ngày mai Hán Y Đường còn tặng nữa, liền quay về nhà, không hề tức giận gì cả.

Đến lúc này, Hán Y Đường cũng chính thức mở cửa kinh doanh!

Trải qua một ngày hôm qua vô cùng nóng nảy, buổi sáng hôm nay bầu không khí tại Hán Y Đường đã trở nên im lặng hơn một chút, người đến xem bệnh đã giảm đi rõ rệt.

Nếu Hán Y Đường lại tiếp tục tặng thêm vài ngày thuốc nữa, phỏng chừng người bệnh nắng nóng sẽ càng ngày càng ít đi.

Mới sáng lên, Trần Khánh đã có mặt tại phòng khám số bốn, nhưng toàn bộ thời gian trực ban, hắn cũng chỉ khám được cho ba người, mà hầu hết bọn họ đều mắc bệnh khá nhẹ.

Và đương nhiên, hắn cũng chẳng nhận được bao nhiêu y điểm.

Trần Khánh vừa có chút không thích ứng với tình trạng này, vừa cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Tuy quá trình làm việc hết công suất trong ngày hôm qua mang tới cho hắn không ít y điểm, nhưng nhìn thấy bên trong Hán Y

Đường tràn ngập các loại âm thanh kêu rên và thống khổ, trong lòng Trần Khánh lại vô cùng khó chịu.

Bản thân hắn thực sự không quá thích loại bầu không khí này, quá mức áp lực rồi!

Lúc trước, sau khi tốt nghiệp hắn không chịu ở lại Bắc Kinh, nguyên nhân chính là vì hắn không thích bầu không khí ở bệnh viện.

Hắn luôn có cảm giác ở nơi ấy rất áp lực, không giống một nơi để chữa bệnh, ngược càng giống một cái lò luyện khổng lồ chuyên thu thập cảm xúc tiêu cực hơn.

"Bác sĩ Trần, tôi đến đây!" Cùng lúc ấy, ở bên ngoài phòng mạch, có một âm thanh quen thuộc vang lên.

Rõ ràng là Trương Hiền Lượng, cùng với em trai Trương Thư An của gã.

Sau khi hai người vào cửa, Trần Khánh thoáng đưa mắt quan sát khí sắc của bọn họ.

Trương Hiền Lượng, bên dưới mi mắt có một chút quầng đen, bộ mặt thoáng hiện phù thũng, hai má lõm xuống, gương mặt xanh xao, u ám, không rạng rỡ, hai mắt có chút vô thần, động tác khi bước đi không quá tự nhiên, hai bên tóc mai có một vài sợi trắng.

Trương Thư An, trên mặt mang theo nụ cười vô ý thức, phía dưới xương gò má có một ít mụn trứng cá, sắc mặt nghiêng về màu đỏ sậm, có đường vân mũi, trên trán có đường vân dọc, giữa sống mũi có một chút bóng đen.

Sách!

Đúng là vọng chẩn dùng tốt thật!

Trần Khánh chỉ liếc mắt nhìn hai anh em nhà bọn họ một cái, cũng nhận thức được sáu bảy phần tình trạng thân thể của bọn họ rồi.

Đương nhiên, có được kết quả này cũng bởi vì lúc trước Trần Khánh đã bắt mạch cho bọn họ không chỉ một lần, cho nên lúc này, khi dùng tới vọng chẩn, mới nhận được tin tức càng thêm toàn diện, cũng càng dễ xác nhận được tính chân thực của những dấu hiệu kia.

"Bác sĩ Trần, trên mặt chúng tôi có cái gì sao?" Trương Hiền Lượng thấy Trần Khánh cứ một mực quan sát gương mặt của hai anh em mình, liền tò mò hỏi.

"À, không có, tôi đang dựa vào gương mặt của hai người, nhìn xem hai người đã khôi phục như thế nào thôi." Trần Khánh nói.

"Xem mặt cũng có thể biết được chuyện này?" Trương Hiền Lượng cực kỳ tò mò.

Trần Khánh cười nói: "Đương nhiên, nếu thân thể chúng ta xuất hiện vấn đề, rất nhiều tình huống đều sẽ phản ánh lên gương mặt chúng ta. Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Bảo Mệnh Toàn Hình Luận đã nói: 'Người sinh ra nhờ thiên địa chi khí, thiên địa hợp khí, trong số mệnh viết là người' [1], xem mặt cũng là xem khí. Lúc này, dưới mí mắt của anh có một chút quầng đen, hai má lõm xuống, gương mặt xanh xao, u ám, không rạng rỡ, còn có một chút phù thũng, hơn nữa trong mắt vô thần, động tác cứng ngắc, hai bên tóc mai có sợi trắng, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy thận tinh thiếu thốn. Nhưng so sánh với khí sắc ở lần đầu tiên anh tới Hán Y Đường này, đã tốt hơn rất nhiều rồi."

[1] : trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Bảo Mệnh Toàn Hình Luận của Việt Nam viết là: Người sinh ra ở đất, gửi mệnh ở trời, trời đất hợp khí nên gọi là người.

Trương Hiền Lượng sờ sờ mặt mình, thậm chí còn lấy điện thoại di động ra mở cameras trước quan sát một hồi, quả nhiên, Trần Khánh miêu tả không sai chút nào.

"Bác sĩ Trần, vậy tôi còn phải phải mất bao lâu nữa mới có thể khôi phục đến trình độ của người bình thường?" Trương Hiền Lượng hỏi.

Trần Khánh cười nói: "Xem ánh mắt của anh, coi như tam đại chủ khí trong cơ thể đã hình thành rồi. Một là phụ mẫu khí tuân theo thiên địa, đây là tiên thiên chi khí bẩm sinh đã có. Hai là thanh khí hô hấp được sau khi sinh và hậu thiên chi khí dựa vào nước và ngũ cốc tinh mà điều dưỡng tu thành. Ba thất tình khí chịu ảnh hưởng bởi hoàn cảnh ngoại giới hun đúc tạo thành."

"Chờ đến khi hậu thiên chi khí của anh đã đủ để bù lại tổn thất của tiên thiên chi khí, đồng thời thất tình khí nhận được dẫn dắt, bước lên con đường đúng đắn, ánh mắt của anh sẽ không còn tiếp tục rơi vào trạng thái ngây dại, vô thần nữa. Bởi vì đến ngày đó, tinh sung khí túc, thần cũng sẽ chiếm cứ hai tròng mắt của anh, thoạt nhìn rạng rỡ hẳn lên!"

Châm ngôn nói rất hay, mắt bị tổn thương là mệnh đã tổn thương.

Bởi vì toàn bộ tinh khí thần trong cơ thể đều tập trung tại đôi mắt này, một khi đôi mắt bị thương tổn, nghĩa là tinh khí thần toàn thân đều đã bị thương tổn.

Ở thời đại tin tức hiện giờ, hầu hết mọi người đều có di động, và từng ngày từng giờ, mọi người đều đang thực hiện hành vi làm tổn thương mệnh của chính bản thân mình.

Cũng khó trách có một vài vị đại sư quốc học lại nói, khoa học kỹ thuật hiện đại giống như là một chiếc hộp Pandora [2]

[2] : Trong thần thoại Hy Lạp, chiếc hộp Pandora là một chiếc hộp mà nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người sở hữu. Nàng Pandora đã được thần Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh… Theo như nhiều phiên bản của truyền thuyết, chiếc hộp chỉ còn sót lại một điều là "hy vọng" để cho loài người để có thể tiếp tục sống sót.

Có người mở ra chiếc hộp này, lại không biết bên trong nó đầy những thứ kinh khủng, ngược lại còn đắc chí, nghĩ rằng bản thân đã nắm giữ được một điều gì đó vô cùng ghê gớm.

Trên thực tế, chính nền khoa học kỹ thuật của chúng ta đã đẩy nhân loại phát triển theo phương hướng hủy diệt!

Chương 154 - Tý Ngọ Lưu Chú!

Nói ra thì cảm thấy câu này có chút khoa trương, nhưng đứng ở góc độ trung y, thảm họa nhân loại vị hủy diệt cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ.

Ít nhất là ở thời điểm hiện tại, sức khỏe của toàn dân đều đã bị uy hiếp không nhỏ, và thuyết pháp này cũng không phải vô căn cứ, thứ mà nó dựa vào chính là lý luận sống yên [1].

[1] : “Sống yên trước mặt, tầm nhìn lâu dài” nguyên văn: 立足当前, 着眼长远 là bài bình luận chính trị ngắn, được đăng trên tờ nhật báo Chiết Giang, chuyên mục Chi Giang Tân Ngữ, tác giả của nó chính là Tập Cận Bình, phát hành ở thời điểm ông này đảm nhiệm chức vụ thư ký tỉnh ủy Chiết Giang.

Chỉ tiếc chúng ta đã sớm nuôi dưỡng loại thói quen này, dần dần khiến cho chúng ta ỷ lại vào nó để sinh tồn!

Phản kháng là không có khả năng, chỉ có thể lựa chọn thích ứng!

"Hiểu được, bác sĩ Trần, tôi sẽ tiếp tục kiên trì." Trương Hiền Lượng cười cười rồi kéo Trương Thư An đến trước người: "Bác sĩ Trần, anh nhìn em trai của tôi đi. Tới hiện giờ, thời gian uống thuốc đã được kéo dài khá đáng kể rồi, gần như ba ngày nay nó vẫn chưa uống thuốc, nhưng không hề biểu hiện ra hành vi nóng nảy, bức bối không yên."

Trương Thư An cũng nhìn Trần Khánh, ánh mắt không hề né tránh, dường như cậu ấy vô cùng tín nhiệm vị bác sĩ này, nhưng bệnh chưa khỏi hẳn, bản thân vẫn bị hạn chế bởi suy nghĩ trong đầu mình, cho nên hết thảy mọi hành vi đều vô cùng cẩn thận, chỉ

sợ một động tác dư thừa của mình sẽ chọc cho người khác không vui.

"Không tồi, có tiến bộ." Trần Khánh bắt lấy cổ tay Trương Thư An, vừa kiểm tra tình huống bên trong vừa quan sát biểu hiện bên ngoài thân thể cậu ấy, một lát sau mới nói: "Ừm, kinh mạch đã thông suốt rất nhiều, khí huyết không bị cản trở, có thể bắt đầu dùng thuốc rồi."

Trương Hiền Lượng rất vui vẻ, hỏi lại: "Thật ư?"

Trần Khánh cười nói: "Anh cứ hỏi cậu ấy là biết, có phải mấy ngày nay, chuyện ăn uống của cậu đã được cải thiện, còn ngủ ngon hơn trước kia hay không?"

Khi con người ăn được ngủ được, đương nhiên năng lực hấp thu của thân thể cũng sẽ khôi phục lại bình thường, dưới tình trạng này, tiếp tục bồi bổ thêm, sẽ không có nỗi lo về sau.

Trương Thư An ngại ngùng gật gật đầu, đã xác nhận lời nói của Trần Khánh.

Trương Hiền Lượng có chút kích động: "Tốt quá rồi, bác sĩ Trần ơi, anh mau bốc thuốc đi."

Trần Khánh lập tức lấy ra giấy bút, hạ bút thành văn...

Mộc hương, long nhãn, nhân hạt táo chua, viễn chí, cam thảo, bạch thuật, nhân sâm...

Phương thuốc này có tổng cộng mười bảy vị dược, còn về liều lượng, Trần Khánh cũng chỉ đại khái gia giảm một chút, nhưng có hiệu quả với Trương Thư An hay không, lại phải nhìn xem sau khi cậu ấy uống vào, thân thể có phản ứng ra sau mới khẳng định được.

Hiện tại Trần Khánh còn chưa chính thức thử dược, cho nên

đối với tổ hợp dược phương, hắn cũng không quá tin tưởng.

"Anh cứ mua trước ba thang dược liệu này, mỗi ngày uống một thang, đổ ba chén nước nấu thành một chén, vào lúc giữa trưa, từ mười một đến mười ba giờ, nhất định phải uống một chén, tới lúc buổi tối, từ bảy giờ đến chín giờ, lại uống thêm một chén nữa, nhất định phải uống đúng vào hai thời điểm này. Anh đã nhớ kỹ chưa?" Trần Khánh nói.

Một thang thuốc Đông y có thể đun đi đun lại vài lần trong ngày, mỗi lần cũng không cần phải uống hết, có thể uống được bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.

Trên phương diện này, trung y không định ra quy củ quá cứng nhắc.

Nhưng thời gian uống dược lại phải chú trọng hơn!

Từ sau khi hạng mục đơn thuốc và biện chứng của Trần Khánh đều tăng lên cấp bậc, coi như hắn đã có thêm một chút nhận thức cơ sở nhất về một loại lý luận khác của trung y.

Đó là Tý Ngọ Lưu Chú!

(Nguyên văn: 子午流注 – Tử Ngọ Lưu Chú, nhưng ở Việt Nam, gọi nó là Tý Ngọ Lưu Chú, và từ này cũng có ý nghĩa riêng nên mình để Tý Ngọ Lưu Chú.

Theo nội dung nói đến kinh mạch trong Linh Khu – Kinh Biệt Thiên, có viết: “Con người có 12 kinh mạch; khỏe mạnh bình an hay đau ốm bệnh tật đều bắt nguồn từ đó cả”. Sự vận hành của kinh mạch trong cơ thể người cũng tuân theo quy luật như “đồng hổ sinh học”, 12 canh giờ trong một ngày lần lượt tương ứng với 12 kinh mạch và mỗi kinh mạch lại có thời gian hoạt động riêng, hay còn gọi là giờ vượng của kinh đó. Đây là quy luật “Tý Ngọ Lưu Chú” của kinh mạch.)

Trong Tý Ngọ Lưu Chú, tý ngọ đại biểu cho canh giờ, lưu là lưu động, chú chính là quán chú (được rót vào).

Lý luận về Tý Ngọ Lưu Chú là chia một ngày ra làm mười hai canh giờ, đối ứng mười hai Địa chi, tiến hành kết hợp cùng khí huyết vận hành trong mười hai tạng phủ va năm đường huyệt khép mở.

Sở dĩ Trần Khánh dặn dò Trương Thư An phải uống thuốc trong hai khoảng thời gian này, là bởi vì buổi trưa chính là thời khắc kinh mạch tim vượng nhất, mà bảy giờ buổi tối là giờ Tuất, cũng là thời khắc kinh mạch màng tim vượng nhất.

Người mắc loại bệnh như Trương Thư An cần trị liệu nhất chính là công năng trái tim, và uống thuốc vào thời khắc kinh mạch tim vượng nhất, có thể mang đến tác dụng làm ít công to.

Về phần vì sao lại phải uống thuốc vào thời khắc kinh mạch màng tim vượng nhất?

Là bởi vì trong Linh Xu · Tà Khách Thiên《 Hoàng Đế Nội Kinh 》có một câu rằng: "Tâm là đại chủ của ngũ tạng lục phủ, cũng là nơi ở của tinh thần. Nếu tạng kiên cố thì tà khí khó mà ẩn náu được. Nếu tà khí có chỗ ẩn náu tức là hại tâm, tâm bị hại thì thần mất đi, thần mất đi thì người cũng chết. Và mọi tà khí khi hướng tới tâm, đều phải đi qua màng bọc bên ngoài tâm."

Sở dĩ trái tim của Trương Thư An xuất hiện vấn đề, ngoại trừ ảnh hưởng căn bản của ý nguyện và tâm tư tình cảm, còn chịu tác hại của ngoại tà xâm nhập vào kinh mạch màng tim, chạy thẳng tới tâm.

Cho nên, muốn giải quyết ngọn nguồn của vấn đề, cần phải đồng thời chữa trị cả kinh mạch màng tim cho cậu ấy.

Nó chính là một bức tường phòng cháy cho trái tim, nếu mặc

kệ nó không quan tâm tới, dù đã điều trị được trái tim rồi, về sau vẫn dễ dàng gặp chuyện không may.

Đáng tiếc Trần Khánh nghiên cứu về Tý Ngọ Lưu Chú không sâu, nếu không hắn cũng có thể mượn dùng phương pháp mở huyệt trong Tý Ngọ Lưu Chú, vào thời khắc bệnh khí bắt đầu bộc phát, trực tiếp châm vào một loại huyệt vị riêng biệt nào đó., khẳng định sẽ đạt được một chút hiệu quả nhất định!

"Được được, tôi nhớ kỹ rồi." Trương Hiền Lượng nói.

Chương 155 - Năm Vận Sáu Khí (Hay Là Ngũ Vận Lục Khí Cũng Thế)

"Anh cũng vậy, hiện giờ tôi viết đơn thuốc cho anh, anh cũng cần uống vào chín giờ đến mười một giờ sáng, cùng với năm điểm đến bảy giờ buổi chiều. Nếu bận đi làm không có thời gian sắc thuốc, anh cứ bớt chút thời gian qua bên này của chúng tôi lấy cũng được, chỉ cần báo cho phòng sắc thuốc một tiếng là xong!" Trần Khánh nói.

Hai canh giờ mà hắn vừa nhắc tới kia, buổi sáng là kinh mạch tỳ, buổi chiều là kinh mạch thận.

Mục tiêu chữa trị chủ yếu của Trương Hiền Lượng chính là bổ thận dưỡng tỳ, cho nên hai canh giờ đó là thời khắc tốt nhất để uống thuốc.

Đương nhiên, nói như vậy cũng không có nghĩa là uống thuốc ở những canh giờ khác sẽ không hiệu quả, chỉ là uống thuốc ở những canh giờ khác, dược hiệu không thể phát huy ra tác dụng lớn nhất mà thôi.

Rất có khả năng vẫn còn người không hiểu vì sao lại phải làm như vậy, chẳng lẽ dựa theo phương thức uống thuốc của tây y, mỗi ngày ba lượt, ở giữa cách chừng mấy giờ là không được sao?

Đương nhiên là không được!

Bởi vì ngũ tạng trong thân thể con người sẽ tuần hoàn theo thời gian, và công năng của chúng nó cũng trở nên mạnh yếu theo

thời gian biến hóa.

Lấy ví dụ như có vài người thích ăn khuya, nhưng ở khoảng thời gian này, tỳ vị đã nghỉ ngơi, và kể cả khi người nọ ăn mấy thứ kia vào, thì khẳng định là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tiêu hóa được.

Cứ như vậy, trước khi ngủ người nọ sẽ cảm thấy cái bụng vô cùng căng tức, có đôi khi còn bởi vì ăn quá nhiều mà ngủ không được.

Nhưng chờ đến buổi sáng hôm sau tỉnh lại, sẽ cảm thấy được mình còn đói hơn lúc trước khi không ăn khuya.

Tình huống này cũng giống như lúc bạn đi làm, rõ ràng đã tới giờ tan tầm nghỉ ngơi, nhưng lãnh đạo gọi một cú điện thoại tới, bảo bạn nhanh chóng gửi qua một tệp Powerpoint. Kết quả là bạn bắt đầu chậm rì rì tiếp tục làm việc, tới tận hai, ba giờ.

Công việc vừa hoàn thành, bạn ngó cái đồng hồ một phát, trong lòng chửi thầm khốn khiếp, còn hơn ba giờ, lại phải đi làm rồi.

Giờ này còn ngủ nữa ư? Ngủ cái rắm, cơn buồn ngủ đã tan đi mất rồi, đâu còn ngủ được nữa, vậy là bạn đành phải thức thâu đêm.

Cứ như thế, lâu dần bạn sẽ bước vào một loại tuần hoàn ác tính gọi là ngày đêm điên đảo!

Chung quy lại, con người không thể liên tục làm việc mãi được, và chờ đến khi cơ thể bạn sẽ mệt mỏi tới một trình độ nhất định nào đó, tự nó sẽ cưỡng chế ép bạn phải nghỉ ngơi. Huống chi là ngũ tạng lục phủ?

Nhưng mà tỳ vị lại không quản được cái miệng của bạn, chỉ cần có thứ gì đó từ thực quản tiến vào, nó nhất định phải thừa

nhận.

Chẳng qua, đợi cho đến một hôm đẹp trời nào đó, khi mà nó không thể chịu đựng được nữa, muốn bãi công, thì lúc ấy thân thể bạn sẽ xảy ra vấn đề lớn rồi.

Cho nên, người không đảm bảo được thời gian ăn uống nghỉ ngơi theo quy luật, để ngũ tạng được thả lỏng, bồi dưỡng, thường là thân thể đang ngầm nuôi dưỡng thành bệnh nặng mà bản thân không tự biết được.

Cũng chính vì trung y thấy được loại quy luật này, cho nên mới tổng kết ra bộ hệ thống lý luận Tý Ngọ Lưu Chú, để cho mọi người, sau khi sinh bệnh, có thể dựa theo bộ hệ thống lý luận này để uống thuốc, từ đó đạt được tốc độ khôi phục nhanh nhất.

Và sau khi Hippocrates [1], người được phương Tây gọi là cha đẻ của y học thời gian [2] kia, sáng lập nên khái niệm y học thời gian, trong một chuyến tuyên truyền giảng giải ngẫu nhiên đến Hoa Hạ, ông đã ngoài ý muốn phát hiện ra《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Tới lúc này, ông mới phát hiện ra rằng, sau khi bản thân bỏ ra vài chục năm nghiên cứu, tới cuối cùng, kết quả thực nghiệm kết luận về thời gian sinh lý học kia, lại được ghi lại từ mấy ngàn năm trước trên cuốn 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》của Hoa Hạ rồi.

Ngay cả quy luật bệnh tật biến mất trong vòng bảy ngày mà ông dùng tới ba mươi năm để tổng kết ra, cũng có thể tìm được xuất xứ bên trong 《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》.

[1] : Hippocrates được xem là cha đẻ của Y học và là người thầy thuốc vĩ đại nhất lịch sử thời Hy Lạp cổ đại. Ông sinh năm 460 TCN tại đảo Kos - Hy Lạp và mất vào khoảng năm 380-370 TCN ở Larissa thuộc vùng Thessaly. Hơn 2000 năm qua, người ta vẫn nhắc tới ông chủ yếu vì ông không chỉ là người sáng lập ra Y

học, có tài năng điều trị giỏi, đạo đức nghề nghiệp tốt, mà còn được xem là tác giả của Lời thề Hippocrates (Hippocratic Oath) nổi tiếng mọi bác sĩ đều phải tuân theo.

[2] : Khái niệm y học thời gian (chronomedicne) là bộ môn nghiên cứu mối quan hệ giữa thời gian với những biến đổi sinh lý, bệnh lý của con người, là sản phẩm của sự kết hợp giữa y học hiện đại và khoa học thời gian. (Mình không tìm thấy khái niệm này trên trang Web tiếng Việt)

Trong tác phẩm của mình, triết học gia Hy Lạp cổ Aristotle từng miêu tả tính chu kỳ hoạt động của động vật. Cùng năm đó, Hippocrates cũng đưa ra tác phẩm có chứa nội dung miêu tả mối quan hệ giữa chữa bệnh và mùa…

"Người mắc bệnh đau đầu vùng thái dương sẽ tự lành sau hơn bảy, là vì nó đã dẫn qua kinh mạch hết rồi" (Tiết 8 trong Thương Hàn Luận).

Nhưng không chỉ có duy nhất một nhịp bảy ngày.

Trong Hoàng Đế Nội Kinh còn tổng kết ra nhịp bốn mùa, quy luật hàng năm, quy luật sáu mươi năm, quy luật 360 năm.... vân vân.

Kỳ thật đây chính là năm vận sáu khí trong trung y!

Chẳng qua mấy thứ này đều quá thâm ảo, trong cộng đồng Hoa Hạ còn ít có người đọc hiểu, huống chi là một người ngoại quốc.

"Bác sĩ Trần, tôi nhớ kỹ rồi, chúng tôi sẽ không quấy rầy anh nữa." Trương Hiền Lượng cầm đơn thuốc, liền đứng dậy kéo Trương Thư An.

"Bác sĩ Trần hẹn gặp lại!" Trương Thư An lễ phép vẫy vẫy tay.

Trần Khánh nhìn thấy Trương Thư An đã có tinh thần hơn rất nhiều so với ngày đầu tiên đến đây, tâm trạng cũng tốt hơn không ít.

"Hẹn gặp lại!" Trần Khánh nói.

Hai anh em nhà bọn họ rời đi, cũng vừa vặn đến lúc Trần Khánh hết thời gian trực buổi chiều.

Sau khi tan tầm, hắn lập tức kê cho chính mình vài đơn thuốc, rồi mang chúng nó đến phòng sắc thuốc, chờ hắn cơm nước xong, chắc chỗ thuốc này cũng được sắc xong rồi.

Vì thế anh chàng này trực tiếp ăn một miếng một chén cơm, vội vội vàng vàng muốn đi thử dược!

Phương thuốc đầu tiên không mạnh, nó chính là Quế Chi Thang.

Chương 156 - Chỉ Sợ Hắn Không Bệnh Cũng Uống Thành Có Bệnh Thì Sao?

Có thể nói phương thuốc này chính là danh phương thiên cổ (phương thuốc nổi danh từ ngàn xưa), rất nhiều phương thuốc bên trong Thương Hàn Luận đều căn cứ theo Quế Chi Thang rồi gia giảm cho thích hợp.

Quế Chi Thang cũng là dược phương có hiệu quả nhất khi muốn điều tiết âm dương cân bằng, dù một người bình thường không có bệnh gì, cũng có thể tự mình mua một chút về nấu uống.

Dù sao đầu năm nay trên người ai mà không có một chút hàn thấp? Đa phần mọi người đều không giữ được trạng thái âm dương cân bằng cho cơ thể mình.

Cho nên thường xuyên uống một chút Quế Chi Thang, không chỉ có thể làm cân bằng âm dương, còn có thể dự phòng cảm mạo. Khi đến mùa cảm cúm, nếu trong nhà chuẩn bị sẵn một chút Quế Chi Thang khẳng định là vô cùng hiệu quả, tuyệt đối không có hại chút nào.

Rất nhiều bác sĩ phái Ôn Bệnh đều không kiến nghị người khỏe mạnh bình thường uống Quế Chi Thang, đương nhiên, bọn họ còn chẳng hiểu rõ cách sử dụng và hiệu quả của ma hoàng, hạnh nhân thì làm sao có thể hiểu được chỗ tinh diệu của Quế Chi Thanh chứ?

Khi uống xong một chén Quế Chi Thang, cùng ngũ tạng trong cơ thể trao đổi một chút, Trần Khánh lại tiếp tục uống chén thứ

hai.

Một chén này là Sài Hồ Thang!

Ngay sau đó, hắn uống chén thứ ba...

"Trần Khánh, cháu đang làm gì đó?"

Trong phòng sắc thuốc, ngay tại thời điểm Trần Khánh đang vội vàng uống thuốc Đông y, đột nhiên một dì y tá sắc thuốc đi vào, tỏ ra vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Trần Khánh quay đầu lại, nhàn nhạt nói: "Cháu uống thuốc nha!"

Minh Ngọc Trân dở khóc dở cười: "Nào có người nào uống thuốc như cháu chứ? Uống thuốc mà như uống nước vậy. Ây cha, lại còn sắc không cùng một đơn thuốc nữa chứ? Cháu bị bệnh gì sao?"

Trần Khánh cười nói: "Cháu không có bệnh, chỉ muốn nếm thử một chút vị dược liệu mà thôi."

Minh Ngọc Trân lộ ra vẻ mặt không biết nên nói gì, tuy bà đã đi làm ở nơi này thật lâu rồi, nhưng vẫn không quen uống những vị thuốc Đông y này.

Trần Khánh thì hay rồi, hắn không bệnh còn tự mình tới uống, mà uống một lần tới ba chén lận.

Haizz... bà hơi lo lắng, chỉ sợ hắn không bệnh cũng uống thành có bệnh thì sao?

Minh Ngọc Trân vội vàng hỏi: "Cháu làm như vậy... Thật sự không có việc gì sao?"

Trần Khánh nhếch miệng nói: "Không có việc gì, dù có cũng chỉ là một chút nho nhỏ... Ộc~~~ "

Trần Khánh còn chưa nói xong, từ trong dạ dày chợt cuộn lên một đợt, ngay sau đó, thứ ở trong dạ dày nhanh chóng phun thẳng qua cổ họng, biến cố như thế khiến cho hắn vội vàng bụm miệng lại, dưới chân như có gió vội vàng chạy về phía WC...

"Ọe... Nôn..."

"Tỳ thổ, ngươi có ý gì? Không phải ta vừa hỏi ngươi có chịu đựng được không hay sao? Ta còn hỏi tới tận hai lần. Ngươi, rốt cuộc ngươi đang muốn làm cái gì! Hả?"

Trần Khánh điên cuồng nôn mửa một hồi, sau đó lập tức nắm lấy cổ tay trái của mình, há miệng quát lớn với tỳ thổ.

"Ai biết ngươi lại uống vội vàng như vậy? Hơn nữa thứ kia quá mức quái lạ, nó vừa vào đã làm ta lạnh run lên, sau đó run run một cái, liền không khống chế được rồi!" Tỳ thổ ủy khuất nói.

"Ta cũng cảm thấy có chút lạnh, nhưng lại rất thoải mái." Can mộc nói.

Lạnh?

Loại dược nào lạnh nhỉ?

Chẳng lẽ là thược dược?

Thược dược đắng chua, là hàn, sau uống vào sẽ nhanh chóng về kinh mạch can, kinh mạch tỳ.

Cũng đúng nha!

Trong Quế Chi Thang có thược dược, trong Sài Hồ Thang cũng có thược dược, xem ra lượng hơi nhiều một chút.

Nhưng vừa rồi Trần Khánh có thử, cũng đại khái cảm giác được hướng đi của mấy vị dược này, cùng với hiệu quả của chúng nó ở trong thân thể mình.

Căn cứ theo hiệu ứng mà ngũ tạng phản hồi trở lại, gần như Trần Khánh đã có một chút hiểu biết cơ bản về những vị dược trong phương thuốc hồi nãy rồi, cả về quy trình, hướng đi của chúng nó sau khi tiến vào thân thể, cũng như phản ứng mà chúng nó gây ra cho ngũ tạng.

Tựa như vị thuốc thược dược này, thược dược có hai loại trắng và đỏ khác nhau.

Màu trắng ích tỳ, có thể thổ trung tả mộc [1].

Màu đỏ tán tà, có thể lưu thông máu bị ngưng trệ.

[1] : thổ chỉ tỳ vị, mộc chỉ can đảm, khái niệm tỳ vị có thể mở rộng thành tràng vị (vị gia), bởi vậy thổ trung tả mộc có nghĩa là "thông qua đường tiêu hóa bài trừ mầm bệnh trong can, đảm".

Trần Khánh vừa uống bạch thược, sau khi uống vào, dược tính của bạch thược bị kinh mạch can và kinh mạch tỳ hấp thu.

Dược tính trôi bên trong đó, bắt đầu điều tiết khí huyết, tẩm bổ can mộc và tỳ thổ.

Đúng là trong sách giáo khoa, bạch thược cũng có tác dụng dưỡng máu, làm dịu can, thu âm [2], kiềm chế tiết mồ hôi.

Nhưng trên sách chỉ mô tả đơn giản như vậy, sau khi chân chính ăn vào trong bụng, thường thường sẽ có được cảm nhận rõ ràng hơn.

[2] : Thu âm ở đây là thu lại âm, bảo hộ dương, một loại phương pháp dưỡng sinh trong mùa đông.

"Tỳ thổ, lần sau đừng phản ứng quá tích cực như vậy, nếu không sẽ làm ta dễ phán đoán sai lầm, có biết không?" Trần Khánh nhắc nhở.

Vừa rồi, sau khi hắn uống thuốc xong, tỳ thổ là đứa đầu tiên nhảy ra nói mình có cảm giác, những cơ quan nội tạng khác còn chưa có phản ứng đâu.

Bởi vậy Trần Khánh mới cho rằng, còn phải chờ thêm một lát dược tính mới bị hấp thu hoàn toàn, thế là hắn quyết định uống một chén nữa.

Đâu biết rằng chờ đến thời điểm, hắn uống cạn chén thứ ba, tỳ thổ lại là đứa đầu tiên không nhịn được.

"Uy uy uy, ngươi định bắt nạt người thành thật hả? Rõ ràng là tự ngươi cảm thấy dược phương không có thương tổn, liền một lúc uống tới ba chén. Chuyện này thì liên quan gì tới tỳ thổ?" Lão đại ca tâm hoả lập tức nhảy ra trụ trì công đạo.

Ách... Nói như thế nào nhỉ?

Nếu suy nghĩ một cách nghiêm khắc, thì đúng là Trần Khánh có chút nóng vội.

Dù hắn có thể kết nối cùng ngũ tạng, nhưng hành vi một hơi uống ba chén thuốc như vậy, tuyệt đối là không được.

Suy cho cùng, đúng là hắn lần lượt sắc từng đơn thuốc khác biệt, nhưng khoảng cách uống chén thuốc trước và chén thuốc sau, lại không đủ dài.

Trong khi hắn cũng biết rằng, có một vài loại thuốc phát huy dược tính khá là chậm, rất có khả năng chún nó sẽ nổi lên xung đột với vị dược của đơn thuốc tiếp theo.

Cho nên, theo một loại trình độ nào đó, tâm hoả chỉ trích cũng không sai.

Chương 157 - Đại Ca, Ta Gọi Ngươi Là Đại Ca Luôn Đó...

"Là lỗi của ta... lần sau không làm như vậy nữa." Thái độ của Trần Khánh vô cùng tốt.

Không còn cách nào khác, tên nhóc tâm hỏa này biết thuật đọc tâm, nếu hắn cãi nhau với nó, khẳng định là không bao giờ thắng được.

"Không chỉ là không thể nóng vội, độc dược cũng không thể tùy tiện nếm thử đâu. Ngươi có biết hay không! !" Tâm hoả có cảm giác, trên phương diện thí nghiệm thuốc này, lá gan của Trần Khánh lớn đến bất ngờ.

Hắn thực sự không sợ uống vào sẽ sinh ra vấn đề!

"Yên tâm, ta có chừng mực, tạm thời sẽ không nếm thử những vị thuốc có độc tính lớn, bách thảo cũng phải tiến hành nếm thử theo chất lượng!" Trần Khánh biết tâm hoả đang lo lắng điều gì.

Kỳ thực, hôm nay hắn lỗ mãng như vậy, chủ yếu cũng vì trong lòng đã biết uống những loại thuốc này vào cơ thể sẽ không xảy ra chuyện gì, hay nói cách khác, những phương thuốc này không hề gây hại cho thân thể.

Dù những vị thuốc Đông y có chữa độc tính, thì ở thời điểm phối trí phương thuốc, Trần Khánh cũng sẽ dùng dược liệu khác đi trung hoà.

Cũng giống như vị thuốc phụ tử mà đại đa số người đều biết rõ kia.

Đó là một ví dụ điển hình.

Kỳ thật vị thuốc phụ tử này, còn hai vị đồng môn huynh đệ nữa.

Chúng nó sinh ra cùng một gốc.

Trong ba vị thuốc này, thiên hùng không độc, phụ tử ít độc, ô đầu mới là cực độc.

Trên thực tế, độc tính của phụ tử cũng không mạnh như những gì mọi người từng nghĩ. Và rất nhiều bác sĩ trung y sợ nó, chính vì bản thân bọn họ chưa từng dùng qua. Nhưng có một vài vị lão trung y lợi hại, bọn họ sẽ không sợ vị thuốc này, thậm chí còn ăn phụ tử như đậu phộng.

Lấy ví dụ như lão trung y Lý Hỏa, trên phương diện lâm sàng, khi ông ấy chữa trị cho những người mắc bệnh nghiêm trọng, đã từng kê lượng phụ tử trong một đơn thuốc tới hơn một trăm khắc, vượt qua 15 khắc so với quy định trên sách thuốc.

Vì sao ông ấy lại có thể kê một đơn thuốc chứa hơn một trăm khắc phụ tử, thứ được coi là độc dược trong thuốc Đông y, nhưng kết quả sau đó, loại hành động này không chỉ vô hại với người bệnh, ngược lại còn cứu sống đối phương?

Câu trả lời là bên trong đơn thuốc nọ có chứa những vị thuốc đủ khả năng trung hoà độc tính trong phụ tử, ví dụ như cam thảo...

Cho nên, chỉ cần nhìn thành phần dược liệu đã dán nhãn độc dược cho nó, là một loại hành vi quá mức nông cạn.

Trên góc độ trung y, cái gọi là độc tính, cũng chính là một loại thiên tính, chỉ đơn giản là bên trong dược liệu nọ chứa quá nhiều hoặc quá lượng một thứ nguyên tố nào đó mà thôi.

Chỉ cần con người có thể lợi dụng thiên tính của dược liệu, đi sửa lại thành thiên tính đúng đắn, như vậy có độc cũng có thể biến thành không độc.

Đây là lý luận cân bằng Âm Dương Ngũ Hành trong trung y!

"Ngươi còn muốn nếm thử bách thảo?" Tâm hoả cảm thấy Trần Khánh điên rồi.

Lúc này, hắn vừa mới bắt đầu, đã chỉnh cho tỳ thổ phải ói ra… Tâm hoả thật sự không dám nghĩ tới những tình huống tiếp theo.

"Hiện giờ ngươi muốn đổi ý đã không còn kịp nữa rồi!" Trần Khánh cười nói.

Hắn biết rõ, bản thân ngũ tạng đã tự mang trong mình thuộc tính thuần lương, và có độc tính hay không cũng nằm trong quy củ của chúng nó.

Tuy rất nhiều công năng của chúng nó không nằm dưới quyền khống chế của Trần Khánh, nhưng trên thực tế, tự bản thân ngũ tạng cũng không khống chế được.

Nói đơn giản thế này, có vẻ như trời sinh chúng nó đã phải chấp hành một loại mệnh lệnh nào đó để duy trì cho bộ thân thể nhân loại này luôn hoạt động bình thường.

Dù trong quá trình này xuất hiện trục trặc, chúng nó cũng sẽ đem hết khả năng của mình ra để khôi phục mọi hoạt động theo cơ chế bình thường.

Cho nên, nếu Trần Khánh cưỡng chế thử dược, chúng nó cũng phải thừa nhận.

Chỉ khác nhau ở một điểm, đó là chúng nó có nguyện ý nói toàn bộ những cảm thụ của chính mình cho Trần Khánh nghe hay không.

Ít nhất là điểm này, chúng nó vẫn có thể khống chế được!

"Vậy ngươi chỉ luyện Thái Cực thôi còn chưa đủ!" Tâm hoả bắt đầu bàn điều kiện!

"Ừm? Vậy ngươi nói xem, ta phải làm gì bây giờ?" Trần Khánh hỏi.

"Ta không biết, chỉ biết là không đủ thôi, tự ngươi nghĩ đi." Tâm hoả nói.

"Nếu không, lại gia tăng thêm dược thiện nhé?" Trần Khánh nói.

"Được được được, liền thêm dược thiện đi!" Tâm hoả còn chưa nói chuyện, tỳ thổ đã ngoi lên.

Kỳ thực, Trần Khánh cũng không hay tới nhà hàng dược thiện của ma ma hắn, nhưng mỗi lần ăn xong, đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đại khái là phản ứng của thân thể hắn, cũng là phản ứng chân thực của ngũ tạng, nếu không tỳ thổ đâu có biểu hiện vui vẻ như vậy?

"Nếu tỳ thổ đã đáp ứng rồi, vậy cứ quyết định là dược thiện đi!" Tâm hoả tựa như một lão đại ca hào phóng, trả lại địa bàn cho tiểu đệ nhà mình.

Trần Khánh dở khóc dở cười, hắn có cảm giác nhóm ngũ tạng của mình đang diễn phim Người Trong Giang Hồ [1].

[1] : (phồn thể: 古惑仔之人在江湖, tiếng Anh: Young And Dangerous, tên đầy đủ Cổ Hoặc Tử: Người Trong Giang Hồ), là một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường được công chiếu lần đầu năm 1996.

Chẳng lẽ ngũ tạng chuẩn bị xáo trộn phong vân?

Còn hắn trở thành ngục giam mọc lên ngăn cản chúng nó?

"Nhưng dược thiện cũng không có thể ăn nhiều, bổ dưỡng quá đà cũng dễ dàng gặp chuyện không may đó. các ngươi có biết không?" Trần Khánh nói.

"Vậy ngẫu nhiên ăn một bữa là được, nhưng rèn luyện mỗi ngày là phải có!" Tâm hoả nói.

"Được, ta đã biết rồi. Ngươi thật là lắm chuyện nha!" Trần Khánh nói.

"Hừ, ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi. Ngươi nghĩ mà xem, không phải mấy huynh đệ chúng ta khỏe mạng an khang, thì ngươi mới sống lâu được hay sao? Hừ, ngươi xem thái độ của ngươi là gì thế hả? Nếu còn như vậy, tất cả mọi người đừng sống nữa!" Tâm hỏa cao giọng nói.

"Đại ca, ta gọi ngươi là đại ca luôn đó, được chưa? Là ta sai lầm rồi, ta chân thành xin lỗi ngươi, về sau không bao giờ dám hô to gọi nhỏ với ngươi nữa. Được chưa nào?" Trần Khánh bụm trán, bất đắc dĩ nói.

"Hừ, không nói chuyện với ngươi nữa, hẹn gặp lại!" Tâm hoả nói.

Trần Khánh buông tay chặt đứt liên hệ cùng ngũ tạng, trong lòng lập tức có chút buồn cười.

Tuy tâm hoả biểu hiện giống hệt một vị đại ca, nhưng khi nó cáu kỉnh lại giống hệt một đứa nhỏ…

Chương 158 - Tọa Đàm Diễn Thuyết!

Trần Khánh có cảm giác mình đang trao đổi cùng năm đứa nhỏ thật ngây thơ, hồn nhiên, và có thể lừa gạt chúng nó bất cứ lúc nào.

Đặc biệt là tâm hoả, khi nó cáu kỉnh lên sẽ cả ngày ồn ào đòi đồng quy vu tận.

Phiền muộn thật mà!

"Trần Khánh, làm sao vậy? Không thoải mái ư?"

Vương Xuân Lam vừa bước vào WC, đã nhìn thấy Trần Khánh đứng bên cạnh hồ nước không rên nổi một tiếng, liền thân thiết hỏi han.

Trần Khánh lập tức phục hồi lại tinh thần: "Không có việc gì, chỉ là tràng vị xảy ra chút vấn đề nhỏ thôi."

Vương Xuân Lam nói: "Thế thì không được xử lý qua loa đâu, tràng vị là vấn đề lớn đó!"

Trần Khánh gật gật đầu: "Tôi đã uống thuốc rồi, không có việc gì!"

Vương Xuân Lam cười nói: "Cũng đúng, dựa vào y thuật của cậu, thì tôi cần gì phải lo lắng chứ? Ai, đúng rồi, buổi chiều cậu có rảnh không?"

Trần Khánh nói: "Có nha."

Vương Xuân Lam lập tức yêu cầu: "Hay quá rồi, vậy mau dạy tôi châm pháp luôn đi. Cậu đã ăn tiệc bái sư rồi đó nha!"

Trần Khánh dở khóc dở cười nói: "Anh cứ chầm chậm thôi!"

Hai người bọn họ đã ước định rõ ràng, chờ Vương Xuân Lam đi WC xong, cả hai nhanh chóng trở về văn phòng bác sĩ.

Trần Khánh cũng bắt đầu lấy ngân châm ra, tay cầm tay dạy Vương Xuân Lam chi tiết về châm pháp Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương.

Gần như châm thứ mà hắn học được đều bắt nguồn từ lão tiên sinh Quách Bạch Gia, sau khi loại châm pháp được danh gia thi triển ra này, trải qua quá trình Trần Khánh dạy dỗ, rõ ràng đã khác hẳn những điều Vương Xuân Lam từng học được trước kia.

Nhưng đúng là không phải người bình thường có thể dễ dàng nắm giữ hai môn châm pháp này. Trải qua một buổi chiều, Vương Xuân Lam vẫn chỉ học được một chút thủ pháp, chỉ sợ còn phải phí thêm chút thời gian nữa mới có thể chân chính ứng dụng vào lâm sàng.

Cũng may Vương Xuân Lam đã sớm chuẩn bị tâm lý, gã cũng không kỳ vọng bản thân có thể học được bổ tả châm pháp đỉnh cấp trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Ngày kế tiếp, Trần Khánh vừa tọa chẩn, vưa học tập, lại còn nhân tiện dạy Vương Xuân Lam Thiêu Sơn Hỏa.

Và trong lúc bọn họ không quá chú ý, tháng sáu đã đi qua, bắt đầu bước sang tháng bảy với cái nóng như lửa.

Sáng sớm hôm nay, Triệu Ninh Quân liền gọi điện thoại cho Trần Khánh.

"Tiểu Khánh hả? Hai giờ chiều nay, chúng ta chuẩn bị trước

một chút, sau đó cùng đến khách sạn Nguyệt Minh, phủ Giang Hạ tham gia toạ đàm diễn thuyết của Quách Bạch Gia."

Trần Khánh vừa nghe được cuộc điện thoại này, trong lòng lập tức hăng hái vô cùng.

Rốt cuộc, hắn cũng được gặp vị Vân sư phụ của mình rồi...

Khách sạn Nguyệt Minh!

Thật chờ mong nha!

Trần Khánh đứng bên dưới bậc thang, nhìn lên cửa lớn của khách sạn Nguyệt Minh, trong lòng vô vàn kích động.

Người mà hắn sẽ được gặp lần này không chỉ là một vị danh y đại sư, còn là người thầy đã dạy cho hắn bổ tiết châm pháp đỉnh cấp.

Thử hỏi làm sao hắn không hưng phấn cho được?

"Làm sao vậy?" Triệu Ninh Quân đang bước trên bậc thang, nhìn thấy Trần Khánh chỉ mải ngẩng đầu nhìn lên, chẳng hề di chuyển, lập tức xoay người mở miệng hỏi.

"Hô ~ không có việc gì, Triệu gia gia, chúng ta đi thôi!" Trần Khánh cười nói.

Triệu Ninh Quân cười: "Xem cháu kích động đến mức nào kìa, không phải chỉ đi gặp mặt một lão nhân thôi sao?”

Lão nhân?

Đúng là như vậy, nhưng lão nhân ấy lại không phải người bình thường!

"Đúng rồi, Triệu gia gia, ông và Quách lão quen biết nhau như thế nào?" Trần Khánh hỏi.

Triệu Ninh Quân có thể dễ dàng kiếm được phiếu tham dự, còn có thể nhân tiện cho hắn đi cùng tới, khẳng định là giữa ông ấy và Quách Bạch Gia có chút liên quan.

Lúc trước Trần Khánh cũng rất tò mò về chuyện này, chẳng qua hắn vẫn một mực không tìm được cơ hội để hỏi mà thôi.

Triệu Ninh Quân cười cười: "Quen biết nhau như thế nào ư? Ta còn nhớ lúc ấy, ừm… lần đầu tiên gặp mặt lão, ta đã chửi rủa lão thậm tệ một hồi."

Nha! ?

Khoa trương như vậy sao?

Nhưng mà ngẫm lại cũng thấy đúng, ở thời điểm Trần Khánh nói chuyện phiếm cùng đám bạn thân của mình, hắn cũng sẽ hơi một tí là bật ra vài câu thô tục.

Như vậy xem ra, mối quan hệ giữa Triệu Ninh Quân và Quách Bạch Gia rất không bình thường.

Trần Khánh lập tức chen người tiến lên, nháy mắt ra hiệu với Triệu Ninh Quân" "Triệu gia gia, ông mau kể cho cháu nghe sự tích giữa ông và Quách lão đi, vì sao lúc ấy ông lại muốn mắng đối phương, và về sau như thế nào mà hai người lại làm hòa rồi trở thành bạn bè vậy?"

Triệu Ninh Quân lườm Trần Khánh một cái: “Chuyện của mấy lão đầu tử thì có cái gì hay ho mà nghe chứ? Chúng ta đi thôi."

Thiết, keo kiệt!

Trần Khánh bĩu môi.

Kỳ thật dù Triệu Ninh Quân không nói, Trần Khánh cũng có thể đoán ra một chút tình hình.

Khẳng định là hơn hai mươi năm trước, hai người này từng gặp nhau tại hiện trường xảy ra căn bệnh truyền nhiễm kỳ quái kia, về phần đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, Trần Khánh lại không biết được rồi.

Nhưng từ trong lời nói của Triệu Ninh Quân, cũng không khó mà đoán ra được nguyên nhân trong này, rất có khả năng giữa hai người ấy đã từng xảy ra một hồi tranh cãi kịch liệt vào năm đó.

Nghĩ đến đây coi như hết manh mối để lần theo rồi, Trần Khánh cũng đi theo Triệu Ninh Quân cùng tiến vào khách sạn Nguyệt Minh. Dưới sự trợ giúp của nhân viên quầy lễ tân, sau khi bọn họ đăng ký xong họ tên và số điện thoại, liền có người dẫn tới hội trường toạ đàm diễn thuyết.

Hội trường này rất lớn, và ở thời điểm ấy, đã có không ít người đến đây.

Có già có trẻ, còn có một vài phóng viên truyền thông!

"Chủ nhiệm Phùng, hạnh ngộ hạnh ngộ, dường như là ba, bốn năm rồi chúng ta không gặp nhau ha."

"Bận rộn quá mà, thật sự không thể phân thân được. Nếu không phải lần này Quách lão tổ chức toạ đàm, tôi cũng không thể xin hai ngày phép mà tới được đây đâu."

"Yêu, viện trưởng Tần, không ngờ ngài cũng đến đây."

"Chẳng mấy khi Quách lão chịu mở miệng vàng, đương nhiên cần phải tới nghe một chút."

"Không phải chứ? Giáo sư Nông, ông là một bác sĩ tây y vì sao cũng chạy tới nghe toạ đàm của Quách lão?"

"Chủ nhiệm Vạn, làm sao vậy? Ông xem thường tây y sao? Tuy Quách lão muốn giảng trung y, nhưng trước kia, lão tiên sinh cũng

xuất thân từ tây y, chẳng lẽ tôi không được đến đây học tập một chút?"

"Ha ha ha, đương nhiên là có thể rồi. Ai nha, tôi chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút thôi mà..."

"..."

Trần Khánh nhìn xung quanh một vòng, rồi chợt phát hiện ra, phần lớn trong số những vị nam nữ trung niên đang có mặt ở nơi này đều là nhân vật cấp bậc chủ nhiệm viện trưởng.

Chương 159 - Trương Khắc Vân!

Và phỏng chừng những người này đến bệnh viện nhà hắn, cũng được coi là một vị đại lão, dưới tay có thể dẫn dắt tới mấy chục người!

Trong này chẳng những có trung y, còn có cả tây y nữa, thực sự là đủ loại nhân tài trên nhiều phương diện!

Về phần những nhân viên xấp xỉ tuổi hắn, có thể tham dự buổi hội nghị ngày hôm nay, theo Trần Khánh đánh giá, hầu hết trong số bọn họ đều là những nhân vật lợi hại.

Triệu Ninh Quân và Trần Khánh không đi tìm người khác nói chuyện phiếm, cũng có thể nói là người ở nơi này đều có thân có phận cả, và hai người bọn họ chính là tiểu nhân vật không mấy thu hút, cũng không có người nào biết tới.

Bởi vậy sau khi hai người bọn họ đi vào hội trường, liền dựa theo thẻ số nhận được mà ngồi tại hàng ghế số bảy được sắp xếp tại vị trí trung gian của hội trường.

Có thể nói vị trí này tương đối tốt, không gần cũng không xa, có thể dễ dàng hướng ánh mắt nhìn lên sân khấu, mà không cần ngẩng đầu cũng không cần cúi đầu, cứ nhìn thẳng là được.

Trước khi Trần Khánh nhận được thẻ số, hắn cũng không nghĩ tới chuyện bọn họ có thể lựa chọn được vị trí tốt như vậy. Nếu đây là rạp chiếu phim, khẳng định sẽ có không ít người chiếm vị trí như vậy trước tiên.

Điều này làm cho Trần Khánh càng cảm thấy tò mò về mối quan hệ giữa Triệu Ninh Quân và Quách Bạch Gia hơn.

Hai người này tuyệt đối không chỉ là bạn bè bình thường đơn giản như vậy!

"Triệu lão? Ngài là Triệu Ninh Quân ư?"

Ngay tại thời điểm hai người bọn họ vừa ngồi xuống, tại lối đi nhỏ phía bên phải, cách hai người Trần Khánh chỉ hơn mười mét, có một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi mang theo kính mắt đang nghiêng người, cất tiếng gọi bọn họ.

Hai người Trần Khánh nghiêng đầu nhìn lại, người đàn ông trung niên kia vừa nhìn thấy mặt Triệu Ninh Quân, đã lập tức bước nhanh đi tới, hưng phấn nói: "Ai nha, thật sự là ngài nha Triệu lão. Tôi, tôi là Trương Khắc Vân nha, chính là Trương Khắc Vân hơn hai mươi năm trước ở Dự Châu từng đi theo ngài một đoạn thời gian, khẳng định là ngài không nhận ra tôi đâu, lúc ấy chúng ta đều mặc trang phục phòng hộ mang theo khẩu trang, nhưng mà tôi nhận ra ngài."

"Ngài còn nhớ không, lúc ấy khi tôi chẩn đoán bệnh một người, biện chứng xuất hiện vấn đề, cho nên xảy ra một sự cố y liệu nghiêm trọng. Là ngài đã giúp tôi cứu lại người bệnh kia, còn chủ động kéo sai lầm lên người mình, nếu không có ngài, phỏng chừng tôi đã bị đuổi khỏi đoàn đội chữa bệnh, cũng sẽ không có cơ hội học tập sau này."

Hơn hai mươi năm trước, Trương Khắc Vân với thân phận là sinh viên tốt nghiệp ưu tú của đại học Trung Y Lộc Môn, Dự Châu, sau khi công tác vài năm, ông ấy liền đạt được danh hiệu bác sĩ đại biểu ưu tú. Đúng lúc này, bệnh truyền nhiễm kỳ quái bùng nổ tại Dự Châu, ông ấy liền chủ động xin đi giết giặc, tới thẳng tiền tuyến.

Cũng nhờ có lý lịch rực rỡ của mình, gần như quá trình thăng tiến tại bệnh viện của ông ấy vô cùng thuận buồm xuôi gió, lên chức gần như không gặp phải trở ngại gì quá lớn.

Triệu Ninh Quân thấy Trương Khắc Vân nhắc tới chuyện này, lập tức hồi tưởng lại sự cố của hơn hai mươi năm trước, rồi lập tức cười nói: "À, Tiểu Trương hả? Tôi còn nhớ cậu nha, cậu làm ở trung y viện Lộc Môn, đúng không?"

Trương Khắc Vân nghe được Triệu Ninh Quân còn nhớ tới mình, trong lòng vô cùng kích động, giống như một đứa nhỏ, vội vàng báo cáo cho người lớn tình hình hiện nay của mình: "Đúng đúng đúng, hiện tại tôi đang làm phó viện trưởng của trung y viện Lộc Môn."

Triệu Ninh Quân cười nói: "Y thuật có xuống dốc hay không?"

Trương Khắc Vân nghiêm túc nói: "Không có, cũng nhờ ngài nhắc nhở lúc trước, tôi không còn tiếp tục theo đuổi cái gì mà đổi mới trong trung y nữa, thay vào đó là chuyển qua dốc lòng nghiên cứu 《 Thương Hàn Tạp Bệnh Luận 》, không có đi nhầm đường."

Triệu Ninh Quân gật gật đầu: "Không tồi, có thể đọc hiểu Thương Hàn Luận, cũng đủ để trở thành một thế hệ danh y rồi."

Trần Khánh nghe thấy hai người bọn họ trao đổi, cũng nghi hoặc mà nhìn Trương Khắc Vân. Hắn cứ có cảm giác người chưa từng gặp mặt này, mang tới cho mình một loại cảm giác quen thuộc, thật giống như, bọn họ đã từng gặp mặt nhau từ trước rồi.

Ai?

Đúng rồi!

Diễn đàn Long Y! !

Trần Khánh lập tức hỏi: "Viện trưởng Trương, ngài có từng lên

trang web diễn đàn Long Y hay không?"

Sau khi Trương Khắc Vân nghe Trần Khánh hỏi, lập tức cười nói: "Cậu chính là 'Phổ Thiên Đồng Khánh' hả? Ha ha, đúng vậy, ta là Khuyết Vũ!"

Móa ơi!

Trần Khánh lại kinh ngạc nhìn Trương Khắc Vân.

Hắn không nghĩ tới người trao đổi cùng mình ở trên mạng, lại là một phó viện trưởng bệnh viện.

Hơn nữa dường như đối phương còn cực kỳ tôn trọng Triệu Ninh Quân!

Triệu Ninh Quân kỳ quái nhìn hai người: "Hai người quen nhau ư?"

Trần Khánh giải thích: "Cháu và viện trưởng Trương quen biết nhau trên diễn đàn Long Y, chính là diễn đàn có thể tự học trung y kia."

À!

Triệu Ninh Quân đã từng nghe Trần Khánh nói qua về diễn đàn này rồi, hình như Quách Bạch Gia đã phát video dạy học của mình trên diễn đàn này.

Trương Khắc Vân cười nói: "Ở thời điểm tôi nhàn rỗi không có việc gì làm sẽ xuất hiện trên diễn đàn, nhưng nói đến cũng khéo, hóa ra người bạn nhỏ quen biết ngày đó lại chính là đệ tử của Triệu lão ngài."

Triệu Ninh Quân lắc đầu: "Nhóc con này là cháu của tôi, không tính là đệ tử."

À?

Vậy chẳng phải là thân thiết hơn cả đệ tử sao?

Ngay tức khắc, phân lượng của Trần Khánh ở trong lòng Trương Khắc Vân cũng nặng hơn một chút!

"Người anh em tên là..." Trương Khắc Vân hỏi.

"Trần Khánh." Trần Khánh nói.

"À, Trần Khánh, chúng ta thêm Wechat nhé, có được không?" Trương Khắc Vân nói.

Trần Khánh quét mắt Triệu Ninh Quân, thấy ông không tỏ vẻ gì, liền cười nói: "Được ạ."

Hai người lấy điện thoại di động ra, Trương Khắc Vân vừa mở mã QR vừa nói: "Lần này khi tới nghe giảng, tôi còn nghe nói có một nửa người tham dự đều là bác sĩ của phủ Giang Hạ bên này, có trung y cũng có tây y. Trong số những người này, có người thực sự muốn tới nghe nội dung, nhưng cũng có người chỉ muốn tới để làm đẹp lý lịch, thậm chí còn có những người muốn tranh thủ thiết lập quan hệ với Quách lão."

“Kỳ thật giới y học cũng là một xã hội nhân tình, muốn lăn lộn thật tốt ở bên trong, cái gì cũng phải hiểu một chút. Đương nhiên, nếu có thể giống Quách lão, Triệu lão, bản lĩnh bản thân đủ mạnh, vậy có thể không cần quan tâm tới quy tắc của người sáng tạo trò chơi. Cho nên, Trần Khánh à, thừa dịp tuổi còn trẻ nhất định phải cố gắng học tập. Tôi là người từng trải, liền cả gan cho cậu một lời nhắc nhở, đừng hâm mộ những người nhiều chức tước danh hiệu kia, ở đâu cũng xài được, nhiều bạn bè, nhưng trên thực tế, nhân mạch mà bọn họ trà trộn vào không có tôn kính và đáng quý trọng như nhân mạch của cậu đâu!"

Chương 160 - Sống Được Lâu Không Thể Bằng Sống Ngắn Đi Một Chút Nhưng Có Ý Nghĩa...

Trương Khắc Vân cực kỳ giống một người cậu trong nhóm thân thích của Trần Khánh, luôn thích dùng thân phận trưởng bối để giảng một chút đạo lý cho hắn, thậm chí còn đặc biệt thích bày ra dáng vẻ 'ta ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm', cho nên những lời ta nói chính là đạo lý, và những lời ta nói tuyệt đối là quy củ sắt!

Nhưng đương nhiên Trương Khắc Vân có thái độ tốt hơn bọn họ rất nhiều, lúc nói chuyện đều đến điểm là dừng.

Mấu chốt nhất chính là, đối phương sẽ không nói mấy chuyện này trên bàn cơm.

"Cám ơn viện trưởng Trương." Trần Khánh chân thành nói lời cảm tạ.

"Khách khí rồi, tôi cũng chỉ nhiều hơn cậu chừng vài tuổi, cứ gọi tôi là lão Trương thôi." Trương Khắc Vân nói.

Cùng lắm thì vài tuổi...

Tuy nhìn trên dung mạo, đúng là đối phương trẻ thật, nhưng dung mạo có trẻ như thế nào thì hai mươi năm về trước ngài đã tham gia công tác rồi, tới hiện tại, kiểu gì tuổi đời cũng phải bốn, năm mươi chứ?

Tuổi của ngài chỉ gần gấp đôi tuổi của tôi thôi!

"Vẫn phải có tôn ti trật tự , kêu thúc đi." Triệu Ninh Quân nói.

"Vâng, Trương thúc." Trần Khánh nói.

"Ai, được rồi, tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa. Triệu lão, tôi đi trước, Trần Khánh, hôm nào chúng ta lên Wechat tán gẫu nhé." Trước khi rời đi, Trương Khắc Vân còn chỉ chỉ di động, thân thiết dặn dò.

Triệu Ninh Quân gật gật đầu, Trần Khánh cũng cười cười, trả lời ông ấy một câu không thành vấn đề.

Sau đó, Trương Khắc Vân liền rời đi tới vị trí đã được sắp xếp của mình, và ghé vào cùng một chỗ với người khác.

Triệu Ninh Quân liếc mắt nhìn bóng dáng Trương Khắc Vân, lập tức nói: "Tiểu Trương, người này rất không tồi, đúng là về sau cháu cũng cần biết nhiều hơn một chút những con người kiểu như vậy. Cháu muốn phát triển Hán Y Đường, chỉ dựa vào bản thân đơn đả độc đấu (làm một mình) là không thể được."

Thực hiển nhiên, Triệu Ninh Quân công bố với bên ngoài rằng Trần Khánh là cháu của mình, đây là đang tự trải đường tạo nhân mạch cho Trần Khánh.

Trần Khánh gật gật đầu, hắn cũng biết những chuyện này: "Cháu biết ạ."

Sau khi hội trường càng ngày càng nhiều người, và mọi người đều lần lượt ngồi xuống chỉnh tề, trên sân khấu được trang bị màn hình LED thật lớn cũng xuất hiện một nhân vật đi lên giới thiệu vắn tắt, và một tấm ảnh chụp lão nhân.

Đó chính là lão tiên sinh Quách Bạch Gia!

Có thể nói lý lịch của ông ấy tương đối phong phú, phủ kín suốt cả màn hình.

Nhưng Trần Khánh đã sớm xem qua những thông tin này, bởi vậy không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Hiện giờ trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là khi nào thì Quách lão bắt đầu diễn thuyết?

"Vù vù ~ uy, uy uy, khụ khụ. Xin chào. Tôi là người chủ trì cho buổi toạ đàm diễn thuyết ngày hôm nay, suốt buổi diễn thuyết sẽ được chia ra làm hai quá trình khác nhau, một là Quách lão đi lên nói một chút nội dung có liên quan tới trung y, hai là mọi người tại hiện trường đặt câu hỏi, Quách lão sẽ chọn ra mấy vấn đề và tiến hành trả lời ngay tại hiện trường. Mọi người phải nắm thật chắc nhé, cơ hội như vậy đâu phải lần nào cũng có đâu. Được rồi, mấy lời dư thừa tôi không nói nhiều nữa, xin mọi người bên dưới hãy cho chúng tôi một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh Quách lão lên đài..."

Trong tiếng vỗ tay vang vọng hội trường, ở phía sân khấu, có một lão nhân hai bên tóc mai hoa râm nhưng tinh thần hăng hái, đang chậm rãi từ khu vực được rèm sân khấu bao vây ở bên trái đi về phía sân khấu trung ương...

Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai!

(Đây là một câu trong bài Tỳ Bà Hành của Bạch Cư Dị, ý chỉ sự kiện mà mọi người chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng xuất hiện rồi)

Rốt cục Trần Khánh cũng được nhìn thấy một vị danh y đại gia bằng xương bằng thịt!

Tuy ông ấy không khác là mấy so với hình tượng hắn từng nhìn thấy trong video, nhưng… đây chính là người thật nha!

"Xem ra mấy năm gần đây, lão già này bận rất nhiều việc nha!" Triệu Ninh Quân ngồi một bên nhìn thấy Quách Bạch Gia lên sân khấu, không khỏi cau mày nói.

"Triệu gia gia, làm sao vậy?" Trần Khánh nghe được lời nói của Triệu Ninh Quân, lại phát hiện sắc mặt ông ấy trở nên có chút khó coi, lập tức mở miệng hỏi.

"Cũng không biết trong mấy năm gần đây lão ấy làm cái gì, nhưng khí sắc kém thiệt nhiều." Triệu Ninh Quân nói.

Đây là nhìn ra bệnh tật ư?

Trần Khánh kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ Quách lão sinh bệnh?"

Triệu Ninh Quân lắc đầu: "Không phải bệnh, là mệnh. Lão đang làm chuyện hao phí tâm thần, nói trắng ra chính là giảm thọ."

Hả?

Nghiêm trọng như vậy sao?

Trần Khánh vội vàng hỏi: "Vậy ông ơi, có thể trị được không?"

Triệu Ninh Quân lườm Trần Khánh một cái: "Bác sĩ trung y cũng không phải Diêm Vương có thể tùy tiện sửa sổ Sinh Tử..."

Trần Khánh nhíu mày, lòng kích động lập tức bị dội tắt.

Triệu Ninh Quân nhìn thấy vẻ mặt uể oải của Trần Khánh, lại cười nói: "Được rồi, con người đều có mệnh, trời cao chú định sẵn rồi. Hơn nữa sống được lâu không thể bằng sống ngắn đi một chút nhưng có ý nghĩa. Theo ta nghĩ, hẳn là lão già này đang làm một chuyện gì đó cực kỳ quan trọng, khiến lão không tiếc mệnh của mình vẫn phải thực hiện cho xong. Rất có thể lão đã tìm được sứ mệnh thuộc về chính mình. Cháu nên mừng cho lão, biết không?"

Như vậy sao...

Trần Khánh ngẩng đầu nhìn về phía Quách Bạch Gia trên đài.

Cùng lúc đó, Quách Bạch Gia đang ngồi ở trên đài cũng bắt

đầu bài diễn thuyết của mình rồi.

"Các vị bạn bè từ ngũ hồ tứ hải tới đây, chúc mọi người có một buổi chiều tốt lành. Nói thật, làm phiền mọi người phải lặn lội tới đây nghe một lão già như ta lải nhải tới mấy tiếng đồng hồ, trong lòng ta ít nhiều cũng có chút băn khoăn. Như vậy đi, để ta kể cho mọi người nghe một câu chuyện xưa vậy."

"Hẳn là khi còn nhỏ, cúng ta đều xem qua một thiên văn chương tên là《 Dược 》của Lỗ Tấn tiên sinh, đúng không nào? Ừm, ở bên trong có nhắc đến một tình tiết bác sĩ trung y dùng máu người làm màn thầu máu chữa bệnh cho người ta. Lúc ấy, khi ta xem xong thiên văn chương này, tự nhiên sinh ra một loại phản cảm với trung y. Ta cảm thấy trung y chính là ngu muội, lạc hậu, thậm chí còn là giết hại sinh mệnh, nào có đạo lý dùng rễ cỏ, vỏ cây để chữa bệnh cho người ta?"

"Sau này, ta thi đỗ học viện y học, bắt đầu học tập tây y. Cũng từ đó, ta liền bị tư duy logic của tây y ảnh hưởng thật sâu, mãi cho đến hơn hai mươi năm về trước, ta vẫn cảm thấy tây y mới là nền y học cận đại vĩ đại nhất, và không có một trong. Nhưng từ sau khi trải qua căn bệnh truyền nhiễm bùng nổ hơn hai mươi năm trước kia, tín ngưỡng trong lòng ta đã triệt để sụp đổ. Thứ y thuật mà ta am hiểu nhất, lại không thể chữa khỏi cho người khác, dù chỉ một người bệnh cũng không, mà kể cả khi cố gắng chữa trị, người bệnh cũng sẽ rơi vào kết cục cả đời tàn tật vì ảnh hưởng của những liệu pháp đánh sâu vào. Các vị, có phải các vị cảm thấy vô cùng châm chọc hay không?"

Chương 161 - Bốn Cấp Bậc Bác Sĩ Trung Y!

Dưới đài là một mảnh yên lặng.

Nhưng là nhân sĩ trong ngành, bọn họ đều biết căn bệnh truyền nhiễm từng bùng phát ở Dự Châu hơn hai mươi năm trước kia.

Lúc ấy đã chết không ít người, nhưng may mắn là qua không bao lâu, căn bệnh truyền nhiễm kia đã bị khống chế.

Quách Bạch Gia chính là tổng chỉ huy cho chiến dịch phòng chống bệnh đó, và cũng đạt được thật nhiều vinh quanh ở nơi này.

Sau này cũng có tin tức nói rằng, bởi vì có một tiểu đạo sĩ trung y tham gia vào, căn bệnh nọ mới được khống chế, nhưng phía chính phủ lại không đưa lên thông tin này, bởi vậy tin tức nọ chỉ được truyền bá trong quần thể trung y mà thôi, còn dân chúng căn bản đều không rõ vị bác sĩ trung y nọ có tham gia hay không.

Hiện tại, chính miệng Quách Bạch Gia đã lên tiếng thừa nhận bản thân không thể chữa khỏi cho bất cứ người bệnh nào, có thể thấy được tin tức về tiểu đạo sĩ kia, vô cùng có khả năng là sự thật.

"Cũng vì trải qua biến cố lần này, mới khiến cho ta biết được một vị lão đạo trưởng đức cao vọng trọng, và chính nó cũng làm cho quan niệm của ta về trung y được hoàn toàn đổi mới. Từ đó về sau, ta triệt để bỏ mặc tây y, một lòng một dạ nghiên cứu trung y. Cũng may, bản thân còn không đến nỗi ngu dốt, nhiều năm như vậy cũng học được một chút da lông, tới hiện tại, còn có thể giảng

bài cho mọi người, ha hả."

"Chuyện xưa chỉ nói đến đây thôi, phía dưới chúng ta liền tiến vào chính đề. Ở thời điểm mọi người lâm sàng trị liệu, có đụng tới loại người bệnh này hay không? Hắn tới tìm mọi người xem bệnh, nói mình bị miệng đắng lưỡi khô, eo mỏi chân nhuyễn, sau đó, mọi người bắt mạch cho hắn, chẩn đoán bệnh của hắn là can thận âm hư, tiếp theo nói cho hắn biết, bệnh mà hắn mắc phải là can thận âm hư, chỉ cần dùng thuốc điều trị thân thể đến trạng thái âm dương cân bằng là được, những bệnh trạng kia sẽ biến mất. Kết quả là hắn hỏi mọi người, bác sĩ à, anh nói tôi bị bệnh gì vậy? Mọi người lại nói cho hắn nghe, là can thận âm hư. Hắn lại hỏi, nhưng rốt cuộc là tôi bị bệnh gì?"

Dưới đài vang lên một tràng cười.

Bởi vì có rất nhiều bác sĩ trung y đã gặp phải người bệnh như vậy rồi.

Mọi người nói với đối phương về bệnh trạng, nhưng đối phương lại rối rắm với mọi người về tên của căn bệnh đó.

Cho nên, rất nhiều bác sĩ trung y đành phải dùng tới tên bệnh trong tây y để giải thích cho người bệnh, bởi vì làm như vậy người bệnh mới nghe hiểu được.

"Nói cách khác, chúng ta đang miêu tả cho người bệnh biết về bệnh trạng trong thân thể hắn, sau đó, lại nói cho hắn biết nên điều tiết như thế nào, nhưng mà trong đầu hắn chỉ có duy nhất một vấn đề, đó là… tôi phải biết chính mình đang mắc loại bệnh gì. Chúng ta nói bệnh trạng, nhưng thứ hắn muốn nghe chính là tên bệnh. Ví dụ như chúng ta nói khí trệ huyết ứ, hắn không hiểu, nhưng vừa nói cao huyết áp… Ai nha… hắn lập tức biết được tình huống trong thân thể của mình. Đây là sự khác nhau giữa chứng và bệnh."

"Tây y là y học biện bệnh, còn trung y là y học biện chứng, cho nên, tây y chỉ cần biết rằng người bệnh mắc loại bệnh gì, là có thể dựa vào loại thuốc đối ứng với loại bệnh đó để chữa trị. Kỳ thực, trên lâm sàng, ta có phát hiện ra rất nhiều bác sĩ trung y kiểu như thế này, tuy bọn họ học trung y, nhưng hình thức tư duy lại thường là tây y. Vì sao?"

"Ở thời điểm biện chứng, rất nhiều bác sĩ trung y đều không đi cân nhắc tình huống chỉnh thể, âm dương cân bằng trong cơ thể người bệnh, mà lại tìm xem triệu chứng trên người bệnh nhân, sau đó căn cứ vào những triệu chứng này, đi tìm đơn thuốc trong sách. Cách làm này có gì khác y học biện bệnh không? Không có. Nhưng kể cả khi bọn họ làm như vậy, đơn thuốc của trung y vẫn có hiệu quả trị liệu. Là vì sao?"

"Theo cá nhân ta, tổng cộng có bốn cấp bậc bác sĩ trung y. Bác sĩ trung y bậc thấp nhất là chữa bệnh. Tây y gọi chứng bệnh đó là giảm mỡ máu, giảm đường huyết, hắn cũng đi theo gọi nó là giảm mỡ máu, giảm đường huyết, trong mắt chỉ có bệnh, là một loại hình thức tư duy đối kháng. Đây là điển hình của người không bước vào được bậc cửa trung y."

"Cấp bậc thứ hai là phân tích bên trong một cái tên bệnh có mấy triệu chứng, sau đó trị liệu theo triệu chứng. Bác sĩ trung y thuộc cấp bậc này, đã nhập môn cơ bản, nếu biện chứng chuẩn xác, hiệu quả trị liệu cũng tương đối không tồi."

"Cấp bậc thứ ba sẽ bắt đầu đọc thiên, đọc địa, đọc người, đọc cảm xúc, đọc cấu trúc tâm lý của người bệnh, đọc bệnh cơ của chứng bệnh, nguyên nhân gây bệnh, từ đó đạt tới viên cơ hoạt pháp [1], tri thường đạt biến [2], có thể làm y chang như mở ra sách Kinh Phương mà chuẩn đoán. Dưới tình điều kiện hoàn cảnh và thời tiết khác nhau, vị bác sĩ này sẽ chuyên môn điều trị từng chứng bệnh cho người bệnh, phục vụ từng cá nhân theo thể chất của mỗi người. Cấp bậc bác sĩ trung y này đã có thể xem như có

chút trình độ."

"Một cấp bậc cuối cùng, đó chính là tâm linh kết nối. Ngay khi bọn họ nhìn thấy người bệnh, quan sát trạng thái cảm xúc, tiêu chuẩn đạo đức, hoàn cảnh cuộc sống… của đối phương, lại dùng ngôn ngữ kết nối, liền có thể làm cho người bệnh có hoàn cảnh cuộc sống tương ứng, có tính cách đặc thù tương ứng, đi điều chỉnh trạng thái của chính mình, khiến cho bản thân người đó sẽ không phát sinh tật bệnh nghiêm trọng hơn."

"Cả Hoa Hạ, không còn nhiều những bác sĩ trung y có thể đạt tới cấp bậc thứ ba, cấp bậc cuối cùng lại càng ít ỏi. Bản thân ta ngu dốt, khó khăn lắm mới đạt tới tầng thứ ba, mà một cấp bậc cuối cùng này, lại hoàn toàn là lý niệm cốt lõi nhất trong trung y: chữa khỏi bệnh trước khi nó trở thành bệnh. Một khi không đạt đến cấp bậc thứ tư, thì vĩnh viễn cũng không thể tìm tòi nghiên cứu được những thủ đoạn thần quỷ của các bậc danh y cổ đại. Ta thực chờ mong bên trong các vị, có người sẽ đủ khả năng đúc lại vinh quang của thần y Hoa Hạ. Và đây cũng là một trong những mục đích mà ta tới đây hôm nay."

[1] : Viên cơ: chỉ quá trình hoàn thiện tư duy của bản thân dựa trên cơ sở lý luận về Âm Dương Ngũ Hành và mô phỏng, đối chiếu, chứng minh bằng lâm sàng, bất kể là vận dụng bát cương biện chứng, lục kinh biện chứng, hay tạng phủ biện chứng, đều phải tự mình hình thành nên một hệ thống cơ sở lý luận hoàn chỉnh, có thể phù hợp với lý luận Âm Dương Ngũ Hành.

Hoạt pháp: là căn cứ vào kết quả biện chứng lâm sàng, vận dụng phương pháp linh hoạt trong chữa trị bệnh tật, nghĩa là tùy theo từng người, từng thời điểm, từng nơi và từng triệu chứng mà áp dụng các phương pháp phù hợp.

Viên cơ hoạt pháp là mục tiêu mà các bác sĩ cần không ngừng tìm tòi, hoàn thiện và theo đuổi, nó thể hiện trong toàn bộ quá trình tư duy lâm sàng của bác sĩ và trong từng đơn thuốc của mỗi

một bệnh nhân. Thông qua hiệu quả nhận được sau khi người bệnh uống thuốc, để phán đoán xem “viên cơ” của mình có chính xác hay không, tiến tới cải tiến, hoàn thiện và đề cao.

[2] : *Tri thường đạt biến: * Không chỉ nắm vững các quy luật cơ bản của sự vật, mà còn phải biết ứng phó linh hoạt với các tình huống, vấn đề cụ thể; không chỉ tuân thủ các nguyên tắc mà còn phải có khả năng thích ứng với những thay đổi. Tri thường đại biến: phản ánh nhận thức luận và phương pháp luận của người xưa về sự thống nhất giữa tính phổ biến, tính đặc thù, tính nguyên tắc và tính linh hoạt trong biện chứng.

Chương 162 - Y Học Sinh Vật Hay Y Học Tử Vật???

Đúc lại vinh quang của thần y Hoa Hạ?

Không phải ai cũng có thể làm được chuyện này!

Người như Quách Bạch Gia, có thể thay đổi giữa chừng rồi bỏ ra mười mấy năm đi học thành một thế hệ danh y, nhưng đến nay vẫn chỉ dừng tại ở cấp bậc thứ ba, có thể thấy được cấp bậc thứ tư kia gian nan tới cỡ nào.

Mà cấp bậc thứ tư này mới là bậc cửa để bước vào cảnh giới thần y cổ đại thôi!

Khoa trương!

Rất khoa trương!

Vào giờ phút này, lý luận bốn cấp bậc trong trung y của Quách Bạch Gia, đã khiến những người bên dưới nghe được mà mở rộng tầm mắt.

Cũng tới tận lúc này, rất nhiều người mới phát hiện ra rằng, bản thân đã học tập hơn phân nửa đời người, nhưng hóa ra vẫn một mực bồi hồi tại bậc thứ nhất, bậc thứ hai thôi.

Có điều, chính loại lý luận này cũng trực tiếp đánh thức bọn họ, cho bọn họ một con đường khá cụ thể, để về sau này, bọn họ biết được, mình phải cố gắng đi theo phương hướng nào và cố gắng vươn xa đến đâu, mà không phải một mực đảo quanh trong cái vòng luẩn quẩn của riêng mình.

Có thể nói, Quách Bạch Gia đã gián tiếp làm cho rất nhiều người hiểu được vị trí của bản thân mình, cũng có thể nói, nội dung chia sẻ vừa rồi đã khiến bọn họ được thể hồ quán đỉnh (được truyền thụ tri thức, nhận được dẫn dắt, dẫn tới triệt để tỉnh ngộ)!

Trong số những người ấy, có cả Trần Khánh!

Tới lúc này, hắn mới phát hiện, hóa ra bản thân mình cũng đang bồi hồi tại cấp bậc thứ hai. Và nếu không phải hắn đã tăng lên cấp bậc biện chứng và đơn thuốc, khiến cho phương pháp chữa bệnh của hắn có chút biến hóa, thì rất có thể, hắn vẫn làm như trước kia, là chẩn đoán bệnh, biện chứng, phân tích triệu chứng, sau đó trị liệu.

Mà hoàn toàn không đi cân nhắc tới những vấn đề khác như thiên địa khí hậu, quy luật thời gian... vân vân.

Nhưng thông qua quá trình trị liệu cho Trương Thư An, lại khiến cho Trần Khánh miễn cưỡng có thể đặt chân qua ngưỡng cửa của cấp bậc thứ hai.

Và hiện bây giờ, sau khi hắn đã biết phương hướng mà bản thân cần phải cố gắng, cũng hiểu được, về sau này khi chữa bệnh cho người khác, mình nên bắt tay vào phương diện nào trước!

Buổi toạ đàm này… giá trị! !

"Chúng ta đều biết, trung y học là một nền y học chỉnh thể. Tôn chỉ của nó là điều tiết cơ thể con người đạt tới trạng thái cân bằng tự nhiên nhất, sau đó thân thể chúng ta có thể tự mình chữa trị khỏi những căn bệnh nào đó mà bản thân đang mắc phải. Đây chính là giá trị định hướng của trung y, cũng như giá trị cốt lõi mà toàn bộ những đơn thuốc trung y đang không ngừng hướng tới. Chúng ta dùng những nguyên liệu có trong tự nhiên để gây nên ảnh hưởng tới phần tự nhiên có liên quan tới mỗi con người. Chúng ta dùng thiên tính của những vật chất có trong tự nhiên để

sửa lại cho đúng thiên tính của con người. Rồi từ đó hoàn thành điều tiết cả quá trình. Nhưng ở nơi này chúng ta sẽ không nói chuyện đến một thứ riêng biệt nào đó, ta muốn nói về thực tính và dược tính!"

"Và nội dung kế tiếp mà ta muốn nói, rất có khả năng sẽ vả vào mặt người nào đó, ha hả... Nhưng dù bị mắng, ta cũng phải nói ra!"

"Hẳn là chúng ta đều biết rất rõ, bất cứ loại vật chất thiên nhiên nào cũng chứa đựng bên trong mình cái gọi là nhịp sinh học vùng miền, năng lượng và tin tức. Mượn nhân sâm núi sinh trưởng tại núi Trường Bạch làm ví dụ đi. Chúng ta lấy đi hai cái hạt giống của nhân sâm núi tại nơi này, một hạt gieo tại núi Trường Bạch, một hạt gieo ở đảo Hải Nam. Chờ tới mười năm, hai mươi năm về sau lại đến ăn hai gốc nhân sâm núi này vào, nhưng cảm nhận mà chúng mang tới cho chúng ta lại hoàn toàn khác nhau."

"Rõ ràng hai gốc này đều có gen di truyền giống nhau, đều cùng một cây mẹ sinh ra, nhưng chúng sinh trưởng ở những khu vực khác biệt, khí hậu khác biệt, bản thân chúng nó lại ẩn chứa năng lượng và tin tức khác biệt."

"Có câu nói này hẳn là mọi người từng nghe qua, quả cam sinh ở Hoài Nam được gọi là quả cam, nhưng quả cam sinh ở Hoài Bắc lại được gọi là cam ba lá (hoặc là cam đắng Trung Quốc)."

"Nhưng khi mọi người dùng phương pháp nghiên cứu sinh vật học hiện đại, để đi nghiên cứu vật chất cơ sở của nó, sẽ phát hiện ra bản chất của hai loại này cũng chẳng khác nhau nhiều lắm. Đây là dấu hiệu điển hình của tình trạng không hiểu thực tính và dược tính, cũng chính là thứ mà bọn họ gọi là nghiên cứu vị dược hiệu, thành phần..."

"Rốt cuộc cái gì là thực tính? Nó chính là hàn nhiệt ôn lương (lạnh nóng ấm mát). Cái gì là dược tính? Nó chính là thăng hàng

trầm phù (tăng giảm chìm nổi). Mấy thứ này đều không thể nghiên cứu được thông qua những quá trình như thực nghiệm khoa học, môi trường nuôi cấy, nghiên cứu động vật…”

“Mọi người thử đưa gừng khô đặt vào trong ống nghiệm xem, có thể lắc ra ôn tính của nó hay không? Không lắc được. Nhưng một khi mọi người bài trừ thực tính và dược tính của nó ra bên ngoài, nó có còn tồn tại hay không?"

"Rất nhiều người đều nói rằng tây y là y học sinh vật. Tự bản thân ta đây cũng xuất thân từ tây y, ta hiểu tây y, cho nên ta dám khẳng định rằng nó không phải y học sinh vật. Nó là y học tử vật, bởi vì ở thời điểm tây y nghiên cứu một sinh mệnh, bước đầu tiên cần làm, chính là giết chết sinh mệnh đó đi, tiếp theo mới bắt đầu giải phẫu, chia cắt, nghiên cứu. Kỳ thật loại phương pháp này chính là đang nghiên cứu vật chất cơ sở tạo thành sinh mệnh, trong khi bản thân sinh mệnh đã tiêu vong rồi."

"Ta lại lấy một ví dụ nữa, ngư dân bắt được hai con cá hồi từ dưới biển, một con còn tươi sống bị chúng ta bưng lên bàn ăn, chấm một chút mù tạt, ăn vào. Hẳn là những người thích hải sản đều biết hương vị của nó là gì. Một con khác được bỏ vào vại muối ướp chế ba ngày, chờ đến lúc lấy ra ăn. Ừm mọi người cũng biết rõ đó là cái vị gì rồi. Tới hiện tại, ta hỏi mọi người, biển rộng cũng là một vại muối, vì sao con cá đầu tiên lại không mặn?"

Lời này vừa ra, trong đầu tất cả mọi người đang có mặt ở đó đều bật ra một câu.

Bởi vì con cá đầu tiên còn sống!

Sau khi Quách Bạch Gia nhìn thấy phản ứng của những người ngồi hàng ghế đầu tiên, ông chợt cười nói: "Đúng vậy, bởi vì con cá đầu tiên còn sống.”

Chương 163 - Bởi Vì Bọn Họ Không Có Gan Làm Điều Này...

“Khoảng hai thế kỷ trước, người phương Tây từng phát minh ra một loại định luật khuếch tán. Bọn họ nói rằng khu vực có nồng độ cao sẽ khuếch tán đến khu vực có nồng độ thấp, nhưng trường hợp như con cá đầu tiên lại không ăn khớp với định luật này. Là vì sao? Bởi vì những gì bọn họ nghiên cứu chẳng qua chỉ là một chiều, hai chiều, cũng có thể là ba chiều, mà sinh mệnh lại nằm trên vĩ độ cao xa hơn như vậy. Bên trong sinh mệnh còn ẩn chứa những thứ mà chúng ta không nhìn thấy. Và trung y gọi chúng nó là tinh khí thần!"

"Từ trước tới giờ, chuyện sinh tử của một con người vốn không do khí quan quyết định, mà là tinh khí thần tụ tán quyết định, tụ tức sinh, tán tức chết. Khí quan suy kiệt chỉ là biểu tượng cho tình trạng tinh khí thần tán đi mà thôi.”

“Rất nhiều người cho rằng trung y không khoa học, chính vì trung y chuyên môn nghiên cứu những thứ không phải mắt thường có thể nhìn thấy. Nhưng không nhìn thấy, thì sẽ không tồn tại sao?"

Giọng nói của Quách Bạch Gia không lớn, nhưng trong lúc này, thứ âm thanh ấy lại vang vọng khắp bên trong hội trường.

Những ngôn ngữ kia khiến cho không ít bác sĩ trung y vừa mới nhập môn, được tuyên truyền giác ngộ (lời nói làm người ta tỉnh ngộ).

Kỳ thật ở thời hiện đại này, rất nhiều sinh viên theo học trung y, nhưng bản thân lại không tin tưởng vào trung y, bởi vì rất nhiều

thứ mà trung y nói tới lại hoàn toàn khác biệt so với mắt thường nhìn thấy.

Điều này khiến cho lúc bọn họ học tập, thường xuyên rơi vào trạng thái rối rắm, giống như tín ngưỡng trong lòng mình sẽ đi đến biên giới sụp đổ bất cứ lúc nào vậy.

Và phía sau, Quách Bạch Gia nói thêm mấy câu nữa, không thể nghi ngờ rằng, những lời này đã thành lập nên lòng tự tin cho rất nhiều người học trung y.

Chúng ta trung y. Đúng vậy, nó không phải là khoa học, bởi vì nó còn cao hơn khoa học.

Nhưng lại có một số người, bắt đầu trầm mặt xuống...

"Lão già này, điên rồi, lão điên rồi..." Triệu Ninh Quân nhìn thấy rất nhiều camera được trang bị trong hội trường, lại hướng ánh mắt đầy ý vị thâm sâu chăm chú nhìn vào Quách Bạch Gia trên sân khấu, trong miệng không nhịn được khẽ thì thào tự nói.

Lúc này, sắc mặt của Trần Khánh cũng không dễ coi.

Bởi vì hành động này của Quách lão chính là nã thẳng một pháo vào tây y.

Trên thực tế, những lời ông ấy vừa nói đều là chuyện mà rất nhiều các bác sĩ trung y khác đều hiểu được, nhưng vì sao tất cả mọi người đều ngậm miệng, không hề có ý định lên tiếng?

Rất đơn giản, bởi vì bọn họ không có gan làm điều này.

Dưới tư bản [1] khống chế, trung y vốn không có quyền lên tiếng, đương nhiên tây y cũng không có, nhưng bọn họ đã bị trói trên sợi xích lợi ích, đã sớm không thể làm theo ý mình.

[1] : nguyên văn 资本, từ này có rất nhiều nghĩa, là tiền vốn, là

vốn liếng, là tư bản, là tư sản….

Nếu buổi tọa đàm của Quách lão bị lan truyền ra ngoài, không thể nghi ngờ là nó đã chọc thẳng vào ống phổi của tây y.

Lại gia tăng thêm hiệu ứng thân phận của chính ông ấy, những phát ngôn ngày hôm nay tuyệt đối sẽ nhấc lên sóng to gió lớn trong giới y học.

Đến lúc đó, khẳng định rằng bản thân ông ấy sẽ lọt vào công kích đến từ các thế lực khắp nơi, thậm chí hệ lụy của chuyện này còn khiến Quách lão, một người đã gần tám mươi, phải thân bại danh liệt, khó giữ được khí tiết tuổi già.

Chẳng lẽ Quách lão không biết hậu quả khi ông nói và làm như vậy hay sao?

Trên thực tế, ở ngay thời điểm Trần Khánh tự đặt hỏi ra vấn đề này, trong lòng hắn đã có đáp án rồi.

Quách lão biết, nhưng đến tột cùng là vì cái gì đã khiến cho ông ấy quyết tâm nghĩa vô phản cố (vì việc nghĩa quên thân) như thế?

Hắn lại không nghĩ ra được.

"Tây y dùng người chết để nghiên cứu sinh mệnh, dùng động vật để thực nghiệm thuốc, dùng phản ứng trên con chuột để nêu lên tác dụng phụ, là có thể dùng trên con người? Bọn họ đã hoàn toàn từ bỏ thực tính và dược tính thiên nhiên của những sự vật ấy, thì có thể chân chính chữa khỏi tật bệnh trên cơ thể con người ư?"

“Trong khi đó, từ xưa đến nay, thuốc Đông y của trung y đều dùng người sống để nghiên cứu. Ban đầu là Thần Nông nếm bách thảo, tới những người học trung y đời sau đều noi theo cổ nhân, cả quá trình trải nghiệm đó là mấy ngàn năm. Tổ tiên để lại cho chúng ta tài phú quý giá như thế. Các vị, mọi người không cảm

thấy kiêu hãnh sao?"

"Nói về cá nhân ta đi, học nửa đời tây y, mãi cho đến lúc năm mươi mới bắt đầu chân chính tiếp xúc với trung y. Cũng về sau này, ta mới ý thức được, bản thân đã đi lầm đường rồi."

"Khi đó, ta từng suy nghĩ về khí quan, về vi khuẩn gây bệnh, về hết thảy những vật chất hữu hình, nhưng lại không biết, chí tiểu vô nội, chí đại vô ngoại [2], dù nghiên cứu vật chất đến hạt vi lượng, thì bên trong nó vẫn là một thế giới vô biên vô hạn, căn bản không có điểm cuối, hơn nữa, cũng càng ngày càng xa rời sinh mệnh. Mà trên thực tế, thứ chủ đạo bên trong thân thể chúng ta vốn không phải vật chất, mà là cảm xúc, là tư tưởng, là niệm ở một duy độ (chiều không gian, phương diện…) càng cao hơn. Tất cả chúng nó đều là thứ được hình tượng nên, chúng nó vốn không có thật thể, cũng không giải phẫu được, nhưng từ lúc chúng ta sinh ra, chúng nó đã tồn tại ở bên trong sinh mệnh của chúng ta rồi, không thể tách rời được!"

[2] : không có gì ở bên trong nó nữa, không có gì ở bên ngoài nó nữa.

"Từ xưa đến nay, Hoa Hạ ta cũng có giải phẫu học, nhưng vì sao chưa bao giờ, chúng ta dùng tri thức giải phẫu đến để chữa bệnh? Chỉ một câu thôi, được ý này thì sót hình kia. Phản ứng của nội tạng trong cơ thể chúng ta đều biểu hiện theo tình huống bên ngoài. Trung y lấy ti ngoại sủy nội [3], và biện pháp truy nguyên [4], là có thể từ phản ứng bên ngoài của thân thể, biết được chứng bệnh của ngũ tạng bên trong. Nói cách khác, không cần phải nhìn thấy bệnh biến biểu hiện ra thành hình, cũng có thể biết được hết thảy."

[3] : Ngoại chỉ bệnh trạng mà tật bệnh biểu hiện ra bên ngoài. Nội chỉ bản chất bệnh lý ở bên trong tạng phủ. Thông qua chẩn đoán, tra xét những biểu hiện bên ngoài, có thể đo lường được những biến hóa của tình huống bên trong.

[4] : Nghiên cứu đến cùng để biết nguồn gốc của sự vật.

Chương 164 - Quách Lão, Rốt Cuộc Ông Đang Muốn Làm Gì?

"..."

Trên sân khấu, Quách Bạch Gia nói đến vui sướng lâm li, giống như muốn thổ lộ hết tất cả những gì đã giấu kín từ rất lâu trong lòng, nói hết tại buổi tọa đàm hôm nay.

Lý giải về trung y, rồi công kích tây y, ông ấy không hề che giấu mục đích của bản thân mình, giống như là một người vô cùng cuồng nhiệt với trung y.

Hành vi như vậy thật sự đã khiến cho rất nhiều người đều không thể nào hiểu được, thậm chí bên trong những người kia còn có không ít các bác sĩ trung y.

Trong mắt bọn họ, hành động của Quách lão chỉ thuần túy là khơi mào nên thái độ thù địch giữa trung và tây. Nhưng trên thực tế, chẳng những ông ấy không thể đả kích được tây y, ngược lại còn có thể làm hại đến trung y.

Dù sao địa vị của tây y vốn là thứ không thể dao động trong cảm nhận của đông đảo người dân.

Và ngay trước mặt mọi người, làm sao trung y dám đứng lên phê phán tây y được?

Quách lão, rốt cuộc ông đang muốn làm gì?

Trong lúc không chú ý tới, thời gian đã dần dần trôi đi được một giờ, Quách Bạch Gia vẫn đang diễn thuyết trên đài, nhưng dường như những người nào đó đang ngồi bên dưới đã nghe

không nổi nữa rồi.

Có một người đứng dậy, đi đến bên cạnh người chủ trì, mạnh mẽ muốn một cái microphone từ phía đối phương, sau đó đứng phía bên phải sân khấu, rất không lễ phép mà cắt ngang lời nói của Quách Bạch Gia.

"Quách lão, tôi thật sự không nghe nổi nữa. Đúng, ngài là người đức cao vọng trọng, nhưng ngài dựa vào cái gì mà phê phán tây y? Y học vốn không phân cao thấp, tất cả mọi người đều phục vụ cho dân chúng cơ mà? Lại nói, tây y có khuyết điểm, chẳng lẽ trung y không có? Trung y nói thận chủ cốt tủy, nhưn thận có màu đen, vậy vì sao khi rút cốt tủy ra ngoài, nó lại có màu đỏ và màu vàng? Nói như vậy, nó không thể là cái gì mà hình nhi thượng [1] được rồi, điều này giải thích làm sao?"

[1] : Thuật ngữ “hình nhi thượng” được trích từ chương 12 phần Hệ Từ Thượng trong cuốn Dịch Kinh. Có thể hiểu là thuật ngữ siêu hình.

Đạo siêu hình tướng cao vời,

Khí còn quanh quẩn ở nơi tượng hình.

Biến là biến hoá tài thành.

Đẩy đưa, tiến tới, dần sinh thành toàn.

Phát huy thiên hạ, dân gian,

Đó là sự nghiệp, quyết làm cho hay.

Người này vừa xuất hiện đã khiến cho ở đây rất nhiều người đều ghé mắt nhìn tới.

Quách Bạch Gia đang đứng trên sân khấu cũng ngậm miệng, cẩn thận lắng nghe người vừa cắt ngang này lên tiếng.

Sau đó, ông ấy cười nhạt, giống như đã sớm dự đoán được sẽ có người lên tiếng ngăn mình lại. Ngay sau đó, ông ấy chậm rãi xoay người, nhìn thẳng vào vị khách vừa cắt ngang kia, nhã nhặn hỏi: "Xin hỏi cậu là..."

Người vừa cắt ngang nói: "Địch Lập Hoành, chủ nhiệm ngoại khoa ngực, bệnh viện trung tâm Giang Hạ."

Quách Bạch Gia cười nói: "Chủ nhiệm Địch, vừa rồi cậu có nói khi rút cốt tủy ra, chúng nó có màu đỏ và màu vàng, mà trung y chúng ta lại cho rằng nó màu đen, cho nên, trung y chúng ta sai lầm rồi, có đúng hay không?"

Địch Lập Hoành bĩu môi: "Chẳng lẽ không đúng sao? Chẳng lẽ đôi mắt của mình lại có thể lừa gạt chính mình?"

Quách Bạch Gia ha hả cười nói: "Vậy làm phiền cậu nhìn một chút xem hiện tại ta đang mặc áo màu gì?"

Ừm?

Có ý tứ gì?

Địch Lập Hoành không hiểu được vấn đề của Quách Bạch Gia, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Màu xanh."

Quách Bạch Gia lại nhìn về phía người chủ trì: "Tiểu Vương, làm phiền cậu tắt đèn trên sân khấu đi một lát."

Vương Thiếu Đình lập tức lên tiếng trả lời, rồi làm theo lời thầy của mình, tắt đèn trên sân khấu đi.

Ngay tức khắc, sân khấu đã biến thành một mảnh tối đen.

Quách Bạch Gia lại hỏi: "Chủ nhiệm Địch, vậy hiện giờ cậu lại nhìn xem, ta đang mặc áo màu gì?"

Địch Lập Hoành nhíu mày nói: "Không có ánh sáng, làm sao tôi

nhìn được?"

Quách Bạch Gia cười nói: "Đúng vậy, không có ánh sáng, làm sao mà nhìn được? Cậu cũng hiểu được điều này, vậy có thể chứng minh được rằng điều kiện bên ngoài biến hóa sẽ ảnh hưởng đến kết quả quan sát, kiểm nghiệm. Ta nói với cậu, cốt tủy vốn bị phong bế ở bên trong xương cốt, nó chính là màu đen, nhưng khi cậu rút nó ra, nghĩa là đã thay đổi hoàn cảnh bên ngoài của nó, vì sao nó không thể đổi màu?"

"Ta nghĩ, hẳn là mọi người không xa lạ gì với ngành khảo cổ nữa. Có một hiện tượng thế này, khi tượng binh mã tiếp xúc đến không khí, chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, nó sẽ đổi màu. Tình huống ấy cũng giống như cốt tủy trong thân thể chúng ta. Ừm… ta giải thích như vậy, chủ nhiệm Địch, hẳn là anh có thể hiểu được chứ?"

Sắc mặt Địch Lập Hoành lập tức ngưng đọng lại, nhưng rất nhanh, gã lại phản bác: "Dù nó có thể biến sắc, cũng không thể giải thích được rằng cốt tủy vốn có màu đen. Tình huống này không đủ để thành lập nên mối quan hệ nhân quả."

Quách Bạch Gia nghe vậy, vẻ mặt vẫn không thay đổi, chỉ bình thản nhìn Địch Lập Hoành.

Người chủ trì ở phía sau nắm bắt thời gian rất chuẩn, nhanh chóng bật đèn sân khấu lên.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy Quách Bạch Gia tiến lên vài bước trên sân khấu, đợi cho đến lúc ông tới gần Địch Lập Hoành. Tới khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại năm, sáu bước, ông mới ngừng lại.

Quách Bạch Gia cẩn thận nhìn chằm chằm Địch Lập Hoành.

Rồi đến khi gã không nhịn được, đang muốn lên tiếng hỏi,

Quách Bạch Gia mới chậm rãi mở miệng nói: "Sắc mặt cậu trong tái nhợt mang theo một chút xanh, tựa như là khí trệ huyết ứ đã lâu, lại thêm nguyên nhân cảm xúc ấm ức tức giận, làm cho khí huyết không thông suốt, thường xuyên sẽ xuất hiện tình trạng đau đớn từng cơn. Có phải gần đây, cứ tới ba giờ đêm, cậu sẽ bừng tỉnh hay không?"

Lời nói rơi xuống, trong lòng Địch Lập Hoành thoáng run rẩy một chút, yết hầu không nhịn được khẽ lăn lộn.

Làm sao mà ông ấy biết được! ?

"Làm sao, ta nói có đúng hay không? Chủ nhiệm Địch." Quách Bạch Gia thấy Địch Lập Hoành không nói lời nào, liền cười tủm tỉm, đặt câu hỏi.

Vừa rồi ông ấy chỉ quan sát khí sắc trên mặt Địch Lập Hoành một chút, đã nhìn ra Địch Lập Hoành có bệnh can khí úc trệ.

Trước mắt bao người, Địch Lập Hoành không lựa chọn nói dối, chỉ có chút vô lực nói: "Đúng thì làm sao?"

Quách Bạch Gia cười nói: "Vậy chắc cậu cũng biết, vì sao ta có thể phán đoán ra tình huống trong thân thể của cậu rồi? Bởi vì khí sắc. Ngũ tạng có năm màu, thanh đại biểu cho can, can chủ sơ tiết, cậu thường xuyên thức đêm, cảm xúc cáu gắt, dần dà lâu ngày, công năng gan phát sinh biến hóa dị thường, không thể điều tiết tâm tình của cậu được, như thế sẽ làm cho cậu càng hay tức giận, phẫn nộ."

Chương 165 - Lời Đã Nói Ra, Sẽ Không Còn Cơ Hội Cứu Vãn!

"Đúng là ta không thể lấy ra ví dụ thực tế trực tiếp nhất, bày ra ngay trước mặt cậu, từ đó mà chứng minh cho cậu biết rằng cốt tủy có màu đen, bởi vì điều này vốn không thể chứng minh được. Nhưng tương tự như trường hợp về can, cũng đủ để chứng minh rằng những lý luận của trung y đều không phải là vô căn cứ. Dù không thể giải thích rằng nó đúng, cũng không thể trực tiếp phủ nhận toàn bộ và cho rằng nó là sai, có đúng hay không?"

Địch Lập Hoành không phản bác được.

Gã chợt phát hiện ra, lấy tri thức y học của chính mình, thật sự là không thể tìm ra được điểm gì có thể phản bác lại những lời này của Quách Bạch Gia.

Đương nhiên, tình huống này cũng không thể hoàn toàn trách gã được.

Bởi vì từ hơn hai mươi năm về trước, Quách Bạch Gia đã là nhân tài kiệt xuất trong giới tây y rồi.

Hiện giờ tri thức cả trung lẫn tây y, ông ấy đều nắm rõ thì một chủ nhiệm ngoại khoa ngực như gã, làm sao có thể so sánh được lượng tri thức với ông ấy?

Quách Bạch Gia thấy Địch Lập Hoành á khẩu không trả lời được, cũng không làm khó dễ gã: "Chủ nhiệm Địch, tôi rất thích câu hỏi mà cậu vừa nêu lên lúc nãy. Giới y học chúng ta nên như vậy, có vấn đề thì phải có gan chất vấn, không cần để ý xem đối phương có danh hiệu gì hay thân phận ra sao, hoặc là học loại y

học nào. Trong lúc này, chúng ta vứt bỏ toàn bộ những vật ngoài thân ấy đi, cứ nói thoải mái."

"Kế tiếp, chúng ta sẽ trực tiếp tiến vào phần đặt câu hỏi. Mọi người có vấn đề gì đều có thể nêu ra, càng sắc bén càng tốt, ta sẽ tiếp nhận toàn bộ!"

Quách Bạch Gia sảng khoái lên tiếng khiến trong lòng Địch Lập Hoành ngũ vị tạp trần (đầy những cảm xúc lẫn lộn).

Gã không thích vị tiền bối mà trong lòng mình luôn kính trọng lại mở miệng chửi bới tây y, nhưng trong lời nói của vị tiền bối này lại tràn ngập trí tuệ, khiến cho bản thân gã cũng rơi vào tình huống nửa tin nửa ngờ, cực kỳ rối rắm.

Chẳng lẽ con đường tây y mà gã đang đi thật sự không đúng ư?

Địch Lập Hoành trả microphone lại cho người chủ trì, còn bản thân chậm rãi trở lại chỗ ngồi.

"Được, nếu Quách lão đã nói như vậy, thì kế tiếp chúng ta sẽ tiến vào phần đặt câu hỏi. Mọi người có thể nhấc tay ra hiệu, chờ sau khi Quách lão chọn được ai, tôi sẽ đưa microphone cho người đó. Xin nhớ kỹ, thời gian của chúng ta có hạn, cho nên mỗi người chỉ có một cơ hội đặt câu hỏi mà thôi. Bởi vậy, mong mọi người hãy nghĩ cho kỹ rồi hãy đặt câu hỏi. Xin cám ơn. Như vậy, chúng ta bắt đầu đi!" Vương Thiếu Đình nói.

Mọi người dưới đài đều giơ tay lên, nhất là người trẻ tuổi, những cánh tay của bọn họ chiếm cứ tuyệt đại đa số mọi người.

Trần Khánh lặng lẽ quan sát một màn trước mắt này, nhưng chưa tham dự vào.

Bởi vì vấn đề mà hắn muốn hỏi, không thích hợp để nói tại đây.

"Tiểu Khánh, đợi lát nữa theo ta tới một nơi." Lúc này, Triệu Ninh Quân đang ngồi bên cạnh hắn, cũng phẫn nộ mà nhìn chăm chú vào Quách Bạch Gia.

Lúc này, ông ấy đang vô cùng tức giận.

"Triệu gia gia, chúng ta sẽ đi đâu?" Trần Khánh hỏi.

"Phòng nghỉ của lão già kia." Triệu Ninh Quân nghiến răng nghiến lợi nói.

Chuyện này... chẳng lẽ ông ấy muốn qua bên đó cãi nhau?

"Ách, Triệu gia gia, tuy những lời nói của Quách lão hơi kinh người một chút, nhưng cũng không đến mức cãi nhau chứ?" Trần Khánh cười gượng nói.

Triệu Ninh Quân biến sắc, cảm xúc cực kỳ kích động mà gầm nhẹ: "Cãi nhau? Hiện tại, ta móa nó còn muốn lao lên đánh cho lão một trận đây. Thằng cháu trai này càng già càng hồ đồ mà. Đây là trường hợp như thế nào chứ? Lão ta không biết những tên phóng viên đang có mặt tại hiện trường kia chuyên môn làm cái gì hay sao? Một vị bác sĩ trung y có chút danh tiếng trực tiếp chỉ vào mũi, mắng chửi tây y ngay trong buổi tọa đàm công khai, việc đã xong lão ta có trái cây ngon mà ăn chắc?"

"Là danh y đại sư thì rất giỏi sao? Là danh y đại sư đã nghĩ mình đủ vốn liếng để đối kháng rồi sao? Lão ta cho rằng bản thân được mấy cân mấy lạng chứ. Chẳng lẽ lão thực sự cho rằng khi chuyện này ầm ĩ lên, sẽ không có kẻ nào dám hắt nước bẩn vì người lão sao?"

Trần Khánh nhíu mày nói: "Chỉ là trên mạng thôi, khẳng định là sẽ tồn tại tiếng nói phản đối. Theo cháu phỏng đoán, hẳn là Quách lão cũng chuẩn bị sẵn tinh thần đối mặt với những công kích này rồi. Hơn nữa, chỉ cần ngài ấy không lên mạng, thì hẳn là

những lời này sẽ không ảnh hưởng gì tới ngài ấy đâu."

Triệu Ninh Quân trực tiếp bật ra một câu chửi thề: "Đánh rắm, ở thời điểm những tiếng chửi rủa ùn ùn kéo tới, thì địa chỉ của cháu, số điện thoại di động của cháu chắc chắn sẽ bại lộ, sau đó, người nhà, bạn bè của cháu đều bị đám người quá khích nọ quấy rầy không ngừng nghỉ. Hơn nữa, chỉ cần người nào đó nguyện ý, bọn họ hoàn toàn có thể dùng một chút tiền, là có thể làm cho cả đời cháu không bao giờ còn yên bình được nữa. Loại chuyện này, từ vài chục năm trước đã thành phổ biến rồi, huống chi là hiện tại!"

"Danh y đại sư ư? Ha hả, nếu những người đó muốn chỉnh lão, thì bản thân bọn họ cũng không cần ra mặt đâu..."

Trần Khánh nghe vậy, cũng không lên tiếng nữa. Hắn chợt nhớ tới một lời vẫn được lưu truyền trên mạng.

Đó là, lời đã nói ra, sẽ không còn cơ hội cứu vãn.

Quách lão...

...

"Vị khách ngồi ghế số bảy, hàng thứ ba, mời cậu bước ra." Quách Bạch Gia điểm danh một người.

Người chủ trì lập tức chuyển microphone qua.

Người nọ đứng dậy, sau khi tiếp nhận microphone, lập tức hưng phấn mà sửa sang lại quần áo của mình một chút, rồi dõng dạc nói: "Vâng, xin chào Quách lão, tôi là sinh viên của đại học Trung Y Bắc Kinh, tên là Điền Học Lâm, trước mắt đang học năm thứ năm, được điều tới thực tập tại trung y viện Bắc Kinh. Tôi muốn hỏi ngài một vấn đề, chính là chúng ta nên học trung y như thế nào để có thể đạt tới cấp bốn mà ngài vừa nói?"

Vấn đề này đề rất khá.

Không chỉ có người mới học trung y cảm thấy hứng thú, mà một vài vị bác sĩ trung y cấp bậc chủ nhiệm cũng vô cùng tò mò.

Dù sao bản thân Quách Bạch Gia cũng chỉ là bác sĩ trung y cấp ba mà thôi, và hẳn là ông ấy cũng đụng đến bậc cửa của cấp bốn, nếu không tuyệt đối không thể tổng kết ra mấy thứ này.

Chương 166 - Người Sáng Tạo Nên Lịch Sử Đã Quyết Định Vận Mệnh Của Nó!

"Ha hả, không tồi, có tâm tư này là rất đúng. Và hẳn là mỗi một bác sĩ trung y trong chúng ta đều lấy bậc thứ tư làm mục tiêu phấn đấu cả đời của mình. Bởi vì ba tầng trước chỉ là y thuật đỉnh phong, nhưng bước vào bậc thứ tư sẽ chân chính ngộ ra 'Đạo' trong trung y. Vậy cái gì là đạo? Đó chính là tự nhiên chi đạo!"

"Bác sĩ trung y đạt tới bậc thứ tư có thể vận dụng hết thảy mọi năng lượng và vật chất tồn tại trên thế gian để điều trị thân thể cho người bệnh, mà muốn nắm giữ được loại bản lĩnh ảo diệu này, phương pháp nằm ngay tại phần Đại Y Tinh Thành trong cuốn《 Thiên Kim Yếu Phương 》của Dược Vương Tôn Tư Mạc, cùng với《 Dịch Kinh 》, tác phẩm kinh điển của Hoa Hạ ta!"

"Nhớ kỹ, không tu y đức, không đủ để gọi là danh y, không biết dịch học, không đủ để gọi là thái y, chỉ có cần tu y đức, nghiên cứu dịch học, mới có thể chân chính đạt tới bậc thứ tư!"

Cần tu y đức, nghiên cứu dịch học?

Điền Học Lâm không hiểu, nhưng lại nghiêm túc nhớ thật kỹ tám chữ này!

Gã biết rõ, với trình độ trung y trước mắt của mình là rất khó để lập tức hiểu được hàm nghĩa của những từ đại gia trung y kia, chỉ có ghi nhớ để ngày sau chậm rãi lĩnh ngộ, mới có thể nắm giữ tinh túy trong đó.

Và đến lúc ấy, gã liền có thể biến kiến thức mà mình biết thành đạo.

"Cám ơn Quách lão!"

Quách Bạch Gia gật đầu mỉm cười: "Được rồi, kế tiếp, ừm, người ngồi vị trí thứ ba, hàng thứ chín, mời cậu hỏi đi."

Người nọ đứng lên, đúng là Trương Khắc Vân, người vừa nói chuyện với hai người Trần Khánh.

Ông ấy đứng dậy tiếp nhận microphong từ tay người chủ trì, dừng một chút, giống như đang chuẩn bị sẵn những lời cần nói trong đầu, qua một lát, mới mở miệng nói: "Quách lão, quả thật buổi diễn thuyết của ngài hôm nay, đã mang lại sự tự tin cho người học trung y, đồng thời cũng cho chúng ta càng thêm hiểu biết về tây y. Nếu ngài cảm thấy tây y không bằng trung y, vậy tôi muốn hỏi ngài rằng, trung y có thể phục hưng hay không?"

Lời này vừa ra, tất cả mọi người lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía Trương Khắc Vân, ngay cả nhóm bác sĩ tây y như Địch Lập Hoành cũng cực kỳ coi trọng vấn đề này.

Trên sân khấu, Quách Bạch Gia đang cười tủm tỉm quan sát Trương Khắc Vân, ông ấy vừa không tự giác mà cười nhẹ hai tiếng.

Âm thanh này cũng khiến cho mọi người dưới đài lại chuyển toàn bộ ánh mắt lên người ông ấy.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang chờ đợi đáp án từ phía Quách Bạch Gia...

"Năm 1840, chiến tranh nha phiến [1] bùng nổ, Hoa Hạ chiến bại, phải ký kết một loạt những hiệp ước không bình đẳng. Từ đó, phương Tây có được rất nhiều đặc quyền từ phía Hoa Hạ. Một, có thể cho quân đồn trú ở Hoa Hạ; hai, được tiếp quản hải quan của

Hoa Hạ; ba, được quyền tự chủ với tô thuế của mình ở Hoa Hạ; bốn, tôn giáo có quyền lực truyền giáo."

[1] : Nước Anh mượn cớ Trung Quốc cấm thương nhân Anh buôn bán thuốc phiện nên phát động chiến tranh xâm lược Trung Quốc 1840-1842.

"Năm 1828, thầy tu Cao Lập Chi nước Anh mở bệnh viện giáo hội đầu tiên ở Macao. Sau chiến tranh nha phiến, bệnh viện giáo hội phát triển mạnh mẽ, tới năm 1949 tổng cộng đã có 340 cơ sở, trải rộng khắp Cửu Châu, chúng cũng là tiền thân của rất nhiều bệnh viện hiện tại."

"Tây y xuất hiện, mang tới cho dân chúng Hoa Hạ một loại hệ thống y học khác, giải phẫu học, vi trùng học, miễn dịch học, bệnh độc học… vân vân. Nó mở ra cho mọi người một thế giới xán lạn, trở thành thứ y học khiến cho mọi người có thể nhìn thấy, cũng như chạm vào được. Tại bối cảnh thời bấy giờ, đây là tri thức tiên tiến, mà trung y và chữ Hán lại bị coi là văn hóa phong kiến truyền thống, và cùng nhau biến mất."

"Năm 1929, đám người Dư Tụ [2] đề xuất lên trên bản《 dự luật bãi bỏ trung y 》, mục đích chính của biện pháp bãi bỏ trung y này chính là, để trung y tự nhiên tiêu vong. Vì ngăn cản dự luật này có hiệu lực, giới Trung Y đã đoàn kết nhất trí, cộng đồng phản kháng, lấy phương thức võ đài tỷ thí hiệu quả trị liệu cùng tây y. Cuối cùng, trung y lấy được toàn thắng, bảo đảm bản thân có được tư cách tiếp tục sống tạm. Nhưng cũng bởi vậy mà trung y phải thỏa hiệp với khoa học, phải xây dựng hệ thống theo hướng hiện đại, không được truyền bá tư tưởng phong kiến mê tín, không được quản lý trường học, không được kêu gọi học tập, phải thay tên thành sở truyền tập (truyền thụ và học tập), không xếp vào hệ thống giáo dục phía chính phủ."

[2] : Dư Vân Tụ: sinh 14-9-1879 mất 3-1-1954, người Chiết Giang, Trung Quốc.

"Dưới hai tầng đả kích là dân gian và phía chính phủ, trung y đã gặp phải một lần tai ương ngập đầu. Cho đến năm 1949, Hoa Hạ quật khởi, sau khi vị kia đề xuất tây y phải học trung y, trung y đã nghênh đón một thời huy hoàng ngắn ngủi. Trong khoảng thời gian kia, thậm chí những vị đại phu, thầy lang vườn cũng bị Liên Hiệp Quốc khen ngợi. Bọn họ cho rằng hình thức thầy lang của Hoa Hạ chính là phương hướng tương lai của y học, nhưng tới cuối cùng huy hoàng ấy cũng đến từ người dưng nước lã."

"Năm 2001, Hoa Hạ gia nhập WTO, để nối đường ray cùng thế giới, cũng như trước đây, Hoa Hạ lại làm ra rất nhiều thỏa hiệp. Trong đó, vì quy phạm hệ thống chữa bệnh vệ sinh, đầu tiên ở năm 1998, chính phủ ban bố chứng chỉ tư cách làm nghề y, nghĩa là phải có được văn kiện cho chính phủ ban bố mới được hành nghề.

Đến lúc này, vốn dĩ trung y chỉ vừa mới vùng dậy, lại bởi vì sở học và nội dung sát hạch khác xa nhau một trời một vực, mà lại một lần nữa bị thương nặng."

"Từ đó, Hoa Hạ tiến vào kinh tế xã hội, trung y cũng dần dần không thể sáng tạo nên hiệu quả và lợi ích kinh tế kếch xù, cho nên bị ném thật xa ra sau đầu. Còn tây y lại như cá gặp nước, nhất kỵ tuyệt trần [3], tức thì dễ dàng chiếm lĩnh mảnh đất phì nhiêu Hoa Hạ này."

[3] : tiến nhanh tiến mạnh khiến những đối thủ cạnh tranh khác không thể đuổi kịp được

"Rất nhiều những bác sĩ trung y từng hỏi ta rằng, vì sao sau khi tây y tiến vào Hoa Hạ, bọn họ lại quật khởi nhanh như vậy? Thật sự do trung y vô dụng sao? Tơi hiện tại, ta nói với mọi người, không phải trung y vô dụng, mà là người sáng tạo nên lịch sử đã quyết định vận mệnh của nó."

Chương 167 - Nhưng Người Sáng Tạo Nên Lịch Sử Là Ai?

Hoá ra lại có bối cảnh lịch sử như vậy?

Tất cả những người dưới đài đều im lặng.

Bởi vì bọn họ chưa bao giờ tự mình đi tìm tòi nghiên cứu về vấn đề này một cách cẩn thận đến thế.

Khi học tập trung y, bọn họ thường xuyên đọc được những lời ngôn luận chướng tai gai mắt, ví dụ như trung y của ngươi mỗi ngày đều thổi da trâu, nói khoác về hiệu quả trị liệu, nhưng vì sao lại không vượt qua nổi tây y?

Đúng vậy, vì sao lại như vậy?

Bởi vì kể cả khi hiệu quả trị liệu tốt, thì dưới tình huống hệ thống lý luận không thể nói rõ thành lời, không nắm giữ được quyền lên tiếng, thì đương nhiên, có làm tốt tới cỡ nào cũng chỉ như vậy mà thôi.

Suy cho cùng, đây là thời đại mùi rượu thơm cũng sợ ngõ nhỏ, chỉ cần ngươi có thể thét to, thì không cần quan tâm rượu ngon hay rượu dở, có thể bán được ra ngoài mới là vương đạo.

Y học không thể so sánh với những ngành học khác, tất cả ngành học đều có thể tiến hành đánh giá dựa trên cấp độ lý luận, chỉ có y học, kết quả mới là mấu chốt, có thể chữa khỏi bệnh sẽ mạnh mẽ hơn kẻ có tài ăn nói hoặc viết luận văn hay nhiều lắm.

Nhưng hiện thực là như thế nào?

Đó là người theo học trung y có nỗi khổ khó nói.

"Nhưng người sáng tạo nên lịch sử là ai? Vị kia từng nói, người sáng tạo nên lịch sử chính là ta, là các vị, là tất cả con cháu của Viêm Hoàng. Như vậy, cậu hỏi ta trung y có thể phục hưng hay không? Ta có thể cho cậu một câu trả lời rõ ràng thuyết phục như sau, khi mà tất cả mọi người Hoa Hạ đều bắt đầu học tập trung y, thì đó cũng chính là ngày trung y phục hưng!"

Lời nói rơi xuống, Quách Bạch Gia lại cười tủm tỉm nhìn mọi người bên dưới.

Ba ba ba ba!

Dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tiếp sau đó, lần lượt có người đứng lên đặt câu hỏi, Quách Bạch Gia cũng lần lượt giải đáp những câu hỏi và điều nghi hoặc cho mọi người.

Trung y, tây y, câu hỏi nào cũng có lời giải đáp.

Theo thời gian trôi nhanh, mọi người dưới đài càng ngày càng cảm thấy kính nể Quách Bạch Gia, thậm chí còn có vài vị giáo sư xuất thân tây y, cũng bị những lập luận và lý lẽ của ông ấy thuyết phục, thậm chí còn có cảm giác tán thành sâu sắc đối với những lời phê bình tây y của Quách Bạch Gia lúc trước.

Rất nhiều người đều nói rằng tây y là khoa học, kỳ thật tự bản thân rất nhiều bác sĩ tây y lại không nghĩ rằng như vậy.

Tây y chỉ vận dụng rất nhiều khoa học kỹ thuật trong quá trình chữa trị, chứ không có nghĩa nó là khoa học.

Ví dụ như rất nhiều loại thuốc men, gần như đều do các nhà hóa học nghiên cứu ra, bọn họ hiểu hóa học nhưng không hiểu lý thuyết y học, và đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao

phần lớn các loại thuốc men hóa học đều có tác dụng phụ rất mạnh.

Sau khi những loại thuốc men hóa học kia tiến vào cơ thể con người, chúng bắt buộc thân thể của chúng ta phải hấp thu, không để cho ngũ tạng của chúng ta có quyền lựa chọn công năng tự chủ, thậm chí còn làm suy yếu năng lực của chúng nó. Chuyện này sẽ tạo thành một loạt những vấn đề đằng sau đó.

Chỉ tiếc mấy thứ này, sẽ không có ai đứng ra công khai giảng giải cho dân chúng hiểu, dù nói ra cũng vô dụng, là vì sao? Bởi vì trung y suy thoái, cho nên dân chúng muốn xem bệnh chỉ có thể lựa chọn tây y.

"Đi thôi." Triệu Ninh Quân nhìn Quách Bạch Gia trên sân khấu, rồi lập tức đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi của mình.

Trần Khánh không hỏi ông ấy muốn đi đâu, chỉ thành thật theo sát đằng sau ông ấy, rời khỏi hội trường rồi đi một mạch ra ngoài.

Triệu Ninh Quân vừa bước ra bên ngoài hội trường, lập tức gọi một cú điện thoại, sau khi hỏi được vị trí phòng nghỉ của Quách Bạch Gia, lúc này ông ấy mới dẫn Trần Khánh bước vào thang máy đi tới lầu bốn.

Cửa thang máy vừa mở ra, liền có một vị trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ đường trang cung kính đứng ngay gần đó.

"Triệu lão." Hồ Phỉ hơi hơi khom người, nói: "Bên này, để tôi đưa ngài vào phòng nghỉ của thầy."

Trần Khánh quét mắt nhìn người học trò của Quách lão này, lập tức liền nhận ra đối phương.

Chẳng phải công cụ nhân trong video của Quách lão đây sao?

"Lão già này làm liều, mấy người cũng không ngăn lại?" Triệu

Ninh Quân hừ một tiếng, không chút khách khí nói.

Hồ Phỉ nhếch miệng muốn nói nhưng lại ngập ngừng. Đúng là với Triệu Ninh Quân, bọn họ có thể khẩu bất trạch ngôn [1] nhưng có vẻ như bản thân gã cũng không phản đối chuyện lần này: "Thầy có hỏi qua ý kiến của chúng tôi, nhưng đám sư huynh đệ chúng tôi cũng nhất trí đồng ý với quyết định của thầy."

[1] : trong tình thế cấp bách, nói chuyện không biết giữ mồm, hoặc là nói chuyện tùy tiện.

Triệu Ninh Quân thoáng hiện một chút kinh ngạc: "Vì sao?"

Hồ Phỉ đi ở phía trước, đẩy cửa lớn của phòng nghỉ ra: "Về chuyện này, hay là cứ để thầy tới tự mình giải thích cho ngài nghe đi, mời ngài và người anh em này ngồi ở đây một chút, tôi đi đón thầy qua đây."

Triệu Ninh Quân không tiếp tục truy vấn nữa: "Cậu cứ đi thôi."

…

Trong hội trường, ngay tại thời điểm gần như tất cả mọi người đều đã được giải đáp nghi vấn, Hồ Phỉ đi lên sân khấu, tới bên cạnh Quách Bạch Gia, ghé vào tai ông ấy nói nhỏ mấy câu, sau đó liền lặng lẽ đứng ở phía sau ông ấy.

Lúc này, Quách Bạch Gia lại cười tủm tỉm mà nhìn về phía dưới đài, thấy vẫn có người nhấc tay ra hiệu, ông ấy tỏ vẻ xin lỗi nói: "Thật có lỗi. Các vị, dường như thời gian đã vượt quá giới hạn rồi, vừa lúc tôi có một người bạn muốn gặp, buổi toạ đàm hôm nay cứ đến đây thôi, về sau nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ tới tham thảo y học cùng mọi người. Các vị, cáo từ."

Nói xong, Quách Bạch Gia xoay người rời đi, dường như cả bước chân cũng nhanh hơn một chút.

Âm thanh nghị luận của mọi người dưới đài lập tức nổi lên bốn phía.

Quách lão lại lộ ra dáng vẻ vội vã này, là muốn đi gặp ai vậy?

Phủ Giang Hạ này còn có người làm cho ông ấy coi trọng đến mức thế sao?

Tại phòng nghỉ riêng biệt ở tầng bốn, Triệu Ninh Quân đang ngồi trên sofa, Trần Khánh lại đứng bên cửa sổ quan sát bệnh viện trung tâm Giang Hạ nằm đối diện khách sạn này.

Ghê gớm thật nha!

Bên kia có tới ba, bốn tòa nhà cao đến hai, ba mươi tầng, chỉ tính riêng thứ tài sản này thôi, ít nhất cũng giá trị tới vài trăm triệu.

Nhưng Hán Y Đường thì sao?

Nhiều nhất chỉ có giá trị chừng ba, bốn triệu mà thôi.

Tới lúc này, Trần Khánh mới có được cảm giác trực quan nhất về sự chênh lệch giữa hai bên.

Chương 168 - Thời Đại Thay Đổi Rồi!

Muốn phát triển Hán Y Đường đạt tới quy mô tương đối có thể so sánh cùng bệnh viện trung tâm Giang Hạ? Sách sách, quả thật có chút người si nói mộng.

A, hắn nghĩ nhiều như vậy để làm chi?

Nhưng làm chuyện tốt, chớ có hỏi tiền đồ, chuyện về sau ai có thể khẳng định được?

Cắt!

Đột nhiên cửa phòng nghỉ bị đẩy ra.

Trần Khánh xoay người, lập tức nhìn ra ngoài cùng Triệu Ninh Quân.

Chỉ thấy người vừa đẩy cửa tiến vào, lại chính là lão giả mặc áo bào xanh vừa rồi còn nói năng thật dõng dạc trên sân khấu, Quách Bạch Gia.

"Ha ha ha, lão đệ, chẳng mấy khi chúng ta được gặp nhau một lần, đã đến giờ này rồi, chúng ta cứ dứt khoát vừa ăn vừa nói chuyện đi. Nào, hôm nay ta làm chủ mời khách." Quách Bạch Gia nhìn thấy Triệu Ninh Quân xuất hiện, tâm trạng cực kỳ tốt, nói.

"Ông đứng thẳng ở đằng kia cho ta" Triệu Ninh Quân xanh mặt, lộ ra vẻ hung hăng, thái độ cực kỳ ác liệt: "Ông phát điên cái gì thế hả? Nói về trung y thì cứ nói về trung y đi, ông kéo sang tây y làm quái gì? Ông nghĩ chỉ có một mình ông mọc được cái miệng hả? Hay chỉ có một mình ông hiểu rõ tây y? Chẳng lẽ ông cho rằng

bản thân mình sở hữu một chút danh hiệu là có thể không kiêng nể bất cứ cái gì nữa rồi? Tốt xấu gì cũng sống tới từng này tuổi đầu, vì sao ông vẫn không hiểu đạo lý không nên chọc cho nhiều người tức giận?"

Bị Triệu Ninh Quân trực tiếp ụp cho một rổ mắng chửi vào đầu, nhưng Quách Bạch Gia chẳng những không có tức giận, ngược lại còn vui tươi hớn hở nhìn ông ấy.

"Ha ha, ta còn nhớ trước kia ông đã từng nói như vậy rồi. Ừm, hơn hai mươi năm về trước, ở ngay trước mặt mọi người, ông còn dám chỉa thẳng vào mũi mắng ta xem mạng người như cỏ rác, vì sao khi thấy ta thành như bây giờ, ông lại tức giận rồi?" Quách Bạch Gia cười nói.

Triệu Ninh Quân hừ lạnh một tiếng: "Hai chuyện này đâu có giống nhau?"

Quách Bạch Gia cười nói: "Thế chúng khác biệt ở điểm nào? Năm đó, ông lên án chúng ta kịch liệt như vậy, cho nên bản thân cũng bị người ta nhằm vào đã nhiều năm rồi, thực sự cho rằng ta không hay biết gì cả ư?"

Triệu Ninh Quân nhíu mày: "Vậy hiện giờ ông có ý gì?"

Quách Bạch Gia tiến lên vỗ vỗ bả vai Triệu Ninh Quân: "Lão đệ, thời đại thay đổi rồi. Dựa vào trung y, mấy năm nay ta đã chữa khỏi cho rất nhiều người, lực ảnh hưởng của bọn họ không phải là giả, nếu ta thật sự bị tập đoàn lợi ích nhằm vào, tình huống cũng tuyệt đối không quá tồi tệ đâu. Cứ yên tâm đi."

Nghe thế, sắc mặt Triệu Ninh Quân mới dịu đi khá nhiều.

Ông ấy cũng biết, với địa vị của Quách Bạch Gia, những người mà đối phương tiếp xúc đến nhất định là không phú thì quý, nếu mọi chuyện thực sự giống như những gì đối phương nói, thì ông

ấy cũng không cần quá mức lo lắng.

Triệu Ninh Quân nghiêm túc quan sát Quách Bạch Gia: "Hẳn là những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, không phải ông nhất thời hứng khởi? Có thể nói nguyên nhân không?"

Nguyên nhân?

Quách Bạch Gia liếc mắt nhìn Hồ Phỉ một cái, Hồ Phỉ lập tức đóng chặt cửa phòng.

Sau đó, Quách Bạch Gia lôi kéo Triệu Ninh Quân ngồi xuống sofa: "Lão đệ nha, ông có biết năm trước chúng ta đã chi bao nhiêu cho chuyện chữa bệnh hay không? Là 3.700 tỷ tệ, trong khi giá trị tổng sản lượng của chúng ta mới có 14 ngàn tỷ tệ thôi, đánh Ưng Đế vã mồ hôi hai mươi năm cũng chỉ tiêu tốn 2.260 ngàn tỷ, tương đương với 15 ngàn tỷ tệ của chúng ta, có thể thấy được chi phí cho chiến tranh còn lâu mới nhiều bằng chi phí cho chữa bệnh, mà hàng năm chúng ta đều phải chi một khoản lớn như vậy. Đây là vì sao?"

"Bởi vì 95% trong số những thiết bị chữa bệnh được cung cấp cho tất cả các bệnh viện tại Cửu Châu Hoa Hạ, đều là hàng nhập khẩu. Những thiết bị kia động một cái là mấy vạn, mấy chục vạn, thậm chí còn có cái trên trăm vạn, nhưng công ty sản xuất nên những thiết bị chữa bệnh này nằm ở đâu? Nước ngoài nha! Chẳng hóa ra tiền của chúng ta đều bị người nước ngoài dùng phương thức như vậy kiếm đi rồi? Ông không thấy đau lòng sao?"

"Nếu có một ngày, thiết bị nước ngoài càng ngày càng nhiều, sản xuất thuốc cũng càng ngày càng nhiều, chi phí chữa bệnh của chúng ta không ngừng gia tăng, mãi cho đến khi không chống đỡ được nữa, thì biết phải làm sao bây giờ? Dân cư già hoá, tỷ lệ sinh giảm, chờ tới vài chục năm sau, ngay cả chuyện khỏe mạnh của đám trẻ nhỏ nhà chúng ta cũng bị nước ngoài điều khiển, thì ai tới bảo vệ quốc gia, ai tới trấn thủ biên cương ngăn địch?"

"Lão đệ, chúng ta đang sinh hoạt trong một quốc gia hòa bình, nhưng không phải đang sinh hoạt tại một thời đại hòa bình!"

Vào lúc này, trong lòng Triệu Ninh Quân, cùng với Trần Khánh đang đứng bên giường, đều rơi vào rung động.

Hai người bọn họ đều rất rõ ràng, quốc nội là một thị trường y liệu thật lớn.

Đưa mắt ra toàn bộ thế giới, không tìm được bất cứ nơi này có thể so sánh với Hoa Hạ.

Chỉ tính riêng về lượng chất kháng sinh được sử dụng thôi, bọn họ cũng chiếm cứ một nửa số lượng của toàn bộ thế giới rồi.

Gần như tất cả các loại thuốc tây đều có đặc tính giống với chất kháng sinh, đó là trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc.

Khi nó giết diệt vi khuẩn và bệnh độc, cũng không thay đổi được hoàn cảnh trong cơ thể người bệnh.

Vì thế cho nên, một khi con người ta bị bệnh, sau khi uống thuốc tây vào sẽ thường xuyên tái phát.

Nhưng dân chúng lại không thể không dùng những loại thuốc đó để chữa bệnh, bởi vì trước mắt, hệ thống trung y căn bản không chống đỡ nổi thị trường y liệu khổng lồ Hoa Hạ này.

Chuyện này khiến cho quốc gia phải tiến hành mua sắm thật nhiều thuốc men, thiết bị chữa bệnh từ những công ty y dược của nước ngoài.

Nói trắng ra, vì dân chúng khỏe mạnh, quốc gia không thể không chịu đựng để những người bên ngoài này lừa tiền.

Nếu ngươi là tư bản, ngươi là thương nhân, ngươi có bỏ được

mảnh đất màu mỡ Hoa Hạ này không?

Sẽ không!

Ngươi sẽ càng thêm điên cuồng trục lợi, thậm chí còn phát động những cuộc chiến tranh phi nhân tính để mở rộng thị trường.

Đây vốn không phải chuyện gì quá mới mẻ lạ lẫm nữa rồi!

"Ta biết ông muốn thay đổi địa vị của trung y, nhưng không phải ông làm vậy có chút nóng vội hay sao? Hôm nay ông nói những lời này, ở trong mắt một đám người nào đó, chính là đang chọc lên mâu thuẫn giữa Trung Quốc và Phương Tây. Làm như vậy thực sự có lợi cho trung y sao?" Triệu Ninh Quân nói.

Chương 169 - Thị Phi Ưu Khuyết Điểm Đều Có Người Đời Sau Đánh Giá...

Quách Bạch Gia cười khổ nói: "Cả ông lẫn ta đều rõ ràng, vạn vật trên thế gian đều cần âm dương cân bằng. Nếu một quốc gia chỉ có một loại y thuật tồn tại, khẳng định sẽ đi về hướng cực đoan. Chẳng nói đâu xa, trước khi tây y chưa tiến vào Hoa Hạ, trong nội bộ trung y cũng không thiếu hạng người giả danh lừa bịp, nhưng ở thời điểm đó, dân chúng cũng chẳng còn cách khác, bọn họ chỉ có thể lựa chọn trung y mà thôi. Đây là âm dương mất thăng bằng."

"Tây y xuất hiện vốn không phải chuyện xấu, ngược lại, nó còn bổ sung cho toàn bộ hệ thống chữa bệnh của Hoa Hạ, nhưng nó không nên phát triển tới tình trạng hiện nay. Nếu ví trung y là dương, tây y là âm, như vậy ở thời điểm hiện tại, Hoa Hạ đang ở vào tình cảnh âm thịnh dương suy. Nếu muốn khôi phục Hoa Hạ trở nên khỏe mạnh, phải phù dương cố bản, từ đó đạt đến trạng thái trung tây y âm dương cân bằng. Làm như vậy dân chúng mới có quyền lựa chọn, mà không phải phó mặc cho đám bác sĩ chúng ta tới quyết định sinh tử của dân chúng."

"Quả thật... tính công kích của bài phát biểu hôm nay quá mạnh, nhưng bệnh quá mức nguy kịch, nếu không dùng những loại thuốc mạnh như phụ tử kia, dương khí làm sao sản sinh thêm được? Ở thời điểm hiện giờ, toàn bộ nhóm học sinh trung y đều lấy giải phẫu học làm lý luận cơ sở, tín ngưỡng, coi y học biện chứng là kinh điển, hoàn toàn không tin Âm Dương Ngũ Hành, thiên nhân hợp nhất, nếu ta không vực dậy, làm vững chắc lòng tự

tin cho bọn họ, thì biết đến bao lâu, mới có thể phát triển trung y đạt tới quy mô sánh ngang tây y?"

Triệu Ninh Quân thở ra một hơi: "Nhưng vì sao lại là ông, người khác không thể sao?"

Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nói: "Lão đệ, ta nhập Đảng đã hơn bốn mươi năm, vẫn chưa làm được điều gì cho quốc gia, hiện tại có cơ hội này, ta đâu thể ngồi xem mặc kệ?"

Triệu Ninh Quân nhíu mày: "Nhưng lỡ như..."

Quách Bạch Gia lắc đầu: "Thị phi ưu khuyết điểm đều có người đời sau đánh giá, Dù bởi vì những lời nói hôm nay của ta, mà khơi lên mâu thuẫn giữa Trung Quốc và phương Tây, chọc cho nhiều người tức giận, bị giới y học đóng dấu mốc vĩnh viễn là nỗi sỉ nhục... chỉ cần dân chúng có thể nắm trong tay quyền lực tự chủ lựa chọn loại thủ đoạn chữa bệnh nào mà bản thân bọn họ tin tưởng, coi như nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi!"

Triệu Ninh Quân nhìn Quách Bạch Gia một cái thật sâu: "Ông thanh cao, ông rất giỏi, nhưng ông có nghĩ tới những người ở bên cạnh mình hay không, chẳng lẽ bọn họ không sẽ bị liên lụy đến?"

Khi nói câu này, Triệu Ninh Quân lập tức liếc mắt nhìn về phía Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ thấy vậy lại cười nói: "Triệu lão, ngài không cần lo lắng cho chúng tôi. Chúng tôi là học trò của thầy, nếu nhận ân cũng phải thừa quả. Thầy dạy cho chúng tôi bản lĩnh, cho chúng tôi danh lợi, nếu ngay cả một chút hậu quả ấy, chúng tôi cũng không dám gánh vác, thì đâu xứng làm học trò của thầy?"

Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nhìn Triệu Ninh Quân, Triệu Ninh Quân lại không tìm được lời nào để phản bác, chỉ có cách chịu phục nói: "Ông có đám học trò tốt."

Quách Bạch Gia cười ha ha: "Ha ha ha, ai bảo bọn họ có một người thầy tốt chứ?"

Triệu Ninh Quân nhìn dáng vẻ đắc ý của Quách Bạch Gia kia, vẻ mặt liền trở nên khó chịu.

Muốn so sánh học trò chứ gì?

Triệu Ninh Quân không chút do dự, lập tức quay đầu nhìn về phía Trần Khánh: "Đến đây, Tiểu Khánh, đi tới chào hỏi Quách gia gia của cháu đi, không phải lúc trước cháu từng nói, xem video của ông ta một tháng đã học được Thiêu Sơn Hỏa rồi sao? Còn không mau đến cảm tạ người ta một chút?"

Ách... Cháu còn nhớ lúc trước mình từng nói là hai tháng mà?

Trần Khánh lập tức hiểu được tâm ý của Triệu gia gia. Chẳng mấy khi gặp được bạn tốt, lão nhân gia đang muốn nở mày nở mặt một phen đây mà. Nếu vậy, hắn cũng không thể làm cho lão nhân gia rơi xuống hạ phong được.

Hắn lập tức đi lên, lễ phép cúi chào Quách Bạch Gia: "Chào Quách gia gia!"

Quách Bạch Gia cẩn thận đánh giá Trần Khánh, trong ánh mắt cười tủm tỉm toát ra một tia nghiêm túc: "Lão đệ, ông xác định mình không phải nói đùa chứ? Chỉ xem mỗi video mà trong một tháng lại có thể học được Thiêu Sơn Hỏa?"

Khóe miệng Triệu Ninh Quân xẹt qua một mảnh đắc ý: "Đến, Tiểu Khánh, biểu diễn cho Quách gia gia của cháu xem. À đúng rồi, cháu còn học được cả Thấu Thiên Lương từ trong video của ông ta nữa, cũng nhân tiện biểu diễn luôn đi nào."

Xong đời rồi!

Đã bại lộ!

Quách lão vừa mới phát video Thấu Thiên Lương được một tuần thôi!

Trần Khánh có chút khó xử nhìn Triệu Ninh Quân: "Triệu gia gia, thật sự phải biểu diễn ư?"

Triệu Ninh Quân mỉm cười: "Nhiều lời vô nghĩa, dù sao cũng chưa tới giờ ăn cơm, mau biểu diễn đi, mà đừng có châm chính mình, châm Quách gia gia của cháu kia kìa, bằng không ông ta lại không cảm nhận được."

Trần Khánh nhìn thấy nụ cười xấu xa trên mặt Triệu Ninh Quân kia, trong lòng cứ có cảm giác ông ta đang nhân cơ hội này để trả đũa mình, nhưng lại không có chứng cớ.

Mà dường như Quách Bạch Gia cũng không định lên tiếng ngăn cản, ông ấy chỉ ngồi như vậy, khóe miệng cười tủm tỉm nhìn Trần Khánh, giống như đang chờ hắn đi tới châm kim...

Chỉ có Hồ Phỉ đang đứng một bên vội vàng đi tới nói: "Trần Khánh, hay là châm tôi đi. Nói thật, tôi cũng không quá tin tưởng lại có người chỉ xem video của thầy gần một tháng mà có thể học được Thiêu Sơn Hỏa, ngay cả đại sư huynh thiên phú cao nhất trong đám chúng tôi cũng mất tới năm, sáu năm mới chính thức nắm giữ được môn châm pháp này."

Trong lúc Hồ Phỉ nói chuyện, đối phương đã kéo sẵn tay áo lên rồi.

Trần Khánh khá bất đắc dĩ, đã bị mọi người bắt biểu diễn, hắn cũng chỉ có thể rút ngân châm ra.

Sau khi hắn châm kim, chỉ trong nháy mắt đã Đắc Khí, liền lập tức thi triển thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa.

Tốc độ của hắn rất nhanh, thủ pháp thực lão luyện, giống như một vị lão trung y đã nắm giữ Thiêu Sơn Hỏa mười mấy năm rồi.

Quách Bạch Gia chỉ liếc mắt nhìn một cái, trong ánh mắt đã tràn ngập rung động.

Đợi cho đến khi Trần Khánh hoàn thành một lần, Hồ Phỉ lập tức trừng lớn hai mắt: "Thật sự bắt đầu có nhiệt cảm... Chuyện này, quá nhanh rồi!"

Gã vốn không tin Trần Khánh đã học được Thiêu Sơn Hỏa, mà dù hắn thực sự học được rồi, phỏng chừng cũng chỉ biết thủ pháp, chứ chẳng có bao nhiêu hiệu quả trị liệu.

Kết quả là... chỉ qua một lần đi châm, đối phương lại làm cho vị trí châm trên cơ thể gã sinh ra nhiệt cảm.

Chuyện này thật sự làm gã quá đỗi kinh ngạc, không sao tưởng tượng nổi.

Chương 170 - Nhóc Con Này... Là Yêu Nghiệt Sao?

"Thấu Thiên Lương đâu? Châm tiếp đi." Không đợi Triệu Ninh Quân thúc giục, Quách Bạch Gia đã trực tiếp mở miệng.

Trần Khánh cười khổ, thôi quên đi, vì thể diện của Triệu gia gia, bại lộ thì bại lộ vậy.

Trần Khánh nhanh chóng rút ngân châm ra, sau khi lại một lần nữa hạ châm, trong nháy mắt Đắc Khí, thủ pháp trên tay hắn lại biến ảo, đã chuyển thành thủ pháp đi châm tiêu chuẩn của Thấu Thiên Lương rồi.

Lại một lần nữa có cảm giác, nhưng lần này Hồ Phỉ có thể cảm nhận được rõ ràng dưới da có khí lạnh vờn quanh, hiển nhiên đây chính là cảm giác hạ châm thấy lạnh.

Và lần này, gã không có lên tiếng, chỉ có chút chết lặng mà nhìn về phía thầy của mình, Quách Bạch Gia.

Từ phản ứng của gã, Quách Bạch Gia cũng có thể nhìn ra, Trần Khánh kia đã chân chân chính chính thuần thục nắm giữ hai môn châm pháp này rồi.

Nhưng không đúng, nếu Triệu Ninh Quân không nói dối, thì nhóc con kia học tập video Thấu Thiên Lương của ông ấy chỉ vẻn vẹn có một tuần thôi.

Một tuần đó!

Phải biết rằng, người nắm giữ Thấu Thiên Lương nhanh nhất trong tất cả đám học trò của ông ấy, cũng phải mất tới bốn năm.

Nhóc con này... Là yêu nghiệt sao?

Quách Bạch Gia cũng biết, muốn học trung y phải cần tới thiên phú và ngộ tính, nhưng bao nhiêu năm qua, lặn lộ trong giới trung y này, ông ấy vẫn chưa từng gặp được người trẻ tuổi nào lại có thiên phú khoa trương như thế.

Chẳng lẽ Triệu Ninh Quân đang khoác lác?

Nhưng nhìn số tuổi của Trần Khánh, dù Triệu Ninh Quân có khoác lác, cũng không thể che giấu được sự thật rằng, một tiểu trung y mới hai mươi tuổi lại học xong hai môn đỉnh cấp bổ tả châm pháp của trung y rồi.

Thật sự muốn thu nhóc con này làm học trò nha! ! !

Quách Bạch Gia động tâm rồi!

"Sách, lão đệ, ông… móa nó mệnh thật là tốt! ! !" Quách Bạch Gia cắn răng, không khỏi há miệng mắng một câu.

Hồ Phỉ đang đứng một bên, cũng vô cùng sửng sốt.

Phải biết rằng, gã đi theo Quách Bạch Gia đã nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng có nghe Quách Bạch Gia buột miệng chửi thề bao giờ, vậy mà hôm nay ông ấy lại phá lệ làm như vậy ngay trước mặt mọi người.

Nhưng nói thật, vừa quan sát gương mặt trẻ trung của Trần Khánh, gã cũng lập tức hiểu được tâm trạng lúc này của thầy rồi.

Đối phương chỉ chừng này tuổi đã đạt tới trình độ như thế trong trung y, thực sự quá khó tin rồi!

"Ha ha ha, bình thường thôi, bình thường thôi. Nhóc con này vẫn phải học thêm nhiều lắm. Nhưng mà ta cảnh cáo ông, hiện tại trên người ông đang có một đống chuyện xấu hổ, không được

đánh chủ ý lên cháu của ta đâu!" Triệu Ninh Quân đắc ý nói.

"Ai, nếu không phải vì việc này, có nói thế nào ta cũng phải với tranh với lão tiểu tử ông một phen. Đúng là thiên ý, là duyên phận của chúng ta chưa tới!" Ánh mắt Quách Bạch Gia nhìn Trần Khánh, giống như đang nhìn một khối ngọc thô, niềm yêu thích lộ hẳn ra bên ngoài.

"Không có việc gì, ai nói không bái sư sẽ không được học tập? Hiện tại là thời kỳ chủ nghĩa xã hội khoa học rồi, đừng cất giấu thủ đoạn của mình nữa, lấy bản lĩnh mà ông học được từ Trương đạo trưởng tới dạy Tiểu Khánh nhà chúng ta đi." Triệu Ninh Quân nói.

Trương đạo trưởng?

Chẳng lẽ Quách lão theo đạo sĩ học trung y?

Triệu Ninh Quân vừa trông thấy dáng vẻ nghi hoặc của Trần Khánh, lập tức giải thích: "Cháu không biết đâu, ngay từ đầu ông ta có tìm tới ta, muốn học trung y, còn muốn bái ta làm sư phụ. Đáng tiếc thật, ở thời điểm đó ta quá mức rụt rè, bằng không kiểu gì cũng phải bắt ông ta gọi ta một tiếng sư phụ. Ừm... cái này đi lạc đề rồi. Về sau, ông ta tự mình học, cũng thường xuyên tham thảo một chút y thuật với ta."

"Bởi vì căn bệnh truyền nhiễm năm đó, người xuất lực lớn nhất chính là Mễ Quỳnh Tử đạo trưởng. Vì tế điện (làm lễ truy điệu) cho lão đạo trưởng, mà ông ta thường xuyên chạy tới núi Chung Nam thắp hương, cơ duyên xảo hợp lại đụng phải một vị lão đạo trưởng đức cao vọng trọng ở nơi đó. Tên này một mực bám riết không tha, liên tục tới làm phiền lão đạo trưởng nọ, muốn bái sư học trung y."

"Cũng là vận khí của ông ta tốt, vừa lúc lão đạo trưởng cũng muốn thu học trò, vì thế liền nhận lời rồi. Cho nên... cháu cho

rằng vì sao mà ông ta có thể học được bản lãnh thật sự chỉ trong vòng mười mấy năm? Đó là bởi vì thầy dạy ông ta là cao nhân đó. Cháu đã hiểu chưa?"

Lại là đạo sĩ?

Câu chuyện này làm cho Trần Khánh nghĩ tới lão đạo sĩ giả mà hắn quen biết.

Vì sao người ta đụng tới đều là đạo sĩ y thuật cao siêu, còn hắn lại đụng phải một lão thầy tướng số cả ngày không làm được việc gì đàng hoàng chứ?

Quách Bạch Gia ngồi bên cạnh, lập tức ném qua một cái nhìn đầy khinh thường: "Bản lĩnh của ta đều do ta khổ khổ cực cực một mực lẽo đẽo theo thầy ta học được, ông chỉ nhẹ nhàng nói một câu như vậy, lại muốn ta dạy cho học trò của ông sao? Cái thứ quỷ hút máu kia!"

Triệu Ninh Quân hắc hắc cười nói: "Cái gì gọi là học trò của ta chứ? Thằng bé đã học theo video của ông, dựa theo cách nói của bây giờ, sẽ là Vân học sinh rồi. Ý ông là sao? Vân học sinh thì không phải học sinh hả?"

Quách Bạch Gia lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, không biết nên nói gì: "Già mồm át lẽ phải!"

Triệu Ninh Quân cũng lười nhiều lời vô nghĩa cùng Quách Bạch Gia: "Thế ông nói một câu coi, có dạy hay không?"

Trần Khánh im thin thít đứng một bên giống hệt một đứa nhỏ ngoan ngoãn, nói thật, hắn cảm thấy hành vi của Triệu Ninh Quân hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút không thích hợp.

Tốt xấu gì người ta cũng là đạo gia truyền thừa, làm sao có thể đoạt đi được?

Dù làm như vậy sẽ có lợi cho bản thân nhưng Trần Khánh cũng hiểu được, chuyện này không tốt lắm.

Có điều… Triệu gia gia và Quách lão là bạn bè, loại phương thức ở chung của bọn họ, không phải hắn có thể đánh giá được.

Cũng giống như khi hắn ở cùng đám bạn học chung đại học vậy, luôn miệng chửi thề, ba mẹ hắn cũng cảm thấy không được lễ phép cho lắm.

Thế hệ nào có phương thức ở chung của thế hệ đó, người khác không thể cảm nhận được tâm trạng của người trong cuộc đâu.

"Được rồi, để ta xem rốt cuộc nhóc con này có thể xem hiểu hay không đã. Tiểu Hồ, đi lấy sách của con ra đây đưa cho thanh niên này. Chốc lát nữa, con tự mình đi chép ra một quyển." Quách Bạch Gia nói.

Hồ Phỉ hé miệng cười nói: "Đã biết thưa thầy."

Thực sự cho ư?

Trần Khánh kinh ngạc nhìn hai người Quách Bạch Gia và Hồ Phỉ, học trò của ông ấy.

Chương 171 - Thượng Y Trị Quốc, Trung Y Trị Nhân, Hạ Y Trị Bệnh!

Phải biết rằng, hắn phải dùng tới bốn bình rượu thuốc mới đạt được《 Tân Giáp 》từ trong tay Dương Hữu Lâm đó.

Vậy mà lúc này, Triệu gia gia chỉ nói mấy câu, hắn lại đạt được đạo gia truyền thừa chân chính của Quách lão rồi?

Nhưng… dường như Trần Khánh vừa đọc được một ý tứ sâu xa từ trong ánh mắt của bọn họ.

Món đồ chơi kia sao? Chúng tôi cho cậu, chưa chắc cậu đã học được.

Nói cách khác, đạo gia truyền thừa của Quách lão rất khó học?

Bỗng nhiên Trần Khánh lại có chút mong đợi!

Hắn thích nhất, chính là gặm tri thức khó học của trung y!

Không bao lâu sau, cửa phòng bị đẩy ra, Hồ Phỉ đã đi mà quay lại, đang cầm trong tay một bộ sách được bọc lại bằng vải lam.

Chỉ thấy gã đi đến trước mặt Trần Khánh, mở ra lớp vải màu lam bên ngoài, để lộ ra cái tên của bộ sách bên trong.

Trần Khánh nhìn kỹ, chỉ thấy bốn phồn thể chữ to ở phía trên quyển sách.

"Khí Thể Nguyên Lưu [1]"

[1] : cuốn sách này được phát hành ngày 1 tháng 12 năm 2012, tác giả là Mễ Tinh Tử. Nó được biên soạn lại từ kho tàng Đạo giáo kinh điển, và tài liệu khởi nguồn khác của Đạo gia.

Đây là loại sách thuốc gì?

Ngay khi Trần Khánh nhìn thấy bốn chữ to "Khí Thể Nguyên Lưu" kia, trong đầu chợt có chút mờ mịt.

Sau khi hắn tiếp nhận bộ sách ấy, có mở nó ra xem một chút, nhưng nội dung bên trong này… quá kỳ lạ, hắn thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Quách Bạch Gia và Hồ Phỉ nhìn thấy vẻ mặt của Trần Khánh, trong lòng không khỏi trở nên vui vẻ.

"Thứ này vốn không phải sách thuốc, nó là một cuốn bút ký của người tu đạo, bên trong giảng giải về chuyện tu hành!" Quách Bạch Gia cười nói.

Không phải sách thuốc?

Thế đưa cho hắn học thứ này để làm gì?

Triệu Ninh Quân nhìn ra sự hoang mang trong suy nghĩ của Trần Khánh, ông ấy lập tức giải thích: "Biết vì sao Quách gia gia của cháu lại tiến bộ nhanh không? Không phải bởi vì ông ấy có tích lũy vô cùng phong phú trên phương diện tri thức y học, mà bởi vì ông ấy có cảm ngộ càng sâu hơn người bình thường trên phương diện tánh mạng của con người, với tự nhiên và với thiên địa."

"Trên thực tế, ba bộ phận văn hóa chủ yếu của Hoa Hạ chính là Nho Thích Đạo [2]. Nho giảng giải về mối quan hệ giữa người với người, Thích nói cho con người biết mối liên hệ giữa họ và chính bản thân mình, Đạo giảng giải về mối quan hệ giữa con người và thiên địa. Và sở dĩ chúng ta sinh bệnh, bởi vì ngọn nguồn

của những bệnh tật ấy nằm ngay trong thiên địa, xã hội, và mỗi cá nhân."

[2] : Nho giáo, Đạo Phật, và Đạo giáo.

"Đọc hiểu Nho, cháu có thể giải quyết những tật bệnh sinh ra từ môi trường xã hội xung quanh bệnh nhân, đọc hiểu Thích, cháu có thể giải quyết tâm bệnh trong lòng mỗi người, đọc hiểu Đạo, cháu có thể giải quyết tật bệnh sinh ra do nguyên nhân thiên địa thay đổi. Ba bộ phận này hợp nhất đó chính là ngọn nguồn văn hóa của Hoa Hạ ta, cũng là Dịch Kinh. Đây là nguyên nhân vì sao một bác sĩ trung y muốn đạt tới tầng thứ tư phải học dịch."

"Tuy sách tu hành không phải sách thuốc, nhưng nó lại ẩn chứa những suy tư về tánh mạng của con người. Đó cũng chính là những nội dung thâm ảo và trọn vẹn vượt qua bất cứ một loại sách thuốc nào. Cho nên, chỉ cần cháu có thể đọc hiểu nó, cũng có nghĩa là cháu đã đọc hiểu được thiên địa. Chuyện này có ý nghĩa thật lớn để bồi đắp nên một bộ óc với tư duy vượt qua chứng bệnh, nhất định phải nghiên cứu thật tỉ mỉ. Cháu đã hiểu chưa?"

Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nói: "Không quá gấp đến vậy đâu, sách tu hành vốn là lịch sử di tân [3], muốn đọc hiểu nó cần phải dựa vào một chữ 'Ngộ', thường xuyên lật xem là đủ rồi, không cần nghiên cứu quá mức, nhưng mà Triệu gia gia của cháu nói rất đúng, muốn trở thành đại y, tất phải đi sâu vào nghiên cứu quốc học (nền học vấn quốc gia)."

[3] : thứ tồn tại từ rất xa xưa nhưng giá trị vẫn còn mãi tới tận ngày hôm nay, có thể hiểu là giá trị vượt thời gian.

"Và đây cũng là chuyện mà hiện tại ta đang làm. Trung y là phương tiện truyền đạt tốt nhất cho nền văn minh Hoa Hạ ta, muốn phục hưng trung y, nhất định phải phục hưng quốc học. Hiện giờ trong xã hội này tràn lan quá nhiều những tư tưởng tam quan bất chính (không chính thống, không chính đáng…), bầu

không khí, tập quán coi tiền tài là tối thượng, tiền xấu đuổi tiền tốt, khiến cho người trong nước luôn chạy theo thứ gọi là vật chất đầy đủ nhưng tinh thần trống rỗng... Loại bệnh tật này, không dùng tới quốc học thì không được."

Cái gọi là thượng y trị quốc, trung y trị nhân, hạ y trị bệnh [4], xem ra Quách lão là muốn lên làm thượng y nha!

[4] : câu ngạn ngữ này có nghĩa là bác sĩ hạ đẳng có thể chữa trị các loại tật bệnh trong cơ thể con người, bác sĩ trung đẳng có thể chữa trị điểm sai lầm của con người, bác sĩ thượng đẳng có thể chữa trị cả tệ nạn của quốc gia.

Thật sự rất giỏi!

Tự đáy lòng Trần Khánh lộ ra ánh mắt kính nể.

"Học trò ghi nhớ." Trần Khánh nói.

Quách Bạch Gia mỉm cười gật đầu: "Được rồi, thời gian cũng đến rồi. Đi nào, chúng ta đi ăn cơm."

Bốn người lập tức rời khỏi phòng nghỉ, bước trên thang máy đi tới lầu hai.

Sau khi bọn họ rời khỏi thang máy đi vào nhà ăn tại lầu hai, một nhóm những người tới tham dự hội nghị đã vào trong này ăn cơm từ lâu rồi.

Ngay khi nhóm người bên trong nhìn thấy Quách Bạch Gia xuất hiện, gần như toàn bộ ánh mắt của mọi người đều lia sang bên này.

Mấy vị viện trưởng giáo sư đang ngồi trên bàn ăn, cũng vội vàng buông đồ ăn, đi về phía Quách Bạch Gia.

Những người ở phía sau cũng nhanh chóng phát hiện, trong số

những người đang đứng bên cạnh Quách Bạch Gia, ngoại trừ học trò của ông ấy, lại có thêm hai người một già một trẻ xa lạ.

Hai người này ai vậy?

"Quách lão, chúng ta đã chuẩn bị sẵn phòng cho ngài, mời qua bên này." Tần Hâm cười nói.

Quách Bạch Gia chỉ cười tủm tỉm nói: "Viện trưởng Tần, đừng khách khí, không phải ở nơi này có tổ chức tiệc đứng sao? Ta cảm thấy tham dự tiệc đứng rất tốt, mấy người cứ làm chuyện của mấy người đi, không cần quan tâm tới ta."

Tần Hâm thoáng liếc mắt nhìn Triệu Ninh Quân và Trần Khánh một cái, nhanh tới mức không để lộ dấu vết, sau đó lại nói: "Như vậy sao được? Ngài đường xa đến đây, ăn như vậy làm sao đủ được? Đợi lát nữa nếu lãnh đạo ủy ban Y Tế chúng tôi biết tôi vậy chiêu đãi ngài như vậy, kiểu gì cũng sẽ phê bình tôi."

Chương 172 - Khi Còn Nhỏ Ngâm Nga, Lúc Trưởng Thành Hiểu Được...

"Đúng vậy Quách lão, viện trưởng Tần đã cố ý chuẩn bị, ngài đừng từ chối nữa."

"Quách lão, tốt xấu gì cũng nên cho chúng tôi tận tình địa chủ một lần đi."

"Quách lão..."

Mấy người đi theo Tần Hâm cũng bắt đầu lên tiếng khuyên nhủ.

Quách Bạch Gia không chối từ, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười như trước, chỉ đơn giản nói rằng: "Ha hả, sẽ có cơ hội mà. Viện trưởng Tần, cuối năm nay Dự Châu có một hội trao đổi trung y cả nước, đến lúc đó, chúng ta cùng tới Dự Châu, sẽ giao lưu trao đổi nhiều hơn, còn lần này để tôi tiếp đón người bạn cũ một chút, ý anh thế nào?"

Tần Hâm nghe vậy, tinh quang lóe lên trong mắt, sau đó lộ ra vẻ mặt tiếc hận: "Nếu Quách lão ngài muốn tiếp đón bạn bè, đương nhiên tôi sẽ không miễn cưỡng, nhưng người bạn đó của ngài có thể giới thiệu với chúng tôi một chút hay không. Dẫu sao tất cả mọi người đều là bác sĩ trung y, đôi bên cũng có thể giao lưu trao đổi nhiều hơn."

Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nói: "Lần sau, lần sau nhé. Còn hiện giờ, ta đã nói cả chiều hôm nay rồi, thật sự có chút đói bụng,

cậu để cho chúng ta ăn bữa cơm trước đã, có được không?"

Tần Hâm cười nói: "Được, vậy Quách lão ngài nhanh đi ăn cơm, tôi cũng không quấy rầy ngài thêm nữa."

Quách Bạch Gia gật đầu, rồi nhanh dẫn hai người Trần Khánh đến khu nhà ăn tiệc đứng.

Sau khi bốn người bọn họ đều tự gắp thứ mình thích ăn, liền ngồi vây quanh trên một chiếc bàn bắt đầu nói chuyện phiếm.

Trần Khánh và Hồ Phỉ còn bình thường, nhưng lúc Quách Bạch Gia và Triệu Ninh Quân nói chuyện phiếm, cả hai đều không kiêng kỵ gì cả, thổi râu trừng mắt vẫn là hành động bình thường.

Một màn này lại càng khiến người khác tò mò hơn.

Bọn họ đều đang suy đoán rốt cuộc lão giả đang vui cười, tức giận, mắng mỏ Quách Bạch Gia kia là ai.

Sau khi Tần Hâm trở lại chỗ ngồi của mình, ông ta lập tức gọi tài xế riêng tới, ghé vào lỗ tai đối phương nhẹ giọng nói hai câu, sau đó người tài xế nọ liền rời đi.

Mấy vị chủ nhiệm giáo sư ngồi chung một bàn với ông ta lập tức tò mò hỏi han: "Viện trưởng Tần, anh có biết lão đại gia kia là ai không?"

Tần Hâm lắc đầu" "Chưa thấy qua, nhưng hẳn là người ở phủ Giang Hạ bên này, nhưng nếu là bạn bè của Quách lão, rất có khả năng đối phương cũng là bác sĩ trung y."

Một vị chủ nhiệm họ Vạn trong đó lại hỏi: "Viện trưởng Tần, nếu những lời hôm nay Quách lão nói thật sự bị truyền ra bên ngoài, chỉ sợ sẽ gây nên ảnh hưởng không nhỏ. Anh không sợ quá mức thân thiết với đối phương, sẽ bị liên lụy hay sao?"

Tần Hâm cười nói: "Chủ nhiệm Vạn, có lẽ anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Tuy những lời Quách lão nói không quá xuôi tai, nhưng còn chưa được tính là nghiêm trọng. Hơn nữa, dù hôm nay Quách lão mắng tây y là rác rưởi ngay trước mặt mọi người, thì với địa vị hiện tại của ông ấy, anh thực sự cho rằng vài chục năm vừa rồi Quách lão lăn lộn uổng phí ư? Người ta đã khám bệnh cho vài vị lãnh đạo bên trên đó, còn chân chân thực thực chữa khỏi bệnh nha!”"

"Hơn nữa tôi còn nghe nói bên trên đã bắt đầu coi trọng trung y rồi. Các anh có đọc quy định có liên quan tới trung y dược mới nhất vừa được ban hành hay không? Đây là tín hiệu đó. Chẳng lẽ các anh thực sự cho rằng lần này Quách lão đến phủ Giang Hạ, chỉ để nói vài câu như vậy thôi sao?"

Mọi người trên bàn lập tức tò mò nhìn về phía Tần Hâm.

Vạn Huy tiếp tục hỏi: "Viện trưởng Tần, anh mau nói cho chúng tôi cùng biết đi."

Tần Hâm nhìn trái nhìn phải một hồi, sau đó mới cúi thấp người, đè thấp giọng, nói: "Tôi nghe nói bên trên đã tổ chức một nhóm những vị đại sư y học Trung Quốc cùng nhau biên soạn ra một bộ tài liệu giảng dạy trung y, hiện giờ mọi chuyện đang được tiến hành rồi, bọn họ muốn dùng loại tài liệu giảng dạy này phổ cập cho trung tiểu học đó."

Moá nó!

Kích thích như vậy sao?

Đúng là muốn học trung y cần phải bắt đầu từ khi con nhỏ, bởi vì tuy năng lực lý giải của những đứa nhỏ này không mạnh, nhưng trí nhớ của chúng lại tốt đến thần kỳ, đây cũng có một phần nguyên nhân bởi trẻ nhỏ thì kinh mạch thận sung túc.

Khi còn nhỏ ngâm nga, lúc trưởng thành hiểu được, học tập tuyệt đối là làm ít công to.

Nếu bên trên thực sự bắt tay vào triển khai hành động này, vậy không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là chứng cứ xác đáng nhất cho thấy rằng bên trên đang tính toán bồi dưỡng một đám nhân tài trung y ưu tú.

"Viện trưởng Tần, nếu bên trên đã có dự tính thúc đẩy trung y phổ biến khắp trung tiểu học, thì nơi nào sẽ được chọn làm khu vực thí điểm?"

Mọi người nghe được câu này, lập tức lia ánh mắt nhìn về phía Tần Hâm.

Tần Hâm cười hắc hắc, rồi vươn ngón trỏ tay phải, nhẹ nhàng điểm xuống mặt bàn.

Chỉ trong nháy mắt tất cả mọi người đều hít thật sâu một hơi khí lạnh...

"Phủ Giang Hạ! ?"

Triệu Ninh Quân và Trần Khánh đều kinh ngạc nhìn Quách Bạch Gia.

Hai người bọn họ thật sự không ngờ bên trên lại muốn dùng phủ Giang Hạ làm nơi làm thí điểm để phổ cập trung y tới cấp bậc trung tiểu học.

Chuyện này cực kỳ ngoài ý muốn!

"Ha hả, không chỉ như vậy thôi đâu, quốc học cũng sẽ gia nhập vào chương trình học của những người bạn nhỏ. Đến lúc đó, chúng ta sẽ triệu tập toàn bộ những bác sĩ trung y trong cả nước, người nào phù hợp với điều kiện là có thể xuống cấp bậc trung tiểu học dạy những người bạn nhỏ kia quốc học và trung y. Đương

nhiên, những bác sĩ trung y bản địa của phủ Giang Hạ cũng sẽ được nhét vào trong đó. Trần Khánh, có hứng thú hay không nào?" Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nhìn Trần Khánh.

Dạy học?

Còn là dạy một đám nhóc con bướng bỉnh tinh lực tràn đầy?

Phản ứng đầu tiên của Trần Khánh chính là từ chối!

Bảo hắn đi xem bệnh còn được, bảo hắn đi dạy học không sợ hắn dạy hư đám học trò kia sao?

Chẳng lẽ hắn lại dạy chúng nó nói chuyện với ngũ tạng của chính mình?

Nhưng bọn chúng lại không có năng lực này nha!

"Quách lão, theo cháu, hay là thôi đi. Lớn tới từng này tuổi đầu rồi nhưng cháu chưa từng dạy một ai cả, cháu không thích hợp làm thầy giáo đâu." Trần Khánh nói.

Dường như Quách Bạch Gia cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với câu trả lời của hắn, ông ấy vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn như trước, rồi cất giọng hòa nhã nói: "Ta biết đám người trẻ tuổi các cháu muốn tiếp tục nghiên cứu, tinh tiến trên phương diện y thuật, cho nên không muốn lãng phí thời gian trên mấy chuyện kiểu này, nhưng mà… dạy người khác không phải một loại học tập hay sao?"

Chương 173 - Một Công Đôi Ba Việc Như Vậy, Trần Khánh Lại Còn Do Dự!

"Đạo gia có một môn điển tịch tên là 《 Bão Phác Tử 》[1], một chương trong đó tên là Thích Trệ, bên trong có một câu, 'Người luyện được thai tức [2], có thể không cần dùng miệng mũi hô hấp, như ở bên trong bào thai', là ý gì? Câu này nói rằng khi tính và mệnh đều đạt tới trạng thái vô niệm vô vi [3], thì con người có thể phản phác quy chân giống như thai nhi, không cần dùng miệng mũi hô hấp, thân thể ở trong trạng thái thai nhi."

[1] : Bão Phác Tử do Cát Hồng soạn gồm có hai phần Nội Thiên và Ngoại Thiên, ông lấy tên hiệu của chính mình để đặt tên sách.

Ngoại Thiên bình luận về cái được mất của nền chính trị lúc đó và sự tốt xấu của việc người đời, nhưng chẳng qua nó thể hiện thái độ của giới văn sĩ, không có tư tưởng gì đặc biệt, chỉ là trước sự thịnh hành của văn hóa thích đàm luận suông những đạo lý thâm sâu, huyền diệu thời bấy giờ, thì Cát Hồng đứng ở lập trường phản đối.

Còn đối với Nội Thiên, theo như chính lời ông nói thì: “Nội Thiên của Bão Phác Tử nói về những chuyện thần tiên, phương thuốc, quỷ quái, biến hóa, dưỡng sinh, kéo dài tuổi thọ, trừ tà, khử họa”

[2] : Thai tức, nói nôm na là “thở” ở trạng thái bào thai.

Muốn hiểu thai tức, phục khí, phải hiểu về “nguyên khí”.

Theo đạo gia, nguyên khí là chân khí tiên thiên mà con người bẩm sinh đã được cảm thụ trước khi ra đời. Giai đoạn hoàn hảo nhất, sung mãn nhất của nguyên khí con người là khi còn ở trạng thái thai nhi, cơ thể chưa bị hao tổn do khí hô hấp từ mũi, miệng.

Thai nhi nằm trong lòng mẹ không ăn không uống, không hít không thở, chỉ thông qua cuống nhau mà sống, đó là nhờ nguyên khí. Sau khi ra đời, nguyên khí thoát ra từ miệng mũi, khí hậu thiên kéo khí tiên thiên đi. Người luyện khí là phải giữ lại, hồi phục nguyên khí để luyện thành đạo trường sinh bất lão.

[3] : Vô niệm vô vi: không suy nghĩ, mọi thứ đều thuận theo tự nhiên.

"Đương nhiên, chúng ta không phải người tu hành chân chính, không thể thăm dò thiệt giả bên trong, nhưng từ trong những điển tịch đạo gia được ghi chép lại, chúng ta lại có thể thấy được, ở thời điểm người tu hành tu về tánh mạng, bọn họ thường bắt chước những đứa nhỏ. Ví dụ như Dưỡng Sinh Tam Thụy Công của đạo gia, văn ngủ, võ ngủ, văn võ ngủ, chính là đang bắt chước giấc ngủ của trẻ sơ sinh. Trong đó, võ ngủ đại khái chính là nghiêng người sang phải, hổ khẩu trên tay phải đặt tại lỗ tai, tay trái nắm chặt, đặt dưới khố giống như đứa nhỏ. Động tác này có thể trợ giúp máu chảy về gan, ru ngủ, đồng thời còn có thể phòng ngừa tẩu đan [4], nấc cụt, bao gồm cả tả tinh [5]."

[4] : nghĩa rộng của tẩu đan: ý niệm không tập trung khi luyện công, nghĩa hẹp: sinh hoạt vợ chồng, thủ dâm, xuất tinh trong mơ, động dục niệm...

[5] : hay còn gọi là tiết tinh, nghĩa là xuất tinh không kiểm soát.

"Học trò của ta đã thử động tác này, đúng là dùng được thật. Thanh thiếu niên khá thích hợp với tư thế ngủ (thụy pháp) này. Trung niên năm, sáu mươi tuổi lại thích hợp dùng văn võ ngủ, về

phần lão niên (người cao tuổi) như ta, đương nhiên phải dùng văn ngủ. Đúng là hiệu quả không tồi. Cho nên, từ mấy thứ này cũng đủ để có thể nhìn ra, trên người mấy đứa nhỏ này có những thứ mà chúng ta cần phải học tập. Lại nói, dù không có mấy điều này, chẳng phải trong quá trình giảng giải tri thức, cháu cũng có được một lần ôn tập và củng cố sao?"

"Trần Khánh à, ta cũng không muốn miễn cưỡng, hay bắt ép cháu nhất định phải kính dâng cái gì, nhưng làm một người học trung y, ta thật sự hi vọng mọi người có thể hỗ trợ lẫn nhau. Và trên thực tế, đây không chỉ là giúp đỡ người khác, cũng là đang giúp đỡ chính chúng ta nữa."

Nghe xong những lời này, Trần Khánh lại có chút do dự!

Làm như vậy… đúng là tốt thì tốt thật, nhưng sẽ chậm trễ chuyện xem bệnh của hắn!

Triệu Ninh Quân nhìn thấy Trần Khánh vẫn còn đang rối rắm không thôi, lập tức vươn tay vỗ nhẹ xuống đầu hắn: "Nhóc con này, cháu ngốc thật. Vì sao bên trên lại chọn phủ Giang Hạ làm nơi thí điểm? Đây là hướng gió, cháu có hiểu hay không hả? Hơn nữa, lần này Quách gia gia đang muốn sáng tạo cơ hội cho cháu, cháu còn do dự cái gì?"

"Chẳng lẽ cháu không muốn phát triển Hán Y Đường trở nên lớn mạnh? Không phải cơ hội để thực hiện ước mơ kia đang bày ra trước mặt cháu ư? Nếu cháu có thể làm ra chút thành tích trong quá trình bên trên làm thí điểm đưa trung y vào chương trình học trung tiểu học, cho bên trên thấy được thành quả, bọn họ tùy tiện ném cho Hán Y Đường một chút tài nguyên, kết quả sẽ như thế nào?"

"Lúc bình thường thật thông minh, sao đến loại thời điểm này cháu lại ngốc muốn chết như vậy?"

Triệu Ninh Quân giận đến mức lại cho Trần Khánh thêm một cái búng tay không nhẹ không nặng vào đầu.

Khi tài liệu giảng dạy trung y được đưa vào chương trình học cấp bậc trung tiểu học, khẳng định nó sẽ không trở thành một môn học độc lập, hơn phân nửa sẽ gia tăng vào khóa học giáo dục giới tính bình thường.

Nói cách khác, dù những bác sĩ trung y được mời đến làm giáo viên giảng dạy, số người cũng sẽ không quá nhiều.

Hơn nữa, dù đi làm giáo viên kiểu này, qua vài năm mà không có thành quả gì quá lớn, nhưng người tham gia cũng có tư cách chiếm chỗ trước nha!

Nói như vậy, dù tham gia kế hoạch này vài năm, thậm chí là mười mấy năm sau, kể cả bản thân không có thành quả, thì đương nhiên cũng chẳng có tổn thất gì.

Nhưng nếu có thành quả, thì ngươi chính là người mở đường, khẳng định sẽ được phía chính phủ khen ngợi!

Đến đây cũng đủ hiểu rồi, làm công việc này, ngươi vừa có thể truyền bá tri thức trung y, vừa có thể tích lũy danh dự, còn có thể nhân tiện mở rộng Hán Y Đường… Một công đôi ba việc như vậy, Trần Khánh lại còn do dự!

Triệu Ninh Quân chỉ hận không thể cho hắn một cái chày gỗ!

Trần Khánh cũng bị một ngón tay của ông ấy gõ cho tỉnh hẳn!

Nói thật, xảy ra loại tình trạng này cũng vì tính mẫn cảm về chính trị của hắn không mạnh, không giống loại lão bánh quẩy (già đời) kiến thức rộng rãi như Triệu Ninh Quân, hơn nữa Quách Bạch Gia cũng chẳng chịu nói rõ ràng, hắn chưa suy nghĩ sâu xa đã phản ứng như vậy, cũng là chuyện bình thường

Hiện tại Trần Khánh tỉnh ngộ rồi, hắn lập tức hiểu được, phỏng chừng loại công việc giảng dạy tri thức trung y cho học sinh trung tiểu học này, chỉ bao gồm những loại tri thức cơ sở, dễ hiểu nhất mà thôi, nó không thể chiếm cứ nhiều thời gian như những môn học chính, nói không chừng, thời gian dạy học còn ít hơn giáo viên dạy thể dục.

Và những gì hắn rối rắm, lo lắng vừa rồi hoàn toàn là không cần thiết.

Chương 174 - Hứng Thú Mới Là Thầy Giáo Tốt Nhất!

"Được rồi, nếu Quách gia gia cảm thấy cháu có thể làm được, đương nhiên cháu phải đi rồi!" Trần Khánh nói.

Quách Bạch Gia cười nói: "Khẳng định là cháu sẽ làm được, ít nhất là trong số những bác sĩ trung y mà ta từng gặp, không một ai có thể nắm vững Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương ở độ tuổi của cháu đâu, hi vọng sau khi cháu qua bên đó, có thể truyền thụ kinh nghiệm học tập của mình cho những đứa nhỏ kia, nếu Hoa Hạ chúng ta có thể nhiều ra mấy, mấy chục, thậm chí là mấy trăm tới hơn một ngàn bác sĩ trung y giống như cháu... Sách sách, ngay cả ta cũng không dám suy nghĩ tới chuyện này đâu, ha ha ha ha!"

Triệu Ninh Quân bĩu môi: "Ông quá coi trọng thằng nhóc này rồi, Hoa Hạ chúng ta vốn là nơi địa linh nhân kiệt, chỉ cần mở rộng dạy và học trung y, chưa chắc đã không tìm ra người giỏi giang hơn thằng nhóc này."

Ý tứ của Triệu Ninh Quân thực rõ ràng, danh y đại sư có mở miệng khen, thì thằng nhóc con kia, cháu cũng phải thành thật một chút cho ta, không được thấy vậy mà kiêu ngạo, tự mãn!

Trần Khánh lườm ông ấy một cái, còn phải nói nữa sao? Hắn là loại người tính tình hấp tấp, tùy tùy tiện tiện, làm việc không kiên nhẫn như thế sao?

Nếu thật sự là thế thì làm sao hắn có thể thành thành thật thật học trung y tới mười mấy năm, mà chưa bao giờ sinh ra ý niệm bỏ cuộc trong đầu?

Quách Bạch Gia nghe được lời nói của Triệu Ninh Quân, chỉ cười cười: “Cứ hi vọng là thế đi."

“Sau khi ăn xong, ta sẽ đi gặp mấy vị lãnh đạo phủ Giang Hạ, có khả năng đoạn thời gian tiếp theo, ta sẽ không có thời gian gặp mặt hai người nữa, bởi vì bận rộn xong chuyện bên này, ta lại phải trở về Dự Châu, đợi cho bên trên chính thức ra thông báo xuống, ta sẽ theo đó mà bắt đầu thông báo tuyển dụng bác sĩ trung y bước vào vườn trường. Phỏng chừng, sự kiện này sẽ bắt đầu ngay trong một, hai tháng sắp tới, cho nên Trần Khánh, cháu cần phải chuẩn bị sẵn sàng từ trước, nếu đã nhận lời ta rồi, thì nhất định phải làm chuyện này cho thật tốt, thật xuất sắc, nghe chưa?"

"Vừa rồi lão đệ có nói, cháu muốn làm Hán Y Đường lớn mạnh, theo ta, đây đúng là một cơ hội tốt, nhưng mà, có thể nắm chắc cơ hội này hay không lại phải dựa vào bản thân cháu. Tuy trung y chúng ta không thể sản xuất số lượng lớn, nhưng lấy ví dụ, trong trường hợp phủ Giang Hạ làm nơi thí điểm đạt được thành công, như vậy chờ tới khi dự án này được mở rộng trong phạm vi cả nước, lượng biến nhất định sẽ sinh ra chất biến. Cho nên, chuyện này rất quan trọng, hiểu chưa nào?"

Trần Khánh trịnh trọng gật đầu: "Quách gia gia, xin ông cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ dốc hết toàn lực!"

Đúng vậy, trung y truyền thừa thực khó khăn.

Nhất là phương thức sư thừa, một vị bác sĩ trung y có thể dạy được chừng bốn, năm học trò đã tính là không tồi, cũng coi như tương đối giỏi rồi, nếu nhiều hơn nữa, bản thân bác sĩ ấy sẽ không đủ tinh lực.

Nhưng… một bác sĩ trung y có thể dạy được bốn, năm người, vậy mười bác sĩ trung y, một trăm bác sĩ trung y, một ngàn bác sĩ trung y thì sao?

Chờ tới khi những bác sĩ trung y giỏi được sinh ra càng ngày càng nhiều, thì vận dụng phương thức sư thừa chưa chắc đã không thể bồi dưỡng được lượng lớn bác sĩ trung y ưu tú.

Lại nói, ưu thế của Hoa Hạ là cái gì?

Chính là nhiều người!

Chỉ cần quốc gia chịu xuất lực, không một chuyện gì không thể làm được!

Và hiện tại, cơ hội này đã đến rồi!

Sau khi ăn xong cơm chiều, hai ông cháu Trần Khánh tạm biệt cùng thầy trò Quách Bạch Gia, rồi nhanh chóng quay trở lại Hán Y Đường.

Trên đường, Triệu Ninh Quân lại lần nữa dặn dò Trần Khánh, nhất định phải coi trọng chuyện lần này.

Cơ hội lần này, không chỉ dành cho Hán Y Đường, còn dành cho tương lai của trung y nữa!

Ông ấy đã già rồi, không đủ tinh lực đi làm loại chuyện này, cho nên chỉ còn cách đặt niềm hy vọng và mong đợi lên người Trần Khánh.

Hai người bọn họ hàn huyên chừng nửa giờ sau đó đều tự về nhà.

Trần Khánh hơi chút nghỉ ngơi, rửa mặt một phen, rồi lập tức ngồi trên sofa ôm lấy cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Khi hắn nhìn thấy thể văn ngôn bên trong này, trong đầu chợt nảy ra một ý niệm.

Nếu hắn đi làm thầy giáo, hắn sẽ giảng điều gì đám trẻ nhỏ kia đây?

Hoàng Đế Nội Kinh ư?

Đừng đùa!

Với bọn nhỏ, món đồ chơi này tuyệt đối là thứ buồn tẻ vô vị, phỏng chừng khi hắn giảng những thứ này, bọn chúng có muốn nghe cũng nghe không hiểu, từ đó không còn sót lại một chút hứng thú nào thì học trung y cái gì nữa?

Đúng, hứng thú!

Hứng thú mới là thầy giáo tốt nhất!

Nhưng hắn nên làm như thế nào mới có thể gợi lên n hứng thú học tập trung y của đám nhỏ đây?

Bỗng nhiên Trần Khánh nghĩ tới cái gì, sau đó hắn vội vàng cầm lấy điện thoại di động, lật tìm danh bạ tren Wechat, nhanh chóng tìm được một tài khoản Wechat tên là… Dĩnh Dĩnh!

Hắn còn nhớ hình như Chu Dĩnh học chuyên ngành giáo dục.

"Tiểu Dĩnh, anh muốn hỏi em một chuyện, nên làm như thế nào mới có thể làm cho một đứa nhỏ cảm thấy hứng thú với một thứ gì đó?"

Sau khi hắn gửi tin nhắn qua, không đến năm giây sau, trên khung nói chuyện phiếm lập tức nhảy ra tin nhắn trả lời của đối phương.

"Vui quá nha!"

"Tiểu Khánh ca, anh lại chủ động gửi tin nhắn cho em! ! ! !"

"Thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn! 【 ta khinh 】 "

"Nhưng mà vì sao anh lại hỏi vấn đề này?"

"Chẳng lẽ... Anh muốn dụ dỗ trẻ nhỏ?"

"Oa, thật biến thái..."

"..." Trần Khánh đầy đầu hắc tuyến.

Con bé này, vẫn không đứng đắn như thế.

"Có phải em thiếu đánh hay không?" Trần Khánh nói.

Chu Dĩnh lập tức ném tới một cái biểu tượng cảm xúc mèo phồng má [1].

[1] : nguyên văn 泡芙猫 – phao phù miêu, mọi người có thể tra trên google, mình cũng không biết con mèo này tên là gì.

"Hắc hắc, Tiểu Khánh ca, không phải anh là bác sĩ sao? Tự nhiên hỏi chuyện mấy đứa nhỏ làm gì chứ?"

Dù sao chuyện các bác sĩ trung y tiến vào vườn trường cũng không phải bí mật gì, phỏng chừng qua thêm mấy ngày nữa, cô ấy sẽ biết được tin tức này thông qua kênh truyền thông chính thống của nhà nước thôi, bởi vậy Trần Khánh liền đơn giản kể lại những chuyện mình vừa trải qua.

Chu Dĩnh vừa biết được, có khả năng Trần Khánh sẽ tới các cấp trung tiểu học làm thầy giáo, trong lòng vô cùng kích động.

Chương 175 - Dùng Xong Liền Ném!

"Lợi hại nha Tiểu Khánh ca!"

"Nhưng mà em còn chưa từng chân chính tiếp xúc cùng những người bạn nhỏ ấy, chỉ có thể cho anh một chút lý luận suông thôi."

"Có điều, chúng nó vốn là trẻ con mà, em cảm thấy chỉ cần thứ gì đó chơi rất vui, rất thú vị, là chúng nó sẽ thích thôi."

"Tiểu Khánh ca, anh thử ngẫm lại xem, nội dung nào bên trong trung y có thể chơi đùa được?"

Trung y có nội dung nào hay ho có thể chơi đùa ư?

Linh quang chợt lóe trong đầu Trần Khánh: "Là châm thứ nha, thứ này chơi vui lắm."

Chu Dĩnh vội vàng đánh chữ: "Không nên, không nên, không được."

"Tiểu Khánh ca, anh tuyệt đối không được dạy những người bạn nhỏ chơi với châm, rất nguy hiểm đó."

"Bởi vì khả năng bắt chước của bọn nhỏ rất mạnh, nếu chúng nhìn thấy anh làm, khẳng định cả đám sẽ làm theo."

"Lỡ như xảy ra chuyện gì đó, cha mẹ bọn chúng tới tìm anh phiền toái, vậy không tốt đâu."

Như vậy sao?

Nói vậy, hắn thật sự không nghĩ ra trong trung y có nội dung nào hay ho để chơi đùa.

Mười mấy năm nay, ngoại trừ khi học thuộc lòng và nhận biết những vị dược liệu, hoặc là ngẫu nhiên đi theo Triệu Ninh Quân nhìn xem ông ấy chữa bệnh như thế nào, hắn còn cảm thấy có chút hứng thú…

Nhưng hắn đâu thể bê nguyên cả cái phòng khám bệnh vào trong trường học được?

Khoan đã?

Bê nguyên cả cái phòng khám bệnh vào trong trường học?

Đúng vậy.

Nếu hắn thực sự muốn gợi lên hứng thú để những người bạn nhỏ kia chịu vào học, hắn hoàn toàn có thể thông qua phương thức bắt mạch chẩn đoán bệnh để hấp dẫn chúng nó nha.

Chỉ cần hắn có thể nói chính xác được tình huống trong người chúng nó, chúng nó nhất định sẽ tò mò.

Đồng thời còn có thể kết nối với năm kẻ nội ứng (nằm vùng, gián điệp) bên trong cơ thể bọn họ, từ đó nắm giữ sở thích của từng đứa một, tiếp theo là tùy theo năng khiếu của từng đứa mà giảng dạy.

Làm như vậy không phải có thể đạt tới mục đích của hắn rồi sao?

Tuyệt!

Quá tuyệt!

"Tiểu Dĩnh, cám ơn em, anh đã biết nên làm như thế nào rồi." Trần Khánh nói.

Chu Dĩnh có chút ngơ ngác: "Ơ? Em còn chưa đưa ra lời khuyên nào đâu?"

"Tiểu Khánh ca, anh vừa nghĩ được ý tưởng gì rồi? Nhanh nói cho em nghe đi."

Trần Khánh lập tức bán cái nút thắt [2]: "Có nói em cũng không hiểu, thôi không nói chuyện thêm nữa, em mau đi ngủ sớm một chút, không được thức đêm, nghe chưa?"

[2] : cố ý ngừng lại ở thời điểm người ta tò mò nhất

Chu Dĩnh lập tức gặng hỏi, nhưng mà tin nhắn phát đi cứ như viên đá chìm thẳng xuống đáy biển, tới cuối cùng cũng không thấy tin trả lời.

Hừ!

Dùng xong mình liền ném.

Đồ quá đáng!

Lần sau... Thôi quên đi, nếu lần sau Trần Khánh còn như vậy, cô kiên quyết không thèm để ý tới anh ấy nữa, nói được thì làm được! !

...

Một đêm không nói chuyện.

Tới sáng sớm hôm sau, Trần Khánh vừa luyện xong Thái Cực, lập tức đi tới Hán Y Đường.

Lần này, hắn tới có chút muộn, đã bỏ lỡ mất thời gian phát thuốc, nhưng cũng vì vậy mà không quá vội vàng.

Thời gian tọa chẩn hôm nay của hắn là buổi chiều, nhưng sợ bệnh nhân cũ không tìm thấy mình, vì vậy ở không thời điểm có

việc gì làm, hắn luôn học tập bên trong văn phòng bác sĩ, ngẫu nhiên muốn thử nghiệm thuốc một chút cũng tiện lợi hơn.

Lần này, vừa bước vào văn phòng, Trần Khánh liền nhìn thấy Vương Xuân Lan và Sở Diêu Quyền đang ở bên trong bàn luận chuyện gì đó.

"Sớm nha, bác sĩ Vương, bác sĩ Sở." Trần Khánh lên tiếng chào hỏi.

"Ai, Trần Khánh, đi tới đi tới đây mau, cậu xem hot search (tìm kiếm hàng đầu) của ngày hôm nay nè, 【 danh y đại sư Quách Bạch Gia ngang nhiên nã pháo bắn vào tây y, mắng tây y là thứ y học xem mạng người như cỏ rác 】.Sách sách, lúc ban đầu, tôi cứ tưởng nhà báo giật title [1], ai biết đâu, bên trong còn có video nhảy ra. Ây cha, những lời này thực sự làm người ta kích thích mà!" Vương Xuân Lan nói.

[1] : cố ý nêu chủ đề giật gân, sai sự thật để câu lượt view, lượt bình luận, tiếng anh là clickbait.

"Nhất là câu nói tây y không phải y học sinh vật, là y học tử vật kia, quá kinh điển." Sở Diêu Quyền cười nói.

"Đúng vậy, tuy chúng ta cũng biết những lời này không thích hợp, nhưng nói ra thật sự hả lòng hả dạ mà. Thời còn trẻ, ai trong chúng ta cũng từng bị người ta khinh thường không ít lần." Vương Xuân Lan cười nói.

"Cắt, nếu tách rời khỏi công cụ thì tây y kia sẽ là gì? Là cái gì cũng không có. Chưa nói tới chuyện bệnh nhân người ta bị chút ho khan cũng chữa không khỏi, lại có thể nghĩ ra biện pháp giảm bớt ăn kem que, trước kia tôi chỉ cho rằng bọn họ không tốt, không nghĩ tới, cả đám còn ngốc nghếch nữa. Lại nói, những dụng cụ y học kia đều là kết quả của vật lý học, chẳng liên quan nửa cái lông gì tới tây y, cũng không biết bọn họ đang đắc ý cái gì." Sở Diêu

Quyền lập tức lên tiếng, lòng đầy căm phẫn.

Trần Khánh cười nói: "Bác sĩ Sở, đừng kích động như vậy, tây y cũng không phải vô dụng, ít nhất là trên phương diện thủ thuật và nắm giữ những công cụ tiên tiến, chúng ta tuyệt đối không bằng được bọn họ. Quách lão nói ra những lời này, hoàn toàn không có mục đích cố ý đánh giá thấp tây y, chủ yếu là ông ấy hi vọng những bác sĩ trung y chúng ta tự tin hơn thôi."

Sở Diêu Quyền cười khổ: "Tôi biết, nhưng mà Trần Khánh ơi, cậu không có trải qua thời đại chữa bệnh trước kia, nên không hiểu. Trên thực tế, đám bác sĩ trung y chúng ta đã phải hứng chịu kỳ thị rất nhiều năm, chưa từng có người nào đứng lên đấu tranh cho chúng ta. Cậu xem, thật vất vả mới có một ngưu nhân đứng lên nói chuyện, phía dưới liền có một đống lớn bình luận nói trung y chèn ép tây y, trung y khơi lên mâu thuẫn trung tây y. Ha hả, vài chục năm, tây y đều chèn ép trung y mà phát triển tới quy mô mấy trăm vạn người rồi. Tôi thực sự hi vọng trung y cũng có thể chèn ép ngược lại bọn họ như vậy."

Vương Xuân Lan cười nói: "Được rồi, đã một đống tuổi rồi, còn tranh cãi với đám nhóc con trên mạng này làm gì? Anh không biết như thế là mất mặt lắm sao? Chẳng cần quan tâm đám người trên mạng nói như thế nào, chúng ta cứ đứng ngoài xem trò vui đi. Thế giới còn quay, thì Hán Y Đường còn mở cửa, nên làm gì thì cứ làm cái đó thôi."

Chương 176 - Ngươi Nổi Tiếng Rồi!

Trần Khánh cười nói: "Vẫn là bác sĩ Vương giác ngộ cao!"

Sở Diêu Quyền hừ hừ nói: "Được rồi, tôi không tham gia vào chuyện náo nhiệt này nữa, đi làm việc đây."

Vương Xuân Lan nói: "Tôi cũng phải đi tọa chẩn."

Nói xong, hai người liền nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Trần Khánh chỉ còn một mình, lại khẽ lắc đầu cười cười.

Lại nói tuy hắn không cầm điện thoại lên mạng hóng hớt, nhưng với loại chuyện này, không cần xem hướng đi của dư luận, hắn cũng có thể đoán được.

Với sự kiện lớn kiểu này, ai cũng có thể tốn chút tiền, giả vờ nêu lên dân ý.

Nhưng hắn vừa ngồi xuống đọc《 Hoàng Đế Nội Kinh 》được nửa giờ, đột nhiên di động bắt đầu réo vang.

Là ai đó gửi tin nhắn tới.

Trần Khánh lấy di động ra quan sát.

Bốn thần y Bắc Kinh (4)

@ Phổ Thiên Đồng Khánh

Đám nhiều chuyện này muốn làm cái gì nữa đây?

Trần Khánh mở khoá điện thoại, sau đó nhanh chóng ấn vào nhóm tán gẫu, bất ngờ trên mạng nhảy ra ảnh chụp của chính hắn.

Ừ thì ảnh cũng hắn cũng chẳng có gì, nhưng hết lần này tới lần khác, trong ảnh chụp còn có một người khác nữa.

Là Quách Bạch Gia.

Không phải đó là hình ảnh lúc bọn họ đang ngồi ăn cơm ư? Là ai chụp đây?

Vẫn Như Cơn Gió: 【 hình ảnh 】

Vẫn Như Cơn Gió: @ Phổ Thiên Đồng Khánh, được nha, Khánh ca lại quen biết Quách lão, còn có thể ăn cơm cùng một bàn với ông ấy. Khánh ca, ngươi có biết ngươi đã trở nên nổi tiếng trên Tieba [1] của trường chúng ta hay không?

[1] : chính là Baidu Tieba, nền tảng chia sẻ tìm kiếm kết hợp với giao lưu trực tuyến, thương hiệu độc lập trực thuộc Baidu và cộng đồng người Hoa hàng đầu thế giới

Gia Phụ Đại Nhân: Moá nó, Khánh ca, ta móa nó ngủ với ngươi năm năm rồi, thế mà ngươi lại không nói cho ta biết ngươi có quen với Quách lão. Thực sự là cảm tình phai nhạt, phai nhạt quá mức rồi! ! !

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Khánh ca, ngươi có mối quan hệ bậc này thì lựa chọn về nhà làm gì? Vì sao không dứt khoát đi nơi khác? Chẳng phải muốn vào bất cứ trung y viện nào cũng do bản thân ngươi lựa chọn hay sao?

Vẫn Như Cơn Gió: Đúng vậy, Quách lão chính là danh y đại sư, chút nhân mạch ấy tuyệt đối có.

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Nhưng những lời Quách lão nói thật sự rất nguy hiểm, cũng không biết có người nào chĩa mũi

nhọn vào ông ấy hay không.

Gia Phụ Đại Nhân: Cắt, ngươi cho là Quách lão người ta chỉ biết ăn mà không biết làm gì sao? Người ta trung tây y đều trải qua cả rồi, hai bên đều có người quen, hơn nữa, một khi ông ấy dám nói ra những lời này, đã đủ để chứng minh bản thân không hề sợ hãi rồi.

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Nhưng nói đến cùng, làm như vậy cũng không tốt lắm, ta thích trung tây y hài hòa chung sống, không hi vọng hai bên phát sinh mâu thuẫn.

Gia Phụ Đại Nhân: Quan tâm đến mấy chuyện vĩ mô ấy làm gì, chúng ta chỉ là một đám làm công thối tha [2] thôi, đừng nghĩ làm bác sĩ thì thần thánh lắm, thích giành giật thì cứ đi mà giành giật, chẳng sao cả.

[2] : nguyên văn 臭打工 – xú đả công

Vẫn Như Cơn Gió: Lại nói, công khai đáp trả tây y như vậy thực sự là quá mức hung mãnh. Ta còn nhớ hình như ở Lưu Cầu [3] bên kia có một vị bác sĩ trung y, y thuật làm sao thì không rõ lắm, nhưng có thể công khai gọi nhịp với đám bác sĩ tây y ở ngay đại bản doanh Ưng Đế (nước Nga) của bọn họ, còn có thể mở phòng khám trị liệu trung y, thực sự ngưu bức.

[3] : Là quần đảo Nansei theo cách gọi của Nhật Bản, hay Quần đảo Ryukyu theo cách gọi quốc tế phổ biến, là một chuỗi các hòn đảo ở phía tây Thái Bình Dương sát mép phía đông của Biển Hoa Đông. Quần đảo Nansei trải dài theo hướng tây nam từ đảo Kyushu đến gần đảo Đài Loan.

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Ta còn nhớ, tên là Nghê Hiệp, nhưng mà ngươi còn nhớ hay không? Lúc chúng ta đến trường, có một giáo viên đã nói hắn là kẻ lừa đảo.

Vẫn Như Cơn Gió: Có ấn tượng, nhưng ta cảm thấy chuyện này không quá đúng. Tuy người Ưng Đế bên kia không hiểu trung y, nhưng nếu hắn thực sự là một kẻ lừa đảo, dám lừa gạt những người tìm đến chữa bệnh, đám người bên kia lại nhịn không cho một súng bắn chết hắn ư?

Phổ Thiên Đồng Khánh: Ai chụp bức ảnh này vậy?

Gia Phụ Đại Nhân: Rốt cuộc cũng xuất hiện rồi, mau nói đi, ngươi có quan hệ gì với Quách lão?

Vẫn Như Cơn Gió: Là một học đệ đăng lên Tieba, hắn có đến phủ Giang Hạ tham gia buổi toạ đàm của Quách lão, vốn dĩ hắn cũng chỉ đăng ảnh để trang bức một chút, kết quả là có người trên Tieba nhận ra ngươi, sau đó group của lớp chúng ta lập tức sôi như chảo dầu.

Group lớp?

Trần Khánh nhìn những group không hiện lên nhắc nhở kia, quả nhiên, tin tức này đã sôi sục trên group của lớp rồi, vừa ấn vào là thấy, cả đám học sinh đang xôn xao bàn luận về hắn.

Sau đó, Trần Khánh nhanh chóng thoát ra, lại ấn vào nhóm thần y.

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Khánh ca, sao lại im bặt rồi? Đừng tiếp tục giấu giếm thêm nữa, toàn thế giới đều biết ngươi ăn cơm cùng Quách lão rồi.

Phổ Thiên Đồng Khánh: Chẳng qua một người lớn trong nhà ta là bạn bè của Quách lão thôi, lần này cũng là lần đầu tiên ta gặp mặt ông ấy, không có quen thân lắm đâu.

Vẫn Như Cơn Gió: Là vị ngồi bên cạnh ngươi sao? Ông ấy có lai lịch gì?

Phổ Thiên Đồng Khánh: Là trụ cột của Hán Y Đường chúng ta. Từ khi ta còn chưa sinh, Triệu gia gia đã có mặt tại Hán Y Đường rồi.

Gia Phụ Đại Nhân: Ta cảm nhận được một chút hương vị ẩn sĩ cao nhân,. Khẳng định là khi Triệu gia gia của ngươi còn trẻ, ông ấy vô cùng ngưu bức đó, bằng không làm sao có thể gặp được Quách lão?

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Ừm, ta cũng nghĩ vậy!

Đúng vậy!

Thời còn trẻ, vị kia còn dám chỉ thẳng vào mũi Quách Bạch Gia, mắng ông ấy cơ mà.

Kỳ thật Trần Khánh cũng rất tò mò, rốt cuộc giữa hai người bọn họ, ai có y thuật cao hơn, nhưng với trình độ hiện tại của hắn, dù hai người ấy tỷ thí ngay trước mặt, phỏng chừng hắn cũng không nhìn ra được cao thấp.

Chuyện này cũng giống như Hoa Sơn luận kiếm, đám tiểu lâu la ngồi bên ngoài nhìn vào, thấy ai cũng ngưu bức, nhưng cao thủ thì khác, ngay từ chiêu thức mở đầu, người ta đã biết kết quả rồi!

Phổ Thiên Đồng Khánh: Cũng tàm tạm, thôi không nói nữa, ta phải học tập.

Gia Phụ Đại Nhân: Móa nó, vừa nói được vài câu, ngươi đã muốn đi?

Bốn Chiếc Lá Thành Quý Phong: Không phải Khánh ca vẫn luôn như vậy sao? Bằng không lúc ở trên trường, làm sao hắn có thể nghiền áp cả lớp chúng ta?

Gia Phụ Đại Nhân: Hừ nếu nhà ta có một vị lão trung y cấp bậc sánh ngang với Quách lão, ta cũng có thể!

Vẫn Như Cơn Gió: Vậy ngươi có thể cầm sách thuốc đọc suốt một ngày hai mươi bốn giờ ngoại trừ lúc ăn cơm ngủ nghỉ không?

Gia Phụ Đại Nhân: ...

Chương 177 - Anh Đúng Là Hình Tượng Nhân Vật Chính Trong Cuốn Tiểu Thuyết Mà Tôi Đang Viết Đó!!!

Trần Khánh buông di động, lần này, hắn không còn tiếp tục nhận được bất cứ tin tức gì khác nữa, bắt đầu một lòng một dạ đắm chìm vào thế giới của《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Và vừa đọc một cái, lập tức hết cả buổi sáng.

Sau khi Trần Khánh đơn giản ăn xong bữa cơm trưa và nghỉ ngơi một chút, hắn nhanh chóng đi tới phòng khám số bốn.

Đợi cho đến khi hắn ngồi xuống, liền có một người trẻ tuổi chậm rì rì đi đến.

Chỉ thấy hai má đối phương khô quắt, sắc mặt trắng bệch lại kèm theo đen vàng, toàn bộ trong đáy mắt đều không có tinh thần, triệt để lộ ra dáng vẻ hư thoát (có thể là hạ đường huyết do mất máu hoặc mất nước).

"Bác sĩ Trần, tôi là do Vương Vũ giới thiệu tới đây, mong anh giúp tôi... Hít~ chờ, chờ tôi năm phút đồng hồ nhé..."

Người trẻ tuổi này vừa đi vừa nói, nhưng chờ cho đến khi cái mông của gã vừa chạm xuống mặt ghế, cả người lại lập tức bật dậy y như súng lên nòng, sau đó chạy như bay ra khỏi phòng mạch.

Nhưng hai giây sau khi bóng dáng người này biến mất, bỗng

nhiên bên khung cửa lại xuất hiện một bàn tay. Bàn tay nọ run rẩy bắt lấy khung cửa, ngay sau đó một cái đầu ló ra.

"Trần, bác sĩ Trần, nhà! Vệ! Sinh! Ở đâu ~ "

Trần Khánh lập tức nói: "Sau khi quẹo trái thì đi hai mươi mét, lại quẹo phải đi tới một chút, nhà vệ sinh ở ngay bên cạnh."

Cái đầu của người trẻ tuổi nọ cũng lập tức biến mất theo: "Tạ ơn ~ tạ ơn..."

Chuyện này… là đi tả sao?

Không bao lâu sau, chừng năm sáu phút trôi qua, Trần Khánh vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người trẻ tuổi kia đang run rẩy run rẩy đi tới trước cửa, đôi chân nọ phát run cứ như một cái giá lỏng lẻo, muốn rời nhau ra bất cứ lúc nào.

"Bác sĩ ~ Trần ~ "

Trần Khánh nhìn thấy người này nói chuyện cũng lộ ra vẻ hư thoát, liền tiến lên giúp đỡ đối phương, chậm rãi đưa người này đi tới chiếc ghế nhỏ đã được đẩy ra sẵn ở ngay trước mặt bàn làm việc của mình.

Nhưng đợi cho đến khi cái mông của gã vừa dính vào ghế, thứ cảm giác kia lại xuất hiện!

"Tê ~ không được, tôi, tôi lại có... Cảm giác ~ "

Kỳ thực, trước khi đến đây, Trang Lượng đã đại tiện tới 6 lần, gã vốn cho rằng, 6 lần đã đủ cho một ngày hôm nay của mình rồi, ai ngờ đâu vừa tới Hán Y Đường, cái bụng của gã lại bắt đầu kháng nghị.

"Anh cứ đợi một lát trước đã." Khi Trần Khánh nói chuyện, hắn đã nhanh chóng lấy ra hộp châm.

Trang Lượng nghe xong câu này, càng trở nên nóng nảy: "Bác sĩ Trần, không được, tôi không chờ được ~ nếu không đi sẽ đại tiện ra quần mất..."

Trần Khánh lấy ra ngân châm, lập tức nói: "Chỉ một lát thôi, cố gắng chịu đựng."

Nói xong, Trần Khánh lập tức ấn gã ngồi xuống ghế, sau đó vén hai ống quần của Trang Lượng lên, cởi cả giày và tất của gã ra, rồi trực tiếp đâm xuống hai huyệt vị là Túc Tam Lý và Nội Đình [1].

[1] : Huyệt Nội Đình nằm ở giữa khe nối ngón chân thứ 2 và thứ 3, có tác dụng: điều trị đau dạ dày, trị viêm ruột, giảm tình trạng đau đầu, trị đau răng, trị viêm Amidan…

Trang Lượng vô cùng nôn nóng!

Thậm chí gã còn lên tiếng oán trách vì sao Trần Khánh lại cởi giày của gã ra.

Vốn dĩ lúc này, gã muốn đi WC còn có chút khó khăn, nếu đợi thêm lát nữa thật sự sẽ đại tiện ngay tại nơi này, làm sao gã có thể chịu đựng nổi?

Nhưng ngay tại thời điểm Trang Lượng đã gấp đến độ khó mà nhịn nổi nữa, đột nhiên loại đau đớn mãnh liệt ở vùng bụng, cùng với cảm giác hậu môn không thể kiềm nén được nữa, lại bắt đầu chậm rãi lui đi.

Yêu! ?

Đây là có ý gì?

"Cảm giác hiện giờ của anh là gì, còn muốn đại tiện nữa không?" Trần Khánh hỏi.

Trang Lượng ngừng lại một chút, sau khi xác định được cảm giác đau đớn của mình đã biến mất, gã lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Trần Khánh thấy vậy, cũng nhanh chóng rút ngân châm, và ra hiệu để gã tự mình đi giày vào.

"Tình trạng của anh là đi tả rất nhiều lần trong ngày, đúng không?" Trần Khánh đã trở lại phía trước bàn công tác của mình.

Trang Lượng xỏ giày vào chân, rồi vội vàng nói: "Đúng đúng đúng, suốt ngày chỉ muốn đi đại tiện, thực sự đã đại tiện tới bất lực rồi. Bác sĩ Trần, anh không biết đâu, cái loại cảm giác ngồi xổm trong WC, muốn đại tiện lại không đại tiện được kia, nó thực sự khó mà chịu đựng nổi."

"Mà còn chưa hết đâu, sau khi ngồi chồm hổm nửa ngày, chờ tới khi cái bụng không đau, tôi vừa kéo quần sịp lên, cái bụng lại bắt đầu đau đớn. Mỗi lần đều như vậy, anh nói xem có tức muốn chết hay không? Từ khi mắc căn bệnh này tới hiện tại, lúc nào trên người tôi cũng phải mang theo một cuộn giấy, nếu không, tôi chỉ sợ bản thân chết ở trong WC còn muốn người khác dùng giấy chùi đít cho mình. Thế không phải quá mức xấu mặt hay sao?"

Trần Khánh thực sự bị người trẻ tuổi này chọc cười rồi!

Đối phương đi tả đã không còn ra hình người nữa, vậy mà vẫn còn tâm trạng tấu hài [2]!

[2] : nguyên văn 相声-tướng thanh, hay tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Đúng là một nhân tài mà!

"Đến đây nào, anh vươn tay tới đây, tôi bắt mạch cho anh."

Trần Khánh cười nói.

Chỉ dựa vào vọng chẩn, về cơ bản Trần Khánh đã có thể xác định đối phương gặp vấn đề tại tỳ thận, nhưng cụ thể là loại bệnh trạng gì, lại cần bắt mạch mới có thể xác định được.

Trang Lượng vừa nghe Trần Khánh muốn bắt mạch cho mình, đã ngoan ngoãn đưa tay ra, nhưng trong miệng vẫn không ngừng lải nhải: "Bác sĩ Trần, tôi có nghe Vương Vũ nói về thủ đoạn bắt mạch của anh nha, giống như trang bị một cái cameras ở trong thân thể bệnh nhân vậy. Ối không, không đúng, không chỉ là thân thể, trong nhà cũng có nữa, anh còn có thể nhìn thấy người khác làm gì ở nhà. Đúng không nào? Sách sách sách, nói thật, anh đúng là hình tượng nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết mà tôi đang viết đó."

Trần Khánh lập tức trở nên tò mò: "Anh đang viết tiểu thuyết sao?"

Trang Lượng cười nói: "Đúng vậy, tôi nổi tiếng trong hàng ngũ những tác giả sách ế, bút danh là Tiểu Yêu Quái Mùa Hè. Bác sĩ Trần, anh có muốn đọc thử bộ tiểu thuyết mà tôi đang viết hay không? Tôi viết bác sĩ văn đó, rất tương xứng với chuyên ngành của anh luôn, thật sự. Ây cha, ta nói vì viết bác sĩ văn, mà tôi đã vất vả khổ cực một phen đó. Này, anh xem đi, đây là cuốn tiểu thuyết đang viết dở của tôi đăng trên TomatoNovel đó!"

Chương 178 - Chó Dữ Hạ Nhà Xí! Tự Mình Tìm Đường Chết!

Trần Khánh thấy Trang Lượng lấy điện thoại di động ra, ấn ấn vài cái, trên trang chủ màn hình liền xuất hiện một quyển tiểu thuyết.

【 Hương Thôn Long Y Tiêu Diêu Hành 】

Ách...

Anh thực sự cho rằng chuyên ngành tương xứng với tôi ư...

"Yêu, có hơn sáu ngàn người đang xem này, xem ra anh viết rất không tồi nha." Tuy Trần Khánh không có hứng thú với tiểu thuyết, nhưng người ta đã nhiệt tình giới thiệu tác phẩm cho mình, kiểu gì cũng không thể vừa nhìn một cái đã hắt cho người ta một chậu nước lạnh được.

Quả nhiên, Trang Lượng vừa nghe Trần Khánh khen mình, trong mắt đã ẩn chứa ý cười, lập tức mở miệng giải thích: "Này có là gì đâu, hơn sáu ngàn người mới được có bốn, năm mươi tệ mà thôi, đây còn là ba tháng thu nhập nhận được từ công việc viết tiểu thuyết của tôi đó."

Nha?

Ba tháng mới kiếm được có bốn, năm mươi tệ?

Chuyện này thật sự không hợp lẽ thường nha...

"Đúng là hiện tại cuộc sống của tôi rất thảm, nhưng tôi tin tưởng bản thân nhất định có thể nổi tiếng, cuốn này không được

thì viết tiếp cuốn sau, cuốn sau không được thì viết tiếp cuốn sau nữa, tôi cũng không tin nếu bản thân cứ một mực viết, tới cuối cùng vẫn không có ai xem." Trang Lượng nói.

Không tồi, tâm tính của người này thật lạc quan!

"Cố lên!" Trần Khánh cười nói.

"Ai, bác sĩ Trần, tôi nói với anh, nhân vật chính trong chuyện của tôi là một cao thủ đạo y xuống núi, giống hệt anh á, cũng là người có thể dựa vào bắt mạch mà biết được rõ ràng tình huống của người bệnh, sau đó chỉ dùng một châm có thể giải quyết tất cả các chứng bệnh khó trị."

"Vương Vũ từng nói với tôi rằng, anh chỉ dùng một châm liền chữa khỏi thận kết sỏi cho cậu ta. Lúc đầu, tôi còn có chút không tin, nào có người thật lại giống hệt tiểu thuyết như vậy. Nhưng mà vừa rồi khi nhìn thấy chiêu thức của anh, tôi mới biết được là bản thân cô lậu quả văn. Ai, vừa rồi anh đã châm vào huyệt vị gì ấy nhỉ? Làm ơn hãy dạy cho tôi đi, để hôm nào đó tôi sẽ viết nó vào trong tiểu thuyết. Lúc trước, nhân vật chính của tôi chữa bệnh đều là bịa chuyện cả, cũng bị vài vị độc giả vạch trần rồi. Lần này, nếu tôi viết vào, khẳng định sẽ không ai bắt bẻ được nữa!"

Trang Lượng thực sự rất thích nói, vừa mở miệng là không khép lại được, vì vậy sau khi Trần Khánh hàn huyên hai câu cùng gã, gã chỉ hận không thể tán gẫu cùng Trần Khánh đến hết buổi chiều.

Và ngay tức khắc, Trần Khánh đã có chút hối hận vì vừa giúp gã ngừng đi tả...

"Đợi lát nữa, chúng ta lại nói chuyện sau, trước tiên để tôi nghe mạch tượng của anh đã, bằng không tôi sẽ không biết rốt cuộc anh đang mắc phải loại bệnh trạng gì." Trần Khánh nói.

"À được được, anh nghe đi, tôi sẽ không quấy rầy anh đâu."

Tuy Trang Lượng khá là nhiều chuyện, nhưng vẫn biết thế nào là đúng mực.

Thấy rốt cuộc Trang Lượng cũng chịu yên tĩnh xuống rồi, Trần Khánh khẽ thở dài một hơi.

Quả nhiên, vẫn là trực tiếp tới hỏi ngũ tạng sẽ đơn giản hơn nhiều!

Trần Khánh đưa tay đặt tại cổ tay Trang Lượng, ý thức lập tức lẻn vào bên trong thân thể gã.

Rất nhanh, trong đầu liền xuất hiện mấy âm thanh quen thuộc mà xa lạ kia.

"Nha ~ lạnh quá đi, không làm được việc gì nữa rồi. Thận thủy, ngươi hỗ trợ một chút nha, hiện tại công năng vận chuyển tiêu hóa của ta xuất hiện vấn đề, cho ta chút thời gian khôi phục nhé. Còn có phế kim nữa, ngươi nói một tiếng cùng đại tràng thay ta, để nó cố chịu đựng một chút, đừng xả hết khí ra ngoài như vậy. Ta và đám huynh đệ của ta cũng chỉ có chút xíu khí ấy thôi, nếu cứ để nó xả hết ra ngoài như vậy, rồi tình trạng này kéo dài, ta cũng không biết tới khi nào năng lực mới khôi phục lại được."

"Đừng nói với ta, vốn là tiền bạc phân minh, cảm tình dứt khoát, hơn nữa ở loại thời điểm này, có thể đại tràng sẽ không nghe lời ta nói đâu, ngươi phải đi tìm tâm hoả thôi!"

“Tìm tìm tìm, tìm cái gì mà tìm? Ta còn đang phiền muốn chết đây này, hiện tại con hàng ruột non này đã có chút mơ mơ màng màng rồi, công năng làm sạch dơ bẩn của nó đã bắt đầu trở nên hỗn loạn, chẳng phân biệt được gì cả. Tới chuyện tiêu hóa đồ ăn cũng không biết nên làm như thế nào. Mọi thứ đều rối tinh rối mù rồi, hiện tại ta đang phải hỗ trợ nó đây, các ngươi cố đợi lát nữa

di!"

"Thận thủy đâu? Cứu với, tâm hoả, ngươi mau thúc giục nó đi, để cho nó hỗ trợ ta vận chuyển tiêu hóa một chút, tốt xấu gì cũng phải giải quyết tình hình khẩn cấp trước mắt, bằng không nếu cứ để tình trạng này tiếp tục kéo dài, ta sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội khôi phục trở lại nữa đâu."

"Đừng thúc giục, hiện tại nó cũng hư nhược lắm rồi."

“Hả? Tình huống gì đây?"

"Không phải can mộc đã nói rồi sao, ngày nào con khỉ này cũng hoạt động suốt đêm, thận làm sao mà chịu đựng nổi?"

"Ai, đã vậy hắn cũng không biết bổ sung vào, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

"Hắn đang di khám bác sĩ rồi."

"A? Can mộc, ngươi có nhìn thấy không? Vị bác sĩ có chữa được hay không?"

"Không biết, hi vọng bác sĩ này khác những bác sĩ trước."

"Thận thủy đâu? Có thể nghe xem bọn họ đang nói cái gì hay không?"

"... Mệt, không muốn nói chuyện, đừng có gọi ta."

"Thật sự là gõ cho một côn cũng không thả được quả rắm, nhờ ngươi thì có tác dụng gì? Coi như cho qua chuyện đêm nào con khỉ này cũng thức suốt đi, cả chuyện suốt ngày hắn cứ nghĩ mấy cái việc lung tung vớ vẩn nữa, cũng coi như xong luôn, ta đều có thể xử lý xong hết. Thế nhưng mà con khỉ này hắn còn không chịu dừng lại, mỗi ngày đều Long Y cứu cái này, Long Y cứu cái kia, đang ngủ cũng không ngăn được kẻ này. Thật là… bản thân đã đầy

bệnh tật rồi, thế mà còn vác thêm ảo tưởng vào người, khiến cho ta mệt muốn chết thì cũng thôi đi, còn bắt ta phải quan tâm tới mấy người các ngươi nữa, nha nha nha ~~ phiền muốn chết, tất cả dứt khoát chết luôn đi cho rồi, đừng có sống nữa! !"

"..."

Suốt đêm! ! !

Đại huynh đệ à, anh đúng thật là chó dữ hạ nhà xí, tự đi tìm cái chết mà!

Nói thật, ở thời điểm vọng chẩn, Trần Khánh đã nhìn ra Trang Lượng không tuân thủ theo nguyên tắc ngủ sớm dậy sớm rồi.

Nhưng ai mà ngờ được, vừa nghe nhóm ngũ tạng nói chuyện, hắn mới vỡ lẽ ra rằng, đối tượng này đâu chỉ có không ngủ sớm dậy sớm, gã rõ ràng là đảo lộn ngày đêm, hoàn toàn buông tay mặc kệ diễn biến xấu trong cơ thể của mình mà!

Chương 179 - Ngũ Tạng Thuần Âm, Lục Phủ Thuần Dương!!!

Vì sao trung y cứ năm lần bảy lượt cường điệu chuyện ngủ sớm dậy sớm, và tuyệt đối không được thức đêm?

Bởi vì bên trong thiên văn chương thuận khí một ngày phân bốn mùa của《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu có ghi lại: "Bách bệnh đều xảy ra theo quy luật thế này đán huệ (sớm thì dễ chịu), trú an (sáng vẫn an lành), tịch gia (chiều đến thì gia tăng), dạ thậm (giữa đêm thì nặng hơn)."

Là có ý gì?

Nói đơn giản hơn là thế này: với hầu hết các loại tật bệnh, phần lớn người bệnh đều có cảm giác bệnh của mình không quá nghiêm trọng vào lúc sáng sớm, nhưng khi tới chạng vạng, bệnh tình bắt đầu tăng thêm, đến đêm khuya là nghiêm trọng nhất.

Mà cái gọi là đêm khuya này, đó là giờ tý trong mười hai canh giờ một ngày.

Sở dĩ sẽ phát sinh loại tình huống này chính vì mối quan hệ với mặt trời và ánh trăng.

Mặt trời là dương, ở thời điểm mặt trời xuất hiện, dương khí trong thiên địa là nhiều nhất. Vào lúc này, dương khí ấy sẽ ảnh hưởng đến chính khí trong thân thể chúng ta, từ đó mà bệnh khí, cũng được gọi là tà khí bị áp chế.

Đợi cho đến khi mặt trời dần dần xuống núi, ánh trăng chậm rãi dâng lên, âm khí bắt đầu tăng thêm. Vào lúc này, bệnh khí

trong thân thể chúng ta cũng bắt đầu quấy phá, mãi cho đến giờ tý, cũng chính là thời gian âm khí nặng nhất, bệnh khí cũng trở nên càn rỡ nhất.

Đây là nguyên nhân vì sao rất nhiều người sinh bệnh đều cảm thấy buổi tối là thời điểm khó chịu đựng nhất!

Căn cứ vào lý luận này, không khó để suy đoán ra, chính khí trên người chúng ta cũng sẽ biến hóa theo thời gian thay đổi.

Mà ngũ tạng thuần âm, lục phủ thuần dương.

Cho nên nghỉ ngơi ban đêm có thể trợ giúp ngũ tạng khôi phục, và hoạt động buổi sáng có thể trợ giúp lục phủ rèn luyện.

Dưới chế độ làm việc và nghỉ ngơi bình thường, ngũ tạng lục phủ đều có thể duy trì chính khí trong cơ thể chúng ta, để đề kháng lại "Bệnh khí" sinh ra do thiên địa, xã hội, tâm trạng của mỗi cá nhân, làm như thế con người liền có thể một mực khỏe mạnh, kể cả khi ở một thời điểm ngẫu nhiên nào đó bệnh khí quá thịnh, ngũ tạng lục phủ cũng có thể lập tức can thiệp, tránh cho thân thể xuất hiện tổn thương nghiêm trọng.

Nếu giờ giấc sinh hoạt đảo lộn ngày đêm, chẳng phải ban đêm ngũ tạng không ngừng, ban ngày lục phủ không động sao? Rồi đợi cho đến khi chính khí trong thân thể không cách nào lấn át được bệnh khí nữa, ngũ tạng lục phủ cũng không thể mang đến tác dụng điều tiết, như vậy chính khí của bản thân không thể tiếp tục chống đỡ "Bệnh khí", không phải con người sẽ sinh bệnh hay sao?

Thực hiển nhiên, sở dĩ Trang Lượng cảm thấy khó chịu như vậy, đó là bởi vì bản thân gã đang gánh vác hậu quả xấu mang đến do thức suốt đêm trong quãng thời gian quá dài!

Nhưng rốt cuộc điểm mấu chốt gây nên hậu quả xấu này nằm ở đâu?

Trần Khánh còn phải hỏi thật cặn kẽ mới có thể cho ra kết luận được.

"Tâm hoả, xin bớt giận, ta đã biết tình huống của các ngươi. Cứ yên tâm để ta đến giải quyết vấn đề của hắn, ta cam đoan sẽ cố gắng hết mức hỗ trợ giúp các ngươi có thể khôi phục đến trạng thái trước kia, có được hay không?" Trần Khánh lập tức xuất hiện, nói một câu tương đương với đang xoa dịu những người bạn nhỏ đáng thương.

"?" Tâm hoả sửng sốt, "Ngươi từ đâu chui ra đây?"

Trần Khánh cười nói: "Ta chính là bác sĩ đang xem bệnh cho con khỉ trong miệng các ngươi đó."

"Ngươi có thể nói chuyện cùng chúng ta sao?" Tâm hoả vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Oa, bác sĩ này thật là lợi hại!" Tỳ thổ nói.

"Không phải mầm bệnh giả vờ chứ?" Phế kim nói.

"Không có khả năng, trước kia chúng ta đã đụng tới quá nhiều mầm bệnh như vậy, nhưng có mầm bệnh nào có thể mở miệng nói chuyện đâu?" Can mộc nói.

"Hỏi thận thủy một chút đi, không phải nó có thể nghe được âm thanh bên ngoài sao?" Tỳ thổ nói.

"Thận thủy, đến xác nhận thân phận của hắn một chút!" Tâm hoả nói.

"... Bất vong kỳ sở thủy, bất cầu kỳ sở chung [1]... Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn, tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn [2].... Mười tám năm sau lại là một trang hảo hán..." Thận thủy thì thào tự nói.

[1] : “Bất vong kỳ sở thủy, bất cầu kỳ sở chung

Thụ nhi hỉ chi, vong nhi phục chi” – đây là một câu nói trong cuốn “Đại Tông Sư” của Thôn Trang.

Mạo muội dịch thơ:

“Không quên nơi khởi đầu, không cầu điểm kết thúc

Nhận được thì vui mừng, ra đi không ôm hận!”

Nghĩa là: không quên chính mình từ đâu tới, vĩnh viễn duy trì trái tim lương thiện như trẻ thơ, không tìm kiếm cõi đi về cuối cùng của bản thân mình, sẽ không có sầu lo về tiền đồ vận mệnh, thứ gì đến thì nhận, thứ gì đi không giữ.

[2] : Câu này thì quá quen thuộc rồi.

“Gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê,

Tráng sĩ một đi không trở về.”

Đây là hai câu trong Dịch Thủy Ca – nói về tráng sĩ Kinh Kha.

Trần Khánh nghe được mấy lời nói này, lập tức dở khóc dở cười.

Tuy hắn không nhìn thấy dáng vẻ của thận thủy, nhưng trong đầu đã xuất hiện một hình ảnh.

Đó là một thanh niên u buồn, trải mình nằm trên tảng đá, một tay chống vào eo, một tay cầm bầu rượu, tựa vào đầu gối, say khướt nhìn trời, cảm thán nhân sinh quá ngắn ngủi, chết sớm hay chết muộn, cuối cùng đều phải chết...

Trần Khánh cảm thấy, tổ hợp hai đứa tâm hoả và thận thủy này, thực sự là buồn cười. Một đứa tính tình cáu kỉnh, táo bạo mỗi ngày đều hô đi tìm chết, còn một đứa Phật hệ văn thanh mỗi ngày

đều mang trong mình ý định đi tìm chết.

Khiến cho ba người bạn nhỏ khác luôn trong tư thế run lẩy bẩy: “Hai người các ngài muốn chết, nhưng chúng nó muốn sống nha!”

“Trả! Lời! Ta!" Tâm hoả nổi bão!

"Là hắn đó." Thận thủy không dám nói lắp lấy một chữ nào, đã thành thật trả lời rồi.

"Sớm nói như vậy không phải xong việc rồi sao? Ngươi đúng là thiếu đánh mà. Được rồi, hiện tại ngươi có thể nói một chút xem ngươi sẽ làm như thế nào để giúp chúng ta khôi phục lại trạng thái trước kia đây?" Cơn giận của tâm hoả tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi đã xác nhận được thân phận của Trần Khánh, nó liền không chút do dự bắt đầu đặt câu hỏi với hắn.

Hiệu suất này còn nhanh hơn “chủ nhân” Trang Lượng kia nhiều lắm!

Trần Khánh lập tức nói: "Đơn giản, các ngươi cứ trả lời ta mấy vấn đề là được."

Tâm hoả nói” "Không thành vấn đề, ngươi hỏi đi."

Trần Khánh dừng một chút, mới hỏi: "Hiện giờ, ngoại trừ đi tả, chuyện tiểu tiện của hắn thế nào?"

Chương 180 - Động Lực Không Đủ!

Tiểu tiện ư?

"Thận thủy, mau ra đây nói chuyện, không được nói mấy lời mà ta nghe không hiểu!" Tâm hoả nói.

"Ta không thể hoàn toàn khống chế tiểu tiện." Thận thủy thành thật trả lời.

À… Xem ra thận có dương hư!

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Kim Quỹ Chân Ngôn Luận có câu: "Phương bắc màu đen, thông vào với thận, khai khiếu ở nhị âm (tiền âm và hậu âm), tàng tinh ở thận [1]."

[1] : Tiền âm là bộ phận sinh dục bên ngoài và cửa ra của đường nước tiểu, còn hậu âm là hậu môn.

Rất nhiều người đều biết rằng thận khai khiếu bên tai, nhưng lại cực ít người biết, thận còn khai khiếu tại nhị âm.

Nói cách khác, thận chủ đại tiểu tiện.

Ở thời điểm chúng ta mắc chứng tiểu nhiều lần tiểu gấp và tiêu chảy, chính vì thận dương không đủ, không khống chế được hai con đường này, khiến cho cuộc sống trở nên cực kỳ khó xử.

Và không thể nghi ngờ câu trả lời của thận thủy đã chứng thực điểm này rồi.

Đại tiểu tiện cũng không thể khống chế, đã có thể hoàn toàn

khẳng định là thận dương hư.

Nhưng đây vẫn không phải là vị trí mấu chốt và ngọn nguồn gây nên căn bệnh của Trang Lượng.

"Tỳ thổ, sau khi hắn ăn cơm, có phải ngươi vận chuyển tiêu hóa rất chậm, thậm chí còn có một vài loại đồ ăn mà ngươi không thể vận chuyển tiêu hóa hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Đúng đúng đúng, chính là như vậy. Nhưng chuyện này không thể trách ta được, thật sự là không còn động lực mạnh mẽ như trước kia nữa, làm việc một chút xíu đã mệt muốn chết rồi, mà hắn còn luôn thích ăn khuya, ăn đồ nướng, ngẫu nhiên ăn một chút cũng chẳng sao, nhưng ta thực sự là không chịu nổi cứ hai, ba ngày, hắn lại ăn một bữa như vậy được. Hiện tại, ta đang cố gắng hết mức để nhồi khí cho hắn đầy căng lên, cho hắn cảm giác bụng trướng, hi vọng hắn có thể ăn ít lại một chút. Nhưng mà tên ngốc này vẫn không thay đổi. Thật sự là tức chết người mà!" Tỳ thổ nói.

Động lực không đủ!

Quả nhiên, giống hệt những gì hắn suy đoán.

Tỳ dương hư, khiến cho năng lực vận hành hạ thấp, rất nhiều đồ ăn đều không kịp tiêu hóa đã bị đưa đến ruột non.

Mà trong đoạn đối thoại vừa rồi của ngũ tạng, tâm hoả còn nói công năng làm sạch dơ bẩn của ruột non đã bắt đầu trở nên hỗn loạn, chẳng phân biệt được gì cả. Và hiển nhiên ngọn nguồn của vấn đề này chính là tỳ dương hư (công năng của lá lách suy giảm).

Tới một bước này rồi, về cơ bản, Trần Khánh đã đủ điều kiện để xác định bệnh trạng của Trang Lượng.

Đó là tỳ thận dương hư!

Nhưng chỉ biết bệnh trạng thôi, hiển nhiên là không đủ!

Rất nhiều người đều biết trong cơ thể mình có tình huống tỳ thận dương hư, nhưng vì sao bệnh trạng của những người khác lại không nghiêm trọng như Trang Lượng?

Ngoại trừ vấn đề thể chất cá nhân, còn có chế độ làm việc và nghỉ ngơi, cùng với nhịp điệu cuộc sống nữa.

Trang Lượng là người thích suốt đêm, nhưng lại thường xuyên ăn khuya, còn hay ăn những món nhiều gia vị, nồng đậm, lại gia tăng thêm chuyện gã ăn xong liền ngủ, buổi sáng cũng không rèn luyện, cho nên hình dáng bên ngoài rất gầy.

Ngoại trừ tỳ thận dương hư, một nguyên nhân khác cũng góp phần gây nên tình trạng này trên người Trang Lượng, chính là hàn thấp nghiêm trọng.

Bởi vậy, muốn trị liệu cho Trang Lượng, nếu chỉ vẻn vẹn bắt đầu từ góc độ tỳ thận dương hư thôi, tuy vẫn có thể mang đến hiệu quả trị liệu nhất định, nhưng tốc độ chữa trị sẽ rất chậm!

Đây chính là tri thức mà Trần Khánh lĩnh ngộ được từ trong nội dung diễn thuyết của Quách Bạch Gia!

Xem bệnh không thể chỉ vỏn vẹn là xem từ phân hình [2] của chứng bệnh, còn phải cân nhắc đến thể chất, hoàn cảnh cuộc sống… những phương diện khác của người bệnh.

[2] : phân hình, Fractal hay phân dạng là một vật thể hình học thường có hình dạng gấp khúc trên mọi tỷ lệ phóng đại, và có thể được tách ra thành từng phần: mỗi phần trg giống như hình tổng thể, nhưng ở tỷ lệ phóng đại nhỏ hơn.

(Nghĩa ở đây là xem từng phần nhỏ của chứng bệnh.)

Như vậy mới có thể xem được càng thêm toàn diện về tình huống của người bệnh!

Chỉ khi nắm giữ được càng nhiều tin tức, lại áp dụng lên quá trình trị liệu, thì bất kể là châm cứu hay kê đơn, đều có thể dễ dàng đạt tới trình độ lượng thân định tố [3], chân chính chữa đúng bệnh!

[3] : dựa theo yêu cầu của người tiêu thụ để chế tạo sản phẩm. Ở đây là dựa theo tình huống của mỗi người bệnh để đưa ra phác đồ điều trị chuyên biệt.

Nhưng… đây là lần đầu tiên Trần Khánh nhìn nhận toàn diện bệnh trạng của một người, cho nên nhận định mà hắn đưa ra có phải hoàn toàn đúng bệnh hay không, lại phải chờ thấy được hiệu quả trị liệu mới có thể cho ra kết luận chính xác nhất được.

"Bác sĩ Trần, anh đang nhìn cái gì vậy? Có thể nói cùng tôi một chút hay không? Tôi thực sự rất hiếu kỳ, không biết Vương Vũ kia có khoác lác hay không? Anh cứ yên tâm, con người tôi không quá chú trọng tới mấy cái gì mà riêng tư, bí mật ấy đâu, anh cứ tùy tiện nói!" Trang Lượng thấy Trần Khánh cứ một mực ngồi yên, tới cả vài phút vẫn không nói lời nào, liền không nhịn được mở miệng hỏi.

Trần Khánh cười cười, lập tức buông cánh tay Trang Lượng ra, trả lời: "Anh đó nha, nên chuyển tính hiếu kỳ của mình qua một phương diện khác đi, hôm nào anh cũng thức suốt đêm, còn thường xuyên ăn đồ nướng, anh không bệnh thì ai bệnh?"

"Moá nó!" Trang Lượng trừng lớn hai mắt, cả gương mặt đầy vẻ không sao tin nổi, trực tiếp nhìn thẳng vào Trần Khánh.

Dù trước khi đến nơi này, gã đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng tới cuối cùng vẫn bị lời nói của Trần Khánh dọa cho sợ hết hồn.

Đối phương biết gã thường xuyên thức cả đêm cũng thôi đi, ít nhất là loại chuyện này còn biểu hiện rõ ràng một chút, nhưng đối phương còn có thể nói ra gã rất thích ăn đồ nướng, thì thực sự

khiến gã nói không nên lời luôn rồi!

Xét về đạo lý, rõ ràng gã gầy như vậy, người bình thường nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng tối nào gã cũng ăn khuya.

Suy cho cùng, những người thường xuyên ăn khuya gần như đều là kẻ mập mạp trên dưới hai trăm cân rồi.

Ấy vậy mà… Trần Khánh chỉ bắt mạch một cái, lại hoàn toàn thăm dò ra đủ loại chi tiết của gã rồi.

Ngưu nha!

Còn biến thái hơn nhân vật chính mà gã đang viết!

Ai dám nói ngọn nguồn của nghệ thuật chính là cuộc sống nhưng cao hơn cuộc sống chứ?

Chương 181 - Tuổi Trẻ Không Phải Vốn Liếng Để Tùy Ý Làm Bậy!

"Bác sĩ Trần, làm sao mà anh biết tôi thường xuyên thức suốt đêm còn thích ăn đồ nướng?" Trang Lượng hỏi.

"Thân thể của anh nói cho tôi biết!" Trần Khánh chỉ vào ngực Trang Lượng.

Câu nói này của hắn tuyệt đối là lời nói thật!

"Oa, câu này rất trang bức nha. Chờ tôi nhớ kỹ trước đã." Trang Lượng lập tức lấy điện thoại di động ra, ấn mở sổ ghi chép.

"..." Trần Khánh.

Đại ca, anh đến đây xem bệnh, hay là đến tìm tư liệu sống?

"Bác sĩ Trần, thân thể của tôi đã nói cho anh biết như thế nào vậy? Anh có thể cố gắng hết mức nói kỹ càng tỉ mỉ một chút cho tôi được hay không? Chính là những lời càng chuyên ngành càng tốt đó." Trang Lượng nói.

Trần Khánh toát mồ hôi hỏi: "Anh đến đây để làm gì?"

"Xem bệnh nha, nhưng nhân tiện cũng muốn hiểu biết một chút về trung y thôi. Anh cũng biết đó, tôi viết về thần y, nhưng tới cuối cùng, chẳng ai thèm xem cuốn tiểu thuyết của tôi cả, chính vì tri thức chuyên nghiệp bên trong không đủ, nhân vật chính mở miệng trang bức có vẻ rất sáo rỗng, khiến cho độc giả không có cảm giác nhập tâm vào nhân vật. Thiết nghĩ, nếu có thể

gia nhập một chút tri thức chuyên nghiệp vào, thì ở thời điểm nhân vật chính trang bức sẽ logic hơn, kiểu như trước sau như một với bản thân mình đó. Nếu làm được như vậy, phản ứng khoa trương của nhân vật phụ sẽ chân thật hơn rất nhiều, độc giả cũng có thể nhập tâm vào vị trí của nhân vật chính bên này hơn. Mà có cảm giác nhập tâm, thì tiểu thuyết mới mang đến cho người ta cảm giác mong đợi. Có mong đợi, đương nhiên người xem sẽ càng ngày càng nhiều." Trang Lượng nói.

Trần Khánh có chút khó hiểu khi nhìn thấy Trang Lượng đang nghiêm túc phân tích tiểu thuyết với mình, hắn không nhịn được mở miệng hỏi: "Rốt cuộc là thân thể quan trọng, hay là tiểu thuyết quan trọng?"

Trang Lượng nghe được vấn đề này, không khỏi sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh sau đó, gã liền cười nói: "Đương nhiên là thân thể quan trọng, người không còn thì viết tiểu thuyết kiểu gì chứ?"

Trần Khánh nhíu mày nói: "Vậy vì sao anh lại thức suốt đêm viết tiểu thuyết? Vì sao ban ngày không thể viết?"

Trang Lượng bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng thử rồi, nhưng vào ban ngày, ngồi một mình lại không thể tập trung được, dù ngồi trước máy tính đến vài tiếng đồng hồ cũng gõ không ra trăm chữ, chỉ có đến tối muộn, cấu tứ (lời văn) mới có thể chảy ra. Cho nên, vài năm gần đây, tôi vẫn một mực làm như vậy."

Trần Khánh thử khuyên bảo đối phương: "Hoàn toàn không thay đổi được sao?"

Trang Lượng hé miệng lắc lắc đầu.

Thấy vậy, Trần Khánh lập tức nghiêm túc nói: "Vậy hiện tại, anh lập tức ngừng viết tiểu thuyết đi, chuyển sang chuyên tâm điều dưỡng thân thể. Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn tiếp tục

thức suốt đêm như vậy, chỉ sợ tiểu thuyết của anh còn chưa hot, bản thân anh đã sớm 'hot' trước rồi, đến lúc đó, toàn thân chỉ còn lại một cái hòm nặng năm cân thôi, anh có biết hay không!"

Trang Lượng nghe vậy lại cười nói: "Không sao mà, tôi còn trẻ, hẳn là có thể chịu đựng được đến năm ba mươi lăm tuổi. Nếu qua độ tuổi này mà tôi còn không viết ra được một cuốn sách nổi tiếng nào, liền chứng minh tôi quả thật không có thiên phú, đến lúc đó, lại điều dưỡng thân thể cũng không muộn!"

Trần Khánh thấy Trang Lượng bày ra dáng vẻ chẳng hề để ý, trong lòng càng thêm phẫn nộ: "Anh coi thân thể của mình là cái gì? Là máy móc sao? Chỉ cần ghi rõ cho anh thời kỳ sinh sản là anh có thể tùy tiện tạo ra ư? Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn tiếp tục loại tình trạng bắt cơ thể phải chịu đựng thế này, còn tiếp tục nhịp điệu cuộc sống không lành mạnh thế này, thì ba, năm năm, rất có khả năng trong cơ thể anh sẽ sinh ra ung thư. Đến lúc đó, toàn bộ tiền mà anh kiếm được đều đổ hết vào bệnh viện. Anh nói xem, đây thực sự là kết quả mà anh mong muốn ư?"

Trang Lượng thấy dáng vẻ phẫn nộ của Trần Khánh, đã thu lại một phần nụ cười trên mặt, nhất là khi nghe tới đoạn 'thì ba, năm năm, rất có khả năng trong cơ thể anh sẽ sinh ra ung thư', vẻ mặt gã lập tức trở nên cứng đờ: "Nhưng tôi mới hai mươi bốn mà..."

Trần Khánh thở ra một hơi: "Tuổi trẻ không phải vốn liếng để tùy ý làm bậy."

Trang Lượng dừng lại một chút, không nói tiếp nữa, và thay vào đó, gã một mực cúi đầu giống như đang cân nhắc điều gì gì.

Qua một hồi lâu, gã mới bật ra lời nói, mang theo một chút tươi cười: "Bác sĩ Trần, anh nói xem, nếu như người làm công, muốn vượt giai cấp thì cần dựa vào cái gì?"

"Ba mẹ của tôi là dân quê, trong nhà bốn anh em cả trai lẫn

gái. Sau khi tôi tốt nghiệp cấp hai, trong nhà đã không đủ điều kiện cho tôi tiếp tục theo học nữa, bởi vậy tôi đi theo một người thân thích tới nhà xưởng làm quần áo, tiền lương rất cao, một tháng sáu, bảy ngàn. Làm ở đó, tôi đã đủ tiền chi dùng cho bản thân, còn có thể gửi một chút về trong nhà, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, nhà xưởng dời đi nước ngoài, ông chủ không cần chúng tôi nữa."

"Sau đó, tôi chuyển qua làm nhân viên phục vụ, thợ sửa máy, bảo vệ, thiệt nhiều nghề mà bản thân tôi không còn nhớ hết được nữa. Trong quãng thời gian ấy, tôi đã gặp phải rất nhiều tình huống… có lúc ông chủ thiếu tiền không trả lương, cũng có lúc đụng tới khách hàng gây rối bị quản lí phạt tiền… Bản thân qua qua lại lại tới một, hai chục cái thành phố, nhưng không một nơi nào có thể sống yên, ở thời điểm ấy, tôi hoàn toàn không biết chính mình muốn làm gì, rồi ngày mai thức giấc, bản thân sẽ ra cái dạng gì."

"Mãi cho đến ba năm trước đây, tôi có một người bạn. Cậu ấy viết tiểu thuyết một năm buôn bán lời ba mươi lăm vạn, tốt hơn vài lần so với thu nhập của tôi trong sáu, bảy năm đi làm công. Trước kia cậu ấy cũng đi làm công, nhưng tới hiện tại người ta đã có xe có nhà, cuộc sống đủ đầy, hoàn toàn không phải tiếp tục ra ngoài làm công cho người ta nữa, hoàn toàn không cần phải biến bản thân mình trở thành một con chó suốt ngày nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa. Bởi vậy, tôi động tâm."

"Tôi cũng tự nhìn lại bản thân mình, một kẻ không có văn hóa, không có văn bằng, không có tiền, không có người trong nhà hỗ trợ… tôi biết nếu mình cứ tiếp tục đi làm công, rất có thể cả đời này, tôi chỉ là một kẻ ăn xin mà thôi. Và tiểu thuyết… chỉ có nó mới đủ khả năng mang tới cho tôi một chút hi vọng, khiến cho tôi có được cuộc sống của một con người. Bác sĩ Trần, tôi không thể bỏ qua cơ hội này được."

Chương 182 - Muốn Chết, Hay Là Muốn Tiền?

Trần Khánh rất bình tĩnh nhìn thấy dáng vẻ cười khổ của Trang Lượng, sau đó nhàn nhạt nói: "Tôi không có tư cách đánh giá nhân sinh của anh, cũng không cho anh được bất cứ ý kiến gì. Nếu anh muốn dùng mạng đổi tiền, tôi tôn trọng sự lựa chọn của anh, nhưng tôi sẽ không chữa bệnh cho anh, bởi vì một khi tâm tính của chính anh không thay đổi, quy luật cuộc sống của anh không thay đổi, thì hết thảy mọi cố gắng trị liệu của tôi đều là uổng phí."

"Nhưng nếu anh muốn có một chút thay đổi, kể cả khi phải bắt buộc chính mình sửa lại giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ anh. Tự anh lựa chọn đi."

Muốn chết, hay là muốn tiền?

Đó là một vấn đề!

Lúc này, Trang Lượng đã rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan rồi!

Kỳ thực, theo như những gì bản thân nhận thức được, gã tuyệt đối không cho rằng thân thể của mình đã kém tới trình độ bắt đầu có triệu chứng, biểu hiện của căn bệnh ung thư rồi.

Nhưng Trần Khánh phán đoán chuẩn xác như thế, lại khiến Trang Lượng không dám hoài nghi những lời hắn nói.

Nói cách khác, nếu Trần Khánh không có nói sai, và gã cứ một mực sinh hoạt theo nhịp điệu cuộc sống hiện tại tới ba, năm năm sau… rất có khả năng đến lúc ấy, gã sẽ phải giao toàn bộ tiền mà

mình kiếm được cho bệnh viện.

Đầu năm nay, chuyện những người có nghề tay trái là tác giả văn học mạng nhiễm bệnh cũng không phải chuyện gì quá mới mẻ.

Ví dụ như viêm bao gân, mất ngủ, thoái hóa đốt sống cổ… vân vân, đều đã là trò trẻ con, điểm đáng sợ chân chính phải là đột tử!

Trang Lượng từng đọc được tin tức một tác giả ba, bốn mươi tuổi đột tử vì thức đêm viết sách, trên diễn đàn văn học mạng.

Và mỗi khi nhìn thấy loại tin tức này, Trang Lượng đều cảm khái vạn phần, gã sợ chính mình không kiếm được tiền như đại thần, ngược lại còn mắc bệnh của đại thần, nhưng sau khi cảm khái, gã vẫn một mực thức cả đêm viết sách.

Đây cũng là chuyện thường tình của con người.

Cũng như câu nói " Cháy nhà hàng xóm bình chân như vại" vậy, ở thời điểm sự cố nọ chưa lan tới mình, con người ta vĩnh viễn không thể hiểu được cảm nhận của người khác.

"Bác sĩ Trần, chẳng lẽ không có một biện pháp vẹn toàn đôi bên sao?" Trang Lượng còn muốn tranh thủ thêm một chút.

Trần Khánh lắc đầu: "Không có, sửa lại giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi đã là đề nghị điều hòa nhất mà tôi có thể nghĩ ra được rồi, nếu ngay cả đề nghị này, anh cũng không chịu, vậy anh hãy về nhà đi."

Về nhà?

Hiện tại, làm sao Trang Lượng dám về nhà được?

Lỡ như thực sự bị Trần Khánh nói trúng thì sao?

Thì chẳng phải gã vốn là một người nghèo rách, không có tiền, còn mắc phải bệnh nan y… và ngoại trừ cái chết, dường như gã

cũng không có con đường thứ hai để đi nữa rồi.

Nhưng văn học mạng vốn là một nồi cơm thanh xuân [1], nếu không nhân lúc còn trẻ kiếm nhiều tiền một chút, thì chờ đến lúc lớn tuổi rồi, bản thân theo không kịp xu hướng thời đại, càng viết càng không ai xem.

[1] : nghĩa của nó là dựa vào tri thức và bản lĩnh, hoặc là gương mặt của mình kiếm cơm, nhưng trong này có nghĩa là dựa vào tuổi trẻ để kiếm cơm.

Thật phiền mà!

Trang Lượng chỉ hận không thể biến chính mình trở thành người máy, mỗi khi một loại linh kiện nào đó trên người bị hỏng, chỉ cần lấy ra thay đổi một cái khác là được, đâu cần phải phiền toái như vậy?

"Tôi sửa. Được rồi, bác sĩ Trần, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ sửa. Anh làm ơn chữa trị giùm tôi đi!" Trang Lượng rối rắm nửa ngày, rốt cục cũng hạ quyết tâm.

"Được, anh đưa tay qua đây!" Trong mắt Trần Khánh xẹt qua một mảnh hoài nghi.

Trang Lượng không cảm nhận được chuyện gì khác thường, rất ngoan ngoãn đưa tay qua cho hắn.

Trần Khánh lập tức đặt bụng ngón tay vào vị trí thốn quan xích trên cổ tay Trang Lượng, sau đó, ý thức tiến vào bên trong cơ thể, kết nói với ngũ tạng của gã.

"Tâm hoả, những lời vừa rồi hắn nói là thật hay giả?" Trần Khánh hỏi.

"Nói dối đó. Hắn đang muốn lừa gạt ngươi, để ngươi chữa cho hắn trước, tới buổi tối hôm nay, hắn vẫn theo thói quen thức suốt

đêm. Hừ, con khỉ này, còn muốn ngầm ngầm giở thủ đoạn sau lưng. Được lắm, ngươi làm mùng một, ta liền làm mười lăm [2]. Hừ hừ, ngươi cứ hỏi tiếp, ta sẽ nói cho ngươi biết toàn bộ những suy nghĩ trong đầu hắn." Tâm hoả thực tức giận.

[2] : ngươi làm thế nào, ta làm thế ấy.

"Được, chúng ta cùng nhau đánh phối hợp, nếu từ trong đáy lòng, hắn nguyện ý sửa, ta liền giúp các ngươi. Nếu hắn thà chết cũng dứt khoát không sửa, ta chỉ có thể nói một câu thực xin lỗi mà thôi!" Trần Khánh giải thích một phen.

"Ta biết, không trách ngươi. Thận thủy từng nói, lời hay khó thuyết phục quỷ đáng chết [3], nếu hắn không coi trọng chúng ta, chúng ta cũng không cần phải nghĩ cho hắn nữa. Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau tra tấn chết hắn. Hừ, tất cả không cần sống nữa! !" Hình như lần này tâm hoả chuẩn bị chơi thật rồi.

[3] : trời gây hoạ còn có thể tránh, tự gây tội không thể trốn.

Ở thời điểm ngũ tạng không thể nghỉ ngơi lấy lại sức, tự nhiên sẽ sinh ra rất nhiều bệnh biến.

Đến lúc đó, có lẽ ngũ tạng cũng sẽ khó chịu, nhưng người khó chịu hơn cả vẫn là bản thân Trang Lượng.

Suy cho cùng, năm đại công năng trong thân thể đột nhiên hỗn loạn cùng lúc, cái loại thống khổ này, không phải người bình thường có thể tưởng tượng nổi.

Chỉ nêu lên đơn giản thế này thôi, một cái gây nên tiêu chảy, làm cho người ta hư thoát. Nếu lại gia tăng thêm đau đớn về mặt sinh lý, buổi tối muốn ngủ cũng không ngủ được, cái đầu như muốn nổ tung ra, con mắt chỉ hận không thể nhảy ra ngoài… vân vân.

Những loại đau đớn hỗn loạn cùng một chỗ, giống như bản

thân người bệnh đang bị áp dụng khổ hình vậy, và mỗi giây mỗi phút đều bị tra tấn.

Rất nhiều báo đài đều đưa tin, nói một nhóm người, sau khi nhiễm bệnh, không thể chịu nổi bệnh tật tra tấn, cuối cùng đã lựa chọn tự sát.

Có khả năng, sau khi một vài người nhìn thấy những loại tin tức kiểu này sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng được, vì sao lại có người bởi vì sinh bệnh mà tự sát?

Đó là bởi vì đối phương không biết, có một vài loại bệnh, nếu đã phát tác, cũng tương đương với làm cho bản thân thực sự không còn muốn sống nữa!

Chương 183 - Không Trải Qua Nỗi Khổ Của Người Ta...

"Hẳn là tình hình không tồi tệ đến một bước kia đâu. Ta sẽ hết sức khuyên bảo hắn, cho nên trước đó, các ngươi tuyệt đối đừng từ bỏ, có được hay không?"

Trần Khánh biết Trang Lượng vốn không phải cố ý muốn lừa gạt hắn, thật sự chỉ vì cuộc sống bức bách mà thôi.

Cho nên, Trần Khánh cũng không hi vọng ngũ tạng của gã lại bỏ mặc gã nhanh như vậy. Bởi vì với Trang Lượng, kết quả này quá mức nặng nề.

"Ta tin ngươi, nhưng hắn đã chà đạp chúng ta thời gian dài như vậy rồi... Hắn thật sự có thể thay đổi được sao?" Tâm hoả cảm thấy chuyện này không có khả năng.

"Thử xem đi, bất cứ khó khăn gì cũng sẽ có biện pháp giải quyết, điểm khác nhau nằm ở chỗ, chúng ta có tìm được biện pháp hay không thôi. Được rồi, hiện tại ta tiếp tục nói chuyện với hắn, còn ngươi chịu trách nhiệm làm camera giám sát hoạt động tâm lý của hắn, nếu hắn nói dối, ngươi nhớ báo cho ta biết trước." Trần Khánh nói.

"Hiểu được rồi!" Tâm hoả nói.

Ý thức trở lại hiện thực, hai hàng lông mày của Trần Khánh lập tức dựng thẳng đứng lên, loại tư thế hòa nhã, dịu dàng khi nói chuyện với tâm hoả hoàn toàn lặn mất, thay vào đó là một bụng tràn ngập lửa giận. Hắn chăm chú nhìn Trang Lượng, mắt sáng như đuốc: "Anh dám gạt tôi! ?"

Trang Lượng không hiểu ra sao, lập tức hỏi lại: "Bác sĩ Trần, cái gì mà lừa gạt vậy? Anh đang nói tôi sao?"

Trần Khánh cười lạnh: "Ngoại trừ anh, còn có ai?"

Trong lòng Trang Lượng thoáng run rẩy một chút, nhưng trên mặt vẫn cố gắng giả vờ trấn định: "Không có nha, làm sao tôi có thể lừa gạt anh chứ? Tôi thật sự sẽ sửa, tôi cam đoan hôm nay trước 12 giờ đêm liền ngủ."

【 Hắn là bác sĩ Trần này đang thử ta, dù sao chỉ cần ngoài miệng ta nói chắc như đinh đóng cột, hắn cũng không có khả năng biết được khi về nhà ta đã làm gì đâu. Khoan đã, hình như Vương Vũ có nói, sau khi anh ấy được bác sĩ Trần này bắt mạch, lập tức lộ hết mọi tình huống ra ngoài, ở nhà có rèn luyện hay không, rồi rèn luyện bao lâu cũng bị vạch trần ra hết, lẽ nào... 】

Trang Lượng đưa mắt nhìn cổ tay của mình, sau đó trong đầu chợt nảy lên ý tưởng muốn rút về.

Nào biết hắn vừa muốn động, ngón tay Trần Khánh liền dùng sức ấn một cái: "Ha hả, tôi nói cho anh biết, bất kể anh làm cái gì, hay anh ăn cái gì, chỉ cần tôi bắt mạch một cái, liền có thể thấy rõ mồn một. Nếu anh nghĩ chỉ cần hôm nay gạt tôi một chút, để tôi ngoan ngoãn chữa bệnh cho anh, rồi sau khi trở về, nên thức suốt đêm thì thức suốt đêm, nên ăn khuya thì ăn khuya, thì ngay tại đây, tôi nói rõ ràng cho biết, là vô dụng thôi."

"Tôi là bác sĩ trung y, chứ không phải thần tiên, chính anh tự giày xéo bản thân mình, thì bất kể tôi làm như thế nào cũng không thể nào cứu được anh đâu. Hôm nay, anh có thể gạt tôi một lần, nhưng chờ tới lần sau, chúng ta gặp mặt, tôi chỉ cần bắt mạch, lập tức sẽ biết rốt cuộc anh có làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật hay không, cho nên, anh đừng bao giờ ôm theo tâm lý may mắn như vậy, bởi vì nó vốn vô dụng với tôi."

"Mặt khác, tôi xin khuyên anh một câu, hiện tại vấn đề lớn nhất của anh tuyệt đối không phải là gạt tôi, mà là lừa gạt chính bản thân mình đó. Anh thật sự cho rằng thân thể của anh là do bản thân anh đang làm chủ sao? Anh nhầm rồi. Anh cứ thử nghĩ mà xem, anh có thể điều khiển nhịp đập của trái tim mình hay không? Anh có thể điều khiển vấn đề tỳ vị tiêu hóa hay không? Anh có thể điều khiển khí huyết vận hành trong cơ thể hay không? Hết thảy những chuyện này, anh đều khống chế không được, nhưng có một điều anh lại khống chế được, đó là đừng tiếp tục sống theo kiểu không có một chút tiết chế nào mà gây tổn hại cho chúng nó nữa. Hiện tại, anh giày xéo chúng nó, thì đợi cho đến một ngày, chúng nó không chịu nổi nữa, cũng bắt đầu quay sang giày xéo anh… Đến khi đó, anh sẽ hiểu được cái gì gọi là sống không bằng chết!"

Trần Khánh đang làm ra cố gắng lớn nhất để nhắc nhở cho Trang Lượng.

Bởi vì hiện tại, ngũ tạng của gã đã bắt đầu trở nên cực kỳ bất mãn với gã rồi.

Nếu Trang Lượng còn tiếp tục làm như vậy nữa, khẳng định rằng ngũ tạng sẽ mặc kệ mầm bệnh nhập thể, và loại hành vi buông xuôi, mặc kệ chuyện đã rồi như vậy, chỉ cần nghĩ cũng biết sẽ gây nên hậu quả không thể nào chịu nổi.

"Có nghiêm trọng... đến như vậy không?" Trang Lượng có chút sợ hãi, lắp bắp hỏi.

“Được rồi, anh tự mình so sánh một chút đi. Nếu ba, năm năm sau, ngũ tạng lục phủ của anh vì hao tổn mà trở nên rối tinh rối mù, toàn bộ đều hỏng hóc hết cả, thì đến lúc đó, loại thống khổ mà thân thể anh phải thừa nhận, chắc chắn sẽ gấp mười lần, thậm chí là gấp trăm lần quá trình đi tả của ngày hôm nay!" Trần Khánh không chút khoa trương nào, lập tức nói thẳng.

Lời này vừa ra, sắc mặt Trang Lượng lập tức trở nên trắng bệch!

Chỉ một chút bệnh đi tả, đã suýt chút nữa muốn mạng của gã rồi, vậy mà nỗi thống khổ trong tương lai còn có thể gấp mười lần, gấp trăm lần như vậy?

Đó là loại thống khổ mà con người có thể thừa nhận được sao?

Trang Lượng im lặng, cũng gần như đã cam chịu sự thực rằng gã vừa lừa gạt Trần Khánh rồi.

Chỉ là… khi quả cân của nỗi thống khổ rơi thẳng xuống sinh mệnh của bản thân, cán cân giữa tiền bạc và sinh mệnh trong lòng Trang Lượng vẫn cân xứng với nhau, vẫn không hề nghiêng thẳng sang một bên nào cả.

Trần Khánh nhìn thấy vẻ do dự hiện lên trên gương mặt Trang Lượng, trong lòng đột nhiên dâng trào một nỗi bi thương.

Hắn cũng không muốn đứng tại điểm cao của đạo đức mà đi chỉ trích Trang Lượng do dự.

Với Trần Khánh, sinh mệnh tự nhiên là vô giá, và ở trước mặt sinh mệnh, bất cứ thứ gì cũng phải lùi lại một bước.

Nhưng hắn có loại suy nghĩ này cũng bởi vì từ khi còn nhỏ, hắn vốn chưa từng gặp phải nỗi sầu lo về ăn mặc, tiền tài, cũng chưa bao giờ chân chính cảm nhận được một chữ “Nghèo” này!

Khi còn nhỏ Trần Khánh từng nhìn thấy những đứa nhỏ con nhà nghèo kia, cả gia đình chỉ có một cái quần, và ba đứa con anh chị em trong nhà bọn họ đều phải dùng chung.

Đừng nghĩ hắn nói quá lên, đây tuyệt đối không phải trường hợp cá biệt. Và so sánh với những đứa nhỏ này, Trần Khánh hạnh phúc hơn nhiều.

Không trải qua nỗi khổ của người ta, làm sao có thể khuyên người ta độ lượng [1].

[1] : đầy đủ là như thế này

Chưa trải qua nỗi khổ của người, làm sao có thể khuyên người hướng thiện,

Người từng trải qua nổi khổ của ta, chưa chắc đã thiện được như ta.

Người chưa từng nghèo, đừng nói vì sao không ăn thịt

Người chưa từng khổ, đừng yêu cầu thêm chút ngọt ngào cho cuộc sống hôm nay.

Chương 184 - Hắn Sợ Rồi!

Cho nên, hắn đồng tình với những gì Trang Lượng từng trải qua, cũng hiểu được khát vọng với tiền tài của hắn.

Nhưng mà… Trần Khánh cảm thấy, loại hành vi ném thanh xuân và sức khỏe của bản thân đặt lên chiếu bạc như vậy, tuyệt đối không sáng suốt!

Trần Khánh lại nghiêm túc nhìn Trang Lượng: "Xem ra dù tôi đã nói nhiều như vậy, tới cuối cùng, anh vẫn không hạ được quyết tâm. Được rồi, coi như tôi đổi đề tài vậy, anh có thể xác định, nếu bản thân cứ tiếp tục chịu đựng như vậy thêm chừng ba, năm năm, anh có thể kiếm được đống tiền mà cả đời này, anh cũng tiêu không hết hay không?"

"Tôi nói thử một phép tính cho anh nghe nhé. Năm năm đi, tôi sẽ tính anh có thể chịu đựng được năm năm. Sau năm năm, khi mà anh bắt đầu có triệu chứng của bệnh ung thư, thì thật có lỗi, vào lúc ấy, anh cũng đừng tới tìm tôi làm gì. Bởi vì ngay cả triệu chứng ung thư thời kỳ đầu, tôi cũng không có biện pháp. Anh chỉ có thể đi khắp thế giới tìm những vị bác sĩ trung y đặc biệt ngưu khác, nếu không tìm thấy, vậy phải tới bệnh viện trị liệu."

"Yên tâm, dựa theo phương pháp chịu đựng này của anh, dù anh chỉ có một chút triệu chứng của ung thư thời kỳ đầu, cũng thuộc loại triệu chứng ung thư không thể chữa trị. Nói đơn giản thế này, khi tới bệnh viện kiểm tra, người ta chỉ cho anh duy nhất hai kết quả, hoặc là uống thuốc chờ cho đến khi triệu chứng ung thư hoặc khối u linh tinh gì đó trong cơ thể thành lớn, sau đó giải phẫu cắt bỏ nó đi, hoặc là xạ trị, hóa liệu (trị bệnh bằng hóa chất)."

"Nhưng kết quả của cả hai loại phương pháp này đều bắt anh phải uống thuốc trọn đời, sau đó triệu chứng ung thư, hoặc khối u trên cơ thể sẽ lặp đi lặp lại phát tác. Nếu may mắn lắm, y học có tiến bộ, thì những triệu chứng ung thư của anh sẽ được khống chế ở thời kỳ đầu, không chuyển biến xấu đi, nhưng dựa theo lý giải của trung y với hàn thấp, một khi triệu chứng ung thư và khối u tích lũy tại một vị trí bị phá hủy, rất có khả năng chúng sẽ di căn ra cả người. Anh có thể hiểu thế này, nếu anh muốn đánh một người, chỉ cần người nọ không phải đứa ngốc, hắn nhất định sẽ nghĩ tất cả mọi biện pháp để chạy trốn."

"Cho nên, anh cần phải thừa nhận một hậu quả rằng, đó là ở trong quá trình trị liệu, tế bào ung thư sẽ khuếch tán. Và từ nay về sau, anh cùng với bệnh viện sẽ kết xuống một mối quan hệ gắn bó keo sơn. Tin tức tốt là sau khi giao tiền thuốc men, anh có thể tiết kiệm tiền thuê nhà, nhưng tôi nghe nói xạ trị hóa liệu sẽ rất đau rất đau, ít nhất là đau gấp mười lần so với chuyện anh đi tả."

"Nói cách khác, năm năm sau, anh sẽ bắt đầu phải chuẩn bị tiền thuốc men, bởi vì giá cả của những loại thuốc khống chế triệu chứng ung thư rất đắt, giải phẫu cũng không rẻ chút nào, các loại phương pháp xạ trị hóa liệu lại càng đáng sợ. Phỏng đoán một cách bảo thủ, một năm sẽ tốn chừng mười mấy vạn. Anh có bảo hiểm y té không? Nếu có, chỉ cần đóng 70% trong số mười mấy vạn đó, à, nhìn vẻ mặt này của anh hẳn là không có rồi. Nếu vậy, chừng năm năm sau, hàng năm anh cần phải tiêu tốn mười mấy vạn mua mạng của mình, hơn nữa một khi đã bắt đầu trị liệu, tinh lực của anh sẽ không lớn bằng trước nữa, viết tiểu thuyết coi nhưng cũng miễn cưỡng làm được, nhưng với điều kiện thân thể của anh, tôi dám chắc là anh không thể liên tục đăng chương trong khoảng thời gian dài được, như vậy còn có người xem sách của anh hay không?"

"Ngược lại, nếu ở thời điểm hiện tại, anh chịu thay đổi giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi, có lẽ anh sẽ sống được đến năm bảy,

tám mươi tuổi, vậy anh phải mua hơn năm mươi năm mạng, cũng tương đương với năm, sáu trăm vạn tệ, đó là còn chưa tính tới tiền sinh hoạt. Sách sách, nói cách khác, trong vòng ba, năm năm này, anh cần phải kiếm đủ hơn sáu trăm vạn, mới có thể sống đến độ tuổi mà anh nên sống được. Ai nha, suýt chút nữa đã quên, đó là tôi tính cho anh dựa trên điều kiện anh không kết hôn, không có vợ con tiêu phí tiền bạc, nhưng có lẽ cũng không cần tính toán vào đâu. Suy cho cùng, ai sẽ kết hôn cùng một người mới hai mươi mấy tuổi đầu đã có triệu chứng ung thư chứ? Anh nói đi!"

Trần Khánh rất bình tĩnh, bắt đầu tính toán khoản tiền mua mạng trong tương lai cho Trang Lượng.

Lúc bắt đầu, tình huống còn tốt một chút, càng về sau, Trang Lượng lập tức cảm thấy sống lưng có chút lạnh cả người.

Hơn sáu trăm vạn nha...

Nói thật, ở thời điểm vừa bắt đầu dấn thân vào nghề này, Trang Lượng đã có một chút ảo tưởng!

Gã cho rằng những đại thần buôn bán lời mấy trăm, tới hơn một ngàn vạn kia đều là rác rưởi, chỉ cần gã viết, thì vượt qua bọn họ chỉ là chuyện đơn giản.

Nhưng trải qua hơn một năm với đủ loại gian nan tôi luyện trong vòng tròn của những tác giả văn học mạng, rốt cuộc gã cũng không thể nói ra được những lời ngây ngô ấy nữa.

Tính toán dựa trên thực tế, ba, năm năm sau, nếu vận khí tốt, gã chỉ có thể kiếm được hai, ba mươi vạn, và rất có khả năng đây đã là con số kịch trần rồi.

Nói cách khác, gã bỏ ra thật nhiều sức lực như vậy, nhưng đến cuối cùng ngay cả ba năm mạng của mình cũng không mua được.

Làm sao có thể vượt qua nổi chữ “Thảm”...

Trang Lượng vừa bị những lời phân tích của Trần Khánh làm cho thông suốt, ngay lập tức, cán cân trong lòng đã bắt đầu nghiêng...

"Bác sĩ Trần, tôi sửa, tôi sửa còn không được hay sao?" Trang Lượng đã chịu khuất phục.

Nhưng đương nhiên, Trần Khánh không có tin tưởng những lời gã nói, lại dùng ý thức kết nối cùng ngũ tạng của gã.

"Tâm hoả, lần này hắn nói thật hay giả?" Trần Khánh hỏi.

"Thật. Hắn sợ rồi, tuy ta không biết ngươi đã nói cái gì, nhưng hiện tại trong đầu hắn đang suy nghĩ trong ba, năm năm, nếu hắn cứ một mực viết tiểu thuyết căn bản không kiếm được sáu trăm vạn. Cho nên hắn không muốn đến lúc đó, bản thân không kiếm được tiền, không nói tới chuyện chính mình chịu tội, còn liên lụy tới người trong nhà. Bác sĩ, ngươi có chút lợi hại nha, chỉ dùng hai, ba câu nói lại có thể thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của hắn." Lúc này, tâm trạng của tâm hoả cũng rất tốt.

"Con người ấy mà, luôn ôm một chút tâm lý may mắn, cứ cho rằng tương lai còn chưa đến, hết thảy đều có biến số, nhưng trên thực tế, khi bản thân làm ra một hành vi nào đó trong thời gian dài không chịu thay đổi, kết quả cuối cùng sẽ không khác biệt quá lớn đâu." Trần Khánh cười nói.

Chương 185 - Thần Côn Trong Giới Trung Y!

Ngay sau khi Trần Khánh nói xong câu đó, chính hắn cũng ngây ngẩn cả người.

Vì sao câu nói này lại có một chút mùi vị của thuyết định mệnh [1] rồi?

[1] : nguyên văn 宿命论 - túc mệnh luận, tiếng anh Fatalism, tiếng Đức Fatalismus, bắt nguồn từ Fatalis trong tiếng Latin, hoặc là chủ nghĩa chí mạng, thuyết vận mệnh… là một loại thế giới quan. Căn cứ theo loại tư tưởng này, các sự kiện trong tự nhiên và xã hội được điều chỉnh bởi một thứ quyền lực cao hơn (chẳng hạn như các vị thần) được định trước hoặc dựa trên tất yếu logic. Dựa vào quan điểm của những người theo thuyết định mệnh, những sự trùng hợp ngẫu nhiên của số phận là điều không thể tránh khỏi và không thể chống lại được bằng ý chí của con người.

Có phải gần đây, hắn đọc sách của đạo gia nhiều hơn, cho nên tư tưởng cũng bị nó ảnh hưởng hay không?

Nhưng nghĩ đến đây, trong đầu Trần Khánh lại hiện lên nội dung về bốn cấp bậc bác sĩ trung y trong lời nói của Quách Bạch Gia, và dường như một bậc cuối cùng trong đó, cũng ẩn chứa loại tư tưởng này.

Trần Khánh từng đọc được một bài đăng viết về một câu chuyện trên diễn đàn Long Y.

Người viết nói, đối phương từng gặp được một vị lão trung y, trước khi vị trung y nọ xem bệnh, đều sẽ xem bát tự trước, xem

xong bát tự, đã có thể nói chính xác về căn bệnh của bệnh nhân kia rồi.

Không chỉ như thế, vị lão trung y nọ còn có thể nói cho bệnh nhân biết trước, rằng vài năm sau, người ấy sẽ mắc bệnh gì, cần dùng phương pháp gì để chữa trị. Nếu có một vài người bệnh không tin tưởng, đối phương sẽ nói thẳng luôn là không thể chữa trị được.

Ở thời điểm Trần Khánh đọc được câu chuyện này, hắn hoàn toàn coi nó là một cuốn tiểu thuyết.

Nhưng tới hiện tại sau khi cẩn thận ngẫm nghĩ lại, hắn mới phát hiện ra rằng, dường như trong câu chuyện này, còn có huyền cơ (đạo lý huyền diệu) khác.

Có phải sau khi một vị bác sĩ trung y học Dịch Kinh, vượt qua được cấp bậc thứ tư kia, người nọ sẽ có thể chuẩn xác biết trước được trong tương lai người bệnh sẽ mắc phải căn bệnh gì hay không?

Nói thật, ngay cả bản thân Trần Khánh cũng cảm thấy loại suy nghĩ này có chút huyền hồ [2]

[2] : huyễn hoặc khó mà nắm bắt được, hoặc là khó có thể tin nổi nhưng lại thực sự tồn tại, sờ được, nắm được, cầm được.

Nhưng nếu hoàn cảnh cuộc sống của một người gần như không có nhiều thay đổi, biến hóa, đối phương cũng tiếp tục duy trì thói quen sinh hoạt như vậy, đồng thời tính cách của người nọ lại cực kỳ bảo thủ, có chết cũng không chịu nghe khuyên bảo.

Như vậy, sau khi phân tích thói quen sinh hoạt của đối phương, lại phối hợp với năm vận sáu khí, đo lường tính toán mỗi một năm sáu khí trong thiên địa sẽ biến hóa nặng nhẹ ra sao, rồi đơn giản diễn biến một chút, xem qua mỗi một năm, thân thể của

người này sẽ phát sinh biến hóa như thế nào…

Có vẻ như, vẫn có thể tính toán xem trong tương lai một người sẽ mắc phải căn bệnh gì thật.

Sách, nếu thật sự đi tới một bước này rồi, Trần Khánh có cảm giác chính mình sẽ biến thành phiên bản tiến hóa của Dương Hữu Lâm!

Thần côn trong giới Trung Y!

Ừm, cảm giác có chút trừu tượng!

Sau khi Trần Khánh xác nhận được từ đáy lòng Trang Lượng đã quyết định sẽ thay đổi, coi như hắn cũng yên lòng.

"Nếu anh đã thiệt tình mong muốn thay đổi, như vậy từ hôm nay trở đi, trước mười giờ tối anh phải lên giường đi ngủ. Có khả năng trong vài ngày ban đầu, anh sẽ không quá thích ứng với nó, nhưng không thích ứng cũng phải bắt buộc chính mình ngủ, kể cả khi anh ở trên giường lăn lộn tới hai giờ mới ngủ được, cũng tốt hơn thức suốt đêm nhiều lắm."

"Chỉ cần anh làm được điểm này, anh muốn viết tiểu thuyết như thế nào, tôi mặc kệ. Được rồi, kế tiếp tôi sẽ căn cứ vào tình huống thân thể của anh, để tiến hành một loạt những phương án trị liệu nhất định. Đầu tiên là châm thứ, sau là thuốc Đông y, phối hợp trị liệu có thể làm cho thân thể anh khôi phục lại rất nhanh. Nhưng đương nhiên, tình huống khôi phục ra sao cần phải xem thể chất của chính anh như thế nào, nhưng nếu hết thảy đều thuận lợi, sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu."

"Kỳ thật, như lúc nãy anh có nói, buổi sáng không tìm được linh cảm, tới buổi tối mới có thể viết được văn chương. Theo như tôi hiểu, loại tình huống này xảy ra là vì buổi tối anh suy nghĩ quá nhiều, làm cho tâm thần mỏi mệt, sau đó lại mất ngủ, mất ngủ sẽ

làm cho mọi suy nghĩ vào buổi sáng trở nên hỗn loạn, không tập trung chú ý được. Vào lúc này, nếu anh lại tiếp tục lướt di động, chơi game, đương nhiên thời gian một ngày sẽ trôi qua rất nhanh."

"Và như thế, đợi cho đến buổi tối, loại cấu tứ đó lại bắt đầu. Tình trạng này sẽ gia tăng gánh nặng cho tâm thần, dần dà lâu ngày, sẽ hình thành nên một loại biểu hiện giả dối, khiến cho anh không thể tìm được linh cảm vào buổi sáng, còn vào buổi tối cấu tứ lại chảy ra. Kỳ thật dưới tình huống bình thường, vào ban ngày mới là thời điểm tư duy của con người chúng ta sôi nổi nhất, đặc biệt là lúc sáng sớm. Cho nên, rơi vào tình huống như của anh chính là dấu hiệu cho thấy tâm thần đã xảy ra vấn đề. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi lại một lần nữa xác nhận, anh phải sửa đổi giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của mình, tôi mới chữa trị cho anh, nếu không hạ công phu [3] vào tận gốc rễ của vấn đề, thì toàn bộ những thủ đoạn phụ trợ của tôi đều là công cốc cả, anh đã hiểu chưa?"

[3] : vì đạt tới mục đích nào đó mà hao phí rất nhiều thời gian và tinh lực

Trần Khánh tận tình khuyên bảo giải thích như thế, cũng khiến cho Trang Lượng cực kỳ xấu hổ.

Nhưng đến tận đây, rốt cục gã cũng hiểu được rõ ràng căn nguyên của chứng bệnh mà mình đang mắc phải rồi.

Hóa ra hết thảy mọi chuyện, đều do chính gã đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Tiểu thuyết cho gã hi vọng về cuộc sống mới, nhưng dưới tình huống bản thân không điều khiển được lịch sinh hoạt của chính mình cho hợp lý, nó cũng chính là đầu sỏ làm tổn hại tới sức khỏe của gã.

"Bác sĩ Trần, nói như vậy có nghĩa là, sau khi anh chữa trị cho

tôi, chỉ cần ban ngày tôi viết tiểu thuyết, buổi tối đi ngủ đúng giờ, thì bình thường sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì nữa?" Sau khi Trang Lượng đã nghĩ thông suốt, tâm trạng cũng trở nên rộng mở trong sáng hơn một chút.

Chương 186 - Tỳ Vị Là Gốc Rễ Của Hậu Thiên!

"Vẫn nên chú ý kết hợp giữa nghỉ ngơi và làm việc, chuyện gì cũng không có thể làm quá mức. Trong trung y có câu nói rằng: nhìn lâu ảnh hưởng tới máu, nằm lâu ảnh hưởng tới khí, ngồi lâu ảnh hưởng tới thịt, đứng lâu ảnh hưởng tới xương, đi lâu ảnh hưởng tới gân, nghe lâu ảnh hưởng tới thần, ngửi lâu ảnh hưởng tới tâm, nghĩ lâu ảnh hưởng tới giấc ngủ."

"Hết thảy mọi hành vi đều sẽ rơi vào tình huống hăng quá hoá dở, cho nên anh phải học cách tự điều tiết chính mình. Ví dụ như ngồi trước máy tính một giờ, liền đứng lên hoạt động vài cái, nhìn về phương xa, hoặc là nhắm mắt nghỉ ngơi vài phút. Đừng ngại phiền toái. Chuyện này cũng giống như lúc anh cầm trên tay một chén nước vậy, nếu để anh cứ liên tục cầm nó như vậy, không đặt xuống, thời gian ngày càng dài, tay sẽ bắt đầu mỏi. Nếu vào lúc này, anh buông nó xuống nghỉ ngơi một hồi, mới tiếp tục cầm lên, như vậy dù anh phải cầm nó cả một ngày cũng không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng. Nhưng ngược lại, nếu anh cứ một mực cầm như vậy, không nghỉ ngơi, cứng rắn chống chọi với những biểu hiện của cánh tay, rất dễ làm cho cơ bắp lao tổn [1]."

[1] : quá mức mệt mỏi mà sinh bệnh.

Một nguyên nhân khác khiến cho tỳ vị của Trang Lượng không tốt chính là, ngồi trong thời gian quá dài, ngồi lâu ảnh hưởng tới thịt, mà tỳ lại chủ cơ bắp, giữa hai tình huống này có mối quan hệ nhân quả với nhau.

Tỳ vị bị hao tổn, năng lực vận hành không đủ, sẽ không thể

tham gia vào quá trình vận chuyển tiêu hóa đồ ăn thành dinh dưỡng cung cấp cho cơ bắp hấp thu, cơ bắp bị ảnh hưởng tới cũng sẽ gây ra tác dụng ngược cho tỳ vị.

Cho nên, trên lâm sàng, có rất nhiều người tỳ vị không tốt, cơ bắp cũng không được dồi dào khỏe mạnh.

Nói như vậy, có thể hiểu rằng những người dù ăn như thế nào cũng không mập, hoặc ít hoặc nhiều đều có vấn đề trên phương diện này.

Nhưng rất nhiều người lại chẳng hề quan tâm tới nó, thậm chí bọn họ còn hâm mộ loại thể chất này, nhất là các cô gái.

Chẳng qua bọn họ lại không biết rằng, những biểu hiện như vậy chỉ là tạm thời, chờ đến khi tuổi tác dần dần nhiều thêm, nên béo vẫn sẽ phải béo. Suy cho cùng, những người có tỳ vị không tốt trong thời gian dài như vậy, kiểu gì trên người cũng tích lũy khí hàn thấp.

Ban đầu, loại khí này sẽ tụ tập trong bụng, cũng chính là phần bụng dưới, càng về sau, giai đoạn ăn cái gì cũng tiêu hóa không tốt, sẽ diễn biến thành thể chất uống nước cũng béo.

Cho đến lúc này, ăn cũng không được mà không ăn cũng không được.

Và những ngày khó ở cũng theo đó mà bắt đầu.

"Ừm ừm, tôi hiểu rồi, bác sĩ Trần, anh làm ơn nói chậm một chút, để tôi ghi chép lại." Trang Lượng lại vội vàng mở ra chức năng sổ ghi chép trong điện thoại di động.

Trần Khánh dở khóc dở cười, nhưng sức mạnh học tập của đối phương mạnh như vật, khẳng định về sau khi viết tiểu thuyết sẽ có thành tựu.

Con người ấy mà, có thể không có văn hóa, cũng có thể không có văn bằng, nhưng không thể không có một trái tim ham học hỏi.

Tri thức ở thời kỳ học sinh, chắc chắn có thể làm cho người ta được lợi cả đời, nhưng nó lại không phải là toàn bộ tri thức. Chỉ cần vĩnh viễn mang trong mình một trái tim ham học hỏi, thì tới cuối cùng, chắc chắn bạn có thể làm ra một phen thành tựu ở những lĩnh vực mà bản thân cảm thấy hứng thú.

"Nếu anh muốn viết về trung y văn, vậy vì sao không đọc sách thuốc?" Trần Khánh có vẻ khó hiểu, lập tức mở miệng hỏi.

Trang Lượng dở khóc dở cười, đáp lại: "Tôi cũng muốn, nhưng mà xem không hiểu..."

Trên thực tế, gã đã đọc cuốn Hoàng Đế Nội Kinh rồi, nhưng trải nghiệm một lần, gã mới hiểu, với mình món đồ chơi này cũng tương tự như Thiên Thư vậy, có rất nhiều nội dung, ngay cả chữ bên trong, gã cũng không biết, thì học được cái gì?

Đương nhiên là chẳng học được cái gì rồi.

"... Ách, được rồi, không nói mấy lời vô nghĩa này nữa. Anh đi tới bên này, tôi châm kim cho anh." Trần Khánh nói.

Trang Lượng tỏ ra cực kỳ phối hợp đi tới cái giường nhỏ bên cạnh, khi gã ngồi xuống, đã nhìn thấy Trần Khánh cầm một cây ngân châm thật dài trong tay.

Nói thực, khi tưởng tượng đến một cây châm thật dài như vậy, đâm xuống thân thể mình, Trang Lượng vẫn có chút sợ.

Chẳng qua gã còn chưa kịp sợ, Trần Khánh đã đâm vài châm xuống thân thể gã rồi.

Huyệt Thận Du [2], Tam Âm Giao, Túc Tam Lý, huyệt Trung Cực, huyệt Bách Hội, huyệt Trung Quản, huyệt Khí Hải...

[2] : Huyệt Thận Du nằm dưới gai sống thắt lưng 2, đo ngang ra 1, 5 thốn, ngang huyệt Mệnh Môn. Chủ trị: Trị Thận viêm, tiểu dầm, thắt lưng đau, điếc, tai ù, tiêu chảy mạn tính, kinh nguyệt rối loạn, liệt dương, di mộng tinh

Muốn chữa bệnh này cho Trang Lượng, đầu tiên cần phải tăng dương ngừng tả, kiện tỳ bổ khí.

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》- Tố Vấn Âm Dương Ứng Tượng Đại Luận có nói: "Thanh khí ở bộ phận dưới thì sinh chứng tiêu chảy" .

Tỳ vị là gốc rễ của hậu thiên [3], là điểm then chốt để điều hòa khí cơ lên xuống, quản lý về nạp hoá thủy cốc [4], nếu tỳ vị hư nhược, mệt mỏi, dương khí không nhận được ủng hộ, khí cơ lên xuống không thuận, nên tăng không tăng, cần lên lại ngược xuống, khiến cho quá trình thụ nạp xảy ra sai sót, tạm thời không vận chuyển tiêu hóa được, sẽ dẫn tới thủy chuyển ngược thành thấp, cốc chuyển ngược thành trệ, thấp trệ ứ ở bên trong sẽ sinh ra tả.

[3] : hiểu nôm na là toàn bộ quá trình phát sinh sau khi con người ta trào đời.

[4] : nạp hóa là nạp vào và tiêu hóa.

Thủy cốc là tên gọi chung chỉ các loại đồ ăn thức uống.

Nạp hóa thủy cốc là nạp đồ ăn thức uống vào và tiêu hóa chúng nó đi.

Bởi vậy, bệnh trạng của Trang Lượng là tỳ thận dương hư, nhưng biểu hiện ra ngoài lại là tả.

Về tả, nó chỉ đơn giản là tiêu chảy lặp đi lặp lại nhiều lần, còn có thể tạo thành xói mòn khí trong thân thể.

Vì sao Trang Lượng chỉ đi nhiều lần hơn một chút, nhưng chỉ nhìn qua cũng thấy cả người đều ủ rũ mệt nhoài, dáng vẻ hư thoát?

Chính vì khí bị mất đi.

Một khi khí tiết ra ngoài, trạng thái tinh thần sẽ không bình thường tự nhiên được nữa.

Cho nên, người thường xuyên phóng thí (rắm) cũng phải chú ý tới điểm này, những thứ ngươi phóng không phải là thí, mà là mạng.

Chương 187 - Mùa Đông Uống Đồ Lạnh Sao?

"Yêu, bác sĩ Trần, vì sao bụng của tôi lại trở nên nóng hầm hập rồi? Có phải châm cứu của anh đã có tác dụng hay không?"

Không đợi Trần Khánh châm xong, Trang Lượng đã bắt đầu kêu to.

"Đúng, cảm giác thế nào?" Trần Khánh cười cười.

Trang Lượng nhếch miệng nói: "Thoải mái, rất thư thái. Lúc trước, cái bụng của tôi vẫn luôn lạnh lẽo, chỉ có lúc ăn canh, trong bụng mới được thoải mái giống như bây giờ. A! Tôi nhớ ra rồi, không phải đây chính là châm cứu Thiêu Sơn Hỏa trong trung y của các anh chứ?"

Đó là châm thứ!

"Anh còn biết này?" Đây là lần đầu tiên Trần Khánh gặp được một người không học trung y mà lại biết tới ba chữ Thiêu Sơn Hỏa này.

Trang Lượng đắc ý nói: "Nhất định phải biết tới thôi. Đám người viết tiểu thuyết chúng tôi, coi trọng nhất là hai chữ: hốt du [1]. Nếu viết bác sĩ văn mà không cho thêm vài cái tên vừa nghe đã cảm thấy cực kỳ ngưu bức kiểu như Thiêu Sơn Hỏa Thấu Tâm Lương, còn có Hồi Dương Châm Pháp, Quỷ Môn Thập Tam Châm, thì làm sao có thể hù được độc giả?"

[1] : ý nghĩa ban đầu của từ này là chập chờn, lắc lư, nhưng được lưu hành trên internet với ý nghĩa là nói bừa, lừa đảo, bịp

bợm.

"Bác sĩ Trần, anh không biết đấy thôi, hiện giờ độc giả không dễ hầu hạ đâu, chỉ cần có một chỗ nào đó viết không tốt một chút thôi, là người ta sẽ phun đầy người anh luôn rồi. Haizz… sách viết ra chẳng có mấy người đọc, bên dưới được mấy cái bình luận thì toàn lời chửi bới, có phiền lòng hay không?"

Trần Khánh cười nói: "Tôi xem mấy bình luận trên cuốn sách chính của anh đều là lời khen ngợi mà."

Trang Lượng cười hắc hắc: "Đó là vì tôi xóa sạch mấy bình luận chê đi rồi, chỉ lưu lại lời khen thôi, để mỗi ngày nhìn thấy chúng nó, tôi đều có thể vui vẻ mà gõ phím rồi."

Trần Khánh kỳ quái nói: "Những độc giả kia có chịu để yên như vậy hay không?"

Trang Lượng cười khổ, nói: "Cứ coi như đây là một chút tùy hứng của tôi đi."

Trần Khánh không quá hiểu về vòng tròn tiểu thuyết này, nhưng từ trong ánh mắt của Trang Lượng, hắn lại có thể nhìn ra, đối phương thực sự rất để ý tới những đánh giá của độc giả dành cho mình

Và cũng chính vì rất để ý như vậy, cho nên trong lòng mới xoắn xuýt mãi về những bình luận chê bai kia.

Tựa như người khác nói bộ dạng Trần Khánh lớn lên xấu, có lẽ Trần Khánh sẽ không để ý đến, nhưng nếu người khác nói y thuật của hắn không được, nói không chừng hắn sẽ tức giận đến mức trực tiếp lao lên chứng minh cho họ xem, rốt cuộc hắn có thể chữa bệnh hay không.

Hơn mười phút sau, Trần Khánh đã cảm nhận được Khí Chí, liền nhanh chóng rút châm, và lập tức dặn dò: "Gần đây, anh phải

chú ý đến vấn đề ẩm thực, không được ăn đồ sống nguội, đừng cảm thấy đang là mùa hè thì mình có thể tùy tiện sử dụng uống đồ lạnh, đây là hành vi gây ảnh hưởng lớn nhất cho tỳ vị. Muốn uống, hãy uống vào mùa đông đi."

Nha?

Mùa đông uống đồ lạnh sao?

Tôi có nghe nhầm hay không vậy?

Trang Lượng nghi hoặc nhìn Trần Khánh: "Bác sĩ Trần, lời nói của anh có chút lật đổ thường thức của tôi rồi!"

Trần Khánh mỉm cười: "Đây cũng là điều mà rất nhiều người đều sai lầm đó. Người ta cứ cho rằng mùa hè nóng, thì ăn uống một vài thứ lạnh lẽo, có thể giải nhiệt. Nhưng trên thực tế, vào mùa hè, thân thể con người lại ở trong trạng thái ngoài nóng trong lạnh. Ở bên ngoài nóng, nhưng trên thực tế tỳ vị lại lạnh, vào lúc này, nếu thứ lạnh lẽo khác đi vào bên trong tỳ vị, nó sẽ trực tiếp gây ra thương tổn đến tỳ vị, đồng thời cảm giác lạnh lẽo sẽ truyền đi khắp toàn thân, còn có thể làm lỗ chân lông co rút lại, khoá nhiệt ở trong cơ thể, chẳng những không giải được nhiệt, ngược lại còn là càng uống càng khát."

"Nhưng ở mùa đông, thân thể con người lại là ngoài lạnh trong nóng, tỳ vị luôn ở trong trạng thái ấm áp, như vậy ăn thứ lạnh lẽo vào trong dịch tiêu hóa, tính thương tổn sẽ nhỏ đi rất nhiều, đương nhiên, tốt nhất là ít ăn, mấy đồ sống nguội lạnh lẽo ấy, không cần biết là ăn vào mùa nào, đều không tốt cho tỳ vị."

Học được!

Thật sự là học được rồi!

Trang Lượng thực sự không nghĩ tới gã chỉ đến nơi này khám cái bệnh thôi, vậy mà còn có thể học một chút tri thức dưỡng sinh!

Hơn nữa, còn có thể hoàn mỹ dùng vào bên trong tiểu thuyết của mình.

Kiếm lớn rồi!

"Được rồi, đây là đơn thuốc mà tôi kê cho anh, nếu ngại phiền toái cứ mang qua phòng sắc thuốc của chúng tôi bên này, chỉ cần đến giờ, anh qua đây uống là được, mỗi ngày một thang, uống liền trong ba ngày. Nếu anh có rảnh, có thể mỗi ngày tới đây kiểm tra lại một lần, tôi cũng có thể căn cứ theo tình huống khôi phục của thân thể anh, để phán đoán xem về sau nên tiến hành gia giảm đơn thuốc như thế nào cho chuẩn!"

Lần này, Trần Khánh không bốc thuốc dựa theo bệnh trạng tỳ thận dương hư, mà là căn cứ trên cơ sở đó, lại đi cân nhắc về vấn đề tâm thần của Trang Lượng cùng với nguyên nhân khí hậu, để cho ra một đơn thuốc khác.

Người viết tiểu thuyết cần phải hao phí lượng lớn trí nhớ, cũng tương đương với tiêu hao rất nhiều tinh khí thần, mà năm Nhâm Dần lại làm tăng thêm tình trạng can thấp tỳ hư cho mọi người, trong khi đó ở tháng này, thời tiết vẫn còn nắng nóng.

Nhiều nhân tố như vậy xếp chồng vào một chỗ, khiến cho Trần Khánh đi kê đơn bốc thuốc lại giống như một người đang giải quyết đề bài vi phân tích phân cực kỳ phức tạp, một bước sai sẽ dẫn tới các bước đều sai.

Có thể nói, lần này kê đơn cho Trang Lượng, nhưng ngay cả bản thân Trần Khánh cũng không dám tin tưởng.

Suy cho cùng, đây cũng là lần đầu tiên hắn kê đơn cho bệnh nhân mà không hoàn toàn dựa vào bệnh trạng, ngược lại, bắt đầu kê đơn vượt qua tư duy về bệnh trạng, chuyển sang tầm vĩ mô hơn là bao quát cả thân thể bệnh nhân.

Qua đây, Trần Khánh cũng phát hiện thêm một điều, từ sau khi tầm nhìn của hắn rộng mở hơn, yêu cầu về biện chứng, cũng trở nên càng ngày càng cao hơn!

Khó trách Quách Bạch Gia lại nói, đại đa số các bác sĩ trung y đều chỉ bồi hồi tại bậc thứ hai mà thôi, rất ít người có thể đạt đến bậc thứ ba, bậc thứ tư vậy lại càng khó mà với tới được.

Hiện tại xem như Trần Khánh đã cảm nhận được rồi!

Chương 188 - Hội Chứng Mất Ngôn Ngữ Hậu Thiên!

Lúc trước, ở thời điểm trị liệu cho Trương Thư An, Trần Khánh chỉ vô ý thức hướng tư duy của bản thân tới xem xét chỉnh thể mà vượt qua chứng bệnh thôi, còn hiện tại chính là nghiêm túc, chân chính khởi động.

Và kết quả như thế nào, còn phải xem cảm thụ sau khi uống thuốc của Trang Lượng.

"Bác sĩ Trần, thật sao? Thật sự là ngày nào tôi cũng được đến đây sao?" Trong ánh mắt Trang Lượng lóe lên ánh sao, tựa như gã vẫn luôn vô cùng chờ mong chuyện này vậy.

Trần Khánh nhìn thấy ánh mắt của gã, lại nghĩ đến tính cách hay lải nhải của người này, trong lòng chợt cảm thấy lo lắng: "Được rồi, anh đừng đến đây."

"Được, ngày mai tôi lại đến nha. Bác sĩ Trần, vậy không quấy rầy anh xem bệnh nữa." Trang Lượng khoát tay, nhanh chóng cầm đơn thuốc liền rời đi rồi.

Tuy người này hơi dông dài một chút, nhưng coi như vẫn tự mình hiểu mình, không có quấy rầy hắn quá nhiều.

Biểu hiện này lại làm Trần Khánh có chút vui mừng, không uổng công vừa rồi hắn tận tình khuyên bảo đối phương.

Nhưng xem bệnh lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hắn đụng tới một tác giả tiểu thuyết, khiến hắn cảm thấy khá là thú vị.

Ừm… đối phương viết tiểu thuyết trung y, cũng coi như đang

truyền bá rộng rãi trung y rồi?

Tuy có khả năng hiệu quả mang lại sẽ không lớn, nhưng cứ có hiệu quả là được rồi.

Không bao lâu sau khi Trang Lượng rời khỏi, trong phòng mạch của Trần Khánh lại nghênh đón người bệnh thứ hai.

Người bệnh này ngồi xe lăn, phía sau là một người đàn ông trung niên.

Trần Khánh còn chưa kịp mở miệng, người đàn ông giúp đẩy xe lăn liền cười chào hắn: "Bác sĩ Trần, chào cậu."

Là người quen sao?

Trần Khánh quan sát gương mặt của người đàn ông này, cẩn thận nhớ lại một chút.

Hình như... đối phương là một người bệnh từng bị cảm nắng lúc trước.

Trần Khánh bắt đầu có chút ấn tượng, nhưng không thể nhớ nổi tên đối phương.

"Đây là người nhà của chú sao?" Trần Khánh hướng ánh mắt nhìn về phía lão nhân đang ngồi trên xe lăn.

Điền Dũng Tuyền gật đầu: "Đúng, ông ấy là cha của tôi."

"Ông không thoải mái ở chỗ nào vậy?" Trần Khánh hỏi.

Điền Dũng Tuyền thở ra một hơi, nói" "Trước kia, cha của tôi làm việc ở công trường, sau đó, trong một lần ngoài ý muốn, đã bị tai nạn tới bán thân bất toại (liệt nửa người). Vốn dĩ chuyện này cũng qua lâu rồi, nhưng không ngờ ngay tại một năm trước, chẳng biết làm như thế nào, đột nhiên cha tôi tuyệt thực, mặc cho mọi người có nói cái gì cũng không chịu ăn uống."

“Ban đầu, chúng ta đều tưởng vấn đề nằm tại món ăn, chắc hẳn chúng không hợp khẩu vị của cha, nhưng đột nhiên có một ngày, mẹ tôi làm một món ăn thực mặn, nhưng sau khi cha tôi ăn vào, lại không có một chút cảm giác nào, còn nói vì sao mẹ không bỏ gia vị vào."

"Mẹ tôi cảm thấy chuyện này cực kỳ không thích hợp. Sau đó, người một nhà chúng tôi liền đưa cha đi bệnh viện làm kiểm tra, kết quả điều tra ra là mất đi vị giác. Cũng may, cha tôi cũng không quá khó tính trong chuyện ăn uống. Cứ tưởng mọi chuyện thế là xong rồi, nhưng sau khi chúng ta khuyên bảo, và cha tôi kiên trì uống thuốc một thời gian dài, đột nhiên ở mấy tháng trước, cha tôi bắt đầu nói lắp. Và thậm chí là ba ngày vừa rồi, ông ấy còn không nói được một câu nào. Lần này, lại đi bệnh viện kiểm tra, nhưng bác sĩ không thấy thịt thừa trên dây thanh, cũng không xảy ra tình huống dây thanh bị nhiễm trùng, nên suy đoán đó là tác dụng phụ của dược liệu, rất có khả năng cha tôi sẽ vĩnh viễn không nói được nữa.”

“Sau đó, nhà chúng tôi cũng đến khám thêm mấy bệnh viện khác nữa, nhưng toàn bộ các bác sĩ khám cho cha tôi, đều không có biện pháp gì."

"Không lừa gạt gì bác sĩ Trần, tôi cũng thật sự không còn cách nào khác, mới phải đến đây nhờ cậy nơi cậu. Đương nhiên, cậu cứ giúp tôi khám cho cha tôi trước đã, chữa được hay không chữa được cũng nói với tôi một tiếng, dù sao, tôi cũng hiểu là hy vọng chữa khỏi căn bệnh này không lớn."

Nhớ ra rồi!

Rốt cục Trần Khánh cũng nhớ ra tên của Điền Dũng Tuyền.

Hắn vẫn nhớ người bệnh này từng được Từ Thần Tinh giới thiệu tới đây.

Lúc ấy, hắn chữa khỏi bệnh cảm nắng của ông ta, kết quả là thời điểm rời đi quá mức vội vàng đã quên rút châm, vẫn phải nhờ Triệu Ninh Quân giúp đỡ.

Không nghĩ tới hắn chỉ vẻn vẹn chữa khỏi bệnh cảm nắng của Điền Dũng Tuyền, mà ông ấy lại đưa cha của mình đến đây.

Hội chứng mất ngôn ngữ hậu thiên (là phát bệnh sau chứ không phải bẩm sinh)... Và hiển nhiên là bệnh này không đơn giản.

Điền Dũng Tuyền này thực sự coi trọng hắn mà!

Trần Khánh có chút khó xử!

Nhưng Điền Dũng Tuyền đã nói đến nước này, nếu hắn còn không chịu khám, dường như cũng có chút khó ăn khó nói rồi.

"Nếu ngay từ đầu, khi ông ấy mất đi vị giác, chú lập tức đưa tới tìm cháu, có lẽ cháu còn có biện pháp, nhưng mà hội chứng mất ngôn ngữ hậu thiên này, thứ cho cháu nói thẳng, xác suất không khám chữa được là rất lớn. Đương nhiên, nói như vậy cũng không phải bảo rằng cháu khám không tốt, bác sĩ khác cũng khám không tốt. Thôi được rồi, cháu cứ khám cho ông ấy trước đã, nếu thật sự không được, chú phải đưa ông ấy tới phòng mạch số một tìm bác sĩ Triệu Ninh Quân, xem ông có biện pháp nào không. Nếu ngay cả ông ấy cũng không có cách nào, chú chỉ có thể đi tìm bác sĩ khác thử xem thôi." Trần Khánh ăn ngay nói thật.

Triệu Ninh Quân?

Điền Dũng Tuyền lấy làm kỳ quái, lập tức hỏi: "Vị bác sĩ Triệu kia có y thuật còn cao hơn cậu ư?"

Trần Khánh cười nói: "Đương nhiên rồi, ông ấy là bác sĩ lợi hại nhất Hán Y Đường chúng cháu đó, cháu còn kém ông ấy xa lắm!"

Hả?

Trong ánh mắt Điền Dũng Tuyền lóe ra hi vọng!

Ông ấy đã đánh cược đúng rồi!

"Thật cám ơn cậu, bác sĩ Trần!" Điền Dũng Tuyền nói.

Đến đây, ánh mắt của cha Điền Dũng Tuyền đang ngồi trên xe lăn, cũng có chút khác thường.

"Chú đẩy ông đi tới đây nào, để cháu bắt mạch trước!" Trần Khánh nói.

"Được." Điền Dũng Tuyền lập tức đẩy xe lăn đến phía trước bàn công tác của Trần Khánh.

Trần Khánh lập tức chuyển ghế qua, ngồi bên cạnh xe lăn: "Lão gia tử, ông đưa tay cho cháu đi."

Điền Cường Quốc nghe vậy, lập tức đưa tay cho Trần Khánh.

Tuy lão gia tử không nói được, nhưng lỗ tai vẫn nghe bình thường.

Trần Khánh bắt lấy cánh tay của lão gia tử, liền bắt đầu tiến hành bắt mạch.

Chương 189 - Xem Sinh Tử Nhạt Nhòa...

Kỳ thật phương diện có khả năng nhất xuất hiện vấn đề trong cơ thể người mắc hội chứng mất ngôn ngữ hậu thiên, chính là công năng của trái tim, nhưng vấn đề lại không hoàn toàn nằm trên công năng của trái tim.

Vì sao?

Bởi vì bên trong lưỡi có kết nối với tim, bởi vậy những hành động bình thường như điều khiển vị giác, nhai nuốt, phát âm có liên quan chặt chẽ với nhau.

Hội chứng mất ngôn ngữ hậu thiên, có thể phát sinh do tâm thần không được bảo dưỡng, kinh mạch không được thông suốt, khiến cho con người mất đi ngôn ngữ.

Nhưng có khí hư huyết ứ, phong hỏa đàm trọc, can dương thượng kháng [1]... vân vân, khiến cho não mạch mất đi nuôi dưỡng, gây ra tình trạng con người mất ngôn ngữ.

[1] : là chứng bệnh chỉ can âm không tương xứng với can dương, khiến cho can dương không ẩn nấp nữa hoặc bệnh can khí bốc lên quá mức, dương khí di động gây nên một loạt những biểu hiện lâm sàng. Nguyên nhân gây ra: mệt mỏi bên trong, thất tình nội thương và ẩm thực mất cân bằng.

Nói cách khác, chỉ cần một biểu hiện là con người không nói nên lời, trung y lại có thể phân biệt ra mấy chục triệu chứng khác nhau.

Nhưng một tình huống chắc chắn sẽ khiến con người mất ngôn ngữ mà không cần phải tranh luận gì cả, chính là bộ phận phát ra tiếng trong cơ thể con người xuất hiện khí chất tính bệnh biến [2].

[2] : là những biến hóa xuất hiện tại cơ quan nội tạng hoặc những biến đổi về hình thái bệnh lý của tổ chức mắc bệnh trong quá trình khí chất của tật bệnh phát sinh bệnh biến, có thể dùng mắt thường quan sát những biến hóa này…

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Ưu Hoạn Vô Ngôn có ghi: "Yếu hầu là con đường của thủy cốc. Cổ họng là con đường lên xuống của khí, nắp thanh quản là cửa ngõ của âm thanh. Môi và miệng là cánh cửa của âm thanh. Lưỡi là máy móc phát âm thanh. Lưỡi gà là cửa ải của âm thanh. Hàng tảng (yết hầu) cũng là ranh giới để cho khí ra vào. Xương cuống lưỡi là nơi để thần khí sai khiến làm cho lưỡi động và phát ra âm thanh. Vì thế, người nào mà hốc mũi chảy ra không ngừng, có nghĩa là hàng tảng (hang hai tiếng, sang ba tiếng) không mở ra, vùng ranh giới của khí phân bị trở ngại. Nếu nắp thanh quản nhỏ mà mỏng, nó sẽ phát ra khí nhanh, đóng mở thuận lợi, ngược lại, nếu nắp thanh quản to mà dày, sự đóng mở khó khăn, dẫn đến con đường xuất khí ra bị trì trệ, sẽ khiến người thành nói cà lăm. Trong trường hợp bỗng nhiên người không nói được, nghĩa là hàn khí đang làm khách tại nắp khí quản, khiến cho âm thanh không thể đi qua nắp khí quản, dù có thể đi qua được nắp khí quản, cũng không thể thành ngôn ngữ."

Nói trắng ra, cổ họng là thông đạo để thủy cốc tiến vào trong dạ dày, yết hầu là con đường xuất nhập khí, nắp khí quản là cửa ngõ của âm thanh, môi và miệng vừa vặn là hai cánh cửa, đầu lưỡi giống như cơ quan khống chế âm thanh, mà lưỡi gà lại là cửa ải chặn ngang con đường âm thanh phải đi qua, tác dụng của hàng tảng là phân biệt và tách khí xuất ra từ miệng và mũi, xương cuống lưỡi là vị trí phụ trách điều động thần khí phân phối tới đầu lưỡi.

Cho nên, có người không ngừng chảy nước mũi, đó là bởi vì hàng tảng không đóng, không làm tròn trách nhiệm điều phối phân khí. Nếu nắp khí quản mỏng mà nhỏ, hơi thở lại mau, mở đóng tiện lợi, xả khí dễ dàng; nếu nắp khí quản lớn mà dày, lại mở đóng khó khăn, xuất khí chậm chạp, cho nên có hiện tượng nói lắp.

Về phần đột nhiên người không phát ra âm thanh, đó là bởi vì hàn khí xâm nhập, lưu lại trên nắp khí quản, khiến cho nắp khí quản không thể đóng mở được bình thường, hoặc là có thể mở ra, nhưng mở không đúng thời điểm, hoặc là đóng mở không đạt tới trình độ nhất định, cho nên không phát ra âm thanh.

Nhưng mà… nếu Điền Dũng Tuyền đã làm kiểm tra, thì khẳng định là yết hầu của cha ông ấy không phát sinh bất cứ điều gì dị thường, cũng có nghĩa là bệnh mất đi ngôn ngữ của cha ông ấy không phải do khí chất tính bệnh biến tạo thành.

Và cái này tương đối phức tạp!

"Nghẹn chết ta, thật là khó chịu, vì sao đến tận hôm nay ông ấy vẫn không thể nói chuyện chứ? Ta muốn phát tiết, thận thủy, phế kim, can mộc, tỳ thổ, còn có sáu đứa các ngươi nữa, đại tràng, ruột non, mật, bàng quang, dạ dày, tam tiêu, nhanh nghĩ biện pháp đi, nếu đại ca không có, các ngươi cũng đừng mong sống được nữa, nhanh lên! !"

"Tâm hoả, chúng ta cũng không còn cách nào khác, ngươi nhìn ta đây này, vận chuyển tiêu hóa cũng chậm hơn trước kia, can mộc cả ngày dính tới ta đòi máu, ta làm thế nào được đây? Không thể làm được nha. Ông ấy ăn quá ít, thì ta chuyển hóa cũng ít theo, đã vậy một đám các ngươi còn không ngừng đòi khí huyết. Đều đã tới mức này rồi, mọi người liền buộc chặt lưng quần mà sống đi, đừng suy nghĩ tới cuộc sống giàu có trước kia nữa."

"Nói đến ta để làm gì? Ta không thu huyết tới đây, ông ấy có thể an an ổn ổn ngủ được hay không? Nếu ông ấy nghỉ ngơi không

tốt, chúng ta đều phải chịu tội đó."

"Ồn ào cái gì chứ? Hiện tại là thời điểm để giải quyết vấn đề, chứ không phải chế tạo thêm phiền toái. Ta biết cả đám các ngươi có rất nhiều vấn đề, nhưng có ai mà ít vấn đề đâu? Hiện tại, chúng ta phải giúp tâm hoả, nó cần phải phát tiết, nếu để nghẹn lại quá lâu, khẳng định sẽ nhiễm bệnh. Mà nó bị bệnh, nghĩa là hoàn cảnh sinh tồn của chúng ta sẽ càng thêm hỏng bét. Đến lúc ấy, chúng ta không chỉ phải ứng phó với tình trạng công năng của bản thân thoái hoá, mà đám tà khí đáng ghét bên ngoài kia cũng sẽ tiến vào. Có biết hay không?"

"Nhưng chúng ta biết phải giúp nó như thế nào? Trong năm chúng ta, cũng chỉ một mình thận thủy còn có chút biện pháp thôi. Thận thủy, mau ra đây, đừng ngủ nữa."

"... Xem sinh tử nhạt nhòa, sẽ khiến cuộc sống của con người trở nên đơn giản vui sướng, dù chỉ sống được ngắn ngủi có 40 năm, cũng tốt hơn để cả bộ thể xác và tinh thần mục nát đến 100 tuổi, tất cả đều có thiên mệnh an bài, đều có cứu chuộc."

"Ngươi có thể đổi một lý do thoái thác nào khác hay không? Mỗi lần chúng ta tới tìm ngươi, ngươi đều bày ra dáng vẻ chuyện không liên quan tới mình, tuy ngươi là người đầu tiên sinh ra, nhưng không thể chuyện gì cũng mặc kệ chúng ta được. Hiện tại tâm hoả đều đã như vậy, tất cả mọi người đều đang suy nghĩ biện pháp, chỉ có một mình ngươi là làm ra vẻ ta đây không có việc gì. Ngươi cảm thấy làm như vậy có thích hợp hay không?"

Chương 190 - Vẫn Là Tỳ Thổ Dễ Mắc Câu Nhất!

"Có cái gì mà không thích hợp? Thuyền cập bến tự nhiên có chỗ đậu. Hơn nữa, với trạng thái hiện giờ của ông ấy, làm gì còn khả năng mà tự lành lại được? Cho nên mới nói, cả các ngươi lẫn ta có làm ra bất cứ hành động gì cũng đều là phí công thôi."

"Biết không được thì không thèm làm bất cứ thay đổi gì sao?"

"Bằng không thì sao?"

"Ngươi..."

"Đủ rồi, thận thủy đã giúp nhưng vô dụng. Các ngươi cũng không giúp được gì đâu. Vừa rồi ta chỉ nghẹn quá đến hoảng, muốn gào lên một tiếng phát tiết mà thôi. Aizz, nhưng vô dụng, ông ấy nói không nên lời, còn cả ngày nghĩ lung tung, cảm xúc hoàn toàn không được bộc lộ ra ngoài, xem ra lần này tất cả chúng ta thực sự không sống nổi nữa rồi!"

"Đừng nha tâm hoả, ngươi nói gì mà dọa người đến vậy? Không phải là không thể nói chuyện thôi sao? Làm sao có thể sống không được chứ?"

"Tỳ thổ, ngươi không hiểu, không tin ngươi hỏi thận thủy mà xem, từ sau khi ông ấy không động đậy được nữa, thận thủy vẫn luôn rơi vào tình trạng cạn kiệt thận tinh. Cũng bởi nguyên nhân chính là như thé, cho nên so với các ngươi, thận thủy mới là đứa rõ ràng nhất, rốt cuộc ông ấy có thể chống đỡ được thêm bao lâu nữa. Aizzz… đều là số mệnh rồi!"

"Oa ~~ đừng nói nữa, tất cả đừng nói nữa, ta muốn khóc đây..."

"..."

Thận tinh cạn kiệt?

Trần Khánh nghe vậy, lập tức bắt giữ được tin tức mấu chốt!

Chẳng lẽ chuyện cha của Điền Dũng Tuyền mắc hội chứng mất ngôn ngữ hậu thiên có liên quan tới thận tinh cạn kiệt?

Vào lúc này, toàn bộ đám ngũ tạng trong cơ thể ba của Điền Dũng Tuyền đều rơi vào yên lặng, chỉ có tỳ thổ đang thấp giọng kêu khóc.

Trần Khánh cũng biết, đã đến thời điểm hắn lên sân khấu rồi.

"Đừng nản chí nha. Tất cả vẫn có hi vọng, toàn bộ xốc lại tinh thần đi!" Giọng nói của Trần Khánh giống hệt một khối bom nổ dưới nước, làm cho cả cái ao nhỏ bốc lên từng gợn sóng.

"Ngươi là ai?"

"Ai đang nói chuyện?"

"Bước ra đây!"

"..."

Trần Khánh đã không cảm thấy ngạc nhiên với những lời này nữa: "Đừng khẩn trương, ta là bác sĩ. Ta đã chữa cho rất nhiều những nhóm ngũ tạng giống như các ngươi rồi, cho nên, không cần phải sợ hãi!"

Tâm hoả kỳ quái nói: "Bác sĩ? Đám bác sĩ lúc trước không có chữa khỏi bệnh tê liệt cho ông ấy, ngươi dựa vào cái gì lại dám nói mình có thể?"

Trần Khánh lập tức giải thích: "Đúng là với ta, bệnh tê liệt kia cũng rất khó khăn, nhưng một, hai vị bác sĩ trị không hết, không có nghĩa là tất cả các bác sĩ đều trị không hết, giữa những bác sĩ với nhau cũng có chênh lệch."

Tính tình của tâm hoả có chút hấp tấp, làm việc không kiên nhẫn: "Ngươi chỉ cần nói xem bản thân ngươi có chữa được cho ông ấy hay không thôi. Hiện tại ta không muốn nhiều lời vô nghĩa cùng bất cứ kẻ nào khác cả."

Trần Khánh cũng có thể hiểu được vì sao tâm hỏa lại trở nên táo bạo như vậy.

Từ sau khi ba của Điền Dũng Tuyền nói không nên lời, toàn bộ cảm xúc đọng lại dưới đáy lòng đã không còn con đường nào để phát tiết ra ngoài, lại gia tăng thêm bản thân mắc bệnh tê liệt, động cũng không động đậy được, thời gian lâu dài, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có thật nhiều phiền muộn.

Mà không cần phải nghi ngờ, toàn bộ những cảm xúc này đều sẽ truyền đến tâm hoả!

Trần Khánh không trực tiếp trả lời thẳng vào vấn đề của tâm hoả, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn đụng tới một bệnh nhân phức tạp như vậy, không chỉ có tê liệt còn mất ngôn ngữ hậu thiên. Chỉ sợ đưa một bệnh nhân như vậy cho một vị lão trung y xem bệnh, đối phương cũng phải đắn đo cân nhắc không chừng: "Nói thật, ở thời điểm hiện tại, ta cũng không thể cho ngươi một đáp án khẳng định là rốt cuộc ta có thể chữa được hay không, suy cho cùng, vấn đề căn bản nhất là vì sao ông ấy mắc bệnh ta cũng không biết. Ngươi thử nghĩ mà xem?"

Tâm hoả lập tức nói: "Vậy sau khi ngươi biết rồi, ngươi có chữa được hay không?"

Hình như tên này còn không dễ lừa như vậy.

Trần Khánh cười cười: "Vậy còn phải xem các ngươi ra sao đã."

Tâm hoả không rõ nguyên nhân: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

Trần Khánh bắt đầu đi vòng vèo: "Bác sĩ, nhiều nhất chỉ có thể mang đến tác dụng phụ trợ, đối tượng chân chính có thể giải quyết chứng bệnh chính là bản thân các ngươi. Nói cách khác, nếu chính bản thân các ngươi cũng từ bỏ, thì có bác sĩ hay không cũng chẳng quan trọng nữa rồi, mà nếu các ngươi thực sự không muốn từ bỏ, thậm chí còn vô điều kiện tin tưởng bác sĩ, như vậy khi bắt tay vào giải quyết chứng bệnh, sẽ là làm ít công to."

Nghe nói như thế, tâm can tỳ phế đều tỏ ra vô cùng vui vẻ.

"Chúng ta không chịu bỏ cuộc, không chịu bỏ cuộc, bác sĩ, ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi." Tỳ thổ không còn khóc nữa.

Hoắc!

Vẫn là tỳ thổ dễ mắc câu nhất nha!

Hắn còn chưa nói nửa câu là bản thân có thể chữa khỏi bệnh, thế mà tỳ thổ đã tin tưởng hắn rồi.

"Yên tâm, nếu ta đã đến đây rồi, khẳng định sẽ làm chút gì đó vì các ngươi. Tâm hoả, hiện tại ta muốn hiểu rõ tình huống của các ngươi, không thành vấn đề chứ?" Trần Khánh biết, vào lúc này vẫn phải chờ đợi tâm hoả gật đầu.

"Được, nhưng phải tuyên bố cho ngươi biết trước, nếu ta phát hiện vấn đề của ngươi không thích hợp, đừng trách ta không khách khí!" Tâm hoả mang đầy một mối cảm xúc phiền muộn, cuối cùng cũng chịu đáp ứng Trần Khánh rồi.

"Ta hiểu rồi." Trần Khánh lập tức cam đoan.

"Bác sĩ, ngươi mau hỏi ta đi, ta sẽ nói tất cả." Tỳ thổ có chút nôn nóng nói.

Trần Khánh nhìn dáng vẻ vội vàng của tỳ thổ kia, cũng cười khẽ một tiếng: "Hẳn là ngươi có chút hư nhược hả? Chỉ là làm việc khó khăn, cộng thêm đàm thấp nhiều, khiến quá trình xử lý của ngươi có chút khó khăn, đúng hay không?"

"Oa, bác sĩ, ngươi nói rất chuẩn, chính là tình huống như vậy." Tỳ thổ lập tức thần phục.

Kỳ thật ở thời điểm bắt mạch, Trần Khánh đã biết được mấy vấn đề này rồi, căn bản không cần phải hỏi tỳ thổ.

Nhưng tỳ thổ lên tiếng cũng khiến Trần Khánh nhớ tới một câu Triệu Ninh Quân từng nói với mình: "Người mắc bệnh tỳ hư, sẽ sinh nhiều đàm thấp, thấp che đậy vào điểm mấu chốt để thanh lọc, khiến cho thần đáng lẽ phải nhận biết rõ mùi vị trở nên không nhận biết được nữa, đàm thấp cũng ứ đọng tại huyệt Liêm Tuyền [1], khiến cho lưỡi cứng, không nói, kinh mạch bị ngăn trở phong bế càng khiến tứ chi không dùng được."

[1] : Theo cuốn Thiên Trướng Luận, huyệt Liêm Tuyền là đường đi chính của tân dịch với tác dụng là chuyên trị chứng khát. Huyệt trung hòa âm dương, có mối quan hệ mật thiết với lưỡi, hỗ trợ rất tốt trong việc điều trị các bệnh lý liên quan đến lưỡi. Huyệt Liêm Tuyền có vị trí nằm chính giữa sụn giáp trạng phía đường lằn chỉ ngang cuống hầu, cách khoảng 0.2 tấc.

Chương 191 - Tâm Như Huyền Nhược Cơ Trạng!

Chỉ cần nhìn thoáng qua, cũng thấy đoạn mô tả này rất giống với bệnh trạng của cha Điền Dũng Tuyền.

Đều là nói không nên lời, tứ chi tê liệt.

Nhưng khác biệt ở đây chính là trình tự, cha của Điền Dũng Tuyền bị tê liệt trước, bệnh trạng hoàn toàn khác biệt với kinh mạch tỳ không nói.

Mặt khác, người bệnh mắc chứng kinh mạch tỳ không nói, bình thường đều sẽ rơi vào tình trạng bụng trướng, hay nấc ợ, không có lợi cho gân cốt cơ bắp, hàn thấp hạ xuống dưới, đại tiện đường tả, thân lưỡi thường mập mạp, rêu lưỡi trắng nhờn, mạch nhu hoạt [1].

[1] : là cách nói trong chẩn đoán, bắt mạch của trung y, là loại mạch kết hợp giữa nhu mạch và hoạt mạch, có hai tầng đặc điểm của chúng, cũng chính là nhu mạch nổi mà mềm mảnh, ấn nhẹ thì bắt được, ấn mạnh không lộ rõ.

Không nói đến những triệu chứng khác, chỉ cần mạch tượng thôi đã không đúng rồi.

Cho nên, gần như Trần Khánh đã có thể loại bỏ đi trường hợp tỳ vị làm mất ngôn ngữ.

Đương nhiên, cũng không hoàn toàn loại bỏ tình huống nhân quả đảo ngược, nhưng mạch tượng khác biệt, xác suất này khá là nhỏ.

"Thận thủy, hiện tại thận tinh của ngươi hao tổn có lớn hay không?" Trần Khánh đặt tỳ thổ qua một bên, bắt đầu hỏi thận thủy.

"Chính ngươi nghe đi." Thận thủy bày ra dáng vẻ thận hư, giống như không có khí lực đi trả lời vấn đề của Trần Khánh.

Mềm, tương đối hư!

Khi nói chuyện, đều có khí từ trong miệng đi xuống bên dưới, cũng giống như rất nhiều người khi nói chuyện đến từ cuối cùng đều thêm vào một chữ "Ai", thở dài.

Đương nhiên, người như vậy khẳng định không chỉ gặp phải duy nhất một vấn đề thận hư đơn giản như vậy, cần cân nhắc trên rất nhiều phương diện nhân tố, nhưng chỉ dựa vào tư thái của thận thủy thôi, cũng đủ biết là hư rồi.

"Là bắt đầu từ khi nào vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Trước khi tê liệt." Thận thủy hữu khí vô lực.

"Là bị vật nặng đập bị thương, hay là..." Trần Khánh lại hỏi.

"Bị ống tuýp đâm thủng phần eo." Thận thủy nói.

Moá nó!

Trần Khánh kinh ngạc!

Đâm thủng phần eo?

Đây chính là vị trí cực kỳ ảnh hưởng tới sinh mạng đó!

Phải biết rằng, cơ thể con người chúng ta có hai đường mạch rất quan trọng, và tuyệt đối không thể chịu bất cứ tổn thương gì.

Một cái là Nhâm Mạch, một cái là Đốc Mạch.

Nhâm Mạch ở phía trước, bắt đầu từ bào [2], dừng lại ở cằm, Đốc Mạch ở phía sau, bắt đầu từ bào cung trong bụng, xuống phía dưới, cua trọn một vòng rồi đi tới huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu.

[2] : theo nguồn khác, Nhâm Mạch bắt đầu từ huyệt Hội Âm nằm giữa hậu môn và phần ngoài bộ phận sinh dục. Đốc Mạch bắt đầu từ huyệt Trường Cường nằm ở sau hậu môn, phía dưới xương cụt.

Hai mạch Nhâm Đốc giống như một vòng tròn, đi trọn một vòng từ đỉnh đầu xuống tới đáy chậu.

Một khi con đường này bị ngoại thương nghiêm trọng, sẽ mang tới đả kích hủy diệt cho cơ thể khỏe mạnh của con người.

Ví dụ như sinh mổ, nếu bác sĩ áp dụng phương pháp cắt ngang khi giải phẫu vùng bụng cho phụ nữ có thai, chờ sau khi miệng vết thương của sản phụ nọ khép lại, thân thể cũng sẽ không bằng lúc trước nữa.

Trừ phi là trong lúc ở cữ, người ấy khôi phục rất tốt, mới có thể làm suy yếu thương tổn này, nếu không ốm đau sẽ theo suốt cả cuộc đời.

Đó là phụ nữ, còn đàn ông bị tổn thương hai đường mạch này thì sao?

Khẳng định là thảm rồi.

Bởi vì đàn ông không thể sinh con, cho nên không có quá trình ở cữ như vừa nói ở trên, một khi hai nơi này của anh ta xuất hiện tình trạng bị cắt qua như vậy, thì gần như đoạn kinh mạch đã đứt kia không có khả năng khôi phục.

"Là ở giữa xương cột sống sao?" Trần Khánh hỏi.

"Không phải, là đâm xiên từ bên cạnh." Thận thủy nói.

"Sau khi phần eo bị thương, vong huyết vong tân [3] có nhiều hay không?" Trần Khánh buông lỏng một hơi.

[3] : vong huyết: lượng máu mất đi. Vong tân: lượng tân dịch mất đi.

"Nhiều." Thận thủy nói.

Tâm hoả cũng ở phía sau chen vào một câu: "Lần đó thật sự rất nguy hiểm, suýt chút nữa đã muốn mạng già của chúng ta rồi. Hơn nữa, về sau khi miệng vết thương đã ngừng lại rồi, bác sĩ có truyền cho ông ấy một đống lớn máu, vốn dĩ ta cho rằng chúng ta có thể sử dụng lượng máu này, kết quả đưa chúng nó vào sử dụng thật sự rất phiền toái, hoàn toàn kém hơn khí huyết mà chúng ta tự vận chuyển tiêu hóa ra."

"Mấu chốt là những bác sĩ kia bổ sung máu thì cứ bổ sung máu đi, nhưng bọn họ lại không biết bổ sung cho chúng ta chút nước, cũng không biết bọn họ đang nghĩ như thế nào."

Trần Khánh dở khóc dở cười, khái niệm tân dịch chỉ có trung y mới coi trọng, bệnh viện truyền máu đương nhiên sẽ không quan tâm tới mấy chuyện này.

Nhưng từ trong lời nói của tâm thận, Trần Khánh cũng xác định được một tình huống cơ bản rồi.

Nghĩa là năm đó, cha của Điền Dũng Tuyền làm việc ở công trường, bị thương mất máu, dưới tình huống mất máu quá nhiều, tân dịch của bản thân ông ấy cũng theo đó mà xói mòn đi, làm cho âm tinh hao tổn.

Thận thủy muốn bù lại hao tổn này, nhất định phải hao phí lượng lớn khí huyết.

Nhưng ở phía sau, hết lần này tới lần khác, tỳ vị lại không được khôi phục quá tốt, thậm chí còn có khả năng, sau khi cha của

Điền Dũng Tuyền biết được chính mình đã bị tê liệt sau, cảm xúc hạ thấp, khiến cho toàn bộ những cơ quan như tâm phế, tam tiêu… vân vân, đều xuất hiện tổn thương trong cùng một đoạn thời gian này.

Mà bệnh viện lại không biết cách điều trị ngũ tạng lục phủ, khiến cho vấn đề thận tinh hao tổn vẫn luôn không được giải quyết.

Mãi cho đến khi thận tinh bắt đầu thiếu hụt quá mức nghiêm trọng, tủy hải trống rỗng, ảnh hưởng tới thị giác, từ lỗ hổng này mà mất đi nuôi dưỡng, dần dần làm cho phế kim lên xuống [4] thất thường, vị giác bắt đầu xuất hiện vấn đề, kế tiếp liền đến lượt tâm hoả.

[4] : chỉ khí ở phổi lên xuống, ra vào vận động.

"Thận thủy, vậy ông ấy có xuất hiện ‘tâm như huyền nhược cơ trạng’ hay không, cũng chính là cảm thấy khoang dạ dày trở nên trống rỗng, trái tim có cảm giác treo lơ lửng, sau đó rõ ràng là rất đói nhưng không muốn ăn gì cả hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Có!" Thận thủy đáp lại.

Trên thực tế, ‘Tâm như huyền nhược cơ trạng’ là một chứng bệnh về thận kinh rất phổ biến.

[Tâm như huyền nhược cơ trạng bao gồm: tâm như huyền = trái tim treo lơ lửng, nhược cơ trạng = trạng thái trống rỗng và đói.]

Chương 192 - Không Biết Nên Bắt Đầu Từ Đâu!

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Kinh Mạch Thiên có nói: "Thận, mạch của Túc Thiểu Âm... Nếu bệnh thuộc “Thị động” sẽ gây nên chứng đói nhưng không muốn ăn, mặt như dầu đen, lúc ho nhổ nước bọt thấy có máu, thở khó khè mà suyễn, ngồi xuống lại muốn đứng lên, mắt lờ đờ như không thấy gì, tâm như bị treo lên, lúc nào cũng thấy đói, khi nào khí không đủ sẽ dễ bị sợ sệt, trong lòng lúc nào cũng hồi hộp như sợ có người đến bắt mình, đây là chứng cốt quyết."

Thận chủ cốt, bởi vậy tâm như huyền nhược cơ trạng là chứng bệnh về thận kinh.

Nó không phải tâm bệnh, cũng không phải bệnh bao tử, nhưng bệnh trạng biểu hiện ra lại chính là lồng ngực không thoải mái, sau đó bụng vừa đói vừa căng, không muốn ăn thứ gì.

Loại này cũng tương tự như bệnh trạng tuột huyết áp, cho nên có đôi khi sẽ đánh lạc hướng rất nhiều người!

"Phế kim, bình thường ông ấy có ho khan hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Luôn ho, nhất là ban đêm." Phế kim nói.

"Có máu không?" Trần Khánh hỏi.

"Có!" Phế kim nói.

Thận ngũ hành thuộc thủy, phế ngũ hành thuộc kim, kim sinh thủy, tử bệnh cập mẫu [1], cố thận kinh có bệnh nhất định hội

ảnh hưởng đến phế kinh.

[1] : chỉ một loại yếu tố trong ngũ hành nào đó sinh ra dị thường, ảnh hưởng tới mẫu hành, làm cho tử mẫu hai hành đều dị thường.

Một loạt vấn đề hỏi xong, Trần Khánh cũng gần như đã xác nhận được bệnh trạng của cha Điền Dũng Tuyền rồi.

Ngọn nguồn gây nên hậu thiên mất ngôn ngữ, đó là tình trạng vong huyết vong tân quá nhiều khi ông ấy gặp chuyện không may lúc trước. Sau khi giải phẫu xuất viện, ngũ tạng lục phủ không nhận được điều trị đúng lúc, dần dần làm cho thận tinh hao tổn nghiêm trọng, mới gây nên tình trạng mất vị giác, sau nói là mất ngôn ngữ.

Manh mối của chứng bệnh thì tìm được rồi, nhưng nên xuống tay từ đâu, Trần Khánh lại có chút không thể xác định được.

Tuy đều là thận tinh không đủ, nhưng tình huống của người bệnh này rất đặc thù, đầu tiên chính vì tê liệt, khiến cho tân dịch trong cơ thể bệnh nhân thiếu hụt, thất thoát, tiếp theo chính là kinh mạch nửa người dưới bị cản trở, nếu dùng châm thứ khẳng định sẽ suy giảm hiệu quả cực kỳ lớn, sau đó chính là thời tiết năm nay, làm tăng thêm tình trạng tỳ hư cho ông ấy.

Nhiều chứng bệnh như vậy hỗn loạn cùng một chỗ, Trần Khánh cần phải kéo tơ quây kén, từng bước dựa theo một đống trình tự giải quyết chúng nó.

Và trình tự này phải tuyệt đối chính xác.

Là vì sao? Đơn giản là vì, nếu ở thời điểm bổ thận tinh, mặc kệ tỳ vị, như vậy chẳng khác nào bổ phí công, bởi vì thủy sinh mộc, mộc khắc thổ, thận thủy bổ túc, can mộc sẽ mạnh mẽ lên, một khi can mộc mạnh, tỳ thổ vốn đã suy yếu, làm sao mà chịu đựng nổi?

Tỳ vị đang hư, vận chuyển tiêu hóa không đủ, không có lực để sinh hoá khí huyết, vậy tương đương với động cơ không đốt cháy được nhiên liệu, thế thì thân thể vận hành bình thường làm sao được?

Còn nếu bổ tỳ vị trước? Cũng không được, thổ khắc thủy, một khi tỳ thổ mạnh lên, thận thủy cũng không đối phó được.

Lại nói, bệnh của cha Điền Dũng Tuyền không thể so sánh với bệnh của những người khác, tạm thời không nói đến tê liệt, chỉ tính tới trình độ tổn thương của ngũ tạng không giống nhau, lại có mấy bộ phận hao tổn cực kỳ nặng thôi, cũng đủ để gây khó khăn khi chữa trị rồi, hơi chút chú tâm đến bất cứ bộ phận nào cũng không thể được.

Cho nên, trình tự chính xác chính là cần phải chú tâm tới tình trạng ngũ tạng cân bằng, hiểu rõ lý luận tương sinh tương khắc của ngũ hành.

Sau đó dựa trên cơ sở này, cần kết hợp kích thích các huyệt vị và các bài thuốc Đông y, làm như vậy mới có thể đưa ra một phương án trị liệu hoàn mỹ phù hợp.

Nhưng nói thì dễ, làm lại cực kỳ khó khăn.

Nhắc tới khó khăn này, có thể tưởng tượng tới tình huống, ngươi chỉ biết làm cái ô tô nhưng người ta lại muốn ngươi chế tạo tên lửa. Nguyên lý vật lý đều là mấy nội dung như vậy, nhưng độ khó của hai sản phẩm kia lại là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Nhưng lần này cũng khiến Trần Khánh thấy được người bệnh tê liệt sẽ có tình huống như thế nào, và đến tột cùng thân thể của bọn họ đã tổn hại tới trình độ nào rồi.

Với hắn, coi như đây là một lần học tập!

"Hô ~~ quả thật tình huống cha của chú không hề lạc quan. Ở

thời điểm ông ấy gặp chuyện không may trước kia, huyết dịch và tân dịch đã tổn thất rất nhiều, sau khi giải phẫu lại không có điều trị ngũ tạng đúng lúc, làm cho thận tinh thiếu hụt nghiêm trọng, hẳn là một đoạn thời gian rất dài sau đó, ông ấy có ho ra máu, lại thường xuyên thở khò khè, đầu váng mắt hoa, hai mắt biến thành màu đen, đúng không?" Trần Khánh nói.

Cha con Điền Dũng Tuyền lập tức trừng lớn hai mắt!

Quá chuẩn!

Nghe đến đây, trong lòng Điền Dũng Tuyền kích động vô cùng, bởi vì Trần Khánh gần như đã nói rõ hết phân nửa bệnh trạng của cha ông ấy rồi.

"Đúng, bác sĩ Trần, cậu nói rất đúng. Quả thật cha tôi gặp phải tình huống này đã thật lâu rồi, cũng đi bệnh viện kiểm tra vài lần, bọn họ đều nói là có huyết áp thấp và tuột huyết áp, còn có một chút biểu hiện thần kinh suy nhược." Điền Dũng Tuyền nói.

Trần Khánh gật gật đầu: "Toàn bộ đó là biểu hiện ra bên ngoài thôi. Vấn đề chủ yếu của ông ấy vẫn nằm ở thận tinh, nhưng tới hiện giờ, bệnh trạng của ông ấy đã trở nên vô cùng phức tạp, tạm thời cháu cũng không nghĩ ra được phương án trị liệu tốt."

Nghe nói như thế, vốn dĩ tâm trạng của Điền Dũng Tuyền đã chuyển biến tốt lại chỉ trong nháy mắt, lập tức suy sụp xuống: "Làm sao có thể? Bác sĩ Trần, vừa rồi cậu bắt mạch có thể nói ra hầu hết tình huống trong cơ thể cha tôi, thì hẳn là chữa trị rất đơn giản mới đúng chứ?"

Trần Khánh cười khổ lắc đầu: "Chú hiểu sai rồi, biết được và làm được là hai việc khác nhau. Nên nói như thế nào cho chú hiểu nhỉ? Cũng giống như một tờ giấy trên bàn, chúng ta đều biết chất liệu làm ra nó là gỗ, nhưng phải làm như thế nào mới có thể biến gỗ thành giấy, chú có biết không?"

"Xem bệnh cũng giống như vậy. Cháu biết cha của chú xảy ra vấn đề ở đâu, như thế nào, nhưng mà dưới tình huống vấn đề quá nhiều, nên làm như thế nào mới có thể tìm được phương án tối ưu để giải quyết những vấn đề này, lại không phải chuyện dễ dàng."

Chương 193 - Trị Thận Trước Cường Tâm!!!

"Đúng, cháu có thể thử chữa trị cho ông ấy, nhưng thật có lỗi, làm như vậy mạo hiểm quá lớn. Vấn đề của ông ấy hoàn toàn không giống những người bệnh khác, một khi phạm phải sai lầm tại bất cứ công đoạn nào đó, sẽ tạo thành thương tổn rất lớn. Và làm như vậy, chính là một loại hành vi bất công, không chịu trách nhiệm với ông ấy, chú nói xem có đúng hay không."

"Nhưng chú cũng đừng nản lòng, vẫn còn bác sĩ lợi hại hơn cháu mà, cháu không trị hết, vẫn còn bác sĩ Triệu, bác sĩ Triệu không trị hết, vẫn còn bác sĩ khác. Tóm lại, chú và ông nhất định phải giữ vững tâm thế, nhất là chú, đừng lộ ra gương mặt như đưa đám ấy, chú muốn cho ai xem đây? Cháu nói cho chú biết, cảm xúc cũng có thể ảnh hưởng tới con người, chú cần phải lạc quan lên, sau đó đi khích lệ cha của chú cố gắng."

"Tự chú cứ ngẫm lại mà xem, nếu một người cả ngày đều có tâm trạng không tốt, thất hồn lạc phách, cơm nước không màng, thân thể của họ có thể tốt đẹp được không? Người bình thường còn có khả năng chịu ảnh hưởng nhất định, huống chi là ông ấy, đã có bệnh sẵn trong người? Hơn nữa vừa rồi cháu có nhìn ra, bệnh của ông vốn không phải nan y, có thể chữa được, chỉ chưa tìm được người có thể chữa mà thôi!"

Trong mắt Điền Dũng Tuyền lại dấy lên hi vọng: "Thật ư?"

Trần Khánh cười cười: "Đương nhiên là thật rồi, cháu chưa bao giờ lừa người bệnh. Cháu muốn hỏi một chút, chú có biết danh y đại sư Quách Bạch Gia hay không?"

Điền Dũng Tuyền gật đầu: "Biết biết, thường xuyên trông thấy ngài trên TV."

Trần Khánh lập tức lấy điện thoại di động ra, tìm bức ảnh chụp hôm ấy: "Đây, chú xem, đây là ảnh chụp cháu ăn cơm cùng Quách lão. Cho nên chú cứ yên tâm đi, nếu Hán Y Đường trị không hết, cháu liền giúp chú liên hệ với Quách lão. Ha hả, cháu cũng không tin, đi tìm khắp cả nước còn không tìm được một vị bác sĩ có thể chữa khỏi bệnh cho ông."

Nghe được lời này của Trần Khánh, Điền Dũng Tuyền kích động đến mức hai mắt tràn đầy lệ nóng, ông ấy đang muốn nói cám ơn, nhưng lời nói đi đến bên miệng lại bị thứ gì đó ngăn cản lại.

Ông ấy quay đầu đi, muốn lau nước mắt, lại phát hiện lão ba của mình đã rơi lệ đầy mặt...

"Triệu gia gia, ngài đã tới?"

Tại phòng khám số bốn, Triệu Ninh Quân vừa nhận được điện thoại của Trần Khánh, liền ngựa không dừng vó mà chạy tới rồi.

"Đây là người bệnh mà cháu vừa nói kia sao?" Triệu Ninh Quân đi vào phòng mạch, ánh mắt lập tức liếc về phía hai cha con Điền Dũng Tuyền.

"Ừm, bước đầu chẩn đoán bệnh là thận kinh bất ngữ, nhưng vấn đề quá mức phức tạp, cháu không thể xuống tay." Trần Khánh nói.

Triệu Ninh Quân tiến lên quan sát tình huống của cha Điền Dũng Tuyền.

Chỉ liếc mắt một cái, Triệu Ninh Quân liền nhíu mày.

Nhưng vẻ mặt này chỉ lướt qua trong giây lát, nếu không phải

vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mặt Triệu Ninh Quân, căn bản không thể phát hiện ra vẻ mặt ông vừa thay đổi.

"Đến, vươn đầu lưỡi ra cho tôi xem nào!" Triệu Ninh Quân hỏi.

Điền Cường Quốc lập tức há miệng vươn đầu lưỡi.

Triệu Ninh Quân quan sát vài giây sau, sau đó lại vỗ vỗ bờ vai ông ấy, nói: "Được rồi, hiện tại tôi hỏi ông mấy vấn đề, ông dùng gật đầu và lắc đầu để trả lời nhé, có thể hay không?"

Điền Cường Quốc gật đầu ra hiệu ông ấy có nghe được.

Triệu Ninh Quân lập tức hỏi: "Bình thường khi ông khát hoặc không khát, có muốn uống nước hay không?"

Điền Cường Quốc gật đầu.

"Lúc ông khát, thích uống nước ấm không? Ừm, đừng vội tự mình định nghĩa, cảm thấy nước ấm khỏe mạnh nên phải trả lời là đúng, ông cứ dựa theo cảm nhận của chính thân thể mình mà trả lời."

Điền Cường Quốc lắc đầu.

Triệu Ninh Quân hỏi tiếp: "Bình thường một ngày ông đi đại tiện bao nhiêu lần, tôi nói số lần, ông trả lời, một ngày một lần?"

Điền Cường Quốc lắc đầu.

"Một ngày hai lần?"

Điền Cường Quốc lắc mạnh đầu.

"Hai ngày một lần?"

Điền Cường Quốc gật đầu.

Triệu Ninh Quân lập tức thay đổi vấn đề: “Còn ngủ thì sao? Có phải rạng sáng khoảng từ ba đến năm giờ, ông thường giật mình tỉnh giấc hay không? Sau đó thời gian dài lại không ngủ được?"

Điền Cường Quốc gật đầu.

Sau khi Triệu Ninh Quân xác nhận được hầu hết những điều mình muốn hỏi, ông ấy lập tức đặt tay lên cổ tay Điền Cường Quốc: "Có phải bình thường ông đều có chút buồn bực trong lòng mà không thể nói rõ, và miệng lưỡi có loét hay không?"

Điền Cường Quốc gật đầu!

"Ù tai thì sao? Có hay không?"

Điền Cường Quốc gật mạnh đầu!

Chẩn đoán bệnh đến lúc này, trên cơ bản Triệu Ninh Quân đã nắm giữ được toàn bộ tin tức cần thiết rồi.

Ông ấy buông cổ tay Điền Cường Quốc ra, rồi xoay người cười với Trần Khánh: "Đúng là thận kinh bất ngữ, mất ngôn ngữ là do thận âm hư tạo thành, nếu không chữa trị, đến tiếp sau còn có khả năng phát triển trở thành tai điếc, nhưng vẫn may mắn, có thể thử một lần!"

Vẻ mặt hai cha con Điền Dũng Tuyền lập tức thay đổi.

Trần Khánh đang ngồi một bên lập tức hỏi: "Triệu gia gia, ông định xuống tay như thế nào?"

Triệu Ninh Quân cười cười: "Có phải cháu nhìn thấy người bệnh này có quá nhiều vấn đề, mới không biết nên làm gì, có đúng hay không?"

Trần Khánh xấu hổ gật gật đầu.

Triệu Ninh Quân mỉm cười: "Không trách cháu được, người

bệnh này âm hỏa vượng, thận âm hư, can thấp tỳ hư, phế khí bị cản trở, lại cộng thêm thời tiết hiện nay gây ảnh hưởng, khiến trong cơ thể ông ấy còn có biểu hiện dạ dày bốc hỏa, tổng hợp lại xuống dưới quả thật không dễ chữa trị, cho nên sau khi biết được tình trạng này rồi, tầm quan trọng của tư duy chỉnh thể mới được biểu hiện rõ ra."

"Chúng ta không quan tâm bệnh trạng của ông ấy phức tạp tới cỡ nào, cháu chỉ cần nhớ kỹ một điểm, đó chính là điều tiết thân thể âm dương cân bằng, nếu mất đi phương hướng chính này, như vậy ở trong quá trình trị liệu, có khả năng sẽ xuất hiện tình huống bổ cho công năng này, lại làm thương tổn cơ quan nội tạng kia, được cái này mất cái khác, cuối cùng biến thành bệnh tật của người ta càng thêm nghiêm trọng."

"Như vậy, câu hỏi đặt ra là, nên điều tiết âm dương cân bằng như thế nào. Ta sẽ trả lời cho cháu rằng, biện chứng chính là mấu chốt. Ừm, vừa rồi cháu biện chứng không tồi, rất chuẩn xác, căn nguyên của toàn bộ bệnh biến biểu hiện ra ngoài của người bệnh này, đều chỉ thẳng về phía thận kinh, như vậy ở thời điểm chúng ta trị liệu loại bệnh này, nên làm sao bây giờ? Phải nhớ kỹ, trị thận trước cường tâm!"

Một câu nói cuối cùng này, giống như giống một luồng hào quang hóa thành mũi tên nhọn, trực tiếp xuyên thấu đại não của Trần Khánh.

Đúng vậy!

Vì sao hắn lại quên đi điều này?

Chương 194 - Kết Hợp Huyệt Vị!

Trị can trước thực tỳ, trị thận trước cường tâm... Tất cả những điều này đều có bên trong《 Kim Quỹ Yếu Lược 》, vì sao đến loại thời điểm này, hắn lại không nhớ đến chúng chứ?

Trần Khánh lập tức có cảm giác giật mình hiểu ra!

Và tới lúc này, chứng bệnh phức tạp nọ cũng không đảo quanh trong đầu Trần Khánh nữa, hắn lập tức biết nên trị liệu như thế nào rồi!

Cái gọi là trị can trước thực tỳ, trị thận trước cường tâm có bản chất chính là, can có bệnh, tất truyền qua tỳ, cho nên thực tỳ có thể cố can.

Như vậy thận có bệnh, tự nhiên sẽ truyền qua tâm, và cường tâm có thể bảo vệ thận.

Nhưng chính xác hơn thì có ý là gì?

Chính là ngay khi ngươi nhìn thấy người bệnh, liền áp dụng biện pháp này để trị liệu, như vậy một khi bắt đầu cường tâm, bệnh ở thận sẽ ngừng chuyển biến xấu.

Và đã làm được một bước này thì kể cả khi ngươi không xử lý thận cũng chẳng sao cả!

Kỳ thật loại tình huống này đã vận dụng tới nguyên lý ngũ hành tương sinh tương khắc rồi.

Đúng là món đồ chơi này ai cũng hiểu, nhưng khi chân chính

vận dụng vào trong trị liệu, thường thường sẽ dễ dàng bị bệnh trạng phức tạp hay thay đổi đánh lạc hướng.

Và kể cả Trần Khánh, cũng không tránh được tình huống này.

Thực hiển nhiên, đây là sự khác biệt giữa trình độ biện chứng mạnh hay yếu.

Tri thức thì học tập được, nhưng không thực sự thấu hiểu nó, kết quả là khi vận dụng tri thức trong thực chiến, sẽ rất khó mang đến hiệu quả.

Không giống Triệu Ninh Quân, vừa nhìn thấy người bệnh, đã hỏi tới bảy, tám vấn đề, chỉ cần nghe được câu trả lời của bệnh nhân là trên cơ bản đã có thể xác định được phương hướng trị liệu rồi.

Dù ông ấy chỉ nói mình có thể thử một lần, nhưng Trần Khánh lại dám khẳng định, Triệu Ninh Quân có thể nói ra những lời này, lại có nghĩa là ít nhất ông ấy sẽ không làm cho tình trạng của người bệnh càng thêm nghiêm trọng.

"Đúng rồi, sau khi ba của cậu bị tê liệt, có phải đến tận bây giờ ông ấy vẫn đang uống thuốc hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Ừm, đang dùng Sinh Mạch Ẩm [1]. Đây là thuốc do bác sĩ đề cử, tại vì ba ba của tôi có huyết áp thấp, nên đối phương đề nghị dùng cái này có thể ổn định huyết áp." Điền Dũng Tuyền nói.

Sinh Mạch Ẩm, đó là một trung thành dược.

[1] : hay còn gọi là Sinh Mạch Tán, là loại phối phương thuốc đông y của đại sư trung y Trương Nguyên Tố nổi tiếng Dịch Châu, đời nhà Kim.

"Vậy về sau đừng dùng nó nữa, huyết áp thấp chỉ là biểu tượng, tuy Sinh Mạch Ẩm cũng có tác dụng dưỡng âm tiết nước

bọt, nhưng hiệu quả của nó đối với ba cậu lại không lớn, hơn nữa sau khi dùng thứ này, với trạng thái tỳ vị của ba cậu, cũng rất khó hấp thu được bao nhiêu dược hiệu." Triệu Ninh Quân rất rõ tác dụng của trung thành dược.

Trên thực tế, trung thành dược không thể so sánh với dược hiệu của thuốc Đông y, ưu điểm lớn nhất của nó chính là tài liệu, nhưng chỉ là so sánh với thuốc tây y thôi.

Và dùng rất tiện lợi!

Một nguyên nhân khác khiến cho nó trở nên phổ biến hơn là bởi, rất nhiều người đều không thích tới khám trung y. Đơn giản là vì thuốc Đông y cần phải sắc uống, chưa nói đến chuyện sắc thuốc này vô cùng phiền toái, hương vị của nước thuốc còn không ngon.

Và thực tế cho thấy rằng, kể cả khi bệnh nhân phải chạy tới phòng khám treo thuốc truyền dịch chừng một, hai giờ, thì cũng có không ít người nguyện ý làm như vậy thay vì phải uống thuốc Đông y.

Dù khoảng thời gian giữa hai loại phương thức này có vẻ tương đương với nhau, thậm chí sắc thuốc còn ngắn hơn một chút, chỉ cần cho thêm nước, đổ thuốc vào và đốt lửa.

Nhưng chỉ cần phải đụng tay vào nghĩa là phiền toái rồi, ai tới giải thích cũng chẳng mang tới bất cứ tác dụng gì cả!

"Bác sĩ Triệu, tôi nghe ngài, ngài nói làm sao tôi lập tức làm như vậy!" Điền Dũng Tuyền nói.

Triệu Ninh Quân cười cười, khiếp nếp nhăn trên mặt lộ rõ ra: "Thả lỏng một chút, tình huống không có nghiêm trọng đến vậy đâu, chẳng qua thời gian điều trị hơi dài một chút thôi. Để tôi viết đơn thuốc, Tiểu Khánh, cháu đi châm cứu, phương hướng chủ yếu là âm hư hỏa vượng, trị liệu cần nhằm mục đích là sinh âm bổ khí

tiết nước bọt là chủ, hiểu chưa? Hiểu được thì tự cháu tìm huyệt kết hợp đi!"

Trần Khánh gật đầu, trong đầu hắn bắt đầu tìm ra những huyệt vị mấu chốt từ trong mấy đường kinh mạch trong cơ thể, từ đó tiến hành phối xứng huyệt mô phỏng trị liệu!

Sau khi được Triệu Ninh Quân nhắc nhở, Trần Khánh đã bớt đi rất nhiều suy tư thừa thãi, không còn mù mờ như biển rộng tìm kim nữa, và chỉ một lát công phu sau, hắn đã biết nên châm vào huyệt vị nào rồi!

Huyệt Bách Hội, huyệt Liêm Tuyền, huyệt Thần Đình, huyệt Khúc Trì, Túc Tam Lý, Tam Âm Giao, huyệt Tâm Du, huyệt Phong Long, huyệt Dương Lăng Tuyền, huyệt Dũng Tuyền, huyệt Khí Hải...

[1: Huyệt Liêm Tuyền còn có nhiều tên gọi khác như Bản Trì, Thiệt Bản, Bổn Trì, Thiệt Bổn, là đường đi chính của tân dịch. Đây là huyệt chuyên trung hòa âm dương và có mối liên hệ mật thiết với lưỡi, nên chuyên được sử dụng trong điều trị các bệnh liên quan đến lưỡi.

Vị trí huyệt Liêm Tuyền nằm chính giữa sụn giáp trạng, phía trên đường lằn chỉ ngang cuống hầu khoảng 0,2 thốn (còn được gọi là tấc, là chiều dài đốt giữa của ngón tay giữa).

Huyệt Liêm Tuyền có mối liên hệ mật thiết với cuống lưỡi, tác dụng chuyên điều trị các bệnh về lưỡi, lợi, họng như mất tiếng, bệnh câm điếc với công dụng thông thanh lợi yết hầu, thông điều lạc lưỡi, thanh hỏa nghịch, trừ đờm khí.

2: Huyệt Thần Đình là một trong những điểm huyệt chính để làm dịu tinh thần, đem lại nhiều lợi ích cho não bộ.

Vị trí huyệt Thần Đình thuộc đường giữa của cơ thể, tính nửa

khoát ngón tay cách trên đường chân tóc hoặc 4,5 khoát ở phía trước của huyệt Bá Hội.

Tác dụng của huyệt Thần Đình: Làm dịu tinh thần, kích thích trí nhớ và khai thông các tình trạng trì trệ của tinh thần (như dương điên, hưng trầm cảm, trầm cảm, lo âu, trí nhớ kém, mất ngủ, rối loạn lưỡng cực, tâm thần phân liệt như thích leo lên những nơi cao và múa hát, cởi quần áo và chạy xung quanh không định hướng).

Đuổi gió bên trong cơ thể, cải thiện bệnh lý do nhiễm phong hàn (gồng ưỡn người, động kinh, hoa mắt, chóng mặt).

Thông mũi (chảy nước mũi trong khi mắc viêm mũi dị ứng, nghẹt mũi, chảy máu cam), Cải thiện chứng mờ mắt, phục hồi vẻ rạng rỡ, sinh khí trong ánh mắt (chảy nước mắt, mờ mắt, cận thị)

3: Huyệt Phong Long có vị trí nằm tại khu vực ngoài mắt cá nhân và cách khoảng 8 tấc, ở phần lõm bên ngoài khu vực xương ống chân.

Huyệt Phong Long có tác dụng tốt trong điều hoà Vị Khí, trị đờm thấp, hoa mắt chóng mặt, chủ trị trong các trường hợp ho có đờm, liệt chi dưới, hen suyễn, thở không ra hơi, đầu đau.

4: vị trí huyệt Dương Lăng Tuyền nằm ở khe lõm dưới đầu xương mác phía mặt ngoài chân, có thể hiểu là nằm ở dưới đầu gối khoảng 1 tấc, ở chỗ lõm phía ngoài của ống chân.

Huyệt Dương Lăng Tuyền có tác dụng thư giãn gân mạch, thanh thấp nhiệt, khu phong tà.]

Chương 195 - Bác Sĩ, Ngài Kê Thêm Thuốc Được Không?

Sau khi tìm đúng huyệt vị, lại được Điền Dũng Tuyền phối hợp, Trần Khánh bắt đầu châm kim cho ba của ông ấy là Điền Cường Quốc!

Tuy trình độ biện chứng của Trần Khánh kém một chút, nhưng kỹ thuật châm thứ lại khá mạnh.

Trong chớp mắt, mười mấy cây ngân châm đã cắm vào bên trong rất nhiều huyệt vị toàn thân Điền Cường Quốc.

Lần này, Trần Khánh không sử dụng hai loại châm pháp là Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương.

Suy cho cùng, chiêu thức có mạnh hơn nữa, cũng phải sử dụng tùy thời tùy lúc mới mang đến hiệu quả tốt được.

Nhưng trong tình huống hiện giờ, bệnh trạng của Điền Cường Quốc quá đỗi phức tạp, không thích hợp bổ tả, nếu mạnh mẽ dùng hai loại châm pháp này, chưa nói có tác dụng hay không, chỉ sợ sẽ sinh ra tác dụng ngược.

Trước mắt, hắn chỉ cần dùng thủ pháp châm thứ cơ sở nhất tới kích thích huyệt vị là được.

Triệu Ninh Quân ngồi một bên, vừa viết đơn thuốc, vừa chăm chú quan sát Trần Khánh châm vào huyệt vị.

Sau khi ông ấy cảm nhận được quá trình châm thứ của hắn không xảy ra bất cứ sai lầm gì, trong lòng cũng không khỏi âm thầm cảm thán, đúng là Trần Khánh đã tốn một phen công phu

không nhỏ trên phương diện châm thứ này.

Chỉ sợ nếu hắn lại tiến thêm một bước nữa, thì ngay cả ông ấy cũng bị ném ở sau người rồi.

"Nào, đây là đơn thuốc, tôi chỉ kê một thang thôi, ngay trong hôm nay hãy cho ông ấy uống đi nhé, uống xong, chờ đến ngày mai, lại đến nơi này cho tôi kiểm tra lại, nếu cảm giác miệng khô giảm bớt, giấc ngủ cũng có phần cải thiện, vậy chứng minh là phương thuốc đúng bệnh, kế tiếp chúng ta có thể tiếp tục trị liệu, nếu một chút cảm giác cũng không có, vậy thật xin lỗi, tôi bất lực!" Triệu Ninh Quân cười nói.

Chỉ có một thang?

Điền Dũng Tuyền hơi ngơ ngác khi nghe được điều này!

Nói thật, đây là lần thứ hai ông ấy đưa cha mình tới khám bác sĩ trung y rồi, nhưng với kinh nghiệm mà chính bản thân ông ấy từng trải qua trước kia, hình như còn chưa từng có một vị bác sĩ nào chỉ kê cho ông ấy một thang thuốc như vậy!

Hơn nữa nghe ý tứ của Triệu Ninh Quân, dường như đối phương đang muốn nói, ba của ông ấy chỉ uống một thang là… bệnh tình sẽ có hiệu quả rồi.

Chuyện này... Chuyện này, có phải vị bác sĩ này có chút tự đại hay không!

Thật vất vả mới gặp được một vị bác sĩ có thể chữa trị được, Điền Dũng Tuyền thực sự không hi vọng chỉ một thang thuốc lại chặt đứt sinh tử của ba mình.

"Cái kia, bác sĩ Triệu, ngài có thể kê thêm một, hai thang nữa hay không? Một thang là quá ít."

Lời này của Điền Dũng Tuyền đã chọc cho Triệu Ninh Quân ha

hả cười không ngừng.

"Xem ra cậu gặp được hơi ít bác sĩ trung y nha. Những loại thuốc này, không phải cứ dùng càng nhiều thì càng hiệu quả đâu. Tôi nói cậu nghe, thuốc chân chính có thể trị được bệnh, thường thường phải là loại dựng sào thấy bóng, nếu dùng xong một, hai thang thuốc, mà cậu chẳng có cảm giác gì cả, vậy thì kể cả khi tôi kê cho cậu tới hai bao tải thuốc mang về, chúng cũng vô dụng cả thôi. Đã hiểu chưa nào?" Triệu Ninh Quân giải thích một phen.

Nghe vậy, nhưng Điền Dũng Tuyền vẫn không thể sao được!

Ở bên trong tư duy cố hữu của ông ấy, thuốc Đông y là thứ phải kiên trì sử dụng!

Chỉ khi một mực uống thuốc, bệnh tình mới có thể chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Kỳ thật suy nghĩ này của ông ấy là đúng, nhưng chỉ đúng phân nửa mà thôi.

Kiên trì uống thuốc, cũng phải xem về sau thuốc sẽ phát huy tác dụng như thế nào, rốt cuộc là có hiệu quả hay không.

Nếu một ngày, ba ngày, năm ngày, loại thuốc nọ vẫn không có lấy một chút phản ứng nào, bệnh tình vẫn tiếp diễn, không bị áp chế đi, thì kiên trì uống thuốc lại chính là một loại thương tổn đối với bản thân.

Cho nên, kiên trì uống thuốc, cũng phải căn cứ vào cảm giác thân thể của chính mình!

"Lại kê thêm cho tôi một thang đi, bác sĩ Triệu, nhiều thêm một thang cũng được mà." Điền Dũng Tuyền vẫn có chút lo lắng khẩn cầu.

Triệu Ninh Quân cười nhạt nói: "Được rồi, vậy thêm một thang

nữa."

Nếu thêm một thang có thể trợ giúp người nhà người bệnh cảm thấy an tâm hơn, ngược lại, cũng mang đến tác dụng của nó.

Quả nhiên, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục từ phía Triệu Ninh Quân, Điền Dũng Tuyền và ba của ông ấy cùng nở nụ cười.

"Hô ~~ được rồi, châm thứ đã chấm dứt!" Sau khi cảm nhận được Khí Chí, Trần Khánh đã nhanh chóng rút tất cả ngân châm ra.

Tới lúc này, Điền Cường Quốc cũng cảm thấy thân thể của mình có chút thoải mái.

Nhưng lão vốn không nói nên lời, cho nên thực sự không thể miêu tả được tình huống hiện tại của chính mình, chỉ có thể nhìn qua con trai nhà mình, "Nha ~ nha ~" dùng hai tay miêu tả.

Dù Điền Dũng Tuyền nghe không hiểu những gì ba muốn nói, nhưng dù sao cũng là người nhà sớm chiều ở chung, ông ấy vẫn có thể phán đoán ra một chút ý tứ của ba mình thông qua mấy động tác tay đó, nghĩa là hiện tại ba của ông ấy có cảm giác không tồi.

Nhưng chỉ đơn giản thế thôi, trong lòng Điền Dũng Tuyền đã cảm thấy quá đủ rồi!

Ông ấy không dám ước mơ điều gì khác quá mức xa vời!

"Cám ơn, bác sĩ Trần, bác sĩ Triệu, thật sự rất cám ơn hai người." Điền Dũng Tuyền lập tức vui sướng cúi đầu chín mươi độ.

Vào thời khắc này, tâm trạng của ông ấy đang kích động đến đỉnh điểm.

Trần Khánh cười nói: "Chờ sau khi cha của chú được chữa khỏi, chú cám ơn cũng không muộn mà, nhanh đi lấy thuốc thôi.

Ngày mai hai người lại tới nhé."

Điền Dũng Tuyền gật đầu: "Ừm! Chúng tôi đi trước đây."

Nói xong, Điền Dũng Tuyền đã cầm đơn thuốc và đưa ba của mình từ phòng mạch bước ra bên ngoài.

Nhìn thấy cha con hai người ấy rời đi, Trần Khánh cũng không khỏi buông lỏng một hơi.

Nói thật, hắn đã đi làm nhiều ngày như vậy, nhưng cha của Điền Dũng Tuyền đúng là bệnh nhân khó giải quyết nhất mà hắn từng gặp được.

"Làm sao vậy? Hay là cháu không tin tưởng?" Triệu Ninh Quân nhìn vẻ mặt Trần Khánh, không khỏi cười nói.

Trần Khánh lắc đầu: "Không phải chuyện này, cháu vẫn tin tưởng rằng, hắn là hậu thiên mất ngôn ngữ vẫn có thể chữa khỏi, dù sao ông cũng chịu ra tay rồi, cho nên khẳng định là loại chuyện này không thành vấn đề. Mấu chốt chính là, tình trạng tê liệt của ông ấy, ông có thể giải quyết được không?"

Chương 196 - Bốn Yêu Cầu Cần Phải Có Để Trị Bệnh!

Triệu Ninh Quân cười nhạt nói: "Đây lại là cả một quá trình vô cùng dài dòng, cần dùng tới những thủ đoạn trị liệu vô cùng phức tạp, ngoại trừ châm thứ, còn phải có cứu pháp, thuốc Đông y, cùng với xoa bóp bấm huyệt!"

"Người bệnh bị tê liệt trong thời gian quá dài, gần như đều phát sinh tình huống thận âm dương lưỡng hư. Thêm nữa, trạng thái tê liệt của ông ta, là do ngoại lực tác động, hẳn là lúc ấy đã mất máu quá nhiều, làm cho tân dịch thiếu hụt nghiêm trọng, nhưng lại một mực kéo dài tới tận hiện tại vẫn chưa thể bổ sung lại được. Trong khi hàng năm, cơ thể đều bất động, dương khí trên người không đủ, kinh mạch cũng bế tắc tới bảy, tám phần, khí huyết hoàn toàn đi không lưu thông được đến chi dưới, lại gia tăng thêm tình huống về tinh thần. Theo ta quan sát, có vẻ như ông ta còn gặp phải chút vấn đề về mặt cảm xúc nữa."

"Cho nên, muốn chữa trạng thái tê liệt nọ, không chỉ cần điều trị cho ngũ tạng cân bằng, còn phải khôi phục kinh mạch chi dưới, khiến cho khí huyết có thể tự do lưu thông, làm như vậy mới có thể khôi phục công năng đi lại cho ông ta. Nhưng muốn làm được những chuyện này, thời gian ngược lại là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là năng lực. Đương nhiên, cũng có một vài vị bác sĩ trung y nắm giữ trình độ châm thứ vô cùng lợi hại, bọn họ chỉ cần dựa vào mỗi một kỹ năng này thôi cũng có thể trị liệu được rồi, nhưng nếu có thể nắm giữ năng lực trên cả bốn phương diện, thì quá trình trị liệu sẽ nhanh hơn chỉ dựa vào duy nhất một loại kỹ năng là châm thứ, cũng khiến người bệnh khôi phục càng tốt hơn."

Vậy sao?

Châm thứ, cứu pháp (dùng ngải cứu), thuốc Đông y, còn có xoa bóp bấm huyệt!

Khó trách rất ít bác sĩ trung y có thể chữa trị trạng thái tê liệt này.

Người có thể nắm giữ một trong bốn loại này, đã tương đối hao phí thời gian cùng tinh lực, huống chi là nắm giữ cả bốn loại.

Mấu chốt nhất lại nằm ở chỗ nắm giữ thôi vẫn chưa đủ, trình độ còn phải đạt tới tiêu chuẩn nhất định nào đó.

Tựa như kê đơn thuốc Đông y chẳng hạn, nó cũng tương đương với biện chứng của ngươi cần phải đạt tới trình độ nhất định, sau đó đơn thuốc cũng không kém, lại cần hiểu biết thấu triệt về các loại tính vị của thuốc Đông y, cuối cùng mới đủ tư cách kê phương thuốc.

Trước mắt, phương diện này của Trần Khánh còn chưa đủ!

Nói cách khác, trong bốn loại này, Trần Khánh chỉ đáp ứng đủ hai loại là châm thứ và cứu pháp mà thôi!

Về phần xoa bóp bấm huyệt... Ách, hiện tại hắn mới đạt đến giai đoạn nhập môn!

"Triệu gia gia, ông có đủ điều kiện hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Khó mà nói trước được, cứ xem tình huống sao đi. Ối, đến giờ rồi, đoàn vũ đạo sắp sửa đến giờ huấn luyện, ta không nói chuyện với cháu nữa đâu!" Triệu Ninh Quân cũng không nhiều lời cùng Trần Khánh, đã nhanh chóng ba bước chuyển thành hai bước, rời khỏi phòng mạch rồi.

Ớ?

Đoàn vũ đạo?

Ông còn ưa thích loại hình nghệ thuật này sao?

Nhưng mà… rõ ràng ông không có ưa thích vũ đạo mà, hay là có mục đích gì khác?

Ngay lập tức, tâm tư hóng hớt của Trần Khánh bị thiêu đốt hừng hực rồi!

Hắn còn nhớ, cho đến bây giờ Triệu Ninh Quân vẫn không kết hôn, về phần vì sao ông ấy không kết hôn, Trần Khánh lại không biết.

Bởi vì ngay cả ba của hắn cũng không biết!

Nếu Triệu Ninh Quân có thể tìm được một người bạn già trong đoàn vũ đạo, đây tuyệt đối là một chuyện cực kỳ vui mừng!

Nhưng đương nhiên phải xem rốt cuộc nơi đó có vị bác gái nào lọt được vào mắt của Triệu Ninh Quân hay không!

Hắc hắc hắc!

Trong một buổi chiều, Trần Khánh đã khám được cho bốn người bệnh, ngoại trừ Vương Vũ và Điền Cường Quốc, hai người bệnh còn lại đơn giản hơn, đều là bệnh nắng nóng, chỉ cần mấy châm hạ xuống là có thể chữa khỏi được rồi.

Sau khi tan tầm, Trần Khánh nhanh chóng tới nhà hàng của mẹ mình ăn cơm chiều, tiếp đó mới trở về nơi ở.

Lúc này, hắn đang ở nhà vừa đọc sách thuốc, vừa xem xét giao diện thuộc tính của mình.

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 1135/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 212/1000(Đăng Đường Nhập Thất), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 113/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 1126/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 châm cứu: Châm thứ 7056/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngả cứu 100/100(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 3/100(nhập môn)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, quan châm hai mươi ba thứ, Thiêu Sơn Hỏa 2000/10000(cao cấp) Thấu Thiên Lương 2000/10000】

【 y điểm: 7.3(mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

7.3 y điểm, ừm, đúng là mấy ngày nay không gặp được bao nhiêu người bệnh.

Vương Vũ và Điền Cường Quốc lại vừa bắt đầu giai đoạn điều trị, có thể cống hiến rất ít y điểm.

Chỉ sợ những y điểm này đều đạt được từ trên người những bệnh nhân đã được chữa trị trước đó!

Ví dụ như hai anh em nhà Trương Hiền Lượng, nhất là em trai của đối phương, thời gian gần đây tiến trình khôi phục của cậu ấy không thệ, hẳn là y điểm từ cậu ấy là nhiều nhất.

Ánh mắt Trần Khánh lại tập trung lên biện chứng và châm thứ.

Châm thứ còn kém hơn hai ngàn điểm thuộc tính nữa mới có thể đột phá cấp bậc.

Hiện tại, trước mặt Trần Khánh đang có hai lựa chọn.

Một, tiếp tục tích góp y điểm, sau đó làm một lần hành động, trực tiếp trợ giúp châm thứ đột phá đến Đăng Phong Tạo Cực, làm như vậy, có lẽ hắn hoàn toàn có thể mượn dùng châm thứ tới trị liệu tê liệt.

Hai, chuyển qua thêm điểm vào kỹ năng có tính mũi nhọn, đầu tiên là nâng cấp bậc xoa bóp bấm huyệt, sau đó thí nghiệm một chút trên người bệnh nhân, nếu khả thi, chẳng phải chỉ cần phối hợp với dược phương của Triệu Ninh Quân, hắn đã có sẵn năng lực trị liệu tê liệt chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn hay sao?

Sau khi tự hỏi thật lâu, cuối cùng Trần Khánh vẫn lựa chọn phương án thứ hai.

Bởi vì Trần Khánh không xác định được sau khi châm thứ đột phá đến Đăng Phong Tạo Cực, hắn thật sự có thể trị liệu được tê liệt hay không. Thêm nữa là thời gian trị liệu theo kiểu này có dài quá hay không.

Triệu Ninh Quân cũng nói, chỉ dựa vào châm thứ để trị liệu, tốc độ sẽ không nhanh được.

Như vậy, loại ý tưởng muốn dựa vào chứng bệnh tê liệt khó trị này để đạt được rất nhiều y điểm trong ngắn hạn của hắn, coi như đã thất bại rồi, ngược lại số y điểm rót vào ban đầu kia lại hoàn toàn không mang tới giá trị tương xứng.

Chương 197 - Anh Họ Dương Các!

Còn phương án thứ hai, coi như tương đối hợp lý hơn một chút.

Trước mắt trình độ của châm cứu Trần Khánh đã đạt tới tiêu chuẩn trị liệu loại chứng bệnh này rồi.

Về phần dược phương, hắn hoàn toàn có thể tìm Triệu Ninh Quân nhờ ông ấy kê giùm.

Nói tóm lại, điểm yếu duy nhất trong bốn điều kiện này, chỉ còn lại xoa bóp bấm huyệt mà thôi.

Dựa vào số lượng y điểm bản thân đang có, hắn hoàn toàn có thể nhanh chóng tăng lên cấp bậc xoa bóp bấm huyệt, đồng thời cũng có thể trực tiếp thí nghiệm hiệu quả của kỹ năng này lên bệnh nhân.

Suy đi tính lại, phương án thứ hai vẫn có lời hơn, đương nhiên cần phải đưa ngay vào sử dụng rồi.

Kết quả là, Trần Khánh không chút do dự, trực tiếp dốc tất cả y điểm vào kỹ năng xoa bóp bấm huyệt này.

【 xoa bóp bấm huyệt: 733/1000(Đăng Đường Nhập Thất)】

Ổn rồi, chờ đến ngày mai phải thử xem xoa bóp bấm huyệt Đăng Đường Nhập Thất này có thể mang đến tác dụng hay không...

"Con trai, Các Các đã thi đỗ nhân viên công vụ [1] rồi, dì hai con nói buổi tối nay cả nhà chúng ta cùng nhau qua bên đó chúc

mừng một phen. Con chuẩn bị một chút, tan tầm chúng ta sẽ đi đó."

[1] : tương tự như thi vào biên chế nhà nước.

Mới sáng ra, vừa luyện xong Thái Cực, Trần Khánh đã nhận được đoạn ghi âm của lão mẹ Đường Du Du.

Trong lời nói của bà có nhắc đến Các Các, người này chính là anh họ của Trần Khánh, Dương Các.

Hai người bọn họ cùng năm, chỉ kém mấy tháng.

Lúc hắn còn nhỏ, hai nhà ở rất gần nhau, Trần Khánh thường xuyên qua bên nhà Dương Các, hai đứa cùng đi học, lại cùng trở về.

Sau này, ba của Dương Các làm công trình kiếm được tiền, mua được nhà, liền chuyển đến khu nội thành mới.

Dù không còn thường xuyên qua lại nhà nhau như trước kia nữa, nhưng trong số họ hàng thân thích, Trần Khánh lại cùng tuổi với đối phương, cho nên mối quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn tốt hơn những người khác.

Lâu không gặp mà Dương Các này giỏi thật nha!

Thi đỗ nhân viên công vụ cũng không tiết lộ cho hắn lấy một tiếng.

Trần Khánh lập tức tìm Wechat của Dương Các, gửi qua đoạn ghi âm đầu tiên.

"Yêu, Dương đại công vụ viên, chuyện ăn nhà nước cơm tốt như vậy, thế mà không hề tiết lộ cho người ta lấy một chút, công tác giữ bí mật, làm rất tốt nha!"

Trong giọng nói của Trần Khánh mang theo một chút âm

dương quái khí.

Đoạn ghi âm vừa gửi qua không lâu, bên kia đã trả lời.

"Ha hả, khiêm tốn khiêm tốn, kết quả này vừa được kênh thông tin đại chúng công bố, hôm nay mới chính thức xác định, vốn dĩ anh còn muốn chờ đến lúc đi làm mới tiết lộ, ai ngờ mẹ anh vui quá mức, đi thông báo cho toàn thể mọi người rồi, thật sự là chịu không nổi mà."

À, nghe cũng đúng!

Hồi năm ngoái, Dương Các từng đề cập đến chuyện này với Trần Khánh rồi.

Đối phương đã vượt qua hai vòng thi viết và phỏng vấn của kỳ thi công chức nọ, tiếp theo là làm kiểm tra sức khoẻ, sau đó chính là thông báo công khai, lúc này coi như bên trên đã thẩm tra chính trị của ứng cử viên rồi, kết quả nhận được là không thành vấn đề, cũng không có người tố cáo hoặc là chuyện gì khác, sau khi an toàn vượt qua, cuối cùng mới chính thức lên bờ.

"Nếu đã xác định được rồi, dì hai công bố cũng không tính là quá sớm. Được rồi, tối nay người một nhà em đều qua chúc mừng cho anh!"

Không cần biết ở thời đại nào, được ăn cơm nhà nước vẫn là một chuyện vô cùng hãnh diện.

Rất nhiều bậc bề trên đều đặc biệt coi trọng chuyện này, bọn họ cho rằng bát sắt [1] mới là mục tiêu cuối cùng của đời người.

[1] : ăn cơm nhà nước = bát sắt, nghĩa là cứng rắn, không dễ bị đánh vỡ, tương đương với một công việc ổn định.

Nhưng ngược lại, có không ít người trẻ tuổi lại rất coi thường loại công tác này, thậm chí bọn họ còn cho rằng ở đúng một chỗ

làm đến chết, chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu lại có thể cảm nhận được cuộc đời của một người sáu mươi mấy tuổi, thật sự là vô cùng không thú vị.

Đương nhiên, sau khi trải qua một chuỗi những đả kích của xã hội bên ngoài, mọi người mới phát hiện ra rằng, biên chế thật thơm nha!

"Chúc mừng gì chứ? Mọi người cứ qua ăn một bữa là vui rồi. À đúng rồi, không phải em đã bắt đầu đi làm rồi sao? Dạo gần đây công việc thế nào?"

Trần Khánh cười cười: "Còn có thể kiên nhẫn chịu đựng được."

Dương Các dừng một chút, chợt hỏi: "Bong gân chân, em có thể chữa được không?"

Bong gân chân?

Chuyện này đâu phải vấn đề gì lớn.

"Có thể, ai bong gân chân vậy, là anh sao?"

Dương Các nhanh chóng trả lời: "Không phải, là ba của anh. Ngày hôm qua, ông ấy bị bong gân chân, nhưng bảo như thế nào ông ấy cũng không chịu đi bệnh viện khám, cái tính cứng đầu cố chấp mãi vẫn không thay đổi. Ông ấy còn nói, đây chỉ là chuyện vặt, qua vài ngày là khỏi ngay thôi. Kết quả là hôm nay mắt cá chân sưng lên to tướng, đi đường cũng ngã."

Trần Khánh dở khóc dở cười.

Quả thật, tính tình của dượng hai nhà hắn hơi cứng đầu!

Khi còn nhỏ, hắn đã được chứng kiến rồi, chỉ cần là thứ mà ông ấy đã nhận định, thì mặc kệ là ai cũng không khuyên được, kể cả khi ông ấy tự biết bàn thân làm sai, nhưng vẫn cương quyết

làm tới cùng, đến chết cũng không hối cải.

Có đôi khi loại tính tình ngang bướng này thực sự có thể làm cho người khác tức chết!

"Không có việc gì. Đây chỉ là vấn đề nhỏ thôi, em đi làm trước đã, buổi tối gặp."

"OK "

Tán gẫu xong, Trần Khánh cũng nhanh chóng đi đến Hán Y Đường.

Ngay tại thời điểm, chỉ còn hơn một trăm mét là hắn đi đến Hán Y Đường, trong mắt đã nhìn thấy một người đang nhẹ nhàng đẩy chiếc xe lăn, đã sớm chờ ngoài cửa Hán Y Đường.

Là cha con Điền Dũng Tuyền!

Trần Khánh lập tức nhận ra hai người bọn họ!

Nhưng lúc này còn chưa tới bảy giờ sáng đâu!

Hai người này đến sớm qua!

Trần Khánh thử nhìn thoáng qua giá trị y điểm của mình, là 4.2.

Ừm! Xem ra đơn thuốc của Triệu gia gia đã có tác dụng rồi!

Trần Khánh nhanh chóng đi vào cửa Hán Y Đường, lúc này nhóm bác sĩ Vương Xuân Lam đang thoăn thoắt tặng dược.

"À, Trần Khánh đến đây rồi, hai vị này tới tìm cậu đó, mau đưa người bệnh đến phòng mạch đi." Vương Xuân Lam cười nói.

Điền Dũng Tuyền thấy Trần Khánh đi tới, lập tức đẩy ba của mình tiến lên, có chút ngại ngùng mở miệng chào hỏi: "Bác sĩ Trần,

ngượng ngùng thật, là chúng tôi đến sớm quá."

Trần Khánh cười cười: "Không sớm, vừa vặn đến giờ rồi. Chúng ta đi thôi, để cháu vào xem tình hình của ông."

Điền Dũng Tuyền cười cười nói "Được" một tiếng, sau đó lại nhẹ nhàng đẩy xe lăn cùng Trần Khánh đi vào Hán Y Đường.

Chương 198 - Xoa Bóp Bấm Huyệt!

Mấy người Sở Diêu Quyền nhìn dáng vẻ Điền Cường Quốc, không khỏi nghi hoặc nói: "Hình như vị lão ca này bị tê liệt nha. Ca bệnh này mà Trần Khánh cũng dám nhận sao?"

Tiếu Khải cũng nhíu mày.

Dịch Đại Bưu bên cạnh gã đang gào to lên: "Trâu nha, bây giờ cậu ấy đã chữa được bệnh tê liệt, có phải trong tương lai cậu ấy cũng có khả năng xuống tay với triệu chứng ung thư hay không? Chẳng lẽ Hán Y Đường chúng ta sẽ cho ra đời một vị danh y đại sư rồi?"

Tiếu Khải càng nghe hàng chân mày càng nhíu chặt.

Vương Xuân Lam cười nói: "Đúng là như vậy, với thiên phú của Trần Khánh, tôi có cảm giác chuyện cậu ấy trở thành danh y đại sư là tuyệt không thành vấn đề, làm tốt hơn một chút, còn có thể nhảy ra bên ngoài Giang Nam phủ, trực tiếp trở thành danh y đứng đầu Dương Châu."

Hàng lông mày của Tiếu Khải đã nhíu thành hình chữ nhất (一).

Phùng Chính Nguyên lại tỏ vẻ vô cùng nghiêm trang: "Danh y đứng đầu vẫn còn thấp, ít nhất cũng phải có thân phận quốc y. Với độ tuổi hiện tại của Trần Khánh, có đưa mắt nhìn cả Giang Nam phủ, cũng không tìm được một ai có tài năng sánh ngang với cậu ấy. Khẳng định là ba mươi năm sau này, nếu cậu ấy có thể vượt qua Triệu lão, thì thành tựu tuyệt đối không thua kém quốc y."

Mọi người nghe được lời nói của Phùng Chính Nguyên, lập tức soạt soạt toàn bộ đưa mắt nhìn về phía ông ta.

"Lão Phùng, có phải quốc y hơi thái quá hay không?"

"Đúng vậy, vừa rồi tôi cũng chỉ nói đùa mà thôi, món đồ chơi triệu chứng ung thư kia không dễ trị đâu."

"Thân phận danh y đại sư đã không phải người bình thường có thể đạt được rồi, anh còn nói đến quốc y. Loại danh hiệu kia chính là tồn tại đứng ở chiến tuyến trên trong ngành chữa bệnh vệ sinh đó, bọn họ là nhân tài cần phải làm ra cống hiến thật lớn. Haizz... địa phương của chúng ta chỉ lớn có chừng này, dù y thuật của Trần Khánh đủ điều kiện, cũng không có chỗ để phát huy nha."

"..." Phùng Chính Nguyên vẫn luôn bày ra dáng vẻ nghiêm trang, nhưng đúng là lời ông ta nói hôm nay có chút khoa trương rồi.

Phùng Chính Nguyên không có cãi lại.

Dù ông ta tiếp xúc với Trần Khánh cũng không lâu, nhưng căn cứ vào quá trình hắn chẩn đoán bệnh trước đó, cùng với một, hai ngày sau khi bệnh nắng nóng kia bùng nổ kia, ông ta lại có thể rõ ràng cảm nhận được ở thời điểm Trần Khánh trị liệu, hắn luôn đặt sinh mệnh của người bệnh lên hàng đầu, vô cùng coi trọng bọn họ.

Mà trong mắt ông ta, trong Hán Y Đường chỉ có ba người đủ khả năng làm được điểm này.

Triệu Ninh Quân, Hàn Thanh và Trần Khánh.

Tuy bản thân ông ta làm việc cũng coi như đúng quy cách, nhưng không có y đức lại chẳng có y thuật, coi như chẳng mang tới ý nghĩa gì cho người bệnh cả.

Mà ở trong ba người này, Trần Khánh nhỏ tuổi nhất, y thuật

cũng tạm thời hơi kém hơn hai vị đứng trước, nhưng được cái là hắn còn trẻ, thiên phú siêu cường.

Không cần phải nghi ngờ, trong tương lai Trần Khánh nhất định sẽ vượt qua bọn họ.

Đến lúc đó, thứ Trần Khánh thiếu chính là cơ hội.

...

Phòng khám số bốn.

Trần Khánh đang nói chuyện phiếm cùng ngũ tạng của Điền Cường Quốc.

"Thế nào rồi các vị? Ngày hôm qua có cảm giác chính mình thư thái hơn một chút hay không?"

Trong không gian ý thức, sau khi nhóm ngũ tạng nghe được âm thanh của Trần Khánh, tất cả lập tức trở nên sôi nổi.

"Thoải mái hơn rồi, miễn cưỡng khôi phục được một chút."

"Oa, bác sĩ, ngươi thật là lợi hại, hôm nay ngươi cũng tới giúp chúng ta sao?"

"Bác sĩ này, ngươi cũng được nha, không hề gạt người, lại có thể giúp ta khôi phục lại một chút dưới tình huống ông ấy không thể nói chuyện được. Ngươi có khả năng đó, ta tin tưởng ngươi!"

"Tiếp tục đi, ta có cảm giác bản thân mình lại được rồi!"

"..."

Trần Khánh nở nụ cười!

Triệu gia gia thật là mạnh nha!

Chỉ một thang thuốc lại có thể hỗ trợ khiến cho ngũ tạng khôi phục lại một chút, đây tuyệt đối là bốc thuốc đúng chứng bệnh rồi.

Trần Khánh cũng xem qua đơn thuốc của ông ấy, tuy vẫn lấy cường tâm là chủ, không có dùng thuốc nhằm vào các cơ quan nội tạng khác, nhưng phần hạch tâm này lại có tác dụng điều tiết cơ thể con người, khiến âm dương cân bằng, cho nên dưới tình huống như vậy, những công năng khác trong cơ thể con người cũng sẽ được lợi.

"Không tệ, có khôi phục chính là chuyện tốt, hôm nay ta sẽ dùng một loại phương pháp trị liệu khác, các ngươi nhìn xem rồi hỗ trợ nhé, xem ở thời điểm ta trị liệu, có mang đến trợ giúp cho các ngươi hay không." Trần Khánh bắt đầu lên tiếng thông báo với ngũ tạng của Điền Cường Quốc.

Tuy nói xoa bóp bấm huyệt là nhằm vào cơ bắp và kinh mạch, nhưng những cảm giác này cũng sẽ truyền đến ngũ tạng lục phủ.

Có hữu hiệu hay không, bọn chúng là nơi cảm thụ rõ ràng nhất.

"Loại trị liệu gì vậy?" Tâm hoả hỏi.

"Xoa bóp bấm huyệt. Đợi lát nữa, ta sẽ tiến hành xoa bóp ở hai chân và phần eo lưng của ông ấy, xoa bóp cũng chủ yếu tiến hành theo hướng đi của huyệt vị kinh mạch là chủ, một khi có kích thích đến, hẳn là các ngươi cũng có thể cảm nhận được, đến lúc đó, nhớ phản hồi lại một chút cho ta." Trần Khánh giải thích một phen.

Tâm hoả và mấy bạn bè khác không hiểu, nhưng ý tứ đại khái lại biết.

"Được, chúng ta chờ. Đến lúc đó, ngươi cứ trực tiếp hỏi chúng ta là được." Tâm hoả nói.

Sau khi đạt thành hợp tác cùng ngũ tạng, Trần Khánh nhanh chóng chặt đứt kết nối ý thức, ngược lại nhìn về phía Điền Cường Quốc.

"Không tệ, cơ thể đã khôi phục lại một chút, có phải ngày hôm qua, ông đã thẳng một ngủ mà không có bừng tỉnh giữa đêm hay không?"

Điền Cường Quốc gật mạnh đầu.

"Đúng, buổi sáng hôm nay mẹ tôi cũng vui vẻ khoe với tôi rằng, ngày hôm qua ba ba ngủ đặc biệt ngon." Điền Dũng Tuyền cười nói.

Ông ấy thật sự không ngờ, chỉ một thang thuốc của vị bác sĩ Triệu kia lại có thể giải quyết được vấn đề giấc ngủ của ba mình, buồn cười là ngày hôm qua ông ấy còn cho rằng người ta tự đại.

"Tốt lắm, vậy là ông có thể tiếp tục dùng thuốc rồi, chờ hai ngày sau, chúng ta lại quan sát bệnh trạng một chút. Đến lúc đó, cháu sẽ tìm bác sĩ Triệu, nhờ ông tiến hành điều chỉnh đơn thuốc một chút, còn hôm nay, cháu sẽ tiến hành xoa bóp bấm huyệt cho ông một chút, nhìn xem có thể hỗ trợ giúp ông lưu máu thông kinh hay không." Trần Khánh nói.

Hả?

Xoa bóp bấm huyệt?

Chương 199 - Giờ Thìn!

"Bác sĩ Trần, xoa bóp bấm huyệt cũng có thể chữa trị được bệnh mất ngôn ngữ sao?" Điền Dũng Tuyền kỳ quái hỏi.

Trần Khánh nở nụ cười: "Đương nhiên là không được nha. Cháu đang muốn chữa trị chứng tê liệt cho ba chú đó, còn bệnh hậu thiên mất ngôn ngữ này, chỉ cần chờ ngũ tạng được điều trị cân bằng tự nhiên sẽ tốt hơn thôi, nhưng tê liệt lại không thể dựa vào phương thức tự nhiên này được. Bệnh này phiền toái hơn hậu thiên mất ngôn ngữ nhiều."

Nghe vậy, Điền Dũng Tuyền lập tức lộ ra ánh mắt kinh ngạc: "Bác sĩ Trần, cậu… cậu muốn chữa bệnh tê liệt cho ba của tôi sao?"

Trần Khánh khoát tay: "Cũng không tính là chữa trị, cháu chỉ muốn thử xem phương thức này có hữu hiệu hay không thôi, nếu có đương nhiên là càng tốt hơn, còn không, thực sự xin lỗi, chú cũng đừng trách cháu."

Điền Dũng Tuyền vội vàng lắc đầu: "Không trách không trách, bác sĩ Trần, cậu cứ việc thử đi."

Ông ấy chỉ ước gì Trần Khánh mau mau chữa cho ba mình đi, làm sao còn có thể nghi ngờ và trách móc Trần Khánh chứ?

Vấn đề là… hai người bọn họ đã đi qua đi lại nhiều bệnh viện như vậy, nhưng chứng bệnh tê liệt của Điềm Cường Quốc vẫn không có một chút khởi sắc nào, ngược lại, còn bị thật nhiều bác sĩ phán đoán là tàn tật chung thân không thể chữa trị.

Điền Dũng Tuyền thực sự không dám tưởng tượng có một ngày ba mình lại đủ khả năng đứng dậy!

Không nghĩ tới!

Một lần đi cầu bác sĩ trung y chỉ thuần túy là xem vận khí, vậy mà đối phương lại muốn chữa trị bệnh tê liệt cho ba của ông ấy.

Phải nói là… Điền Dũng Tuyền đang cảm khái không sao tả xiết.

"Chú đến đây nào, hỗ trợ cháu chuyển ba của chú qua cái giường nhỏ kia, sau đó cởi bỏ quần áo, để ông ấy nằm trên đó." Trần Khánh nói.

Điền Dũng Tuyền lập tức lên tiếng trả lời, sau đó hai người bọn họ hợp lực chuyển Điền Cường Quốc lên chiếc giường nhỏ nọ.

Chờ Điền Dũng Tuyền cởi xong quần áo của ba ông ấy, Trần Khánh cũng ở một bên hoạt động, xoa nắn mười ngón tay trên bàn tay của mình một chút.

Cái gọi là xoa bóp bấm huyệt trong trung y, cũng không phải là massage bên ngoài cơ thể, lại càng không phải loại xoa bóp có sử dụng đến những loại thuốc màu.

Món đồ chơi này cần phải căn cứ vào huyệt vị cùng với kinh mạch để thực hiện, tuyệt không phải tùy tùy tiện ấn hai cái xuống là được.

Làm như vậy căn bản không mang đến một chút hiệu quả trị liệu nào cả!

Cho nên, xoa bóp bấm huyệt vô cùng chú trọng tới quá trình lựa chọn và phối hợp các huyệt vị với nhau.

Ví dụ như bệnh nhân đau đầu không dứt, có thể kết hợp xoa bóp bấm huyệt giữa các loại huyệt vị như: huyệt Hợp Cốc, huyệt Thái Dương, huyệt Phong Trì, mỗi huyệt vị đều ấn chừng năm phút đồng hồ, phát lực bằng bụng ngón tay.

Trên cơ bản, sau khi ấn xong những huyệt vị ấy, đau đầu lập tức tiêu tan.

Với người thường, nếu bảo bọn họ học châm cứu, khẳng định là trong quá trình ấy sẽ có chút phiền toái, thậm chí còn cần tới một chút dũng khí nhất định, suy cho cùng, không phải ai cũng dám lấy kim đâm chính mình.

Nhưng học phương pháp xoa bóp bấm huyệt lại là một lựa chọn không tồi.

Trần Khánh hoạt động xong ngón tay, lòng bàn tay cũng bắt đầu nóng lên, chờ đến lúc này, hắn mới bắt đầu tìm huyệt vị này.

Kinh mạch Túc Dương Minh Vị —— huyệt Thừa Khấp, huyệt Tứ Bạch, huyệt Cự Liêu, huyệt Địa Thương, huyệt Đại Nghênh...

Hô ~~

Trần Khánh thở nhẹ một hơi, hai tay chậm rãi buông ra, lập tức dừng lại ở phía dưới mấy huyệt vị đó.

Tốc độ ấn huyệt vị theo kinh mạch không thể quá nhanh, cần nhất là ấn chuẩn từng huyệt vị, đồng thời còn phải quan sát quá trình hô hấp của người bệnh.

Ở thời điểm ấn xuống huyệt vị, có khi phải dừng lại chừng hai đến ba nhịp hô hấp, nhưng cũng có một vài huyệt vị cần dừng lại từ bốn đến năm nhịp hô hấp.

Bác sĩ trực tiếp tiến hành xoa bóp bấm huyệt đều phải nhớ kỹ những điểm này!

"Thả lỏng, đừng nín thở!" Trần Khánh vừa ấn, vừa lên tiếng nhắc nhở Điền Cường Quốc.

Khi tham gia xoa bóp bấm huyệt, người bệnh cần phải hoàn

toàn thả lỏng, sau khi thả lỏng, phương hướng lưu thông của các loại khí mới trở nên vững vàng, như vậy sẽ có lợi cho quá trình tiến hành quan sát của bác sĩ.

Kỳ thật quá trình này vô cùng khó, còn khó hơn châm thứ.

Vì sao?

Phải biết rằng, ban đầu khi trung y được sinh ra, đầu tiên sẽ lấy Chúc Do Thuật là chủ, sau này mới có xoa bóp bấm huyệt. Lại chờ đến lúc quần thể trung y dần dần gia tăng, những thủ đoạn chữa bệnh như châm thứ, cứu pháp, thuốc Đông y vân vân… bắt đầu thay đổi, gia tăng nhiều hơn.

Nhất là châm thứ, sự xuất hiện của nó vốn dựa trên cơ sở là xoa bóp bấm huyệt.

Cho nên, nếu ngươi không biết trong cơ thể con người ẩn chứa rất nhiều kinh mạch và huyệt vị, cùng với hướng đi của khí bên trong kinh mạch, khẳng định là dù có học, ngươi cũng sẽ không chân chính hiểu được cái gì gọi là xoa bóp bấm huyệt.

Trên thực tế, ấn huyệt vị và quan sát hướng đi của khí tring kinh mạch, nó chỉ khác một chút quá trình so với châm thứ nhưng lại có cùng công dụng.

Châm thứ có châm hạ Đắc Khí, thì thủ pháp xoa bóp cũng có thuyết pháp về điểm huyệt.

Nhưng tạm thời Trần Khánh còn chưa đọc được loại tri thức này trên bất cứ loại sách thuốc nào cả, cho nên hắn cũng không nắm giữ được bí quyết trong đó.

Sau khi bắt đầu xoa bóp bấm huyệt, Trần Khánh dùng tổng cộng là hơn mười để phút một mực ấn dọc theo kinh mạch Túc Dương Minh Vị, chờ đến thời điểm hắn ấn xong một huyệt vị cuối cùng, mới ngẩng đầu nhìn cái đồng hồ trước mắt.

07:08

Giờ Thìn, thời gian vượng nhất của Vị Kinh (kinh mạch dạ dày)!

"Được rồi, chú mặc quần áo vào cho lão gia tử đi, sau đó đi mua bữa sáng cho ông ấy ăn một chút, ăn xong, chúng ta lại tiến hành một đợt trị liệu tiếp theo." Trần Khánh nói.

"Bác sĩ Trần, ba của tôi có cần ăn kiêng không?" Tuy Điền Dũng Tuyền không rõ vì sao Trần Khánh mới trị liệu được một nửa, lại phải ngừng cho ba của ông ấy ăn chút gì đó, nhưng ông ấy dứt khoát giấu nghi hoặc vào trong lòng, chỉ quay sang hỏi thăm một vấn đề khác.

Điền Dũng Tuyền rất rõ ràng, ông ấy chỉ cần làm theo những lời bác sĩ nói là được, còn ngoài miệng, cố gắng đừng hỏi quá nhiều.

"Chú qua cửa tiệm đối diện mua chút cháo và sữa đậu nành là được." Trần Khánh nói.

"Được rồi." Điền Dũng Tuyền lập tức chạy ra ngoài.

Chương 200 - Ngày Hôm Qua Anh Ngủ Lúc Mấy Giờ?

Trần Khánh lại nhìn về phía Điền Cường Quốc: "Lão gia tử, có phải ông đang có cảm giác mình hơi đói bụng hay không?"

Điền Cường Quốc gật gật đầu.

Đúng vậy, lúc trước ông còn không thấy đói, nhưng vừa được Trần Khánh xoa bóp một hồi, cơ thể thông suốt như vậy, quả thật trong bụng lại có chút cảm giác muốn ăn cái gì đó.

Trần Khánh thấy vậy, cũng hiểu ý cười.

Kỳ thật, xoa bóp kinh mạch Túc Dương Minh Vị vốn không có tác dụng gì với chứng bệnh tê liệt của Điền Cường Quốc, chẳng qua Trần Khánh nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, giờ Thìn vừa vặn là thời gian khí huyết lưu thông qua Vị Kinh, mà sau khi xoa bóp kinh mạch Túc Dương Minh Vị, lại có thể điều tiết công năng tràng vị, xúc tiến quá trình hấp thu tiêu hóa cho Điền Cường Quốc, nên hắn mới làm như vậy.

Nói cách khác, sau khi xoa bóp xong, lại để cho Điền Cường Quốc ăn một chút gì đó, khí huyết vận động chuyển hoá sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Cái này cũng tương đương với cho Điền Cường Quốc thêm một chút dầu bôi trơn, có thể giúp ông ấy chạy nhanh hơn!

Tỳ vị vận động chuyển hoá khí huyết nhiều, những tạng phủ khác cũng có đủ động lực, tự nhiên cơ thể sẽ có lực lượng hơn.

Cho nên, kể cả khi quá trình này không mang đến một chút tác

dụng trị liệu tê liệt nào, nhưng vẫn mang đến một chút trợ giúp cho tiến trình khôi phục thân thể cho Điền Cường Quốc.

Không bao lâu sau, Điền Dũng Tuyền đã mua bữa sáng trở về, cũng thuận tiện mua cho Trần Khánh một phần.

"Bác sĩ Trần, mới sáng ra, có thể cậu cũng chưa ăn gì, nên tôi mua thêm một phần nữa, cho cậu ăn luôn!" Điền Dũng Tuyền cười cười đưa tới một chén cháo và một ly sữa đậu nành cộng thêm một cái bánh quẩy cho Trần Khánh.

"Cháu sẽ không khách khí đâu." Trần Khánh cũng không lập tức từ chối, quả thật bình thường, hắn đều ăn bữa sáng vào thời gian này, về phần tiền bữa sáng, Trần Khánh sẽ không trả đối phương, đến lúc đó, chỉ cần hắn tính bớt đi tiền thuốc men của Điền Dũng Tuyền một chút là được. Làm như vậy, vừa có thể trả lại thịnh tình của đối phương, vừa có thể làm trong lòng Điền Dũng Tuyền thoải mái hơn một chút.

Điền Dũng Tuyền cười hắc hắc, lập tức đưa một chén cháo trên tay cho ba của mình.

Ăn xong bữa sáng, hai cha con Điền Dũng Tuyền lại yên tĩnh ngồi một bên chờ đợi.

Trần Khánh cần phải tiếp tục tọa chẩn, chờ đợi người bệnh khác tới cửa.

Trong lòng có chút nhàm chán, hắn lại lấy cuốn《 Hoàng Đế Nội Kinh 》ra đọc.

Kết quả là chờ một lát, người bệnh khác không đợi được, nhưng người quen Trang Lượng lại chạy đến rồi.

"Bác sĩ Trần, tôi đến rồi đây!" Trang Lượng cười nói.

Trần Khánh liếc mắt nhìn sắc mặt Trang Lượng, ừm, tốt hơn

ngày hôm qua nhiều, "Ngày hôm qua anh đi ngủ lúc mấy giờ?"

"Hơn mười giờ một chút. Hôm qua tôi vừa trở về nhà đã ép bản thân mình phải viết xong rồi, mệt muốn chết người nhà, hơn tám ngàn chữ đã cứng rắn giày vò tôi suốt sáu tiếng đồng hồ, phải biết rằng, nếu dựa theo tốc độ gõ chữ vào đêm khuya của tôi, số lượng từ này, chỉ cần chừng hai, ba tiếng đồng hồ đã xong rồi."

"Nhưng đúng là sau khi viết xong hết, buổi tối có cảm giác thân thể thoải mái hơn rất nhiều, không còn thấy gấp gáp cần phải gõ chữ cho xong trước mấy giờ đồng hồ như trước nữa, tinh thần cũng được thả lỏng hơn rất nhiều, nhưng mà ngày hôm qua… tuy tôi đã lên giường nằm từ chín giờ rồi, nhưng lật qua lật lại thật lâu sau mới ngủ được, cụ thể là bao nhiêu thời gian, tôi cũng không biết."

"Tới buổi sáng, chỉ hơn 5 giờ đã tỉnh lại rồi. Mà khỏi phải nói, nhiều năm qua tôi còn chưa dậy sớm như vậy, cho nên hôm nay thức giấc quá sớm, thật sự đã có cảm giác tinh thần khác hẳn trước kia. Thực sự đúng như những gì bác sĩ Trần đã nói, suy nghĩ trong đầu đều tỉnh táo hơn rất nhiều, trong vòng một tiếng đồng hồ có thể trực tiếp gõ được ba nghìn chữ, tốc độ tuyệt không chậm hơn lúc đêm khuya."

Trang Lượng có cái miệng như súng liên thanh, mở ra một cái là nói không ngừng.

Cũng may thông qua những gì Trang Lượng vừa trình bày, người ta có thể rõ ràng nhận ra rằng, sau khi gã thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi như Trần Khánh từng yêu cầu trong lúc trị liệu, loại thay đổi này đã mang đến những trợ giúp nhất định.

"Không tệ, qua đây tôi bắt mạch xem nào." Trần Khánh nói.

Trang Lượng không chút do dự đã đưa tay tới.

Trần Khánh đặt tay lên cổ tay gã, trong đầu lại xuất hiện âm thanh của ngũ tạng.

"Nhanh lên nhanh lên, tỳ thổ, người anh em của ngươi đang tiêu hóa, nhanh, nhanh bắt đầu vận động chuyển hóa những loại đồ ăn kia thành khí huyết đi."

"Ta đang làm, đang làm đây, đừng thúc giục, hiện tại ta làm còn hơi chậm, nhưng đợi lát nữa là có thể nhanh hơn rồi!"

"Tất cả mọi người đâu? Ra được chút nào hay chút ấy!"

"Vất vả lắm buổi sáng hôm nay mới được một chút đồ ăn. Mấy đứa các ngươi nên biết đủ chứ?"

"..."

Hả?

Đám nhóc này lại bắt đầu tranh giành khí huyết rồi?

Không tồi không tồi, rất có sức sống nha!

"Đừng có gấp, từ từ sẽ đến thôi, chờ tới giờ Tỵ, quá trình vận động chuyển hoá khí huyết của tỳ thổ mới nhanh hơn được, hơn nữa các ngươi cũng đâu cần gấp nhất thời, hiện tại hắn đang thử nghiệm điều chỉnh giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi, về sau các ngươi đều có thể khôi phục đến trạng thái bình thường rồi." Trần Khánh cười nói.

"Oa, bác sĩ đến kìa!" Tỳ thổ vui vẻ hoan hô.

"Đúng vậy, đến xem các ngươi khôi phục thế nào. Tâm hoả, ngày hôm qua, hắn ngủ lúc mấy giờ?" Trần Khánh hỏi.

"Qua 12 giờ mới bắt đầu ngủ say." Tâm hoả nói.

"Vậy là được rồi, hàng năm đều thức khuya, bệnh tật cũng

không phải lập tức có thể hết ngay được, cần cho hắn thêm vài ngày nữa để thích ứng." Trần Khánh nói.

"Ta không nóng nảy, nếu hắn cứ tiếp tục giống như trước kia, ta sẽ giật dây mấy đứa chúng nó, cùng nhau cho hắn một bài học khắc sâu!" Tâm hoả gầm gừ nói.

Trần Khánh dở khóc dở cười, xem ra mấy năm nay, Trang Lượng đã đắc tội tâm hoả của mình không nhẹ rồi.

"Dĩ nhiên rồi, khẳng định là phải cho hắn một bài học rồi, nhưng đừng làm quá tuyệt, chỉnh cho hắn sống không bằng chết là được." Trần Khánh khuyên nhủ.

Sau khi trò chuyện vài câu đơn giản với ngũ tạng của Trang Lượng, xác định đơn thuốc mình đã kê không mang đến vấn đề gì quá lớn, Trần Khánh cũng có thể buông lỏng một hơi.

Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn thử nghiệm tư duy quan sát chỉnh thể những biểu hiện bên ngoài của người bệnh để phán đoán chứng bệnh và tiến hành bốc thuốc, cũng mang đã mang lại một chút hiệu quả, coi như đã vững vàng tiến lên được một bước, cũng mang đến cho bản thân hắn không ít tin tưởng.

Chương 201 - Đây Là Muốn Sưu Tầm Tư Liệu Viết Tiểu Thuyết Sao?

"Thế nào, bác sĩ Trần, có phải tôi rất nghe lời hay không?" Từ lúc Trang Lượng qua hỏi thăm chuyện của Vương Vũ, tới sau khi về nhà, gã hiểu được rằng bản thân tuyệt không thể lừa gạt Trần Khánh được, những chuyện đã nhận lời với đối phương nhất định phải làm cho bằng được, nếu không lần sau gặp mặt sẽ khó xử vô cùng.

"Ừm, coi như thành thật, đơn thuốc tôi đã kê anh cứ tiếp tục dùng, sau khi dùng xong, tôi lại gia giảm cho anh một chút." Trần Khánh hoán đổi ý thức, không còn trao đổi cùng nhóm ngũ tạng nữa.

"Được." Trang Lượng sảng khoái đáp ứng.

Trần Khánh gật gật đầu, lại nhanh chóng cầm lấy 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 tiếp tục đọc.

Nhưng qua vài giây, hắn lại ngẩng đầu, phát hiện Trang Lượng vẫn còn ở đó.

"Anh còn có việc gì sao?"

Trang Lượng cười hì hì nói: "Không có việc gì, chỉ muốn quan sát cận cảnh một chút quá trình xem bệnh của bác sĩ Trần thôi, anh cứ yên tâm, tôi cam đoan sẽ không nhiều lời vô nghĩa làm ảnh hưởng đến anh đâu."

Đây là muốn sưu tầm tư liệu viết tiểu thuyết sao?

Được rồi được rồi!

Phòng mạch cũng không thiếu một chút vị trí dành cho gã.

"Vậy anh cứ ngồi yên bên cạnh đi." Trần Khánh nói.

"Hắc, cám ơn bác sĩ Trần." Trang Lượng cười cười, lại nhanh chóng chuyển một cái ghế nhỏ qua, ngoan ngoãn ngồi một bên, sau đó lấy điện thoại di động ra, hai ngón tay cái nhanh chóng ấn vào màn hình.

Một lát sau, Trần Khánh dừng đọc, quan sát thời gian, mắt thấy đã qua giờ Tỵ (từ 9 đến 11 giờ sáng), hắn lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh Điền Cường Quốc.

Đến giờ này, chắc là bữa sáng trong bụng ông ấy đã tiêu hóa xong rồi, sau đó sẽ đến khoảng thời gian tốc độ vận động chuyển hoá khí huyết của tỳ vị trở nên nhanh hơn, mà Trần Khánh chờ chính là lúc này.

"Cởi quần áo cho ông ấy đi, chúng ta tiếp theo chữa trị nào!" Trần Khánh nói.

Điền Dũng Tuyền không nói hai lời, đã đứng lên phối hợp cởi quần áo Điền Cường Quốc.

Trang Lượng đang ngoan ngoãn ngồi một bên cũng vội vàng bật chức năng ghi âm của di động, chậm rãi đi tới bên cạnh chiếc giường nhỏ đằng kia.

"Bác sĩ Trần, vừa giải thích vừa trị liệu có làm ảnh hưởng tới anh hay không?" Trang Lượng cẩn thận dò hỏi.

Trần Khánh biết ý đồ của gã, cũng không phiền lòng lập tức cười nói: "Anh muốn nghe sao? Cũng được, vậy nhân tiện tôi sẽ nói cho anh nghe một chút."

Kỳ thật Trần Khánh còn thật tâm hi vọng một vài người bệnh có thể tự học chút trung y, như vậy bọn họ cũng có thể giải quyết rất nhiều bệnh tật ở nhà rồi, không cần thiết phải chạy một mạch đi đến bệnh viện hay phòng khám chỉ vì một vài vấn đề nhỏ nhặt thường ngày.

Phải biết rằng, thời điểm chính khí đấu tranh với bệnh khí trong cơ thể con người chúng ta cũng phải mất cả một quá trình, trong lúc bệnh khí còn chưa mạnh, cảm giác không thoải mái của chúng ta sẽ chậm rãi rút đi, cho nên khi mắc phải những căn bệnh khá bình thường, hầu như kết quả của người bệnh có đi bệnh viện khám và không đi bệnh viện khám cũng chẳng khác nhau quá nhiều, chỉ khác là tốn ít tiền hơn thôi.

Mà chờ đến thời điểm bệnh khí đã mạnh hơn chính khí rồi, lại cần phải dựa vào cảm giác, nếu trong cơ thể vẫn một mực cảm thấy không thoải mái, nghĩa là nếu qua vài ngày, thậm chí là một tuần, bệnh tình vẫn không chuyển biến tốt, thì khả năng cao là chính khí không ngăn cản được bệnh khí, sau đó người ra đã bị bệnh khí tra tấn có chút hư nhược rồi.

Về phần hư nhược như thế nào, lại cần phải dựa vào bác sĩ đến phán đoán.

Cho nên, chạy chữa ở loại thời điểm này, là lựa chọn tương đối có chút lý tính.

Nếu đã đến loại thời điểm này, bệnh nhân vẫn không chịu tới gặp bác sĩ, mà vẫn lựa chọn kéo dài thêm, trong lòng cảm thấy chỉ cần qua thêm vài ngày nữa sẽ tốt hơn thôi, kỳ thật đó chỉ là tưởng tượng dựa trên suy đoán chủ quan của người bệnh mà thôi, nếu làm không tốt còn có thể gia tăng bệnh tình.

Ví dụ như có vài người, lúc ban đầu chỉ bị một chút cảm mạo, nhưng ho hơn một tháng cũng không khỏi, mới đi bệnh viện kiểm tra, cho ra kết quả là viêm phổi.

Cũng bởi nguyên nhân đó, cho nên lựa chọn chạy chữa cần phải dựa vào cảm giác của chính mình, không nên hơi một tí lại phải đến bệnh viện kiểm tra, đương nhiên cũng không nên kéo dài ra mãi, cuối cùng để lâu thành bệnh nặng.

"Bệnh trạng của người bệnh trước mắt là tê liệt cộng thêm thận kinh mất ngôn ngữ, hiện tại tôi đang áp dụng phương án trị liệu là xoa bóp bấm huyệt, cũng chính là dùng thủ pháp kích thích kinh mạch và huyệt vị, từ đó đả thông khí huyết lưu chuyển xuống chi dưới. Kỳ thật, dùng châm thứ cũng có thể làm được điều này, nhưng dùng cả hai phương pháp hỗ trợ lẫn nhau, hiệu quả càng mạnh."

"Anh xem, nơi này là huyệt Thiên Đột, người bệnh tê liệt sẽ gặp phải tình huống ngồi quá lâu, mà ngồi quá lâu sẽ tổn thương nguyên khí, lại cộng thêm tác hại sinh ra do trường kỳ không vận động, trong cơ thể tích lũy rất nhiều đàm thấp, như vậy khi xoa bóp huyệt vị này, có thể điều khí xua đàm thấp. Thời gian không cần quá dài, chỉ cần vài phút là được."

...

"Ấn xong huyệt vị này, kế tiếp chính là huyệt Hợp Cốc và huyệt Ngoại Quan, hai huyệt vị này có thể ấn cùng một lúc, cũng chỉ cần ấn chừng vài phút là đủ. Trên thực tế, chứng hậu thiên mất ngôn ngữ của người bệnh là do thận kinh gây nên, đồng thời căn bệnh tê liệt của ông ấy cũng vì thận tinh xói mòn quá nhiều đưa tới, cho nên ở thời điểm trị liệu thận tinh không đủ, chúng ta cần phải áp dụng phương thức cường tâm là chủ. Nào, xem nơi này đi."

"Ở khoảng giữa của lồng ngực, có một phần bị lõm xuống, nơi đó chính là mỏm mũi kiếm [1]. Huyệt vị nằm giữa mỏm mũi kiếm và rốn gọi là huyệt Trung Quản. Huyệt vị này là mộ huyệt [2] của dạ dày. Còn khoảng nằm giữa huyệt Trung Quản và mỏm mũi kiếm lại chính là huyệt Cự Khuyết, chúng ta đang muốn xoa bóp!"

[1] : nguyên văn 心蔽骨 - tâm tế cốt hoặc là 鸠尾骨 – cưu vĩ cốt, còn y học hiện đại gọi nó là mỏm mũi kiếm hay mỏm kiếm, tiếng Anh: Xiphoid process, xiphisternum hoặc metasternum; là phần mở rộng sụn của phần dưới trong xương ức, thường bị hóa thành xương ở người trưởng thành, có hình dạng giống như một mũi kiếm.

[2] : Mộ huyệt ở ngực bụng là nơi khí của tạng phủ tụ tập lại ở ngực bụng, nhưng ở mặt trước của ngực bụng vào ở trên nhiều kinh mạch khác nhau.

Chương 202 - Vấn Đề Nằm Ở Đâu???

"Huyệt Cự Khuyết cũng là mộ huyệt trái tim, vậy cái gì gọi là mộ huyệt? Nó chính là nơi khí của tạng phủ tụ tập lại. Nghĩa là khi tạng phủ trong thân thể có bệnh, phần lớn chúng ta sẽ dùng mộ huyệt để tiến hành phối hợp trị liệu huyệt vị. Theo tình hình trước mắt, chúng ta dùng huyệt Cự Khuyết, như vậy huyệt vị tiếp theo chính là huyệt Quan Nguyên. Vì sao lại chọn huyệt vị này? Bởi vì tim có mối quan hệ biểu lý với ruột non, nguồn gốc của hỏa ở ruột non chính là trái tim, nhưng ruột non thuần dương, hỏa của nó cũng là dương hỏa. Bởi vậy, ở thời điểm chúng ta tăng cường trái tim, cũng nhất định không thể xem nhẹ ruột non, mà huyệt Quan Nguyên chính là mộ huyệt ruột non, cần phải làm như thế mới có thể bảo đảm khí trong ngũ tạng lục phủ đạt được cân bằng!"

...

"Sau khi ấn xong hai huyệt vị này, kế tiếp sẽ đến lượt Túc Tam Lý, muốn chi dưới có lực, phải khôi phục cơ bắp của chi dưới. Cơ bắp lại do tỳ vị quản lý, Túc Tam Lý có chứa kinh mạch Túc Dương Minh Vị, cho nên xoa bóp Túc Tam Lý có thể khôi phục khí trên tỳ kinh, giúp cơ bắp chi dưới có cơ hội khôi phục."

...

"..."

Gần như mỗi khi Trần Khánh ấn đến một huyệt vị nào đó, hắn sẽ giảng giải tác dụng của nó một lần.

Dù Trang Lượng nghe không quá hiểu, nhưng gã lại thật sự nghiêm túc lắng nghe.

Tuy sau lúc Trần Khánh ấn xuống những huyệt vị hắn đã chỉ tới kia, gã đều quên vị trí của chúng, nhưng trong đầu lại nhớ cực kỳ rõ ràng tác dụng của từng huyệt vị nọ.

Chỉ cần nhớ kỹ từng huyệt vị theo thứ tự, đã đủ dùng để viết sách rồi, về phần hiệu quả trị liệu, chẳng lẽ bác sĩ Trần còn chữa không khỏi bệnh sao?

Hiện tại Trang Lượng đã cực kỳ tin tưởng Trần Khánh rồi, thậm chí còn tin tưởng tới mức không có lấy một chút nghi ngờ nào.

Hơn ba mươi phút sau, cuối cùng Trần Khánh cũng ấn xong toàn bộ huyệt vị.

Tới thời điểm này, phía sau lưng Trần Khánh cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Không thể không nói, làm loại chuyện xoa bóp bấm huyệt này còn mệt hơn châm thứ rất nhiều.

Trần Khánh thoáng lau một chút mồ hôi, đã vươn tay bắt lấy cổ tay Điền Cường Quốc.

"Tâm hoả, hiện tại các ngươi có cảm giác thế nào?"

Nghe được âm thanh của Trần Khánh, tâm hoả lập tức trả lời: "Cảm giác ư? Không có cảm giác gì nha."

Không cảm giác sao?

Trần Khánh nhíu mày.

"Ta cảm thấy rất thoải mái, này có được tính là cảm giác hay không?" Tỳ thổ nói.

Nhiều lời vô nghĩa, kinh mạch Túc Dương Minh Vị đã trải qua khơi thông một lần, đương nhiên là ngươi có cảm giác rồi.

"Nói cách khác, trừ tỳ thổ vận động chuyển hoá khí huyết tốt hơn, còn lại các ngươi chẳng có lấy một chút cảm giác nào?" Trần Khánh hỏi.

"Đúng vậy." Tâm hoả nói.

"Ừm." Phế kim nói.

"Hình như là thế đó." Can mộc nói.

"..." Thận thủy không nói.

Chuyện này… thực sự làm Trần Khánh sững người luôn rồi.

Là các chọn huyệt vị của hắn có vấn đề sao?

Sẽ không nha.

Rõ ràng phương thức chọn huyệt vị của hắn được căn cứ theo đơn thuốc của Triệu gia gia, cho nên đường lối phải chính xác mới đúng.

Nhưng vì sao xoa bóp kinh mạch Túc Dương Minh Vị chỉ có thể khôi phục khí trong dạ dày, còn những huyệt vị cùng phối hợp khác lại không?

Chẳng lẽ bởi vì cấp bậc xoa bóp bấm huyệt không đủ, cho nên chỉ có thể điều dưỡng mà không thể mang đến hiệu quả trị liệu cho những chứng bệnh khó trị?

Nghĩ vậy, bỗng nhiên Trần Khánh lại ý thức được y điểm hôm nay của hắn vừa mới tăng lên rồi.

4.2!

Vừa vặn, bỏ thêm thêm chút này là có thể đột phá đến cấp bậc mới!

Vậy nhìn xem rốt cuộc là cấp bậc không đủ, hay là phương thức chọn huyệt của hắn sai lầm rồi!

Ngay sau đó, Trần Khánh lại quyết đoán đổ dồn toàn bộ y điểm vào.

Xoa bóp bấm huyệt cũng từ 733 biến thành 1153, một lần hành động đột phá tới Lô Hỏa Thuần Thanh rồi.

【 xoa bóp bấm huyệt: 1153/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Khánh lại có thêm một phần tri thức.

Vài phút sau khi dần dần tiêu hóa toàn bộ tri thức vừa trống rỗng tăng thêm ấy, rốt cuộc Trần Khánh cũng biết vấn đề của chính mình nằm ở đâu rồi.

Không phải phương thức chọn huyệt của hắn có vấn đề, mà là khí huyết không có đẩy!

Đúng, chính là không có đẩy ra!

Rõ ràng là xoa bóp bấm huyệt, nhưng hắn chỉ dùng tới bấm huyệt, lại chưa dùng tới xoa bóp.

Mà xoa bóp đó lại là thủ đoạn làm cho khí huyết ở trung tâm, lưu thông đến toàn thân.

Cơ thể con người có mười hai đường kinh mạch chính (chính kinh) và hai đường kinh mạch lớn (đại kỳ kinh).

Mười hai chính kinh kia chính là Thủ Túc Lục Âm Kinh và Thủ Túc Lục Dương Kinh, hai đại kỳ kinh còn lại là hai mạch Nhâm Đốc.

Nhâm Mạch chủ huyết, cũng là biển của âm mạch; Đốc Mạch chủ khí, cũng là biển của dương mạch.

Hai mạch Nhâm Đốc có tác dụng chủ đạo đối với mười hai chính kinh, chờ đến lúc khí huyết bên trong mười hai chính kinh kia tràn đầy, khí huyết cũng sẽ lấp kín bên trong hai mạch Nhâm Đốc, cũng tương tự như vậy, khi khí cơ tràn đầy trong hai mạch Nhâm Đốc, chúng cũng sẽ mang đến tác dụng tuần hoàn cho mười hai chính kinh, đây là nguyên nhân vì sao lại nói "Nhâm Đốc thông tắc bách mạch giai thông".

Lại nói, trong quá trình vừa rồi, trước khi Trần Khánh phối hợp ấn các huyệt vị kia, hắn vốn không có thúc đẩy khí huyết ở hai mạch Nhâm Đốc, dưới loại tình huống này, hắn xoa bóp bấm huyệt có hiệu quả trị liệu mới là lạ.

Nếu không phải vừa rồi đụng phải canh giờ Vị Kinh vượng, chỉ sợ ở thời điểm Trần Khánh xoa bóp kinh mạch Túc Dương Minh Vị, cũng không mang tới hiệu quả quá lớn đâu.

Được!

Vậy làm lại một lần nữa đi!

Trần Khánh nói: "Chú ơi, chú qua bên này lật ngược thân thể lão gia tử một chút, để cháu xoa bóp Nhâm Mạch cho người."

Xoa bóp Nhâm Mạch, xoa bóp Đốc Mạch là thủ đoạn mấu chốt để lưu thông khí huyết toàn thân.

Tựa như trẻ nhỏ phát sốt cảm mạo, nếu người lớn trong nhà có chút hiểu biết về các bài thuốc dân gian, bọn họ sẽ chọn dùng phương thức niết sống lưng.

Đó cũng là xoa bóp. Trước tiên sẽ dùng hai tay giữ chặt lấy phần da thịt trên sống lưng, sau đó chậm rãi đẩy dọc lên trên theo hướng đi của xương cột sống, chỉ cần lặp đi lặp lại làm như vậy,

mãi cho đến khi khí huyết bên trong Đốc Mạch được đẩy thẳng đường, bệnh cũng tự nhiên mà đỡ hơn một chút.

Chương 203 - Hóa Ra Cao Thủ Đều Là Một Đám Ma Ốm...

"Nhâm Mạch? Bác sĩ Trần, không phải anh đang muốn đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho ông cụ ấy chứ?" Trang Lượng lập tức nói.

"Xem như vậy đi." Trần Khánh nói.

"Moá nó, hóa ra đây là thật sự nha. Vậy sau khi người bình thường được đả thông sẽ có tình huống như thế nào? Có phải khí lực thành lớn hay không?" Trang Lượng tò mò hỏi.

Trần Khánh dở khóc dở cười: "Tôi khuyên anh là đừng đọc tiểu thuyết quá nhiều, hai mạch Nhâm Đốc của người bình thường vốn đã thông suốt rồi, nếu hai mạch này không thông hoặc ít hoặc nhiều, kiểu gì mọi người cũng sẽ mắc một chút bệnh tật."

"Là... Như vậy sao." Trang Lượng có chút thất vọng.

Haizz... hỏi han nửa ngày, hóa ra cái gọi là những vị cao thủ không có đả thông hai mạch Nhâm Đốc trong tiểu thuyết võ hiệp kia đều là một đám ma ốm...

Quá mệt mỏi mà!

Sau khi khơi thông hai mạch Nhâm Đốc cho Điền Cường Quốc một phen, Trần Khánh lại nhanh chóng áp dụng đúng quy trình trị liệu vừa rồi cho ông ấy.

Quá trình bấm huyệt này kéo dài chừng một tiếng đồng hồ.

Đây xem như lần đầu tiên Trần Khánh cảm nhận được, bác sĩ

cũng cần phải có thể lực mới đủ sức làm việc.

Nếu không phải bình thường hắn đều chú trọng rèn luyện, chỉ sợ sau quá trình trị liệu này, hai tay hắn đã mỏi nhừ không thể nhấc lên nổi.

Hô ~

Trần Khánh thở dài một hơi, lại nhanh chóng lấy ra hộp châm, tiếp tục dùng châm thứ trị liệu.

Vẫn là các huyệt vị như ngày hôm qua phối hợp với nhau, nhưng không phát sinh biến hóa quá lớn, thậm chí một vài huyệt vị còn cùng vị trí với tiến trình xoa bóp bấm huyệt vừa nãy.

Châm thứ lại mất hơn nửa giờ nữa!

Sau khi châm thứ xong, Trần Khánh lại nhanh chóng lấy tới một đống ngải nhung [1] cùng mấy miếng gừng tươi.

[1] : Ngải nhung là lá ngải đã qua nhiều lần phơi, giã, đập vụn, rây bỏ tạp chất, phấn bụi, đến khi vật phẩm mềm mịn như nhung. Ngải nhung là nguyên liệu làm điếu ngải, cũng là nguyên liệu chủ yếu của phương pháp cứu ngải.

Dưới cái nhìn chăm chú có chút kỳ quái của Trang Lượng, Trần Khánh lần lượt đặt từng lát gừng tươi lên mấy huyệt vị trên người Điền Cường Quốc, tiếp đó là xoắn phần giữa hai đầu của ngải nhung thành dạng mũi nhọn, chia một cây thành hai nửa, trong trung y, một nửa lượng này được gọi là làm một tráng.

Sau khi đặt một tráng ngải nhung lên miếng gừng tươi nọ, Trần Khánh lại lập tức châm, rất nhanh, vài làn khói nhẹ đã bắt đầu bốc lên.

"Bác sĩ Trần, đây là đang làm gì vậy?" Trang Lượng hỏi.

"Một phương pháp trong ngải cứu, tên là đốt ngải cứu cách gừng." Trần Khánh nói.

"Làm thế này thì có hiệu quả như thế nào?" Trang Lượng tò mò nhìn tráng ngải nhung đã sắp bị thiêu đốt hầu như không còn.

"Phù dương, ngải cứu là loại cỏ cực kỳ thuần dương, dược tính của nó lại hướng xuống dưới, có thể trực tiếp xuyên qua làn da đi đến vị trí nhiều nước nhất trong cơ thể. Nếu trong cơ thể người bệnh chứa quá nhiều hàn thấp, thì ngải cứu chính là lựa chọn tốt nhất. Bình thường, đối với những người nguyên khí đại thương, chúng ta đều sẽ dùng đến ngải cứu."

"Trong trung y có câu, 'Dược chi không kịp, châm chi không đến, tất cứu chi' [2]. Nói cách khác, luận về hiệu quả phù dương, không có bất cứ loại vật phẩm nào có thể so sánh với ngải cứu. Bởi vì hỏa khí của nó không cần dẫn đường, có thể tự mình tìm được vị trí của hàn thấp. Cũng giống như ở thời cổ đại của chúng ta, khi hành quân đánh giặc, quân đội đều sẽ mang nhiều lương ít nước, nếu hành quân đến một chỗ nào đó cần phải dừng lại nhóm lửa nấu cơm, bọn họ sẽ vơ lấy đám ngải cứu chung quanh, đốt cháy chúng nó. Sau đó, binh lính sẽ đi tìm kiếm nơi nào có khói bốc lên nghi ngút, chỉ cần có khói bốc lên, nghĩa là nơi ấy có nước ngầm sạch, có thể sử dụng được, binh lính sẽ đi tới đào giếng lấy nước."

[2] : dùng thuốc không kịp, dùng châm không đến, tất phải dùng đến ngải cứu.

"Đây là đã vận dụng tới lý luận tri thức âm dương tương hấp [3] rồi. Ngải cứu thuần dương, nước thuần âm, nếu hai loại này va chạm trong thân thể, khẳng định sẽ sinh ra hiện tượng một bên gia tăng, một bên sụt giảm. Nếu âm quá thịnh, cần phải không ngừng bổ dương, cho đến âm dương trong cơ thể người bệnh đạt đến trạng thái cân bằng. Cũng cùng lý lẽ đó, người âm hư không thể tùy tiện dùng ngải cứu được, nhất định phải căn cứ vào tình

huống thân thể người bệnh để tiến hành phán đoán trước." Trần Khánh giải thích.

[3] : âm dương hấp dẫn lẫn nhau.

Đúng là bản thân Điền Cường Quốc có bệnh thận âm hư, nhưng đồng thời trong cơ thể ông ấy cũng phát sinh tình trạng dương khí không đủ.

Bởi vậy, sau khi dùng ngải cứu nhất định phải theo dõi cực kỳ cẩn thận.

Hiển nhiên, loại lý thuyết này cũng không phải giáo điều vận dụng cứng nhắc, chỉ cần thấy âm hư, là tuyệt đối không dùng ngải cứu.

Đây là cách hiểu không đúng.

Trang Lượng lại nghe mà sửng sốt không thôi, nhưng gã vốn là tác giả tiểu thuyết, cũng kịp thời bắt được điểm mấu chốt trong lời nói của Trần Khánh: "Bác sĩ Trần, anh vừa nói là trong quá trình hành quân đánh giặc thời cổ đại, các binh sĩ đều dùng ngải cứu để tìm nguồn nước? Chuyện này có căn cứ gì không? Hơn nữa, theo tôi nhận thấy, đám ngải cứu này đốt cháy nhanh như vậy, một lát đã cháy hết sạch rồi, nhưng ở thời cổ đại, mỗi lần chiến tranh ập đến, đều sẽ huy động mấy chục ngàn tới hơn trăm ngàn người tham gia, thậm chí có chiến dịch còn có quy mô mấy trăm ngàn người. Nhiều người ăn cơm như vậy, bọn họ cần phải mang theo bao nhiêu ngải cứu mới đủ chứ?"

Trần Khánh cười ha hả: "Ai nói với anh là quân đội cần phải mang theo ngải cứu? Không phải tôi vừa nói rồi sao? Ngải cứu là loại cỏ thuần dương, nó có thể mang đến tác dụng tìm nước. Nói cách khác, nghĩa là ở nơi nào có nước, có ánh sáng mặt trời đầy đủ, kiểu gì cũng sẽ có ngải cứu mọc lên. Nếu quân đội không hành quân dọc theo sông suối, bình thường bọn họ đều đi thẳng đến nơi

có ngải cứu mới có thể dừng lại đóng quân. Cổ nhân cũng không ngốc, nhất là những vị tướng quân có thể hành quân đánh giặc, bọn họ đều là nhóm nhân vật dày dặn sa trường rồi, đương nhiên một chút tri thức ấy vẫn phải có. Về phần căn cứ, nếu anh cảm thấy hứng thú với chuyện này, cứ tự nhiên đi thử nghiệm một phen. Còn tôi chẳng có hơi sức đâu mà lãng phí thời gian đi chứng minh mấy thứ này."

Nơi nào có nước tất có ngải cứu?

Câu này lập tức làm Trang Lượng giật mình!

Đúng vậy!

Chương 204 - Trung Y Thánh Thủ Trần Khánh!!!

Cũng như những nội dung thường xuyên được đề cập đến trong tiểu thuyết vậy, nếu bị rắn độc cắn tại dã ngoại, trong bảy bước xung quanh nhất định có thuốc giải.

Bởi vì thứ có thể sinh tồn cùng một chỗ với độc vật, sẽ không sợ hãi nó.

Nếu thay đổi lý luận này một chút, chuyển nó thành ngải cứu, có vẻ như ý nghĩa cũng không khác nhau là mấy! (Não bổ???)

Tri thức, lại có thêm một chút tri thức rồi!

Ta phải nhớ kỹ lại, về sau sẽ đi tìm tòi nghiên cứu!

Trang Lượng kích động vô cùng, nhanh chóng viết chúng nó vào trong sổ ghi chép.

"Ai, bác sĩ Trần, anh nói xem trong binh đoàn hành quân thời cổ đại có bác sĩ trung y hay không?" Trang Lượng thấy Trần Khánh không quá mức bận rộn, lại bắt đầu thỉnh giáo hắn về những điều mà bản thân vô cùng tò mò.

"Có nha, hơn một trăm năm trước kia, khắp đất nước Hoa Hạ chúng ta vẫn dựa vào trung y để chữa trị bệnh tật, đương nhiên những bác sĩ quân y đi theo đoàn quân đều là trung y rồi." Trần Khánh vừa đổi ngải nhung cho Điền Cường Quốc, vừa nói chuyện phiếm cùng Trang Lượng.

"Vậy trong khi đánh giặc có người bị chém thương thì biết làm sao bây giờ? Trung y có thể trị được không?" Trang Lượng hỏi.

"Có thể. Trong tay bọn họ có thảo dược chuyên môn phối trí để cầm máu, nếu vết chém đặc biệt nghiêm trọng, trong khoảng thời gian ngắn không phải sử dụng thảo dược cầm máu, chúng ta còn có châm tê cầm máu." Trần Khánh nói.

"Trâu bò như thế sao? Nhưng nếu trung y cũng biết cách xử lý ngoại thương, vậy vì sao tới tận bây giờ, tôi cũng chưa từng được nhìn thấy hay nghe ở đâu đó nhắc tới? Nói cho cùng, những nội dung mà tôi đọc được nhiều nhất ở trên mạng là, trung y lợi hại trong điều trị, tây y lợi hại trong giải phẫu." Trang Lượng tỏ vẻ vô cùng kỳ quái.

"Đúng vậy mà, đó là sự thật. Bởi vì ở thời đại ngày nay có quá ít những phương thuốc dùng thảo dược cầm máu, lẫn châm tê cầm máu, được lưu truyền lại, ít nhất là tôi chưa từng đọc được phương thuốc dùng thảo dược cầm máu. Nhưng tôi lại có thể dùng châm tê cầm máu, Ngay thời điểm hiện tại, tôi có thể làm cho cánh tay của anh chết lặng, đương nhiên, nếu muốn đạt tới hiệu quả có thể trực tiếp mổ gây tê cầm máu, vậy người thi châm phải là bác sĩ trung y có trình độ châm thứ đặc biệt lợi hại mới được. Và người như vậy, đừng nói là anh, ngay cả chính tôi cũng chưa gặp được đâu, cho nên những điều trên mạng nói cũng đúng. Là đám bác sĩ trung y chúng tôi không lượm nổi những thứ mà ở thời các lão tổ tông đã tìm ra được. Thật là mất mặt mà, ha hả." Trần Khánh nói.

"Đừng nói như vậy nha bác sĩ Trần, chung quy lại, tôi vẫn cảm thấy anh rất là lợi hại đó. Nói không chừng về sau, anh cũng có thể làm được giống như những bác sĩ trung y thời cổ đại kia, đến lúc đó, anh hung hăng đánh mặt những người kia cho tôi, để bọn họ cũng được thưởng thức thoáng một chút bản lĩnh chân chính của trung y chúng ta!"

Tại một khắc này, Trang Lượng lập tức sôi sục lên, giống như đã bị trung y phụ thể, trong lúc không hay biết, đột nhiên trở thành người thủ hộ cho trận doanh trung y.

Trần Khánh khoát tay, cười yếu ớt nói: "Hết thảy mọi thủ đoạn đều chỉ tồn tại với một mục đích duy nhất là trị bệnh cứu người. Còn mấy hành động như đánh mặt gì đó kia quá low rồi. Nếu một người học trung y lại chỉ vì mục đích như vậy, chẳng phải đã quá mức nhàm chán rồi sao?"

Hơn một trăm năm qua, bởi vì một chút nguyên nhân bên ngoài và cả bên trong, mới khiến cho đại đa số mọi người đều có ấn tượng cố hữu như vậy về trung y.

Và loại tình huống như vậy thực sự không thể chỉ dựa vào dăm câu ba điều, hay uốn ba tấc lưỡi là có thể giải thích rõ ràng được, chỉ khi bọn họ chân chính làm được, mới là đạo lý cứng, không ai phản bác nổi.

Thêm nữa, Trần Khánh cũng không có ý định đi thay đổi loại ấn tượng này trong lòng mọi người, hắn chỉ hi vọng bản thân có thể cố gắng hết sức học nhiều thêm một chút bản lĩnh của nhóm lão tổ tông, như vậy cũng có thể cứu được nhiều người bệnh hơn một chút, đơn giản thế thôi.

"Hắc, bác sĩ Trần, tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ viết lại một cuốn sách về trung y khác. Cái tên cũng nghĩ xong luôn, sẽ gọi là《 Trung Y Thánh Thủ Trần Khánh 》, ý anh thế nào?" Trang Lượng đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện.

Trần Khánh nghe vậy lập tức ngơ ngác.

Ủa? Vì sao hai người bọn họ chỉ nói chuyện một thoáng, đối phương đã lấy hắn ra làm nhân vật chính để viết sách rồi?

Trần Khánh dở khóc dở cười nói: "Không tốt lắm đâu, anh đổi cái tên khác đi. Hơn nữa, không phải câu chuyện kia anh đang viết rất tốt sao? Tự dưng lại muốn thay đổi rồi?"

Trang Lượng vò vò đầu, nói: "Tôi cũng không biết vì sao, lại

đột nhiên có linh cảm này. Dù sao quyển sách trước cũng viết tới bảy, tám trăm ngàn chữ rồi cũng không kiếm được tiền, cứ dứt khoát đổi một quyển thử xem sao. Nếu anh để ý đến cái tên kia như vậy, tôi sẽ dùng tện của chính mình, nhưng mà tôi sẽ dùng anh tới làm nguyên mẫu để thiết lập nhân vật nhân vật chính. Bác sĩ Trần, chắc làm vậy không có vấn đề gì chứ."

Trần Khánh bất đắc dĩ nói: "Anh vui là được."

Điền Dũng Tuyền đang ngồi một bên, nghe được hai người đối thoại, không khỏi mở miệng trêu ghẹo một câu: "Ai, bác sĩ Trần, tôi cho rằng cứ dùng tên của cậu sẽ tốt hơn, lỡ như người anh em này viết cái nổi tiếng luôn thì sao? Không phải đến lúc ấy, cậu cũng có thể thu chút phí bản quyền rồi?"

Trần Khánh cười ha ha, hắn biết Điền Dũng Tuyền nói vậy là đang muốn khích lệ Trang Lượng. Đã thế hắn cũng phụ họa một chút cho vui: "Cũng đúng nha, bỗng dưng vô duyên vô cớ lại kiếm được một khoản, đề nghị này thật không tồi."

Trang Lượng ngượng ngùng vò vò đầu: "Tôi vốn là một tác giả phơi thây đầu đường, nếu có thể viết ra một cuốn truyện đủ khả năng bán bản quyền như vậy, đúng là phần mộ tổ tiên bốc khói nhẹ rồi."

Điền Dũng Tuyền cười nói: "Chuyện gì cũng vậy, quý ở kiên trì thôi. Tôi thấy cậu đã xem xong bệnh rồi nhưng vẫn ở lại nơi này nghe bác sĩ Trần giảng giải tri thức y học. Chỉ tính riêng tinh thần học tập này thôi, nếu cậu có thể một mực duy trì như vậy, dù không bắt lửa lớn, ít nhất cũng có thể bốc lửa nhỏ [1]."

[1] : ý là không quá mức nổi tiếng, ít nhất cũng có chút thanh danh.

Chương 205 - Có Một Loại Đói Gọi Là ... Mẹ Của Ngươi Cảm Thấy Ngươi Đói!

Trang Lượng nghe được mấy lời nói này, trong lòng vô cùng ấm áp, lập tức hăng hái như vừa uống máu gà, nói: "Hi vọng là như vậy, đến lúc ấy, nếu có chút danh tiếng nho nhỏ rồi, nhất định tôi sẽ trả phí bản quyền cho bác sĩ Trần."

Trần Khánh vội vàng xua tay: "Đừng đừng đừng, vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi. Anh nổi tiếng là bản lĩnh của anh, không liên quan gì đến tôi đâu. Thôi thôi, chúng ta ngừng lại, không nói chuyện phiếm nữa nha."

Nói xong, Trần Khánh đã thổi tắt một tráng ngải nhung cuối cùng trên người Điền Cường Quốc, sau đó gỡ xuống tất cả những lát gừng trên người ông ấy: "Được rồi, chú mau qua mặc quần áo vào cho lão gia tử đi. Vừa rồi cháu đã bắt mạch một chút, coi như hiệu quả trị liệu của ngày hôm nay không tồi, ngày mai hai người lại đi tới tiếp tục trị liệu nhé."

Vừa nãy, trong lúc chú ý đốt ngải cứu, Trần Khánh cũng liên tục xem xét tình trạng thân thể Điền Cường Quốc.

Dù tứ chi vẫn không có phản ứng quá lớn, nhưng từ phản hồi thông qua ngũ tạng, Trần Khánh đã biết được khá rõ ràng, sau một liệu trình xoa bóp bấm huyệt và châm cứu, đã có vài vòng khí huyết đi qua kinh mạch chi dưới của Điền Cường Quốc rồi, chuyện này mang đến sự trợ giúp rất lớn cho quá trình khôi phục tứ chi của ông ấy.

Sau khi biết được tin tức này, trong lòng Trần Khánh đã có thêm rất nhiều tin tưởng, dường như hắn thật sự có thể thông qua các loại thủ đoạn của mình để điều trị cho Điền Cường Quốc.

Hà hà … và đương nhiên, cảm giác thành tựu trong lòng Trần Khánh trực tiếp được kéo đến đầy tràn.

Là bệnh tê liệt đó nha!

Tuyệt đối không phải một bệnh cỏn con vặt vãnh đâu!

Phải biết rằng, có rất nhiều bác sĩ trung y làm nghề cả cuộc đời cũng không thể chữa trị được căn bệnh này đâu.

Còn Trần Khánh?

Hắn vừa mới hai mươi mấy tuổi đầu mà thôi!

Đương nhiên trong lúc cả người đầy kích động, Trần Khánh cũng có chút cảm khái.

Gần như toàn bộ thời gian cả một buổi sáng hôm nay, hắn đều dùng ở trên người Điền Cường Quốc, trong đó còn có hơn một giờ xoa bóp bấm huyệt… Haizz thực sự là quá mệt mỏi à nha!

Còn mệt hơn hắn liên tục châm cứu tới vài ngày!

Nếu mỗi ngày đều phải làm như vậy, khẳng định là Trần Khánh sẽ hao phí rất nhiều tâm thần và thể lực.

Nhưng so sánh với tình huống người bệnh hoàn toàn khôi phục, chút tiêu hao ấy, Trần Khánh vẫn nguyện ý bỏ ra, thậm chí còn là vui vẻ bỏ ra.

Sau khi Điền Dũng Tuyền đưa ba mình rời khỏi, Trang Lượng cũng lên tiếng chào tạm biệt Trần Khánh, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng khám.

Trần Khánh nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ rồi, thấy không còn người bệnh nào tiếp tục bước vào nữa, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi phòng mạch, đi đến nhà hàng của mẹ mình.

...

Trang Lượng về đến nhà, cơm cũng chưa ăn, đã vội vàng chạy ngay đến bàn máy tính, sau khi khởi động, lại nhanh chóng mở ra một trang Word mới.

Đến đây, Trang Lượng ngừng lại một chút, nhưng không bao lâu sau đó, gã lại thuần thục gõ vài chữ trên bàn phím.

《 Trung Y Thánh Thủ Trần Khánh 》

Trang Lượng ta muốn viết một cuốn sách trung y chân chính!

"Mẹ, đủ rồi đủ rồi, hai món ăn này là đủ lắm rồi, mẹ cho nhiều hơn sẽ là lãng phí đó. Trời đất, không phải con đã nói từ trước rồi sao? Cơm chỉ có thể ăn bảy phần no thôi, ăn nhiều hơn sẽ không tốt cho thân thể." Trần Khánh ngồi trước cái bàn, đưa mắt nhìn Đường Du Du không ngừng bưng món ăn đi tới, trong lòng không khỏi cười khổ liên tục.

Có một loại đói gọi là … mẹ của ngươi cảm thấy ngươi đói!

"Con đó nha, đúng là càng ngày càng giống ba của con, từ khi làm bác sĩ, bắt đầu sinh ra những hành động bất bình thường. Ba của con ấy à, mỗi khi ông ấy nhìn một món ăn nào đó, trong đầu sẽ lập tức nghĩ đến giá cả dược liệu. Rồi ngày nào cũng vậy, đều đi nghiên cứu xem loại dược liệu nào rẻ tiền, loại dược liệu nào chân thực. Ngay cả khi mẹ của con đi mua cải trắng, ông ấy cũng phải đi phân tích nơi sản xuất, tháng gieo trồng, phẩm chất, giá cả của chúng nó, làm mẹ phiền muốn chết. Còn con, trong đầu lúc nào cũng chú ý đến chuyện dưỡng sinh, cái này cần chú ý, cái kia cũng cần chú ý, con có thấy mệt hay không? Hôm nay, con phải ăn

cho mẹ, phải ăn thật thỏa thích cho mẹ. Con người chúng ta, nhất định phải sống thật thoải mái, làm như vậy sinh mệnh mới có ý nghĩa, biết không?" Đường Du Du bực bội đến chống nạnh, hai mắt mở to, nói.

"Được rồi, con ăn con ăn..." Trần Khánh không hề phản bác.

Kỳ thật, dựa trên một loại ý nghĩa nào đó, những lời Đường Du Du nói cũng rất đúng.

Cũng giống như những gì Dương Hữu Lâm từng nói, cảnh giới cao nhất của dưỡng sinh chính là dưỡng tâm.

Tùy tâm mà động, tùy tính mà động, không quá mức vượt ra ngoài quy củ, không cố ý bảo thủ, giữ khư khư nếp cũ, như vậy là đủ rồi.

Đương nhiên, ý thức dưỡng sinh của Trần Khánh vốn đã xâm nhập vào cốt tủy rồi, hắn căn bản không cần phải dồn hết tâm trí vào chuyện này. Với hắn, ngẫu nhiên ăn no một bữa cũng không quan trọng.

Có vài người, ngày nào cũng sẽ ăn no, thậm chí còn ăn đến trướng cả bụng, đương nhiên loại hành vi này đã vượt ra ngoài quy củ rồi. Bọn họ làm như vậy không vì tùy tâm mà động, mà là tùy dục mà động.

Rõ ràng, trong bụng đã có cảm giác no nê, thân thể cũng nhắc nhở ngươi không thể ăn thêm được nữa, nhưng sau đó, vì thỏa mãn dục vọng ăn uống, ngươi lại tiếp tục phàm ăn.

Vậy ngươi không nhiễm bệnh thì ai nhiễm bệnh?

Ngươi không nghe lời nói của ngũ tạng, đến lúc ấy, đừng có trách vì sao chúng nó lại chỉnh ngươi!

"Ừm, như bây giờ mới ngoan này. Mẹ có nghe ba của con nói,

gần đây thời tiết nóng rất không bình thường, người bệnh bước vào Hán Y Đường cũng nhiều hơn trước kia một chút, không phải như vậy con cũng vất vả hơn trước sao?" Đường Du Du đau lòng nhìn Trần Khánh.

"Không có đâu mẹ, cũng chỉ có mấy ngày trước là bận rộn thôi, về sau khi chúng ta bắt đầu tặng thuốc giải nhiệt rồi, người bệnh tới khám đã ít đi rất nhiều. Tại phòng mạch của con, ở thời kỳ đỉnh điểm trong một ngày cũng chỉ có tám, chín người bệnh thôi, như buổi sáng hôm nay, có mỗi hai người tới, hay là ngày hôm qua, chỉ có một người bệnh đã tới từ trước, quay lại tái khám mà thôi, thực sự không vất vả gì đâu." Trần Khánh cười nói.

"Vậy là tốt rồi, buổi chiều con còn tọa chẩn không?" Đường Du Du hỏi.

"Buổi chiều là bác sĩ Phùng tọa chẩn." Trần Khánh nói.

"Tốt lắm, buổi chiều con cùng mẹ đi dạo phố." Đường Du Du cười nói.

Chương 206 - Khóc Không Ra Nước Mắt!!!

Sắc mặt Trần Khánh đột nhiên biến đổi: "Khụ khụ... Mẹ, bỗng nhiên con nhớ ra, hình như bác sĩ Phùng có việc, hẳn là đối phương sẽ nhờ con trực giùm, chờ con gọi điện cho người ta hỏi một chút đã nhé."

Đường Du Du giảo hoạt mà véo lỗ tai Trần Khánh một cái: "Bớt bày ra bộ dạng này ở trước mặt lão nương đi nha, có biết ở thời điểm con nói dối, con ngươi của con sẽ đảo loạn không ngừng như động đất hay không? Thật sự cho rằng một tay mẹ nuôi nấng con từ tấm bé đến lúc trưởng thành, mà ngay cả một chút tâm tư nhỏ của con cũng không nhìn ra sao?"

"Đi dạo phố lần này để mua quần áo mới cho con. Lần trước mẹ định đi mua cho con, con nói cần phải tập trung toàn bộ tinh thần cho cuộc thi, hiện tại con đã chính thức đi làm rồi, vẫn còn không chú ý tới hình tượng một chút. Có con cái nhà ai mà hai, ba năm đều không mua quần áo chứ? Hơn nữa, lần nhà qua nhà dì hai, nếu con không sửa soạn một chút chẳng phải đã quá tùy tiện rồi? Đây là lễ phép cơ bản nhất, con có biết hay không?"

Trần Khánh bất đắc dĩ nói: "Quần áo cũ của con vẫn còn mặc được mà..."

Đường Du Du vừa chuyển ngón tay, lại nói: "Con muốn tranh luận?"

Trần Khánh lập tức che lỗ tai: "Đi đi đi, con đi!"

Đường Du Du thấy Trần Khánh đã cầu xin tha thứ, lập tức

buông tay, bày ra tư thế người thắng, nói: "Hừ, mau ăn, ăn xong chúng ta sẽ đi mua quần áo."

Nói xong, Đường Du Du lại vô cùng vui vẻ mà xoay người đi vào phòng bếp.

Ai!

Trần Khánh thực sự khóc không ra nước mắt!

Phải biết rằng khi còn nhỏ, bởi vì Trần Khánh quá mức đáng yêu, cho nên Đường Du Du thường xuyên dẫn hắn đi ra ngoài chơi. Đến giờ, hắn cũng không nhớ rõ rốt cuộc khi bước vào công viên, mình đã bị bao nhiêu dì nhỏ, chị gái sờ qua mặt.

Sau này trưởng thành rồi, chỉ cần trường trung học được nghỉ, Đường Du Du sẽ đưa hắn đi mua quần áo.

Mỗi lần nhân viên cửa hàng khen ngợi hắn, Đường Du Du sẽ đứng một bên vui đến hỏng, sau đó hắn dần dần biến thành công cụ nhân thử trang phục, mà Đường Du Du cũng biến thành nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.

Từ sau lần đó, chỉ cần Đường Du Du muốn kéo đi dạo phố, Trần Khánh sẽ rơi vào trạng thái sợ muốn chết, giống hệt một người mắc ptsd [1] vậy!

[1] : Rối loạn căng thẳng sau sang chấn (PTSD) là những hồi tưởng mang tính thâm nhập, tái hiện của một sự kiện sang chấn quá mạnh; sự hồi tưởng kéo dài trên 1 tháng và bắt đầu trong vòng 6 tháng sau sự kiện. Sinh lý bệnh học của rối loạn này chưa được hiểu rõ. Triệu chứng cũng bao gồm việc né tránh các kích thích liên quan đến sự kiện sang chấn, các cơn ác mộng, và hồi tưởng.

Nhưng có vẻ như từ đó đến tận bây giờ, lần nào hắn cũng chạy không thoát.

Haizz… vì sao hắn lại có cảm giác mâm cơm trước mặt chẳng ngon tí nào…

Cứ như vậy, Trần Khánh đã chấp nhận số phận ăn xong cơm trưa, liền bị Đường Du Du kéo tới quảng trường Tinh Vân.

Đây là khu mua sắm lớn nhất ở gần nhà hàng của bà, mỗi khi Đường Du Du rảnh rỗi, và sẽ cùng ba, năm người bạn thân cùng nhau đến nơi này dạo phố, cũng không cần phải mua gì cả, chỉ cần đi dạo, nhìn cho đã mắt là đủ rồi.

Quả nhiên, sau khi bị Đường Du Du túm tới quảng trường này, Trần Khánh lại biến thành công cụ nhân thử quần áo.

Ước chừng bốn giờ sau, với cùng một trạng thái như vậy, Trần Khánh đã xuyên qua mấy chục cửa hàng tại khu mua sắm này, và đương nhiên là không ngừng thử trang phục.

Trong nháy mắt này, Trần Khánh chợt cảm thấy rằng, hóa ra chữa bệnh cho Điền Cường Quốc cũng không quá mức mệt mỏi đến vậy, bởi vì trình độ mệt mỏi của ngày hôm đó còn chưa bằng nổi một phần mười cảm nhận của hắn trong ngày hôm nay.

Mãi cho đến 5 rưỡi chiều, hành trình mua quần áo mới xem như chính thức chấm dứt.

Trần Khánh kéo thân hình mỏi mệt ngồi lên xe, Đường Du Du lại cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà chở Trần Khánh đi vào Hán Y Đường. Sau khi chờ Trần Tùng cũng tan tầm, một nhà ba người bọn họ lại vô cùng vui vẻ mà đi tới nhà của dì hai Trần Khánh.

Căn số 702, tòa 5, khu Thịnh Thế Long Thành.

Leng keng!

Ken két!

"Ai u, mau vào mau vào, bên ngoài nóng muốn chết." Dì hai Đường Du Nhiên vừa mở cửa đã vội vàng thúc giục ba người Trần Khánh vào nhà.

"Dì hai, đây là quà tặng cho Dương ca." Trần Khánh đưa quà tặng cho Đường Du Nhiên.

"Ai nha, đến thì đến còn mang theo quà tặng làm gì, khách sáo quá vậy? Nếu lần sau còn làm thế này, dì hai sẽ tức giận đó." Đường Du Nhiên nhíu mày nói.

"Cháu biết rồi." Trần Khánh cười nói.

Đúng lúc này, Dương Các cũng đi tới cửa vào, nhìn thấy ba người Trần Khánh, lập tức hô lớn: "Dì nhỏ, dượng nhỏ, Trần Khánh, mau vào nhà ngồi đi."

"Các Các, chúc mừng nha, về sau cháu chính là người Nhà nước rồi, là nhân viên công vụ đầu tiên của Đường gia chúng ta đó!" Đường Du Du cười ha hả, lập tức đi tới, vỗ vỗ bả vai Dương Các.

Dương Các ngượng ngùng nói: "Cái gì mà người Nhà nước hả dì? Đó chỉ là một nơi ăn không đủ no nhưng không đói chết mà thôi."

Trần Tùng cười nói: “Cũng là một nơi mà bao nhiêu người hâm mộ đó."

Trần Khánh phụ họa: "Đúng vậy, về sau anh làm một vị quan chức, hoặc ít hoặc nhiều cũng là cán bộ có quyền, hoàn toàn không giống nhóm dân chúng bình thường như bọn em."

Dương Các dở khóc dở cười: "Thôi đi nhóc, lúc trước nếu em chịu ở lại bệnh viện trên Bắc Kinh, chẳng phải cũng vào được biên chế Nhà nước rồi sao? Anh còn nhớ dượng nhỏ từng nói, thầy giáo của em cũng khuyên em vài lần, hi vọng em có thể ở lại bệnh viện

trên Bắc Kinh, mà em không chịu kia kìa."

Trần Khánh hắc hắc cười nói: "Thật không còn cách nào khác mà, ai bảo em là con một chứ? Cần phải kế thừa tổ nghiệp nha!"

Kỳ thật tình huống của Trần Khánh còn coi như tốt đẹp, có vài người cũng xuất thân từ thế gia trung y nhưng cuộc sống lại rất gian nan.

Bởi vì bọn họ vốn không thích trung y, thậm chí là không tin trung y, nhưng vì nguyên nhân xuất thân, cho nên những người lớn trong nhà sẽ bức bách bọn họ học tập trung y từ thuở nhỏ.

Nhưng hoàn cảnh xung quanh này lại khiến cho đối phương căn bản không tìm thấy giá trị quan của chính mình.

Hành y tế thế sao?

Đừng có nói đùa!

Chương 207 - Bệnh Ở Trên Thì Trị Ở Dưới, Bệnh Bên Trái Thì Trị Bên Phải!!!

Bốn chữ này có thể lấy ra làm cơm ăn hay không? Có thể trợ giúp cho đối phương mới hai mươi mấy tuổi đã có nhà có xe hay không? Có thể trợ giúp cho đối phương danh lợi đầy đủ hay không?

Đương nhiên là không thể rồi!

Vốn là không thể!

Nhưng vì hai chữ "Kế thừa" này mà bọn họ không thể không đi lên một con đường mà chính bản thân mình cũng khinh bỉ.

Có người khuất phục từ đó trở thành một bác sĩ ngụy trung y.

Có người phản kháng từ đó cắt đứt quan hệ với người nhà, cũng tương đương với từ nay về sau, một mạch trung y truyền thừa đã bị chôn vùi, đứt đoạn.

Chuyện như vậy diễn ra thường xuyên như cơm bữa vậy...

"Cũng đúng, có biên chế vẫn là người làm thuê thôi, còn không bằng kế thừa gia nghiệp làm phú nhị đại." Dương Các cười nói.

"Nói rất hay, không phải anh cũng là phú nhị đại sao? Đúng rồi, lúc trước anh có nói dượng hai bị trẹo chân mà? Hẳn là dượng đang ở nhà hả?" Trần Khánh hỏi.

"Anh rể bị trẹo chân ư?" Đường Du Du nhìn về phía Đường Du

Nhiên.

"Đúng vậy, hôm trước anh ấy vừa bị. Chị đã bảo anh ấy mau đến bệnh viện khám đi nhưng người đàn ông này cứng đầu lắm, nhất quyết không chịu. Hôm nay chị vừa nhìn một chút, mắt cá chân đã sưng phù lên rồi. Hừ, trước giờ tính tình của lão chồng nhà chị vẫn như vậy, mặc kệ anh ta đi!" Đường Du Nhiên tức giận nói.

"Nếu không, cứ để Trần Tùng khám cho anh ấy xem sao." Đường Du Du nói.

"Anh không mang hộp châm, để Trần Khánh tới chữa đi, trình độ châm thứ của nhóc con này còn cao hơn anh đó!" Trần Tùng nói, ở sâu trong đáy mắt lấp lánh vẻ khoe khoang.

Quả nhiên, ông ấy vừa nói như vậy, cả Đường Du Nhiên lẫn Dương Các đều kinh ngạc không thôi.

Nhất là Đường Du Nhiên.

Phải biết rằng, từ thời còn trẻ, bà đã từng được chứng kiến y thuật của Trần Tùng. Lúc trước, khi cha của bà ấy mắc phải một căn bệnh kỳ quái, vào bệnh viện chữa như thế nào cũng không trị hết được. Về sau, nhà bọn họ được người quen giới thiệu, mới tìm đến Hán Y Đường, may mắn ông cụ trong nhà đã được Trần Tùng chữa khỏi.

Ở thời điểm ấy, Trần Tùng cũng chỉ hơn hai mươi tuổi thôi, nhưng đã là một bác sĩ rất lợi hại rồi.

Tới nay, đã hơn hai mươi năm trôi qua, khẳng định là cậu em rể này không thể giậm chân tại chỗ được, vậy mà Trần Tùng lại nói, Trần Khánh còn lợi hại hơn đối phương?

Loại chuyện này… có thể không làm Đường Du Nhiên giật mình được sao?

"Mọi người đã đến đây rồi sao? Ngượng ngùng quá, tôi đi đường không quá tiện.” Trong lúc mọi người đang nói chuyện phiếm, ba ba của Dương Các là Dương Thiên Kỳ lại từng bước lảo đảo bước ra...

"Dượng hai." Trần Khánh mở miệng chào hỏi, lập tức chen lên đỡ ông ấy: "Mắt cá chân của dượng bị bong gân sao?"

Dương Thiên Kỳ cười nói: "Không có việc gì, chỉ hơi chút sưng phù thôi, chờ đến khi chỗ máu tụ lại bên trong đó tiêu tán là hết thôi mà, chỉ đau mất vài ngày thôi."

Trần Khánh nhìn phần mắt cá chân đã sưng phù bằng nắm tay kia, mỉm cười, nói: "Không cần vài ngày đâu, ngay bây giờ sẽ tốt hơn thôi. Dượng hai, dượng lại sofa ngồi xuống đi."

Ngay bây giờ sẽ tốt hơn thôi?

Dương Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn Trần Khánh.

Tuy người anh em đồng hao của ông ấy là một vị bác sĩ trung y, nhưng mấy năm nay, dù sinh bệnh, ông ấy cũng chưa từng đi tìm Trần Tùng.

Ngay cả khi bà xã không ngừng nói cho ông ấy biết trung y lợi hại như thế nào, rồi năm đó ba của bà ấy đã được Trần Tùng chữa khỏi cho ra làm sao, Dương Thiên Kỳ vẫn không chủ động đi tìm Trần Tùng.

Thật ra ông ấy cũng không có mâu thuẫn gì với trung y cả, chỉ cảm thấy trung y quá mức phiền toái thôi.

Hơn nữa lỡ như người quen kia không chữa khỏi được ông ấy, chẳng phải cả hai nhà bọn họ đều vô cùng khó xử hay sao?

Dương Thiên Kỳ hàng năm đều lo chuyện buôn bán, bởi vậy ông ấy ngại nhất là tiếp xúc với người thân và bạn bè trên lĩnh vực

này. Bình thường mọi người tụ tập một bữa tâm sự chút cũng chẳng làm sao, nhưng nếu đã bàn tới công việc, thì tốt nhất là đừng tham gia vào cùng nhau, sẽ rất phiền toái!

Dù sao đối phương cũng là bạn bè, người thân của mình, bọn họ làm không tốt mình lại không thể nói ra, bởi vì một khi nói ra chính là mất tình cảm.

Cũng bởi trong lòng có nỗi băn khoăn như vậy, cùng với hàng năm có bệnh đã quen tự mình cứng rắn chịu đựng cho qua rồi, cho nên… đừng nói là đến chỗ Trần Tùng, ngay cả bệnh viện, Dương Thiên Kỳ cũng rất ít đi.

"Trần Khánh, em đừng có khoác lác nha, tuy bong gân chân không phải vấn đề gì lớn, nhưng không thể lập tức khỏi ngay được đâu." Dương Các ha hả cười nói.

"Vậy anh cứ ngồi đó xem là được." Trần Khánh lập tức ngồi xổm xuống: "Dượng hai, dượng đặt chân phải lên ghế sofa đi."

"Nha? Nhưng dượng bị bong gân bên chân trái mà?" Dương Thiên Kỳ nghi hoặc hỏi.

"Cháu biết mà, dượng cứ làm theo cháu nói là được." Trần Khánh nói.

Trung y chữa bệnh ly kỳ cổ quái như vậy sao?

Dương Thiên Kỳ nửa tin nửa ngờ, cuối cùng cũng đặt đùi phải lên sô pha. Ngay sau đó, ông ấy lập tức nhìn thấy Trần Khánh trực tiếp lấy ra một cây ngân châm thật dài, trực tiếp đâm đi vào phần mu bàn chân bên trái.

Ban đầu, ông ấy còn cảm thấy vị trí bị đâm hơi đau một chút, nhưng ở thời điểm cây châm bắt đầu đi vào sâu bên trong, gần như ông ấy không còn cảm nhận được đau đớn nữa.

"Ai ai ai, không thể đâm thêm được đâu, cháu sắp đâm xuyên qua mất rồi!" Dương Thiên Kỳ nhìn thấy cây ngân châm trong tay Trần Khánh chui sâu vào mu bàn chân, sau khi đã đâm vào, hắn chẳng những không chịu ngừng lại, còn càng đâm càng sâu, thậm chí đầu nhọn của ngân châm đã chạm tới làn da mu bàn chân phía bên phải rồi.

Tình huống này thực sự làm ông ấy vô cùng sợ hãi.

"Đừng khẩn trương mà dượng hai, rất nhanh sẽ ổn thôi. Bây giờ, tự dượng sờ sờ mắt cá chân trái đi, nhìn xem có phải nơi đó không còn đau như trước nữa không?" Trần Khánh hỏi.

Dương Thiên Kỳ cũng tùy tiện vươn tay sờ sờ vào mắt cá bên chân trái của mình, ai, quả thật là không còn cảm giác vừa chạm đã đau như lúc trước rồi.

Đây là phương pháp trị liệu gì đây?

Vẻ mặt Dương Thiên Kỳ đầy vẻ kỳ quái!

Kỳ thật đây là một loại thủ đoạn trị liệu khá thường dùng trong trung y, nó có tên là "Bệnh ở trên thì trị ở dưới, bệnh bên trái thì trị bên phải" .

Chương 208 - Bông Hoa Trong Nhà Kính!

Phải biết rằng kinh mạch trải dài trên khắp cơ thể con người đều có liên kết với nhau, có người bong gân chân trái, qua vài ngày sau, khi chỗ bong gân gần như khỏi hẳn rồi, đối phương lại phát hiện bỗng nhiên chân phải của mình bắt đầu đau đau.

Sau đó ngồi nghĩ cả nửa ngày cũng chẳng hiểu được rốt cuộc là mình đã bong gân ở đâu rồi.

Xày ra trường hợp này là vì người nọ vốn không biết rõ về hướng đi của khí huyết ở bên trong kinh mạch trên cơ thể con người chúng ta, đương nhiên sẽ không biết được nguyên nhân vì sao loại bệnh khí nọ sẽ di chuyển.

Trần Khánh trị liệu chân phải của Dương Thiên Kỳ, đó là căn cứ vào nội dung "Người am hiểu dùng châm sẽ biết cách từ âm dẫn dương, từ dương dẫn âm, lấy phải trị trái, lấy trái trị phải" trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Âm Dương Ứng Tượng Đại Luận Thiên.

Mà nói đến câu ‘bệnh bên trái thì trị bên phải, bệnh bên phải thì trị bên trái’, lại cần phải đề cập tới Cự Thứ và Mâu Thứ [1], hai loại thủ pháp này đều là lựa chọn phù hợp nhất để biểu hiện nội dung ấy ra ngoài.

[1] : Mâu Thứ hoặc Mậu Thích, là tên của một loại thứ pháp, mâu có nghĩa là đan xen với nhau, trong Tố Vấn - Mâu Thứ Luận (Mậu Thích Luận Thiên) có viết "Mâu Thứ, dùng trái dẫn phải, dùng phải dẫn trái…”

Trần Khánh đã quên học Mâu Thứ, nhưng Cự Thứ hắn lại thuộc nằm lòng.

Vừa rồi, khi hắn trị bệnh cho dượng hai, đã dùng đến thủ pháp Cự Thứ, đồng thời cũng dùng tới một bộ huyệt vị phối hợp cực kỳ kinh điển, chuyên trị liệu bong gân mắt cá chân.

Thương Khâu Thấu Khâu Khư [2]!

[2] : nôm na là một châm thấu hai huyệt, đánh thông mắt cá chân trong và mắt cá ngoài, đồng thời điều trị cả hai.

Danh như ý nghĩa, ngân châm sẽ bắt đầu tiến vào từ huyệt Thương Khâu [3], đi qua hai đường gân lớn bên dưới mu bàn chân, rồi dừng lại ở huyệt Khâu Khư [4]. Tuyệt đối không được châm xuyên qua huyệt Khâu Khư, để đầu nhọn của ngân châm lộ ra ngoài. Làm như vậy là thủ pháp trị liệu sai lầm rồi.

[3] : Vị trí huyệt Thương Khâu: tại phần lõm phía dưới và phần trước của mắt cá nhân, trên cao là gân cơ chân sau, sát khe của khớp gót chân, sên và thuyền.

Tác dụng: Hỗ trợ điều trị viêm dạ dày, viêm ruột, suy giảm tính năng tiêu hóa, đau mắt cá nhân, tăng khả năng hoạt động của tạng Tỳ, loại bỏ đàm ra khỏi cơ thể tác nhân gây nên đầy bụng, chướng bụng, lúc nào cũng muốn nghỉ nhiều, tâm trí không ổn định, không tập trung, triệu chứng liên quan tới giọng nói, căng cứng gốc lưỡi, mất giọng đột ngột.

[4] : Huyệt Khâu Khư nằm trong chỗ lõm phía trước và bên dưới mắt cá ngoài.

Tác dụng: sưng đau khớp cổ chân, đau cẳng chân, đau gối, đau hông, đau sườn ngực, vẹo cổ, mắt có màng, chuột rút.

"Dượng hai, hiện tại dượng cảm thấy mắt cá chân phải thế nào?" Trần Khánh dùng sức ấn một chút xuống mắt cá chân phải

của Dương Thiên Kỳ.

"Tê ~~ vì sao dượng lại có cảm giác mắt cá chân phải bắt đầu đau rồi?" Dương Thiên Kỳ vội vàng rụt chân, rồi đưa ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Trần Khánh.

Trần Khánh cười cười lập tức rút ngân châm ra: "Được rồi, dượng hai, dượng đứng lên đi hai bước xem."

Đi ư?

Dương Thiên Kỳ bày ra dáng vẻ ngơ ngác, không sao hiểu nổi, nhưng vẫn đặt chân phải về phía sau, rồi thật cẩn thận mà dùng nó tới chống đỡ thân thể của chính mình.

Hả?

Không đau?

Dương Thiên Kỳ lại thật cẩn thận chuyển thêm một chút áp lực qua bên chân trái, kết quả là cả chân trái cũng không xuất hiện loại cảm giác đau đớn như trước kia nữa.

Tiếp theo, Dương Thiên Kỳ dứt khoát tiến lên một bước nhỏ, chờ đến lúc toàn bộ trọng tâm đều rơi xuống chân trái, ông ấy vẫn không cảm thấy đau nhức…

Vậy là Dương Thiên Kỳ lại tiếp tục tiến về phía trước thêm hai bước nữa.

Ơ? Thật sự ổn hơn rồi?

Dương Thiên Kỳ không chịu ngừng lại, cũng nhân tiện tiến thêm vài bước xung quanh vị trí sofa, rồi vô cùng kinh ngạc xác thực rằng… chân mình thật sự không còn đau đớn nữa.

"Lợi hại nha Trần Khánh, mới qua vài phút, em lại chữa khỏi cho ba ba của anh rồi?" Trong ánh mắt Dương Các tràn đầy kinh

ngạc.

Loại tình huống này... giống hệt những vị thần y thường xuất hiện trên phim truyền hình!

Châm đến bệnh trừ!

"Ôi, Tiểu Khánh, thật không ngờ cháu cũng lợi hại như vậy, rất giỏi nha!" Đường Du Nhiên cười ha hả, khen ngợi không thôi.

Trần Khánh cũng không khiêm tốn quá mức, chỉ ăn ngay nói thật: "Hiện tại dượng hai có thể đi dạo bình thường, không gặp phải vấn đề gì, nhưng nếu dùng sức ấn vào mắt cá chân, vẫn sẽ có cảm giác đau đớn. Đương nhiên hiện giờ, tình trạng bong gân kia đã không ảnh hưởng đến hành động của dượng nữa rồi. Tối nay dượng ngủ một giấc, hẳn là ngày mai có thể đi ra ngoài hoạt động thân thể một chút."

Đây cũng là một đặc điểm lớn trong quá trình trị liệu của trung y, vĩnh viễn chỉ làm suy yếu bệnh khí, khiến cho chính khí trong cơ thể người bệnh chiếm thượng phong, sau đó sẽ dựa vào bản thân người bệnh chậm rãi khôi phục trở lại, mà không phải thay thế thân thể người bệnh đi đấu tranh cùng bệnh khí.

Như vậy chẳng khác nào đã bồi dưỡng khiến cho chức năng bên trong thân thể người bệnh trở thành một đứa trẻ to xác!

Tình huống này cũng giống như một vài vị phụ huynh chăm sóc con cái của mình, cái này có thể ăn, cái kia không thể ăn, cái này bẩn không thể đụng vào, cái kia có vi khuẩn phải né tránh.

Bọn họ chỉ hận không thể nuôi con cái nhà mình trong môi trường chân không!

Chờ về sau, đứa con sẽ trở nên mẫn cảm, mẫn cảm với cái này, mẫn cảm với cái kia, chỉ cần tùy tiện ăn thứ gì đó khác lạ một chút thôi, kiểu gì cũng sẽ tiêu chảy, chỉ cần tùy tiện gặp lạnh một

chút thôi, kiểu gì cũng sẽ cảm mạo.

Vì sao?

Còn không phải vì được bảo vệ quá tốt ư?

Người ta đều nói bông hoa trong nhà kính không chịu nổi gió táp mưa sa, nhưng chân lý này cũng đúng với thân thể con người, vậy mà bọn họ lại quên mất!

"Tiểu Khánh, cám ơn cháu nha!" Sau khi Dương Thiên Kỳ được trải nghiệm sự lợi hại của trung y rồi, ông ấy cũng thiệt tình mở miệng nói cảm ơn Trần Khánh.

"Dượng hai khách khí rồi." Trần Khánh cười nói.

"Ai nha, mọi người đừng khen ngợi nhóc con này nữa. Nó học tới mười mấy, hai mươi năm rồi, có thể chữa cái chân bị bong gân cũng chẳng có gì kỳ quái cả. Tạ ơn đến tạ ơn đi như vậy, cũng quá khách sáo rồi." Đường Du Du nói.

Lời nói của Đường Du Du cũng khiến cho khung cảnh khách sáo xung quanh nhanh chóng được xóa bỏ.

Chương 209 - Huyền Chi Hựu Huyền, Chúng Diệu Chi Môn!!!

Cùng lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng chuông.

Sau khi Đường Du Nhiên nghe được, bà ấy lập tức cười nói: "Chắc là mấy người chị cả đến rồi đây, để tôi ra mở cửa."

Nhà mẹ Đường Du Du cũng có ba cô con gái, chị hai Đường Du Nhiên, chị cả Đường Du Nhu.

Chồng của Đường Du Nhu là một phóng viên, hiện giờ, ông ấy đã là giám đốc đài truyền hình Giang Hạ. Bọn họ có hai đứa con, một nam một nữ, đều lớn hơn Trần Khánh.

Người con trai đã ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, bởi vì người con gái theo học ngành biên tập viên truyền thông, cho nên đã vào đài truyền hình Giang Hạ làm một biên tập viên.

"Dì hai."

"Ai nha, Y Y, lại đẹp hơn rồi nha, mau vào mau vào!"

"Hello, dì nhỏ, dượng nhỏ, dượng hai, nha, Các Các, Tiểu Khánh, đã lâu không gặp!"

"Chị Y Y!"

"Y Y, công tác ở đài truyền hình có mệt hay không?"

"Có chút mệt mỏi ạ, thường xuyên phải ra nước ngoài công tác, đặc biệt là mùa hè, quay được một lúc lớp trang điểm đã trôi mất, phiền muốn chết..."

"..."

Sau khi người hai nhà bọn họ đều đến đông đủ, trong phòng cũng náo nhiệt lên.

Đương nhiên, loại náo nhiệt này chỉ giới hạn trong quá trình nói chuyện phiếm của mấy người phụ nữ mà thôi, ba của Trần Khánh và Dương Thiên Kỳ lại ngồi một chỗ cười cười, y như pho tượng. Trần Khánh và Dương Các nói chuyện phiếm câu được câu không, trong lúc ấy còn phải trả lời câu hỏi của dì cả, dì hai, và chị họ Đồng Y nữa.

Không tán gẫu được bao lâu, vừa đến giờ là mọi người cùng ngồi vào bàn ăn cơm.

Tay nghề của dì hai không tồi, có điều hương vị đồ ăn dì ấy làm nghiêng về món cay nhiều hơn, và lúc ăn khó tránh khỏi uống thêm vài ngụm rượu.

"Xin kính chào quý khán giả đang ngồi trước máy thu hình, đây là chuyên mục một đường dân sinh của đài truyền hình Giang Hạ, tôi là biên tập viên Đồng Y."

"Những ngày gần đây, phủ Giang Hạ liên tiếp xuất hiện sự cố hoả hoạn do thời tiết cực nóng, khu chung cư Tử Duyệt Phong Hoa đằng sau tôi đây vừa xảy ra sự cố xe điện tự cháy. Sự cố này đã làm cho tòa lầu năm tầng gần đó bị hoả hoạn lan đến. Cũng may, ý thức an toàn của dân chúng rất mạnh, nhân viên phòng cháy cũng đúng lúc đuổi tới dập tắt lửa lớn, nên ban biên tập tạm thời không ghi nhận tình huống thương vong trong sự cố lần này."

"Đồng Y ở đây để nhắc nhở mọi người, trong loại thời tiết cực nóng này, các bạn nhất định phải tăng mạnh công tác phòng cháy, giữ an toàn cho bản thân và gia đình, tránh để sự cố hoả hoạn nghiêm trọng xảy ra, đồng thời cũng cần phải chú ý hơn đến chuyện phòng hộ cá nhân. Mời mọi người xem. Tích! Chúng ta có

thể nhìn thấy, nhiệt kế hồng ngoại trước mắt đã không thể đo được nhiệt độ hiện tại bên dưới mặt đất nữa rồi. Điều này cho thấy rằng nhiệt độ mặt đất đã vượt quá 42 độ, cho nên những công dân thành phố đang phải làm việc ngoài trời nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, người phụ trách các đơn vị xí nghiệp cũng phải chuẩn bị sẵn các phương án dự phòng tránh cho công nhân trúng gió, cảm nắng, sốc nhiệt..."

Mọi người đang ăn cơm, tiện tay mở TV lên xem lại vừa vặn mở lên kênh dân sinh Giang Hạ, giọng nói của Đồng Y cũng nhanh chóng truyền ra từ nơi đó...

"Y Y, có phải gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện vì loại thời tiết quỷ quái này hay không?" Đường Du Nhiên hỏi.

Đồng Y cười khổ nói: "Đúng vậy ạ, đã phát sinh tới mười mấy vụ hoả hoạn rồi. Cũng có không ít công nhân làm việc ngoài trời bị cảm nắng, đưa đi bệnh viện trễ đã qua đời. Ai… cũng không biết năm nay là làm sao vậy, từ trước đến giờ đâu có gặp phải thời tiết cực đoan đến mức này?"

"Đúng vậy, em lớn đến chừng này rồi còn chưa từng gặp phải mùa hè nào nóng mức này đâu, nóng đến mức chỉ đi ra ngoài một chút thôi mà làn da đã như trực tiếp đặt thẳng lên lò nướng. Vài phút là quần áo thấm đầy mồ hôi ẩm ướt, nếu không giặt hoặc thay ra, khẳng định là cả ngày đều phải ngửi mùi mô hôi, thật khó chịu!" Dương Các khổ sở nói.

Trần Khánh ở một bên gắng sức ăn cơm khô, không tham dự vào đề tài này.

Mà khẳng định là mùa hè năm nay sẽ nóng từ đầu vụ đến cuối vụ, phải đợi chuyển sang mùa thu, nhiệt độ không khí mới có thể từ từ giảm xuống.

Đây là quy luật mà các lão tổ tông đã tổng kết được dựa theo

thiên địa đại số rồi!

Rất nhiều người đều nói những thứ đó là huyền học, nhưng Trần Khánh lại rất tán thành.

Chính cái gọi là "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn" [1], lời này xuất xứ từ chương thứ nhất trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử:

“Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh Thiên Địa chi thỉ.

Hữu danh vạn vật chi mẫu

Cố, Thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu.

Thường hữu dục, dĩ quan kỳ kiếu

Thử lưỡng giả đồng,

Xuất nhi dị danh

Đồng vị chi huyền

Huyền chi hựu huyền,

Chúng diệu chi môn.” [2]

[1] : Khi ngược dòng, tìm hiểu về căn nguyên gốc rễ, thì hết thảy mọi thứ có tính tương đối trở về thế giới tuyệt đối đều biến thành “Huyền”. Bởi vậy theo suy đoán, “Huyền” sản sinh ra hết thảy mọi thứ có tính tương đối, cũng là căn nguyên của hết thảy những mâu thuẫn đối lập thống nhất.

[2] : Dưới đây là đoạn dịch nghĩa sưu tầm được trên mạng.

“Cái Đạo có thể dùng lời mà nói được chẳng phải là cái Đạo vĩnh viễn; cái tên có thể gọi tên được chẳng phải là cái tên vĩnh viễn. Cái "Vô" là cái tên chỉ cái khởi thủy của trời đất; cái "Hữu" là cái tên chỉ bà mẹ của muôn vật. Cho nên (phải xem) Đạo là cái Vô vĩnh viễn nếu như ta muốn nhìn cái huyền diệu của Đạo, (lại phải xem) nó là cái Hữu vĩnh viễn nếu như ta muốn nhìn cái biểu hiện của nó. Cả hai cái (mặt Vô và mặt Hữu) này cùng xuất hiện với nhau, mà tên gọi khác nhau. Hiện tượng cùng xuất hiện này là cái huyền diệu. Đó là cái huyền diệu của sự huyền diệu, cái cửa để bước vào mọi sự huyền diệu.”

Chữ “Huyền” kia có thể lý giải là quy luật chung của thiên địa vạn vật.

Tựa như Vũ Tích Đồ của thời kỳ Bắc Tống. Đó chính là một trong những tấm bản đồ khắc đá có sớm nhất hiện vẫn còn được bảo tồn lại của đất nước chúng ta.

Bản đồ này bao quát sông suối núi rừng cùng với tên của châu quận từ xưa đến nay. Bản đồ tiến hành miêu tả dựa trên phương thức vẽ bản đồ theo tỷ lệ xích, và giống như đúc với bản đồ hiện đại của chúng ta.

Nếu mang hai tấm bản đồ này ra so sánh, có thể nhận thấy rõ ràng là hướng đi của cả Hoàng Hà lẫn Trường Giang đều ăn khớp từng cái một, kinh độ và vĩ độ cũng tương tự như nhau, sai khác quá nhỏ, gần như có thể bỏ qua được.

Chương 210 - Có Cần Tuyên Truyền Hay Không?

Suy cho cùng, mấy trăm năm trôi qua, hình dạng của những con sông này đều sẽ xảy ra một chút biến hóa nhất định, cho nên những điểm khác biệt này là cực kỳ hợp lý.

Nhưng khoa trương hơn chính là, thời kỳ Bắc Tống cách thời đại hiện nay đã hơn chín trăm năm nha.

Hơn nữa, tấm Vũ Tích Đồ nọ lại không chỉ miêu tả bản đồ Bắc Tống, bên trong còn có cương vực của dân tộc Thổ Phiên, Tây Hạ, nước Liêu, thậm chí còn có một vài khu vực núi non sông ngòi thuộc những tộc khác cũng được vẽ hết lên một tấm bản đồ như vậy.

Dưới tình huống nhóm lão tổ tông của chúng ta không có vệ tinh, đến tột cùng là bọn họ đã quan sát thế giới như thế nào, để vẽ nên một tấm bản đồ như vậy?

Những yêu cầu về nhân lực, vật lực, tài lực để hoàn thành loại chuyện này tuyệt đối không thể đánh giá được.

Ở thời đại mà sức sản xuất thiếu thốn, đến tột cùng là những lão tổ tông đã dùng tới loại thủ đoạn như thế nào đây?

Và hiển nhiên là không một ai hay biết, đến tận thời đại này, đó vẫn là một câu hỏi không có lời giải đáp.

Buồn cười là hiện tại khi đề cập tới huyền học, lại có một nhóm người hiểu nó thành phong kiến mê tín, mà không biết bộ môn này chất chứa quá nhiều tri thức và trí tuệ, và cho tới tận bây

giờ vẫn không ai có thể lĩnh ngộ được một, hai phần trong đó.

Mà di sản vừa được nhắc đến kia chỉ vẻn vẹn là một tấm bản đồ mà thôi.

Có lẽ… luận về lượng tri thức cất giữ được, mỗi người hiện đại chúng ta đều sẽ nhiều hơn không ít cổ nhân, nhưng bàn về trí tuệ, ha hả, vậy mỗi người một ý!

"Y Y, cháu công tác ở bên ngoài, cũng phải chú ý một chút, trong nhà còn nhiều nước Hoắc Hương Chính Khí không, nếu không đủ, nhà dì bên này còn có, đợi lát nữa trở về nhớ mang theo một ít." Đường Du Nhiên nói.

"Không cần đâu dì hai, đơn vị chúng cháu có phát thiệt nhiều rồi, coi như đủ dùng. Ai, Tiểu Khánh, có phải gần đây bên chỗ các em nhận được rất nhiều người bệnh bị cảm nắng hay không?" Đồng Y cười nói.

"Ừm, ban đầu có rất nhiều, nhưng về sau chúng em có pha chế một phương thuốc giải nhiệt rồi phát miễn phí cho mọi người xung quanh, nên mấy ngày này, lượng bệnh nhân đã giảm đi rất nhiều rồi." Trần Khánh nói.

Đồng Y nghe nói như thế, trước mắt lập tức sáng ngời: "Miễn phí tặng thuốc ư? Đây chính là một hành động cực kỳ nhân văn nha, có muốn chị đến làm tuyên truyền cho Hán Y Đường nhà em hay không?"

Mắt Trần Khánh lập tức sáng như đuốc!

Có thể nha!

Nếu đài truyền hình chịu làm tuyên truyền cho phòng khám nhà bọn họ, khẳng định là có thể hấp dẫn rất nhiều người đi tới xem bệnh.

Đến lúc đó, chính hắn cũng có thể thu thêm mấy người bệnh!

Nhưng hắn không có đáp lời, chỉ đưa mắt nhìn về phía lão ba nhà mình.

Dù sau này, chắc chắn hắn sẽ lên kế thừa Hán Y Đường, nhưng trước mắt, ông chủ Hán Y Đường vẫn là ba ba nhà hắn.

Vị trí này, một khi lão ba nhà hắn chưa cho, hắn cũng không thể cướp đi.

Đây là đạo lý mà Hoa Hạ Hoàng phải mất tới mấy ngàn năm mới tổng kết được, Trần Khánh môn thanh [1].

[1] : Thuật ngữ trong trò mạt chược: ám chỉ người chơi không ăn, không chạm, không rõ đòn, toàn bộ quá trình đều dựa vào mình tự sờ bài và nghe tiếng xào bài. Trong trường hợp này, có thể hiểu là không ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, dù chưa trực tiếp gặp phải trường hợp đó nhưng cũng biết được một hai.

Trần Tùng thấy vậy, lập tức mỉm cười, nói: "Có thể nha, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cháu đến."

Hán Y Đường bọn họ có thể gây dựng và phát triển đến tận bây giờ, gần như đều không dựa vào tuyên truyền, bắt đầu từ thời ông nội của Trần Khánh, gần như bọn họ chẳng mất lấy một xu tiền quảng cáo, và hầu hết những người bệnh tìm đến phòng khám nhà bọn họ đều dựa vào người nọ truyền miệng người kia, người nọ mách cho người kia.

Khi mọi người đến khám đều tin tưởng trung y, thì quá trình trị liệu diễn ra rất là đơn giản!

Nhưng thời đại đã thay đổi rồi, hơn nữa nhân số bác sĩ trung y của Hán Y Đường đã nhiều hơn lúc ông nội của Trần Khánh gia gia còn sống, bọn họ làm một chút tuyên truyền vẫn có thể.

Hơn nữa, đây còn là đài truyền hình tới tuyên truyền, phía chính phủ chứng thực tuyệt đối sẽ có trọng lượng hơn nhiều so với những loại hình quảng cáo nhỏ lẻ ven đường khác!

Đồng Y cười nói: "Vậy cứ quyết định như thế nha dượng. Chờ đến khi cháu muốn qua quay tiết mục, sẽ liên hệ với dượng trên Wechat trước, đến lúc đó, mong mọi người dành cho chúng cháu một chút thời gian."

Trần Khánh tò mò hỏi: "Chị Y Y, bên chị muốn quay cái gì vậy? Hán Y Đường chúng em kia ngoại trừ chữa bệnh, thì chính là chữa bệnh, giống như cũng không có điều gì để tuyên truyền."

Đồng Y gắp lên một miếng xương sườn kho tàu, nói: "Miễn phí tặng thuốc chính là một nội dung vô cùng đáng để tuyên truyền nha, chúng ta sẽ bắt đầu từ nơi này, sau đó quay lại hình ảnh mọi người tọa chẩn, tiếp đó là phỏng vấn một vài người bệnh, không phải như vậy là xong một chương trình nhân sinh hay sao?"

"Nhưng mà chị không định làm như vậy, loại tin tức này quá mức đơn giản, chỉ có thể phát cho mấy người bên bộ tin tức một đoạn tin tức ngắn ngủi, nhưng lại làm người ta nghi ngờ đây là một loại quảng cáo trá hình, làm không tốt sẽ bị chủ nhiệm bộ tin tức gạt xuống. Suy cho cùng, một chuyên mục dài khoảng 15 phút cần lên chương trình tin tức dân sinh cũng cần phải trình lên cho mỗi một vị lãnh đạo xem và phê chuẩn trước, cho nên, chúng ta phải làm luôn cả một tiết mục chiếu trên chương trình một đường nhân sinh."

"Bởi vì thời lượng kéo dài chừng 20 phút, cho nên cần phải lên kế hoạch từ trước, nghĩa là phải câu chuyện để kể mới được. Vừa vặn thời tiết gần đây quá nóng, bên em lại có hoạt động miễn phí tặng thuốc, nếu có thể khai thác thêm một vài câu chuyện khác nữa, khẳng định là thời lượng đủ cho một tiết mục rồi. Làm như vậy chẳng những không bị người khác hoài nghi là quảng cáo trá hình, mà nội dung cũng có thể phong phú hơn, mang đến hiệu quả

tuyên truyền càng tốt hơn!"

Dương Các đang ngồi ở một bên, nghe nói vậy lập tức mở miệng trêu ghẹo: "Chị Y Y, triển khai loại chuyện này mà chị không tìm Trần Khánh thu một chút phí quảng cáo sao? Em vẫn nhớ bên chị còn có nhiệm vụ kiếm tiền mà!"

Chương 211 - Rắc Rối Y Tế!

Đại khái là từ sau khi đài truyền hình dần dần bị những kênh truyền thông mới chiếm lĩnh thị trường, tiền lương của phóng viên đài địa phương cũng không được dồi dào như trước kia.

Có thể hình dung như thế này, trước kia là thương gia quỳ gối trước mặt bọn họ, muốn tặng tiền cho bọn họ, còn hiện tại là bọn họ phải quỳ gối trước mặt thương gia mong người ta đặt quảng cáo, đã vậy người ta còn không nhất định sẽ nể mặt mà nói năng nhẹ nhàng đâu.

Bởi vậy, phóng viên phải đồng thời hoàn thành những công việc bình thường của bản thân, cũng như hoàn thành nhiệm vụ kiếm tiền, làm được như vậy mới có thể nhận đủ tiền lương hàng tháng.

Chuyện này tạo thành một cục diện vô cùng khó xử.

Bởi vì làm phóng viên cần phải nói ra sự thật, cần phải phát ngôn dựa trên thực tế, nhưng sau khi nói ra sự thật và những điều còn tồn đọng trong thực tế, thì ở thời điểm ngươi muốn tới đòi tiền những đơn vị, xí nghiệp đã từng bị mình phỏng vấn từ trước kia, khẳng định là một xu người ta cũng không thèm cho ngươi.

Cho nên, trong nghề phóng viên này, khi phải lựa chọn giữa kiếm tiền và kiếm thế diện, phần lớn mọi người đều lựa chọn kiếm tiền!

Đương nhiên, không phải không có những người vẫn luôn kiên trì với lý tưởng của chính mình, nhưng bọn họ chỉ là số ít mà thôi.

Phần lớn phóng viên chỉ kiếm được ba, bốn ngàn một tháng,

cơm cũng ăn không đủ no, thì lấy hơi sức đâu mà đùa giỡn cái gì là chân lý chính nghĩa kia?

Cho nên, có một vài loại tin tức chỉ xem cho vui là được, đừng quá coi đó là sự thật!

"Nhiệm vụ kiếm tiền của chị còn không phải quá đơn giản hay sao? Nếu làm không xong thì đi tìm ba ba, ông ấy quen biết rất nhiều người đó." Đồng Y cười nói.

Cũng đúng, người ta có một vị ba ba làm giám đốc, cần phải lo lắng không có tiền lương sao?

"Vậy được, chị Y Y, khi nào chị muốn tới quay cứ liên hệ với em, chỉ cần em có thời gian rảnh nhất định sẽ phối hợp với chị!" Trần Khánh nói.

"OK!" Đồng Y nói.

Ba nhà vô cùng vui vẻ ăn cơm nước xong, lại tiếp tục hàn huyên thêm một, hai giờ nữa là đến gần chín giờ tối.

Sau khi mấy người Trần Khánh nói chuyện thêm vài câu, mọi người đều lần lượt rời khỏi nhà Dương Các.

Trên đường, Trần Khánh ngồi hàng ghế sau, ghé mắt nhìn từng ngọn đèn đường không ngừng lướt qua phía sau mình, suy nghĩ bay theo gió...

Hai ngày sau, tại Hán Y Đường.

Trần Khánh vẫn hoạt động như bình thường, sáng sớm sẽ rèn luyện, rồi đi ăn bữa sáng, ăn bữa sáng xong sẽ đến phòng mạch lặng lẽ đợi người bệnh tới cửa.

Kỳ thật, cuộc sống của một vị bác sĩ rất đơn giản, cũng thực buồn tẻ.

Đương nhiên, thi thoảng cũng sẽ gặp phải mấy chuyện ngoài ý muốn.

Lấy ví dụ như, rắc rối y tế [1]!

[1] : rắc rối y tế đề cập đến những người kiếm được lợi ích bất hợp pháp bằng cách thổi phồng các tranh chấp y tế.

Đây là một từ nóng trong lĩnh vực y tế ở Trung Quốc đại lục. Người xúi giục gây rối y khoa có thể là người bệnh, người thân của người bệnh, tổ chức, cá nhân được người bệnh thuê làm việc nhằm mục đích kiếm lợi bất hợp pháp. Những kẻ bạo loạn y tế đã gây áp lực lên bệnh viện bằng các hình thức cản trở nghiêm trọng trật tự y tế, mở rộng tình hình và gây ảnh hưởng tiêu cực đến bệnh viện bằng nhiều cách khác nhau.

Kỳ thật, ở Hán Y Đường của bọn họ rất ít khi xuất hiện rắc rối y tế.

Một là bọn họ thu phí không quá đắt đỏ, cho nên những người bệnh tới đây thăm khám rất ít khi gặp phải tình huống cửa nát nhà tan.

Hai là những người bệnh mà bọn họ tiếp nhận hoặc là mắc chứng bệnh khá nhẹ, hoặc là mắc bệnh hiểm nghèo đi tới thử một lần.

Đối tượng trước, quá trình trị liệu khá đơn giản, đối tượng sau, bình thường đều sẽ được bọn họ đề nghị nên tới bệnh viện.

Trên thực tế, không phải Hán Y Đường chưa từng chữa khỏi cho người bệnh nguy kịch, giống như Triệu Ninh Quân, ông ấy từng chữa khỏi cho mấy người bệnh bị bệnh viện thông báo rằng khó lòng qua khỏi.

Nhưng tiếp nhận những người bệnh kiểu như vậy lại đi kèm theo một loại tệ đoan.

Bởi vì phần lớn những người bệnh kiểu như vậy đều đã bị bệnh viện giày vò nhiều lần, không còn cách nào khác, cuối cùng bệnh viện không chữa nổi, mới nghĩ đến chuyện đi tìm trung y thử một lần xem sao.

Đương nhiên, loại tâm lý "còn nước còn tát" của bệnh nhân cũng chẳng có gì sai cả, hơn nữa, lỡ như phòng khám trung y chữa khỏi thì sao?

Đúng vậy, nếu phòng khám trung y chữa khỏi cũng chẳng sao, nhưng chỉ cần không chữa khỏi cho một người trong số bọn họ thôi, nghĩa là sẽ có người chết tại phòng khám trung y đó.

Và loại mạo hiểm kia, không một ai có thể gánh vác nổi.

Nếu gặp phải người nhà không nói đạo lý, một người chết lại bắt bọn họ phải bồi thường tới mấy trăm ngàn tới hơn triệu tệ, thì phòng khám kia, còn có thể mở được nữa hay không?

Và khỏi phải nói, Hán Y Đường bọn họ cũng từng gặp phải một ca bệnh tương tự như thế rồi.

Chuyện là một người bạn nhỏ mắc bệnh bạch huyết, cũng chính là bệnh bạch cầu, sau khi trị bệnh bằng hoá chất, lại thay tủy xương, nhưng tình trạng bệnh của bạn nhỏ ấy vẫn không tiến triển.

Sau đó, phía bệnh viện lại bắt đầu cho đứa bé nọ làm thêm một đợt trị bệnh bằng hoá chất, nhưng mất nửa năm thời gian, căn bệnh vẫn không được chữa khỏi.

Bệnh viện đã tuyên bố bó tay, thật sự là không thể chữa được.

Cha mẹ của bạn nhỏ ấy đi hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng được người quen giới thiệu, đi tới Hán Y Đường trị liệu.

Lúc ấy, người chủ trị chính là Triệu Ninh Quân!

Triệu Ninh Quân dùng hai tuần lễ, áp dụng đủ loại thủ đoạn từ châm cứu tới thuốc Đông y, cuối cùng mới khôi phục được vị khí cho bạn nhỏ này, trợ giúp đứa bé có thể ăn có thể ngủ, không còn mỗi ngày đều kêu lên đau đớn, nôn mửa, choáng váng đầu như trước kia nữa.

Sau đó, Triệu Ninh Quân lại dùng thêm ba tháng thời gian, đã thuận lợi khôi phục nguyên khí cho đối phương, thoạt nhìn cơ thể đã hoàn toàn khỏe mạnh, một chút bệnh trạng cũng không có.

Kết quả là không đợi Triệu Ninh Quân nói trị liệu chấm dứt, cha mẹ của đứa nhỏ kia liền dẫn đối phương đi bệnh viện kiểm tra.

Đáng mừng chính là, dụng cụ kiểm tra đo lường phát hiện trong cơ thể đứa bé ấy không còn bệnh bạch cầu nữa rồi.

Lúc ấy, bệnh viện cũng không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra loại tình huống gì rồi, chỉ phỏng đoán là cấy ghép tủy xương đã mang đến tác dụng trị liệu.

Chương 212 - Không Phải Ông Ấy Không Thể Chữa, Mà Là Ông Ấy Không Muốn Chữa!

Vốn dĩ đến đây hết thảy mọi chuyện đều kết thúc rồi, nhưng điều tồi tệ nhất là đứa nhỏ kia còn chưa được trị tận gốc bệnh tật.

Bởi vậy sau khi trở về không được bao lâu đã mắc cảm mạo, kết quả là… sau khi ba mẹ của nó cho nó uống liền bảy ngày thuốc trị cảm mạo, đột nhiên phần xương gồ cao sau tai đứa nhỏ nọ sưng phù lên một cục lớn.

Nếu có bác sĩ trung y ở đây, chắc chắn người nọ có thể nhìn ra, phần xương gồ cao sau tai có cục sưng phù nghĩa là bệnh tật đã tiến vào âm thực [1]. Đây là tín hiệu cực kỳ nguy hiểm.

[1] : Trong bộ sách "Dược Chứng Kỵ Hợp" có viết âm thực tức lý thực, là người mắc chứng cảm mạo bên ngoài, kết nhiệt bên trong. Người mắc chứng này sẽ thấy ngực bụng cứng, đau, bảy, tám ngày không đi đại tiện được, hoặc nhiệt hạ lại sinh ra kiết lỵ…

Nhưng ba mẹ đứa nhỏ nọ không hiểu. Sau khi bọn họ thấy con nhà mình bệnh nặng như vậy, lập tức đưa nó đến bệnh viện.

Vào tới bệnh viện, bệnh viện chẩn đoán kết quả là bệnh bạch cầu tái phát, cần trị bệnh bằng hoá chất.

Cha mẹ đứa nhỏ đó vô cùng do dự, về sau mới gọi điện thoại cho Triệu Ninh Quân.

Ở thời điểm đó, Triệu Ninh Quân không nói gì hết, ngay cả

khuyên cũng chẳng khuyên lấy nửa câu, chỉ nói với ba mẹ đứa nhỏ ấy rằng, đợi đến thời điểm bệnh viện lại thông báo bệnh tình của con bọn họ không thể chữa trị được nữa, ông ấy mới chữa được, còn không đừng có đưa tới đây.

Về sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trần Khánh không được biết nữa, chỉ biết rằng cuối cùng đứa nhỏ kia chết trong bệnh viện.

Cũng bởi vì phát sinh loại sự kiện này, nên rất ít khi Triệu Ninh Quân nhận loại bệnh nhân ấy thêm một lần nào nữa.

Không phải ông ấy không thể chữa, mà là ông ấy không muốn chữa!

Tuy làm như vậy đúng là quay lưng lại với y đức, nhưng lỡ như… lỡ như chuyện này trở thành rắc rối y tế thì biết làm sao bây giờ?

Loại chuyện này… kể cả khi nó chỉ phát sinh duy nhất một lần, cũng là tai ương ngập đầu với Hán Y Đường bọn họ.

Phải biết rằng, năm đó một vị bác sĩ không có chứng chỉ hành nghề y nhưng vẫn công tác ở nơi này của bọn họ, đã suýt chút nữa muốn mạng của Hán Y Đường rồi, nếu còn chết một người ở đây nữa, bọn họ phải làm thế nào đây?

Triệu Ninh Quân không hi vọng một nơi mà ông ấy đã vất vả giữ vững suốt mấy chục năm, cuối cùng lại bị hủy trong chính tay ông ấy.

Nghĩ vậy, bỗng nhiên Trần Khánh cũng ý thức được, tựa như đã khá nhiều năm rồi hắn còn chưa từng trông thấy Triệu Ninh Quân trị liệu cho người mắc bệnh nan y.

Gần đây, bọn họ đụng tới Điền Cường Quốc, có vẻ như ông ấy chính là người mắc bệnh tình nghiêm trọng nhất.

Đúng rồi, hắn còn phải hỏi Triệu gia gia một chút, nên sửa phương thuốc cho Điền Cường Quốc như thế nào.

Trần Khánh nghĩ vậy, lập tức gọi điện cho Triệu Ninh Quân.

"Uy, có chuyện gì vậy?" Vài giây sau, Triệu Ninh Quân đã nhận điện thoại.

"Triệu gia gia, hắn là bây giờ đơn thuốc của Điền Cường Quốc cũng nên gia giảm rồi, nên gia giảm như thế nào vậy?" Trần Khánh hỏi.

"Bây giờ bệnh trạng của ông ấy đang như thế nào?" Triệu Ninh Quân hỏi.

"Lửa ở dạ dày đã tiêu đi không ít. Trong mấy ngày nay, cháu đều châm cứu kết hợp với xoa bóp bấm huyệt cho ông ấy, trợ giúp ông ấy khôi phục lại một chút khí trong dạ dày, khí huyết cũng gia tăng hơn. Ngày hôm qua, ông ấy đã ngủ ngon rồi, công năng sơ tiết của gan, hệ thống tuyên túc [2] của phế, những thứ này đều giảm bớt một chút, chỉ còn trạng thái tâm thận vẫn chưa được tính là đặc biệt lý tưởng." Trần Khánh nói.

[2] : tuyên túc = tuyên phát và túc hàng: hiểu nôm na là chuyển đi và nén xuống.

"Ừm, vậy cứ cho ông ấy dùng thêm một thang thuốc lần trước đi, sau khi dùng xong rồi, lại điều chỉnh phương thuốc như sau: mạch môn giảm 5g, thạch hộc giảm 5g, ba kích thiên thêm 6g, thạch xương bồ thêm 6g..." Triệu Ninh Quân tách rời từng vị dược liệu trong đơn thuốc lúc trước rồi nói rõ liều lượng gia giảm của từng loại cho Trần Khánh.

"Cứ cho ông ấy dùng đơn thuốc này trong vòng một tuần, một tuần sau lại xem tình huống. Ai, vừa rồi cháu có nói mình đã xoa bóp bấm huyệt cho ông ấy ư? Tiểu tử thối, cháu đừng có xằng bậy

nha, nếu xoa bóp bấm huyệt mà không ấn đúng huyệt vị, sẽ là tai hại vô ích cho người bị bệnh tê liệt đó?"

Có đôi khi người bình thường đi tới tiệm massage, bị người ta ấn lung tung, còn có thể đau đớn đến vài ngày, huống chi Trần Khánh còn phải đối mặt với một người bệnh mắc chứng tê liệt.

Nếu hắn xoa bóp phải huyệt vị nào đó làm gia tăng bệnh tình cho đối phương… thực sự là chỉ cần nghĩ thôi cũng biết hậu quả không chịu nổi rồi.

Trần Khánh nghe vậy lập tức cười cười: "Triệu gia gia, ông cứ yên tâm đi, cháu đã học qua môn này rồi."

Triệu Ninh Quân chất vấn: "Cháu học với ai?"

Trần Khánh linh cơ khẽ động, nói: "Là vị đạo sĩ Dương Hữu Lâm kia đó. Ông ấy biết một chút công phu dưỡng sinh. Mà ông cũng biết đó, cháu đã học Thái Cực từ ông ấy, cho nên với ông ấy, xoa bóp bấm huyệt chỉ là một bữa ăn sáng."

Đạo sĩ thối, ông cầm của cháu tới bốn bình rượu thuốc, vào thời khắc mấu chốt thế này, cháu mượn dùng tên tuổi của ông một chút cũng không quá đáng chứ?

Dương Hữu Lâm?

Là tên đạo sĩ đoán mệnh kia?

Triệu Ninh Quân biết người này, chẳng qua là hai bên chưa từng gặp mặt nhau thôi.

Nhưng đúng là những người bạn xung quanh ông ấy đều đánh giá người này khá tốt!

"Ai, chắc lẽ cháu còn muốn chữa khỏi bệnh tê liệt cho ông ấy?" Tới lúc này, Triệu Ninh Quân cũng ý thức được vấn đề rồi.

Hôm trước, ông ấy vừa nói qua với Trần Khánh về thủ đoạn trị liệu tê liệt, kết quả là nhóc con này lập tức vận dụng ngay.

Đã đến nước này mà Triệu Ninh Quân còn không đoán được mọi chuyện, chẳng hóa ra ông ấy đã quá mức chậm tiêu rồi?

"Hắc hắc, chỉ thử xem thôi, cháu biết đúng mực mà, cam đoan sẽ không gây ra vấn đề gì." Trần Khánh cười nói.

Hắn xoa bóp bấm huyệt cũng không phải là xằng bậy, hơn nữa dù có thực sự ấn sai rồi, Trần Khánh cũng có thể thông qua phản ứng của ngũ tạng người bệnh để phán đoán xem mình đã phạm sai lầm ở chỗ nào.

Cho nên, trị liệu thủ đoạn của hắn vô cùng ít khả năng tạo thành thương tổn cho người bệnh.

Chương 213 - Thời Kỳ Bảo Hộ Tân Thủ!!!

"Cháu được đấy nhóc con, vừa mới học đi đã lo chạy. Phải nhớ là bệnh tê liệt cũng không dễ chữa như vậy, tốt nhất là cháu nên chuẩn bị tâm lý một chút, đừng để đến lúc ấy lại chán ngán thất vọng!" Triệu Ninh Quân cười cười.

Lại nói, ông ấy biết khá rõ về trình độ châm thứ của Trần Khánh, nhưng chỉ biết mỗi Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương, lại không thể đối phó được tê liệt.

Kể cả thêm đơn thuốc của ông ấy nữa, cũng rất khó mang đến hiệu quả trị liệu.

Suy cho cùng, đúng là đơn thuốc có thể điều trị ngũ tạng, nhưng thứ mà người mắc bệnh tê liệt thiếu nhất chính là khí huyết, cùng với tình trạng bế tắc nghiêm trọng của kinh mạch ở chi dưới, và hiển nhiên là phần tổn thương này không phải cứ uống thuốc là có thể giải quyết được, còn phải dựa vào châm thứ đến kích thích huyệt vị, khơi thông kinh mạch, khôi phục khí huyết chi dưới.

"Ông yên tâm đi mà. Vốn dĩ cháu cũng không có nắm chắc tất thắng, ai, Triệu gia gia, ông có thể trị được bệnh đó hay không?" Trần Khánh tò mò hỏi.

"Không thể, cứ như vậy nhé. Ta còn có việc phải làm, gác máy đây!" Triệu Ninh Quân lập tức cúp điện thoại.

Nhưng ngay vào lúc ấy, Triệu Ninh Quân lại đưa mắt nhìn di động, trong lòng nghĩ thầm: ‘A, tiểu tử thối, nhất định phải cho

cháu gặp phải một chút trắc trở mới được, tiến bộ quá nhanh tâm tính bất ổn chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn!

Bên này, Trần Khánh cũng bĩu môi nhìn đối phương vội vàng cúp điện thoại.

Không thể chữa ư?

Ông định lừa quỷ hả?

Người ta mắc bệnh bạch cầu, sau khi cấy ghép tủy xương, lại trị bệnh bằng hoá chất thất bại, còn được ông cứu sống, thế mà ông dám nói với cháu rằng bệnh này, ông không thể chữa được?

Ai, có phải ông muốn dùng người bệnh này để thử xem cháu được mấy cân mấy lượng hay không?

Bỗng nhiên Trần Khánh ý thức được vấn đề này...

Nhoáng lên một cái, một tuần đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, người bệnh mà Trần Khánh trị liệu chủ yếu, chỉ có một mình Điền Cường Quốc mà thôi.

Và ngoại trừ Trang Lượng, trong số những người bệnh còn lại, gần như bọn họ chỉ mắc phải những căn bệnh đơn giản, dễ trị mà thôi.

Hơn nữa cũng không biết có phải do vận khí không tốt hay không, chỉ cần hắn tọa chẩn, thì chắc chắn là sẽ rất ít người tìm đến phòng mạch số bốn này.

Nếu nói trước kia một ngày, hắn còn có thể khám được cho chừng sáu, bảy người, lúc đông nhất là tám, chín người.

Vậy mà một tuần này, hắn ngồi ngây ngốc cả ngày chỉ thấy chừng hai, ba người bệnh tới khám, có đôi khi người ta thà xếp hàng chờ phía trước phòng khám bệnh số ba, cũng không chịu đi

tới bên này tìm hắn xem bệnh.

Đặc biệt những ông chú bà thím kia, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó ngay cả cửa cũng không thèm tiến vào.

Tình trạng này chỉ tốt hơn hồi hắn mới bắt đầu đảm nhận cương vị một chút thôi. Chung quy lại, một tuần này thật là thảm.

Trần Khánh cảm thấy sợ là thời kỳ bảo hộ tân thủ của hắn lại tới rồi.

Hiện tại mới là cục diện mà một vị bác sĩ trung y tân thủ sẽ đụng tới.

Đương nhiên, Trần Khánh cũng không buồn bực.

Không ai đến, hắn có thể dồn toàn bộ tinh lực vào quá trình trị liệu cho Điền Cường Quốc, đồng thời còn có thể dành chút thời gian nghiên cứu học tập.

Nhưng một tuần này, hầu như ngày nào Trang Lượng cũng có mặt.

Có đôi khi đối phương trực tiếp ôm máy tính đi tới, ngồi bên cạnh hắn gõ không ngừng.

Trần Khánh không hỏi cũng biết gã đang viết tiểu thuyết, cho nên có đôi khi Trang Lượng mở miệng hỏi một chút vấn đề chuyên nghiệp, ví dụ như phong hàn cảm mạo nên chữa như thế nào, hay khí huyết lưỡng hư nên điều động như thế nào, hắn đều sẽ lần lượt giải đáp cho gã, hơn nữa còn giảng giải vô cùng tỉ mỉ.

Tỉ mỉ đến loại trình độ nào ư?

Là từ bắt mạch, đến chẩn đoán bệnh, lại đến trị liệu, thậm chí hắn còn lôi hết thảy mọi lý luận căn cứ từ khả năng của mình cũng như từ trong sách cổ ra để nói.

Tất cả đều giảng cho Trang Lượng nghe, mà đối phương chỉ cần sao chép lại những điều hắn đã nói là xong.

Đối phương có được tư liệu viết tiểu thuyết mà trong quá trình giảng giải này, chính bản thân Trần Khánh cũng có cơ hội để củng cố lại hệ thống tri thức một lần.

Lúc này, Trần Khánh mới hiểu được những lời Quách Bạch Gia từng nói, có đôi khi dạy người cũng là một loại học tập.

Bởi vì trong quá trình giảng dạy ấy, để làm cho những người vừa bắt đầu học tập hiểu thấu được vấn đề, bản thân người dạy cần phải nhai nát hiểu thấu những tri thức trên sách vở kia trước đã, sau đó lại thông qua ngôn ngữ dễ hiểu dễ nhớ, giảng lại cho những người mới bắt đầu học nghe.

Nghĩa là thông qua quá trình này, tri thức đã dần dần biến thành thứ của bản thân bọn họ rồi.

Cho nên, có đôi khi trên phương diện học tập này, cứ đọc sách không thôi là chưa đủ, còn phải lắng nghe và giảng giải.

Vừa khắc sâu kiến thức vừa khiến bản thân có thể hiểu rõ hơn!

Trong lúc Trần Khánh nhàn rỗi đến không có chuyện gì làm, hắn lại mở giao diện thuộc tính ra nhìn thoáng qua một chút.

Trong tám, chín ngày trị liệu này, Trần Khánh đạt được tổng cộng là 24.8 y điểm.

Thực hiển nhiên, trong số những y điểm này ít nhất cũng có 70% là đến từ Điền Cường Quốc.

Hắn có thể kiếm được tới mười mấy y điểm từ một cá nhân trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chuyện này đã cho thấy bệnh tình của đối phương nghiêm trọng tới mức nào rồi.

Và tới nay, Trần Khánh cũng chỉ gặp được hai bệnh nhân như vậy, một là Điền Cường Quốc, một người khác là Trương Thư An.

Gần đây, bệnh tình của Trương Thư An đã được khống chế khá ổn rồi, về cơ bản, cậu ấy có thể kéo dài quãng thời gian ở nhà hơn, chỉ cần hai, ba ngày qua trị liệu một lần là được, thuốc tây càng ngày càng ít uống.

Trương Hiền Lượng thông báo với Trần Khánh qua Wechat, nói rằng hiện tại Trương Thư An có thể uống thuốc năm ngày một lần mà bệnh tình không hề phát tác.

Trần Khánh thầm tính toán một chút, phỏng chừng chỉ cần trị liệu thêm nửa tháng nữa, là hắn có thể trợ giúp Trương Thư An hoàn toàn thoát khỏi tính ỷ lại vào thuốc men, đến lúc đó, hắn có thể chuyên tâm vào điều trị ngũ tạng cho cậu ấy.

Ừm… lại nói, có 24.8 y điểm, nên thêm vào đâu đây?

Trần Khánh quét mắt nhìn giao diện thuộc tính.

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 1142/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 224/1000(Đăng Đường Nhập Thất), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 143/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 1137/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 châm cứu: Châm thứ 7394/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh), ngải cứu 100/100(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 1162/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ, Thiêu Sơn Hỏa 2000/10000(cao cấp) Thấu Thiên Lương 2000/10000】

【 y điểm: 24.8 (mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

Chương 214 - Chờ Đợi Mỏi Mòn!

Một tuần trước, hắn đã học xong ba thứ cuối cùng trong bộ Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ rồi.

Mà thuộc tính châm thứ cũng đạt tới 7394, chỉ kém 2606 điểm thuộc tính là đạt tới Đăng Phong Tạo Cực.

Nói cách khác, chỉ cần 26.1 y điểm nữa, là hắn có thể tăng châm thứ lên tới Đăng Phong Tạo Cực.

Trần Khánh vừa nghĩ như vậy, trước mắt đã sáng ngời. Hiện tại hắn đang có 24.8 y điểm, cứ dứt khoát thêm vào thuộc tính châm thứ này đi, kiểu gì cũng vô cùng có lời.

Dù sao ở thời điểm hiện tại, trong tất cả những thủ đoạn trị liệu của hắn cũng chỉ có châm thứ là đủ khả năng đột phá nhanh nhất thôi.

Mà cấp bậc châm thứ càng cao, ở thời điểm hắn trị liệu cho Điền Cường Quốc, hiệu quả cũng càng tốt.

Làm như vậy, hắn cũng có thể nhổ lông cừu trên người ông ấy càng nhanh hơn!

Dù châm thứ đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, không thể trực tiếp chữa khỏi bệnh cho Điền Cường Quốc, nhưng khẳng định là hiệu quả trị liệu của nó sẽ mạnh hơn châm thứ của hắn ở thời điểm hiện tại.

Hoặc ít hoặc nhiều cũng có thể gia tốc hơn một chút.

Chờ sau khi hắn nhổ đủ rồi, sẽ tiếp tục gia tăng trình độ xoa bóp bấm huyệt.

Trần Khánh cũng không tin, ở thời điểm hai loại thủ đoạn trị liệu của hắn cùng đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, hắn lại không xử lý được một căn bệnh tê liệt!

Thêm!

Trần Khánh không chút do dự, dứt khoát đổ luôn 24.8 y điểm lên châm thứ.

Ngay sau đó, điểm thuộc tính châm thứ đã nhảy tới 9874!

Ai yo!

Chỉ kém 126 điểm thuộc tính nữa thôi!

Không đến hai y điểm!

Kích động thật nha!

Tựa như ở thời điểm download, thanh tiến độ đã lên tới 99% rồi vậy!

Ngay lúc này, Trần Khánh chỉ hận không thể lập tức bắt một người bệnh đi tới để hắn chữa khỏi!

Kết quả là con mắt thoáng nhìn qua một chút, lại nhìn thấy Trang Lượng đang ngồi một bên gõ chữ.

Nếu không, trực tiếp nặn y điểm từ trên người gã?

Quên đi!

Hôm nay, gã vừa châm xong, kể cả có châm thêm cũng không có tác dụng gì.

Chờ thêm vậy!

Đợi chút nữa sẽ có một người bệnh tới cửa thôi!

Cứ như vậy, tay Trần Khánh cầm sách thuốc, nhưng đôi mắt hắn lại nhìn ra cửa, đúng là trông mòn con mắt!

Mà một lần trông đợi này lại kéo dài cả một buổi sáng!

Người may mắn mà hắn khổ sở chờ mong lại chậm chạp không xuất hiện.

Trần Khánh giận thật rồi đó!

"Bác sĩ Phùng, buổi chiều hôm nay tôi có thể trực thêm một ca nữa không?" Sau khi tan tầm, Trần Khánh trực tiếp gọi điện thoại cho Phùng Chính Nguyên.

Tuy chờ đến ngày mai, hai y điểm này sẽ tự nhiên mà rơi vào tay hắn thôi, dù sao người bệnh của hắn cũng đang không ngừng khôi phục, y điểm có thể gia tăng không ngừng, chỉ hơi chậm hơn một chút thôi, nhưng Trần Khánh không chờ nổi nữa.

Nói thật, nếu cần tới năm, sáu y điểm, có lẽ hắn còn có thể nhịn được một chút, nhưng chỉ có hai cái, làm sao hắn có thể nhịn nổi đây?

"Tăng ca? Cậu đã tăng ca vài ngày rồi, không thành vấn đề gì chứ?" Phùng Chính Nguyên nhíu mày hỏi.

Nói thật, ông ấy rất bội phục lòng nhiệt tình của người trẻ tuổi, nhưng từ cuối tuần đến này, gần như ngày nào Trần Khánh cũng có mặt ở Hán Y Đường.

Hắn ở đây, nếu không phải đọc sách thì chính là xem bệnh, kể cả khi không ở trong phòng mạch, hắn cũng muốn đến văn phòng bác sĩ ngồi.

Đừng nghĩ rằng hắn chỉ đơn giản là ngồi như vậy, động não một chút thì sẽ không tiêu hao cái gì.

Hoàn toàn ngược lại, lao động trí óc là quá trình tiêu hao thân thể nhiều nhất, bởi vì học tập và xem bệnh đều phải tiêu hao tâm thần.

Loại hoạt động này còn mệt mỏi hơn làm những công việc đòi hỏi thể lực khác.

"Không thành vấn đề, mấy ngày nay đều có rất ít người bệnh tới khám bệnh, phỏng chừng bọn họ nhìn thấy tôi trẻ tuổi quá nên không muốn bước vào. Cho nên tôi nghĩ buổi chiều cũng trực ban thêm một chút nữa, hi vọng có thể gặp được mấy người bệnh." Trần Khánh nói.

Hả?

Là bởi vì chuyện này sao?

Phải biết rằng ở thời điểm ông ấy tọa chẩn, người tới cũng không ít, chỉ nửa ngày đã có thể đón được bốn, năm bệnh nhân.

Cũng đúng, dù sao Trần Khánh cũng quá trẻ!

"Có cần tôi qua phòng mạch ngồi cùng cậu một chút hay không? Có người lớn tuổi ở đó, hẳn là người bệnh dễ dàng tin tưởng hơn." Phùng Chính Nguyên nói.

"Không cần không cần, miễn cưỡng người bệnh tới như vậy cũng không tốt lắm, cứ để một mình tôi ngồi là tốt rồi. Lúc trước, còn có người tới tìm tôi xem bệnh, không có lý nào mà đến hiện tại lại không có ai." Trần Khánh từ chối ý tốt của Phùng Chính Nguyên.

Hắn cũng không cầu nhiều, chỉ cần một, hai người là được!

Nhất là loại người bệnh chỉ cần châm thứ xong là lập tức chữa khỏi, vậy đã tốt lắm rồi!

"Được rồi, vậy chính cậu chú ý nhé, buổi chiều tôi sẽ không đến đâu." Phùng Chính Nguyên nói.

"Cám ơn nha, bác sĩ Phùng." Trần Khánh cười nói.

Sau khi thành công thương lượng với Phùng Chính Nguyên, Trần Khánh dùng cơm nước xong, đã nhanh chóng trở về Hán Y Đường.

Lần này, hắn không đi vào văn phòng bác sĩ, thay vào đó là trực tiếp ngồi yên bên trong phòng mạch số bốn, chờ đợi.

Một giờ sau, một người phụ nữ tuổi hơn ba mươi, đeo kính mắt, bịt khẩu trang không ngừng đi qua đi lại trong hành lang bên ngoài phòng mạch, rốt cục khi đến phòng khám bệnh số bốn, cô ấy mới nhìn thấy một vị bác sĩ.

Người phụ nữ này do dự tới nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định đi vào.

Trần Khánh đang đọc sách, chợt cảm thấy trước mặt có động tĩnh. Hắn vừa ngẩng đầu nhìn lên, lại lập tức phát hiện có người bệnh đến đây, vì thế nhiệt tình mỉm cười, nói: "Mời ngồi, chị không thoải mái ở đâu vậy?"

Trần Khánh nhiệt tình làm Phan Tịnh Tịnh có chút kỳ quái.

Vì sao vị bác sĩ trẻ này lại có thái độ đặc biệt tốt với người bệnh như thế, chẳng lẽ không có ai đến tìm hắn xem bệnh ư?

Nhưng người ta đã hỏi, cô cũng lễ phép đáp lại một câu: "Ách, chỉ là trên mắt tôi có mọc ra một thứ gì đó…"

Hả?

Trần Khánh nhanh chóng ra hiệu: "Vậy chị bỏ kính râm xuống tôi xem nào."

Phan Tịnh Tịnh lập tức tháo kính râm xuống, để lộ ra một đôi mắt long lanh nước màu nâu.

Tới lúc này, rốt cuộc Trần Khánh cũng biết vì sao người bệnh trước mắt lại muốn đeo kính râm rồi.

Rõ ràng là một đôi mắt rất đẹp nhưng ở phần khóe mắt, lại bị một cái "Thổ cam" cứng rắn phá hủy mỹ cảm.

Dù có khuôn mặt của Thiên Tiên, cũng không chịu nổi khóe mắt có lẹo nha!

Chương 215 - Thời Tiết Còn Có Thể Làm Cho Thân Thể Cô Ấy Nhiễm Trùng Chăng?

Thổ cam cũng chính là cái lẹo, thổ ngữ chính là mắt kim.

Nó cũng không phải chứng bệnh phức tạp gì, có điều là mọc lên ở vị trí không quá đúng, đặc biệt ảnh hưởng tới mỹ quan của người ta.

Có vài người, khi vừa bị bệnh này, đã lập tức chạy đến bệnh viện khai đao, cứng rắn lấy thứ ở bên trong ra ngoài.

Có không ít người sau khi làm giải phẫu xong, bệnh này sẽ hết, nhưng cũng có những người sau khi làm xong sẽ bị tái đi tái lại nhiều lần.

Trong《 Tạp Bệnh Chứng Trị Chuẩn Thằng 》[1] có ghi lại: "Người mắc chứng thổ cam là bởi tỳ thượng sinh độc, cách gọi dân dã 'Châm nhãn' – mắt kim cũng là nó."

[1] : tạm dịch là tiêu chuẩn, căn cứ để điều trị các loại tạp bệnh. Đây là tác phẩm của Vương Khẳng Đường, tự Vũ Thái, hiệu Tổn Am, lại hiệu Niệm Tây cư sĩ, người Kim Đàn nay là Giang Tô Kim Đàn, là thầy thuốc trứ danh đời Minh.

Cho nên, theo những gì trung y hiểu được, kỳ thật tình huống mắt mọc lẹo này chỉ là tỳ thượng sinh độc, tỳ độc không rõ, nên mắt kim cứ lặp đi lặp lại mà thôi.

Có vài người mắc tỳ độc khá là nhẹ, cho nên sau khi cắt bỏ nó xong, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tái phát, đợi cho đến

lúc bệnh khí bị chính khí mài mòn hầu như không còn, cũng tương đương với chữa khỏi.

Mà có vài người mắc tỳ độc khá là mạnh, cho nên không cần biết là cắt bỏ như thế nào, qua vài ngày, nó lại mọc ra thôi.

"Bình thường cô có thích ăn cay không?" Trần Khánh hỏi.

Phan Tịnh Tịnh gật gật đầu: "Thích, nhưng tôi không dám ăn. Kể cũng lạ, chẳng biết năm nay làm sao nữa, chỉ cần tôi ăn cay một lần, trên mặt sẽ mọc mụn, phiền muốn chết."

Trần Khánh nghe vậy chỉ cười cười. Bởi vì tình huống này rất bình thường.

Thời tiết năm nay sẽ làm cho tất cả mọi người xuất hiện tình huống can thấp tỳ hư, chỉ cần chịu một chút cay nóng thôi là kiểu gì cũng thượng hỏa, đó là bởi vì tỳ vị tích nhiệt, lửa từ tâm can sẽ theo kinh mạch mà viêm lên trên, từ đó làm cho doanh vệ [2] mất cân đối, dẫn đến mưng mủ cục bộ.

[2] : trong trung y từ này chỉ doanh khí và vệ khí, hai khí đồng nguyên đều là tinh khí từ Thủy Cốc hóa sinh mà thành. Doanh đi mạch trong, vệ đi mạch ngoài..

Rất nhiều người, sau khi ăn mấy món cay nóng, ví dụ như cái lẩu chẳng hạn, khẳng định là ngày hôm sau trên mặt sẽ mọc ra những nốt mụn đỏ ửng. Chờ đến lúc nốt mụn vỡ ra, bên trong sẽ có nước mủ màu vàng trắng, kỳ thật nguyên nhân của tình huống này chính là như vậy.

Đương nhiên, đó cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Theo trung y đánh giá, hết thảy những loại bệnh ngoài da đều là bệnh nhỏ.

Bởi vì một khi bệnh đã biểu lộ ra ngoài, mà không phát ở bên

trong, thì khẳng định là nó sẽ không tích lũy ở trong thân thể.

Cho nên, ở thời điểm chúng ta có bệnh ngoài da, tuyệt đối không được chữa lung tung, lại càng không được áp chế độc tố, từ đó bắt nó phải tích lũy vào trong thân thể.

Thoạt nhìn làn da bên ngoài bóng loáng, nhưng nếu ở bên trong tích lũy quá nhiều, lúc này mới dễ dàng sinh ra vấn đề lớn.

"Một tháng gần đây cô có ăn đồ cay nóng hay không?" Trần Khánh hỏi.

Phan Tịnh Tịnh lắc đầu: "Không có, thời tiết quá nóng, tôi sợ ăn lẩu sẽ nổi mụn càng nghiêm trọng hơn."

"À, vậy tình huống của cô hẳn là tỳ vị uẩn nhiệt, phong nhiệt khách tạo thành thổ cam với mí mắt, chỉ cần trừ phong thanh nhiệt, tháo hỏa giải độc, rất nhanh có thể ổn rồi." Trần Khánh nói.

Gì cơ?

O_o?

Phan Tịnh Tịnh hoàn toàn không nghe hiểu những gì Trần Khánh vừa nói.

Cái gì mà tỳ vị uẩn nhiệt?

Cái gì mà phong nhiệt khách với mí mắt?

Còn cái gì mà thổ cam?

Cam ở đây là cam gì chứ? [3]

[3] : Có rất nhiều bệnh đều có từ cam - 疳 bên trong. Ví dụ như tì cam 脾疳 (máu trắng kém mà tỳ rắn), cam tích - 疳積 (trẻ con ăn bậy sinh bệnh gầy còm), nha cam - 牙疳 (thối chân răng), hạ cam -下疳 …

Đây là lần đầu tiên Phan Tịnh Tịnh cảm thấy bản thân, một tiến sĩ văn học, lại kém trên phương diện tri thức dự trữ thế này.

"Ách, bác sĩ, anh có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?" Phan Tịnh Tịnh hỏi.

Trần Khánh cười nói: "Ý tứ chính là, cái lẹo của cô chủ yếu là do nguyên nhân thời tiết, mà bản thân cô có chút can thấp tỳ hư, cho nên phong nhiệt mới tiến đến tỳ vị của cô, từ đó tấn công lên mắt, cũng chính là thứ mọc trên mắt cô đó. Và muốn chữa trị chỉ cần trừ sạch nhiệt độc, sau đó bệnh của cô sẽ tốt hơn rồi."

Từ sau khi cấp bậc biện chứng của Trần Khánh tăng lên, hắn ít khi dùng tới bắt mạch, chỉ cần dựa vào một chút vọng chẩn cũng tìm đủ dữ liệu để phân tích ra chứng bệnh của Phan Tịnh Tịnh rồi.

Đương nhiên, muốn làm được như thế cũng phải dựa trên một điều kiện tiên quyết.

Nếu không phải Trần Khánh đã biết được năm vận sáu khí năm nay từ trong miệng Dương Hữu Lâm, hắn cũng không thể đưa ra kết luận nhanh như vậy được, có lẽ vẫn phải bắt mạch một phen, hỏi ngũ tạng một chút, mới có thể xác nhận xem rốt cuộc là vấn đề nằm tại bản thân cô ấy, hay là do nhân tố bên ngoài gây nên.

"Thời tiết sao?" Phan Tịnh Tịnh không thể tưởng tượng nổi: "Chẳng lẽ không phải nhiễm trùng?"

Cô còn nhớ bác sĩ trong bệnh viện đã nói rất rõ ràng với cô rằng, cái lẹo này của cô là chứng viêm sinh mủ cấp tính, phần lớn đều do tụ cầu khuẩn bị lây nhiễm gây nên…

Nhưng vì sao khi tới gặp bác sĩ trung y ở nơi này, đối phương lại nói với cô rằng, nguyên nhân là ở thời tiết?

Thời tiết còn có thể làm cho thân thể cô ấy nhiễm trùng

chăng?

"Đúng là bên trong tri thức của tây y, căn bệnh này là nhiễm trùng, nhưng nếu cô đến khám trung y, đương nhiên tôi không thể dùng cách giải thích của tây y để nói với cô rồi. Còn nữa, tôi cứ giả thiết cô đang bị nhiễm trùng nhé, vậy cái gì đã làm cô nhiễm trùng? Có phải là một loại nấm gì đó hay không? Nếu là nấm, có phải nó tồn tại bên trong không khí hay không? Thời tiết biến ảo, trong không khí sẽ sinh ra một vài thứ chúng ta không nhìn thấy, có phải thân thể sẽ sinh ra vấn đề hay không?"

"Lại ví dụ như, bên cạnh cô có người cao tuổi nào thi thoảng lại bị bệnh đau nhức do thời tiết hay không? Hoặc là cô từng nghe nói qua loại tình huống này cũng được. Thế loại bệnh này của bọn họ, có phải do thời tiết thay đổi khiến các khớp xương bắt đầu đau hay không? Mà gần như mỗi lần thời tiết biến đổi, bọn họ đều bị đau nhức, có đôi khi còn chuẩn hơn cả dự báo thời tiết nữa. Loại chuyện này có tính là do nguyên nhân thời tiết biến hóa hay không?"

Chương 216 - Nụ Cười Của Ma Quỷ!

"Nếu cô chưa từng nghe nói đến chuyện này, chắc là cô từng nghe nhắc tới khái niệm mùa cảm mạo rồi?"

Trần Khánh nói có chút nhiều, nhưng cũng không còn cách nào khác, điểm khó xử nhất khi trung y tọa chẩn chính là chỗ này.

Bởi vì bác sĩ không chỉ phải hiểu trung y, còn phải hiểu cả tây y nữa, hơn nữa còn phải dùng những tri thức bên trong tây y để giảng giải về tri thức bên trong trung y.

Như vậy ở thời điểm chữa bệnh, mới có thể làm cho người bệnh tin phục.

Nếu không, kể cả khi những lời bác sĩ nói có vẻ nho nhã, nhưng người bệnh lại nghe không hiểu gì, đương nhiên độ tín nhiệm của bọn họ với bác sĩ sẽ suy giảm nghiêm trọng.

Cũng may, năm năm học đại học Trung Y của Trần Khánh cũng không phải là học không, ít nhất là một chút tri thức về tây y, hắn cũng có hiểu biết nhất định, dù không phải rất sâu, nhưng đủ dùng.

À! !

Nghe được mấy chữ mùa cảm mạo nào, Phan Tịnh Tịnh lập tức giật mình.

Cũng đúng nha!

Đúng là thời tiết sẽ làm con người nhiễm bệnh!

Thêm nữa là bác sĩ trẻ này tốt thật, những lời hắn nói đều thật thông tục dễ hiểu.

"Bác sĩ, vậy anh mau chữa cho tôi đi." Phan Tịnh Tịnh nói.

Trần Khánh đứng dậy, nhanh chóng lấy ra hộp châm: "Thả lỏng một chút nhé, tiếp theo tôi sẽ dùng châm thứ trị liệu cho cô, đừng sợ."

Phan Tịnh Tịnh liếc mắt nhìn Trần Khánh lấy ra một cây châm dài, trong lòng không khỏi nuốt nuốt nước miếng, đây là muốn châm vào cô sao?

Trần Khánh đi tới trước mặt Phan Tịnh Tịnh, một tay đỡ lấy đầu cô ấy, một tay nắm ngân châm.

Lần này, những huyệt mà hắn lựa chọn là: huyệt Hợp Cốc, huyệt Thiên Tỉnh, huyệt Phong Trì, huyệt Thừa Khấp, huyệt Tứ Bạch, huyệt Thiếu Trạch.

Huyệt Hợp Cốc có tác dụng tán phong thanh nhiệt, điều hòa doanh vệ, huyệt Thiên Tỉnh phối với huyệt Phong Trì sẽ đánh thông khí cơ tam tiêu, lấy đó để trợ giúp hoạt động giải biểu thanh nhiệt.

Nhưng vậy còn chưa đủ, bởi vì thổ cam mọc ngay bên dưới mí mắt, nên cần phải phối xứng trị liệu thêm cả huyệt Thừa Khấp, huyệt Tứ Bạch nữa, cuối cùng là huyệt Thiếu Trạch, ở nơi này cần phải trích máu, mới đạt đến hiệu quả thanh nhiệt giải độc!

Ngoại trừ huyệt Thiếu Trạch cuối cùng, Trần Khánh đều dùng tới thủ pháp Thấu Thiên Lương ở những huyệt vị khác.

Phải biết rằng, thổ cam vốn là nhiệt chứng, cho nên thủ pháp trị liệu chủ yếu cũng là tả châm (tả 泻 này là tháo), mà Thấu Thiên Lương vốn là đỉnh cấp châm pháp trong tả châm, khẳng định là hiệu quả của nó sẽ tốt nhất.

Nhưng ngay trong quá trình Trần Khánh trị liệu, Phan Tịnh Tịnh cũng mắt to mắt nhỏ, gắt gao nhìn chằm chằm vào vị trí mũi của mình.

Cô tinh tường thấy được Trần Khánh vừa dùng kim đâm lên mặt cô, sau đó, bắt đầu ra ra vào vào.

Đáng sợ!

Thật là đáng sợ!

Nhưng cô lại không dám động, cô sợ chỉ cần mình động đậy, dù chỉ một ngón tay thôi, cũng có thể làm Trần Khánh châm lệch.

Nha ~!!!

Hắn châm xuống mí mắt cô! ! !

Lại xuống dưới một chút, lại xuống dưới một chút nữa rồi, trời ơi, lỡ đâu hắn chọc vào nhãn cầu thì biết làm sao bây giờ!

Tôi còn trẻ lắm, tôi không muốn bị mù đâu! ! !

Phan Tịnh Tịnh có cảm giác mí mắt của mình đang run lên, nhưng cô lại cố gắng hết mức để khống chế chính mình không cho mí mắt run rẩy.

Trần Khánh nhìn ra cô ấy đang khẩn trương, lập tức cười cười an ủi: "Không có việc gì đâu, chuyện này rất an toàn, cô đừng khẩn trương."

Phan Tịnh Tịnh ngoài cười nhưng trong không cười, liếc nhìn Trần Khánh một cái, sau đó, lại vội vàng khống chế tầm mắt của chính mình, tuyệt đối không được nhìn chằm chằm vào ngân châm.

Đừng khẩn trương?

Hừ, để tôi tới châm con mắt anh thử xem anh có bình tĩnh nổi không!

Bỗng nhiên Phan Tịnh Tịnh lại có cảm giác nụ cười trên mặt Trần Khánh giống hệt nụ cười của ma quỷ.

Hắn… đến tột cùng là hắn làm như thế nào để có thể vừa nghiêm trang dùng châm chọc lên mặt người ta, vừa có thể mỉm cười bảo người ta đừng sợ…

"Cô còn đau không?"

Ngân châm ra ra vào vào ở trên mặt Phan Tịnh Tịnh chừng mười phút, sau đó, Trần Khánh đã nhanh chóng rút toàn bộ châm ra.

Đau ư?

Tới lúc này, Phan Tịnh Tịnh mới giật mình tỉnh táo lại từ trong sợ hãi. Tiếp đó, cô ấy theo bản năng thử dùng tay chạm vào mắt trái mình một chút, muốn kiểm tra cái lẹo kia.

Ai?

Thực sự không đau nữa rồi!

Hơn nữa, vì sao cô ấy lại có cảm giác cái lẹo kia nó nhỏ hơn một chút rồi?

Phan Tịnh Tịnh lập tức lấy ra một chiếc gương trang điểm từ trong túi xách của mình, vừa mở ra là vội vàng soi gương mặt mình vào.

Ai ngờ vừa nhìn một cái Phan Tịnh Tịnh lại sợ đến ngây người!

Bởi vì cái lẹo ấy không chỉ nhỏ đi, mà vùng sưng đỏ trước đó cũng tiêu bớt đi rất nhiều, màu da bên dưới mí mắt cũng trở về

trạng thái bình thường hơn một chút.

Tuy vẫn còn bệnh, nhưng không còn khoa trương như lúc cô ấy mới đến nơi này nữa rồi.

Oa!

Chuyện này... chuyện này cũng quá thần kỳ đi!

Vừa rồi đối phương đã trị liệu bao lâu nhỉ, có đến nửa giờ hay không?

Rõ ràng là nhanh hơn nhiều so với lúc cô ấy làm tiểu phẫu!

Từ khi nào mà trung y lại trở nên lợi hại như vậy?

Không uống thuốc không dùng dao kéo, chỉ dùng vài cây châm, tinh tế đâm vài cái, vậy mà căn bệnh lại ổn định hơn rồi.

Không thể tưởng tượng nổi, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Phan Tịnh Tịnh hoàn toàn không thể hiểu được loại thủ đoạn trị liệu này.

Đối phương chỉ đâm tới tới lui lui trên mặt cô hơn mười phút, chỉ thế thôi, tuyệt không chạm vào cái lẹo của cô, nhưng đến cuối cùng, cái lẹo bên dưới mí mắt kia lại tiêu đi thiệt nhiều rồi?

Hơn nữa càng kỳ quái chính là, ở thời điểm Trần Khánh tự mình châm kim cho cô, cô lại cảm nhận được một chút mát mẻ rất rõ ràng xuất hiện trên mặt mình, đặc biệt là ở vị trí của cái lẹo kia.

Giống như một luồng gió lạnh do mở điều hòa vậy, nhưng khác là luồng gió lạnh kia chỉ chuyên môn thổi vào cái lẹo của cô thôi, và chỉ chốc lát sau, cô đã cảm thấy dưới mắt mình vô cùng thoải mái rồi.

Chỉ là lúc ấy Trần Khánh còn đang châm kim, cô không dám lộn xộn, bởi vậy mới không nói gì.

"Bác sĩ, anh... Tôi... cái kia, cái này được rồi sao?" Trong lúc nhất thời, Phan Tịnh Tịnh cũng không biết mình nên nói điều gì mới tốt.

Chương 217 - Đây Lại Là Loại Logic Gì Chứ?

Trần Khánh rất thích quan sát vẻ mặt kinh ngạc đến không biết nên nói gì của người bệnh sau khi được mình chữa khỏi.

Ừm, hắn rất hưởng thụ quá trình này.

"Đúng, châm thứ đã kích thích tới huyệt vị của cô rồi. Sau khi trở về, thổ cam trên mí mắt cô sẽ chậm rãi tiêu tan, nhưng một tháng gần đây, cô phải cố gắng hết mức đừng có ăn mấy món cay nóng nhé. Nguyên nhân khiến thổ cam bùng nổ không chỉ bởi vì phong nhiệt, còn vì tỳ hư thấp nhiệt, tỳ vị tích nhiệt nữa, mùa hè năm nay quá nóng, bệnh thấp cũng nghiêm trọng hơn, cho nên căn bệnh này của cô là loại dễ dàng phát sinh nhất. Chờ mùa hè này qua đi, cô lại có thể thưởng thức một chút đồ ăn cay nóng rồi." Trần Khánh cười nói.

Nghe được mình vẫn có thể ăn cay, Phan Tịnh Tịnh hơi ngập ngừng vài giây, mới mở miệng hỏi: "Vậy bác sĩ, nếu bây giờ tôi lại ăn cay, có thể mọc mụn hay không?"

Trần Khánh cười nói: "Mùa hè qua sẽ đỡ, nhưng tuyệt đối không được ăn bừa bãi. Ngay cả lúc bình thường, cô vẫn phải chú ý bảo vệ tỳ vị của chính mình. Nếu tỳ vị bị hao tổn, rất nhiều bệnh sẽ kéo nhau tìm tới. Đương nhiên, mọc mụn như vậy cũng không đáng sợ, nó chỉ là nhiệt độc trong cơ thể cô đang phát tán ra ngoài mà thôi, nhớ là khi mọc mụn tuyệt đối đừng dùng thuốc men ép nó phải quay trở về bên trong. Làm như vậy không tốt cho thân thể!"

Nha?

Đây lại là loại logic gì chứ?

Chẳng lẽ về sau khi trên mặt cô mọc mụn, cô lại phải mặc kệ nó, không được chữa trị?

Phan Tịnh Tịnh vội vàng hỏi: "Bác sĩ, ý của anh là khi tôi dùng những loại thuốc thoa ngoài da kia, chẳng những không thể chữa được mụn trên mặt, ngược lại còn có thể làm tình trạng mụn của tôi càng thêm nghiêm trọng?"

Trần Khánh cười nói: "Tôi lấy ví dụ cô nghe nhé, nếu cô phát hiện ra trên một thân cây có một phần vỏ bị thối rữa, thì tín hiệu này cho thấy bản thân nó đã xuất hiện vấn đề rồi, và kể cả khi cô trát phấn ra ngoài phần vỏ này, quét sạch toàn bộ vi khuẩn bên ngoài lớp vỏ nọ, cũng chỉ là trị phần ngọn mà không thể trị tận gốc được. Con người cũng là như vậy, nguyên nhân căn bản khiến trên mặt cô mọc mụn là ở tỳ vị và nhiệt tà."

"Nói đơn giản thế này, khi cô ăn đồ cay nóng mà không thấy mọc mụn, nghĩa là công năng tỳ vị của cô cũng không tệ lắm, không cần lo lắng quá nhiều, mà kể cả khi nổi mụn, cũng có nghĩa là các cơ quan nội tạng trong thân thể đang tự mình phát ra tín hiệu cảnh cáo cho cô. Và một khi cô hủy diệt tín hiệu này, thậm chí là áp chế độc tố, không cho chúng tiết ra ngoài, thì thời gian lâu dài trôi qua, trong cơ thể cô sẽ xuất hiện vấn đề lớn."

"Hiện tại, có rất nhiều người đều nói rằng, rõ ràng là bình thường tôi chẳng có bệnh tật gì cả, vì sao vừa tới kiểm tra một cái lại phát hiện ra một đống bệnh tật rồi? Kỳ thật mọi chuyện hoàn toàn không phải như vậy, căn cứ theo tình huống ngày hôm nay ăn cay, ngày mai mọc mụn để biết rằng, thân thể chúng ta phản ứng rất nhanh, chẳng qua cho tới bây giờ, có rất nhiều người đều không hề để ý đến những loại phản ứng này thôi. Hiện tại tôi nói những điều này cho cô biết, cũng hi vọng cô, ngoại trừ chú ý đến làn da bên ngoài, cũng nên quan tâm một chút tới ngũ tạng lục phủ bên trong cơ thể."

"Một cái thổ cam đã ảnh hưởng đến cuộc sống của cô rồi, nếu một vài loại bệnh nặng hơn bộc phát thì sao? Tự cô hãy suy ngẫm đi, nó sẽ gây nên ảnh hưởng lớn tới mức nào cho cuộc sống của cô chứ? Đương nhiên, tôi chỉ nói cho cô biết thế nào là khỏe mạnh chân chính thôi, còn có nghe hay không lại nằm ở cô. Được rồi, nếu không còn chuyện gì khác, cô cứ đi thanh toán thôi."

Trần Khánh đã nói xong nhưng Phan Tịnh Tịnh không hề đứng dậy.

Cô đang cẩn thận ngẫm lại những lời Trần Khánh vừa nói.

Đúng là cô không hiểu trung y, nhưng không hiểu vì sao lại cảm thấy những lời Trần Khánh nói kia… đặc biệt có đạo lý.

Kỳ thật vấn đề mọc mụn này đã gây phiền toái cho cô rất nhiều năm rồi.

Khoảng bảy tám năm trước cô ăn cay còn lợi hại hơn, nhưng ở thời điểm ấy làn da của cô đặc biệt đẹp, mềm mại, mịn màng, tưởng như có thể nặn ra nước. Có điều, khi số tuổi gia tăng, cô lại từ từ xuất hiện tình huống mọc mụn.

Từ đó về sau, không cần biết cô dùng loại thuốc gì, đều chỉ có thể chữa khỏi tạm thời, một khi ăn cay, sẽ lập tức tái phát, nhanh đến kinh người.

Nhưng nói thật là cô chưa từng miệt mài theo đuổi vấn đề này, bởi vì những người bạn bên cạnh cô cũng có chung tình trạng như vậy. Hơn nữa mỗi khi cả nhóm bàn đến loại chuyện này, tuy trong lòng cũng có phiền não, nhưng gần như không một ai coi đây là vấn đề nghiêm trọng, cần phải đặc biệt quan tâm.

Không phải nó chỉ là một nốt mụn thôi sao, dùng chút thuốc là được rồi.

Hiện giờ xem ra, đúng là nó không chỉ đơn giản là một nốt

mụn như vậy!

"Ách, bác sĩ, vậy anh có biện pháp gì để hoàn toàn trị tận gốc bệnh tật này của tôi hay không? Tôi đã liên tục mọc mụn suốt bảy, tám năm rồi." Phan Tịnh Tịnh hỏi.

Trần Khánh cười cười: "Được rồi, vậy cô vươn tay tới đây tôi bắt mạch xem sao."

Phan Tịnh Tịnh tỏ ra tích cực vô cùng, Trần Khánh vừa nói xong, cô lập tức đưa tay tới, hoàn toàn không còn một chút nghi ngờ nho nhỏ như lúc vừa đến đây nữa.

Lúc này, cô đã hoàn toàn tin tưởng vào y thuật của Trần Khánh rồi.

Trần Khánh đặt tay lên vị trí thốn quan xích của cô ấy, trong đầu đã vang lên một mảnh ồn ào nhốn nháo.

Trần Khánh vừa nghe nhóm ngũ tạng nói chuyện phiếm, vừa căn cứ vào mạch tượng phán đoán vấn đề của Phan Tịnh Tịnh.

Năm phút đồng hồ sau, Trần Khánh buông tay.

"Tình huống của cô là tỳ vị hư can hỏa vượng, cũng có nghĩa là tiêu hóa không tốt, dễ dàng bốc hỏa, nhưng bệnh trạng khá là nhẹ, tạm thời còn không cần phải trị liệu, chỉ cần cô tự điều chỉnh chế độ ăn uống của mình là được. Đừng ăn đồ cay nóng vào một tuần trước và sau thời gian kinh nguyệt. Vấn đề này không quá lớn đâu, đừng nghe tôi nói xong rồi tự mình dọa chính mình, cho rằng mình đã mắc phải một căn bệnh nào đó cực kỳ nghiêm trọng rồi, cứ bình tâm là tốt rồi. Nếu cô thực sự cảm thấy bản thân không thoải mái, ví dụ như trên người đau ở đâu đó, như đau răng, mất ngủ, ban đêm bừng tỉnh vân vân… Những tình huống đó là cần phải vô cùng chú ý, tốt nhất là đi tới xem bệnh một chút." Trần Khánh cười nói.

Chương 218 - 'Thật Có Lỗi, Giải Phẫu Rất Thành Công, Nhưng Người Bệnh Bất Hạnh Qua Đời!'

Nghe vậy, rốt cuộc Phan Tịnh Tịnh cũng có thể thở nhẹ một hơi.

Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

"Tốt tốt, cám ơn bác sĩ nha. Chuyện kia, tôi mạo muội hỏi anh một chút, anh tên là..." Phan Tịnh Tịnh hỏi.

"Trần Khánh, Khánh trong Phổ Thiên Đồng Khánh." Trần Khánh cười nói.

Bác sĩ Trần nha.

"Bác sĩ Trần, anh có tiện thêm Wechat không, về sau nếu tôi tìm anh xem bệnh có phương thức liên hệ cũng tiện lợi hơn." Phan Tịnh Tịnh cười nói.

"Được." Trần Khánh lấy điện thoại ra, thêm Phan Tịnh Tịnh làm bạn tốt.

Sau khi thêm phương thức liên hệ, Phan Tịnh Tịnh mới đứng dậy lễ phép đưa tay tới, nói: "Bác sĩ Trần, tự giới thiệu một chút, tôi là chủ nhiệm văn phòng ủy ban y tế, Phan Tịnh Tịnh."

Ủy ban y tế sao?

Đây chính là lãnh đạo trực tiếp của tất cả các bệnh viện nha!

Trần Khánh khẽ sửng sốt, ngay sau đó chợt kỳ quái hỏi han: "Cô là lãnh đạo của ủy ban y tế, hẳn là nên đi bệnh viện càng tiện lợi hơn mà? Vì sao cô lại tìm tới phòng khám trung y nho nhỏ của chúng tôi?"

Phan Tịnh Tịnh bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không còn cách nào khác, đã tiểu phẫu hai lần nhưng nó vẫn tái phát. Về sau, tôi đi hỏi thăm rất nhiều nơi mới biết được bên này có một phòng khám trung y. Cuối cùng ôm tâm lý tới thử xem một lần, không nghĩ tới lại thật sự có hiệu quả."

Hoá ra là có chuyện như vậy!

Xem ra người làm việc ở cơ quan Nhà nước, cũng không tránh được quy trình này.

Trần Khánh lại cười nói: "Cô yên tâm, sau lần này, nó sẽ không tái phát đâu."

Phan Tịnh Tịnh cũng thực vui vẻ: "Lần này đi khám trung y tôi mới biết, đúng là làm tôi mở rộng tầm mắt rồi, xem ra chúng tôi thực sự nên đề nghị với lãnh đạo một chút, phải cho trung y thêm một chút tài nguyên."

Trần Khánh vội vàng xua tay: "Đừng đừng đừng, chỉ cần các cô không dựa theo quy định sách thuốc mà hung hăng tra xét chúng tôi là nhóm bác sĩ trung y đã cám ơn trời đất rồi. Về phần tài nguyên gì đó, cầm trong tay quá bỏng, dễ dàng làm người ta sinh hận."

Phản ứng của Trần Khánh thực sự đã làm Phan Tịnh Tịnh có chút ngạc nhiên.

Cô thực sự không nghĩ tới, rõ ràng mình nhắc đến những chuyện này là có ý tốt, vậy mà Trần Khánh kia chẳng hề vui vẻ, ngược lại, hắn còn biểu hiển như thể vừa cầm phải một củ khoai

lang nóng phỏng tay, sau đó bối rối vô cùng mà ném trả lại cho cô.

Nhưng đó là cô không hề hay biết, khoảng mười mấy năm về trước, Hán Y Đường bọn họ đã bị ủy ban y tế điều tra ra vài chuyện.

Và chuyện chứng chỉ hành nghề y kia chỉ là một lần trong đó mà thôi.

Còn vài lần khác là có người tố cáo bọn họ dùng thuốc không đúng tiêu chuẩn.

Trong lòng biết rõ người bệnh mẫn cảm với một loại thuốc men nào đó rồi vẫn bỏ thêm thuốc Đông y mẫn cảm nọ vào trong đơn thuốc, tuy bọn họ đã chữa khỏi cho người bệnh, nhưng dùng thuốc không đúng tiêu chuẩn thì chính là không đúng tiêu chuẩn.

Nên phạt đương nhiên phải phạt!

Có thể nói rằng, Trần Tùng làm ông chủ nhiều năm như vậy, nhưng chuyện làm ông ấy sợ nhất chính là có người đi tới điều tra bọn họ.

Bởi vì, nếu bọn họ thực sự dùng lượng dược tề đúng tiêu chuẩn trong sách thuốc để chữa bệnh, thì Hán Y Đường này căn bản không thể mở được nữa.

Thử hỏi một câu, căn bản của Hán Y Đường là cái gì?

Là hiệu quả trị liệu!

Nghĩa là điều kiện tiên quyết để Hán Y Đường có được hết thảy mọi thứ như ngày hôm nay chính là bọn họ có thể chữa khỏi cho bệnh nhân hay không.

Nhưng rất nhiều phương thuốc đều cần dùng dược vượt qua tiêu chuẩn quy định trong sách thuốc. Nghĩa là muốn quá trình phù

hợp quy định, thì kết quả không thể đạt tiêu chuẩn được.

Hai loại này chỉ có thể chọn một mà thôi!

Làm sao bây giờ?

Đương nhiên Hán Y Đường đã lựa chọn hiệu quả trị liệu.

Đó không phải là tra lần nào là chuẩn lần đấy hay sao?

"Bác sĩ Trần, nhìn kiểu gì cũng thấy hình như anh không quá hi vọng Hán Y Đường của mình đạt được càng nhiều tài nguyên hơn? Chẳng lẽ trung y phát triển lên, lại không phải chuyện càng có lợi hơn với các anh hay sao?" Phan Tịnh Tịnh hỏi.

Trần Khánh nhanh chóng giải thích: "Với hệ thống chữa bệnh hiện có, một khi chúng tôi bị nhét vào quân đoàn chính quy trong hệ thống vệ sinh, có nghĩa là chúng tôi nhất định phải thừa nhận hình thức quản lý như tây y, tài nguyên là nhiều, nhưng quyền tự chủ lại hoàn toàn không có. Cho nên, hiện tại rất tốt, so sánh với ủy ban y tế cho Hán Y Đường một chút tài nguyên, tôi cho rằng danh tiếng trong dân gian càng phù hợp với chúng tôi hơn. Chẳng phải cô cũng dựa vào danh tiếng của Hán Y Đường chúng tôi mà tìm đến nơi này sao?"

"Nhưng mà ở thời đại này, kể cả trung y cũng phải phát triển và hòa mình vào cùng y học hiện đại nha, nếu chỉ biết bảo thủ, thì vĩnh viễn cũng chỉ có thể sinh tồn bên trong vòng tròn nhỏ hẹp của chính bản thân mình thôi. Cũng có nghĩa là trung y vĩnh viễn đều không thể phát dương quang đại được, không phải như thế sao?"

Phan Tịnh Tịnh là một người đã đọc qua rất nhiều sách, cô ấy cho rằng hiện giờ Hoa Hạ đã và đang đi lên con đường hiện đại hóa rồi.

Cho nên trung y, vốn chân chính là nhánh thứ hai trong hệ thống y tế của đất nước, làm sao có thể tụt lại phía sau được?

Trung tây y kết hợp, hai chân cùng chạy, đây mới là tương lai của hệ thống y tế Hoa Hạ.

"Phan chủ nhiệm, có có từng nghe được một câu trên mạng như thế này không? Ý tứ đại khái là, bác sĩ từ trong phòng giải phẫu bước ra, sau đó đối mặt với người nhà bệnh nhân, nói thế này 'Thật có lỗi, giải phẫu rất thành công, nhưng người bệnh bất hạnh qua đời' ." Trần Khánh hỏi.

Vẻ mặt Phan Tịnh Tịnh thoáng ngưng lại.

Đúng là cô đã từng nghe nói qua câu này, nhưng chẳng phải đó là tình huống đều sẽ xảy ra trong phần lớn các bệnh viện sao?

"Có vẻ như chuyện này rất bình thường mà? Nói cho cùng, bác sĩ cũng không phải là Thần, vẫn sẽ có những bệnh nhân mà bọn họ không thể cứu chữa được. Tôi tin tưởng phòng mạch trung y cũng có những người bệnh không thể chữa khỏi mà, đúng không?" Phan Tịnh Tịnh nói.

Trần Khánh gật đầu: "Chủ nhiệm Phan, là cô không hiểu được ý của tôi. Đúng, bác sĩ không phải là Thần, trên đời này có quá nhiều các loại bệnh tật thiên kỳ bách quái, chắc chắn phải có người bệnh mà bác sĩ không thể chữa khỏi được. Trung y cũng không ngoại lệ, điểm này cô nói rất đúng, nhưng ở thời điểm bác sĩ chúng tôi chữa bệnh, rốt cuộc là quá trình quan trọng, hay là kết quả quan trọng? Hoặc nói theo một cách khác, rốt cuộc chúng ta nên dùng trình tự chính xác hay là dùng hiệu quả trị liệu để phán đoán trình độ chữa bệnh của một bác sĩ?"

Phan Tịnh Tịnh nhíu mày: "Ý của anh là, tiêu chuẩn quy tắc mà hệ thống y học hiện đại đang dùng để đánh giá trình độ của một bác sĩ đã xuất hiện sai lầm?"

Chương 219 - Đường Thì Đúng Nhưng Trình Tự Sai Rồi!!!

Trần Khánh ha hả cười, nói: "Tôi không dám nghi ngờ tiêu chuẩn đánh giá bác sĩ làm nghề y của hệ thống y học hiện đại, nhưng có một vài điều, tôi vẫn luôn cảm thấy vô cùng khó hiểu. Đó chính là ở thời điểm bác sĩ chúng ta lành nghề y, rốt cuộc có phải điểm xuất phát của người làm nghề y chính là lấy an toàn sinh mệnh của nhân dân làm chủ hay không."

"Mượn giải phẫu viêm ruột thừa làm ví dụ, trong hệ thống y học hiện đại trước mắt, gần như tất cả mọi người đều công nhận rằng, giải phẫu viêm ruột thừa là hợp pháp hợp quy, nhưng nếu hiện tại tôi đứng ra, cô cho tôi một ngàn, thậm chí là một vạn người bệnh mắc viêm ruột thừa, tôi hoàn toàn có thể khiến cho tuyệt đại đa số những người bệnh viêm ruột thừa kia khỏi hẳn, và không cần giải phẫu chỉ trong vòng nửa giờ."

"Nếu sau khi tôi hoàn thành loại chuyện này, liệu bản thân tôi có quyền được nghi ngờ tính hợp pháp của loại giải phẫu này, và có thể coi những người cắt ruột thừa của người bệnh ném vào thùng rác kia, đều là đang làm nghề y phi pháp hay không? Bởi vì theo ý của tôi, loại hành vi thô bạo cắt đi ruột thừa của người bệnh, chính là đang giết hại sinh mệnh và khí quan của con người. Và có vẻ như pháp luật quốc gia chúng ta cũng tuyên bố rõ ràng là cấm tiệt loại hành vi này rồi?"

Sau khi nghe xong câu này, Phan Tịnh Tịnh thoáng im lặng một chút, mới chậm rãi mở miệng nói: "Trước đó không lâu, những nhà khoa học của nước Mỹ đã công bố một hạng mục nghiên cứu. Bọn họ nói rằng ruột thừa có chức năng miễn dịch thứ cấp, và ngoại

trừ có thể xúc tác phản ứng miễn dịch của tế bào, thứ chức năng này còn có thể ổn định nhóm vi khuẩn trong đường ruột, một khi cắt bỏ nó đi, chức năng của đường ruột sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng."

Là nhân viên công tác thuộc hệ thống y học dịch tễ, Phan Tịnh Tịnh cũng thường xuyên lướt xem một chút những tin tức của các nước có thành tựu y học tuyến đầu, mà không lâu trước đó, cô cũng mới đọc được báo cáo nghiên cứu về ruột thừa này.

Kỳ thật những bác sĩ nước ngoài cũng đang nghiên cứu và có chút phát hiện, chỉ rõ ra rằng không thể tùy tiện bỏ đi ruột thừa như vậy, nhưng có vẻ như loại tin tức này không hề gây nên một chút gợn sóng nào cho giới y học nước nhà nói riêng và cả đất nước nói chung.

Trần Khánh bình tĩnh nói: "Cho nên, theo ý của tôi, tính hợp pháp trong hệ thống y học tuyệt không thể bị giới hạn trong không gian nhỏ hẹp là sách vở cùng với cái gọi là trình tự chính xác kia, phải lấy an toàn sinh mệnh của nhân dân cùng với cơ chế khỏe mạnh của thân thể con người làm tiêu chuẩn đánh giá cuối cùng. Nếu chúng ta không thay đổi phương diện này, toàn bộ giới y học nước nhà cũng chỉ có thể rơi vào tình huống, người có quyền chữa bệnh thì không biết chữa, mà người có thể chữa bệnh lại bị nhốt vào trong lồng thôi."

"Một tờ giấy chứng nhận có thể ngăn cản được một nhóm người, nhưng kiểu gì cũng sẽ có người đủ khả năng đâm xuyên qua rào cản này, nhưng nếu không có đại đa số người ôm theo tín niệm bị đâm cho đầu rơi máu chảy thì cái lồng của hệ thống kia... Ha hả, chủ nhiệm Phan, tôi nói hơi nhiều, cô đừng để bụng nhé!"

Trên mặt Phan Tịnh Tịnh thoáng hiện một nụ cười khó xử: "Là tầm nhìn của tôi quá hạn hẹp, không hiểu được đạo lý trên phương diện này, quá ngượng ngùng rồi."

Trần Khánh lắc đầu: "Trong chuyện này, tất cả mọi người vốn chẳng phân rõ đúng sai, cô cũng chỉ có lòng tốt mà thôi, chỉ là hiện tại Hán Y Đường chúng tôi không thừa nhận nổi."

Đúng vậy, là không thừa nhận nổi.

Bốn chữ này thực sự khiến kẻ khác vô cùng bất đắc dĩ!

Phan Tịnh Tịnh hé miệng nhưng không biết mình nên nói gì thêm, sau đó, đành phải lên tiếng chào hỏi Trần Khánh rồi chậm rãi rời khỏi Hán Y Đường.

Trần Khánh nhìn ra ngoài cửa, trong đầu không khỏi nghĩ tới lão tiên sinh Quách Bạch Gia.

Kỳ thật gần như toàn bộ những người học trung y đều có thể hiểu được rằng, trên thực tế, cái gọi là y học hiện đại kia chính là nền y học lấy tây y là chủ đạo, mà trung y chỉ là y học phụ trợ thôi.

Cũng chính là khẩu hiệu trung tây y kết hợp mà quốc gia vẫn một mực đề xướng, cổ vũ kia.

Đáng tiếc… đường thì đúng nhưng trình tự sai lầm rồi.

Phải biết rằng khi mọi người chúng ta sinh bệnh, tất cả đều sẽ đi theo một quá trình, từ khỏe mạnh đến có bệnh trạng, lại đến sinh bệnh cùng với bệnh hiểm nghèo là cấp độ nghiêm trọng nhất, trọn bộ quy trình này vốn không khó phát hiện. Và trung y hoàn toàn có thể can thiệp vào giai đoạn người bệnh có bệnh trạng trước tiên, trong khi tây y lại cần phụ trách những người bệnh đã đi đến giai đoạn bệnh biến tính khí chất, hoặc là người bệnh đã bị đe dọa về sinh mệnh cần dùng dụng cụ đến cứu mạng.

Nhưng kết quả hiện tại chính là, giai đoạn một người bệnh từ khỏe mạnh đến sinh bệnh hoàn toàn không có bác sĩ tham gia. Chỉ cần bọn họ đi đến bệnh viện, nếu không kiểm tra ra bệnh tật ở đâu

thì sẽ nhận được một kết quả là cần phải quan sát thêm.

Đợi cho đến lúc người ấy thật sự có bệnh rồi, tây y sẽ tham gia.

Lại đợi cho đến khi bệnh tình của đối phương trở nên nguy kịch, trị không hết, trung y mới đi qua thử.

Quy trình này có đúng hay không?

Thực hiển nhiên là đi ngược đường rồi, bởi vì từ ngay từ thời điểm bệnh trạng của người nọ nhẹ nhất, trung y nên tham gia.

Nhưng dưới tầng tầng gông cùm xiềng xích của hệ thống y học hiện đại, trung y vốn không có địa vị chủ đạo, và đương nhiên những bác sĩ trung y bọn họ cũng không thể trở thành người đầu tiên tiếp xúc với người bệnh.

Thực tế cho thấy rằng, ngay cả bên trong những bệnh viện trung y thì bác sĩ trung tâm của bọn họ vẫn là bác sĩ tây y.

Đây là nguyên nhân vì sao hơn hai mươi năm trước, căn bệnh truyền nhiễm nọ bùng nổ tại Dự Châu, nhưng trung y cần phải chờ lệnh thật lâu mới được quyền tham gia trị liệu.

Cuối cùng, kể cả khi bác sĩ trung y đóng vai trò quan trọng trong quá trình cứu chữa này, cũng không ai trầm trồ khen ngợi...

Cho tới bây giờ, vẫn còn có rất nhiều người nâng cao lá cờ y học hiện đại, mà lại lần nữa trách cứ trung y là thứ bảo thủ, ôm khư khư kiểu cách cổ hủ, không chịu ủng hộ, hòa nhập hiện đại hoá.

Nhưng cái giá phải trả khi ủng hộ, hòa nhập hiện đại hoá là gì?

Chương 220 - Bão Nguyên Thủ Nhất!

Từng có một vị đại lão trong giới tây y nói rằng: "Nếu trung y vẫn một mực ôm tứ chẩn bát cương kiểu cũ kia, vẫn một mực không phát triển, không tiến về phía trước, thì vĩnh viễn cũng sẽ bị người khác nghi ngờ."

Câu này có ý là gì?

Chẳng phải đang muốn nói, nếu trung y vứt bỏ biện chứng thì có thể gia nhập vào hệ thống y học hiện đại hay sao?

Các vị, thứ này có khác gì đang đùa giỡn lưu manh hay không?

Có phải rất giống Ưng Đế thường nói với Nhị Mao [1] rằng: “Hắc! Người anh em, chỉ cần anh vứt bỏ vũ khí hạt nhân, là anh có thể gia nhập vào đại gia đình chúng ta, trở thành bạn thân nhất của chúng ta rồi.

[1] : Theo mình thì từ này chỉ nước Nga, còn Ưng Đế là nước Mỹ.

Sau đó, Nhị Mao vứt bỏ vũ khí hạt nhân và kết cuộc của bọn họ là gì?

Là mặc người xâm lược!

Cho nên, rốt cuộc là trung y quyết giữ ý mình không chịu gia nhập vào y học hiện đại, hay là có người cố ý cản trở không muốn trung y gia nhập đây?

Thật khiến người ta tỉnh ngộ mà!

Phan Tịnh Tịnh rời đi, Trần Khánh thu lại một chút tâm trạng, cuối cùng mới chuyển dời lực chú ý về tới giao diện thuộc tính.

Hắn nhìn thoáng qua thanh y điểm.

Hoắc!

Ổn rồi!

Rốt cuộc châm thứ cũng lên tới Đăng Phong Tạo Cực rồi.

Lần này có thể khen thưởng kỹ năng bị động hay không ta?

Trần Khánh chờ mong vô cùng!

Thêm điểm!

【 châm thứ: 10284/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

...

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quy Nhất (sau khi châm thứ đạt tới Đăng Phong Tạo Cực đã thức tỉnh kỹ năng bị động, trong khi trị liệu có thể trợ giúp người bệnh đạt đến bão nguyên thủ nhất), Quan Châm hai mươi sáu thứ, Thiêu Sơn Hỏa 2410/10000(cao cấp) Thấu Thiên Lương 2009/10000(cao cấp)】

Thay đổi rồi!

Thanh kỹ năng vừa nhiều thêm một kỹ năng bị động!

Quy Nhất: trong khi trị liệu có thể trợ giúp người bệnh đạt đến bão nguyên thủ nhất.

Bão nguyên thủ nhất [2]?

Có ý tứ gì! ?

[2] : Bão nguyên thủ nhất là một trong những phương thuật tu

luyện của đạo gia, nó không chú trọng tới luyện hình mà chú trọng tới luyện thần, thông qua nó, có thể loại bỏ tạp niệm trong lòng, duy trì tâm thần thanh tĩnh. Có thể hiểu là giữ vững tinh khí thần trong cơ thể con người, không để nội tình tiêu hao, cũng không để nó phát tán ra bên ngoài, trường kỳ ở lại bên trong cơ thể, phối hợp hài hòa, dung nhập làm một với thân thể. Tu tập thuật này có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí là trường sinh lâu đời...

"Bão nguyên thủ nhất?"

"Đây là phương thuật tu luyện của đạo gia chúng ta, chẳng lẽ trong cuốn sách ta đưa cho cháu không có nói đến khái niệm này ư?"

"Không hiểu chứ gì? Vậy lão đạo ta liền tử tế nói cho cháu nghe một chút vậy. Trên thực tế, cái gọi là bão nguyên thủ nhất kia chính là giữ vững tinh khí thần trong cơ thể con người, không để nội tình tiêu hao, cũng không để nó phát tán ra bên ngoài, trường kỳ ở lại bên trong cơ thể, phối hợp hài hòa, dung nhập làm một với thân thể."

"Đã hiểu chữa?"

Trần Khánh lắc đầu.

Giữ vững tinh khí thần trong cơ thể con người, không để nội tình tiêu hao, cũng không để nó phát tán ra bên ngoài, những lời này thì hắn hiểu, nhưng trường kỳ ở lại bên trong cơ thể, phối hợp hài hòa, dung nhập làm một với thân thể, đoạn này lại có chút lập lờ nước đôi, khó mà hiểu rõ nổi.

"Cái gì gọi là phối hợp hài hòa, dung nhập làm một với thân thể?"

Dương Hữu Lâm vươn ngón trỏ chọc xuống đỉnh đầu Trần Khánh hai cái. Nói: "Cháu đó nha, dầu gì cháu cũng là một vị bác sĩ

trung y, vì sao một thứ đạo lý dễ hiểu như vậy, cháu lại không hiểu chứ? Ta hỏi cháu, tinh khí thần và hình thể của con người, nó có hòa hợp thành một thể hay không?"

Trần Khánh càng thêm kỳ quái, hỏi: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Nếu tinh khí thần và hình thể của con người không có hòa hợp thành một thể, thì người nọ còn có thể gọi là con người sao?

Dương Hữu Lâm hừ lạnh một tiếng: "Ta đây hỏi cháu, nếu con người có thể làm cho tinh khí thần và hình thể của mình hợp nhất, thì vì sao bọn họ còn có thể sinh bệnh? Ở thời điểm mầm bệnh nhập thể, nếu con người có thể khống chế tinh khí thần của chính mình, đạt thành nhất trí cùng hình thể, thì chỉ trong khoảnh khắc là có thể bài trừ mầm bệnh ra bên ngoài cơ thể rồi còn gì? Lấy ví dụ như ta đi, khi phong hàn nhập thể, chỉ cần ta đánh một bộ Thái Cực Quyền, thoáng đổ một chút mồ hôi, là có thể bài trừ mầm bệnh ra bên ngoài cơ thể rồi, cho nên vài chục năm nay ta chẳng cần uống thuốc một lần nào cả. Cháu cảm thấy ở thời điểm hiện tại có bao nhiêu người có thể làm được như ta, có thể vài chục năm không sinh bệnh?"

"Người chưa tu luyện chính là người có tinh khí thần pha trộn cùng hình thể, còn lâu mới đạt đến trạng thái Thần hình hợp nhất, mà Thần hình hợp nhất không phải chỉ cá nhân của cháu, nó chỉ hành vi của cháu. Nói đơn giản là khi cháu có thể rõ ràng nhận ra thân thể của chính mình bị mầm bệnh xâm lấn, rồi phối hợp cùng hình thể, từ đó vận hành công năng của ngũ tạng, trợ giúp khí huyết tuần hoàn khắp kinh mạch, thân thể, lấy đó để đối phó với mầm bệnh. Lấy ví dụ như ăn mặc theo mùa, cháu có thể thêm cho chính mình một lớp quần áo hay không, hoặc là khi phong hàn bị cảm, cháu có thể nghĩ biện pháp làm cho chính mình đổ mồ hôi hay không, hoặc là lúc thân thể mệt mỏi, cháu có thể đúng hạn đi ngủ hay không, vân vân..."

"Kỳ thật cái gọi là bão nguyên thủ nhất, chính là một quá trình, và thông qua tu luyện để từng bước hiểu biết thân thể của cháu, để Thần của cháu đi thích ứng với thân thể của cháu, tựa như con người chúng ta cần phải đi thích ứng mà không phải đi cải tạo thiên nhiên vậy. Thân thể mỗi người chúng ta đều là một báu vật, nó cũng giống như thiên nhiên, nếu cháu đối nghịch cùng nó, có lẽ tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng đợi đến lúc thời cơ chín mùi, thường thường chúng nó sẽ cho cháu biết cái gì là đòn đau nhớ đời, cũng giống như thiên tai vậy! Đây chính là nguyên nhân vì sao đạo sĩ chúng ta lại cần phải tu luyện. Bởi vì ngay cả thân thể của chính mình, cháu cũng không hiểu, còn muốn đi cảm ngộ thiên địa sao? Nằm mơ đi!"

Chương 221 - Đạo Lý Chân Chính Đều Rất Đơn Giản, Dễ Hiểu!!!

Nghe xong những lời Dương Hữu Lâm nói, tựa như Trần Khánh đã hiểu được một chút rồi.

Nói cách khác, trên một mức độ nào đó, bão nguyên thủ nhất chính là thuận theo phản ứng của thân thể chính mình.

Mệt mỏi liền nghỉ ngơi, khát liền uống nước, đói bụng liền ăn cơm.

Nếu mệt mỏi không nghỉ ngơi, khát không uống nước, đói bụng không ăn cơm, như vậy là làm trái với quy luật vận hành của thân thể, đương nhiên là bệnh tật cũng tìm đến nơi rồi.

Khó trách tất cả mọi người đều nói: 'Đạo lý chân chính đều rất đơn giản dễ hiểu'.

Xem như lần này Trần Khánh hoàn toàn hiểu được rồi.

Chính là đạo lý càng dễ hiểu, thường thường lại càng làm cho người ta không thèm chú ý đến.

Ví dụ như ngủ sớm dậy sớm là có thể tránh cho 90% tật bệnh phát sinh, nhưng rất nhiều người lại vừa thức đêm, vừa đi nơi nơi hỏi nên dưỡng sinh như thế nào.

Kỳ thật bọn họ lẫn lộn đầu đuôi như thế, chính vì không hiểu được bão nguyên thủ nhất, không hiểu được thuận theo thân thể của chính mình là như thế nào.

Một chữ đơn giản, làm! Vậy thôi!

"Mấy thứ này có trong《 Tân Giáp 》 hay không?" Trần Khánh kỳ quái hỏi.

Hắn đã đọc hết cuốn《 Tân Giáp 》kia rồi, nhưng đương nhiên, đến tận bây giờ, phần lớn nội dung hắn vẫn dốt đặc cán mai.

"Làm sao lại không có? Tái doanh phách bão nhất, chuyên khí trí nhu, địch trừ huyền giám, thiên môn khai hạp, minh bạch tứ đạt, năng vô tri hồ [1]? Những lời này không phải là bão nguyên thủ nhất hay sao?" Dương Hữu Lâm bày ra sắc mặt khinh thường, kỳ quái nói: "Ban đầu ta còn cho rằng thằng nhóc con nhà cháu có chút tuệ căn, nhưng ngay cả bão nguyên thủ nhất cũng không lĩnh ngộ được. Cháu cứ như vậy thì cả đời này cháu cũng không gia nhập được đạo môn của ta đâu!"

[1] : Câu này có trong chương 10 của Đạo Đức Kinh. Giải nghĩa như sau: “Cho hồn, phách thuần nhất, không rời đạo được không? Cho cái khí tụ lại, mềm mại như đứa trẻ sơ sinh được không? Gột rửa tâm linh cho nó không còn chút bợn được không?”

"Cái giả đạo môn của ông á, không vào cũng thế." Trần Khánh hắc hắc cười nói.

Dương Hữu Lâm lập tức giận dữ đến giậm chân: "Phi, ai là giả đạo môn? Thằng nhóc kia, cháu định qua sông đoạn cầu hả? Nói cho cháu biết, đắc tội lão đạo, về sau ở thời điểm cháu muốn nhờ ta giải đáp nghi vấn, giải thích nghi hoặc cho, sẽ không còn dừng lại ở mức giá cả hiện giờ đâu."

Dương Hữu Lâm hung hăng gặm một khúc mía, đồng thời cũng giận dữ trừng mắt nhìn Trần Khánh.

Nếu không phải nể mặt năm cân mía do Trần Khánh mang tới

tặng, kim khẩu của ông ta có thể tùy tiện mở như vậy sao?

Trần Khánh ha hả cười, chẳng thèm coi trọng chút uy hiếp của Dương Hữu Lâm kia.

Tán gẫu xong về bão nguyên thủ nhất rồi, Trần Khánh lại nhanh chóng lấy một quyển sách từ trong túi ra.

Cuốn sách này đúng là《 Khí Thể Nguyên Lưu 》mà lão tiên sinh Quách Bạch Gia từng đưa cho Trần Khánh.

Nói thật, cuốn 《 Khí Thể Nguyên Lưu》 này cũng như 《 Tân Giáp 》 kia, Trần Khánh đều đọc xong mà không quá hiểu.

Hôm nay, hắn đi tới tìm Dương Hữu Lâm, một là muốn nhờ ông ấy giải thích cho mình hiểu về kỹ năng bị động vừa đạt được, còn hai, chính là muốn thỉnh giáo nội dung bên trong cuốn《 Khí Thể Nguyên Lưu 》này.

"Đạo sĩ thối, ở nơi này cháu cũng có một cuốn đạo nhân thư, ông có hứng thú nhìn xem hay không?" Trần Khánh đưa cuốn sách nọ tới trước mặt Dương Hữu Lâm.

Dương Hữu Lâm vẫn bày ra dáng vẻ cà lơ phất phơ, nhưng ngay khi nhìn thấy bốn chữ "Khí Thể Nguyên Lưu" thật to trên bìa sách kia, vẻ mặt không khỏi trở nên nghiêm nghị.

Ngay sau đó, ông ấy lập tức xoa xoa đôi tay lên quần áo mình, tiếp đến mới thật cẩn thận mà lật một góc nhỏ của cuốn sách ấy lên. Chờ đến lúc Dương Hữu Lâm hoàn toàn mở ra trang đầu tiên trên cuốn sách nọ, ánh mắt lập tức bị nội dung bên trong hấp dẫn.

“Thứ này... Đây là vị cao nhân nào đã gom góp toàn bộ bút ký của tổ tiên vào trong cùng một cuốn sách đây?"

Dương Hữu Lâm thực sự trợn tròn mắt rồi!

Ông ta hoàn toàn không nghĩ tới nhóc con Trần Khánh lại có thứ bảo bối này!

Trong cuốn sách này không chỉ có Thái Thanh Nguyên Đạo, còn có phần trích dẫn từ Lão Tử Truyện, thậm chí cả Thái Thượng Đại Thông [2] cũng có nữa.

[2] : Lão Tử Truyện: cuốn sách được NXB Hải Nam xuất bản năm 2010, tác giả là Dư Thế Tồn.

Thái Thượng Đại Thông: tên đầy đủ là Thái Thượng Đại Thông Kinh Chú, là tác phẩm biên soạn về nguyên lý đạo thuần túy, xuất xứ từ kho tàng kinh điển của đạo giáo chính thống, cùng loại với Động Chân Bộ Ngọc Quyết.

Dương Hữu Lâm cẩn thật lật từng tờ lại từng tờ một, đột nhiên ông ấy phát hiện nội dung bên trong tuyệt đối tương xứng với phần mục lục, và gần như không cần phải nghi ngờ gì nữa, tất cả đều là bút tích thực!

Đến tột cùng là ai có bản lĩnh như vậy, lại có thể sưu tầm rất nhiều những phần trích dẫn hay lời nói của các vị tổ tiên, rồi làm thành một cuốn sách như vậy?

Nhưng đó còn không phải chuyện khó nhất, khó nhất dĩ nhiên là bên trong này còn có chú giải!

Phải biết rằng ở bên trong đạo gia, nếu không thông thạo cổ ngữ, tu vi không sâu, cảm ngộ với thiên địa không đủ thấu triệt, là tuyệt đối không lĩnh ngộ được tư tưởng của các vị tổ tiên.

Nói cách khác, sau lưng cuốn sách này nhất định phải có một vị cao nhân đắc đạo!

"Cháu chỉ biết cuốn sách này do một vị đạo gia tên là Mễ Tinh Tử để lại mà thôi!" Trần Khánh không ngờ Dương Hữu Lâm lại kích động như vậy, thậm chí ngón tay lật sách của ông ấy còn

đang run rẩy không ngừng.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên Dương Hữu Lâm thất thố đến thế!

"Để lại ư? Vị đạo gia này đã vũ hóa quy tiên rồi sao?" Dương Hữu Lâm hỏi.

"Hẳn là như vậy, một vị bề trên của cháu từng nói ông ấy là học trò của vị đạo gia Mễ Tinh Tử này." Trần Khánh nói.

"Đáng tiếc, nếu có thể tán gẫu hai câu cùng một vị cao nhân như vậy, hẳn là tương đối sảng khoái, nhưng vẫn phải chúc mừng vị đạo gia này đã vũ hóa quy tiên. Hôm nay may mắn được nghe một chuyện như thế này, lão đạo ta cũng vui vẻ, cháu có vấn đề gì cứ hỏi, ta biết gì sẽ nói nấy, ha ha ha." Dương Hữu Lâm cười to nói.

"Chúc mừng? Đạo sĩ thối, chẳng lẽ ông đã sống lâu đến hồ đồ rồi? Loại chuyện này còn có thể chúc mừng sao?" Trần Khánh nhíu mày nói.

"Phàm phu tục tử." Dương Hữu Lâm cười cười, lại đưa tay chỉ xuống mặt đất, nói: "Cháu có biết rằng nhân gian này mới là địa ngục hay không?"

Chương 222 - Khổng Học Quân!

Hứng lấy ánh mặt trời chói chang, Trần Khánh về tới Hán Y Đường.

Dương Hữu Lâm không có cầm cuốn《 Khí Thể Nguyên Lưu 》từ trong tay Trần Khánh, ông ấy nói rằng đây là thứ do cao nhân để lại, nếu chưa được cho phép, ông ấy không thể tùy ý mượn đọc được, chỉ có thể chờ thời điểm Trần Khánh có thời gian rảnh, đi tới tìm ông ấy nhờ giải đáp nghi vấn, giải thích nghi hoặc, ông ấy mới có thể liếc mắt xem một cái mà thôi.

Trần Khánh cũng biết, tuy tính nguyên tắc của đạo sĩ thối này khá là linh hoạt, nhưng cho tới bây giờ, chỉ cần là chuyện có liên quan đến đạo môn, ông ấy đều đối đãi tương đối nghiêm túc!

Coi như một chuyến đi ngày hôm nay đã mang lại cho Trần Khánh thu hoạch không nhỏ.

Ít nhất từ trong miệng Dương Hữu Lâm, hắn đã biết được điểm lợi hại của một kỹ năng bị động trong tay mình

Nói trắng ra thì【 Quy Nhất 】chính là điều tiết tinh khí thần và hình thể của người bệnh nhằm đạt thành một mặt trận thống nhất, từ đó chung tay đối phó với mầm bệnh xâm lấn.

Chuyện này cũng tương đương với sau khi Trần Khánh châm kim, làm cho các loại chức năng của người bệnh đều có quyền chỉ huy. Hắn có thể mượn dùng ngân châm kích thích kinh mạch huyệt vị, nhanh chóng phối hợp với các hạng chức năng trong cơ thể người bệnh, từ đó thúc đẩy chúng tăng thêm tốc độ đối phó với mầm bệnh.

Biến thái thật nha!

Trần Khánh có cảm giác, với trình độ châm thứ hiện tại của hắn, lại phối hợp với kỹ năng bị động này, khẳng định là rất nhiều chứng bệnh đều có thể giải quyết dễ dàng.

Bởi vì trong quá trình trị liệu, bản thân trung y thường vận dụng các loại thủ đoạn đến phụ trợ người bệnh, khiến cho các hạng chức năng bên trong thân thể đối phương khôi phục lại trạng thái bình thường, sau đó, lại dựa vào chức năng của bản thân người bệnh để đối kháng với mầm bệnh.

Dựa trên một ý nghĩa nào đó, hết thảy những thủ đoạn của trung y đều không trực tiếp sinh ra tác dụng đối với mầm bệnh.

Đây là nguyên nhân vì sao có dùng nhiều thuốc Đông y hơn nữa, cũng sẽ không làm cơ thể con người sinh ra kháng thể.

Hiện tại, chỉ cần Trần Khánh dùng châm thứ, là có thể điều động đều hạng chức năng của người bệnh, hơn nữa còn có thể khiến cho chúng nó cùng đánh phối hợp, chung tay đối phó với mầm bệnh.

Tình huống này cũng tương đương với một nhóm quân lính tản mạn khắp nơi, đã bị Trần Khánh tổ chức thành quân chính quy.

Phải biết rằng, trong lịch sử có vị vĩ nhân, chỉ dùng vài ngày thời gian đã tổ chức được một trăm sinh viên trường quân đội, trực tiếp tiến đến tước bỏ khí giới của hơn ba nghìn binh lính xâm lược, và cái giá là không có thương vong!

Có thể thấy được công tác tổ chức cùng với chỉ huy quan trọng ra sao!

"Trần Khánh, cậu đã đến rồi nha, có người tìm cậu đó, đối phương đang ở bên trong văn phòng." Vương Xuân Lam nói.

Có người tìm hắn sao?

"Cám ơn nha bác sĩ Vương." Trần Khánh nói.

"Đừng khách khí." Vương Xuân Lam nói.

Ai tìm mình nha?

Trần Khánh đi vào văn phòng bác sĩ, chỉ thấy một người đang đứng phía trước cửa sổ, trên tay cầm bút và vở, đang dựa vào cửa sổ viết viết vẽ vẽ gì đó.

Người này mặc áo sơ mi màu lam, quần tây màu đen, dáng người cao cao gầy gầy, mang theo một cặp kính mắt viền bạc.

Nhìn qua hẳn là không đến bốn mươi tuổi, hơn nữa ấn tượng đầu tiên mà người này mang đến cho người ta chính là nhã nhặn.

Có chút xa lạ!

Trần Khánh cẩn thận quan sát người nọ, nhưng không tìm được bất cứ dấu vết quen thuộc gì ở bên trong trí nhớ của mình.

"Xin hỏi, ngài muốn gặp tôi sao?" Trần Khánh đi lên trước hỏi.

Khổng Học Quân nghe vậy, lập tức đưa mắt nhìn về phía Trần Khánh rồi cười cười đưa tay tới, nói: "Trần Khánh, ha hả, chào cậu, tôi tên là Khổng Học Quân, là học trò của thầy Quách Bạch Gia. Ba ngày trước, tôi được điều tới trung y viện Giang Hạ, đảm nhiệm chức viện trưởng."

Học trò của Quách lão?

Còn được điều đến trung y viện Giang Hạ làm viện trưởng?

Trần Khánh cũng tiến lên bắt tay đối phương rồi kỳ quái hỏi: "Viện trưởng Khổng, vậy anh tìm tôi là có chuyện gì?"

Khổng Học Quân cười nói: "Không có việc gì, chỉ muốn đến thăm cậu cùng với Triệu lão một chút thôi. Thầy và cả Hồ Phỉ đều nói cho tôi biết về hai người rồi. Bọn họ nói cậu còn nhỏ tuổi nhưng lại học được Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương, cho nên vừa được điều đến nơi này không bao lâu, tôi đã muốn chạy tới chứng kiến một phen. Quả thật là độ tuổi của cậu đã vượt ra ngoài dự kiến của tôi, cũng khó trách sau khi thầy trở về liền mắng mấy đứa học trò chúng tôi là đám không nên thân, ha ha ha."

Trần Khánh khó xử cười cười: "Tôi chỉ có vận khí tốt hơn thôi."

Khổng Học Quân nhếch miệng nói: "Đừng, cậu nên kiêu ngạo hơn một chút mới đúng, nếu cậu thực sự chỉ dựa vào vận khí lại có thể học được Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương, chỉ sợ rằng mấy anh em đồng môn chúng tôi càng không có mặt mũi nào đi gặp người rồi. Thôi, không nói chuyện này nữa, hôm nay tôi đến đây, một là muốn gặp cậu, hai là muốn gặp Triệu lão. Tôi và lão nhân gia cũng hơn hai mươi năm rồi chưa gặp."

Trần Khánh đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Khổng Học Quân: "Viện trưởng Khổng, mạo muội hỏi một chút, năm nay anh bao nhiêu tuổi?"

Khổng Học Quân cười nói: "Có phải cảm thấy tôi quá trẻ tuổi hay không? Ha ha ha, kỳ thật năm nay tôi đã 42 rồi. Lúc trước, ở thời điểm Dự Châu bùng nổ bệnh truyền nhiễm, tôi chính là một bác sĩ thực tập ở bệnh viện, sau này liền xin lên đường, cũng tại thời điểm đó đã quen biết thầy và Triệu lão."

Hả?

"Viện trưởng Khổng, anh cũng tham gia lần đó sao?" Trần Khánh hỏi.

Khổng Học Quân gật đầu: "Đúng vậy, nói đùa với cậu một

chút. Lúc trước, sau khi bệnh truyền nhiễm kia bùng nổ, có rất nhiều bác sĩ trung y đến Dự Châu, trong lòng đều hi vọng có thể tham gia trị liệu, nhưng thầy của tôi cực lực phản đối. Ở thời kỳ đó, người cho rằng trung y vô dụng, lại có thể sẽ quấy nhiễu quá trình trị liệu của bọn họ. Sau này, không biết là ai viết thư yêu cầu bên trên, đợi cho đến lúc bệnh truyền nhiễm càng ngày càng nghiêm trọng, bên trên không còn cách nào khác, đành phải đồng ý cho trung y tham gia, coi như đánh cược một lần. Mà cũng đúng với lúc này, Triệu gia gia của cậu nổi trận lôi đình. Sau khi ông ấy biết người một mực cản trở trung y tham gia trị liệu chính là thầy, thì ngay lần đầu tiên gặp được thầy, đã chỉ thẳng vào mũi mắng thầy là kẻ xem mạng người như cỏ rác, nói thầy hại người mà không tự biết."

Chương 223 - Lời Thỉnh Cầu Của Viện Trưởng Khổng!

"Lúc ấy, Triệu lão là đại biểu trung y của Dương Châu bên này, địa vị cũng khá cao. Sau khi ông ấy và thầy phát sinh xung đột, đã khiến cho nhóm bác sĩ được phái tới trị liệu ở thời kỳ đó chia làm hai phái, một phái trung y, một phái tây y, hai bên không can thiệp vào chuyện của nhau. Kết quả là một phái trung y mời một vị đạo sĩ tới. Sau khi đối phương kê đơn, tỷ lệ chữa trị thành công của một phái trung y đạt tới giá trị cực cao là 98. 3%, hơn nữa không để lại di chứng cho bất cứ bệnh nhân nào, còn lại một bộ phận người bệnh không thể cứu được kia, gần như đều là người già tuổi trên chín mươi, vốn dĩ tuổi thọ đã không còn nhiều lắm."

"Mà thầy bên này, tỷ lệ chữa trị thành công chỉ có 41.5%, lại bởi vì dùng liệu pháp đánh sâu vào, khiến cho người bệnh chịu quá nhiều kích thích, cạn kiệt thật nhiều thận tinh của người bệnh. Mà cả cậu lẫn tôi đều biết rằng, thận chủ cốt, nếu thận tinh bị cạn kiệt quá mức, tủy xương bên trong xương cốt cũng sẽ xuất hiện khiếm khuyết, suy nhược, một khi xương cốt không có dinh dưỡng, chắc chắn sẽ cấp tốc biến chất. Cho nên rất nhiều người bệnh, tuy đã chữa trị xong rồi, nhưng tuyệt đại đa số bọn họ đều mắc phải bệnh hoại tử đầu xương đùi."

"Chuyện về sau chắc cậu cũng biết, thầy đã dứt khoát từ bỏ tây y, mà tôi cũng vậy. Từ lần đó, được chứng kiến sự lợi hại của trung y, tôi cũng lựa chọn học tập trung y."

Hoá ra trước kia lại có một đoạn chuyện cũ như vậy!

Trần Khánh cũng đại khái hiểu được vì sao lúc trước Triệu

Ninh Quân lại phẫn nộ.

Đổi lại là hắn, chỉ sợ hắn cũng phải mắng cho đối phương một trận!

Mạng người là quan trọng, vậy mà bọn họ không cho trung y một cơ hội thử nghiệm, đây là dạng ngạo mạn và thành kiến kinh khủng đến cỡ nào?

Chỉ sợ cũng từ sự kiện lần đó, Quách lão đã thật sự thấy được tác dụng của trung y, mới cải biến quan niệm của chính mình.

Nhưng quá trình đấu tranh tư tưởng bên trong, từ một người hoàn toàn phản đối trung y, đến một người hoàn toàn tôn thờ trung y, chỉ sợ là khó khăn mà người bình thường hoàn toàn không thể hiểu được.

Tựa như Trần Khánh học trung y cả nửa đời người, bỗng nhiên đến một ngày nào đó, hắn chợt phát hiện ra rằng, tới cuối cùng hết thảy những thủ đoạn của chính mình đều vô tác dụng, không thể chữa hết bệnh cho người ta, mà tây y lại có thể giải quyết hoàn mỹ vấn đề đó… Cái loại cảm giác tín ngưỡng sụp đổ này thật sự sẽ làm con người ta rơi vào vô tận tuyệt vọng.

Quách lão có thể bước tiếp, hoàn toàn không gục ngã, đã là người cực kỳ có năng lực rồi, vậy mà ngài ấy còn có thể một lần nữa tìm được niềm tin cho mình, rồi học được trung y.

Tâm tính quá mạnh mẽ, hoàn toàn có thể thấy được một chút thông qua chuyện này.

"Quách lão thật không đơn giản!" Trần Khánh bội phục nói.

"Ha hả, xem ra Triệu lão cũng không đề cập chuyện năm đó với cậu, phỏng chừng là ông ấy không hi vọng cậu có thành kiến quá lớn với tây y." Khổng Học Quân cười nói.

"Bất cứ thành kiến gì cũng có thể tạo thành tình huống bản thân bị một chiếc lá bên ngoài che mắt. Nếu người học trung y lại học thành chỉ có một mình ta độc tôn, vậy là rời bỏ đạo của trung y rồi." Trần Khánh nói.

Khổng Học Quân lập tức đưa ánh mắt đầy khen ngợi nhìn Trần Khánh: "Không tệ, khó trách cậu còn nhỏ tuổi lại có y thuật kinh người. Ha ha ha, có hứng thú đến trung y viện của chúng tôi hay không? Tôi cho cậu làm chủ nhiệm!"

Hả?

Đối phương có chuẩn bị mà đến ư?

Trần Khánh khẽ nhướng mày...

"Viện trưởng Khổng, chắc là anh đang nói đùa hả?" Trần Khánh cười nhạt nói.

Khổng Học Quân lắc đầu: "Không, chuyện này không phải nói đùa, ngược lại, đây là một cái thỉnh cầu của tôi!"

Thỉnh cầu ư?

Trần Khánh có chút ngơ ngác.

Ông đường đường là một viện trưởng, còn có chuyện gì cần phải nhờ tới tôi mới có thể giải quyết được chứ?

Trần Khánh bán tín bán nghi nói: "Viện trưởng Khổng, hình như tôi có đến nơi đó cũng không thể giúp được gì cho anh mà?"

Khổng Học Quân cười nói: "Đương nhiên là có, y thuật của cậu chính là sự trợ giúp tốt nhất rồi. Tôi tin rằng cậu cũng biết, kỳ thật rất nhiều trung y viện trong cả nước chúng ta đều là hữu danh vô thực. Có tới 99% trong tổng số bác sĩ của trung y viện lại là tây y. Ở ngày đầu tiên tôi đến Giang Hạ, đã phát hiện ra trung y viện

Giang Hạ cũng gặp phải tình huống này rồi."

"Người bệnh đăng ký tới tìm bác sĩ, bác sĩ chỉ tùy tiện hỏi hai câu đã chuyển bệnh nhân đi chụp X-quang, chụp X-quang xong, bác sĩ lại căn cứ vào kết quả đó mà chẩn bệnh, bốc thuốc. Loại khám chữa này thì tính là trung y cái gì? Cho nên, sau khi khảo sát chừng hai ngày, tôi đã quyết định làm ra một chút thay đổi."

"Đương nhiên, ý nghĩ này của tôi vốn không phải là nhất thời nóng đầu mà đưa ra quyết định. Chắc hẳn cậu cũng biết đến trung y viện Lộc Môn thuộc phủ Nhữ Nam Dự Châu? Ban đầu nó cũng là trung y viên khóac lớp da bệnh viện tây y, sau này, trải qua hoàn toàn cải cách về trung y, nó đã chậm rãi biến thành một trung y viện thuần túy, đã bỏ qua tuyệt đại đa số dụng cụ y tế, toàn bộ chọn dùng phương thức trị liệu của kltrung y."

"Ban đầu, bọn họ cũng thường xuyên gặp phải khó khăn, thậm chí còn suýt chút nữa, đã phải đóng cửa, nhưng càng ngày, hiệu quả trị liệu và danh tiếng càng lan xa. Có thể hình dung như thế này, ban đầu trung y viện Lộc Môn chỉ có thể tiếp chẩn chừng hai ngàn bệnh nhân một lần, vậy mà sau khi bọn họ dám đứng lên cải cách, một lần hành động đã khiến lượng bệnh nhân có thể tiếp chẩn hàng ngày trực tiếp đột phá tới hơn một vạn. Số lượng này hoàn toàn không thua kém bệnh viện trung ương Lộc Môn. Đáng phải kể ra chính là, dù trên doanh thu, trung y viện Lộc Môn chỉ bằng được một phần năm của bệnh viện trung ương Lộc Môn, nhưng tiền lương cho bác sĩ lại gấp đôi bệnh viện trung ương Lộc Môn."

"Cậu có biết vì sao không? Là bởi vì có gần một nửa doanh thu của bệnh viện trung ương Lộc Môn đều đổ vào mua sắm dụng cụ y tế, tu sửa, duy trì và huấn luyện, mà trung y viện Lộc Môn chỉ cần bồi dưỡng được một vị bác sĩ trung y, sau đó một năm chi trả chừng mười mấy, hai mươi vạn tiền lương, như vậy là đủ rồi. Trong khi bệnh viện trung ương Lộc Môn thì sao? Một bộ máy

chụp CT đã mất hơn trăm vạn, mà chi phí này còn chưa kể tới tiền đào tạo và lương trả cho vị bác sĩ trực tiếp vận hành nó."

Chương 224 - Đi Chứ, Vì Sao Lại Không Đi?

"Cho nên, tổng hợp lại tính xuống, tuy trung y sinh ra hiệu quả và lợi ích không bằng tây y, nhưng sau khi được tổ chức lại thành một thể thống nhất, hơn nữa trình độ của bác sĩ cũng bắt đầu từng bước được nâng cao, như vậy so sánh với bệnh viện tây y, trung y viện lại có tới ba ưu thế."

"Một là tiền lương bác sĩ cao hơn. Những khoản tiền trước kia đều chi cho dụng cụ y tế, thì hiện giờ lại có thể chia cho bác sĩ. Bác sĩ cũng không cần phải lén lút kiếm cho mình một khoản thu nhập thêm thông qua hình thức 'dĩ dược dưỡng y' [1], đồng thời cảm giác vinh dự về nghề nghiệp của mình cũng tăng cường."

[1] : là hình thức các bác sĩ kê cho bệnh nhân dùng các loại dược phẩm có giá thành cao, nhằm kiếm thêm lợi nhuận cho bệnh viện, duy trì quá trình vận hành của bệnh viện.

"Hai là bớt những bệnh nhân mắc phải các chứng bệnh nghiêm trọng. Bởi vì chúng ta có thể trực tiếp can thiệp vào bệnh trạng của người ta từ ngay thời kỳ đầu, sẽ giúp cho rất nhiều người bình thường đỡ phải tiêu tiền uổng phí, cũng như giảm xuống số lượng người bị bệnh quá nặng."

"Ba là những rắc rối y tế cũng được giảm bớt, dù trung y viện khám chữa một vài loại tật bệnh không đạt được hiệu quả như mong muốn, cũng sẽ không trực tiếp đào rỗng toàn bộ của cải của người bệnh, biến thành người đã chết nhà lại tan."

"Hiện tại, ở phủ Giang Hạ có khá nhiều bệnh viện tây y, lại chỉ có duy nhất một cái trung y viện, còn là trung y viện giả. Nếu tôi

đã đến đây rồi, đương nhiên không thể đến không được, nhưng cải cách lại không phải chỉ cần làm một lần là xong chuyện, không phải tôi nói muốn đổi thành trung y thuần túy, thì sẽ có cả trăm bác sĩ trung y từ trên trời rơi xuống đi tới làm việc cho tôi. Nên tôi cần trợ giúp, nhất là cần bác sĩ trung y trợ giúp. Tại phủ Giang Hạ này, tôi không quen biết quá nhiều, bởi vậy cậu là người đầu tiên tôi tới tìm."

Trần Khánh chăm chú nhìn vào Khổng Học Quân, trong lòng lại đang cân nhắc.

Không thể không nói, đúng là Khổng Học Quân này có chút giống với Quách lão.

Cũng khó trách Quách lão muốn làm những chuyện kia, vậy mà đám học trò của người đều không phản đối.

Hóa ra lý tưởng mục tiêu của bọn họ đều giống nhau cả!

Nhưng mà… hắn có thực sự giúp được bọn họ hay không?

Đúng là hắn rất cần người bệnh, chỉ cần chữa khỏi cho đủ nhiều bệnh nhân, thì y thuật của hắn sẽ càng ngày càng tốt.

Nhưng, Trần Khánh lại hiểu khá rõ rằng bệnh viện là một nơi như thế nào.

Bên trong có rất nhiều phái hệ, có rất nhiều tranh đấu, hơn nữa cũng có rất nhiều những việc lặt vặt, một khi đến nơi đó, hắn cần phải đối mặt với rất nhiều chướng ngại khác, không chỉ đơn giản là xem bệnh thôi đâu.

Huống chi chuyện mà Khổng Học Quân phải làm chính là thay đổi bố cục của toàn bộ hệ thống y tế phủ Giang Hạ, lực cản trong đó không cần nói cũng biết.

Trước khi không thấy rõ được tình huống, Trần Khánh không

dám mạo muội đưa ra kết luận.

Còn Hán Y Đường, tuy không có quá nhiều người bệnh tìm tới, nhưng nơi này càng thuần túy hơn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho lúc trước Trần Khánh từ bỏ cơ hội ở lại bệnh viện trên Bắc Kinh, để quay về nơi này.

Nhưng Khổng Học Quân là học trờ của Quách lão, độ tuổi cũng đủ để làm bề trên của hắn, người như vậy lại hạ mình đi tới cầu mong sự trợ giúp từ hắn, một thanh niên tuổi đời còn trẻ như vậy, nếu hắn trực tiếp từ chối như vậy, thực sự cũng có chút thất lễ.

"Viện trưởng Khổng, chuyện này quá lớn, tạm thời tôi còn chưa đưa ra được quyết định, nếu không anh chờ tôi về hỏi lại cha mình và Triệu lão một chút, sau đó lại cho anh một câu trả lời thuyết phục, có được không?" Trần Khánh nói.

Tựa như Khổng Học Quân đã sớm dự đoán được tình huống này, ông ấy lập tức cười cười vỗ vỗ bả vai Trần Khánh: "Cứ thoải mái đi, đừng suy nghĩ quá nhiều, cũng đừng cho rằng sau khi cậu rời đi, sẽ phải gánh vác trọng trách phục hưng trung y. Suy nghĩ này thực sự không cần thiết, dù sao thầy của tôi vẫn còn, và rất nhiều những vị lão tiền bối khác cũng còn, chuyện hy sinh cá nhân thành toàn cho mọi người này, còn không tới lượt những thanh niên trẻ tuổi như cậu đâu. Mà trên thực tế là cả tôi cũng vậy đó, ha hả!"

"Tôi đã nói khá nhiều rồi cũng không quấy rầy cậu thêm nữa. À, đây là số điện thoại của tôi, nếu có quyết định, nhớ báo cho tôi nhé. Hôm nay, Triệu lão không ở đây, vậy hôm nào, tôi lại đến gặp ông ấy sau, hẹn gặp lại!"

Khổng Học Quân xé một trang giấy trong cuốn sổ trên tay đưa cho Trần Khánh, sau đó ung dung rời đi.

Trần Khánh nắm trang giấy nọ, nhất thời im lặng không nói gì

...

Buổi chiều, Triệu Ninh Quân và Trần Tùng lần lượt đi tới Hán Y Đường. Sau khi nghe nói Trần Khánh có việc muốn thương lượng, hai người lập tức đi qua gọi Trần Khánh, rồi cùng đi tới văn phòng của Trần Tùng.

Trần Khánh đơn giản thuật lại mục đích của Khổng Học Quân, sau đó muốn hỏi ý kiến của hai vị bề trên nhà mình. Triệu Ninh Quân và Trần Tùng lại đều bảy ra dáng vẻ thoải mái, nói rằng.

"Đi chứ, vì sao lại không đi? Nếu con muốn được rèn luyện thêm, thì nhất định phải gặp được đủ loại người bệnh. Nhưng ở Hán Y Đường này, con chỉ có thể tiếp được chừng đó người bệnh mà thôi, hơn nữa chứng bệnh cũng không được đa dạng, hoặc là toàn triệu chứng nhẹ, hoặc là bệnh đã quá mức nguy kịch rồi. Về phần những chuyện bên ngoài quá trình chữa trị mà con đang lo lắng kia, không phải bên trên còn có viện trưởng Khổng kia hay sao? Nếu ai có thái độ ‘cho một chút mặt mũi thì muốn leo lên đầu ngồi’, con cứ trực tiếp cho đối phương bài học nhớ đời đi. Người xưa có câu nói ‘quan mới lên chức có ba đống lửa’ [1], theo ba thấy, viện trưởng Khổng cũng rất thích có một sự kiện gì đó xảy ra để ông ấy tìm được cớ lập uy!" Trần Tùng cười nói.

[1] : hiểu nôm na là những vị quan mới lên chức sẽ gây ra một vài hành động lớn, nhằm biểu hiện năng lực cũng như tài trí gan dạ sáng suốt của bản thân.

"Ba của cháu nói rất đúng, đi một chuyến không sai lầm đâu. Ta cũng có ấn tượng về đứa nhỏ Tiểu Khổng kia, tính tình rất cứng cỏi, nói một tuyệt không nói hai. Nếu cậu ấy nếu có thể cam đoan với cháu như vậy, thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Nhưng mà thời gian cháu qua bên đó cần phải giảm xuống một chút. Thế này nhé, hai bốn sáu cháu đi trung y viện Giang Hạ tọa chẩn, ba năm bảy ở

lại Hán Y Đường, trong tuần còn chừa lại một ngày để nghỉ ngơi. Nếu Tiểu Khổng đồng ý, vậy cháu tới giúp cậu ấy cũng được!" Triệu Ninh Quân cười nói.

Chương 225 - Con Có Thể Đưa Một Người Theo Không???

Trần Khánh thấy hai người bọn họ đều nói như vậy, trong lòng cũng không còn băn khoăn gì nữa rồi.

Một khi nhận lời, chẳng những Trần Khánh có thể xem bệnh cho càng nhiều người hơn, đồng thời cũng có thể trợ giúp Khổng Học Quân một tay, coi như là nhất cử lưỡng tiện.

"Ba, nếu muốn đi, con có thể đưa một người theo không?" Trần Khánh nói.

Trần Tùng trêu ghẹo: "Ba đã biết ngay mà, nhóc con này tìm ba đến đây căn bản là không phải thương lượng xem mình có nên đi hay không. Được, con muốn ai?"

Gần đây Hán Y Đường bọn họ cũng không có bao nhiêu người bệnh tới cửa, mọi người cũng có chút thanh nhàn, bởi vậy thiếu đi một, hai người cũng không ảnh hưởng quá lớn đến bọn họ.

Trần Khánh cười nói: "Là bác sĩ Vương, Vương Xuân Lam!"

...

"Cái gì? Cậu muốn đưa tôi đến trung y viện tọa chẩn? Rốt cuộc là cái tình huống gì đây?" Vương Xuân Lam đang đứng bên trong văn phòng bác sĩ, đối mặt với Trần Khánh, vô cùng kinh ngạc lập tức hô to một tiếng.

Trần Khánh cười nói: "Chuyện là có một vị bề trên của tôi được điều đến trung y viện làm viện trưởng. Người ta muốn có mấy người qua bên đó giúp đỡ mình. Được rồi, ý anh thế nào, bác

sĩ Vương?"

Vương Xuân Lam có chút động tâm, nhưng lại do dự một hồi, nói: "Vậy sau khi đi rồi, chúng ta còn có thể trở về hay không?"

Trần Khánh cười nói: "Đương nhiên là có rồi, chúng ta chỉ đi ba ngày một tuần thôi, công việc bên này vẫn như cũ, nếu vị bề trên kia không đồng ý, cả tôi cũng sẽ không đi."

Nghe vậy, Vương Xuân Lam vô cùng mừng rỡ, lại lập tức chà chà hai tay, ngượng ngùng hỏi: "Ách... cái kia, qua đó có, có tiền lương không?"

Trần Khánh nhìn dáng vẻ thấp thỏm, không ngừng chà chà hai tay của Vương Xuân Lam, trong lòng cảm thấy vô cùng thú vị, cười nói: "Ha ha ha, bác sĩ Vương, chúng ta cũng không phải đi làm không công, đương nhiên là có rồi, còn không thấp đâu!"

Vương Xuân Lam vỗ tay một cái, nói: "Được, tôi đi! !"

Khoa nội một, trung y viện Giang Hạ.

"Ai, Hạ Mẫn, anh nghe nói gì chưa? Ngay ngày hôm qua vị viện trưởng mới tới của chúng ta kia đã điều chủ nhiệm Ngưu đến khoa ngoại rồi."

"Thế ai sẽ đảm đương chức chủ nhiệm của chúng ta?"

"Ai mà biết được? Tôi nghe chủ nhiệm Kim nóim vị viện trưởng mới của chúng ta là một vị bác sĩ trung y đứng đắn, nghiêm túc và thành thật. Ngài ấy làm như vậy, khẳng định là muốn đưa một vị lão trung y tới đây."

"Lão trung y? Người nọ có thể lợi hại hơn chủ nhiệm Tiết và chủ nhiệm Thường không?"

"Khó mà nói được, nhưng khẳng định là sẽ không kém hơn

đâu. Nói gì thì nói, ông ấy cũng là viện trưởng vừa nhậm chức, khẳng định sẽ làm ra thành tích nha. Nếu đưa một bác sĩ trung y có trình độ bình thường đi tới, đến lúc đó, lỡ như đối phương không đảm đương nổi chức vụ này, chẳng phải thể diện của viện trưởng cũng mất hết rồi sao?"

"Ai ai ai, mau nhìn đi, mấy người phó chủ nhiệm Kim vừa họp xong đã quay lại rồi kia. Đi, chúng ta cùng đi hỏi một chút."

"..."

Nhóm bác sĩ vừa nhìn thấy Kim Vinh Hỉ đi ngang qua văn phòng bác sĩ khoa nội một, lập tức nối đuôi nhau, khom lưng nhẹ nhàng bước tới, sau đó, cả đám đi đến trước cửa văn phòng phó chủ nhiệm.

Cốc cốc cốc!

"Chủ nhiệm, nghe nói khoa chúng ta sắp có một vị chủ nhiệm mới, chuyện này có phải sự thật hay không?" Hạ Mẫn làm đầu tàu gương mẫu đi vào văn phòng phó chủ nhiệm.

Kim Vinh Hỉ tự giễu nói: "A, không những thế, ngay cả vị trí phó chủ nhiệm của tôi cũng phải vỗ vỗ mông bỏ chạy lấy người rồi đây."

Hả! ?

Trong lòng mọi người lập tức có chút lo sợ bất an.

Đây là tình huống gì chứ? Viện trưởng mới vừa đến đã điều đi cả hai vị chủ nhiệm và phó chủ nhiệm, toàn là bác sĩ chủ lực của khoa nội một này, công tác sau này còn triển khai như thế nào nữa?

"Chủ nhiệm Kim, anh đừng nói đùa." Mọi người đều không muốn tin tưởng.

Kim Vinh Hỉ cười ảm đạm nói: "Tôi đã bắt đầu thu dọn đồ của mình rồi, có thể giả được hay không đây? Mọi người đừng đứng đó nữa, mau qua giúp tôi chuyển mấy thứ này đi."

"Vì sao vậy phó chủ nhiệm Kim? Chủ nhiệm Ngưu bị điều đến khoa ngoại coi như xong, nhưng anh lại thật sự là người xuất thân từ trường học trung y mà, dựa vào cái gì mà bên trên lại điều anh đi?"

"Đúng vậy, dựa vào cái gì chứ? Có vẻ như viện trưởng mới tới này có bệnh rồi."

"Móa nó, cùng lắm thì tất cả không làm nữa, tôi còn cũng không tin, khoa nội một không có chúng ta vẫn có thể vận hành được bình thường. Xem cái người từ trên trời rơi xuống này có thể làm được cái gì."

"Được rồi, Cố Vũ, anh bớt tranh cãi đi."

"Tôi đã nói sai rồi sao? Đối phương vừa đến nơi này đã điều cả chủ nhiệm Ngưu và phó chủ nhiệm Kim đi rồi, ngay cả một lý do cũng không nói cho. Ông ta cho rằng mình là ai chứ? Là viện trưởng thì lợi hại lắm sao?"

"..."

Trong văn phòng, mọi người đều rơi vào im lặng. Tất cả đều có chút thương cảm, ai cũng không biết mình có phải là người kế tiếp hay không.

"Tất cả đều làm sao vậy? Có ai chết hả? Vì sao cả đám lại trưng ra cái mặt suy sụp như đi đưa đám cho tôi vậy? Tôi cũng chỉ từ khoa nội một bị điều đến khoa nội hai thôi mà, chỉ thay đổi tầng trên tầng dưới, cũng không phải bị sa thải, hơn nữa, tốt xấu gì tôi cũng là một phó chủ nhiệm, có biên chế, ai có thể sa thải tôi?" Kim Vinh Hỉ cười nói.

Nói là nói như vậy, nhưng tất cả mọi người đã làm việc chung nhiều năm rồi, đột nhiên muốn tách ra, làm sao có thể cảm thấy thoải mái bình thường được?

"Chủ nhiệm Kim, nói cách khác, lần này có hai người được điều đến nơi này?" Hạ Mẫn hỏi.

Kim Vinh Hỉ gật đầu: "Ừm, hẳn là hai bác sĩ trung y có chút lợi hại."

"Lợi hại đến mức nào?" Hạ Mẫn hỏi.

Kim Vinh Hỉ nở nụ cười: "Khẳng định là giỏi hơn tôi rồi, bằng không làm sao bên trên có thể cưỡng chế điều tôi đi như vậy?"

"Mấy anh ấy à, đừng vì chuyện của tôi mà sinh ra thành kiến với viện trưởng hiện tại, dù tôi cũng không thích hành động của ông ta, nhưng các anh phải hiểu rằng, ông ta là học trò của Quách Bạch Gia, một vị danh y đứng đầu Dự Châu. Người này đến phủ Giang Hạ, cũng không phải vì khoe khoang quyền lực. Vào thời điểm này, mấy anh tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính, nếu không rất dễ bị đối phương lấy làm chim đầu đàn."

Chương 226 - Nhậm Chức!!!

"Đương nhiên, lãnh đạo mới cũng đại biểu cho cơ hội mới. Người ta là một vị lãnh đạo có phong cách làm việc dứt khoát, mạnh mẽ, và chỉ cần các anh nghiêm túc công tác không lén lút dùng mánh lới, như vậy tiền đồ cũng không thể hạn lượng được đâu. Cố lên đi, ai, Hạ Mẫn, giúp tôi một việc, chuyển những thứ này xuống dưới lầu cho tôi đi."

Hạ Mẫn cố nén nước mắt, nói: "Ừm."

Những người khác cũng tiến lại gần: "Chủ nhiệm Kim, tôi cũng giúp anh chuyển đi."

Rất nhanh, mấy thứ trong tay Kim Vinh Hỉ đều bị bọn họ cướp đi cả.

Kim Vinh Hỉ thấy vậy, cũng có chút dở khóc dở cười. Gã hít sâu một hơi, nhìn mọi thứ xung quanh căn phòng làm việc cũ của mình một lần, cuối cùng miễn cưỡng nở nụ cười mà xoay người rời khỏi.

...

Bên ngoài phòng họp tại lầu bảy, trung y viện Giang Hạ.

"Trần Khánh, mười sáu ngàn nha, tôi lại có thể nhận được nhiều tiền lương như vậy, ha ha ha." Vương Xuân Lam cười to, đầy vui vẻ, hệt như một người trẻ tuổi vừa đi làm.

Trong hội nghị vừa rồi, sau khi Vương Xuân Lam nhận được văn bản nhậm chức, suýt chút nữa ông ấy đã cười ra thành tiếng.

Dù chức vị phó chủ nhiệm khoa nội một mà ông ấy đạt được

chỉ là trên danh nghĩa, cũng không có biên chế thực tế, nhưng tiền lương kia lại là thực sự.

Trên cơ bản, thu nhập mười sáu ngàn là hơn gấp đôi tiền lương của Hán Y Đường rồi.

Nếu cả hai bên đều tọa chẩn, thì một tháng Vương Xuân Lam cũng có thể kiếm được ít nhất là hai mươi ngàn.

"Bác sĩ Vương, đừng vui vẻ quá sớm, trung y viện không thể so sánh được với Hán Y Đường, đến lúc đó, nếu cứ ung dung nhàn nhã là không chịu nổi đâu." Trần Khánh cười nói.

Vương Xuân Lam lập tức vỗ ngực bảo đảm: "Yên tâm đi, tôi có thể chịu đựng được!"

"Trần Khánh, bác sĩ Vương, hai người có vừa lòng với lễ gặp mặt của tôi hay không?" Khổng Học Quân chậm rãi bước ra bên ngoài cửa phòng họp, phía sau lưng ông ấy là phó viện trưởng của trung y viện này, Hoàng Băng.

Hội nghị lần này mở ra cũng không quá thuận lợi. Gần như toàn bộ quá trình, rất nhiều chủ nhiệm tham dự hội nghị đều bày ra vẻ mặt đen xì, u ám. Tới lúc hội nghị chấm dứt, ngoại trừ phó viện trưởng, những người khác đều nổi giận đùng đùng mà rời khỏi hiện trường hội nghị.

Theo bọn họ suy nghĩ, Khổng Học Quân chuyên quyền độc đoán cũng thôi đi, nhưng ông ta còn chuyên quyền độc đoán đến độ cứng rắn nhét một thằng nhóc vào khoa nội một của viện, làm thế có khác nào gây rối hay không?

Dù ở trên hội nghị, Khổng Học Quân không chỉ một lần nhấn mạnh rằng Trần Khánh và Vương Xuân Lam đều có y thuật cực kỳ cao siêu, nhưng phần lớn mọi người vẫn không quá tán thành quyết định này của ông ấy.

Điều kỳ quái nhất chính là, chức vị chủ nhiệm ấy lại không rơi xuống người Vương Xuân Lam, mà là Trần Khánh.

Đây cũng chính là điểm làm tất cả những bác sĩ chủ nhiệm oán giận nhất.

Nhưng viện trưởng Khổng Học Quân đưa ra quyết định, phó viện trưởng Hoàng Băng không phản đối, việc này coi như ván đã đóng thuyền rồi, ai cũng không thể thay đổi được.

"Viện trưởng Khổng, đầu tiên là tạ ơn lễ gặp mặt của anh, nhưng tôi càng hi vọng về sau hoàn cảnh tọa chẩn có thể sạch sẽ hơn một chút." Trần Khánh chân thành nói.

"Tôi hiểu, chuyện này tôi cũng dặn dò viện trưởng Hoàng rồi, nếu cậu có bất cứ khó khăn gì nhưng lại không tìm thấy tôi, cũng có thể tới nhờ anh ấy hỗ trợ. Tóm lại, cậu phụ trách chữa bệnh, tôi phụ trách phối hợp, những chuyện khác cậu không cần phải lo lắng." Khổng Học Quân cười nói.

"Tốt lắm, bác sĩ Vương, chúng ta phải đến khoa nội một dạo một vòng thôi." Trần Khánh nói.

"Được." Vương Xuân Lam rất nóng lòng muốn thử.

Khổng Học Quân thấy vậy, lập tức ném cho Hoàng Băng một ánh mắt, Hoàng Băng nhanh chóng hiểu được ý tứ của đối phương: "Vậy, bác sĩ Trần, bác sĩ Vương, để tôi đưa hai người đến khoa nội một."

Trần Khánh gật đầu rồi nhanh chóng đi theo Hoàng Băng xuống tầng trệt, vị trí của khoa nội một trước.

...

Đinh!

Cửa thang máy mở, Hoàng Băng làm đầu tàu gương mẫu đi ở phía trước.

"Bác sĩ Trần, bên này."

"Khoa nội một của chúng ta là một phòng có thực lực mạnh nhất trong nội khoa. Nơi này có tổng cộng hai mươi ba bác sĩ, có hai người vừa vượt qua khảo sát tiến vào phòng."

"Trong khoa có tổng cộng bảy phòng mạch, năm phòng khám bệnh bình thường, hai phòng khám bệnh chuyên khoa, cậu và bác sĩ Vương đều được viện trưởng Khổng bố trí tại phòng khám bệnh chuyên khoa, đồng thời chúng tôi cũng dựa theo yêu cầu của hai người, một tuần chỉ sắp xếp ba ngày tọa chẩn ở bên này."

"Chủ nhiệm trước của khoa nội một là Ngưu Diệu, chủ nhiệm Ngưu, nhưng trước khi hai người đến đây, anh ấy đã bị điều đến khoa ngoại rồi. Hôm nay phó chủ nhiệm Kim Vinh Hỉ cũng bị điều tới khoa nội hai. Đến rồi, bên này chính là văn phòng bác sĩ."

Ba ba ba!

Sau khi Hoàng Băng đi vào văn phòng, ông ấy lập tức vỗ tay hô: "Mọi người dừng việc đang làm lại một chút nhé, để tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là Vương Xuân Lam, bác sĩ Vương, về sau cậu ấy chính là phó chủ nhiệm khoa nội một. Xin mọi người vỗ tay hoan nghênh."

Mọi người có chút sững sờ, nhưng dưới lời kêu gọi của phó viện trưởng, cũng có vài tràng pháo tay thưa thớt vang lên, nhưng ánh mắt bọn họ lại liếc về phía Trần Khánh bên cạnh Vương Xuân Lam.

Trong hai người này ... người lớn tuổi hơn chính là phó chủ nhiệm, chẳng phải người bên cạnh, nhỏ tuổi hơn bọn họ kia chính là...

"Vị này là Trần Khánh, bác sĩ Trần, là bác sĩ do viện trưởng Khổng chuyên môn mời đến. Từ nay về sau, cậu ấy chính là chủ nhiệm khoa nội một, mọi người hãy hoan nghênh nào!"

Hoàng Băng dẫn đầu vỗ tay, nhưng mọi người trong văn phòng lại gần như không có phản ứng gì, tất cả đều bày ra vẻ mặt kinh ngạc chăm chú nhìn Trần Khánh...

"Tất cả thất thần gì vậy? Vỗ tay nha! !" Hoàng Băng nói.

Cùng với tiếng kêu gọi của viện trưởng Hoàng, nhóm bác sĩ trong văn phòng đều không hẹn mà cùng vỗ tay.

Trần Khánh nhìn mọi người chung quanh, trong lòng giống như gương sáng.

Hắn biết tất cả mọi người ở nơi này đều không phục hắn, thậm chí trong ánh mắt của bọn họ còn mang theo một chút khinh miệt, nhưng cũng không sao cả, những người này suy nghĩ cái gì, muốn làm cái gì, Trần Khánh không cần phải đi chú ý tới.

Mục đích hắn đến nơi này chỉ có một là quét y điểm!

Chương 227 - Kế Hoạch Của Trần Khánh!

"Chủ nhiệm Trần, cậu nói hai câu nhé?" Hoàng Băng cười nói.

Trần Khánh gật gật đầu, rồi lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía mọi người: "Chào mọi người, tôi mới đến nơi này, nếu có điều gì không phải, hi vọng mọi người có thể thông cảm nhiều hơn. Tôi biết rất nhiều người đều không vui vẻ, nhưng tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, cần phải tự mình hạn chế bản thân, đừng để đến lúc đó, lại trở thành nhìn nhau thôi cũng không nhịn nổi."

"Phía dưới chính là phần bố trí công tác của khoa nội một sau này, nhưng mà trước đó, tôi muốn hỏi một vấn đề, bác sĩ nào biết bắt mạch xin nhấc tay lên."

Các bác sĩ trong văn phòng đều đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ chưa kịp thích ứng với một mặt cường thế của Trần Khánh, đồng thời trong lòng cũng đang nghi hoặc Trần Khánh hỏi vấn đề này để làm gì.

Nhưng sau khi do dự một lát, vẫn có bốn bác sĩ giơ tay lên, có điều hành động này của bọn họ, hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút thiếu tự tin.

"Được, như vậy bắt đầu từ ngày mai, chỉ cho phép bốn người các anh tới tọa chẩn phòng mạch khoa nội một, những bác sĩ khác không được đảm nhận cương vị. Mặt khác, trong lúc tọa chẩn, không được sử dụng dụng cụ chữa bệnh, không được kê thuốc tây, không được xem bất cứ số liệu báo cáo gì, chỉ có thể thông qua

vọng, văn, vấn, thiết đến xem bệnh. Mọi người đã nghe hiểu chưa?" Lời nói của Trần Khánh giống như một cây búa tạ, hung hăng nện xuống ngực mọi người.

Không cần dụng cụ chữa bệnh, không được kê thuốc tây, càng không thể xem bất cứ số liệu báo cáo gì.

Thế làm sao mà tọa chẩn được?

Đúng là bọn họ cũng hiểu vọng, văn, vấn, thiết, nhưng mấu chốt món là sau khi tốt nghiệp, có mấy ai học được đồ chơi này đâu, tới lúc đi làm ở bệnh viện rồi lại càng không biết.

Hơn nữa, trong tay có dụng cụ rồi ai còn có tâm tư mà đi học những thứ này nữa?

Rốt cuộc mọi người cũng không sao chống đỡ nổi nữa, một đám tựa như kiến bò trên chảo nóng.

Nhưng tại thời khắc mấu chốt này, không ai dám mở miệng nghi ngờ quyết định của Trần Khánh. Tới lúc này, bọn họ đều hiểu được hơn một chút rồi, đó là vị chủ nhiệm trẻ tuổi mới đến này định chơi thật rồi!

Hành động này tuyệt không phải là đang chơi trò đóng giả gia đình đâu!

Hắn thực sự muốn khoa nội một triệt triệt để để biến thành phòng khám trung y thuần túy!

Hắn muốn tất cả mọi người đều trở về với phương thức khám chữa bệnh trung y thời cổ đại kia.

Nghĩ tới đây, cả đám người cũng hoàn toàn rơi vào hoảng loạn!

Nếu thực sự phải đổi sang dùng phương pháp của trung y

thuần túy mới có thể xem bệnh được, thì đám người bọn họ sẽ làm gì đây? Chẳng phải đang từ bác sĩ bỗng bị giáng cấp thành chờ việc ư?

Không thể nghi ngờ, loại hành động này tuyệt đối là cải cách mang tính tai họa với toàn bộ khoa nội một!

"Trần, chủ nhiệm Trần, vậy chúng tôi thì sao?" Hạ Mẫn lá gan khá lớn, sau khi suy nghĩ một hồi cũng cố lấy dũng khí mở miệng hỏi.

Trần Khánh nghiêm nghị nói: "Các anh sẽ được huấn luyện, bắt đầu học từ phần cơ sở nhất. Đừng lo, các anh vốn có tích lũy từ đại học năm năm, hiện giờ một lần nữa học trung y sẽ có tốc độ rất nhanh, và khi nào các anh có thể trị khỏi bệnh cảm mạo, thì khi đó các anh sẽ được đảm nhận cương vị!"

Từ sau khi nhận lời Khổng Học Quân, Trần Khánh đã hiểu được, điều ông ấy muốn không chỉ đơn giản là y thuật của hắn, còn có con người của hắn nữa!

Phải biết rằng, các loại phái hệ trong bệnh viện rất rắc rối phức tạp, nhân mạch càng thâm căn cố đế, muốn xoay vần mọi thứ trong này, nhất định phải có người rời đi, mọi việc mới có thể thuận lợi được.

Nếu là người muốn mọi chuyện đều thuận lợi, chắc chắn sẽ lựa chọn đứng một bên.

Cho nên, Khổng Học Quân cần một người bên ngoài, không thuộc bất cứ phái hệ nào, rồi lợi dụng hắn đến đảo loạn vũng nước đục này.

Và Trần Khánh chính là người Khổng Học Quân lựa chọn!

Hắn còn trẻ, y thuật cao, lại có chỗ dựa là Triệu Ninh Quân và Quách Bạch Gia, danh lợi với hắn chẳng hề quan trọng, hoặc là

nói, trước mắt còn không phải thời cơ tốt nhất để hắn tới tranh thủ danh lợi.

Gộp chung tất cả những điều kiện này lại khiến cho Trần Khánh có thể trở thành một thanh lợi kiếm chân chính có thể đứng thẳng tại trung y viện này, và nằm trong tay Khổng Học Quân!

Đương nhiên, Trần Khánh cam tâm tình nguyện bị Khổng Học Quân lợi dụng, cũng bởi vì hắn có quyết định của riêng mình.

Một là hắn cần đủ nhiều người bệnh.

Hai là hắn căn bản không e ngại bất cứ kẻ nào.

Dù bảo hắn đắc tội tất cả mọi người ở trung y viện này, cũng không sao cả.

Bởi vì với y thuật hiện tại của hắn, đừng nói là trung y viện Giang Hạ, ngay cả đưa mắt nhìn khắp Dương Châu, vốn liếng này cũng đủ cho hắn cuồng ngạo mà không ai dám lên tiếng phê bình.

Với hắn, Giang Hạ còn quá nhỏ!

Nhưng Trần Khánh cũng không có ý định chạy ra bên ngoài, hắn vẫn hi vọng mình có thể làm Hán Y Đường lớn mạnh.

Như vậy, con người chính là điểm mấu chốt!

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Hán Y Đường hoàn toàn không có năng lực đi bồi dưỡng bác sĩ trung y, chỉ có thể thu hút người khác gia nhập vào.

Có điều Hán Y Đường vốn không quá nổi tiếng, ai sẽ chịu đến làm việc với bọn họ chứ?

Cho nên, Khổng Học Quân lợi dụng Trần Khánh, đương nhiên Trần Khánh cũng muốn lợi dụng Khổng Học Quân.

Bởi vì danh tiếng của trung y viện này đủ lớn, tài nguyên cũng đủ nhiều, nếu hắn có thể dùng mấy thứ này đi bồi dưỡng một vài vị bác sĩ vốn đã có cơ sở từ trước, chẳng phải là làm ít công to sao?

Đợi cho đến khi tên tuổi của trung y viện Giang Hạ này nổi tiếng rồi, người tới xem bệnh cũng càng ngày càng nhiều hơn, đương nhiên miếng bánh ngọt này sẽ càng làm càng lớn.

Đến lúc đó, Hán Y Đường cũng có thể kiếm chác được một chút nước canh từ chuyện này!

Chẳng phải đây chính là một công đôi ba việc hay sao?

Nhưng Trần Khánh không nói những ý tưởng này cho Triệu Ninh Quân và Trần Tùng biết.

Hoàng Băng đang đứng một bên nghe được quyết định này của Trần Khánh, tronbg lòng cũng lặng lẽ đổ một chút mồ hôi lạnh, ông ta vội vàng lên tiếng: "Chủ nhiệm Trần, nếu cậu thực sự bố trí như vậy, chỉ sợ phòng khám bệnh của khoa nội một này sẽ rơi vào tình trạng thiếu bác sĩ trầm trọng, không tiếp được bao nhiêu người bệnh, đến lúc đó, có khả năng sẽ..."

Chương 228 - Bởi Vì Nơi Này Vốn Không Phải Là Trung Y Viện...

Ý tứ của Hoàng Băng rất rõ ràng, mỗi ngày lượng người mà bệnh viện tiếp nhận chẩn đoán luôn nhiều hơn khả năng, vậy mà hắn lập tức cho mười mấy bác sĩ của khoa nội một đi huấn luyện, không làm việc, chẳng phải đã trực tiếp khiến cho khoa nội một tê liệt hay sao?

Dù ông ấy hiểu hành động này của hắn là cải cách, nhưng cải cách kiểu này quá mức cấp tiến rồi.

Trần Khánh nghe vậy, lập tức đưa mắt nhìn về phía Hoàng Băng: "Viện trưởng Hoàng, tôi còn nhớ hình như viện trưởng Khổng đã nói, từ nay về sau, mọi chuyện bên trong khoa nội sẽ do tôi toàn quyền phụ trách, hẳn là tôi nhớ không lầm chứ?"

Hoàng Băng nhếch miệng cười: "Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi, cứ theo lời chủ nhiệm Trần mà làm thôi."

Nhóm bác sĩ khác thấy Hoàng Băng cũng không dám chất vấn quyết định của Trần Khánh, trong lòng lập tức trở nên rối rắm vô cùng!

Thoạt nghe có vẻ chuyện học tập chờ việc này cũng không tồi, suy cho cùng, một đám lão bánh quẩy bọn họ thích nhất là mò cá [1], nhưng lần này lại khác nha, nếu bản thân không học được một chút gì chẳng phải ngày qua ngày vẫn một mực trong trạng thái chờ việc hay sao?

[1] : lão bánh quẩy, ở đây chỉ những người làm việc lâu năm, thành ra làm ăn không có tâm nữa, không chịu trách nhiệm, chỉ ứng phó cho qua, nói thì hay nhưng làm việc không ra gì.

Mò cá: lười biếng, làm việc qua loa, đối phó.

Mà chờ việc có nghĩa là gì?

Có nghĩa là bọn họ chỉ được lĩnh tiền lương cơ bản, giống tiền lương của nhân viên mới vậy, và toàn bộ tiền trách nhiệm, tiền trợ cấp, tiền đánh giá hiệu quả, vân vân… đều không có!

Kia chính là một khoản rất lớn đó nha!

Và với tất cả mọi người, nó tuyệt đối là thứ trí mạng nhất!

Nhưng ở thời điểm hiện tại, không có bất cứ người nào dám đứng ra nói, lão tử không nghe bố trí của ngươi!

Chung quy lại, chẳng ai là kẻ ngốc cả, đối phương là chủ nhiệm mới vừa được viện trưởng cho phép đến đây, vừa đi lên khẳng định là muốn khai hỏa lập uy, nếu hiện tại bản thân ngu ngốc tự vác xác tới, không phải đã cho đối phương một tấm bia ngắm có sẵn rồi sao?

Cho nên muốn có sau này nhất định phải nhịn!

"Được rồi, nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì khác, như vậy chuyện này coi như đã quyết định rồi nhé. Về sau vị chủ nhiệm Vương này chính là thầy giáo của mọi người. Anh ấy sẽ phụ trách dạy mọi người một chút kinh nghiệm lâm sàng. Tức là khi bác sĩ Vương tọa chẩn, mỗi ngày đều sẽ có năm người được sắp xếp tới đó nghe giảng bài. Chín vị bác sĩ học được phương pháp bắt mạch trước, sẽ được cho điểm tuyệt đối tại phần khảo sát hiệu quả cùng tháng, cộng thêm khôi phục lại toàn bộ tiền thưởng của kỳ khảo sát hiệu quả tháng trước." Trần Khánh nói.

Hả! ?

Mọi người nghe đến đây, vẻ tuyệt vọng trên mặt lập tức xuất hiện một tia sáng chói.

Nói cách khác, chín người học được phương pháp bắt mạch trước, không chỉ nhận đủ tiền lương, còn có thể cầm lại toàn bộ tiền lương đã bị khấu trừ trước đó?

Như vậy, chẳng khác nào bệnh viện cho anh thời gian đi học, chỉ cần anh học xong, còn có thể trả lại toàn bộ tiền lương đã khấu trừ lúc trước cho anh.

Moá nó! !

Thằng ngốc mới bỏ qua cơ hội này nha!

Đúng là đánh một cây gậy lại cho một quả táo ngọt!

Đúng là thủ đoạn của Trần Khánh rất rõ ràng, nhưng toàn bộ mọi người lại cam tâm tình nguyện nghe theo thủ đoạn của hắn!

Không còn cách nào khác, chẳng có cái gì chân thực hơn trả thù lao cả!

Thấy nhóm bác sĩ đã bị một chiêu thức nho nhỏ của bản thân phân hoá thành hai phái, Trần Khánh cũng không đắc chí, lại tiếp tục nói: "Trong phòng mạch của chúng ta có giường ngủ nhỏ loại dùng cho châm cứu xoa bóp hay không?"

Mọi người đều lắc đầu.

Hoàng Băng cười nói: "Phòng mạch chỉ là nơi chẩn đoán bệnh mà thôi. Ở bên này chúng ta tách phần trị liệu và chẩn đoán bệnh ra làm hai."

Trần Khánh gật gật đầu: "Được rồi, vậy trước ngày mai, mong mọi người có thể đặt đầy những chiếc giường ngủ nhỏ đó vào bên

trong phòng mạch chuyên khoa, có thể đặt được bao nhiêu hay bấy nhiêu, bởi vì ở thời điểm tọa chẩn, tôi cần dùng tới chúng. Đúng rồi, bệnh viện chúng ta có phòng sắc thuốc hay không?"

Hoàng Băng gật gật đầu, nói: "Có, bác sĩ chúng ta cũng sẽ kê đơn thuốc Đông y cho người bệnh dùng, giống như vị chủ nhiệm Kim vừa bị điều đi kia vậy, còn có chủ nhiệm Tiết, chủ nhiệm Thường của khoa nội hai và ba, bọn họ đều là cao thủ trung y."

Trần Khánh nghi hoặc hỏi: "Chỉ có ba người thôi sao?"

Hoàng Băng lúng túng nói: "Khụ khụ, à chuyện này, là có nguyên nhân lịch sử, về sau, tôi sẽ giải thích cùng chủ nhiệm Trần."

Trần Khánh cũng không biết, rốt cuộc cao thủ trung y trong miệng Hoàng Băng là bác sĩ trung y có trình độ như thế nào, nhưng một cái trung y viện Giang Hạ to như vậy cũng chỉ có duy nhất ba vị cao thủ trung y.

Loại tình huống này hơi bị quá đáng rồi!

Phải biết rằng, Hán Y Đường bọn họ chỉ có một chút xíu như vậy, nhưng bên trong lại có rất nhiều vị bác sĩ trung y được dân gian công nhận là cao thủ y thuật như Triệu Ninh Quân, Hàn Thanh, Tiếu Khải.

So sánh như vậy, cuối cùng cũng Trần Khánh hiểu được vì sao Khổng Học Quân lại quyết đoán muốn cải cách trung y viện Giang Hạ này rồi!

Bởi vì nơi này vốn không phải là trung y viện...

"Viện trưởng Hoàng, tôi đã nói nhiều như vậy rồi, anh còn điều gì muốn dặn dò hay không?" Trần Khánh vừa ném xong một quả bom xuống nước, cũng không muốn nói nhiều thêm, lập tức quay sang Hoàng Băng, hỏi một tiếng.

Hoàng Băng thấy vậy cũng thở nhẹ một hơi, ông ấy thực sự sợ Trần Khánh lại đưa ra thêm một phương án đáng sợ nào nữa, vì thế lập tức nói: "Được rồi, các anh mau đi làm việc đi, chủ nhiệm Trần, chủ nhiệm Vương, tôi đưa hai người đến văn phòng chủ nhiệm nhìn xem."

Hai người Trần Khánh gật đầu, cũng nhanh chóng đi theo Hoàng Băng.

Bọn họ vừa đi, cả đám người trong văn phòng bác sĩ lập tức run chân run tay, hơn phân nửa người trực tiếp xụi lơ, nằm bò trên bàn làm việc

Ngay sau đó là một đợt thở ngắn than dài...

Hoàng Băng chưa đi được mấy bước, đã dừng lại phía trước một văn phòng, tươi cười giới thiệu: "Nào, đây là văn phòng của phó chủ nhiệm, chủ nhiệm Vương, anh nhìn xem có hài lòng hay không."

Vương Xuân Lam cười cười, nói: "Vừa lòng, vừa lòng."

Hoàng Băng nghe vậy lại đưa tay chỉ cho hai người nhìn một chút: “Văn phòng bên cạnh này chính là văn phòng chủ nhiệm, chủ nhiệm Trần, cậu cũng qua nhìn một cái xem."

Chương 229 - Chẳng Lẽ Chỉ Cần Nhìn Mặt Là Xem Bệnh Được Rồi?

Trần Khánh tiến lên hai bước, từ ngoài cửa nhìn vào văn phòng chủ nhiệm.

Giá sách, bàn công tác, bộ ấm pha trà, giường...

A, đúng là đầy đủ mọi thứ nha!

Chỉ một cái văn phòng cũng lớn hơn phòng mạch của Hán Y Đường bọn họ không ít rồi.

"Cảm tạ, viện trưởng Hoàng, phỏng chừng về sau sẽ có khá nhiều chuyện cần phải nhờ đến anh, hôm nào chờ tôi xử lý công việc bên này thuận buồm xuôi gió, tôi sẽ mời anh ăn cơm!" Trần Khánh cười nói.

"Để tôi mời, tôi mời, người từ xa đến là khách, sao có thể để một vị khách như cậu đi mời chủ nhân là tôi được? Để chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến người khác cười chê tôi đó." Hoàng Băng cười nói.

"Cũng không thể nói như vậy được, dù sao trung y viện cũng là một nơi trị bệnh cứu người. Viện trưởng Hoàng ở trong này chiến đấu hăng hái đã vài chục năm, tôi là người thế hệ sau, mới đến còn có rất nhiều chuyện cần phải thỉnh giáo một hai, chẳng lẽ chút thể diện này anh cũng không cho?" Trần Khánh cười nói.

"Nghe cậu nói kìa, tôi từng này tuổi đầu mới lên làm phó viện trưởng, nào có thứ gì đáng để cậu thỉnh giáo chứ? Ha ha ha,

nhưng cậu đã mời hai lần rồi, nếu tôi vẫn một mực từ chối lại là bất kính. Được, thời gian do cậu định, lúc nào tôi cũng theo được." Hoàng Băng cười nói.

"Được" Trần Khánh lập tức bắt tay thật chặt với Hoàng Băng, phút cuối cùng lại bỏ thêm một câu: "Viện trưởng Hoàng, bình thường anh cần phải chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, tốt nhất trong vòng một tháng này nên uống ít hoặc là không uống rượu, bằng không can đảm rất dễ xuất hiện vấn đề."

Hoàng Băng hơi sững sờ, vội vàng hỏi lại: "Cậu có ý gì? Là can đảm của tôi sinh ra vấn đề gì sao?"

Trần Khánh cười nói: "Chỉ có chút can đảm thấp nhiệt, nhưng bệnh trạng không quá nghiêm trọng đâu."

Hoàng Băng ngạc nhiên nhìn Trần Khánh, rốt cuộc là cậu ấy xem bệnh cho ông ta kiểu gì?

Chẳng lẽ chỉ cần nhìn mặt là xem bệnh được rồi?

"Chủ nhiệm Trần, có thể làm phiền cậu nói tỉ mỉ hơn một chút được không? Dù gì chúng ta cũng mới tiếp xúc hơn mười phút ngắn ngủi mà thôi, chẳng lẽ cậu chỉ quan sát vài lần đã biết tôi bị bệnh gì rồi?" Hoàng Băng khó hiểu nói.

Trần Khánh cười nói: "Có thể nói là như vậy nha. Lúc tôi nhìn anh cười, lưỡi đỏ bựa vàng, nói chuyện lại có thói quen hay nuốt nước miếng, đồng thời khi nuốt lại thường nhíu mày, hẳn là nước miếng có chút đắng. Đúng không? Hơn nữa thân mắt có màu vàng, ngẫu nhiên còn gãi gãi chân, có thể thấy được bộ phận sinh dục bị ngứa, những triệu chứng này đều là biểu hiện của bệnh trạng can đảm thấp nhiệt."

Lợi hại thật nha!

Hoàng Băng không ngờ chỉ hơn mười phút ngắn ngủi, Trần

Khánh lại có thể thấy được nhiều chi tiết như vậy.

Hơn nữa gần như tất cả đều nói đúng!

Đúng là ông ấy hay nuốt nước miếng, bởi vì miệng đắng, hay gãi đùi cũng là chuyện vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì thực sự ngứa vô cùng, nên ông ấy cũng bất chấp hiện tại đang là trường hợp gì.

Nhưng bị Trần Khánh nói trúng những chuyện riêng tư như vậy, ông ấy cũng không cảm thấy khó xử, dù sao nơi này cũng không có người.

Có điều… Trần Khánh biểu hiện ra loại thái độ chuyên nghiệp như vậy, thật sự đã làm Hoàng Băng chấn động.

Phải biết rằng, ông ấy làm phó viện trưởng nhiều năm như vậy, sở dĩ còn chưa được chuyển thành chính, bởi vì bản thân không có bối cảnh.

Lần này thật vất vả mới chờ được một vị viện trưởng có bối cảnh chuyển đến nơi đây, Hoàng Băng cũng bắt được đúng thời cơ muốn tới ôm đùi, chung quy lại, bên trong trung y viện này cũng không chỉ có một phó viện trưởng là ông ấy.

Nhưng cái đùi này vừa xuất hiện đã bắt đầu phá hủy toàn bộ hiện trạng của trung y viện, thực sự đã làm Hoàng Băng đổ mồ hôi lạnh một phen.

Ông ấy sợ Khổng Học Quân làm xằng làm bậy sau đó chạy trốn, để lại một mình ông ấy đối mặt với đống cục diện rối rắm này.

Nhưng nếu đã đánh cược, ông ấy cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà tiếp tục thôi.

Ai từng nghĩ rằng… một tên Khổng Học Quân không đủ, lại có thêm một kẻ lỗ mãng là Trần Khánh xuất hiện ở nơi này?

Vừa rồi Hoàng Băng đã cho rằng một loạt hành động Trần Khánh vừa đề ra ở khoa nội một là làm loạn, nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ không phải người ta nổi hứng nhất thời.

Ngược lại đối phương đúng là một nhân vật có bản lĩnh thực sự!

"Chủ nhiệm Trần, nếu cậu đã nhìn ra rồi, có tiện xme bệnh cho tôi luôn hay không?" Hoàng Băng cười nói.

"Cũng được, vậy chúng ta bước văn phòng ngồi xuống một lát đi." Trần Khánh nói.

Vương Xuân Lam thấy Trần Khánh định chữa bệnh cho Hoàng Băng, liền mở miệng nói: "Trần Khánh, hiện giờ tôi phải đi bố trí người đưa giường ngủ nhỏ vào trong phòng khám bệnh chuyên gia bên kia."

Trần Khánh cười nói: "Làm phiền anh rồi."

Vương Xuân Lam khoát tay: "Đừng khách khí."

Nói xong, Trần Khánh cùng Hoàng Băng đi vào văn phòng chủ nhiệm.

"Anh ngồi đi! Cởi áo và xắn ống quần lên giùm tôi." Trần Khánh nói xong, lập tức lấy ngân châm từ trong túi ra ngoài.

"Được rồi!" Hoàng Băng vừa nói vừa cởi áo, lại xắn toàn bộ ống quần lên.

Trần Khánh lập tức ngồi xổm xuống trước mặt Hoàng Băng, lại dùng tốc độ cực nhanh mà đâm mấy châm ở trên người ông ấy.

Huyệt Dương Lăng Tuyền, huyệt Kỳ Môn, huyệt Trung Phong, Túc Tam Lý, huyệt Can Du! [1]

[1] : Huyệt Kỳ Môn nằm ở vị trí tương đối dễ nhận biết so với

các huyệt đạo khác. Từ phần đầu của núm vú, di chuyển xuống dưới 2 xương sườn và ở mé ngoài của huyệt Bất Dung khoảng 1.5 tấc. Tại đây, huyệt Kỳ Môn chính là điểm giao nhau của đường ngang huyệt đạo Cự Khuyết và đường thẳng qua đầu núm vú của cơ thể (nằm ở bờ trên sườn thứ 7).

Huyệt Kỳ Môn có rất nhiều tác dụng như sau: Lợi khí và hóa đờm, có hiệu quả trong việc tiêu ứ, làm bình can, thanh huyết nhiệt nhanh chóng, hỗ trợ chữa các chứng ợ chua, nôn chua, kén ăn...

Huyệt Trung Phong, nằm phía trước mắt cá trong chân 1 tấc.

Tác dụng: Bàn chân lạnh, đau mắt cá trong. Đau bụng dưới, đái khó, đái dầm, đái đục, thóat vị. Đau lưng, vàng da có sốt, di tinh.

Sau khi đâm mấy châm xuống, chỉ trong nháy mắt, Trần Khánh đã thông qua ngân châm cảm nhận được hướng đi của khí huyết cùng với đường vận hành của kinh mạch trong cơ thể Hoàng Băng.

Lúc này, ở trong mắt Trần Khánh, tựa như toàn thân Hoàng Băng đang sáng lên, và những điểm sáng nọ chính là mỗi một nhánh kinh mạch, và có vẻ như những chùm tia sáng đang lưu động kia chính là khí huyết.

Chương 230 - Diêm Vương Dễ Gặp, Tiểu Quỷ Khó Chơi!!!

Cùng lúc đó, thậm chí Trần Khánh còn có thể nghe được tiếng nói của ngũ tạng đang quanh quẩn trong đầu.

"Vẫn nóng lắm tâm hoả ơi, sao ngươi đã giúp chúng ta cả nửa ngày rồi, mà luồng khí này vẫn đẩy không đi được vậy?"

"Trách ta? Có bản lĩnh tự ngươi đi mà làm! ! Lúc có vấn đề đừng có mà kêu gào inh ỏi lên, có biết ngươi đã làm ảnh hưởng đến tỳ thổ hay không?"

"Không có việc gì, không có việc gì, hai người các ngươi đừng ồn ào nữa, hãy giải quyết vấn đề trước đi!"

"Hắn trách ta nha! ! Ngày nào ta cũng phải quan tâm cái này, để ý cái kia, làm tốt thì là chuyện ta phải làm, làm không tốt lập tức phải nghe đủ loại lời ong tiếng ve, mấy người cứ tưởng ta có thể biết được suy nghĩ của ông ta ư? Dựa vào cái gì mà chuyện gì cũng muốn đổ hết lên đầu ta hả? Các ngươi mệt chính là mệt, còn ta mệt thì không phải mệt hay sao?"

"Can mộc, ngươi nhanh xin lỗi tâm hoả đi, thái độ vừa rồi của ngươi là không đúng, còn phế kim nữa, ngươi cũng qua hỗ trợ mau."

"Ta đang giúp đây."

"Ta cũng vậy, muốn khôi phục nhanh hơn một chút nha!"

"Ngươi cho rằng ta không muốn sao? Ngươi xuất hiện vấn đề, luồng khí không được khơi thông ra ngoài, tỳ thổ cũng liên lụy

theo, đợi cho đến lúc cả nó cũng xuất hiện vấn đề, thì thận thủy, phế kim, còn có ta, cả đám sẽ loạn thành một đoàn. Làm thôi, chúng ta tiếp tục, chính ngươi cũng phải bỏ ra chút sức lực, để đám huynh đệ thay thế ngươi thừa nhận một chút đi."

"Nó cũng nóng đến không chịu nổi rồi, nhưng lại có... Ai, đợi lát, vì sao ta lại có cảm giác một luồng lực lượng nào đó đang trợ giúp ta nhỉ?"

Ngay tại lúc can mộc tỏ ra vô cùng kinh ngạc thì những cây ngân châm được Trần Khánh đâm xuống đã kích thích tới kinh mạch và huyệt vị rồi.

Rất nhanh, can mộc liền cảm nhận được đang có một loại lực lượng vô hình trợ giúp nó khơi thông toàn bộ những điểm thấp nhiệt ở chung quanh, khiến cho loại cảm giác khó chịu ban đầu cũng dần dần rút đi.

"Ta cũng có cảm giác kia. Tò mò thật nha, giống như có một loại lực lượng nào đó đang chỉ huy ta đi tuyên túc [1] luồng tà khí thấp nhiệt ở chỗ can mộc kia." Phế kim nói.

[1] : Tuyên túc gồm tuyên phát và túc giáng.

Tuyên phát: làm cho thuỷ dịch hướng lên trên ra ngoài, phân bố khắp toàn thân, sau khi trao đổi hình thành mồ hôi, bài tiết qua lỗ chân lông ra ngoài.

Túc giáng: thuỷ dịch hướng lên trên vào trong mà thành nguồn sinh ra nước tiểu, thông qua khí hoá của thận, sau khi trao đổi thuỷ dịch hoá thành nước tiểu trữ ở bàng quang, sau đó bài tiết ra ngoài.

"Đúng đúng đúng, ta cũng cảm nhận được, tốc độ vận hoá của ta đang nhanh hơn!" Tỳ thổ nói.

"Cái quỷ gì vậy! Khả năng khống chế huyết dịch tuần hoàn của

ta đang khôi phục trở lại như bình thường. Vì sao loại lực lượng này còn có thể ảnh hưởng đến năng lực huyết mạch của ta chứ? Ai nha, rốt cuộc là ai vậy? Ngay cả ta cũng có thể chỉ huy được? Mau xuất hiện đi!" Tâm hoả kêu to với chung quanh!

"Thận thủy đâu, ngươi thế nào?" Tỳ thổ hỏi.

"..." Thận thủy.

Trạng thái lúc này của Trần Khánh tựa như đang dùng thị giác của Thượng Đế lắng nghe nhóm ngũ tạng nói chuyện.

Hắn thực sự không nghĩ tới, sau khi châm thứ của mình đạt đến Đăng Phong Tạo Cực, thu hoạch được kỹ năng bị động 【 Quy Nhất 】lại mang đến nhiều tác dụng như vậy. Kỹ năng này không chỉ giúp cho người bệnh bão nguyên thủ nhất, nó còn có thể cách không nghe được nhóm ngũ tạng đối thoại.

Chẳng lẽ nguyên nhân chính là... tới một mức độ nào đó,【 Quy Nhất 】sẽ sinh ra trùng khớp với【 Linh Thức 】, cho nên ở thời điểm hắn sử dụng nó, hai loại năng lực này có thể chất chồng?

Thật thú vị nha!

Loại tình huống này cũng có nghĩa là, ở thời điểm hiện tại, hắn có thể chuyên tâm tăng lên thuộc tính của tam chẩn khác, và về sau mỗi khi tọa chẩn cũng không cần thiết chẩn quá nhiều lần nữa?

Hoàng Băng chậm rãi nhắm mắt lại. Trên thực tế, tại khoảnh khắc Trần Khánh châm kim xuống, ông ấy chợt có cảm giác lỗ chân lông toàn thân mình đều giãn nở ra, hơn nữa, cảm giác buồn bực ở ngực cũng bắt đầu giảm bớt.

Nhưng điều này lại làm cho Hoàng Băng có chút buồn bực.

Rõ ràng trước kia ông ấy cũng từng điều trị bằng châm thứ rồi, nhưng châm kim xuống không có được hiệu quả rõ ràng như vậy.

Hơn nữa, không chỉ ở ngực, ông ấy còn có cảm giác cả người mình đều nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Loại cảm giác nhẹ nhàng này giống như là, giống như là... Nên hình dung như thế nào đây? Hoàng Băng vắt hết óc muốn tìm ra một từ ngữ chính xác.

Là trong lòng không vướng bận, cả người nhẹ nhàng thoải mái!

Đúng, chính là loại cảm giác này!

Nhưng... rõ ràng là vừa rồi Trần Khánh cũng chỉ đâm cái châm xuống thôi, vì sao lại có thể làm cho cơ thể ông ấy sinh ra loại cảm giác này?

Thật kỳ quái!

Nhưng mà, mặc kệ kỳ quái đến mức nào, sự biến hóa của thân thể ông ấy đã đủ để chứng minh rằng bản lĩnh của Trần Khánh tuyệt đối không thấp.

Cũng khó trách lúc trước Khổng Học Quân từng nói với ông ấy rằng, đối phương sẽ mời cho trung y viện một người vô cùng lợi hại.

Trần Khánh mới từng tuổi này nhưng vừa nhìn đã thấy, trình độ châm thứ và chẩn đoán bệnh của hắn đã vượt qua mấy vị chủ nhiệm ở trung y viện của bọn họ rồi.

Đúng là hắn hoàn toàn xứng đáng ngồi lên vị trí ấy.

"Chủ nhiệm Trần, thứ cho tôi nói nhiều một câu, tình hình

trong bệnh viện chúng ta rất phức tạp. Tuy viện trưởng Khổng là người được bên trên đưa xuống nơi này, nhưng có bối cảnh lại không có nhân thủ, bởi vậy có một số việc dù truyền xuống phía dưới, chưa chắc đã có người tận tâm hết sức. Tục ngữ có nói, Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi."

"Hôm nay, cậu đao to búa lớn làm ra chuyện như vậy, không quá nửa giờ mọi hành động của cậu sẽ truyền khắp cả trung y viện, đến lúc đó, khẳng định là sẽ có người ngáng chân cậu. Tôi có thể cam đoan mình sẽ cố gắng hết mức để sáng tạo cho cậu một hoàn cảnh tọa chẩn thoải mái, nhưng trên đời này thực sự khó mà nói trước được điều gì, kể cả ngàn ngày phòng tặc, luôn sẽ có lồ hổng."

"Cho nên, nếu chỉ là một ít vấn đề nho nhỏ, chúng ta có thể nhịn thì hãy nhịn, nếu vấn đề khá lớn, cậu cứ nói cho tôi biết, chúng ta nên xử lý như thế nào sẽ xử lý như thế ấy."

Chương 231 - Có Bao Nhiêu Người Sẽ Nắm Được Cơ Hội Này?

Hiện tại Hoàng Băng đã coi Trần Khánh trở thành người một nhà rồi, cho nên cũng không hề che giấu một ít mặt trái của trung y viện, hết thảy mọi thứ đều chân thành chia sẻ với hắn.

Suy cho cùng, ở thời điểm hiện tại, ông ấy và Khổng Học Quân đã như châu chấu trên cùng một sợi dây thừng rồi, nếu Khổng Học Quân thực sự có thể thay đổi trung y viện, ông ấy cũng có thể lây dính một chút hào quang.

Đến lúc đó, dựa vào mối quan hệ của Khổng Học Quân, chưa chắc đối phương đã không thể tiến thêm một bước nữa.

Nhưng… điểm mấu chốt trong kế hoạch này lại rơi xuống trên người Trần Khánh.

Nếu khoa nội một của hắn không thể làm ra chút thành tích, khẳng định là kế hoạch cải cách sóng gió của Khổng Học Quân sẽ liên tiếp gặp phải cản trở, cho đến khi hoàn toàn thất bại.

Dù sao mọi người cũng đã trải qua cuộc sống an nhàn quá lâu rồi, ai cũng không muốn công tác về sau phát sinh biến cố kịch liệt.

Cho nên một khi cải cách không đẩy mạnh được xuống dưới, khẳng định là làn sóng cắn trả sẽ lớn hơn rất nhiều!

"Viện trưởng Hoàng, nếu không anh phân tích cho tôi nghe một chút đi, kế tiếp tôi sẽ gặp phải bao nhiêu khó khăn?" Trần Khánh cười nói.

Tuy ở thời điểm Trần Khánh học đại học, hắn đã từng đi thực tập tại bệnh viện một đoạn thời gian, coi như cũng có một chút hiểu biết nhất định về điều lệ, chế độ và quy trình của bệnh viện, nhưng suy cho cùng, hắn vẫn biết rất ít về nhân mạch, mạng lưới quan hệ và một chút quy tắc ngầm bao hàm đặc sắc của bản địa.

Nhưng trên phương diện này, viện trưởng Hoàng tuyệt đối là chuyên gia.

Hoàng Băng nghe vậy lại cười nói: "Những khó khăn khác đều là thứ yếu, trước mắt điều khó xử nhất của cậu chính là, tất cả các bác sĩ của khoa nội một đều không học trung y, cậu sẽ làm sao bây giờ?"

"Tôi nói cho cậu biết, gần như toàn bộ những người có thể đi vào trung y viện của chúng ta đều là người có quan hệ. Dù mấy tháng không có lương, bọn họ cũng không chết đói được. Cho nên loại phương pháp vừa rồi của cậu chỉ hữu dụng với những người trẻ tuổi, nhưng một vài lão bánh quẩy sẽ không bị thủ đoạn này kìm kẹp, trói buộc, thậm chí … sau khi những người trẻ tuổi kia bị đám lão bánh quẩy xúi giục, chỉ cần bọn họ cố gắng chịu đựng chừng mấy tháng, khiến cho khoa nội một hoàn toàn không có người bệnh đi tới, thậm chí là trực tiếp không vào làm việc, một khi chuyện này ầm ĩ lên, chỉ sợ người phải rời đi vốn không phải bọn họ, mà là cậu đó."

"Nói cách khác, nếu một, hai người đối đầu với cậu thì người có hại chính là bọn họ, ngược lại nếu một đám người đối đầu với cậu, dù cậu có đúng, thì trong tình huống này, cậu vẫn bị phán là sai thôi. Tôi nói ra những điều này, chỉ muốn nhắc nhở cậu một điều, đó là tuyệt đối đừng xem thường khả năng của bọn họ. Theo tôi suy đoán, ngay ở thời điểm hiện tại đã có người bắt đầu tính toán rồi, chỉ cần bọn họ dồn ép khiến cho cậu phải rời đi thì viện trưởng Khổng cũng chẳng thể tiến hành cải cách được, như vậy chẳng những bọn họ vẫn có thể cầm lại khoản tiền lương đã bị

mất đi của mình, còn không cần phải thay đổi gì hết.”

“Về phần học trung y? Ha hả, học cái rắm, với đám lão bánh quẩy vốn tinh lực đã không còn nhiều như lúc trước kia, bọn họ hiểu rất rõ học trung y khó khăn đến mức nào. Cho nên, giữa công việc bình thường mình vẫn làm và đi khiêu chiến khó khăn thử thách, cậu nghĩ xem, bọn họ sẽ chọn điều gì?"

Trần Khánh cười nói: "Ha hả, vốn dĩ tôi cũng không hy vọng bọn họ sẽ lập tức thay đổi, những lời vừa rồi chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ mà thôi. Bọn họ muốn đối nghịch với tôi, cũng được, tôi sẽ xử lý từng người một."

Trên thực tế, Trần Khánh đã cân nhắc đến trường hợp Hoàng Băng vừa nói rồi. Nhưng hắn cho rằng, trong số những kẻ này vẫn sẽ có người thông minh.

Lại nói, ở thời điểm hiện tại, quốc gia đã bắt đầu mạnh mẽ khởi động kế hoạch phát triển trung y dược, thậm chí giáo trình dạy và học trung y dược cũng được phê duyệt để chính thức tiến vào chương trình trung tiểu học rồi, đó là chưa kể đến các loại quy chế pháp luật có liên quan đến trung y dược cũng được sửa cũ thành mới hết rồi.

Hết thảy những chuyện này đều muốn cho mọi người biết được một tín hiệu rằng: hoàn cảnh của trung y phải đổi!

Có lẽ những bệnh viện khác không cần để ý tới mấy tín hiệu này, nhưng trung y viện Giang Hạ này là nơi nào chứ?

Bọn họ thực sự cho rằng, trong tương lai, một bệnh viện lấy tên tuổi trung y viện để làm công tác tây y như vậy, sẽ không có lấy một chút biến hóa nào sao?

Hiện tại là Khổng Học Quân, cứ cho rằng ông ấy bị bọn họ ép phải rời đi, nhưng sau ông ấy, sẽ có Lý Học Quân, Vương Học

Quân khác đi đến.

Hơn nữa, vì sao Khổng Học Quân không đi trung y viện khác, hết lần này tới lần khác lại đến Giang Hạ này?

Chẳng phải bên trên đang muốn dùng trung y viện Giang Hạ làm bước đệm để trải đường cho trung y dược tiến vào trung tiểu học hay sao?

Trong mắt những người này, Trần Khánh và Khổng Học Quân giống như kiến càng lay đại thụ, ý đồ muốn biến toàn bộ những bác sĩ tây y đang làm việc trong trung y viện Giang Hạ ở khắp nơi trên phủ Giang Hạ này biến thành bác sĩ trung y, cũng như biến bệnh viện của bọn họ thành trung y viện thuần túy.

Nhưng ở trong mắt Trần Khánh, những bác sĩ không muốn làm việc này mới là châu chấu đá xe.

Cho bọn họ thời cơ thích hợp, còn không chịu đi học tập, thì đợi cho đến lúc cơn sóng triều của thời đại chân chính ập tới, những người cứng đầu như bọn họ chính là kẻ đầu tiên bị làn sóng kia đè nát, ngay cả cặn bã cũng không còn!

Trần Khánh đang cho bọn họ một cơ hội, về phần có ai nắm chắc được nó hay không, lại phải dựa vào vận khí của chính bản thân bọn họ!

"Chủ nhiệm Trần, khí phách của cậu không nhỏ nha, lỡ như tất cả bọn họ đều không làm, chẳng lẽ một mình cậu có thể ôm đồm toàn bộ bệnh nhân của phòng khám bệnh khoa nội một này?" Hoàng Băng nói đùa.

"Vì sao lại không được?" Trong lời nói của Trần Khánh chứa đầy chờ mong!

"Lợi hại, lợi hại!" Hoàng Băng bội phục không thôi.

Phải biết rằng số lượng phòng khám bệnh của khoa nội một khá nhiều, cho nên lượng người đến nơi này cũng rất đông.

Chương 232 - Cho Tới Bây Giờ Đều Như Thế, Thì Sẽ Là Đúng Sao?

Mỗi ngày, một phòng khám bệnh sẽ tiếp từ mấy chục đến hơn trăm người.

Phòng khám bệnh chuyên gia có ít hơn một chút, nhưng khẳng định là cũng đạt tới bốn, năm mươi người một ngày.

Trần Khánh là một bác sĩ trung y thuần túy, không dựa vào bất cứ dụng cụ y học gì, khẳng định là tốc độ xem bệnh sẽ không quá nhanh.

Bỗng nhiên Hoàng Băng lại có chút lo lắng về tình huống của phòng khám bệnh tại khoa nội một ngày mai!

Hi vọng cục diện sẽ không quá mức tồi tệ như ông ấy đang suy đoán.

Khí Chí, rút châm!

Trần Khánh vỗ vỗ bả vai Hoàng Băng: "Viện trưởng Hoàng, dù xã giao có bận rộn, cũng nên chú ý đến thân thể mình một chút. Trong năm nay, đặc biệt là mùa hè, anh cần phải cẩn thận hơn một chút, hiểu chưa nào?"

Hoàng Băng cười nói: "Hiểu được hiểu được, sao có thể không nghe lời dặn của bác sĩ chứ? Từ giờ trở đi, hết thảy mọi xã giao không cần thiết tôi đều sẽ thoái thác, chú tâm đi điều dưỡng thân thể của mình!"

Trần Khánh cười nói: "Vậy mới đúng nha!"

Hoàng Băng đứng dậy thở một hơi, chợt cảm giác cơ thể khỏe khoắn hơn gấp đôi lúc trước: "Chủ nhiệm Trần, ngày mai tôi có phải châm cứu trị liệu nữa không? Hoặc là cậu kê đơn thuốc cho tôi đi, ha ha."

Trần Khánh lắc đầu, nói: "Hiệu quả của châm thứ đã đủ rồi, anh không cần phải uống thuốc đâu. Sau khi trở về, chỉ cần anh dùng 30g rễ bản lam thêm nước sắc uống, sau đó thả vài đóa hoa cúc vào, mỗi ngày uống một, hai chén là được rồi. Thứ này có thể thanh nhiệt bài phong, minh mục giải độc, có trợ giúp rất lớn với thân thể của anh."

Hoàng Băng vừa nghe, trong lòng không khỏi dở khóc dở cười, rễ bản lam và hoa cúc vốn là hai thứ dược liệu vô cùng rẻ tiền.

Mỗi ngày uống một ly chén, phí tổn còn chưa đến hai tệ.

Cộng cả phí dụng Trần Khánh vừa châm cứu và tiền mời chuyên gia… Có thể nói rằng, hắn chữa khỏi bệnh can đảm thấp nhiệt cho ông ấy, còn khống chế tổng chi phí chữa bệnh này chỉ dao động ở mức một trăm tệ.

Phải biết rằng, phí dụng châm cứu ở bệnh viện là một lần một trăm tệ, nhưng bệnh viện đều là thu phí theo đợt trị liệu, mà gần như một đợt trị liệu sẽ kéo dài chừng một tuần.

Cho nên, thoạt nhìn một lần một trăm khá là rẻ, nhưng trên thực tế, giá cả này vẫn đắt hơn Hán Y Đường nhiều lắm, bởi vì mấy bác sĩ trung y phụ trách châm cứu xoa bóp ở nơi này, chẳng mấy ai có trình độ sánh ngang với Tiếu Khải, càng đừng nói đến Trần Khánh.

Cho nên một loại bệnh, nếu bệnh nhân không trải qua hai, ba đợt trị liệu, khẳng định là không thể khỏi được.

Có thể nói, khi một bác sĩ có hiệu quả trị liệu nhanh, lại bốc thuốc rẻ như Trần Khánh xuất hiện tại khoa nội một này, thực sự làm Hoàng Băng có cảm giác thu nhập của khoa nội một sẽ trực tiếp giảm xuống.

Tới cuối cùng, gần như Hoàng Băng hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ hy vọng chiến thắng nào của Trần Khánh cả.

"Chủ nhiệm Trần, tôi muốn nói một chút, khi cậu trị bệnh bốc thuốc tuyệt đối không thể lấy rẻ như vậy nha, bằng không... Ách, không phải tôi muốn bảo cậu đi bốc thuốc lung tung, chỉ muốn nói là... ừm dưới tình huống không gây thương tổn cho người bệnh, cậu kê thêm một chút dược liệu hoàn toàn không gây ảnh hưởng đến sức khỏe của đối phương, để cho ra một đơn thuốc không quá đắt, nhưng cũng không quá rẻ, như vậy sẽ tốt hơn một chút. À chuyện này vốn không phải là tôi quy định, chẳng qua từ xưa đến nay, trung y viện chúng ta vẫn làm như thế, nếu không, thực sự là không thể tồn tại nổi đâu, thật đó." Hoàng Băng cười chua chát nói.

Trần Khánh nhìn Hoàng Băng, chợt cười cười nói: "Cho tới bây giờ đều như thế, thì sẽ là đúng sao?"

Lại nói, trung y có thể tồn tại đến tận ngày hôm nay là dựa vào tiền ư?

Chưa bao giờ là vậy!

Thứ mà nó dựa vào là hiệu quả trị liệu, là lòng người, là tai nạn, là khảo nghiệm hết lần này tới lần khác!

Đúng. Đúng là có tiền sẽ giúp các bác sĩ trung y có cuộc sống càng tốt hơn, cũng có thể khiến cho trung y càng có thêm thể diện.

Nhưng nếu trung y vứt bỏ thứ hạch tâm nhất của mình, khiến cho tất cả mọi người đều thỏa hiệp với tiền tại, như vậy đợi cho

đến thời điểm trung y chân chính lớn mạnh lên, thì nó cũng chỉ trở thành một con dao mổ gác lên cổ dân chúng mà thôi.

Nếu thực sự là như thế, thì trung y thà không phục hưng, trực tiếp tiến vào viện bảo tàng luôn cho rồi!

Vì sao từ cận đại tới nay, phái Ôn Bệnh lại nhiều lần bị phái Kinh Phương phỉ nhổ? Trong khi ban đầu, phái Ôn Bệnh vốn bổ sung cho phái Kinh Phương, vốn là một trong những tiền đề trợ giúp trung y càng ngày càng phát triển hơn?

Chính vì sau này, phái Ôn Bệnh dần dần phát hiện ra hiệu quả kỳ diệu khi bọn họ cung cấp dịch vụ chữa bệnh cho những vị quan to hiển quý, kèm theo đó là kéo dài thời kỳ chữa bệnh ra, vì thế nhóm này tạm thời từ bỏ tinh thần đại y hành y tế thế, để chuyển qua kiếm những khoản tiền mà bản thân không thể đạt được trên người nhóm dân chúng bình thường.

Mà phái Kinh Phương lại chú ý đến tiêu chuẩn biện chứng, hiệu quả khi dùng dược, nếu có thể dùng hai vị dược, tuyệt đối sẽ không kê ba vị dược, nếu có thể chữa khỏi trong vòng một ngày, tuyệt đối sẽ không kéo dài sang ngày hôm sau.

Đây là lý do vì sao phái Kinh Phương có thể chữa khỏi những chứng bệnh khó trị cho mọi người, là bởi vì bọn họ dám dùng thuốc mạnh, mà phái Ôn Bệnh chỉ cầu ổn, tựa như ngự y triều nhà Thanh vậy, chỉ cần chữa không chết, bọn họ có thể kéo dài thật lâu, cho nên đúng là phương pháp chữa trị của bọn họ có hiệu quả đối với một vài loại bệnh tật, nhưng cứ chữa đi chữa lại mãi, không dứt căn nguyên bệnh tật.

Có thể nói rằng, danh tiếng "Có thể điều trị nhưng điều trị rất chậm" của trung y đều do phái Ôn Bệnh ban tặng!

Nhưng trên thực tế, thuỷ tổ chân chính của phái Ôn Bệnh là Ngô Hựu Khả tiên sinh [1] lại là một vị đại sư trung y có phương

pháp bốc thuốc cực kỳ lớn mật. Từ sau thời của Ngô Hựu Khả tiên sinh về sau này, toàn bộ những vị trung y đại biểu của phái Ôn Bệnh, như Diệp Thiên Sĩ, Vương Mạnh Anh, Bồ Phụ Chu [2]… đều dùng dược phương không bị hạn chế trong khuôn mẫu, thậm chí còn có không ít người thường sử dụng dược hiệu mạnh.

[1] : Ngô Hữu Tính (1582—1652 năm), tự Hựu Khả, dân tộc Hán, quê quán huyện Đông Sơn, Giang Tô, là học giả về bệnh truyền nhiễm cuối đời Minh, đầu đời Thanh.

[2] : Diệp Danh Quế: (1666 hoặc 1667 – 1745), tự Thiên Sĩ, quê quán Ngô Huyện, Giang Tôm nay là Tô Châu, Giang Tô, là một trong tứ đại gia của phái Ôn Bệnh thuộc đời nhà Thanh.

Vương Sĩ Hùng: (1808-1868, cũng có người nói là 1863), tự Mạnh Anh, nguyên quán Hải Ninh, Chiết Giang, sau đó chuyển nhà đến sống tại Hàng Châu, ở thời Tiền Đường, là học giả trung y phái Ôn Bệnh.

Bồ Phụ Chu: (1888-1975) học giả trung y hiện đại, quê quán Tử Đồng, Tứ Xuyên.

Chương 233 - Thuốc Bổ Cũng Có Thể Giết Người!

Nhưng bọn họ là bọn họ, phái Ôn Bệnh hiện tại đã khác xa thời kỳ của những vị học giả ấy rồi.

Nhất là dưới ảnh hưởng của kinh tế xã hội, có thể nói phái Ôn Bệnh chính là tây y trong trung y.

Trung y lại là một ngành nghề cực kỳ chú trọng tới kinh nghiệm y học lâm sàng, cho nên nếu ban đầu, bản thân ngươi càng không muốn dùng tới dược liệu mạnh, thì tới thời khắc mấu chốt ngươi lại càng không dám dùng.

Bởi vậy, cho tới bây giờ lý luận của phái Ôn Bệnh vốn không sai, sai ở đây chính là người dùng nó!

Cũng cùng cách lý giải như vậy, nếu một vị bác sĩ trung y đều có loại suy nghĩ như vậy ở trong lòng, nghĩa là kể cả khi ta kê thêm cho người bệnh một vị dược liệu, đương nhiên vị dược này sẽ không ảnh hưởng gì tới đối phương, còn có thể chữa được bệnh cho người nọ… thì khẳng định rằng thành tựu trong tương lai của vị bác sĩ trung y như vậy sẽ vô cùng hữu hạn.

Hơn nữa, phương thức dùng dược của trung y vô cùng phức tạp, nhiều một vị hay thiếu một vị, người ta đều có thể dùng lý do của bản thân để biện minh cho hành động này, mà kể cả khi bác sĩ trung y kia thực sự bị người điều tra ra sai lầm trong cách dùng dược, người nọ cũng có thể nói là bản thân học nghệ không tinh.

Bởi vậy, nếu một vị bác sĩ trung y muốn hại người bệnh… chẳng phải quá mức đơn giản hay sao?

Đây là nguyên nhân vì sao trước khi một vị bác sĩ trung y bắt đầu học tập y thuật, đối phương cần phải tu y đức.

Trung y có thể cứu người trong vô hình, cũng có thể giết người trong vô hình!

Nếu một người học trung y lại có tâm thuật bất chính, thì sau khi người nọ đã hiểu rõ về thể chất, cũng như thói quen sinh hoạt của một cá nhân nào đó, bọn họ chỉ cần lợi dụng các loại thuốc men, thậm chí là tính chất của đồ ăn thôi, cũng có thể dễ dàng đưa một người vào chỗ chết mà không hề bị vấn tội.

Đừng hoài nghi, đây là tuyệt đối là chuyện mà bọn họ có thể làm được!

Dù sao, thuốc bổ cũng có thể giết người!

Có lẽ, trung y thời cổ đại truyền thừa gian nan đến thế, cũng vì các vị học giả trung y kia đều cân nhắc rất cẩn thận trên phương diện này!

"Chủ nhiệm Trần của tôi ơi, vấn đề không phải là chuyện này đúng hay không, mà vấn đề là trung y viện chúng ta còn có thể tiếp tục sinh tồn hay không." Đến tận lúc này, Hoàng Băng mới nhìn ra một chút phẩm chất đặc biệt ở trên người vị bác sĩ trung y trẻ tuổi Trần Khánh này.

Vốn dĩ thế giới của người trưởng thành, hoàn toàn không có gì gọi là đúng hay sai!

"Trung y có phương pháp sinh tồn của trung y, nếu chỉ một lòng cầu tài, chẳng bằng chuyển đi làm nghề khác cho xong. Bởi vì từ trước đến nay, trung y đều không cần loại người như vậy. Về phần trung y viện, đó mới là kiểu mẫu mà nó nên có!" Trần Khánh nói.

"Ai, tôi không khuyên được cậu, vậy cậu cứ buông tay buông

chân mà làm đi thôi!" Hoàng Băng bất đắc dĩ nói.

"Viện trưởng Hoàng, anh đừng bi quan như vậy, lỡ như tôi thắng thì sao nào?" Trần Khánh cười nói.

"Chỉ mong là vậy." Hoàng Băng đầy lo lắng, chỉ còn biết há miệng thở dốc, muốn nói cái gì lại không đành, chỉ có thể nuốt trở vào: "Chủ nhiệm Trần, cậu cứ làm quen với hoàn cảnh nơi đây đi nhé, tôi có việc phải đi trước rồi. Ngày mai cậu sẽ chính thức đi làm, cho nên hôm nay nhớ về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Tôi đi đây."

"Ừm, viện trưởng Hoàng đi thong thả." Trần Khánh nói.

Hoàng Băng khoát tay, nhanh chóng rời khỏi văn phòng của Trần Khánh.

Phút cuối cùng trước lúc rời đi, ông ấy còn không quên liếc mắt nhìn khung cửa phòng làm việc một cái, trong lòng vẫn lo lắng không thôi.

Suy cho cùng, hắn cũng là tuổi trẻ bồng bột!

Tính nết quá cứng rắn!

Nếu còn tiếp tục như vậy, khẳng định sớm muộn gì hắn cũng đụng phải tường nam thôi!

Nhưng đến khi đó, là người đầu rơi máu chảy, hay là tường nam sập, ở thời điểm hiện tại, Hoàng Băng còn không dám đoán trước. Có điều, dựa vào phán đoán đối với tình thế của ông ấy, có vẻ như những ngày tháng sau này của Trần Khánh cũng không quá lạc quan.

Hoàng Băng đi rồi không được bao lâu, Vương Xuân Lam đã bước vào bên trong văn phòng của Trần Khánh.

"Yêu, viện trưởng Hoàng kia đi rồi?"

Trần Khánh nói: "Ừm, vừa nãy anh ấy còn nhắc nhở chúng ta, ngày mai phải cẩn thận."

"Làm sao? Chẳng lẽ nhóm bác sĩ kia muốn lật trời?" Vương Xuân Lam nhíu mày nói.

Trần Khánh lắc đầu: "Khẳng định là ngoài mặt bọn họ không dám, nhưng trong âm thầm, chắc chắn sẽ liên tiếp làm ra những mờ ám."

Vương Xuân Lam nhướng mày nói: "Cậu nói như vậy, tôi cũng thấy đúng. Vừa rồi, ở thời điểm tôi đi phân phó người ta di chuyển giường ngủ nhỏ qua phòng khám bệnh cho cậu, đúng là có gặp được mấy bác sĩ vô cùng kiêu ngạo. Bọn họ không thèm để ý đến tôi, cuối cùng vẫn là hai người trẻ tuổi kia đi qua hỗ trợ, nhưng hai người trẻ tuổi kia cũng chẳng tốt đẹp gì, bọn họ đều ngấm ngầm muốn thăm dò tôi, còn hỏi tôi đến từ nơi nào, có quan hệ ra sao với cậu, còn có viện trưởng Khổng bên kia."

Trần Khánh cười nói: "Không sao mà, chuyện này rất bình thường. Hơn nữa, chúng ta còn phải làm tốt chuẩn bị cho tình huống ngày mai, toàn bộ phòng mạch bình thường sẽ không có người tọa chẩn. Thế nào, bác sĩ Vương, tôi đã nói mà, 16 ngàn này không dễ lấy đi đâu."

Vương Xuân Lam cười nói: "Quả thật không dễ dàng, nhưng tốt xấu gì tôi cũng xuất thân từ Hán Y Đường, dù ngày mai, cả đám người này đều mặc kệ, chúng ta cũng phải chống đỡ, Hán Y Đường không thể mất mặt được!"

Trần Khánh cười ha ha: "Ha ha ha, đúng, không thể mất mặt được!"

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, sau đó nhanh chóng rời

khỏi trung y viện Giang Hạ.

Trần Khánh sẽ chính thức tọa chẩn vào ngày mai, và hôm nay hắn còn phải trở về Hán Y Đường.

Nhưng thời gian tọa chẩn của hắn là buổi chiều, cho nên buổi sáng không cần phải vội vàng gấp gáp.

Nửa giờ sau, hai người đi tới Hán Y Đường.

Mặc dù ở thời tiết quỷ quái này, có thể mở điều hòa, nhưng vừa mới xuống xe, toàn thân đã bị thiêu đến đổ mồ hôi như mưa mùa hạ.

Vừa bước vào Hán Y Đường, di động của Trần Khánh đã reo vang.

Trần Khánh lấy ra quan sát, hóa ra là điện thoại của mẹ hắn gọi tới.

Ngay trong nháy mắt khi Trần Khánh nhận cuộc gọi, âm thanh kích động của Đường Du Du đã truyền đến từ bên trong cái loa: "Con trai, có phải con chuẩn bị đến trung y viện làm việc, còn trở thành một vị chủ nhiệm hay không?"

Chắc là ba của hắn tiết lộ chuyện này rồi.

Chương 234 - Chẳng Lẽ Nhìn Ta Quá Mức Thành Thật, Quá Dễ Bắt Nạt Sao?

Trần Khánh dở khóc dở cười nói: "Mẹ, cần gì phải kích động đến vậy? Con đâu có vào biên chế như anh Dương, chỉ là tạm thời được bên kia mời đến giữ chức vụ này thôi."

Đường Du Du kích động nói: "Không cần biết là biên chế hay tạm thời, chẳng phải con cũng được người ta gọi là chủ nhiệm hay sao? Hắc hắc, vẫn là con trai mẹ có tiền đồ, nhìn ba của con xem, làm lụng vất vả cả đời người cũng chỉ gây dựng được một nơi nhỏ bé như vậy. Nhưng con thì khác nha, mới hai mươi mấy tuổi đầu, đã được giao cho chức vị chủ nhiệm của một bệnh viện lớn. Ha ha, nếu kể chuyện này ra ngoài, mẹ của con sẽ nở mày nở mặt đến mức nào đây?"

Trần Khánh cười nói: "Được được, vậy mẹ cứ đi khoác lác trước mặt mấy người bạn của mẹ đi."

Đường Du Du hếch mũi lên cao cao nói: "Cái gì gọi là khoác lác? Đây là sự thật, sự thật đó con hiểu không? Mặc kệ có biên chế hay không, tóm lại là hiện giờ con chính là chủ nhiệm của một trung y viện rồi."

Trần Khánh nói phụ họa: "Đúng đúng đúng, còn mẹ chính là mẹ của chủ nhiệm."

Đường Du Du vui vẻ nói: "Đương nhiên rồi!"

Nhưng vừa nói xong, Đường Du Du lại nhướng mày, hỏi:

"Đúng rồi, con trai, có phải ở bên kia sẽ phải tiếp nhận càng nhiều người bệnh hơn hay không? Có phải con qua bên đó sẽ càng ngày càng bận rộn hơn hay không?"

Trần Khánh không dám nói thật: "Bận rộn thì đương nhiên là con sẽ bận rộn hơn một chút, dù sao bên ấy cũng là bệnh viện lớn, nhưng mà bác sĩ bên kia cũng nhiều nha, trong phòng chúng con có hơn hai mươi vị bác sĩ đó, chia bình quân xuống dưới cũng tàm tạm."

Đường Du Du nghe vậy mới thở nhẹ một hơi: "Vậy là tốt rồi, con tuyệt đối đừng vì chút tên tuổi mà làm việc quá sức, phá hư thân thể nghe chưa? Hơn nữa ở bên kia phải cẩn thận đừng để bất cứ ai bắt nạt. Con biết không, nhà chúng ta có phòng khám, tuyệt không để người ta bắt nạt, tuyệt không làm bản thân ấm ức, cùng lắm thì con lại đi về nơi đây, không cần làm chủ nhiệm gì đó nữa!"

Trần Khánh cười nói: "Con biết rồi mẹ. Mà mẹ có bao giờ nhìn thấy con trai mẹ bị người ta bắt nạt chưa? Mẹ cứ khéo lo không à."

Đường Du Du lập tức mở miệng mắng: "Dừng, con cho là mẹ không biết gì sao? Chị Ngô đã kể cho mẹ nghe rồi, trong phòng khám bên kia có một người tên là Tiếu Khải. Có phải cái cậu Tiếu Khải này rất thích làm phiền con hay không? Con đó nha, quá mức thành thật, bị người bắt nạt cũng không nói. Loại chuyện này, vì sao con không đi nói với ba con, cùng lắm thì mẹ bắt ba phải sa thải người đó, hừ!"

Con thành thật?

Con không nói?

Trần Khánh dở khóc dở cười: "Cũng không thể coi là bắt nạt được mà mẹ... Anh ta cũng chẳng làm gì quá đáng với con, nhiều nhất chỉ hơi cứng nhắc, cố chấp, thích mở miệng nói dăm câu ba điều. Dù thế nào, con cũng không thể bảo ba sa thải anh ta chỉ vì

cái miệng thối của anh ta được."

"Hơn nữa, y thuật của anh ta cũng không kém, nhiều năm như vậy cũng chữa khỏi cho rất nhiều bệnh nhân gần đó rồi. Hán Y Đường có thể tồn tại cho đến ngày hôm nay cũng có một phần công lao của anh ta. Mẹ à, không phải mẹ từng dạy con rằng, làm người không thể quá mức nhỏ nhen, có thể bao dung thì hãy cố gắng hết mức để bao dung đi sao?"

Đường Du Du nói: "Hừ, là mẹ dạy sai rồi, mẹ nhận còn không được hay sao? Chị Ngô từng kể lại với mẹ rằng, có đôi khi cậu ta nói chuyện rất khó nghe, loại người như thế thì bao dung cái gì mà bao dung? Mẹ nói cho con biết, với loại tính cách như con, nếu ra bên ngoài, sớm muộn gì cũng gặp phải chuyện có hại cho mình. Trên đời này, luôn có những người lấn được một tấc lại muốn lấn thêm một thước. Nếu con không cho người ta một bài học, khẳng định là loại người ấy sẽ không nhớ kỹ được đâu!"

Trần Khánh liên tục gật đầu: "Vâng vâng vâng, con hiểu rồi, nếu lần sau anh ta còn dám nói vớ vẩn trước mặt con, con sẽ bảo ba trực tiếp sa thải anh ta đi, mẹ thấy có được không?"

Trần Khánh vừa nói như vậy, tâm trạng oán giận của Đường Du Du cũng dịu đi rất nhiều: "Cũng, cũng không cần phải trực tiếp sa thải người ta như vậy, chỉ cần con dạy cho cậu ta một bài học là đủ rồi, con có hiểu hay không? Cần phải dạy cho cậu ta biết khi sống trong tập thể phải biết đối nhân xử thế với người khác, nói chuyện đừng có chua ngoa cay nghiệt như vậy!"

Trần Khánh nói: "Mẹ, con cũng không phải ba của anh ta, loại chuyện này đâu phải do con xử lý?"

Đường Du Du cười khúc khích: “Con nói cái gì đó hả, chẳng có tí nghiêm túc nào cả. Thôi quên đi, không nói về chuyện này nữa. Ừm… con đó nha, nhất định phải nhớ kỹ, khi đi ra bên ngoài phải bảo vệ cho mình, con của mẹ tuyệt đối không thể chịu ấm ức, có

biết không?"

Trần Khánh hắc hắc cười nói: "Con biết rồi, đến lúc đó, nếu kẻ nào dám bắt nạt con, con sẽ về mách mẹ, cho mẹ đi dạy dỗ hắn, để bọn họ được kiến thức một chút cái gọi là uy lực cãi lộn của phụ nữ trung niên!"

Phụ! Nữ! Trung! Niên

Đường Du Du lập tức rít gào: "Trần! Khánh! Con ngứa da đúng không?"

Trần Khánh lập tức đưa chiếc điện thoại di động trên tay ra thật xa như đã dự đoán được tình huống này từ trước, sau đó không ngừng nói: "Uy ↗ uy ↘ uy ↗, mẹ, hình như tín hiệu không được tốt lắm, uy ↘... Mẹ, con cúp đây nha, bye bye!"

Trần Khánh cúp máy xong, mới thở dài một hơi, trong lòng cũng không khỏi nhủ thầm một câu.

Chẳng lẽ nhìn ta quá mức thành thật, quá dễ bắt nạt sao?

"Chủ nhiệm Trần, chuyện kia… thật là ngượng ngùng, đột nhiên mẹ tôi có chút không thoải mái, tôi phải trở về chăm sóc bà ấy một vài ngày, có thể xin anh cho nghỉ phép hay không?"

"Chủ nhiệm Trần, trong nhà tôi có việc gấp, cần phải chậm trễ một ngày, thật sự là không đi được. Cậu có thể cho tôi xin một ngày phép không?"

"Chủ nhiệm Trần, trường học của con gái tôi có hoạt động, cần ba mẹ phải tham gia, vậy mà mẹ con bé lại đi công tác, trong nhà chỉ có một mình tôi, cậu xem..."

"Chủ nhiệm Trần..."

"..."

Quả nhiên, tới bảy, tám giờ buổi tối, di động của Trần Khánh bắt đầu réo vang không ngừng.

Nhóm bác sĩ của khoa nội một đều vắt óc suy nghĩ ra đủ loại lý do, chỉ với một mục đích duy nhất đó là xin nghỉ ngày mai.

Nhất là trong đám người này còn có bốn vị bác sĩ biết bắt mạch kia!

Chương 235 - Xem Ra Ở Nơi Này Vẫn Có Người Thông Minh!!!

Tình hình chung, lãnh đạo tuyệt đối sẽ không đồng ý cho hành vi xin phép tập thể kiểu này, nhưng Trần Khánh nghe xong, lại trực tiếp phê chuẩn cho toàn bộ, kể cả khi lý do của một người nào đó nghe có vẻ cực kỳ vớ vẩn, hắn cũng không chút do dự mà đồng ý luôn rồi.

Bởi vì Trần Khánh rất rõ ràng, những người này xin phép chỉ đơn thuần là thông báo cho hắn biết mà thôi, và không cần biết hắn có đồng ý hay không, chắc chắn là sáng ngày mai bọn họ sẽ không tới.

Nếu đã như thế, Trần Khánh cần gì phải phí lời với bọn họ?

Muốn làm loạn ư?

Vậy cho mấy người làm loạn thoải mái!

...

Trung y viện Giang Hạ.

7:30 sáng

Tại phòng khám bệnh chuyên gia của khoa nội một.

Trần Khánh và Vương Xuân Lam đã tới phòng mạch từ sớm rồi.

Mà ngoại trừ phòng khám bệnh chuyên gia, bảy phòng mạch khác đều không có người.

Vào thời khắc này, cuộc chiến giữa hai bên đã chính thức kéo màn che lên!

Bên trong phòng mạch của Trần Khánh, Vương Xuân Lam đang đứng trước mặt hắn nói chuyện phiếm.

"Đúng là đám người kia không đến thật!"

Trần Khánh cười nói: "Ngày hôm qua, có rất nhiều người gọi điện xin tôi cho nghỉ, chuyện này cũng bình thường thôi!"

Vương Xuân Lam cười khổ liên tục: "Loại người như vậy cũng xứng là bác sĩ trung y sao? Đúng là sỉ nhục."

Trong thâm tâm Vương Xuân Lam, ông ấy vẫn một mực cho rằng dù quan niệm của mọi người xung đột, nhưng đối phương cũng không nên dùng loại phương thức này để kháng nghị.

Mấy người chính là bác sĩ đó nha, nếu người bệnh đến đây nhưng không tìm thấy bác sĩ, chẳng phải mấy người vừa thất trách lại vừa thất đức sao?

Trần Khánh cười nói: "Đúng là với rất nhiều người, bác sĩ cũng chỉ là một công việc bình thường mà thôi. Cho nên bác sĩ Vương à, không cần phải oán giận người ta như vậy. Lại nói, nếu làm bác sĩ là phải khám bệnh miễn phí, một xu cũng không nhận, thì khẳng định là cả anh với tôi đều không đối phó được, nhưng ý của anh cũng đúng, nếu chúng ta chỉ nhận tiền xem bệnh, thì đúng là không xứng với mấy từ bác sĩ trung y kia."

Những người này không đến chỉ vì bọn họ cho rằng, sau khi cả đám người bọn họ cùng chung tay gây rối, khoa nội một ít đi nhiều bác sĩ như vậy, khẳng định là doanh thu sẽ sụt giảm nghiêm trọng. Tình trạng này sẽ làm cho lãnh đạo cấp cao hơn chú ý tới, đến lúc

đó, Trần Khánh này đừng mơ có trái cây ngon mà ăn.

Nhưng Trần Khánh có thực sự để ý đến doanh thu hay không?

"Hô ~ hô ~ ơ! Trần, chủ nhiệm Trần, chủ nhiệm Vương, ngượng ngùng quá, tôi đã tới muộn." Ngay tại thời điểm hai người Trần Khánh đang nói chuyện phiếm, đột nhiên một người trẻ tuổi thở hổn hển chạy đến trước cửa.

"Cậu là..." Vương Xuân Lam hỏi.

"Tôi là Lý Kim Phong, thực tập sinh mới tới." Lý Kim Phong nói.

Trần Khánh hỏi: "Cậu tốt nghiệp đại học nào?"

"Trung y viện Trấn Giang, chuyên ngành là trung tây y kết hợp." Lý Kim Phong đáp.

Vương Xuân Lam lại hỏi: "Cậu là người địa phương Giang Hạ ư?"

Lý Kim Phong gật gật đầu: "Vâng, quê nhà của tôi ở ngay tại thôn Phượng Dương, Giang Hạ."

Vương Xuân Lam cười nói: "Phỏng chừng cậu cũng nghe nói, hôm nay gần như tất cả các bác sĩ của khoa nội một đều xin phép nghỉ, cậu lại đến nơi này, không sợ bị bọn họ cô lập sao?"

Lý Kim Phong lắc đầu: "Tôi không quan tâm đến những chuyện đó, tôi chỉ muốn học bản lĩnh mà thôi."

Vương Xuân Lam cười nói: "Cậu dựa vào đâu mà dám khẳng định y thuật của tôi và bác sĩ Trần rất cao?"

Lý Kim Phong liếc mắt nhìn Trần Khánh: "Tôi không xác định được, nhưng tôi lại biết viện trưởng mới tới tuyệt không phải kẻ ngốc, ông ấy dám giao khoa nội một, khoa quan trọng như vậy cho

chủ nhiệm Trần, thì khẳng định là không phải trò đùa!"

Vương Xuân Lam cười to: "Ha ha ha, xem ra ở nơi này vẫn có người thông minh. Tốt lắm, vậy hôm nay cậu cứ đi theo tôi, chúng ta cùng ra ngoài tọa chẩn."

Sắc mặt Lý Kim Phong vô cùng vui vẻ, lại lập tức liếc mắt nhìn Trần Khánh, nói thực, gã rất muốn được cùng tọa chẩn với Trần Khánh.

Bởi vì thoạt nhìn, có vẻ như Trần Khánh cũng chẳng lớn hơn gã bao nhiêu, thậm chí còn rất có thể hai bên bằng tuổi. Vậy là địa vị lại khác nhau xa đến vậy?

Cho nên gã thực sự rất muốn biết rốt cuộc là Trần Khánh có bản lĩnh gì, lại có thể khiến cho viện trưởng vừa nhậm chức của bọn họ dứt khoát giao một nơi quan trọng như khoa nội một này cho hắn.

Nhưng đương nhiên thái độ của gã vẫn rất đúng mực, cũng không đặc biệt vô lễ mà đưa ra yêu cầu thay đổi người cùng tọa chẩn, tốt xấu gì Vương Xuân Lam cũng là phó chủ nhiệm khoa nội một, chủ động nói ra yêu cầu như vậy khác nào đang muốn đánh mặt ông ấy?

"Cám ơn chủ nhiệm Vương." Lý Kim Phong cười nói.

"Đi thôi, cũng đến thời gian rồi!" Vương Xuân Lam nói.

"Vâng!" Lý Kim Phong xoay người, chào hỏi Trần Khánh: "Chủ nhiệm Trần, vậy tôi đi trước."

Trần Khánh gật đầu: "Đi thôi."

Lý Kim Phong đến nơi này đúng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Quả thật Trần Khánh cũng không ngờ đối phương sẽ làm như

vậy, nhưng hắn cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Lý Kim Phong.

Đối với hầu hết những sinh viên vừa tốt nghiệp đại học như bọn họ, độ tán thành và ngưỡng vọng về khái niệm "Hành y tế thế" trong lòng bọn họ còn cao hơn những bác sĩ trung y đã làm việc trong bệnh viện, đã có không ít kinh nghiệm lâm sàng phong phú kia.

Bởi vì bọn họ đủ thuần túy, còn chưa bị xã hội dạy cho nên coi trọng tiền tài như thế nào.

Nhưng theo số tuổi tăng trưởng, các loại áp lực xuất hiện, phần lớn mọi người đều sẽ thỏa hiệp.

Hiển nhiên trong lòng Lý Kim Phong vẫn còn tồn một phần nhiệt huyết, cho nên gã mới không sợ những người khác cô lập, vẫn quyết định một mình đứng bên phía hai người Trần Khánh.

Có lẽ ở trong mắt rất nhiều người, loại hành vi này hoàn toàn có thể hình dung bằng hai từ “ngu dại”, nhưng ở trong mắt Trần Khánh, Lý Kim Phong lại là một người đáng để bồi dưỡng!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không đến tám giờ, đã có lượng lớn người bệnh bắt đầu tập kết ở bên ngoài phòng mạch của khoa nội một.

Nhưng ở thời điểm những người này tới đăng ký, bọn họ mới biết được, hôm nay toàn bộ những phòng mạch bình thường đều không có bác sĩ, chỉ phòng khám bệnh chuyên gia mới có.

Cũng may phí khám chữa bệnh của phòng chuyên gia cũng không quá đắt, chỉ chừng mười mấy tệ một lần, tính ra còn rẻ hơn cả Hán Y Đường.

Sau khi mọi người lấy số khám bệnh, mới bắt đầu đi qua xếp hàng bên ngoài phòng khám bệnh chuyên gia.

Chương 236 - Quả Nhiên Người Ta Đều Tin Tưởng Bác Sĩ Lớn Tuổi!

Lúc ban đầu, có không ít người bệnh vừa nhìn thấy Vương Xuân Lam, trong lòng đã không chút chần chờ, lập tức tiến vào xem bệnh, còn những người khác lại lần lượt xếp hàng phía sau, kiên nhẫn chờ đợi.

Đối với những người bình thường này, bọn họ căn bản không biết bác sĩ là ai, trừ phi là người thường xuyên đến nơi này xem bệnh, mới biết được hôm nay phòng khám chuyên gia đã thay đổi bác sĩ tọa chẩn rồi.

Cho nên, người bệnh bên phía Vương Xuân Lam lập tức nối liền không dứt.

Ngược lại, bên phía Trần Khánh lại có chút vắng vẻ.

Có người vừa treo số, nhanh chóng chạy tới ngó vào bên trong, lại thấy một vị bác sĩ trẻ tuổi đang ngồi ở chỗ kia, trong lòng bọn họ đều cho rằng, hắn là một bác sĩ thực tập, và chuyên gia chân chính còn chưa đi làm, cho nên lập tức bỏ chạy qua bên Vương Xuân Lam.

Cứ như vậy, một, hai người đi đến phòng khám của Trần Khánh, đều đứng ngoài cửa quan sát một chút, sau đó lại vội vàng bước đi.

Trần Khánh thấy một màn như vậy cũng khóc không ra nước mắt.

Ở Hán Y Đường, hắn bị bệnh nhân “chê bai” vì trẻ tuổi, khi tới trung y viện hắn vẫn bị bệnh nhân hiểu lầm là bác sĩ thực tập, và không chút do dự đã ba chân bốn cẳng rời đi…

Quả nhiên người ta đều tin tưởng bác sĩ lớn tuổi!

Lại qua mười phút, có thể là bên Vương Xuân Lam đã không đủ chỗ để xếp hàng nữa, rốt cuộc bên Trần Khánh mới có một, hai người bệnh đi tới hỏi thăm.

"Xin hỏi, người trẻ tuổi ơi, tôi hỏi cậu một chút, vị chuyên gia của phòng khám bệnh này đâu rồi? Không phải đã nói chuyên gia đang tọa chẩn sao?" Một vị đại thúc trung niên hỏi.

"Cháu chính là vị chuyên gia đó đây." Trần Khánh cười nói.

"Hả?" Đại thúc trung niên kinh ngạc nhìn Trần Khánh, lại kỳ quái hỏi: "Cậu thực sự là chuyên gia?"

"Chú không tin sao? Vậy chú cứ ngồi xuống để cháu xem bệnh cho, nếu không chính xác, cháu sẽ trả lại tiền đăng ký cho chú!" Trần Khánh cười nói.

Còn có chuyện tốt bậc này ư?

Đúng là được lời như cởi tấm lòng, đại thúc trung niên lập tức yên tâm hẳn, không còn một chút gánh nặng tâm lý nào nữa rồi.

Suy cho cùng, đối phương đã nói nếu mình xem không chính xác sẽ không bắt ông ấy phải trả tiền, đương nhiên, nếu đối phương xem chuẩn, ông ấy cũng chẳng thiệt thòi!

"Được, vậy cậu cứ bắt mạch cho tôi đi!"

Mấy người bệnh đang quan sát phòng mạch, cũng nghe thấy lời nói của Trần Khánh và đại thúc trung niên kia, bởi vậy cả đám đều nán lại ngoài cửa, tò mò nhìn tình huống bên trong...

"Chú năm nay bao nhiêu tuổi? Tên họ là gì?" Trần Khánh lấy ra giấy bút, bắt đầu viết vào sổ đăng ký.

"Tôi ư? Năm nay 56 tuổi, tên là Nghiêm Việt. Bác sĩ, cậu tên là gì?" Nghiêm Việt hỏi.

"Cháu tên Trần Khánh, Trần trong Nhĩ Đông Trần [1], Khánh trong Phổ Thiên Đồng Khánh." Trần Khánh nói.

[1] : có thể hiểu cụm từ Nhĩ Đông Trần - 耳东陈 này như sau. Bên phải của từ Trần 陈, chính là từ Đông 东, còn bên trái của từ Trần chính là từ Phụ - 阝, từ Phụ - 阝 này vốn là giản thể của từ Nhĩ - 耳. Cho nên nói Nhĩ Đông Trần để người ta biết được chữ Trần kia được viết như thế nào.

"Bác sĩ Trần, đây là phim chụp X-quang của tôi, còn có..." Nghiêm Việt vừa nói xong, đã đưa một bọc to gồm có phim chụp X-quang cùng với kết quả nội soi dạ dày cho Trần Khánh xem, nhưng ông ấy vừa đưa tay tới đã bị Trần Khánh ngăn lại.

"Không cần, cháu không xem những thứ này, chú chỉ cần vươn tay tới là được." Trần Khánh nói.

Không xem phim chụp và kết quả sao?

Nghiêm Việt có chút nghi hoặc nhưng cũng nhanh chóng cất toàn bộ đống giấy tờ kia đi, rồi đưa tay tới trước mặt Trần Khánh.

Bốn, năm phút đồng hồ sau, Trần Khánh trực tiếp lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng xung quanh.

“Bụng của chú bị chướng, đúng không?"

Nghiêm Việt ngơ ngác gật đầu.

"Là bởi vì hai năm trước, chú từng ăn đồ gì đó quá lạnh, gây nên đau bụng tiêu chảy?" Trần Khánh hỏi.

Hai mắt Nghiêm Việt lập tức trợn to thành hình tròn.

Không đợi ông ấy nói chuyện, Trần Khánh lại tiếp tục nói: "Trong khoảng thời gian này, chú từng dùng thuốc, đúng là chữa khỏi bệnh đau bụng thật, nhưng rất nhanh lại xuất hiện tình huống khác, cứ ăn cái gì đó vào bụng là lập tức trướng khí, không cần biết ăn nhiều hay ăn ít, bụng đều trướng."

Nghiêm Việt mở lớn cái miệng, nhìn về phía Trần Khánh, vẻ mặt đầy kinh ngạc, lắp bắp nói: "Chuyện này... Này, bác sĩ Trần, cậu..."

Trần Khánh cười nói: "Làm sao vậy? Chú cảm thấy quá khó tin sao?"

Nghiêm Việt gật mạnh đầu.

Ông ấy hoàn toàn không ngờ nổi, bác sĩ trẻ tuổi trước mắt này chỉ bắt mạch một lúc, đã hiểu biết kỹ càng về thân thể của ông ấy đến thế, thậm chí còn chính xác chỉ ra được ông ấy đã mắc phải căn bệnh này được hai năm rồi.

Trên thực tế, ông ấy cũng từng đi khám trung y rồi, cũng biết quy trình xem bệnh của bác sĩ trung y, nhưng… chỉ vẻn vẹn là bắt mạch một cái, lại có thể sờ được rõ mồn một toàn bộ tình trạng thân thể của ông ấy kiểu này…

Đây thật sự là chuyện mà một bác sĩ trung y có thể làm được sao?

Đương nhiên thứ Trần Khánh muốn cũng chính là hiệu quả này.

Hoàn cảnh xấu do tuổi tác của hắn vốn là chuyện không thể nào thay đổi được, nhưng nếu hắn có thể lộ ra y thuật đủ làm rung động người bệnh, tuổi tác sẽ không còn là hoàn cảnh xấu nữa.

"Nói cho cháu nghe một chút đi, sau khi chẩn đoán bụng chú chướng khí, bác sĩ đã kê cho chú loại dược gì?" Trần Khánh hỏi.

Nghiêm Việt nói: "Diếu mẫu phiến, cây mộc hương... Đúng, tên nó là Mộc Hương Thuận Khí Hoàn."

"Có phải hiệu quả hay không?" Trần Khánh nói.

Nghiêm Việt gật đầu: "Ban đầu cũng có chút tác dụng, nhưng sau khi uống được ba ngày, tình trạng càng trở nên nghiêm trọng. Sau đó, tôi lại đi tìm vị bác sĩ kia, ông ta nói rằng đó là hiện tượng bình thường, lại bảo tôi quay về tiếp tục dùng thuốc, nhưng một tuần sau, tôi vẫn cảm thấy vô cùng không thoải mái."

"Sau này cũng vì không còn cách nào khác, tôi đành phải tới khám một vị bác sĩ trung y khác. Ông ta cũng kê cho tôi một đơn thuốc, nói là cái gì mà tiêu thực, cái gì mà thông lợi, nhưng sau khi uống loại thuốc đó vào, bụng tôi không chỉ trướng khí, còn đau đớn nữa."

Nghiêm Việt càng nói càng giận dữ.

Bởi vì ông ấy đã đi khám cả trung lẫn tây y rồi, nhưng chẳng có chút tác dụng gì cả.

Chương 237 - Không Chữa Được Thì Nói Thẳng Mẹ Nó Luôn Đi!!!

Nào là thuốc tây, nào là trung thành dược, cả thuốc Đông y nữa, trong hai năm này, Nghiêm Việt đã dùng không ít loại rồi. Vậy là căn bệnh bụng trướng tưởng như đơn giản ấy đã ngốn của ông ấy tới hơn mười ngàn tệ, nhưng chẳng đâu vào đâu, tiền thì mất, bệnh vẫn còn…

Một bệnh nhân như ông ấy có dễ dàng hay không? Đương nhiên là không rồi, thế mà đi khám bệnh, lắm lúc còn gặp phải mấy vị bác sĩ có thái độ không tốt, ở thời điểm xem bệnh còn phải nhìn sắc mặt đối phương, y như phải bắt lấy nhị ngũ bát vạn [1] vậy, thật sự làm cho người ta tức điên lên mà không dám nói, nếu không phải ông ấy sợ đắc tội bác sĩ, căn bệnh của mình không chữa được, nói thật khẳng định là ngay tại thời điểm đó, ông ấy đã xông lên ân cần thăm hỏi ba mẹ nhà vị bác sĩ không chữa khỏi bệnh cho mình kia rồi.

[1] : nhị ngũ bát vạn là thuật ngữ trong trò mạt chược, đơn giản là nếu không có nhị ngũ bát vạn thì không thắng được.

Không chữa được thì nói thẳng mẹ nó luôn đi, cứ lẳng lặng kê đơn, bốc thuốc, lão tử vừa mất tiền, vừa không khỏi bệnh, cuối cùng mới mở cái mồm ra nói là “Chúng tôi hết cách rồi”, cái quái gì vậy hả? Đùa nhau à?

Đương nhiên, nỗi oán giận này ông ấy chỉ dám giấu ở trong lòng, tuyệt không dám phun thẳng vào mặt bác sĩ.

"Kỳ thật, ở giai đoạn đầu, chứng bệnh của chú là bĩ mãn [2], dựa theo cách nói của trung y thì chính là khí cơ tắc lại ở ngực và bụng, cho nên chú mới cảm thấy cơ thể không thoải mái. Có hai nguyên nhân gây nên loại hiện tượng này, một là tà nhiệt ủng tụ, hai là khí hư khí trệ. Thực rõ ràng, trường hợp của chú chính là khí hư khí trệ. Nhưng trên người chú còn có một chút hàn, nó chính là loại đồ ăn ban đầu đã làm chú tiêu chảy kia."

[2] : Chứng đầy ách (bì mãn) là bụng trên, ngực thấy đầy và như ách tắc lại, buồn bực không khoan khoái. Đó là vì "âm phục xuống, dương đọng lại, khí trệ huyết ngưng không lưu thông được" (Nam dược thần hiệu – đầy ách). Nói khác đi đó là vì phế khí không giáng (ở ngực), tỳ khí không thăng (ở bụng trên), làm mất sự thăng giáng bình thường.

"Nếu ngay từ đầu đã chữa đúng bệnh, khẳng định là điều trị một thời gian sẽ nhanh chóng thấy được hiệu quả, nhưng bác sĩ xem bệnh cho chú đã kê sau thuốc rồi. Đúng là Mộc Hương Thuận Khí Hoàn cũng có thể trị liệu chứng hung cách bĩ muộn (đau ở cơ hoành và tức ngực), xử lý tình trạng bụng trướng đau, nhưng nó chỉ có thể trị phần ngọn mà không thể trị tận gốc. Nói chính xác hơn, Mộc Hương Thuận Khí Hoàn chỉ có thể dùng thuốc làm lưu thông khí huyết bên trong, kiện tỳ hoá thấp, nhưng không thể bài trừ hàn trong thân thể chúng."

"Kéo dài thêm một đoạn thời gian, bệnh trạng vẫn không được giải quyết, tỳ vị hư hàndần dần khiến cho dương trong cơ thể chú không đủ. Có phải mấy năm nay, càng ngày chú càng cảm thấy tứ chi mệt mỏi, ngủ hay mơ, đại tiện loãng ít, hơn nữa chỉ cần ăn phải đồ sống nguội, sẽ khiến tình trạng bệnh gia tăng, ngược lại ăn đồ nóng sẽ đỡ hay không?"

Trần Khánh cẩn thận nói tỉ mỉ cho Nghiêm Việt hiểu, đến tột cùng là căn bệnh của ông ấy đã diễn biến như thế nào trong suốt hai năm vừa qua.

Mặc kệ Nghiêm Việt có nghe hiểu hay không, ít ra Trần Khánh cũng nói được cặn kẽ mọi tình huống rồi, Nghiêm Việt sẽ càng thêm tin tưởng hắn.

"Đúng, hiện tại tôi thực sự không dám ăn một chút đồ nguội lạnh nào, ngay cả nước lạnh cũng không dám uống, vừa nuốt xuống, cái bụng sẽ trướng khí, rất khó chịu." Nghiêm Việt cảm thấy những lời nói của Trần Khánh thực sự đã chạm vào tâm khảm của ông ấy rồi, dù có một vài điều ông ấy hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng những bệnh trạng Trần Khánh vừa nhắc đến kia, tuyệt không sai một điểm nào, hoàn toàn đúng với những gì ông ấy đã và đang gặp phải.

Trần Khánh cười nói: "Không có việc gì, vấn đề không lớn. Chữa chứng bệnh tỳ vị hư hàn, dương bên trong không đủ này cũng chẳng quá phức tạp. Nào chú lại gần đâu, cởi áo ra, vén ống quần lên, rồi ngồi xuống chiếc giường nhỏ này."

Đây là muốn... Châm cứu ư?

Nghiêm Việt biết món đồ chơi này, nhưng còn chưa chân chính thể nghiệm qua.

Bởi vì những vị bác sĩ trung y từng chữa cho ông ấy đều không dùng tới châm cứu!

Cho nên, trong hệ thống nhận thức của Nghiêm Việt, ông ấy vẫn cho rằng chỉ những chứng bệnh như đau vai gáy, đau thắt lưng gì gì đó kia, mới cần châm cứu, còn mấy chứng bệnh bình thường như đau bụng này, hẳn là dùng châm cứu không chữa được.

Nhưng những lời Trần Khánh vừa nói lại vô cùng kì diệu, chỉ thiếu một chút là vạch trần toàn bộ nguồn cơn bệnh trạng trên người ông ấy, cho nên hắn nói muốn dùng châm cứu chữa trị, Nghiêm Việt cũng không dám nghi ngờ, đã ngoan ngoãn cởi áo

ngồi lên chiếc giường nhỏ bên cạnh.

Trần Khánh cũng ở phía sau lấy ra hộp châm, chậm rãi đi đến bên người Nghiêm Việt.

Kỳ thật dùng ngải cứu sẽ mang lại hiệu quả cao hơn khi trị liệu chứng tỳ vị hư hàn, dương bên trong không đủ này.

Bởi vì ngải cứu có thể trực tiếp chạy thẳng vào tỳ vị, cực nhanh bài trừ, xóa sổ hàn thủy bên trong, đồng thời còn có thể bổ sung dương khí cho người bệnh.

Nếu là tình huống bình thường, khẳng định Trần Khánh sẽ dùng ngải cứu đến trị liệu, nhưng hôm nay lại khác, hắn cần phải khiến cho Nghiêm Việt cùng với những người bệnh đang quan sát bên ngoài nhìn thấy hiệu quả dựng sào thấy bóng.

Lại nói, vận dụng trình độ châm thứ đã đạt tới Đăng Phong Tạo Cực của hắn, phối hợp với Thiêu Sơn Hỏa, cùng với kỹ năng bị động 【 Quy Nhất 】, khẳng định sẽ mang đến hiệu quả trị liệu nhanh hơn ngải cứu.

"Chú ngồi vững, hô hấp thong thả!" Trong lúc Trần Khánh nói chuyện, động tác trên tay vẫn một mực tiến hành, không hề chậm lại.

Huyệt Tỳ Du, huyệt Vị Du, Túc Tam Lý, huyệt Thiên Xu, huyệt Quan Nguyên, huyệt Hợp Cốc...

(Huyệt Vị Du nằm dưới gai sống lưng số 12, đo ngang sang 2 bên 1.5 thốn. Huyệt Vị Du nằm tại vị trí tà khí tập trung gây nên nhiều bệnh về phủ Vị (các bệnh liên quan đến dạ dày) như bĩ mãn, tỳ vị hư nhược.

Huyệt Thiên Xu nằm ở ngang rốn mà vùng bụng được phân chia như sau: trên rốn thuộc thiên, dưới rốn thuộc địa, huyệt ở ngang rốn vì vậy được gọi là Thiên Xu. Trị trường Vị viêm cấp và

mạn tính, cơ bụng liệt, ký sinh trùng đường ruột, ruột thừa viêm, ruột tắc, tiêu chảy, kiết lỵ, táo bón.)

Chương 238 - Chẳng Lẽ Vị Bác Sĩ Này Là Thần Y?

Chờ sau khi từng cây ngân châm được đâm xuống người Nghiêm Việt, Trần Khánh lập tức thi triển thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa.

Dù bây giờ Thiêu Sơn Hỏa của hắn còn chưa đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, nhưng sau khi cấp bậc châm thứ đột phá, coi như trình độ lý giải về Thiêu Sơn Hỏa của Trần Khánh cũng được nâng cao thêm một bước.

Hiện giờ, khi hắn lại một lần nữa thi triển Thiêu Sơn Hỏa, hiệu quả nhận được lập tức tiến bộ rõ rệt, vượt xa lúc trước.

"Nóng quá..." Vừa đi châm được một lần, Nghiêm Việt đã không nhịn được khẽ nâng tay lên.

Ông ấy có cảm giác ở vị trí hổ khẩu của mình hơi nóng, giống như trực tiếp đặt tay vào trong nước ấm vậy, mà nhiệt độ nước ấm lại đang chậm rãi tăng lên, sau đó, loại cảm giác nhiệt này vẫn một mực kéo dài, liên tục.

"Hiện tượng bình thường thôi mà, chú đừng quá kinh ngạc!" Trần Khánh nói.

Sau khi châm pháp Thiêu Sơn Hỏa bắt đầu có hiệu lực, kỹ năng bị động 【 Quy Nhất 】 của Trần Khánh cũng bắt đầu làm việc.

Kéo theo đó là toàn bộ ngũ tạng tâm, can, tỳ, phế, thận, cùng với lục phủ đại tràng, ruột non, dạ dày, bàng quang, đảm, tam tiêu

của Nghiêm Việt đều bắt đầu hoạt động.

Bọn chúng được ý thức của Trần Khánh chỉ huy, nhanh chóng đẩy nhanh quá trình công tác tựa như vừa nhận được buff hiệu ứng vậy.

Có thể hình dung, toàn bộ phần bên trong cơ thể Nghiêm Việt lúc này, đều đang phát sinh một hồi tranh đấu.

Trong cuồng phong gào thét, một đội quân mặc áo giáp hàn băng sừng sững tiến về phía trước trên vùng sa mạc với cát vàng đầy trời.

Phía đối diện với bọn họ, là quân đoàn ngũ tạng lục phủ muôn hình muôn vẻ, lá cờ với màu sắc rực rỡ của chúng nó không ngừng tung bay, phần phật.

Tâm hoả là quân đỏ, can mộc là quân xanh, thận thủy là quân đen, phế kim là quân trắng, tỳ thổ là quân vàng.

Phía hậu phương của năm đoàn quân này, chính là quân đoàn lục phủ cũng phát ra ánh sáng chói mắt, không thể khinh thường.

Trên bầu trời là vô số những cây ngân châm thật lớn không ngừng lơ lửng ngay giữa không trung, liên tục rót xuống trợ lực cho đám quân đoàn bên dưới.

Cùng với một tiếng kèn nghe không rõ ngọn nguồn vang lên, quân đoàn năm màu, trực tiếp lao lên, lấy uy thế lôi đình lao thẳng về phía đội quân mặc áo giáp hàn băng trước mặt.

Chúng nó vận dụng toàn bộ những thủ đoạn đặc biệt, chỉ riêng mình mới có, lại mang theo tinh thần dũng mãnh chưa từng bộc lộ ra từ trước đến nay, hung hăng chém giết thế lực đối địch.

"Tỳ thổ, mau, khí huyết không đủ, vận hoá cho ta!"

"Đã biết, lập tức xong ngay!"

"Phế kim, tuyên túc, mau tuyên túc, hàn tà này vừa đông lạnh ta, nhanh tuyên túc khí cơ đối phó nó."

"Đã biết!"

"Can mộc, dựa vào khả năng sơ tiết của ngươi, dứt khoát đánh tan hàn tà đi, tuyệt đối không thể cho chúng nó tụ tập lại, nếu không đám cứng đầu này sẽ tro tàn lại cháy, vĩnh viễn cũng giết không xong!"

"Đang làm, đang làm, đừng thúc giục!"

"Thận thủy, nhớ phải giấu kỹ thận tinh của ngươi, tất cả của cải của chúng ta đều nằm trong tay ngươi đó. Khẳng định là tới thời điểm đám hàn tà này không chịu đựng được nữa, chúng nó sẽ dùng hết mọi biện pháp để quay đầu bỏ chạy, chúng ta có nhóm thần bí châm này trợ dương, tạm thời không cần dùng đến ngươi, cho nên ngươi tuyệt đối không thể cho chúng nó cơ hội này, đã hiểu chưa?"

"..."

"A, bác sĩ Trần, cái bụng của tôi tiêu đi rồi..."

Nghiêm Việt đang ngồi trên chiếc giường nhỏ trong tư thế hồi hộp, khẩn trương vô cùng.

Ai biết đâu chỉ vài phút sau khi Trần Khánh đâm xuống mấy châm kia, ông ấy lại có cảm giác khu vực từ phần ngực xuống phần bụng của mình, đột nhiên thư thái hơn rất nhiều. Rồi ngay sau đó, ông ấy chợt phát hiện ra cái bụng vốn căng phồng lên của mình đã tiêu đi một chút.

Phải biết rằng, sau khi cởi áo, cái bụng của Nghiêm Việt lập tức lộ ra ngoài, hệt như một cục tròn xoe, căng tức, nhưng ở thời

điểm hiện tại, có thể rõ ràng nhận thấy cái bụng kia đã nhỏ đi một vòng rồi.

Một màn thần kỳ như thế, cũng khiến cho Nghiêm Việt yên tâm hơn nhiều!

Nói thật, đúng là chuyện Trần Khánh chỉ bắt mạch vài phút lại có thể nói rõ toàn bộ diễn biến bệnh trạng trong hai năm qua của Nghiêm Việt đã khiến ông ấy vô cùng kinh ngạc rồi, cũng làm ông ấy thêm tin tưởng vào quá trình trị liệu sắp tới, nhưng dù có tin tưởng đến mức nào, ông ấy vẫn không thể tin nổi, hiệu quả trị liệu lại đến nhanh như vậy!

Chuyện này quá mức huyền diệu rồi!

Chẳng lẽ vị bác sĩ này là thần y?

Nhóm người bệnh vẫn một mực quan sát bên ngoài phòng mạch, cũng nghe được tiếng hô của Nghiêm Việt, cả đám không khỏi đưa mắt nhìn xuống cái bụng kia.

Nhưng bọn họ chẳng nhìn ra cái gì cả, không phải cái bụng kia vẫn còn căng phồng sao?

Chuyện này cũng không kỳ quái.

Bởi vì mỗi ngày Nghiêm Việt đều bị căn bệnh nọ tra tấn, cho nên mọi diễn biến trong thân thể mình, ông ấy là người rõ ràng nhất, và đương nhiên, mọi thay đổi dù là nhỏ nhất bên trong cơ thể, ông ấy cũng là người cảm nhận được tường tận nhất.

Có điều, loại tình huống này rơi vào mắt người ngoài, bọn họ lại không nhìn ra được.

Cho nên dù phản ứng vừa rồi của Nghiêm Việt tương đối mãnh liệt, nhưng vẻ mặt của mấy người ngoài kia lại không sinh ra một chút biến hóa nào cả.

Bọn họ nhiều nhất chỉ có chút tò mò mà thôi.

"Hiện tại chú có cảm giác thế nào?" Trần Khánh hỏi.

"Rất thoải mái, cái bụng không còn trướng như vừa nãy nữa." Nghiêm Việt cười nói.

Biến hóa này… còn nhanh hơn khi ông ấy uống thuốc, không đúng, không chỉ nhanh, hiệu quả trị liệu cũng vô cùng rõ rệt.

Phải biết rằng lúc trước, kể cả uống thuốc Đông y lẫn dùng thuốc tây, ông ấy đều không có cảm giác toàn thân ấm áp, khí trong bụng tiêu tan như bây giờ.

Nói sao nhỉ, trước kia ông ấy chỉ cảm thấy thân thể có tốt hơn, nhưng chỉ tốt hơn được một chút mà thôi.

Nhưng phương pháp trị liệu của Trần Khánh lại không mang đến loại cảm giác như vậy, nghĩa là không chỉ tốt hơn được một chút mà là thực sự tốt hơn rất nhiều rồi, thậm chí Nghiêm Việt còn cho rằng, sau lần trị liệu này, ông ấy sẽ thực sự khỏe mạnh trở lại.

Đương nhiên, ông ấy có thực sự khỏe mạnh hay không lại phải do bác sĩ định đoạt.

"Chú qua đây đi, thử uống một chén nước xem sao." Trần Khánh nói xong, lại trực tiếp rót một chén nước lạnh từ máy lọc nước, đưa cho Nghiêm Việt.

Chương 239 - Tiền Giả Định Tâm Lý!

Nghiêm Việt đưa mắt nhìn qua, chợt phát hiện bên trong cốc nước ấy hoàn toàn không có hơi nóng bốc lên, trong lòng lập tức hiểu được đây là nước lạnh.

Nhưng ông ấy có thể uống được hay không?

Trong lòng Nghiêm Việt có chút bồn chồn.

Trước đó, ông ấy tuyệt đối không dám chạm đến đồ ăn thức uống nguội lạnh, chỉ cần nếm thử một chút xíu thôi, chắc chắn sẽ sinh ra chuyện.

Cho nên một, năm vừa qua, gần như lúc nào, Nghiêm Việt cũng tự dặn với lòng mình trong tiềm thức rằng, lạnh có độc, không thể ăn.

Và không cần biết là ở nhà, hay ra bên ngoài tụ tập, gặp gỡ bạn bè, người thân, đối tác… ông ấy vẫn tuyệt đối tuân thủ lý niệm này, không bao giờ đụng đến mấy thứ đồ ăn sống nguội.

Người chung quanh còn cho rằng ông ấy đang dưỡng sinh đó!

Nhưng hiện giờ, khi nhìn thấy chén nước lạnh trong tay Trần Khánh kia, Nghiêm Việt chỉ thoáng ngập ngừng một chút, đã dứt khoát đưa tay nhận lấy, sau đó mở miệng, uống từng ngụm, từng ngụm nhỏ một.

A?

Thật thoải mái.

Kỳ lạ là… cái loại cảm giác sau khi nước lạnh trôi xuống bụng, dạ dày sẽ bắt đầu co rút lại kia, cái loại cảm giác vẫn một mực làm Nghiêm Việt run sợ, hãi hùng kia, lại hoàn toàn không xuất hiện.

Bởi vì sau khi nước lạnh đi vào cơ thể, Nghiêm Việt đã không cảm thấy nó lạnh nữa rồi.

"Có phải sau khi chú uống xong, trong bụng không còn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo nữa?" Trần Khánh hỏi.

"Ừm ừm, đúng là không có nữa!" Nghiêm Việt gật đầu.

"Được rồi, hiệu quả không tồi. Hôm nay đến đây thôi, ngày mai chú lại đi tới, cháu tiếp tục châm kim. Ba ngày sau, hẳn là bệnh trạng của chú có thể hoàn toàn khỏi hẳn rồi." Trần Khánh nói.

"Ba ngày?" Nghiêm Việt chấn động.

"Ha hả, chú cảm thấy thời gian quá ngắn sao?" Trần Khánh biết vì sao Nghiêm Việt lại kinh ngạc đến thế.

Bởi vì ở trong lòng bất cứ một người bệnh nào đã trải qua thời gian dài vẫn không thể chữa khỏi bệnh, đều sẽ sinh ra một loại suy nghĩ gọi là tiền giả định tâm lý [1]. Có thể nói đơn giản là, trong tiềm thức, mỗi ngày bọn họ đều sẽ nói với chính mình rằng, căn bệnh này vô cùng phức tạp, trong thời gian ngắn không thể khỏi ngay được, cho nên cần phải kiên trì trị liệu, kiên trì uống thuốc.

[1] : Tiền giả định là những căn cứ cần thiết để người nói tạo ra một phát ngôn. Tiền giả định đúng thì câu nói mới có ý nghĩa chuẩn xác; tiền giả định sai thì câu nói không chuẩn xác, không có nghĩa (chứ không phải không đúng). Ví dụ: A nói với B: “B, chúng ta ăn trước đi, chắc C không đến đâu”.

Ở trong này, tiền giả định tâm lý có thể hiểu là một loại khẳng định ở trong tiềm thức, một loại quan niệm mà bản thân mình tin

là nó đúng đắn.

Trên thực tế, tuyệt đại đa số những tật bệnh bình thường đều có thể khỏi hẳn trong thời gian ngắn.

Tựa như cảm mạo, có chữa trị cũng mất bảy ngày, mà không chữa trị, nó cũng chỉ kéo dài đúng bảy ngày. Thậm chí có vài người sau khi chữa trị, cảm mạo còn kéo dài hơn bảy ngày.

Xuất hiện loại tình huống này, thì hoặc là sau khi mầm bệnh xâm lấn, biểu tượng ra bên ngoài chính là cảm mạo nhưng trên thực tế, bản thân người bệnh nọ đã có sẵn hàn thấp trong cơ thể rồi, nên chứng bệnh kia còn nghiêm trọng hơn những gì nó biểu hiện, hoặc là bác sĩ xem bệnh đã đi sai phương hướng điều trị rồi.

Ở bên trong trung y, có một vài vị bác sĩ trị liệu cảm mạo tương đối lợi hại. Hoặc là bọn họ am hiểu Kinh Phương, có thể làm cho bệnh nhân khỏi hẳn ngay sau khi uống một thang thuốc, hoặc là bọn họ am hiểu châm cứu, một châm đâm xuống, trực tiếp làm người bệnh khỏi đến bảy, tám phần ngay tại chỗ.

Trần Khánh đã từng chứng kiến một người bệnh cảm mạo phát sốt đi tới tìm Triệu Ninh Quân xem bệnh.

Ngay tại chỗ, Triệu Ninh Quân trực tiếp áp dụng phương thức châm kim ra mồ hôi cho đối phương. Quá trình này chỉ tốn hơn mười phút, lại khiến cho trạng thái của một người bệnh thay đổi hoàn toàn.

Có thể hình dung như thế này, lúc tiến vào, đối phương còn kêu ca mình đau đầu, ho khan, tứ chi vô lực, nhưng sau khi bước ra ngoài, bệnh nhân này lại chẳng khác gì người bình thường cả.

Cho nên nếu để trung y trị liệu, thì càng là bệnh nhỏ, hiệu quả trị liệu càng nhanh, thủ đoạn càng đơn giản.

Người bệnh như Nghiêm Việt này, thời gian tích lũy tật bệnh

khá dài, lại cộng thêm quá trình chữa trị trước đó đều bị những bác sĩ kia áp dụng phương pháp sai lầm, khiến cho bệnh trạng của ông ấy trở nên tương đối phức tạp hơn một chút, nếu là một bác sĩ trung y bình thường, khẳng định sẽ mất khá nhiều thời gian để giải quyết vấn đề này.

Nhưng ai bảo ông ấy gặp được Trần Khánh chứ?

"Bác sĩ Trần, cậu cũng biết đó, tôi đã chưa bệnh được hơn một năm rồi mà không khỏi, hiện giờ, cậu lại nói với tôi chỉ cần ba ngày là ổn rồi. Chuyện này... nói thật tạm thời đầu óc tôi vẫn có chút mơ hồ, không xử lý kịp." Nghiêm Việt dở khóc dở cười nói.

Bỗng nhiên ông ấy lại có cảm giác rằng, mình đã lãng phí hơn một năm thời gian cùng với tiền tài rồi. Nếu lúc trước, ông ấy có thể sớm đến trung y viện Giang Hạ này xem bệnh, rất có khả năng tình huống sẽ khác đi thật nhiều.

Nhưng đương nhiên, ông ấy lại không biết rằng, nếu mình đến trung y viện Giang Hạ này xem bệnh sớm một chút, thì có lẽ vĩnh viễn ông ấy cũng không thể gặp được Trần Khánh.

Chỉ có thể nói rằng, họa là chỗ dựa của phúc, còn phúc là nơi ẩn náu của mối họa đang rình rập.

(Câu này có thể hiểu là trong họa có phúc, trong phúc có họa, là phúc hay họa, khó mà lường hết được.)

"Không cần chú phải hiểu hết chuyện này, chú chỉ cần biết rằng, ba ngày sau, chú sẽ bình phục, vậy là đủ rồi. Không biết chú đã từng nghe qua câu nói này chưa? Trung y có thể làm cho chú rơi vào trạng thái mơ hồ, không hiểu rõ công tác của nó đã vận hành như thế nào. Nhưng chú chẳng cần hiểu làm gì, chỉ cần biết rằng, công tác này chính là quá trình cần thiết để làm cho chú trở lại trạng thái bình thường, khỏe mạnh, về phần làm như thế nào để chú khỏe mạnh, đó lại là chuyện của cháu." Trần Khánh cười

nói.

Bệnh tình phức tạp cũng không có nghĩa là bệnh tình nghiêm trọng, chỉ đơn giản là những bác sĩ bình thường hơi khó chữa trị chúng mà thôi.

Nói trắng ra, dù bệnh tình của Nghiêm Việt có nghiêm trọng hơn nữa, thì giai đoạn trước mắt này cũng chỉ là trướng khí, không thể ăn thứ sống nguội, thêm nữa là cơ thể mệt mỏi thèm ngủ mà thôi.

Chương 240 - Đầu Năm Nay Đi Khám Trung Y Cũng Giống Như Đang Đánh Bạc...

Trên thực tế, có rất nhiều người trẻ tuổi cũng rơi vào tình trạng như vậy. Nguyên nhân gây nên tình huống này chính là thái độ mơ mơ hồ hồ với cuộc sống của bọn họ, cũng như lười biếng, không muốn hoạt động chân tay, nhưng tình trạng ấy cũng chẳng ảnh hưởng quá lớn đối với cuộc sống hằng ngày của bọn họ.

Lại nói, đây cũng nguyên nhân vì sao sau khi Trần Khánh hạ châm, lại có thể lập tức thấy được hiệu quả.

Bởi vì ngũ tạng lục phủ của Nghiêm Việt vốn không bị phá hủy. Tình trạng hiện giờ của chúng nó cũng giống như đang bị nhốt bên trong một đường ống dẫn nào đó, rồi khóa van lại, khiến cho rác rưởi tích tụ bên trong, không thoát đi được. Nếu gặp phải một người thợ sửa chữa lão luyện, đối phương có thể lập tức chạm tới chốt mở, sau đó khiến cho dòng nước tự động tràn ra, cuốn sạch rác rưởi.

Chỉ đơn giản thế thôi, không hơn.

"Có vẻ như đạo lý đúng là như vậy." Nghiêm Việt cũng nở nụ cười.

Trần Khánh lập tức rút châm, sau đó thao tác trên máy tính một hồi, in ra một tờ hóa đơn thanh toán có ghi sẵn chi phí chữa trị, kèm theo hai cái mã QR, đóng dấu lên đó rồi nhanh chóng đưa tới trước mặt Nghiêm Việt: "Xong rồi chú ơi, chú quét mã thanh toán nhé."

Lại nói, chỗ tốt khi làm việc ở bệnh viện lớn chính là điểm này, hệ thống thao tác đủ tiên tiến, không giống như Hán Y Đường, vẫn cần viết tay, sau đó để cho người bệnh đến nơi thanh toán trả tiền, quy trình rườm ra, vô cùng phiền toái.

Nghiêm Việt tiếp nhận hóa đơn, cẩn thận đọc, rồi vô cùng kinh ngạc khi nhìn số tiền cần phải thanh toán trước mắt.

Chỉ có một trăm tệ thôi sao?

Khác nào nói chỉ cần ba trăm tệ là có thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh của ông ấy rồi?

So sánh con số này với khoản tiền hơn mười ngàn tệ mình từng bỏ ra để chữa bệnh, Nghiêm Việt càng nghĩ càng đau lòng.

"Bác sĩ Trần, tôi quét đây." Nghiêm Việt cầm di động bằng một tay, trong khi tay còn lại đang cầm chặt tờ hóa đơn thanh toán.

"Chú quét xong thì trở về nhà thôi, bệnh viện này có gì hay ho mà ở lâu chứ? Hơn nữa, cháu cũng không giữ chú ở lại ăn cơm đâu." Trần Khánh trêu ghẹo một câu.

"Hắc hắc, bác sĩ Trần, cám ơn cậu nha!" Nghiêm Việt gãi gãi đầu, có chút bối rối nhưng tâm trạng lại cực kỳ vui vẻ.

"Chú khách khí rồi, đi thong thả!" Trần Khánh cười nói.

"Ai, được rồi!"

Sau khi Nghiêm Việt xoay người đi tới cửa, đột nhiên một bà chị thoạt nhìn không ít hơn ông ấy bao nhiêu tuổi, có vẻ không chờ thêm được nữa, đã nhanh chóng lao thẳng vào bên trong.

Nghiêm Việt còn chưa kịp ngoảnh mặt lại nhìn, đã nghe bà chị kia nói: "Bác sĩ, chuyên gia, cậu xem bệnh cho tôi đi, cậu…"

Không đợi bà ấy nói xong, lại có một người lướt qua bên cạnh

Nghiêm Việt, vọt vào bên trong phòng mạch.

"Này? Bà làm gì vậy? Số thứ tự của tôi trước bà nhé, dựa vào cái gì mà cho bà khám bệnh trước? Cậu, à tiểu chuyên gia, số thứ tự của tôi trước bà ấy. Người phụ nữ này chen ngang đó, cậu xem cho tôi trước đi.!"

Ngay khi hai người này đều lao thẳng vào bên trong phòng mạch, những người bệnh vốn còn ở bên ngoài quan sát, cũng lập tức phản ứng lại, sau đó, cả đám không chút do dự, trực tiếp tràn vào phòng mạch của Trần Khánh hệt như xả lũ, tháo cống.

Nghiêm Việt nhìn cái phòng mạch đột ngột biến thành một cái chợ, trong đầu không khỏi nhớ lại hình ảnh lúc trước khi ông ấy vừa tiến vào nơi này.

Ha hả, ai có thể nghĩ đến, vị bác sĩ vô cùng trẻ tuổi, chỉ ngang bằng thằng nhóc con nhà ông ấy, lại là một chuyên gia chân chính?

"Ông thử động đậy chân xem, còn đau nữa không?"

...

"Bác gái, mời ngồi bên này, để cháu châm kim cho bác."

...

"Anh bạn nhỏ, đừng sợ, kim này đâm không đau. Ngoan ngoãn, chỉ một lát nữa, bệnh của cháu có thể khỏi rồi. Nam nhi đại trượng phu, đừng khóc!"

...

"Dì à, về sau nhớ phải ít ăn đồ sống nguội, dạ dày của dì gặp phải vấn đề vô cùng nghiêm trọng rồi. Nhất là trong lúc cháu trị liệu, dì không được tiếp tục ăn mấy thứ đó đâu, nếu để cháu phát hiện dì còn lén ăn, kể cả dì có đến đây, cháu cũng không chữa cho

dì đâu. Đừng nghĩ đến chuyện gạt cháu!"

...

"..."

Nghiêm Việt vừa đi, bên trong phòng mạch của Trần Khánh lập tức trở nên náo nhiệt.

Tuy ban đầu, những bệnh nhân kia còn chưa rõ ràng lắm, rốt cuộc bệnh trạng của Nghiêm Việt đã khôi phục nhanh chóng như thế nào, nhưng ít ra sau khi Trần Khánh xem bệnh xong, Nghiêm Việt không hề cãi vã ồn ào, không hề trực tiếp đứng dậy bỏ đi, ngược lại còn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của bác sĩ. Tới lúc ông ấy thanh toán xong rời đi, vẻ mặt cũng thay đổi hẳn, trở nên đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái hơn…

Toàn bộ những biến hóa của ông ấy đều được bọn họ quan sát rất kỹ.

Hiển nhiên đối phương hoàn toàn không phải người được phía bác sĩ nhờ đến để tạo hiệu ứng, hơn nữa, kể cả khi đối phương thực sự được vị bác sĩ trẻ kia nhờ đến nơi này, bọn họ cũng nguyện ý đi lên thử một lần.

Chung quy lại, đầu năm nay đi khám trung y cũng giống như đang đánh bạc, trước khi trực tiếp xem bệnh, ai cũng không biết vị bác sĩ trung y đang ngồi đối diện mình kia là thật hay giả.

Rất nhanh, tất cả những chiếc giường ngủ nhỏ được đặt bên trong phòng mạch chuyên gia, đều đã bị những bệnh nhân bên ngoài ngồi đầy, ngay cả hàng ghế được đặt bên trong cũng bị người bệnh chiếm cứ.

Không gian duy nhất dành cho Trần Khánh chỉ còn lại cái bàn công tác, mà bên cạnh bàn công tác cũng có người bệnh đang tựa vào một bên, trên người bọn họ đang có ngân châm cắm xuống.

Đến tận lúc này, cuối cùng Trần Khánh cũng được chứng kiến lượng bệnh nhân mà hàng ngày trung y viện vẫn tiếp nhận chữa trị rồi.

Dù tốc độ của Trần Khánh rất nhanh, gần như khi trị liệu, hắn đều dùng đến châm thứ, và gần như không để những người bệnh này lưu lại quá lâu bên trong phòng mạch, nhưng chung quy lại, hắn vẫn không chịu nổi lượng người bệnh cứ cuồn cuộn không ngừng tiến vào!

Bởi vì kể cả bên trong phòng mạch bị người chen chật ních, thì ngoài cửa vẫn còn một hàng người đang xếp thật dài, chờ đến lượt.

Trần Khánh có cảm giác phỏng chừng lượng người Hán Y Đường tiếp nhận trong một ngày, cũng không bằng lượng người đang ngồi bên trong một phòng khám của trung y viện.

Cũng khó trách bệnh viện lại kiếm được nhiều tiền đến vậy!

Chương 241 - Người Bệnh Kỳ Lạ!

Phải biết rằng, nếu dựa theo hình thức lúc trước của trung y viện, thì mỗi người bệnh, sau khi tiến vào nơi này đều phải chụp CT.

Nghĩa là còn chưa bắt đầu điều trị, nhưng một ngày, mỗi phòng khám bệnh kiểu như thế này đã kiếm được tới vài chục ngàn tệ vào tài khoản rồi.

Ở cách vách của Trần Khánh, Vương Xuân Lam cũng không tiện rời đi nơi nào cả.

Tuy ông ấy cũng biết châm thứ, nhưng trình độ không được cao như Trần Khánh, lại chưa học xong Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương, cho nên quá trình trị liệu vẫn dùng kê đơn là chủ yếu.

Và đương nhiên, nếu đã kê đơn thì khẳng định là hiệu quả trị liệu sẽ không đạt đến trình độ dựng sào thấy bóng rồi, nhưng ông ấy lớn tuổi nha, cho nên người bệnh tin tưởng ông ấy.

Có điều … bởi vì tốc độ chẩn đoán bệnh của Vương Xuân Lam hơi chậm một chút, ông ấy chỉ có thể dựa vào trình độ tứ chẩn không quá xuất sắc của mình, sau đó không ngừng hỏi vấn đề của người bệnh để đưa ra phương hướng trị liệu thôi. Có thể nói, bình quân một người bệnh, ông ấy cần ít nhất là hơn mười phút để chẩn đoán bệnh.

Cho nên, kể cả khi Vương Xuân Lam không cần trị liệu tại chỗ, tốc độ xem bệnh của ông ấy cũng không được nhanh bằng Trần

Khánh.

Bởi vậy mới xảy ra một tình huống có chút thú vị như sau. Chuyện là lúc tám, chín giờ sáng, gần như những người xếp hàng bên phía Vương Xuân Lam có số lượng gấp đôi bên Trần Khánh. Nhưng từ lúc mười giờ trở đi, hàng người ở bên Trần Khánh đã vượt qua bên phía Vương Xuân Lam.

Bởi vì rất nhiều người đều phát hiện ra rằng, vị chuyên gia trẻ tuổi này không chỉ xem bệnh chuẩn, tốc độ chữa trị còn rất nhanh, thời gian chờ đợi ngắn hơn vị lão chuyên gia kia. Lúc này, bọn họ mới lựa chọn đến xếp hàng bên phía Trần Khánh.

Trong quá trình tọa chẩn không ngơi nghỉ, gần như Trần Khánh đã quên mất khái niệm thời gian, hoàn toàn không rõ ràng lắm lúc này là mấy giờ rồi.

Hắn chỉ quan tâm đến những người bệnh bên trong, lần lượt khám chữa cho từng người bệnh trước mặt mình, tất cả tâm thần đều đặt vào bọn họ, còn hết thảy những sự vật không liên quan chung quanh, hắn đều không cảm nhận được.

"Nhường một chút, làm phiền hãy nhường cho tôi đi một chút." Bên trong phòng mạch có chút ồn ào, Lý Kim Phong đang cầm cơm hộp trong tay, gian nan chen lên phía trước.

Gã đi đến phía trước bàn công tác của Trần Khánh, nói với người bệnh đang ngồi đối diện với hắn: "Thật có lỗi. Ông ơi, đã đến giờ cơm rồi, có thể chờ một chút để chủ nhiệm Trần của chúng tôi ăn xong cơm lại khám bệnh được không?"

Người bệnh là một ông lão. Từ lúc đến bệnh viện tới giờ, ông ấy đã xếp hàng được một tiếng rưỡi rồi, nhưng vừa nghe nói thanh niên trước mắt mình này là một vị chủ nhiệm, lại còn bận rộn đến mức quá trưa rồi vẫn chưa ăn cơm, ông ấy cũng cười cười, không hề phật ý. Đang lúc ông lão này muốn nói chuyện,

Trần Khánh lại giành trả lời: "Cậu cứ để đây đi, một lát nữa tôi sẽ ăn, cảm tạ!"

Lý Kim Phong gật gật đầu, lập tức đặt cơm hộp trên bàn Trần Khánh, tại một vị trí hoàn toàn không gây ảnh hưởng đến quá trình xem bệnh của hắn.

Chờ Lý Kim Phong đi rồi, Trần Khánh lại tiếp tục chẩn đoán bệnh cho ông lão trước mặt.

Sở dĩ hắn không chịu nghỉ ngơi, là bởi vì ngay từ khi hắn nhìn thấy ông lão trước mắt bước vào trong phòng, đã phát hiện ra tình trạng của đối phương không quá thích hợp.

Tuy dựa vào vọng chẩn, Trần Khánh không nhìn ra được tình huống của ông ấy, nhưng theo bản năng hắn lại có cảm giác rằng, tình huống của ông lão trước mặt mình, vô cùng nghiêm trọng.

Kết quả là sau khi bắt mạch, nghe được đối thoại của ngũ tạng, hắn trực tiếp rơi vào ngơ ngác.

"A, ngươi tính là cái thứ gì, cũng xứng ra lệnh cho nhóm chúng ta?"

"Làm phản rồi, một tên tỳ thổ như ngươi cũng dám nói chuyện với ta như vậy? Thứ dế nhũi, sống nhiều năm thế rồi, nhưng bộ mặt thành thị là cái gì cũng chưa từng được trông thấy, còn cả ngày ở nơi này đắc chí. Một con cá nát cũng được ngươi thổi thành trên trời có, dưới đất không. Quá mức nực cười. Ngươi đã được ăn trứng cá muối Almas [1] chưa? Đã được ăn tôm hùm lam [2] chưa? Mỗi ngày chỉ biết hồi tưởng lại dư vị của cái vò nứt gì gì đó kia, ha hả!"

[1] : Trứng cá muối Almas được xem là loại trứng cá muối đắt nhất hiện nay. Nguồn gốc của món trứng cá này là ở Iran. Theo tiếng Nga Almas có nghĩa là kim cương, tên của nó cũng phần nào

nói lên sự xa xỉ, đắt đỏ của nó. Hiện nay giá của loại thực phẩm này được bán trên thị trường với giá tầm 25.000 usd/1kg. Đây là món ăn từ trứng cá được sách Guinness xếp vào hạng đắt nhất thế giới.

[2] : Tôm hùm có vỏ màu lam, đặc biệt hiếm thấy, khoảng 2 triệu con mới có một con tôm hùm có màu như vậy.

"Ngươi ra oai cái gì? Nói hay thế ngươi đã từng được ăn chúng chưa? Ngươi có thể ăn được mấy thứ kia hay không? Hay vẫn phải nhờ tới ta vận hóa?"

"Đáng thương nha, xem ngươi nói ra mấy lời này kia, một chút lực lượng cũng không có. Đúng ta không ăn được nhưng ít ra ta đã từng được biết đến chúng nó. Còn ngươi thì sao? Thứ dế nhũi [3]!"

[3] : Dế nhũi được hiểu là đồ nhà quê!!

"Ngươi mắng cái gì? Ngươi có tư cách gì mà mắng tỳ thổ?"

"Ta không có tư cách sao? Ha hả, mỗi ngày ta đều chỉ huy các ngươi, để công tác của các ngươi không đến mức sinh ra vấn đề quá lớn, từ đó bảo vệ cái mạng của người này. Đây là tư cách của ta. Nếu các ngươi muốn phản kháng cũng được thôi, tùy tiện, cùng lắm thì tất cả mọi người đừng sống nữa!"

"Ngươi tưởng ta không dám sao?"

"Yêu, thận thủy, làm sao? Yên tĩnh vài ngày, hôm nay lại muốn liều mạng với ta hả? Ngươi cần phải nghĩ cho kỹ nha, một khi giữa chúng ta phát sinh xung đột, chắc chắn sẽ có một phương bị hao tổn. Đến lúc ấy, không phải ngươi chết chính là ta mất mạng, nhưng không cần biết kết quả như thế nào, lão nhân này cũng phải chết!"

"Chết mà thôi, có gì phải sợ? Ông ấy đã sống đủ lâu rồi, ngược lại là ngươi đó, năm lần bảy lượt đều khiêu khích chúng ta, thấy

làm vậy rất thú vị sao?"

"Ta khiêu khích các ngươi ư? Xem ra ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết rằng, cuộc sống chân chính rốt cuộc là cái gì mà thôi. Bởi vì ta đã được trông thấy thế giới này ra sao rồi. Chỉ có vậy thôi, không hơn. Nếu đây là khiêu khích, thì thứ cho ta nói thẳng, đây tuyệt đối không phải sai lầm của ta, mà là lỗi của các ngươi!"

Chương 242 - Cấp Ghép Nội Tạng!!!

"Chúng ta chẳng thích thú gì với những thứ ngươi đã nhìn thấy kia đâu!"

"Ha hả, ngươi xem, can mộc cũng giống với các ngươi, vốn là thứ ếch ngồi đáy giếng mà không tự biết, thậm chí còn có chút, ách... Nói như thế nào nhỉ? Đúng rồi, là tự cao tự đại, tự cho là đúng. Thận thủy, ngươi không biết như vậy là rất buồn cười ư?"

"Ngươi có thể câm miệng được không?"

"Thật có lỗi, ở trong này, ta mới là lão đại, các ngươi đều phải thuận theo, cũng phải nghe lời ta nói, bao gồm cả ngươi, thận..."

"Ta bảo ngươi câm miệng! ! ! !"

Tê ~~~~

Đột nhiên ông lão nọ đưa tay ôm ngực, há miệng hút thật sâu một hơi khí lạnh, vẻ mặt lập tức trở nên dữ tợn.

Đây là tình huống gì! ?

Trần Khánh nghe xong nửa ngày, nhưng càng nghe càng mơ hồ.

Nói thật, không phải hắn chưa từng chứng kiến tình huống ngũ tạng nội chiến, nhưng tình huống ngũ tạng nội chiến của lão gia tử này lại có chút kỳ quái.

Nhất là biểu hiện của tâm hoả. Theo lý thuyết, dù tâm hoả xảy

ra vấn đề thì những cơ quan nội tạng khác cũng tuyệt đối không dám ngỗ nghịch với nó.

Đồng thời, dù cũng có lúc tâm hoả sẽ trách cứ những cơ quan nội tạng khác, nhưng giọng điệu của nó lại không có đặc biệt cay nghiệt như thế.

Kể cả những lúc vui cười tức giận mắng mỏ, lời nói của nó vẫn khiến người ta cảm nhận được mối quan hệ thân thiết giữa nhóm ngũ tạng với nhau!

Nhưng đoạn hội thoại giữa nhóm ngũ tạng của lão gia tử này lại mang theo một chút quỷ dị khó hiểu. Thật giống như, tâm hoả và những cơ quan nội tạng khác vốn không thuộc cùng một người.

Hả?

Sắc mặt Trần Khánh đại biến.

Chẳng lẽ... là cấp ghép nội tạng! ?

Trong đầu Trần Khánh lập tức hiện ra bốn chữ to này!

Bởi vì ngoại trừ thứ này, hắn không thể tưởng tượng ra bất cứ loại tình huống nào khác sẽ làm cho tâm hoả và những cơ quan nội tạng kia trở nên hoàn toàn xa lạ như thế!

Khi đối thoại có chút xung đột cũng thôi đi, thậm chí tới cuối cùng, thận thủy còn trực tiếp liều mạng với tâm hoả, làm cho lồng ngực của ông lão kia đau đớn.

"Ông ơi, ông có mang theo thuốc điều trị phản ứng bài dị hay không? Mau lấy ra đi!" Trần Khánh biết, sau khi cấy ghép trái tim nhất định sẽ xuất hiện phản ứng bài dị, và bác sĩ sẽ kê đơn cho bệnh nhân đi mua loại thuốc này.

"Ở, ở... túi tiền trong áo tôi..." Ông lão nhắm chặt hai mắt, cố

nén đau đớn, nói vài lời đứt quãng.

Trần Khánh không dám do dự thêm nữa đã vội vàng lấy ra một hộp thuốc ở trong túi tiền của ông ấy.

Là viên nang mềm Cyclosporin [1]!

[1] : thuộc loại thuốc ức chế miễn dịch, được dùng sau khi ghép tạng, ghép tủy xương.

Quả nhiên!

Trần Khánh đã đoán đúng rồi!

Ông lão này từng làm phẫu thuật cấy ghép trái tim!

Trần Khánh lập tức dựa theo hướng dẫn sử dụng, lấy ra liều lượng chỉ định và vội vàng giúp đỡ, cho ông lão kia uống vào.

Những người bệnh xung quanh thấy một màn như vậy, đều ngừng nói chuyện, toàn bộ đưa mắt nhìn về phía ông lão nọ cùng với Trần Khánh.

Mà sau khi ông lão uống thuốc xong, Trần Khánh cũng lập tức lấy ngân châm ra đâm một châm vào huyệt Nội Quan của ông ấy.

Ngay sau đó, hắn vội vàng kéo áo ông lão lên, phân biệt đâm châm xuống huyệt Đại Bao và huyệt Uyên Dịch. [2]

[2] : Vị trí huyệt Uyên Dịch: dưới nếp nách trước 3 thốn, ở khoảng gian sườn 4, bờ trước cơ lưng to.

Tác dụng: Trị màng ngực viêm, thần kinh gian sườn đau, hạch nách sưng.

Vị trí huyệt Đại Bao: Tại điểm gặp nhau của đường nách giữa và bờ trên xương sườn 6, hoặc dưới ổ nách 6 thốn, dưới huyệt Uyên Dịch 3 thốn, nơi bờ ngoài cơ lưng to.

Tác dụng: Trị thần kinh liên sườn đau, ngực tức, suyễn, toàn thân mỏi đau, nặng nề, tay chân bải hoải, lười biếng hoạt động.

Làm xong những chuyện này, Trần Khánh lại nâng cánh tay trái của ông lão lên, sau đó, dùng bàn tay phát mạnh vào phần trũng của khuỷu tay ông ấy.

Huyệt Nội Quan, huyệt Đại Bao, huyệt Uyên Dịch, ba huyệt vị này đều có thể mang đến hiệu quả giảm đau trái tim, mà phát vào phần trũng của khuỷu tay (hay là phần gập của khuỷu tay), còn có thể nhanh chóng đánh tan tà khí ở bên trong tâm phế.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải đánh ra sởi mới được, chính là khiến cho phần trũng của khuỷu tay này chuyển thành màu đỏ, có vài điểm máu.

Kỳ thật một chiêu này chính là phương pháp cấp cứu của trung y, chuyên môn nhằm vào người bệnh có vấn đề ở trái tim.

Nhưng Trần Khánh cũng không biết nó có hữu hiệu với người bệnh đã trải qua giải phẫu cấy ghép trái tim hay không.

"Hô ~~ hô ~~ hô ~~~ "

Ông lão nhắm chặt hai mắt, hô hấp rất nặng cũng vô cùng dồn dập, có cảm giác tim mình đang đập rất nhanh, nhanh đến mức muốn làm cho cổ họng của ông ấy nghẹt lại, dẫn đến không thở nổi.

Nhưng loại phản ứng này cũng không phải là lần đầu tiên phát sinh!

Nhìn thấy ông lão khó chịu đến mức này, Trần Khánh vừa phát vào phần trũng ở khuỷu tay ông ấy vừa thuận thế bắt được cổ tay, ý thức lại tiến vào không gian ngũ tạng.

"Ha hả, một đám phế vật, không có bản lĩnh thì đừng có liều

mạng với ta. Các ngươi không có loại năng lực ấy đâu. Đã biết chưa hả? Thận thủy, ta cũng khuyên ngươi hãy yên tĩnh đi một chút. Với năng lực hiện tại của ta, ta có thể vừa ngạnh kháng ngươi lại vừa có thể gây ảnh hưởng đến phế kim, nếu ngươi còn dám xằng bậy nữa, ta sẽ ấn chết phế kim, khiến cho ông lão này trực tiếp tuyệt khí mà chết!" Tâm hoả càn rỡ nói.

"Hừ, nửa năm trước, ở thời điểm tâm hoả chết đi, chúng ta cũng nên chết theo nó rồi, ngươi cảm thấy uy hiếp này có ý nghĩa với chúng ta sao?" Thận thủy nói

"Đúng vậy, ở thời điểm tâm hoả chết đi, chúng ta đã không còn muốn sống nữa rồi. Thận thủy, liều mạng với nó đi, không cần phải để ý đến ta!" Phế kim nói.

"Cùng tiến lên, đuổi nó đi, chúng ta không cần nó!" Tỳ thổ nói.

"Đúng, đuổi nó đi!" Can mộc nói.

"Một đám sói mắt trắng vong ân phụ nghĩa, thiệt thòi ta còn để các ngươi sống lâu đến vậy, không biết cảm ơn cũng thôi đi, các ngươi lại muốn đuổi ta nữa? Được rồi, các ngươi cứ thử xem, nhìn xem rốt cuộc là ta đi trước, hay là ông lão này đi trước!" Tâm hoả nói.

"Đều giống nhau cả thôi." Thận thủy nói.

Mẹ nó!

Vì sao lại thành cục diện không chết không ngừng rồi?

Thế này thì làm kiểu gì đây?

Trần Khánh có chút đau đầu!

Lại nói, đây là lần đầu tiên hắn nghe được đối thoại của nhóm ngũ tạng sau khi cấp ghép nội tạng, hắn cũng không biết mình nên

làm gì.

Khuyên bảo ư?

Tuy hắn cho rằng xác suất thành công của phương thức này không cao, nhưng cũng chỉ có thể thử nghiệm một chút.

Chương 243 - Cơn Đau Giả Dối! Phá Vỡ Cân Bằng!

"Từ từ, các ngươi hãy nghe ta nói hai câu đã!" Trần Khánh đột ngột chen vào, khiến cho lực chú ý của nhóm ngũ tạng đều bị dời đi.

"Ngươi là ai?" Tâm hoả hỏi.

"Bác sĩ, hiện tại ta hi vọng các ngươi có thể tạm thời dừng hồi can qua này lại, ông lão ấy không thể thừa nhận nổi quá trình các ngươi công kích lẫn nhau đâu." Trần Khánh nói.

"Ha hả, vậy ngươi không nên nói ta rồi, là chúng nó khơi mào trước, nhưng theo ta đoán, ngươi cũng không khuyên được chúng nó đâu, đám lão nhược bệnh tàn này cố chấp thật." Tâm hoả như trước kỳ quái.

"Cái miệng của ngươi có thể sạch sẽ một chút được không?" Trần Khánh nhíu mày gắt lên.

Hắn chưa từng thấy tâm hỏa nào ghê tởm như nó.

Dù ngươi không giống chúng nó, không cùng một nhóm với chúng nó, nhưng nói ra một từ miệt thị như vậy, thử hỏi làm sao nhóm thận thủy kia không đối nghịch với ngươi?

"Lời ta nói có vấn đề gì sao?" Tâm hoả không phục.

Trong lúc Trần Khánh trao đổi cùng nhóm ngũ tạng, hắn cũng đang quan sát tình huống của ông lão kia.

Hắn phát hiện, sau khi uống thuốc, cộng thêm quá trình châm

thứ và vỗ sởi của mình, vấn đề hô hấp dồn dập của ông lão đã giảm bớt rồi, vẻ mặt dữ tợn cũng hòa hoãn đi được một chút.

Hắn là thuốc kháng phản ứng bài dị không có tác dụng nhanh đến vậy, xem ra quá trình trị liệu của hắn vẫn có thể mang đến một chút tác dụng trấn đau nhất định.

"Ta mặc kệ lời ngươi nói có vấn đề hay không, tóm lại là ngươi phải điều chỉnh lời nói của mình một chút, nếu không ta sẽ giúp đỡ chúng nó cùng đối phó với ngươi. Đừng hoài nghi năng lực của ta, hiện tại ngươi cũng có thể cảm nhận được khả năng ngăn chặn phế kim của mình đã gặp phải trở ngại, đúng không." Trần Khánh lạnh lùng nói.

Có một phần nguyên nhân khiến cho quá trình hô hấp của lão gia tử trở nên dồn dập, chính là tâm hoả mạnh mẽ khắc chế phế kim, làm cho qúa trình tuyên túc khí cơ của phế kim xảy ra vấn đề.

Vừa rồi Trần Khánh trị liệu nhằm mục đích là nới lỏng lồng ngực, giảm đau, khơi thông khí huyết ở phổi, trên một trình độ nào đó, chính là bảo vệ phế kim không để nó tiếp tục bị tâm hoả gây thương tổn.

Cho nên, chờ sau khi Trần Khánh nói xong câu đó, tâm hoả lập tức sợ hãi!

Nó cũng không xác định rốt cuộc Trần Khánh có năng lực gì, nhưng vừa rồi, đúng là nó đã cảm nhận được rất rõ ràng ảnh hưởng áp chế của mình đến phế kim đã yếu đi.

"Vậy ngươi tới đây để giúp ai?" Tâm hoả chất vấn.

"Ta không giúp ai cả, ta chỉ muốn ông lão này sống khỏe mạnh mà thôi." Trần Khánh nói.

Nghe nói như thế, tâm hoả cũng thoáng buông lỏng một hơi.

Kỳ thật nó rất muốn sống, chỉ là không quản được cái miệng của mình!

Đồng thời, nó cũng có chút thù hận!

Bởi vì nó còn nhớ rất rõ ràng, ở thời điểm nó đi vào trong này, đã bị thân thể ấy bài xích thật lâu mới hoàn toàn dung hợp được, nhưng sau khi dung hợp xong, nó cũng rất khó chỉ huy mạch máu cùng với nhóm cơ quan nội tạng khác bên trong thân thể.

Loại tình cảnh này khiến nó căm tức vô cùng, cho nên, khi đối mặt với một đám tiểu đệ không nghe lời, nó chỉ biết xả giận bằng cách luôn miệng nói móc, tận hết sức lực mà cười nhạo đám kia thôi.

Nó nghĩ đơn giản rằng, chỉ cần bọn chúng đối kháng với nó, nó sẽ có cơ hội chế phục cả đám kia, làm như vậy, nó cũng có thể đủ chậm rãi thuần hóa đám tiểu đệ không nghe lời này.

Nhưng đáng tiếc, qua đoạn thời gian dài như vậy, đám lão nhược bệnh tàn này lại ngoan cố đến lạ, vài lần đối kháng vẫn chưa thể khuất phục được chúng nó.

Nói thật, chuyện này cũng khiến tâm hoả cũng có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại, có một người ngoài tham dự vào, tâm hoả cũng hi vọng Trần Khánh có thể làm được một điều gì đó.

"Thận thủy, có thể giao lưu trao đổi cùng ta một chút không? Có lẽ ngươi chính là đứa hiểu tình trạng thân thể của ông lão này nhất, ông ấy đã có tuổi rồi, chỉ còn lại vài năm cuối cùng của cuộc đời, ngươi có thể cho ông ấy trôi qua mấy năm này thư thái một chút hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Nửa năm trước, ở thời điểm tâm hoả chết đi, ông ta cũng nên chết rồi. Nói nữa, hiện tại cũng không phải chúng ta muốn ông ấy

chịu tội, mà là tâm hoả ngoại lai này chỉ huy vớ vẩn, làm loạn quá trình vận chuyển bình thường của chúng ta." Thận thủy nói.

"Đúng vậy đúng vậy, hiện tại chúng ta vô cùng hỗn loạn, cũng không biết là nên nghe theo ai. Ông lão này đã ăn thứ thanh đạm cả vài chục năm rồi, ta đã quen vận hoá những thứ ấy, nhưng hiện tại tâm hoả này lại muốn chỉ huy lão nhân ăn một đống hải sản gì gì đó, ta có thể vận hoá được hay không?" Tỳ thổ kể khổ.

"Không chỉ là ăn uống đâu, trước kia gần như ngày nào lão nhân ấy cũng đi ngủ lúc tám, chín giờ, nhưng tâm hoả này lại luôn muốn lão nhân ấy thức đêm. Lại nói, hiện tại, năng lực của chúng ta đã không bằng được trước kia, chịu đựng cả một đêm như vậy, chúng ta cần phải mất rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục lại được, nhưng mà chúng ta nói nó lại không nghe, còn trào phúng chúng ta là thứ vô dụng, dựa vào cái gì chứ hả?" Can mộc nói.

"Bọn họ khó chịu còn chưa bằng ta đâu. Tâm hoả này đập quá nhanh, năng lực tuyên túc của ta hoàn toàn không theo kịp, chỉ cần nó đập, ta liền khó chịu, cho nên, bác sĩ à, ngươi phải phân biệt cho rõ ràng, không phải chúng ta muốn làm ông ấy không thoải mái, mà là nó!" Phế kim nói.

Nghe xong chúng nó kể ra, sắc mặt Trần Khánh càng thêm âm trầm.

Quả nhiên, sau khi cấp ghép nội tạng, thần mà trái tim ngoại lai kia mang theo, sẽ nổi lên xung đột cùng thần vốn có của lão gia tử.

Kỳ thật không chỉ trái tim, tất cả khí quan trên cơ thể chúng ta, bao gồm cả tứ chi cũng sẽ mang theo thần.

Lấy ví dụ như rất nhiều người gặp phải vết thương quá nặng khiến bản thân trở thành tàn tật, thường xuyên sẽ xuất hiện cơn đau giả dối, tây y nói đây là ảo giác.

Mà theo trung y giải thích, xảy ra hiện tượng này là bởi vì sau khi tứ chi bị cắt, tuy máu thịt xương cốt đã mất đi, nhưng thần vẫn còn ở lại. Bởi vậy có một vài người tàn tật vẫn sẽ cảm nhận được phần tứ chi vốn không còn tồn tại nữa của mình.

Loại thống khổ này cũng tương đối tra tấn người, mà cấp ghép nội tạng làm cho thần xung đột còn khó chịu hơn cơn đau giả dối kia.

Bởi vì ngoại trừ cơn đau giả dối nọ, nó còn phá vỡ cân bằng!

Chương 244 - Chẳng Lẽ Trong Mắt Hắn Có Trang Bị Một Cái Máy Chụp CT?

Có vẻ như trái tim mà lão gia tử được cấy ghép này vốn thuộc về một người trẻ tuổi. Bởi vậy nó quá mạnh mẽ, từ sau khi tiến vào thân thể lão gia tử, nó đã khiến cho những cơ quan nội tạng khác không thể cùng nó đạt thành cân bằng được.

Thuốc men kháng phản ứng bài dị cũng chỉ mang đến tác dụng áp chế tạm thời, căn bản không thể điều tiết loại trạng thái mất cân bằng này.

Chuyện này dẫn đến tình huống trái tim quá mức mạnh mẽ, âm hỏa rất vượng, thận thủy không thể ngăn chặn nó. Tình trạng này kéo dài một thời gian, sẽ làm tổn thương những cơ quan nội tạng khác, đồng thời nó cũng mang theo thần, tư duy, cảm xúc của chủ nhân cũ, rồi theo thời gian, chính những thứ này sẽ từng bước thay đổi thói quen sinh hoạt và tính cách cá nhân của lão gia tử.

Loại tình huống này sẽ liên tục mãi cho đến khi một khí quan nào đó hoàn toàn suy kiệt, mọi chuyện mới triệt để chấm dứt.

Đương nhiên, nếu lão gia tử còn có thể kiên trì, lão cũng có thể tiếp tục cấp ghép nội tạng.

Nhưng bắt đầu từ một khắc lựa chọn cấp ghép nội tạng kia, lão gia tử đã bị định sẵn là phải thừa nhận thống khổ mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi rồi!

Loại thống khổ này không chỉ là thống khổ về mặt thân thể!

Bởi vì tra tấn trên phương diện tinh thần mới chính thức làm cho người ta thống khổ!

"Hô ~ bác sĩ Trần, cám ơn cậu nha..." Cuối cùng lão gia tử cũng khôi phục lại như cũ, lão đưa mắt nhìn Trần Khánh, lộ ra một nụ cười như vừa sống sót sau tai nạn.

Trần Khánh nhíu mày thở dài: "Ông à, ông không nên tới tìm cháu vì chuyện này. Đây chính là phản ứng bài dị sau khi cấy ghép trái tim. Cháu thực sự không còn cách nào khác..."

Cấy ghép trái tim! ?

Toàn bộ mọi người trong phòng mạch đều chuyển thành ngơ ngác.

Nói thật, từ nãy giờ, năng lực chẩn đoán bệnh mà Trần Khánh bày ra đã làm bọn họ kinh ngạc đến ngây người rồi. Bởi vì có rất nhiều người chỉ bị hắn nhìn thoáng qua một cái là toàn bộ những bí mật riêng tư của thân thể sẽ hoàn toàn bại lộ.

Nhưng bọn họ có nghĩ như thế nào cũng tuyệt đối không thể nghĩ đến, Trần Khánh còn có thể nhìn ra trái tim của một người đã bị thay đổi.

Chẳng lẽ trong mắt hắn có trang bị một cái máy chụp CT?

Đoạn Hữu Quốc cố hết sức tựa vào bàn công tác của Trần Khánh, hiện giờ, lão đã hơn 70 tuổi, mái tóc cũng sớm hoa râm, nhưng không biết vì sao, ở thời điểm bắt gặp đôi mắt nhìn chăm chú của Trần Khánh kia, trong lòng lão lại cảm thấy ẩn sâu bên trong là tinh khí thần đặc biệt chói mắt, không hề giống một người bình thường.

"Bác sĩ Trần... Tôi đến đây không phải muốn chữa phản ứng bài dị này, chỉ là suốt một tháng nay, trong đầu tôi vẫn luôn nảy sinh những ý tưởng rất là kỳ quái. Tôi đã đi khám vài vị bác sĩ rồi,

bọn họ đều nói đây là triệu chứng thần kinh hỗn loạn sau cấp ghép nội tạng. Nhưng kể cả khi đã uống thuốc, trong đầu tôi vẫn không thể ngăn cản được những loại suy nghĩ ấy. Trong khoảng thời gian này, buổi tối tôi thường xuyên muốn thức đến một, hai giờ sáng mới ngủ được."

"Không chỉ là những chuyện này, hiện tại càng ngày càng tôi hay quên đi một vài thứ, có đôi khi lúc trước vừa nghe, lúc sau đã quên mất người khác vừa nói cái gì rồi. Hơn nữa, rõ ràng là những món mà trước kia tôi rất thích ăn nhưng tới hiện tại cứ nhìn thấy chúng nó là muốn phun ra."

"Ngược lại, chỉ muốn ăn vài thứ như hải sản, trong khi cả đời này tôi còn chưa từng trông thấy chúng nó. Bác sĩ Trần, tôi nói ra những điều này chỉ có duy nhất một mong muốn là nhờ cậu giúp hỗ trợ, ít nhất là có thể làm cho tôi có thể an an ổn ổn mà ngủ ngon giấc, có được hay không?"

Nét tiều tụy lộ rõ trên gương mặt Đoạn Hữu Quốc, không sau che giấu được.

Hiển nhiên nếu không phải lão thật sự khó chịu lắm rồi, chắc chắn sẽ không cầu xin Trần Khánh ở ngay chỗ này.

"Ông chưa từng trông thấy hải sản? Sao lại như vậy được?" Trần Khánh có chút kỳ quái.

Phải biết rằng, người có thể giải phẫu cấp ghép nội tạng chẳng những phải có tiền, còn phải có nhân mạch đủ mạnh mẽ, nếu không kể cả khi trong tay có tiền, cũng không tìm được quả tim thích hợp với mình.

Đoạn Hữu Quốc cười khổ nói: "Thật sự chưa từng thấy qua, bọn nhỏ đều biết rằng tôi hoàn toàn không thích ăn mất thứ này. Lại nói, tuổi tôi đã lớn rồi, trong cơ thể lại mắc bệnh cao huyết áp. Bác sĩ cũng cẩn thận dặn dò, tôi không thể ăn hải sản được, cho

nên tôi chưa bao giờ mua mấy thứ đó. Nhưng từ sau khi giải phẫu, không hiểu vì sao tôi lại rất muốn ăn những thứ ấy, rất là kỳ quái!"

Trần Khánh nhíu mày hỏi: "Ông giải phẫu ở đâu?"

Đoạn Hữu Quốc nói: "Bệnh viện đa khoa Thượng Kinh."

Hả?

Kia chính là bệnh viện tây y lợi hại nhất phủ Thượng Kinh!

Có vẻ như con của lão gia tử này không chỉ có tiền, còn rất có quyền!

Trần Khánh hỏi tiếp: "Nói cách khác, sau khi ông làm xong giải phẫu ở bệnh viện đa khoa Thượng Kinh, lại tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, mới trở về phủ Giang Hạ. Vậy ông có nói tình trạng này cho các bác sĩ bệnh viện đa khoa Thượng Kinh bên kia hay không? Bọn họ có phản ứng như thế nào?"

Đoạn Hữu Quốc gật gật đầu: "Tôi có nói, nhưng các bác sĩ bảo rằng đây là tình huống bình thường, người bệnh từng làm cấp ghép nội tạng đều sẽ có một vài di chứng rất nhỏ, chỉ cần kiên trì uống thuốc là được. Tôi uống thuốc xong, trong cơ thể cứ có cảm giác không thích hợp, nhưng đi bệnh viện kiểm tra lại thấy các dạng chỉ tiêu đều rất bình thường."

Trần Khánh gật gật đầu: "Cho nên ông mới đến tìm trung y?"

Đoạn Hữu Quốc cười khổ liên tục: "Là trước kia ở thời điểm tôi còn đi bộ đội, có một vị đồng chí chính là bác sĩ trung y. Ông ấy rất lợi hại, phương thức xem bệnh của ông ấy cũng giống như cậu vậy, chỉ cần xem xong là chữa trị luôn, nhưng mà sau khi xuất ngũ, tôi chưa từng gặp lại ông ấy. Năm đó, ông ấy có nói cho tôi biết rằng, chờ đến năm tôi hơn 70 tuổi, trái tim sẽ xảy ra vấn đề vô cùng nghiêm trọng, đã kiến nghị tôi nên đi chữa trị từ lúc còn trẻ."

"Đáng tiếc là tôi không nghe lời ông ấy, mãi cho đến hai năm rưỡi trước, tôi có cảm giác trái tim không thoải mái, mới bắt đầu lo lắng đi chữa trị. Nhưng đã tìm rất nhiều bác sĩ trung y, vẫn không có chữa khỏi. Đứa nhỏ trong nhà lo lắng cho tôi, cảm thấy được hàng động đó quá mức điên rồ, liền đưa tôi đi bệnh viện lớn thăm khám. Lúc ấy, sau khi uống thuốc xong, đúng là tôi cảm thấy đỡ hơn rất nhiều, nhưng ngay tại nửa năm trước, đột nhiên tôi lại có cảm giác thân thể không thoải mái, trái tim đau không chịu nổi, nếu không phải hàng xóm cũng thôn tốt bụng đưa đến bệnh viện, có khả năng tôi đã chết đi rồi."

Chương 245 - Ngươi Cho Rằng Nó Nguyện Ý Tới Đây Ư???

"Ở thời điểm kia, tôi đã không còn ý thức gì nữa, chờ tới lúc tỉnh lại, bọn nhỏ đã đưa tôi vào bệnh viện đa khoa Thượng Kinh, làm xong giải phẫu cấy ghép trái tim rồi. Nếu đến chỗ này không có gì ngoài ý muốn, tôi cũng sẽ không đi đến bệnh viện, nhưng thật sự là rất khó chịu. Hiện tại, ngay cả những chuyên gia giáo sư mà bọn nhỏ nói kia cũng không có cách nào nữa, tôi cũng chỉ có thể chạy tới tìm trung y!"

Không thể không nói, Đoạn Hữu Quốc này thật là may mắn, nếu đến sớm một ngày, có khả năng lão vẫn không thể gặp được một vị bác sĩ trung y chân chính.

Nhưng, đồng thời ông ấy cũng thật bất hạnh, bởi vì sau khi cấy ghép trái tim, đừng nói là Trần Khánh, phỏng chừng cả Triệu Ninh Quân lẫn Quách Bạch Gia cũng phải bó tay không biện pháp, trừ phi Hoa Đà còn sống trên đời, Biển Thước một lần nữa sống lại, lão gia tử này còn có thể chờ mong một chút!

Dù sao thân thể ngũ hành của một người đã mất đi một miếng, mà một miếng được bổ sung vào lại luôn đối nghịch cùng nhóm ngũ hành vốn có, thì làm sao có thể duy trì cân bằng được?

Không làm được!

Ít nhất là trong hệ thống nhận thức mà Trần Khánh biết được trước mắt, đây là chuyện tuyệt đối không làm được!

Kỳ thật, nếu Đoạn Hữu Quốc trẻ hơn một chút, những cơ quan nội tạng khác của thân thể có thể hơi chút xứng đôi với trái tim

này, như vậy thống khổ sẽ không tới sớm như vậy.

Hoặc là ở thời điểm lựa chọn trái tim thay thế, bọn họ lựa chọn trái tim của người hơi lớn tuổi một chút cũng được

Nhưng hết thảy những chuyện đó đều có bao hàm thành phần vận khí.

Phải biết rằng toàn bộ thế giới này, lượng cung ứng trái tim vốn là cực kỳ, cực kỳ ít ỏi, làm sao có thể lựa chọn được đây?

Chỉ có thể nói là vừa vặn, trùng hợp mà thôi!

Tuy Đoạn Hữu Quốc được cấy ghép trái tim sẽ kéo dài sinh mệnh của lão thêm một chút, nhưng loại chuyện này lại không mang đến cho ông ấy một cuộc sống chất lượng!

Tiếc hận thì tiếc hận, nhưng Trần Khánh cũng từ trong miệng Đoạn Hữu Quốc biết được tin tức quan trọng có liên quan đến trung y.

Trên đời này, thực sự có bác sĩ trung y đủ khả năng suy tính ra thời điểm người khác sẽ sinh bệnh!

Trần Khánh thở ra một hơi, lập tức kéo quần áo của Đoạn Hữu Quốc lại cho ngay ngắn. Sau đó, hắn mới chú ý tới trên lưng Đoạn Hữu Quốc có vài dấu vết tựa như là vết sẹo do lửa bỏng, còn có vết lõm nữa.

Hiển nhiên đây chính là dấu vết do viên đạn để lại!

Xem ra Đoạn Hữu Quốc đã từng lên chiến trường. Nếu dựa vào số tuổi của lão để tính toán, thì vô cùng có khả năng lão đã từng tham gia chiến đấu chống Nhật!

Vị này là anh hùng!

Nếu đã như vậy, kể cả khi hắn không thể trị hết, cũng phải

dốc hết toàn lực tới giảm bớt một chút thống khổ cho lão gia tử, không thể mặc kệ cho lão nhân gia đi một chuyến tay không được!

Nghĩ vậy, vẻ mặt Trần Khánh biến ảo không ngừng, cuối cùng hắn lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, cố gắng hết mức không để vẻ mặt của mình làm ảnh hưởng đến cảm xúc của Đoạn Hữu Quốc: "Lão gia tử họ gì?"

"Đoạn, Đoạn Hữu Quốc!"

Đoạn Hữu Quốc, đúng là cái tên phù hợp với thời đại đặc sắc kia.

"Nếu ông đã đến đây rồi, vậy hãy để cháu thử xem. Nhưng trước tiên cháu phải nói trước một điều, khẳng định là cháu trị không hết, nhiều nhất chỉ muốn thử xem bản thân có thể làm cho ông cảm thấy thoải mái hơn một chút hay không thôi. Chỉ vậy không hơn. Cho nên, ông đừng ôm kỳ vọng quá lớn."

"Đương nhiên, ông cũng không cần phải quá mức mất mát, ít nhất là hiện tại, ông sống lâu hơn một ngày nghĩa là lãi thêm được một ngày. Nếu những người con của ông đã làm được đến mức này, thì ông phải sống đủ mới không thiệt thòi, đúng không nào?" Trần Khánh cười nói.

Đoạn Hữu Quốc nghe vậy cũng nở nụ cười theo: "Đúng vậy, cần phải kiếm lại khoản tiền đã chi ra mua mạng chứ!"

"Đúng, chúng ta phải có loại tâm tính này, có bệnh cũng không thể sợ hãi. Được rồi, ông qua đây, cháu lại bắt mạch giùm ông!" Trần Khánh nói.

Sau khi an ủi tinh thần Đoạn Hữu Quốc, Trần Khánh vẫn lựa chọn kết nối cùng ngũ tạng của lão.

Trần Khánh hiểu, đúng là thủ đoạn châm thứ của hắn có thể mang đến tác dụng nhất định, nhưng tác dụng này rất có hạn, dù

dùng tới 【 Quy Nhất 】 cũng chỉ dừng lại ở mức hiệu quả bình thường mà thôi.

Bởi vì ngay từ lúc dung hợp ban đầu, tinh khí thần và hình thể của Đoạn Hữu Quốc đã bị phá vỡ, hắn lấy cái gì ra để Quy Nhất?

Cho nên, biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ ra trước mắt, chính là thông qua "Trị liệu bằng lời nói" đến thử nghiệm làm cho ngũ tạng của Đoạn Hữu Quốc tạm thời duy trì hòa bình.

Trần Khánh biết việc này rất khó, nhưng khó thế nào hắn cũng phải thử xem.

Nếu thật sự không được, hắn cũng chỉ có thể thông qua châm thứ và thuốc thang đến đối phó với tình huống này rồi.

Nói thực ra, ngày đầu tiên đến trung y viện này đi làm, hắn đã gặp phải một người bệnh cấp địa ngục như thế này rồi, đúng là hắn thực sự không còn lời nào để nói.

Ngay khi bụng ngón tay của Trần Khánh chạm vào cổ tay Đoạn Hữu Quốc, hắn lại một lần nữa tiến vào không gian ngũ tạng.

Trải qua hồi chiến tranh vừa rồi, chúng nó đang trải qua khoảng thời gian tạm nghỉ, nhưng khẩu chiến vẫn còn liên tục không ngừng.

Trần Khánh lười nghe mấy lời tranh luận không có chút ý nghĩa nào của bọn chúng, trực tiếp sảng khoái mà lên tiếng: "Thận thủy, hiện tại ta hỏi ngươi một vấn đề, nếu ta có thể làm suy yếu năng lực của tâm hoả, khiến cho nó với các ngươi từng bước đạt thành cân bằng, ngươi và nhóm đồng bọn của ngươi, có thể tạm thời giải hòa cùng tâm hoả hay không?"

Không đợi thận thủy lên tiếng, tâm hoả đã trực tiếp nhảy ra: "Dựa vào cái gì?"

Trần Khánh nhíu mày: "Ngươi câm miệng, chờ ta hỏi xong đã!"

Thận thủy nói: "Không thể!"

Trần Khánh nói: "Lý do."

Thận thủy nói: "Nó không thuộc về nơi này."

Trần Khánh nói: "Thế nhưng ngươi có bao giờ nghĩ tới chuyện này hay không? Ngươi cho rằng nó nguyện ý tới đây ư?"

Thận thủy: "..."

Trần Khánh tiếp tục nói: "Nó cũng có thân thể của chính mình, nó cũng có một đám huynh đệ tỷ muội cùng nhau lớn lên. Nó cũng từng sinh hoạt tại lãnh địa thuộc về chính mình. Nhưng hiện tại, có người nhét nó vào chung với các ngươi ở chỗ này. Ta xin hỏi, chuyện này là lỗi của nó ư?"

Tâm hoả ủy khuất, càng nghe càng muốn khóc.

Nó… nhớ nhà!

Chương 246 - Tội Phạm Tử Hình!

"Nhưng mà bác sĩ, chúng ta có sai không? Chúng ta cũng vậy mà, nó đến nơi này cũng không phải do chúng ta bắt buộc, có đúng không?" Phế kim nói.

Trần Khánh tán thành cách nói này: "Đúng vậy, ngươi nói rất đúng, các ngươi đều bị bắt buộc. Nói cách khác, các ngươi có chung cảnh ngộ với nhau, dù không thể đồng bệnh tương liên, ít nhất cũng nên thử đồng cảm với nhau một chút, đừng làm thương tổn lẫn nhau."

"Ai muốn cùng nó gây thương tổn lẫn nhau chứ? Còn không phải nó cứ thường xuyên làm tổn hại chúng ta sao?" Tỳ thổ tức giận nói.

Trần Khánh cười cười: "Ngươi có từng nghĩ đến khả năng nó đang sợ hãi hay không?"

Tâm hoả bướng bỉnh nói: "Ta không có."

Chỉ tiếc là không ai thèm để ý đến lời nói của nó.

Trần Khánh lại nói tiếp: "Tỳ thổ, nếu bây giờ ta cắt bỏ ngươi đi, rồi ném đến một nơi khác mà ngươi chưa từng quen thuộc, ngươi sẽ nghĩ như thế nào? Có phải ngươi sẽ sợ hãi, sau đó ngụy trang bản thân mạnh mẽ để không bị những đứa khác bắt nạt hay không?"

Tỳ thổ suy nghĩ một lát, sau đó chân thành nói: "Ta sẽ khóc."

Trần Khánh: "..."

Ngươi định làm loạn tiết tấu của ta hả?

"Ngươi đang muốn giúp tâm hoả ngoại lai này ư?" Đúng lúc này, thận thủy nhảy ra.

Hiển nhiên nó đã hiểu được ý tứ khác từ trong những lời nói xuôi tai của Trần Khánh.

Trần Khánh cười nói: "Ta đã nói từ đầu rồi mà, ai cũng không giúp, ta chỉ hi vọng lão gia tử có thể yên yên ổn ổn vượt qua lúc tuổi già mà thôi, chỉ có vậy không hơn!"

"Thận thủy, ngươi cũng đừng có ôm địch ý lớn như vậy. Ta biết ngươi coi cái chết vô cùng nhạt nhòa, hơn nữa, ngươi vẫn một mực bày ra tư thế không chủ động, không tham dự, không phản kháng mà? Nếu hiện giờ tâm hoả đã thay đổi, sinh mệnh của lão gia tử vẫn đang được kéo dài, thì có nghĩa là sinh mệnh của ông ấy còn chưa chấm dứt, toàn bộ những gì xảy ra phía sau đều là phản ứng theo bản năng, ngươi không nên bày ra loại thái độ này mới đúng."

"Chẳng lẽ bởi vì tâm hoả vốn có đã mất đi, nên ngươi không được vui vẻ?"

Ngũ tạng vốn tương sinh tương khắc, bởi vậy ở thời điểm một cái trong đó trở nên mạnh mẽ, cân bằng kia sẽ bị phá vỡ, khiến công năng của những cơ quan nội tạng khác đều sẽ làm theo phản ứng bản năng.

Đây vốn là loại chuyện mà chúng nó không thể tự chủ điều khiển được, cũng giống như quy luật bình thường bên ngoài thôi.

Thận thủy nói: "Không hoàn toàn là như vậy, trên người nó còn có một thứ mùi vị làm ta vô cùng khó chịu."

Trần Khánh kỳ quái hỏi: "Ai cơ? Là tâm hoả hiện tại sao?"

Thận thủy nói: "Đúng, chính là nó, toàn thân nó đều tản ra một loại Thần khiến cho ta ghê tởm."

Trần Khánh ngơ ngác, loại vấn đề mới từ nơi nào chui ra đâu?

Trần Khánh hỏi tiếp: "Vậy ngươi có thể nói cụ thể một chút hay không?"

Trong lời nói của thận thủy mang theo đầy vẻ chán ghét: "Thần của nó không có chịu khổ, chăm chỉ, lao động, những gì mà nó có chính là xa hoa lãng phí, hưởng thụ, bóc lột. Bởi vậy kể cả khi nó đáng thương, nhưng ta vẫn không thể đồng tình nổi!"

Kỳ quái.

Từ những gì ngũ tạng miêu tả, Trần Khánh có thể đại khái suy đoán rằng, hẳn là trái tim mà Đoạn Hữu Quốc đã thay đổi này vốn thuộc về một người trẻ tuổi cực kỳ giàu có.

Ban đầu, Trần Khánh cứ nghĩ nguyên chủ của trái tim được cấy ghép kia tự nguyện hiến nó cho người khác, nhưng hiện tại xem ra, trong chuyện này có tồn tại một chút mâu thuẫn.

Nếu người hiến tặng là một người có tâm địa thiện lương, như vậy Thần ẩn chứa bên trong trái tim của gã, tuyệt đối không ẩn chứa xa hoa lãng phí, hưởng thụ, còn có bóc lột như vậy.

Bởi vì hiển nhiên những người như vậy sẽ không tự nguyện hiến tặng nội tạng của mình đâu!

Xem ra ngọn nguồn của vấn đề vẫn nằm ở trên người tâm hỏa ngoại lai kia.

Trần Khánh chuyển ý thức về phía tâm hoả, trực tiếp mở miệng hỏi: "Tâm hoả, ta hỏi ngươi, nguyên thân của ngươi là người như thế nào? Nhớ phải nói thật kỹ càng tỉ mỉ, tốt nhất là nói cho ta biết trước khi chết đi, đã gặp phải chuyện gì."

Toàn bộ quá trình này tâm hoả đều nghe được, nhưng nó vẫn không hiểu nổi vì sao đám thận thủy kia lại muốn chống đối mình.

Xa hoa lãng phí, hưởng thụ, bóc lột, chẳng lẽ những thứ này có gì sai sao?

Chẳng lẽ đó không phải là hành vi rất bình thường?

Ngược lại là chịu khổ, chăm chỉ, lao động kia… mới là thứ khiến nó cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Tâm hoả nói: "Có cần phải nói về tuổi không?"

Trần Khánh nói: "Có."

Tâm hoả trả lời: "Hắn tên là Cao Bân, 27 tuổi, nam, từ nhỏ hoàn cảnh gia đình rất tốt, thành tích trung học không lý tưởng, không lên được đại học nên được cha mẹ đưa ra nước ngoài. Sau khi hắn trở về, có gây dựng sự nghiệp mở một công ty, sau này trong một lần công ty liên hoan, hắn uống rất nhiều rượu, đã khởi động xe thể thao húc chết năm người. Với hành vi đó, hắn đã bị tòa án thẩm tra, xử lý phán xử tử hình."

Moá nó!

Nói thật, Trần Khánh hoàn toàn không nghĩ tới, trái tim mà Đoạn Hữu Quốc cấy ghép lại thuộc về một tên tội phạm tử hình.

Phải biết rằng ở Hoa Hạ, người có thể sử dụng nội tạng của tội phạm tử hình, chỉ có hai loại khả năng.

Một loại là bản thân tên tội phạm kia tự nguyện, một loại khác chính là thi thể của gã không có người thu nhận, hoặc người nhà từ chối thu nhận.

Ngoại trừ những trường hợp này, hết thảy mọi biện pháp khác đều bị cấm.

Trần Khánh lại hỏi: "Vậy trước khi hắn chết, đã tự nguyện hiến nội tạng ư?"

Tâm hoả nói: "Cũng không thể nói là như vậy được. Ngay từ đầu, hắn còn muốn sống, mẹ của hắn cũng một mực dốc toàn lực ra cứu hắn, hi vọng có thể dùng tiền để nhận được đơn từ thông cảm và bỏ qua từ phía năm gia đình kia, làm như vậy hắn sẽ phải chết. Nhưng tới cuối cùng, kế hoạch không thành. Từ đầu đến cuối, ba của hắn hoàn toàn không xuất hiện. Ở thời điểm hắn còn đang ngồi tù chờ đợi tử hình, có người hỏi hắn có nguyện ý hiến tặng nội tạng hay không, hắn liền rơi vào trạng thái mơ hồ, không hiểu rõ mà ký tên rồi."

Thận thủy không nhịn được chen vào một câu: "Dùng tiền mua mạng, loại lời nói như thế mà ngươi cũng nói ra được."

Tâm hoả không vui, lập tức đáp lại: "Vì sao lại không thể mua? Hai trăm vạn đó, có vài người dù mất cả đời cũng không kiếm nổi số tiền như vậy. Lấy ví dụ như ngươi đi, kể cả bán ngươi đi cũng chỉ đổi lấy được sáu, bảy ngàn mà thôi, nói không chừng còn chẳng có ai thèm lấy!"

Chương 247 - Nếu Đã Hưởng Thụ Chỗ Tốt Do Tiền Mang Đến, Thì Đừng Ở Nơi Này Giả Thanh Cao!!!

Thận thủy hừ lạnh: "Đó là bọn người kia ngu dại!"

Tâm hoả ha hả cười: "Nói người ngu dại vẫn nên xem lại chính mình trước đi, nếu không có tiền, lão nhân này có thể mang được ta đến nơi này hay không? Nếu đã hưởng thụ chỗ tốt do tiền mang đến, thì đừng ở nơi này giả thanh cao!"

Trần Khánh có chút đau đầu!

Xem ra "Trị liệu bằng lời nói" thực sự không mang đến bất cứ hiệu quả gì.

Bởi vì nguyên thân của tâm hoả này vốn là một phú nhị đại. Trong giá trị quan của gã, tiền quan trọng hơn mạng, đương nhiên ngoại trừ cái mạng của mình.

Cho nên, những gì gã trải qua đã khiến cho tâm hoả của gã cũng mang theo Thần như vậy, tiến vào trong thân thể Đoạn Hữu Quốc.

Nhưng vài chục năm này, những gì Đoạn Hữu Quốc từng trải qua lại hoàn toàn khác biệt với Cao Bân.

Lão đi tới từ thời đại sôi sục, hào hùng lúc trước.

Những gì lão đã trải qua thuần túy là cách mạng hữu nghị, đó

là niên đại vật chất thiếu thốn, nhưng thế giới tinh thần phong phú.

Và với bọn họ, tiền tài cũng không quan trọng như vậy.

Đây cũng chính là lý do vì sao, những người sống ở thời đại trước đều có suy nghĩ rằng tính mạng con người quan trọng hơn tài tiền, mà tín niệm lại càng quan trọng hơn sinh mệnh.

Sau khi thời đại thay đổi, đúng là có một vài người sẽ cảm thấy rằng, vì một "quả táo", trái thận trong người mình thì tính là cái gì.

Và dùng tiền tài tô son trát phấn lên mặt mới là thứ mà bọn họ theo đuổi.

Cho nên, dần dần, tiền tài, vật chất đã chiếm cứ toàn bộ tâm trí của chúng ta, từ từ, chúng nó đã đứng hàng đầu trong mục tiêu cuộc sống!

Cũng vì thế mà xa hoa lãng phí, hưởng thụ, bóc lột… mới ùn ùn kéo đến!

Dưới cuộc sống gấp gáp vội vàng, dưới vòng xoáy danh lợi như nước lũ quét qua, tất cả mọi người đều không thể không chìm sâu vào trong đó.

Mà sinh mệnh kéo dài qua hai thời đại hội tụ bên trong thân thể Đoạn Hữu Quốc, lại hoàn toàn trái ngược với cuộc sống hiện giờ.

Nói đơn giản thế này, ban đầu, công năng của bản thân cơ quan nội tạng trong cơ thể lão bài xích tâm hỏa ngoại lai, về sau, Thần mà tâm hỏa mang theo, cộng thêm tư tưởng, cảm xúc, giá trị quan vân vân… được đúc kết qua những gì nguyên chủ của nó từng trải qua, đã góp phần khiến loại bài xích này trở nên vô cùng gay gắt.

Trần Khánh thật sự không biết nên dùng lời nói như thế nào để đi giải quyết loại mâu thuẫn như vậy.

Hoặc là… bản thân loại mâu thuẫn như vậy đã là một mệnh đề khó giải rồi.

Hắn phải làm sao bây giờ?

Trần Khánh trầm ngâm một lát, mới nói: "Xem ra mọi người không thể thương lượng nổi, như vậy ta cũng chỉ có thể sử dụng biện pháp cuối cùng."

Nói xong câu này, Trần Khánh trực tiếp rời khỏi không gian ngũ tạng, không còn trao đổi cùng chúng nó nữa.

Kế hoạch đầu tiên đã thất bại, trước mắt, hắn cũng chỉ có thể dựa vào châm thứ. Dù hiệu quả không quá lý tưởng, Trần Khánh cũng chỉ có thể thử một lần.

"Lão gia tử, mời ông ngồi bên này, để cháu đâm mấy châm cho ông..."

Huyệt Lao Cung, huyệt Đại Lăng, huyệt Cực Tuyền, huyệt Thiếu Hải, huyệt Linh Đạo, huyệt Thần Môn, huyệt Thiếu Phủ...

Phương hướng trị liệu mà Trần Khánh nghĩ ra chính là nhược tâm hoả cường thận thủy, bởi vì trong nhóm ngũ tạng của Đoạn Hữu Quốc, chỉ có tâm hoả là đứa nổi trội nhất.

Bởi vậy, khẳng định là bước đầu tiên hắn cần phải làm suy yếu năng lực của nó, nhưng đồng thời cũng phải tăng cường thận thủy lên.

Cường thận thủy như thế nào?

Rất đơn giản, đó là cường phế kim!

Phế là chủ của khí, thận lại là căn nguyên của khí, phế chủ

khí, thận nạp khí, phế và thận cùng tác dụng tới hô hấp.

Đồng thời phế cũng chủ khơi thông thủy đạo, là thượng nguồn của thủy. Có thể hiểu rằng, thận chủ thủy, phế và thận cùng chủ thủy dịch.

Kim là thủy mẫu, phế âm sung túc lại chuyển xuống thận, đến khi thận âm tràn đầy; thận âm là gốc rễ của chư âm, thận âm dồi dào thịnh thượng lại phun lên phế, có thể làm cho phế âm sung túc.

Nhưng trong lúc cường phế kim, Trần Khánh còn phải chú tâm đến can mộc và tỳ thổ.

Suy yếu tâm hoả không phải chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, mà đúng là tăng cường phế kim và thận thủy, có thể làm chúng chống cự được thương tổn đến từ tâm hoả, nhưng đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến can mộc và tỳ thổ.

Cho nên, nếu chỉ nhằm mục đích là ngừng cơn đau, thao tác nọ rất đơn giản, nhưng đương nhiên, cũng phải thực hành tại thời điểm tình huống trong cơ thể Đoạn Hữu Quốc phát tác và hắn vừa vặn ở bên người lão gia tử mới được.

Ngân châm vào huyệt, Trần Khánh trực tiếp thi triển châm pháp Thấu Thiên Lương, huyệt vị nhận được kích thích, theo kinh mạch tiến vào màng tim, lực lượng làm suy yếu bắt đầu tác dụng lên tâm hỏa.

"Ai đang phá rối? Ai! ?" Bỗng nhiên tâm hoả cảm nhận được một chút man mát.

Trần Khánh không để ý tới tâm hoả, tiếp tục thi châm.

"Thận thủy, nó làm sao vậy?"

"Không biết."

"Là bác sĩ vừa nãy hả?"

"Là hắn, ta nhìn thấy hắn lại bắt đầu châm kim."

"Châm kim? Thứ kia có thể đối phó với nó sao?"

"Như vậy là bác sĩ này đang giúp chúng ta?"

"Không nhất định, không phải hắn vừa nói sẽ không giúp ai sao? Có lẽ sau khi hắn thu thập nó xong, sẽ thu tay lại... Chuyện gì vậy, vì sao ta lại có cảm giác không thích hợp."

"Cái gì không thích hợp?"

"Ta giống như... Cây khô gặp mùa xuân..."

"..."

...

Bên trong phòng mạch khoa nội hai tại trung y viện Giang Hạ.

"Chủ nhiệm Tiết, chuyện gì vậy? Vì sao hôm nay bên chúng ta lại có nhiều người như vậy?" Tô Thiên Long hỏi.

Lúc trước, hơn 10 giờ một chút là ba phòng khám bệnh bên phía bọn họ, nhiều nhất chỉ còn lại một phòng khám bệnh là có người xếp hàng, nhưng hôm nay, không chỉ ba phòng khám bệnh đều thấy người xếp hàng, mà đã qua 12 giờ rồi, vẫn thấy có người đang xếp hàng.

Có thể nói là, từ trước đến nay, bọn họ tuyệt đối chưa từng thấy qua loại tình huống này.

"Còn có thể vì sao được, là khoa nội một đã xảy ra chuyện rồi." Tiết Thích Kiệt cười nói.

"Tôi cứ cho rằng bọn họ nói chơi thôi, không nghĩ tới bọn họ

thực sự mặc kệ? Chuyện này... Lá gan của đám người ấy đủ lớn nha, bọn họ không sợ viện trưởng mới tới tức giận sao?" Tô Thiên Long nói.

Ngày hôm qua, trong nhóm bọn họ có truyền ra một chút tin tức thất thiệt, nhưng Tô Thiên Long vẫn cho rằng đám người khoa nội một chỉ nói ngoài miệng thế thôi, kết quả là đám người ấy lại làm thật.

"Nếu vì chuyện này mà viện trưởng Khổng lại chủ động ra tay can thiệp, thì ông ấy thua chắc rồi." Tiết Thích Kiệt cười nói.

"Vì sao?" Tô Thiên Long hỏi.

Chương 248 - Nhà Ai Cũng Có Nỗi Niềm Riêng!!!

"Vừa điều đến ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện, một khi viện trưởng cũng phải tham gia, chẳng phải đã đủ để chứng minh rằng chủ nhiệm khoa nội một mới tới này vô năng hay sao? Ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng không xử lý được, tiến trình cải cách trung y viện cũng trực tiếp trở thành phế thải rồi? Tất cả mọi người hiểu như vậy, cho nên, bọn họ vừa chơi sẽ trực tiếp dùng tới dương mưu luôn." Tiết Thích Kiệt cười nói.

"Nói cách khác, cái hố này tất cả mọi người hiểu, nhưng chủ nhiệm mới tới này lại không thể không nhảy? Chẳng phải hắn sẽ thua sao?" Tô Thiên Long nói.

"Anh đó nha, anh nói như vậy là đã quá coi thường viện trưởng Khổng này rồi. Thầy của ông ấy chính là Quách Bạch Gia, có nhân mạch như vậy, anh cho rằng người mà ông ấy tìm tới nơi này, sẽ là một tên bao cỏ (vô dụng) ư?" Tiết Thích Kiệt cười nói.

"Khẳng định là không đến mức bao cỏ, nhưng lượng người tiếp chẩn hàng ngày của khoa nội một vô cùng khổng lồ, một mình hắn có thể ứng phó được không?" Tô Thiên Long tỏ vẻ hoài nghi.

Trình độ cao là một chuyện, nhưng nói cho cùng, tinh lực của con người cũng có hạn. Dù ngươi liều mạng, thì một ngày cũng chỉ có thể xem cho chừng ba, bốn mươi người, không thể nhiều hơn được nữa.

Huống chi là trung y?

"Ứng phó không được cũng phải ứng phó, ai bảo hắn tiếp nhận

loại chuyện này làm chi?" Tiết Thích Kiệt cười nói.

"Ai? Chủ nhiệm Tiết, tôi có thể đi qua bên đó ngó thử một cái hay không?" Tô Thiên Long nói.

Tiết Thích Kiệt liếc mắt nhìn Tô Thiên Long: "Anh qua bên đó góp vui thì góp vui, nhớ đừng sinh sự."

Tô Thiên Long gật gật đầu: "Tôi hiểu mà."

Sưu!

Tô Thiên Long nói xong, lập tức chạy đi nhanh như chớp, hệt như vừa gắn cặp chân xoắn ốc của chú mèo Tom vào người vậy.

...

Phòng khám bệnh chuyên gia khoa nội một.

Hô ~

Mệt nha!

Sau khi Trần Khánh rút toàn bộ ngân châm trên người Đoạn Hữu Quốc xuống, hắn cũng không nhịn được phải vươn vai duỗi eo một cái.

"Lão gia tử, nơi này có đau hay không?" Sau khi Trần Khánh rút châm, hắn lại từ từ ấn xuống khu vực quanh trái tim và vùng nách của Đoạn Hữu Quốc.

"Tốt hơn nhiều rồi." Đoạn Hữu Quốc nói.

Nghe được phản hồi từ phía Đoạn Hữu Quốc, Trần Khánh cũng thoải mái buông lỏng một hơi.

Có được thành công bước đầu này, lại kết hợp với tình huống ngũ tạng bên trong cơ thể lão gia tử, Trần Khánh có cảm giác nếu

tiếp tục trị liệu thêm vài lần, hẳn là hắn có thể giúp cho lão gia tử yên ổn ngủ ngon hơn.

Nhưng kể cả khi Trần Khánh dốc sức điều trị, loại trạng thái này của lão gia tử cũng không duy trì được bao lâu.

Đương nhiên, vẫn có một chuyện đáng được ăn mừng, đó là sau khi châm thứ của hắn đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, hiệu quả trị liệu đã vượt quá những gì hắn dự tính.

Chỉ tiếc là tác dụng của kỹ năng【 Quy Nhất 】lên Đoạn Hữu Quốc không quá lớn, nếu không hiệu quả trị liệu của Trần Khánh còn có thể càng tốt hơn.

Cho nên, ở thời điểm trị liệu, Trần Khánh cũng chỉ dùng Điều Thần, nhằm trấn an tâm hoả bị suy yếu, tạm thời khống chế được ngũ tạng của Đoạn Hữu Quốc mà thôi.

"Tốt lắm, hôm nay cứ như vậy đã, nếu sau này ông có rảnh, cứ tới đây trị liệu thêm nhé." Trần Khánh cười nói.

"Được." Đoạn Hữu Quốc vừa nói xong một chữ, tiếng chuông di động trong túi phía sau lưng lão đã vang lên.

Đoạn Hữu Quốc cầm lấy chiếc điện thoại dành cho người già, cho Trần Khánh một ánh mắt thật có lỗi rồi nghe điện thoại: "Alo?"

"Ba đã chạy đi đâu vậy? Ba có biết dì Lưu đã đi tìm ba đến khóc hay không?"

Có vẻ như chiếc điện thoại dành cho người già của Đoạn Hữu Quốc tự chuyển thành chế độ rảnh tay, bởi vậy âm thanh từ bên trong truyền ra đặc biệt lớn, khiến Trần Khánh có thể nghe được rõ mồn một nội dung trò chuyện giữa lão và con trai mình.

"Ba đâu có trốn, chỉ đi bộ một đoạn thôi mà." Đoạn Hữu Quốc nói.

"Đi bộ? Có phải ba lại đi tìm một lão trung y dân gian nào đó không? Con đã nói với ba biết bao nhiêu lần rồi, trung y vô dụng, trung y vô dụng! ! Bác sĩ nói, lúc trước ba suy tim chính vì uống thuốc Đông y, vì sao ba cứ một mực không nghe khuyên bảo chứ?"

"Những tình huống của ba, bác sĩ đều đã dặn dò rất rõ ràng rồi, đó chính là phản ứng bài dị sau giải phẫu, nó rất là bình thường, chỉ cần ba kiên trì uống thuốc, về sau sẽ ổn thỏa thôi. Ba đừng đi tìm bác sĩ trung y nào khám nữa, nếu bọn họ thực sự có thể giải quyết được, thì vì sao trước kia ba còn phải phẫu thuật?"

"Ba có biết nửa năm trước vì ca giải phẫu kia, mà con cùng với anh cả phải đi cầu cạnh khắp nơi, còn thiếu chút nữa là quỳ xuống dập đầu lạy người ta rồi hay không? Chúng con phải vận dụng bao nhiêu nhân mạch quan hệ, nợ hết nhân tình này đến nhân tình khác, mới có thể giữ lại mạng sống của ba. Ba à, con xin ba, đừng dặn vặt thêm nữa, cứ thoải mái mà sống, có được hay không?"

Dường như người ở đầu dây bên kia có chút lao tâm lao lực quá độ.

Đoạn Hữu Quốc nghe đến đó, lông mày chùng xuống, nói: "Được, được."

"Vậy ba nhanh gọi điện thoại cho dì Lưu đi rồi lập tức trở về. Trái tim của ba có thể sinh ra phản ứng bài dị bất cứ lúc nào, nếu nó phản ứng mà ba còn ở bên ngoài, đó chính là muốn chết. Sau này, con sẽ dặn dò dì Lưu phải ở bên cạnh ba, một tấc cũng không rời. Ba không được chạy loạn nữa, ba có nghe hay không?"

"Đã biết." Đoạn Hữu Quốc hé miệng cười nói.

"Ba nhanh lên, ba đã đồng ý với con rồi đó. Năm phút đồng hồ sau, nhớ phải gọi điện thoại cho dì Lưu."

Hai người lập tức cúp điện thoại. Vẻ mặt Đoạn Hữu Quốc

thoáng hiện một chút khó xử nhìn về phía Trần Khánh.

"Thật có lỗi bác sĩ Trần. Có khả năng về sau này, tôi rất khó tìm được cơ hội đi qua bên đây. Tôi thực sự sợ đến lúc đó, đứa con nhà tôi sẽ đến nơi này gây chuyện, nếu như vậy, tất cả mọi người đều không tốt." Đoạn Hữu Quốc nói.

Trần Khánh hiểu được, nhà ai cũng có cuốn kinh khó niệm [1]. Tuy lão gia tử tin trung y, nhưng con cái trong nhà lão lại không tin. Nếu để cho người trong nhà lão gia tử biết có bác sĩ trung y xem bệnh cho lão, chỉ sợ với địa vị của bọn họ, khẳng định là bọn họ sẽ đến thẳng trung y viện tìm Trần Khánh làm phiền.

[1] : nỗi niềm khó nói.

Chương 249 - Bác Sĩ Trung Y Chân Chính Phải Tìm Ở Dân Gian!!!

Lão gia tử chỉ vì không muốn gây thêm phiền phức cho Trần Khánh, nên đã dứt khoát quyết định không đến nơi này trị liệu nữa.

"Được rồi, ông đi thong thả." Trần Khánh cũng không miễn cưỡng, hắn tôn trọng quyết định của Đoạn Hữu Quốc, cũng cảm tạ vì ông ấy hiểu được nỗi khó xử của hắn.

Đoạn Hữu Quốc chậm rãi đứng dậy, chậm rãi rời khỏi cửa phòng.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài phòng mạch, Tô Thiên Long đã ẩn núp đi tới rồi.

Hoắc!

Hình như trong này rất là nhiều người nha!

Nhìn thấy những con người xếp hàng thật dài bên ngoài phòng khám bệnh chuyên gia, Tô Thiên Long không khỏi cảm thán một câu, nhưng khi gã đi đến phòng khám bệnh của Trần Khánh, hai mắt lập tức trợn tròn.

Vì sao bên trong này đều là người vậy?

Móa ơi, vì sao trên người bọn họ đều có kim châm, chẳng lẽ vị bác sĩ kia còn trực tiếp trị liệu ngay tại phòng mạch?

Mẹ nó, hắn là bác sĩ ở khoa nội một, không dùng đến dụng cụ y tế cũng thôi đi, bây giờ hắn còn cướp luôn cả công việc của khoa châm cứu xoa bóp?

"Chủ nhiệm Tiết, chủ nhiệm Tiết..."

PPhòng khám bệnh khoa nội hai.

Tô Thiên Long vừa đến khoa nội một thăm dò một phen đã lập tức bỏ chạy trở về.

"Làm sao vậy? Hoang mang rối loạn cái gì thế?" Tiết Thích Kiệt nói.

Tô Thiên Long lập tức chen lại gần đối phương, nhỏ giọng nói: "Anh có biết vừa rồi tôi đã nhìn thấy cái gì không?"

"Là ở bên ngoài hai phòng khám bệnh chuyên gia của khoa nội một đều có rất nhiều người xếp hàng thật dài, nhất là bên phòng của chủ nhiệm Trần Khánh mới đến kia. Tôi có đứng xem hắn chẩn đoán bệnh một hồi, mới phát hiện hắn rất giống chủ nhiệm Tiết, cũng bắt mạch cho bệnh nhân, nhưng tốc độ của hắn rất nhanh, hơn nữa sau khi chẩn đoán bệnh xong, hắn còn trực tiếp châm kim, gần như không hề thấy hắn kê đơn bốc thuốc."

"Tôi đã xem rồi, nếu không thiếu năm phòng mạch, có vẻ như ở trên tay người này, khoa nội một vẫn có thể chống đỡ được. Mấu chốt là Trần Khánh này còn rất trẻ, thoạt nhìn còn phải nhỏ hơn tôi chừng năm, sáu tuổi, nhưng mà thủ đoạn châm cứu kia của hắn, sách, ngay cả tôi nhìn cũng thấy hâm mộ vô cùng."

Tô Thiên Long cũng là một bác sĩ trung y gà mờ, từ sau khi đi theo Tiết Thích Kiệt học tập, mới xem như chạm đến bậc cửa trung y.

Nhưng bởi vì thủ đoạn mà Tiết Thích Kiệt am hiểu nhất chính là kê đơn, cho nên Tô Thiên Long cũng không học được bao nhiêu

về châm cứu.

Đương nhiên không học được không có nghĩa là gã không phân biệt được cao thủ châm cứu.

Tiết Thích Kiệt nghe được lời nói của Tô Thiên Long, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc: "Thú vị như thế sao? Xem ra người mà viện trưởng Khổng mời đến chính là một bác sĩ trung y gia truyền."

Tô Thiên Long nghi hoặc hỏi: "Anh nói vậy có nghĩa là gì?"

Tiết Thích Kiệt cười nói: "Hiện tại trên cơ bản, giáo dục học viện đều là trọng dược không trọng châm, bởi vậy những sinh viên tốt nghiệp trung y viện, rất ít người có châm cứu học đặc biệt tốt, trên cơ bản đều chỉ dừng lại ở trình độ bán nhập môn, chờ sau khi vào bệnh viện, nếu không phải bị phân đến khoa châm cứu xoa bóp, thì gần như bọn họ đều vô duyên với châm cứu. Chờ về sau này, gần như những phần cơ bản mà bọn họ từng học được trong trường cũng bị quên mất đi rồi. Lấy ví dụ như, hiện giờ anh còn nhớ rõ nên phối huyệt đạo như thế nào trong quá trình trị liệu không?"

Tô Thiên Long giật mình, chợt gãi gãi đầu, nói: "Quả thật tôi đã quên không ít rồi."

Tiết Thích Kiệt cười nói: "Kỳ thật trong thời điểm trị liệu, có rất nhiều bệnh mà bác sĩ trung y chúng ta gần như không cần phải dùng đến thuốc, bởi vì huyệt vị trên thân thể chính là thuốc tốt nhất rồi, chỉ tiếc hình thức phân khoa giáo dục và lâm sàng, đã trực tiếp tách châm cứu cùng với kê đơn ra làm hai, nhìn như tính chuyên nghiệp càng mạnh, trên thực tế lại hoàn toàn đánh mất tính linh hoạt vốn có rồi."

"Đương nhiên, tuy loại biện pháp này khiến cho rất nhiều bác sĩ trung y đều khó trở thành danh gia, nhưng lại làm giảm xuống

bậc cửa trung y. Chỉ có thể nói là có lợi cũng có hại mà thôi. Hiện tại có quá ít những bác sĩ trung y vừa thể kê đơn vừa có khả năng châm cứu, nhưng hình thức trung y gia truyền và phái Sư Thừa vẫn còn bảo lưu lại toàn bộ quá trình đào tạo truyền thống."

Tô Thiên Long giật mình: "Khó trách người ta đều nói, bác sĩ trung y chân chính phải tìm ở dân gian, xem ra câu nói này thật không giả."

Tiết Thích Kiệt cười nói: "Thực ra cũng không hẳn là vậy, dân gian sư thừa và gia truyền xuất thân vốn vô cùng thiên kỳ bách quái. Lấy ví dụ như Phùng Thiên Vân của Phùng Y Đường, Kinh Châu, ông ấy chính là đại gia trên phương diện trị liệu chứng xương cổ tay tách rời ở vị trí xích [1], phàm là loại người bệnh này, có thể tìm tới cho ông ấy chữa trị, sẽ có tỷ lệ là trăm phần trăm. Nhưng anh nhìn học trò của ông ấy xem, một phần mười bản lĩnh cũng chưa học được. Sau khi Phùng Thiên Vân chết, chẳng khác nào thủ pháp chính xác để chữa trị chứng bệnh này cũng thất truyền theo. Mà ở thời điểm hiện tại, Phùng Y Đường chính là một nơi có tiếng không có miếng. Học trò của ông ấy cũng chỉ là nương theo tên tuổi của thầy mình mà làm chút hoạt động lừa tiền thôi."

[1] : Còn gọi là gãy Colles và Smith: những gãy xương này xảy ra ở đầu dưới xương quay ở hành xương (metaphysis). Với Colles fracture, đầu dưới xương quay bị lệch ra sau, gây nên dinner-fork deformity.

Tô Thiên Long dở khóc dở cười: "Khó trách, mọi người đều nói muốn học trung y phải xem thiên phú, có người thầy tốt như vậy chỉ dạy mà đám người kia còn không học được."

Tiết Thích Kiệt cười nói: "Cho nên trung y truyền thừa vẫn luôn là thầy chọn học trò, mà không phải học trò chọn thầy, đại đa số danh gia cũng không chỉ bái duy nhất một vị sư phụ, hơn nữa, chỉ có thu thập kiến thức của nhiều nhà, mới có thể bước ra con

đường của mình."

Tô Thiên Long cười hắc hắc hỏi: "Chủ nhiệm Tiết, vậy còn anh thì sao?"

Tiết Thích Kiệt cười to: "Tôi hả? Tôi vừa mới nhập môn mà thôi."

Tô Thiên Long liếc mắt nhìn đống cờ thưởng bên trong phòng mạch, lập tức cất giọng không quá tin tưởng nói: "Chủ nhiệm Tiết, khiêm tốn quá phận còn hơn cả kiêu ngạo đó!"

Chương 250 - Đắc Dân Tâm Được Thiên Hạ!!!

Tiết Thích Kiệt lắc đầu: "Anh đó nha, là chưa từng được trông thấy bác sĩ trung y lợi hại chân chính thôi. Tôi từng được gặp một vị tiền bối, người ta có thủ pháp Thiêu Sơn Hỏa Thấu Thiên Lương, một châm đi xuống có thể làm cho người bệnh cảm thấy nóng, cũng có thể khiến cho người bệnh cảm thấy lạnh, có vài loại bệnh, hoàn toàn có thể làm được trình độ châm đến bệnh trừ."

Tô Thiên Long nghe vậy, khẽ nhếch miệng, nói: "Chủ nhiệm Tiết, vừa rồi anh mới nói, một châm có thể làm cho người ta cảm thấy lạnh! ?"

Tiết Thích Kiệt kỳ quái hỏi lại: "Có vấn đề gì không?"

Tô Thiên Long ngơ ngác nói: "Vừa rồi tôi đi qua phòng khám của khoa nội một, có nhìn thấy ở thời điểm chủ nhiệm Trần bên kia châm cứu, người bệnh hô lên là mát mẻ..."

Khuôn mặt vẫn một mực duy trì nụ cười mỉm của Tiết Thích Kiệt lập tức ngưng trệ: "Anh nói cái gì! ?"

"Hắn biết Thiêu Sơn Hỏa Thấu Thiên Lương ư?"

Tô Thiên Long sửng sốt: "Tôi cũng không biết nha... Chỉ nghe người nọ nói như vậy thôi, còn nữa Thiêu Sơn Hỏa Thấu Thiên Lương là thứ đồ chơi gì hả chủ nhiệm Tiết? Vì sao nghe vào tai lại có cảm giác huyền huyễn như vậy?"

Tiết Thích Kiệt không để ý đến đối phương, mà trực tiếp đứng lên, lướt qua bên cạnh Tô Thiên Long, bước nhanh rời khỏi phòng

mạch, sau khi dặn dò một bác sĩ thay mình trông nom phòng khám bệnh, gã lập tức chạy tới khoa nội một bên kia rồi.

Tô Thiên Long không rõ nguyên nhân nhưng cũng vội vàng chạy theo phía sau, nhanh chóng bắt kịp Tiết Thích Kiệt đang bước lên lầu.

"Chủ nhiệm Tiết, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Là bởi vì món đồ chơi mà hắn biết kia rất lợi hại sao?" Tô Thiên Long hỏi.

Bước chân của Tiết Thích Kiệt lập tức dừng lại, xoay người nói một câu: "Anh quan tâm có phải thứ kia rất lợi hại hay không hả? Tôi nói cho anh biết, móa nó là tương đối lợi hại đó! ! !"

"Không hề khoa trương khi nói rằng, cả chín phủ Dương Châu này, người có thể sử dụng hai môn châm pháp Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương ít đến mức có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhân vật như vậy nếu đã tới trung y viện chúng ta, chắc chắn có thể nâng lên vị trí chủ trì đó, anh có biết hay không?"

Moá nó!

Khoa trương như vậy?

Cuối cùng Tô Thiên Long cũng ý thức được chất lượng của Trần Khánh kia!

Muốn tình huống này thật sự giống như những gì Tiết Thích Kiệt vừa nói, chỉ sợ địa vị của Trần Khánh này cũng chẳng kém hơn vị viện trưởng Khổng mới đến kia bao nhiêu đâu.

Tô Thiên Long vừa nghĩ như vậy, trong lòng lập tức có cảm giác Trần Khánh này hơi bị khủng bố.

Còn nhỏ tuổi đã lợi hại như vậy, về sau sẽ thành thế nào?

Đối phương tuyệt đối là một cái đùi vững vàng, chắc chắn à

nha!

Ừm, phải nghĩ cách ôm một cái mới được!

"Đi nhanh một chút nữa đi, chủ nhiệm Tiết, chúng ta nhanh lên nào!" Tô Thiên Long vội vàng thúc giục.

Tiết Thích Kiệt nhìn thấy phản ứng này của gã, cũng không nhịn được khẽ cười cười.

Không trách Tô Thiên Long lại như vậy, phàm là người học trung y nào cũng biết rất rõ ràng rốt cuộc hai môn châm pháp ấy khủng bố bao nhiêu.

Huống chi Trần Khánh còn trẻ tuổi như thế!

Tới lúc này, rốt cuộc Tiết Thích Kiệt cũng hiểu được vì sao Khổng Học Quân muốn kéo Trần Khánh đến nơi này rồi.

Có một vị đại Phật như vậy tọa trấn khoa nội một trung y viện, gã dám khẳng định không đầy một tháng, danh tiếng của trung y viện có thể bùng nổ một hồi nho nhỏ, đến lúc ấy, người tới nơi này càng ngày càng nhiều. Như vậy quá trình kiến thiết trung y viện trung y hoá thuần túy đang được Khổng Học Quân thúc đẩy kia cũng tự nhiên mà tiến về phía trước, không một ai có thể cản trở được.

Có câu nói rất đúng, đắc dân tâm được thiên hạ!

Đây là Khổng Học Quân đang muốn đi theo con đường quần chúng, những phái hệ trung y viện kia làm sao có thể liều mạng đối chọi được với ông ta?

Xem ra, trời thực sự phải đổi rồi!

Tiết Thích Kiệt cười cười cũng nhanh chóng đi theo phía sau Tô Thiên Long.

Gã làm trung y, tuy đã quen với dáng vẻ trung y viện có pha lẫn một chút tây y, nhưng điều đó lại không có nghĩa là gã thích như vậy.

Chẳng qua khi đối mặt với hiện thực, bản thân không thể không khuất phục mà thôi!

"Bác sĩ, hình như tôi bị cảm lạnh, ngày hôm qua tắm rửa xong vẫn ho liên tục, cậu xem cho tôi đi."

"Là biểu hiện của phong hàn xâm nhập, không cần xem, về nhà bảo người nhà của anh dùng gừng tươi xát lên ngực chừng bảy, tám phút, sau đó lại dùng nước muối cọ sạch cẳng chân và bàn chân. Nhớ kỹ, không được dùng muối nhân tạo, phải dùng muối tinh, chính là cái loại muối kết tinh thành hạt đó."

"Ách... Vậy là xong rồi?"

"Nhiều lời vô nghĩa, vốn dĩ anh chỉ bị một chút cảm mạo không nặng, phong hàn chỉ ở ngoài da, chuyện chỉ cần dùng mấy đồng tiền là có thể giải quyết được rồi, vì sao cũng phải đến bệnh viện để tiêu một, hai trăm tệ chứ? Được rồi, người kế tiếp!"

"À, được rồi..."

"..."

Sau khi liên tục xem cho mấy chục người bệnh, tính tình của Trần Khánh cũng bắt đầu trở nên nóng nảy.

Không còn cách nào khác, ban đầu Trần Khánh cũng thử đối xử nhẹ nhàng với tất cả mọi người, nhưng mà… khi ngươi càng nhẹ nhàng càng cẩn thận, những người khác lại càng quấn quít lấy ngươi hỏi đông hỏi tây.

Cuối cùng, vì tiết kiệm thời gian, Trần Khánh không thể không thay đổi sách lược, chuyển thành kể cả nói chuyện lẫn chữa bệnh

đều lời ít mà ý nhiều, tự nhiên sẽ có vẻ tình tình hơi nóng nảy.

Nhưng sau khi hắn làm như vậy, hiệu suất lại được đề cao không ít!

Tô Thiên Long vừa cùng Tiết Thích Kiệt đi tới cửa đã nghe được đoạn đối thoại này, Tô Thiên Long cũng trực tiếp ngơ ngác luôn tại chỗ.

Trần Khánh này không chỉ muốn cướp mối làm ăn của khoa châm cứu xoa bóp, còn muốn "Cướp" luôn cả mối làm ăn của trung y viện?

Tuy với trung y viện một, hai trăm tệ cũng không nhiều lắm, nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt nha.

Hắn cứ đẩy người bệnh ra ngoài như vậy thì trung y viện bọn họ ăn gì đây?

"Chủ nhiệm Tiết, vì sao tôi lại có cảm giác vị chủ nhiệm Trần này thực sự biết giảng y đức?" Tô Thiên Long dở khóc dở cười.

Phải biết rằng bản thân bệnh viện chính là nơi để kiếm tiền, khẳng định là trong lòng người bệnh tìm đến nơi này cũng biết rõ ràng điều đó. Cho nên, người ta đã đến đây rồi thì ngươi cứ thu tiền đi, đúng không nào, thu bớt một chút cũng không sao mà… Vì sao lại không thu chứ???

Chương 251 - Vấn Đề Không Phải Nằm Ở Chỗ Có Được Hay Không, Mà Là Thái Độ!!!

Tiết Thích Kiệt cũng lắc đầu, thấp giọng nói: "Đây là anh chỉ nhìn thấy một chút bề nổi mà thôi, y đức mang đến hiệu ứng danh nhân là một trong những thủ đoạn có thể lập tức tăng lên danh tiếng cho bệnh viện trong khoảng thời gian ngắn. Thoạt nhìn chủ nhiệm Trần khiến cho bệnh viện chúng ta thiệt một ít tiền, nhưng chuyện như vậy xảy ra nhiều, dân chúng truyền miệng cho nhau, như vậy ở trong cảm nhận của dân chúng, địa vị trung y viện Giang Hạ chúng ta ở phủ Giang Hạ, sẽ không ngừng tăng lên."

"Một khi như vậy, thì trước kia rất nhiều người cần xem bệnh vốn không có ý định tìm tới trung y viện Giang Hạ, nhưng có Trần Khánh ở đây, bọn họ sẽ cân nhắc."

"Trên thực tế, loại hành động này cũng giống như quảng cáo trên TV, vì sao hàng năm quảng cáo vào cuối mùa xuân đều phải cạnh tranh với giá mấy trăm triệu thậm chí cả vài tỷ? Chính vì người xem ở giai đoạn đó rất nhiều, chỉ cần trong khoảng thời gian này có người nhớ kỹ nội dung đoạn quảng cáo đó, như vậy trong hành vi mua sắm hằng ngày, đối phương sẽ coi sản phẩm nọ là một trong những lựa chọn mua sắm của chính mình. Đây là tác dụng tuyên truyền, anh đã hiểu chưa?"

Tô Thiên Long cực kỳ bội phục, nói: "Chủ nhiệm Tiết, anh giỏi thật nha, còn học qua những chuyện này nữa sao?"

Tiết Thích Kiệt cười nói: "Đây đều là con gái nhà tôi nói cho tôi biết đó. Con bé theo học chuyên ngành báo chí, lúc ăn cơm ở nhà,

nó có nói về mấy đề tài này."

Tô Thiên Long cười nói: "Chủ nhiệm Tiết, dựa theo cách anh vừa nói, chẳng phải lần cải cách của viện trưởng Khổng này chính là làn sóng không thể ngăn cản được ư?"

Tiết Thích Kiệt chậm rãi tiến đến cửa phòng mạch, xuyên thấu qua đám người nhìn về phía Trần Khánh.

Lúc này, đúng là thời điểm Trần Khánh đang chẩn đoán bệnh cho một người.

"Đau đầu ư?"

"Ừm ừm."

"Mười ngày trước đã bắt đầu rồi, có đúng hay không?"

"! ? Đúng đúng đúng."

"Có phải trong giai đoạn này, anh có ăn thứ cay nóng, nguội lạnh?"

"! ! Hình như có ăn..."

"Có phải vào mỗi buổi chiều trong cơ thể sẽ có ác hàn, sau đó toàn thân đặc biệt đau đớn hay không?"

"Quá đúng rồi, bác sĩ!"

"Đại tiện mấy ngày một lần?"

"Hình như là hai ngày."

"Tiểu tiện trong hay vàng?"

"Để tôi nghĩ một chút, hình như có chút vàng."

"Ừm, dương minh táo nhiệt, vấn đề không lớn, anh kéo áo lên

cho tôi, sau đó đến bên cạnh ngồi xuống..."

"Bác sĩ, tôi bị bệnh gì vậy?"

"Anh không cần quan tâm mấy chuyện đó đâu, anh chỉ cần biết rằng tôi có thể chữa khỏi là được, nhanh lên vén áo lên giùm tôi."

"Được được."

Hiện tại Trần Khánh đã không còn thời gian rỗi mà giải thích cùng người bệnh nữa rồi, bởi vì người xếp hàng bên ngoài vẫn còn nhiều lắm, quả thực hắn có chút vô lực, chữa mãi mà không hết.

Nhất là bản thân đã nói luôn miệng suốt cả một ngày, hiện tại hắn đang có cảm giác bản thân há miệng một cái cũng có chút khó khăn.

Nói thực, lớn đến chừng vậy, nhưng đây là lần đầu hắn cảm thấy mình nói chuyện cũng lao lực.

Dù thái độ của Trần Khánh không quá nhã nhặn, nhưng người bệnh trước mắt này lại không nói điều gì.

Bởi vì ở trong lúc xếp hàng, gã đã nhìn thấy mười mấy người được Trần Khánh chữa khỏi tại chỗ. Cho nên nếu Trần Khánh đã nói hắn có thể trị được, thì gã cần gì phải lo lắng chứ?

Sau khi Trần Khánh hạ châm, Tiết Thích Kiệt đang đứng ngoài cửa cũng nhìn chằm chằm vào đôi tay của Trần Khánh, nhìn đến không chớp mắt.

Gã cũng giống Vương Xuân Lam bên kia, hiểu Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương, nhưng bản thân lại không biết dùng.

Ngay tại thời điểm Trần Khánh đâm xong một huyệt đạo, hơn nữa lại bắt đầu thi triển thủ pháp, hàng lông mày của Tiết Thích Kiệt lập tức nhảy dựng lên.

Đúng rồi!

Chính là động tác này!

Tiết Thích Kiệt vẫn nhớ rất rõ ràng, Thấu Thiên Lương dùng chính là thủ pháp này!

Trần Khánh này biết, hắn thực sự biết nha!

Tiết Thích Kiệt có cảm giác trái tim của mình đang run rẩy, đây là lần thứ hai gã được chứng kiến thủ pháp Thấu Thiên Lương trong khoảng cách gần như vậy.

Mà lần đầu tiên gã được nhìn thấy nó là hơn mười năm về trước!

"Tê ~ thật thoải mái."

Sau khi Trần Khánh đi châm một lần, người bệnh lập tức có cảm thấy mát lạnh ở vị trí mũi kim đâm vào.

Tiết Thích Kiệt không thể nhìn thấy vẻ mặt của người bệnh, nhưng âm thanh và động tác của đối phương lại tuyệt đối không lừa được người.

Nói cách khác, Trần Khánh không chỉ biết Thấu Thiên Lương, còn có thể đi châm một lần đã làm người bệnh cảm nhận được hạ châm thấy lạnh rồi!

Chuyện này … móa nó không phải chỉ đơn giản là biết nha, tuyệt đối là lĩnh ngộ hiểu thấu!

Tiết Thích Kiệt cảm thấy bản thân nên thu hồi câu nói vừa rồi cùng Tô Thiên Long!

Đừng nói là chín phủ của Dương Châu, ngay cả Cửu Châu của Hoa Hạ, xét về tạo nghệ của hai môn châm pháp này, chỉ sợ không tìm được mấy vị bác sĩ trung y có thể sánh ngang cùng Trần Khánh

Nhìn thấy động tác thi châm thành thạo của Trần Khánh kia, Tiết Thích Kiệt cảm thấy ở trước mặt hắn, mình chỉ là một học sinh tiểu học.

Người này… Mạnh mẽ! Thật sự!

Lại nói, người không học qua châm cứu, vĩnh viễn cũng không thể cảm nhận được tâm trạng hiện tại của Tiết Thích Kiệt.

Có thể nói, hiện giờ khoảng cách giữa hai người bọn họ chỉ là hai, ba mét thôi, nhưng Tiết Thích Kiệt lại cảm thấy hai, ba mét này hệt như một cái lạch trời, và gã vĩnh viễn cũng không thể vượt qua được.

Nhưng trong lúc tự ti, Tiết Thích Kiệt cũng phát hiện được một con đường thênh thang trước mắt.

Gã lập tức lôi kéo Tô Thiên Long lui lại một góc trong hành lang.

"Thiên Long, anh lập tức gọi một cú điện thoại cho viện trưởng Khổng, không, cứ để tôi gọi thì hơn. Tôi muốn bảo ông ấy rằng, ngay ngày mai, hai chúng ta sẽ xin đến khoa nội một tọa chẩn, giúp chủ nhiệm Trần ổn định cục diện."

Tô Thiên Long nhướng mày, nhưng rất nhanh gã cũng phản ứng lại: "Tôi đã biết, chủ nhiệm Tiết, nhưng mà… hình như ngày mai chủ nhiệm Trần không có lịch tọa chẩn nha… Chuyện bên đó chỉ dựa vào hai người chúng ta có được hay không?"

Tiết Thích Kiệt cười nói: "Vấn đề ở đây không phải là được hay không, mà là thái độ. Tại thời điểm không ai dám đứng ra, chúng ta có thể đứng ra đã cho thấy thái độ của bản thân rồi, dù hai chúng ta không khám chữa được cho bao nhiêu người bệnh, cũng có thể làm dao động một chút quân tâm cảu những người đó. Làm như vậy, một khi chuyện này thành công, chẳng phải chúng ta

cũng được tính là người của viện trưởng Khổng rồ? Mà chủ nhiệm Trần cũng sẽ nhận phần nhân tình này của chúng ta, đến lúc đó, chúng ta có thể đi theo hắn học tập một phen, lăn lộn kéo ra nhân mạch. Anh nói xem có đáng giá hay không?"

Chương 252 - Vọng Chẩn Lô Hỏa Thuần Thanh!!!

Trước mắt Tô Thiên Long sáng ngời: "Giá trị thì đúng là giá trị, nhưng chủ nhiệm Tiết, vì sao anh lại khẳng định rằng chủ nhiệm Trần sẽ thắng?"

Tiết Thích Kiệt liếc mắt nhìn Trần Khánh bên trong phòng mạch, nói: "Nếu ngay cả loại trình độ trung y này cũng không thể nâng trung y viện đứng dậy, thì về sau không gian sinh tồn của trung y sẽ càng ngày càng nhỏ, anh và tôi còn cần thiết để tiếp tục nữa không?"

Ở trung y viện Giang Hạ, bác sĩ biết trung y cũng sẽ không khám chữa bằng trung y, bởi vì trình độ tiền lương vốn sàn sàn như nhau, thậm chí bác sĩ không khám chữa bằng trung y còn có tiền lương càng cao hơn những bác sĩ dùng trung y để khám chữa bệnh khác, bởi vì bọn họ kê thuốc tây cho bệnh nhân còn được thêm tiền trích phần trăm.

Còn trung y thì sao?

Nói thật, nếu không phải trong lòng vẫn còn điểm mấu chốt, Tiết Thích Kiệt cũng muốn kê thuốc tây.

Bởi vì kê thuốc Đông y chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, nhất là không thể kiếm được tiền bỏ vào trong túi của mình.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao gã hoàn toàn không phản đối chuyện Khổng Học Quân đến trung y viện Giang Hạ này cải cách.

Chẳng qua lúc ban đầu, gã không rõ ràng lắm đến tột cùng là Khổng Học Quân chỉ đi lướt qua nơi này, hay là thực sự muốn dùng đến thủ đoạn chân chính, chờ sau khi xem hiểu được này một loạt những thao tác của đối phương, Tiết Thích Kiệt cũng hiểu được một điều rằng… Đây chính là một cơ hội, là cơ hội cho những người học trung y chân chính bên trong trung y viện như gã!

"Đi, chủ nhiệm Tiết, làm thôi, tôi và anh cùng nhau!"

…

Nha ~

Mệt nha! ! !

6 rưỡi tối, Trần Khánh kết thúc thời gian tọa chẩn.

Dù bên ngoài vẫn còn người xếp hàng, nhưng Trần Khánh lại thực sự không chống đỡ nổi rồi, chỉ có thể dặn dò bọn họ qua ngày kia lại đến, hôm nay thì thực sự là không thể, dù như thế nào hắn cũng không xem được nữa.

Sau khi những người bệnh này cất bước rời đi, Trần Khánh mới đưa mắt nhìn sang cửa phòng bên cạnh, chợt phát hiện Vương Xuân Lam cũng đang ngồi phịch trên bàn, rồi cứ hữu khí vô lực như vậy mà nằm úp sấp xuống.

"Bác sĩ Vương…" Trần Khánh hắng giọng hô một câu.

Vương Xuân Lam đang nằm lên trên bàn khẽ nhúc nhích một cái, mấy chữ Hán khô quắt chen nhau chui ra từ trong cổ họng: "Tiền không dễ kiếm nha…"

Lời này vừa ra, suýt chút nữa Trần Khánh đã bật cười thành tiếng.

"Chủ nhiệm Trần, chủ nhiệm Vương, uống miếng nước đi." Tuy hôm nay Lý Kim Phong không tọa chẩn, nhưng gã cũng đi theo Trần Khánh và Vương Xuân Lam chạy trước chạy sau, bận không ít viện.

Nhưng tình huống của gã còn tốt một chút, không hao phí quá nhiều tâm thần đi chẩn đoán bệnh như Trần Khánh.

"Không được, bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng về nhà, nằm lên trên giường ngủ một giác thôi. Tôi về đây." Trần Khánh khoát tay.

"Nhưng mà chủ nhiệm Trần, anh còn chưa ăn cơm trưa đâu, nếu không ăn cơm xong lại trở về nhé?" Lý Kim Phong hỏi.

Đúng nha, đến lúc này, Trần Khánh mới nhớ ra mình đã bận rộn đến mức quên cả ăn cơm rồi.

Nhưng sau khi cơn đói qua đi, có vẻ như lúc này Trần Khánh cũng không muốn ăn lắm!

"Không có việc gì, lúc nào tôi đói bụng lại ăn sau, tất cả trở về đi thôi. Lý Kim Phong, hôm nay, cám ơn anh!" Trần Khánh cười nói.

"Đây là việc tôi phải làm mà." Lý Kim Phong cười nói.

"Nếu ngày mai không có việc gì, anh có thể đến Hán Y Đường tìm tôi!" Trần Khánh nói.

Trước mắt Lý Kim Phong lập tức sáng ngời, gã hiểu mình đánh cược không sai rồi!

"Được, ngày mai tôi nhất định sẽ đi qua."

Trần Khánh cười gật đầu, sau khi nói lời từ biệt cùng Lý Kim Phong và Vương Xuân Lam, hắn lập tức rời đi một mình, trở về

nơi ở.

Vừa vào cửa, Trần Khánh đã trực tiếp nhào lên sô pha, sau đó, nằm im không nhúc nhích.

Thoải mái!

Quả nhiên, y điểm không dễ kiếm nha...

Hôm nay đúng là… móa nó quá mệt mỏi mà!

Trần Khánh có cảm giác, nếu mỗi ngày đều trôi qua như vậy, có khả năng là y thuật của hắn còn chưa đạt đến trình độ của những vị thần y cổ đại nhưng bản thân hắn đã xuống bên dưới gặp bọn họ trước rồi.

May mắn một tuần hắn chỉ qua bên kia ba ngày, vẫn là Triệu gia gia có tính toán trước.

Nhưng… nói đi cũng phải nói lại, vì sao giao diện thuộc tính không có thêm điểm thể lực nhỉ?

Chẳng lẽ nó sợ sau khi hắn có được thể chất của một siêu nhân, là có thể không chút cố kỵ mà quét y điểm?

Ai?

Nói đến giao diện thuộc tính, Trần Khánh lập tức bị chủ đề này gợi lên hưng phấn.

Hôm nay hắn đã bận việc cả ngày, hẳn là thu hoạch có thể vượt qua mong muốn?

Xem xét xem xét!

Kết quả là… ngay khi Trần Khánh ấn mở giao diện thuộc tính, ánh mắt hắn lập tức tập trung ngay tại thanh y điểm kia.

76.8! !

“Bành” một chút, Trần Khánh trực tiếp bắn thẳng người dậy từ dưới sô pha.

Móa ơi, một ngày khám chữa bệnh là y điểm sắp tròn tám mươi luôn!

Đây tuyệt đối là lập kỷ lực ghi chép y điểm của hắn ngay từ khi bắt đầu nha!

Trần Khánh còn nhớ ghi chép cao nhất lần trước vẫn là khi Hán Y Đường có nhiều người bệnh nắng nóng. Lần đó, hắn kiếm được hơn bốn mươi y điểm.

Mà hôm nay, con số này lại trực tiếp đạt tới hơn bảy mươi y điểm rồi.

Nếu đổi thành điểm thuộc tính, đó là hơn bảy ngàn điểm.

Sách sách sách, chỉ trong nháy mắt Trần Khánh đã cảm thấy bản thân giàu to rồi!

Như vậy, nên bắt đầu thêm từ đâu đây...

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 1162/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 237/1000(Đăng Đường Nhập Thất), văn chẩn 3/100(nhập môn), vấn chẩn 162/1000(Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 đơn thuốc: 1149/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 châm cứu: Châm thứ 10292/1000000(Đăng Phong Tạo Cực), ngải cứu 100/100(Đăng Phong Tạo Cực)】

【 nắn xương: 1/100(nhập môn)】

【 xoa bóp bấm huyệt: 1162/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh)】

【 Chúc Do Thuật: 0/100(nhập môn)】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quy Nhất, Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ, Thiêu Sơn Hỏa 2423/10000(cao cấp) Thấu Thiên Lương 2026/10000(cao cấp)】

【 y điểm: 76. 8(mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính)】

Châm thứ trong khoảng thời gian ngắn rất khó có bay vọt về chất, thêm này không cần thiết.

Hơn nữa, sau khi có kỹ năng bị động【 Quy Nhất 】 này, hắn cũng có thể thông qua châm thứ cách không trao đổi cùng ngũ tạng.

Như vậy dựa theo những gì hắn từng suy nghĩ lúc trước, lần này cứ tăng lên cơ sở chẩn đoán bệnh, mới là giải pháp tối ưu trước mắt.

Ánh mắt Trần Khánh lập tức tập trung vào hạng mục vọng chẩn.

Cứ chọn nó đi!

Trần Khánh khẽ động ý niệm, tất cả y điểm đều được thêm vào vọng chẩn.

【Vọng chẩn 7917/10000(Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

Chương 253 - Ta Muốn Kháng Nghị!

Sau khi không ngừng có tri thức xuất hiện, dung hợp cùng sở học của Trần Khánh, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một cái nhìn hoàn toàn mới về vọng chẩn.

Nếu nói lúc trước hắn cần phải nhìn khí sắc của một người bệnh, mới có thể trực tiếp chẩn đoán bệnh, nhưng tỷ lệ chính xác chỉ đạt chừng 60%, thì hiện tại tỷ lệ đã đạt gần đến 90% rồi.

Hơn nữa có năm vận sáu khí của năm nay gia tăng vào, xác suất này còn có thể tăng lên một chút.

Nói cách khác, nếu không phải những căn bệnh đặc biệt phức tạp, gần như Trần Khánh chỉ cần nhìn khí sắc của người bệnh, là có thể trực tiếp tiến hành chẩn đoán bệnh và bắt tay vào trị liệu được rồi.

Ở trong quá trình này, kể cả khi chẩn đoán bệnh xuất hiện vấn đề, thì ở thời điểm hạ châm thứ nhất, hắn cũng có thể thông qua đối thoại của ngũ tạng, để điều chỉnh phương án trị liệu của mình, bất cứ lúc nào.

Vọng chẩn tăng lên chắc chắn sẽ đẩy nhanh tốc độ tọa chẩn của Trần Khánh.

Sách sách sách!

Nụ cười lập tức xuất hiện trên mặt Trần Khánh, niềm vui không thể giấu giếm được!

Quá nhanh!

Chỉ gần một ngày trôi qua, Trần Khánh đã gia tăng vọng chẩn từ Đăng Đường Nhập Thất lên tới Lô Hỏa Thuần Thanh, thậm chí chỉ kém hơn hai ngàn điểm nữa, là hạng mục này có thể nâng lên một cấp bậc mới.

Tốc độ này nhanh hơn ở Hán Y Đường rất nhiều!

Nếu mỗi ngày đều có thể làm như vậy, chẳng phải thời khắc hắn nâng cao toàn bộ tứ chẩn lên đến mãn cấp Đăng Phong Tạo Cực, cũng chẳng quá xa ư?

Đến lúc đó, có lẽ thiết chẩn của hắn lại có cơ hội tiếp tục rảo bước tiến thêm một bậc!

Nghĩ như vậy, trong lòng Trần Khánh đầy rạo rực, ngập tràn mong đợi!

Nhưng… nói thật, nếu bảo hắn cứ tiếp tục làm như vậy, đúng là thân thể hắn có chút không chịu đựng nổi.

Nếu ngày nào cũng tọa chẩn không chịu nghỉ ngơi như vậy, phỏng chừng không qua được một tháng, thân thể Trần Khánh sẽ mắc một chút bệnh tật.

Bệnh tật nhỏ nào đó thì không sao, hắn chỉ sợ ngũ tạng kháng nghị.

Nếu mấy đứa chúng nó không để ý tới hắn, khẳng định là thí nghiệm thuốc không thể tiến hành được nữa.

Hô ~

Trần Khánh xoa xoa huyệt Thái Dương của mình, sau khi thoáng khôi phục lại một chút, hắn lập tức cầm lấy ngân châm đâm xuống huyệt Bách Hội, huyệt Thái Dương, huyệt Phong Trì của mình, mỗi nơi đều đâm một châm.

Ba huyệt vị này có công hiệu nâng cao tinh thần, làm tư duy tỉnh táo, giảm bớt mệt nhọc.

Sau khi châm xong, Trần Khánh lập tức cảm thấy cái đầu của mình nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhưng ngay thời điểm đó, gần như cùng một lúc, âm thanh rít gào đầy tức giận đã vang lên.

"Ta muốn kháng nghị! Kháng nghị! ! !"

Vừa nghe được âm thanh này, Trần Khánh đã biết chủ nhân của nó là ai rồi.

Xem ra nỗi băn khoăn của hắn là đúng!

"Tâm hoả, ngươi muốn làm gì vậy?"

Tâm hoả cả giận nói: "Ta muốn làm gì sao? Vì sao hôm nay ngươi lại khám cho nhiều người bệnh như vậy? Một ngày trôi qua, ta đã phải xử lý bao nhiêu việc ngươi có biết hay không? Người bình thường chỉ cần suy nghĩ một ngày thôi cũng đã thấy mỏi mệt rồi, còn ngươi thì sao? Ở thời điểm chẩn đoán bệnh tình, còn phải phân tích bệnh trạng, mô phỏng huyệt vị phối hợp, đã thế lúc trị liệu còn phải không ngừng chú ý đến cảm giác từ châm thứ truyền ra, thậm chí trong lúc ngươi làm những chuyện này, ngươi lại còn muốn kết nối cùng ngũ tạng của người khác… Hết thảy những chuyện này, không phải đều cần ta đến vận hàng hay sao? Ngươi có biết làm như vậy ta sẽ mệt chết hay không?"

Trần Khánh ôm trán, tựa người vào sô pha, nói: "Nếu ta đã nhận việc này thì đương nhiên phải làm cho tốt nha, bằng không chẳng phải đã không xứng đáng với chức trách, với công việc của ta rồi sao? Hơn nữa, nhìn thấy vẻ mặt người bệnh khôi phục, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vui vẻ? Mệt mỏi thì mệt mỏi một chút, nhưng mệt cũng xứng đáng nha!"

Có vẻ như tâm hoả vừa bày ra dáng vẻ giương nanh múa vuốt: "Cứ cho là thế đi, ngươi cần phải làm đến mức quên cả ăn cơm ư? Tới buổi chiều rồi, ta vẫn một mực gửi tín hiệu cảnh báo cho ngươi, ngay chính ngươi cũng cảm thấy tư duy trong đầu hỗn loạn, tốc độ tự hỏi giảm xuống, nhưng mà ngươi làm gì? Ngươi phớt lờ ta, ngươi lại dám phớt lờ ta! !"

Trần Khánh vội vàng giải thích: "Thực xin lỗi nha, lúc ấy ta chỉ nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được, dù sao cũng sắp tan tầm rồi."

Tâm hoả vẫn gắt lên, có vẻ như tức giận chưa tiêu: "Kẻ lừa đảo, ngươi đã nói mình sẽ dưỡng sinh, thế loại hành vi này chính là dưỡng sinh hả? Hả?"

Trần Khánh cười khổ nói: "Chẳng phải ban ngày ta vẫn chăm chỉ rèn luyện đó sao? Chỉ mệt mỏi một ngày thôi mà, ngươi cũng không đến mức quá khó chịu chứ?"

Tâm hoả hừ hừ nói: "Quá lao người không thọ, đạo lý này mà ngươi cũng không hiểu ư? Đừng để đến ngày nào đó mầm bệnh còn chưa kịp xử lý chúng ta, ngươi lại xử lý chúng ta trước, đến lúc đó, tất cả mọi người đừng hòng sống nữa, hừ! !"

Trần Khánh cười nói: "Các ngươi chính là hậu thuẫn kiên cường của ta mà, làm sao ta có thể làm như vậy được? Cứ yên tâm đi, sau này ta nhất định sẽ chú ý, không cần phải lo lắng cho ta đâu!"

Tâm hoả không vui nói: "Ai thèm lo lắng cho ngươi? Ta lo lắng cho chúng ta thôi. Hôm nay ngoại trừ điểm tâm, ngươi còn chưa ăn một thứ gì hết, chẳng lẽ ngươi không biết tỳ thổ nó cần đồ ăn để vận hoá khí huyết sao?"

Tỳ thổ lập tức phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy."

Tâm hoả tiếp tục chỉ trích: "Giữa trưa không ăn coi như xong, ta coi như ngươi đã làm việc mà quên thời gian, nhưng lúc này đã sắp đến tám giờ rồi, nếu còn không ăn bữa tối, để khí huyết thiếu như vậy, chúng ta lấy cái gì tới vận chuyển?"

Tỳ thổ lại nhảy ra: " Đúng vậy, đúng vậy."

Trần Khánh bất đắc dĩ cười: "Chỉ là… hơi mệt một chút nên ta nằm xíu thôi. Ta ăn, ngay bây giờ, ta sẽ ăn."

Nói xong, Trần Khánh mnag theo cây châm vẫn còn trên đỉnh đầu, lấy chút nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra ngoài, sau đó đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm chiều cho chính mình.

Dù đã cảm nhận được Trần Khánh đang hành động, tâm hoả vẫn tiếp tục chất vấn tuyệt đối không thuận theo không buông tha.

"Chúng ta đã thương lượng xong rồi, hiện tại ước định giữa ngươi và nhóm chúng ta nhất định phải sửa, ít nhất là trước khi ngươi rời khỏi cái trung y viện gì gì kia, nội dung ước định phải thay đổi."

Chương 254 - Ai Cho Hắn Loại Tự Tin Này?

Là tâm hoả của Trần Khánh, đương nhiên nó sẽ biết được hết thảy mọi tư duy của Trần Khánh.

Cho nên, tâm hoả rất rõ ràng chuyện Trần Khánh ở lại trung y viện bên kia tuyệt không phải ngày một ngày hai là kết thúc được.

Trần Khánh vừa chuẩn bị bữa ăn, vừa trả lời tâm hỏa: "Ngươi muốn thay đổi như thế nào?"

Tâm hoả nói: "Trước khi ngươi rời khỏi trung y viện, không được thử dược nữa."

Trần Khánh cười nói: "Chẳng lẽ khi ta trở về Hán Y Đường cũng không được?"

Tâm hoả nói: "Đương nhiên là không được, ngươi cho rằng tiêu hao thần có thể khôi phục lại dễ dàng như vậy sao? Nếu để ngươi thử nghiệm thuốc, khẳng định là ngươi sẽ không dừng lại được, mà trong đầu sẽ một mực cân nhắc, đắn đo tới nó, thế thì làm sao có thể khôi phục được thần. Đúng rồi, ngày mai cũng không cho ngươi học tập!"

Trần Khánh cười khổ: "Không đến mức ấy chứ? Ngươi quên rồi hả, thời điểm ta học tập cũng chính là thời điểm ta thả lỏng, chẳng lẽ ngươi không biết xem sách thuốc là một loại hưởng thụ của ta?"

Tâm hoả tạm dừng một chút, nói: "Nếu vậy, ngươi cũng chỉ có thể học nửa ngày thôi, nửa ngày khác phải tạm ngừng để tâm thần

khôi phục!"

Trần Khánh thấy tâm hoả đã chịu thỏa hiệp, cũng nhoẻn miệng cười: "Được rồi, ta sẽ nghe lời ngươi!"

Tâm hoả ngạo kiêu ngạo nói: "Hừ, nếu không bởi vì mấy đứa đám tỳ thổ vẫn một mực khuyên ta, ta mới không thèm nhắc nhở ngươi đâu, dù sao thân thể cũng là của ngươi, không quý trọng thì tất cả đừng sống nữa!"

Phế kim nói: "Ta không khuyên nha."

Can mộc nói: "Ách... Kỳ thật ta cũng không có."

Thận thủy nói: "Thiên địa còn không thể dài lâu, huống chi là người? Sinh tử đều do trời định sẵn, cần gì phải khuyên?"

Tâm hoả giận dữ quát: "Các ngươi đều cút đo cho ta! !"

Tỳ thổ nói: "Tâm hoả tâm hoả, ta ủng hộ ngươi, nhưng mà khuyên thì… hình như ta cũng chưa nói. Thật sự, có thể ngươi nhớ lầm rồi."

Tâm hoả giận không thể kiềm chế nổi nữa: "Ngươi cũng cút đi cho ta! !"

"..."

Ha ha ha.

Trong phòng bếp, tiếng cười của một mình Trần Khánh đột ngột vang lên, có vẻ hơi ngốc nghếch...

"Cái gì! ?"

"Cậu vừa nói thằng nhóc kia chẳng những không loạn, còn trực tiếp tọa chẩn, xử lý mọi chuyện đâu vào đấy?" Uông Duẫn cầm di động, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Là bác sĩ có thâm niên kinh nghiệm nhiều nhất của khoa nội một, uy vọng của gã trong phòng cũng gần với hai vị chủ nhiệm, cho nên gã chính là người khởi xướng lần tập thể "Bãi công" này.

Uông Duẫn cứ cho rằng trải qua một ngày bãi công, hẳn là Trần Khánh sẽ rơi vào tình trạng sứt đầu mẻ trán ngay trong ngày đầu tiên đi làm thôi. Nói cho cùng, nếu khoa nội một không có bác sĩ tọa chẩn, người bệnh đến đây không tìm thấy chỗ xem bệnh, khẳng định sẽ gây chuyện.

Nếu đối phương gặp phải một người nào đó tính tình không tốt, vậy kế hoạch của gã cũng càng thêm hoàn mỹ.

Nhưng kết quả lại rơi vào tình huống mà gã hoàn toàn không nghĩ tới, bởi vì bệnh viện bên kia chẳng những không có bất cứ một người bệnh gây chuyện nào, ngược lại Trần Khánh kia còn có thể an an ổn ổn mà tọa chẩn tại chỗ.

Một người trẻ mới hai mươi mấy tuổi lại có loại định lực này?

Chẳng lẽ hắn có bản lãnh thật sự?

Bỗng nhiên trong lòng Uông Duẫn lại có chút không nắm chắc.

"Uông ca, rốt cuộc chúng ta như vậy làm có được hay không? Tôi có cảm giác hiệu quả của kế hoạch này không quá lớn, lỡ như chúng ta làm loạn đến mức với đắc tội viện trưởng mới kia, chúng ta thực sự có trái cây ngon mà ăn không?" Khang Tuyền nói.

Uông Duẫn nhíu mày hỏi lại: "Vậy cậu muốn bị người ta ép phải học trung y ư? Trước không nói đến chuyện trung y có được hay không, kể cả khi cậu muốn học, cậu nghĩ rằng mình có thể học được hay không? Thứ đồ chơi kia quá phức tạp, học từ lúc còn nhỏ xíu còn không nhất định có thể xuất sư, thì cậu với tôi, ở cái tuổi này… làm sao có thể? Hơn nữa, cứ cho là chúng ta học xong rồi đi, thế thì đã làm sao? Chưa nói đến dùng trung y xem bệnh vô

cùng chậm chạp, đã thế còn mệt mỏi vô cùng, hơn nữa, trong viện chúng ta kê thuốc Đông y đâu có được trích thêm phần trăm, một khi cải cách này được thực thi, cậu có thể vượt qua được đám người trẻ tuổi kia không?"

Uông Duẫn nói cũng đúng hiện thực.

Nhóm bác sĩ bọn họ đã ba, bốn mươi tuổi đầu rồi, đã quen chữa bệnh với hình thức tây y mười mấy năm nay, xem bệnh ngoại trừ chụp X-quang, kê thuốc, hầu như không có học bất cứ thủ đoạn nào khác.

Một khi bảo bọn họ dùng phương thức của trung y để xem bệnh, thế chẳng khác nào trực tiếp bịt kín đôi mắt của bọn họ, thế thì còn xem cái bệnh gì nữa?

Tổng kết xuống dưới, chính là sau khi cải cách, tiền đã ít lại bận rộn hơn nhiều.

Như thế thì ai sẽ muốn đây?

Cho nên, bọn họ chỉ có thể chống lại mà thôi!

"Nói là nói như vậy, nhưng ở thời điểm hiện tại... Moá nó, Uông ca, anh mau nhìn tin nhắn trong nhóm đi, Tiết Thích Kiệt của khoa nội hai mới mở miệng xin lãnh đạo, cho hắn tạm điều đến khoa nội một hỗ trợ tọa chẩn!" Khang Tuyền đang cầm điện thoại nói chuyện, vừa vặn lại nghe được âm thanh nhắc nhở của Wechat, cũng tiện tay mở giao diện Wechat lên, ai biết đâu vừa mở lên nhìn lướt qua một cái, trong nháy mắt, tâm trạng lập tức gợn sóng, không bình tĩnh.

Uông Duẫn nghe vậy cũng lập tức mở Wechat ra, ấn vào nhóm chat vừa được lập nên chỉ có hơn hai mươi thành viên cùng trao đổi.

Quả nhiên, đúng là trong nhóm có người vừa phát tin tức này,

hơn nữa xem ra đây chính là sự thật, bởi vì trong nhóm còn có người đăng lên ảnh chụp Tiết Thích Kiệt đi vào phòng khám bệnh của khoa nội một.

"Uông ca, không phải chủ nhiệm Tiết đang bắt đầu chọn bên rồi chứ?" Khang Tuyền nói.

Uông Duẫn dừng lại một chút, không nói chuyện.

Hơn nữa, câu này còn cần phải hỏi nữa sao?

Tại thời điểm mấu chốt như thế này, đối phương lại xin điều đến khoa nội một, không phải đã chọn đứng ở bên kia thì là cái gì

Nhưng Tiết Thích Kiệt làm một bác sĩ trung y, đối phương chọn đứng bên phía viện trưởng mới cũng không đáng ngạc nhiên, ít nhất là Uông Duẫn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn về chuyện này.

Uông Duẫn chỉ hơi tò mò một chút, vì sao Tiết Thích Kiệt lại đưa ra lựa chọn nhanh như vậy, chẳng lẽ đối phương cũng cho rằng cải cách lần này sẽ thành công ư?

Ai cho Tiết Thích Kiệt kia loại tự tin này?

Chương 255 - Kết Quả Đàm Phán!!!

"Không cần phải để ý đến hắn, kế hoạch của chúng ta không thay đổi, cứ để mặc hắn chừng hai ngày đi, chờ đến lúc đi làm lại giữ thái độ làm qua loa cho xong, tùy ý phối hợp… Không cần biết mọi người định làm như thế nào, chỉ cần kiên trì một nguyên tắc, đó là không ủng hộ, cũng không phản đối, không kiên quyết đối kháng, cũng không dễ dàng phối hợp. Tôi không tin Trần Khánh này chỉ mang theo hai, ba người lại có thể làm cho khoa nội một thực sự thay đổi hoàn toàn!" Uông Duẫn hừ lạnh một tiếng nói.

Cái gì gọi là tiểu quỷ khó chơi?

Đây chính là tiểu quỷ khó chơi!

Cũng giống như khi ngươi đang tự mình xem bệnh cho người khác, nhưng hộp châm trong phòng mạch không đủ, ngươi gọi người hỗ trợ lấy một chút, kết quả là người này mở miệng vâng vâng dạ dạ, nhưng hơn mười phút sau cũng không thấy bóng người.

Chờ đến thời điểm ngươi phải tự mình chạy tới lấy, thì đối phương lại ngượng ngùng theo sát ngươi nói rằng bỗng nhiên mình có việc bận nên quên khuấy đi mất, rồi rối rít xin lỗi ngươi.

Một lần hai lần như vậy, về tình còn có thể tha thứ, nhưng nhiều lần vẫn như vậy, thì tuyệt đối là cố ý rồi. Có điều… ngươi lại không biết phải nói đối phương như thế nào, dù sao cũng có câu đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười mà...

Chuyện này gây nên một tệ hại, đó là kể cả khi ngươi là chủ

nhiệm, thì đụng đến bất cứ chuyện gì, ngươi cũng phải trực tiếp tham gia.

Bởi vì có người bên cạnh hay không cũng vậy thôi!

Hiện tại đám người Uông Duẫn đang ôm trong lòng loại tư tưởng như thế đó.

Dù sao Trần Khánh làm chủ nhiệm cũng không cho bọn họ tọa chẩn, hơn nữa, mỗi tháng chỉ phát tiền lương cơ bản, đã vậy bọn họ lập tức lười biếng không chịu làm việc tử tế.

Bọn họ không xung đột trực diện với hắn, nhưng sau lưng lén lút chơi hắn một vố, hắn còn có thể làm được gì?

Đợi cho đến khi doanh thu của khoa sụt giảm nghiêm trọng, lãnh đạo bên trên gây khó dễ, sẽ có người đến xử lý mấy vấn đề này thôi.

Loại người như thế cũng rất ghê tởm, ngươi nói đối phương không muốn đi làm, thì ngày này đối phương cũng đến, ngươi nói đối phương đã đến thì làm việc đi, lại chẳng nhìn thấy đối phương làm việc gì cả.

Nói trắng ra, đám người Uông Duẫn đang hi vọng bọn họ có thể thông qua phương thức này làm cho tự bản thân Trần Khánh biết khó mà lui, bởi vì tới cuối cùng, doanh thu sụt giảm cũng chỉ là kết quả bất đắc dĩ mà thôi.

À, còn người bệnh không biết đi khám ở đâu ư?

Cái này mà gọi là vấn đề sao? Phủ Giang Hạ này đâu chỉ có duy nhất một nhà trung y viện?

"Uông ca, vậy là ngày mai chúng ta lại đi làm ư?" Khang Tuyền nói.

"Ừm, nhưng phải nhớ kỹ, thao thác đúng mực, thái độ chỉn chu, tuyệt đối không thể cho bọn họ bắt được nhược điểm, cậu đã hiểu chưa?" Uông Duẫn nói.

"Lăn lộn bình thường thôi mà, tôi hiểu." Khang Tuyền nói.

Uông Duẫn cúp điện thoại, nét mặt cũng lập tức âm trầm xuống.

Lúc này, thái độ của gã cũng không còn thoải mái tự nhiên như lúc trò chuyện cùng Khang Tuyền.

Một lát sau, Uông Duẫn lại cầm lấy di động bấm một dãy số khác.

"Alo?"

"Viện trưởng Tiếu, anh đã điều tra được mục đích chân chính của Khổng Học Quân khi đến viện chúng ta chưa? Rốt cuộc chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Uông Duẫn hỏi.

"Ai ~ chuyện này khó mà nói được." Tiếu Tuấn Minh thở ra một hơi.

"Có tình huống ư?" Uông Duẫn nhướng mày hỏi.

"Hẳn là cậu cũng biết tin tức giáo trình về trung y tại trung, tiểu học đã được bên trên xét duyệt và lấy phủ Giang Hạ chúng ta làm nơi thí điểm?" Tiếu Tuấn Minh không vội trả lời, ngược lại lập tức mở miệng nói một câu.

"Đương nhiên là tôi có biết chuyện này." Uông Duẫn vừa mở miệng trả lời đã lập tức hiểu ra vấn đề: "Tiếu viện trưởng, ý của anh là… mục đích Khổng Học Quân đi đến nơi này chính là … làm thật rồi?"

"Chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, Tiểu Uông. Viện trưởng Khổng đã

cùng mấy phó viện trưởng đàm phán xong xuôi rồi, chỉ cần trong vòng một tháng này, lượng tiếp chẩn của khoa nội một có thể duy trì ở mức một phần ba bình thường là đủ, doanh thu bao nhiêu cũng không thành vấn đề, đến lúc đó, bọn họ sẽ bắt đầu vững bước mở rộng đến những khoa khác. Nếu bác sĩ trung y không đủ, bọn họ sẽ dứt khoát đi mời những vị lão trung y từ dân gian trở lại. Một khi chuyện này thực sự xảy ra thì những bác sĩ không có khả năng xem bệnh như các cậu, chỉ có duy nhất hai lựa chọn, hoặc là theo học, hoặc là điều tạm đến bệnh viện khác." Tiếu Tuấn Minh nói.

Chuyện này... Là vì sao chứ?

Trong đầu Uông Duẫn lập tức ong ong như sấm đánh giữa trời quang, cả người đều cứng đờ tại chỗ, tư duy lập tức trở nên trống rỗng.

Chỉ cần lượng tiếp chẩn đạt tới một phần ba, không cần biết doanh thu được bao nhiêu...

Chẳng phải điều này có nghĩa là hết thảy những gì bọn họ đang làm chỉ như những thằng hề nhảy nhót?

Không đúng, tất cả còn chưa khẳng định được.

Nếu khoa nội một chỉ có hai, ba bác sĩ tọa chẩn, thì lượng tiếp chẩn cũng rất khó đạt tới một phần ba trước kia.

Một là thiếu người, hai là bác sĩ trung y xem bệnh rất chậm, chỉ riêng hai điều này thôi cũng có thể đoán trước được là Trần Khánh không có khả năng đạt tiêu chuẩn rồi.

Không đúng, lỡ như Khổng Học Quân lại tìm thêm mấy bác sĩ trung y khác thì sao?

"Tiếu viện trưởng, nói vậy trong khoảng thời gian này, khoa nội một còn có thể gia tăng bác sĩ trung y hay không?" Uông Duẫn

hỏi.

"Chuyện này ư? Khẳng định là không, có mấy phó viện trưởng đã phản đối chuyện này rồi, bọn họ muốn gia tăng độ khó. Tới cuối cùng, hai bên cùng nhường nhau một bước, mới thống nhất được kết quả mà tôi vừa nói với cậu đó." Tiếu Tuấn Minh nói.

Cả thân phận của Khổng Học Quân lẫn kế hoạch giáo trình trung y dược chuẩn bị tiến vào trung tiểu học phủ lại lấy Giang Hạ làm nơi thí điểm, đều đã đủ để nói lên một điều rằng, trung y viện Giang Hạ phải có thay đổi.

Nếu không, bên trong trung y viện lớn nhất thuộc một thành phố đang được quốc gia trọng điểm chú ý đến kế hoạch phổ cập trung y dược vào giáo dục lại toàn là bác sĩ tây y, khám chữa bệnh theo hình thức tây y, chẳng phải đã đánh thẳng vào mặt lãnh đạo cấp trên rồi?

Đương nhiên, tại địa phương vẫn luôn tồn tại một vài nhóm bè lũ ngoan cố, hi vọng cố thủ được lợi ích của phe phái mình… Chính vì vậy, Khổng Học Quân cũng cần làm ra một chút nhượng bộ.

Cho nên, áp lực này … sẽ tự nhiên mà rơi lên vai Trần Khánh.

Chương 256 - Nỗi Bức Xúc ...

Hán Y Đường

Sau khi Trần Khánh luyện xong Thái Cực, hắn lập tức đến Hán Y Đường sớm hơn bình thường một chút, đi theo đám người Sở Diêu Quyền phát thuốc giải nhiệt.

Hôm nay, Vương Xuân Lam chưa tới, thực hiển nhiên, ông ấy đã đến tuổi này mà làm việc vất vả cả ngày như vậy, đúng là có chút quá sức.

Không giống Trần Khánh, hắn có mệt mỏi một chút, nhưng sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy, nguyên khí lại tràn đầy, hoàn toàn có thể tiếp tục làm việc được.

"Trần Khánh, nghe nói ngày hôm qua, hai người đến trung y viện, sau đó người bệnh bên kia trực tiếp làm cho hai người bận rộn đến nằm úp sấp trên bàn không dậy nổi, có phải thế không? Ha ha ha." Dịch Đại Bưu cười nói.

"Tuy trung y viện bên kia vẫn kém bệnh viện trung tâm một chút, nhưng tốt xấu gì nơi đó cũng là một bệnh viện lớn, người bệnh bên phía chúng ta không thể so sánh với bọn họ được. Trần Khánh cùng lão Vương mỗi người phụ trách một phòng khám bệnh, ít nhất cũng phải tiếp chẩn bốn, năm mươi người một ngày?" Sở Diêu Quyền cười nói.

Là bảy, tám mươi mới đúng...

Trần Khánh cười khổ một tiếng.

Tuy có không ít người mắc mấy bệnh nhỏ nhặt không đáng kể

gì, cũng không cống hiến cho hắn được bao nhiêu y điểm, nhưng đương nhiên bọn họ vẫn làm hắn tốn không ít thời gian và tinh lực.

"Cũng gần như vậy, dù sao cũng mệt mỏi vô cùng." Trần Khánh nói.

"Lão Vương này, lúc trước tôi đã khuyên anh ta đừng có đi, xương cốt toàn thân rệu rã cả rồi làm sao có thể giày vò được nữa? Giờ mới được một ngày đã có cảm giác suy sụp rồi. Hà hà tí nữa anh ta đến đây, kiểu gì tôi cũng phải trêu chọc vài câu mới được." Dịch Đại Bưu cười nói.

"Anh ta cũng có nỗi khổ riêng mà. Đám bạn bè trước kia đều có chút tiếng tăm, hoặc là đại diện cho y dược, bản thân trị giá tới mấy triệu tệ, hoặc là chủ nhiệm viện trưởng, muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị. Nhưng anh ta thì sao? Đến tuổi này rồi vẫn còn là một bác sĩ trung y nho nhỏ, hơn nữa có vẻ như ông bà già bên vợ của anh ta không nể nang gì lão Vương lắm, luôn lấy anh ta ra so sánh với ông anh rể cả trong này. Loại chuyện này … đúng là trong lòng khó tránh khỏi có chút không thoải mái." Sở Diêu Quyền nói.

"Ủa? Vậy vì sao cho tới bây giờ tôi vẫn chưa thấy anh ta có ý định rời khỏi Hán Y Đường? Tôi còn nhớ ở thời điểm tôi đến nơi này, anh ta đã làm ở đây rồi, tính toán một chút, có vẻ như lão Vương đã gắn bó với Hán Y Đường tới hai mươi năm rồi cũng nên." Dịch Đại Bưu tỏ vẻ kỳ quái nói.

"Thì không tiếp tục làm được ở mấy chỗ khác đó. Đừng nhìn lão Vương lúc nào cũng bày ra vẻ mặt nhã nhặn, một khi anh ta nổi nóng lên, tính tình cũng rất đáng sợ đấy. Thời lão Vương còn trẻ, anh ta đã trải qua đào tạo ở học viện chính quy đó, sau khi tốt nghiệp cũng từng đến bệnh viện đi làm. Haizz… chắc tất cả mọi người đều hiểu bệnh viện ở thời điểm kia như thế nào, chỉ cần kê đơn mà người bệnh uống vào sẽ không xảy ra vấn đề, thì… bọn họ

kê được bao nhiêu sẽ kê bấy nhiêu. Lão Vương lại là người vô cùng ngay thẳng, chưa bao giờ kê đơn nhiều hơn quy định, khiến cho chủ nhiệm bọn họ vô cùng tức tối, gần như cứ nhìn thấy anh ta một lần là mắng một lần. Lão Vương sao có thể nhẫn nhịn được? Sau khi bị mắng hai lần, lập tức bùng nổ tại chỗ, đánh cho chủ nhiệm một trận. Từ lần đó, anh ta lập tức bị bệnh viện sa thải, nhiều lần quay vòng mới đến đến Hán Y Đường chúng ta." Sở Diêu Quyền nói.

Móa nó chứ!

Trần Khánh trợn tròn mắt!

Hắn thực sự không ngờ Vương Xuân Lam còn có một đoạn lịch sử "Oai hùng" đến thế.

Nói thật, đúng là hắn rất khó để tưởng tượng ra dáng vẻ Vương Xuân Lam táo bạo đánh người.

Bởi vì từ lúc Trần Khánh bắt đầu biết chú ý đến người bên ngoài thì Vương Xuân Lam trong ấn tượng của hắn luôn bày ra vẻ mặt tươi cười, chưa bao giờ tức giận với người khác.

Không nghĩ tới… ông ấy lại có lúc bị người mắng hai lần, liền trực tiếp ra tay ẩu đả.

Trâu bò thật!

"Phỏng chừng lão Vương cũng đi vài bệnh viện khác rồi nhưng đều không chịu nổi loại không khí như vậy, cho nên mới bỏ chạy tới chỗ chúng ta. Chắc là vậy rồi." Dịch Đại Bưu nói.

"Chuyện này tôi cũng không biết, về chuyện trước kia của anh ta, tôi cũng chỉ biết đến đó mà thôi. Những chuyện khác anh ta chẳng bao giờ kể cho người khác nghe, chỉ có thể nói rằng, đúng là ở thời đại ấy, những người có y đức không sao lăn lộn được, trừ phi y thuật của bản thân anh đủ lợi hại, có thể đánh vỡ quy tắc.

Tựa như Lý Hỏa lão tiên sinh kia vậy, người ta trị liệu cho người bệnh bị suy tim nghiêm trọng, kê một cái đơn thuốc nhưng bệnh viện không dám phê chẩn, kiểu gì cũng phải để Lý Hỏa lão tiên sinh ký tên, chịu trách nhiệm này, mới chấp thuận cho ông ấy cứu người, kết quả là người ta nói cái gì? Chữ tôi ký, cứu người quan trọng hơn!" Sở Diêu Quyền cười nói.

"A, nói đến cũng cảm thấy thật khôi hài, bệnh viện cứu người lại muốn người ta ký tên vào, trong khi trung y chúng ta cứu người lại muốn bác sĩ ký tên, quả thực hoang đường!" Dịch Đại Bưu oán giận cực kỳ.

"Đúng vậy đó, Thật quá hoang đường!" Sở Diêu Quyền cũng rất không thích loại hành vi này.

Trần Khánh đứng một bên phát dược, lặng lẽ nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Trần Khánh cũng tỏ vẻ hiểu được nỗi bức xúc của bọn họ.

Suy cho cùng, hoàn cảnh của trung y hai mươi năm về trước thực sự ác liệt hơn hiện tại quá nhiều.

Rất nhiều các bác sĩ trung y khi làm nghề, đều phải hình dung bằng cụm từ “mang theo còng tay xiềng chân khám chữa bệnh”.

Lời nói này tuyệt không khoa trương!

Nhưng ở hiện tại, tình cảnh của trung y đã tốt hơn không ít rồi, nhất là vài năm trở lại đây, sau khi được quốc gia coi trọng, tương lai của trung y đã khác biệt rất lớn so với trước kia.

Nhất là kế hoạch cho trung y dược tiến vào giáo trình trung tiểu học, tuy tác dụng thực tế không được bao nhiêu, nhưng tín hiệu này lại cho thấy quốc gia đã bắt đầu chú trọng đến vấn đề bồi dưỡng nhân tài trung y tương lai rồi.

Trần Khánh tin tưởng, có lực ảnh hưởng từ quốc gia, trung y sẽ có nhiều đất dụng võ hơn!

Chương 257 - Tính Vị Của Gừng!!!

"Chủ nhiệm Trần!"

Ngay tại thời điểm mọi người đều đang xếp hàng lấy dược, một bóng dáng quen thuộc chợt xuất hiệ trước mặt Trần Khánh.

Người đó lại là Lý Kim Phong.

Ngày hôm qua, Trần Khánh có nói, nếu muốn đối phương có thể đến Hán Y Đường tìm mình, vì vậy hôm nay, Lý Kim Phong đã dậy thật sớm chạy đến nơi này.

Gã cứ cho rằng mình sẽ đến sớm hơn Trần Khánh một bước đến, lại không ngờ được ngay ngoài cửa Hán Y Đường còn có hoạt động tặng dược, mà Trần Khánh lại đang đứng xếp hàng ở đó từ lâu rồi.

"À? Lý Kim Phong, cậu đến sớm như vậy?" Trần Khánh cười nói.

"Ừm, chủ nhiệm Trần, mọi người đây là..." Lý Kim Phong nghi hoặc nói.

"Chúng ta tặng chút dược cho mọi người, thời tiết quá nóng, nếu uống thuốc này từ sớm có thể dự phòng bị cảm nắng." Trần Khánh nói.

Tặng sao?

Lý Kim Phong kinh ngạc nhìn Trần Khánh, lại liếc mắt nhìn biển hiệu Hán Y Đường. Dường như, nơi này cũng không phải quá

mức giàu có đâu...

"Tặng bao nhiêu ngày vậy?" Lý Kim Phong không nhịn được hỏi.

"Chắc tặng cho đến lúc mùa hè này qua đi." Trần Khánh nói.

Lý Kim Phong bắt đầu tính toán thời gian trong lòng, vừa tính toán, gã chợt phát hiện bọn họ còn phải tặng hơn hai mươi ngày nữa.

Làm như vậy… tuyệt không phải mở y quán, rõ ràng là đang làm từ thiện mà?

Nói thật, Lý Kim Phong sống đến từng này tuổi đầu rồi, nhưng ngoại trừ nhìn thấy những phòng khám phát thuốc cho bệnh nhân trên truyền hình thì đây chính là lần đầu tiên, gã được nhìn thấy cảnh tượng này ngoài hiện thực.

Không biết vì sao, tại một khắc này, trong lòng gã lại sinh ra kính ý không thể nói rõ cùng với hảo cảm khó có thể hình dung với Hán Y Đường!

Không bao lâu sau, dược đã được tặng xong rồi.

Khi mấy người Trần Khánh thu dọn, Lý Kim Phong cũng nhanh nhẹn chạy tới giúp đỡ bọn họ. Chờ đến lúc những việc vặt bên ngoài đã được làm xong, Trần Khánh cũng đưa Lý Kim Phong vào phòng mạch số bốn.

"Nơi này không thể so sánh với trung y viện được, số lượng người bệnh sẽ ít hơn rất nhiều, cho nên làm việc ở nơi này tương đối nhàn nhã, chúng ta cũng có một chút thời gian rảnh rỗi để học tập nghiên cứu thêm. Đúng rồi, bình thường cậu đang đọc loại sách thuốc gì vậy?" Trần Khánh rót cho Lý Kim Phong một chén nước, sau đó hai người bọn họ ngồi xuống nói chuyện phiếm với nhau.

"Sách thuốc ư? Tôi đang đọc《 Cảnh Nhạc Toàn Thư 》, 《 Ôn Bệnh Điều Biện 》, 《 Cổ Kim Y Thống 》, 《 Tục Danh Y Loại Án 》, gần đây còn đọc thêm cuốn《 Dược Tính Phú 》[1] nữa." Lý Kim Phong nói.

[1] : Cảnh Nhạc Toàn Thư do Trương Giới Tân đời nhà Minh biên soạn, có tổng cộng 64 cuốn.

Ôn Bệnh Điều Biện do Ngô Đường (Cúc Thông) đời nhà Thanh viết vào năm 1798, đây là sáng tác đại cương về ôn bệnh.

Cổ Kim Y Thống còn có tên khác là Y Thống Đại Toàn (Bách Khoa Toàn Thư Về Y Học), do Từ Xuân Phủ biên soạn, phát hành vào năm Gia Tĩnh thứ 35 (1556), về sau còn có phiên bản năm Long Khánh thứ 4 (1570).

Tục Danh Y Loại Án còn có tên khác là Danh Y Loại Án Tục Biên, gồm 36 cuốn. do Ngụy Chi Tú (Ngọc Hoàng) đời nhà Thanh biên soạn vào năm Càn Long thứ 35 (1770).

Dược Tính Phú, không rõ ai là người biên soạn cuốn này, theo khảo chứng, đây là tác phẩm thuộc đời nhà Kim, trong cuốn này có nêu rõ về dược tính của 248 chủng thuốc Đông y thường dùng, chia làm bốn loại hàn, nhiệt, ôn, bình (lạnh, nóng, ấm, bình).

Nghe qua có thể thấy Lý Kim Phong này đọc khá nhiều loại sách khác nhau.

Trần Khánh cười cười, hỏi: "Vậy cậu có thể nói một chút về tính vị của gừng không?"

Lý Kim Phong lập tức nói: "Gừng tươi tính ấm, vị cay, về phế, tỳ, dạ dày, tâm kinh, có công hiệu tán hàn giải biểu, tiêu đàm khỏi ho."

Đợi cho đến lúc Lý Kim Phong nói xong, Trần Khánh nhìn gã vài giây, lại hỏi tiếp: "Còn nữa không?"

Còn nữa ư?

Không có nha!

Dược tính của gừng tươi cũng chỉ có như vậy mà thôi, dù dùng nó làm thành gừng ninh, tính vị của nó cũng không có bất cứ thay đổi gì.

Lý Kim Phong có chút không tự tin đáp lại: "Dường như là không có..."

Trần Khánh cười nói: "Đương nhiên là tính vị của gừng không đơn giản như vậy đâu. Gừng không gọt bỏ vỏ đúng là tính ấm, nhưng gọt bỏ vỏ sẽ có tính nóng, bởi vì vỏ của gừng có tính lạnh. Về phần vị, lại còn nhiều hơn, tổng cộng có chín loại, có gừng non, gừng khô, gừng rang, gừng ninh, gừng nướng, gừng xào, gừng sợi, gừng miếng, gừng thuần túy."

Hả?

Lý Kim Phong có chút ngơ ngác!

Mấy thứ này gã hoàn toàn chưa từng được nghe ai nói tới.

"Chủ nhiệm Trần, gừng sợi là như thế nào, gừng miếng cũng có thể xem như vị của gừng sao?" Lý Kim Phong lập tức lấy ra một cuốn sổ ghi chép từ trong túi xách.

Trần Khánh cười nói: "Đương nhiên, muốn dùng một loại dược liệu để làm thuốc chính là chuyện cần vô cùng để tâm chú ý. Tôi lấy ví dụ như vị dược đương quy nhé. Khẳng định là khi cậu xem trong sách, người ta sẽ miêu tả nó như thế này. Đương quy, tính ấm, vị ngọt cay, về can, tâm, tỳ kinh, có công hiệu bổ huyết lưu thông máu, nhuận tràng thông tiện."

"Nhưng trên thực tế, phần đầu của đương quy có công hiệu dẫn máu ngược lên trên, lưu thông máu, phần thân của đương quy

có công hiệu dưỡng huyết, nhưng phần đuôi của đương quy cùng với phần rễ mọc ra từ thân đương quy lại có công hiệu phá huyết. Bộ phận khác biệt dược tính cũng khác nhau rất lớn. Một khi có người bệnh cần bổ huyết lưu thông máu, mà khi cậu dùng dược lại bỏ vào đơn thuốc phần thân hoặc là đuôi của đương quy, như vậy nhẹ thì thuốc không có tác dụng, nặng thì dễ dàng làm cho bệnh tình của người ta tăng thêm."

"Tính vị của gừng cũng như thế, gừng thái sợi nhập tâm kinh, thái miếng nhập phế kinh, gừng ninh nhập dạ dày kinh. Phần lớn thời điểm khi người bệnh bị lạnh ở dạ dày cần dùng tới vị dược gừng tươi này, chúng ta kê đơn phải dùng gừng ninh, như vậy phương thuốc mới có thể đạt đến hiệu quả dựng sào thấy bóng. Còn những loại khác, hữu dụng là hữu dụng, nhưng hiệu quả sẽ kém hơn một chút."

Lý Kim Phong nghe lại sửng sốt vô cùng, cây bút trên tay cũng không ngừng chạy trên cuốn sổ ghi chép hệt như đang viết bài trên lớp học.

Gã thực sự không nghĩ tới, chỉ lả một vị gừng tươi vô cùng đơn giản, thậm chí nó còn là một loại gia vị mà mọi người đều dùng trong bữa cơm hàng ngày, nhưng khi đào sâu nghiên cứu vào nó, sẽ phát hiện ra gừng có nhiều biến hóa như vậy.

Thật lợi hại!

Lý Kim Phong cảm thấy Trần Khánh còn lợi hại hơn thầy giáo của mình!

Chương 258 - Thật Phức Tạp!

"Ngoại trừ bộ phận khác biệt, dược tính bất đồng, khu vực khác biệt cũng sẽ tạo thành loại tình huống này. Lấy ví dụ như vị dược cẩu kỷ chẳng hạn. Toàn bộ lãnh thổ của Hoa Hạ đều có thể trồng cẩu kỷ, nhưng toàn bộ những loại cẩu kỷ kia đều không có hiệu quả tốt như cẩu kỷ được trồng ở Ninh Hạ [1], bởi vì vị dược cẩu kỷ này càng thích hợp với khí hậu và đất đai, vùng miền của Ninh Hạ hơn, cho nên khi cẩu kỷ sinh trưởng ở nơi này, dược tính của chúng càng tốt hơn."

[1] : Ninh Hạ, tên đầy đủ là Khu tự trị dân tộc Hồi Ninh Hạ, là một khu tự trị của người Hồi của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nằm ở cao nguyên Hoàng Thổ Tây Bắc, sông Hoàng Hà có chảy qua một khu vực rộng lớn của khu vực này. Thủ phủ của Ninh Hạ là Ngân Xuyên.

"Cho nên, ở thời điểm chúng ta học tập dược liệu, ngoại trừ cần phải hiểu biết về tính vị của nó, còn phải biết rõ ràng nó sinh trưởng ra sao, được bao nhiêu năm rồi, thủ pháp bào chế như thế nào… vân vân. Nếu điều kiện cho phép, còn có thể tự mình thí nghiệm thuốc, chỉ khi hiểu biết rõ ràng về tất cả những thứ này, cậu mới có thể định liệu trước mọi tình huống khi kê đơn cho người bệnh, thậm chí còn có thể đưa ra phán đoán đại khái về tình trạng của người bệnh sau khi uống thuốc xong, mà không phải cứ sách vở viết cái gì thì là cái đó. Nếu làm như vậy, tuyệt đối không trị hết bệnh được đâu." Trần Khánh nói.

Thật phức tạp!

Đến tận bây giờ, Lý Kim Phong mới biết, hóa ra toàn bộ những thứ gã được học trên trường đều là thứ cơ sở nhất, trong khi môn

học vấn này lại rộng lớn biết bao …

"Những thứ này, chúng ta không được học trên trường." Lý Kim Phong cười khổ nói.

"Tôi cũng từng trải qua quãng thời gian ở đại học Trung Y mà, tôi hiểu được." Trần Khánh cười nói.

"Ừm? Chủ nhiệm Trần, vậy anh học những thứ này từ đâu?" Lý Kim Phong hỏi.

Trần Khánh cười nói: "Hán Y Đường là phòng mạch do nhà tôi mở."

Lý Kim Phong giật mình.

Hoá ra đối phương là người của thế gia trung y.

Khó trách!

"Bác sĩ Trần, sớm nha, ngày hôm qua còn nghe nói cậu qua trung y viện, tôi...ấy chà, có người cùng nghề ư?"

Buổi sáng tám giờ, Trang Lượng vẫn giống thường ngày, lập tức đi tới Hán Y Đường.

Ngày hôm qua, khi gã đến nơi này, không có nhìn thấy Trần Khánh, sau khi hỏi thăm một phen, mới biết Trần Khánh đã qua trung y viện Giang Hạ làm bác sĩ rồi.

Nói thật, lúc ấy, gã vô cùng lo lắng Trần Khánh một đi không trở về, như vậy chẳng phải tiểu thuyết của gã cũng mất đi tư liệu tham khảo, không viết tiếp được nữa ư?

Cũng may mấy bác sĩ ở Hán Y Đường nói cho gã biết, Trần Khánh chỉ qua trung y viện bên kia vào thứ ba năm bảy mà thôi, gần như toàn bộ thời gian còn lại, hắn đều ở trong Hán Y Đường.

Bởi vậy, hôm nay Trang Lượng lập tức chạy tới tìm Trần Khánh từ sáng sớm.

Lý Kim Phong nhìn thấy Trang Lượng đi đến, cũng lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Người này cũng là bác sĩ trung y của Hán Y Đường sao?

"Cậu ấy cũng không phải là người cùng nghề của anh. Cậu ấy tên là Lý Kim Phong, là đồng nghiệp tại trung y viện của tôi, đi tới nơi này thăm một chút." Trần Khánh cười cười, lập tức giới thiệu Lý Kim Phong cho Trang Lượng, rồi quay đầu lại nhìn về phía Lý Kim Phong: "Trang Lượng này là một người bệnh của tôi, công việc chính của anh ấy là viết tiểu thuyết. Tiểu thuyết của anh ấy thuộc dạng thần y văn trên mạnh đó."

"Bác sĩ Trần, hiện tại tôi không viết thần y văn nữa, mà là chức nghiệp văn, chức nghiệp trung y văn. Hai loại này có chút khác nhau nha!" Trang Lượng lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Trần Khánh nghi hoặc hỏi: "Không phải loại nào cũng viết về bác sĩ sao?"

Trang Lượng xua xua tay nói" "No no no, nội dung cốt lõi của thần y văn là trang bức đánh mặt, chẳng qua chỉ là khoác lớp da trung y, mà trong cuốn sách dạng chức nghiệp trung y văn lại nhất định phải có tri thức chuyên nghiệp đã được xác nhận trong sách, hơn nữa, nội dung bên trong càng tiếp cận cuộc sống hiện thực hơn."

Trần Khánh không quá hứng thú với loại chủ đề này: "Được rồi được rồi, vậy hôm nay anh muốn hỏi cái gì?"

Trang Lượng lập tức đi kéo một cái ghế tới ngồi xuống, thuần thục đặt bản bút ký lên đầu gối của mình, vui vẻ nói: "Đúng là tôi đang có một vấn đề đây. Là ngày hôm qua tôi vừa đăng lên chương

mới nhất, bên trong có nói tới dưỡng sinh. Bản thân tôi cũng lên mạng sưu tầm được một chút phương thức rèn luyện dưỡng sinh, ví dụ như động tác Thái Cực, Bát Đoạn Cẩm linh tinh gì đó, nhưng trên mạng cũng có người nói nên vào phòng tập thể thao đẩy sắt, chạy bộ… làm mấy loại vận động này càng tốt hơn những động tác chậm rãi kia. Bác sĩ Trần, anh mau nói cho tôi biết đi, rốt cuộc là loại nào càng thích hợp để dưỡng sinh hơn?"

Trần Khánh cười cười: "Vậy cần phải xem anh định nghĩa khỏe mạnh là gì. Nếu theo đuổi hình thể đẹp đẽ khỏe mạnh, đương nhiên đi phòng tập thể thao sẽ tốt hơn, nhưng nếu anh chỉ theo đuổi khỏe mạnh không bệnh tật, thì những động tác chậm chạp kia mới càng có hiệu quả."

Trang Lượng gật gật đầu, hỏi: "Vì sao?"

Trần Khánh cười nói: "Rèn luyện cơ bắp cần tiêu hao lượng lớn khí huyết, như vậy ở thời điểm rèn luyện bên trong phòng tập thể thao, anh cần bổ sung lượng lớn dinh dưỡng, khiến cho tỳ vị phải vận hoá đủ nhiều khí huyết cung cấp cho anh huấn luyện. Nói cách khác, rèn luyện cường độ cao cần ngũ tạng lục phủ vận chuyển siêu phụ tải."

"Mà máy móc vận chuyển siêu phụ tải còn xảy ra vấn đề, huống chi là con người? Đúng không nào? Đương nhiên, đi phòng tập thể thao rèn luyện cũng có những kẻ lười biếng, mấy người này thì không bàn đến. Mặt khác, không có nghĩa là anh đã rèn luyện rồi, thì hàn thấp trong thân thể có thể bài trừ đi được. Tôi hỏi anh, khi bên trong cái khăn mặt có nước, anh sẽ như thế nào để loại trừ lượng nước đó đi?"

Trang Lượng nói: "Vắt nha."

Trần Khánh cười nói: "Đúng, vắt khăn mặt có thể loại trừ được nước, đương nhiên, anh cũng có thể dùng phương thức quăng quật, vẩy ném, nhưng anh có thể dùng phương thức gấp khúc

khăn mặt làm cho nước bên trong chảy ra ngoài hay không?"

Trang Lượng cười nói: "Khẳng định là không được nha, dù có thể cũng tuyệt đối không nhiều bằng vắt khăn được."

Chương 259 - Sự Thay Đổi Của Trang Lượng!!!

Trần Khánh cười nói: "Cho nên, dù anh dùng những động tác chậm rãi như Thái Cực hoặc Bát Đoạn Cẩm, hay tự mình vặn thân thể của chính mình, hoặc chỉ đơn giản là vung vẩy tứ chi, hơn nữa những động tác đều thuận theo kinh mạch mà làm, mỗi chiêu mỗi thức đều có chú ý, sẽ mang lại nhiều tác dụng hơn. Trong khi tập thể hình càng giống như đang gấp khúc thân thể của chính mình hơn. Cho nên, thoạt nhìn sẽ có cảm giác những động tác dưỡng sinh kia đều rất đơn giản, không có tác dụng gì, nhưng làm thời gian lâu dài, anh sẽ cảm nhận được chỗ tốt do nó mang đến cho mình."

"Đương nhiên, tập thể hình cũng rất tốt, nó vừa có thể rèn luyện thân thể, vừa có thể thả lỏng tâm trạng, vấn đề ở đây là đừng có tập cường độ quá mạnh, chỉ cần không tập quá độ, nó vẫn mang lại hiệu quả không tệ, chẳng qua công năng loại trừ hàn thấp của nó hơi kém hơn một chút mà thôi. Hơn nữa, với những người không hiểu rõ nội dung chủ yếu của những động tác, mà vội vàng lao vào rèn luyện, rất dễ bị thương. Cho nên bình thường, những bác sĩ trung y chúng tôi đều không đề cử vận động, chỉ nhắc nhở mọi người nên hoạt động nhiều hơn một chút thôi."

Trang Lượng nghe đến đây, coi như đã hiểu được ngọn nguồn rồi: "Khó trách trên người những vận động viên đều có vết thương, bệnh ẩn, Hơn nữa, nhìn những vận động viên nước ngoài vô cùng khỏe khoắn xinh đẹp, nhưng tuổi thọ của bọn họ lại rất ngắn.."

Trần Khánh khoát tay, nói: "Cách nói này không phải tuyệt đối, suy cho cùng tuổi thọ của con người cũng do trời định trước. Có

vài người rất chú trọng chuyện dưỡng sinh, ăn, mặc, ở, đi lại cái gì cũng làm vô cùng chỉn chu ngăn nắp, ai biết đâu lại ra đi quá sớm, trong khi lại có những người chẳng buồn chú tâm đến thân thể của chính mình, ăn uống chơi bời, mọi thứ đầy đủ hết, nhưng vẫn có thể sống đến tám, chín mươi tuổi."

"Cho nên nha, cảnh giới cao nhất của dưỡng sinh chính là dưỡng tâm, không vui quá chẳng buồn quá, nhận rõ hiện thực và dũng cảm tồn tại, chính là bí quyết kéo dài tuổi thọ, những thứ còn lại chỉ là hình thức mà thôi."

Đây là điều Trần Khánh học được từ Dương Hữu Lâm.

Lão nhân kia… cũng có thể nói là một người không tim không phổi.

"Cảnh giới cao nhất của dưỡng sinh là dưỡng tâm... OK, tôi nhớ kỹ rồi." Trang Lượng đã ghi chép toàn bộ những lời Trần Khánh nói vào trong cuốn sổ tay, chờ sau này, ở thời điểm nội dung cuốn tiểu thuyết cần dùng đến phần tri thức ấy, gã lại điền nó vào.

"Anh đang sao chép (đạo văn) đấy à?" Lý Kim Phong tò mò hỏi.

Trang Lượng gãi gãi mặt, lập tức đáp lại: "Cậu nói bừa cái gì vậy? Trên thực tế, bác sĩ Trần là cố vấn trung y mà tôi mời đến, có trao quyền. Hơn nữa, người đọc sách cũng có thể nói theo một hướng khác chính là tuyên truyền. Tôi đang tuyên truyền tri thức về trung y đó."

Lý Kim Phong tiến đến phía trước máy tính của Trang Lượng, tò mò hỏi: "Vậy hiện giờ tiểu thuyết của anh có bao nhiêu người xem?"

Khuôn mặt Trang Lượng lập tức trở nên cứng đờ: "Tôi vừa mới bắt đầu, mới ký hợp đồng, còn chưa được lên đề cử, sao có độc giả

được?"

Lý Kim Phong kỳ quái hỏi: "Không phải bên trong những cuốn tiểu thuyết trung y đều là một thần y xuống núi, cứu chữa cho những người giàu có sao? Loại truyện này của anh cũng sẽ có người thích xem ư?"

Trang Lượng bĩu môi, nói: "Ai mà biết được, tôi cứ thử xem sao trước đã. À? Nghe giọng điệu của cậu, chẳng lẽ cậu cũng đọc tiểu thuyết?"

Lý Kim Phong gật đầu: "Ngẫu nhiên tôi cũng đọc vài chương, ừm đọc mà không mang não sẽ cảm thấy rất thoải mái. Trước kia tôi cũng đi tìm những cuốn tiểu thuyết có liên quan đến trung y, nhưng chẳng có một cuốn nào cho thấy tác giả chân chính hiểu về trung y cả. À, nếu cuốn tiểu thuyết của anh viết được lượng từ nhiều một chút rồi, có thể đề cử cho tôi đọc thử xem sao, nhưng mà nói thật, tôi không quá xem trọng đề tài này của anh đâu. Hiện giờ, nên viết tiểu bạch văn [1] mới có thị trường."

[1] : tiểu bạch văn mô tả một cuốn tiểu thuyết có cốt truyện đơn giản, không có cấu trúc cơ bản về mở đầu, nối tiếp và chuyển tiếp, bên trong liên tục chứa đầy những từ vô nghĩa, khiến cuốn tiểu thuyết trở nên cồng kềnh. Cốt truyện cực kỳ thông thường, thiếu tính chu đáo, nội dung đơn giản thường thấy ở tiểu thuyết mạng.

Trang Lượng xoa xoa cái mũi, bày ra dáng vẻ tác giả chuyên nghiệp, nói: "Như vậy có vẻ như cậu đã nói sai rồi, kỳ thật những thứ tôi viết cũng là tiểu bạch văn, chẳng qua có bỏ thêm một chút tri thức trung y chân chính mà thôi, về bản chất, những tri thức này vẫn chỉ bổ sung cho nội dung cuốn truyện mà thôi. Hơn nữa, không phải tiểu thuyết cứ có thêm một chút tri thức là sẽ tài trí hơn người. Theo tôi, tiểu thuyết chỉ có hai loại mà thôi, dễ đọc và không dễ đọc, những loại dễ đọc còn có thị trường, chứ chẳng phân chia ra làm tiểu bạch hay không tiểu bạch văn đâu."

"Lấy ví dụ những nội dung về tây y và trung y được tôi trình bày bên trong tiểu thuyết nhé. Trên thực tế, ở trong mắt người thường, trung y hay tây y cũng chẳng quan trọng, bởi vì chúng tôi chỉ quan tâm đến bác sĩ nào có thể chữa hết bệnh và không chữa hết bệnh mà thôi."

Lý Kim Phong sửng sốt, nói: "Anh nói rất đúng, là tôi suy nghĩ nông cạn rồi."

Trang Lượng cười nói: "Trời đất, chúng ta chỉ thảo luận bình thường thôi mà, cậu nghiêm túc quá đáng như vậy làm chi? Đúng không bác sĩ Trần?"

Trần Khánh cũng không hiểu biết quá nhiều về Lý Kim Phong, nhưng hắn thật sự cho rằng Lý Kim Phong mang đến cho người ta một loại cảm giác khá giống Phùng Chính Nguyên của Hán Y Đường.

Đó là thẳng thắn, chân thật.

"Xem ra gần đây anh cũng học tập được rất nhiều đó."

Lại nói, đúng là nghe xong những lời kia, Trần Khánh chợt phát hiện ra tư duy của Trang Lượng khác trước kia khá nhiều rồi.

Lúc hai người bọn họ mới gặp nhau, Trần Khánh còn cho rằng Trang Lượng này có chút cố chấp, nói đơn giản là, có chút tiểu thông minh nhưng thiếu đại trí tuệ (có thể hiểu là khôn lỏi nhưng không khôn ngoan).

Nhưng trải qua quá trình trị liệu, cùng với dứt khoát thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi, sau khi khí sắc cả người Trang Lượng bắt đầu biến hóa, dường như tư tưởng của gã cũng trở nên khác biệt so với trước kia.

Và đây cũng là điều Trần Khánh hi vọng được nhìn thấy nhất!

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra, trên thực tế, những chướng ngại, khó khăn trong cuộc sống mà bản thân vốn cho rằng mình không sao vượt qua nổi, vốn dĩ chỉ là nhất thời.

Chương 260 - Bệnh Này Cũng Có Thể Chữa Được Sao?

Trên một ý nghĩa nào đó, bệnh của Trang Lượng cũng chính là tâm bệnh.

Là bởi vì gã quá cố chấp với mong muốn thay đổi địa vị xã hội của chính mình, hi vọng lập tức có thể có tiền là đổi thay, nhưng càng là như vậy, mục tiêu sẽ càng đi về hướng trái ngược.

Trang Lượng ngượng ngùng cười cười: "May mắn may mắn, tôi cảm thấy sau khi mình thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi, đúng là suy nghĩ trong đầu đã trở nên sáng suốt hơn trước kia. Dạo gần đây, đọc rất nhiều sách nhưng có cảm giác rất nhập tâm, như thể đầu óc của hiện giờ dùng tốt hơn đầu óc của trước kia vậy."

Trần Khánh có chút buồn cười.

Tình huống mà Trang Lượng cảm nhận thấy, vốn là lẽ đương nhiên. Bởi vì dương khí đủ tất tinh đủ, tinh đủ chắc chắn sẽ làm tủy đầy dẫn đến đại não tự nhiên linh hoạt.

Loại linh hoạt này không chỉ thể hiện trên ký ức, còn thể hiện trên năng lực tự hỏi, năng lực thừa nhận, cùng với sức tưởng tượng… vân vân.

"Xem ra tình trạng sức khỏe của anh đã khôi phục lại như thường rồi, sau này có thể không cần đến đây nữa!" Trần Khánh cười nói.

Vừa nghe được câu này, Trang Lượng đã trở nên nóng nảy: "Đừng nha bác sĩ Trần, cái kia, tạm thời tôi còn không có tiền

nhuận bút, ở nơi này của anh có thu lao công không? Tôi cũng không yêu cầu cao, chỉ cần tôi có cái ăn là được."

Trần Khánh dở khóc dở cười.

Vì viết tiểu thuyết, đúng là Trang Lượng đủ liều mạng mà!

"Tôi chỉ đùa một chút thôi. Ừm, nếu anh thực sự muốn công tác ở đây, thì không thể thức đêm viết tiểu thuyết được nữa..."

Ngay tại thời điểm Trần Khánh đang nói chuyện, bỗng nhiên ngoài cửa xuất hiện một bóng người. Đó là Điền Dũng Tuyền, trong miệng ông ấy đang thở hổn hển, hô hấp dồn dập đến lạ kỳ.

"Bác sĩ Trần, tôi, cha của tôi, ông ấy... buổi sáng hôm nay, ông ấy nói, nói chuyện rồi..."

Trần Khánh nghe vậy, lập tức bật dậy khỏi ghế...

"Ông ấy nói chuyện có rõ ràng hay không?" Bản thân Trần Khánh cũng có chút kích động.

Tuy trong chuyện này có công lao của đơn thuốc trong tay Triệu Ninh Quân, nhưng Trần Khánh cũng là người trực tiếp tham dự trị liệu, châm cứu xoa bóp không một phương thức nào thiếu sót.

Dù những thủ đoạn này đều được dùng đến với mục đích là trị liệu chứng tê liệt cho Điền Cường Quốc, mà không phải mất ngôn ngữ hậu thiên, nhưng hiển nhiên nó cũng có liên quan đến chứng mất ngôn ngữ hậu thiên…

Suy cho cùng, bệnh căn cũng nằm tại chứng tê liệt của Điền Cường Quốc.

Bởi vậy, quá trình Trần Khánh trị liệu cũng có tác dụng rất lớn đối với mất ngôn ngữ hậu thiên.

Nếu không, chỉ dựa vào thuốc Đông y, chắc chắn không thể khiến cho Điền Cường Quốc khôi phục chức năng ngôn ngữ trong thời gian ngắn như vậy.

"Vẫn chưa đặc biệt rõ ràng, khi nói chuyện, ông vẫn phải nhấn rõ từng chữ, cũng không quá mức dễ nghe, thậm chí còn có chút nói lắp, lúc nói chuyện cũng có vẻ cố hết sức, nhưng đúng là đã có thể trao đổi được rồi."

Phải biết rằng … ở thời điểm Điền Dũng Tuyền về đến nhà, chứng kiến cha của mình lại có thể nói chuyện, ông ấy cũng đã kích động đến bật khóc lên. Và ngay tại lúc này, khi kể cho Trần Khánh nghe, trong mắt cũng sôi trào lệ nóng.

Thật sự, ông ấy thật sự không ngờ được, cha của mình lại có thể khôi phục chỉ trong thời gian ngắn như vậy.

Loại hy vọng này, đối với chính bản thân ông ấy và cả người nhà của ông ấy nữa, là vô cùng, vô cùng quan trọng.

"Vậy là tốt rồi, chú lại để ông dùng thêm đơn thuốc mà bác sĩ Triệu kê cho trong một đoạn thời gian nữa, còn quá trình trị liệu bằng châm cứu xoa bóp kia, hôm nay cháu làm việc ở Hán Y Đường, thì đợi lát nữa, chú đưa ông tới đây trị liệu. Chúng ta không nóng nảy, cứ để ông chậm rãi khôi phục, nếu hiện tại ông có thể mở miệng nói chuyện rồi, vậy có nghĩa là phương hướng trị liệu đang đi đúng đường. Như vậy thời điểm ông hoàn toàn khôi phục cũng chỉ là vấn đề thời gian nữa thôi. Chú về nói với ông rằng, nhất định phải giữ tâm lý ổn định, thoải mái." Trần Khánh cười nói.

"Ừm ừm, bác sĩ Trần. Bây giờ tôi trở về đưa cha mình qua bên này liền." Điền Dũng Tuyền gật đầu lia lịa nói.

“Chú mau đi thôi." Trần Khánh nói.

Điền Dũng Tuyền mang theo nụ cười vui sướng trở về, sau đó lại nhanh chóng đi tới Hán Y Đường.

Trang Lượng ngồi một bên không khỏi mở miệng khen ngợi: "Bác sĩ Trần, anh thực sự lợi hại nha. Người ta mắc chứng câm điếc mà anh cũng có thể chữa khỏi. Tôi nhớ, hình như hai cha con bọn họ mới đến đây chưa được một tuần thì phải?"

Cái gì! ?

Lý Kim Phong ngồi ở một bên, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Bệnh này cũng có thể chữa được sao?

Lại nói, ở trong nhận thức của Lý Kim Phong, không phải trung y không thể chữa những tật bệnh như câm điếc này, nhưng người có thể chữa khỏi chúng lại rất ít, rất ít. Và hầu hết bọn họ đều am hiểu châm thứ đến trình độ cực cao.

Thậm chí là những người có trình độ cực cao trên phương diện châm thứ, khi phải đối mặt với một vài người bệnh mắc chứng câm điếc ngễnh ngãng kỳ kỳ quái quái kia, cũng có khi thất bại.

Phải nói rằng, ban đầu Lý Kim Phong chỉ cảm thấy Trần Khánh rất lợi hại, nhưng thực sự không nghĩ hắn lại lợi hại đến vậy!

Loại tình huống này đã hoàn toàn vượt qua nhận thức mà Lý Kim Phong phán đoán về Trần Khánh rồi!

Chẳng lẽ, trình độ của chủ nhiệm Trần đã có thể sánh ngang với một vài vị danh y đại sư?

Lý Kim Phong không khỏi nhủ thầm trong lòng.

Trần Khánh lập tức xua tay, nói: "Trong chuyện này, đơn thuốc do một vị bề trên của tôi kê ra mới là mấu chốt, cũng không phải

công lao của một mình tôi, hơn nữa đây là thận tinh không đủ gây nên mất ngôn ngữ hậu thiên, độ khó không cao như mất ngôn ngữ tiên thiên (bẩm sinh)."

Nhưng như vậy vẫn cực kỳ lợi hại rồi! !

Lý Kim Phong không giống với Trang Lượng, gã là người học trung y chân chính, cho nên có thể đứng ở góc độ của người trong ngành để nhìn nhận sự việc này. Và gã hiểu rất rõ ràng, những điều Trần Khánh đã làm được kia, hoàn toàn có thể có thể dùng hai từ “khoa trương” để hình dung.

Bởi vì không cần biết là loại mất ngôn ngữ nào, đều không thể khôi phục chỉ dựa vào một tuần trị liệu ngắn ngủi được.

"Chủ nhiệm Trần, bậc bề trên kia chính là người dạy anh y thuật sao?" Lý Kim Phong hỏi.

"Có thể nói là như vậy." Trần Khánh cười nói.

Khi còn nhỏ hắn học trung y, người dạy hắn nhiều nhất chính là Trần Tùng, tiếp theo chính là Triệu Ninh Quân.

Cho nên, tại một mức độ nào đó, Triệu Ninh Quân cũng có thể coi là một nửa người thầy của Trần Khánh.

Chương 261 - Tín Hiệu Rất Quan Trọng!!!

Lý Kim Phong nghe được câu trả lời của Trần Khánh, coi như đã hiểu được vì sao Trần Khánh còn trẻ tuổi lại lợi hại như vậy rồi!

Chỉ sợ trình độ của bậc bề trên kia tuyệt đối không tầm thường.

Bên trong phòng mạch, Trần Khánh cùng với Lý Kim Phong và Trang Lượng đang câu được câu không trò chuyện. Trong lúc ấy, cũng có vài người bệnh đến đây, nhưng tất cả bọn họ đều mắc bệnh khá nhẹ, Trần Khánh chỉ dùng châm thứ châm vài ba cái là giải quyết xong rồi.

Loại thủ đoạn châm đến bệnh trừ này, Lý Kim Phong đã nhìn đến sáng rực, đến khát khao.

Gã muốn học! ! !

Nhưng Lý Kim Phong cũng hiểu được, nếu cơ sở không vững chắc, dù Trần Khánh trực tiếp dạy, chưa chắc gã đã có thể học được.

Cho nên, Lý Kim Phong cũng cố nén sự tò mò của chính mình, để cẩn thận lý giải một chút tri thức Trần Khánh giảng giải cho gã trong quá trình chẩn đoán bện.

Cơ hội này rất khó được.

Bởi vì từ quãng thời gian thực tập một năm tại trung y viện, mãi cho đến tháng năm năm nay sau khi được chuyển chính thức,

gã vẫn không có lấy bất cứ cơ hội nào để chân chính cùng tọa chẩn với bác sĩ trung y.

Một phần vì trong phòng có rất nhiều việc vặt vãnh, còn hai là vì bên trong khoa nội một cũng chỉ có duy nhất một vị bác sĩ trung y là Kim Vinh Hỉ.

Tuy bản thân bác sĩ Kim cũng nguyện ý dẫn người cùng tọa chẩn, nhưng vận khí của Lý Kim Phong không được tốt lắm, thời điểm gã bước vào phòng, vừa vặn vì một người bệnh mà đắc tội với chủ nhiệm Nguyên của khoa nội một, cho nên, một vị bác sĩ trung y duy nhất trong phòng như bác sĩ Kim sẽ không nghiêng về phía gã.

Có thể nói những thứ Lý Kim Phong học được trong hai ngày này, còn nhiều hơn những gì gã học được trong hơn một năm vừa qua

Rất nhanh, hơn một giờ đã trôi qua, rốt cục Điền Dũng Tuyền cũng đưa được cha của mình lên phòng mạch.

Một khắc khi Điền Cường Quốc nhìn thấy Trần Khánh, lão tỏ ra vô cùng kích động.

"Bác, bác sĩ Trần... Tạ ơn..."

Trần Khánh nghe vậy, lập tức đứng lên cười cười đi đến trước mặt lão gia tử: "Chờ sau khi ông hoàn toàn khỏi rồi lại cảm ơn cháu cũng không muộn. Nào, ông lại đâu đi, để cháu quan sát tình huống xem sao."

Điền Cường Quốc đã rất quen thuộc với quy trình xem bệnh của bác sĩ trung y, bởi vậy vừa nghe Trần Khánh nói những lời này, lão lập tức đưa cổ tay mình tới.

Sau khi Trần Khánh tiếp xúc bụng ngón tay vào ba vị trí thốn quan xích trên cổ tay Điền Cường Quốc, chỉ trong nháy mắt, ý thức

của hắn đã bước vào không gian ngũ tạng.

"Các vị, cảm giác thế nào rồi?" Ngay khi giọng nói của Trần Khánh vang lên, nhóm ngũ tạng lập tức hoan hô sôi nổi.

"Bác sĩ đến đây rồi!"

"Bác sĩ, hãy tiếp tục trị liệu đi nha, hiện tại tình hình của ta tốt hơn trước kia nhiều lắm!"

"Đúng vậy đúng vậy, nhất định phải tiếp tục trị liệu nha, ta cũng có cảm giác quá trình vận hoá của mình dễ dàng hơn trước kia rất nhiều, trước kia thật là… khó chịu!"

"..."

Chỉ dựa vào nội dung lời nói cũng có thể phán đoán được rằng, đúng là trạng thái của nhóm ngũ tạng đã có khác biệt rất lớn so với trước kia.

Tuy giữa ngũ tạng vẫn chưa đạt tới trạng thái hoàn toàn cân bằng, nhưng chúng cũng không còn tổn thương quá mức nghiêm trọng như trước nữa.

Hơn nữa, loại tình huống này vẫn còn đang liên tục chuyển biến tốt đẹp.

"Tâm hoả đâu? Ngươi còn cảm thấy nghẹn đến hoảng nữa không?" Trần Khánh hỏi.

"Cũng tàm tạm rồi. Ông ấy đã có thể mở miệng nói chuyện, trong lòng cũng không nghẹn lại nữa. Mấy ngày nay, ông ấy ăn uống cũng không tồi. Loại thuốc kia của ngươi thật sự lợi hại, đã trợ giúp cho mấy đứa chúng ta khôi phục rất nhiều. Không tồi, ngươi làm bác sĩ rất tốt đó!" Tâm hoả lập tức khích lệ nói.

"Ngoại trừ đơn thuốc, mấy ngày này sau khi châm cứu xoa bóp

phụ trợ trị liệu kết thúc, các ngươi có cảm thấy thân thể này phát sinh biến hóa hay không?" Trần Khánh hỏi tiếp.

Biến hóa ư?

"Gân mạch của ông ấy trở nên mềm mại hơn một chút có được tính là biến hóa hay không?" Bỗng nhiên can mộc mở miệng hỏi.

! ! ! ?

Trong óc Trần Khánh chấn động!

Gân mạch trở nên mềm mại hơn sao?

Đó là một tín hiệu rất quan trọng.

Bởi vì can chủ gân, gân hoạt động dựa vào can huyết tẩm bổ.

Nghĩa là khi một người can huyết không đủ, thì sẽ mất đi khả năng thấm ướt, làm mềm gân mạch, lập tức gây nên tình trạng gân mạch căng thẳng, cứng rắn, tứ chi chết lặng, bất lợi cho hoạt động duỗi ra, gập lại.

Ví dụ như trên tay có máu, chúng ta mới có sức nắm, mà sức nắm lớn hay nhỏ lại do gân mạch quản lý.

Can huyết sung túc, gân mạch được bồi dưỡng, sẽ co giãn mười phần, như vậy khí lực cũng lớn hơn.

Can huyết không đủ, gân mạch xơ cứng, đương nhiên khí lực sẽ nhỏ đi rồi.

Mặt khác, dựa vào tình trạng móng tay, móng chân của chúng ta có hồng hào, cứng cỏi hay không, cũng có thể phán đoán ra can huyết của bản thân đủ hay không đủ,

Nếu móng tay khô khốc, mềm mỏng, có đường thẳng đứng, hoặc lõm xuống biến dạng… đây đều là dấu hiệu cho thấy can mộc

đang nói cho ngươi biết rằng, cần phải dưỡng can, đừng giày vò nó nữa.

Cho nên, gân mạch trở nên mềm mại có nghĩa là can huyết đang đi nuôi dưỡng gân mạch.

Phải biết rằng, gân mạch chi dưới của Điền Cường Quốc đã sớm trở nên cứng đờ rất nhiều năm vì thiếu máu, hiện tại can mộc lại nói cho Trần Khánh biết rằng, gân mạch của ông ấy trở nên mềm mại hơn một chút.

Tình trạng này… chính là đang muốn nói cho Trần Khánh biết rằng, rốt cục thì những thủ đoạn trị liệu kia của hắn đã cho thấy hiệu quả rồi!

Trên chiếc giường nhỏ bên trong phòng mạch số bốn, toàn thân Điền Cường Quốc đang có tới mười mấy cái ngân châm đâm sâu xuống.

Từ sau khi biết được phương hướng trị liệu của mình không có vấn đề, sự tin tưởng trong lòng Trần Khánh cũng tăng lên gấp bội.

Đồng thời, ở trong quá trình trị liệu, Trần Khánh cũng phát hiện thêm một điểm khác biệt, đó là doanh khí trong cơ thể Điền Cường Quốc đã mạnh hơn lúc trước không ít.

Phải biết rằng, trong cơ thể con người có bốn loại khí, phân biệt là nguyên khí, tông khí, doanh khí cùng vệ khí.

Nguyên khí cũng chính là khí tiên thiên, từ tinh khí tiên thiên vận hoá mà sinh. Nó là nguyên động lực để mỗi một công năng trong thân thể hoạt động. Nó vận hành từ dưới lên trên, từng bước tan ra trong lồng ngực, sau đó tồn trữ lại ở thận.

Đương nhiên, nguyên khí cũng không phải cứ mãi mãi cuồn cuộn không ngừng, mà cần phải thông qua tỳ vị vận hoá và thủy

cốc tinh vi dưỡng dục, mới có thể liên tục sinh ra.

Chương 262 - Quá Trình Học Tập Bình Thường!!!

Tông khí lại là khí hậu thiên, từ tỳ vị vận hoá sinh ra, sau khi kết hợp cùng tinh khí của thủy cốc cùng với thanh khí của thiên nhiên, nó sẽ tích tụ dưới rốn tại đan điền. Loại khí này phân bố từ trên xuống dưới, cuối cùng là tồn trữ tại phế.

Doanh khí là loại khí di chuyển bên trong kinh mạch, có thể hoá sinh thành huyết dịch, cũng có thể thúc đẩy huyết dịch vận chuyển, tồn trữ trong mạch.

Vệ khí là loại khí đi bên ngoài kinh mạch, trải rộng toàn thân, bên ngoài đi tới làn da, bên trong chạy vào ngũ tạng lục phủ, tác dụng chủ yếu là chống đỡ ngoại tà.

Bốn loại khí này tổ hợp lại, đó là chính khí mà chúng ta thường nói đến.

Mà bình thường, chính khí không đủ cũng do nhiều phương diện tạo thành.

Có người chính khí không đủ bởi vì nguyên khí thiếu, cũng có người là do doanh vệ mất cân đối, vân vân...

Lấy ví dụ như Điền Cường Quốc, nếu chỉ nhìn từ góc độ chính khí, thì trên cơ bản, tình huống của lão là nguyên khí đại thương, doanh khí không đủ.

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Doanh Vệ Sinh Hội Thiên có nhắc tới: "Trung tiêu cũng đi từ phần trung của dạ dày, sau đó xuất ra ở dưới thượng tiêu. Đây là nơi nhận khí, nó thải ra

chất cặn bã, chưng cất tân dịch, hóa cái tinh vi. Sau đó, lên trên rót vào phế mạch để rồi hóa thành huyết nhằm phục vụ cho quá trình nuôi dưỡng thân thể, thật không có gì qúy hơn. Cho nên chỉ có nó mới có thể vận hành trong kinh mạch, được đặt tên là doanh khí."

Nói cách khác, trong bốn loại khí thuộc cơ thể con người, doanh khí chính là khí của dinh dưỡng.

Nếu thiếu doanh khí, huyết dịch không nhận được tẩm bổ, đồng thời tốc độ vận chuyển cũng sẽ trở nên chậm chạp hơn, và loại tình trạng ấy lại tạo thành một loạt vấn đề phía sau.

Ví dụ như lượng huyết cung cấp cho các loại cơ quan nội tạng không đủ vân vân...

Cho nên, khi một người xảy ra vấn đề, muốn điều trị cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

Bởi vậy mới nói, doanh khí cũng có công lao rất lớn trong chuyện gân mạch của Điền Cường Quốc trở nên mềm mại.

Suy cho cùng, nếu can huyết không được điều dưỡng thì làm sao gân mạch có thể khôi phục trở lại?

Mà điều dưỡng can huyết dựa vào cái gì?

Đương nhiên là doanh khí!

Đúng là không thể bỏ qua quá trình trị liệu của Trần Khánh, nếu không phải bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp, tâm trạng của Điền Cường Quốc cũng không thể thoải mái hơn chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy được.

Và đương nhiên những hoạt động bồi bổ cơ thể như ăn cơm chẳng hạn, cũng không thể trở nên tích cực như hiện tại rồi.

Chỉ có ăn ngon, ngủ ngon, tâm trạng cũng tốt, công năng tỳ vị

mới có thể khôi phục nhanh chóng, năng lực vận hành cũng có thể từng bước tăng lên.

Mà điểm khác biệt giữa doanh khí và tông khí chính là, nơi phát ra của nó và quá trình tỳ vị vận hoá thủy cốc tinh vi không cần kết hợp với thanh khí của thiên nhiên.

Cho nên, chỉ cần ăn uống tốt, tiêu hóa sẽ không thành vấn đề, doanh khí có thể chậm rãi khôi phục lại.

Nói cách khác, Điền Cường Quốc có thể khôi phục nhanh như vậy, chính vì cả bản thân lão lẫn Trần Khánh, hai bên cùng nhau phối hợp.

Mà đây chính là trạng thái bình thường khi một người bệnh được bác sĩ trung y trị liệu.

Bởi vì cho tới bây giờ, bất cứ loại bệnh tật nào trên thế gian này cũng không phải do bác sĩ tới tiêu diệt, mà là sau khi công năng của ngũ tạng lục phủ trong cơ thể người bệnh khôi phục, chúng nó sẽ tự mình xử lý.

Nửa giờ sau, Trần Khánh đã rút xong tất cả ngân châm rồi.

"Được rồi, lão gia tử à, quá trình trị liệu hôm nay đã chấm dứt, chờ đến ngày kia, ông lại đến đây nhé. Về sau này, hầu như mỗi tuần chỉ có ba, bốn ngày, cháu có mặt tại Hán Y Đường, ông nhớ kỹ thời gian là được, để đỡ phải đi qua mà không gặp được người." Trần Khánh cười nói.

"Được." Điền Dũng Tuyền không hỏi thêm, ông ấy sợ Trần Khánh có việc riêng gì mới phải vắng mặt, mà bản thân ông ấy, nhiều nhất chỉ là người nhà của bệnh nhân thôi, hỏi nhiều quá lỡ như Trần Khánh không tiện trả lời thì sao?

Hơn nữa hỏi như vậy cũng không quá lịch sự.

Rất nhanh, Điền Dũng Tuyền đã mặc xong quần áo cho cha của mình, sau đó lên tiếng chào hỏi Trần Khánh một câu, đã đẩy xe lăn đưa cha mình rời khỏi Hán Y Đường rồi.

Lại nói, vừa rồi Lý Kim Phong cũng nhìn chằm chằm, không thèm chớp mắt vào quá trình trị liệu của Trần Khánh.

Nhưng nói thật là gã hoàn toàn xem không hiểu!

Dù Trần Khánh rất nhiệt tình, vừa trị liệu vừa giảng giải, nhưng Lý Kim Phong vẫn chưa thể hiểu hết được, thậm chí bởi vì lượng tin tức quá lớn, khiến cho gã càng nghe, đầu càng mờ mịt, đến cuối cùng Lý Kim Phong chỉ chết lặng mà ghi chép lại, dứt khoát ngừng tự hỏi.

Đương nhiên, Lý Kim Phong cũng hiểu được, đây là một quá trình học tập bình thường.

Bất cứ loại tri thức nào cũng bắt đầu từ giai đoạn nghe như thiên thư (Nghe mà không hiểu gì cả)!

Và nói thật, qua quá trình này, Lý Kim Phong càng có suy nghĩ rằng, tuy gã đã dùng năm năm thời gian để nghiêm túc học tập, nhưng sau năm năm nhìn lại, bỗng nhiên gã lại cảm thấy lượng kiến thức của bản thân còn chưa đủ để giúp mình bước qua bậc cửa, tiến vào trung y.

Loại suy nghĩ này thật sự có chút quá đáng rồi!

Nếu không phải tâm tính của Lý Kim Phong coi như vững vàng, khẳng định là sau đó, gã sẽ bắt đầu hoài nghi, không biết mình có thích hợp để theo học trung y hay không.

Trang Lượng thì ngược lại, bởi vì gã chẳng cần phải hiểu những gì Trần Khánh nóim chỉ cần nhớ kỹ, sau đó lấy ra dùng là xong.

Công việc của Trang Lượng rất đơn giản, đó là kết hợp những lời Trần Khánh nói, cùng với một chút dẫn dắt của bản thân gã, sau đó viết vào tiểu thuyết, lấy đó để phục vụ cho những tình tiết bên trong.

Như thế, cũng tiện để học tập!

Điền Dũng Tuyền đi rồi, vừa vặn đã đến giờ ăn cơm, mà bên trong phòng mạch cũng không còn một người bệnh nào

Trần Khánh liền dẫn hai người bọn họ cùng đến nhà hàng của mẹ mình ăn một bữa cơm.

Ăn xong, ba người đều tách nhau ra, tự đi xử lý việc của mình.

Trần Khánh cũng không trở về Hán Y Đường nữa, mà đi tới khu chung cư nhỏ có chút cũ nát ở phía sau quảng trường Tàng Long.

Giữa trưa thời tiết rất nóng, đi trên đường cái, cũng có thể nhìn thấy không khí bị bốc hơi, tạo thành sóng nhiệt.

Chương 263 - Hắn Cho Rằng Hắn Là Ai Chứ? Cao Nhân Đắc Đạo Sao?

Trần Khánh cảm thấy nhiệt độ không khí được biểu hiện trên di động có vấn đề.

Đây không phải 42°C nha, ít nhất là nhiệt độ trên đường cái phải lên đến 50°C rồi.

Cũng khó trách, mấy ngày nay trên truyền hình đều đưa tin các nơi có rất nhiều người bị cảm nắng, thậm chí các châu các phủ còn xảy ra thật nhiều hỏa hoạn.

Thứ thời tiết quỷ quái này, không xảy ra chuyện mới là lạ!

"Đạo sĩ thối, có ở nhà không! ?"

Đi vào khu chung cư nhỏ xưa cũ, Trần Khánh tìm được một gian nhà cấp bốn, trước sau đều có vườn rau, lập tức mở miệng hô lớn hai câu.

Không đợi người bên trong lên tiếng trả lời, Trần Khánh đã đi xuống bên dưới mái hiên.

Không còn cách nào khác, giữa buổi trưa nắng nóng như thế này, Trần Khánh cũng không dám đứng lâu ở bên ngoài.

"Đạo sĩ thối?" Trần Khánh đi qua cánh cửa chính hàng năm trời không đóng, rồi vươn đầu nhìn ngó hai bên trái phải.

"Gọi cái gì mà gọi, ta uống rượu đây!" Giọng nói lè nhè như say

rượu của Dương Hữu Lâm truyền đến từ trong gian phòng sát phía Tây.

Trần Khánh lập tức đi vào trong phòng, lại nhìn thấy Dương Hữu Lâm đang ngồi bên mép giường, một chân đặt trên giường, vừa đong đưa chân vừa uống rượu, trên bàn bày ba món đồ nhắm, trên TV còn đang chiếu tin tức buổi trưa.

"Rót cho cháu một ly coi." Trần Khánh không chút khách khí, lập tức ngồi xuống bên phải Dương Hữu Lâm.

"Không được, nhà cháu có, dựa vào cái gì mà đến nơi này cướp của ta, không cho!" Dương Hữu Lâm lập tức cầm chén lên, cũng tiện tay tóm lấy vò rượu, để vào trong lòng mình, đồng thời cũng làm một ngụm uống cạn chén rượu chén rượu đã sắp trơ đáy trên bàn

"Keo kiệt, uống một chén thì ông chết sao?" Trần Khánh bất đắc dĩ không biết nên nói gì.

"Có thể đau lòng mà chết đấy." Dương Hữu Lâm nói.

"Được được được, cháu không uống nữa." Trần Khánh khoát tay nói.

Dương Hữu Lâm nghe vậy cũng vẫn không tin, căn bản không có ý định buông vò rượu đang cầm trên tay xuống.

"Cháu đến đây làm gì?" Dương Hữu Lâm hỏi.

"Nhiều lời vô nghĩa, đương nhiên là muốn tìm ông cùng nhau nghiên cứu thảo luận cuốn《 Khí Thể Nguyên Lưu 》 này rồi." Trần Khánh nói.

"Nhóc con, cháu cứ học hiểu được cuốn《 Tân Giáp 》kia lại nói sau, có câu nói là tham thì thâm, ham ăn nhiều, không tiêu được. 《 Khí Thể Nguyên Lưu 》kia là thứ cao nhân biên soạn, sao

có thể dễ dàng bị cháu và ta đọc hiểu như vậy được."

Tuy Dương Hữu Lâm cũng rất muốn xem 《 Khí Thể Nguyên Lưu 》, nhưng lại cực kỳ bất mãn với thái độ cái gì cũng muốn học, cái gì cũng muốn biết của Trần Khánh.

Hắn cho rằng hắn là ai chứ, cao nhân đắc đạo sao?

Chỉ cần muốn học là cái gì cũng có thể học được hả! ?

Thứ của đạo môn ta nào có đơn giản như vậy!

"Cũng đúng, vừa vặn cháu xem 《 Tân Giáp 》, có một câu không hiểu, ông có thể giải thích cho cháu nghe không?" Trần Khánh hỏi.

"Nói đi." Dương Hữu Lâm nói.

"Chính là câu này, 'Thất đại tắc đa âm, thai cao tắc đa dương, đa âm tắc quyết, đa dương tắc nuy, thử âm dương bất thích chi hoạn.' " Trần Khánh nói.

"Cháu hiểu nó như thế nào?" Dương Hữu Lâm hỏi.

"Không phải là âm khí trong phòng lớn thì nặng, dương khí trên đài cao thì nặng, âm khí nặng quá sẽ biến lạnh, bàn chân sẽ có bệnh tật, dương khí nặng quá sẽ biến nóng, thân thể sẽ héo rũ." Trần Khánh nói.

"Đúng vậy, cháu hiểu như vậy cũng không sai!" Dương Hữu Lâm kỳ quái nói.

"Cháu có thể hiểu được câu 'dương khí trên đài cao thì nặng', nhưng vì sao âm khí trong phòng lớn lại nặng chứ? Còn có, hẳn là những lời này nói về tri thức liên quan đến phong thuỷ, làm sao nó có thể xuất hiện bên trong cuốn sách này?" Trần Khánh hỏi.

Dương Hữu Lâm lập tức lườm Trần Khánh một cái: "Không có

tri thức nào lại không bao hàm trí tuệ cả, đạo lý dễ hiểu như vậy mà cháu còn không hiểu được sao? Ta hỏi cháu, hai gian phòng cùng nằm tại phía Bắc, hướng về phía Nam, một lớn một nhỏ, đến khi mặt trời mọc lên, âm khí trong phòng ở nào sẽ tiêu tán nhanh hơn?"

Trần Khánh không cần phải nghĩ ngợi, đã mở miệng nói: "Đương nhiên là cái nhỏ hơn... À! Cháu hiểu rồi, phòng ở lớn, ban đêm âm khí tụ tập nhiều, tới buổi sáng cũng cần càng nhiều ánh mặt trời chiếu rọi vào hơn, còn phòng ở nhỏ sẽ cần ít ánh mặt trời hơn, đúng không?"

Dương Hữu Lâm hừ lạnh một tiếng: "Coi như cháu còn có chút nhanh trí. Về phần cháu nói vì sao phong thuỷ lại xuất hiện ở bên trong《 Tân Giáp 》, thực hiển nhiên, cháu hoàn toàn không hiểu rõ định nghĩa về phong thuỷ rồi."

"Bản chất của cái gọi là phong thuỷ kia vốn là một môn khí học, khí gặp gió tức tán, khí gặp nước tất ngừng. Nói cách khác, nó vốn là một môn học vấn xu lợi tị hại, khác quá trình nhưng cùng công dụng với đoán mệnh. Lấy ví dụ như, vì sao phòng ở nhất định phải nằm tại phía Bắc, hướng về phía Nam, mới là phòng ở tốt?"

"Đó là bởi vì lãnh thổ của Hoa Hạ nằm tại bắc bán cầu, phần lớn đất liền đều ở vào vĩ độ Bắc, lấy hướng Bắc, trong khi hầu như mặt trời đều từ hướng Đông chếch một chút về hướng Nam mà mọc lên. Tới mùa đông, độ cao của mặt trời hơi thấp đi một chút, khiến cho những căn phòng có cửa sổ hướng Nam, sẽ lấy được càng nhiều thời gian ánh mặt trời chiếu sáng hơn, từ đó mà âm khí trong phòng sẽ được xua tan nhiều nhất. Khi tới mùa hạ, độ cao của mặt trời tăng thêm rất lớn, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong phòng cũng ít đi, từ đ có thể cam đoan rằng âm khí trong phòng không có hoàn toàn bị xua tan, vẫn duy trì được một chút cảm giác mát mẻ."

"Ngoại trừ những thứ này, chỗ tốt lớn nhất của phòng ở nằm tại phía Bắc, hướng về phía Nam chính là có thể tránh gió."

" 《Địa Học Chỉ Chính》 [1] từng biết thế này: 'Dương yên ổn vốn không sợ gió, tự nhiên có sự khác nhau về âm dương, hướng nam hướng đông là gió ấm, gió chậm, gọi là gió dương. Hướng tây hướng bắc là gió lạnh, gió hàn, gọi là gió âm, nên có bình phong chắn gió, nếu không sẽ bị gió thổi nhiễm lạnh, gia chủ suy bại, con trai thưa thớt.' "

[1] : Địa Học Chỉ Chính là tác phẩm của Nhà phong thủy học cuối đời Thanh Hà Quang Đình.

"Những lời này có ý là gì, chính là gió Tây Bắc độc nhất, không được để nó thổi qua, một cá nhân bị gió thổi nhiễm bệnh, một gia đình bị gió thổi sẽ khiến cho thế hệ con cháu gặp phải tai ương. Những trí tuệ này đều có liên quan đến tánh mạng con người, biết được nó mới có thể hiểu được quy tắc của thiên địa, sau đó tránh đi. Đây là tu đạo. Cháu cho nó là cái gì! !"

Chương 264 - Nhà Vốn Không Dùng Để Nhìn Mà Dùng Để Ở!

Trần Khánh lại bị Dương Hữu Lâm giáo dục một phen.

Nhưng lần giáo dục cũng thực giá trị, ít nhất nó cũng khiến cho Trần Khánh hiểu được phong thuỷ có ý tứ là gì.

Trước kia hắn chưa bao giờ tiếp xúc với học vấn trên phương diện này, xem như lần này Dương Hữu Lâm đã triệt để khai thông một chút tư tưởng cho hắn rồi.

Hóa ra, phong thuỷ cũng giống như đoán mệnh, vốn không phải là mê tín.

Dựa theo lời nói của Dương Hữu Lâm, nó hẳn là kiến trúc học tự nhiên do các vị tổ tiên tổng kết thành.

Nó chính là kết quả của quá trình thông hiểu các loại quy luật của mặt trời, mặt trăng, sau đó dung hợp những quy luật này này vào trong kiến trúc học.

Cuối cùng là thông qua cấu tạo của phòng ốc, xây dựng nên một môn học vấn trợ giúp cho nhân loại tránh né được tai hoạ thiên địa trên trình độ lớn nhất có thể.

Không thể không nói, môn học vấn này bao hàm trí tuệ vô cùng vĩ đại!

So sánh với cái gọi là kiến trúc học hiện đại, lấy cao, lớn làm điểm nhấn, đúng là phong thủy này chứa nhiều nội dung quan trọng hơn.

Suy cho cùng, nhà vốn không dùng để nhìn mà dùng để ở.

Nếu dùng để ở thì càng thoải mái, con người sống bên trong càng khỏe mạnh.

Nhưng dường như con người hiện đại, bao gồm cả Trần Khánh vẫn chưa từng quan tâm đến chuyện nhà ở cũng có liên quan đến sức khỏe bản thân.

Đại khái là hơn trăm năm trước, học thuyết phong thuỷ vừa cổ xưa vừa tràn ngập trí tuệ này đã bị định nghĩa thành phong kiến mê tín, và cho đến tận ngày hôm nay, đó vẫn là nguyên nhân khiến cho nó không được nhiều người chấp nhận.

"Ai, đạo sĩ thối, rốt cuộc là ông yêu thương khoa học kỹ thuật [1] hiện đại đến mức nào mà cháu lại nghe được mấy từ linh tinh như 'Vĩ độ Bắc', ‘Góc cao độ’ từ trong miệng ông có chút khác thường. Chẳng lẽ ở thời điểm ông đọc cổ văn, đều đọc ra mùi vị như vậy?" Trần Khánh trêu chọc một câu.

[1] : nguyên văn 科里科气 – khoa lý khoa khí, từ này thể hiện cho lòng nhiệt tình nghiên cứu khoa học cũng như chăm chỉ lao động và tinh thần cố gắng không ngừng nghỉ của người Hợp Phì, tỉnh An Huy, Trung Quốc.

Dương Hữu Lâm gắp một miếng đồ ăn, uống một hớp rượu, mới mở miệng trả lời: "Ngừng, không phải là khoa học sao? Ai mà không biết đến nó chứ? Nếu thực sự muốn nói đến khoa học gia, thì ở thời điểm trước kia hết thảy những đạo sĩ như chúng ta đều là khoa học gia. Cháu có biết là ai phát hiện ra thuốc nổ không?"

"Tôn Tư Mạc." Trần Khánh lập tức buột miệng nói ra.

Dược Vương chính là một vị đại gia y học cổ đại mà Trần Khánh tương đối bội phục.

"Không hoàn toàn là vậy. Những loại Luyện Đan Thuật mà ông

ấy học được, đều là thứ của đạo gia chúng ta. Ngay cả cuốn《 Đan Kinh Nội Phục Lưu Hoàng Pháp》 của ông ấy cũng được tham khảo từ cuốn《 Đan Kinh 》của đạo gia, nếu không làm sao ông ấy có thể phát hiện ra thuốc nổ?" Dương Hữu Lâm nói.

Điều này cũng đúng.

Phải biết rằng ở thời kỳ Hoa Hạ cổ đại, những con người bắt đầu nghiên cứu luyện đan đầu tiên đúng là đạo sĩ.

Dương Hữu Lâm nói như vậy, lại khiến Trần Khánh cảm thán, đúng là những đạo sĩ thời xưa hoàn toàn có thể xưng là khoa học gia thật, ít nhất gọi bọn họ là nhà hóa học cũng không vấn đề gì.

"Khoan đã, không phải ông vừa nói nhầm ư? Thuốc nổ chính là phát minh mà không phải là phát hiện." Trần Khánh lập tức chỉ ra chỗ sai.

Dương Hữu Lâm bĩu môi, nói: "Phát minh? Ha hả, cháu thực sự cho rằng những thứ tồn tại trên đời này đều do con người phát minh ra, mà không phải do thiên địa ban tặng?"

? ? ?

Trần Khánh đưa ánh mắt vô cùng khó hiểu nhìn Dương Hữu Lâm.

Dường như những lời này của lão có chút duy tâm quá mức rồi?

“Nếu nói theo cách nghĩ của ông, chẳng lẽ bốn thứ phát minh thời cổ đại đều là lão thiên gia ban tặng ư?"

"Đúng!"

"Vậy mạng internet, công nghệ cao, còn có các loại nguyên liệu hiếm ở thời hiện đại, cũng do lão thiên gia ban tặng?"

"Đều đúng!"

"Đạo sĩ thối, bản thân ông không tự biết rằng loại nhận thức này có chút thái quá ư?"

"Phát minh sáng tạo chính là kết quả do thiên địa mở ra sau khi quy luật tự nhiên phát triển đến trình độ nhất định, chẳng lẽ cháu cho rằng những nguyên vật liệu mà mấy cái gọi là mạng internet, công nghệ cao của thời hiện đại kia sử dụng không hề tồn tại ở hai ngàn năm trước? Hay là chúng nó vốn luôn tồn tại trong thiên địa từ rất lâu trước đó, chẳng qua chúng ta vẫn chưa từng phát hiện ra chúng mà thôi. Và rồi trong tương lai, chúng nó lại trở thành nguyên vật liệu chủ đạo của thế giới này?"

"..."

"Ở thời điểm cháu tự hỏi một vấn đề gì đó, rồi bỗng nhiên nghĩ thông suốt, thì đó thực sự là bản thân cháu nghĩ thông suốt, mà không phải lão thiên gia cho cháu nghĩ thông suốt ư? Những suy nghĩ của cháu thật sự do chính bản thân cháu chủ đạo ư? Những suy nghĩ sinh ra trong đầu cháu thật sự không phải do quy luật của thiên địa, tự nhiên, vạn vật trói buộc ư? Cháu... hít, nhóc con thối tha, cháu đánh ta làm gì?"

Dương Hữu Lâm mới nói được một nửa, Trần Khánh đã đánh một quyền lên má phải của ông ấy.

"Cháu không có đánh ông nha." Trần Khánh vô tội nói.

"Thúi lắm, cháu nghĩ là ta mù hả?" Dương Hữu Lâm lấy tay ôm mặt, giận dữ quát lên.

"Thật sự, không phải vừa rồi là cháu muốn đánh ông. Thì tại ông vừa nói đó, suy nghĩ của cháu là do lão thiên gia quản lý, vừa rồi lão nhìn ông thấy khó chịu, cho nên mới ra lệnh, bảo cháu cho ông một quyền, cho ông nếm thử một chút cái gọi là mùi vị của

quy luật thiên địa!" Trần Khánh nghiêm trang nói.

"Lão đạo ta liều mạng với cháu!" Dương Hữu Lâm tức đến sùi bọt mép.

Trần Khánh cười đùa tí tởn, lập tức đứng dậy, nhảy tránh đi: "Ai, người tu đạo làm sao có thể tùy tiện tức giận? Tâm cảnh của ông còn phải luyện thêm nha!"

Dương Hữu Lâm trực tiếp nhặt một chiếc giày vải dưới mặt đất lên, vẻ mặt dữ tợn nói: "Bản đạo nhân muốn dạy dỗ một tên nhóc con sinh sau đẻ muộn như cháu, đây chính là thay trời hành đạo!"

"Có gan đừng chạy! ! !"

Tại văn phòng bác sĩ khoa nội một, trung y viện Giang Hạ.

Nhóm bác sĩ xin phép nghỉ kia cũng lục tục đi tới làm việc rồi.

"Sớm nha, bác sĩ Khang."

"Sớm nha."

"Bác sĩ Khang, chúng ta thật sự phải tới học trung y của tay họ Vương kia sao?"

"Không phải Uông ca đã nói rồi ư? Chỉ cần chúng ta giả vờ giả vịt một chút là được, còn lại không cần phải xen vào. Cứ làm cho họ Trần kia không thể chịu đựng nổi là được."

"Có phải thầy Uông nhận được tin tức gì đó hay không?"

"Chắc chắn rồi, trước kia thầy Uông vẫn một mực đi theo viện trưởng Tiếu lăn lộn, khẳng định là thầy ấy đã biết được điều gì đó nên mới dặn dò chúng ta như vậy."

"Nếu đã như vậy, cứ làm đi thôi, chẳng có gì phải sợ cả."

"..."

Chương 265 - Vậy Rốt Cuộc Đối Phương Chữa Bệnh Hay Là Cắt Cơn Đau???

Cố Vũ và Hạ Mẫn đang đứng ngay trong góc văn phòng, sửa sang lại bệnh án.

Hai người bọn họ không có ý định tham dự vào trong mưu đồ của những người kia.

Phải biết rằng, tại thời điểm Kim Vinh Hỉ còn ở nơi này, hai người bọn họ đã không phải người cùng đường với đám Khang Tuyền rồi, lần này hai người hùa theo nhóm bác sĩ kia cùng nhau xin nghỉ phép, cũng vì có chút không nắm rõ tình thế.

"Hạ Mẫn, anh hỏi chủ nhiệm Kim chưa? Hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ? Là theo bọn họ tùy tiện qua loa vài cái, hay là nghiêm túc làm việc?" Cố Vũ nói.

"Chủ nhiệm Kim nói, chúng ta hãy cố gắng hết mức để thân cận với Trần Khánh kia một chút." Hạ Mẫn nói.

Cố Vũ nhíu mày: "Anh ấy có ý gì?"

"Chắc hẳn anh có nghe chuyện ngày hôm qua chủ nhiệm Tiết của khoa nội hai đã chạy đến khoa chúng ta hỗ trợ rồi?" Hạ Mẫn nói.

"Đương nhiên, trong nhóm đều lan truyền tin tức ấy mà. Làm sao vậy? Chẳng lẽ chủ nhiệm Kim biết nguyên nhân?" Cố Vũ tò mò hỏi.

Hạ Mẫn đưa mắt cẩn thận nhìn xung quanh, rồi nhỏ giọng nói: “Đêm qua chủ nhiệm Kim đặc biệt gọi một cú điện thoại cho chủ nhiệm Tiết. Sau đó, anh ấy trực tiếp nói lại với tôi rằng, tuy chủ nhiệm Tiết không có nói rõ vì sao đối phương lại nguyện ý đi trợ giúp Trần Khánh này, nhưng cũng lộ ra cho chủ nhiệm Kim một tin tức vô cùng quan trọng. Đó là Trần Khánh này cực kỳ không đơn giản, nghe nói trình độ của cậu ta đã vượt qua chủ nhiệm Tiết rồi."

Cố Vũ trừng lớn hai mắt, bên trong đầy vẻ kinh ngạc, không sao tin nổi nhìn chằm chằm vào Hạ Mẫn: "Không phải đang nói đùa chứ?"

Hạ Mẫn liếc nhìn Cố Vũ một cái, trực tiếp trả lời bằng một câu hỏi: "Tôi có thể lấy loại chuyện này ra để nói đùa ư?"

Cố Vũ kinh ngạc nói: "Chuyện này… nhưng mà cậu ta cũng chẳng ít hơn chúng ta bao nhiêu tuổi mà? Quá hoang đường! Quá không theo lẽ thường rồi!"

Rõ ràng tất cả mọi người đều cùng tuổi, vì sao trình độ lại chênh lệch lớn đến vậy?

Hạ Mẫn cũng thở ra một hơi, nói: "Đúng vậy, người so với người muốn tức chết người, nhưng mà chủ nhiệm Kim cũng dặn dò tôi rồi, lúc trước xin nghỉ phép là kinh nghiệm của chúng ta còn non lém, bất đắc dĩ phải lựa chọn một bên, nhưng từ hôm nay trở đi, chắc chắn phải đi lại gần hơn với Trần Khánh một chút. Anh ấy phỏng đoán có Trần Khánh ở đây, rất có khả năng, dù đám người kia có làm gì đi chăng nữa, thì quá trình cải cách của viện trưởng mới cũng không bị ngăn cản đâu."

Cố Vũ nghi hoặc hỏi: "Vì sao lại nói vậy? Chẳng lẽ chủ nhiệm Kim thực sự cho rằng Trần Khánh có thể ổn định khoa nội một? Không đúng nha, dù ổn định thì doanh thu cũng không thể tăng lên được, lỡ như tiền lương của mọi người đều không được phát, đến lúc đó, không phải tiếng oán than dậy đất, âm thanh phản đối còn

lớn hơn nữa sao?"

Hạ Mẫn lật qua lật lại bệnh án, nói: "Ai mà biết được, dù sao chủ nhiệm Kim cũng nói rằng, việc này chẳng ảnh hưởng gì đến anh ấy cả, nói không chừng sau khi cải cách thành công, chế độ thay đổi, về sau tiền lương của anh ấy còn có thể tăng cao hơn hiện tại, chỉ là bản thân hơi mệt mỏi một chút thôi."

Cố Vũ nhíu mày: "Điều này cũng đúng. Nói vậy, chúng ta cũng nên tính toán sớm hơn một chút đi, lỡ như mọi chuyện đúng như Trần Khánh kia nói, không học được phương pháp chữa trị cảm mạo, thì về sau đừng nghĩ đến chuyện cầm lại tiền lương của chính mình. Hơn nữa, nếu vì chuyện này mà bị sa thải, chẳng phải chúng ta đã xong đời rồi sao?"

Hạ Mẫn vỗ vỗ bả vai Cố Vũ: “Anh và tôi tốt xấu gì cũng làm việc dưới tay chủ nhiệm Kim thời gian dài như vậy, tuy vũ khí không được dùng nhiều, nhưng không phải tất cả mọi thứ đều hoang phế, chỉ cần nghiêm túc học tập, cũng không mất quá nhiều thời gian đâu."

Trước mắt Cố Vũ lập tức sáng ngời: "Anh nói cũng đúng, nếu không hiện tại chúng ta nhanh chóng qua phòng mạch bên kia, tìm vị chủ nhiệm Vương học tập?"

Hạ Mẫn cười nói: "Đi nhanh thôi."

Hai người bọn họ thảo luận xong, cũng không chút do dự, đã xuống lầu đi tới phòng mạch khoa nội một.

Buổi sáng tám giờ, trên hành lang bên ngoài phòng mạch, đã có bệnh nhân xếp hàng, tuy hôm nay khoa nội một có bác sĩ đi làm, nhưng năm phòng mạch bình thường chỉ mở bốn, hơn nữa, tốc độ xem bệnh của bốn phòng mạch đặc biệt chậm chạp.

Có người đi vào ngồi tới nửa giờ, cũng chưa xê dịch. Vị bác sĩ

bên trong không ngừng nói đông nói tây với người bệnh, như thể cả hai đang rảnh rỗi không có việc gì làm nên nói chuyện phiếm với nhau vậy.

Nhưng những người bệnh xếp hàng phía sau lại không dám lên tiếng, sợ đắc tội bác sĩ.

Một lúc lâu sau, không ít người thấy đội ngũ bên này chẳng có chút thay đổi gì, đã dứt khoát bỏ thêm một chút tiền, tới phòng mạch chuyên gia.

Tình huống này khiến cho đội ngũ xếp hàng chờ đợi bên ngoài phòng khám bệnh chuyên gia tăng trưởng đến dọa người, nhưng đồng thời, những người bệnh xếp hàng bên ngoài cũng được trông thấy một hiện tượng kỳ lạ.

Đó là những người bước vào phòng khám bệnh chuyên gia kia, đều bước ra bên ngoài đặc biệt nhanh.

Người ở lại lâu nhất là hơn mười phút, nhiều khi chỉ mấy chừng ba, năm phút. Cũng có người vừa xếp hàng cùng bọn họ, mới bước vào bên trong đã nhanh chóng đi ra rồi, như thể đối phương chỉ bước vào hàn huyên hai, ba câu với bác sĩ là vội vàng đi ra ngay vậy.

Nhưng tất cả đều không ngoại lệ, chẳng một ai làm ồn ào, ầm ĩ cả, ngược lại, trên nét mặt của đám người mới bước ra kia, đều lộ ra vẻ vui ghê gớm.

Thật giống như sau khi đi vào bên trong, bệnh tật trong người lập tức được chữa khỏi rồi…

"Ai, lão Mã. Này, chờ một chút, tôi thấy trước lúc anh đi vào còn đau đến nhe răng trợn mắt, vì sao mới đi vào không đến mười phút đã bước ra ngoài này rồi?"

"À, là anh không biết đó thôi. Vị bác sĩ này cực kỳ lợi hại, tôi

vừa ngồi xuống, người ta chẳng hỏi han câu gì, đã đi lên cho tôi mấy châm, vậy mà thần kỳ lắm. Vốn dĩ khu vực bên trái bụng của tôi đau không chịu được, ai biết đâu, cậu ấy chỉ đâm cho vài châm xuống, không đến một phút đồng hồ, tôi đã không còn đau nữa, cả người nóng hầm hập, ấm áp vô cùng rồi."

"Anh bị bệnh gì nha?"

"Nói là hàn thấp ứ đọng cái gì đó... Ai nha, tôi cũng nói không rõ. Có vẻ tính nết của vị bác sĩ kia không được tốt lắm, tôi vừa nói hai câu, người ta đã bảo ngừng rồi, nhưng thủ đoạn châm kim lợi hại vô cùng, một chút đã thấy hiệu quả."

"Vậy rốt cuộc đối phương chữa bệnh hay là cắt cơn đau?"

"Chẳng biết, chỉ biết bác sĩ nói là ổn rồi, mà tôi cũng không thấy đau nữa. Ai, cứ như vậy nhé, tôi còn phải trở về đi làm đây. Lần sau chúng ta nói chuyện tiếp."

"..."

Chương 266 - Tôi Không Có Thời Gian!!!

Phải biết rằng, đa phần những người đến trung y viện Giang Hạ xem bệnh, đều ở gần nơi đây, bình thường những người bệnh ở xa hơn một chút, đều chạy tới bệnh viện trung tâm, hoặc là bệnh viện khác rồi.

Cho nên chỉ cần đến nơi này xem bệnh, rất có thể sẽ gặp được mấy người quen.

Cùng lúc đó, Hạ Mẫn và Cố Vũ cũng đi tới phòng mạch khoa nội một.

Khi bọn họ nhìn thấy đội ngũ vốn đã xếp hàng bên ngoài phòng khám bệnh bình thường lại dứt khoát chuyển đến xếp hàng bên ngoài phòng khám bệnh chuyên gia, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đám người Mao Ba kia ghê thật, tôi có cảm giác bên trong phòng khám bệnh này có bọn họ hay không có bọn họ cũng như nhau." Hạ Mẫn vừa trông thấy khu vực bên ngoài phòng khám bệnh bình thường chỉ có ít ỏi vài người bệnh, trong lòng đã hiểu mấy bác sĩ bắt mạch Mao Ba kia giở trò quỷ rồi.

Nếu không, bên ngoài phòng khám bệnh bình thường làm sao chỉ có mỗi ba, năm người ít ỏi như vậy, mà bên ngoài phòng khám bệnh chuyên gia lại có đến năm, sáu mươi người xếp thành hàng dài thế kia?

Trước kia, đây vốn là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra được!

"Trần Khánh này cũng nhịn giỏi ghê nha, nếu loại chuyện này mà rơi xuống đầu tôi, làm sao tôi im miệng cho được? Kiểu gì cũng phải mắng um lên một trận." Cố Vũ chứng kiến tình cảnh này, trong lòng thực sự có chút kính nể Trần Khánh.

Hai người bọn họ cũng không dừng lại thêm nữa, đã lập tức đi tới phòng mạch chuyên gia của Vương Xuân Lam rồi.

Hạ Mẫn đứng bên cạnh đội ngũ, lén nhìn vào bên trong, chợt phát hiện nơi này, ngoại trừ Vương Xuân Lam cũng chỉ có một mình Lý Kim Phong, căn bản không có ai đi tới tìm ông ấy học tập.

Xem xong bên này rồi, hai người bọn họ lại đi tới bên kia của Trần Khánh, ai ngờ đâu vừa nhìn một cái, hai người đã sợ đến ngây người.

Bởi vì bên trong phòng mạch, ngoại trừ Trần Khánh, toàn bộ những người đang đứng xung quanh hắn đều là bệnh nhân.

Có đứng, cũng có nằm, còn có nằm úp sấp, nhưng đều không ngoại lệ, gần như trên người bọn họ đều có châm.

Hai người đưa mắt nhìn nhau... Cừ thật, đây là trực tiếp chẩn đoán bệnh rồi trị liệu tại chỗ nha.

Hình như ở trung y viện, chỉ khoa châm cứu xoa bóp mới có thể làm được như vậy mà thôi.

"Người tiếp theo."

"Bác sĩ Trần."

"Ừm, cổ có vấn đề đúng không?"

"Ai, đúng đúng đúng, có cảm giác như mấy sợi gân trên cổ tôi bị kẹt cứng rồi, hai bên trái phải đều không chuyển nổi, nhưng đi chụp X-quang lại không thành vấn đề, tôi lập tức..."

"Đừng động." Trần Khánh nói xong, đã lấy ra hai cái ngân châm, một châm vào huyệt Thừa Tương, một châm vào huyệt Khúc Cốt.

[Huyệt Thừa Tương còn được gọi là Quỷ Thị hay Huyền Tương, nằm ở chỗ lõm, chính giữa và dưới môi dưới, trên đường bổ dọc giữa hàm dưới.

Tác dụng: Điều hòa khí Âm Dương thừa nghịch, sơ phòng tà ở các bộ phận răng, mặt và mắt, trị các triệu chứng mặt sưng, đau răng, lợi đau sưng, mặt sưng, chảy nước miếng, tự dưng mất giọng.

Huyệt Khúc Cốt nằm trên chính giữa phần xương mu, dưới huyệt Trung Cực khoảng 1 thốn (hoặc có thể đo từ rốn xuống 5 thốn).

Tác dụng: chữa trị tiểu tiện khó, bí tiểu, bế kinh, nhiều khí hư, di tinh, liệt dương, tinh hoàn viêm nhiễm, sa tử cung, châm cứu giảm đau do thoát vị, dạ con co không đều, bàng quang viêm…]

Đâm xong, Trần Khánh lập tức mở miệng nói: "Hiện tại, anh xoay thử một chút xem sao."

Người bệnh chậm rãi chuyển động cổ, ơ, xoay được thật rồi, sau đó, gã còn thử đẩy nhanh tốc độ, tiếp tục xoay hai bên trái phải vài cái: "Cái này, được rồi ư?"

Trần Khánh mỉm cười, nhanh chóng rút hai ngân châm ra, bình thản nói: "Ừm, được rồi!"

Người bệnh vẫn không tin, lại xoay cổ vài lần nữa, sau khi xác định được rằng mình thật sự không còn vấn đề gì nữa rồi, lúc này mới mang theo vẻ mặt ngơ ngác, không thể tin nổi, đứng dậy nói lời cảm tạ: "Bác sĩ Trần, cậu đúng là Thần, cám ơn nha!"

Trần Khánh cười nói: "Đừng khách khí, người tiếp theo!"

Cố Vũ và Hạ Mẫn mặt tròn mắt dẹt nhìn đối phương.

Cái này móa nó... Hắn không thèm bắt mạch, đã dám trực tiếp chữa trị cho người ta rồi, nhưng cái điên rồ ở đây là... bệnh của người ta lại được chữa khỏi tại chỗ?

...

"Bác sĩ Trần, là tôi đây, Nghiêm Việt. Hôm trước, cậu có bảo tôi qua bệnh viện tìm cậu châm, nhưng mà ngày hôm qua, khi tôi đến, bác sĩ tọa chẩn lại là vị họ Tiết kia. Anh ta nói với tôi rằng, ngày hôm qua, cậu không tọa chẩn, dặn dò tôi hôm nay hãy tới."

Nghiêm Việt cũng đứng xếp hàng, đến khi tới lượt mình, ông ấy lập tức nói tình huống trước, sợ Trần Khánh khám cho quá nhiều người bệnh rồi không nhớ nổi mình.

Trần Khánh vừa nghe, không khỏi ngớ người rồi liên tục nhận lỗi: "Thật có lỗi, thật có lỗi, hôm trước là ngày đầu tiên cháu đến bệnh viện tọa chẩn, cho nên mới thuận miệng mà nói như vậy. Cháu đã quên ngày hôm qua mình không tọa chẩn, thật sự là ngượng ngùng mà, đã để chú đi một chuyến như vậy!"

Nghiêm Việt cười nói: "Không có việc gì, đây chỉ là vấn đề nhỏ thôi. Vậy bác sĩ Trần, nếu không, cậu lại đâm hai châm cho tôi nhé?"

Trần Khánh cười nói: "Được, mời chú đến bên kia ngồi."

Lời nói vừa rơi xuống, Trần Khánh đã cầm hộp châm lướt qua bàn công tác, đợi cho đến khi Nghiêm Việt cởi áo, nằm ngay ngắn trên chiếc giường nhỏ, hắn cũng bắt đầu rút châm.

Đúng lúc này, Hạ Mẫn và Cố Vũ vẫn một mực đứng ngoài cửa lại đi đến.

"Chủ nhiệm Trần."

"Chủ nhiệm Trần."

Hai người trăm miệng một lời, đồng thanh hô.

Trần Khánh cũng dừng động tác lại, có chút khó hiểu nói: "Hai người là..."

Trí nhớ của Trần Khánh coi như không tồi, tuy chỉ gặp mặt hai người bọn họ một lần, nhưng vẫn còn nhớ rõ đối phương. Hắn biết bọn họ là bác sĩ khoa nội một, đương nhiên, hắn cũng đọc qua danh sách các bác sĩ trong khoa nội một rồi, nhưng tạm thời còn chưa đối chiếu tên tuổi từng người được.

"Hạ Mẫn."

"Cố Vũ."

"À, hai người có việc gì không?" Trần Khánh hỏi.

"Chúng tôi cũng không có chuyện gì, chỉ muốn đến đây học tập chủ nhiệm Trần thôi." Hạ Mẫn cười nói.

Học tập?

Trần Khánh cười cười: "Hai người cũng nhìn thấy tình huống bên này rồi đó, tôi thực sự không có thời gian để dạy bảo hai người đâu, nếu muốn học, cứ đến tìm chủ nhiệm Vương cách vách."

"Ách...Chuyện này..." Hạ Mẫn không biết nên mở miệng như thế nào.

Gã đã nhìn ra trình độ của Trần Khánh rất cao, nhưng nếu nói trắng ra như vậy, chẳng khác nào không nể mặt Vương Xuân Lam.

Chương 267 - Tặng Thêm Một Vú Em!!!

Trần Khánh với Vương Xuân Lam cùng nhau tới nơi này, chỉ sợ loại nịnh nọt nói hắn lợi hại hơn Vương Xuân Lam ngay trước mặt hắn như vậy, sẽ vỗ thẳng vào đùi ngựa mất thôi.

(Nịnh nọt còn được gọi là vỗ mông ngựa, nếu mà nịnh nọt vỗ nhầm vào đùi ngựa sẽ bị ngựa đá)

Đúng là Hạ Mẫn nói không nên lời.

"Cũng đúng, nếu vậy hai người tìm chỗ ngồi đi." Trần Khánh đã nhìn ra ý tứ của hai người bọn họ, cũng chỉ đơn giản là đồng ý cho hai người bọn họ ở lại.

Suy cho cùng, lúc này đang ở trước mặt nhiều người như vậy, nếu hắn dứt khoát bảo hai người bọn họ rời đi, hoặc ít hoặc nhiều vẫn có chút không quá thích hợp. Hơn nữa, có người nguyện ý đi tới, chuyện này có nghĩa là tiếng nói phản đối hắn đang dần yếu bớt. Đây cũng là chuyện tốt mà.

"Ai, được rồi." Nhận được sự chấp nhận của Trần Khánh, hai người đều kích động vô cùng, lập tức tìm hai cái ghế tới, rồi khôn khéo mà ngồi ở đằng sau bàn công tác của Trần Khánh.

Trần Khánh cười cười, cũng không có tiếp tục nói chuyện cùng hai người bọn họ nữa, mà cực kỳ thành thạo bắt đầu rút châm, đâm một cái vào huyệt vị trên người Nghiêm Việt.

Sau khi châm xuống, Trần Khánh chợt nghe thấy âm thanh “hô xích cáp soa” giống như là đang đùa giỡn của nhóm ngũ tạng trong

thân thể Nghiêm Việt.

"Làm nó, làm nó, làm nó, thứ này chạy trốn chậm, cứ dứt khoát tiêu hao chết nó là được. Can mộc, ngươi làm gì thế hả? Đừng nhàn rỗi nhữa. Tỳ thổ, ngươi cũng đừng ngừng lại nha, buổi sáng hắn ăn nhiều như vậy, cần vận hoá nhiều thêm một chút, gia tăng thêm chút dầu đi. Phế kim, tuyên túc nó, không thể cho nó có cơ hội thở dốc được. Đúng, cứ như vậy, thêm chút sức lực là tốt rồi."

"Ai, tâm hoả, có cái gì đó, hình như là món đồ chơi ngân châm gì đó lúc trước kia!"

"Đúng, ta cũng cảm giác được rồi. Thật thoải mái, vừa nãy ta còn không có khí lực, hiện tại bỗng nhiên lại dồi dào sức lực rồi!"

"Là bác sĩ kia, nhất định là bác sĩ kia rồi, hắn lại tới nữa!"

"Ừm, ta có nhìn thấy hắn châm kim."

"Vậy các ngươi còn chờ cái gì nữa? Lên nào, vừa lúc có bác sĩ hỗ trợ, chúng ta cũng phải nhân lúc thứ đồ chơi này bệnh, muốn mệnh nó!"

"..."

Ái chà, chúng nó còn đang đánh nhau kìa?

Nhưng chuyện này cũng đúng, hàn thấp không giống nhiệt tà, món đồ chơi này khó quét sạch hơn nhiều.

Đương nhiên, nhiệt tà thuộc loại công cao tốc độ mau, nhưng máu thiếu, chỉ cần có thể chống chịu được nó, rất nhanh là có thể thu thập được rồi.

Hàn thấp lại khác, lực công kích của thứ này lại chất chồng theo thời gian. Ban đầu, gần như nó không gây nên bất cứ thương

tổn gì, nhưng về sau, khi nó đã trưởng thành rồi, lực công kích sẽ mạnh đến dọa người. Hơn nữa, tuy lượng máu không quá dày, lại cần quét rất lâu, nhưng tốc độ của nó rất chậm, hầu hết các trường hợp đều có thể tóm được.

Sau khi Nghiêm Việt được Trần Khánh trị liệu một lần, trên người được bổ sung một chút dương khí, sức chiến đấu của ngũ tạng lục phủ cũng bởi vậy mà được tăng cường thêm một chút.

Hiện giờ, kể cả khi không có Trần Khánh phụ trợ, chúng nó cũng có thể ngày tiếp nối đêm theo sát hàn thấp đánh tiêu hao chiến.

Đương nhiên loại tốc độ này, tương đối chậm chạp.

Hiện tại có quá trình trị liệu của Trần Khánh gia trì, chẳng khác nào hắn đã tặng cho năm đứa chúng nó thêm một vú em [1], không chỉ biết thêm máu, còn thêm công thêm phòng, tăng tốc độ, tóm lại chính là cường hóa trên toàn bộ phương vị.

[1] : nghề nghiệp hỗ trợ trong game, chuyên buff thuộc tính cũng được gọi là vú em.

Đồng thời, ở thời điểm chúng nó tiến công, vú em này còn có thể chỉ huy chúng nó, để đám ngũ tạng này có thể phát huy ra toàn bộ ưu thế của bản thân, khiến cho chúng nó chỉ cần đối phó với hàn thấp, hết thảy mọi thứ còn lại đều không cần chúng nó quan tâm.

Như vậy thì làm sao mầm bệnh còn có thể tiếp tục tác oai tác quái ở trong thân thể Nghiêm Việt nữa?

Nhìn thấy nhóm ngũ tạng đang bận rộn làm việc, Trần Khánh cũng không tiện quấy rầy.

Sau khi hạ châm, hắn dặn dò Nghiêm Việt ngồi ở một bên chờ đợi, còn hắn lại bắt đầu tiếp chẩn người bệnh tiếp theo.

Sau khi trải qua quá trình huấn luyện cao cường độ ở ngày đầu tiên, Trần Khánh cũng dần dần thừa nhận được hình thức tiết tấu tọa chẩn này rồi.

Đương nhiên, đó cũng chỉ vẻn vẹn là thừa nhận trên tâm lý mà thôi.

Mệt thì vẫn mệt như cũ.

"Người tiếp theo."

Trần Khánh cũng không kịp quay về phía trước bàn công tác, cứ trực tiếp đứng ở bên cạnh, để cho người bệnh xếp hàng tiếp theo tiến vào.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên bên trong hành lang lại truyền đến vài tiếng hét to.

"Anh có ý gì? Này? Tôi đã sắp xếp một giờ rồi, cũng nhìn anh và anh ta hàn huyên trong này đủ một giờ. suốt cả một tiếng này tôi không hề nói lời nào. Hiện giờ đã đến lượt tôi, tôi còn mang đến đầy đủ kết quả kiểm tra, phim chụp X-quang gì gì đó, thế mà gặp anh, anh thản nhiên buông một câu có quy định không cho xem. Được nha, không xem thì không xem, vậy anh mau khám bệnh cho tôi đi."

"Vì sao lại bảo là tôi chưa khám bệnh cho anh chứ?"

“Anh… con mẹ nó, làm thế là khám bệnh hả? Tất cả mọi người tới nghe một chút đi, bác sĩ này hắn hỏi tôi không thoải mái ở chỗ nào, tôi nói tôi sợ nóng, hắn nói sợ nóng vì sao đang giữa mùa hè còn mặc áo dài tay, tôi nói tôi còn có chút sợ lạnh, hắn lập tức đanh mặt lại, nói là tôi không phải đến đây nói vớ vẩn, bắt bẻ linh tinh. Nhưng những lời tôi nói tuyệt đối đều là sự thật, vậy mà bác sĩ này hắn vẫn không tin, còn nói tôi mắc bệnh thần kinh, sau đó hung hăng thúc giục tôi mau rời đi, tất cả mọi người đến nói

một lời công bằng đi. Nói như thế mà nghe được à?"

"Anh có thái độ gì thế hả? Tự anh nghe một chút xem anh vừa nói cái gì, đã sợ lạnh còn sợ nóng, thứ này không phải là bệnh thần kinh thì là cái gì? Loại như anh, có đổi thành ai cũng không chẩn đoán bệnh được, còn trách ngược lại tôi nữa, đúng là nực cười!"

Nhóm bệnh nhân chung quanh vừa nghe, cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Nhưng bác sĩ kia nói cũng có lý nha, làm sao một người lại có thể vừa sợ lạnh vừa sợ nóng được?

Chuyện này thật kỳ quái!

Thoạt nghe… có vẻ đối phương đang cố tình đến bới móc, gây sự rồi.

Chương 268 - Không Phải Anh Luôn Muốn Nhàn Hạ Sao? Vậy Tôi Để Cho Anh Nhàn Đủ!!!

Nhưng thái độ của bác sĩ này cũng rất có vấn đề, dù người bệnh miêu tả không thỏa đáng, cũng không thể trực tiếp đuổi người ta đi như vậy được.

Ngươi có thể nói dễ nghe một chút, ví dụ như, tôi khám không ra, anh có muốn đi bác sĩ khác thử xem hay không, đấy, nói như vậy là được mà, ai lại bảo người ta bệnh thần kinh như thế? Chẳng khác nào đang sỉ nhục người khác.

"Chuyện gì vậy?" Sau khi nghe được tiếng ồn ào, cãi vã bên ngoài, Vương Xuân Lam lập tức từ trong phòng mạch đi ra...

Hành lang bên ngoài phòng khám.

Vương Xuân Lam mang theo vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai người đang tranh cãi ầm ĩ bên kia. Ông ấy có ấn tượng với người mặc áo dài trắng đứng ở cửa, đối phương tên là Trương Trung Hậu, là một trong bốn vị bác sĩ trung y biết bắt mạch của khoa nội một.

“Tại sao lại cãi nhau?” Vương Xuân Lam dùng giọng điệu chất vấn đối mặt với Trương Trung Hậu.

Trương Trung Hậu trợn trắng mắt nói: “Cũng không coi là cãi nhau, chỉ là đôi bên nói không được rõ ràng mà thôi. Chủ nhiệm Vương, nếu anh có thể khám bệnh cho anh ta, thì anh khám đi, tôi không quấy rầy nữa.”

Nói xong, Trương Trung Hậu đang muốn trở lại phòng khám.

“Đứng lại.” Vương Xuân Lam nhíu mày nói: “Tôi hỏi anh, lời anh ta nói lúc nãy có phải là sự thật hay không?”

Trương Trung Hậu dừng bước, chợt xoay người nhìn về phía Vương Xuân Lam: “Anh muốn nói cái gì?”

Vương Xuân Lam chăm chú nhìn Trương Trung Hậu: “Tôi đang hỏi anh đó, rốt cuộc những lời anh ta vừa nói, có phải là sự thật hay không? Mau trả lời tôi!”

Trương Trung Hậu cười lạnh một tiếng: “Anh thấy sao? Một hồi nói lạnh, một hồi nói nóng, đây không phải là đang đùa giỡn với tôi sao? Những người đứng đắn ai lại nói mấy lời đùa giỡn này với bác sĩ?”

“Anh…” Địch Minh Hoa vừa cãi nhau cùng Trương Trung Hậu, mới nghe được câu nói này, lập tức muốn phản bác, nhưng Vương Xuân Lam lại ngăn ở trước người gã.

Vương Xuân Lam đè nén lửa giận, thấp giọng nói: “Nói cách khác, anh hoàn toàn không cảm thấy bản thân mình có vấn đề, còn mắng bệnh nhân là mắc bệnh thần kinh? Đúng không?”

Trương Trung Hậu cười nói: “Tôi thừa nhận, có nói lời quá khích một chút, nhưng tôi không sai!”

Vương Xuân Lam giận dữ quát: “Anh là bác sĩ, khi chưa làm rõ tình trạng sức khỏe của bệnh nhân, đã kết luận xằng bậy, cái này mà gọi là không sai sao? Năng lực bản thân không đủ, không nhìn ra người ta mắc bệnh gì, còn chỉ trích bệnh nhân miêu tả không rõ ràng, cái này gọi là không sai sao? Đối xử với bệnh nhân, không có trình độ chuyên môn, mở miệng là mắng người, điều này gọi là không sai sao?”

“Hiện tại, ngay lập tức, lập tức, đi xin lỗi anh ta. Mau!!”

Lý Kim Phong ở phía sau nhìn thấy Vương Xuân Lam tức giận,

cũng sợ tới mức đứng ngây người tại chỗ.

Gã tuyệt đối không ngờ, khi vị bác sĩ Vương Xuân Lam luôn luôn cười tủm tỉm này nổi nóng lại khủng bố đến vậy, ánh mắt của đối phương hoàn toàn thay đổi, như muốn ăn thịt Trương Trung Hậu vậy.

Một màn này cũng khiến cho những người khác, kể cả Trương Trung Hậu, đều hoảng sợ.

Trương Trung Hậu cũng có chút kinh ngạc, rõ ràng đây chỉ là một chuyện nhỏ, vì sao Vương Xuân Lam lại nổi giận như thế? Chẳng lẽ ông ấy không nhìn ra người này muốn đến bắt bẻ, gây sự với bọn họ sao?

Chẳng lẽ... Ông ta muốn mượn đề tài này để giết gà dọa khỉ, xử lý gã?

Trương Trung Hậu lập tức trở nên cảnh giác!

Sau đó, gã nghiêm túc nhìn Vương Xuân Lam, khẽ gật đầu nói: "Được, anh là chủ nhiệm, lời anh nói mới tính, tôi xin lỗi là được."

Nói xong, Trương Trung Hậu lập tức quay sang Địch Minh Hoa, lạnh lùng nói: "Vừa rồi thái độ của tôi không tốt, thực xin lỗi."

Nghe nói như vậy, cơn tức trong lòng Địch Minh Hoa cũng tiêu tan hơn phân nửa. Nói thật, gã cũng không muốn làm khó bác sĩ, chỉ cảm thấy vừa rồi Trương Trung Hậu này nói năng hơi quá đáng mới làm ầm lên thế thôi. Hiện tại đối phương đã xin lỗi, Địch Minh Hoa cũng không muốn làm lớn chuyện thêm: "Không cần, không cần, tôi cũng chỉ tới khám bệnh mà thôi, quên đi."

Nhưng có vẻ như Vương Xuân Lam vẫn chưa hài lòng, ông ấy vẫn nghiêm mặt, ánh mắt một mực tập trung vào Trương Trung Hậu: "Nói xin lỗi xong rồi thì đi đi, bắt đầu từ hôm nay, anh không

cần phải ngồi ở trong phòng khám nữa. Kể cả những việc khác anh cũng không cần làm, không phải anh luôn muốn nhàn hạ sao, vậy tôi để cho anh nhàn đủ."

!?

Lông mày Trương Trung Hậu dựng thẳng lên, gã giận dữ trừng mắt nhìn Vương Xuân Lam: "Họ Vương kia, anh có ý gì?"

Vương Xuân Lam nói: "Làm sao? Lời tôi nói còn chưa rõ ràng sao? Nếu anh đã không muốn làm, vậy thì đừng làm nữa. Thế này đã đủ rõ ràng chưa?"

Trương Trung Hậu rít gào nói: "Họ Vương kia, anh chỉ là một bác sĩ được mời từ bên ngoài đến, thì có tư cách gì ra lệnh cho tôi? Nói cho anh biết, tôi có biên chế, anh không đuổi được tôi đâu!"

Vương Xuân Lam hừ lạnh một tiếng: "Ai nói muốn đuổi anh? Anh có biên chế nên tôi không làm gì được anh đúng không? Yên tâm, mức lương cơ bản tuyệt đối sẽ không thiếu, nhưng những tiền khác, một xu anh cũng đừng nghĩ đến chuyện lấy được."

"Anh..." Trương Trung Hậu phẫn nộ: "Được rồi, anh dám làm thì tôi dám kiến nghị báo cáo anh."

Vương Xuân Lam nở nụ cười: "Được, anh kiện đi, đến lúc đó bệnh viện bị kiến nghị, tập thể cùng gánh vác chịu trách nhiệm, kỳ sát hạch năm sau không đạt tiêu chuẩn, đương nhiên tiền thưởng cũng bị khấu trừ, tiền lương của mọi người bị giảm bớt. Đến lúc đó, người mà anh đắc tội không phải tôi, mà là toàn bộ nhóm bác sĩ trung y trong bệnh viện đó."

Mặc dù Vương Xuân Lam chưa từng làm việc trong thể chế hoặc là doanh nghiệp nhà nước, nhưng bên cạnh ông ấy lại có không ít những người bạn làm trong môi trường này.

Mưa dầm thấm đất, đương nhiên ông ấy cũng có chút hiểu

biết trên phương diện đó.

Vì sao mấy ngày nay, rõ ràng động tác của Khổng Học Quân lớn như vậy, nhưng vẫn không có ai công khai loại chuyện này ra bên ngoài? Thậm chí lợi ích của vài người trong bệnh viện bị hao tổn, bọn họ cũng không dám vạch trần ra bên ngoài?

Chỉ đơn giản là, nếu vì mấy chuyện nhỏ như thế mà toàn bộ đơn vị phải chịu trách nhiệm, như vậy kết quả của kỳ sát hạch năm sau cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Mà loại chuyện này lại liên quan đến tiền lương của tất cả mọi người.

Chương 269 - Câm Miệng, Còn Ngại Chưa Đủ Mất Mặt Sao?

Năm ngoái đã có một bác sĩ thi đậu vào biên chế bên trong bệnh viện trung y, bởi vì trong nhà có việc, đối phương xin nghỉ ba ngày, kết quả là bảy ngày sau mới đến làm việc, lãnh đạo của anh ta trực tiếp bảo anh ta cút đi.

Sau đó, người anh em này tức giận, lập tức chạy đến phòng kiến nghị ngồi, văn phòng kiến nghị lập tức thông báo cho lãnh đạo bệnh viện, cuối cùng vẫn là viện trưởng khuyên can mãi mới khuyên được người anh em nọ trở về.

Vì vậy, đi kiến nghị, chẳng khác nào đang muốn đối nghịch với cả bệnh viện.

Nếu Trương Trung Hậu thật sự làm như vậy, dù hai người Vương Xuân Lan, Trần Khánh bị ép phải rời đi, thì gã ở lại bệnh viện trung y cũng không lăn lộn nổi nữa.

Dù sao bệnh viện trung y đổi tới đổi đi, cũng chỉ có nội khoa tổn thương gân cốt, như khoa châm cứu xoa bóp, khoa chấn thương xương cốt, khoa ngoại, đám người phía sau kia đều đứng xem chuyện vui, bởi lợi ích của bọn họ vốn không bị hao tổn.

Nhưng một khi Trương Trung Hậu thực sự đi kiến nghị, những khoa này sẽ trực tiếp trở mặt ngay.

“Anh... Cố ý, đúng không!?” Trương Trung Hậu hung tợn nhìn Vương Xuân Lam.

Vương Xuân Lam bình tĩnh nhìn gã: “Bản thân là trung y, có

thể không có y thuật, nhưng không thể không có y đức, đây là anh tự tìm lấy!"

"Thúi lắm, ngay từ đầu, các anh đã muốn đuổi chúng tôi đi rồi, đây chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi. Hắn, chính hắn, nói đi, có phải hắn là người do các anh mời tới để làm loại chuyện này hay không?" Trương Trung Hậu chỉ vào Địch Minh Hoa, thái độ vô cùng kích động.

Nói bậy nói bạ!

Sắc mặt Vương Xuân Lam cực kỳ khó coi.

Ông ấy thực sự không ngờ được, Trương Trung Hậu này chẳng những không nhận ra sai lầm của mình, ngược lại còn hoài nghi rằng bọn họ cố ý tìm người tới hãm hại gã.

Đúng là hết thuốc chữa rồi!

Địch Minh Hoa ở một bên cũng có chút buồn bực, gã chỉ đến khám bệnh mà thôi, vì sao nói qua nói lại một hồi, chợt biến thành có người nhờ đến nơi này gây rối rồi???

Chuyện gì đã xảy ra với bác sĩ ở cái bệnh viện này vậy?

"Anh vu khống ai đó? Ai nhờ vả? Sao một bác sĩ như anh lại có thể nói chuyện như vậy được?" Địch Minh Hoa không vui nói.

Trương Trung Hậu trừng mắt lên: "Bớt giả bộ lại cho tôi, các anh đều…"

Ngay khi Trương Trung Hậu đang la hét ầm ĩ bên ngoài phòng khám bệnh, bỗng nhiên có một âm thanh truyền từ xa đến: "Trương Trung Hậu, anh lại đây cho tôi!!"

Mọi người nhao nhao quay đầu lại, nhìn về phía người đang tới.

Người hô to kia chính là Hoàng Băng, viện trưởng Hoàng.

Trong nháy mắt, khi Vương Xuân Lam nhìn thấy đối phương, ông ấy cũng lập tức hướng mắt về phía phòng khám của Trần Khánh, quả nhiên đã nhìn thấy Trần Khánh đang đưa mắt về phía mình, trên tay lắc lắc chiếc điện thoại di động.

Ngay từ khi nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ ở bên ngoài hành lang, Trần Khánh đã thông báo cho Hoàng Băng rồi.

Loại chuyện này, Trần Khánh cũng lười ra mặt, hơn nữa từ trước đó hắn đã thông báo cho Khổng Học Quân, hy vọng bản thân sẽ có được một hoàn cảnh tọa chẩn sạch sẽ.

Hiện giờ xảy ra loại chuyện này, Trần Khánh biết Hoàng Băng nhất định sẽ cho mình một lời giải thích hoàn mỹ.

Nhìn thấy Hoàng Băng chạy tới, Trương Trung Hậu có chút hoảng hốt, nhưng ngoài miệng vẫn còn biện minh cho c mình.

“Viện trưởng Hoàng, bọn họ hợp tác đến hãm...”

“Câm miệng, còn ngại chưa đủ mất mặt sao? Anh mau cút tới đây!”

“…” Trương Trung Hậu không nói gì nữa, lập tức ngoan ngoãn đi về phía Hoàng Băng.

Hoàng Băng thấy thế, cũng đưa mắt nhìn về phía Vương Xuân Lam và Trần Khánh, cả một đám bệnh nhân đang xếp hàng bên cạnh, vội vàng nặn ra một nụ cười: “Xin lỗi xin lỗi, chất lượng đội ngũ bác sĩ của chúng tôi còn phải nâng cao thêm. Để tôi đi giáo dục lại anh ta. Mọi người cứ làm việc bình thường, làm việc bình thường đi.”

Vương Xuân Lam lập tức phối hợp, đi tới trấn an mọi người: “Không có việc gì, mọi người cứ xếp hàng như thường lệ. Mặt

khác, người anh em này, vừa rồi thật xin lỗi, tình huống này của cậu, có thể tôi không thể xử lý được, nếu không cậu đến phòng khám chuyên khoa của chủ nhiệm Trần xem một chút, có lẽ đối phương đủ khả năng giải quyết bệnh trạng của cậu."

Chủ nhiệm Trần?

Địch Minh Hoa nhìn theo ánh mắt của Vương Xuân Lam, lập tức trông thấy Trần Khánh đứng ở cửa.

"Lại đây đi." Trần Khánh chợt nhìn về phía các bệnh nhân đang xếp hàng ở phía sau phòng khám của mình, vội vàng mở miệng nói: "Các vị, vừa rồi vị này có xảy ra xung đột với bác sĩ của bệnh viện chúng tôi. Anh ấy vừa xếp hàng hơn một tiếng đồng hồ, lại chịu chút ấm ức. Mọi người có thể giúp tôi một việc hay không, để cho anh ấy chen hàng, nhường vị trí này. Tôi sẽ ưu tiên khám trước cho anh ấy, xem thế nào. Xin cứ yên tâm, tôi sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của mọi người đâu. Mặt khác, vì bồi thường cho mọi người, dù hôm nay mọi người có xếp hàng đến lúc tan tầm, tôi vẫn sẵn sàng phục vụ, được chứ?"

Nghe Trần Khánh nói như vậy, mọi người đều nở nụ cười.

"Chủ nhiệm Trần, cậu mau đưa anh ta đi khám đi. Không có việc gì, chúng tôi chờ được."

"Đúng vậy, chúng tôi tin tưởng chủ nhiệm Trần."

"Chủ nhiệm Trần, chúng tôi không có ý kiến."

"…"

Thấy mọi người ủng hộ mình như vậy, Trần Khánh cũng tương đối vui vẻ.

Rất hiển nhiên, biểu hiện của hắn đã chiếm được lòng tin của những người này.

Địch Minh Hoa chậm rãi đi tới, nhìn thấy tất cả mọi người đều tin tưởng vị chủ nhiệm trẻ tuổi trước mắt này như vậy, trong lòng gã cũng đặc biệt tò mò.

Phải biết rằng, căn bệnh quái dị này của gã đã kéo dài được bảy, tám năm rồi, liệu vị chủ nhiệm trẻ tuổi này có thể chữa được cho gã hay không?

Địch Minh Hoa vừa đi theo Trần Khánh bước vào phòng mạch, đã lập tức sợ đến ngây người.

Bởi vì trong phòng mạch bên này lại chật ních toàn là bệnh nhân, hơn nữa trên người bọn họ đều hoặc ít hoặc nhiều có mấy cái ngân châm.

Chỉ nhìn tình cảnh này thôi, cũng có cảm giác vị chủ nhiệm trẻ tuổi trước mắt gã tuyệt đối không đơn giản!

"Mời anh ngồi!" Trần Khánh nói.

"À, à được được." Địch Minh Hoa nói.

"Vừa rồi anh có nói mình vừa lạnh vừa nóng?" Trần Khánh cười hỏi.

"Thật đó, chủ nhiệm, tôi hoàn toàn không gạt người. Những lời tôi nói đều là sự thật." Địch Minh Hoa đã nóng nảy muốn phát điên rồi.

Phải biết rằng mấy năm qua, gã vẫn một mực bị căn bệnh này tra tấn.

Chương 270 - Phong Hàn Thúc Biểu!!!

Phải biết rằng, lúc trước, mỗi khi Địch Minh Hoa bước vào bệnh viện, thì ngoại trừ nằm viện chính là đi kiểm tra, nhưng uống thuốc xong căn bản chẳng có lấy một chút tác dụng nào cả, thậm chí có bác sĩ còn đề nghị gã nên đi khoa tinh thần nhìn xem.

Đây là nguyên nhân vì sao khi Địch Minh Hoa vừa nghe thấy Trương Trung Hậu nói gã bị bệnh thần kinh, gã lập tức căm tức, không nhịn được trực tiếp cãi nhau với Trương Trung Hậu.

Cái loại cảm giác, rõ ràng bản thân mình không thoải mái, nhưng khi nói ra ngoài lại không có ai tin tưởng này… quá khó để thừa nhận mà.

Trần Khánh nhìn thấy Địch Minh Hoa đang cố gắng hết sức để chứng minh những gì mình nói là sự thật, lại không khỏi nở nụ cười, bảo: "Có phải vào lúc buổi sáng, anh sẽ có cảm giác bản thân rất lạnh, nhưng sau khi uống miếng nước, hoặc là ăn một chút gì đó, trong người lại lập tức nóng lên, sau đó sẽ đổ mồ hôi, thậm chí có đôi khi, anh còn có thể phát sốt mà chính bản thân mình cũng không sao hiểu nổi?"

Khuôn mặt Địch Minh Hoa lập tức khựng lại, vô cùng kinh ngạc hỏi: "Cậu… cậu làm sao mà cậu biết được? Không đúng, chẳng lẽ cậu tin tưởng lời nói của tôi?"

Trần Khánh cười nói: "Đương nhiên rồi, anh là người bệnh, nếu anh trực tiếp nói ra cảm nhận của mình mà tôi còn không tin tưởng, thì tôi xem bệnh cho anh như thế nào đây? Dựa vào chính mình phán đoán ư? Ha hả."

Trong lòng Địch Minh Hoa lập tức trở nên ấm áp, nếu không phải bản thân cũng có tuổi rồi, gã chỉ hận bản thân không thể cảm động đến rơi nước mắt.

Nhiều năm như vậy, Trần Khánh là bác sĩ đầu tiên nguyện ý tin tưởng cảm giác của bản thân hắn.

"Những lời tôi vừa nói có đúng hay không?" Trần Khánh lại hỏi.

Địch Minh Hoa vội vàng gật đầu, "Đúng, có đôi khi bỗng nhiên tôi lại phát sốt mà không sao hiểu nổi, nhưng ở thời tiết nóng nực như thế này, tôi lại cảm thấy trong người lạnh lẽo."

Trần Khánh cười nói: "Bình thường mà, tại vì trong mấy năm gần đây, phong hàn trong người anh vẫn một mực biểu lộ ra ngoài không có rời đi, ngược lại, trong phế có nhiệt, bởi vậy mới hơi một tí là đổ mồ hôi, mà mồ hôi chảy nhiều, nước bọt cũng mất đi khá là nghiêm trọng, hẳn là bình thường anh cũng sẽ khát nước, luôn muốn uống nước?"

Địch Minh Hoa lập tức cảm động vô cùng, giống như vừa tìm được tri kỷ: "Đúng đúng đúng, mỗi khi đổ mồ hôi là tôi lại muốn uống nước, một ngày uống đến ba, bốn bình vẫn cảm thấy khát vô cùng."

Trần Khánh cười nói: "Nhưng khi anh uống nước ấm sẽ đổ mồ hôi, uống nước lạnh lại cả người run rẩy, cho nên cả ở nhà, lẫn đi ra bên ngoài, anh đều muốn uống nước ấm. Có đúng không?"

Địch Minh Hoa vội vàng phụ họa: "Đúng đúng đúng."

Trần Khánh lại nói: "Quá trưa thì sao, anh có thói quen ngủ trưa hay không?"

Địch Minh Hoa nói: "Có, hơn nữa khi ngủ trưa xong, đến buổi chiều tỉnh dậy, cơ thể tôi lại dễ dàng phát sốt, còn đổ mồ hôi nữa."

Trần Khánh lại hỏi: "Có phải những triệu chứng như vậy thường đi kèm với các đốt ngón tay và cơ bắp toàn thân đau nhức hay không?"

Địch Minh Hoa gật đầu: "Đúng vậy."

Trần Khánh hỏi: "Ăn uống thì sao? Bình thường anh có muốn ăn thứ gì đó hay không?"

Địch Minh Hoa chần chờ một chút, mới nói: "Cũng tàm tạm."

Trần Khánh nói: "Nói cách khác, anh ăn uống không quá tốt, thế đại tiện thì sao? Có phải bình thường khi anh đi cầu sẽ có chút táo bón hay không?"

Địch Minh Hoa lập tức gật gù giống như gà con mổ thóc: "Ừm ừm ừm, thường là ba ngày tôi mới đại tiện một lần."

"..."

Người bệnh trong phòng mạch, cùng với người bệnh đang xếp hàng bên ngoài, đều chú ý đến đoạn hội thoại giữa hai người này, say mê như đang nghe kể chuyện vậy.

Có người bệnh hôm trước đã từng đến nơi này trị liệu, cũng được chứng kiến thủ đoạn của Trần Khánh rồi, bởi vậy, bọn họ đã sớm không còn cảm thấy kỳ quái với y thuật như thần hồ kỳ kỹ của Trần Khánh, nhưng khi nghe hai người ấy nói chuyện với nhau, trong lòng vẫn cảm thấy không sao tin nổi.

Mà những người bệnh vừa mới đến nơi này, lại bày ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Trần Khánh và Địch Minh Hoa.

Trong đám bọn họ, có không ít người đều là lần đầu tiên đến trung y viện này thăm khám, lại nhìn thấy Trần Khánh chẳng làm bất cứ cái gì, cứ mở miệng là nói ra toàn bộ tình huống của Địch Minh Hoa… Nói thật, trong mắt bọn họ, tình cảnh này chẳng khác

gì đang xem phim truyền hình cả.

Bởi vì chỉ có trong phim truyền hình, mới tồn tại một vị bác sĩ trung y như vậy mà thôi.

Không bắt mạch, không hỏi han, vừa đi lên đã nói rõ toàn bộ vấn đề của ngươi nằm ở đâu rồi.

Quá mức khoa trương!

Nhất là vừa rồi còn có một bác sĩ trung y nhìn nửa ngày, cuối cùng đưa ra kết luận người ta mắc bệnh thần kinh, vậy mà chỉ cần thay Trần Khánh vào vị trí của đối phương, tình huống lại khác nhau rất lớn.

Xem phản ứng của Địch Minh Hoa, ai cũng có thể khẳng định rằng Trần Khánh tuyệt đối không đoán mò.

"Bệnh này của anh vốn không phức tạp, kỳ thật thân thể vừa lạnh vừa nóng chính là phong hàn thúc biểu [1], rất dễ giải quyết. Để tôi kê cho anh một phương thuốc, sau khi dùng xong lượng của ngày hôm nay, nếu giữa trưa ngày mai, anh cảm thấy mình ăn được nhiều hơn, ngon miệng hơn, có nghĩa là hết bệnh rồi." Trần Khánh vừa nói vừa làm đơn trên máy tính.

[1] : Chứng phong hàn thúc biểu hoặc phong hàn thúc phế là những triệu chứng vì ngoại cảm tà khí phong hàn phế khí bị bỏ lại mà biểu hiện ra. Mỗi khi bị cảm tà khí phong hàn, tà khí vào phế, phế khí không tuyên phát được, thì sinh ra chứng này (Bệnh viêm đường hô hấp trên do cảm cúm).

Ma hoàng, hạnh nhân, quế chi, bạch thược, cam thảo khô, gừng tươi, đại tảo.

Phương thuốc này có tên là Ma Hoàng Quế Chi mỗi bên nửa thang.

Bốn vị dược ma hoàng, quế chi, hạnh nhân, cam thảo khô này thuộc về Ma Hoàng Thang.

Năm vị dược quế chi, bạch thược, cam thảo khô, gừng tươi, đại tảo lại thuộc về Quế Chi Thang.

Sở dĩ Trần Khánh lựa chọn dùng Ma Hoàng Quế Chi mỗi bên nửa thang, chính vì nếu chỉ dùng Ma Hoàng Thang hoặc là Quế Chi Thang, căn bản không giải quyết được chứng phong hàn thúc biểu của Địch Minh Hoa.

Tuy hai loại đơn thuốc này đều là đơn thuốc giải biểu, nhưng đều không đúng với chứng bệnh này.

Chương 271 - Bệnh Của Anh Nhẹ Mà, Uống Một Lần Thuốc Là Đủ Rồi!!!

Đầu tiên, công hiệu chủ yếu của Ma Hoàng Thang là chữa bệnh ác hàn phát sốt, cả đầu lẫn thân đau đớn, không đổ mồ hôi thở gấp, có đổ mồ hôi lại thoát nhiệt, thang thuốc này sẽ giúp khơi thông phế khí, điều hòa trạng thái thở gấp.

Nhưng thông qua vọng chẩn và vấn chẩn, Trần Khánh đã cho ra kết luận, mặc dù Địch Minh Hoa có tình huống ác hàn phát sốt, cả đầu lẫn thân đau đớn, nhưng lại không phải không đổ mồ hôi, thở gấp.

Quế Chi Thang thì sao? Nó chủ yếu trị bệnh đau đầu phát sốt, ác phong đổ mồ hôi, có công hiệu giải cơ phát biểu, điều hòa doanh vệ.

Hiển nhiên, nó cũng không phải thang thuốc hiệu quả để chữa trị căn bệnh của Địch Minh Hoa.

Mà Ma Hoàng Quế Chi mỗi bên nửa thang lại có công hiệu này, vừa có thể đổ mồ hôi giải biểu, vừa có thể điều hòa doanh vệ.

Suy cho cùng, căn bệnh phong hàn thúc biểu này cũng nằm ngay bên trong làn da, cũng chính là trận địa phòng thủ của vệ khí, một trong bốn loại khí của cơ thể con người.

Địch Minh Hoa ăn uống không quá tốt, hiển nhiên cũng bởi vì phong hàn thúc biểu lâu ngày, đã làm tổn thương đến tỳ vị. Tỳ vị gặp phải vấn đề nhỏ, đương nhiên doanh khí sẽ không đủ.

Đồng thời, hơi một tí là đổ mồ hôi, khiến cho tân dịch trên người bị thất thoát quá nhiều, mà phong hàn công biểu, phế chủ da lông, cho nên khi tân dịch trong phế xói mòn quá nhiều, nhiệt bên trong không tản ra ngoài được, loại chuyện này càng khiến tình huống sợ nhiệt khát nước của Địch Minh Hoa trở nên nguy kịch hơn.

Bên trong Ma Hoàng Quế Chi mỗi bên nửa thang…

Quế chi phối hợp cùng bạch thược, có thể làm cho động mạch và tĩnh mạch của người bệnh đồng thời gia tốc, khiến cho mồ hôi nhanh chóng bị bài tiết ra, tán đi biểu hàn (Chứng bệnh biểu hàn).

Ma hoàng phối hợp cùng hạnh nhân, có thể làm cho người bệnh đổ mồ hôi tản đi nhiệt bên trong phế đồng thời còn có thể bổ sung tân dịch xói mòn. Hơn nữa, tác dụng của hạnh nhân còn nhiều hơn thế, có nó ở đây, mồ hôi do ma hoàng tuôn ra ngoài cũng chỉ có mồ hôi bệnh, sẽ không làm tổn thương đến bộ phận phổi của người bệnh.

Mà cam thảo khô, gừng tươi, đại tảo, lại có thể bổ sung tân dịch cho tràng vị, trợ giúp thân thể điều tiết doanh vệ khí, khôi phục công năng phòng ngự, tránh cho phong hàn vừa bị đẩy ra ngoài lại xâm lấn.

Có thể nói, Ma Hoàng Quế Chi mỗi bên nửa thang, gần như đã là phương thuốc hoàn mỹ để xử lý bệnh trạng của Địch Minh Hoa rồi.

Kỳ thật Trần Khánh dùng châm thứ cũng có thể giải biểu tán nhiệt, nhưng Địch Minh Hoa không chỉ cần những điều này, gã còn phải bổ sung nước bọt.

Châm thứ cũng có thể thông qua bổ sung dương khí đến khôi phục công năng tỳ vị, khiến cho người bệnh có thể bổ sung tân dịch vận hoá đồ ăn.

Nhưng hiệu quả còn kém hơn đơn thuốc một chút.

"Nào, đây là đơn thuốc, sau khi trả tiền, anh hãy đi bốc thuốc đi, nhớ kỹ lời tôi nói, nếu đến ngày mai cảm giác mình ăn ngon miệng hơn một cách rõ ràng, thì có nghĩa là bệnh của anh khỏi rồi, đã nhớ chưa?" Trần Khánh dặn nói.

Địch Minh Hoa khó hiểu, hỏi: "Chủ nhiệm Trần, ý của anh là, tôi chỉ cần uống một ngày thuốc thôi?"

"Bệnh của anh nhẹ mà, uống một lần thuốc là đủ rồi." Trần Khánh nói.

Bệnh nhẹ ư?

Địch Minh Hoa nghe mà muốn khóc không ra nước mắt.

Phải biết rằng căn bệnh sợ lạnh sợ nóng này đã giày vò gã tới năm, sáu năm nay rồi.

Chỉ tính riêng các loại kiểm tra, chích và uống thuốc, nằm viện gì đó thôi, kể cả có bảo hiểm y tế mà gã cũng mất đến tám, chín ngàn tệ.

Vậy mà đi đến chỗ của Trần Khánh, hắn lại nói đó là bệnh nhẹ?

Địch Minh Hoa có chút không thể thừa nhận nổi chuyện này.

Nhất là khi gã nhìn thấy Trần Khánh đưa hóa đơn qua trả tiền, bên trên ghi rõ rành mạch con số 15.6 tệ, gã thực sự không thể bình tĩnh nổi nữa rồi.

"Chủ nhiệm Trần, có phải cậu đã viết nhầm số tiền trong này không?" Địch Minh Hoa hỏi.

"Được rồi, giao xong tiền thì nhanh đi, đằng sau anh còn có rất nhiều người đang xếp hàng đó, cho anh chen ngang đã chậm trễ

thời gian của người khác rồi, đừng kéo dài thêm nữa." Trần Khánh không muốn nhiều lời vô nghĩa cùng Địch Minh Hoa, đã trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Nhưng thái độ của Trần Khánh chẳng làm cho Địch Minh Hoa cảm thấy có chút khó chịu nào, ngược lại trong lòng gã vô cùng ấm áp.

Bỗng nhiên gã lại cảm thấy, chỉ cần bệnh của mình được chữa khỏi, thì kể cả khi bác sĩ chỉ vào mũi mắng gã, gã cũng cam tâm tình nguyện.

Sáu năm, rốt cuộc gã cũng gặp được một vị bác sĩ có thể chữa được bệnh cho mình.

Địch Minh Hoa hồi tưởng toàn bộ quá trình đi tìm bác sĩ chữa bệnh của mình từ trước đến nay, trong lòng cảm khái không sao tả xiết...

“Trương Trung Hậu đúng không? Anh cũng là nhân viên lão làng làm ở bệnh viện trung y hơn mười năm rồi, mà ở thời điểm này, anh lại gây chuyện, không cảm thấy hành động của mình có chút ngu xuẩn hay sao?”

Hoàng Băng vừa nhận được điện thoại của Trần Khánh, đã lập tức chạy tới khoa nội. Sở dĩ đến nhanh như vậy là bởi vì trong lòng ông ấy cũng rất rõ ràng, giai đoạn đầu của cải cách nhất định sẽ phát sinh một loạt phiền toái.

Chỉ là ông ấy thực sự không nghĩ tới, hóa ra người đầu tiên làm con chim đầu đàn này, lại không phải là người trẻ tuổi.

“Viện trưởng Hoàng, chẳng lẽ ông không nhìn ra bọn họ đang bày kế hãm hại tôi sao?” Vẻ mặt Trương Trung Hậu đầy phẫn nộ.

“Hãm hại gì?” Hoàng Băng hỏi.

Trương Trung Hậu lần lượt kể lại sự việc cho Hoàng Băng nghe.

Hoàng Băng nghe xong, chợt rơi vào im lặng một hồi.

Ông ấy không phải bác sĩ trung y, cho nên cũng không rõ người vừa sợ lạnh vừa sợ nóng kia rốt cuộc là tình huống gì.

Nhưng Hoàng Băng cảm thấy, Trần Khánh không có khả năng đi nhờ người làm mấy chuyện này đâu. Nhất định là trong này có hiểu lầm gì đó rồi.

Kết quả là… Hoàng Băng dứt khoát lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Tiết Thích Kiệt.

“Alo?”

“Chủ nhiệm Tiết, tôi hỏi anh một chuyện, anh nói xem một người có khả năng xuất hiện tình huống vừa sợ lạnh vừa sợ nóng không?”

“Có nha, giống như thời tiết này, nếu mồ hôi chảy quá nhiều, sau đó lại tắm nước lạnh rồi vào phòng điều hòa, rất có khả năng xuất hiện triệu chứng ngoại cảm phong hàn, mà một trong những triệu chứng của bệnh trạng ngoại cảm phong hàn chính là vừa sợ lạnh vừa sợ nóng. Sao vậy viện trưởng Hoàng? Là anh, hay là người thân thích bạn bè của anh bị bệnh rồi?”

“Ha ha ha, không có không có, tôi chỉ tò mò hỏi một chút thôi. Vậy được rồi, không làm phiền anh nữa, anh đi làm việc đi.”

Chương 272 - Mỗi Bác Sĩ Trung Y Là Một Nhà Máy!!!

Hoàng Băng cúp điện thoại, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Trương Trung Hậu.

Có Tiết Thích Kiệt giải thích, xem như Hoàng Băng đã hiểu, đây căn bản không phải là chuyện nhờ vả người đến làm trò gì đó, mà là Trương Trung Hậu căn bản không nhìn ra rốt cuộc người ta đang mắc bệnh gì, sau đó lại dùng ý thức chủ quan nói rằng người ta bị bệnh tâm thần.

Nói thật, nếu ông ấy là bệnh nhân kia, gặp phải loại bác sĩ này cũng sẽ tức giận.

Cho nên, có nói thế nào chăng nữa thì người sai vẫn là Trương Trung Hậu.

“Vừa rồi anh nói, Vương Xuân Lam bảo anh không cần phải làm việc gì nữa, đúng không?”

“Đúng, nhưng mà bọn họ chỉ là hai nhân viên được mời từ bên ngoài đến, không có trong biên chế, dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân với chúng tôi?” Trương Trung Hậu nói.

“Vậy cứ làm theo lời anh ta nói đi, tôi còn có một cuộc họp.” Hoàng Băng nói xong, đã xoay người muốn rời đi.

Trương Trung Hậu vốn cho rằng Hoàng Băng muốn làm chỗ dựa cho mình, nhưng Hoàng Băng vừa chuyển đề tài, lại trực tiếp nói gã phải nghe theo sự sắp xếp của Vương Xuân Lam kia.

Điều này khiến gã vô cùng sợ hãi.

Trương Trung Hậu vội vàng ngăn Hoàng Băng lại: “Viện trưởng Hoàng, chẳng lẽ anh sự sợ bọn họ sao?”

Hoàng Băng lạnh lùng nói: “Anh phải hiểu rõ, chuyện này là anh sai trước, dù Vương Xuân Lam chỉ là một nhân viên mời đến từ bên ngoài, nhưng hiện tại anh ta đang là phó chủ nhiệm khoa nội, có quyền sắp xếp công tác cho anh.”

Trương Trung Hậu nói: “Tôi thì sai cái gì?”

Hoàng Băng chất vấn: “Anh có mắng chửi người không?”

Trương Trung Hậu nghẹn lời: “Tôi...”

Hoàng Băng nói tiếp: “Tôi mặc kệ người kia có phải được nhờ vả đến làm trò hay không, tóm lại anh mắng người là anh không đúng. Trương Trung Hậu, đừng cảm thấy có biên chế là có thể làm gì thì làm ở bệnh viện này. Bọn họ không thể đuổi anh, nhưng hoàn toàn có thể làm cho anh không lấy được một đồng tiền nào.”

Sắc mặt Trương Trung Hậu cực kỳ khó coi, gã cắn chặt răng, chậm rãi mở miệng: “Viện trưởng Hoàng, chỉ lần này thôi, anh có thể giúp tôi được không? Thật đó, chỉ một làn này thôi.”

Hoàng Băng lắc đầu: “Anh cũng biết rồi đấy, Trần Khánh kia là người của viện trưởng Khổng, tôi cũng chỉ phối hợp một chút mà thôi. Anh lại thẳng thừng đắc tội với cậu ấy ở thời điểm mấu chốt này, không phải rõ ràng là làm cho viện trưởng Khổng bên kia khó chịu sao? Tôi chỉ là phó viện trưởng, không có quá nhiều quyền hành, nhưng nếu anh thật sự muốn xoay chuyển cục diện, tôi có thể chỉ cho anh một con đường sáng.”

Trương Trung Hậu vội vàng nói: “Anh mau nói đi tôi nghe.”

Hoàng Băng chỉ thẳng về phía phòng khám, nói: “Tới phòng làm việc của Vương Xuân Lam, gặp anh ta nói mấy câu dễ nghe một chút, sau đó tìm người bệnh nhân kia, xin lỗi người ta, chỉ cần

anh làm được thì sự việc này còn có khả năng trôi qua, bằng không... trong bệnh viện trung y này, không ai có thể giúp được anh đâu."

"Hiện tại tôi đã cho anh một bậc thang, anh có dựa vào nó mà đi xuống hay không là chuyện của anh. Nhưng tôi muốn nhắc nhở anh một điều, với tình huống trước mắt này khoa nội một, khó mà khôi phục lại như trước kia được, cho nên chính anh phải suy nghĩ cho rõ ràng, rốt cuộc là chịu thua có lợi hơn, hay là hoàn toàn đắc tội với hai người bọn họ có lợi hơn."

Hoàng Băng đã xem số liệu tiếp chuẩn của Trần Khánh trong ngày đầu tiên, và nói thật, ông ấy đã vô cùng khiếp sợ.

Ông ấy thực sự không thể ngờ nổi hai vị bác sĩ trung y kia, lại có thể tiếp chuẩn gần một trăm bệnh nhân trong một ngày.

Mặc dù số lượng này kém hơn rất nhiều so với thành tích của khoa nội một trước đây, nhưng xét về số lượng khám bệnh đơn lẻ, số lượt Trần Khánh tiếp chuẩn đã tiếp cận với số lượt của tất cả các bác sĩ trong khoa nội tiếp chuẩn trước đó rồi.

Điều này có nghĩa là gì?

Chứng tỏ là Trần Khánh không cần dụng cụ, cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn tọa chẩn của toàn bộ những bác sĩ trong khoa nội cộng lại.

Nói ra thôi cũng cảm thấy quá mức khoa trương rồi!

Đây là lần đầu tiên Hoàng Băng gặp được một bác sĩ có thể ganh đua cao thấp với máy móc.

Trên thực tế, loại phán đoán này cũng bắt nguồn từ sự thiếu hiểu biết của Hoàng Băng về trung y.

Bởi vì một số bác sĩ trung y rất lợi hại hoàn toàn có thể nhanh

chóng nhìn ra những tật bệnh thông thường.

Ví dụ đơn giản nhất như phát sốt, cảm lạnh, bong gân, vân vân… Các bác sĩ trung y không chỉ liếc mắt một cái đã có thể chuẩn đoán ra bệnh, nếu đối phương còn biết châm cứu, thì ngay cả chuyện điều trị cũng có thể làm xong ngay lập tức.

Đương nhiên, nếu muốn so sánh với tây y, vẫn rất khó vượt qua được.

Bởi vì tây y có hai bước tọa chuẩn, bệnh nhân đến thì đưa đơn cho người ta đi kiểm tra, bệnh nhân kiểm tra xong lại mang báo cáo kiểm tra đến, bọn họ chỉ việc kê đơn thuốc, là xong việc.

Toàn bộ quá trình tiếp nhận một người bệnh có thể hoàn thành chỉ trong vòng vài phút, bởi vì lượng lớn thời gian bệnh nhân hao phí chính là đi kiểm tra, bác sĩ vẫn có thể tọa chuẩn cho bệnh nhân tiếp theo.

Loại quy trình này cũng giống như dây chuyền sản xuất trong nhà máy, mỗi một vị bác sĩ chịu trách nhiệm về một mảnh, sau khi bệnh nhân hoàn thành quá trình này, là có thể xuất viện.

Mà một vị bác sĩ trung y lại tương đương với một nhà máy hoàn chỉnh!

Vì vậy, khi gặp phải một vài bệnh nhỏ, tốc độ trung y còn có thể liều mạng so sánh với tây y, nhưng nếu bệnh tình của người ta có chút phức tạp, thì gần như trung y không thể thắng nổi.

Sở dĩ số lượng tiếp chuẩn của Trần Khánh khủng bố như vậy, cũng do vọng chẩn của hắn tăng lên trên diện rộng, giúp hắn tiết kiệm được thời gian bắt mạch.

Hắn có thể bắt đầu chẩn đoán bệnh ngay tại thời điểm bệnh nhân bước vào phòng khám, rồi chờ đến khi bệnh nhân ngồi xuống trước mặt hắn, hắn đã có thể hiểu rõ đến bảy tám phần về cơ thể

của bệnh nhân rồi, sau đó lại hỏi hai câu, dùng ngân châm xử lý, cách không nghe ngũ tạng đối thoại, tiếp tục hoàn thiện phương án trị liệu của mình.

Bộ quy trình này còn có thể xem bệnh nhỏ, nhưng những căn bệnh phức tạp, Trần Khánh vẫn phải dựa vào thiết chẩn, làm như vậy, đương nhiên tốc độ sẽ chậm lại.

Trương Trung Hậu nghe được những lời này của Hoàng Băng, cũng lập tức ý thức được tình cảnh của mình có chút không ổn.

Chương 273 - Mềm Sợ Cứng, Cứng Sợ Ngang!!!

Rất khó để khôi phục lại như trước kia… Ông ấy bảo như vậy, không phải là muốn nói, trong thời gian ngắn, hai người Trần Khánh kia tuyệt đối không có khả năng rời khỏi khoa nội một sao?

Vậy thời gian dài là bao lâu?

Một tháng?

Hai tháng?

Ba tháng?

Hay là nửa năm... Một năm?

Bỗng nhiên Trương Trung Hậu lại có chút hối hận, gã không dám tưởng tượng đến tình cảnh, mỗi tháng bản thân mình chỉ có hơn một ngàn tệ.

Không, nếu trừ đi cả tiền bảo hiểm, thì chỉ sợ chút lương cơ bản của gã tuyệt đối không đủ được, còn phải bỏ tiền túi ra...

Tuy với tình huống hiện tại của gã, dù không có tiền thì tạm thời còn không đến mức chết đói, nhưng nhìn người khác mỗi tháng đều được nhận lương cao, nó còn khó chịu hơn bản thân gã không có tiền.

“Viện trưởng Hoàng, nếu như tôi chịu thua, mà bọn họ không đồng ý thì sao?” Trương Trung Hậu hỏi.

“Đến lúc đó lại nói sau, dù sao ngoại trừ biện pháp này ra, tôi

cũng không nghĩ được biện pháp gì khác. Ai bảo anh thiếu kiên nhẫn chứ? Còn có thể trách ai?" Hoàng Băng nói.

Trương Trung Hậu vốn cho rằng Hoàng Băng có thể giúp mình, nhưng nhìn ý tứ của Hoàng Băng, nếu Vương Xuân Lam không hài lòng, ông ta cũng sẽ không ra mặt hòa giải.

Nói cách khác, không cần biết kết quả như thế nào, thì gã cũng phải thử xem sao.

Trương Trung Hậu thở dài một hơi, sau đó xoay người đi về phía phòng khám của Vương Xuân Lam, lại vừa vặn nhìn thấy Vương Xuân Lam mới kê đơn thuốc cho một bệnh nhân xong. Gã rối rắm dừng chân lại, tạm thời chuẩn bị sẵn tư tưởng trong vài giây ngắn ngủi, lúc này mới gian nan vứt bỏ thể diện đi tới trước mặt Vương Xuân Lam.

"Chủ nhiệm Vương, vừa rồi là tôi không đúng, tôi tiếp nhận phê bình, hy vọng anh có thể để tôi tiếp tục ở lại phòng khám tọa chuẩn, được không?" Trương Trung Hậu hơi khom người cúi đầu, thái độ hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

Vương Xuân Lam cũng không ngẩng đầu lên, trong lòng ông ấy rất rõ ràng, sở dĩ Trương Trung Hậu này chịu thua cũng không phải là vì lương tâm sửa đổi, thậm chí rất có thể gã còn không biết chính mình đã sai ở chỗ nào.

Gã ăn nói khép nép chỉ vì lo sợ tiền lương bị hao tổn, chứ không phải là chân thành cảm thấy rằng thái độ của mình đối với bệnh nhân có vấn đề.

"Bệnh nhân kia đang ở chỗ chủ nhiệm Trần, để xem chủ nhiệm Trần quyết định thế nào, anh không cần phải đến chỗ này của tôi nữa." Vương Xuân Lam nói.

Trương Trung Hậu nắm chặt hai đấm, cố nén tức giận chậm

rãi mở miệng: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, Trương Trung Hậu lại xoay người rời đi, rẽ vào một hướng khác đi tới phòng khám của Trần Khánh.

Cùng lúc đó, Trần Khánh cũng đang thúc giục Địch Minh Hoa nhanh chóng rời đi.

Hắn còn phải chuẩn đoán bệnh cho bệnh nhân tiếp theo.

Nhưng chờ Địch Minh Hoa liên tục nói cảm ơn, chuẩn bị rời đi, xoay người đã chạm mặt với Trương Trung Hậu.

Vốn dĩ trên mặt Địch Minh Hoa còn nở nụ cười tươi rói, thì vào giờ khắc này, nụ cười ấy lại hoàn toàn biến mất.

Hiển nhiên Địch Minh Hoa chẳng có lấy một chút hảo cảm nào với bác sĩ không coi trọng bệnh của mình, còn mắng mình thậm tệ như Trương Trung Hậu, nếu không phải Trần Khánh còn ở đây, kiểu gì Địch Minh Hoa cũng phải lao tới mắng Trương Trung Hậu này hai câu.

“Chủ nhiệm Trần, tôi xin lỗi vì lời nói và hành động vừa rồi của tôi, hy vọng cậu có thể cho tôi một cơ hội sửa sai.” Trương Trung Hậu nói.

Hạ Mẫn và Cố Vũ đang ngồi trong phòng khám nhìn thấy một màn như vậy, cũng kinh ngạc không thôi.

Bọn họ hiểu Trương Trung Hậu này là kiểu người như thế nào. Ngày thường tính tình của gã vô cùng nóng nảy, rất nhiều người đều nói thái độ của gã đối với bệnh nhân có vấn đề.

Nhưng gã vốn là nhân viên lão làng trong khoa nội một, tư lịch còn đó, bởi vậy, chỉ cần chủ nhiệm không nói, những người khác cũng sẽ không quan tâm đến chuyện này.

Vừa rồi hai người bọn họ cũng ở trong phòng khám, đều nghe được từ đầu đến cuối những chuyện đã xảy ra, vốn tưởng rằng Trương Trung Hậu sẽ chiến đấu đến cùng, không ngờ chưa được mấy phút, đối phương đã chạy tới xin lỗi nhận sai với Trần Khánh rồi.

Quả nhiên là mềm sợ cứng, cứng sợ ngang.

Trần Khánh thấy Trương Trung Hậu đi tới, cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng rất nhanh, hắn đã hiểu được nguyên nhâ: "Là chủ nhiệm Vương bảo anh tới đây ư?"

Trương Trung Hậu gật gật đầu.

Trần Khánh lại nói: "Vậy anh không nên xin lỗi tôi, vì người anh mắng cũng không phải là tôi."

Trương Trung Hậu hiểu rõ, sau đó xoay người đối mặt với Địch Minh Hoa, bày ra thái độ vô cùng thành khẩn, nói: "Thực xin lỗi, vừa rồi tôi không nên mắng chửi anh như vậy, là thái độ của tôi có vấn đề."

Địch Minh Hoa thấy Trương Trung Hậu đã xin lỗi mình, một chút oán giận cuối cùng cũng không còn nữa, nhưng gã không nói chuyện với Trương Trung Hậu, mà nhìn về phía Trần Khánh: "Cái kia, chủ nhiệm Trần, tôi… Ách, bệnh của tôi đều là do cậu khám, hay là cậu đến nói đi, dù sao tôi cũng không chấp nhận lời xin lỗi này."

Địch Minh Hoa cũng không phải người hay cáu kỉnh, nhưng sáu, bảy năm qua, bởi vì căn bệnh này mà sự kiên nhẫn trong lòng gã đều bị mài mòn hết cả.

Hơn nữa, đối mặt với một người vừa mắng mình bị bệnh thần kinh, Địch Minh Hoa vẫn không thể tha thứ ngay tại chỗ được.

Trần Khánh nghe vậy, cũng dứt khoát đứng lên đi tới trước

mặt hai người. Hắn nhìn về phía Trương Trung Hậu, khóe miệng của gã vẫn còn toát lên vẻ bướng bỉnh, cứng đầu, bình thản hỏi: “Bác sĩ Trương, anh học đại học ở đâu?”

Trương Trung Hậu nhíu mày, không biết Trần Khánh có ý gì, nhưng vẫn trả lời: “Đại học trung y dược Vu Hồ.”

Trần Khánh gật gật đầu: “Chuyên ngành gì?”

Trương Trung Hậu nói: “Trung dược học.”

Trần Khánh tò mò nói: “Tôi nhớ học kỳ đầu tiên của trung dược học đã đề cập tới hai vị thuốc là ma hoàng và quế chi, tài liệu giảng dạy của bác sĩ Trương có nói về hai vị thuốc này không?”

Trương Trung Hậu không rõ vì sao Trần Khánh lại hỏi như vậy: “Chủ nhiệm Trần, anh muốn nói cái gì?”

Trần Khánh cười nói: “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, bác sĩ Trương có biết Ma Hoàng Thang và Quế Chi Thang hay không thôi. Bởi vì hai đơn thuốc này vốn là kiến thức cơ bản nhất.”

Trương Trung Hậu nói: “Đương nhiên là tôi biết.”

Trần Khánh kỳ quái hỏi: “Vậy thì quá kỳ lạ rồi. Nếu anh đã biết về hai loại thuốc này, thì tại sao gặp phải bệnh nhân ác hàn phát sốt, anh lại không biện chứng ra đây?”

Chương 274 - Còn Được Coi Là Bác Sĩ Trung Y Hay Không???

Nghe nói như vậy, khuôn mặt Trương Trung Hậu lập tức trở nên cứng đờ. Gã không khỏi giật mình.

Đúng là gã từng được học về Ma Hoàng Thang, dường như nó có tác dụng chữa trị chứng ác hàn phát sốt.

Tuy ký ức kia không quá sâu sắc, nhưng hoặc ít hoặc nhiều Trương Trung Hậu vẫn có chút ấn tượng, chẳng qua nhiều năm đã trôi qua như vậy, trong suốt quãng thời gian này, gã lại chẳng kê được bao nhiêu đơn thuốc Đông y, khiến cho những nội dung này cũng dần dần trở nên phai nhạt.

Ánh mắt Trương Trung Hậu xoay chuyển không ngừng, gã mím môi nói: “Tôi, tôi chỉ là nhất thời không nhớ tới mà thôi.”

Trần Khánh cười cười: “Là không nhớ tới, hay căn bản không dùng tới, trong lòng anh là rõ nhất. Đương nhiên dụng cụ y tế có thể mang đến cho bác sĩ chúng ta sự thuận tiện, nhưng dùng nó quá nhiều, một số năng lực sẽ bị thoái hóa. Được rồi, anh ra ngoài đi, hãy theo chủ nhiệm Vương tìm lại những kiến thức mà mình đã đánh mất ấy, còn chuyện tọa chuẩn, không cần phải nhắc tới nữa.”

Đương nhiên dụng cụ y tế là thứ rất tốt, nhưng nó chỉ có thể kiểm tra được tình trạng của bệnh, mà đối với trung y, trạng thái này lại quá muộn rồi.

Ví dụ như kết sỏi, rất nhiều bệnh viện kiểm tra khi bệnh nhân có sỏi, đều sẽ xem nó lớn đến mức nào, có phù hợp với tiêu chuẩn phẫu thuật hay không, nếu nhỏ lại tiếp tục chờ quan sát sau.

Nhưng trên thực tế, trung y có thể điều trị cho bệnh nhân trước khi sỏi hình thành.

Cho nên, không phải trung y không thể sử dụng thiết bị y tế, nhưng cần phải phân biệt rõ ràng nên sử dụng nó vào thời điểm nào, nếu chỉ đơn giản là chẩn đoán bệnh thôi, thì đương nhiên bọn họ sẽ sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất là vọng, văn, vấn, thiết.

Đây cũng không phải trung y không muốn nắm lấy hiện đại hóa, tẩy chay các dụng cụ y tế, chỉ bởi vì con người còn tiên tiến hơn máy móc, cả về cảm nhận của chính bệnh nhân, hay là năng lực cảm nhận tinh khí thần bệnh nhân của bác sĩ trung y, chúng đều không phải thứ mà khoa học kỹ thuật hiện đại có thể thay thế.

Trừ phi có một ngày, khoa học kỹ thuật đủ khả năng sáng tạo ra một người sống sờ sờ, hoàn toàn hiểu thấu về sinh mệnh, nếu không máy móc vĩnh viễn cũng không thể làm được như vọng, văn, vấn, thiết của trung y.

Bởi vì về bản chất, nó là một vật chết, và dù máy móc có tính toán như thế nào, số liệu bình thường như thế nào, thì nó vẫn không thể làm rõ tất cả các đặc thù sinh mệnh của một người sống khỏe mạnh được.

Nếu ngay cả chẩn đoán, một bác sĩ trung y cũng phải sử dụng tới thiết bị y tế, như vậy thì năng lực của người đó vĩnh viễn không thể được rèn luyện.

Giống như Trương Trung Hậu, ngay cả thứ cơ bản nhất của trung y, gã cũng quên sạch sẽ cả rồi.

Vậy gã còn được coi là bác sĩ trung y nữa không?

“Chủ nhiệm Trần, cậu thực sự không nể mặt một chút nào?” Trương Trung Hậu nói.

Đặt một người ngay cả kiến thức cơ bản về trung y cũng đã quên ở trong phòng khám, công khai khám bệnh cho mọi người như vậy, những người khác còn có thể, riêng Trần Khánh tuyệt đối không làm được.

Ít nhất là trong phạm vi quyền hạn của hắn, loại chuyện này không được phép xảy ra!

“Nghe nói gì chưa? Trương Trung Hậu của khoa nội bị mấy người chủ nhiệm mới tới chỉnh cho đấy.”

“Biết, việc gì cũng không cho làm, chỉ cho mức lương cơ bản mà thôi.”

“Theo tôi thì… mọi người đừng ở lại nơi này thêm nữa, không bằng xin vào khoa ngoại của chúng tôi đi, dù sao bên chúng tôi cũng đang thiếu người.”

“Anh bị ngốc à? Người ta vừa mới bị chủ nhiệm mới tới chỉnh cho, chúng ta bên này đã giang tay tiếp nhận, không phải là đánh thẳng vào mặt người ta sao?”

“Vậy không phải Trương Trung Hậu kia đã xong đời rồi sao?”

“Ai bảo anh ta ngu xuẩn như vậy, lại để người ta bắt được nhược điểm vào cái loại thời khắc nhạy cả, này, tôi nghe nói lúc anh ta đang tọa chuẩn thì mắng bệnh nhân đó.”

“Thế thì đúng là nên làm như vậy rồi, cả một đám chúng ta đều sợ bệnh nhân gây chuyện, anh ta còn chủ động trêu chọc bọn họ, đúng là đầu óc không dùng được mà…”

“…”

Hiện giờ, chuyện của Trương Trung Hậu đã lan truyền tới tất cả các khoa trong bệnh viện trung y rồi.

Có con gà này, đương nhiên mấy con khỉ kia đã trở nên an phận hơn rất nhiều. (Giết gà dọa khỉ)

Lúc trước nhóm bác sĩ khoa nội một còn định mò cá (lười biếng), nhưng ngay khi nghe được tin này, mấy bác sĩ trong nhóm lập tức hối hận.

Khỏi phải nói, hiện giờ trong phòng khám của Vương Xuân Lam đã bắt đầu có năm, sáu bác sĩ ngồi đó nghiêm chỉnh lắng nghe rồi.

Để giảm bớt áp lực cho Vương Xuân Lam, Trần Khánh cũng dẫn theo mấy bác sĩ, tính cả hai người Hạ Mẫn và Cố Vũ, là tổng cộng sáu người.

Những người này không cần làm gì khác cả, chỉ cần ngồi yên bên cạnh Trần Khánh nhìn hắn chẩn đoán là được.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, sáu người bọn họ lại hoàn toàn phục rồi.

Cái gì Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương…

Cái gì Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ…

Còn có cái gì mà xoa bóp đấm huyệt Thần Hồ Kỳ Kỹ kia…

Tất cả đều được biểu diễn ngay trước mặt bọn họ.

Mà dưới bàn tay điều trị của Trần Khánh, hầu như rất nhiều bệnh nhân đều lập tức cho thấy kết quả, lúc vào thì ốm yếu, lúc ra liền sinh long hoạt hổ.

Trên thực tế, dù tất cả bọn họ đều học trung y, hoặc là chuyên môn trung tây y kết hợp, cũng hoặc ít hoặc nhiều hiểu được một chút về trung y.

Và y thuật như Trần Khánh, nói thật, bọn họ chỉ gặp qua trong

lý thuyết, chứ trong thực tế hầu như chưa từng gặp bao giờ.

Trình độ như vậy, cũng khiến tâm trí bọn họ cực kỳ trông ngóng vào tương lai.

Suy cho cùng, một người làm bác sĩ, trừ phi là hoàn toàn không thể tiến triển được nữa, nếu không ai mà không muốn mình trở nên càng lợi hại hơn?

Chung quy lại, mấy người bọn họ đều còn trẻ, trong lòng còn nhiệt huyết, là lúc trước khi thi biên chế làm sao biết được trung y viện Giang Hạ này lại là bệnh viện trung y khoác da tây y?

Nhưng sau khi tiến vào, bọn họ đã không thể hối hận được nữa rồi.

Thêm vào đó, năng lực của bản thân bọn họ không đủ, chỉ dựa vào kiến thức trung y, đúng là không thể khám được bệnh, đồng thời, bệnh viện cũng có quy định, mỗi khi bệnh nhân đến, nhất định phải làm kiểm tra trước tiên.

Chương 275 - Hot Search Về Quách Bạch Gia!!!

Tình trạng này cứ diễn ra thường xuyên như vậy, khiến cho những bác sĩ mới ra trường, kiến thức không có mấy như bọn họ, chẳng những đã ném đi kiến thức trung y ở trường, tây y cũng không học được, ngày này qua ngày khác cứ làm những công việc lặp đi lặp lại, dẫn đến một tình trạng, đó là không còn ai cảm thấy nhiệt tình với công việc của mình nữa, thậm chí còn không có ý chí tự tìm tòi, nghiên cứu, trau dồi y thuật của mình thêm.

Suy cho cùng, mỗi khi bệnh nhân đến, chỉ cần bọn họ làm theo quy trình, không phạm sai lầm là được.

Tuy sự xuất hiện của Trần Khánh làm bọn họ rất không vui, nhưng sau khi hiểu rõ y thuật của hắn, quan niệm của mọi người đã thay đổi rất nhiều.

Chán ghét ít hơn, ngưỡng mộ nhiều hơn.

Nhất là trong quá trình chữa bệnh, Trần Khánh còn không hề cảm thấy ghét bỏ hay phiền phức, luôn tỉ mỉ mà giảng giải kiến thức trung y cho bọn họ, tựa như chỉ cần anh học tôi sẽ dạy, hoàn toàn không có ý nghĩ giấu giếm.

Hành động này của Trần Khánh đã khiến cho mấy người khác cảm thấy hối hận về những việc mình đã làm trước đó.

Cách làm này của Trần Khánh, khiến cho phòng tuyến không quá kiên cố của khoa nội một, gần như đã tan rã hoàn toàn.

Nói chính xác hơn là gần một nửa trong số hơn hai mươi bác sĩ

của khoa nội một đều đứng về phía Trần Khánh.

Đương nhiên, những người này cũng không thể hình thành sức chiến đấu trong thời gian ngắn được, khoảng cách từ thời điểm này đến lúc bọn họ có thể ngồi tọa chuẩn cho bệnh nhân, còn cần một khoảng thời gian nữa.

Nhưng khoa nội một bọn họ có hai người là Trần Khánh và Tiết Thích Kiệt của khoa nội hai hỗ trợ, khẳng định là có thể mở rộng lượng tiếp chuẩn, nhất là trong khoảng thời gian Trần Khánh không đi làm.

Một tuần ba ngày, thời gian tọa chuẩn của Trần Khánh cũng không dài hơn những bác sĩ khác.

Nhưng chính ba ngày này, lại khiến cho không ít bệnh nhân đến trung y viện này đều biết đến tên hắn.

Và đương nhiên, bọn họ biết đến hắn đều vì hiệu quả chữa bệnh!

Đồng thời, danh tiếng của Trần Khánh trong nhóm bệnh nhân chỉ quanh đi quẩn lại trong hai nội dung chủ yếu này thôi, đó là hắn khám bệnh giỏi như thế nào và lấy chi phí rẻ như thế nào.

Cứ như vậy, mọi người truyền miệng nhau, khiến cho những người vốn chưa từng có ý nghĩ đến trung y viện này, cũng thay đổi suy nghĩ, rồi tranh nhau tìm đến khoa nội một khám bệnh, khiến cho khoa nội một cũng dần dần khôi phục lại một phần năm lượng tọa chuẩn ở thời điểm có cả bảy phòng khám đồng thời tọa chẩn.

Chỉ tiếc rằng con số khủng bố này chỉ có thể duy trì khi Trần Khánh tọa chuẩn, hơn nữa rất nhiều người đều kiên trì xếp hàng đến tận khi Trần Khánh tan làm, vẫn chưa đến lượt.

Loại thay đổi như vậy cũng thu hút được sự chú ý của rất nhiều chủ nhiệm cùng mấy người phó viện trưởng bên trong trung

y viện.

Bọn họ thực sự không ngờ, dưới tình huống phần lớn các bác sĩ khác của khoa nội một đều vung tay mặc kệ, thì chỉ trong khoảng thời gian ba ngày ngắn ngủi, vị bác sĩ trung y trẻ tuổi do Khổng Học Quân mời đến này, lại có thể hiên ngang mà chống đỡ được lượng tiếp chẩn của khoa nội một, không để cho nó trực tiếp bị tê liệt.

Đúng vậy, loại tình huống này thực sự diễn ra ngoài dự đoán của bọn họ.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, một nội dung hot search lại bỗng nhiên xuất hiện trên bảng xếp hạng tìm kiếm của Weibo.

【 Hai mươi năm trước, đại sư Quách Bạch Gia của y học Trung Quốc đã hại tôi biến thành tàn phế! 】

Đây là một bài viết được đăng tải trên tài khoản cá nhân, trong đó giải thích chi tiết về tình huống bản thân đối phương bị mắc bệnh truyền nhiễm ở Dự Châu như thế nào, sau khi bị bắt đến phòng cách ly điều trị, đã tiếp nhận quá trình điều trị như thế nào.

Phía dưới bài viết còn có giường bệnh, báo cáo kiểm tra, cùng với mấy tấm ảnh Quách Bạch Gia dẫn các bác sĩ tới khám bệnh cho đối phương.

Cả những chi tiết nhỏ nhặt nhất lẫn ảnh chụp đều có thể chứng minh rằng bài post này hoàn toàn không phải là tin đồn vô căn cứ.

Mà căn cứ theo miêu tả của bà ta, sau khi người này tiếp nhận điều trị của Quách Bạch Gia, đúng là bệnh truyền nhiễm của bà ta đã được chữa khỏi, nhưng ngược lại bà ta đã rơi vào cảnh tàn tật suốt đời.

Hai mươi năm sau, bà ta đã lựa chọn công khai vào thời điểm

này.

Chỉ trong nháy mắt, sự xuất hiện của hot search này đã khiến Quách Bạch Gia trở thành trung tâm của dư luận.

Mấy người cư dân mạng biết hoặc không biết Quách Bạch Gia, đều bắt đầu bàn tán cuộc đời của ông.

Từ việc ông sinh ra ở đâu, học ở đâu, công tác ở bệnh viện nào, có giải thưởng gì, đã từng phát biểu những gì, trong quá trình nghiên cứu từng xuất hiện vấn đề gì, vân vân… đều được người ta bới móc ra cả.

Giờ khắc này, những người đang theo dõi câu chuyện, đều bắt đầu cầm kính lúp lên Internet tìm kiếm hết thảy những tai tiếng từng có của Quách Bạch Gia để có thể giúp đỡ người bị hại này.

Nhưng vấn đề là bọn họ không tìm được bất cứ lỗi sai nào của ông trong quá trình công tác. Được thôi, bọn họ lại chuyển sang tìm xuất thân. Không tìm được xuất thân, được thôi, bọn họ tiếp tục tìm kiếm lỗi sai trong đạo đức cá nhân.

Chung quy lại ở trên đời này, cũng không có bất cứ ai được gọi là toàn vẹn, chỉ cần đào lên kiểu gì cũng sẽ có lỗi lầm.

…

Sau ba ngày Trần Khánh làm việc ở trung y viện, cuối cùng cũng tới thứ bảy.

Và như thường lệ, Trần Khánh đã có mặt tại Hán Y Đường từ sớm, tiếp tục canh giữ phòng khám số 4 của mình.

Ở thời điểm này, ngoại trừ hơn bảy mươi y điểm thu được vào thứ hai, thì vào ngày thứ tư và ngày thứ sáu cộng lại, Trần Khánh đã nhận được tổng cộng là 159.4 y điểm.

Tính bình quân, lượng y điểm thu được ở hai ngày sau rõ ràng là cao hơn ngày đầu tiên.

Lượng y điểm khổng lồ như vậy, cũng khiến Trần Khánh chảy nước miếng cuồn cuộn.

Lại nói, khái niệm của hơn một trăm y điểm là gì?

Là tương đương với hơn một vạn điểm thuộc tính nha!

Đến đây, Trần Khánh đã không chờ đợi được nữa, hắn lập tức mở giao diện thuộc tính ra xem xét.

Chương 276 - Nắn Xương!

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 1162/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 7936/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh), văn chẩn 3/100 (nhập môn), vấn chẩn 162/1000 (Đăng Đường Nhập Thất), thiết chẩn 99999/1000000 (Đăng Phong Tạo Cực) 】

【 đơn thuốc: 1149/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

【 châm cứu: Châm thứ 10292/100000 (Đăng Phong Tạo Cực), ngải cứu 100/100 (Đăng Phong Tạo Cực) 】

【 nắn xương: 1/100 (nhập môn) 】

【 xoa bóp bấm huyệt: 1162/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

【 Chúc Do Thuật: 0/100 (nhập môn) 】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quy Nhất, Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ, Thiêu Sơn Hỏa 2423/10000 (cao cấp) Thấu Thiên Lương 2026/10000 (cao cấp) 】

【 y điểm: 159. 4 (mỗi 0. 1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính) 】

Nhìn thấy tất cả hạng mục thuộc tính, Trần Khánh vui như nở hoa.

Với lượng y điểm hiện tại của hắn, đã đủ để tăng bất kì một loại năng lực nào lên Đăng Phong Tạo Cực rồi.

Nhưng hắn nên tăng loại nào lên đây?

Trần Khánh suy nghĩ một chút, ý niệm vừa khẽ động, đã quyết định thêm một bộ phận y điểm vào vọng chuẩn.

Vọng chuẩn 10036/100000 (Đăng Phong Tạo Cực)

…

Thêm xong vọng chuẩn, Trần Khánh vẫn còn 138,4 y điểm, lại suy nghĩ vài giây, sau đó hắn quyết định thêm y điểm vào biện chứng.

Trong tứ chuẩn, vọng chuẩn và thiết chuẩn đều đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, đã đủ để trợ giúp Trần Khánh ứng phó với tình huống hiện tại rồi.

Còn những loại thủ pháp chẩn đoán bệnh khác, dù hắn có gia tăng chúng nó lên tới Đăng Phong Tạo Cực, cũng sẽ không khiến cho tốc độ chẩn đoán của hắn sinh ra biến hóa đặc biệt rõ ràng.

Vì vậy, biện chứng đã trở thành sự lựa chọn hàng đầu.

Suy cho cùng, dù chẩn đoán nhanh như thế nào, cũng cần phải thông qua biện chứng tiến hành phân tích.

Sau khi cấp bậc biện chứng tăng lên, có lẽ ở rất nhiều thời điểm, ngay khi các bệnh nhân vừa bước vào bậc cửa, Trần Khánh đã có thể đưa ra phương án trị liệu cho bọn họ rồi.

Đây cũng chính là cảnh giới chỉ cần nhìn là hiểu thấu như Thần trong truyền thuyết.

[Câu đầy đủ của nó là: Nhìn mà hiểu thấu là Thần, nghe mà hiểu thấu mà Thánh, hỏi mà hiểu thấu là công, bắt mạch mà hiểu thấu là xảo.

Cụ thể: một người thầy thuốc chỉ cần nhìn khí sắc của một

người đã biết được chứng bệnh của họ, gọi là Thần.

Một người thầy thuốc chỉ cần thông qua tiết tấu hô hấp và mùi của một người đã biết được bệnh của họ, gọi là Thánh.

Một người thầy thuốc chỉ cần thông qua đặt câu hỏi với bệnh nhân đã biết được bệnh của họ, gọi là công (có thể hiểu là chuyên gia).

Một người thầy thuốc cần thông qua bắt mạch mới biết được bệnh của một người, chỉ có thể gọi là xảo tượng (có thể hiểu là bác sĩ lành nghề)]

Đương nhiên, cũng có khả năng, kể cả khi Trần Khánh đã gia tăng biện chứng lên đến Đăng Phong Tạo Cực, hắn cũng chỉ có thể nhìn là hiểu thấu một vài chứng bệnh nan y hơi khó chữa trị một chút mà thôi.

Nếu gặp phải người mắc chứng bệnh tê liệt như Điền Cường Quốc, hoặc là mấy chứng bệnh được tây y đặt cho là nhiễm trùng đường tiểu, ung thư các loại… chỉ sợ dù Trần Khánh có cả vọng chuẩn lẫn biện chứng Đăng Phong Tạo Cực cũng không thể đạt tới cấp bậc vừa nhìn đã hiểu thấu được.

Sau khi Trần Khánh đã ra quyết định, hắn cũng không còn do dự thêm nữa, trực tiếp thêm chín mươi y điểm vào hạng mục biện chứng.

Biện chứng 10162/100000 (Đăng Phong Tạo Cực)

…

Vẫn còn 48,4 y điểm!

Sao hắn lại có cảm giác vẫn chưa thêm xong nhỉ?

Trần Khánh không khỏi cảm thấy hôm nay bản thân mình xa

hoa đến lạ.

Vẫn là trung y viện tốt!

Trần Khánh không chút do dự lại tiếp tục quét mắt nhìn một vòng toàn bộ giao diện thuộc tính, và chợt phát hiện ra rằng, dù đơn thuốc lẫn xoa bóp bấm huyệt, hay Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương, thì 48,4 y điểm này cũng đủ khiến cho cấp bậc của chúng nó tăng lên.

Mà trong tứ chẩn, giá trị văn chẩn và vấn chẩn của hắn lại thấp đến mức chướng mắt. Vì vậy, Trần Khánh dứt khoát nâng hai hạng mục này lên cao hơn một chút.

Văn chẩn 1003/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh)

Vấn chẩn 1162/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh)

…

Ừm, thoạt nhìn như vậy trông dễ chịu hơn nhiều rồi.

Hả? Đột nhiên ánh mắt Trần Khánh chuyển dời về phía hai năng lực cấp nhập môn vô cùng chướng mắt khác.

Nắn xương!

Chúc Do Thuật!

Đúng là Trần Khánh vẫn luôn không chú ý đến hai loại năng lực này. Không phải là hắn không muốn tăng lên, mà là tạm thời hắn còn không dùng được chúng.

Một là y điểm không đủ.

Lại nói lúc trước, khi hắn còn tọa chẩn ở Hán Y Đường, làm sao có thể kiếm được lượng y điểm lớn như hiện tại, mỗi ngày tọa chẩn đều có thể kiếm được mấy chục, mấy chục y điểm một lần?

Hiện tại, dưới tình huống điều kiện dư dả, Trần Khánh cũng bắt đầu nghiêm túc chú ý đến hai năng lực này rồi.

Quả thật, hắn có thể tăng lên một chút nắn xương.

Mặc dù trung y viện Giang Hạ có khoa chấn thương chỉnh hình, nhưng các bác sĩ bên trong khoa này lại không có thủ pháp nắn xương của trung y.

Gần như đại đa số những bệnh nhân bị gãy xương chạy đến trung y viện để khám, đều phải trải qua khâu chụp X-quang rồi bó bột, nếu bị gãy xương theo dạng vỡ vụn thành nhiều mảnh, thì khẳng định là phải làm phẫu thuật.

Nhưng với sự hiểu biết của Trần Khánh đối với trung y viện, nếu người dân bình thường bị gãy xương theo dạng vỡ vụn, gần như bọn họ đều không chạy đến trung y viện để khám.

Suy cho cùng, nếu muốn làm phẫu thuật, thì bọn họ sẽ chạy đến bệnh viện trung tâm phủ Giang Hạ, chẳng phải ở nơi đó sẽ chuyên nghiệp hơn trung y viện ư?

Nói như vậy, nếu hắn nâng cao năng lực nắn xương, chẳng phải khi gặp được những bệnh nhân bị gãy xương, loại năng lực này đã có đất dụng võ rồi?

Dù sao thủ pháp nắn xương này của trung y cũng tương đối lợi hại.

Rất nhiều người bệnh bị gãy xương, bọn họ chỉ cần bẻ hai cái là có thể khôi phục trở lại, hoàn toàn không cần bó bột, hay cố định bằng tấm kim loại gì đó.

Chưa nói đến chuyện mấy món đồ chơi kia khá là đắt tiền, sau khi dùng đến chúng, người bệnh còn chịu tội nữa.

Nói cho cùng, nếu người bệnh bị thương gân động cốt, chắc

chắn phải mất cỡ một trăm ngày mới khôi phục trở lại, mà kể cả khi đã chữa khỏi, thì thời gian dưỡng bệnh sau đó cũng rất dài.

Nắn xương thì khác, phần lớn những trường hợp như vậy đều có thể chữa khỏi ngay tại chỗ.

Cũng giống như châm cứu vậy.

Khẳng định là có hiệu quả nhanh đến mức một gõ liền vang!

Chương 277 - Chúc Do Thuật!!!

Về phần Chúc Do Thuật...

Trần Khánh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định nên thử thêm vào hạng mục này một chút.

Dù hắn cũng không mong đợi y thuật của mình gia tăng thêm nhiều sau khi tăng lên Chúc Do Thuật, coi như là hiểu biết nông cạn một chút về nó cũng được.

Hạ quyết tâm, Trần Khánh liền phân phối 28,4 y điểm cuối cùng cho nắn xương cùng Chúc Do Thuật.

Nắn xương 1421/10000 (Lô Hỏa Thần Thanh)

Chúc Do Thuật 1420/10000 (Lô Hỏa Thần Thanh)

...

Từ đó, y điểm tiêu hao hầu như không còn, mà năng lực của Trần Khánh cũng được tăng lên toàn diện. Và cùng với đó là lượng lớn tri thức lập tức dũng mãnh tràn vào trong đầu.

Trần Khánh nhắm mắt lại, bắt đầu chậm rãi tiêu hóa đống tri thức khổng lồ này.

Biện chứng chi đạo, vọng chẩn chi thần, văn chẩn chi yếu, vấn chẩn chi cơ, chính pháp chi cốt, chúc do chi quỷ... Chúng giống như thật nhiều những quả cầu phát sáng, mỗi khi Trần Khánh điểm vào một quả, sẽ có vô số những văn tự cổ chui vào trong đầu.

Trong quá trình những văn tự cổ ấy lấp đầy trí óc, Trần Khánh chợt có cảm giác trong đầu mình đang có một người không ngừng

truyền thụ nội dung cho hắn.

Hắn vừa lĩnh hội, vừa giao hòa với kiến thức của chính mình, chậm rãi gom góp, nhặt nhạnh kiến thức, cuối cùng đã lĩnh ngộ ra thứ độc nhất vô nhị chỉ thuộc về mình.

Quá trình này rất dài, thời gian còn dài hơn toàn bộ quá trình lĩnh ngộ trước kia của Trần Khánh.

Trong đoạn thời gian này, ngoại trừ có hai bệnh nhân tới cắt ngang quá trình lĩnh ngộ của Trần Khánh, gần như không còn ai khác đi vào phòng khám nữa.

Bữa trưa kết thúc, buổi chiều Trần Khánh lại mất thêm ba tiếng đồng hồ, mới có thể tiêu hóa chừng bảy tám phần đống kiến thức này.

Tâm thần của hắn cũng tiêu hao không ít.

Trần Khánh biết, nếu như lúc này hắn đối thoại với lục phủ ngũ tạng, chỉ sợ tâm hỏa sẽ điên cuồng kháng nghị.

Sau khi lĩnh ngộ xong, cuối cùng Trần Khánh cũng bước đầu nắm giữ được một chút kiến thức về nắn xương và Chúc Do Thuật.

Nắng xương còn dễ nói, chỉ cần biết được toàn bộ tin tức về vị trí cũng như khả năng chịu lực của toàn bộ cấu trúc xương cốt trên cơ thể người… Sau đó thông qua các loại thủ pháp như sờ, nối, tiếp xúc, nhấc, ấn, day, đẩy, dùng, cầm, có thể lấy tốc độ cực nhanh đưa nó trở lại vị trí cũ.

Một điểm cốt lõi nhất của nắn xương chính là nhanh. Nghĩa là bất cứ thủ pháp nào trong quá trình cũng phải chú ý đến chữ nhanh này, bởi vì nắn nhiều lần sẽ mài mòn cấu trúc mô xung quanh xương, đôi khi còn có thể khiến khung xương lệch vị trí.

Cũng bởi yêu cầu này, khiến cho các thao thác nắn xương phải đảm bảo dùng lực đồng đều, động tác mạch lạc, thủ pháp thành thạo, nếu không, tuyệt đối đừng tùy tiện thử làm.

Về phần Chúc Do Thuật, Trần Khánh đã đọc được đoạn miêu tả tiêu chuẩn về nó trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

“Người cổ đại sống giữa những loài cầm thú, hoạt động mạnh để tránh rét, sống ở nơi râm mát để tránh nóng nực, trong tâm không có gì mệt mỏi bởi quyến luyến, bên ngoài không có gì mệt nhọc bởi quan tước, đó là thế giới điềm đạm, nên tà không thể xâm nhập được. Do đó thuốc độc không trị được bên trong, châm cứu không trị được bên ngoài, bởi vậy có thể di tinh Chúc Do mà trị khỏi bệnh. Đến thời nay thì hoàn toàn khác, gian nan khổ cực làm loạn bên trong, còn đi ngược lại với quá trình thích nghi của nóng lạnh, gió độc không ngừng thổi tới, hư tà sớm tối mà vào, bên trong, vào sâu đến tận ngũ tạng cốt tủy, bên ngoài, ảnh hưởng tới lỗ hổng trên da, cho nên bệnh nhẹ tất thành nặng, bệnh nặng hẳn phải chết, có Chúc Do cũng không có công hiệu.”

Trên thực tế, nội dung trên muốn nói rằng, người thượng cổ ở cùng một chỗ với động vật, cần phải tuân theo cả bốn mùa, cần phải tôn trọng thiên đạo, đừng đối nghịch với lão thiên gia, trong lòng không kiềm nén nhiều chuyện. Nếu làm được như vậy, thì ngoại trừ trong quá trình sinh sống không có quá nhiều dục vọng, gần như bình thường sẽ không sinh bệnh quá nặng.

Lúc này, chỉ cần dùng Chúc Do Thuật điều chỉnh tâm tính một chút, thay đổi khí trường một chút, thì tự nhiên ngoại tà bám vào da cũng có thể tiêu trừ.

Mà con người hiện giờ, mùa xuân ngủ ở nhà, mùa đông chạy khắp nơi, buổi tối hoạt động, ban ngày đi ngủ, dục vọng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thời gian lâu dài, bệnh khí sẽ gây tổn thương đến ngũ tạng cốt tủy, thậm chí các loại bệnh mà bọn họ mắc phải cũng kỳ bách quái.

Hiển nhiên đây không phải chuyện chỉ cần điều chỉnh một chút tâm lý là có thể giải quyết được.

Cũng vì vậy mà Chúc Do Thuật dần dần không có tác dụng gì với người đời sau.

Có điều… sau khi tiếp nhận tri thức của Chúc Do Thuật, Trần Khánh chợt phát hiện ra rằng, tuy nó không có tác dụng gì đối với bệnh trên thân thể, nhưng vẫn có tác dụng không nhỏ trong trị liệu bệnh tâm lý.

Giống như chứng mất hồn trong Chúc Do Thuật, biểu hiện của người lớn bình thường là vừa đến buổi tối liền sợ tới mức không ngủ được, còn trẻ con thì nghiến răng, vô duyên vô cớ khóc toáng lên.

Những chứng bệnh này, Chúc Do Thuật đều có phương pháp điều trị, chẳng qua… nên nói như thế nào đây?

Bản thân Trần Khánh cũng cảm thấy có chút xấu hổ, bởi vì phương pháp trị liệu của Chúc Do Thuật rất giống với quá trình làm phép của đạo sĩ mà trước kia hắn từng nhìn thấy ở nông thôn.

Chính là miệng niệm chú ngữ, tay không vẽ bùa!

Đương nhiên, rốt cuộc thứ này có hiệu quả hay không, thì bản thân Trần Khánh cũng không thể xác nhận, chỉ có thể chờ tới khi gặp phải bệnh nhân bị mất hồn, mới có thể chứng thực được.

Nếu như muốn tìm ra một vị trí dành cho Chúc Do Thuật, có vẻ nó rất gần với tâm lý học trong y học, nhưng rốt cuộc là loại nào lợi hại hơn, Trần Khánh cũng không biết, dù sao hắn cũng chưa từng học qua kiến thức về chuyên ngành này.

Nhưng trước mắt, sau khi hắn đã nắm giữ được Chúc Do Thuật, thì ngoại trừ có thể chữa trị được những bệnh tâm thần như chứng mất hồn, hắn cũng có phương pháp trị liệu tương ứng

đối với một số tổn thương bên ngoài cơ thể.

Có khả năng, phương thức trị liệu này có thể có chút phá vỡ nhận thức của khoa học hiện giờ.

Tuy nhiên, bản thân trung y vốn không phù hợp với định nghĩa khoa học.

Cũng giống như lý luận về bi-a trong Tam Thể, khi sử dụng gậy chọc vào quả bi-a để làm nó rơi xuống lỗ, trong trường hợp quỹ tích chuyển động của nó luôn luôn giống nhau, thì sau khi lặp đi lặp lại nhiều lần thí nghiệm như vậy, kết quả là bi-a đều vào lỗ, các nhà khoa học đã có thể đi đến một kết luận rằng, sử dụng gậy để chọc bi-a, bi-a sẽ rơi vào lỗ.

Còn trung y thì sao?

Khi ngươi cho một người dùng thuốc Đông y, địa điểm khác nhau sẽ sinh ra hiệu quả khác nhau, thời gian khác nhau cũng sẽ sinh ra hiệu quả khác nhau, hôm nay uống, ngày mai uống, hiệu quả lại càng không giống nhau.

Chương 278 - Không Khoa Học Thì Không Khoa Học. Hữu Ích Là Được!

Loại kết quả thí nghiệm này tương tự như trong lý luận bi-a, chẳng khác nào mỗi một lần cây gậy va chạm với bi-a, quỹ tích vận động của bi-a đều không giống nhau, hoặc là bay ra khỏi bàn bi-a, hoặc là trực tiếp phá vỡ bàn bi-a, hoặc là xuyên qua ba chiều không gian, vân vân...

Cho nên, món đồ chơi Chúc Do Thuật này, không khoa học thì không khoa học.

Hữu ích là được!

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Trần Khánh dứt khoát cho phép mình giải trí một chút.

Dù sao lượng học tập hôm nay cũng đủ rồi, nếu tiếp tục học nữa, Trần Khánh thật sự sợ nhóm tâm hỏa của mình sẽ tạo phản mất.

Kết quả là, ngay khi Trần Khánh mở điện thoại di động, lên diễn đàn long y, tiến vào trang chủ, một bài post lập tức đập vào hai mắt hắn.

【 Quách lão bị người viết bóc phốt, hot search đứng đầu Weibo, chuyển nội dung! 】

Trần Khánh lập tức bấm vào.

Nội dung của bài viết này ngoại trừ tin tức bóc phốt kia ra, còn

có rất nhiều cái gọi là tai tiếng do cư dân mạng đào lên.

Một người trong số đó đã đào lên những lời nhận xét nghi ngờ về trung y của Quách lão năm đó, rồi so sánh với những lời nhận xét nghi ngờ về tây y gần đây của ông. Mấy cái gọi là bằng chứng này của đối phương, lại phối hợp với một người có avatar mặt hề, trực tiếp mắng ông là kẻ hai mặt, lúc đang làm bác sĩ tây y thì mắng trung y, lúc chuyển qua bác sĩ trung y lại mắng tây y, tiêu chuẩn đạo đức cực kỳ thấp.

Đồng thời, cũng có người tới kêu oan. Bọn họ tự nhận là mấy người năm đó được Quách lão trị liệu, cũng bắt đầu lục tục xuất hiện trên mạng.

Hầu như tất cả họ đều bị di chứng giống nhau, hoại tử đầu xương đùi!

Bởi trên Internet vốn là nơi dùng ngòi bút làm vũ khí, và không thể nghi ngờ những comment của bọn họ đã đẩy Quách Bạch Gia lên đến đầu sóng ngọn gió, trung tâm tranh cãi của cả một nhóm người đông đảo.

Trần Khánh không khỏi lo lắng cho ông ấy.

Mặc dù lúc trước Quách lão biểu hiện rất ung dung thản nhiên, không màng dư luận, nhưng chờ tới khi dư luận thật sự ập tới, Trần Khánh vẫn có chút lo lắng.

Trần Khánh suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng dứt khoát cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Khổng Học Quân.

“Alo? Trần Khánh à, tìm tôi có chuyện gì?”

Trần Khánh nói: “Viện trưởng Khổng, anh biết chuyện của Quách lão chưa?”

“À? Chuyện này ư? Tôi đã xem rồi, tại gần đây thầy hơi bận,

nên không chú ý nhiều đến mấy chuyện trên mạng.” Khổng Học Quân cười nói.

Trần Khánh nhíu mày: “Nếu bọn họ cứ tiếp tục ồn ào lên như vậy, chuyện này có thể ảnh hưởng đến Quách lão hay không?”

Khổng Học Quân cười nói: “Ảnh hưởng thì khẳng định là có, nhưng cũng chỉ là tiếng mắng chửi trong dân gian sẽ nhiều hơn một chút mà thôi, còn trong giới y học, địa vị của thầy vẫn sẽ không có bất kỳ dao động nào. Cậu cứ yên tâm đi, ngược lại là cậu đó, hẳn là gần đây rất mệt mỏi hả?”

Trần Khánh nghe được câu trả lời của Khổng Học Quân, lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Tôi vẫn ổn, không mệt.”

Nói giỡn, mỗi ngày đều kiếm được bảy, tám mươi y điểm, làm sao hắn có thể kêu mệt được?

Trần Khánh chỉ ước gì mỗi ngày đều có nhiều y điểm như vậy cho hắn kiếm thôi.

Khổng Học Quân cười nói: “Vậy thì tốt rồi, cứ tiếp tục kiên trì, tháng sau cậu có thể thoải mái hơn không ít rồi.”

Ồ? Trần Khánh nghi hoặc hỏi: “Có bác sĩ trung y khác được điều tới sao?”

Khổng Học Quân nói: “Ừm, chỉ cần cậu có thể kiên trì đến tháng sau thì chuyện cải cách trung y viện Giang Hạ đã là ván đóng thuyền, đến lúc đó chờ những vị bác sĩ trung y dân gian do tôi tìm đến trực tiếp bước vào bệnh viện, thì khẳng định là trung y viện Giang Hạ có thể đổi mới hoàn toàn, hãy chờ mà xem.”

"Thuốc tây y phụ trách chữa bệnh, thuốc Đông y phụ trách yêu nước."

...

"Tinh túy của tây y nằm ngay tại chỗ có thể dũng cảm thừa nhận bản thân còn thiếu sót và sai lầm, trong khi trung y chính là thiên thu vạn tái vĩnh viễn là chính xác."

...

"Trung y lợi hại ở chỗ, xem bệnh không được lại bồi dưỡng nên một đám tín đồ có lực công kích rất mạnh."

...

"Người cổ đại chỉ có tuổi thọ không đến 30 tuổi, tỷ lệ chết non của con cái nhà Hoàng đế gần như đã bằng một nửa, đây là trình độ chân thực của đỉnh cấp trung y."

...

"Hàng trước đều là một nhóm yêu ma quỷ quái. Móa nó, hai mươi năm trước Quách lão là bác sĩ tây y nha, tất cả thủ đoạn trị liệu của ông ấy vào thời điểm bấy giờ cũng đều là thủ đoạn của tây y, vì sao phốt này lại liên quan đến trung y rồi?"

"Vậy thì chứng minh rằng ông ta vốn không học đến nơi đến chốn, bản thân chính là một con gà mờ, cho nên mới hại người ta thành như vậy."

"Hai mươi năm trước người ta chính là danh y đại sư, mấy người các anh cũng dám mở miệng nói người ta là gà mờ? Không thấy ngượng miệng hả?"

"Ai biết ông ta có dựa vào mối quan hệ nào đó dựng lên cái danh hiệu kia không? Đầu năm nay chuyên gia giáo sư hoành hành, có quá nhiều kẻ không trình độ cũng leo lên được."

"Ngu ngốc!"

"Làm sao? Bày sự thật giảng đạo lý, không phản bác được lại

mắng chửi người? Loại tố chất gì thế hả?"

"Cút!"

...

"Tôi đọc mà chỉ biết cười, rõ ràng nội dung hot search này nói là hai mươi năm trước Quách lão dùng thủ đoạn của tây y chữa trị cho người ta để lại di chứng, kết quả là tất cả bình luận đều mắng trung y. Cái thứ gì vậy chứ? Có biết đọc hay không ta?"

"Anh lựa chọn đứng bên trung y sao?"

"Tôi ủng hộ trung y đó, thế thì đã làm sao?"

"A, thằng hề, nhìn Weibo của mày là một tên bốn mắt, nếu mày thích phủ định tây y thì có bản lĩnh đừng mang kính mắt nữa nha."

"Quê quá đi à, anh giai ơi, kính mắt không phải công lao của tây y, từ lúc Tống triều chúng ta đã phát minh ra kính mắt rồi. Hồi ấy nó có tên là Ái Đãi, còn có một quyển 《 Kính Sử 》[1] công khai phương pháp chế tác kính mắt kia kìa. Làm ơn đi anh giai, không có kiến thức thì bớt bớt cái miệng lại."

[1] : Kính Sử là ấn phẩm sách báo ra mắt vào đầu nhà Thanh, tác giả là Tôn Vân Cầu, nội dung cuốn sách chủ yếu nói về cơ sở nghiên cứu khoa học và thực tiễn luyện chế về quá trình chế tạo kính mắt.

Chương 279 - Mắt Bị Tổn Thương Tất Ngũ Tạng Lục Phủ Cũng Bị Tổn Thương!!!

"Thế thì đã làm sao? Tây y người ta làm quá tốt đi, không chỉ có kính viễn vọng còn có kính hiển vi, trung y chúng mày có thể làm được hay không?"

"Đúng là một thanh niên thất học đến tuyệt vọng nha. Làm sao anh có thể mặc kệ sự thật, nói rằng dao giải phẫu cũng là phát minh của tây y như vậy? Thế khẩu trang cũng là phát minh của tây y sao? À đúng rồi, nó bắt nguồn từ tây y cũng đúng, dù sao bên kia cũng là quỳ lâu rồi đứng thẳng không nổi mà."

...

“Đây thì có liên quan gì tới danh y đại sư chứ? Tuyệt đối là đang khơi mào cuộc chiến đối lập trung tây y mà, ghê tởm!"

"Ai cũng sẽ phạm phải sai lầm, ít nhất là năm đó, ở thời điểm Dự Châu bùng nổ bệnh truyền nhiễm, ông ấy đã chủ động xin đi giết giặc, tới thẳng tiền tuyến. Loại chuyện này chắc không ai bôi nhọ được nhỉ?"

"Cắt, làm sao anh có thể chắc chắn rằng ông ta không xin đi chỉ để đánh bóng tên tuổi?"

"Đánh bóng tên tuổi? Lúc trước, khi bệnh truyền nhiễm kia bùng nổ, ai cũng hiểu chỉ cần bị lây nhiễm, là trong vòng hai ngày sẽ phát sinh triệu chứng nghiêm trọng, ba ngày phải vào ICU, trị liệu trễ, qua năm ngày là không thể chống đỡ nổi. Tôi hỏi anh, cho

anh đi đánh bóng tên tuổi, anh có dám đi hay không?"

"Với địa vị của ông ta ở thời điểm đó, ai sẽ cho ông ta thực sự tiếp xúc người bệnh? Còn không phải giả vờ giả vịt ngồi yên một chỗ, chỉ đạo người bên dưới đi điều trị sao?"

"Anh không thấy nội dung bóc phốt bên trong không hề có ảnh chụp sao? Bôi nhọ người ta mà không có bằng chứng cụ thể hả? Tin được không đây?"

"Ảnh chụp chính là sự thật ư?"

"Được, anh giỏi!"

...

Liên tiếp bùng nổ suốt hai ngày, dư luận trên Weibo còn chưa chịu yên tĩnh lại.

Vụ chửi rủa tập thể này cũng từ một chiến khu chuyển dời đến mấy chiến khu, các diễn đàn lớn trên mạng internet đều bắt đầu thảo luận chuyện về Quách Bạch Gia.

Nhóm cư dân không hiểu gì về y học trên mạng đều cho rằng Quách Bạch Gia hơi quá đáng, ông ấy mang danh hiệu danh y đại sư, nhưng lại bất chấp tất cả, làm cho bệnh nhân tàn phế.

Về mặt đạo đức, tất cả mọi người đều không nhịn được.

Nhưng bất cứ ai trong giới y học đều hiểu rằng, làn sóng dư luận này cũng chẳng vén lên được hồi sóng gió to lớn đến đâu.

Bởi vì tại hoàn cảnh thời bấy giờ, Quách Bạch Gia vốn đang là bác sĩ tây y, và thao tác của ông ấy tuyệt đối là hoàn toàn phù hợp với quy củ.

Lại nói, dưới phương án trị liệu phù hợp với quy củ như vậy, chỉ cần người bệnh sống sót là Quách Bạch Gia đã hoàn thành

nhiệm vụ của mình rồi.

Và kể cả người bệnh nọ có lên toà án tố cáo Quách Bạch Gia cũng vô dụng!

Nói cách khác, loại chỉ trích của dư luận này vốn không tạo thành bất cứ loại công kích gì mang tính thực chất với Quách Bạch Gia, nhưng ở trong dân gian, danh dự và đạo đức cá nhân của ông ấy sẽ vĩnh viễn bị mọi người phỉ nhổ.

Dù có người đứng ra giải thích cho Quách Bạch Gia, thì vết nhơ này vẫn sẽ tồn tại.

Bởi vì mọi người chẳng hề quan tâm vì sao Quách Bạch Gia chữa cho người khác thành tàn tật, vì sao ông ấy lại công khai nói ra vấn đề của tây y. Bọn họ chỉ tin tưởng những thứ mà mình nguyện ý đi tin tưởng thôi.

Đây là mạng internet!

...

Chủ nhật, tại Hán Y Đường.

Trần Khánh từ bỏ một ngày nghỉ ngơi duy nhất trong tuần để chạy đến văn phòng, cầm cuốn《 Khí Thể Nguyên Lưu 》 lên xem.

Tuy trong này có rất nhiều nội dung mà hắn xem không hiểu, nhưng chút bất tiện nho nhỏ ấy cũng không thể cản trở chuyện hắn đắm mình vào trong đó.

Bởi vì có một vài nội dung bên trong đều là lời giảng của đạo trưởng Mễ Tinh Tử. Chúng cũng giống như luận ngữ của Khổng Tử vậy, chỉ khác nhau ở điểm, một cái là thể văn ngôn, một cái là bạch thoại văn [1].

[1] : Thể văn ngôn: tác phẩm văn cổ (tác phẩm viết bằng ngôn

ngữ sách vở cổ của Trung Quốc).

Bạch thoại văn: Ngôn ngữ viết dựa trên ngôn ngữ nói, trái ngược với thể văn ngôn. Các tài liệu chủ yếu được ủng hộ mạnh mẽ còn lại trước Phong trào mùng 4 tháng 5 (Phong trào Ngũ Tứ) bao gồm kinh Phật thời Đông Hán, trích dẫn lời nói từ thời Đường, tiểu thuyết thời Tống, tiểu thuyết từ thời nhà Minh và nhà Thanh, vân vân… Nó đã trở thành phong cách được sử dụng phổ biến nhất cho đến nay.

Cho nên, ở thời điểm Trần Khánh đọc《 Khí Thể Nguyên Lưu 》, có một vài đoạn hắn đọc mà coi như đang đọc chuyện.

Trong cuốn sách này, Trần Khánh có đọc được một câu: "Con người, khi trào đời hai mắt được mở ra trước, khi chết đi, hai mắt nhắm lại đầu tiên, bên trong đôi mắt ấy ẩn chứa toàn bộ nguyên tinh, nguyên khí, nguyên thần."

Điều này làm cho Trần Khánh liên tưởng đến một câu trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》Linh Xu · Đại Hoặc Luận: "Tinh khí của ngũ tạng lục phủ đều lên trên để rót vào mắt và thành tinh khí. Hố sâu chứa tinh gọi là nhân, tinh khí ở cốt tạo thành đồng tử, tinh khí của cân tạo thành tròng mắt đen, tinh khí của huyết đóng vai kinh mạch của hố mắt, tinh khí của mắt tạo thành tròng trắng mắt, tinh khí của cơ nhục tạo thành nhân bào, tinh khí bao trùm cả cân cốt huyết khí, hợp với các lạc mạch tạo thành mục hệ."

Ý tứ là, thận chủ con ngươi, can chủ nhân mắt, phế chủ tròng trắng mắt, tỳ chủ mí mắt, tâm chủ khóe mắt, những thứ này bao vây thu nạp tinh khí bên trong gân, xương, máu, khí, sau đó sát nhập vào kinh mạch của mắt, liền hình thành mục hệ, cũng làm cho con người có thể "Nhìn".

Kỳ thực, nội dung này cũng có chung một ý tứ với《 Khí Thể Nguyên Lưu 》, nghĩa là mắt bị tổn thương tất ngũ tạng lục phủ cũng bị tổn thương!

Cho nên, nhìn từ góc độ của trung y, nếu con người bị mất đi năng lực nhìn, hoặc là năng lực nhìn bị hao tổn, thì vấn đề hoàn toàn không nằm tại võng mạc, hay bệnh biến trong mắt gì gì đó, mà toàn bộ những tình huống trên đều là dấu hiệu cho thấy rằng, gốc rễ của vấn đề nằm tại ngũ tạng lục phủ và khí huyết kinh mạch.

Nói cách khác, trong phạm trù lý luận của trung y, khi con mắt bị mắc một vài tật bệnh nào đó, vốn không phải là không thể nghịch chuyển.

Lại nói, từ sau khi năng lực được gia tăng toàn diện, Trần Khánh càng hiểu biết sâu hơn về phương diện lý luận của trung y.

Chương 280 - Nếu Bệnh Nhân Không Có Tay, Chẳng Phải Trung Y Đã Phế Rồi Sao?

Lấy ví dụ như can chủ mắt. Trước kia mỗi khi Trần Khánh nhìn thấy con mắt của người bệnh có vấn đề, hắn đều sẽ theo bản năng cho rằng can của đối phương có vấn đề.

Nhưng trên thực tế phản ứng của con mắt lại bắt nguồn từ toàn bộ thân thể con người.

Thậm chí ngoại trừ con mắt, ngay cả mũi cũng được chia thành nhiều phần nhỏ khác nhau.

Dù phế chủ mũi, nhưng nếu mũi thực sự có vấn đề, lại không nhất định là công năng của phế bị hao tổn.

Ví dụ như khí sắc của mũi không đúng, khả năng cao là tỳ xảy ra vấn đề.

Ví dụ như trên mũi mọc mụn, khẳng định là vị hỏa quá vượng.

Ví dụ như màu sắc của phần da trên mũi không giống với màu da bình thường, vô cùng có khả năng là công năng của can bị hao tổn.

Cho nên, khi một bác sĩ trung y quan sát thân thể người, bọn họ đều phải có thị giác vĩ mô, cũng có thị giác vi mô.

Nói dễ hiểu hơn là, mỗi khi khám cho một người bệnh, các bác sĩ trung y cần phải chú ý quan sát kết cấu bên ngoài thân thể, cùng với tình trạng của cơ quan nội tạng bên trong thân thể, đối chiếu

hai kết quả này với nhau vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, mới có thể đưa ra được kết luận chính xác nhất.

Chuyện này khiến cho trung y hoàn toàn không cần dùng đến dụng cụ, chỉ cần dùng mắt thường nhìn một cái, là sẽ biết ngay thân thể người bệnh đang gặp phải vấn đề gì.

Hơn nữa ngay cả vọng chẩn, cũng không chỉ đơn giản là phương thức chẩn đoán bệnh thông quan quan sát khí sắc của đối phương. Bởi vì trong trường hợp quan sát khí sắc không chính xác, bác sĩ trung y cũng có thể tiến hành chẩn đoán thông qua lưỡi, qua tai, qua chân, qua tay...

Và không cần biết là quan sát vẻ ngoài của lưỡi, tai, tay hay chân, các bác sĩ trung y đều có thể tìm ra bệnh tật tương ứng ở bên trong cơ thể.

Có vài người hiểu chuyện trên mạng một mực mắng chửi phương thức bắt mạch của trung y, còn nói rằng nếu bệnh nhân không có tay, chẳng phải trung y đã phế rồi sao?

Haizz… người nói như vậy là hoàn toàn không hiểu biết gì về trung y.

Có thể nói thế này, chỉ cần ở thời điểm người tới xem bệnh không chết, thì các bác sĩ trung y lợi hại đều có biện pháp biết được tình trạng thân thể của đối phương.

Không đúng, đã chết cũng có thể xem, đừng quên, khám nghiệm tử thi cũng là một chi nhánh trong trung y nha!

Sau buổi trưa, ánh mặt trời có chút khô nóng, nhưng Trần Khánh đang ở bên trong phòng điều hòa, ngược lại toàn thân vô cùng thoải mái.

Hắn vừa đọc sách vừa uống trà, rất thích ý.

Nhưng đúng vào lúc này, lại có nửa cái đầu thò ra từ bên ngoài cửa phòng làm việc, sau đó, một đôi mắt lén lén lút lút liếc qua liếc lại khắp nơi.

Rất nhanh, ánh mắt ấy đã tập trung lên sườn mặt của Trần Khánh.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Trần Khánh, đôi con ngươi kia thoáng có chút chần chờ, vừa khẩn trương vừa do dự, kèm theo một chút nghi hoặc, mơ hồ khó nắm bắt không ngừng lướt qua.

Dường như đối phương muốn đi vào, nhưng lại có chút sợ hãi không dám tiến vào.

"Này, nhóc con, cháu tìm ai vậy?"

Sở Diêu Quyền vừa tới Hán Y Đường, ông ấy đang chuẩn bị đến văn phòng rót nước rồi chạy qua phòng khám tọa chẩn, lại nhìn thấy một cậu bé đang ghé sát lên cửa văn phòng, ngó vào bên trong.

“Này, nhóc con, cháu tìm ai vậy?”

Nghe vậy, cậu bé lập tức cúi đầu sát vào trong ngực, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sở Diêu Quyền sững sờ nhìn theo bóng lưng cậu bé, trong lòng thực sự không biết nên làm sao.

Chẳng lẽ ông ấy đáng sợ như vậy?

Sở Diêu Quyền mang theo vẻ mặt mơ màng, chậm rãi tiến vào văn phòng, sau khi nhìn thấy Trần Khánh đang ở trong này, không nhịn được lập tức phun nước bọt nói: “Trần Khánh, giọng nói của tôi rất dọa người sao?”

Trần Khánh kỳ quái nói: “Anh làm sao vậy?”

Sở Diêu Quyền chỉ chỉ ra ngoài cửa, nói: “Vừa nãy có một đứa nhỏ mới ghé lên cửa đó nhìn về phía văn phòng, tôi mới gọi nó một tiếng, nó đã sợ tới mức chạy vụt ra ngoài rồi.”

Một cậu nhóc sao?

Trần Khánh cười nói: “Có lẽ người ta chỉ sợ nói chuyện với người lạ mà thôi.”

Sở Diêu Quyền bĩu môi: “Có lẽ là vậy. À, gần đây cậu làm ở bệnh viện trung y thế nào rồi?”

Trần Khánh rời lực chú ý lên trên trang sách: “Cũng được, sau khi đã quen thuộc, thì không còn mệt như ngày đầu nữa.”

Sở Diêu Quyền cười nói: “Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi. Lão Vương kia vừa gặp mặt đã không ngừng kêu ca phàn nàn với tôi. Anh ta liên tục nói rằng đúng là tiền thật không dễ kiếm, rất cmn mệt mỏi.”

Trần Khánh cũng không nhịn được nở nụ cười, đúng là mấy ngày nay Vương Xuân Lam mệt mỏi thật.

Dù sao trước kia ông ấy cũng chưa từng làm việc cường độ cao như vậy.

Thứ nhất là tọa chẩn ở bệnh viện trung y, cần phải ngồi cả một ngày, thậm chí còn chẳng có cả thời gian đi uống nước, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi làm sao có thể chịu đựng được?

Nhưng đại khái là lực lượng y đức quá lớn, khiến cho ngoài miệng Vương Xuân Lam có phàn nàn như thế nào, thì lúc khám bệnh, ông ấy vẫn luôn nghiêm túc chịu trách nhiệm, hoàn toàn không có chuyện giả bộ ngớ ngẩn với người bệnh để lừa đảo.

Hơn nữa có một số bệnh, khám không tốt chính là khám không

tốt, gã sẽ không vì thể diện mà cứng rắn giữ bệnh nhân ở lại bên mình, ngược lại sẽ lên tiếng kêu gọi Trần Khánh, để bệnh nhân tới chỗ Trần Khánh hội chẩn.

Trên phương diện này, Vương Xuân Lam còn tốt hơn nhóm bác sĩ trung y vàng thau lẫn lộn trong trung y viện Giang Hạ bên kia rất nhiều.

Có lẽ cũng chính vì có loại phẩm chất này, mấy người bọn họ mới có thể tụ tập cùng nhau ở lại bên trong Hán Đường Y nho nhỏ này.

Trần Khánh cười nói: “Bác sĩ Sở, còn anh thì sao? Anh có có cân nhắc đi qua bệnh viện trung y tọa chẩn hay không?”

Sở Diêu Quyền vội vàng lắc lắc đầu: “Đừng đừng đừng, tôi không muốn đến cái tuổi này rồi còn phải đi chịu tội đâu. Nói cho cùng, ở thời điểm hiện giờ con trai tôi cũng có thể tự mình kiếm tiền rồi. Với khoản tiền tôi tích góp được, cũng đủ để cho hai vợ chồng tôi tiêu xài. Theo lý thuyết, tôi cũng không cần phải làm việc ở Hán Y Đường nữa.”

“Nhưng tôi vẫn rất thích xem bệnh cho người ta, tuy bản lĩnh của tôi không được tốt lắm, nhưng vẫn có thể giúp đỡ được vài người, so với chuyện cứ ở nhà hoang phế, thì cống hiến một chút sức lực vẫn tốt hơn, cậu nói có đúng hay không?”

Trần Khánh gật gật đầu: “Đúng.”

Chương 281 - Tôi Có Thể Bán Máu, Bán Thận!!!

Sở Diêu Quyền rót xong nước, lập tức cười nói: “Đến giờ tọa chẩn rồi, cậu cứ tiếp tục đọc sách đi, tôi qua phòng khám đây!”

Trần Khánh giơ tay lên vẫy vẫy vài cái, đợi cho đến khi Sở Diêu Quyền rời khỏi văn phòng, hắn lại tiếp tục đọc 《 Khí Thể Nguyên Lưu 》.

Chỉ là… đọc được hơn nửa giờ, bỗng nhiên hắn cảm thấy một chút khó chịu, giống như bản thân đang bị một cái gì đó nhìn chằm chằm vào vậy.

Trần Khánh quay đầu, tìm kiếm thứ cảm giác quái dị kia, lại phát hiện có một cái đầu nhỏ vừa “Vèo” một cái đã biến mất ở ngay bên ngoài khung cửa, tốc độ nhanh đến mức Trần Khánh cũng không thể nhìn rõ đối phương.

Là ai vậy nhỉ?

Trần Khánh đặt sách xuống, bước nhanh đến cửa. Nhưng nửa bóng người cũng không nhìn thấy.

Là cậu nhóc kia sao?

Trần Khánh nhớ tới những lời Sở Diêu Quyền vừa nói.

Nếu như là một lần, Trần Khánh còn có thể cảm thấy là con trai của bệnh nhân nào đó chạy loạn ở Hán Y Đường, nhưng hai lần liên tiếp, đối phương đều chạy đến cửa văn phòng, hơn nữa… hình như cậu bé nọ còn đang nhìn trộm cái gì đó.

Việc này có chút không bình thường.

Trần Khánh trở lại chỗ ngồi, lập tức lấy điện thoại di động của mình ra, mở máy ảnh, sau đó đặt ở trên bàn, dùng phần còn lại của cuốn sách để che đi, chỉ để lại lỗ camera.

Làm xong việc này, Trần Khánh lại lấy thêm một cái gương trên chiếc bàn gần đó, cầm trên tay mình, rồi chuyển động ghế dựa, hướng lưng về phía cửa văn phòng.

Nếu cậu nhóc kia đã tới đây hai lần thì khẳng định là đối phương không chỉ đơn thuần tới quan sát đâu, nói không chừng là có chuyện gì đó, nhưng lại không biết mình nên làm gì, mới ngập ngừng như vậy.

Hết thảy những hành động Trần Khánh làm vừa rồi, chỉ muốn nhìn xem đến tột cùng là hắn có nhận ra cậu nhóc này hay không, nếu như không nhận ra, cứ coi như không biết, nếu thực sự nhận ra, vậy chỉ cần hắn thấy rõ mặt đối phương, đương nhiên sẽ biết vì sao cậu bé lại tới.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cứ như vậy, Trần Khánh đấu trí đấu dũng với không khí hơn nửa tiếng đồng hồ.

Ngay khi hắn cho rằng cậu nhóc này sẽ không xuất hiện nữa, thì hình ảnh trong điện thoại di động vừa được phản chiếu qua tấm gương kia, lại một lần nữa xuất hiện nửa khuôn mặt ghé sát vào khung cửa văn phòng.

Dần dần, cái đầu kia chuyển động, một đôi mắt xuất hiện.

Chính là cậu nhóc kia!!

Trần Khánh nhìn đôi mắt trong gương, lập tức nhận ra thân phận của cậu nhóc này.

Nó chính là đứa trẻ lần trước hắn cùng với Dương Hữu Lâm đi tìm kẻ trộm tiền, đã tìm được đến tận nhà đây.

Dù khoảng cách thời gian khá dài, nhưng Trần Khánh vẫn còn nhớ rất rõ đối phương.

Đối với đứa nhỏ lần đầu tiên khiến cho chính mình cảm thấy mâu thuẫn này, đương nhiên Trần Khánh sẽ có ấn tượng rất sâu sắc.

Trên thực tế, từ sau lần đến ngôi nhà đó, tìm hiểu được hoàn cảnh của hai bà cháu kia, hắn cũng thường xuyên suy nghĩ, nếu đứa nhỏ này tới tìm mình, mình nên làm cái gì bây giờ?

Hắn luôn hy vọng mình có đủ năng lực cứu chữa cho bà của cậu bé.

Và tới hiện giờ khi năng lực đã được tăng lên toàn diện, Trần Khánh cũng rất muốn thử một lần xem sao.

Nhưng có nói thế nào chăng nữa thì cuối cùng vẫn đi đến một kết luận, đứa nhỏ ấy đúng là một tên trộm, nếu cậu nhóc dùng tiền trộm được cứu bà nội nó, thì hắn có nên tiếp nhận hay không?

Trần Khánh suy tư một lát, lại đặt quyển sách trong tay xuống, đang chuẩn bị gọi cậu bé kia vào, thì ngoài cửa vang lên một tiếng "Cạch", lại không thấy bóng dáng bé nhỏ kia đâu.

"Muốn cứu bà nội thì mau tới đây!!" Trần Khánh cất cao giọng, hô lớn một tiếng về phía cửa chính.

Cùng lúc ấy ở trong hành lang, Cẩu Phúc đang thở hổn hển chạy đi, vội vàng dừng bước. Cậu bé nhìn xuống sàn nhà, trong lòng không ngừng đấu tranh tư tưởng.

Vài giây sau, Cẩu Phúc khẽ cắn môi, chậm rãi xoay người trở về nơi mình vừa chạy trốn, sau đó cố lấy hết can đảm tiến về phía

trước một bước.

Trần Khánh đang ngồi trên chiếc ghế đối diện với cửa. Khi hắn nhìn thấy một thiếu niên mặc áo phông trắng nhăn nhúm ngập ngừng xuất hiện bên ngoài, mới chậm rãi nói: “Làm sao? Tìm tôi cứu bà nội mà sao cậu lại sợ hãi như vậy?”

Cẩu Phúc cắn chặt răng, dường như phần cơ bắp trên má đã trở nên cứng ngắc hơn rất nhiều: “Anh có thể cứu được không?”

Trần Khánh lắc đầu: “Không biết, bại não không phải là bệnh nhỏ, không có bác sĩ nào dám cam đoan rằng mình có thể chữa trị được. Cậu cũng nên hiểu, trên đời này không tồn tại kỳ tích.”

Cẩu Phúc truy vấn: “Vậy anh có thể trị được không?”

Trần Khánh kỳ quái cười nói: “Sao, cậu không nghe hiểu lời tôi vừa nói sao?”

Cẩu Phúc lập tức lấy ra hơn mười tờ tiền từ trong túi, sau đó nâng chúng trong lòng bàn tay đưa cho Trần Khánh: “Anh chữa trị cho bà nội tôi, tôi sẽ trả lại tiền cho anh, tiền thuốc men tôi cũng trả cho anh. Anh cứ nói số tiền đi, bao nhiêu tôi cũng trả cho anh.”

Mặt Trần Khánh không chút thay đổi nói: “Cậu định lấy tiền ở đâu để trả cho tôi?”

Khuôn mặt Cẩu Phúc lập tức khựng lại, vội vàng cúi đầu không nói lời nào.

Cậu ấy biết, không chỉ người trước mắt này, mà tất cả mọi người trong thôn bọn họ đều phỉ nhổ cậu, khinh thường cậu, nói cậu có cha sinh mà không có mẹ dưỡng.

Cậu để ý, cậu rất để ý, nhưng cậu thật sự không biết mình nên làm gì cả, ngoại trừ trộm cắp, thì còn có cách nào khác để cậu có thể kiếm được tiền mua thuốc cho bà nội đây?

Cậu đã tìm rất nhiều nơi mướn người làm công, nhưng bởi vì tuổi tác hạn chế, lại thêm thể lực không theo kịp, cuối cùng không ai muốn thuê cậu cả, thật vất vả mới có người mướn, thì tiền công rất ít, thậm chí có ông chủ còn quịt luôn tiền công của cậu.

Lớn đến từng tuổi này, cậu bé rất ít gặp được người tốt, nhưng Trần Khánh lại được tính là một trong số đó.

“Phốc” một tiếng, Cẩu Phúc cố nén nước mắt, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Trần Khánh, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kiên nghị, nói: “Tôi có thể bán máu, bán thận, chỉ cần có tiền, chuyện gì tôi cũng làm, anh có thể cứu bà nội tôi không?”

Trước khi đến đây, Cẩu Phúc đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, chỉ cần Trần Khánh có thể giúp, thì việc gì cậu cũng nguyện ý đi làm…

Chương 282 - Cuốn Sổ Nhỏ Của Hứa Văn Diệu!

"Nhóc lên đây trước đi!" Trần Khánh đi vào cửa, trực tiếp túm lấy cánh tay Cẩu Phúc.

Dáng người Cẩu Phúc vô cùng nhỏ gầy, dựa theo cách nói của hàng xóm nhà cậu bé, hẳn là nhóc con này chừng mười ba, mười bốn tuổi, nhưng so sánh với những đứa nhỏ cùng tuổi, cậu bé thấp hơn chúng nó cả nửa cái đầu.

Trên thực tế, có vài đứa nhỏ vừa bước chân vào cánh cửa trung học còn cao hơn cả Trần Khánh.

Phải biết rằng, Trần Khánh cao 1m77, đi giày vào sẽ cao chừng 1m8, nhưng học sinh trung học hiện giờ, có rất nhiều đứa đều cao hơn hắn.

Nguyên nhân là sau khi điều kiện cuộc sống tăng lên, tuổi thọ và tố chất thân thể của con người cũng liên tục tăng lên theo.

Những thời kỳ hoặc triều đại hưng thịnh trong lịch sử đều là như thế, bởi vậy đám người móc mỉa, đưa tuổi thọ và y học ra để so sánh kia, chỉ đơn giản là càng nói càng biểu đạt sự vô tri của mình mà thôi.

Vậy mà bọn họ còn cảm thấy đắc chí về chuyện này?

"Chắc nhóc còn chưa ăn cơm hả?" Trần Khánh hỏi.

Lúc này đã hai rưỡi rồi, nhưng Trần Khánh ở thời điểm bắt lấy cổ tay Cẩu Phúc, chợt nghe thấy tỳ thổ của cậu bé đang kêu rên.

"Ăn rồi." Cẩu Phúc nói.

Trần Khánh cũng không để ý tới cậu bé, lập tức kéo theo cánh tay Cẩu Phúc đi ra ngoài: "Tôi còn chưa ăn, chúng ta đi."

Hơn mười phút sau, tại nhà hàng Thanh Tùng Đường, Trần Khánh chọn ba món ăn, một chén canh.

Giữa trưa nay, hắn đã ăn no bảy phần rồi, vốn dĩ lúc này không hề đói bụng, nhưng ăn thêm một chút cũng không sao cả.

Cẩu Phúc nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn này, trong lòng không nhịn được khẽ nuốt vài ngụm miếng, nhưng cậu bé chỉ vẻn vẹn là liếc nhìn hai cái, rồi nhanh chóng cúi đầu quan sát đôi chân của mình.

Chờ sau khi nhân viên cửa hàng mang đến cho bọn họ một bát tô cơm, Trần Khánh múc ra hai chén cơm, đưa một chén tới trước mặt Cẩu Phúc.

"Ăn đi." Trần Khánh nói.

Cẩu Phúc ngẩng đầu nhìn chén cơm, lại nhìn nhìn Trần Khánh, lập tức lắc lắc đầu.

"Cho nhóc ăn thì cứ ăn đi, đừng nhiều lời vô nghĩa." Trần Khánh đưa đũa cho Cẩu Phúc, bình thản nói một câu.

Cẩu Phúc thấy vậy, sau khi do dự một chút, cũng đưa tay tiếp nhận đôi đũa, nâng bát cơm lên, bướng bỉnh mà kiên định nói: "Tôi sẽ trả lại cho anh."

Trần Khánh nở nụ cười: "Vốn dĩ tôi cũng không có ý định sẽ mời nhóc mà, cậu nghĩ hay nhỉ?"

Cẩu Phúc nghe vậy, không còn rụt rè nữa, một tay cầm đũa, một tay cầm chân gà, cái đầu lập tức vùi vào trong chén bắt đầu

dốc hết tốc lực ăn cơm.

Cậu bé rất đói bụng, vì từ sau khi trộm được tiền của mấy người Trần Khánh, đã hơn một ngày rồi, cậu bé không ăn cơm.

Trần Khánh nhắc nhở: "Đừng ăn quá nhanh, dạ dày của nhóc sẽ phản ứng, đói khát lâu ngày lại điên cuồng ăn uống sẽ làm bị thương tỳ vị. Cứ ăn từ từ, không ai giành với nhóc đâu."

Cẩu Phúc nghe được lời nhắc nhở của Trần Khánh, cũng ngoan ngoãn giảm tốc độ xuống.

Nhưng cái đầu vẫn vùi trong chén, cái miệng chưa hề ngừng lại dù chỉ một khắc.

Trần Khánh bưng bát, có chút rời rạc ăn hai miếng cơm.

Đợi cho đến khi Cẩu Phúc ăn liên tục ba chén cơm, cái loại cảm giác đói khát này mới giảm bớt đi, tiết tấu ăn cơm của cậu bé từ từ chậm lại rồi dừng, Trần Khánh mới tiếp tục nói chuyện với cậu bé: "Cẩu Phúc, thế tên thật của cậu là gì?"

Cẩu Phúc nhai nốt hai miếng cơm, nuốt xuống rồi mới nói: "Hứa Văn Diệu."

Trần Khánh hỏi: "Có đi học không?"

Hứa Văn Diệu nói: "Có đi học, nhưng chỉ đến lớp ba là thôi."

Trần Khánh gật gật đầu: "Nếu tôi nói điều kiện để chữa bệnh cho bà của cậu là cậu đến cục cảnh sát tự thú, cũng như hoàn trả lại toàn bộ những tài vật mà cậu đã đi trộm, cậu có đồng ý hay không?"

Hứa Văn Diệu có thể khẳng khái nói mình sẽ đi bán máu bán thận để lấy tiền chữa cho bà nội, lời nói như vậy đã đủ để nhìn ra khá nhiều điều rồi. Tuy hành vi của đứa nhỏ này có chút ác liệt,

nhưng lương tri chưa mất.

Hơn nữa, cậu bé đi trộm của người ta lại không phải để cho bản thân mình, chẳng qua hiện thực quá tàn khốc, đã đẩy cậu bé đi theo hướng cực đoan thôi.

Đương nhiên, đồng cảm thì đồng cảm, nhưng có một số việc Trần Khánh vẫn phải làm ra rõ ràng.

Cũng như trị bệnh cứu người vậy, bác sĩ cần làm rõ ràng nguyên nhân bệnh mới có thể biện chứng chữa trị, nếu không chẳng khác nào chỉ trị phần ngọn mà không thể trị tận gốc.

Hứa Văn Diệu bưng chén cơm, dứt khoát gật đầu nói: "Tôi đồng ý, chỉ cần anh có thể cứu bà nội của tôi, anh muốn tôi đi ngồi tù ngay bây giờ cũng được."

Nói xong, Hứa Văn Diệu lập tức buông bát đũa, lấy một cuốn vở nhỏ từ trong túi quần ra ngoài, rồi trực tiếp đưa tới trước mặt Trần Khánh: "Bên trên này đều là địa chỉ của những người từng bị tôi trộm, còn có khoản tiền tôi trực tiếp lấy của bọn họ và tiền nhận được sau khi mang những món đồ ăn trộm kia đi bán. Những khoản tiền này, chờ sau khi tôi ngồi tù quay về, đủ tuổi rồi, tôi nhất định sẽ đi làm công trả lại cho bọn họ."

Trần Khánh có chút kinh ngạc tiếp nhận cuốn vở nọ, mở ra trang thứ nhất.

"Đã lấy của dì ở lầu ba, tòa một, tổ ba thôn Lưu Gia, 242 tệ."

"Đã lấy của Cheng Lý nhà số sáu, dãy ba, khu nhà xưởng cũ, y fu, 10 tệ."

(Cheng Lý = Chương Lý, y fu = y phục = quần áo. Do cậu bé mới học đến lớp 3 nên không biết chữ chỉ biết phiên âm pinyin của từ thôi.)

...

"Nhà ở tầng năm, khu thứ năm, tổ bảy, thôn Vương Lý, xe Wanju, bán được 40 tệ."

...

"Chú Pen, 1000 tệ."

...

"Căn nhà cũ nát nhất ở dãy thứ tư, khu chung cư nhỏ cũ kỹ trong thành phố, 385 tệ."

...

Trần Khánh lật xem vài trang, trong lòng đang không ngừng tính toán xem rốt cuộc Hứa Văn Diệu đã trộm được bao nhiêu tiền rồi, mãi cho đến khi tính xong một tờ cuối cùng, Trần Khánh mới phát hiện, hóa ra trong vài năm này, Hứa Văn Diệu đã trộm được tổng cộng là 9.423 tệ.

Đương nhiên, ngoại trừ trộm tiền, cậu bé còn có thể nhặt rác rưởi mang đi bán, số tiền này cũng được cậu bé ghi chép vào cuốn sổ ấy, tổng cộng là 3.514 tệ.

Nghĩa là ba, bốn năm, Hứa Văn Diệu đã kiếm được hơn 12 ngàn tệ, bình quân một năm hơn ba nghìn.

Nhưng khoản tiền này khó có thể chi tiêu đủ cho cuộc sống hàng ngày của hai con người được, huống chi một trong hai người còn mắc bệnh tê liệt, chỉ có thể nằm trên giường.

Nhưng chuyện người đã nghèo về bệnh tật, lại càng nghèo về bệnh tật cũng không phải tình huống mới mẻ gì ở vùng nông thôn.

Chương 283 - Chứng Liệt!

Tuy Trần Khánh chưa được tận mắt trông thấy tình trạng như vậy, nhưng hoặc ít hoặc nhiều cũng từng được nghe người khác nói qua, chỉ là hắn thực sự không nghĩ tới loại chuyện này lại ở gần mình đến thế.

"Vậy chú Pen này là ai?" Trần Khánh đọc từng nội dung ghi chép trong cuốn vở ấy, chợt phát hiện ra rằng, chỉ một người này được ghi chép lại họ, hơn nữa Hứa Văn Diệu còn gọi đối phương là chú, và trong cuốn vở ấy, cậu bé còn ghi chép cái tên này đến ba lượt!

"Chú ấy là một người ở trong thành phố rất hay đi giúp đỡ người nghèo. Hàng năm, chú Bành đều cho tôi hơn một ngàn tệ, còn có gạo và dầu nữa." Hứa Văn Diệu nói.

À, Trần Khánh nghe xong lập tức nhớ lại, ở lần đầu tiên, hắn cùng với Dương Hữu Lâm đi tìm Hứa Văn Diệu, người hàng xóm gần nhà của Hứa Văn Diệu còn hỏi có phải bọn họ là lãnh đạo trên thành phố xuống giúp đỡ người nghèo hay không.

Xem ra đúng là nhân viên công vụ trong thành phố cũng rất quan tâm đến Hứa Văn Diệu.

"Mấy năm nay, ba mẹ của nhóc vẫn không trở về?" Trần Khánh hỏi.

"Tôi không có ba mẹ." Hứa Văn Diệu lạnh lùng nói.

Chỉ sinh mà không dưỡng, đúng là bọn họ không xứng làm cha mẹ.

Huống hồ người mẹ già của bọn họ còn bệnh nằm liệt giường, một đứa cháu trai mới mười mấy tuổi đầu của bà ấy còn không từ bỏ, vậy mà kẻ làm con trai con dâu như hai người kia lại chạy trước một bước rồi.

Trần Khánh cũng không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để đánh giá hai người kia.

Nhìn vào nội dung Hứa Văn Diệu ghi chép lại trong cuốn sổ nhỏ ấy, Trần Khánh tin rằng tâm địa của đứa nhỏ này không xấu, hơn nữa cậu bé này còn rất có trách nhiệm, có đảm đương, thậm chí nó còn coi người thân quan trọng hơn cả tính mạng của mình.

Loại chuyện này, đừng nói một đứa nhỏ ở độ tuổi như nó, ngay cả rất nhiều người lớn khác cũng không thể làm được.

Đương nhiên, Trần Khánh không biết, dù hắn có đưa Hứa Văn Diệu đến cục cảnh sát, những chuyện Hứa Văn Diệu từng làm cũng không thể cấu thành tội phạm hình sự được, bởi vì cậu bé còn là trẻ vị thành niên.

Nghĩa là loại hành vi phạm tội nhiều lần và trộm cắp khoản tiền lớn như vậy, cảnh sát sẽ đi tìm cha mẹ của cậu bé kia đến gánh vác trách nhiệm này.

"Ăn xong rồi? Chị Trình à, cho em hai cái hộp đóng gói."

Hơn mười phút sau, rốt cục Hứa Văn Diệu cũng ăn no, Trần Khánh thấy vậy liền gọi nhân viên cửa hàng, muốn xin hai cái hộp đóng gói. Chờ sau khi hắn bỏ toàn bộ đồ ăn còn vào trong hộp, mới trực tiếp giao nó cho Hứa Văn Diệu.

"Đi thôi, chúng ta đến nhà cậu." Trần Khánh nói.

Trong mắt Hứa Văn Diệu lấp lánh ánh sáng, cậu bé lập tức gật đầu thật mạnh.

Rời khỏi nhà hàng, Trần Khánh gọi một chiếc taxi, hơn mười phút sau, hai người đã đi tới nhà của Hứa Văn Diệu.

Bởi vì nơi này là vùng nông thôn ở ngay sát thành phố, cho nên đường xá khá là bằng phẳng, nếu không lái xe cũng không thể chạy thẳng một mạch đến nơi này.

Thời tiết rất nóng, chung quanh hầu như không có người, sau khi xuống xe, Hứa Văn Diệu lập tức chạy chậm đến phía trước, đi mở cửa nhà.

"Bà nội, cháu đã trở về rồi." Hứa Văn Diệu hô lớn một tiếng, nhưng trong phòng không có người đáp lại.

Trần Khánh đi theo Hứa Văn Diệu vào nhà. Và thật bất ngờ, hắn chợt phát hiện tuy trong phòng rất rách nát, chẳng có một món đồ nào còn lành lặn, nhưng mọi thứ lại sạch sẽ ngoài ý muốn, nhất là khi bước vào gian phòng bà nội của Hứa Văn Diệu ở, Trần Khánh hoàn toàn không ngửi được bất cứ mùi lạ gì cả.

Phải biết rằng, người bệnh bại não đều không thể khống chế được đại tiểu tiện, cho nên nhân viên hộ lý cần phải chú ý rửa sạch cho bọn họ bất cứ lúc nào bọn họ đại tiểu tiện ra, nếu không, để những thứ này đọng lại dưới hạ thể thời gian quá dài, nó không chỉ tản ra mùi vị tanh tưởi, còn có thể làm làn da xuất hiện mẩn đỏ, thối rữa.

Vậy mới nói, một đứa nhỏ lại có thể chăm sóc một người lớn chu đáo tỉ mỉ như thế, thực sự đã làm Trần Khánh cảm thấy vô cùng khó tin.

Có vẻ như chuyện này chính là… đứa nhỏ nhà nghèo sớm làm chủ gia đình.

Trần Khánh đi đến phía trước cửa sổ, nơi bà nội của Hứa Văn Diệu đang nằm rồi đưa mắt nhìn khuôn mặt của bà ấy.

Dựa theo tuổi tác của Hứa Văn Diệu, phỏng chừng bà nội của cậu bé cũng chỉ hơn sáu mươi một chút thôi, nhưng nhìn qua, chắc chắn người ta sẽ đoán bà ấy đã tám, chín mươi tuổi rồi.

Một bà cụ dáng người gầy gò, không có một tí mỡ nào.

Bà cụ thấy có người đi tới, cái đầu thoáng chuyển động theo một chút, rồi dùng ánh mắt đờ đẫn nhìn Trần Khánh.

Dường như bà ấy không biết nói, tứ chi cũng có chút vặn vẹo, héo rút, không thể nhúc nhích được.

Chỉ dựa vào vọng chẩn để nhìn, Trần Khánh thật sự khó có thể phán đoán ra tình huống của bà cụ trước mặt, bởi vì nếu chỉ nhìn khí sắc thôi, có thể nói rằng toàn bộ ngũ tạng lục phủ của bà nội Hứa Văn Diệu đều có bệnh.

Nhưng có một điểm mà Trần Khánh có thể biết rất rõ, đó là hình như bà nội Hứa Văn Diệu không hề mắc bệnh bại não. Bệnh mà bà ấy mắc phải càng giống như chứng liệt được miêu tả trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Nuy Luận Thiên hơn.

Được rồi, cứ bắt mạch trước xem sao.

Trần Khánh nhanh chóng đi đến trước giường, đặt tay mình lên cổ tay của bà nội Hứa Văn Diệu.

Hứa Văn Diệu đứng một bên không hề hé răng nói nửa lời. Nói thật, cậu bé cũng cực kỳ tò mò về phương thức trị liệu của Trần Khánh, có cảm giác phương thức này không quá giống các bác sĩ trong bệnh viện lý hay làm.

Phải biết rằng, cậu bé này vốn không được xem những bộ phim truyền hình nói về đề tài tương tự, cũng không biết về trung y, cho nên loại phương thức bắt mạch này, Hứa Văn Diệu vốn nhìn mà không hiểu. Nhưng động tác của Trần Khánh, lại làm cậu bé ý thức được rằng, hắn đang xem bệnh.

"Có nước không? Ai có nước không? Ta nóng muốn chết rồi."

"Đừng hô, thận thủy còn không có nước, thì ngươi hy vọng là ai có nữa đây?"

"Ai, chúng ta cần phải chờ đợi đến bao giờ nữa đây..."

"Tâm hoả đâu?"

"Ở đây, nhưng mà đừng gọi ta, hiện giờ ta không rảnh để phối hợp với các ngươi đâu, hủy diệt đi, không muốn sống nữa rồi..."

"Đã bao nhiêu năm rồi, ngươi có thể đổi một lý do từ chối khác hay không?"

"Đúng vậy, ta cũng nghe đến chán cả tai rồi, ngươi nhìn thận thủy kia kìa, hiện tại hắn còn chẳng buồn nói, vừa nhìn đã biết hắn thực sự không muốn sống nữa rồi."

"Tỳ thổ, ngươi đang ngứa da muốn nghe mắng đúng không?"

"Ngươi vẫn còn khí lực mắng ta hả?"

"..."

Chương 284 - Thực Sự Là Chứng Liệt Sao???

Trong không gian ngũ tạng, sau khi Trần Khánh nghe được đoạn đối thoại giữa nhóm ngũ tạng với nhau, hắn chỉ có duy nhất một cảm giác.

Đó là hư nhược, quá mức hư nhược!

Ngay cả tâm hoả, đứa tung tăng nhảy nhót nhất cũng muốn ủ rũ, héo tàn.

Đây tuyệt đối không phải một tin tức tốt!

Ai, vì sao ngũ tạng lại có nhiều nhiệt tà như vậy?

Trần Khánh thông qua mạch tượng, lập tức nhận ra tình huống trong thân thể bà nội Hứa Văn Diệu.

Đúng rồi, hình như vừa rồi cả can mộc lẫn phế kim đều kêu nóng quá.

Chẳng lẽ… bà ấy thật sự mắc phải chứng liệt?

Phải biết rằng trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Nuy Luận Thiên có ghi lại: "Phế nhiệt thì lá phổi khô, bì mao do đó hư nhược cấp bách, gây nên chứng nuy tích [1]. Tâm khí nhiệt thì mạch ở dưới quyết mà nghịch lên trên, do đó mạch ở dưới hư, vì hư sinh ra liệt mạch, ống chân rã rời không bước đi được. Can khí nhiệt thì đàm tràn ra mà miệng đắng, cân mạc khô, vì khô nên gân nhanh chóng co rút lại, thành chứng liệt gân. Tỳ khí nhiệt thì dạ dày khô mà khát, cơ nhục tê liệt, mất hết tri giác, thành chứng liệt thịt. Thận khí nhiệt nên "xương sống, thắt lưng " không dựng dậy

được, xương khô mà tủy giảm, thành chứng liệt xương."

[1] : chứng nuy tích chỉ tứ chi suy nhược, không thể đi lại được.

Kỳ thực, chứng liệt chính là tân dịch trong thân thể xói mòn, mà khi tân dịch bên trong bất cứ ngũ tạng nào bị xói mòn quá nhiều, đều sẽ tạo thành chứng liệt, cuối cùng là lan đến toàn thân.

Ví dụ như, phế quá nóng, bàn chân vô lực, tâm quá nóng, các đốt ngón tay lỏng lẻo, can quá nóng, gân sẽ co giật, cứng đờ, tỳ quá nóng, cơ bắp tê dại, thận quá nóng, tủy thiếu xương khô.

Nếu nhiệt tà nhập thể bị loại bỏ quá muộn, nó sẽ chui vào trong thân thể, không ngừng thiêu đốt tân dịch.

Nếu nói máu có thể di chuyển trong cơ thể con người, như vậy tân dịch chính là chất bôi trơn.

Tình huống trước mắt, khi nhiệt tà đốt hết sạch chất bôi trơn, cơ thể con người sẽ khó hành động, không thể đi đứng được bình thường, thậm chí các đoạn khớp xương tứ chi nào đó cũng sẽ xuất hiện một loạt những vấn đề.

Sau khi mấy vấn đề nọ bắt đầu trở nên nghiêm trọng, chúng nó sẽ theo một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại mà không ngừng gây tổn thương cho ngũ tạng lục phủ.

Nói như vậy là đủ hiểu rồi, hẳn là nguyên nhân khiến bà nội của Hứa Văn Diệu biến thành tình trạng hiện tại chính là nhiệt tà trong thân thể đang tác quái.

Lại nói, sau khi kỹ năng biện chứng được gia tăng, Trần Khánh cảm thấy đầu óc của hắn cũng trở nên linh hoạt đến lạ, chỉ một chút công phu như vậy, hắn đã tìm được căn nguyên của bệnh rồi.

Thậm chí, hắn còn không cần dựa vào quá trình đối thoại với

ngũ tạng, chỉ dựa vào bắt mạch, cảm nhận tình huống thân thể của bà nội Hứa Văn Diệu thôi, trong đầu đã tự nhiên khởi động biện chứng phân tích rồi.

Và gần như chỉ trong chớp mắt, hắn đã tập trung được vào nội dung bên trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Nuy Luận Thiên.

Kỳ thật hàng xóm Hứa Văn Diệu nói bà cụ này mắc bại não cũng đúng.

Bởi vì những biểu hiện bệnh trạng bên ngoài của bà nội Hứa Văn Diệu cũng giống như bại não, hoặc liệt nửa người gì đó.

Nhưng trên thực tế, đây cũng chỉ là bệnh trạng tương tự mà thôi, nguyên nhân phát bệnh lại hoàn toàn khác biệt.

Chứng liệt sẽ chậm rãi biến thành tê liệt, ví dụ như câu: " Tâm khí nhiệt thì mạch ở dưới quyết mà nghịch lên trên, do đó mạch ở dưới hư, vì hư sinh ra liệt mạch, kéo theo phần trục xoay, bắp chân teo tóp, cuối cùng không thể đứng lên đi lại được."

Nhiệt tà trong tâm quá thịnh, khiến hỏa không thể thông qua sinh mạch truyền đến ruột non, dẫn đến hỏa này sẽ chảy ngược trở về, tạo thành hạ mạch suy nhược, sinh mạch héo rút.

Hậu quả của nó chính là thông đạo truyền nhiệt lượng của tâm hoả bị chặt đứt, ruột non không có hỏa, các khớp của chi dưới sẽ trở nên lỏng lẻo, chậm rãi mất đi lực lượng chống đỡ, dần dà lâu ngày, sẽ đi đứng khó khăn, biến thành liệt chi dưới, liệt nửa người.

Sau đó, nếu nhiệt tà trong tâm còn không được giải quyết, như vậy nhiệt tà sẽ di chuyển tán loạn, người bệnh liệt nửa người cũng sẽ từng bước xuất hiện tình trạng chi trên vô lực, tay chân vặn vẹo héo rút, sau đó miệng mũi nghiêng lệch, giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi cực kỳ nghiêm trọng.

Nếu nói như vậy, rõ ràng là bại não và chứng liệt nửa người không phải bệnh mãn tính.

Kỳ thật có một loại bệnh cực kỳ tương tự với chứng liệt, chính là bệnh xơ cứng teo cơ một bên [2].

[2] : Bệnh xơ cứng teo cơ một bên, hay hội chứng ALS (Amyotrophic Lateral Sclerosis), là một bệnh lý liên quan đến hệ thống thần kinh, ảnh hưởng đến các tế bào thần kinh trong não và tủy sống, gây mất kiểm soát cơ bắp.

Tây y cho rằng, nguyên nhân gây nên bệnh xơ cứng teo cơ một bên chính thần kinh vận động trên và thần kinh vận động dưới bị tổn thương, sau đó gây ra cầu bộ (cái gọi là cầu bộ có nghĩa là bộ phận cơ bắp được diên tủy [3] điều khiển), tứ chi, thân thể, cơ bắp trên ngực và bụng dần dần vô lực rồi héo rút.

[3] : Diên tủy hoặc hành não, là một bộ phận của não sau, phần trên nối với cầu não, phần dưới nối với tuỷ sống. Diên tuỷ là đầu mối của dây thần kinh lưỡi yết hầu, thần kinh mê tẩu, thần kinh dưới lưỡi.... Trong diên tuỷ có trung khu tuần hoàn và hô hấp, chủ quản hô hấp, tuần hoàn máu và tiết nước bọt.

Năm 2018, bệnh này cũng được quốc gia nhét vào bên trong《 mục lục những loại bệnh hiếm gặp số một 》, nghe nói quốc tế cũng có nghiên cứu về căn bệnh này, và đã có những tiến triển mới.

Nhưng rốt cuộc giới y học có tiến hành điều chỉnh hai loại khái niệm này hay không, Trần Khánh cũng không rõ lắm.

So sánh với loại tê liệt cấp tính như liệt nửa người, thì bệnh xơ cứng teo cơ một bên lại chậm rãi biến một người bình thường trở thành người tàn tật.

Nó đáng sợ hơn rất nhiều.

Tuy loại bệnh trước làm con người ta rất thống khổ, nhưng tra tấn về mặt tâm lý lại tuyệt đối không thể bằng được căn bệnh sau.

Cái loại cảm giác khi nhìn thấy chính bản thân mình càng ngày càng rơi vào trạng thái vô lực kia, nếu tâm lý không đủ mạnh mẽ, người bệnh sẽ hoàn toàn từ bỏ trị liệu, rồi dần dần hướng tới cái chết.

"Hứa Văn Diệu, đột nhiên bà nội của cậu biến thành như vậy sao?" Trần Khánh hỏi.

Chương 285 - Phương Pháp Trị Liệu!

Hứa Văn Diệu lắc đầu: "Ban đầu tình trạng sức khỏe của bà còn rất tốt, bỗng nhiên đến một ngày, không hiểu vì sao bà lại nói mình đi đứng không tiện nữa, mỗi khi làm ruộng trở về, sẽ đấm bóp chân hồi lâu, sau đó, tình trạng kia càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, có một lần, khi bà nội xuống giường, lại trực tiếp ngã ngồi dưới đất. Tôi cảm thấy chuyện này quá mức bất thường liền đưa bà nội đến viện vệ sinh dịch tễ khám, bọn họ có tiêm cho bà nội, nhưng vô ích, từ sau ngày đó, bà nội không thể đi lại được nữa..."

"Qua hơn nửa năm sau, khi chú Bành đến trong nhà tôi, nhìn thấy bà nội đã thành như vậy, liền đưa bà nội đến bệnh viện lớn khám một lần. Sau khi bà nằm viện quan sát vài ngày, bác sĩ nói rằng bà nội mắc bệnh bại não, khuyên chúng tôi tốt nhất là đừng chữa trị, bởi vì muốn chữa trị cần phải mất rất nhiều tiền, nhưng lại không nhất định có thể chữa khỏi được. Bọn họ chỉ cho bà nội tôi một ít thuốc, sau đó bảo tôi mang về cho bà uống..."

"Anh Trần, tôi thật sự không cố ý muốn đi trộm đồ của người ta, chỉ vì tôi không thể kiếm được tiền, mà không có tiền bệnh của bà nội tôi sẽ vĩnh viễn không khỏi được, tôi... Tôi..."

Trần Khánh sờ sờ đầu Hứa Văn Diệu, cười nói: "Được rồi, đi rót cho tôi một chén nước đi."

Hứa Văn Diệu gật gật đầu, lập tức ra khỏi phòng.

Từ những gì Hứa Văn Diệu miêu tả, không khó để nhìn ra nguyên nhân dẫn đến căn bệnh của bà nội cậu bé, hẳn là trong cơ

thể bà ấy có phế hỏa dẫn đến nuy tích, cũng chính là hai chân vô lực.

Bình thường, chỉ có hai loại khả năng dẫn đến tình trạng phổi có hỏa, một là nó cảm nhận được ngoại tà, còn một là thất tình tổn thương.

Ngoại tà còn dễ hiểu, nhưng loại tình huống cảm xúc nội thương lại có chút phức tạp rồi.

Nói tóm lại, cảm xúc có thể ảnh hưởng đến khí cơ, nếu tinh thần hoạt động trong trạng thái quá độ hưng phấn hoặc là quá độ uất ức trong thời gian dài, khí cơ sẽ rơi vào hỗn loạn, làm cho chân âm trong tạng phủ thiếu hụt, xuất hiện các triệu chứng khác như dễ bực bội, hay cáu gắt, choáng váng đầu, mất ngủ, miệng đắng, be sườn đau nhức, hoặc là ho suyễn, hộc máu, chảy máu cam… toán lại là tất cả những biểu hiện đều thuộc hỏa.

Quá trình này được gọi là ngũ chí hóa hỏa [1].

[1] : ngũ chí hóa hỏa có thể hiểu là các loại cảm xúc như vui, giận, buồn, nghĩ ngợi, sợ hãi hoạt động mất cân đối, sinh ra chứng hỏa.

Đương nhiên, không cần biết tình huống thực tế thuộc loại nào, nó cũng không ảnh hưởng đến phương thức trị liệu của Trần Khánh.

Bởi vì bên trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》đã cho ra phương pháp trị liệu rồi.

Phương thức trị liệu này cũng nằm bên trong Nuy Luận Thiên.

"Đế viết: Như phu tử đã nói, phương pháp trị chứng này chuyên trách về Dương Minh, thế là vì sao vậy??"

"Kỳ Bá viết: Dương Minh là cái bể của ngũ tạng lục phủ, chủ

về bôi trơn cho tông cân [2]. Tông cân chủ về bó đàng ngoài xương, để cho các khớp được linh hoạt, thuận lợi. Xung mạch là bể của kinh mạch, chủ thấm nhuần cho các khê, cốc (các bắp thịt lớn, nhỏ), cùng với Dương Minh hợp vào tông cân. Âm, dương bao trùm tất cả chỗ hội họp của tông cân để hội tụ ở khí khái, mà Dương Minh sẽ là trưởng, đều thuộc về Đái mạch [3], mà "lại" sang Đốc mạch. Cho nên hễ Dương minh bị hư thì tông cân bị lỏng, Đái mạch không dẫn tới nữa, cho nên chân “liệt" không dùng được."

[2] : tông cân chỉ gân của kinh mạch Tam Âm, Tam Dương, tập hợp lại phía trước bộ phận sinh dục, cũng chỉ bộ phận sinh dục nam.

[3] : Đái mạch là một trong số những kỳ kinh bát mạch, nó bao vây một vòng xung quanh phần eo của thân thể con người. Có thể hình dung như sau, toàn bộ những kinh mạch trong cơ thể con người đều đi theo đường dọc, còn đường kinh mạch này giống hệt như một sợi dây thừng, trói buộc toàn bộ chúng vào cùng một chỗ, nên được gọi là Đái mạch. “Đái” có nghĩa là thắt lưng.

Nói đơn giản là khi Hoàng đế hỏi Kỳ Bá về phương thức trị liệu cho người bệnh mắc chứng liệt, vì sao lại phải chuyên trách về Dương Minh, Kỳ Bá lập tức giải thích tác dụng của Dương Minh Kinh.

Kinh mạch Túc Dương Minh Vị là nguồn suối dinh dưỡng cho ngũ tạng lục phủ, có thể thấm nhuần, nuôi dưỡng tông cân. Tông cân lại quản lý trói buộc khớp xương, làm các khớp xương vận động linh hoạt. Xung mạch là điểm hội tụ của mười hai kinh khí huyết, chuyển vận khí huyết để thẩm thấu tưới vào từ phần cơ bắp, thịt da, hội hợp với tông cân và kinh mạch Túc Dương Minh Vị.

Mười hai kinh mạch Tam Âm, Tam Dương đều hội tụ lại với tông cân, lại hội hợp với Túc Dương Minh Kinh tại huyệt Khí Hải

(tức huyệt Khí Trùng), và Cố Dương Minh Kinh chính là thống lĩnh của chúng nó.

Các đường kinh mạch khác nhau lại liên kết với Đái mạch, gắn bó với Đốc Mạch. Cho nên khí huyết của Dương Minh Kinh không đủ sẽ khiến cho tông cân mất đi nuôi dưỡng mà xẹp xuống, Đái mạch cũng không thể thu lấy các mạch được nữa, dẫn đến hai chân tê liệt, hư nhược, không di chuyển được.

Sau khi chân gặp vấn đề, nó sẽ chậm rãi liên lụy tới toàn thân.

Cho nên, cả phế nhiệt lẫn tâm nhiệt, hoặc là thận nhiệt vân vân… đều sẽ dẫn đến chứng liệt, và phương thức trị liệu toàn bộ những căn bệnh này đều là trăm khoanh vẫn quanh một đốm.

Đầu tiên cần phải căn cứ vào bộ phận mắc chứng liệt để lựa chọn sử dụng huyệt vị Dương Minh Kinh, đồng thời còn phải tác động đến toàn bộ ngũ thâu huyệt [4] của tạng phủ, điều động, tu bổ huỳnh huyệt của ngũ thú huyệt tại các kinh mạch, khơi thông thú huyệt của ngũ thú huyệt tại các kinh mạch, từ đó điều động hư thực của cơ thể và khí huyết nghịch thuận. Cho nên nói, chỉ cần tiến hành trị liệu ở điểm tụ hợp đương vượng của tạng thì không cần biết bệnh biến nằm tại gân, mạch hay xương thịt, đều sẽ khỏi hẳn.

Nhưng quá trình này vô cùng lâu dài.

Suy cho cùng, chứng liệt cũng là triệu chứng cho thấy cơ thể đã mất đi rất nhiều tân dịch, nếu muốn thông qua trị liệu bổ sung trở lại, lại khiến cho toàn thân trở về trạng thái cân bằng, mạch, xương, thịt, khí, huyết từ từ khôi phục trở lại như người bình thường, rất khó khăn.

Cũng may có 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 xác định phương hướng trị liệu tổng, lúc này y thuật của Trần Khánh lại được gia tăng toàn diện, hẳn là trị liệu cũng không quá mức khó khăn, chỉ gặp phải

vấn đề tốc độ mà thôi.

[4] : ngũ thâu huyệt và ngũ thú huyệt: gọi chung là ngũ du huyệt.

Ngũ du huyệt là một nhóm huyệt trong những huyệt đặc trị của 12 đường kinh. Nó được phân bố từ khuỷu tay trở ra và đầu gối trở xuống.

Người xưa dựa vào sự vận hành của khí huyết trong kinh mạch, dùng hiện tượng nước chảy tự nhiên để minh họa (khí hành từ nhỏ đến lớn, từ nông đến sâu). Để phân biệt, người ta dùng 5 tên gọi: tỉnh, huỳnh, du, kinh, hợp với những tác dụng riêng để biểu hiện sự lưu hành của khí qua mỗi huyệt trong kinh mạch.

- Nơi nước đầu nguồn, chỗ xuất của khí là tỉnh.

- Nơi nước chảy nhẹ, chỗ lưu của khí là vinh (huỳnh).

- Nơi nước dồn lại để lưu hành, chỗ chú của khí là du.

- Nơi nước đi qua, chỗ hành của khí là kinh.

- Nơi nước tụ lại, chỗ nhập của khí là hợp.

Tác dụng của ngũ du huyệt:

Tỉnh huyệt chủ trị dưới tâm đầy.

Huỳnh (vinh) huyệt chủ trị sốt.

Du huyệt chủ trị phong thấp, đau khớp.

Kinh huyệt chủ trị suyễn, ho.

Hợp huyệt chủ trị khí nghịch, tiết tả.

Chương 286 - Người Ta Mắc Chứng Tê Liệt Toàn Thân Mà Con Cũng Dám Chữa???

"Anh Trần, nước đây." Cùng lúc ấy, Hứa Văn Diệu cũng bưng đến một chén nước.

Sau khi Trần Khánh nhận lấy chén nước uống xong, lại bắt đầu tự hỏi nên trị liệu cho bà nội Hứa Văn Diệu như thế nào.

Nếu hiện tại là mùa hạ, như vậy ngũ tạng tương hợp với mùa chính là trái tim. Bởi vậy, hắn muốn trong khi chọn huyệt vị của Dương Minh Kinh, còn phải chú ý đến huỳnh huyệt và thú huyệt của tâm kinh nữa.

Sau khi xác định xong những điều này, Trần Khánh còn phải cân nhắc đến canh giờ mỗi ngày. Nghĩa là trong khi chọn huyệt, hắn còn phải phối hợp với Tử Ngọ Lưu Chú.

Đương nhiên, Trần Khánh cũng có thể châm thứ ngay ở thời điểm hiện tại, nhưng làm vậy không ổn, hiệu quả sẽ rất kém cỏi!

Sở dĩ cổ nhân nghiên cứu ra Tử Ngọ Lưu Chú, chính vì Tử Ngọ Lưu Chú có phương pháp khai huyệt.

Cái gì gọi là khai huyệt?

Có người cho rằng nguyên nhân cần phải khai huyệt là bởi vì doanh khí và vệ khí vừa vặn gặp nhau tại một điểm, chỉ cần động vào điểm này, huyệt sẽ mở…

Đây là sai lầm cực kỳ lớn.

Khai huyệt vốn không phải là mở ra huyệt vị, nếu chỉ hiểu theo mặt chữ, khẳng định sẽ hiểu lầm.

“Khai" ở trong này chính là khai thông, nghĩa là vào lúc này, khi châm thứ bổ tả ở tại huyệt vị đó thì kinh khí cùng mầm bệnh có liên quan đến những bộ phận khác trên cơ thể ở tại huyệt vị đó, đều có tác dụng khơi thông khí huyết, cho nên khai huyệt vào thời điểm này, sẽ mang đến hiệu quả chữa bệnh tốt nhất.

Cách nói “thủ thời đãi khí” trong nội kinh cũng được căn cứ vào đạo lý này.

Sáu mươi sáu kinh huyệt trong kinh mạch tạng phủ của cơ thể con người đều phối hợp chặt chẽ với Âm Dương Ngũ Hành, "Thời", "Ngày", "Thiên can" cũng phối hợp chặt chẽ với Âm Dương Ngũ Hành.

Bởi vì cơ thể con người là một thiên địa nhỏ, khí của thiên địa và khí của cơ thể con người cũng tương ứng với nhau, cho nên doanh vệ khí trong kinh mạch trên cơ thể người còn có thời điểm thịnh suy khác biệt.

Mà ngũ hành lại có mối quan hệ tương sinh tương khắc.

Tương sinh: đồng khí có thể tương ứng mà hợp.

Tương khắc, dị khí không thể tương ứng mà hợp.

Cho nên vào thời điểm này, cần phải dùng đến Tử Ngọ Lưu Chú Định Huyệt Ca.

Lại nói, trí nhớ của Trần Khánh không tồi, nhưng hắn chỉ đọc Tử Ngọ Lưu Chú Định Huyệt Ca kia đúng một lần, căn bản không nhớ kỹ, cho nên, nhất định phải mượn dùng Baidu.

Trần Khánh trực tiếp lấy ra di động, tìm tòi Tử Ngọ Lưu Chú Định Huyệt Ca.

"Ngày Giáp giờ Tuất đảm khiếu âm, giữa ngày Bính giờ Tý trước cốc huỳnh, Mậu Dần hãm cốc đi Dương Minh, chạy ngược lại Khâu Mộc tại Dần, Canh Thần kinh chú Dương Khê huyệt, Nhâm Ngọ ủy tìm tại bàng quang, ngày Giáp giờ Thân nước nhập tam tiêu, huỳnh hợp Thiên can lấy cửa dịch..."

Thời điểm Mậu Dần cũng chính là ba đến năm giờ rạng sáng.

Nhưng Tử Ngọ Lưu Chú Định Huyệt Ca lại tuần hoàn dựa theo sáu mươi canh giờ đến, cũng chính là trong năm ngày ấy chỉ có một lần Mậu Dần xuất hiện.

Muốn chữa khỏi cho bà nội Hứa Văn Diệu trong thời gian ngắn nhất, hắn nhất định phải nắm chắc mỗi một thời khắc Mậu Dần trong năm ngày này.

Còn thời điểm khác không cần phải tuần hoàn theo Tử Ngọ Lưu Chú Định Huyệt Ca, chỉ cần lấy huyệt vị trên mười hai kinh đối chiếu theo mười hai canh giờ là được. Hiệu quả trị liệu vẫn có, chỉ hơi giảm đi một chút thôi.

Đương nhiên, nếu không dựa theo Tử Ngọ Lưu Chú, chỉ vẻn vẹn là châm thứ tại Dương Minh Kinh như bình thường, cũng không có nghĩa là vô dụng.

Trần Khánh chỉ muốn cố gắng hết sức đưa ra phương án trị liệu hoàn mỹ nhất mà thôi.

Hô ~

Trở về tìm đạo sĩ thối tính toán một chút xem Mậu Dần thuộc ngày nào vậy!

Sau khi Trần Khánh nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện, hắn lập tức lấy ra di động, dặn dò Hứa Văn Diệu một tiếng, sau đó gọi điện thoại rồi đi ra bên ngoài.

Tìm một nơi râm mát, Trần Khánh ngoảnh mặt lại nhìn về phía cửa phòng, sau khi điện thoại có người nhận, hắn lập tức đè thấp âm thanh, nói: "Alo, ba à, con nói với ba chuyện này, con có quen một đứa nhỏ, ba có nhận nó hay không?"

Dầu bên kia điện thoại, Trần Tùng kỳ quái hỏi: "Con muốn làm cái gì vậy? Tuyển lao động trẻ em chính là phạm pháp đó! !"

Trần Khánh nói: "Không trả tiền thì đâu có tính!"

Trần Tùng nhíu mày nói: "Đứng đắn một chút, có rắm mau phóng!"

Trần Khánh lập tức giải thích: "Là bà nội của đứa nhỏ này mắc chứng liệt, nếu cứ để bà ấy ở nhà, trị liệu không tiện chút nào, hơn nữa đứa nhỏ này cũng vì vậy mà đi đâu cũng bị người ta bắt nạt. Ba xem có thể cho nó ở lại phòng khám của chúng ta làm vài việc lặt vặt hay không? Không cần cho tiền lương, bao cơm là được. Mặt khác, không phải chúng ta vẫn còn một cái nhà kho bỏ trống ư? Chuyển bà nội của đứa nhỏ vào trong đó hẳn là không thành vấn đề?"

Trần Tùng im lặng một lát mới nói: "... Người trong nhà của đứa nhỏ ấy đâu?"

Trần Khánh nói: "Mẹ bỏ đi, ba mặc kệ."

Trần Tùng nói: "Nó bao nhiêu tuổi?"

Trần Khánh suy đoán: "Hẳn là sắp được mười bốn tuổi rồi."

Trần Tùng hít sâu một hơi, nói: "Nếu là tình huống đặc thù, vậy cứ tạm thời cho hai bà cháu nó đến nơi này ở một đoạn thời gian đi, để ba xem xem có thể tìm cho bà nội thằng bé một người lao công hay không."

Trần Khánh cười cười, hắn lập tức nhớ tới nhà cửa của Hứa

Văn Diệu được cậu bé quét dọn sạch sẽ vô cùng, lập tức nói: "Không cần, cứ để cho thằng bé chăm sóc bà nó là được. Theo con, chúng ta có tìm một người khác đến, nó cũng lo lắng, không yên tâm. Đứa nhỏ này… vì cứu bà nội của mình mà nó còn dám đi bán máu bán thận."

"Có lòng hiếu thảo vậy là không tồi, chúng ta có thể giúp đỡ ít nào hay ít đấy. Ai? Chờ đã, con vừa nói là chứng liệt sao? Tới trình độ nào rồi?"

Mãi đến lúc này, Trần Tùng mới phát hiện ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Trần Khánh nói: "Toàn thân tê liệt!"

Trần Tùng hít một hơi thật mạnh, sau đó rít gào nói: "? ? ? Thằng nhóc kia, có phải con không biết được bản thân mình đáng mấy cân mấy lạng hay không? Người ta mắc chứng tê liệt toàn thân mà con cũng dám chữa! ?"

Trần Khánh bị âm thanh trong điện thoại làm cho màng tai suýt chút nữa là rách tả tơi, đợi cho Trần Tùng rống xong, hắn mới nghiêm túc nói: "Ba, con là loại người không đáng tin cậy thế sao? Ba cứ yên tâm đi, con có dự liệu, dù trị không hết cũng không gặp chuyện không may."

Chương 287 - Khi Ta Chết Đi, Hãy Chôn Cùng Ta!

Trần Khánh dám gọi cú điện thoại này, chính vì hắn đã biết rõ phương hướng trị liệu chứng liệt.

Chỉ cần phương hướng đúng, như vậy trước mắt sẽ có hai loại tình huống, một là hiệu quả trị liệu rõ rệt, một là hiệu quả trị liệu thong thả.

Tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống bệnh tình của người bệnh càng trở nên nghiêm trọng hơn!

Bởi vì theo lẽ thường, tình huống nọ chỉ phát sinh khi phương hướng xảy ra vấn đề.

Trần Tùng nghe xong, trong lòng vẫn có chút lo lắng. Càng ngày những chứng bệnh mà Trần Khánh muốn chữa càng phức tạp, ông ấy thật sự sợ hãi lòng tự tin của Trần Khánh quá mức bành trướng.

Phải biết rằng ở thời đại hiện giờ, rất nhiều bác sĩ trung y đều cẩn thận vô cùng, gần như bọn họ xem bệnh kê đơn đều kê một chút vị dược nhẹ nhàng, cực kỳ ít phát sinh tình huống kê dược hiệu mạnh mẽ.

Một là bản thân bọn họ không quá tin tưởng, hai là bọn họ sợ người bệnh uống vào phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên, ngoại trừ những nguyên nhân này, vẫn còn một số cực ít bác sĩ trung y vẫn thích dùng thuốc có dược hiệu mạnh, lá gan lớn đến sợ.

Trần Tùng còn biết có mấy phòng khám phái Kinh Dương bởi vì đã dùng đến thuốc có dược hiệu mạnh, làm cho người bệnh xảy ra vấn đề, cuối cùng đã bị cấm hành nghề y.

Chính vì bọn họ quá tự tin vào bản thân mình, hơn nữa, lại phán đoán sai về tình huống của người bệnh, mới xảy ra chuyện.

Trần Tùng có chút sợ hãi Trần Khánh cũng xuất hiện vấn đề này.

Nhưng nếu Trần Khánh đã muốn cho người bệnh nọ đến phòng khám của bọn họ, vậy cũng tương đương là hắn trị liệu ngay dưới mí mắt của ông ấy rồi. Chung quy lại, chuyện này cũng khiến Trần Tùng thoáng buông lỏng được một hơi.

"Nhớ kỹ, con nhất định phải cực kỳ cẩn thận. Chuyện này vốn không phải là bệnh, mà là một mạng người đó, con có biết hay không?" Trần Tùng vẫn không yên tâm, lại mở miệng nhắc nhở.

"Yên tâm đi ba, con hiểu được." Trần Khánh cười nói.

"Được, vậy con cứ bắt tay vào chuẩn bị đi, để ba cho người dọn kho hàng kia. Còn đứa nhỏ nọ, cứ để cho nó đến phòng sắc thuốc làm trợ thủ." Trần Tùng nói.

"Cám ơn ba." Trần Khánh cười nói.

"Vớ vẩn, khách khí với ba làm gì, so sánh với Chu gia gia của con, chút công đức này tính cái rắm, cúp đi." Trần Tùng nói.

Trần Khánh nhìn di động, trong lòng vui vẻ không khỏi cười cười.

Lại nói, Chu gia gia trong miệng Trần Tùng tên là Chu Nguyên Vũ, là sư huynh của ông nội Trần Khánh, cũng là thầy của Trần Tùng.

Trước kia khi học trung y, cha ruột không trực tiếp dạy con trai mình, đều tìm cho đối phương một người thầy.

Chu Nguyên Vũ chính là người thầy mà ông nội của Trần Khánh tìm cho Trần Tùng.

Nghe nói y thuật của ông ấy rất lợi hại!

Trần Khánh chưa từng gặp mặt đối phương, có thể là lúc hắn chừng một, hai tuổi, Chu Nguyên Vũ từng bế hắn, nhưng đó là Trần Tùng nói thôi, còn bản thân Trần Khánh không có chút ấn tượng nào.

Hắn chỉ còn nhớ hồi nhỏ, ở thời điểm Trần Tùng kể chuyện cho mình nghe, ba thường xuyên nhắc tới vị Chu Nguyên Vũ gia gia này.

Năm đó, khi Chu gia gia vẫn còn hành nghề y, bởi vì y thuật cao siêu, cho nên rất nhiều người đều không quản đường xa vạn dặm, vẫn lặn lội tìm đến nơi này mong ông ấy xem bệnh. Và cho tới bây giờ, ông ấy cũng chưa từng từ chối một ai, nhưng đương nhiên, chữa bệnh là phải trả thù lao.

Nếu thực sự gặp phải người bệnh quá mức nghèo túng, ông ấy sẽ cho người ta nợ tiền chữa bệnh.

Ban đầu, rất nhiều người đều nói xấu sau lưng Chu gia gia, nói ông ấy ỷ vào bản thân biết trị bệnh thì nhất định phải đòi tiền, nhưng thời gian lâu dài, rất nhiều người mới phát hiện ra rằng, tuy Chu gia gia luôn bắt những người nghèo kia ghi nợ, nhưng vốn dĩ ông ấy chưa từng đến thúc giục bọn họ phải trả tiền.

Thời gian trôi qua, có người luôn nhớ kỹ chuyện này trong lòng, sẽ tìm đến trả nợ, đương nhiên, cũng có người không nhớ rõ hoặc là không muốn nhớ, thế là từ đó về sau không còn tiếp tục tìm đến ông ấy nhờ xem bệnh nữa.

Nhưng Chu gia gia vẫn giữ vững nguyên tắc đó là đến khám bệnh tại nhà, có đôi khi gặp phải người bệnh không thể rời khỏi nhà, ông ấy cũng sẽ trèo non lội suối mà chạy đến tận nhà người bệnh khám và chữa cho họ.

Tương tự như vậy, nếu gặp phải người bệnh thực sự không có tiền để trả, chỉ có thể dùng gạo thay tiền, ông ấy cũng không thu dù chỉ một hạt gạo, chỉ cần đối phương ghi nợ là được.

Trần Khánh nghe nói, tới cuối cùng Chu gia gia đã mất trong quá trình bắt mạch cho người bệnh. Ông ra đi vô cùng an yêu, không có bất cứ thống khổ gì, giống như là đi ngủ, sau đó nhẹ nhàng mà vĩnh biệt cõi đời thôi.

Lễ tang năm đó, Trần Tùng tìm được mấy ngàn tới hơn vạn tờ giấy ghi nợ trong nhà Chu gia gia, không thể đếm hết được, bên trên đống giấy ghi nợ này có một tờ giấy.

Tờ giấy nọ chỉ có duy nhất tám chữ: "Khi ta chết đi, hãy chôn cùng ta!"

Sau này, những tờ giấy ghi nợ nọ cũng được hoả táng cùng Chu gia gia.

Đúng vậy, so sánh với những chuyện Chu gia gia đã làm, chuyện mà Trần Khánh muốn làm vốn không tính là cái gì.

Trần Khánh trở lại trong phòng, đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh, mới mở miệng nói: "Tiểu Hứa, muốn theo tôi đến Hán Y Đường hay không? Sau này, cậu sẽ hỗ trợ vài việc vặt ngay tại Hán Y Đường, không có tiền lương, nhưng bao ăn bao ở, bà nội cậu cũng ở luôn bên đó, điều kiện không quá tốt đâu, nhưng tiện cho tôi khám và chữa bệnh cho bà. Cậu có muốn đi hay không?" Trần Khánh cười nói.

Hứa Văn Diệu thoáng sửng sốt một hồi, thật lâu sau vẫn chưa

phản ứng lại được, nhưng nhìn thấy nụ cười tươi đầy dịu dàng của Trần Khánh, cậu bé không khỏi gắt gao cắn chặt môi dưới, cố gắng hết mức để nước mặt của mình không rơi xuống.

Bên trên đôi con ngươi kiên nghị kia lập tức ánh lên vẻ cảm kích.

"Anh Trần, cám ơn anh!" Hứa Văn Diệu không chút do dự, lập tức cúi đầu chín mươi độ.

Trần Khánh cười sờ sờ đầu Hứa Văn Diệu: "Đi dọn dẹp một chút nào, hôm nay chúng ta sẽ dọn qua bên đó."

"Vâng!" Hứa Văn Diệu nói xong, đã bắt đầu sửa sang lại quần áo.

Quần áo của hai bà cháu bọn họ vốn không nhiều lắm, thu thập cũng nhanh, chỉ chừng vài phút, Hứa Văn Diệu đã xử lý xong toàn bộ rồi.

Trần Khánh lập tức cõng bà nội Hứa Văn Diệu lên lưng, sau khi khóa kỹ cửa, hai người bọn họ gọi một chiếc taxi trở lại Hán Y Đường.

Chương 288 - Làm Sai Không Đáng Sợ, Đáng Sợ Chính Là Không Biết Hối Cải!!!

Được Trần Tùng dặn dò từ trước, gian nhà kho nhỏ bên trong Hán Y Đường cũng được quét dọn sạch sẽ rồi, bên trong còn có thêm hai chiếc giường, không lớn, nhưng cũng đủ cho Hứa Văn Diệu và bà nội của cậu bé ở lại.

Ngoại trừ thứ này, Trần Tùng còn mua một vài món đồ dùng sinh hoạt đặt vào bên trong, thậm chí còn chuyển cả cái bàn không dùng bên ngoài phòng mạch vào nơi này.

Hứa Văn Diệu nhìn thấy hết thảy những chuyện này, trong lòng cảm động đến lạ.

Đây là lần thứ hai cậu bé gặp được một người có thể vô tư trợ giúp mình như vậy, lần đầu tiên là chú Bành.

Sau khi Trần Khánh thu xếp chỗ ở cho bà nội Hứa Văn Diệu xong xuôi, hắn lập tức đưa Hứa Văn Diệu đi vòng quanh Hán Y Đường, cuối cùng mới dẫn cậu bé vào phòng sắc thuốc.

Công việc ở nơi này không quá phức tạp, chỉ yêu cầu sự cẩn thận, đương nhiên khẳng định là trong vài ngày đầu tiên, cậu bé không cần phải trực tiếp xử lý công việc trong này, chỉ ở bên trong quan sát mọi người làm việc là đủ, chờ sau khi hiểu biết cặn kẽ quy trình rồi, tự nhiên có thể xử lý được.

Đây là lần đầu tiên Hứa Văn Diệu nhìn thấy những loại thuốc Đông y này, và câu hỏi đầu tiên bật ra từ trong miệng cậu bé lại

chính là hương vị của chúng.

Trước kia, cậu đi mua thuốc cho bà nội mình, đều là thuốc tây, gần như chẳng có mùi gì cả.

Nhưng kỳ quái chính là, Hứa Văn Diệu cũng không chán ghét hương vị của thuốc Đông y, ngược lại còn cảm thấy chúng rất dễ chịu.

Đứng bên trong phòng sắc thuốc, cậu bé có vẻ tò mò đến lạ, đôi con ngươi càng không ngừng quan sát hết thảy mọi chuyện chung quanh, nhìn y tá lấy thuốc, sắc thuốc, rót thuốc, hết thảy những chuyện này đều vô cùng thú vị với cậu.

Trần Khánh thấy dáng vẻ của Hứa Văn Diệu, cũng có chút yên tâm, tạm thời bước ra bên ngoài phòng sắc thuốc, rồi nhanh chóng đi tới văn phòng của Trần Tùng.

"Xong rồi hả?" Trần Tùng vừa nhìn thấy hắn đã hỏi.

"Còn chưa đâu ba." Trần Khánh nói.

"Thế còn chuyện gì nữa?" Trần Tùng hỏi.

"Con có thể dự chi tiền lương tháng sau hay không?" Trần Khánh hỏi.

"Con không có tiền?" Trần Tùng hỏi.

"Vâng." Trần Khánh nói.

"Thế đi tìm mẹ con đi. Những chuyện kiểu này bà ấy chẳng những sẽ cho, còn cực kỳ vui vẻ bỏ tiền nữa." Trần Tùng nói.

"Chuyện này khác, con muốn dùng tiền của mình." Trần Khánh nói.

"Thằng nhóc con này... Được rồi, ba ký tên cho con, con qua

phòng tài vụ lĩnh nhé." Trần Tùng nói.

Vài giây sau, Trần Khánh nhận được tờ giấy, sau khi qua bên phòng của Tô Vĩ Trung nhận tiền lương một tháng, hắn nhanh chóng quay lại phòng sắc thuốc.

"Tiểu Hứa!" Trần Khánh gọi Hứa Văn Diệu.

Hứa Văn Diệu nghe vậy, lập tức từ trong phòng sắc thuốc, đi ra ngoài.

"Anh Trần."

Trần Khánh sờ sờ đầu cậu bé, rồi kéo đến một góc khác: "Tôi hỏi cậu, có muốn học trung y không?"

Lại nói, tâm tính của Hứa Văn Diệu không tồi, làm việc cũng rất cẩn thận, quan trọng nhất là cậu bé rất khát khao được học hành.

Trần Khánh phát hiện ra rất nhiều chi tiết trong cuốn sổ lúc trước, đó là có một vài chữ cậu bé vốn không biết nó là gì, nhưng hoàn toàn không bỏ cuộc, ngược lại đợi cho đến khi chép đi chép lại vài khoản tiền, cậu bé đã nhớ được mặt chữ.

Chuyện này đã đủ để chứng minh rằng, tuy không có đi học, nhưng Hứa Văn Diệu vẫn một mực ôm trong lòng khát khao được học tập.

Đối với Trần Khánh, dạy người của trung y viện là dạy, dạy Hứa Văn Diệu cũng là dạy.

Hơn nữa, với tình huống hiện tại của Hứa Văn Diệu, trả thù lao cho cậu bé là vô dụng, hơn nữa, cho người con cá còn không bằng dạy người cách câu, chỉ có dạy cậu bé bản lĩnh, mới có thể chân chính chữa khỏi “Bệnh nghèo”.

Đúng vậy, đối với Trần Khánh, Hứa Văn Diệu cũng là một người bệnh, chẳng qua thứ mà bệnh tật tra tấn cậu bé vốn không phải là thân thể...

Nghe được vấn đề Trần Khánh hỏi mình, trong lòng Hứa Văn Diệu tràn đầy vui sướng.

Đúng là cậu bé không hiểu trung y, nhưng chỉ cần có người chịu dạy, cậu bé học cái gì cũng không sao.

"Muốn học!" Hứa Văn Diệu gật đầu thật mạnh.

Trần Khánh cười nói: "Vậy về sau, anh chính là thầy của em nhé, ý em thế nào?"

Hứa Văn Diệu gật đầu, lộ ra nụ cười rạng rỡ: "Vâng vâng, chào thầy."

Vừa gọi một tiếng thầy, lập tức cảm nhận được hương vị của học sinh tiểu học. Đương nhiên lần đầu tiên thu học sinh, Trần Khánh cũng vô cùng vui vẻ.

"Nếu em đã là học sinh của thầy, thì hiện tại, thầy muốn em làm một chuyện, nhưng không cần phải lập tức hoàn thành đâu."

Khi nói chuyện, Trần Khánh đã lấy ra một xấp tiền mặt từ trong túi: "Ở đây có mười ngàn tệ, em dựa theo những khoản được ghi chép trong cuốn sổ kia, lần lượt trả tiền lại cho những người mất của, đống đồ đã bán đi, cứ tính tiền theo giá gốc trả lại cho họ là được. Em có thể làm được hay không?"

Làm sai không đáng sợ, đáng sợ chính là không biết hối cải.

Trần Khánh làm ra quyết định này, hoàn toàn không phải bốc đồng nhất thời mà có nguyên nhân của riêng hắn.

Một là muốn thử xem Hứa Văn Diệu có vì tiền tài mà dao động

hay không.

Hai là muốn thử xem Hứa Văn Diệu có đủ dũng khí để đối mặt với sai lầm mà bản thân từng phạm phải hay không.

Hắn thừa nhận, trong loại chuyện này, mình có ôm một chút tâm lý đánh cược.

Đương nhiên, điều làm hắn quyết định bỏ ra một khoản tiền đặt cược lớn như vậy, cũng không phải người khác, mà chính là ngũ tạng của Hứa Văn Diệu.

Vừa rồi, khi hắn đưa Hứa Văn Diệu đi dạo khắp nơi quanh Hán Y Đường, Trần Khánh vẫn một mực nắm lấy cổ tay cậu bé, hàn huyên hồi lâu cùng ngũ tạng của Hứa Văn Diệu.

Từ trong miệng năm kẻ nằm vùng kia, Trần Khánh đã biết nội tâm của Hứa Văn Diệu có chút đơn thuần, không có quá nhiều tâm tư khác.

Hứa Văn Diệu kinh ngạc đưa mắt nhìn Trần Khánh. cảm xúc từ buổi chiều vốn đã khống chế được thì tại một khắc này, lại không thể khống chế được nữa, trực tiếp vỡ òa…

Cậu bé muốn nói một tiếng cám ơn, nhưng trong lòng lại cảm thấy một tiếng cám ơn này quá nhẹ.

Trần Khánh đã làm hết thảy về cậu bé, lại khiến cậu bé rõ ràng cảm nhận được bản thân vô dụng, không biết nên lấy gì để báo đáp đối phương.

Phù phù!

Đột nhiên, Hứa Văn Diệu quỳ hai đầu gối xuống đất, “Phanh phanh phanh” trực tiếp dập đầu lạy Trần Khánh ba cái.

Chờ đến lúc ngẩng đầu, nước mắt đã ướt nhòa hai má…

Chương 289 - Tỳ Khí Nhất Hư, Phế Khí Tiên Tuyệt!!!

"A, nhóc con này là ai vậy?"

"Trần Khánh, là thân thích nhà cậu sao?"

"Nhìn cậu để đứa nhỏ này bị đói kìa, mái tóc cũng chuyển màu vàng rồi."

"Đúng vậy, tốt xấu gì cũng phải điều trị một chút nha, nhanh cho bồi bổ cho cậu bé đi. Đến tội."

"..."

Nhóm bác sĩ y tá trong Hán Y Đường vừa nhìn thấy Trần Khánh dẫn một đứa nhỏ đi tới, tất cả đều xúm lại, không ngừng mở miệng hỏi han, quan tâm.

Tuy Hứa Văn Diệu không sợ nhưng lại không biết nên nói chuyện như thế nào, có điều, cậu bé lại có thể rõ ràng cảm nhận được những người lớn bên cạnh đang quan tâm mình.

Sau khi lần lượt đáp lại lời hỏi han đầy quan tâm của những người xung quanh, Trần Khánh nhanh chóng dẫn Hứa Văn Diệu đi tới nhà kho.

Điều mà hắn phải làm ở hiện tại chính là tiến hành trị liệu cho bà nội Hứa Văn Diệu.

Trần Khánh kéo quần áo của bà cụ lên, lập tức lấy ngân châm ra, ánh mắt chăm chú lướt theo đường đi của hai nhánh kinh mạch đã chọn.

Dương Minh Kinh, một trong sáu đường kinh mạch chạy xuyên suốt chân tay, phân biệt là Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh cùng với kinh mạch Túc Dương Minh Vị.

Đây là kinh mạch có đầy đủ khí huyết nhất trong cơ thể con người, cũng là kinh mạch đã được chứng minh trong thực tế là có tỷ lệ phát sinh dương nhiệt rất cao, nếu đụng tới người bệnh có tật bệnh mang tính phát nhiệt, chỉ cần kịp thời châm thứ những huyệt vị bên trên Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh là có thể mang đến tác dụng thanh nhiệt tả hỏa.

Trên thực tế, huyệt Thương Dương mà chúng ta thường dùng chính là khởi điểm của Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh, sở dĩ nó có thể được dùng để hạ sốt, chính vì đạo lý như vậy.

Tình huống trước mắt, bà của Hứa Văn Diệu mắc chứng phế hỏa quá vượng, trong khi phế lại chủ khí đến hóa tân (dịch), da lông, huyết mạch, cân màng, cơ bắp, cốt tủy, phân chia chủ thứ với ngũ tạng, mà phế khí, phế tân lại lấp đầy mọi ngóc ngách trong cơ thể.

Cho nên hiện tại, điều mà Trần Khánh phải làm chính là khôi phục chức năng của phổi, sau đó bổ sung tân dịch đi vào.

Nhưng nên làm như thế nào đây?

Có thể nói đơn giản như thế này, khi châm Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh có thể thanh nhiệt tả hỏa, khi châm Túc Dương Minh Vị Kinh có thể khôi phục vị khí.

Thanh nhiệt tả hỏa có thể làm cho nhiệt tà không làm thương tổn đến thân thể của bà nội Hứa Văn Diệu, mà khôi phục vị khí lại có thể làm cho khẩu vị của bà được mở rộng, năng lực vận hành tăng lên.

Cái này gọi là "Tỳ khí nhất hư, phế khí tiên tuyệt [1]", tỳ thuộc

thổ, phế thuộc kim, thổ sinh kim.

[1] : một khi tỳ khí suy yếu, phế khí là thứ đầu tiên cạn kiệt.

Tỳ vị được tăng cường, có thể tham gia vào quá trình chuyển hóa đồ ăn thành khí huyết, từ đó mà cung cấp cho các cơ quan nội tạng khác, còn có thể bổ sung tân dịch trong phế.

Những huyện vị cần phải châm lần này, bao gồm: huyệt Thiếu Thương, huyệt Liệt Khuyết, huyệt Xích Trạch, huyệt Hợp Cốc, huyệt Khúc Trì, huyệt Kiên Ngung, Túc Tam Lý, huyệt Dương Lăng Tuyền, huyệt Hoàn Khiêu, huyệt Phong Thị... [2]

Trong đó, huyệt Thiếu Thương, huyệt Liệt Khuyết, huyệt Xích Trạch là chủ huyệt, huyệt vị còn lại khác là huyệt vị cùng phối hợp, tương xứng với chi trên và chi dưới.

[2] : Huyệt Xích Trạch nằm tại vị trí vùng trũng và giống cái ao - nên gọi là Trạch, cách lằn chỉ cổ tay 1 xích nên được gọi là huyệt Xích Trạch.

Tác dụng : tiêu trừ độc tố trong máu, chủ trị các chứng khủy tay đau, cánh tay bị sưng to, bệnh hen suyễn và viêm Amidan rất hiệu quả, thanh nhiệt và làm sạch cho phổi.

Huyệt Kiên Ngung nằm ở chỗ lõm ngoài vai, phía trước và ngoài khớp mỏm cùng vai – xương đòn.

Tác dụng: khu phong, trục thấp, giải nhiệt và thanh tiết hỏa khí ở Dương Minh. Huyệt Hoàn Khiêu nằm trên mông. Khi nằm nghiêng, co chân, huyệt ở vị trí điểm nối ⅓ ngoài và ⅔ trong của đường nối mấu chuyển lớn xương đùi với mỏm gai đốt sống cùng 4.

Tác dụng: giúp thông kinh lạc và tiêu khí trệ, bấm huyệt trị được đau khớp háng, viêm khớp háng, theo đường kinh mạch, có thể trị được chứng đau thần kinh tọa, liệt nửa người.

Huyệt Phong Thị được xác định nằm ở mặt ngoài đùi, vị trí ở phần đường rãnh 2 gân mặt ngoài đùi trước và đùi sau.

Tác dụng: hỗ trợ làm lành tổn thương ở gân cốt, khu phong tán hàn thấp và điều hòa khí huyết, chữa trị những bệnh đau thần kinh tọa, liệt chi dưới hoặc đau nhức lưng – chân.

Sau khi đâm ngân châm vào, Trần Khánh bắt đầu thi triển châm pháp Thấu Thiên Lương. Nhưng để đạt được mục tiêu thanh nhiệt tả hỏa, hắn cũng đồng thời căn cứ vào các huyệt vị khác biệt, để áp dụng Thiêu Sơn Hỏa dùng để bổ sung dương khí, loại trừ hàn thấp.

Dù trong thân thể bà nội Hứa Văn Diệu có nhiệt chứng, nhưng hàng năm bà đều nằm bất động, bởi vậy trên người cũng xuất hiện tình huống tê bì chân tay dai dẳng lâu ngày. Kỳ thật đó chính là biểu hiện của hàn chứng.

Trên thực tế, cũng không phải Trần Khánh chưa từng chữa cho người bệnh vừa mắc hàn chứng, lại mắc nhiệt chứng, nhưng bà nội của Hứa Văn Diệu chính là một bệnh nhân nghiêm trọng nhất mà hắn từng gặp phải.

Cũng may tình huống trước mắt là nhiệt ở trong hàn ở ngoài, xử lý cũng không quá mức phiền toái.

Và với Trần Khánh nắm trong tay đỉnh cấp bổ tiết châm pháp, vấn đề này chỉ đơn giản như nâng tay lên là có thể giải quyết được rồi.

Cho nên, phần mấu chốt nhất của lần trị liệu này lại nằm ở quá trình điều trị đằng sau.

"Oa, thật thoải mái!"

"Đây là cái gì nha?"

"Cảm giác thật đặc biệt!"

"Tâm hoả, tâm hoả, ngươi có cảm nhận được không?"

"Đừng cãi nhau, ta đâu có chết. Thận thủy, có phải người nào đó đang cứu chúng ta hay không?"

"..."

"Quên đi, con hàng này không cứu được rồi, can mộc, ngươi nhìn thấy gì?"

"Có người."

"Sau đó thì sao?"

"Ta cũng không biết, hắn cầm châm trong tay, giống như đang đâm lên cánh tay vậy."

"Nói cách khác, cảm giác của chúng ta ở thời điểm hiện tại đều là kết quả tạo thành do hắn dùng kim đâm vào cánh tay?"

"Hẳn là vậy đó."

Trần Khánh cười nói: "Không cần cảm tạ đây, ta là bác sĩ, tới giúp các ngươi đây."

Nghe được giọng nói của Trần Khánh, rõ ràng là nhóm ngũ tạng có chút kinh ngạc.

Hiển nhiên, đây là lần đầu tiên chúng nó tiến hành kết nối cùng âm thanh bên ngoài.

"Cái châm của ngươi là đang đối phó với đám nhiệt tà kia sao?" Tâm hoả hỏi.

"Thật ra là không phải, nó chỉ đang giúp các ngươi khôi phục sức chiến đấu thôi, đối phó với đám nhiệt tà vốn là chuyện của

đám các ngươi, không liên quan gì tới ta hết." Trần Khánh cười nói.

Chương 290 - Ưu Sầu Thương Phế!!!

"Hắc, vậy là tốt rồi, đám khốn nạn ấy đã tra tấn chúng ta nhiều năm rồi, ta đã sớm ngứa mắt với bọn chúng, nếu ngươi thay chúng ta bắt bọn chúng tới giải quyết, ta còn không vui lắm đâu. Thù này phải do chúng ta tự tay báo!" Tâm hoả tức giận nói.

"Đúng vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua cho chúng nó!" Phế kim tán thành.

"Đúng thế đúng thế." Tỳ thổ lập tức phụ họa.

"Tốt nhất là có thể nhốt bọn chúng lại, sau đó tra tấn chúng nó giống như chúng nó đã từng tra tấn chúng ta." Can mộc hung hăng lên tiếng.

"..." Thận thủy nói.

"Bác sĩ, hiện tại chúng ta có thể đối phó với đám nhiệt tà kia chưa?" Tâm hoả hỏi.

"Đợi lát nữa đi, các ngươi vừa mới khôi phục, không thể nóng vội được. Mặt khác đối phó với nhiệt tà cũng cần phải bắt đầu từ phần yếu nhất trước, cho nên, các ngươi cần phải xử lý nhiệt tà đang tác oai tác quái bên phía thận thủy, sau đó mới chuyển qua đối phó với nhiệt tà tại tỳ thổ, còn nhiệt tà tại phế kim, cứ để nó đến giai đoạn cuối cùng, đã hiểu chưa?" Trần Khánh nói.

"Quân sư nha!" Tỳ thổ khen ngợi.

"Vẫn là đầu óc của bác sĩ dùng tốt." Can mộc tán thành.

"Ngươi có ý tứ gì? Nói đầu óc ta không dùng được ư?" Tâm hoả cả giận nói.

"Ai, lời này không phải là ta nói nhé." Can mộc thản nhiên đáp.

"Cút." Tâm hoả lập tức quay đầu nói: "Bác sĩ, hình như đã thật lâu rồi thận thủy vẫn chưa từng nói một tiếng nào cả… Tuy bình thường nó cũng như vậy, nhưng vẫn sẽ nhảy ra đâm chọc hai câu. Đúng là lời nói của nó chẳng ra sao, nhưng tốt xấu gì cũng còn sống. Mà hiện tại, nó vẫn một mực im lặng không nói lời nào, ta có chút lo lắng nếu nó không được rồi, ngươi có thể làm cho nó khôi phục lại hay không?"

Trần Khánh cười nói: "Vấn đề không lớn, thận thủy không nói lời nào bởi vì nó quá hư nhược mà thôi. Nhiệt tà tại phế kim quá thịnh, làm cho phế khí không đủ, tân dịch vừa thiếu vừa kém, lại bởi vì theo ngũ hành kim sinh thủy, phế hư tất thận hư. Hơn nữa, do công năng vận hoá của tỳ thổ xuống dốc, khí huyết sinh hoá không đủ, lại khiến cho về sau, thận thủy không nhận được bổ sung, một mực tiêu hao đến cạn kiệt chính mình. Nhưng vấn đề này không lớn, chờ sau khi các ngươi đuổi sạch đám nhiệt tà ra ngoài, tỳ thổ bắt đầu thuận lợi vận hoá khí huyết, thận thủy sẽ tự nhiên mà tốt đẹp thôi."

Tâm hoả thở nhẹ một hơi: "Vậy là tốt rồi."

Tuy mỗi ngày nó đều ồn ào nói rằng tất cả đừng sống nữa, nhưng nếu thực sự có huynh đệ gặp chuyện không may, tâm hoả vẫn thật tâm lo lắng.

Nhất là con hàng thận thủy này, thiếu nó cãi nhau cùng tâm hỏa, tâm hỏa lại có cảm giác lạc thú trong cuộc sống cũng thiếu đi một loại.

"Ai, ta rất tò mò, có thể hỏi ngươi một vấn đề hay không phế kim? Lúc trước nhiệt tà này xuất hiện như thế nào? Chúng là ngoại

tà xâm lấn, hay là cảm xúc gây nên?" Trần Khánh hỏi.

"Ban đầu là tâm trạng của bà ấy không tốt." Phế kim đáp lời.

"Nói ta nghe xem nào." Trần Khánh nói.

"Nhà bà ấy rất nghèo, bởi vậy con dâu luôn chán ghét hai mẹ con bà ấy, từ sau khi bước chân vào cửa vẫn luôn gây gổ, cãi nhau. Cũng chính tại thời điểm ấy, bệnh tình của bà lão này bắt đầu phát tác. Sau này, chồng bà ấy mất đi, tình huống có chút nghiêm trọng, nhưng bà ấy vẫn một mực chịu đựng như vậy, không dám cũng không muốn đi bệnh viện."

"Mãi cho đến khi cháu trai của bà ấy được sinh ra, đến năm nó được chừng ba tuổi, con dâu bà ấy cho rằng trong nhà có hai người làm ruộng cũng không kiếm được tiền, liền lôi kéo con trai bà ấy ra ngoài làm công, ném cháu trai lại cho bà ấy nuôi nấng. Năm thứ nhất còn may mắn, lễ mừng năm mới hai người ấy còn có thể về thăm hai bà cháu khốn khổ này."

"Nhưng đến năm thứ hai, con dâu không quay lại nữa. Tuy con trai bà ấy không nói gì, nhưng bà ấy cũng đoán được mọi chuyện, có vẻ như tình cảm của hai người bọn họ xảy ra vấn đề rồi. Từ đó về sau, mỗi lần nghĩ lại chuyện này, bà ấy sẽ không ngừng tự trách bản thân, oán giận chính mình không có bản lĩnh. Cũng trong mấy năm này, tình trạng bệnh của bà ấy càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, tâm hoả cũng trợ giúp ta rất nhiều, nhưng không có tác dụng. Mỗi ngày bà ấy đều sống trong ưu thương sầu muộn, căn bản không thể hoàn toàn xử lý triệt để đi..."

"Đoạn thời gian kia, ngày nào chúng ta cũng gửi tín hiệu cảnh báo bà ấy, muốn bà ấy đi điều trị một chút, đừng giày vò bản thân như vậy nữa, nhưng bà ấy hoàn toàn không phản ứng lại. Có một năm mùa hè, bà ấy ra ruộng, phải đợi thật lâu, phơi nắng có chút nghiêm trọng, nhiệt tà liền nhân cơ hội tiến vào."

"Nếu đám tâm hoả chúng nó đều bình thường, chút nhiệt tà ấy gần như không thể tạo thành thương tổn, nhưng tại thời điểm đó, tất cả chúng ta đều gặp phải vấn đề rồi, năng lực tuyên túc của ta giảm mạnh, bởi vậy, không thể làm gì được chút nhiệt tà kia. Từ đó về sau, đành phải trơ mắt nhìn nhiệt tà nọ càn rỡ tàn sát bừa bãi chung quanh chúng ta, bà ấy cũng biến thành tình trạng hiện tại."

Phế kim nói xong, Trần Khánh cũng đại khái hiểu được mọi chuyện rồi.

Nói trắng ra, tình huống mà bà lão nọ gặp phải chính là ưu sầu thương phế.

Mà ngọn nguồn của nỗi ưu thương này chính là gia đình của bà ấy, cũng là xã hội này.

Trần Khánh biết, cả trước kia lẫn hiện tại, nông dân trồng trọt vốn chỉ có thể lăn lộn đạt đến hai chữ "ấm no", thậm chí là năm 06 trước kia, Nhà nước mới dứt khoát hủy bỏ chính sách bắt nông dân nộp thuế lương thực.

Cho nên, làm ruộng muốn làm giàu, căn bản không có khả năng!

Kỳ thật, mỗi người nông dân đều đủ khả năng làm trăm nghề. Bọn họ có thể làm thợ xây, thợ mộc, thợ may, người chăn nuôi, thợ sửa máy móc… vân vân.

Nơi đơn giản là ở nông thôn, nông dân muốn làm gì thì làm cái nấy.

Nhưng cũng không biết từ khi nào, nông dân chỉ có thể làm duy nhất một việc, đó là trồng trọt.

Thậm chí ngay cả nội dung trên sách giáo khoa, dạy tri thức cho bọn nhỏ, cũng mặc định cho rằng nông dân chính là người sản

xuất nông nghiệp, mà không phải là người sản xuất trăm nghề.

Hoa Hạ có thể từ một nước nông nghiệp chuyển biến thành nước công nghiệp như hiện nay, thứ mà chúng ta dựa vào là cái gì?

Là mồ hôi và máu của người nông dân, là vốn liếng của người nông dân.

Chương 291 - Bài Học Đầu Tiên!!!

Tất cả những tích luỹ ban đầu của chúng ta đều đến từ người nông dân, bởi vậy mà chúng ta thành lập nên quốc gia này, nhưng chưa bao giờ xâm lược những nước bên ngoài (hơi điêu).

Chúng ta là một đất nước duy nhất trên toàn thế giới, không dựa vào trộm, không dựa vào cướp, hết thảy những gì chúng ta dựa vào đều là thành thật, là kiên định công tác làm việc, từ đó gây dựng nên một nước công nghiệp cường thịnh.

Nhưng tựa như... sau khi chuyển mình trở nên mạnh mẽ, chúng ta đã dần dần quên đi người đào giếng là ai rồi.

Người nông thôn không chịu cố gắng!

Nhân khẩu ở nông thôn đang giảm bớt, hẳn là bọn họ bán bỏ đất đai nhàn rỗi đi rồi!

Hẳn là người nông thôn muốn vào thành phố mua nhà ở!

Người nông thôn không phát tài được là bởi vì bọn họ không hiểu quản lý tài sản!

...

Vô số những ngôn từ tràn ngập miệt thị, tỏ vẻ bản thân giỏi hơn nông dân được chúng ta bật ra từ trong miệng, và không hề thương tiếc!

Dường như những người được gọi là đại học giả, đại giáo sư, các phóng viên kia, cứ há mồm ngậm miệng là phát ngôn những

lời đao to búa lớn như người trẻ tuổi không cố gắng, người trẻ tuổi thích không làm mà hưởng, người trẻ tuổi như thế này, người trẻ tuổi như thế kia...

Mấy người không thấy mình vừa được phân phối lợi ích một cái là chuyển tay đạp cây thang đưa mình leo lên địa vị này xuống đấy, sau đó tự cho mình cái quyền hơn người mà đến chỉ trích chúng ta ư?

Những người này sống dưới thời đại thị trường, đầu cơ trục lợi kiếm được no cơm ấm cật, đầy bát đầy bồn, nhưng ngay cả khi đã ngậm miệng lại rồi, mùi hôi kia vẫn có thể chui qua kẽ răng, phả ra bên ngoài.

Quốc gia này vốn từ nông dân và công nhân thành lập nên, dựa vào cái gì mà những con người ấy lại trở lại tồn tại tầng dưới chót của xã hội này?

Cũng may những lời ngôn luận của đám chuyên gia sâu mọt đắc ý vênh váo, chuyên môn đứng từ trên cao nhìn xuống nào đó kia, vẫn chưa hoàn toàn ảnh hưởng đến phương hướng phát triển vĩ mô của quốc gia.

Ngày nay, một loạt những kế hoạch hành động như chấn hưng nông thôn, kiến thiết tam nông đã và đang bắt đầu thay đổi địa vị của người nông dân trong quốc gia rồi.

Thế nhưng… đối với bà nội Hứa Văn Diệu, những hành động này vẫn đến hơi chậm một chút.

"Phế kim, thế hiện giờ bà ấy còn ưu sầu nữa hay không?" Trần Khánh hỏi.

Nếu nguyên nhân căn bản nằm tại cảm xúc, như vậy khai thông cảm xúc sẽ trở thành điểm mấu chốt để chữa bệnh.

"Có, tuy mỗi ngày bà ấy đều không thể nói chuyện cũng không

có thể cử động được, nhưng đầu óc vẫn suy nghĩ được như bình thường. Mỗi ngày bà ấy đều vô cùng lo lắng cho cháu trai của mình." Tâm hoả biết được suy nghĩ trong đầu Hứa Văn Diệu.

"Ta hiểu được!" Trần Khánh nói.

Quả nhiên, có lẽ lão nhân gia đã hết hy vọng vào con trai con dâu của mình, và hiện tại điều vướng bận duy nhất trong lòng bà ấy chính là đứa cháu trai hiếu thảo này.

Phỏng chừng lão nhân gia rất muốn bản thân chết đi, làm như vậy sẽ không gia tăng thêm phiền toái cho cháu trai của mình.

Nhưng điểm khó chịu nhất của dương minh chứng lại nằm ở đây.

Nó sẽ không cho ngươi lập tức chết đi, sẽ một mực tra tấn ngươi thật lâu dài. Nó cũng giống như bệnh AIDS vậy, cũng thuộc loại dương minh chứng [1].

[1] : dương minh chứng hoặc dương minh phủ chứng chỉ tà nhiệt nội thịnh, tà nhiệt và cặn bã trong ruột xáo trộn với nhau, phân khô kết bên trong, gây tắc nghẽn đường ruột.

Trong lý luận của trung y, dương minh chứng sẽ không gây chết người, nhưng nó lại vô cùng tra tấn người.

"Tiểu Hứa, về sau nhớ phải trò chuyện với bà nội của em nhiều hơn một chút, có biết không?" Trần Khánh nói.

Muốn làm rõ tình huống của lão nhân gia, Trần Khánh chỉ còn một phương pháp là điều trị cảm xúc của bà ấy.

Nếu điểm vướng bận của bà nằm trên người Hứa Văn Diệu, chỉ cần cuộc sống hàng ngày của Hứa Văn Diệu càng ngày càng tốt đẹp hơn, hiển nhiên tâm tình của bà ấy cũng theo đó mà trở nên tốt đẹp hơn.

Tâm trạng tốt đẹp, coi như bệnh đã khỏi được một nửa rồi.

"Vâng vâng." Hứa Văn Diệu gật đầu nói. Bởi vì kể cả khi Trần Khánh không nhắc nhở, cậu bé cũng sẽ chăm chỉ nói chuyện phiếm cùng bà nội của mình.

Mấy năm nay, cậu bé vẫn một mực làm như vậy, chỉ là… cậu bé chưa bao giờ nói về chuyện mình đi trộm đồ bên ngoài, chỉ nói chú bác ở bên ngoài hay giúp đỡ người nghèo thường xuyên đến giúp mình.

Châm thứ không lâu, nửa giờ đã hết.

Sau khi rút châm, Trần Khánh lại xoa bóp bấm huyệt cho lão nhân gia thêm một chút.

Hứa Văn Diệu ở một bên ngồi xem vô cùng nghiêm túc, dù hiển nhiên là cậu bé cũng không quá hiểu gì.

"Được rồi, mặc quần áo cho bà nội của em đi." Trần Khánh nói.

Xoa bóp chấm dứt, Hứa Văn Diệu nghe vậy, lập tức làm theo.

Làm xong những chuyện này rồi, Trần Khánh lại quay đầu nói: "Đi tới đây, thầy cho em một vài thứ khác."

Nói xong, Trần Khánh bước ra bên ngoài nhà kho, Hứa Văn Diệu lập tức bước theo phía sau hắn.

Hai người nhanh chóng đi đến phòng mạch số bốn.

Trần Khánh bước thẳng tới sát tường, lấy tấm ảnh minh họa huyệt vị kinh mạch trên cơ thể con người xuống, sau đó cầm bút viết viết vẽ vẽ gì đó trên mặt giấy.

Hứa Văn Diệu tò mò tiến lại gần nhìn xem, chợt phát hiện Trần Khánh đang viết phiên âm xuống vị trí bên cạnh những chữ nọ.

"Thứ này, em nhất định phải nhớ kỹ trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa không chỉ phải nhớ kỹ tên, còn phải nhớ kỹ vị trí, bất cứ lúc nào thầy cũng sẽ tới kiểm tra xem em đã nhớ đến đâu rồi. Nếu không trả lời được, sẽ bị đánh vào lòng bàn tay, em đã biết chưa?" Trần Khánh vừa viết vừa nói.

"Vâng, em biết rồi." Hứa Văn Diệu cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, đáp lại.

Kỳ thật, cậu bé rất yêu học tập, trong hơn hai năm được đến trường kia, thành tích của cậu bé rất tốt, tuy không có xếp hạng thành tích, nhưng người được thầy cô giáo tiểu học khen ngợi nhiều nhất chính là cậu bé.

Kể cả sau này vì điều kiện gia đình mà không được tiếp tục đi học nữa, cậu bé cũng thường xuyên mượn chú Bành hay giúp đỡ người nghèo kia từ điển để học tập thêm.

Lúc ban đầu, rất nhiều những từ cậu bé chỉ có thể dùng đến phiên âm để thay thế, về sau đã bắt đầu chậm rãi biết được thêm rất nhiều chữ khác rồi.

Nhưng vừa nãy, khi liếc mắt nhìn qua hình ảnh trong tay Trần Khánh, cậu bé chợt phát hiện bên trong này còn rất nhiều chữ mà cậu bé không biết là gì. Tình huống ấy lập tức làm lòng tò mò của Hứa Văn Diệu nhanh chóng tăng vọt.

Vài phút sau, rốt cục Trần Khánh cũng ghi chú xong toàn bộ phiên âm của những từ lạ rồi.

Chương 292 - Chỗ Tốt Khi Có Thầy Chỉ Dạy!

"Này, mau cầm lấy đi."

Hứa Văn Diệu lập tức vươn hai tay như đang tiếp nhận một món chí bảo nào đó, rồi thật cẩn thận mà gấp gọn bức tranh ấy lại.

Trần Khánh nhìn dáng vẻ này của cậu bé, không khỏi nở nụ cười.

Kỳ thật khi còn nhỏ, ban đầu khi hắn học trung y là từ nhận biết dược liệu.

Nhưng lượng tin tức của dược liệu lại quá mức đồ sộ, dù có loại thực vật mang đến tác dụng phụ trợ trí nhớ, nhưng người học không những phải nhớ kỹ hình dáng của chúng, còn phải nhớ kỹ mùi, tính vị, nơi sản sinh, năm, giá cả vân vân...

Và đối với một đứa trẻ, học về những thứ này là quá khó khăn.

Hơn nữa, chỉ nhớ kỹ dược liệu mà không hiểu đơn thuốc, không hiểu hướng đi của khí cơ tại kinh mạch huyệt vị trong cơ thể con người, thì trong khoảng thời gian ngắn căn bản không dùng được.

Sau khi lớn lên, Trần Khánh mới tổng kết ra được điều này, đó là cần nhớ kinh mạch huyệt vị trước, phải hiểu rõ ràng về chúng nó, lại đi tìm hiểu về dược liệu, đơn thuốc… Học hành như vậy, tuyệt đối là làm ít công to.

Bởi vì có cơ sở là kinh mạch huyệt vị, khiến cho ở thời điểm, ngươi bắt đầu học tập về tính vị của dược liệu, trong đầu đã ghi nhớ sẵn khái niệm đại khái rồi, cũng biết được sau khi những loại dược liệu này tiến vào cơ thể con người, chúng sẽ đi theo chính những kinh mạch kia, tiếp đó, chỉ cần đơn giản học vài thang thuốc như Quế Chi Thang, Sài Hồ Thang, là lập tức có thể trị liệu một vài tật bệnh nho nhỏ.

Loại phương pháp học tập này sẽ hiệu quả hơn một chút trên phương diện áp dụng vào thực tiễn.

Có thể nói, phương pháp dạy học này của Trần Khánh đã tiết kiệm cho Hứa Văn Diệu rất nhiều thời gian.

Đây là chỗ tốt khi có thầy chỉ dạy!

“Tiểu Khánh, hai ngày nay em có rảnh không? Chúng ta tới thương lượng một chút về vấn đề quay chụp đi.”

Sáng sớm thứ hai, Đồng Y đã gửi cho Trần Khánh một tin nhắn.

Nếu là trước kia, chắc chắn là Trần Khánh sẽ rảnh rỗi, nhưng hiện tại hắn đã tới làm việc ở trung y viện rồi, thời gian nghỉ ngơi còn không có, làm sao có thể phối hợp với đài truyền hình quay chụp đây?

“Chị Y Y, nếu không để ngày mai đi, hôm nay em hơi bận.” Trần Khánh trả lời.

Mấy giây sau, tin nhắn của Đồng Y lại nhảy tới: “À? Người tới Hán Y Đường rất nhiều sao? Vậy vừa lúc em ngồi tọa chuẩn để bọn chị quay chụp, tránh cho đến lúc người tới khám bệnh ít, hiệu quả quay chụp không đẹp.”

Trần Khánh dở khóc dở cười nói: “Chị Y Y, em không ở Hán Y Đường, em đang ở trung y viện rồi.”

Đồng Y gửi tới một cái icon đầu mèo với một chuỗi những dấu chấm hỏi: “Tình huống gì vậy?”

Trần Khánh lập tức lên tiếng giải thích một phen, lúc này, Đồng Y mới hiểu được, nhưng ngay sau đó, cô lại phát hiện ra tin tức này càng thêm thú vị rồi.

“Tiểu Khánh, vậy càng tốt nha, hiện tại em đã là chủ nhiệm khoa nội một của trung y viện rồi coi như bài phóng sự của chúng ta đã có thêm một nhánh mới, khẳng định là câu chuyện sẽ càng thêm phong phú, đồng thời, em còn có thể dựa vào trung y viện này để nâng cao danh tiếng cho Hán Y Đường. Tuyệt đối là nhất cử lưỡng tiện đó nha.”

“Không đúng, là nhất cử tam tiện. Nghe ý của em, dường như ở trung y viện đang tiến hành cải cách, vậy chị đây dám khẳng định là lãnh đạo của các em đang rất hy vọng chuyện này có thể tuyên truyền ra ngoài, khiến cho càng nhiều bác sĩ trung y dân gian nhìn thấy, rồi tới trung y viện ứng tuyển, nói không chừng chị còn có thể tìm viện trưởng của em nói chuyện, kéo thêm được một khoản tiền quảng cáo đó.”

Đồng Y đã làm biên tập viên bảy, tám năm nay, nên về chuyện này, cô ấy vô cùng nhạy bén.

Vốn dĩ cô ấy quyết định làm cả một chương trình cho Hán Y Đường, hoặc ít hoặc nhiều cũng khiến người xem hiểm nghi đây là quảng cáo, thậm chí một số lãnh đạo đồng nghiệp trong đài cũng sẽ nói ra nói vào, nói bóng nói gió về chuyện này, nhưng trong nội dung có trung y viện lại khác, chẳng những mọi chuyện đều được hợp thức hóa, không còn lời ra tiếng vào, cô ấy còn có thể kéo thêm được một chút thu nhập…

Tính chất của chương trình sẽ đạt được một bước nhảy vọt, chủ đề rộng hơn, chất lượng cao hơn.

Dù sao ở trong mắt lãnh đạo, chỉ cần nhân viên có thể kiếm được thật nhiều tiền, thì kể cả khi bọn họ mời nhóm bác gái múa quảng trường đến phòng thu, đối phương vẫn sẽ phê chuẩn thời gian phát sóng cho chương trình ấy.

“Được, chị Y Y, vậy em lập tức đi tìm mấy người bên này nói chuyện.” Trần Khánh nói.

“Không cần không cần, việc này em không cần chú ý đâu, chị có thể giải quyết được. Em cứ yên tâm đi.” Đồng Y ném tới một cái icon mèo con thổi bong bóng vô cùng đắc ý.

Nếu trung y viện đang muốn cải cách, vậy không cần phải nghi ngờ, Trần Khánh đang phải ứng phó với một loạt phiền toái bên trong, Đồng Y cũng không hy vọng để Trần Khánh phải hao tâm tổn trí vào loại chuyện nhỏ này, cô ấy hoàn toàn có thể lo được.

Trần Khánh nghe vậy, cũng không nói gì nữa, vừa ra khỏi cửa phòng liền đi thẳng đến trung y viện.

7 giờ 15, Trần Khánh xuất hiện ở cổng trung y viện.

Nhưng ngay khi hắn vừa đi tới hành lang phòng khám, lại bắt gặp không ít bệnh nhân đều đã chờ ở đó từ trước rồi.

“Chủ nhiệm Trần, sớm nha.”

“Chủ nhiệm Trần.”

“Chủ nhiệm Trần, chào buổi sáng.”

“…”

Nhóm bệnh nhân nhìn thấy Trần Khánh đi tới, đều nhao nhao mở miệng nhiệt tình chào hỏi.

“Chào mọi người. Mọi người chờ một chút nhé, để tôi đi thay quần áo đã.” Trần Khánh cười nói.

“Không sao, chúng tôi không vội mà.” Nhóm bệnh nhân trăm miệng một lời đáp lại.

Không ít những người nói lời này đều là bệnh nhân cũ tới tìm Trần Khánh tái khám, bởi vậy, đúng là bọn họ không quá vội thật.

Trong khi ấy, nhóm bệnh nhân mới tới lại ôm tâm lý tương đối tò mò, nhất là mấy bệnh nhân xếp hàng cuối cùng, đợi đến khi Trần Khánh đi vào phòng khám, bọn họ mới bắt đầu hỏi thăm mấy bệnh nhân vừa chào hỏi hắn kia.

Ngay tức khắc, tiếng nghị luận trong hành lang đã ríu ra ríu rít không ngừng, mà dưới tình huống này, sự tích chữa bệnh của Trần Khánh cũng chậm rãi được lan truyền ra bên ngoài.

Trong phòng khám, sau khi Trần Khánh thay quần áo xong, hắn cũng bắt đầu gọi tên bệnh nhân rồi.

Chương 293 - Cửu Long Hóa Cốt Thủy!!!

Tình huống của mấy người bệnh nhân dẫn đầu tiến vào cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, gần như trong nháy mắt khi bọn họ ngồi xuống Trần Khánh đã bắt đầu dùng ngân châm chữa bệnh cho bọn họ.

Và trước sau không đến ba phút đồng hồ, bệnh nhân lại hài lòng rời đi.

Nhất là một bệnh nhân bị sái cổ, một giây trước khi gặp Trần Khánh, đối phương còn đang kêu rên đầy đau đớn, nhưng một giây sau, Trần Khánh châm cứu xong, người nọ lại lập tức vui vẻ nhảy nhót tung tăng xoay cổ như chưa từng gặp phải vấn đề gì rồi.

Hiệu quả chữa bệnh nhanh như vậy, cũng làm rất nhiều bệnh nhân mới đến lập tức hô to hai tiếng Thần nhân.

Đặc biệt là một số bệnh nhân lớn tuổi, mấy năm nay, bọn họ một mực đi khám bệnh, bác sĩ nào mà chưa từng thấy qua, thậm chí còn có thể nói là cả trung y lẫn tây y đều quen mặt cả rồi. Nhưng chưa một lần nào, bọn họ được chứng kiến vị bác sĩ thần kỳ đến mức có thể chữa khỏi bệnh ngay tại chỗ như thế này.

Đặc biệt là trong các trung y viện.

Chẳng lẽ bọn họ không biết những bác sĩ làm việc trong này đều là giả trung y sao?

Đương nhiên là bọn họ biết chứ, nhưng bản thân bị bệnh, không tới tìm những bác sĩ kia thì biết đi tìm ai bây giờ?

Trung y viện đã vậy, đến bệnh viện trung tâm cũng chẳng khá hơn. Các bác sĩ trong này đều làm các loại kiểm tra, kê đơn thuốc, chẳng khác gì các bác sĩ trung y, chỉ khác một điều là thiết bị y tế bên trong bệnh viện trung tâm tiên tiến hơn, chi phí đắt hơn mà thôi.

Cho nên, sau khi nhìn thấy hiệu quả chữa bệnh của Trần Khánh, tâm tình của bọn họ hiện giờ… đúng là khó có thể diễn tả thành lời.

Cứ như vậy, trong khi hăng say làm việc, một buổi sáng đã trôi qua, sau khi Lý Kim Phong đưa cơm trưa tới cho Trần Khánh, Trần Khánh đơn giản ăn một chút, lại bắt đầu tọa chẩn.

Kỳ thật sau khi ăn cơm không nên lập tức tọa chẩn, bởi vì khi bữa ăn kết thúc, đó là quãng thời gian lá lách và dạ dày vận hóa, vào thời điểm này, tốt nhất là nên để tâm thần mình trong trạng thái trống rỗng, đầu óc có thể suy nghĩ về sự vật nhưng không thể suy nghĩ về vấn đề học thuật, nghiên cứu, làm như vậy không có lợi cho tiêu hóa.

Đáng tiếc mỗi lần như vậy Trần Khánh đâu có chịu nghỉ ngơi, chỉ có thể ủy khuất tỳ thổ chống đỡ.

…

“Chàng trai, thật xin lỗi, cháu gái tôi ăn cá bị hóc xương, có thể cho tôi chen ngang hàng được không? Ai, được, cám ơn.”

“Cô gái, xin lỗi, cháu gái tôi ăn cá bị hóc xương, cấp cứu cấp cứu, cho tôi chen ngang hàng được không? Cám ơn, cám ơn!”

…

“Đại ca, nhờ anh giúp một tay, cháu gái tôi ăn cá bị hóc xương, ai cảm ơn, cảm ơn!”

Bên ngoài phòng khám, một bác gái dẫn theo một cô bé khoảng bảy, tám tuổi đang không ngừng thương lượng với các bệnh nhân xếp hàng phía trước. Mọi người thấy thái độ của bà không tệ, mà đứa bé trên tay cũng đang khóc sướt mướt khiến cho người ta đau lòng.

Kết quả là tất cả đều nhao nhao nhường chỗ cho cô bé.

Nhưng cũng có bệnh nhân nhìn thấy tình huống này của cô bé, không nhịn được mở miệng nhắc hai câu: "Ăn cá bị hóc xương thì bác tới nhờ vả trung y cũng vô dụng, món đồ chơi này phải dùng nhíp gắp ra mới được."

Bác gái bày ra vẻ mặt đau khổ đáp lại: "Chúng tôi đã đi rồi, nhưng bác sĩ nói xương quá nhỏ lại quá mềm, vị trí lại có chút sâu, nhìn không rõ lắm, không gắp được ra ngoài…"

Ông chú kia lại nói thêm: "Bà chị cho em bé uống giấm chua chưa?"

Bác gái lắc đầu: "Vô dụng."

Ông chú kia lại nói: "Vậy thì phiền phức rồi, làm không tốt còn phải phẫu thuật, nhíp cũng không gắp được, khẳng định là đâm vào bên trong thịt, nếu như có mủ..."

Ông chú ấy còn chưa nói xong, người bạn bên cạnh gã lập tức cho gã một khuỷu tay: "Phẫu thuật cái gì? Chủ nhiệm Trần người ta y thuật rất cao, nói không chừng cậu ấy lập tức có thể gắp được thứ này ra, anh đừng có hù dọa đứa nhỏ như thế."

Ông chú kia nghe vậy lập tức ngậm miệng lại.

"Bà nội, đau." Mặt mũi đứa bé trên tay bác gái đỏ bừng, nước mắt đã khô thành mấy đường trên má, vừa nghe ông chú kia nói phải phẫu thuật, sắc mặt lập tức biến đổi.

Tuy tuổi cô bé còn nhỏ, nhưng vẫn hiểu được không ít thứ.

Cô bé biết phẫu thuật chính là phải mổ, mà cô bé lại sợ nhất là dao.

Bác gái xoa xoa khuôn mặt cháu gái, lau hàng lệ ở khóe mắt rồi dịu dàng an ủi: “Ngoan, lập tức đến chúng ta rồi.”

“Người tiếp theo.”

Bỗng nhiên, giọng nói của Trần Khánh từ trong phòng khám truyền ra, sắc mặt bác gái vui vẻ, vội vàng dẫn theo cháu gái đi vào phòng khám.

Không đợi Trần Khánh hỏi, bác gái đã trực tiếp nói: “Bác sĩ, cháu gái tôi ăn cá bị hóc xương, cậu làm ơn giúp tôi xem một chút.”

Bị hóc xương cá?

Món đồ chơi này thuộc loại thương tích, không tính là bệnh, nhưng nếu không xử lý kịp thời cũng rất nguy hiểm.

“Được, cô cho em bé ngồi xuống trước đi, chờ cháu đi lấy một thứ đã.” Trần Khánh nói xong, đã nhanh chóng đứng dậy rời khỏi phòng khám. Rồi dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn chạy đến chỗ y tá ở quầy lễ tân lấy một cái bát cùng một đôi đũa đi tới.

Cái này để làm gì?

Mọi người tò mò nhìn Trần Khánh trở về.

Chỉ thấy sau khi hắn vào phòng khám, đã chạy đến chỗ máy lọc nước dùng bát hứng chút nước, tiếp theo tay trái bày ra thế Tam Sơn Quyết [1] bưng đáy bát, lại đặt chiếc đũa theo hình chữ thập lên trên mặt bát, tay phải vung kiếm chỉ, vừa ra hiệu cái gì đó, vừa không ngừng lẩm bẩm…

“Núi nuốt xương, đan hóa cốt, chín con rồng vàng lặn xuống hồ sâu, mời lão quân trên Mao Sơn, bổ xuống thiên lôi hóa tro cốt, phụng Thái Thượng Lão Quân tới, Tam Mao chân quân cấp cấp như luật lệnh.” (Chúc Do Thuật đều là lời truyền miệng, chú ngữ Cửu Long Hóa Cốt Thủy cũng có rất nhiều bản cũ, nhưng hiệu quả đều giống nhau.)

[1] : Tam Sơn Quyết là thế tay như sau: duỗi thẳng ngón cái, ngón trỏ và ngón út của bàn tay bên trái, tạo thành thế chân vạc, ngón giữa và ngón đeo nhẫn uốn cong tự nhiên trong lòng bàn tay.

Các bệnh nhân bên ngoài phòng khám không nghe rõ Trần Khánh đang niệm cái gì, nhưng nhìn động tác của hắn, lại đặc biệt giống với những lão nhân nông thôn trước kia, chỉ đi một thoáng, lúc trở về đã mời đạo sĩ tiên sinh đến làm phép.

Nhưng làm như vậy cũng có thể chữa được bệnh sao?

Chương 294 - Không Sao Hiểu Nổi???

Trần Khánh niệm xong, lập tức bưng chén nước kia đến trước mặt cô bé: “Nào, cháu hãy uống nó đi.”

Bác gái không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy. Rõ ràng là lúc ở nhà, bà ấy cũng cho cháu gái mình uống nước rồi, nhưng vô dụng mà, sao đến bệnh viện, bác sĩ vẫn cho nước uống…

Uống nước này có khỏi bệnh được không?

Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng bác gái vẫn làm theo: “Hề Hề, nghe lời bác sĩ, mau uống nước đi.”

Hề Hề nhíu mày, khuôn mặt tròn trịa rất đáng yêu, thấy bà nội nói như vậy, cô bé cũng rất ngoan ngoãn dùng đôi bàn tay nhỏ bé nâng bát lên, thật cẩn thận áp miệng vào.

Cô bé biết nuốt cái gì đó sẽ rất đau đớn, nhưng cũng biết đây là bác sĩ đang muốn chữa bệnh cho mình, nên cũng cố gắng nhịn đau mà uống nước.

Ừng ực ừng ực ~~~

Hả?

Sau khi cô bé nuốt trôi được uống ngụm nước đầu tiên, hàng lông mày vốn đang nhíu chặt lập tức giãn ra, đôi mắt to vụt sáng, nhanh chóng đưa mắt liếc ngang, vừa vặn đối diện với Trần Khánh.

Không đau đớn.

Trần Khánh nhếch miệng cười cười, ra hiệu cho cô bé tiếp tục uống thêm đi.

Hiển nhiên cô bé đã nhận ra loại nước này khác biệt rồi.

Sau khi uống một ngụm không đau, Hề Hề cũng bắt đầu có dũng khí hơn, mạnh dạn uống hơn, uống nhiều nước hơn, thậm chí khuôn mặt còn trực tiếp áp sát vào cái bát đến không còn khe hở.

“Cháu uống xong rồi.” Hề Hề đưa bát cho Trần Khánh.

“Giỏi quá, cháu còn đau không?” Trần Khánh cười nói.

Hề Hề nghe vậy, lập tức nuốt hai cái, sau đó lắc đầu như trống bỏi: “Cháu không đau nữa rồi.”

Trần Khánh xoa xoa đầu nhỏ của cô bé: “Vậy về nhà thôi.”

Hề Hề gật đầu nói: “Vâng vâng.”

Bác gái ở một bên nhìn mà sửng sốt, vậy là ổn rồi sao?

Phải biết rằng, trước kia bọn họ từng đến bệnh viện trung tâm, bác sĩ ở nơi đó vừa dùng nhíp, vừa chụp ảnh, giày vò cháu gái bà cả nửa ngày cũng không làm xong.

Nhất là sau khi chụp ảnh xong, bác sĩ kia lại nói cho bà biết rằng, trong phim chụp không nhìn thấy có xương, bọn họ suy đoán rất có thể một thứ gì đó đã đâm thủng vách tường bên trong, cho nên cháu gái bà mới một mực kêu đau, chỉ cần uống chút thuốc chống viêm vài ngày là được.

Sau khi nghe bác sĩ nói xong, bà rất lo lắng, lúc này mới chạy đến trung y viện khám một chút, ai biết rằng một bát nước của vị bác sĩ trước mắt này lại có thể khiến cho cháu gái bà không đau nữa, sao nhìn có chút giả vậy?

“Hề Hề, thật không đau nữa sao?” Bác gái ngồi xổm xuống, nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy, nói dối không phải là một đứa trẻ ngoan, Hề Hề không nói dối.” Hề Hề nói.

Bác gái tin điều đó.

Tuy bà vẫn vẫn không hiểu thủ pháp trị liệu của Trần Khánh, nhưng không sao cả.

Cháu gái của bà ổn là được rồi!

“Bác sĩ, chân thành cảm ơn cậu, Hề Hề, cảm ơn chú đi.” Bác gái nắm lấy tay Hề Hề, trong lòng vui vẻ vô cùng.

“Cảm ơn chú.” Hề Hề cong cong đuôi mắt.

“Không cần cảm ơn, thời tiết nóng lắm, hai bà cháu mau về nhà đi.” Trần Khánh cười nói.

“Vâng vâng, hẹn gặp lại chú.” Hề Hề phất tay.

“Tạm biệt.” Trần Khánh cũng phất tay theo.

Lúc hai bà cháu xoay người rời đi, đám bệnh nhân đứng ở bên ngoài chứng kiến toàn bộ quá trình đều lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu ra sao.

Nhất là ông chú vừa rồi có nói bác sĩ trung y không trị được hóc xương cá đâu, giờ phút này, trên mặt có chút ran rát, không sao nhịn được.

Ây cha, vả mặt đến thật là nhanh mà!

“Ai? Đây hình như là Hóa Thiên Tử Thủy, không đúng, hai loại không giống nhau.”

“Anh bạn, anh đã nhìn thấy cái này rồi hả?”

“Ừm, khi còn bé, tôi ăn gà cũng bị hóc xương, ông nội tôi đã làm cho tôi như thế, cũng một bát nước, nhưng thủ pháp không giống với bác sĩ Trần.”

“Nghe khẩu âm của anh không giống với người địa phương, anh bạn ở đâu vậy?”

“Lương Châu, phủ Quý Vân.”

“Khó trách, anh là dân tộc Thổ Gia [1] hả?”

[1] : dân tộc Thổ Gia là dân tộc thiểu số ở vùng Hồ Nam, Hồ Bắc và Tứ Xuyên, Trung Quốc.

“Sao anh biết?”

“Tôi có một người bạn đại học ở phủ Quý Vân. Cậu ấy nói trong khu vực của bọn họ có rất nhiều bác sĩ trung y dân gian, nếu không phải khoảng cách quá xa, tôi cũng nghĩ tới chuyện đi tìm mấy người đó xem một chút rồi, nhưng mà y thuật của bác sĩ Trần cũng không kém những bác sĩ trung y dân gian trên chỗ các anh đâu nhỉ?”

“Chắc chắn rồi. Hơn nữa, các bác sĩ trung y dân gian ở chỗ chúng tôi cũng không nhiều lắm, rất nhiều bệnh cũng chữa không được tốt lắm, nhưng loại bệnh vừa rồi bọn họ vẫn có thể khám được, còn thấy hiệu quả ngay tại chỗ như bác sĩ Trần, chỉ là tôi không biết thứ này gọi là gì thôi.”

“Có phải gọi là Chúc Do Thuật không?”

“Hả? Anh bạn, anh biết nó sao?”

“Vừa nghe hai người nói chuyện xong, tôi liền lên mạng lướt một chút.”

“Món đồ chơi này chữa bệnh thế nào?”

“Không biết, tôi xem không hiểu.”

“…”

Trong phòng khám, Trần Khánh cũng không ngờ mình lại có thể dùng đến Chúc Do Thuật nhanh như vậy.

Trên thực tế, trong lúc chữa trị, hắn cũng không rõ rốt cuộc Chúc Do Thuật này có tác dụng thật hay không, bởi vì dù Chúc Do Thuật của hắn đã được tăng lên tới cấp bậc Lô Hỏa Thuần Thanh nhưng hắn vẫn không hiểu Chúc Do Thuật trị bệnh như thế nào.

Một bát nước bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng tại sao sau khi dùng đũa tạo hình, nắm thủ quyết, rồi cách không vẽ bùa, trong miệng niệm chú, lại có thể làm cho bát nước này trở nên khác biệt?

Nó thay đổi từ trường của nước, hay là năng lượng?

Thật không hiểu nổi!

Hiển nhiên thứ này đã nằm ngoài tư duy tri thức của thế giới ba chiều rồi, thậm chí Trần Khánh cảm thấy, Chúc Do Thuật này còn thần bí hơn cả kinh mạch huyệt vị, ít nhất là ở trên người, kinh mạch huyệt vị còn có thể thông qua một ít thủ đoạn mà cảm nhận được.

Nhưng có vẻ như thế mà Chúc Do Thuật chạm tới, lại không nằm tại cấp độ vật chất trong cuộc sống của chúng ta.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Trần Khánh học xong, trong lòng vẫn không nắm chắc được.

Cảm giác nhìn không thấy, sờ không được cũng thôi đi, mấu chốt là trên cơ sở không hiểu còn phải làm ra hiệu quả chữa

bệnh… đổi lại là ai cũng sẽ có suy nghĩ như vậy mà thôi.

Xem ra sau này, hắn không thể khinh thường Chúc Do Thuật được.

Sợ là ở thời khắc mấu chốt, món đồ chơi này có thể phát huy ra tác dụng rất lớn!

Chương 295 - Tiêu Chuẩn Kép!

“Người tiếp theo!”

Trần Khánh hô xong, bệnh nhân ngoài cửa vô cùng cung kính gọi hắn một tiếng, sau đó thành thành thật thật ngồi ở trước mặt hắn.

Phải nói rằng, thủ đoạn vừa rồi của Trần Khánh đã làm mọi người nhìn mà choáng váng. Người Hoa Hạ chính là như vậy, một mặt không tín ngưỡng bất cứ vị Thần linh nào, nhưng một mặt lại có thể hung hăng triều bái các loại Thần linh.

Nguyên nhân dẫn đến loại tiêu chuẩn kép này của bọn họ chính là tính cách coi trọng hiệu quả thực tế!

Nói cách khác, chính anh phải hữu dụng thì tôi mới có thể tin tưởng vào anh.

Có thể hiểu đơn giản thế này, mỗi một vị Thần của Hoa Hạ đều phải có tác dụng, đều có thể làm được chuyện.

Cũng giống như một số khu vực cầu mưa bái Long Vương chẳng hạn. Ta bái, ngươi mưa, nếu làm được như thế thì năm nay cống phẩm sẽ đủ. Nhưng ta đã bái mà ngươi không mưa, vậy thực xin lỗi, năm nay ngươi sẽ không còn hương khói nữa đâu. Nếu mấy năm tiếp theo, ngươi vẫn vô dụng như vậy, thì cái miếu của ngươi cũng nên phá đi là vừa.

Vừa rồi Cửu Long Hóa Cốt Thủy mà Trần Khánh làm, rất giống với phương pháp dân gian bị gắn mác mê tín dị đoan mà các ông các bà thời phong kiến trước kia từng làm.

Có điều ở trong mắt mọi người, phương pháp vô dụng, đó chính là phong kiến mê tín dị đoan, phương pháp hữu dụng, lại chính là thần tiên trên đời.

Trần Khánh không ý thức được, đối với mọi người, Chúc Do Thuật này thần kỳ tới cỡ nào, hắn vẫn đi khám bệnh như thường lệ, nghiêm túc biện chứng.

Chẳng bao lâu sau, một buổi chiều lại trôi qua.

Vừa tan tầm, Trần Khánh cầm điện thoại di động lên mới phát hiện ra Đồng Y lại gửi cho hắn thêm mấy tin nhắn.

“Tiểu Khánh, chị đã thỏa thuận xong với viện trưởng trung y viện rồi.”

“Em biết không, chị còn chưa nói sẽ quay chụp ai, ống ấy đã chủ động đề cử em cho chị luôn rồi, có trùng hợp hay không? Ha ha ha.”

“Em vẫn còn bận sao?”

“Tan tầm chưa? Chị mời em ăn cơm.”

Trần Khánh vội vàng trả lời: “Chị Y Y, xin lỗi, em vừa tan tầm.”

Sau khi hắn gửi xong tin nhắn, Đồng Y đã gọi điện tới.

Trần Khánh vừa ấn kết nối, đã nghe thấy trong điện thoại truyền đến một giọng nói lười biếng: “Nhìn đi, chị đang ở đối diện em đó.”

Tít tít!!

Tiếng còi xe ô tô.

Lúc này, Trần Khánh mới phát hiện ra một chiếc xe màu hồng

phấn mang rèm che đang đậu trên con đường phía trước cửa bệnh viện, cùng lúc đó, cửa sổ xe cũng hạ xuống, Đồng Y ngồi trong xe đang vẫy tay với hắn.

Trần Khánh thấy vậy, cũng nhanh chóng chạy tới, đang muốn mở cửa xe phía sau thì Đồng Y ngăn lại: “Làm gì đó? Em là lãnh đạo sao? Mau lên ngồi ghế phụ lái.”

Trần Khánh cười nói: “Đây không phải là chỗ ngồi đặc biệt dành cho bạn trai sao?”

Đồng Y lườm Trần Khánh một cái: “Hừ, em đang muốn thúc giục chị nhanh kết hôn đi đúng không? Hừ hai vị Thần trong nhà thúc giục đã đủ làm người ta phiền muốn chết rồi, em còn muốn tham gia vào mặt trận thống nhất với bọn họ nữa? Mau lên xe!”

Trần Khánh mở cửa ghế phụ lái ngồi vào: “Chị Y Y, chúng ta đi ăn ở đâu đây?”

Đồng Y nhướng mày nói, vẻ mặt vô cùng bí hiểm như đang hiến vật quý: “Tuyệt đối sẽ làm em hài lòng. Hơn nữa, chị đây đảm bảo chỉ cần em đi một lần, lần sau mỗi ngày đều muốn theo chị đây lăn lộn, xuất phát!”

Lầu bốn, Lẩu Bá Đạo, phủ Trùng Khánh, quảng trường Lăng Vân.

Trần Khánh ngồi phía trước cái lẩu, ngơ ngác đưa mắt nhìn một màu lửa đỏ đầy ớt cay đến tê người, sau đó nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng nghĩ mà sợ.

"Chị Y Y, đây là món mà chị bảo sẽ làm em vừa lòng ư?" Trần Khánh cứ nghĩ Đồng Y muốn dẫn mình đi ăn cái gì lạ làm, ai biết đi cả nửa ngày mới biết cô ấy muốn mời hắn ăn cái lẩu.

Đồng Y đang mải pha nước chấm của mình, lập tức mở miệng đáp lời: "Đúng vậy nha, ăn ngon lắm đó. Cái lẩu trong quán này

tuyệt đối là khẩu vị phủ Trùng Khánh chính tông."

Trần Khánh bất đắc dĩ vô cùng nói: "Sợ là món đồ chơi này muốn cay chết người luôn!"

Phải biết rằng, cái lẩu phủ Trùng Khánh nổi danh cay nhất nước, hắn vốn là người Giang Hạ, chưa ăn nhưng đã từng nghe nói tới.

Hơn nữa, không phải trên mạng từng đăng tin tức đó sao? Nói là người vùng duyên hải chạy tới phủ Trùng Khánh ăn một bữa lẩu, kết quả là cay quá mức, ngay nửa đêm lập tức được đưa vào khoa hậu môn trực tràng.

Đồng Y khoát tay: "Em cứ yên tâm đi, chị chọn loại cay ít, không có việc gì đâu."

Thật ư?

Trần Khánh tỏ vẻ không tin.

Phải biết rằng, là một bác sĩ trung y, hắn hiểu rất rõ về điểm khác biệt giữa từng vùng lãnh thổ, chỉ đơn giản là cây ớt thôi, nhưng nơi sinh trưởng khác nhau sẽ cho ra độ cay khác biệt.

Và e rằng vị cay ít của phủ Trùng Khánh, chính là đặc biệt cay đối với người Giang Hạ.

Trần Khánh cảm thấy cúc hoa của mình căng thẳng... thậm chí còn cho rằng sau khi ăn xong bữa lẩu này, ngũ tạng lục phủ của hắn sẽ tạo phản.

"Em chỉ ăn một chút thôi nhé." Trần Khánh miễn cưỡng cầm lấy chiếc đũa, nói.

Đồng Y nhìn dáng vẻ thấy chết không sờn của Trần Khánh, không khỏi cười ra tiếng: "Thiệt cho em là một người đàn ông, lá

gan ăn cay cũng không có, thật là..."

Trần Khánh lập tức phản bác: "Nếu không làm sao lão thiên gia lại để cho phụ nữ sinh con chứ? Bàn về lực nhẫn nại, làm sao đám đàn ông chúng em có thể so với phụ nữ được?"

Nói thật, lúc còn đi học, có lần Trần Khánh nghe mấy bạn cùng phòng nói, mỗi lần bọn họ ra ngoài ăn cơm cùng con gái, nhất là khi ăn lẩu, đều được chứng kiến một màn chiến đấu vô cùng dũng mãnh của các cô ấy, thậm chí còn có vài cô gái chỉ hận không thể trực tiếp cạo sạch đáy nồi.

Giống như những cô gái này vốn không hề sợ cay vậy.

Và sự thật đã chứng minh, đúng là tuyệt đại bộ phận các cô gái đều ăn cay rất kinh khủng.

Điều đó cũng góp phần chứng minh được rằng, trên phương diện chịu đựng đau đớn, các cô ấy mạnh mẽ hơn đàn ông bọn họ nhiều.

Phỏng chừng là lão thiên gia thấy phụ nữ sinh con quá vất vả, mới cho một chút ưu đãi, để các cô ấy có thể tận tình thưởng thức mỹ thực đây mà.

Đồng Y cười nói: "Lại nói, em cũng không còn nhỏ nữa, vì sao đến tận bây giờ cũng chưa nói chuyện bạn gái gì vậy? Rốt cuộc là lúc đi học, em làm cái gì vậy hả?"

Trần Khánh vừa thản nhiên nhúng một miếng thịt xuống nồi lẩu vừa đáp trả: "Em không gấp, người gấp là chị kìa, 29 rồi còn chưa thèm tìm người yêu nữa."

Chương 296 - Chuyên Đề Của Chúng Ta Là Tin Tức Trực Tiếp Tại Hiện Trường, Chứ Không Phải Kể Chuyện Cổ Tích!!!

Lông mày Đồng Y lập tức cau lại: "Muốn ăn quất hả? Chị đây vĩnh viễn mười tám tuổi, biết chưa?"

Trần Khánh cúi đầu nhai thịt: "À đúng đúng đúng."

Đồng Y hậm hực, chỉ hận không thể múc một muôi ớt nhét vào miệng Trần Khánh.

Thằng oắt con này… chuyện nên nói thì không nói, chuyện không nên nói lại bô bô nói ra.

Ách... Hình như là mình đề cập tới chuyện này trước. Thôi quên đi, tha cho nhóc con này một mạng.

"Tiểu Khánh, viện trưởng bên em đã bật đèn xanh cho bên chị rồi. Ông ấy nói rằng chỉ cần bên chị đến trung y viện, thì bất cứ khi nào cũng có thể quay chụp, cho nên, gần như nhân tố bên ngoài đã xử lý xong rồi, còn lại chính là chọn nhân tài thâm nhập vào chủ đề thôi."

"Lúc trước không phải chị đã định dùng hành động tặng dược của Hán Y Đường để thâm nhập vào chủ đề này rồi sao? Hiện tại em còn làm chủ nhiệm khoa nội của trung y viện nữa, như vậy tình tiết trước mắt đã đủ để triển khai rồi, nhưng tới cuối cùng, chị vẫn cảm thấy chuyên đề này khuyết thiếu một chút vấn đề hot."

Đồng Y vừa ăn cơm vừa trao đổi chuyện quay chụp cùng Trần Khánh.

"Vấn đề hot gì cơ chị?" Trần Khánh không hiểu quy trình chế tác tiết mục này.

Đồng Y giải thích: "Nói đơn giản là ngọn nguồn câu chuyện có rồi, nội dung câu chuyện cũng có rồi, nhưng vẫn chưa có vấn đề hot bên trong. Một khi chúng ta quay chụp dựa vào những gì sẵn có trước mắt, chuyên đề này sẽ giống như những tiết mục dài kỳ bình thường trước kia, người xem chẳng cảm thấy có gì khác biệt cả. Làm như vậy, tiết mục này có lên hình cũng bị định nghĩa là một tác phẩm thất bại thôi."

"Chúng ta làm tiết mục, khẳng định là muốn khiến cho người xem nhớ kỹ nội dung bên trong, đây là điểm mấu chốt của những tiết mục trên TV, cho nên, tiết mục phải phải có điểm nhấn, có thể là mâu thuẫn, cũng có thể là xung đột, nhưng tuyệt đối không thể lằng nhằng, dài dòng."

"Cho nên chị đang suy nghĩ, có phải chúng ta nên đưa ra một vài người bệnh đặc biệt, ví dụ như tìm một chứng bệnh khá là điển hình để quay chụp hay không? Kiểu như thông qua góc nhìn của bọn họ, để trình bày cho khán giả xem căn bệnh như thế nào, nghiêm trọng ra làm sao, bởi vì bệnh này mà trong nhà bọn họ đã xảy ra biến cố lớn đến mức nào… Sau đó thông qua phương thức gì mà bọn họ tìm được em, mà em lại có thể chữa khỏi cho bọn họ. Tiếp theo, thông qua em, chúng ta sẽ dẫn về Hán Y Đường, đến lúc ấy, trên màn ảnh sẽ xuất hiện cảnh quay Hán Y Đường đang tặng dược."

"Kết cấu tự sựu sẽ đi theo quy trình như vậy. Thậm chí trong quá trình quay chụp, chúng ta cũng có thể cường điệu một chút cực khổ của người bệnh, để tranh thủ được cảm xúc đồng tình của người xem, từ đó đạt tới hiệu quả mà chúng ta mong muốn. Có điều, loại người bệnh như vậy không dễ tìm đâu. Bệnh tật của họ

phải đặc biệt nghiêm trọng, mà em lại có thể chữa khỏi cho bọn họ. Ừm… em cẩn thận ngẫm lại xem, em đã từng chữa khỏi cho người bệnh như vậy chưa?"

Nếu nói như vậy thì đúng là có không ít thật.

Hơn nữa, rất nhiều người đều mắc bệnh mà bên ngoài nói là khó điều trị, nhưng đi qua tay hắn lại có thể khỏi được.

Có điều… nghe xong những lời Đồng Y nói, Trần Khánh lại không quá vui vẻ.

"Chị Y Y, chúng ta nhất định phải vạch trần cực khổ như vậy sao?" Trần Khánh nhíu mày hỏi.

Phải biết rằng, từ trước tới nay, ở thời điểm Trần Khánh tọa chẩn, hắn đều động viên người bệnh hãy vui vẻ lên, đừng quá lo lắng về bệnh tật của mình. Nhưng hiện tại, Đồng Y lại muốn hắn đi nói chuyện với người bệnh của mình, để bọn họ vạch trần toàn bộ những nỗi thống khổ của bản thân ra cho tất cả mọi người ở phủ Giang Hạ này cùng xem, cùng biết.

Nói thực, Trần Khánh cảm thấy làm như vậy có chút tàn nhẫn.

Hơn nữa, vì sao nhất định phải vạch trần thống khổ ra cho người bên ngoài xem chứ?

Mọi người sinh hoạt bên trong xã hội này, ai không phải cả ngày đối mặt với cực khổ?

Đồng Y nghe được lời nói của Trần Khánh, trong lòng có chút nao nao, bỗng nhiên cô ý thức được bản thân là một người viết báo, dường như đã quá mức chuyên nghiệp rồi, chuyên nghiệp đến mức hoàn toàn bỏ qua cảm thụ của Trần Khánh cùng với người bệnh mà cô ấy vừa mường tượng ra kia.

Đồng Y cười nói: "Cũng không nhất định, nếu em không đồng

ý, chúng ta đổi một nội dung khác là được."

Trần Khánh suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: "Chị Y Y, nếu không, chúng ta quay nụ cười tươi có được không?"

Đồng Y kỳ quái hỏi: "Quay nụ cười tươi? Em có ý gì?"

Trần Khánh cười nói: "Chính là quay những nụ cười tươi trên môi người bệnh đến trung y viện khám chữa đó, nghĩa là bọn họ không sợ hãi bản thân sinh bệnh. Sau đó là cảnh bác sĩ trao đổi cùng người bệnh trong bầu không khí vô cùng hòa hợp, tựa như đang tán gẫu trên quảng trường. Chúng ta dùng cái này làm chủ đề có được hay không?"

Đồng Y dở khóc dở cười, đáp: "Tiểu Khánh ơi, chuyên đề của chúng ta là tin tức trực tiếp tại hiện trường, chứ không phải kể chuyện cổ tích, nào có người đến bệnh viện lại vui vẻ tươi cười? Chị làm tiết mục là làm trên sự thật, không phải bịa chuyện để làm đâu."

Trần Khánh ngượng ngùng nói: "Em cũng không quá hiểu cách làm tin tức, chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi."

Đồng Y tò mò hỏi: "Mạch não của em hơi bị kỳ lạ à nha. Làm sao, chẳng lẽ em làm ở bệnh viện thường xuyên nhìn thấy người bệnh tươi cười?"

Trần Khánh lắc đầu: "Rất ít, phần lớn mọi người đến bệnh viện đều lo âu thẫn thờ, nhất là sau khi bước vào bệnh viện, dù người không có bệnh, trên mặt cũng viết ba chữ to ‘Tôi có bệnh’. Bởi vậy em cho rằng, bệnh viện mang lại cho người ta cảm giác không quá thích hợp. Nghĩa là tất cả mọi người đều sợ sinh bệnh, cũng sợ bệnh của mình không chữa được."

"Em cảm thấy ngọn nguồn của nỗi sợ này xuất phát từ nguyên nhân không biết. Bọn họ không biết rốt cuộc căn bệnh mà mình

mắc phải kia nó như thế nào, về sau nó sẽ phát triển trở thành như thế nào, bác sĩ có thể chữa khỏi hay không… vân vân. Hơn nữa, những tin tức được tuyên truyền bên ngoài kia lại cường điệu hóa bệnh tật, yêu ma hóa bệnh tật, thậm chí có một vài căn bệnh vốn không đến mức phải chết, cũng hù cho người ta đang sống sờ sờ mà sợ muốn chết."

"Cho nên em mới nói, em không muốn chúng ta vạch trần cực khổ, em muốn mọi người luôn vui tươi, như vậy cuộc sống sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Trên thực tế, có rất nhiều loại bệnh, nếu bản thân không quá mức chú tâm đến nói, cứ giữ tâm trạng vui vẻ, chứng bệnh nọ sẽ tự nhiên khỏi thôi."

Chương 297 - Có Bao Giờ Chị Nghe Nói Đến Ung Thư Tim Chưa?

Đây là lần đầu tiên Đồng Y được nghe lời nói như vậy: "Tâm trạng còn có thể chữa bệnh sao?"

Trần Khánh cười nói: "Chị Y Y, chị có từng nghe được ở đâu đó trường hợp này chưa? Nghĩa là sau khi người bệnh kia bị chẩn đoán chính xác là mắc bệnh ung thư, đối phương dứt khoát đi ra ngoài du lịch một phen mới trở về kiểm tra lại, kết quả là được nghe tin bệnh ung thư đã biến mất rồi?"

Đồng Y kỳ quái hỏi: "Không phải là người ta bịa ra sao?"

Trần Khánh cười lắc lắc đầu: "Thiệt giả thì em không rõ ràng lắm, nhưng theo cách nhìn của trung y, hết thảy mọi tật chuyển biến xấu bởi cảm xúc của bệnh nhân đều có thể đạt tới hiệu quả tự lành thông qua quá trình điều tiết tâm tính. Như vậy, nếu một người mắc bệnh nan y, lại thay đổi môi trường sống, thay đổi khí hậu, thay đổi tâm trạng, hoàn cảnh bên ngoài sẽ ảnh hưởng đến thân thể bên trong, dưới loại tình huống này, chứng bệnh trong cơ thể sẽ xuất hiện tình huống ‘Không thích ứng với khí hậu' giống như con người. Nếu sau đó, đối phương có thể duy trì thời gian làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, ăn uống lành mạnh, có vẻ như xác suất tự lành sẽ rất cao đó."

"Mặt khác, bệnh ung thư cũng không phải bệnh nan y. Ở trong nhận thức của trung y, trên đời này căn bản không hề tồn tại cách nói bệnh ung thư. Người ta nói như vậy chỉ biết dọa người bệnh mà thôi."

Đồng Y đầy đầu hỏi chấm: “Là sao?"

Đúng là loại chuyện này đã vượt quá nhận thức của cô ấy rồi.

Đối với một biên tập viên học ngành báo chí như Đồng Y, trung y chính là phạm trù đã chạm đến điểm mù trong tri thức của cô ấy.

Trần Khánh cũng hiểu, đây là quyền phát ngôn đã làm cho nhận thức của dân chúng trở nên lệch lạc, ngay cả Đồng Y, một sinh viên đã tốt nghiệp đại học 211 [1], thì trên tri thức về sức khỏe, cô ấy cũng chỉ hiểu được tương đương với một đứa nhỏ học sinh tiểu học.

[1] : “Dự án 211” , là dự án hàng đầu của chính phủ Trung Quốc để xây dựng cho thế kỉ 21, dự án này tập trung vào việc xây dựng khoảng 100 trường đại học hàng đầu. Dự án được chính thức ra mắt vào tháng 11 năm 1995 với sự chấp thuận của Hội đồng nhà nước Trung Quốc.

"Chị Y Y, em hỏi chị, có phải trên Internet, chị có thể nghe được rất nhiều những loại bệnh ung thư đúng không? Ví dụ như ung thư phổi, ung thư gan, ung thư dạ dày, u tuyến tụy, còn có nhiễm trùng đường tiểu vân vân… Nhưng có bao giờ chị nghe nói đến ung thư tim chưa?"

Đồng Y cẩn thận tự hỏi một lát rồi…

Đúng vậy, những năm gần đây, cô ấy đã được nghe rất nhiều những loại bệnh kỳ kỳ quái quái, nhưng hình như còn chưa từng nghe có người nhắc đến ung thư tim.

Nhiều nhất chỉ là một số bệnh tim như viêm cơ tim, nhồi máu cơ tim, bệnh ở động mạch vành … vân vân thôi.

"Đây là vì sao?" Đồng Y tò mò hỏi.

Trần Khánh cười nói: "Bởi vì ở trong lý luận của trung y, tâm là cơ quan quân chủ, bản thân nó không thể mắc bệnh được. Nói đúng ra là toàn thân trên dưới, mỗi vị trí trên cơ thể chúng ta đều có khả năng phát sinh bệnh biến, nhưng chỉ duy nhất trái tim là không. Em còn nhớ trong lúc học đại học, em từng xem qua một quyển sách, bên trên có một tấm ảnh chụp. Người trên ảnh chụp nọ chính là cha đẻ của bệnh tim học tại nước Mỹ. Em đã quên tên đối phương rồi, nhưng lại nhớ rất rõ hàng chữ được khắc trên bia mộ của ông ấy. Ông nói rằng 'Trên thế giới, phương thức trị liệu bệnh tim tốt nhất chính là không cần phẫu thuật.' "

Đồng Y nghe vậy, lập tức buột miệng thốt lên: "Có phải ông ấy tên là Paul Dudley White [2] không?"

[2] : Paul Dudley White là một bác sĩ và bác sĩ tim mạch người Mỹ. Ông được coi là một trong những bác sĩ tim mạch hàng đầu thời bấy giờ và là người ủng hộ nổi bật cho y học dự phòng.

Trần Khánh kinh ngạc hỏi: "Đúng, hình như là tên này. Chị cũng biết ông ấy ư?"

Đồng Y cười nói: "Bọn họ học tin tức đương nhiên phải nhớ một vài vị danh nhân rồi. Chị còn nhớ vị này là một bác sĩ khoa ngoại ngực, nghe nói cả đời ông ấy đã thực hiện tới hơn mười ngàn ca giải phẫu lồng ngực."

Trần Khánh cười khổ nói: "Đúng vậy, nhưng một chuyên gia trong lĩnh vực khoa ngoại như vậy, đến thời điểm chết đi lại muốn khuyên người khác đừng làm giải phẫu trái tim."

Đồng Y gật gật đầu, nhưng sau đó lại hỏi: "Nhưng nói như vậy, chuyện trái tim không thể bị bệnh có nghĩa là tế bào ung thư không gây thương tổn được nó, đúng không?"

Trần Khánh lập tức hỏi: "Ở trong ấn tượng của chị, bệnh ung thư là gì?"

"Bệnh ung thư sao? Đồng nghiệp của bọn chị từng đến bệnh viện quay chụp một vài đoạn hình ảnh, có người bụng phồng đến dọa người, nói là nước trong thân thể không bài tiết ra ngoài được, đặc biệt khó chịu." Đồng Y nói đến đây, sắc mặt cũng thay đổi.

Trần Khánh nói tiếp: "Vậy nó hình thành như thế nào?"

Đồng Y ăn một miếng thịt, nói: "Chị biết làm sao được, chị có phải bác sĩ đâu?"

Trần Khánh cười nói: "Kỳ thật chuyện này rất dễ lý giải, không học y cũng có thể biết mà. Chị Y Y, chị nhìn nước canh màu đỏ trong bát em đây này, có phải chung quanh nó có một vòng dầu đọng lại hay không? Còn chiếc đũa này nữa, lâu lâu em không nhúng nó vào trong nước, có phải bên trên này cũng có một tầng dầu hay không? Chị nói xem đây là vì sao?"

Đồng Y cảm thấy vấn đề này rất đơn giản: "Em đang đố trẻ con hả? Trong tiệm mở điều hòa, nhiệt độ thấp đương nhiên là dầu sẽ đọng lại rồi."

Trần Khánh búng tay một cái: "Đúng vậy, chính là nhiệt độ không khí thấp. Và sở dĩ ung thư có thể hình thành, hơn nữa còn càng ngày càng lớn, chính vì nhiệt độ không khí thấp. Dầu này đại biểu cho tế bào ung thư, bếp lò phía dưới nồi lẩu chính là trái tim của chúng ta, mà cái nồi nấu lẩu này chính là toàn bộ thân thể chúng ta."

"Khi nhiệt độ dưới đáy nồi đủ, dưới tác dụng của nhiệt độ cao, lớp dầu này sẽ hóa thành trạng thái khí bay lên, sau đó tan chảy trong nồi, chỉ khi nào chúng ta hạ thấp nhiệt độ đáy nồi, lớp dầu này mới không dễ bị đun đến nóng chảy. Tới lúc nước thực sự nguội hẳn rồi, lớp dầu kia sẽ đọng lại, tiến tới bám vào thành nồi. Mấy thứ này tích lũy xuống dưới, chính là các khối u trong cơ thể người mắc bệnh ung thư."

"Nhưng dù lửa này có nhỏ hơn nữa, nó cũng là lửa, chỉ cần dầu đụng tới nó, chỉ có duy nhất một kết quả là tự thiêu. Cho nên, đây là nguyên nhân vì sao trái tim sẽ không mắc bệnh ung thư. Hay nói cách khác, trái tim của mỗi người chúng ta đều là khắc tinh của bệnh ung thư."

Chương 298 - Đun Nóng Là Được!!!

Trái tim là khắc tinh của bệnh ung thư sao?

Đồng Y kinh ngạc đưa mắt nhìn Trần Khánh, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời này.

"Tiểu Khánh, nhìn dáng vẻ của em, chẳng lẽ em cũng biết cách chữa bệnh ung thư như thế nào?"

Trong nhận thức từ trước đến nay của Đồng Y, bệnh ung thư vốn là bệnh nan y, chỉ cần mắc phải chẳng khác nào đã bị tuyên án tử hình, kể cả khi được làm giải phẫu, nhiều nhất cũng chỉ sống được thêm chừng bốn, năm năm thôi, trừ phi bệnh nhân nọ có vận khí tốt, mắc phải u lành.

Cho nên khi Trần Khánh đàm luận về bệnh ung thư với tư thái nhẹ như gió thổi mây bay kiểu này, làm trong lòng Đồng Y sinh ra một loại ảo giác cho rằng Trần Khánh có thể chữa được bệnh ung thư.

"Không biết, em chưa thử qua, nhưng theo em nghĩ, muốn chữa bệnh ung thư cũng không phức tạp, phức tạp chính là phương pháp trị liệu thôi." Trần Khánh nói.

Trần Khánh chưa gặp được người mắc bệnh ung thư, đương nhiên hắn không dám đảm bảo mình có thể chữa khỏi căn bệnh này, nhưng hắn lại hiểu rất rõ thủ đoạn chữa trị bệnh ung thư, bởi vì bên trong cuốn 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 đã sớm vạch rõ phương hướng trị liệu rồi, cũng giống như phương thức chữa trị chứng liệt cho bà nội Hứa Văn Diệu vậy.

【 Hàn khí ký túc ở giữa lớp màng của ruột non, xuất huyết bên trong, máu bị rõ rỉ không chảy được tới kinh mạch lớn, khí huyết dừng lại không đi được, nghẽn lại lâu cuối cùng thành vón cục. 】

Đây là nội dung bên trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Tố Vấn · Cử Thống Luận Thiên, nó nói về nguyên nhân hình thành kết sỏi.

Cái này gọi là đồng bệnh dị trì, dị bệnh đồng trì [1]. Tuy ung thư khác với kết sỏi, nhưng cả hai thứ này đều được cấu tạo từ hàn thấp, bởi vậy, trên phương hướng trị liệu, hai loại này cũng chẳng quá mức khá nhau.

[1] : có thể hiểu là cùng một căn bệnh có các triệu chứng khác nhau do thời gian và địa điểm phát bệnh khác nhau cũng như khả năng phản ứng của cơ thể người bệnh hoặc ở các giai đoạn phát triển khác nhau nên các phương pháp điều trị cũng khác nhau. Trong khi các bệnh khác nhau lại có thể được điều trị bằng cùng một phương pháp do sự xuất hiện của các hội chứng giống nhau trong quá trình phát triển của chúng.

"Chữa như thế nào?" Đồng Y hỏi.

Trần Khánh nhẹ nhàng ấn nút gia tăng nhiệt độ cho nồi lẩu, khiến nước canh vốn đang bình tĩnh, lại nhanh chóng sôi trào chỉ trong vòng vài giây sau: "Đây, đun nóng là được."

Đồng Y có vẻ mơ hồ, cái hiểu cái không: "Em muốn nói là khôi phục chức năng trái tim của người bệnh trở về trạng thái bình thường là có thể trị liệu bệnh ung thư?"

Trần Khánh cười nói: "Đại khái là như vậy. Nói đơn giản là trong thân thể chúng ta có hai luồng hỏa, một luồng trong trái tim, một luồng ở ruột non. Chị Y Y, có phải ở thời điểm nằm trên giường, chị có thể cảm nhận được nhịp đập ở phần bụng hay không?"

Đồng Y lập tức gật đầu. Khi cô ấy còn nhỏ, sờ vào bụng sẽ phát hiện được nhịp đập. Ban đầu cô ấy còn cho rằng mình có hai trái tim, sau này trưởng thành rồi, lại nghĩ rằng mình có em bé. Mãi cho đến khi bước vào trung học, được dạy về sinh vật, cô ấy mới hiểu được tất cả những suy nghĩ của mình trước đó đều là sai lầm.

Nhưng vì sao trong bụng lại có thứ gì đó đập đập, đến tận bây giờ cô ấy vẫn không hiểu được.

Trần Khánh nói tiếp: "Kỳ thật khu vực phát ra nhịp đập kia chính là vị trí của ruột non. Ngọn nguồn của hỏa ở ruột non chính là trái tim. Hỏa ở trái tim không đủ, nhiệt độ ruột non cũng sẽ giảm xuống, như vậy vị trí dưới của bộ ngực chúng ta sẽ tích lũy lượng lớn hàn thấp. Chuyện này lại làm cho vị trí của tỳ vị, can thận đặc biệt dễ tích lũy một vài thứ khác, ví dụ như ăn cơm nhiều, uống nước nhiều, dinh dưỡng thực phẩm bổ sung dinh dưỡng nhiều… vân vân."

Phải biết rằng, tâm phế thuộc thượng tiêu, tỳ vị thuộc trung tiêu, can thận thuộc hạ tiêu.

Vị trí hạ tiêu này cũng tương đương với khu vực phía dưới cùng của đống lửa. Ruột non cũng thuộc hạ tiêu, nếu ngọn lửa trong nó bị tắt đi, cũng có nghĩa là phía dưới cùng của đống lửa không còn cháy nữa. Nhưng củi khô xếp phía dưới cùng của đống lửa bị ẩm ướt, thì đốm lửa làm sao có thể cháy được? Nếu xảy ra tình trạng này, ngay cả khi bản thân thổi vài cái từ phía trên xuống, nhiệt độ cũng không thể truyền đến phía dưới được.

Cho nên, phương pháp trị liệu tốt nhất dành cho bệnh ung thư cùng với rất nhiều những biểu hiện hàn chứng đặc biệt nghiêm trọng khác, đều là tăng cường ruột non.

Chỉ khi làm cho hạ tiêu nóng lên, xua tan hàn thấp, phần củi bên dưới đống lửa kia mới có thể bùng cháy lên. Một khi hỏa thế

hình thành, nó sẽ tự nhiên mà bắt đầu hướng lên trên, từng bước đả thông trung tiêu, liên kết thượng tiêu, cùng với tâm hoả tiến hành truyền nhiệt lượng, như vậy là có thể thiêu cháy cả đống lửa rồi.

Đến lúc đó, toàn thân tràn ngập ấm áp, hàn thấp tự nhiên cũng sẽ dần dần tiêu tán.

Không gian sinh tồn mà tế bào ung thư ỷ lại tan rã, đương nhiên căn bệnh này cũng không thể uy hiếp đến sinh mệnh được nữa, thậm chí là một đoạn thời gian sau, u sẽ nhỏ đi, tế bào ung thư cũng sẽ chậm rãi trở nên chậm chạp, không còn sinh động nữa, thậm chí là biến mất hoàn toàn.

Đương nhiên, đạo lý rất đơn giản, bắt tay vào thực hiện lại không đơn giản như vậy.

Chỉ tính riêng chuyện tăng cường ruột non, đả thông tam tiêu đã không phải một chuyện dễ dàng rồi, huống chi còn phải khơi thông kinh mạch khí huyết, điều tiết ngũ tạng lục phủ cân bằng… vân vân.

Bởi vì tế bào ung thư vốn được hình thành từ hàn thấp, thuộc tính của nó rất giống những thứ ngoại lai kia, phương thức sinh tồn khá tương tự thực dân, cho nên nó phải dựa dẫm vào đại bản doanh là cơ quan nội tạng, đồng thời cũng thông qua khí huyết, kinh mạch đến cải tạo cơ thể con người chuyển thành môi trường thích ứng cho nó sinh tồn.

Một khi có người tập kích đại bản doanh của nó, nó sẽ thông qua những thông đạo này nhanh chóng chuyển dời đến điểm sinh tồn kế tiếp, đồng thời còn có thể gia tốc khuếch trương.

Đừng tưởng rằng chỉ con người mới có ý thức về nguy cơ, những cái gọi là tế bào ung thư này cũng có.

Cho nên, theo trung y, phương pháp đối phó loại bệnh này chính là áp dụng sách lược vây Nguỵ cứu Triệu, nước ấm nấu ếch.

Mục đích chính là muốn giải quyết nó, lại không thể kích thích nó.

Chương 299 - Đây Là Tri Thức Trung Y Sao?

Ở trong quá trình này, không cần biết là châm cứu hay dùng thuốc, đều phải cẩn thận vô cùng, hơi không chú ý một chút, có khả năng sẽ phạm sai lầm.

Trừ phi là người bệnh tới giai đoạn sinh tử tồn vong, phải dùng dược mạnh cứu mạng, nếu không, ở thời điểm các bác sĩ trung y chữa trị loại bệnh này, thủ đoạn mà bọn họ dùng đều là tuyệt đối ôn hòa.

Đồng Y nghe xong Trần Khánh giải thích, vẻ mặt vẫn ngơ ngác vô cùng, cô lẩm bẩm nói: "Em nói mấy cái này, chị nghe hoàn toàn không hiểu gì cả."

Trần Khánh cười nói: "Không sao mà, chị biết như vậy là được, để lúc bình thường chú ý bảo vệ trái tim mình một chút, khiến cho khí huyết lưu thông khả năng cao là không mắc phải mấy thứ kia đâu."

Đồng Y lập tức hỏi: "Làm như vậy có thể ngăn ngừa được bệnh tim mạch hay không?"

Trần Khánh đỡ trán: "Chị à, mấy lời em nói vừa rồi chị không có nghe sao... Em đã nói là trái tim không thể bệnh rồi mà. Những cái gọi là bệnh tim kia, hoặc là Tâm Bao Kinh (kinh mạch màng tim) xảy ra vấn đề, hoặc là mạch máu đi vào tim xảy ra vấn đề, cho nên, trái tim chúng ta chỉ có hai kết cục, một là nó không đối phó được nên chết, một là chị không đối phó được nên hại nó chết, chứ bản thân nó không có chuyện mắc bệnh đâu. Chị đã hiểu chưa?"

Đồng Y cười hắc hắc: "Đã hiểu đã hiểu. Vậy nên làm như thế nào để bảo vệ trái tim của mình? Em mau nói về vấn đề này đi, ông nội chị có chút vấn đề về tim đó."

"Rất đơn giản, dùng lưng chạm vào tường [1]." Trần Khánh nói xong, thấy Đồng Y không hiểu, lại quét mắt nhìn ly trà sữa trên bàn kia, sau đó rút ống hút ra, nói: "Chị xem này, có phải trên thành ống hút này có nước hay không?"

[1] : Phương pháp dùng lưng chạm vào tường: đứng thẳng cách tường 15-20 cm, toàn thân thả lỏng tự nhiên, dùng lưng chạm vào vách tường phía sau để thân thể đàn hồi trở lại, lại va chạm, mỗi giây đụng một cái, cũng có thể giữ cho tiết tấu va chạm này phù hợp với nhịp thở. Bởi vì trên lưng có Túc Thái Dương Bàng Quang Kinh cùng với gân mạch từ trên xuống dưới của huyệt Đốc Mạch, trên gân mạch này có rất nhiều huyệt vị, một bộ phận huyệt vị này tương ứng với khí quan tạng phủ, cho nên va chạm vào chúng sẽ có tác dụng bảo vệ sức khỏe, nhớ là cường độ va chạm không lớn, tránh làm tổn thương cơ bắp.

Đồng Y gật gật đầu.

Trần Khánh nói: "Giờ chị hãy tưởng tượng nó chính là mạch máu, sau đó lại đi tự hỏi một chút xem nên dùng phương pháp gì để làm cho nước bên trong hết đi."

Đồng Y chăm chú nhìn vào ống hút, đầu óc bắt đầu chuyển động: "Thổi."

Trần Khánh gật đầu: "Có thể, còn nữa không?"

Đồng Y lại nói: "Vẩy nó."

Trần Khánh “ừm” một tiếng, nói: "Cũng đúng, còn nữa hay không?"

Đồng Y dừng một chút, nghĩ đến những lời Trần Khánh vừa

nói trước đó, lại bổ sung thêm: "Dùng lửa nướng!"

Trần Khánh nở nụ cười: "Còn nữa hay không?"

Đồng Y trầm ngâm một lát, lại nghĩ đến một phương pháp: "Lấy tay búng."

Trần Khánh cười nói: "Đều đúng, vậy hiện giờ, chị lại kết hợp với một chút tình huống thực tế đi, nếu trong thành mạch máu của chúng ta có tích lũy hàn thấp, vậy chị nói xem trong những phương pháp này, có cách nào sử dụng được?"

Đồng Y cẩn thận tự hỏi, thổi có chút không hiện thực, ai có thể lấy mạch máu ra mà thổi khí vào chứ? Vẫy ư? Hình như cũng không được, dùng lửa nướng, lấy tay búng lại càng kỳ quái hơn: "Hình như tất cả đều không được Tiểu Khánh ạ."

Trần Khánh cười nói: "Đúng là ba cách trước không ổn cho lắm, nhưng cách thứ tư rất đúng."

Đồng Y kỳ quái hỏi: "Nhưng mạch máu ở trong thân thể chúng ta nhé, làm sao có thể tùy tiện búng nó được?"

Trần Khánh dở khóc dở cười: "Chị mở rộng tư duy một chút đi này."

Nói xong, Trần Khánh dùng tay búng ống hút một cái, có không ít những giọt nước trong thành ống hút bỗng nhiên rời khỏi vị trí, dù làm vậy vẫn có nước bám vào bên trong, nhưng so với vừa rồi, thể tích của chúng đã nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa tất cả đều tản ra, không còn tụ cùng một chỗ nữa. Hắn lại nói: "Chị xem, ở thời điểm em búng ống hút này, những giọt nước kia lập tức rơi xuống. Vậy em đã dựa vào cái gì để làm cho chúng rơi xuống rồi?"

Đồng Y lập tức nói: "Lực lượng... Không đúng, là chấn động!"

"Ai! ! Đúng rồi, chính là chấn động, những mạch máu về tim

này ở trong thân thể chúng ta, dưới tình huống chúng ta không thể chạm vào nó, cũng chỉ có thể áp dụng phương thức chấn động chấn cho hàn thấp đang bám vào thành mạch máu rơi xuống dưới mà thôi. Cho nên, dùng lưng đi chạm vào tường chính là một động tác ngăn ngừa bệnh tim mạch khá tốt, chỉ cần trái tim chúng ta không gặp phải vấn đề, mạch máu về tim không bị bế tắc, hỏa có thể truyền khắp toàn thân, tự nhiên cũng không mắc phải chứng bệnh như bệnh ung thư kia, bởi vì rõ ràng căn bệnh này cần phải tích lũy lâu ngày mới có thể xuất hiện. Nói như vậy, chị đã hiểu chưa nào?" Trần Khánh nói.

Gần như Trần Khánh đã bẻ nhỏ vò mềm tri thức trung y, sau đó trực tiếp bón vào trong miệng Đồng Y.

Không còn cách nào khác, nếu hắn không giảng như vậy, mà từ đầu đến cuối đều bám chắc vào cổ văn, chỉ sợ một chữ Đồng Y cũng không nghe hiểu được.

Đồng Y gật gật đầu, cái này xem như cô hiểu được, nhưng sau khi nhai hai miếng thịt bò sau, cô lại hỏi: "Đây là tri thức trung y sao? Vì sao chị lại có cảm giác đạo lý của nó cũng tương tự như những gì chúng ta nhìn thấy trong cuộc sống hằng ngày vậy? Không phải mấy thứ nóng lạnh mà em vừa nói kia, chính là tri thức vật lý hồi cấp hai sao? Chỉ đơn giản là khí nóng bay lên, khí lạnh hạ xuống thôi mà."

Sau khi Trần Khánh ăn hai miếng thịt tôm non mềm, lại ừng ực ừng ực mà uống hai ngụm Cocacola, lúc này mới mở miệng nói: Bản thân con người chính là một phần của thiên nhiên nha, đương nhiên sẽ phù hợp với quy luật của tự nhiên. Đúng là chúng ta dùng tới rất nhiều tri thức trung y trong cuộc sống hằng ngày, chẳng qua là trải qua mấy ngàn năm, chúng ta đã quen rồi, cho nên cũng không cảm thấy nó chính là trung y. Em lấy ví dụ như 'Không sạch không sẽ, ăn vào là bệnh' chẳng hạn. Kỳ thực, lý luận này cũng tương tự như cách dùng vacxin phòng bệnh ở thời hiện đại thôi.

"Hiện tại có rất nhiều đứa nhỏ bị dị ứng. Trên thực tế, loại dị ứng kia chính là quá chú trọng đến vấn đề vệ sinh, còn có ‘Đông ăn củ cải, hạ ăn gừng’, 'Ăn cơm chậm rì rì, lại dùng đến nhân sâm’, 'Đông ngủ không trùm đầu, hạ ngủ không lộ bụng' vân vân… kỳ thật những kiến thức khỏe mạnh này đều là thứ được đúc kết và truyền thừa từ trí tuệ mấy ngàn năm xuống."

Chương 300 - Có Bản Lĩnh Thì Tự Chịu Đựng Đi!!!

Đồng Y gật gật đầu: "Đúng vậy, chị còn nhớ khi còn nhỏ từng được nghe dượng hai nhắc đến một bài vè thuận miệng, hình như là sáng sớm một chén nước, sạch ruột lại tốt cho dạ dày, nói là buổi sáng nên uống một chén nước, là vĩnh viễn sẽ không mắc bệnh đau bao tử."

Trần Khánh cười nói: "Đúng vậy."

Thú vị thật.

Đồng Y không ngờ có một ngày mình lại cảm thấy hứng thú với trung y như vậy.

Cô vẫn luôn cho rằng trung y vô cùng tối nghĩa khó hiểu, nhưng khi tán gẫu cùng Trần Khánh, hình như những lời hắn nói cũng không quá mức phức tạp, sợ là học sinh tiểu học cũng có thể hiểu được những đạo lý này.

"Ai, rõ ràng là chúng ta đang nói chuyện về nội dung quay chụp, vì sao lại chuyển thành chuyện này rồi? Chuyển kênh chuyển kênh, nhanh ngẫm lại, chúng ta còn có thể quay về đề tài gì nào." Tới lúc này, Đồng Y mới hồi phục lại tinh thần.

Rõ ràng hai người đang trò chuyện bình thường, không hiểu sao chủ đề lại lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Trần Khánh nghe vậy, lại vươn tay nhúng một miếng thịt vào nồi lẩu, bình thản nói: "Chị cứ tùy tiện, đây vốn không phải chuyên môn của em, vẫn là chị suy nghĩ đề tài đi. Chị Y Y, chỉ cần

chị nghĩ ra, em sẽ phụ trách phối hợp."

Đồng Y lườm Trần Khánh một cái, nói: "Phiền nhất là gặp phải mấy người tùy tiện lại cái gì cũng không được như em á, không thể mặc kệ chị một mình xoay sở được, em cũng phải nghĩ chứ?"

Trần Khánh vò vò đầu: "Ngoại trừ xem bệnh, những thứ khác em đều không biết gì nha, dù sao chỉ cần không tuyên dương cực khổ, em đều cảm thấy được."

Đồng Y bày ra vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Không tuyên dương cực khổ, cũng tương đương với không thể dùng người bệnh làm nhân vật chủ yếu để quay chụp rồi, làm như vậy sẽ mất đi góc nhìn thời sự đó!

Nói thật, nếu tiết mục này chỉ xuất phát từ góc độ của bác sĩ, lại lôi kéo đến Hán Y Đường, khẳng định là sẽ cho ra hiệu ứng cực kỳ giả tạo, dù không phải người chuyên nghiệp, vừa xem phim quay ra, phản ứng đầu tiên chắc chắn sẽ cho rằng đây là quảng cáo.

Bởi vì mấy tiết mục kiểu dạng này, đồng nghiệp trong đài của cô ấy đã làm rất nhiều rồi. Và ngay cả bản thân Đồng Y cũng không thích xem, càng đừng nói đến chuyện tham gia quay chụp.

Thôi được rồi, để về nhà lại cân nhắc thêm.

"Em toàn ném cho chị vấn đề khó nhằn, nếu đoạn video này quay xong rồi, kiểu gì em cũng phải mời chị một bữa, có nghe hay không?" Đồng Y hung tợn đưa mắt nhìn chằm chằm vào Trần Khánh.

"Hít hà ~ không thành vấn đề." Trần Khánh vừa mồ hôi vừa nhai thịt, nói.

"Nhất định phải là tiệm lẩu này." Đồng Y nói.

"Ách... Có thể đổi một tiệm khác không chị?" Chiếc đũa trên tay Trần Khánh lập tức trở nên cứng đờ, hắn có cảm giác trên mặt mình đã cay đến mức chuẩn bị bốc cháy đến nơi rồi.

"Không phải lẩu chị đây ăn không ngon." Đồng Y nói.

Trần Khánh gian nan nuốt một ngụm nước miếng, lập tức đưa đôi môi đã biến thành màu đỏ thẫm lên, tò mò hỏi: "Chị à, con gái đều không đi vệ sinh sao?"

Sau khi ăn lẩu xong, cũng bởi vì cái miệng ăn mắm ăn muối của mình mà Trần Khánh bị ném lại ở quảng trường Lăng Vân.

Không có xe, hắn cũng chỉ có thể đi bộ về nhà, cũng may nhà hắn ở cách quảng trường này cũng không xa, lộ trình chỉ mất chừng mười đến hai mươi phút.

Trần Khánh rời khỏi quảng trường Lăng Vân, bước lên đường lớn, đã nhìn thấy hai chiếc xe cứu hỏa không ngừng hú còi nhanh chóng chạy qua. Vài phút sau, lại có một chiếc xe cứu thương đi tới.

Đây là lại có cháy nữa sao?

Trần Khánh khá là nghi hoặc với chuyện này, trong đầu lập tức nhớ tới tình huống vừa rồi, Đồng Y mới nhận một cú điện thoại đã nhanh chóng rời đi, xem ra Đồng Y rời đi không phải vì bị hắn chọc giận, có thể là cô ấy tạm thời nhận được nhiệm vụ phỏng vấn nào đó rồi.

Đối mặt với nắng nóng, cả người dính dính nhớp nhớp, Trần Khánh không khỏi bước nhanh hơn.

Thời tiết quỷ quái này thật sự làm người ta khó chịu mà.

...

Hô ~

Về đến nhà, Trần Khánh lau khô mồ hôi trên người, lập tức vươn tay tới bật điều hòa.

Có thể dùng được thứ này, nhưng tuyệt đối không được dùng quá nhiều.

Mùa hè năm ngoái, Trần Khánh có thể chịu đựng không bật điều hòa tới vài ngày, nhưng mùa hè năm nay … đúng là không chịu nổi, nếu không bật điều hòa ngay cả ngủ cũng không yên.

Sau khi tắm rửa đơn giản, Trần Khánh ngồi trên sô pha, lấy ngân châm ra lần lượt châm cứu từng huyệt vị Nội Quan, Hợp Cốc, Túc Tam Lý của chính mình.

Trần Khánh làm như vậy để bảo vệ lá lách và dạ dày, cũng như phổi và đại tràng.

Vị cay nhập phổi, phổi và đại tràng có mối quan hệ biểu lý cùng nhau, cho nên ăn cay nhiều cũng có hại cho đại tràng.

Đó là lý do vì sao nhiều người thường ăn cay, không chỉ đau bụng, mà mông cũng đau.

“Tâm hỏa, hình như hắn đang tự châm cứu cho mình kìa!”

“Tỳ thổ, dạ dày còn nóng không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, vừa rồi lúc hắn ăn, tiểu huynh đệ của ta có chút không thích ứng, nó chưa từng tiêu hóa thứ cay như vậy, nên có chút đau.”

“Hừ, còn biết phải tự cứu mình nữa chứ? Có bản lĩnh thì cứng rắn chịu đựng đi, ta biết hiện tại ngươi có thể nghe được chúng ta nói chuyện, đừng giả vờ câm điếc!”

Gan mộc vừa nhắc nhở Trần Khánh đang dùng châm tự châm

cứu cho mình, tâm hỏa cũng cảm giác được lúc này Trần Khánh đang lắng nghe chúng nó đối thoại, vì vậy lập tức giở giọng châm chọc hắn.

Trần Khánh dở khóc dở cười nói: “Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi, trong cuộc sống khó tránh khỏi sẽ có một, hai lần không thể làm theo ý mình được. Các ngươi cũng không thể bắt ta thật sự giống như người xuất gia mỗi ngày đều ăn cơm rau dưa được…”

“Hơn nữa, nếu như ta không thử các loại đồ ăn, tăng sức đề kháng cho các ngươi, lỡ như sau này đụng phải một vài thứ ngoại tà thiên kỳ bách quái nào đó, còn phải dựa vào chính ta đến cứu, không phải lúc ấy, các ngươi sẽ có vẻ quá mức vô năng sao? Các ngươi nói xem có đúng hay không nào?”

Tỳ thổ phụ họa nói: “Đúng vậy đúng vậy, tâm hỏa, hắn nói có lý!”

Tâm hỏa ném ánh mắt như nhìn kẻ ngốc về phía tỳ thổ, lập tức mở miệng chửi bới: “Có lý cái rắm, hắn chỉ kiếm cớ để bao biện cho thói phàm ăn của mình thôi, đến lúc đó người chịu thiệt là ngươi, ngươi có hiểu hay không!?”

Chương 301 - Không Thể!!!

Tỳ thổ chép miệng: “Chậc, kỳ thật ăn nồi lẩu hôm nay, ngoại trừ cay ra, vị cũng không tồi, ngẫu nhiên vẫn có thể ăn được một bữa mà.”

Tâm hỏa tức giận nói: “Được, đến lúc đó ngươi đừng có kêu gào ầm ĩ với ta, hừ!”

Tỳ thổ tỏ vẻ cố ý không nghe hiểu lời tâm hỏa nói: “Ừm ừm, hôm nay chỉ là đột nhiên bị dọa một chút thôi, bằng không khẳng định là ta sẽ không kêu.”

Tâm hỏa bày ra vẻ mặt không biết nên nói gì, mà nó cũng lập tức nhận ra Trần Khánh ở một bên vừa lén lút nở nụ cười vui vẻ.

Điều này trực tiếp làm ảnh hưởng đến thể diện của tâm hỏa là nó, khiến cho càng thêm khó nhịn nổi.

Phải biết rằng, những kẻ kiêu ngạo như nó sợ nhất chính là dạng người thành thật như tỳ thổ kia.

Một kẻ thích đưa ra câu đố, còn một kẻ lỗ mãng chẳng chịu suy nghĩ gì… đúng là nửa câu cũng không đoán ra nổi.

“Cười cái gì mà cười, còn cười nữa thì đừng mong sống!” Tâm hỏa bực bội, lập tức rít gào với Trần Khánh, hiện tại nó giống hệt như một đứa nhỏ chết vì sĩ diện, chỉ thiếu duy nhất một cái bậc thang.

“Ta sai rồi, thực xin lỗi, lần sau không dám nữa.” Trần Khánh thức thời xin lỗi tâm hỏa, nhưng rất nhanh hắn lại bắt đầu chuyển đề tài: “À? Tâm hỏa, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?”

Cơn tức giận của tâm hỏa tới mau mà đi cũng mau, vừa nghe Trần Khánh muốn hỏi mình vấn đề, nó liền hừ hừ nói: “Hừ, hỏi đi.”

Trần Khánh nói: “Ngươi nói xem sau khi cấy ghép tim, phản ứng bài dị có khả năng bị loại bỏ hoàn toàn nếu được điều trị bằng trung y hay không?”

Tâm hỏa nhíu mày: “Ngươi muốn hỏi lão gia tử đã từng tham gia quân ngũ kia có thể chữa khỏi được hay không?”

Trần Khánh không phủ nhận: “Cũng không nhất định phải chữa khỏi cho lão gia tử kia, ta chỉ muốn hỏi để lỡ như sau này cũng gặp phải bệnh nhân tương tự như vậy, thì rốt cuộc nên áp dụng biện pháp bảo thủ để đối phương duy trì chất lượng sinh hoạt, hay là trực tiếp tìm cách chữa trị. Ta biết chuyện này rất khó, nhưng … rốt cuộc là có một tia khả năng như vậy hay không?”

Tâm hỏa khẳng định: “Không có, Thần của ta trải rộng toàn thân, mấy người chúng nó đều nghe theo lệnh của ta, nếu ngươi đổi một cái tâm hỏa lại đây, sẽ có vài vấn đề xảy ra. Đầu tiên, ngươi sẽ không có khả năng thay đổi toàn bộ, bởi vì tâm hỏa khác chỉ tới đây dưới trạng thái là một trái tim thôi, ngươi vốn không thể dời toàn bộ Thần chất chứa trong nó tới đây, cho nên hai Thần đánh nhau tuyệt đối không có cách nào hòa giải.”

Trần Khánh nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Trên thực tế, hắn đã đoán được kết quả này từ trước rồi, chỉ muốn nhìn xem tâm hỏa của bản thân có thể đưa ra một góc nhìn khác hay không thôi, nếu có, đối phương cũng có thể cung cấp cho hắn một hướng ý nghĩ khác.

Nhưng xem ra không có rồi… đúng là trung y đã hiểu thấu lục phủ ngũ tạng, và ở trong ngũ tạng, tâm hỏa là cơ quan duy nhất

không có chữ nguyệt [1], kỳ thật điều này đã rõ ràng rồi, nghĩa là từ khi người xưa tạo chữ, bọn họ đã biết tâm vốn không phải là một cơ quan mang thực chất, trái tim chỉ là một nơi để nó thực hiện chức năng của mình thôi.

[1] : chữ nguyệt (月), can - 肝, tỳ - 脾, phế - 肺, thận 肾. Có thể nhận thấy 4 trong ngũ tạng đều có chứa chữ nguyệt, nhưng tâm - 心 lại không có chữ nguyệt.

Mà theo cách nhìn của trung y, giải phẫu trái tim nên gọi là tâm bào, cũng chính là kinh mạch tim, Hoàng Đế Nội Kinh gọi nó là Thiên Trung.

Thời Nguyên triều có một vị trung y tên là Cát Ung đã từng đưa ra lý luận này rồi, ông ấy cho rằng tâm bào cũng là một trong số những cơ quan nội tạng. Và một con người nên có lục phủ lục tạng, mà không phải là lục phủ ngũ tạng.

Thêm nữa, trong Hoàng Đế Nội Kinh cũng nói con người có thập nhị cung, đã xếp Thiên Trung (tâm bào) vào bên trong.

Nhưng bởi vì lục phủ ngũ tạng vốn vô cùng phổ biến, lại phù hợp với nhận thức của mọi người, cho nên khái niệm lục phủ lục tạng không được lưu truyền rộng rãi, kinh mạch màng tim cũng trở thành cơ quan nội tạng lão Lục bị che giấu kia.

Nhưng trên thực tế, tác dụng của nó lại cực kỳ quan trọng.

Trong Hoàng Đế Nội Kinh gọi nó là cơ quan thần sứ. Nói nó là cơ quan bảo vệ và giữ gìn tâm trong số những cơ quan nội tạng khác. Nó có thể ngăn địch trước cửa, cũng có thể truyền tải tâm tình và mệnh lệnh của tâm, giống như Ngự lâm quân trong hoàng cung vậy.

Ngự lâm quân ngăn cản được người khác, nhưng không ngăn được Hoàng đế, đương nhiên tâm hỏa sẽ không chỉ dừng lại ở trái

tim, cho nên, chỉ thay đổi kinh mạch màng tim thôi, căn bản là không thể giải quyết được vấn đề.

“Vậy cấy ghép nội tạng khác, ví dụ như thận thì sao?” Trần Khánh nói.

Tâm hỏa dừng lại một chút mới trả lời: “Ta cũng không chắc chắn lắm, nhưng nếu thật sự thay đổi thận thủy, có lẽ phản ứng bài dị sẽ không mạnh như vậy, nhưng ta khẳng định là các ngươi cũng không thể khống chế được thận thủy này, thậm chí nó còn có thể chủ động công kích ta nữa. Trải qua một quãng thời gian dài sau đó, trí nhớ của ngươi có thể sẽ bị thận thủy này khống chế, tính tình cũng có thể thay đổi. Đến lúc ấy, có lẽ thứ từ bên ngoài này sẽ thay đổi ta cùng đám can tỳ phế bọn chúng, về phần kết quả sẽ như thế nào, ta cũng không biết.”

Đúng vậy.

Có không ít tin tức được đưa lên mạng có nói rằng, sau khi những bệnh nhân được thay thận, bệnh tật thì khỏi hẳn rồi nhưng không hiểu vì sao trong đầu lại xuất hiện ký ức khác lạ, thậm chí tính cách cũng càng ngày càng thay đổi.

Có một người đàn ông từng thay thận ở nước ngoài, ba mươi năm sau, đột nhiên chạy đến một nơi nào đó để tự tử.

Sau khi cảnh sát bắt tay vào điều tra, mới phát hiện được, hóa ra hơn ba mươi năm trước, ở nơi này cũng có một người tự sát. Mà trùng hợp hơn, người cấy ghép thận sau này, lại chính là người đã dùng quả thận của kẻ từng tự sát chính tại nơi đó, hơn ba mươi năm về trước.

Những trường hợp như vậy ở nước ngoài đã được phủ lên một tầng sắc thái huyền nghi, bởi vì khoa học thực sự không thể giải thích được những điều như vậy.

“Được rồi, hôm nay nói chuyện đến đây thôi, ta đi đọc sách.” Trần Khánh nói.

“Này, đến giờ phải nghỉ ngơi rồi, ta cũng không muốn mỗi ngày đều có chuyện mình xử lý không xong. Ngươi có nghe thấy không?” Tâm hỏa nói.

“Biết rồi.” Trần Khánh rút châm, trong đầu đã không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Chương 302 - Sự Thay Đổi Của Tiếu Khải!!!

Có châm cứu trợ giúp, bụng Trần Khánh đã không còn cảm giác nóng bỏng.

Giải quyết xong những chuyện này, Trần Khánh tiếp tục gặm《 Hoàng Đế Nội Kinh 》.

Một lần gặm này trực tiếp kéo dài hơn hai giờ.

Gần mười giờ, Trần Khánh quyết đoán buông sách xuống, bắt đầu nằm trên giường nghỉ ngơi.

Trước khi đi ngủ, hắn vội vã đưa mắt nhìn bảng giao diện thuộc tính, cột y điểm kia đã có thay đổi, trước mắt là 73.1.

Trải qua mấy ngày tọa chẩn ở trung y viện, mỗi ngày Trần Khánh có thể đạt được khoảng bảy mươi mấy y điểm.

Nhiều thì nhiều thật, nhưng trước mắt xem ra, bảy mươi mấy điểm tạm thời còn chưa đủ để hắn tăng lên bất kỳ một dạng năng lực nào.

Bởi vậy Trần Khánh cũng không vội vàng đi tiêu xài hết, chỉ đơn giản là tích góp trước, đợi đến khi có thể trực tiếp tăng lên một hạng năng lực, mới cân nhắc nên tiêu xài như thế nào.

…

Sáng sớm hôm sau, sau khi Trần Khánh luyện xong Thái Cực, hắn lập tức đi đến Hán Y Đường cùng đám Sở Diêu Quyền tặng thuốc.

Hôm nay lại rất trùng hợp, Tiếu Khải cũng có mặt trong đội ngũ này.

Trần Khánh không chào hỏi gã, nhưng trong lúc hai người vô tình nhìn nhau, ẩn sâu trong ánh mắt Tiếu Khải đã không còn vẻ khinh miệt như trước kia nữa, ngược lại gã còn lộ ra vẻ mặt phức tạp nhìn Trần Khánh.

Chẳng lẽ gã này lại có chuyện gì đó muốn nhờ vả hắn rồi?

“Bác sĩ Sở, sao hôm nay Tiếu Khải lại tới đây?” Trần Khánh hỏi.

“Cậu ta ư? Là mấy ngày nay, cậu ta có chút kỳ quái, không chỉ tích cực tọa chẩn, còn thường xuyên chạy tới chỗ Triệu lão hỏi chút vấn đề, ngày hôm qua cậu ta không có ca tọa chẩn, lại đặc biệt đến chỗ Triệu lão tọa chẩn nửa ngày. Chuyện này đúng là trước kia chưa từng có.” Sở Diêu Quyền nói.

“Bị kích thích gì vậy?” Trần Khánh hỏi.

“Phỏng chừng có liên quan đến cô gái xem mắt trước kia. Đàn ông mà, một khi có người mình thích, trong lòng sẽ coi trọng sự nghiệp hơn, luôn muốn cho nửa kia của mình có một tương lai tươi đẹp, ha ha ha.” Sở Diêu Quyền cười nói.

“Cũng đúng.” Trần Khánh nói.

Sau khi tặng thuốc xong, Trần Khánh trở về phòng khám, nhưng mông còn chưa ngồi nóng, ngoài cửa đã có một người bước vào, rõ ràng là Tiếu Khải.

Sau khi gã vào cửa, bàn tay cứ vặn vặn xoắn xoắn không ngừng, như thể trong lòng đang rối rắm chuyện gì đó vậy.

“Có việc gì không?” Trần Khánh thấy gã tới lại không nói một tiếng, liền mở miệng hỏi.

“Cậu có thể giúp tôi một việc được không?” Tiếu Khải gian nan mở miệng.

“Lý do?” Trần Khánh không trả lời trực tiếp.

“… Tôi, thiếu tiền! Nhưng cậu đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn mượn tiền của cậu, chỉ là tôi…” Tiếu Khải rất ít khi cầu xin người khác, huống chi người này lại là Trần Khánh, càng khiến gã khó mở miệng hơn.

Trần Khánh thấy bộ dáng này của gã, lập tức đoán ra mọi chuyện: “Anh muốn tôi đưa anh đến trung y viện tọa chẩn, đúng không?”

Ánh mắt Tiếu Khải có chút rung động, khẽ gật gật đầu.

Trần Khánh đặt sách xuống, tựa vào lưng ghế, chợt mở miệng hỏi: “Anh cảm thấy tôi sẽ giúp anh sao?”

Tiếu Khải cắn răng, ánh mắt lập tức ảm đạm xuống: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, Tiếu Khải đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên Trần Khánh mở miệng hỏi: “Tôi rất tò mò, vì sao bỗng nhiên anh lại thay đổi thành người khác vậy, chẳng lẽ thật sự bởi vì yêu đương?”

Tiếu Khải dừng bước, nhưng không quay đầu lại chỉ cúi đầu nói: “Cậu đều biết cả rồi… Đúng vậy, tôi thừa nhận rằng trước đây tôi quá ngây thơ, như một kẻ ngu ngốc vậy, luôn luôn cảm thấy bản lĩnh của mình rất lớn, xem thường người này xem thường người kia.”

“Đối với cậu, kỳ thật tôi rất ghen tị với cậu. Cậu đẹp trai hơn tôi, cậu còn có một người cha làm ông chủ, cậu có thể yêu đương mà không cần tốn bất cứ tâm tư gì, con gái đều sẽ chủ động theo đuổi cậu. Đã vậy, bên cạnh còn có nhiều bậc bề trên quan tâm đến

cậu, sẵn lòng giúp đỡ cậu. Ghen tỵ là như vậy, nhưng trên thực tế tôi cũng rất hâm mộ cậu. Vốn dĩ tôi cho rằng những thứ khác tôi không thể so sánh được với cậu, nhưng về phương diện y thuật, khẳng định là tôi mạnh hơn cậu. Mãi cho đến thứ sáu tuần trước, tôi có đến trung y viện, tới lúc đó, tôi mới biết bản thân mình căn bản không thể so sánh được với cậu."

"Tôi tựa như một tên hề, còn tự mình đắc chí, kết quả là đã hơn ba mươi tuổi, ngay cả lễ hỏi để kết hôn cũng không chuẩn bị nổi. Ha ha, buồn cười quá đi, tôi cũng cảm thấy chính mình buồn cười. Vũ Vi nói đúng, loại người như tôi thật sự không xứng để kết hôn."

Trong nhà Tiếu Khải tổng cộng có tám chị em, gã đứng tám, năm đó trong nhà khó khăn, cha mẹ gã không nuôi nổi nhiều con như vậy, đã nghĩ đủ loại biện pháp. Vậy là trong số những anh em của gã, có người làm con thừa tự cho họ hàng thân thích, có người trực tiếp bị mang cho người khác, mà Tiếu Khải là con trai út mới được cha mẹ giữ lại bên người. Sau này khi lớn lên, dưới cơ duyên xảo hợp, gã bái Viên Cửu Châm làm thầy, bản thân lại có chút thiên phú, mới có thể thành thạo chuyên môn trung y.

Trên thực tế, nếu tính cách của Tiếu Khải không có khuyết điểm rõ ràng như vậy, thì với bản lĩnh của gã, không nói tới đại phú đại quý, nhưng ít nhất cũng có một cuộc sống dư dả hơn người bình thường.

Nhưng cho đến tận bây giờ, sau khi cố gắng mười mấy năm, gã cũng chỉ có thể trả trước được một căn nhà, hiện giờ còn đang trên đường trả nợ.

Cha mẹ lại làm nông dân cả đời, vốn không giúp đỡ được gã điều gì.

Đủ loại cục diện như vậy khiến gã ngay cả chi phí bỏ ra để kết hôn cũng không chuẩn bị được.

Có vẻ như tình huống tinh thần luôn bị đả kích như vậy chính là nguyên nhân khiến gã phải tự nhìn lại bản thân mình.

“Kết hôn!? Anh đã đến bước này rồi sao? Được nha, vậy lễ hỏi là bao nhiêu?” Trần Khánh có chút khiếp sợ, hắn không nghĩ tới tiến độ của Tiếu Khải lại nhanh như vậy.

Tiếu Khải xoay người cười khổ nói: “80 ngàn, không cần tam kim [1], không cần phòng xe.”

[1] : tam kim chỉ ba thứ kim loại là vàng, bạc, đồng.

Điều kiện thấp như vậy?

Trần Khánh cũng có chút kinh ngạc.

“Tôi nhớ rõ tiền lương của anh cũng được khoảng sáu, bảy ngàn mỗi tháng mà? Mấy năm nay chẳng lẽ anh không tích góp được 80 ngàn tệ?”

Tiếu Khải nói: “Trả nợ mua nhà mất khoảng hai, ba ngàn mỗi tháng, trừ đi tiền thuê nhà, điện nước và tiền sinh hoạt, tôi tích cóp kiểu gì được?”

Chương 303 - Quá Mức Bất Cẩn Rồi!!!

Trần Khánh hỏi: “Anh mua nhà bao lâu rồi?”

Tiếu Khải nói: “Năm năm.”

Trần Khánh kỳ quái nói: “Không lắp đặt trang thiết bị sao?”

Tiếu Khải gật đầu: “Có lắp đặt được một chút, nhưng không còn tiền.”

Khó trách thái độ của gã lại phát sinh biến hóa lớn đến như vậy. Đúng là một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán nha.

Trần Khánh nói: “Anh đến cầu tôi, có phải là vì bạn gái anh cho anh một kỳ hạn nào đó hay không?”

Gương mặt Tiếu Khải lập tức cúi thấp xuống: “Cô ấy đã ba mươi tuổi rồi, chỉ có thể chờ tôi một năm.”

Nói xong, Tiếu Khải cũng không nói thêm gì nữa.

Gã đã nghĩ đến chuyện từ bỏ mối quan hệ này rồi, nhưng lần này, gã thực sự rơi sâu vào trong đó, gã sợ bỏ lỡ cô gái này, bản thân mình sẽ hối hận suốt đời.

Trần Khánh rơi vào trầm tư, đúng là hắn không có nghĩa vụ phải giúp Tiếu Khải, dù mối hôn sự này của Tiếu Khải không thành, cũng không liên quan gì đến hắn, nhưng ở trong mắt Trần Khánh, dù Tiếu Khải cần phải tiếp nhận trừng phạt cho hành vi trước đó của bản thân, thì trừng phạt dành cho gã cũng không nên nặng đến vậy.

Chung quy lại, nhìn thấy một người nửa đời sau có thể hạnh phúc, còn thoải mái hơn một chút so với trực tiếp đánh vào mặt gã.

Cho nên, có thể giúp, hắn sẽ giúp một phen, dù sao đối với Trần Khánh, làm việc này cũng không cần phải trả bất kỳ cái giá nào.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Trần Khánh khẽ nhếch lên, hắn đưa ánh mắt giống như đang đùa bỡn chăm chú nhìn Tiếu Khải, nói: "Này, một câu xin lỗi khó đến vậy sao?"

Tiếu Khải ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Trần Khánh, rõ ràng là gã vừa giật mình không tin vào những gì bản thân vừa mới nghe được. Nhưng rất nhanh, trong mắt đã lộ ra vẻ vui sướng: "Cậu… Thực xin lỗi vì những gì tôi đã làm trước đây!"

Trần Khánh nghe vậy, cũng không trêu chọc đối phương thêm nữa, lập tức lấy điện thoại di động ra, rồi ngay trước mặt Tiếu Khải, hắn gọi điện thoại cho Khổng Học Quân.

Sau khi Trần Khánh nói rõ ý đồ của mình, Khổng Học Quân vô cùng vui vẻ, tỏ thái độ cực kỳ hoan nghênh, thậm chí ông ấy còn nói, mình có thể cho Tiếu Khải đến khoa nội hai làm việc, thời gian cũng giống với Trần Khánh, tiền lương đãi ngộ lại tương đương với Vương Xuân Lam.

Nhận được đáp án chính xác, Trần Khánh nhanh chóng cúp điện thoại: "Được rồi, sau này anh cũng giống như bác sĩ Vương, hai tư sáu tới trung y viện tọa chẩn, ba năm bảy trở về Hán Y Đường. Ừm… tôi phải nói rõ ràng với anh một chút, tới đó thì nhớ phải tuân theo quy củ. Hơn nữa, anh không cần phải đi móc nối bất kỳ mối quan hệ nào, chỉ cần khám bệnh cho người ta là được. Tiền lương của anh cũng giống với bác sĩ Vương, 16 ngàn một tháng."

Tiếu Khải như người ở trong mộng vừa bừng tỉnh lại. Gã thực sự không ngờ Trần Khánh lại nguyện ý giúp đỡ mình.

Gã nghi hoặc hỏi: “Chỉ bằng một câu xin lỗi đơn giản như vậy mà cậu đã ra tay giúp tôi rồi, chẳng lẽ cậu không hề ghi hận gì tôi ư?”

Trần Khánh khuyên nhủ: “Người sống một đời, ôm quá nhiều lệ khí chỉ tổ hại người hại mình, phải học cách rộng lượng. Về sau trong lúc đối nhân xử thế, anh cũng phải học cách thu chút tính tình của mình lại, nói không chừng một ngày nào đó, anh sẽ có việc cần phải tới nhờ vả người khác. Cho nên làm người phải nhớ lưu lại một đường, anh đã hiểu chưa? Về phần hỗ trợ, tôi chỉ thuần cảm thấy anh chữa khỏi cho nhiều bệnh nhân như vậy, cũng coi như đã cống hiến cho Hán Y Đường, nên mới giúp đỡ anh thôi, hoàn toàn không liên quan đến bản thân anh.”

Trong lòng Tiếu Khải lập tức trở nên ấm áp, tuy Trần Khánh nói chuyện này không liên quan đến bản thân gã, nhưng nói đến cùng, hắn vẫn ra tay giúp đỡ gã.

Tiếu Khải gã luôn coi trọng ân tình.

“À, tôi rất tò mò, 80 ngàn cũng không phải một con số quá lớn, trong bệnh viện chúng ta có nhiều bác sĩ như vậy, dù anh hỏi mượn bọn họ, cũng có thể tạm thời gom góp đủ chứ?” Trần Khánh cười nói.

Tiếu Khải lắc đầu: “Không giống, thứ tôi muốn cho cô ấy không phải là lễ vật, mà là tương lai.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt Trần Khánh suy sụp xuống, tựa như một con chó đang cười hì hì ven đường đột nhiên bị người ta đá cho một cước.

Khốn khiếp.

Là ta quá mức bất cẩn rồi!

Bỗng nhiên lại bị tọng cho đầy một miệng cẩu lương.

Trần Khánh chỉ hận không thể tát cho cái miệng mình hai cái.

Sao tự nhiên mày lại muốn đi quan tâm tới chuyện này vậy?

Bên trong ngũ tạng, đứa nào điều khiển miệng? Mau đứng ra đây!

Hán Y Đường.

Mấy ngày nay, ngoại trừ chăm sóc bà nội, giúp đỡ dì ở phòng sắc thuốc, quãng thời gian còn lại, Hứa Văn Diệu đều một lòng một dạ học thuộc lòng kinh mạch và huyệt vị trên cơ thể con người.

Tuy trên thân thể con người có đến mấy trăm huyệt vị, nhưng chỉ cần lần theo kinh mạch mà đọc thuộc lòng, chuyện này cũng không quá phức tạp.

Đặc biệt là trong trường hợp có hình ảnh, ghi nhớ càng thêm tiện lợi.

Cũng không biết có phải Hứa Văn Diệu trời sinh đã có trí nhớ tốt hay không, nhưng mới qua một ngày, cậu bé đã học thuộc gần như hết sơ đồ kinh mạch con người.

Nhưng cậu cũng không đi tìm Trần Khánh khoe khoang tốc độ ghi nhớ của mình, mà thay vào đó là không ngừng ghi nhớ, làm sâu sắc thêm tri thức trong đầu mình. Từ ban đầu chỉ là ghi nhớ chính xác thứ tự của huyệt vị, đến sau này là đảo ngược huyệt vị, tiếp đó là soi gương điểm bất cứ chỗ nào trên người mình, cũng có thể nói ra huyệt vị tương ứng, cuối cùng là nhắm mắt lại, lợi dụng năng lực không gian tưởng tượng xây dựng nên một con người trong suốt, sau đó lại thông qua phương thức ấn điểm, lần lượt lấp

đầy huyệt vị trên thân thể con người trong suốt này.

Hứa Văn Diệu cũng không biết cái gì gọi là năng lực không gian tưởng tượng, nhưng trong quá trình ghi nhớ huyệt vị kinh mạch, cậu lại tự đưa nan đề đó cho chính mình, cuối cùng cứ như vậy mà vô sư tự thông.

Đương nhiên, sở dĩ Hứa Văn Diệu cố gắng học tập như vậy, cũng có một chút nguyên nhân cả. Bởi vì sau khi cậu bé nhìn thấy Trần Khánh trị liệu cho bà nội một lần, khẩu vị của bà nội loại trở nên tốt hơn trước kia một chút.

Phải biết rằng trước kia, mỗi ngày, bà nội cậu chỉ có thể ăn một chút cháo, những thứ khác đều không ăn được. Nói chính xác ra thì lúc trước, mỗi ngày bà cũng chỉ có thể ăn hai, ba chén cháo thôi, nhưng ngày hôm qua, sau khi được Trần Khánh trị liệu, bà nội cậu đã ăn được tổng cộng là sáu bát, gấp đôi lúc trước.

Trần Khánh nói với cậu rằng, tín hiệu đầu tiên sau khi bà nội của cậu chuyển biến tốt đẹp chính là muốn ăn chút gì đó.

Bởi vì đói là bản năng cầu sinh, muốn ăn có nghĩa là có thể sống sót.

Chương 304 - Cái Gì Gọi Là Nhập Định???

Nhiều người già trước khi qua đời, hầu như tất cả đều ăn càng ngày càng ít, thậm chí còn không ăn trong vài ngày cuối cùng.

Đây là dấu hiệu mệnh không còn được lâu nữa.

Chính vì Hứa Văn Diệu nhìn thấy y thuật của Trần Khánh, nên cậu bé mới nguyện ý học tập.

Làm như vậy, cho dù sau này Trần Khánh không có thời gian khám bệnh cho bà nội thì chính cậu cũng có thể chăm sóc cho bà nội.

Gần mười hai giờ, dì của phòng sắc thuốc thông báo cho Hứa Văn Diệu có thể tan tầm.

Hứa Văn Diệu lập tức ngựa không ngừng vó mà chạy đến Thanh Tùng Đường, đây là nơi Trần Khánh bảo cậu tới, mỗi ngày cậu đều ở chỗ này giải quyết ba bữa cơm.

Sau khi lấy bữa trưa của mình, Hứa Văn Diệu nhanh chóng trở lại Hán Y Đường, trước tiên cho bà nội ăn hai chén cháo, sau đó tự mình ăn cơm xong, mới một mình ra ngoài.

Cậu phải trả lại từng thứ một cho những người đã bị mình lấy đồ trước kia.

Chuyện này có nguy hiểm nhất định, bởi vì chưa biết chừng cậu còn bị người ta bắt được, thậm chí còn bị đánh cho một trận.

Hứa Văn Diệu rất sợ, nhưng cậu cũng biết mình nhất định

phải đi.

Đương nhiên, cậu bé rất thông minh, ra ngoài tuyệt đối không mang theo tiền thừa, nếu không thật sự bị bắt được, có thể những người đó sẽ xem mình là một đứa trẻ mà trực tiếp cướp đi tiền của mình.

Hứa Văn Diệu cũng không dám gây thêm rắc rối, bởi vì cậu phải chạy về trước khi bà nội đại tiện, như vậy sẽ có đủ thời gian dọn dẹp, tránh làm người khác ghét bỏ.

Trần Khánh đã giúp đỡ cậu quá nhiều rồi, Hứa Văn Diệu không hy vọng mình sẽ mang thêm phiền phức cho thầy ấy.

…

Trong khu chung cư nhỏ, Trần Khánh lại đến nhà Dương Hữu Lâm.

Cửa phòng không khóa, Trần Khánh trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Vừa tiến vào phòng Dương Hữu Lâm, Trần Khánh đã nhìn thấy lão đạo sĩ này đang ngồi trên giường tụng kinh.

A, coi như hôm nay có chút dáng vẻ đạo sĩ rồi.

Trần Khánh cũng không quấy rầy, cứ như vậy ngồi ở một bên chờ đợi.

Nhưng ngay khi hắn ngồi xuống, Dương Hữu Lâm đang ngồi im lặng trên giường bỗng nhiên mở một con mắt.

“Lại có việc ư?”

Trần Khánh buồn cười nói: “Ông phâm tâm nhanh như vậy sao? Vậy không được đạo sĩ thối à, người ta tĩnh tọa đều có thể nhập định đó.”

Dương Hữu Lâm cười nhạt: “Được rồi, vậy cháu nói cho ta biết, cái gì gọi là nhập định đi?”

Trần Khánh cái hiểu cái không nói: “Chính là cái đầu trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ tới.”

Dương Hữu Lâm hừ lạnh nói: “Toàn nói bậy, con người từ khi sinh ra, đầu óc vẫn luôn ở trong trạng thái ‘Nghĩ’, khác nhau chỉ là về sau này, có những người không nghĩ, không tự hỏi, hay là có nghĩ mà suy nghĩ lung tung thôi.”

“Có thể làm được cái gì cũng không nghĩ tới, chỉ có một loại người, đó là người chết, hiểu chưa?”

Còn có sự khác biệt này?

Trần Khánh chỉ biết rằng đầu óc là do tâm quản.

Mặc dù bộ não có chức năng suy nghĩ, tự hỏi, nhưng nó cần vẫn phải có trái tim để khống chế.

Cũng giống như học thuộc lòng vậy. Có một số người chỉ cần đọc một lần là có thể nhớ được bảy, tám phần, nhưng một số người có đọc cả trăm lần, ngàn lần, vẫn không thể nhớ nổi.

Kỳ thực điểm mấu chốt của chuyện này nằm ở việc bản thân có dụng tâm hay không.

Cho nên, lúc đi học có rất nhiều học sinh đạt được thành tích không tốt, cũng không phải do trời sinh bọn họ đã ngu ngốc, mà là tâm của bọn họ căn bản không đặt lên học tập, như vậy đại não sẽ không sinh ra hứng thú với học tập, đương nhiên bọn họ sẽ không suy nghĩ về chuyện học tập.

Làm như vậy mà thành tích còn tốt được mới là có quỷ!

Nhưng Dương Hữu Lâm vừa nói như vậy, sau khi ngẫm lại,

hắn cũng thấy câu này rất có đạo lý. Lúc tâm không điều tiết khống chế đại não, dường như đại não cũng đang suy nghĩ, chẳng qua là nó không được chuyên chú như vậy mà thôi.

"Vậy lúc ông tĩnh tọa thì đang suy nghĩ cái gì?" Trần Khánh hỏi.

Dương Hữu Lâm nhắm mắt lại: "Kinh văn, đọc kinh văn có thể làm cho đầu óc tiến vào trạng thái không tưởng, cũng được người ta gọi là nhập định đó, tuy đầu óc vẫn đang suy nghĩ như trước, nhưng loại trạng thái này sẽ không tạo thành bất cứ gánh nặng gì cho tâm thần. Cũng giống như cháu luyện Thái Cực vậy. Lúc luyện, trong đầu sẽ nghĩ đến chiêu thức tiếp theo, trong lúc động tác không ngừng nối liền, tâm thần của cháu sẽ tiếp cận trạng thái bình thản."

"Lão tổ tông sáng tạo ra những động tác dưỡng sinh này, chính vì bọn họ biết được có rất nhiều người căn bản không thể ngồi yên tĩnh tọa được. Ngược lại, khi thông qua động tác để dẫn dắt tư tưởng của con người tiến vào trạng thái không tưởng, vừa có thể làm cho lòng người yên tĩnh, vừa có thể phát huy ra tác dụng cường thân kiện thể."

"Con người hiện tại quá mức tham lam, cả ngày đều khổ sở suy nghĩ, khiến cho tâm thần không chịu nổi gánh nặng. Cũng có người khi không có việc gì làm, lại bởi vì một chiếc điện thoại di động nho nhỏ, làm cho bản thân mình tiếp nhận quá nhiều mảnh nhỏ tin tức, không hề có tích lũy trí tuệ, cả ngày nghĩ ngợi lung tung, giống như toàn bộ những chuyện lớn của thiên hạ trong ngày hôm đó đều có liên quan đến hắn vậy. Ngay cả một cái rắm của người nổi tiếng, hắn cũng phải tiến lên ngửi ngửi mùi hôi."

"Người như vậy sao có thể khỏe mạnh, không bị mầm bệnh xâm lấn?"

Trần Khánh dở khóc dở cười.

Ông coi như ai cũng giống như ông vậy đó, một thân một mình, sống không vướng bận.

Tất cả mọi người đều là phàm phu tục tử, đương nhiên phải chịu sự ràng buộc của thế tục rồi.

Nhưng lão đạo sĩ nói cũng không sai, có vài người vẫn có thể thay đổi được.

Lấy ví dụ như có một số người rõ ràng là rất dư dả thời gian, nhưng chỉ cần có thời gian nghỉ ngơi, kiểu gì bọn họ cũng phải cầm điện thoại di động lên, lướt tới lướt lui mới chịu.

Nếu ai đó khuyên bọn họ nên đứng dậy, ra ngoài hoạt động, thả lỏng thể xác và tinh thần, bọn họ sẽ vô cùng đúng lý hợp tình mà nói, tôi không có thời gian.

“Ai, đạo sĩ thối, cháu thấy phía sau của cuốn《 Khí Thể Nguyên Lưu 》có Bát Bộ Kim Cương Trường Thọ Công, ông cảm thấy so với Thái Cực thì công pháp này như thế nào?” Trần Khánh hỏi.

Tuy số chữ của cuốn《 Khí Thể Nguyên Lưu 》này không nhiều lắm, nhưng bên trong lại được bao hàm rất nhiều nội dung phong phú, có một số thứ Trần Khánh thực sự đọc mà không hiểu nổi, cho nên lúc xem đến đó, hắn thường lựa chọn nhảy qua.

Cũng chính vì đọc lướt qua đến nội dung phía sau, Trần Khánh mới thấy được trong phụ lục, có một bộ công pháp như vậy.

Chương 305 - Bát Kim Cương Trường Thọ Công!!!

Ở phần mục lục phía trước cũng không có ghi chép về bộ công pháp này, phỏng chừng là mấy người Quách lão thêm vào.

Dương Hữu Lâm lại mở một con mắt ra nói: “Để ta xem xem.”

Trần Khánh lập tức đưa 《 Khí Thể Nguyên Lưu 》qua.

Dương Hữu Lâm bắt đầu lật xem nội dung của phần này, nhưng trên sách không chỉ có ghi chép văn tự, chỉ có hình ảnh động tác của một vị lão đạo sĩ.

Khi Dương Hữu Lâm nhìn những hình ảnh này, trong ánh mắt tràn ngập ý kính ngưỡng.

“Hai tay cắm đỉnh lợi tam tiêu, tay chân trước sau cố thận yêu...”

Vừa nhìn, Dương Hữu Lâm đã xem đến xuất thần.

Bát Bộ Kim Cương Trường Thọ Công này có tổng cộng hai bài, chia làm Kim Cương Công (ngoại bát bộ) và Trường Thọ Công (nội bát bộ), mỗi loại tám thức.

Trong sách ghi lại, Kim Cương Công vi dương, vi cương, vi ngoại, vi hiển, vi ly, vi hỏa, vi càn, vi thể, vi hậu thiên, vi cơ sở; 《 Trường Thọ Công 》vi âm, vi nhu, vi nội, vi ẩn, vi khảm, vi thủy, vi khôn, vi thần, vi tiên thiên, vi thượng thừa.

Bộ công pháp này từng là công pháp dưỡng sinh bí mật không truyền ra bên ngoài của đạo gia, hiện giờ có thể công khai cho mọi

người, cũng nhờ vào vị Mễ Tinh Tử đạo trưởng đã biên soạn nên tác phẩm này.

Trần Khánh xem xong cũng cảm thấy bộ công pháp này có điểm độc đáo. Về phần rốt cuộc mọi chuyện có phải giống như trong sách miêu tả hay không, người luyện công pháp này có thể cân bằng âm dương, trừ bệnh kiện thân, kéo dài tuổi thọ hay không, hắn cũng không dám khẳng định.

Cho tới nay Trần Khánh đều tuân theo tinh thần hoài nghi, nhưng hoài nghi cũng không phải là kết luận lung tung, mà là phải khẳng định trước, sau đó thí nghiệm, cuối cùng mới dùng kết quả để chứng minh.

Thử cũng không thử đã nói là vô dụng, đây không phải phong cách của Trần Khánh.

“Thế nào? Theo ông bộ công pháp này rốt cuộc là như thế nào?” Trần Khánh nói.

Dương Hữu Lâm nghiêm túc nói: “Chỉ mạnh không yếu.”

Ồ?

Đánh giá cao như vậy?

Trần Khánh cứ cho rằng Dương Hữu Lâm sẽ nói Bát Kim Cương Trường Thọ Công này cũng không khác gì Thái Cực, ai ngờ Dương Hữu Lâm lại nói Bát Kim Cương Trường Thọ Công này lại hơn nó một bậc.

Điều này làm Trần Khánh càng thêm tò mò hơn.

“Tại sao?” Trần Khánh hỏi.

Dương Hữu Lâm vươn tay chỉ vào thức thứ nhất, nói: “Cháu xem chiêu này đi, hai tay cắm đỉnh lợi tam tiêu. Động tác này rất

đơn giản, gần như người bình thường chỉ cần làm hai, ba lần là có thể học được phần nào rồi, nhưng chiêu này không chỉ tác động tới Thủ Tam Âm Kinh, Thủ Tam Dương kinh, còn cả Túc Tam Âm Kinh và Túc Tam Dương Kinh nữa, đồng thời hai mạch Nhâm Đốc, kỳ kinh bát mạch cũng bị nó dẫn động, coi như người dưới mà sai bảo, lục phủ ngũ tạng, tứ chi âm dương trong ngoài đều vận động một lần, đúng là chân chính khơi thông tam tiêu."

"Cháu là trung y, hẳn là cháu hiểu được, tam tiêu có khả năng tuyên thông khí huyết tân dịch, làm mục thủy cốc, thông điều thủy đạo… Như vậy, đả thông tam tiêu cũng tương đương với đả thông tất cả các thông đạo bên trong thân thể. Kể cả khi người ta chỉ thường xuyên luyện tập duy nhất một chiêu này, vẫn có thể phòng ngừa được rất nhiều bệnh tật."

"Kỳ thật luyện Thái Cực cũng mang đến loại hiệu quả này, nhưng dưới hiệu quả đồng dạng, ngưỡng cửa nhập môn của Thái Cực cao hơn Bát Kim Cương Trường Thọ Công này. Đó cũng là nguyên nhân khiến ta nói rằng, bộ công pháp này chỉ mạnh không yếu. Cái gọi là đại đạo chí giản, càng là thứ đơn giản, phía sau cần phải dồn vào càng nhiều tâm huyết hơn. Cho nên mới nói, người sáng tạo ra và truyền bá công pháp này đều là đang tạo phúc cho sinh linh, là người có đại đức."

"Ai, đáng tiếc, vị Mễ Tinh Tử đạo sĩ này mọc cánh thành tiên quá sớm, nếu không ta thật sự muốn gặp vị đạo gia này một lần…"

Đúng, là quá mức dễ dàng!

Thực ra ở lần đầu tiên Trần Khánh đọc được nội dung bộ công pháp ấy, hắn đã có cảm giác này rồi.

Vốn dĩ hắn còn cảm thấy bộ công pháp này dễ dàng luyện được như vậy hẳn là hiệu quả của nó sẽ không quá tốt, hiện tại xem ra, mọi chuyện vốn không phải như vậy.

“Xem ra cháu phải tranh thủ thời gian luyện tập nó mới được.” Trần Khánh nói.

“Tham thì thâm, ham ăn nhiều lại không tiêu hóa được. Cháu biết Thái Cực là đủ rồi.” Dương Hữu Lâm nói.

“Không nha, cháu luyện rồi dạy cho người khác không được sao?” Trần Khánh hỏi.

“…” Dương Hữu Lâm không còn lời nào để nói nữa, lập tức đưa cuốn 《 Khí Thể Nguyên Lưu 》đang cầm trong tay cho Trần Khánh: “Cất kỹ cuốn sách này đi, nhất định phải bảo quản nó thật tốt, đã biết chưa?”

Càng hiểu rõ cuốn sách này, Dương Hữu Lâm càng muốn gặp người biên soạn nên nó, cũng bởi vậy, ông ấy có chút do dự, không dám đọc cuốn sách này.

“Cháu biết rồi.” Trần Khánh tiếp nhận 《 Khí Thể Nguyên Lưu 》, nhanh chóng cất kỹ đi, ngay sau đó lại hỏi: “Đạo sĩ thối, ông còn nhớ đứa bé ăn cắp kia không?”

Dương Hữu Lâm nhắm mắt lại: “Nhớ, trước khi cháu tới, nó đã lặng lẽ chạy vào nhà ta thả một thứ gì đó rồi rời đi. Ta suy đoán, có vẻ như thứ đó chính là tiền đúng không? Là cháu cứu bà nội của nó, nên nó cải tà quy chính rồi?”

Trần Khánh kinh ngạc nói: “A a, ông được đó, cái này cũng bị ông đoán ra.”

Khóe miệng Dương Hữu Lâm khẽ nhếch lên: “Hừ, chỉ với chút tâm tư đó của cháu, lão đạo ta còn không đoán được hay sao? Làm sao? Nếu đã quyết định muốn cứu, vì sao còn tới gặp ta? Chẳng lẽ cháu còn muốn ta tính cho một quẻ, xem cháu có thể cứu sống bà nội đứa bé kia hay không ư? Muốn cầu một chút an tâm?”

Trần Khánh liếc nhìn Dương Hữu Lâm một cái: “Ông nghĩ rằng

cháu không chữa được cũng dám nhận bệnh nhân ư?”

Dương Hữu Lâm kỳ quái nói: “Ngược lại cũng đúng, nhóc con cháu cũng không giống loại người nhàn rỗi không có việc gì làm rồi đi phát tán thiện tâm lung tung.”

Trần Khánh lập tức nói rõ ý đồ tới đây: “Cháu tới tìm ông vì muốn ông hỗ trợ tính toán ngày. Cháu cần biết ngày Mậu Dần tiếp theo là ngày nào.”

Dương Hữu Lâm lập tức hỏi: “Tử Ngọ Lưu Chú sao?”

Mặc dù ông ấy chưa từng học qua y thuật, nhưng đối với tri thức trên phương diện y đạo, cũng có một chút hiểu biết.

Chẳng qua hiểu được và có thể khám bệnh cho người khác vẫn cách nhau một khoảng rất dài.

Chương 306 - Hoàn Dương Ngọa!

Trần Khánh nghe vậy lập tức gật gật đầu.

“Được, để lão đạo tính cho cháu... Giáp, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão... Mậu Dần, Kỷ Mão, Canh Thìn...”

“Hiện tại là Đinh Mùi, nói cách khác, ngày Mậu Dần tiếp theo sẽ là từ ba đến năm giờ sáng hôm sau.” Ngón tay cái của Dương Hữu Lâm lập tức bấm bấm trên đầu những ngón tay khác, rốt cục cũng tính toán ra ngày có Mậu Dần cho Trần Khánh.

Phải biết rằng, ngày nào cũng có giờ Dần, nhưng phối hợp với Thiên can Địa chi, như vậy năm ngày mới có thể xuất hiện một lần Mậu Dần.

Mà ngày này lại chính là thời gian tốt nhất để Trần Khánh trị liệu cho bà nội của Hứa Văn Diệu.

“Được rồi, cháu đi đây.” Trần Khánh nói.

“Thằng nhóc nhà cháu, có việc thì đến, không có việc gì liền đi, coi ta là cái gì hả?” Dương Hữu Lâm tức giận nói.

“Bốn bình rượu thuốc còn không đổi được mấy lần tư vấn miễn phí sao? Đạo sĩ thối, ông đừng có quá đáng.” Trần Khánh nghe thấy Dương Hữu Lâm cất giọng là hiểu, ông ấy lại muốn kiếm chác gì đây.

“Cháu đã nói chuyện ta tính ngũ vận lục khí cho cháu đã giúp Hán Y Đường các cháu cứu được bao nhiêu bệnh nhân bị bệnh thử nhiệt rồi. Về chuyện này, ít nhiều cũng có thể tính cho ta một chút

công đức chứ? Lão đạo ta không cầu công đức, đồ chơi kia ta tặng cho cháu, cháu lại tặng cho ta thêm một bình rượu thuốc thế nào?" Dương Hữu Lâm mặt dày vô sỉ nói.

"Biến, ông nghĩ cũng đừng nghĩ." Trần Khánh nói.

"Nếu không ta lại dạy cho cháu một thứ. Thứ này khẳng định đáng giá một bình rượu thuốc." Dương Hữu Lâm cười hề hề nói.

"Ông muốn nói đến cái gì vậy?" Trần Khánh tò mò nói.

"Tư thế ngủ tên là hoàn dương ngọa [1], có thể bổ thận dương, dù cháu có thoát tinh nghiêm trọng, buổi sáng thức dậy cũng có thể có nhất trụ kình thiên." Dương Hữu Lâm nói.

[1] : Hoàn dương ngọa là nằm ngửa, tư thế thả lỏng, các khớp xương thả lỏng hoàn toàn, chụm 2 gan bàn chân vào nhau, co chân lại sao cho 2 gót chân chạm nhau, gót nằm trên đường thẳng với vùng tâm xương chậu. Hai tay để lên vùng bụng, nơi tiếp giáp với đường rãnh vùng bụng, hai đầu các ngón tay chạm vào nhau, để nhẹ nhàng dưới vùng rốn. Cơ thể thư giãn tối đa, hít thở sâu, nín thở nhẹ, thở ra hết hơi trong lồng ngực. Khi thở ra có thể thở bằng miệng để bụng hóp càng sát xuống phía lưng càng tốt. Cách làm này nhanh chóng đẩy dương khí lên cao, bổ sung nhiều ô xy, làm cho thận ở trong trạng thái sung mãn nhất, cơ thể thư giãn tối đa.

"Đạo sĩ thối, đừng tưởng rằng cháu không biết, động tác này sẽ làm cho người ta hưng phấn quá độ, tâm thần không giữ vững được, cực kỳ dễ dàng tháo tinh. Ông đang muốn hại cháu có phải không?" Trần Khánh trợn mắt nói.

"Hà hà, có lợi cũng có hại mà, chỉ cần cháu không nghĩ tới chuyện nam nữ, thì dùng tư thế ngủ này để bổ sung thận dương vẫn rất tốt. Thế nào, có đáng hay không?" Dương Hữu Lâm cười nói.

“Thật ngại quá, thứ này cháu đã biết rồi, không cần ông phải dạy!” Trần Khánh nói xong, lập tức xoay người rời đi, tuyệt không cho Dương Hữu Lâm có cơ hội tiếp tục kiếm thêm một bình rượu thuốc.

Kỳ thật hoàn dương ngọa chính là nằm thẳng gan bàn chân đối diện, đầu gối cố gắng hết sức đặt phẳng, hai tay ôm chặt lên rốn.

Vào mùa đông khi bàn chân lạnh, ngủ với động tác này, lòng bàn chân sẽ nhanh chóng nóng lên, nhưng kéo dài nó trong một thời gian dài, đùi sẽ hơi tê.

Đương nhiên, đúng là tư thế ngủ này có tác dụng bổ sung thận dương, nhưng nếu bản thân có thói quen hai tay không ngừng vật lộn, đừng tùy tiện thử tư thế ngủ này.

Bằng không mỗi buổi sáng đều phải làm nghi thức chào cờ, sau đó lại không nhịn được mở trang web, vậy thì xong rồi [2].

[2] : nguyên văn là 完犊子 – hoàn độc tử (xong con bê), có thể hiểu là chẳng làm được chuyện gì ra hồn, làm chuyện không đàng hoàng…

Trần Khánh rời khỏi chỗ ở của Dương Hữu Lâm, nhanh chóng trở về Hán Y Đường. Ngay lúc hắn muốn đến văn phòng bác sĩ, lại vừa vặn đụng phải Hứa Văn Diệu từ trong toilet đi ra.

“Thầy.” Hứa Văn Diệu lập tức hô.

“Em nhớ huyệt vị kinh mạch trên cơ thể con người thế nào rồi?” Trần Khánh hỏi.

“Cũng tàm tạm ạ.” Hứa Văn Diệu gãi gãi đầu.

“Ở chỗ thầy không có chuyện cũng tàm tạm. Thế huyệt vị thứ ba trên đường Túc Dương Minh Vị Kinh của con người gọi là gì?” Trần Khánh lập tức hỏi bài.

Lúc còn nhỏ Trần Tùng đã khảo hạch hắn như vậy, từ xưa đến giờ đều là kiểm tra bất chợt, tuyệt không cho hắn có cơ hội chuẩn bị.

“Huyệt Cự Liêu.” Hứa Văn Diệu nói.

“Huyệt vị thứ hai đếm ngược từ dưới lên của đường Túc Dương Minh Vị Kinh.” Trần Khánh hỏi.

“Huyệt Nội Đình.” Hứa Văn Diệu nói.

“Thủ Thái Âm Phế Kinh Khởi bắt đầu ở huyệt vị nào, dừng lại ở huyệt vị nào?” Trần Khánh hỏi.

“… Huyệt vị đầu tiên là huyệt Trung Phủ, huyệt vị cuối cùng là huyệt Thiếu Thương.” Hứa Văn Diệu trả lời chậm hơn một chút.

Ái chà?

Được đó nha!

Trần Khánh không ngờ Hứa Văn Diệu lại có thể trả lời đúng toàn bộ những câu hỏi của mình như vậy.

Xem ra phải tăng độ khó rồi.

“Đây là huyệt vị gì?” Ngón trỏ của Trần Khánh chỉ vào xương quai xanh của Hứa Văn Diệu.

Hứa Văn Diệu có chút chần chờ, trong lúc nhất thời cậu bé cũng có chút không nắm chắc, bởi vì vị trí Trần Khánh chỉ này có ba huyệt vị vô cùng gần nhau.

Một là huyệt Thiên Đột, một là huyệt Khí Xá, còn một là huyệt Du Phủ.

Hứa Văn Diệu đều biết chúng, nhưng Trần Khánh chỉ quá nhanh, chỉ dựa vào xúc cảm thân thể để phân biệt phương vị chính

xác, quả thực có chút khó khăn.

“Khí, huyệt Khí Xá.” Một lát sau, Hứa Văn Diệu vẫn chọn một đáp án.

Nghe được câu trả lời này, Trần Khánh cười cười: “Không tồi, xem ra đúng là em đã bỏ ra một phen công sức rồi. Hôm nay xem như em đã thông qua khảo hạch, nhưng cũng không nên đắc chí, về sau vẫn còn có thể phát sinh khảo hạch như vậy, không trả lời được hoặc trả lời sai, sẽ bị đánh vào lòng bàn tay.”

“Vâng vâng.” Đối với việc mình có thể đạt tiêu chuẩn, Hứa Văn Diệu vô cùng vui vẻ, nhưng nghe được còn có trừng phạt, thần kinh cậu bé lập tức trở nên căng thẳng.

“Tới phòng sắc thuốc đi, thầy cũng phải đi tọa chẩn rồi.” Trần Khánh nói.

Hứa Văn Diệu đáp một tiếng rồi ngoan ngoãn xoay người đi về phía phòng sắc thuốc.

Trần Khánh nhìn theo bóng lưng của Hứa Văn Diệu, không khỏi vui mừng cười cười, không ngờ trí nhớ của nhóc con này còn tốt hơn cả hắn.

Chương 307 - Cô Cũng Có Một Nửa Trách Nhiệm!

Lúc trước khi Trần Khánh ghi nhớ huyệt vị kinh mạch cơ thể con người, một ngày học tập cũng chỉ nhớ được chừng bảy, tám phần. Khảo hạch năm đó của Trần Tùng cũng tương đương với khảo hạch của hắn ngày hôm nay, Trần Khánh cũng trả lời đúng hầu hết tất cả, duy chỉ có vòng cuối cùng này là hắn trả lời sai.

Được rồi, coi như vô duyên vô cớ nhặt được một bảo vật đi.

…

Ba giờ rưỡi chiều, Trần Khánh ngồi tọa chẩn trong phòng khám số bốn vắng vẻ hơn một tiếng đồng hồ, rốt cục cũng có hai người tới.

Đây là một đôi vợ chồng, nhìn qua tuổi tác không lớn, nhưng mặt mũi của hai người này đều mang theo vẻ khó xử, cứ quanh quẩn ở ngoài cửa nhăn nhó không muốn tiến vào.

“Anh vào đi.”

“Em vào trước đi.”

“Lưu Xương Bình, ý anh là sao?”

“Anh xấu hổ.”

“Em mặc kệ, mẹ em nói rồi, năm nay nhất định phải sinh con, dù anh có xấu hổ, cũng vẫn phải tiếp nhận bác sĩ điều trị.”

“Anh chỉ là… độ sinh động của thứ đó không cao thôi mà, vận

động thể thao một chút là được rồi, tại sao cứ nhất quyết bắt anh đi khám trung y?"

"Ai bảo anh vận động hai tháng rồi mà độ sinh hoạt vẫn không lên được? Nhanh lên, chú hai nói, bác sĩ trung y này rất lợi hại!"

"…"

Ngoài cửa, rốt cục nữ sinh đang liều mạng túm lấy một nam sinh gầy gò kia cũng đi vào phòng khám của Trần Khánh.

"Bác sĩ, anh xem cho chồng tôi một chút, xem rốt cuộc anh ấy nên điều trị như thế nào?"

Nam sinh đỏ mặt bị nữ sinh đè xuống ghế.

Trần Khánh cười cười, đưa mắt nhìn lướt qua hai người bọn họ, rồi lập tức nhìn về phía nữ sinh, nói: "Tôi thấy không chỉ anh ấy cần điều trị, mà trong chuyện hai vợ chồng các ngươi không sinh được em bé, cô cũng có một nửa trách nhiệm."

"Tôi?" Nữ sinh chỉ chỉ mình, lập tức cười nói: "Bác sĩ, anh nhầm rồi, tôi đã đến bệnh viện kiểm tra qua rồi, tất cả các chỉ số của tôi đều bình thường, chỉ là ít hơn con gái bình thường một chút thôi, mang thai là không thành vấn đề."

Trần Khánh nói: "Vậy có phải lúc cô đến kì kinh nguyệt, thường đau đến lăn lộn khắp đất hay không? Mấy ngày cũng không ra hết?"

???

Nữ sinh kinh ngạc nhìn Trần Khánh.

Làm sao bác sĩ lại biết cô ấy bị đau bụng kinh?

Hẳn là suy đoán?

Thấy nữ sinh không nói lời nào, Trần Khánh lại nói tiếp: “Có phải bình thường cô không quá thích ăn món chính, một ngày ba bữa phần lớn đều dùng đồ ăn vặt thay thế, có đúng không?”

Lần này không chỉ một mình nữ sinh, mà ngay cả nam sinh bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Trần Khánh.

“Bác sĩ, sao anh có thể nhìn ra được vậy?”

Sao có thể thấy được ư?

Trần Khánh cười cười, bệnh đều viết cả lên mặt, sao có thể không nhìn ra chứ?

Nữ sinh này tuổi không lớn, nhưng phía sau lưng lại có chút phình ra, rõ ràng là cơ thể quá béo, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác như lưng hùm vai gấu (to cao khỏe mạnh).

Không phải những đặc điểm này đã đủ để nói lên hết mọi chuyện rồi sao?

Đây là triệu chứng cho thấy Bàng Quang Kinh không thông, khí huyết tắc nghẽn, chất béo tích tụ, khiến cho phía sau lưng có chút dày.

Thịt trên lưng nhiều hơn, Đốc Mạch sẽ bị ảnh hưởng.

Điều này sẽ dẫn đến hai mạch Nhâm Đốc không thông suốt, không tuần hoàn, bình thường ít nhiều cũng sẽ khiến xương sống thắt lưng bủn rủn, ù tai, dễ quên...

Đương nhiên, bệnh chính của cô gái này vốn không phải là như vậy.

Sở dĩ Trần Khánh nói hai người này không sinh được em bé, mà nam sinh kia chỉ chịu một nửa trách nhiệm, là bởi vì theo hắn quan sát thì khả năng cao là nữ sinh nọ có bệnh tử cung.

Từ lúc nữ sinh kia vào cửa, Trần Khánh đã nhìn thấy sắc mặt của cô ấy có chút xanh trắng. Sự khác biệt này rất mỏng manh, dù người bình thường có nhìn chằm chằm vào mặt cô gái ấy cũng rất khó phân biệt được màu xanh trắng này cùng với màu da bình thường khác nhau ở chỗ nào.

Nhưng đối với Trần Khánh, gần như hắn chỉ nhìn thoáng qua đã phát hiện ra vấn đề này rồi.

Đồng thời diện mạo tinh thần của nữ sinh cũng có chút kém, lúc nói chuyện còn lộ ra hơi thở ngắn, dồn dập, có chút cảm giác mệt mỏi.

Lúc cô túm lấy nam sinh này tiến vào, hai tay bắt lấy cánh tay nam sinh còn lộ ra vẻ run rẩy. Vốn dĩ nam sinh kia cũng có vẻ rất gầy, vừa nhìn đã thấy thể trạng chẳng được bao nhiêu cân, khi bị nữ sinh nọ túm cũng không làm ra phản kháng. Vậy mà dưới loại tình huống này, cánh tay của nữ sinh kia còn xuất hiện một thoáng run rẩy rất nhỏ, chứng tỏ tứ chi không chịu lực, có lực lại khó khống chế.

Cũng giống như nhiều người khi nâng vật nặng, cánh tay của họ sẽ vô thức sinh ra một chút run rẩy.

Phải biết rằng, lực lượng của chúng ta đều xuất phát từ thận thủy, mà thận thủy cần dinh dưỡng lại đến từ thủy cốc tinh vi, nếu như mỗi ngày đều không ăn cơm, không chỉ tinh khí thần sẽ lộ ra vẻ kém cỏi, mà lực lượng cũng sẽ yếu đi rất nhiều.

Ngay cả những người yêu thích tập thể hình, cũng chỉ trong thời kỳ giảm mỡ mới có thể kiểm soát được lượng Carbohydrate của chính mình, ngươi để cho đối phương kiểm soát trong thời kỳ tăng cơ kỳ thử xem?

Nữ sinh này cao gần một mét sáu, nếu ăn cơm bình thường, sức lực tuyệt đối sẽ không yếu hơn nam sinh này quá nhiều.

Cho nên đây là nguyên nhân vì sao Trần Khánh vừa nhìn đã thấy rõ bình thường nữ sinh này thường không chịu ăn cơm.

Ăn cơm quá ít, lục phủ ngũ tạng không có thủy cốc tinh vi tẩm bổ, lại cộng thêm Bàng Quang Kinh tắc nghẽn, như vậy thì làm sao kinh nguyệt của nữ sinh này có thể bình thường được?

Sở dĩ mỗi khi đến kì kinh nguyệt nữ sinh này lại bị đau bụng, chính bởi vì lạnh nên đau.

Máu và hàn tắc nghẽn, đông lại tích ứ, sau khi bị tích ứ, làm sao cái bụng không đau?

Lúc hai người tiến vào, nữ sinh nọ vốn không ý thức được vấn đề của mình, điều đó chứng tỏ thói quen của cô ấy đã kéo dài một khoảng thời gian khá dài rồi.

Cứ tích lũy như vậy, đương nhiên Trần Khánh có thể phán đoán ra cô ấy có bệnh tử cung.

Nữ sinh có bệnh tử cung, đúng là năng lực sinh sản kém đi, bởi vì bản chất của bệnh tử cung là buồng trứng tử cung bị hàn thấp bao bọc, mà ruột non vốn áp sát với nó lại không thể xua tan loại hàn thấp này.

Theo thời gian, hoạt tính của trứng sẽ suy giảm, và không cần biết tinh trùng có tiến vào bao nhiêu cũng không thể hoàn thành quá trình hai tinh tương bác (là trứng và tinh trùng gặp nhau sinh ra noãn).

Chương 308 - Chờ Người Ta Béo Khỏe Một Chút, Có Làm Thịt Cũng Không Muộn...

Đương nhiên, cặp vợ chồng trẻ này chỉ vì hoạt động không điều độ đủ, chứ không phải thực sự vô sinh.

Nếu là người hoàn toàn không thể sinh con, hẳn là Nhân Trung của bọn họ phải bằng phẳng, chứ không lõm xuống như bình thường.

Bởi vì phần lõm của Nhân Trung là một biểu hiện bên ngoài cho thấy thận khí dồi dào.

Cũng giống như một số người lớn tuổi, sau khi tuổi tác tăng lên, Nhân Trung của bọn họ sẽ từ từ lõm xuống gần với bằng phẳng, đây là dấu hiệu cho thấy thận khí suy nhược.

Trong khi Nhân Trung của hai vợ chồng này lõm xuống rất sâu, vừa nhìn đã biết là có khả năng sinh sản, chỉ do thói quen ngày trước đã tạo thành biểu hiện giả dối khiến bọn họ tạm thời không thể sinh con được mà thôi.

Trên thực tế, cũng rất dễ phán đoán đây rốt cuộc là vấn đề của ai, căn bản không cần dùng đến bất cứ loại phương thức kiểm tra gì.

Chỉ cần hỏi bình thường lòng bàn chân của hai người ấm hay lạnh là đủ.

Chỉ cần là câu trả lời là ấm, thì chuyện sinh sản sẽ không thành vấn đề, bởi vì Tinh Cung của đàn ông và Tử Cung của phụ

nữ đều áppp sát ngay bên cạnh ruột non. Theo tình huống bình thường, ruột non sẽ đại biểu hỏa có thể chuyển hóa tinh huyết, mà ruột non hỏa lại truyền đến lòng bàn chân, cho nên, lòng bàn chân ấm áp đã đủ để nói lên chức năng sinh sản của một người có bình thường hay không rồi.

Đây là trí tuệ mà trung y đã tích lũy được mấy ngàn năm nay, nhưng biểu hiện ra ngoài lại có vẻ cực kỳ rẻ tiền, tuyệt đối không bằng được mấy cỗ máy móc do con người thao tác.

Muốn vận hành máy móc kia, người ta cần phải lấy cái này, lấy cái khác, rồi xét nghiệm kiểm tra xem hoạt tính của chúng như thế nào, lại thu của anh chừng mấy trăm tới hơn một ngàn, thậm chí sau khi đưa tiền, anh còn cảm thấy số tiền này tiêu thật xứng đáng.

“Hai người không cần quan tâm vì sao tôi thấy được, nữ sinh tên là gì?” Trần Khánh nói.

“Chu Tử Khiêm.” Nữ sinh nói.

“Chu Tử Khiêm. Ừm, tôi hỏi cô, có phải nếu thời tiết chuyển lạnh, cô sẽ trở nên đặc biệt mẫn cảm, tay chân thường xuyên phát lạnh, có đúng hay không?” Trần Khánh hỏi.

“Đúng đúng đúng, nhất là mùa đông, tay cô ấy như một một khối băng, còn bảo tôi ủ cho cô ấy. Cả chân cũng vậy, tôi cũng sắp trở thành miếng dán giữ nhiệt hình người của cô ấy luôn rồi.” Lưu Xương Bình liên tục gật đầu.

Chu Tử Khiêm nghe thấy ông xã mình phàn nàn, hàng lông mày nhíu lại, thiếu chút nữa đã cầm dao kề vào cổ Lưu Xương Bình để gã nói chuyện lưu lại chút thể diện cho cô.

“Vậy có phải bình thường, cô không dám uống đồ lạnh, vừa uống cái bụng sẽ trở nên không thoải mái, có đúng hay không?”

Trần Khánh hỏi.

“Đúng vậy, bác sĩ, cô ấy đúng là như thế đó. Lúc nửa đêm thức dậy kêu khát nước, đều phải bảo tôi chuẩn bị nước nóng cho cô ấy. Không đúng, là nước ấm, còn phải 40 độ, oái ~ đau đau đau.” Bên hông Lưu Xương Bình lập tức bị càng cua hung hăng kẹp cho một cái.

Trần Khánh hé miệng cười trộm, không nhìn ra nha, ở thời điểm áp dụng “gia pháp” xử lý ông chồng lắm miệng nhà mình, khí lực của nữ sinh này lại lớn hơn bình thường không ít.

“Không sao chứ?” Trần Khánh hỏi.

“Không có việc gì, anh ấy cũng đau bụng.” Chu Tử Khiêm lộ ra nụ cười hiền lành.

Trần Khánh gật gật đầu, lập tức nói ra chẩn đoán của mình: “Hiện tại tôi có thể nói cho hai người biết tình huống cụ thể, đầu tiên, nam sinh, ách, cậu tên gì?”

Lưu Xương Bình ăn đau, vừa xoa xoa bên hông mình vừa nói: “Lưu Xương Bình.”

Trần Khánh nói: “Ừm, Lưu Xương Bình, là hỏa ruột non của cậu không đủ, dẫn đến Tinh Cung không thể chuyển hóa tinh huyết thành tinh trùng, cho nên lúc kiểm tra mới có biểu hiện là hoạt tính không đủ. Còn Chu Tử Khiêm, cô có bệnh tử cung, cũng bởi vì hỏa của ruột non không đủ, làm cho buồng trứng tử cung quá lạnh, dù cậu ấy có hoạt động đủ, thì sau khi đi vào cũng vô dụng.”

“Từ cuộc đối thoại vừa rồi của hai người, cũng có thể nhìn ra, tình huống của nữ sinh so với nam sinh nhẹ hơn một chút, nhưng thoạt nhìn thói quen sinh hoạt của nam sinh lại tốt hơn nữ sinh rất nhiều, sở dĩ tình trạng nghiêm trọng như vậy… Khụ khụ, về sau cô

có thể thả cho cậu ấy một con ngựa được không? Tốt nhất vẫn là cho cậu ấy một cơ hội, nuôi người ta đến béo khỏe một chút, có làm thịt cũng không muộn, cô thấy có được không nào?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Tử Khiêm lập tức đỏ lên, trong nháy mắt đã hiểu được lời Trần Khánh nói.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách cô được, sinh con là do ba mẹ dặn dò, cô nhất định phải nghiêm khắc chấp hành… Trong khi ý nguyện chủ quan của cô chính là từ chối, ừm, không sai, chính là như vậy!

Chu Tử Khiêm như vậy, còn Lưu Xương Bình thì sao? Lúc này gã đang nhìn Trần Khánh với ánh mắt vô cùng cảm kích, tựa như tìm được tri kỷ của đời mình.

Bác sĩ thật hiểu gã!

Nói thật, ban đầu, gã còn rất vui vẻ, làm không biết mệt mỏi, nhưng sau một thời gian dài, gã liền phát hiện bản thân không đủ sức lực.

Nếu không phải một, hai tháng gần đây, kỳ kinh nguyệt của Chu Tử Khiêm đau đến lợi hại, hơn nữa, làm thời gian tương đối dài, phương diện kia của cô ấy cũng không còn nhiệt tình như trước kia nữa, khiến cho tần suất thả lỏng hơn một chút… Lưu Xương Bình mới tích góp được một chút vốn liếng, nếu không đừng nói tới độ sinh động, sợ là mấy đồng tử binh còn sót lại, cũng phải kéo lên chiến trường tiến hành chiến đấu một phen, cuối cùng chết thảm trên sa trường, da ngựa bọc thây rồi.

"Bà xã, em nghe thấy không? Chúng ta phải nghe theo lời dặn dò của bác sĩ, em đã biết chưa?" Trong lúc nói chuyện, giọng điệu của Lưu Xương Bình có mang theo một chút ngữ khí yếu ớt.

Chu Tử Khiêm nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Lưu

Xương Bình, nhưng không nói một lời.

Đúng là đôi vợ chồng hay ồn ào, bất cứ lúc nào cũng không quên đối nghịch...

“Nào, mau nằm xuống đây, tôi sẽ trị liệu cho hai người.” Trần Khánh nói.

Trị liệu?

Ngay tại đây sao?

Lưu Xương Bình nhìn chiếc giường nhỏ bên cạnh, có chút nghi hoặc hỏi: “Bác sĩ, đây là anh muốn châm cứu cho chúng tôi sao?”

Trần Khánh lắc đầu: “Không châm, chỉ cứu thôi, hai người nằm thẳng, lộ bụng ra là được. Chờ tôi đi lấy mấy lát gừng tươi tới đã.”

Nói xong, Trần Khánh đã nhanh chóng đi ra khỏi phòng khám.

Đôi vợ chồng nhỏ ngoan ngoãn ngồi trên giường nhỏ, liếc nhau một cái, tiếng kèn xung phong chợt vang lên.

Chương 309 - Ngải Cứu Quan Nguyên!!!

“Trước mặt người ngoài em cho anh thể diện, nhưng đợi lát nữa sau khi về nhà, sẽ xử lý anh sau.” Chu Tử Khiêm nói.

“Bác sĩ người ta đã hỏi, chúng ta cũng không thể nói dối được mà. Người xưa có câu nói đi khám bệnh không thể sợ thầy giấu bệnh.” Lưu Xương Bình nói.

“Anh là cái miệng của em à? Ai cần anh nói?” Chu Tử Khiêm giống như một con mèo tức muốn xù lông.

“Đương nhiên anh không phải cái miệng của em rồi, anh là tiểu bảo bối của em nha.” Lưu Xương Bình cợt nhả.

“Ọe, buồn nôn, từ giờ trở đi không cho phép anh nói chuyện với em nữa, có nghe thấy không?” Chu Tử Khiêm nói.

“…” Lưu Xương Bình chăm chú nhìn Chu Tử Khiêm.

“Nói mau, anh có nghe thấy không?” Chu Tử Khiêm bực bội gắt lên.

“Không phải em không cho anh nói chuyện sao?” Lưu Xương Bình hỏi ngược lại.

“… Oái.” Chu Tử Khiêm tức giận bắt lấy cánh tay Lưu Xương Bình, trực tiếp cắn một miếng.

Ở cửa, Trần Khánh cầm gừng tươi và ngải nhung đi vào, hai người bọn họ lập tức tách nhau ra rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Trần Khánh nhanh chóng đi tới, chà xát ngải nhung thành một tráng [1] phân biệt đặt ở một bên, ngay sau đó lại thái lát gừng tươi.

[1] : Mồi, thầy thuốc dùng mồi ngải đốt chữa bệnh, mỗi lần đốt gọi là một tráng.

Chờ công tác chuẩn bị hoàn thành, Trần Khánh nhanh chóng đặt hai lát gừng lên bụng của hai vợ chồng, tại huyệt vị đối diện với huyệt Quan Nguyên.

Sau đó, Trần Khánh lại đặt hai tráng ngải ngung lên trên và trực tiếp châm lửa đốt.

Huyệt Quan Nguyên là mộ huyệt của ruột non, thường thì ngải cứu Quan Nguyên có thể giúp hỏa của ruột non mạnh hơn, đồng thời cũng nhanh chóng xóa sạch hàn thấp chung quanh.

Giống như vấn đề tuyến tiền liệt, vấn đề buồng trứng tử cung gì đó, tất cả chúng đều có thể dùng tới ngải cứu Quan Nguyên.

Nếu các cô gái đến kì kinh nguyệt bị đau dữ dội, chỉ cần ngải cứu Quan Nguyên, lập tức sẽ đỡ đau.

Bởi vì sau khi ngải nhung bị thiêu đốt tiến vào huyệt Quan Nguyên, nó sẽ lập tức xuyên qua nơi này đi tìm nguồn nước. Lại nói, kinh nguyệt đau vốn bởi vì hàn, lực lượng của ngải nhung sẽ lập tức tìm được những điểm tích tụ hàn thấp này, sau đó thông qua dương nhiệt của mình đi triệt tiêu hàn thấp, bụng dưới sẽ khôi phục nhiệt độ bình thường, cảm giác đau cũng dần dần biến mất.

Đồng thời, ngải cứu Quan Nguyên còn có thể bảo trì cho thận khí tràn đầy.

Trong sách thuốc cổ đại từng ghi lại, một lão tướng quân chín mươi tuổi dùng ngải cứu Quan Nguyên, lập tức có thể ngự mười nữ.

Ừm… tính xách thực của câu chuyện này còn phải đưa ra tranh luận, nhưng đúng là ngải cứu Quan Nguyên hoàn toàn có thể nâng cao năng lực trên phương diện kia.

Đương nhiên, nữ sinh dùng ngải cứu Quan Nguyên cũng tương đối có lợi.

Phải biết rằng, nguy cơ bị ung thư của nữ sinh thời đại này đặc biệt cao, nhất là u xơ tử cung, ung thư buồng trứng vân vân.

Kỳ thật phần lớn những vấn đề lãnh cảm đều bắt nguồn từ hàn thấp quá nặng.

Theo tình huống thông thường, ngải cứu Quan Nguyên có thể duy trì độ ấm áp của ruột non, không cho phép hàn thấp tích tụ ở buồng trứng tử cung. Một môi trường như vậy, tế bào ung thư cũng vĩnh viễn không có khả năng lớn mạnh.

Nhưng muốn ngải cứu Quan Nguyên cũng phải làm rõ huyệt Quan Nguyên nằm ở đâu, đồng thời cũng phải biết tới trình độ nào mới tính là chấm dứt, cùng với căn cứ vào tình huống thân thể của mình, vài ngày cứu một lần mới là tốt nhất.

Dù sao thể chất và thói quen sinh hoạt của mỗi người cũng khác nhau.

Hơn nữa, đồ vật có tốt đến đâu mà dùng quá độ cũng sẽ gây tổn hại đến sức khỏe.

“Bác sĩ, thứ này gọi là ngải cứu đúng không?” Tuy Lưu Xương Bình không hiểu mấy về trung y, nhưng cũng từng trông thấy loại thao tác này rồi: “Tôi còn nhớ trên đường chúng tôi về nhà có một cửa tiệm ngải cứu gầy thân. Bọn họ nói là có thể dùng ngải cứu để giảm cân. Món đồ chơi này thực sự có tác dụng như vậy hay không?”

Trần Khánh cười nói: “Câu quảng cáo kia sao? Theo tôi nói là

nửa thật nửa giả. Quả thật ngải cứu có thể mang đến hiệu quả giảm cân, nhưng để đạt được tình huống đó lại không đơn giản. Lấy ví dụ thế này, nếu một người bởi vì hàn thấp tích lũy nhiều trong cơ thể mà dẫn đến béo phì, thì khi dùng ngải cứu phối huyệt, loại trừ hàn thấp, đúng là cơ thể sẽ gầy đi. Nhưng ngược lại, trong trường hợp hàn thấp không nặng, là do các nhân tố khác gây ra béo phì, thì thường xuyên dùng ngải cứu sẽ khiến lượng tân dịch, cũng chính là nước trong cơ thể tiêu hao quá mức, rất dễ xảy ra chuyện không may. Trong trường hợp nghiêm trọng còn có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, cho nên, đụng phải loại cửa hàng này, nếu như cô muốn đi, nhất định phải xem người mở cửa hàng kia có hiểu biết về trung y hay không đã."

Thật ra đầu năm nay không chỉ có cửa hàng ngải cứu, trên TV cũng có rất nhiều những loại quảng cáo khoác lý luận trung y để bán thuốc giả.

Ví dụ như loại thuốc đặc hiệu chữa bệnh đau xương khớp chẳng hạn.

Thoạt nhìn, lý luận trong những đoạn quảng cáo này có đạo lý rất rõ ràng, cái gì mà can chủ gân, thận chủ cốt, phong thấp nhức xương là do gan thận không đủ gây ra … vân vân.

Nếu người xem không am hiểu trung y, bọn họ hoàn toàn có thể bị những lời nói trong quảng cáo kia hù cho sững sờ ngơ ngác, nhưng vừa nói đến thuốc, bọn họ lại phát biểu rằng nó có thể chữa được tất cả các loại bệnh phong thấp nhức xương.

Đây không phải là vô nghĩa sao?

Rõ ràng bệnh phong thấp nhức xương chính là tên bệnh do y học hiện tại tạo ra. Nói đơn giản thế này, thuốc do đối phương sản xuất ra không đi chữa trị chứng bệnh (như trung y thường làm) lại đi chữa trị bệnh (như tây y thường làm), còn tuyên truyền có thể chữa trị được hết thảy?

Đây thuần thúy là hành vi của kẻ lừa đảo.

Nhưng thường thì những tài khoản mang lý luận trung y ra làm bảng hiệu để lừa gạt tiền tài này, đều bị tính lên đầu trung y cả.

Giống như rất nhiều người đến bệnh viện tìm chuyên gia khám không tốt, đối phương sẽ không nói gì vị chuyên gia kia, nhưng nếu người nọ đến tìm một bác sĩ trung y nổi tiếng khám bệnh, mà bác sĩ kia khám không tốt, khẳng định là vị bác sĩ trung y nọ chính là một kẻ lừa đảo.

Kể cả khi có người nói bản thân trải qua trị liệu của bác sĩ trung y kia, thấy ổn rồi, nhưng bác sĩ kia vẫn bị gắn mác là kẻ lừa đảo, bởi vì có một trường hợp đối phương không chữa khỏi.

Chương 310 - Là Bác Sĩ Thì Phải Có Y Đức, Không Thể Mắng Người Được!

“Có nghe thấy chưa? Lần sau em không được vụng trộm đến đó nữa.” Bỗng nhiên Lưu Xương Bình lại dám bật Chu Tử Khiêm.

Chu Tử Khiêm lập tức thề thốt phủ nhận: “Em đã đến đó bao giờ đâu?”

“Đừng có giả vờ. Anh còn nhớ có mấy lần em về nhà mà toàn thân đầy mùi ngải cứu, đừng tưởng rằng xịt nước hoa thì anh không ngửi thấy được, mùi hương trên người em, có hóa thành tro anh cũng không quên được.” Lưu Xương Bình cười nói.

Chu Tử Khiêm trừng mắt, trong ánh mắt bay ra ba chữ, anh chờ đó.

Hai người này đang công khai ân ái sao?

Trần Khánh ngửi thấy mùi chua đến khó ngửi của tình yêu.

Hắn thật muốn nói một câu với hai người này, hãy mang theo câu chúc phúc của tôi rồi cút ra ngoài cho tôi.

Đáng tiếc, là bác sĩ hắn phải có y đức.

Ít nhất là không thể mắng người được!

“Muốn giảm cân rất dễ. Tình huống của cô là bởi vì Bàng Quang Kinh bị tắc nghẽn, mới gây nên tất cả mọi chuyện. Lát nữa tôi sẽ dạy cho cậu ấy một thủ pháp xoa bóp, để mỗi ngày cậu ấy

đều xoa bóp lưng cho cô một chút, chỉ cần kinh mạch thông suốt, khẩu vị khôi phục bình thường, ít ăn đồ ăn vặt đi, thì kể cả khi cô không rèn luyện, phần thịt ở sau lưng vẫn có thể giảm xuống. Nhưng đương nhiên, nếu muốn có dáng người đẹp, cô vẫn phải rèn luyện, dù sao những thủ đoạn này cũng chỉ có thể giúp cô khỏe mạnh, mà không thể giúp thân thể cô trở nên dẻo dai, cân đối được." Trần Khánh cười nói.

Oa, vị bác sĩ này thật là tuyệt vời.

Suy nghĩ quá mức chu đáo tỉ mỉ rồi!

Trong lòng Chu Tử Khiêm vui sướng muốn nở hoa.

Lại nói, bởi vì cô ấy muốn giảm cân, nhưng lại không muốn vận động, cho nên mới tìm đến cửa tiệm ngải cứu giảm cân kia.

Trong số những người bước vào nơi ấy, cũng có một chị gái mập mạp, sau khi thực hiện một liệu trình, đúng là đối phương đã gầy đi, cho nên cô ấy cũng cực kỳ động tâm mà quyết định tới trải nghiệm hai lần.

Vốn dĩ cô ấy còn muốn đi thêm vài lần, nhưng nghe thấy Trần Khánh nói như vậy, trong lòng cũng hãi hãi, không dám tới đó nữa.

Nói đến cùng, so sánh với những người ở cửa tiệm ngải cứu giảm cân kia, Chu Tử Khiêm vẫn tín nhiệm Trần Khánh hơn.

Dù sao một loạt chẩn đoán vừa rồi của hắn cũng quá mức chuẩn xác, chuẩn xác đến mức Chu Tử Khiêm còn cho rằng Trần Khánh thực sự lắp camera giám sát ở nhà hai vợ chồng cô, bằng không làm sao hắn có thể hiểu rõ thói quen sinh hoạt của bọn họ như lòng bàn tay vậy?

"Bác sĩ, còn tôi thì sao? Anh có phương pháp tăng cân nào không? Nhìn tôi này, gầy như một sợi dây vậy, đừng nói là ôm cô ấy, ngay cả đánh tôi cũng không đánh lại cô ấy. Nếu không anh

cũng truyền thụ cho tôi một vài biện pháp đi.” Lưu Xương Bình cười tủm tỉm nói.

Trần Khánh cười cười: “Thì tôi đang làm đây này, không phải là đang giúp cậu sao? Tôi cứu chính là huyệt Quan Nguyên của cậu, nói đơn giản là giúp cho dương khí của cậu tăng lên, chờ sau khi thận dương trong cơ thể cậu trở nên sung túc, lại chậm rãi rèn luyện gia tăng một ít thể lực, tự nhiên khí lực sẽ lớn lên, khẩu phần ăn hàng ngày cũng sẽ nhiều hơn. Đến lúc ấy, cậu có muốn gầy cũng khó.”

Lưu Xương Bình lập tức vui vẻ vô cùng.

Mặt mày gã đầy vẻ hớn hở liếc nhìn Chu Tử Khiêm, phảng phất như đang nói, con bé vợ kia, cứ chờ đấy, xem sau khi sức khỏe của anh đây tốt lên, anh sẽ trọng chấn phu cương [1] như thế nào.

[1] : hiểu nôm na là lấy lại vị thế của một ông chồng, chứng tỏ bản lĩnh đàn ông...

Chu Tử Khiêm lập tức ném qua một tia khinh thường, nhưng khóe miệng thoáng cong lên một chút lại làm bại lộ suy nghĩ chân thật trong lòng cô.

Không bao lâu sau, Trần Khánh đã cứu được vài lần.

Bỗng nhiên, Lưu Xương Bình nghi hoặc hỏi: “À, bác sĩ, sao tôi lại cảm thấy trên bụng còn có lòng bàn chân của tôi càng ngày càng nóng vậy?”

Trần Khánh vừa cười cười vừa dập tắt tràng ngải nhung trên bụng Lưu Xương Bình, bình thản trả lời: “Vậy có nghĩa là quá trình cứu của tôi đã bắt đầu có hiệu quả rồi đó. Chu Tử Khiêm, còn cô thì sao?”

Chu Tử Khiêm gật gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy phần bụng và

lòng bàn chân của mình rất nóng.”

Trần Khánh cũng dập tắt ngải nhung cho cô: “Không tồi, lòng bàn chân đã có phản ứng nghĩa là quá trình ngải cứu này có thể kết thúc rồi. Hôm nay trị liệu đến đây thôi, nếu hai người không có thời gian tới, thì tự mình về nhà mua chút gừng tươi và ngải nhung, mỗi ngày cứu huyệt Quan Nguyên một lần là được. Đương nhiên, nếu hai người có thời gian, thì ngày kia lại tới đây tôi làm cho.”

Lưu Xương Bình và Chu Tử Khiêm lập tức liếc nhau một cái: “Vẫn nên tới đây sẽ tốt hơn, chúng tôi sợ mình làm không chuẩn, mặt khác, vừa rồi anh có nói đến xoa bóp…”

Trần Khánh dọn dẹp đồ đạc sang một bên, sau đó để Chu Tử Khiêm nằm trên chiếc giường nhỏ, lập tức dạy cho chồng của cô ấy biết nên làm thế nào để khơi thông kinh mạch cho vợ mình.

Khẳng định là để một người bình thường học cách xoa bóp sẽ có một chút khó khăn, nhưng mấy động tác Trần Khánh dạy bọn họ tương đối đơn giản, bởi vì bọn họ vốn không cần dựa theo huyệt vị xoa bóp, chỉ cần nhắm vào một hướng nào đó thúc đẩy da thịt, sau đó đẩy về hướng kia và lặp đi lặp lại là xong.

Giống như niết xương sống cho trẻ con vậy!

Trần Khánh vừa giảng dạy, vừa để Lưu Xương Bình tự mình ra tay, còn hắn ở một bên vừa chỉ đạo vừa sửa lại cho đúng, thoạt nhìn rất giống một giáo viên đang hướng dẫn cho học sinh.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, đây lại là một bác sĩ đang hướng dẫn cho bệnh nhân nên điều trị như thế nào…

“Hình như bên chỗ Trương Tĩnh mới có một bác sĩ trung y tới, nghe nói đối phương được đích thân viện trưởng tới tiếp đón đó.”

“Đây là ông ấy quyết tâm muốn thay máu cả khoa nội ư?”

“Nếu ông ấy thực sự muốn toàn bộ các bác sĩ trong này đều biến thành bác sĩ trung y, thì trực tiếp thay đổi người sẽ cho thấy kết quả nhanh nhất, nhưng những người khác thì phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Nguyện ý học thì ở lại, không muốn học thì hoặc là chờ việc, hoặc là chuyển công tác thôi.”

“Cũng đúng, dù sao chúng ta cũng có biên chế, cấp trên không thể khai trừ được.”

“Hy vọng bác sĩ trung y do viện trưởng đưa tới này thật sự có thể trị được bệnh, nuôi mấy người như vậy trong lòng tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút, chỉ sợ những người này không được tốt lắm thôi.”

Chương 311 - Cảm Giác Không Thể Dùng Tiền Mà Mua Được!!!

“Hẳn là thật đó, buổi sáng lúc tôi tới có nhìn thấy mấy bệnh nhân cùng người nhà của bọn họ đều mang theo cờ thưởng chạy về hướng khoa nội, trên đó có viết tên vị chủ nhiệm trẻ tuổi vừa mới tới của khoa nội một kia, hình như tên là...”

“Trần Khánh.”

“Đúng, Trần Khánh, vừa mới được mấy ngày, đã có bệnh nhân đến tặng cờ thưởng cho đối phương rồi, xem ra người này thực sự có chút bản lĩnh.”

“Đối phương có một, hai cái cờ thưởng cũng là chuyện rất bình thường mà, không phải trong phòng của chủ nhiệm Phương khoa chúng ta có treo đầy cờ thưởng trên tường sao?”

“…”

Bệnh viện trung y Giang Hạ, phòng khám chuyên gia khoa nội một.

Đã gần tám giờ, nhưng Trần Khánh vẫn chưa bắt đầu tọa chẩn, bởi vì trong phòng khám đã chật kín người, có bệnh nhân cũng có người nhà của bọn họ, trong tay những người này đều cầm cờ thưởng.

Có người vui quá mà khóc, có người lại ai oán khóc rống lên, cũng có người muốn quỳ xuống tỏ vẻ cảm tạ Trần Khánh.

Trần Khánh vẫn còn nhớ rõ những bệnh nhân này. Phần lớn trong số bọn họ đều là những người đã bị bệnh tật hành hạ nhiều

năm nhưng thật lâu rồi vẫn không được bất cứ ai coi trọng.

Cũng may sau khi trải qua quá trình trị liệu của hắn, ai nấy đều hoàn toàn khôi phục trở lại.

Chỉ là Trần Khánh không nghĩ tới, bọn họ lại dứt khoát tới tặng cờ thưởng cho hắn, hơn nữa còn tụ tập thành một đám cùng đến đây.

Lần này … quả thực đã làm hắn có chút sợ hãi, bên cạnh đó, trong lòng cũng cảm thấy trọng trách trên vai càng thêm nặng.

Hạ Mẫn và Cố Vũ đứng phía sau Trần Khánh, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cảm xúc cũng vô cùng sâu sắc.

Kỳ thật trước kia cũng có người chạy tới khoa nội một tặng cờ thưởng, nhưng không có nhiều như vậy. Hơn nữa bệnh nhân nhiều nhất cũng chỉ tỏ vẻ cảm tạ một chút, nào giống như bây giờ?

Những người trước mắt này khóc là khóc thật, quỳ cũng là quỳ thật, hai người tới nâng đối phương cũng không chịu dậy.

Đây đều là biểu lộ chân tình nha!

Hai người bọn họ đưa mắt nhìn Trần Khánh, bên trong tràn đầy hâm mộ. Nếu bọn họ cũng có thể giống như Trần Khánh, có thể hưởng thụ những lời khen chân thành của bệnh nhân, chẳng phải sẽ sảng khoái biết bao ư?

Cảm giác thành tựu thật lớn!

Thứ cảm giác này tuyệt đối không thể dùng tiền mà mua được!

“Được rồi, tôi sẽ nhận tất cả cờ thưởng, còn mấy món quà kia … cảm phiền các vị đều cầm lại giùm, tiền cũng đừng lấy ra. Bệnh viện đã có quy định rồi, nếu mọi người cứ tiếp tục làm như vậy,

chỉ sợ về sau tôi có muốn cũng không thể tiếp tục khám bệnh được nữa. Tôi không thể lợi dụng lòng tốt mà đi làm chuyện xấu được. Mọi người nói xem có đúng hay không? Được rồi, tất cả đều trở về đi, phía sau còn có bệnh nhân đang chờ. Mọi người thông cảm một chút, người ta đến bệnh viện một chuyến cũng không dễ dàng, sớm giải quyết sớm một chút càng thoải mái hơn. Cho nên tất cả đều giải tán hết đi…"

Trần Khánh thấy đã chậm trễ gần nửa giờ, cùng không do dự thêm nữa, lập tức thúc giục những bệnh nhân tặng cờ thưởng này mau chóng rời đi.

Nếu để bọn họ tiếp tục sợ là nửa buổi sáng cũng không xong, hắn không sốt ruột thì nhóm bệnh nhân đang xếp hàng chờ đợi cũng sẽ sốt ruột.

"Chủ nhiệm Trần, vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy cậu nữa."

"Chủ nhiệm Trần, tạm biệt!"

"Chủ nhiệm Trần, cậu làm việc đi."

"…"

Mọi người đều tản đi, chỉ để lại mười mấy lá cờ thưởng trên tay Trần Khánh.

Trần Khánh bất đắc dĩ cười cười rồi lập tức xoay người lại nhìn về phía hai người Hạ Mẫn, nói: "Giao những thứ này cho hai người các anh nhé, đi cất kĩ giùm tôi."

Đương nhiên bản thân Trần Khánh cũng không phải người ham hư vinh, nhưng khi thực sự có người tới tặng cờ thưởng cho mình, hắn vẫn rất vui vẻ.

Thậm chí còn có chút sung sướng âm ỉ!

Chỉ là trước mặt mọi người, hắn phải che giấu cảm xúc của bản thân, không thể thất thố.

“Vâng, chủ nhiệm Trần, cậu cứ yên tâm giao cho chúng tôi đi.” Hạ Mẫn nói.

Nói xong, hai người nhanh chóng đi tới cầm cờ thưởng trên tay Trần Khánh, sau đó cẩn thận sửa sang lại.

Cố Vũ nhìn những lời khen ngợi trên cờ thưởng như “Diệu Thủ Hồi Xuân”, “Y Khoa Thánh Thủ”, “Nhân Tâm Nhân Thuật”, “Đại Y Tinh Thành”, thiếu chút nữa đã không kìm được mà chảy nước miếng.

Nhìn người ta đi, người ta mới làm việc có một tuần, đã lấy được mười mấy lá cờ thưởng rồi, trong khi đám bác sĩ bọn họ đã làm việc mấy năm, nhưng một cái cũng không có.

“Hạ Mẫn, gần đây anh học tập thế nào rồi?” Cố Vũ nhỏ giọng hỏi.

“Trước kia tôi từng học qua hình ảnh kinh mạch huyệt vị trên lưng người, hiện tại gần như đã quên hơn phân nửa. Nói thật, bây giờ bảo tôi một lần nữa lượm lại mớ kiến thức ấy, đúng là học đến to cả đầu. Đã bốn năm ngày trôi qua, nhưng ngay cả huyệt vị trên Túc Dương Minh Vị Kinh tôi cũng không nhớ được đầy đủ.” Hạ Mẫn buồn rầu nói.

“Tôi cũng vậy, lúc trước đi học chính vì trung y quá khó, tôi mới không nghiêm túc học hành, nhưng trông thấy đãi ngộ của chủ nhiệm Trần hôm nay, trong lòng tôi cũng có chút phấn khởi.” Trong mắt Cố Vũ lóe lên tinh quang.

“Thôi đi, chủ nhiệm Trần người ta luyện từ đồng tử công (từ khi còn nhỏ), lên tới đại học cũng thi đỗ trường tại Bắc Kinh, người ta có bản lĩnh này là chuyện đương nhiên. Còn chúng ta, cứ

thành thành thật thật làm một bác sĩ trung y bình thường là tốt rồi. Mà không phải chủ nhiệm Trần đã nói rồi sao? Nếu chúng ta học trung y mà có thể chữa được cảm mạo, là gần như có thể đảm nhận cương vị được rồi." Hạ Mẫn nói.

"Vậy anh học hình ảnh kinh lạc huyệt vị trên lưng làm cái lông gì, trực tiếp nghiên cứu Thương Hàn Luận không phải là xong việc rồi sao? Ồ, tôi hiểu rồi, ngay từ đầu, anh đã có ý định sâu xa hơn, không chỉ muốn học được cách khám chữa cảm mạo là thôi, có phải hay không?"

Hạ Mẫn quay đầu nhìn Trần Khánh đang chẩn đoán trị liệu cho bệnh nhân, lại cúi đầu nhìn lướt qua bốn chữ "Đại Y Tinh Thành" trên cờ thưởng, trong miệng lẩm bẩm một câu: "Tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng, dù bản thân là một bác sĩ trung y bình thường, cũng phải là người lợi hại nhất, anh nói xem, có đúng hay không?"

Cố Vũ cười hắc hắc: "Không phải hai chúng ta vốn là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã hay sao? Nếu anh đã có ý định như vậy thì sợ cái quái gì, trực tiếp làm thôi. Tôi cũng không tin có chủ nhiệm Trần trực tiếp chỉ dạy chúng ta, mà ngay cả một bác sĩ trung y bình thường chúng ta cũng không làm nổi. Nếu vậy kiếp sau hai chúng ta dứt khoát đầu thai vào súc sinh đạo, đi làm heo cho rồi."

Chương 312 - Dùng Quan Hệ Cũng Không Tác Dụng!

Hạ Mẫn liếc mắt nhìn Cố Vũ một cái: “Muốn đi thì anh đi đi, đừng có dẫn tôi theo, luận về thiên phú, tôi mạnh hơn anh đó.”

Cố Vũ ha hả nói: “Dựa bằng anh sao? Nên nhớ là loại chuyện này không chỉ khoa chân múa tay là thành hiện thực được đâu, phải xem ai xuất sư trước mới tính?”

Hạ Mẫn hăng hái nói: “Được nha, thế nếu anh thua thì sao?”

Cố Vũ hung hăng nói: “Người thua phải gọi người thắng là ba ba.”

Hạ Mẫn ứng chiến: “A, con trai của ta, một lời đã định.”

Cố Vũ khinh bỉ nói: “Từ trước đến nay, ba ba cá cược chưa từng thua lần nào.”

Bên này trình diễn cá cược, thì bên kia Trần Khánh đã bắt đầu tọa chẩn rồi.

Mặc dù bị chậm mất nửa giờ, nhưng nhóm bệnh nhân xếp hàng khám bệnh vẫn bình thản như thường, không một ai tỏ thái độ tức giận.

Ngược lại, mọi người nhìn thấy nhiều bệnh nhân cũ tới tặng cờ thưởng cho Trần Khánh như vậy, trong lòng càng thêm yên tâm hơn.

Bởi vì có người tặng cờ thưởng nghĩa là vị bác sĩ này đã chữa khỏi bệnh cho một số người rồi.

Mà mấy chục người tụ tập tới tặng cờ thưởng, thì không thể nghi ngờ, bác sĩ này tuyệt đối có bản lĩnh thật sự.

Quả nhiên, sau khi bắt đầu tọa chẩn, Trần Khánh đã thể hiện ra y thuật cao siêu của mình, khiến cho rất nhiều bệnh nhân đều thán phục.

Ngươi có thể tưởng tượng được không? Ngay khi ngươi vừa ngồi xuống còn chưa nói bất cứ điều gì, thì vị bác sĩ trước mặt ngươi đã nói rõ ràng về bệnh tật của ngươi rồi?

Lại nữa, ngươi có thể tưởng tượng được không? Khi ngươi vừa nghe xong còn chưa kịp phản ứng lại, thì vị bác sĩ trước mặt đã dùng ngân châm chữa bệnh cho ngươi luôn rồi?

Nếu đây chỉ là lời người khác nói, có lẽ người ta còn có thể cảm thấy giả dối không đáng tin, nhưng một màn này lại chân thật bày ra trước mặt bọn họ, không có nửa điểm giả dối.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, theo thời gian Trần Khánh tọa chẩn càng ngày càng dài, danh tiếng của hắn cũng càng ngày càng lan rộng.

Và hiển nhiên là số lượng bệnh nhân đặc biệt đến tìm hắn khám bệnh cũng càng ngày càng nhiều!

Vào thứ Tư, trong hành lang còn có chút rộng rãi, người khác còn có chỗ đứng thẳng, đi lại dễ dàng, nhưng đến thứ sáu, chẳng những hành lang khoa nội một, ngay cả lối rẽ bước vào nơi này đã đầy ắp người xếp hàng.

Khung cảnh này khiến ba phòng khám bình thường khác của khoa nội một đột nhiên bị "thất sủng", chẳng có một bóng người nào tới, thậm chí ngay cả Vương Xuân Lam cũng bị ảnh hưởng, số người xếp hàng phía trước phòng khám của ông ấy cũng không nhiều như trước.

Đương nhiên, đây không phải do y thuật của Vương Xuân Lam không cao, chỉ vì tốc độ trị liệu của ông ấy quá chậm. Hơn nữa, ngoại trừ kê đơn thuốc, mấy chuyện nhưu châm cứu, xoa bóp bấm huyệt, ông ấy đều không biết làm.

Thủ đoạn chỉ có một, cho nên lựa chọn có thể cung cấp cho bệnh nhân cũng ít đi, hơn nữa mấy ngày nay, phần lớn bệnh nhân tới khoa nội một khám bệnh, đều vì bọn họ được nghe người khác quảng cáo bên trong khoa trung y có một vị bác sĩ trung y rất lợi hại, cho nên mục đích bọn họ tới đây, đương nhiên là vì tìm gặp Trần Khánh.

…

Bên ngoài phòng khám, một người đàn ông trung niên đang ôm cái đầu nửa trọc của mình, vẻ mặt đầy dữ tợn, trong miệng không ngừng truyền đến những âm thanh rất nhỏ: “Ôi, ôi.”

Tinh tinh tinh ~~

Đúng lúc này, điện thoại di động của người đàn ông nọ reo lên.

Ông ấy bực bội lấy điện thoại di động từ trong túi ra, sau khi trượt nghe máy, mới đặt nó ở bên lỗ tai không đau, nói: “Alo.”

“Anh, anh có đi không?”

“Đang xếp hàng.”

“Không phải anh đi từ lúc chín giờ sao? Giờ đã mười một giờ rồi, vì sao anh vẫn còn đang xếp hàng? Chẳng lẽ mọi người đều đã phát hiện ra vị bác sĩ này lợi hại rồi, nên đông người quá còn chưa tới lượt anh? Anh, em đã sớm nói với anh rồi mà, bảo anh nên đi sớm một chút. Anh phải biết rằng, một tuần vị chủ nhiệm Trần này chỉ tọa chẩn có ba ngày thôi, mà mỗi lần như vậy, phía trước phòng khám của đối phương đều có một hàng người thật dài. Em bảo anh rồi anh lại không nghe, nếu không anh tìm chút quan hệ

để bên kia dàn xếp cho anh lên trước đi?”

“… Ôi, anh đã làm rồi. Phó viện trưởng người ta đang ở ngay cạnh anh đây này, mà vị chủ nhiệm Trần cậu ấy sống chết cũng không chịu nể mặt, nhất định phải bắt anh đứng xếp hàng, hừ…”

“Như vậy sao? Vậy anh cứ tiếp tục xếp hàng đi, dù sao cũng chỉ chịu đau thêm một chút mà thôi, không chết được. Em đã sớm nói với anh là những loại thuốc mà bệnh viện trung tâm kia kê chỉ có thể trị được ngọn mà không thể trị tận gốc rồi. Hôm trước có bảo anh đến trung y viện khám một chút, anh còn cứng đầu nhất quyết không nghe, đã thế còn ra ngoài xã giao uống rượu. Hừ, em nói cho anh biết, hiện tại anh như vậy chính là tự làm thì tự chịu.”

“Được rồi, hiện tại anh không có tâm tình nghe chú lải nhải đâu, không có việc gì anh cúp máy đây.”

“Anh nhớ kỹ đó, đừng có mất kiên nhẫn mà không chịu xếp hàng, nhất định phải tìm bác sĩ Trần thử xem, cậu ấy thật sự có thể chữa bệnh, tin… Đô!”

Lưu Phúc Lý lập tức cúp máy, hiện tại ông ấy không chỉ đau đầu, mà còn buồn nôn nữa.

Có chút cảm giác nôn mửa, nhưng lại không thể nôn ra.

Nửa đầu bên phải vô cùng khó chịu, có cảm giác như vô số cây kim đang đâm ở đó, nửa bộ não như đang bị khuấy trộn lên, chỉ cần dùng tay đụng nhẹ vào da đầu, sẽ đau như trực tiếp dùi thẳng vào tủy não vậy.

Hiện tại ông ấy có cảm giác nửa cái đầu này đã không còn thuộc về chính mình nữa rồi.

Tra tấn, tuyệt đối là tra tấn!

Nếu không phải em trai ông ấy nhiều lần cam đoan, nói thật,

ông ấy tuyệt không muốn đến cái trung y viện gì đó này.

Phải biết rằng, ông ấy cũng từng đến bệnh viện trung tâm khám rồi, vị chuyên gia kia từng kê đơn thuốc cho ông ấy, lúc đầu uống còn rất hữu ích, vài giờ sau cảm giác đau đớn sẽ từ từ giảm bớt.

Nhưng bình thường khi có công tác xã giao, ông ấy sẽ thỉnh thoảng đi uống chút rượu với đối tác, mà một khi uống nhiều, ban đêm sẽ đau đến chết đi sống lại.

Vào thời điểm ấy, đúng là uống thuốc cũng mang đến một chút hiệu quả, nhưng hiệu quả rõ ràng là không tốt như lần đầu tiên.

Cho đến bây giờ, dù ông ấy không uống rượu, thì một khi cơn đau bắt đầu, hiệu quả của thuốc sẽ cực kỳ mờ nhạt, hoàn toàn không được rõ ràng như trước nữa.

Thường thường là uống thuốc vào buổi sáng, phải chịu đựng cho đến buổi chiều, cơn đau đầu kia mới có thể tốt hơn.

Chương 313 - Nhẫn Nhịn...

Không, đặc biệt là ngày hôm nay, rõ ràng sáu giờ sáng bắt đầu đau, Lưu Phúc Lý đã uống thuốc rồi. Sau khi uống thuốc, ông ấy còn cho rằng chỉ cần mình có thể chịu đựng thêm mấy tiếng đồng hồ nữa, là cái đầu sẽ không đau.

Nào biết mãi đến hơn tám giờ, cơn đau đớn ấy vẫn không hề giảm bớt.

Rơi vào đường cùng, ông ấy đành phải gọi điện thoại cho tài xế, chuẩn bị đến bệnh viện trung tâm một chuyến.

Kết quả đi được nửa đường, em trai ông ấy tìm ông ấy có chuyện, vừa nghe nói ông ấy bị đau nửa đầu, lập tức đề nghị ông ấy đến trung y viện thăm khám.

Ai mà biết được khi đến nơi này, ông ấy lập tức bị quang cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Lưu Phúc Lý chưa từng đến trung y viện khám bệnh, cho nên ông ấy như thế nào cũng chưa từng nghĩ tới phòng khám của trung y viện, hóa ra lại còn nhiều người hơn cả bệnh viện trung tâm.

Nhiều người xếp hàng như vậy, Lưu Phúc Lý khẳng định không có ý định thành thành thật thật xếp hàng mấy tiếng đồng hồ, như vậy ông ấy sẽ bị tra tấn đến điên mất.

Kết quả ông ấy tìm quan hệ, cuối cùng sau khi liên lạc với Hoàng Băng, vốn tưởng rằng một phó viện trưởng ít nhiều cũng có thể khiến cho một vị bác sĩ nể mặt một chút, khám bệnh cho ông ấy trước.

Ai mà ngờ nổi, vị bác sĩ kia lại một mực từ chối, bảo ông ấy cứ thành thật xếp hàng đi, khiến Lưu Phúc Lý tức giận, thiếu chút nữa đã lập tức rời khỏi trung y viện này rồi.

Nếu không phải Hoàng Băng ở bên cạnh nhiều lần khuyên bảo, khẳng định là Lưu Phúc Lý sẽ không tiếp tục xếp hàng ở đây đâu.

Từ khi làm hiệu trưởng trường tiểu học thí điểm của Giang Hạ, ông ấy rất ít khi bị người nào đó sập cửa vào mặt, hiện tại bản thân đã đau không chịu nổi, bác sĩ này lại còn không chịu nể tình châm chước một phen, làm sao ông ấy có thể bình tĩnh nổi? Có thể không tức giận đây?

Cũng may Lưu Phúc Lý vốn đã lăn lộn trên quan trường thật lâu, coi như học được kỹ năng kiên nhẫn, dù gặp phải tình huống này cũng không biến sắc mặt. Bởi vậy, kể cả khi đau đầu ghê gớm, ông ấy vẫn có thể kiềm chế, không thể hiện cơn phẫn nộ ra ngoài, chỉ mang theo một chút oán giận trong lời nói mà thôi.

Hơn nữa, thật vất vả mới tìm được quan hệ, đã để phó viện trưởng nhà người ta tự mình cùng bản thân đi khám bệnh, nếu ông ấy thực sự ném đối phương ở lại, một mình phất tay áo bỏ đi, chẳng phải đã quá không nể mặt người ta rồi?

Lại nói, mấy người tới tầm tuổi như bọn họ, càng đi về sau, tài nguyên và quyền lực càng nhanh chóng trôi đi, nắm giữ được một ngày là ít đi một ngày, có thể không đắc tội với người khác, lại kết giao thêm một người bạn, ông ấy nhịn một chút cũng chẳng vấn đề gì.

Suy cho cùng, dù người lớn tuổi, nhân tình vẫn luôn hữu dụng.

Dù sao đầu năm nay, ai già rồi mà không có bệnh?

Đương nhiên, ngoại trừ nể mặt Hoàng Băng, ông ấy cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc người trẻ tuổi bắt ông ấy phải thành

thành thật thật xếp hàng kia có vốn liếng gì mà dám thẳng thừng từ chối ông ấy như vậy?

“Hiệu trưởng, ngài uống chút nước đi, chắc sẽ cảm thấy khá hơn.” Tài xế Tiểu Tống bưng cho Lưu Phúc Lý một ly nước ấm.

“Ừm.” Hiện tại Lưu Phúc Lý chẳng có hứng thú gì với chuyện ăn uống, nhưng chỉ đơn giản là uống nước thôi thì được, ông ấy nhanh chóng uống hai ngụm.

Tiểu Tống đưa mắt nhìn đội ngũ xếp hàng xung quanh: “Hiệu trưởng, còn chừng mười người, hẳn là sắp đến chúng ta rồi.”

Hoàng Băng ở một bên cười nói: “Đúng vậy, sẽ nhanh thôi. Hiệu trưởng Lưu à, chuyện lần này thật sự rất xin lỗi, tính tình của Tiểu Trần có chút ngay thẳng. Cậu ấy mới đến bệnh viện chúng tôi, thời gian công tác không dài, nhưng lại là bác sĩ trung y do viện trưởng Khổng tự mình mời tới, trình độ cũng không tệ lắm. Anh cứ yên tâm, nhẫn nhịn thêm một chút, tôi cam đoan là cậu ấy có thể điều trị được cho anh.”

Lưu Phúc Lý nhịn đau, thử nói chuyện với Hoàng Băng một lát. Sau khi uống mấy ngụm nước ấm, tuy đầu ông ấy vẫn rất đau, nhưng không còn kịch liệt như trước nữa: “Vừa rồi lúc tôi gọi điện thoại, viện trưởng Tần của bệnh viện trung tâm đã nói trung y viện đổi viện trưởng, viện trưởng Khổng này là ai vậy?”

Hoàng Băng cười nói: “Dự Châu. Viện trưởng Khổng này tới từ địa phương lớn, thầy của ông ấy chính là Quách Bạch Gia, danh y đứng đầu Dự Châu.”

Ồ?

Lưu Phúc Lý thoáng cái run rẩy, nói: “Hình như tôi đã nghe nói qua cái tên này rồi. Khoảng hai mươi năm trước, dường như Dự Châu có một căn bệnh truyền nhiễm kỳ quái nào đó? Lúc ấy tình

hình thật đáng sợ. Vừa vặn lúc ấy, mợ của vợ tôi đang ở Dự Châu. Bà ấy đã qua đời bởi vì căn bệnh truyền nhiễm nọ. Quách Bạch Gia kia, có phải là người được trao tặng danh hiệu quốc y vào năm thứ hai sau khi căn bệnh truyền nhiễm nọ đã được khống chế hay không?"

Hoàng Băng cười nói: "Đúng vậy. Người nọ chính là Quách lão. Cả nước ta cũng chẳng có mấy vị bác sĩ đạt được danh hiệu này đâu. Mà không chỉ một mình Quách lão, nhóm học trò của ngài ấy cũng có y thuật cao minh. Cho nên, hiệu trưởng Lưu à, anh cứ yên tâm đi, viện trưởng của chúng tôi chọn người tuyệt đối không thành vấn đề."

Lưu Phúc Lý nửa tin nửa ngờ nhìn vào phòng khám, có danh y đại sư xác nhận, đúng là đã khiến cho sự hoài nghi của ông ấy dành cho Trần Khánh bớt đi vài phần.

Lưu Phúc Lý đứng bên ngoài nhìn từng bệnh nhân trước mặt mình đi vào trong phòng khám, rồi vài phút sau, bọn họ lại nhanh chóng bước ra, rốt cuộc tâm lý lo lắng trong lòng ông ấy cũng hòa hoãn lại.

Sắp rồi!

Cố nhẫn nhịn thêm một chút nữa thôi...

"Tiếp theo!" Giọng nói của Trần Khánh từ trong phòng khám truyền đến.

Lưu Phúc Lý đau đớn đến mức mí mắt đã không cách nào chống đỡ được nữa rồi, Tiểu Tống ở một bên lập tức nâng ông ấy dậy: "Hiệu trưởng, đến chúng ta rồi."

Hoàng Băng cũng tiến lên giúp đỡ. Ông ấy cùng Tiểu Tống một trái một phải đỡ Lưu Phúc Lý đi vào.

Trong phòng khám, ngay khoảnh khắc Trần Khánh nhìn thấy

Lưu Phúc Lý, ánh mắt hắn đã dừng lại trên não phải của ông ấy.

“Tiểu Trần à, mau khám cho hiệu trưởng Lưu một chút, ông ấy đã nhịn hơn hai tiếng đồng hồ rồi, cậu mau chẩn đoán cho ông ấy đi.” Hoàng Băng nói xong, đang muốn đỡ Lưu Phúc Lý lên cái ghế nhỏ trước mặt Trần Khánh.

Trần Khánh lại xua tay đứng dậy: “Không cần, cứ để ông ấy nằm ở bên kia, tôi trực tiếp châm cứu cho ông ấy luôn.”

Chương 314 - Tôi Rất Bận, Không Có Thời Gian Nói Chuyện!

“Hả? Không chẩn đoán bệnh?” Hoàng Băng kỳ quái nói.

Trần Khánh nói: “Không cần, đau nửa đầu thôi mà, rất nhanh là xong rồi.”

Nói xong, Trần Khánh nhanh chóng đi lấy mấy cây châm, mà một cây châm trong đó lại dài hơn mấy cây châm còn lại.

Thấy Trần Khánh đã nói như vậy, Hoàng Băng và Tiểu Tống cũng lập tức làm theo. Hai người bọn họ vội vàng đỡ Lưu Phúc Lý nằm lên chiếc giường nhỏ, để ông ấy nằm thẳng xuống.

Nhưng vừa nằm, đầu Lưu Phúc Lý càng đau hơn.

Ông ấy không nhịn được bắt đầu kêu rên, tay phải làm động tác ôm đầu như lại dừng giữa trên không trung, sở dĩ ông như vậy là bởi vì không làm động tác này thì sẽ rất đau, nhưng nếu bàn tay thực sự ôm vào đầu, cơn đau còn gia tăng thêm, trông có vẻ rất buồn cười.

Sau khi Lưu Phúc Lý nằm xuống, Trần Khánh trực tiếp đâm một châm vào huyệt Hợp Cốc trên tay trái của ông ấy. Một châm này có tác dụng gây mê, đồng thời cũng có thể giảm đau.

Đâm xong Hợp Cốc, Trần Khánh lại dùng cây châm dài nhất, trực tiếp đâm vào huyệt Thái Dương bên phải của Lưu Phúc Lý, sau khi tiến châm, lại chậm rãi rút ra một chút, cho đến khi châm tiếp xúc với da, sắp chui ra ngoài, lập tức để ngang châm, kề sát

vào huyệt Thái Dương của Lưu Phúc Lý, tay kia đi theo phương hướng từ huyệt Thái Dương tới huyệt Suất Cốc nằm ở mũi nhọn trên vành tai của ông ấy, vừa kéo da, vừa tiến châm ngang.

Cứ như vậy, ngân châm xuyên thấu qua da đầu, từng chút từng chút đâm vào huyệt Suất Cốc tại mũi nhọn trên vành tai.

Hoàng Băng và Tiểu Tống nhìn thấy thao tác này của Trần Khánh, chợt cảm thấy da đầu tê dại.

Bọn họ đều có thể nhìn thấy hình dạng của cây châm ở não bên phải của Lưu Phúc Lý, dường như cây châm này có thể chọc thủng da đầu của ông ấy bất cứ lúc nào.

Thực dọa người!

Kỳ thật đây là một chiêu Thái Dương thấu Suất Cốc trong châm cứu của trung y, hai huyệt vị này phối hợp với nhau có tác dụng chuyên trị chứng đau nửa đầu.

Cả bên trái lẫn bên phải đều có thể dùng tới chiêu này, mà châm thứ nhất tại huyệt Hợp Cốc phải đối xứng. Nói đơn giản là Lưu Phúc Lý đau nửa đầu bên phải, vậy bác sĩ phải hạ châm tại huyệt Hợp Cốc bên trái.

Trên cơ bản, khi dùng đến chiêu này, lúc châm nhanh đến huyệt Suất Cốc, cơn đau đầu sẽ biến mất.

Vì vậy, cho tới bây giờ phương diện trị liệu đau đầu trong trung y đều là dựng xào thấy bóng.

Đương nhiên, ngoại trừ đau nửa đầu còn một loại bệnh trạng đau cả đầu. Loại này cũng đơn giản, trực tiếp châm huyệt Bách Hội, nếu như đau đớn không biến mất, vậy tiếp tục châm huyệt Dũng Tuyền.

Về cơ bản, chỉ cần hạ châm xuống hai huyệt vị này, bất kỳ cơn

đau đầu nào cũng sẽ biến mất.

Đương nhiên, nó chỉ đơn giản là làm cơn đau đầu biến mất, nhưng các triệu chứng gây đau đầu vẫn không được loại bỏ hoàn toàn.

“Hô~”

Thật thoải mái!

Lưu Phúc Lý hoàn toàn không biết Trần Khánh đang đâm ở đâu, bởi vì nửa đầu của ông ấy, ngoại trừ đau ra đã không còn bất cứ tri giác nào khác nữa.

Nói thật khi Trần Khánh bắt đầu châm xuống, ông ấy cũng thuận tiện nhắm mắt lại. Kết quả vừa mới qua mười mấy giây, ông ấy đã cảm thấy cơn đau đầu của mình giảm bớt rồi.

Vào giờ phút này, hàng lông mày vốn nhíu chặt cũng nhẹ nhàng giãn ra.

Hiệu quả quá nhanh, còn nhanh hơn uống thuốc giảm đau.

Lưu Phúc Lý chậm rãi mở hai mắt, không đợi ông ấy mở miệng, Trần Khánh đã vỗ vỗ bả vai ông ấy, nói: “Đứng lên đi, sau này nhớ phải kiêng rượu, ăn uống lấy ngũ cốc làm chủ, duy trì nhiệt độ trên đầu, mùa hè cố gắng hết sức không để gió điều hòa thổi vào đầu, lúc thời tiết thay đổi phải đội mũ, nếu tới mùa thu đông, nhất định phải giữ ấm cho tốt. Nếu anh đều có thể làm được những thứ này, thì về sau bệnh đau đầu sẽ không tái phát nữa.”

Kỳ thật bệnh đau nửa đầu của Lưu Phúc Lý cũng không phức tạp, chẳng qua lúc bình thường, ông chú này ăn uống không lành mạnh, còn uống khá nhiều rượu, dẫn đến thân thể không đủ dương khí, sức đề kháng giảm xuống, cộng thêm phong hàn cản trở. Bởi vậy không cần biết gặp phải gió nóng hay gió lạnh, chỉ cần thấy gió đương nhiên bệnh đau đầu sẽ phát tác.

Bệnh này, Trần Khánh có thể dùng ngân châm điều trị cho ông ấy, nhưng nếu thói quen sinh hoạt của ông ấy không thay đổi, dù hôm nay Trần Khánh có điều trị khỏi cũng là uổng phí công phu, cho nên hắn mới đề nghị Lưu Phúc Lý trực tiếp thay đổi thói quen sinh hoạt của mình.

“Hiệu trưởng Lưu, có phải đã ổn rồi hay không?” Hoàng Băng cười tủm tỉm nhìn Lưu Phúc Lý, giống như đang khoe khoang vậy.

Lưu Phúc Lý tự mình đứng dậy, biên độ động tác rất lớn, nhưng ông ấy vẫn không cảm thấy đau. Điều này làm cho tâm tình ông ấy trở nên đặc biệt thoải mái.

Nhanh như vậy đã chữa khỏi bệnh đau đầu của mình rồi?

Ánh mắt Lưu Phúc Lý nhìn về phía Trần Khánh cũng trở nên khác trước: “Trần, cậu là chủ nhiệm Trần đúng không? Vừa rồi, thật ngại quá, tôi cũng không cố ý phá hư trật tự ở nơi này đâu, chủ yếu là quá đau, không còn cách nào khác. Hôm nay rất cám ơn cậu, hôm nào tôi mời cậu ăn cơm.”

Trần Khánh trở lại chỗ ngồi của mình, thao tác trên máy tính một hồi, nói: “Tôi hiểu mà, nhưng những người tới đây, ai cũng gấp hết. Về phần ăn cơm thì thôi. Đây, anh quét mã thanh toán, nộp tiền xong là có thể rời đi rồi. Tôi rất bận, không có thời gian nói chuyện phiếm đâu.”

Này…

Đây là lần đầu tiên Lưu Phúc Lý gặp phải loại tình huống như vậy. Đến nói người ta cũng không muốn nói chuyện với ông ta.

Đúng là tú tài gặp phải binh [1], dường như bộ đạo lý đối nhân xử thế mà ông ta vốn quen thuộc kia lại có chút không dùng được.

[1] : chỉ một bên dùng lý để nói còn một bên dùng võ lực giải

quyết vấn đề, hai bên không có tiếng nói chung, thành ra vấn đề nan giải.

“Ha ha ha, được rồi, Tiểu Trần cậu làm việc đi, Tiểu Tống, cậu quét mã, tôi và hiệu trưởng Lưu ra ngoài trước.” Hoàng Băng lập tức cho Lưu Phúc Lý một bậc thang.

Lưu Phúc Lý thấy thế, cũng thức thời đi theo Hoàng Băng ra khỏi phòng khám.

Vừa đi ra ngoài, Lưu Phúc Lý đã nhỏ giọng nói: “Viện trưởng Hoàng, anh nói thật không sai, bác sĩ Trần này chữa trị quá nhanh, vừa rồi rõ ràng cậu ấy chỉ đâm vào đầu tôi một chút, tôi đã lập tức tốt lên rồi, trước sau còn không đến một phút, đúng không?”

Chương 315 - Tư Duy Trung Tâm!!!

Hoàng Băng nhìn thấy thái độ lúc này và lúc trước của Lưu Phúc Lý hệt như hai người khác nhau, trong lòng không khỏi có chút buồn cười: "Đúng vậy, tôi còn có thể lừa gạt anh sao? Hiệu trưởng Lưu, lúc trước Tiểu Trần này chỉ nắm tay tôi một cái, đã biết được tôi bị bệnh gì rồi, sau đó cũng giống như anh, chỉ một mũi châm lại lập tức thấy hiệu quả."

Lưu Phúc Lý sợ hãi than: "Chậc chậc chậc, tôi không nghĩ tới trung y lại lợi hại như vậy, sau này tôi phải thường xuyên tới đây khám bệnh mới được."

Hoàng Băng cười nói: "Ha ha ha, cảm ơn anh đã yêu mến. À, đúng rồi, hiệu trưởng Lưu, tôi có một đứa nhỏ thân thích muốn chuyển trường, chúng ta có thể ăn một bữa cơm không, nói chuyện một chút nhé..."

Tới giờ cơm trưa, Trần Khánh tạm ngừng tọa chẩn.

Không phải vì hắn mệt mỏi, mà là trước kia hắn không chuyên tâm ăn cơm, thường xuyên nhai hai miếng liền nuốt rồi tiếp tục khám bệnh cho người ta.

Hành động như vậy đã bị nhóm ngũ tạng kháng nghị.

Sau khi đàm phán, cuối cùng Trần Khánh đành phải xác định thời gian ăn cơm của mình, khoảng chừng nửa giờ.

Thời gian này hắn phải chuyên tâm ăn uống, không được chẩn đoán hoặc điều trị bệnh cho bệnh nhân.

Tới lúc này, nhóm ngũ tạng, nhất là tâm hỏa, mới hài lòng với kết quả đàm phán, không có dẫn đầu gây sự nữa.

Các bệnh nhân cũng không nói gì, dù sao bác sĩ người ta làm việc của nửa ngày rồi, ngay cả miếng nước cũng không được uống, ăn cơm cũng phải ăn trong phòng khám, chỉ nửa giờ mà thôi, bọn họ vẫn chờ được.

“Ăn cơm thì đừng đọc sách, như vậy hiệu quả học rất thấp.” Trần Khánh đang ăn cơm trưa, lại nhìn thấy hai người Hạ Mẫn và Cố Vũ đều đang chăm chỉ đọc《 Thương Hàn Luận Kim Quỹ Phương Tề 》, không khỏi cười nói.

Rất nhiều người đều thích tranh giành từng giây từng phút để học, kể cả đi đường hay ăn cơm, bọn họ chỉ hận không thể dán một quyển sách trên mặt.

Nhưng trên thực tế, học tập thực sự không cần thiết phải làm đến mức như vậy, đặc biệt là học trung y.

Chuyên tâm còn không học được cái gì, huống chi là nhất tâm nhị dụng?

“À à, chúng tôi biết rồi chủ nhiệm Trần.” Hạ Mẫn nói xong, lập tức bới hai miếng cơm, sau đó dứt khoát đặt hộp cơm sang một bên, bắt đầu nghiêm túc đọc sách.

Cố Vũ nhìn thấy Hạ Mẫn như vậy, cũng học theo, thậm chí cơm gã cũng không bới đã trực tiếp bỏ hộp cơm xuống, giống như muốn thi đua với Hạ Mẫn xem ai nghiêm túc đọc《 Thương Hàn Luận Kim Quỹ Phương Tề 》hơn.

Ách?

Có phải bọn họ đã nghe nhầm rồi?

Trần Khánh nhìn thấy hai người bọn họ như vậy, không khỏi

ngẩn người.

Rõ ràng hắn nói như vậy để cho bọn họ chuyên tâm ăn cơm, vì sao rơi vào tai bọn họ lại thành đừng ăn cơm hãy nghiêm túc đọc sách vậy?

“Hai người đợi lát nữa hãy học cũng được mà? Học trung y là chuyện lâu dài, không thiếu chút thời gian này. Cứ tử tế ăn cơm trước đã. Mặt khác tôi đã nói rõ với hai người về chuyện nên học trung y như thế nào rồi mà? Hai người đã quên rồi sao?” Trần Khánh nói.

Hai người Cố Vũ lập tức đưa mắt nhìn nhau, nghe Trần Khánh nói như vậy, cũng chẳng biết làm gì khác hơn, đành phải buông sách vở trong tay xuống, tiếp tục bưng hộp cơm lên.

Trên thực tế, mấy ngày nay, vào thời điểm Trần Khánh ngồi tọa chẩn, hắn đều nói cho bọn họ biết một vài kiến thức lâm sàng, vốn dĩ hắn cho rằng làm như vậy ít nhiều cũng mang tới cho bọn họ một chút trợ giúp.

Nhưng trước mắt xem ra, bọn họ không những chẳng hấp thu được một chút gì, ngược lại con đường học tập lại có chút lệch lạc, giống như một số người bạn thời đại học của Trần Khánh.

Hiện tại, sở dĩ sau khi tốt nghiệp rất nhiều bác sĩ trung y thuộc phái học viện đều rơi vào tình cảnh ‘cái này không biết, cái kia cũng không biết’, chủ yếu là vì trong thời gian học tập ở đại học, bọn họ đều không hình thành được tư duy trung tâm.

Tư duy trung tâm là gì?

Là một bộ các phương pháp học tập nhanh chóng!

Không chỉ là trung y, mà bất cứ loại tri thức nào cũng vậy, muốn học nhanh và nắm vững, người học đều phải có tư duy trung tâm.

Nhưng hệ thống giáo dục hiện đại, gần như đều rập khuôn theo hình thức của Mỹ, hoàn toàn là tư duy dạng phân khoa, chia cắt một kiến thức ra vô số phần, sau đó để cho học sinh bắt đầu học từ mỗi một phần nhỏ.

Trên thực tế, loại phương pháp học tập này là quá sức với học sinh.

Cũng giống như rất nhiều sinh viên học trung dược học hiện tại vậy. Tuy bọn họ nắm kiến thức Đông y rất sâu, nhưng tới khi tốt nghiệp ngay cả âm dương ngũ hành của trung y cũng không hiểu.

Chịu ảnh hưởng bởi hệ thống và tài liệu giáo dục như vậy, các giáo viên trong trường cũng chỉ có thể giảng giải chỗ này một chút, giảng giải chỗ kia một chút, nhìn như chu toàn, đề cập toàn diện, thực tế lại là hời hợt, nói nhiều mà như không nói được bất cứ điều gì.

Bởi vì rất nhiều lời nói của các danh gia trong giới trung y thường trái ngược với nhau. Nếu bản thân người học không hình thành một tư duy trung y thống nhất, lại tiếp xúc trực tiếp với tất cả những loại học thuyết của danh gia, khẳng định là bọn họ không thể có được ý thức tự chủ của bản thân để biện chứng.

Cho nên trong quá trình học tập sẽ xuất hiện một loại tình huống, khi nhìn thấy tác phẩm của một danh gia, bọn họ sẽ theo bản năng mà cho rằng lời nói này rất có đạo lý, nhưng đợi đến khi lật xem tác phẩm của một danh gia khác, bọn họ lại cảm thấy thứ này có đạo lý.

Cứ như vậy, đọc tới đọc lui, tất cả những quan điểm của mọi người đều có đạo lý, nhưng bọn họ đọc mãi đọc mãi vẫn không hiểu được bản chất của vấn đề.

Tựa như bản sách thuốc Đông y《 Bản Thảo Cương Mục 》.

Trên thực tế, nội dung bên trong có rất nhiều chỗ sai. Khi còn nhỏ đọc bài khóa, Trần Khánh rất sùng bái Lý Thì Trân, dù sao ông ấy cũng là người vô cùng tài giỏi, đã dựa vào bản thân tự hái thuốc, tự nếm thuốc, sau đó ghi chép lại, rất có phong phạm của Thần Nông nếm bách thảo.

Nhưng sau khi chân chính học trung y, hắn mới phát hiện, một vài thứ gọi là thuốc được Lý Thì Trân ghi lại trong 《 Bản Thảo Cương Mục 》, căn bản không có trải qua khảo chứng, hơn nữa, đôi chỗ lý luận y học mà ông ấy viết cũng trong cuốn sách kia cũng hỗn loạn, sai sót, khuyết thiếu chồng chất.

Chương 316 - Âm Dương!

Lý Hỏa lão tiên sinh còn từng công khai nói qua, ở thời Hán,《 Bản Thảo Cương Mục 》 của Lý Thì Trân đã định một lượng bằng một tiền [1], làm hại thầy thuốc đời sau dựa theo Thương Hàn Luận để trị bệnh nguy cấp, đã nhiều lần thất bại.

[1] : định lượng chính xác là một lượng bằng mười tiền.

Cũng làm cho rất nhiều bác sĩ trung y nghi ngờ về hiệu quả trị liệu của Thương Hàn Luận, nhưng sau đó trải qua nghiên cứu, bọn họ chợt phát hiện ra rằng Thương Hàn Luận không có vấn đề, nhưng 《 Bản Thảo Cương Mục 》được ghi lại có sai lầm.

Vì vậy, các bác sĩ nổi tiếng không có nghĩa là bất cứ điều gì bọn họ nói đều là đúng, nếu cứ cố đấm ăn xôi, một mực tin tưởng vào quyền uy, mà không có suy nghĩ của riêng mình, sau đó sẽ vĩnh viễn bị dắt mũi bởi quyền uy, cả đời không thể thoát ra ngoài.

Đương nhiên, cũng không phải cứ đụng phải quyền uy thì nên phản đối một chút, ít nhất ngươi phải có nghi vấn hợp lý của mình, sau đó trải qua thí nghiệm chứng minh, mới có thể đưa ra nghi vấn.

Lúc Trần Khánh còn học đại học, hắn đã gặp phải những tình huống này, cuối cùng có thể thoát ra cũng nhờ Triệu Ninh Quân chỉ điểm.

Kể từ đó, Trần Khánh không còn đọc các tác phẩm của người nổi tiếng sáng tác nữa, mà chuyên tâm nghiên cứu những bộ sách kinh điển.

Cũng chính là một số tác phẩm mà người trung y phải đọc như

《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, 《 Châm Cứu Đại Thành 》, 《 Thương Hàn Luận 》, 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》.

Sau khi đọc những tác phẩm kinh điển này, Trần Khánh đã hình thành nên tư tưởng trung tâm, dưới tình huống như vậy, dù hắn lại đi đọc một vài tác phẩm nổi tiếng, sẽ không bị mê hoặc bởi lý thuyết trong đó nữa.

Trần Khánh cho Hạ Mẫn một chút thời gian ăn cơm trưa xong, lại thừa dịp rảnh rỗi bắt đầu sửa lại mạch suy nghĩ trong học tập trung y cho bọn họ.

“Hiện tại dù hai người có dựa theo đơn thuốc bên trên《 Thương Hàn Kim Quỹ 》để kê đơn, cũng vẫn không chữa được cảm mạo. Đây là vì cái gì? Hai người phải hiểu được rằng, chữa bệnh trung y không phải là giải đề toán, chỉ cần biết công thức là có thể đặt lên trên. Vốn dĩ triệu chứng cảm lạnh biểu hiện ra bên ngoài của bệnh nhân là thiên biến vạn hóa, cho nên đối phương tuyệt đối không thể sinh bệnh dựa theo ghi chép trên đơn thuốc của hai người.”

“Tôi tin rằng hai người đều hiểu rõ đạo lý này, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng học xong, cho nên mới nghĩ rằng đọc đơn thuốc sẽ có hiệu quả nhanh hơn, nhưng trên thực tế, thứ hai người không nên đọc nhất lại chính là《 Thương Hàn Kim Quỹ 》, bởi vì trong đầu hai người còn chưa hình thành tư duy biện chứng, không hiểu cái này, thì có đưa đơn thuốc cho hai người, hai người cũng không dùng tốt.”

“Muốn có tư duy biện chứng, nhất định phải hình thành tư duy trung tâm trong học tập, cũng chính là ngay từ đầu phải hiểu được bản chất của trung y, giống như ngũ hành âm dương của trung y, hiện tại hai người đã hoàn toàn hiểu được nó chưa?”

Thấy Trần Khánh hỏi đến âm dương ngũ hành, Hạ Mẫn và Cố Vũ đều cúi đầu trầm tư.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Mẫn lại mở miệng nói: “Âm dương là hai loại lực lượng vừa đối lập vừa liên hệ với nhau trong hết thảy những sự vật trên thế giới, ngũ hành lại do năm loại vật chất cơ bản ‘Mộc, Hỏa, Thổ, Kim, Thủy’ vận hành và biến hóa tạo nên, nó nhấn mạnh khái niệm chỉnh thể.”

Trần Khánh cười hỏi: “Vậy tôi hỏi anh, nước là âm hay dương?”

Hạ Mẫn nói: “Nước là âm hàn.”

Trần Khánh lại hỏi: “Tại sao?”

Điều này ...

Không có lý do tại sao, vì trên sách viết chính là như vậy!

Cố Vũ nói: “Bởi vì nó lạnh.”

Trần Khánh bị chọc cười: “Vậy nước nóng thì sao?”

Ách…

Cố Vũ mơ màng.

Thấy hai người đều ngập ngừng, không trả lời được, Trần Khánh cũng không thừa nước đục thả câu thêm nữa, trực tiếp nói cho bọn họ đáp án: “Rất đơn giản, vừa nãy Hạ Mẫn cũng đã nói rồi đó thôi, âm dương là hai loại lực lượng vừa đối lập lại liên hệ với nhau trong hết thảy những sự vật trên đời, cho nên muốn biết một sự vật có phải là âm hay không, phải xem sau khi nó kết hợp với dương, là trợ dương hay là tăng âm.”

“Bản thân cơ thể con người chúng ta có rất nhiều nước, mỗi ngày cũng cần bổ sung một chút nước, nhưng những loại nước này lại không tồn tại ở dạng lỏng trong thân thể chúng ta. Điểm này đặc biệt rõ ràng vào mùa đông, khi chúng ta nói chuyện sẽ phun ra

khí trắng đúng không? Kỳ thật cũng là hơi nước trong thân thể."

"Sở dĩ rõ ràng chúng ta uống vào là dạng nước lỏng, nhưng cuối cùng lại biến thành dạng nước khí, cũng bởi vì sau khi nước tiến vào cơ thể con người, dương ẩn chứa bên trong bản thân chúng ta sẽ vận hóa bộ phận nước này, dinh dưỡng hữu dụng tiến vào lục phủ ngũ tạng, thứ vô dụng thì bài tiết ra ngoài cơ thể. Trong quá trình này, nước tiêu hao hết dương, cho nên nó thuộc âm, dù nó có được hâm nóng, cũng thuộc âm, bởi vì quá trình chất lỏng chuyển hóa thành trạng thái khí, cần tiêu hao dương trong thân thể chúng ta."

"Lại ví dụ như ớt, dù dùng phương thức ướp lạnh hay đông lạnh quả ớt, hoặc là làm nó thành kem, thì khi chúng ta ăn vào, thân thể chúng ta vẫn sẽ nóng lên, đổ mồ hôi. Đây chính là trợ dương, cho nên tính nhiệt của nó thuộc dương."

"Hiện tại hẳn là hai người đã có thể hiểu được nên phán đoán âm dương như thế nào rồi chứ?"

Nghe Trần Khánh nói xong, hai người Hạ Mẫn lập tức sáng tỏ thông suốt.

Thì ra âm dương của sự vật lại được phân biệt như vậy.

Trước kia khi bọn họ đọc sách chỉ nhớ kỹ âm dương ngũ hành, nhưng khi vận dụng nó vào cuộc sống, lại không có lý giải của riêng mình, chỉ có thể làm theo nội dung trên sách.

Bởi vì bọn họ chưa từng đi sâu vào nghiên cứu mấy thứ này, dù sao trên sách cũng có viết sẵn rồi, bản thân có đi làm cũng chẳng hiểu gì, cần gì phải lãng phí thời gian vào mấy chuyện đó?

Nhưng Trần Khánh vừa nói như vậy, bọn họ lập tức hiểu rõ về khái niệm âm dương này, cũng biết tầm quan trọng của nó đối với trung y ra sao.

Tựa như một người khát nước, vừa nhìn đã biết là tân dịch hư nhược, hiển nhiên là muốn bổ sung nước, mà bổ sung nước, lại cần tăng dương, chỉ khi trong cơ thể đầy đủ dương mới có thể vận hóa nước, hút nước vào trong thân thể, trở thành hơi nước mà thân thể cần.

Chương 317 - Bọn Họ Muốn Cái Gì???

Nhưng nếu ngươi không hiểu âm dương, lại mù quáng đi kê đơn thuốc, rất có thể sẽ đề nghị bệnh nhân uống nhiều nước ấm.

Như vậy kết quả chính là, tuy bệnh nhân uống nước nóng, nhiệt độ kia tạm thời có thể ngăn khát, nhưng sau khi nước tiến vào cơ thể, bệnh nhân vốn bởi vì dương hư tân thiếu, còn cần tiêu hao lượng lớn dương khí để vận hóa bộ phận nước âm hàn này, thì dù người bệnh có uống thuốc, cũng sẽ không đạt được hiệu quả quá lớn.

Thậm chí có thể vì ngươi đánh lạc hướng, mà mỗi ngày bệnh nhân đều uống một vài ly nước nóng, làm cho vấn đề ban đầu vốn không nghiêm trọng, càng ngày càng chuyển biến xấu đi, cuối cùng trở thành càng uống càng khát.

“Hiểu rồi, cái kia, chủ nhiệm Trần, tôi có thể thỉnh giáo cậu một vấn đề hay không?” Cố Vũ hỏi.

“Anh nói đi.” Trần Khánh nói.

“Dựa theo lời cậu vừa nói, nước thuộc âm hàn, không thể uống nhiều, vậy sữa thì sao? Hình như nó cũng là thứ âm hàn, tôi thấy rất nhiều người từ nhỏ đến lớn đều uống sữa, mà không thấy bọn họ có chuyện gì cả.” Cố Vũ nói.

“Hình như là vậy, tôi đọc 《 Thiên Kim Yếu Phương 》 thấy bên trên còn dùng sữa làm thuốc, nói nó là vật đại bổ. Ở thế kỷ trước, đại đa số người Phù Tang bên kia đều là bí đao lùn, nghe nói chính vì uống sữa nên hiện giờ bọn họ mới cao lên.” Hạ Mẫn

nói.

“Đúng, tôi cũng đọc được thông tin đó, nhưng trên mạng có rất nhiều bác sĩ trung y đều nói không thể uống được.” Cố Vũ nói.

Trần Khánh cười cười: “Có thể uống, vì sao lại không thể?”

“Thật sự có thể?” Cố Vũ kinh ngạc nói.

Trần Khánh nói: “Dù sao thứ anh uống cũng không phải là sữa thật.”

“Ách... Chủ nhiệm Trần, ý anh nói là những loại sữa kia đều là sữa giả sao?” Cố Vũ nói.

Trần Khánh buông tay: “Cũng không đến mức như vậy. Là loại sữa mà tôi nói không giống với loại sữa mà anh nghĩ. Phải biết rằng, ba thứ cùng được gọi là sữa, nhưng sản phẩm sữa sau khi được gia công, sữa do nhà xưởng kích thích thúc giục rời khỏi nhũ bò, cùng với sữa bò tiết ra bình thường, đều khác nhau.”

“Đúng là loại sữa do bò tiết ra bình thường chính là vật đại bổ, nhưng nó thuộc dạng tăng âm, bình thường chỉ cho trẻ con uống, bởi vì trẻ con đủ dương khí, có thể tiêu hóa sữa. Vừa rồi Hạ Mẫn có nói người ta còn dùng sữa làm thuốc, kỳ thật bọn họ dùng nó cho những em bé vừa sinh ra đã cực kỳ thiếu dinh dưỡng, ở hoàn cảnh cổ đại kia, rất nhiều người cơm cũng không có mà ăn, thì đương nhiên sữa là vật đại bổ.”

“Nhưng hiện tại, phần lớn con người đều thừa dinh dưỡng, hơn nữa mùa hè có điều hòa, mùa đông có hệ thống sưởi ấm, ra khỏi xe có xe đón xe đưa, dương khí vốn không đủ, còn đi uống sữa tư âm, trong thân thể dư thừa một đống chất dinh dưỡng chồng chất lên không có dương khí vận hóa… Loại tình huống như vậy làm sao có thể được?”

“Cho nên, điều này thể hiện tầm quan trọng của tư duy biện

chứng, chúng ta chỉ chú ý đến sự cân bằng, không chú ý ngoại vật rốt cuộc là tốt hay xấu, thì dù nó đúng là thứ đại bổ, nhưng chúng ta vốn không cần, mà anh cứ cưỡng ép phải ăn vào, thì đó chính là có hại. Các anh đã hiểu chưa?"

"Về phần hai người nói đến người Phù Tang cao bởi vì bọn họ uống sữa. Tôi đề nghị hai người nên học lại lịch sử cận đại của Hoa Hạ, xem điều kiện sống của bọn họ trở nên tốt hơn rốt cuộc là bởi vì sữa, hay là vì đã cướp đủ tài phú vật chất, hoàn thành tích lũy ban đầu của công nghiệp hóa, từ đó nâng cao chất lượng cuộc sống của cả dân tộc?"

Cũng đúng nha!

Hai người Hạ Mẫn chợt phát hiện đúng là bọn họ đã đi lầm đường rồi. Hoặc là nói… luôn luôn bị người khác dắt mũi kéo đi!

Người ta nói thứ này tốt, thì phải là tốt, người ta nói ngươi thiếu thứ này, ngươi liền thiếu thứ này.

Bọn họ chỉ cần nghe mà không hề suy nghĩ một chút xem, thứ này tốt nhưng ta ăn vào nhất định sẽ có ích sao?

Cơ thể ta thiếu canxi, thì ta bổ sung canxi, nhưng cơ thể thực sự có thể hấp thụ được hay không?

Nếu là một người chưa từng học qua trung y, về tình còn có thể tha thứ, nhưng đối với những người đã học qua trung y, mà trong đầu vẫn còn loại tư tưởng này, đúng là có học mà chẳng học được cái gì.

Tới hiện giờ, sau khi nghe Trần Khánh giảng giải như vậy, bọn họ lại có cảm giác âm dương của trung y rất là đơn giản.

"Lợi hại. Đúng là tư duy biện chứng của chủ nhiệm Trần vận dụng quá tốt, lần sau khi tôi lướt video, cũng viết lời nói của anh vào tranh luận với bọn họ." Cố Vũ cười nói.

Hạ Mẫn khoát tay áo: “Đừng, bằng không người ta sẽ nói anh là 1450, ngăn cản mọi người ăn thịt trứng sữa.”

Trần Khánh không hiểu Hạ Mẫn đang nói cái gì: “Có ý gì?”

Hạ Mẫn giải thích: “Chính là có người xuyên tạc một vài lời nói của trung y trên mạng, bọn họ nói sở dĩ trung y không cho mọi người uống sữa, chính vì muốn ngăn cản mọi người ăn thịt trứng sữa, đoạn tuyệt khả năng chúng ta trở thành một dân tộc cường tráng, có cùng một cái đức hạnh với những thế lực ngoại quốc thẩm thấu vào truyền thông từ mấy năm trước.”

Cố Vũ gật đầu nói: “Đúng, rất nhiều người còn làm video check in, mỗi ngày đều uống sữa ăn thịt ăn trứng gà, sau đó châm chọc trung y.”

Trần Khánh dở khóc dở cười: “Anh ta không biết đạo lý hăng quá hóa dở sao… Hơn nữa, nếu thật sự suy nghĩ cho dân tộc Hoa Hạ như vậy, tại sao không tiết kiệm tiền, trợ giúp một vài trẻ em nghèo khó hiện tại còn chưa được ăn được thịt trứng sữa? Đúng là những đứa trẻ kia nên được bổ sung, rõ ràng bọn họ có điều kiện vật chất này còn làm như vậy, vừa lãng phí tiền bạc lại tổn hại sức khỏe, đây là muốn cái gì chứ?”

Cố Vũ bĩu môi: “Muốn lưu lượng, muốn trở thành người nổi tiếng trên mạng, muốn kiếm tiền.”

Trần Khánh lắc đầu, đúng là hắn không thể lý giải nổi rốt cuộc những người như vậy đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

“Được rồi, nếu hai người đã hiểu được tầm quan trọng của tư duy biện chứng, như vậy kế tiếp tôi sẽ nói cho hai người biết nên học trung y như thế nào. Đầu tiên cần phải học châm cứu, thông qua châm cứu đi nhớ kỹ huyệt vị kinh mạch, hiểu rõ tác dụng của kinh mạch và huyệt vị, như vậy hai người sẽ có một quan niệm chỉnh thể về cơ thể con người.”

Chương 318 - Chẩn Đoán Đúng, Đơn Thuốc Không Sai, Nhưng Uống Vào Lại Chẳng Có Tác Dụng Gì???

“Sau đó lại đi học Hoàng Đế Nội Kinh, khi hai người hiểu được huyệt vị kinh mạch lại đi nghiên cứu Hoàng Đế Nội Kinh, sẽ càng hiểu rõ cơ thể con người hơn, cũng sẽ dần dần hình thành nên tư duy biện chứng. Đến giai đoạn này, nếu như hai người cứ nhiều lần lặp đi lặp lại nghiên cứu như vậy, bản thân hai người cũng có thể trở thành một vị châm cứu sư lành nghề.”

“Nếu chưa đủ, vậy cứ tiếp tục học như tôi vừa nói, học Thần Nông Bản Thảo Kinh, học Thương Hàn Kim Quỹ, sau đó trên cơ sở Hoàng Đế Nội Kinh, hai người sẽ hiểu được dược liệu, hiểu đơn thuốc, tự nhiên sẽ biết nên phối hợp dược liệu như thế nào. Những phương thuốc kia sẽ không tử khí nặng nề như bày ra trên sách vở, mà là sẽ sống động xuất hiện trong đầu anh, mặc cho anh sai khiến.”

“Cho nên, không có tư duy biện chứng mà trực tiếp đi xem đơn thuốc, kết quả chỉ khiến anh bị đơn thuốc nô dịch, từ đó cứ máy móc dựa theo phương thuốc có sẵn mà bốc thuốc, cuối cùng cả đời cũng khó có được thành tựu. Mục tiêu của chúng ta nên xác định tại vị trí cao hơn một chút, học trung y không phải chỉ để trị cảm mạo. Chẳng lẽ hai người không muốn đối thoại với những thần y cổ đại kia sao? Không muốn tái hiện lại nhóm tổ tiên trước đây, xem rốt cuộc có phải bọn họ thật sự thần kỳ như trong sách thuốc ghi lại hay sao?”

Dứt lời, trong lòng Hạ Mẫn và Cố Vũ lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Trong một khoảnh khắc, bọn họ chợt có cảm giác chính mình đã làm được rồi!

Chữa cảm mạo, ha ha, bệnh nhỏ này cũng xứng với mục tiêu của chúng ta hay sao?

Thấy hai người trẻ tuổi đã được mình cổ động, Trần Khánh âm thầm cười trộm.

Quả nhiên, với người trẻ tuổi, nên dùng biện pháp của người trẻ tuổi.

Phải đánh máu gà mới có tác dụng.

Kết thúc cuộc nói chuyện phiếm, Trần Khánh cũng nghỉ ngơi tạm ổn rồi, hắn lại lập tức gọi tên tọa chẩn...

Buổi chiều qua rất nhanh, trong lúc không chú ý tới đã đến hơn bảy giờ rồi.

Theo bình thường, chỉ cần đến sáu rưỡi là Trần Khánh có thể tan tầm, nhưng bên ngoài vẫn còn quá nhiều người bệnh xếp hàng, vì vậy hắn dứt khoát kéo dài thêm một giờ nữa, còn những người bệnh đến sau thời gian này sẽ không đăng ký được.

Trải qua hai ngày cuối tuần tọa chẩn với cường độ cao, Trần Khánh cũng gần như đã thích ứng được với công tác mới này rồi.

Đương nhiên, làm như vậy cũng có ích cho hắn, ít nhất là các hạng năng lực đã được gia tăng rồi. Nhất là sau khi tứ chẩn được tăng cường, chúng nó đã trực tiếp rút ngắn lại thời gian hao phí khi tọa chẩn cho hắn.

Mà biện chứng tăng lên lại khiến cho những thủ đoạn trị liệu

của Trần Khánh đều được phát huy tới cực hạn.

Mấy ngày nay, phần lớn những người bệnh xếp hàng đến khám đều mắc một vài bệnh nhẹ, rất ít người mắc chứng bệnh khó trị.

Gần như Trần Khánh đều có thể ứng phó được hết.

Nhưng cũng vì như vậy, lại khiến cho lượng y điểm mà hắn nhận được không quá nhiều.

Trần Khánh chỉ nhìn lướt qua, trước mắt hắn đã tích lũy được tổng cộng là 228.4 y điểm. Đây là số điểm trong vòng ba ngày, cũng tương đương với tuần trước.

Trần Khánh không vội đi sử dụng y điểm, bởi vì ngay lúc này, cái bụng của hắn đã bắt đầu kêu, nếu không nhanh chóng ăn một chút gì đó, chỉ sợ đợi lát nữa đám tâm hoả lại gào ầm lên kháng nghị.

Trần Khánh vội vàng chạy về nhà, sau khi tự mình nấu hai món ăn, lại cơm nước xong, cuối cùng hắn cũng đánh tan được cuộc chiến khởi nghĩa võ trang do nhóm ngũ tạng cầm đầu, chuẩn bị nổi dậy.

Trần Khánh dọn dẹp xong bát đũa, lại ra nằm trên sô pha, mở TV, chọn kênh tin tức.

Nhưng lực chú ý của hắn cũng không tập trung trên TV, tâm thần lại kiểm tra giao diện thuộc tính.

Với lượng y điểm trước mắt, hắn có thể lựa chọn tăng lên rất nhiều hạng mục khác nhau.

Ví dụ như vấn chẩn và văn chẩn trong tứ chẩn, cùng với đơn thuốc, nắn xương, xoa bóp bấm huyệt, còn có Chúc Do Thuật nữa.

Nhưng Trần Khánh không tính tăng lên những thứ này, sau khi cân nhắc, hắn bắt đầu chuyển hướng chú ý sang hai môn châm pháp Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương này. Bởi vì hai môn châm pháp nọ chỉ kém hơn tám ngàn điểm thuộc tính, là có thể đạt tới cấp bậc hoàn mỹ.

Trước mắt, cả về biện chứng lẫn chẩn đoán bệnh, Trần Khánh đều đủ khả năng ứng phó với đại đa số tật bệnh, như vậy kế tiếp hắn cần tăng lên trị liệu thủ đoạn.

Nắn xương và Chúc Do Thuật không có quá nhiều cơ hội dùng đến, tạm thời không cần tăng lên.

Xoa bóp bấm huyệt rất lao lực, hơn nữa, chỉ khi gặp phải những bệnh nhân như Điền Cường Quốc và bà nội Hứa Văn Diệu, kỹ năng này mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất của nó.

Còn trong quá trình tọa chẩn bình thường, tác dụng của nó không thể có ích như châm thứ được.

Về phần đơn thuốc, không phải Trần Khánh không muốn tăng lên hạng mục nọ, mà là hắn hiểu kể cả khi mình tăng lên hạng mục này, tác dụng của nó cũng không lớn.

Bởi vì mấy ngày nay, Vương Xuân Lam đã gặp phải hai lần sự cố.

Cả hai lần này đều là người bệnh ở cuối tuần trước đến khám, đã được ông ấy kê đơn cho, nhưng sau khi uống thuốc không thấy hiệu quả, đã một lần nữa chạy tới hỏi Vương Xuân Lam, kết quả là Vương Xuân Lam vẫn trước sau như một, lặp đi lặp lại quá trình chẩn đoán bệnh, thậm chí còn một lần nữa cân nhắc lại đơn thuốc, cuối cùng là sững sờ không phát hiện ra mình đã phạm sai lầm ở điểm nào.

Sau đó, ông ấy vội vàng chạy qua tìm Trần Khánh. Ban đầu

Trần Khánh cũng không cảm thấy trong đơn thuốc này có vấn đề gì.

Nhưng rất nhanh cả hai người đã phản ứng lại.

Nếu kết quả chẩn đoán bệnh và đơn thuốc đều không có vấn đề gì, như vậy trong tình huống này, chỉ duy nhất một khâu đã xảy ra vấn đề, đó là dược liệu.

Quả nhiên, khi bọn họ đi hiệu thuốc kiểm tra một phen, lập tức phát hiện ra rất nhiều dược liệu đều không đạt tiêu chuẩn.

Hoặc là những loại dược liệu này không đủ năm, hoặc là nơi sản sinh ra chúng không đúng yêu cầu.

Ngoại trừ mấy thứ này, bên trong còn trà trộn vài loại dược liệu hàng nhái, hàng giả, hàng kém chất lượng. Ví dụ như chủng loại dược liệu không tốt hay đã bị người ta dùng các loại thủ đoạn xông khói, nhuộm màu, làm cho vẻ ngoài của nó giống hệt hàng chính phẩm. Nếu không phải là người đặc biệt dụng tâm và đặc biệt quen thuộc với dược liệu, đúng là rất khó để phân biệt được.

Chương 319 - Tề Châm!

Trần Khánh đã mang chuyện này đi phản ánh với Hoàng Băng, nhưng lại nhận được câu trả lời rằng, nước ở nơi này rất sâu, người quản dược liệu không chỉ có quan hệ tại bệnh viện, cho nên việc này, ông ấy cũng không còn cách nào khác.

Nhưng ông ấy đã mang chuyện này tới nói cho Khổng Học Quân rồi, tin tưởng Khổng Học Quân nhất định sẽ chỉnh đốn một phen.

Trần Khánh thấy vậy, cũng sẽ không tiếp tục hỏi thêm nữa, bởi vì… đây đã không phải chuyện mà hắn có thể giải quyết được rồi.

Kỳ thật trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng về chuyện dược liệu, vì đề cao năng suất, đề cao tiền lời, rất nhiều gia đình nông dân gieo trồng dược liệu đều sẽ dùng tới các loại thủ đoạn khác nhau để đề cao dược liệu.

Nguyên nhân cũng vì mấy năm gần đây, nhu cầu về nguyên liệu thuốc Đông y tăng mạnh, cung không đủ cầu tự nhiên sẽ xuất hiện cục diện như vậy.

Nhưng kỳ thật càng ghê tởm chính là, rất nhiều dược liệu tốt đều bị nhà máy dược liệu và hiệu buôn bán cho nước ngoài, bởi vì nước ngoài trả giá càng cao hơn, đặc biệt là Nhật và Hàn, hai quốc gia này mua nhiều nhất.

Đương nhiên đã bán hết loại tốt đi rồi thì phần dược liệu lưu lại cho người nước mình dùng lập tức biến thành hàng thứ phẩm.

Tình huống như vậy khiến cho những bác sĩ trung y đi theo

phương hướng dùng đơn thuốc chữa bệnh như Vương Xuân Lam, rất dễ gặp phải nhiều khó khăn ở thời điểm tọa chẩn.

Rõ ràng là bản thân ông ấy chẩn đoán bệnh không thành vấn đề, phương thuốc cũng đúng, nhưng bệnh nhân dùng những loại dược liệu như vậy, chẳng hề sinh ra một chút hiệu quả trị liệu nào.

Thử hỏi ông ấy còn chữa bệnh kiểu gì nữa đây?

Rơi vào đường cùng, hai ngày nay Vương Xuân Lam cũng bắt đầu chuyển hướng chú ý tới môn châm cứu, kỹ năng mà ông ấy vốn không quá am hiểu.

Tuy trình độ châm cứu của ông ấy không thể so sánh với Trần Khánh, nhưng coi như vẫn hơn những bác sĩ trung y bình thường khác, dùng để trị một chút bệnh tật bình thường tuyệt không thành vấn đề, nếu gặp phải chứng bệnh hơi chút phức tạp khó trị, ông ấy cũng chỉ có thể kê đơn.

Trần Khánh đã biết bên trong trung y viện tồn tại tình huống như vậy, đương nhiên hắn không thể tăng lên đơn thuốc, ngược lại, ánh mắt vẫn một mực tập trung lên châm thứ.

Trần Khánh đã hạ quyết tâm, lập tức gia tăng điểm thuộc tính lên hai môn châm pháp này.

【 Thiêu Sơn Hỏa 10000/10000(hoàn mỹ)】

【 Thấu Thiên Lương 10000/10000(hoàn mỹ)】

...

【 châm thứ 25724/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

Hai môn châm pháp tiêu hao tổng cộng 153.6 y điểm của Trần Khánh, hiện tại hắn chỉ còn lại 74.8 y điểm.

Với số y điểm này, hoàn toàn không đủ để gia tăng thêm bất cứ hạng mục nào khác nữa.

Là tùy tiện thêm điểm, hay là tích góp xuống dưới chờ tuần sau lại dùng đây?

Trần Khánh tự hỏi một lát, bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Đã lâu rồi hắn không đi dạo diễn đàn Long Y, nói không chừng Quách lão lại phát video mới rồi cũng nên?

Dù Quách lão không phát, hắn là những danh y khác cũng sẽ có video cung cấp cho hắn học tập.

Trần Khánh lập tức chuyển bản bút ký tới bàn trà, mở mạng lên, lập tức bước vào mảng nhà y đạo trên diễn đàn Long Y.

Hắn tìm kiếm nội dung mới cập nhật trên tài khoản của Quách lão, chợt phát hiện video mới nhất của ông ấy vẫn Thấu Thiên Lương.

Hiển nhiên, Quách lão không có thời gian đổi mới video.

Trần Khánh ôm theo vô vàn thất vọng, đành phải quét các video mới đăng tải bên trong nhà y đạo, tìm xem có video nào cho hắn học tập châm thứ hay không.

Tuy hiện tại hắn đã học xong Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ, cùng với đỉnh cấp bổ tả châm pháp Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương, nhưng thủ đoạn vẫn không đủ nhiều.

Kỳ thật, nếu nói đến loại châm thứ nào có thể đưa ra sử dụng, trong bảng kỹ năng của Trần Khánh cũng chỉ có hai loại Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương này thôi, bởi vì Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ là châm pháp cơ sở trong châm thứ, chỉ có thể coi là châm pháp đánh vững phần cơ sở, tạm thời không thể gọi là tuyệt học được.

Nói cách khác, Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ cũng tương đương với nội công tâm pháp đỉnh cấp trong châm thứ, cùng loại với Cửu Dương Thần Công vậy.

Nghĩa là không có nó, ngươi cũng có thể học tập được một chút tuyệt học, nhưng cả về tốc độ lẫn uy lực phát huy ra ngoài đều sẽ suy giảm cực lớn.

Mà có chúng làm nền tảng cơ sở, khi học những loại tuyệt học châm pháp khác, lại mang ra sử dụng, sẽ cho ra hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Ai?

Tề châm (châm vào rốn)?

Hình như hắn đã nghe nói tới món đồ chơi này ở đâu rồi.

Ở thời điểm Trần Khánh lướt diễn đàn, bỗng nhiên hắn chuyển dời đến một video tề châm.

Trần Khánh lập tức điểm vào, chỉ thấy phía trên video là một đoạn văn tự.

"Các vị đồng nghiệp, đây là video tôi sưu tầm được ngay tại hiện trường lớp học do đại sư Kỳ Vĩnh trực tiếp đứng lớp, bên trong có giảng đến tề châm. Chúng ta đều biết rằng, tề châm là môn châm pháp do đại sư Kỳ Vĩnh sáng chế nên, nguyên lý của nó đến từ mỗi một phương diện, có Âm Dương Ngũ Hành của trung y chúng ta, còn có nội dung bên trong Dịch Kinh Bát Quái, Hà Đồ Lạc Thư, cùng với Hoàng Đế Nội Kinh, có thể nói tề châm là châm pháp đủ để so sánh với ngũ hành châm đã thất truyền từ cận đại tới nay, sưu tầm không dễ. Mong mọi người ấn cái like, chúng ta cùng học tập."

Kỳ Vĩnh sao?

Theo hắn biết được, đối phương là người phủ Ôn Thị, Dương Châu, từng lấy được danh hiệu đại lão, được xếp vào mười đại danh y của Dương Châu?

Trần Khánh chỉ nghe qua tề châm, nhưng cho tới bây giờ cũng không biết tề châm lại là môn châm pháp do vị đại lão này sáng chế.

Lợi hại thật nha!

Từ cận đại tới nay, bác sĩ trung y có thể sáng lập châm pháp, hơn nữa còn mang lại hiệu quả như vậy, tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất.

Về phần những lời người đăng tải video nói trong bài post, đối phương khẳng định rằng tề châm có thể so sánh với ngũ hành châm, Trần Khánh lại không thể cho ra đánh giá được.

Bởi vì hắn không hiểu tề châm, lại càng không hiểu ngũ hành châm.

Tương truyền ngũ hành châm là phiên bản khởi nguồn của nội kinh, cũng không biết ai là người sáng tác, nhưng khẳng định là không phải những vị danh y cận đại có thể sáng tác nên.

Chương 320 - Chỉ Dùng Duy Nhất Một Huyệt!

Ở thời điểm Trần Khánh học đại học, hắn có ngẫu nhiên nghe nói tới ngũ hành châm, nhưng khi lên mạng tìm kiếm, tất cả đều là tin tức của một vài người sáng lập ngũ hành châm pháp ở thời cận đại, không cần phải nghi ngờ, mấy thứ này đều là giả.

Hắn khẳng định là ngũ hành châm có tồn tại, hơn nữa còn được truyền lưu xuống dưới, chỉ là từ cận đại tới nay, không còn tin tức về nó nữa rồi, nói không chừng là do thời kỳ chiến tranh, nội dung về ngũ hành châm đã bị quốc gia cường đạo nào đó đoạt đi rồi cũng nên.

Về phần nhóm người dùng cờ hiệu sáng lập ngũ hành châm để đánh lừa người khác, đã sớm không phải chuyện gì mới mẻ nữa rồi.

Nếu Kỳ lão sáng chế tề châm, đương nhiên phải học tập nha!

Trần Khánh lập tức ấn mở video.

Chỉ thấy trong video là một nơi nào đó cùng loại với phòng khám bệnh.

Hoàn cảnh bên trong tốt mang theo phong cách tương tự với tình huống ở hơn hai mươi năm về trước, chất lượng hình ảnh chẳng ra gì, âm thanh cũng không quá tốt, tựa như không có microphone, nghe vào làm cho người ta rất khó chịu.

Nhưng vì học tập, Trần Khánh nhịn!

"Các học sinh, kỳ thật tề châm rất đơn giản, ở thời điểm chúng

ta trị liệu bất cứ tật bệnh gì, đều chỉ cần hạ châm ở rốn là được, không cần đi phối hợp các huyệt vị ở nơi khác nữa, mọi người có biết vì sao không?"

"Ha hả, không sao, ta đến giải thích cho mọi người hiểu. Theo trung y, rốn của mỗi người chúng ta được gọi là Thần Khuyết, Thần mang theo ý tứ biến hoá thất thường, Khuyết mang theo ý tứ điểm mấu chốt. Bởi vậy trên thực tế, cái tên Thần Khuyết này cho thấy rằng, phần rốn ẩn chứa năng lượng thiên biến vạn hóa."

"Cổ nhân cho rằng, rốn là phần kết đế [1] của thân thể Tiên Thiên, là phần trung ương cố định của bụng, là phương thức chủ yếu để tiến hành sự trao đổi chất, để thai nhi có thể hấp thu vật chất dinh dưỡng từ cơ thể mẹ. Người xưa viết rằng: “Ở thời điểm sơ khai của một con người, đã sinh ra rốn và Mệnh Môn, từ đó, mười hai kinh mạch mới bắt đầu sinh trưởng, rốn cũng là gốc rễ để hình thành nên ngũ tạng lục phủ.', 'Rốn người cũng là nơi trung chuyển khí giữa hai quả thận, từ đó, khí thông bách mạch, phân bố khắp ngũ tạng lục phủ, bên trong đi đến kinh mạch tạng phủ, làm cho bách mạch ấm áp dễ chịu, thông suốt từ lỗ chân lông, trên tới tận Nê Hoàn, dưới xuống huyệt Dũng Tuyền.' "

[1] : Kết đế có thể hiểu là phần cuống để kết trái, phần căn bản.

Nê Hoàn : Nê Hoàn hay Nê Hoàn Cung là Thượng Đơn Điền. Huyệt của nó là Bá Hội, ở giữa đỉnh đầu.

"Cho nên, rốn là điểm mấu chốt để gắn bó từ trường sinh mệnh của chúng ta, cũng bởi vậy lấy nó làm trung tâm, xây dựng một mảnh hậu thiên bát quái, là có thể căn cứ vào phương vị mười hai Địa chi của trong hậu thiên bát quái đến hạ châm, thông qua kích thích một huyệt vị Thần Khuyết này, có thể làm cho âm dương trong thân thể đạt đến trạng thái cân bằng, tự chủ loại trừ mầm bệnh."

Chỉ dùng một huyệt?

Trần Khánh vô cùng kinh ngạc!

Hắn vẫn luôn dùng rất nhiều huyệt vị phối hợp đến trị liệu cho người bệnh, rất ít khi chỉ dùng duy nhất một huyệt vị thế này.

Hơn nữa Kỳ lão còn nói, chỉ cần kích thích duy nhất một huyệt vị là huyệt Thần Khuyết cũng có thể làm cho thân thể đạt đến trạng thái âm dương cân bằng, loại trừ mầm bệnh.

Chuyện này quá mức khó tin rồi.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, huyệt Thần Khuyết luôn là cấm địa của châm gia, các bộ sách về châm qua nhiều đời truyền lưu xuống đều thống nhất một quan điểm, rất ít khi hạ châm tại vị trí Thần Khuyết này.

Trước đây Trần Khánh cũng từng hạ châm xuống vị trí này khoảng hai, ba lượt, tuy hắn không sợ nếu mình châm xuống vị trí này sẽ làm cho tình trạng của người bệnh chuyển biến xấu, nhưng ở thời điểm phối hợp huyệt vị, đúng là hắn rất ít lựa chọn huyệt vị này.

Kết quả là Kỳ lão tiên sinh không chỉ lựa chọn nó, còn chỉ lựa chọn duy nhất một huyệt vị này thôi.

Nói thực, độ khó khi dùng duy nhất một huyệt vị để điều trị, cải biến trạng thái của người bệnh trở lại âm dương cân bằng, khiến cho thân thể khôi phục lại, rồi nắm quyền chủ động đối kháng với mầm bệnh như những gì Kỳ lão nói, tuyệt đối vượt qua sử dụng Thiêu Sơn Hỏa cùng với Thấu Thiên Lương.

Bởi vì từ trong video cũng có thể nhìn ra, tuy tề châm này chỉ châm xuống duy nhất một huyệt, nhưng phương thức lấy huyệt của nó lại thông qua Dịch Kinh hậu thiên bát quái, cũng tương đương với chạm tới phạm trù đạo y rồi.

Chẳng lẽ trước kia Kỳ lão này cũng từng tiếp xúc với đạo sĩ?

Trần Khánh mang theo nghi vấn trong lòng tiếp tục xem video.

"Ở thời xa xưa, trong đất nước chúng ta đã có rất nhiều người sáng suốt. Những người có năng lực nhìn xa hiểu rộng ấy một mực tham thảo và nghiên cứu về trì y chi đạo (đạo chữa bệnh, trị liệu) của tổ tiên, nhưng ít có hiệu quả. Nguyên nhân là do đâu? Trong này có một nguyên nhân cực kỳ quan trọng, đó là bọn họ đã lơ là chuyện kết nối cùng tổ tiên, quên mất phải đặt mình vào cùng một loại tình cảnh với những cổ nhân lúc trước."

"Nếu chúng ta dùng thiết bị chữa bệnh hiện đại, dùng thủ đoạn dược lý hiện đại đi nghiên cứu tư duy và phương pháp trị liệu của cổ nhân lúc trước, ta cho rằng cách thức này sẽ khiến đoạn đường chúng ta phải đi trở nên cực kỳ khó khăn, thậm chí còn không thể tìm kiếm được chân lý. Cho nên, trong quá trình tìm tòi về cổ trung y, ta vẫn một mực không dùng đến bất cứ loại thuốc tây nào, không cần tới những thiết bị chữa bệnh hiện đại, không cần thuốc Đông y pha chế sẵn, cố gắng hết mức chỉ sử dụng những thứ đồ ăn có thể tiện tay là lấy được hoặc là dùng thủ pháp để tiến hành trị liệu."

"Trong quãng thời gian nghiên cứu tham thảo dài đằng đẵng ấy, trong hàng ngàn hàng vạn lần đi nghiệm chứng lâm sàng, ta chợt phát hiện ra rằng, ở thời điểm cổ nhân trị liệu tật bệnh, bọn họ đều nghiêm khắc tuân theo quy luật và căn cứ để trị liệu. Quy luật và căn cứ này chính là hệ thống chữa bệnh do cổ nhân nghiên cứu ra. Hệ thống này dựa vào sự biến hóa của thiên địa cùng với sử dụng Dịch Kinh làm nguyên tắc. Khi đặt tật bệnh trong cơ thể con người vào hệ thống này, lại vận dụng nguyên lý bên trong để tiến hành trị liệu, bọn họ đã dùng tới đại thủ bút, đi theo phương hướng 'Vũ trụ lưu' ..."

Chương 321 - Sáu Loại Châm Pháp Trong Tề Châm!!!

"Các vị bạn học, nếu mọi người muốn chân chính học giỏi tề châm, vậy mọi người cần phải hiểu rõ về Dịch Kinh. Cho nên, từ giờ trở đi, mọi người nên vứt bỏ hết thảy những gì bản thân đã từng được học, không cần bất cứ loại dụng cụ gì, không cần bất cứ loại thuốc men gì, chỉ dùng một cái ngân châm nho nhỏ châm xuống một huyệt vị này đến chữa bệnh là đủ rồi..."

...

"Phía dưới ta sẽ dạy cho mọi người châm thứ nhất, Chân Vũ Tam Châm. Châm này lấy ba phương vị trong mười hai Địa chi là【 hợi, tử, sửu 】để tiến châm..."

Trần Khánh xem đến mê mẩn, hoàn toàn quên mất ý định ban đầu của mình là vừa xem vừa học rồi.

Hắn phát hiện tề châm này đã phá vỡ những gì hắn biết được về châm thứ trước đây.

Đây hoàn toàn không phải là phương pháp điều trị dựa trên cách thức phối hợp tại các huyệt vị cụ thể như bình thường.

Tăng trưởng kiến thức rồi!

Bởi vì tề châm vận dụng tới nội dung bên trong Dịch Kinh và mười hai Địa chi, phối huyệt dựa theo phương vị thay thế cho phương thức xác định địa điểm huyệt vị.

Đây thuần túy là cao hơn hẳn một chiều không gian.

Nói như vậy thì ngũ hành châm đã thất truyền kia sẽ dùng cái gì để chọn huyệt?

Lấy ngũ hành để chọn huyệt sao?

Thế thì nơi nào trên thân thể sẽ đại biểu cho ngũ hành?

Là ngũ tạng ư?

Nghĩa là dùng mộ huyệt ngũ tạng là chủ?

Trần Khánh cho rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy!

Không bao lâu sau, nửa giờ đã trôi qua, cuối cùng Trần Khánh cũng xem xong đoạn video ấy rồi.

Nhưng sau khi xem xong, hắn lại ấn mở thêm một lần nữa, tiếp tục xem thủ pháp hạ châm của Kỳ lão. Đồng thời cũng lấy ra ngân châm của chính mình đến làm thí nghiệm.

Tác dụng của Chân Vũ Tam Châm là ôn thận lợi thủy, không phải loại châm pháp mãnh liệt bổ sung, trong khi ngay cả Thiêu Sơn Hỏa Trần Khánh cũng từng thử nghiệm trên người, đương nhiên loại châm pháp này vốn không tính cái gì.

Mà ngay tại thời điểm hắn vừa đâm một kim xuống biên giới mắt rốn, trong đầu lập tức nhảy lên một cái nhắc nhở.

【 nhận thấy ký chủ chủ động học tập được kỹ năng, đang bắt đầu phân tích... Phân tích chấm dứt, ký chủ đã học thành công tề châm, ký chủ có thể dùng y điểm gia tăng cấp bậc kỹ năng. 】

【 Chân Vũ Tam Châm trong tề châm 0/10(sơ cấp)】

Mười điểm thuộc tính sao?

Nhiều hơn Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ, nhưng ít hơn Thiêu Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương thiếu.

Cũng không kỳ quái, tề châm vốn không chỉ có duy nhất một loại Chân Vũ Tam Châm này.

Trần Khánh quan sát lượng video tải lên từ bài post kia, bên trong có tới mười mấy đoạn video. Nôm na là tề châm sẽ bao gồm Bạch Hổ Tam Châm, Chu Tước Tam Châm, Thanh Long Tam Châm, Thăng Dương Tam Châm, Thiên Địa Định Vị vân vân….

Theo hắn đánh giá nếu muốn học xong toàn bộ, không có mười, hai chục ngàn điểm thuộc tính là không thể được. Nhưng bây giờ Trần Khánh còn có bảy mươi mấy y điểm, học chừng sáu, bảy loại không thành vấn đề.

Vậy thêm đi!

Trần Khánh tập trung ý thức lên tề châm, ngay sau đó, điểm thuộc tính của Chân Vũ Tam Châm đã xảy ra biến hóa.

【 Chân Vũ Tam Châm trong tề châm 10/100(trung cấp)】

【 Chân Vũ Tam Châm trong tề châm 100/1000(cao cấp)】

【 Chân Vũ Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ)】

11.1 y điểm tiêu hao, Chân Vũ Tam Châm đã được gia tăng tới hoàn mỹ.

Cùng lúc đó, hiểu biết của Trần Khánh về Chân Vũ Tam Châm cũng càng thêm khắc sâu so với lúc trước.

Trên thực tế, tác dụng của Chân Vũ Tam Châm cũng có hiệu quả trị liệu tương tự như đơn thuốc Đông y Chân Vũ Thang, chúng đều có tác dụng ôn dương lợi thủy.

Như bệnh trạng tỳ thận dương hư, thủy thấp tràn ra chẳng hạn, dùng Chân Vũ Tam Châm hay là Chân Vũ Thang đều có thể đạt tới hiệu quả ôn tỳ thận trợ dương khí, lợi tiểu tiện trừ thủy tà.

Bởi vì tỳ dương hư, thấp khó vận hoá, thận dương hư thủy không hoá khí.

Hai bên cùng hư, thủy thấp bên trong ngừng, tiểu tiện không thông, thủy thấp sẽ tràn ra trong thân thể, ban đầu chúng nó sẽ chạy lên mặt, sau này sẽ chạy đến tứ chi, nghiêm trọng nhất chính là bụng cổ trướng.

Người bệnh mắc phải tình huống này, nhìn qua sẽ thấy gương mặt sưng phù, trên người cũng sưng phù, y hệt con trâu.

Có vài người bệnh bị thận suy, sẽ gặp phải tình huống trướng nước nghiêm trọng, tứ chi trên người sưng phù, dùng đầu ngón tay ấn xuống, trên thịt sẽ xuất hiện một vị trí bị lõm, thời gian dài cũng không thể khôi phục lại nguyên dạng.

Dưới loại tình huống này, phỏng chừng Chân Vũ Tam Châm sẽ có hiệu quả nhất định, dù trị không hết thận suy cho người bệnh, có thể hỗ trợ bài trừ một chút thủy thấp, có thể giảm bớt gánh nặng thân thể cho người bệnh.

Đương nhiên, Chân Vũ Thang cũng có thể làm được điểm này, chỉ là bên trong Chân Vũ Thang có chứa vị dược Phụ Tử, bác sĩ trung y bình thường không dám tùy tiện dùng tới, nhất là bên trong những bệnh viện công lập như trung y viện có sẵn quy củ như vậy, nếu ngươi dùng vượt quá tiêu chuẩn được khi trong y điển, cần phải gửi báo cáo cho lãnh đạo xin chỉ thị, không phải muốn kê lúc nào là kê lúc ấy.

Hiện giờ có Chân Vũ Tam Châm này, về sau nếu Trần Khánh đụng tới người bệnh bị trướng nước nghiêm trọng, hắn hoàn toàn có thể không dùng tới Chân Vũ Thang, hoặc là hạn chế tối đa nó, nhưng nếu trên cơ thể người bệnh vẫn còn chứng bệnh khác nữa, đơn thuốc có thể gia giảm để phù hợp với tình huống của đối phương, trong khi Chân Vũ Tam Châm lại có tính cực hạn.

Chỉ có thể nói rằng hai phương pháp này có ưu có nhược mà thôi.

Đương nhiên, Chân Vũ Tam Châm có thật sự hữu hiệu đối với người bệnh bị thận suy hay không, hay vẫn còn tình huống gì khác nữa, Trần Khánh lại chưa biết hết được, dù sao hắn vẫn chưa từng chữa trị cho người bệnh loại này.

Trần Khánh học xong Chân Vũ Tam Châm rồi, lại nhìn về phía video kế tiếp trong bài post.

Chu Tước Tam Châm!

Học!

Hiện tại Trần Khánh giống như một đứa nhỏ gào khóc đòi ăn, rồi không ngừng mà hấp thu chất dinh dưỡng. Chỉ cần nhìn thấy thứ có thể đề cao y thuật của chính mình, hắn đều không nói hai lời, học là xong việc.

Rất nhanh, thanh kỹ năng của Trần Khánh đã có thêm vài kỹ năng.

【 Chu Tước Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ)】

【 Bạch Hổ Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ)】

【 Thanh Long Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ)】

【 Thăng Dương Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ)】

【 Tư Âm Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ)】

Trần Khánh tốn khoảng 66.6 y điểm, rốt cục đã học xong sáu loại châm pháp trong tề châm rồi.

Trước mắt, hắn chỉ còn lại 8.2 y điểm.

Chương 322 - Vụ Nổ Khí Gas!!!

Chút y điểm này quá ít, chẳng đủ để thêm vào bất cứ hạng mục nào cả, Trần Khánh cũng đơn giản tích trữ nó lại, chờ sau khi tích trữ được nhiều, lại một lần nữa gia tăng thêm cho thống khoái.

Thêm y điểm xong, Trần Khánh quan sát tin tức một chút để thả lỏng đầu óc.

Bình thường sau khi tọa chẩn xong ở trung y viện, thời gian buổi tối hắn đều không tiếp tục học tập nữa.

Trên thực tế, con người cũng như một cánh cung, cần căng lỏng có thời, nếu cả ngày đều căng thẳng, sẽ dễ dàng sinh ra vấn đề.

Hơn nữa, so sánh với những bác sĩ trung y khác, tốc độ gia tăng hiện giờ của hắn, đã vô cùng biến thái rồi.

"Ngày gần đây, uỷ ban công trình văn hóa truyền thừa trung y dược Trung Hoa đã triển khai các loại hình thức hoạt động học thuật trung y dược, chủ đề học thuật trọng điểm được tổ chức là hoạt động nghiên cứu và khảo sát khoa học..."

"Đồng thời chỉ trong vài ngày nữa thôi, một loạt những hoạt động cụ thể trong quá trình áp dụng trung y dược vào cấp trung tiểu học, cũng như tiếp tục giáo dục trung y dược, đã được chính thức triển khai công tác thí điểm..."

"..."

Hả?

Sắp đến rồi sao?

Trần Khánh quan sát nội dung trên kênh tin tức, biên tập viên đang nói chuyện về trung y dược, trong lòng không khỏi có chút chờ mong.

Hiện giờ có phải hắn cũng nên suy nghĩ tới chuyện nên làm như thế nào để dạy cho những bạn nhỏ kia sinh ra hứng thú với trung y?

Ngoại trừ tư tưởng lúc trước, đó là lợi dụng phương thức tọa chẩn để nắm bắt hoạt động và sở thích tâm lý của những bạn nhỏ kia, Trần Khánh cảm thấy mình còn phải gia tăng thêm một mắt xích nữa.

Chơi game!

Đúng vậy!

Chỉ cần là trẻ nhỏ, dù nam hay nữ, bọn chúng đều thích chơi game.

Như vậy nên dùng trung y để thiết kế nên một trò chơi như thế nào đây?

Trần Khánh đã nghĩ tới pvp, cũng chính là trò chơi đối kháng.

Không phải trong trung y có Âm Dương Ngũ Hành đó sao?

Trần Khánh cảm thấy hắn có thể chia những người bạn nhỏ kia làm hai tổ, một tổ năm người, lần lượt đánh dấu kim mộc thủy hỏa thổ lên từng đứa, sau đó giảng cho chúng nó nghe về mối quan hệ tương sinh tương khắc của kim mộc thủy hỏa thổ.

Sau khi chúng nó hoàn toàn hiểu rõ về mối quan hệ này, cũng tương đương với biết được ai có thể đánh thắng được ai, ai có thể trợ giúp được ai, coi như quy tắc trò chơi đã được thành lập rồi.

Kế tiếp chính là cách chơi.

Trần Khánh nằm trên giường tự hỏi chừng nửa giờ, suy nghĩ một hồi cuối cùng tự nhiên đi vào giấc ngủ...

Cũng không biết đã qua bao lâu, Trần Khánh đang ngủ bỗng nhiên bị một tiếng ầm vang làm cho bừng tỉnh.

Oanh!

Trần Khánh đang nằm trên giường đột nhiên run rẩy, đôi mắt chậm rãi mở ra, nhịp tim đập điên cuồng gia tốc.

Chuyện gì vậy?

Trần Khánh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chợt phát hiện lúc này vẫn là đêm khuya, sau đó hắn lại cầm lấy điện thoại di động, mới có 1 giờ 23 phút.

Là sét đánh sao?

Trần Khánh tin tưởng tiếng động vừa nãy không phải hắn nghe lầm, mà thật sự có âm thanh nổ mạnh thật.

Hắn vội vàng rời giường, đi đến trước cửa sổ, kéo tấm mành che ra, lúc này mới phát hiện bên phía tòa lầu đối diện cũng có mấy hộ gia đình bật đèn trong phòng, đứng trước cửa sổ không rõ nguyên nhân.

Kỳ quái, ánh trăng trên bầu trời tròn vành vạnh như vậy, chỉ nhìn là biết bầu trời không có cơn mưa, hơn nữa hiện giờ đang vào mùa hè, căn bản không có người nào đốt pháo bông hết, vì sao đột nhiên phát sinh tiếng nổ chứ?

Trần Khánh đứng nhìn vài phút, phát hiện bên ngoài thật sự không có gì khác thường, lại tắt đèn, lên giường nằm ngủ.

Chất lượng giấc ngủ của Trần Khánh vẫn luôn tốt đẹp, gần

như cứ nằm xuống là ngủ luôn.

Nhưng lần này, sau khi vừa tiến vào mộng đẹp, không biết đã trôi qua bao lâu, Trần Khánh lại bị một hồi chuông đánh thức.

Ai vậy nhỉ?

Tâm trạng Trần Khánh có chút bực bội!

Hắn đi ngủ chưa từng để đồng hồ báo thức, gần như đều dựa vào đồng hồ sinh học để thức tỉnh.

Buổi tối chín giờ đi ngủ, buổi sáng hơn năm giờ tỉnh, luôn luôn đúng giờ, trừ phi là sáng sớm hôm sau có việc, ví dụ như trị liệu cho bà nội Hứa Văn Diệu chẳng hạn, hắn mới đặt đồng hồ báo thức.

Nhưng rõ ràng hôm nay không phải ngày Mậu Dần, đương nhiên hắn sẽ không đặt đồng hồ báo thức.

Cơn giận lên tới đỉnh đầu, Trần Khánh không còn buồn ngủ nữa, nhưng chờ đến lúc hắn nhìn thấy cái tên Khổng Học Quân hiện lên trên điện thoại di động, vẻ mặt đã ngưng trọng hơn vài phần.

3 giờ 02 phút.

Giờ này đối phương lại gọi điện thoại cho hắn, Trần Khánh cảm giác không được tốt lắm.

Chẳng lẽ... cú điện thoại này có liên quan đến vụ nổ vừa rồi?

Trần Khánh không dám chần chờ, vội vàng nhận điện thoại.

"Alo."

"Hô ~ may mắn quá, dọa tôi đổ mồ hôi lạnh toàn thân nha."

"Làm sao vậy viện trưởng Khổng?"

"Là lúc rạng sáng, khu chung cư Thịnh Thế Long Thành xảy ra vụ nổ khí gas. Tôi sợ cậu ở bên đó, muốn gọi điện thoại xác nhận một chút, may mắn cậu không có việc gì."

"Thịnh Thế Long Thành! ? Tình huống hiện tại là gì? Thương vong thế nào?"

"Không biết, tôi cũng vừa nhận được tin tức, bên phòng cháy, cục cảnh sát, đội cứu hộ, cả các bệnh viện lớn đều đã phái xe cứu thương đến hiện trường rồi. Trung y viện chúng ta vừa nhận được thông báo, tạm thời chỉ có thể chờ phía chính phủ công bố thống kê thôi, nhưng đánh giá dựa theo tình huống trước mắt, có vẻ như vụ việc này rất nghiêm trọng!"

"Người dẫn đội của bệnh viện chúng ta là ai?"

"Là chủ nhiệm Lương của khoa cấp cứu, trước mắt, toàn bộ những bác sĩ y tá đang trực đêm tại bệnh viện đều được phái đi cả rồi, ba chiếc xe cứu thương cũng xuất ra toàn bộ. Những người khác đã nhận được thông báo khẩn cấp, nhanh chóng trở về bệnh viện đảm nhận cương vị."

"Hiện giờ tôi phải chạy tới hiện trường."

"Không được, hiện trường rất nguy hiểm, ai biết có thể phát sinh nổ mạnh lần thứ hai hay không? Cậu có biết mình đang đứng trước khó khăn rất lớn trong quá trình trung y viện cải cách hay không? Trong vòng một tháng, lượng tiếp chẩn của cậu cần đạt tới một phần ba của khoa nội một trước kia. Hiện tại đã qua được một nửa quá trình, chỉ còn cách mục tiêu một đoạn nhỏ nữa, nếu vì sự cố lần này mà cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng tương đương với quá trình cải cách trung y viện liền thất bại trong gang tấc. Không, cậu không thể đi được."

"Viện trưởng Khổng, nhà dì hai của tôi ở bên đó, tôi phải đi."

Chương 323 - Áo Blouse Trắng!

Gác điện thoại xong, Trần Khánh nhanh chóng đi tìm ba lô của mình, mang theo toàn bộ ngân châm có sẵn trong nhà, đồng thời cũng dứt khoát lấy đi băng gạc, cồn i-ốt, đũa vân vân, cho hết vào trong ba lô.

Lúc gần đi, Trần Khánh vừa muốn đóng cửa, lại phát hiện vẫn còn một thứ quan trọng, hắn quên không mang đi.

Áo blouse trắng!

Dù hắn không thích màu trắng, nhưng chiếc áo này tượng trưng cho bác sĩ, mặc nó vào có thể bớt được rất nhiều chuyện.

Trần Khánh lại vào nhà, phủ thêm một chiếc áo blouse màu trắng lên người, cuối cùng mới đeo ba lô lên bước vào thang máy.

Đinh!

Tới lầu một rồi.

Trần Khánh lao ra thang máy, nhanh chóng di chuyển trong đêm tối, chiếc áo blouse trắng kia bay bay trong gió, nhìn rõ ràng vô cùng.

Khu chung cư Chương Hoa Hoa Viên cách Thịnh Thế Long Thành có hai km, đương nhiên, đây là khoảng cách tính theo đường chim bay, lộ trình thực tế sẽ xa hơn một chút, nhưng cũng không quá xa xôi.

Đây là nguyên nhân vì sao Trần Khánh có thể nghe được tiếng nổ khi đang ngủ.

Giờ này, trên đường cái, đừng nói là có xe chạy, ngay cả người đi đường cũng không có.

Trần Khánh vội vàng chạy đi, chỉ chốc lát sau đã trông thấy xe cứu thương lướt qua ngay bên người hắn.

Nhìn theo phương hướng di chuyển của chiếc xe, hắn là đối phương đang chuyển người bị thương tới bệnh viện rồi.

Sắp đến nơi!

Trần Khánh chạy nhanh hơn, chừng mười phút sau, rốt cục hắn cũng trông thấy cánh cổng chính bên ngoài khu chung cư Thịnh Thế Long Thành. Ở một nơi cách cổng chính không xa, đang có rất nhiều người hoặc đứng, hoặc ngồi, cũng có người kêu rên thảm thiết...

Khu chung cư Thịnh Thế Long Thành đã được xây dựng từ khá lâu rồi, tòa nhà cao tầng nhất là mười một, những dãy khác chỉ cao có sáu tầng.

Hơn mười năm trước, đây đã là tòa nhà cao nhất cùng thế hệ rồi.

Hồi đó, dượng hai của Trần Khánh làm công trình, kiếm được khá nhiều tiền, vì vậy đã trực tiếp đổi một căn phòng lớn ở nơi này.

Trần Khánh băng qua cổng chính của khu chung cư, lập tức nhìn thấy vài tòa nhà đang cháy bên trong, có hai chiếc xe cứu hỏa đang khẩn cấp dập tắt lửa, thậm chí tại nơi này còn thường xuyên thấy đội viên đội phòng cháy nâng một vài chủ hộ bị thương rời đi. Đương nhiên ở bên trong cũng có một vài người không bị thương, bọn họ đang nhanh chóng ứng cứu và di dời đối phương ra khỏi khu vực nguy hiểm

Đô đô đô...

Di động vẫn một mực reo vang, dọc theo đường đi, Trần Khánh đã gọi tới mười cú điện thoại cho anh họ của hắn, nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Đừng gặp chuyện không may nha...

Trần Khánh chậm rãi đi đến khu vực nghỉ tạm của nhóm bệnh nhân, đang có một nhóm bác sĩ y tá khẩn trương xử lý miệng vết thương cho một vài người. Bọn họ vừa nhìn thấy Trần Khánh đi tới, đột nhiên một y tá hỏi: "Ai, cậu thuộc đơn vị nào?"

Trần Khánh đáp lại: "Trung y viện, để tôi đến xử ý."

Khi nói chuyện, Trần Khánh đã đưa mắt quan sát người bệnh đang được người y tá nọ chăm sóc, ngoại trừ trên đầu có dấu vết ngoại thương chảy máu, có vẻ như cánh tay trái của người này bị gãy xương rồi.

Không đợi y tá đáp lời, Trần Khánh đã bắt được cánh tay người bệnh kia, chỉ sờ xương cốt một cái, hắn đã phát hiện ra đoạn bị gãy trên xương cánh tay của người bệnh này rồi.

Thấy vậy, Trần Khánh cũng không để ý tới tiếng kêu thét chói tai của đối phương, trực tiếp cầm tay người nọ, kéo một cái, vặn một cái rồi đẩy một cái, sau đó nhìn về phía y tá: "Làm phiền cô giúp tôi lấy mấy cái đũa và băng gạc từ trong ba lô ra đây."

Ách...

Y tá nhìn dáng vẻ thuần thục của Trần Khánh không giống một bác sĩ thực tập, cũng không chần chừ, lập tức lấy đũa và băng gạc từ trong ba lô của hắn ra ngoài.

Trần Khánh cầm theo đũa nhựa, đặc tính của thứ này vừa nhẹ vừa bền không dễ bị bẻ gãy. Hắn tiếp nhận chiếc đũa từ trong tay y tá, lần lượt sắp xếp chúng nó dọc theo phần xương gãy của bệnh nhân, đồng thời quấn băng gạc xung quanh khiến cho tấm ván gỗ

phát huy tác dụng.

Cố định cánh tay rồi, Trần Khánh lại dùng băng gạc buộc vòng quanh, một đầu treo trên cổ người bệnh, một đầu đỡ lấy cánh tay đối phương. Làm xong những việc này, Trần Khánh mới vỗ vỗ bờ vai của người nọ, thân thiết hỏi: "Anh còn đau không?"

Người bệnh cảm kích nói: "Còn một chút, nhưng đã đỡ hơn vừa nãy rất nhiều rồi."

Trần Khánh gật gật đầu, lại nhanh chóng lấy ra ngân châm trong ba lô, lần lượt đâm một châm xuống huyệt Hợp Cốc và huyệt Ngũ Lý của người bệnh.

Sau khi hạ hai châm xuống, Trần Khánh lại hỏi: "Hiện tại thì sao?"

Người bệnh giật giật cánh tay, sắc mặt lập tức trở nên nghi hoặc, sau đó lại một bàn tay khác đè lên, ngay tại thời điểm gã còn muốn chuyển động cánh tay bị gãy xương kia, Trần Khánh lập tức lên tiếng ngăn cản: "Đừng lộn xộn, hiện tại tôi chỉ xử lý chuyện đau cho anh thôi, phần gãy xương còn chưa khôi phục trở lại đâu."

Người bệnh gãi gãi đầu, hỏi: "Bác sĩ, sao tự dưng tôi không đau nữa rồi?"

Trần Khánh không trả lời vấn đề của đối phương, sau khi rút ngân châm trên tay và cánh tay của người nọ xuống, lập tức dặn dò: "Mấy ngày này, anh không thể dùng lực ở cánh tay, mỗi ngày nhớ ninh một chút canh xương uống, xương đầu cá, xương sườn đều được, vào bữa sáng tốt nhất là nên ăn cháo. Tỳ vị của anh có chút suy nhược, muốn bồi dưỡng nhất định phải hấp thu dinh dưỡng trong canh xương, như vậy xương cốt mới có thể khép lại nhanh hơn, anh đã nhớ kỹ chưa?"

Người bệnh gật gật đầu, sau đó lại hỏi: "Hẳn là dùng viên

canxi cũng được?"

Trần Khánh không thay đổi nét mặt, chỉ đơn giản nói: "Thiên nhiên là tốt nhất, đề nghị của tôi là tuyệt đối không uống viên canxi."

Nói xong, Trần Khánh cũng không để ý tới đối phương nữa, mà đi tìm kiếm người bệnh tiếp theo.

Cô y tá ở một bên đưa ánh mắt đầy vẻ kỳ quái nhìn theo bóng dáng hắn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bác sĩ trung y chữa bệnh, hơn nữa thoạt nhìn phương pháp của đối phương rất hữu dụng.

Vừa rồi ở thời điểm cô ấy cầm máu cho người bị gãy xương kia, đối phương còn há miệng kêu gào ầm ĩ, nói là nổ mạnh trực tiếp chấn cho gã từ trên giường bay thẳng lên, sau đó cánh tay trực tiếp chống xuống đất. Theo gã suy đoán tám phần là gãy xương rồi.

Chương 324 - Xuất Huyết Bên Trong!

Ai biết đâu vị bác sĩ trung y hồi nãy vừa đi lên đã nắn lại xương cốt cho gã, còn nhanh chóng dùng chiếc đũa cộng với băng gạc cố định cánh tay lại, nhưng mấy thủ thuật này cũng bình thường thôi, chuyện thần kỳ nhất vẫn là châm cứu.

Vị bác sĩ trung y kia chỉ nhẹ nhàng đâm hai châm xuống, người bệnh này lập tức im bặt, không còn kêu to, xem ra vết thương trên cánh tay đối phương thật sự không đau nữa rồi.

Rõ ràng là nhìn từ bên ngoài, bác sĩ trung y kia còn nhỏ hơn cả cô ấy, vì sao hắn có thể lợi hại như vậy chứ?

Hắn là bác sĩ của trung y viện sao?

Nhưng nếu người này thực sự lợi hại như vậy, hẳn là thanh danh đã sớm truyền khắp giới y học rồi, làm sao cô có thể không biết được?

"Mau, nơi này có người hôn mê, bác sĩ đâu? Có ai đi tới làm hô hấp nhân tạo được không?"

Đúng lúc này, nhân viên phòng cháy lại nâng một người bệnh ra ngoài, toàn thân đối phương đều là máu và bụi bặm, hai mắt nhắm nghiền, phần cổ vô lực rủ xuống dưới đất, giống như đã không còn hô hấp nữa.

"Ai? Vị bác sĩ kia, làm phiền anh mau đi tới cứu người này đi, đối phương vẫn còn thở." Nhân viên phòng cháy nhìn thấy Trần Khánh đang vặn cánh tay cho người khác, lập tức hô to một tiếng.

Trần Khánh nghe được, cũng vội vàng chạy tới, chỉ nhìn khí sắc rất khó phán đoán được tình trạng của bệnh nhân, bởi vì biểu hiện của thương tật và bệnh trạng cũng không giống nhau.

Vì ổn thỏa, Trần Khánh lập tức bắt mạch cho người bệnh nọ, ngay sau đó, trong đầu hắn đã xuất hiện âm thanh cực kỳ kích động của nhóm ngũ tạng.

“Xuất huyết!! Mau cứu mạng tâm hỏa!! Vì sao máu lại không ngừng chảy chứ? Ta biết phải làm sao bây giờ? Sắp chết rồi, sắp chết rồi!!”

“Tâm hỏa, có máu đọng ở ngực hắn, ta không thể làm cho dòng khí lưu chuyển bình thường được, mau nghĩ biện pháp nhanh lên!”

“Còn cả ta nữa, xương cốt của hắn bị gãy rồi. Nó nằm ngay vị trí của ta, thật khó chịu. Tâm hỏa, ngươi mau tới hỗ trợ!”

“Đừng ồn ào, đừng ồn ào! ! Các ngươi cho rằng ta không muốn sao? Đoạn xương gãy kia nằm đối diện với ta, ta nhảy một chút là có thể đụng phải nó, nếu ta bị đâm thủng, tất cả mọi người đừng nghĩ đến chuyện sống sót nữa. Thận thủy, thận thủy! ! Nhanh ra ngoài làm việc, tỷ thổ và can mộc đều đang xuất huyết, ngươi phải nghĩ biện pháp giúp chúng nó khôi phục, đừng để ta nói lại lần thứ hai! !”

“Ta không giúp được can mộc, hiện tại ta chỉ có thể chữa trị cho đoạn xương cốt gãy lìa của hắn mà thôi. Ta có thể hỗ trợ tỳ thổ, nhưng sẽ rất khó khôi phục trong thời gian ngắn, trạng thái hiện tại của hắn không ổn, lại không thể bổ sung dinh dưỡng, tác dụng của ta có hạn, về phần huyết dịch hỗn loạn trong cơ thể...”

“Có chuyện gì vậy? Nói mau, lúc này còn dây dưa lằng nhằng cái gì? Nếu không nhanh chóng lấy đi những huyết dịch chạy loạn kia, một khi để chúng lấp kín thông đạo hô hấp, tất cả mọi người

đều xong đời rồi!”

“Có người đang nhìn chúng ta...”

“Có người?”

Trần Khánh thấy thận thủy đã phát hiện ra mình, cũng lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Đừng khẩn trương, ta là bác sĩ, ta đã hiểu rõ tình huống cơ bản của các ngươi rồi, hiện tại, ta đến giúp các ngươi dọn sạch huyết ứ, giúp hắn không đến mức hít thở không thông mà chết. Ta cũng sẽ cố gắng hết sức làm ngừng lại tình trạng xuất huyết của tì tạng. Tuy ta không có biện pháp xử lý đoạn xương gãy gần can, cùng với xương đâm ở tim bên này, nhưng các ngươi cứ yên tâm, đợi lát nữa các bác sĩ khác sẽ tới cấp cứu, nhất định hắn sẽ không có việc gì.”

Tỳ thổ nghe vậy lập tức khóc lớn nói: “Ô ô ô, được cứu rồi, ta còn tưởng rằng tất cả sắp phải chết chứ, ô ô ô～”

Tâm hỏa cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thúc giục nói: “Vậy ngươi nhanh lên đi, ta cảm giác tốc độ đập của ta đang chậm lại, kéo dài sẽ không sống nổi.”

Trần Khánh nói: “Được.”

Nói xong, Trần Khánh nhanh chóng lấy ra một cây tam lăng châm từ trong túi áo. Đây là kim châm lấy máu của trung y, chuyên trị một số bệnh trạng xuất huyết bên trong.

Cơ thể con người có hai loại tình huống xuất huyết.

Một loại là bệnh xuất huyết, ví dụ như bệnh nhân mắc bệnh dạ dày, sau khi thành dạ dày ma sát nhiều, sẽ bị thủng, làm người ta nôn ra máu.

Còn một loại khác chính là tình huống của người này, do chấn thương làm cho xuất huyết.

Bình thường khi trị liệu loại bệnh xuất huyết này, trung y đều chọn dùng phương thức lấy máu tại huyệt vị, nhằm dẫn dắt phần khí huyết hỗn loạn kia trở về quy trình tuần hoàn vốn có, sau đó lại châm các huyệt vị khác tiến hành cầm máu, khai thông trước rồi chặn lại, giúp cho khí huyết của bệnh nhân thông thuận, bắt đầu tự chủ khôi phục nơi bị thương.

Vừa rồi tỳ thổ đã nói, nó gặp phải tình huống cơ quan nội tạng vỡ ra, máu chảy ra ngoài còn đến gây nhiễu loạn quá trình tuyên túc của phế kim, khiến cho khí tức của bệnh nhân này vô cùng suy yếu.

Như vậy, việc mà hiện giờ Trần Khánh phải làm, chính là bài trừ phần máu ứ đọng trong cơ thể người bệnh ra ngoài trước.

Nhưng ngay khi Trần Khánh lấy châm ba lăng ra, nhân viên phòng cháy ở một bên lại sửng sốt hỏi: “Bác sĩ, anh không thực hiện hồi sức tim phổi [1] sao?”

[1] : Hồi sức tim phổi là tổ hợp các thao tác cấp cứu bao gồm ấn lồng ngực và hô hấp nhân tạo với mục đích đẩy lượng máu giàu oxy tới não, đưa bệnh nhân thoát khỏi tình trạng nguy kịch. Biện pháp cấp cứu CPR có thể sử dụng trong những trường hợp như nạn nhân bị ngạt thở do đuối nước, điện giật, ngộ độc thực phẩm.

Trần Khánh cởi giày và tất chân của bệnh nhân ra, trực tiếp đâm một mũi vào huyệt Nhiên Cốc phía trên vòm bàn chân của gã. Ngay sau đó, một bụm máu đen chảy ra: “Xương ngực của anh ấy bị gãy, nếu ấn ép tim, xương cốt sẽ trực tiếp đâm thủng trái tim.”

Có sao?

Nhân viên phòng cháy không nhìn ra tình huống.

Đúng là vừa rồi lúc gã cứu người này, đúng là trên người đối

phương có một cái rương lớn, nhưng vì phần đầu của đối phương bị rách toạc một đoạn, máu tươi chảy đầy người, hơn nữa trời quá tối, bọn họ cũng không nhìn rõ tình hình, cho nên không chú ý tới trước ngực người này có bị thương hay không.

“Đừng hỏi nữa, người ta là bác sĩ, biết cấp cứu như thế nào, đi, vẫn còn người chưa được cứu ra đó. Nhanh lên!” Một nhân viên phòng cháy khác lên tiếng thúc giục.

Hai người bọn họ không suy nghĩ thêm đã lập tức bước nhanh về phía khu chung cư Thịnh Thế Long Thành, mặc dù bước chân của bọn họ đã trở nên mệt mỏi, có chút nặng nề, nhưng tư thế chạy vẫn vô cùng kiên định.

Chương 325 - Không Có CT, Làm Sao Hắn Có Thể Biết Rõ Ràng Như Vậy???

Sau khi lấy máu được hơn hai mươi giây, máu trên huyệt Nhiên Cốc đã dần dần đông lại, lượng máu chảy ra cũng từ từ giảm bớt, mà bệnh nhân vốn rơi vào trạng thái hôn mê cũng mở hai mắt ra.

Gã có cảm giác đầu óc mình vô cùng choáng váng, giống như thiếu dưỡng khí, sau khi ý thức khôi phục, lại cảm thấy trước ngực truyền đến từng cơn đau nhức.

“Tê~” Ngũ quan của người bệnh đều vặn vẹo, nhưng thân thể lại chẳng nhúc nhích một chút nào, nếu không đau đớn ở tim sẽ càng thêm kịch liệt.

Trần Khánh biết, trong khoảng thời gian ngắn này, người này sẽ không có tinh lực để nói chuyện, bởi vì xương ngực bên dưới ngực phải đã bị gãy một đoạn, nó đang ma sát với gan, nơi trái tim cũng có xương bị gãy. Người gặp phải loại đau đớn này, sẽ không thể mở nổi miệng nói chuyện được, đồng thời xuất huyết bên trong sẽ khiến trước ngực gã có cảm giác bị đè xuống. Hai loại đau đớn chồng lên nhau, nếu không phải là người có ý chí đủ mạnh mẽ, sẽ rất khó mở miệng nói chuyện.

Trần Khánh thấy bệnh nhân đã tỉnh lại, nhưng không ngừng tay, hắn lại tiếp tục châm vào cái nữa lên Trùng Dương Mạch tại mu bàn chân gã, tất cả đều đâm thành lỗ, dùng để lấy máu.

Bình thường khi người bệnh gặp phải tình huống xuất huyết

bên trong, bác sĩ chỉ cần lấy máu ở Nhiên Cốc và Trùng Dương Mạch là được, nhưng nếu bệnh nhân đã tỉnh lại rồi vẫn cảm thấy trước ngực bị đè nặng, có nghĩa là máu chưa được lấy sạch sẽ, lúc này, cần phải tiếp tục lấy máu ở Kiên Tỉnh và Túc Tam Lý thử xem.

Châm vào hai huyệt vị Kiên Tỉnh và Túc Tam Lý này, cũng không phải để lấy máu, mà là dẫn dương khí xuống, khiến máu chảy ra từ cơ quan nội tạng bị phá vỡ, sẽ theo dương khí chuyển tới phế để tuyên túc, khơi thông xuống dưới, bởi vì phế và đại tràng có mối quan hệ biểu lý với nhau, cho nên máu sau khi được phế khơi thông, nhất định sẽ thông qua quá trình đại tiện bài tiết ra.

Tại sao trên lâm sàng rất nhiều bác sĩ trung y đều hỏi màu sắc của phân? Bởi vì chính vấn đề vừa được nêu trên kia.

Một số người sẽ có phân màu vàng, như vậy tình trạng của họ không gặp phải vấn đề gì lớn. Nhưng nếu phân của bọn họ có màu đen, có nghĩa là trong phân có máu.

Đương nhiên, đại tiện màu đen cũng không nhất định là thân thể đã xảy ra vấn đề.

Ví dụ như ngày hôm trước, ngươi vừa ăn lẩu huyết heo, thịt bò hoặc các loại nội tạng bên trong, như vậy ngày hôm sau khi đại tiện, phân của ngươi sẽ có màu đen.

Nếu không ăn, thì phải chú ý tới thân thể.

Sau khi châm vào Kiên Tỉnh và Túc Tam Lý, Trần Khánh cũng không dừng tay lại, nếu vấn đề xuất huyết tạm thời đã được giải quyết, như vậy hắn phải bắt đầu tiến hành châm cứu cầm máu.

Trong tình huống tỳ tạng vỡ nát, huyệt vị có tác dụng cầm máu hiệu quả nhất là hai loại, một là Thương Khâu, hai là Nội Đình.

Trần Khánh xuống tay rất nhanh, sau khi hai mũi kim đâm vào, hắn lập tức cảm nhận được vẻ mặt của bệnh nhân đã trở nên nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Cùng lúc đó, mấy chiếc xe cứu thương chạy tới.

Xe có tốc độ nhanh nhất, người trên xe nhiều nhất chính là xe cứu thương chở các bác sĩ y tá của bệnh viện trung tâm Giang Hạ.

Chỉ thấy sau khi xe dừng lại, những bác sĩ và y tá này lập tức xách hòm thuốc, đẩy xe cáng chạy tới.

"Tiểu Phượng, có bệnh nhân cần cấp cứu không?" Hồ Mẫn thở hồng hộc hỏi.

Vương Phượng chỉ chỉ Trần Khánh bên kia: "Người kia bị gãy xương ngực."

Hồ Mẫn nhìn theo hướng cô chỉ, chợt phát hiện bóng lưng đang ngồi xổm ở đó vô cùng xa lạ, dường như đối phương không phải người của khoa cấp cứu các cô: "Anh ta là ai vậy?"

Vương Phượng nói: "Anh ta nói anh ta là bác sĩ của trung y viện."

Ở trung y viện sao?

Mấy người lập tức đẩy cáng qua, Hồ Mẫn nhìn thấy kim châm cắm trên người bệnh nhân, còn có máu dưới chân người nọ, không khỏi nhíu mày, hỏi: "Bệnh nhân hiện tại thế nào rồi?"

Trần Khánh ngẩng đầu nhìn về phía sau, thấy có bác sĩ đi tới, lập tức nói: "Xương ngực của anh ta bị gãy hai chỗ, một chỗ ở trái tim, một chỗ ở gan, tỳ tạng có tình huống vỡ nát xuất huyết, trước mắt phải để cho máu của anh ta bài tiết ra trước đã. Hiện tại, tỳ tạng đã tạm thời ngừng xuất huyết, nhưng xương gãy ngay bên cạnh gan, cùng xương gãy ở tim cần phẫu thuật mới có thể giải

quyết được. Mọi người nhanh chóng nâng cáng lên đi, dùng sức đều một chút, xương bị gãy cách rất gần tim của bệnh nhân."

Đối phương đang nói cái gì vậy hả?

Hồ Mẫn và mấy bác sĩ y tá bên cạnh đều sửng sốt.

Bọn họ nhìn kim châm trên người bệnh nhân, lập tức ý thức được Trần Khánh là một vị bác sĩ trung y.

Nhưng vị bác sĩ trung y trước mắt này lại nói cho bọn họ biết, xương ngực của bệnh nhân bị gãy, tì tạng vỡ nát xuất huyết rồi?

Không có CT, làm sao hắn có thể biết rõ ràng như vậy?

Nhưng vẻ mặt của Trần Khánh lại không giống như đang nói dối.

Hồ Mẫn nghe vậy, sau khi cân nhắc nhiều lần, cũng không nói chuyện phiếm với Trần Khánh nữa, mà lập tức nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Theo cách nghĩ của cô, mặc kệ lời Trần Khánh nói là thật hay giả, thì với tình trạng hiện tại của bệnh nhân trước mắt này, bọn họ cũng không thể tiếp tục kéo dài thêm nữa: "Nào, mấy đồng chí nam các anh sức lực lớn, nhanh chóng nâng bệnh nhân lên. Nhưng phải chú ý nâng nhẹ đặt nhẹ."

Mặc dù những người khác đều tỏ vẻ không tin những gì Trần Khánh nói, nhưng mạng người quan trọng, lúc này không phải là thời điểm rối rắm chuyện đúng hay sai.

Thấy Hồ Mẫn nói chuyện, hai bác sĩ nam cùng với Trần Khánh, nhanh chóng đi tới, rồi chậm rãi nâng bệnh nhân lên cáng, cuối cùng mới bước nhanh, đều đặn đưa người nọ lên xe cứu thương.

Tiếng còi vang lên, xe cứu thương khẩn cấp rời đi.

Trần Khánh thấy vậy, lại tiếp tục quan sát những người bị thương gần đó, cũng không biết Hồ Mẫn đang ở một bên vẫn chưa có rời đi, thỉnh thoảng cô ấy lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào Trần Khánh.

Theo Hồ Mẫn suy nghĩ, với độ tuổi của Trần Khánh, dù hắn thực sự là bác sĩ của trung y viện, phỏng chừng cũng chỉ là thực tập sinh, mà nói không chừng, người này còn chưa được tuyển chính thức.

Nhưng hắn gặp phải chuyện lớn như vậy, không chỉ là người đầu tiên đến hiện trường, mà xử lý người bị thương còn rất có trật tự.

Điều này khiến Hồ Mẫn rất tán thưởng đối phương.

Chương 326 - Gấp Rút Chữa Trị!

Cô không hiểu trung y, nhưng cô lại biết trung y có thể chữa bệnh, có điều phương diện chấn thương này, cô thực sự không biết hiệu quả trị liệu của trung y ra sao.

Cho nên, khi sắp xếp mọi người xử lý thương tích cho bệnh nhân tại hiện trường, cô ấy vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Trần Khánh.

Trần Khánh cũng không biết những suy nghĩ trong đầu Hồ Mẫn, hắn đã chữa khỏi cho một người, lập tức chạy xuống bên cạnh người phía dưới.

Nhưng bệnh nhân ở trong này đa phần đều bị nội thương, gãy xương, bụi đã vào phế, gây nên ho khan, chấn động não... Chỉ cần là ngoại thương mà hắn có thể trị được, một người Trần Khánh cũng không bỏ qua.

Nhất là gãy xương, tốc độ trị liệu của Trần Khánh rất nhanh, hơn nữa hiệu quả gần như là dựng sào thấy bóng.

Chỉ cần hắn đi tới sờ một cái, hầu như tất cả những chỗ gãy xương đều có thể khôi phục như cũ, lại dùng một chiếc đũa làm nẹp, cho người bệnh mấy mũi tiêm giảm đau, rất nhiều người đều cảm thấy khá hơn phân nửa.

Đương nhiên, ở giai đoạn trước mắt, trình độ nắn xương của Trần Khánh cũng chỉ bình thường. Hắn có thể xử lý mấy tật bệnh nhỏ như trật khớp và gãy xương, nhưng những bệnh nhân gặp phải vấn đề nghiêm trọng như người bị gãy xương ngực vừa rồi,

hắn hoàn toàn không thể xử lý được.

Hơn nữa, những tình huống xương gãy bị dập nát, hắn cũng không trị được.

Nhưng mấy dạng này đều là tình huống cực đoan. Bệnh nhân rơi vào tình huống như vậy, vừa được đưa ra bên ngoài đã bị xe cứu thương đưa đi rồi. Gần như những người được tập kết ở bên này chờ cứu trợ đều là những người bị thương không đặc biệt nghiêm trọng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chuyện Trần Khánh không ngừng cứu giúp bệnh nhân cũng lập tức thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Sau khi bọn họ nhìn thấy thủ pháp, tốc độ và hiệu quả chữa bệnh của Trần Khánh, tất cả đều bắt đầu hướng về phía hắn.

Rất nhanh, một nhóm bác sĩ y tá của các bệnh viện khác nhau được đưa tới hiện trường, cũng bị một màn này hấp dẫn.

“Người đó là ai vậy?”

“Không biết, anh ta không phải người của bệnh viện chúng tôi.”

“Cũng không phải người của bệnh viện chúng tôi, trong đám thực tập sinh mới vào không có người này.”

“Bệnh viện phục hồi chức năng của anh thì sao?”

“Không có.”

“Rõ ràng anh ta là một bác sĩ trung y, tuyệt đối là thành viên của trung y viện rồi, cái này còn cần phải hỏi nữa sao?”

“Lưu Tuyền, không phải các anh ở trung y viện sao? Anh có biết anh ta không?”

“Chưa từng thấy qua, nhưng nếu như tôi đoán không sai. Chắc hẳn đối phương chính là chủ nhiệm mới tới của khoa nội một trong trung y viện chúng tôi, tên là Trần Khánh.”

“Chủ nhiệm!? Nói đùa sao, anh ta còn trẻ như vậy đã làm chủ nhiệm rồi? Kể cả khi anh ta tốt nghiệp tiến sĩ, cũng phải chủ trị hơn hai năm mới có thể thăng chức thành phó chủ nhiệm, đó là còn chưa tính tới thành tích phát biểu luận văn trên mấy tờ báo chuyên ngành nữa. Anh ta bao nhiêu tuổi mà được làm chủ nhiệm rồi?”

“Cậu ấy không phải loại này, là bác sĩ được đặc biệt mời từ bên ngoài tới đảm nhiệm chức vụ này. Thôi, tôi có nói các anh cũng không hiểu được đâu. Các anh chỉ cần biết là đối phương vô cùng lợi hại mà thôi. Ở thời điểm hiện giờ, trong viện chúng tôi đều đang lưu truyền về việc này, nhưng đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta.”

“Tôi cũng nghe nói trung y viện đang cải cách. Hình như mối quan hệ và chỗ dựa phía sau của viện trưởng mới tới bên phía các anh rất cứng, nghe nói ông ấy là học trò của danh y đại sư Dự Châu Quách Bạch Gia, đúng không?”

“Ừm, việc này mọi người đều biết cả rồi, bằng không sao phó viện trưởng trong viện chúng tôi có thể nghe lời như vậy? Là người ta có hậu trường mà.”

“Hậu trường như thế nào cũng khó mà nói được. Gần đây trên mạng vẫn có rất nhiều ý kiến trái chiều một mực nhằm vào Quách lão. Ngoại trừ người lúc đầu đứng ra lên tiếng, nói Quách lão chữa trị khiến bà ta bị tàn tật, về sau còn có mấy người cũng đứng ra đổ thêm dầu vào lửa. Hiện tại đa phần đám người trên mạng đều mắng Quách lão, làm không tốt thì tiếng tăm đều đi quét rác hết.”

“Mấy người đó đều là một đám não tàn, liệu pháp trùng kích lúc ấy vốn được tính vào phương pháp trị liệu phù hợp với nguyên

tắc. Nếu như không trị như vậy, những người bị bệnh truyền nhiễm đó đều phải chết cả rồi. Hiện tại bọn họ có thể sống sót đã rất tốt, còn kéo nhau tới kiện Quách lão."

"Kỳ thật trong chuyện này cũng rất buồn cười, thân phận hiện tại của Quách lão là trung y, hơn nữa ông ấy còn đứng lên công khai phê phán tây y. Bây giờ đám người trên mạng đang nhằm vào ông ấy, tưởng như đả kích Quách lão ở thời điểm hiện tại nhưng trên thực tế, bọn họ lại đang lên án năm đó Quách lão dùng phương pháp của tây y trị liệu khiến người ta tàn tật. Tôi có cảm giác tiết tấu này đang chứng thực lời nói của Quách lão là sự thật."

"Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc, quả thật trên một phương diện nào đó chúng ta thực sự không bằng trung y, nhưng không bằng cũng là không bằng những vị lão trung y kia. Bọn họ học được trung y, còn làm nên thành tựu như vậy, đúng là lợi hại. Điều này tôi phục."

"Các anh nói xem, người tên Trần Khánh kia có trình độ như thế nào?"

"Để tôi đi xem một chút..."

"..."

Trần Khánh đang đứng giữa đám người, vẻ mặt không chút hoang mang lần lượt khám và chữa bệnh.

Ban đầu, hắn chỉ trị liệu ngoại thương, về sau, hắn dứt khoát trị liệu luôn cho thân thể của bọn họ một chút.

Suy cho cùng, những người bị ngoại thương muốn nhanh chóng khôi phục, thì thân thể nhất định phải khỏe mạnh mới được. Giống như một vài bệnh nhân đang ở đây, vốn gặp phải vấn đề chức năng tỳ vị không quá tốt, ăn uống hấp thu không đủ, năng

lực vận hóa khí huyết yếu kém, nếu không chữa trị ngay, chúng sẽ làm cho tốc độ khôi phục thương tích vô cùng chậm chạp.

Trần Khánh làm như vậy, cũng coi như đang gián tiếp trị liệu ngoại thương cho những người này.

Hơn nữa bởi vì Trần Khánh có kỹ năng bị động Quy Nhất, chỉ cần hạ châm chắc chắn sẽ có hiệu quả, nói đơn giản là sau khi châm cứu, hắn còn có thể làm cho lục phủ ngũ tạng của những người này tiến vào trạng thái bão nguyên thủ nhất, tự chủ gia tốc khôi phục trạng thái cân bằng thân thể, khiến cho trong lúc không hề hay biết, bọn họ lại cảm nhận được thân thể mình trở nên đặc biệt thoải mái hơn rất nhiều rồi.

Chương 327 - Vậy Chúng Ta Sẽ Quay Chụp Cái Gì?

Cách đó không xa, xe phỏng vấn của đài truyền hình Giang Hạ vừa chạy tới gần Thịnh Thế Long Thành.

Sau khi xe dừng lại, hai tổ quay chụp nhanh chóng đẩy cửa đi xuống.

Người dẫn đầu một tổ trong đó chính là Đồng Y.

“Điền Khoa, đừng chụp hình ảnh bên trong nữa, lấy mấy cảnh lớn là được rồi.” Đồng Y nói.

“Chúng ta không đi vào sao?” Điền Khoa cảm thấy một tin tức quan trọng như vậy, nếu bọn họ có thể đi vào quan sát cận cảnh trong tình huống trong khu chung cư nhỏ, những thước phim quay chụp được tuyệt đối sẽ càng tốt hơn.

Đồng Y lắc đầu: “Thôi, không làm như vậy. Chúng ta chỉ nên đưa tin thôi, tôi không có ý định nhấn mạnh mức độ nghiêm trọng của vụ tai nạn lần này.”

Lại nói, từ lần trước sau khi ăn lẩu, Đồng Y vẫn luôn suy nghĩ về câu nói của Trần Khánh.

Bởi vì trong mùa hè này, hỏa hoạn xảy ra quá mức thường xuyên, đài truyền hình bọn họ đã đưa quá nhiều tin tức về chuyện này rồi. Nói thật, nếu đổi lại là cô làm khán giả, mỗi ngày bật TV lên đều nghe được những thông tin tiêu cực, kiểu như ở nơi này bốc cháy, ở nơi kia gặp tai họa, tâm trạng của chính bản thân cô, cũng như những người dân cũng sẽ trở nên tiêu cực, không tốt.

Nhưng trước đây, cô chưa bao giờ nghĩ về điều này, chỉ chăm chăm cân nhắc xem những tin tức từ các điểm kia có cái gì hấp dẫn người dân hay không.

Hôm nay, Thịnh Thế Long Thành xảy ra chuyện lớn như vậy, điện thoại của dì hai lại một mực không liên lạc được, rốt cuộc Đồng Y cũng hiểu ý nghĩa của câu nói kia trong miệng Trần Khánh rồi.

Là người làm truyền thông, nếu cả ngày, bọn họ cứ một mực rao giảng về cực khổ, nó sẽ mang lại rất nhiều năng lượng tiêu cực cho mọi người.

Cảm giác này thật tồi tệ!

“Vậy chúng ta sẽ quay chụp cái gì?” Điền Khoa khó hiểu.

Đồng Y đưa mắt nhìn chung quanh, bỗng nhiên cô bắt gặp những nhân viên y tế đang chăm chú, tỉ mỉ xử lý vết thương cho mọi người trong từng căn lều trại được tạm thời dựng lên.

“Cứ quay chụp cảnh bên đó đi, chủ đề lần này sẽ là chữa trị. Đợi lát nữa, chúng ta sẽ phỏng vấn một số nhân viên y tế, còn những hộ gia đình bị thương kia sẽ quay chụp ít hơn một chút.” Đồng Y nói.

“Được rồi.” Điền Khoa nói.

Nói xong, Điền Khoa đã nhanh nhẹn khiêng camera đi tới, quét một loạt mấy cảnh lớn xung quanh để về biên tập hậu kỳ, sau đó, gã lại đi theo phía sau Đồng Y đến điểm cứu chữa của nhân viên y tế.

Đó là quyết định của tổ Đồng Y bên này, trong khi đó một tổ phỏng vấn khác, lại đi theo phương hướng trái ngược với bọn họ.

Sau khi những người này thương lượng xong xuôi với nhân

viên an ninh, bọn họ nhanh chóng đi vào khu chung cư Thịnh Thế Long Thành, tiến hành quay chụp hình ảnh nhà cửa bị hư hỏng và những nhân viên phòng cháy chữa cháy đang hối hả dập tắt lửa cứu người.

Cùng lúc này, tại điểm chữa trị, hai người tổ một bên Đồng Y cũng đang triển khai công tác quay chụp. Bọn họ vừa phỏng vấn nhân viên y tế, vừa hỏi thăm tình hình những bệnh nhân được cứu ra đầu tiên.

"Đồng Y, cô xem bên kia kìa." Ngay khi Đồng Y hoàn thành cuộc phỏng vấn, Điền Khoa đang khiêng camera bỗng nhiên lại nhìn thấy bên trong một căn lều trại ở nơi này, có rất nhiều người, thậm chí ở bên ngoài vẫn còn không ít người đang đứng xếp hàng.

Đồng Y nhanh chóng đưa mắt nhìn theo phương hướng Điền Khoa chỉ, cũng lập tức trông thấy một màn này.

Đây là… bọn họ đang làm cái gì vậy?

Hai người tò mò tiến lại gần, sau khi đến nơi, xuyên thấu qua bức tường người bên ngoài, Đồng Y lại bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

"Ông mắc chứng can phong nội động [1], hiểu đơn giản là người lớn tuổi, thận có chút suy yếu, hơn nữa tâm trạng luôn dễ tức giận, ăn cơm không đều, dinh dưỡng không đủ, khí huyết cũng thiếu hụt đi, sau khi sức đề kháng trong cơ thể giảm xuống, tà phong bên ngoài nhân cơ hội thổi vào hạ tiêu, dẫn đến can mạch không được nuôi dưỡng, gân trở nên cứng đờ, không linh hoạt, trên tay không có sức lực, hơi một chút là bực bội, tức giận, còn bị chuột rút nữa."

[1] : Chứng Can phong nội động là nói khái quát về Can dương hoá phong quấy rối lên trên hoặc là Can phong kết hợp với đàm xông lên trên, khí và huyết đều dồn lên trên hoặc âm huyết ở tạng

Can quá hư sinh táo sinh phong từ đó mà có những đặc trưng như biến đổi đi mọi nơi liên tuệ và lay động lẩy bẩy, bao quát cả những chứng trạng thanh khiếu bị bế tắc và chân tay thân mình có những trạng thái không bình thường.

“Đúng đúng đúng, là cái tay này luôn không nghe theo sai khiến, làm tôi phiền muốn chết, lắm lúc bị chuột rút, chỉ hận không thể chặt nó đi thôi!”

“Ông xem, lúc nói chuyện bình thường, ông cũng cảm thấy khó chịu như đang cãi nhau kìa. Tính tình này phải khống chế lại một chút, hôm nay cháu sẽ châm cho ông mấy châm, tạm thời hỗ trợ ông khống chế bệnh tình một chút. Nhưng nếu muốn hoàn toàn khôi phục, ông cần phải tranh chút thủ thời gian tới trung y viện, lúc đó cháu lại giúp ông điều dưỡng thêm.”

“Ôi, cám ơn bác sĩ. Ai chà, không nghĩ tới khi nơi này xảy ra chuyện, tôi lại có thể gặp được một bác sĩ biết chữa chuột rút, ha ha ha.”

Lão gia tử này vốn ở tầng trên cao, rất gần với ống dẫn gas, nhưng hết lần này tới lần khác, khu vực ông ấy ở lại không bị nổ.

Sau khi tai nạn xảy ra, lão gia tử chỉ bị kích thích tim, may mắn là cơ thể hầu như không bị thương gì cả.

Lúc Trần Khánh chẩn đoán bệnh, hắn cũng thuận tiện điều trị tâm thần cho ông ấy một chút, và chẩn trị cho ông vấn đề chuột rút tay.

Trước ông lão, Trần Khánh đã chữa trị cho không ít người. Mọi người nhìn thấy Trần Khánh không chỉ có thể xử lý ngoại thương, còn có thể chữa các bệnh khác, quan trọng nhất là không thu tiền… Loại chuyện tốt bậc này đâu có dễ gặp phải, đương nhiên bọn họ phải lập tức lao tới xếp hàng chờ tới lượt rồi.

Cũng bởi vậy, những người đi tới vây quanh Trần Khánh càng ngày càng nhiều.

“Tiểu Khánh?” Đồng Y hô một tiếng.

Trần Khánh nghe ra giọn gnois quen thuộc truyền đến từ trong đám người, lập tức đứng dậy nhìn qua, thoáng cái đã trông thấy Đồng Y: “Chị Y Y, sao chị lại... Chị đến phỏng vấn à?”

Đồng Y gật gật đầu: “Trung y viện cử em tới đây sao?”

Trần Khánh lắc đầu: “Không, là em tự đi tới. Chị có tin tức của dì hai không? Em gọi điện mà bọn họ không trả lời.”

Chương 328 - Dương Các Đâu?

Sắc mặt Đồng Y trầm xuống: “Hẳn là... Bọn họ đã được đưa đến bệnh viện rồi. Lúc nãy, chị đã bảo ba chị lái xe đến bệnh viện kiểm tra rồi. Cứ yên tâm, bọn họ nhất định sẽ...”

Ầm ầm!

Đồng Y còn chưa dứt lời, trong khu chung cư Thịnh Thế Long Thành lại truyền đến một tiếng nổ lớn.

Mọi người lập tức hoảng sợ nhìn về phía khu chung cư.

“Mau mau mau, dập lửa! Dập lửa!”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tất cả đều nói đã khóa ống dẫn lại rồi, tại sao vẫn có thể phát nổ?”

“Hẳn là khí gas còn sót lại phát sinh nổ mạnh, hình như là lầu năm bên này.”

“Tòa nhà này trước đây đã kiểm tra xong chưa, còn hộ gia đình nào trong hay đó không?”

“Không biết nữa. Lầu số 5 ở cuối phía Tây, cứu hộ còn chưa kịp qua bên đó tìm kiếm.”

“Đội cứu hộ sẽ lập tức tới, khẩn trương dập lửa, hai người các anh theo tôi lên, nhất định phải nhanh chóng giải quyết xong lầu năm.”

“Được!!”

...

Lửa đỏ lại nổi lên tại khu chung cư Thịnh Thế Long Thành, sóng khí do vụ nổ sinh ra quét qua hai tòa nhà cao tầng.

Thủy tinh, cửa sổ, vách tường, tất cả đều bị hư hại.

Về phần bên trong phòng ốc, lính cứu hỏa cùng với nhân viên cứu hộ đang cố gắng tìm kiếm, cứu trợ.

Không ai biết liệu kế tiếp có phát sinh thêm vụ nổ mạnh nào nữa không, nhưng công tác tìm kiếm, cứu trợ vẫn không ngừng lại.

Bên ngoài tiểu khu, đám người Trần Khánh hoảng sợ vô cùng.

Bởi vì sự cố phát sinh vào đêm khuya, rất nhiều người đều đang ngủ say. Lực trùng kích sinh ra sau khi nổ khí gas đủ để xuyên qua vách tường, gây chấn động đến mỗi người. Nếu vị trí cách điểm nổ gần, rất có thể sẽ chết tại chỗ, mà kể cả khi vị trí cách tương đối xa, nếu giữa các tầng lầu bốc cháy, gạch vỡ rơi xuống, cũng sẽ xuất hiện tình huống thương vong.

Những người bị thương nằm bên ngoài tiểu khu này, đều không phải là toàn bộ cư dân của khu chung cư Thịnh Thế Long Thành. Nói cách khác, bên trong vẫn còn người chưa kịp thoát ra ngoài.

Tình huống như vậy, khiến nhóm người đứng bên ngoài vô cùng lo lắng không yên.

Trần Khánh đưa mắt nhìn sang tòa nhà phía Tây, không khỏi nắm chặt hai đấm.

Hiện tại, hắn rất muốn đi vào xem xem rốt cuộc người trong nhà dì hai làm sao rồi, nhưng hắn cũng hiểu được, bản thân vốn không có kinh nghiệm tìm kiếm cứu trợ, đi vào cũng chỉ gây thêm phiền phức cho nhân viên cứu hộ mà thôi.

Tác dụng duy nhất của hắn hiện giờ chính là cố gắng hết sức để cứu chữa cho những người bị thương.

“Chị Y Y, dượng vẫn chưa gọi lại sao?” Trần Khánh hỏi.

Đồng Y nghe vậy, cũng cắn răng, dứt khoát lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho ba mình. Một lát sau, bên kia tiếp nhận: “Alo, ba, thế nào rồi? Trong bệnh viện có hồ sơ nằm viện của mấy người nhà dì hai không?”

Đồng Quân nói: “Không có, bệnh viện trung tâm và hai bệnh viện khác đều trả lời ba như vậy, tạm thời không có hồ sơ nằm viện của bọn họ. Hiện tại ba vẫn đang liên hệ với bệnh viện phục hồi chức năng và người của bệnh viện trung y, để bọn họ hỗ trợ kiểm tra thử xem.”

“Ba cảnh cáo con, loại chuyện này, ba không ngăn cản con dẫn đầu đi đến hiện trường, nhưng con tuyệt đối không thể lấy thân mạo hiểm, có nghe thấy không?”

Đồng Y nói: “Con biết rồi ba, vậy con tiếp tục chờ tin tức. Con sẽ lại gọi điện thoại cho dì hai.”

Nói xong, Đồng Y cúp điện thoại, lại quay sang lắc đầu với Trần Khánh, ý bảo bệnh viện tạm thời không có tin tức của mấy người dì hai.

Ngay sau đó, Đồng Y lại gọi điện thoại cho Đường Du Nhiên.

Đô, đô, đô…

Tiếng chuông reo quanh quẩn bên tai Đồng Y, mỗi một tiếng chuông vang lên, lòng người đều thấp thỏm. Cô đang chờ mong có một thanh âm quen thuộc xuất hiện.

Nhưng hai, ba mươi giây trôi qua, vẫn không có người trả lời.

Trái tim Đồng Y cũng chìm xuống đáy cốc.

Cô gọi điện thoại cho Đường Du Nhiên, cũng gọi điện thoại cho Dương Các.

Nếu nhà bọn họ không xảy ra chuyện gì, kiểu gì cũng phải có người nghe một chút chứ?

Hơn nữa, dù nổ khí gas, bọn họ ở tầng bảy, theo lý thuyết, khoảng cách xa như vậy, người nhà này cũng không có khả năng bị ảnh hưởng đến bất tỉnh nhân sự chứ?

Mau nhận, mau nhận, mau nhận đi!!!

Hốc mắt Đồng Y rưng rưng lệ.

Cô không phải là một cô gái yếu đuối, nhất là khi làm phóng viên tại hiện trường, đồng thời còn là người dẫn chương trình, kinh nghiệm làm việc quanh năm đã rèn luyện cô đến mức có thể xử sự không sợ hãi, bình thản ung dung.

Chỉ là… hiện tại thân nhân của mình chưa biết sinh tử ra sao, Đồng Y chợt phát hiện, tại thời điểm này bản thân còn lâu mới có thể biểu hiện mạnh mẽ như lúc bình thường.

“A~Y Y à,? Đêm khuya như vậy, làm sao cháu còn gọi điện thoại cho dì? Có chuyện gì không?”

Ngay khi Đồng Y chuẩn bị cúp điện thoại, rốt cuộc trong điện thoại cũng không tiếp tục truyền đến những âm thanh đô đô vô cảm nữa.

Đồng Y hơi giật mình nhìn về phía Trần Khánh, nước mắt tuôn rơi: “Dì hai, dì, dì không sao đúng không? Bây giờ dì đang ở đâu?”

Trần Khánh nghe thấy lời Đồng Y nói, lập tức tiến lên.

“Dì ư? Trong nhà dượng các cháu có việc, nên dì cùng ông ấy

đến phủ Lục An rồi. Làm sao vậy? Nghe giọng nói của cháu, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Đường Du Nhiên kỳ quái hỏi.

Đồng Y lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lau nước mắt, nói: "Không có, không có việc gì dì hai, cháu chỉ là hỏi một chút mà thôi, cái kia..."

Ngay khi Đồng Y định giấu giếm tai nạn này, bỗng nhiên Trần Khánh ở một bên lại ra hiệu cho cô bằng khẩu hình miệng. Tuy hắn không lên tiếng, nhưng Đồng Y vẫn có thể nhìn ra hai chữ mà hắn nói.

Là Dương Các.

"Đúng rồi, Các Các có đi cùng hai người không?" Đồng Y hỏi.

Đường Du Nhiên cảm thấy có chút không thích hợp: "Không có, hôm nay nó ra ngoài ăn cơm với bạn bè rồi, hẳn là lúc này đang ở nhà ngủ. Y Y, cháu rất kỳ quái đó, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Ở nhà!?

Trong mắt Đồng Y hiện lên vẻ kinh ngạc, Trần Khánh lập tức đọc hiểu được ý tứ trong mắt cô.

"Y Y, alo? Y Y, sao cháu không nói lời nào? Có phải nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cháu mau nói đi!!" Đột nhiên Đường Du Nhiên cảm thấy trái tim có chút nghẹn lại, rất không thoải mái, trực giác nói với bà rằng khẳng định có chuyện gì đó không tốt đã xảy ra rồi.

Đồng Y bối rối nhìn Trần Khánh, trong lúc nhất thời cô lại không biết nên trả lời như thế nào.

Rốt cuộc nên nói dối hay nói sự thật đây?

Chương 329 - Tiểu Khánh, Dì Hai Không Ngốc, Đừng Có Gạt Dì!!!

Trần Khánh thấy cô khó xử, liền nhận lấy điện thoại di động từ trong tay cô: “Alo, dì hai, con là Trần Khánh.”

Đường Du Nhiên nghe thấy giọng nói của Trần Khánh, trong lòng càng thêm chắc chắn đã có chuyện xảy ra rồi: “Tiểu Khánh! Cháu mau nói thật cho dì biết, có phải nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì không may rồi không? Các Các hiện tại thế nào?”

Trần Khánh nở nụ cười, cố gắng hết sức để làm cho giọng nói của mình trở nên nhẹ nhàng hơn một chút: “Dì hai, không có việc gì, chỉ là lúc anh Dương về nhà, thang máy xảy ra trục trặc, anh ấy bị thương một chút, hiện tại đã được đưa đến bệnh viện. Chúng cháu vốn định liên lạc với hai người, nhưng gọi rất nhiều cuộc điện thoại vẫn không liên lạc được. Chị Y Y có chút lo lắng cho hai người, cho nên, ha ha ha, không có việc gì, không có việc gì.”

Sắc mặt Đường Du Nhiên trở nên căng thẳng: “Không đúng, nếu chỉ bị thương một chút như vậy, nó sẽ không thông báo cho các cháu, hơn nữa dù nó có thông báo, các cháu cũng có thể từ chỗ nó biết được chuyện hai người chúng ta tới phủ Lục An. Tiểu Khánh, dì hai không ngốc, đừng có gạt dì.”

Trần Khánh lập tức nghẹn lời, hắn không ngờ dì hai lại có thể lập tức vạch trần lời nói dối của mình như vậy. Lần này dù hắn không nói thật, chỉ sợ dì hai cũng biết tình hình vô cùng nghiêm trọng rồi.

“Làm sao vậy?” Lúc này, Dương Thiên Kỳ cũng tỉnh lại.

Chờ ông ấy ngồi dậy, nhìn thấy vợ mình đang ôm điện thoại, không biết nghe cái gì mà sắc mặt lập tức chuyển thành trắng bệch. Ông lập tức ý thức được tình huống không đúng rồi.

Không bao lâu sau, Đường Du Nhiên cúp điện thoại, nước mắt cứ như vậy mà lặng lẽ chảy ra. Bà không có kêu rên, cũng không khóc nức nở, nhưng sắc mặt đang vô cùng khó coi.

“Bà nó à, bà đừng làm tôi sợ, rốt cuộc là làm sao vậy?” Dương Thiên Kỳ nhìn thấy cảnh này, đầu óc lập tức tỉnh táo hơn vài phần. Ông ôm lấy Đường Du Nhiên, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Khóe miệng Đường Du Nhiên co giật vài cái, khó khăn lắm mới há được miệng ra, trong lúc nói chuyện, cổ họng đã khàn đặc hơn ba phần: “Ông xã, bây giờ chúng ta mau chóng trở về Giang Hạ thôi.”

Hiện tại là mùa hè, nhưng Dương Thiên Kỳ lại cảm thấy trên người Đường Du Nhiên truyền đến một luồng hàn ý, ông vội vàng đồng ý: “Được được được, chúng ta mặc quần áo, lập tức trở về.”

…

Trần Khánh trả lại điện thoại cho Đồng Y, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì tiếp theo.

Hắn đã kể lại tình huống chi tiết của Thịnh Thế Long Thành cho Đường Du Nhiên nghe, với tình huống trước mắt, rất có thể Dương Các đang bị nhốt trong nhà.

Mà lúc này, đối phương lại không thể nhận điện thoại, chứng tỏ ít nhất gã cũng đang trong trạng thái hôn mê.

“Tránh ra tránh ra, có người bị thương, mau nhường chỗ!”

Trước cửa tiểu khu, mấy nhân viên cứu hộ toàn thân tối đen như mực lần lượt nâng mấy người bị thương ra ngoài.

Các nhân viên y tế nhanh chóng có mặt, khẩn trương dọn dẹp một khoảng đất trống làm chỗ chữa trị.

Trần Khánh thấy vậy, cũng không tiếp tục lãng phí thời gian vào cảm xúc bi thương trong lòng nữa, hắn bước nhanh tới, khi phát hiện người vừa được đưa ra không phải là Dương Các, hàng lông mày thoáng run rẩy một cái, trái tim vẫn đang treo lơ lửng thật cao, mãi không thể hạ xuống được.

“Bác sĩ Trần, xe cứu thương còn chưa tới, nếu không anh tới nhìn xem trước đi?” Hồ Mẫn nói.

Vừa rồi cô đã quan sát Trần Khánh hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cục cũng phát hiện ra vị bác sĩ tên Trần Khánh này có chút bản lĩnh.

Nhất là thủ đoạn nắn xương và châm cứu kia. Thậm chí đối phương vận dụng chúng còn giỏi hơn rất nhiều lão trung y khác.

Nhưng cô vẫn khó có thể lý giải được rốt cuộc là vì sao Trần Khánh lại biết được tình huống bên trong thân thể của người bị thương rõ ràng như thế, hơn nữa hắn còn nói chắc như đinh đóng cột kiểu như hắn được chân chính nhìn thấy mọi chuyện vậy.

Thủ đoạn bắt mạch của trung y thực sự có thể Thần như vậy sao?

Trong lòng Hồ Mẫn đầy rẫy nghi hoặc, nhưng vấn đề này rất dễ giải quyết. Chờ sau khi toàn bộ những người bị thương trong tiểu khu này được chuyển đến bệnh viện, lúc rảnh rỗi cô liền tới nhìn xem kết quả kiểm tra của bọn họ, là sẽ biết ngay tình huống của nhóm người này có đúng như những gì hắn nói hay không.

“Ừm.” Trần Khánh không từ chối.

Sau khi các nhân viên cứu hộ đưa những người bị thương vào lều, Trần Khánh cũng bắt đầu tiến hành bắt mạch.

Hắn nhất định phải làm như vậy, bởi vì hiện tại trên mặt đối phương không quá rõ ràng, chỗ trắng chỗ đen, vọng chẩn cũng không được chuẩn xác.

Huống hồ đây lại là vết thương, chứ không phải bệnh. Cho nên quá trình kết nối với ngũ tạng càng thêm chính xác và quan trọng hơn.

Một lát sau, Trần Khánh buông tay, lại bắt đầu tiến hành trị liệu.

Hồ Mẫn ở một bên nhìn thấy, liền hỏi: "Bác sĩ Trần, tình huống của người này thế nào?"

Trần Khánh nói: "Cũng tương tự như những người trước đó, đối phương bị xuất huyết bên trong, nhưng không phải tì tạng vỡ, mà là gan vỡ, xương ngực cũng có tình huống bị gãy, nhưng điểm chết người ở đây là anh ta đã hít phải một lượng lớn khói bụi vào trong phổi, cũng may thời gian tích lũy không quá dài, vấn đề không tính quá lớn."

Thế này mà còn không lớn sao?

Vừa xuất huyết bên trong, cơ quan nội tạng bị vỡ, vừa gãy xương ngực, còn hít phải một lượng lớn khói bụi vào trong phổi, ngay cả đưa đối phương lên bàn phẫu thuật, công tác xử lý cũng vô cùng phức tạp.

Hồ Mẫn nghe nói như vậy, cũng không nhiều lời nữa, cứ đứng một bên nhìn chằm chằm vào thao tác của Trần Khánh.

Trần Khánh vẫn thực hiện những công việc không khác gì trước đó, đầu tiên là lấy máu, sau đó là cầm máu. Hắn làm xong hết những điều này, người bị thương cũng lập tức tỉnh dậy.

Nhưng đương nhiên, giờ phút này thân thể của người nọ vô cùng khó chịu, ngoại trừ đau đớn, lồng ngực còn giống như đang bị lửa thiêu, đồng thời đối phương còn cảm nhận được đang có một thứ gì mang tính kích thích bị kẹt ngay trong cổ họng mình.

Trong tình huống hiện giờ, đừng bảo nói chuyện, ngay cả hô hấp cũng làm đối phương khá khó chịu, luôn không nhịn được muốn ho khan.

Kể cả khi người bệnh đã tỉnh, động tác của Trần Khánh cũng không chậm lại, hắn nhanh chóng châm xuống ba vị trí huyệt Thiên Đột, huyệt Thừa Tương và huyệt Ngư Tế, mỗi nơi một châm.

Huyệt Thiên Đột có thể thông lợi phế khí, khơi thông lồng ngực, lưu chuyển khí trong phổi. Nếu cổ họng không thoải mái hoặc ho khan, chỉ cần dùng ngón tay ấn lên huyệt vị này, đều có thể phát huy ra hiệu quả nhất định.

Trần Khánh châm huyệt vị này, chính là đang xử lý lượng lớn khói bụi do đối phương hít phải gây nên tắc nghẽn, khó chịu ở cổ họng.

Chương 330 - Loại Tự Tin Này Đến Từ Đâu?

Mà huyệt Thừa Tương khác với huyệt Thiên Đột ở chỗ, sau khi châm xuống huyệt vị này, người bệnh có thể thu gom dịch tiết nước bọt, khiến cho khoang miệng tiết ra một ít nước bọt giảm khô nóng.

Khói bụi sinh ra sau khi ngọn lửa bị thiêu đốt, vừa có dương vừa có âm, nhưng thuộc tính khô dương chiếm đa số, bởi vậy châm vào huyệt Thừa Tương có thể giảm bớt tổn thương của khói bụi đối với khoang miệng, cổ họng, cùng với phổi.

Về phần huyệt Ngư Tế, đó chính là huyệt vị thanh phế giải độc.

Muốn đẩy lượng lớn khói bụi trong phổi ra ngoài, đương nhiên phải tăng cường năng lực tuyên túc của phế.

Ba huyệt cùng châm, phế kim sẽ gia tốc vận chuyển, hóa những thành phần táo dương âm thổ này thành chất dơ bẩn trong thân thể, sau đó thuận theo dòng chảy xuống.

Trong khi điều trị những chấn thương này, Trần Khánh cũng hiểu được một chút.

Có đôi khi chấn thương và bệnh tật lại có chút tương thông.

Tựa như người bị thương này, bản thân đối phương không hề có bệnh, nhưng trên thực tế, khói bụi mà người này hít phải cũng là thứ trong thiên địa, chỉ cần phân biệt rõ ràng thuộc tính của nó, lại dùng tới biện chứng mà trị, hiệu quả của quá trình điều trị

cũng tương tự như đối phó với bệnh tật bình thường.

“Khụ… Có, có nước không?” Người bệnh nói.

“Mang nước đến đây.” Hồ Mẫn nói.

Y tá lập tức đưa tới một cốc nước, sau khi người bệnh uống xong, lại được rửa mũi, trong nháy mắt khi hô hấp thông suốt trở lại, đối phương lập tức có cảm giác mình vừa được sống rồi.

“Cảm giác thế nào?” Trần Khánh hỏi.

Người bệnh nói: “Tốt... Tốt hơn nhiều rồi, đặc biệt là cổ họng và... Nhưng trên lồng ngực vẫn còn rất đau.”

Trần Khánh nói: “Ừm, anh nghỉ ngơi trước đi, xe cứu thương sẽ đến ngay.”

Sau khi Hồ Mẫn trực tiếp quan sát thấy ngay khi người bệnh hôn mê được nâng qua bên này, chỉ trong vài phút, Trần Khánh đã tìm ra phương pháp ứng cứu, trợ giúp đối phương tỉnh lại, hơn nữa, sau khi được hắn xử lý, đối phương còn có thể nói chuyện được.

Chuyện này… thực sự khiến cô ấy rất ngạc nhiên.

Về phần vì sao Trần Khánh có thể làm được những chuyện này, đương nhiên là Hồ Mẫn không biết. Cô cũng tin tưởng rằng dù Trần Khánh có giải thích với cô, phỏng chừng cô cũng nghe không hiểu.

Suy cho cùng, cô vốn không biết kiến thức về trung y.

“Bác sĩ Trần, tôi muốn hỏi một vấn đề, theo anh, nếu đứng trước một người bệnh hôn mê, quá trình hồi sức tim phổi của chúng tôi nhanh, hay là châm cứu của các anh nhanh?” Hồ Mẫn nói.

“Châm cứu.” Trần Khánh không chút do dự đã đáp lời.

Đây không phải là hắn đang khoa trương, mà là sơ cứu, châm cứu của trung y thực sự nhanh hơn hồi sức tim phổi.

Hơn nữa ngoại trừ nhanh chóng, nó cũng an toàn, rủi ro vô cùng nhỏ.

Không phải cách đây không lâu đã có tin tức về chuyện này rồi sao?

Số là có một bác sĩ đụng phải một người già hôn mê, gã dùng hồi sức tim phổi cứu đối phương tỉnh lại, nhưng cũng vì thế mà bẻ gãy mất mấy chiếc xương sườn của ông lão kia, người nhà của đối phương lập tức tới tìm bác sĩ gây phiền toái.

Về việc này, khẳng định là bác sĩ chiếm lý, nhưng qua tình huống ấy, hẳn là mọi người cũng thấy rõ nhược điểm tồn tại của quá trình hồi sức tim phổi này.

Nếu để bác sĩ kia đụng phải người bị thương từng được Trần Khánh chẩn đoán lúc trước, chỉ cần đối phương ấn hai tay xuống một cái, không cần phải nghi ngờ gì nữa, mảnh xương gãy bên trong cũng lập tức đâm xuyên qua tim, người bệnh kia sẽ chết ngay tại chỗ, có thần tiên xuất hiện cũng không cứu được.

Trừ phi là trong tình huống khẩn cấp, vị bác sĩ này có thể sờ được biến hóa của xương ngực, nếu không, khẳng định là tình huống vừa rồi sẽ xảy ra sự cố chữa bệnh.

Sở dĩ thủ pháp cấp cứu Thập Tuyên lấy máu của trung y có độ an toàn rất cao, là vì kim châm có đâm tổn thương tứ chi lớn hơn nữa cũng sẽ không trí mạng.

Có một số tin tức miêu tả chuyện sinh viên y khoa tự châm cho chính mình gây liệt. Hắn không phủ nhận chuyện này, có thể hiểu như sau, tình huống này sẽ xảy ra nếu thao tác làm mẫu trên thân

thể phạm phải sai lầm. Bởi vậy khi châm huyệt phải vô cùng chú ý.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sinh viên y khoa kia có thể tự châm cho chính mình trở thành liệt nửa người như vậy, khẳng định đối phương phải là 'Thiên tài' vạn người không được một.

Bởi vì nếu đối phương châm xuống tứ chi, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống như vậy, nếu không cả nước có nhiều trường trung y như thế, nếu chuyện thực hành cũng ẩn chứa nguy cơ lớn đến mức này, sợ là mỗi năm đều sẽ có một vài sinh viên học trung y bị liệt.

"Ồ? Loại tự tin này đến từ đâu?" Hồ Mẫn nói.

"Lão tổ tông." Trần Khánh nói.

Hồ Mẫn á khẩu không nói nên lời.

Nhưng đúng là trung y càng ngược dòng về trước càng lợi hại. Trước kia cô có tham gia một buổi giao lưu học thuật, gặp được một vị lão trung y nổi tiếng. Thế nhưng rất nhiều lần, ở ngay trước mặt mọi người, vị lão trung y này đều tuyên bố mình chỉ học được một chút da lông của tổ tiên mà thôi. Nhưng chính một chút da lông này đã giúp cho ông ấy gặp được vận may tới khám chữa bệnh cho lãnh đạo cấp quốc gia.

Trong lúc Hồ Mẫn còn muốn tán gẫu cùng Trần Khánh thêm một chút nữa, nhân viên cứu hộ lại khiêng mấy người ra ngoài.

Không chút chần chừ, rất nhiều nhân viên y tế cũng vội vàng ra trận, tiếp nhận trị liệu cho cư dân gặp nạn.

Trong trường hợp xe cứu thương chưa đến, Trần Khánh đã trở thành người tiên phong trong việc sơ cứu tại hiện trường.

Mà đúng là hắn cũng chấp hành nhiệm vụ này vô cùng hoàn

mỹ, chỉ cần là người được hắn cấp cứu, gần như đều nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng trải qua nhiều lần cấp cứu, Trần Khánh cũng sắp tiêu hao toàn bộ số ngân châm mang theo trên người rồi.

Bíp bíp bíp bíp ~~

Xe cứu thương đang đến.

Lần này là xe cứu thương của trung y viện Giang Hạ.

Chỉ thấy trên xe cứu thương có ba người nhanh chóng bước xuống, hai người trong đó đẩy cáng, lập tức chạy thẳng đến hiện trường cứu chữa.

Người cầm đầu vừa chạy vừa lấy điện thoại di động bấm một dãy số nào đó, không bao lâu sau, điện thoại đã được tiếp nhận: "Này, Trần Khánh, cậu đang ở đâu?"

"Viện trưởng Khổng? Tôi đang ở bên Thịnh Thế Long Thành." Trần Khánh nói.

Khổng Học Quân hô: "Nói nhảm, đương nhiên là tôi biết cậu đang ở bên này rồi. Tôi muốn hỏi vị trí cụ thể của cậu hiện tại, tôi đã đến hiện trường cứu chữa."

Chương 331 - Tình Hình Của Dương Các!!!

Trần Khánh nói: “Vậy anh cứ đi thẳng về phía trước, đến nơi đông người nhất là có thể nhìn thấy tôi.”

Khổng Học Quân lập tức cúp điện thoại, rồi ra sức chạy về phía trước. Không bao lâu sau, ông đã nhìn thấy chỗ Trần Khánh nói, chờ đến khi ông tiến lên, lập tức bắt gặp bóng dáng Trần Khánh đang xử lý vết thương cho người ta.

“Nào, cái này cho cậu.” Khổng Học Quân chen vào đám người sau đó, đưa cho Trần Khánh một cái hộp, lập tức nói: “Bên trong là một ít ngân châm, còn có tăm bông, cồn i-ốt, các loại dụng cụ cần thiết.”

Trần Khánh đang lo ngân châm sắp dùng hết, không nghĩ tới Khổng Học Quân lại tự mình đưa tới cho hắn: “Viện trưởng Khổng, anh tới chỉ vì đưa cái này cho tôi sao?”

Khổng Học Quân tức giận nói: “Nhóc con, tôi đến vì sợ đầu óc cậu nóng lên rồi vọt thẳng vào khu chung cư này. Hiện tại cậu do tôi quản, nếu thật sự xảy ra chuyện tôi làm thế nào để ăn nói với Triệu lão đây?”

Trần Khánh vừa xử lý miệng vết thương cho một người, vừa nói: “Tôi biết phân biệt đúng sai rõ ràng, sẽ không làm phiền đến người khác.”

Khổng Học Quân thở phào nhẹ nhõm: “Thế là tốt. Ừm, tình huống thân thích của cậu hiện tại sao rồi?”

Trần Khánh lắc đầu: “Không biết, hai người dì hai và dượng hai tạm thời không có việc gì, nhưng anh họ tôi đã được xác định là đang ở nhà.”

Khổng Học Quân nhíu mày: “Điện thoại không liên lạc được?”

Trần Khánh gật gật đầu.

Sắc mặt Khổng Học Quân thoáng trở nên nặng nề. Ông biết nếu mọi chuyện thật sự là như vậy, mà đến tận bây giờ người còn chưa đi ra, hơn phân nửa là xảy ra vấn đề rồi.

Sau khi mọi người chạy tới, rất nhanh trên đường lại vang lên một loạt tiếng còi xe.

Cảnh sát nhân dân, đặc công, toàn bộ những vị lãnh đạo phía chính phủ của Giang Hạ đều tới bên ngoài khu chung cư Thịnh Thế Long Thành.

Từng dải phong tỏa nhanh chóng được quấn quanh khu chung cư.

Nhân viên cứu hộ được điều đến nơi đây càng ngày càng nhiều. Mọi người đều khẩn trương làm việc, người trước ngã xuống, người sau lập tức tiến vào khu chung cư tìm kiếm người còn bị kẹt lại bên trong.

Theo thời gian trôi qua, người được cứu ra càng ngày càng nhiều, nhưng Trần Khánh vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Dương Các.

Nửa tiếng.

…

Một tiếng.

…

Trời đã sáng.

Từ đầu đến cuối, Trần Khánh đều nhìn chằm chằm về phía cửa khu chung cư, một khắc cũng không lơi lỏng.

Đúng lúc này, nhân viên cứu hộ dùng cáng nâng ra một bóng người đầy tro bụi. Ánh mắt Trần Khánh ngưng lại, hắn lập tức phát hiện ra manh mối từ trên quần áo của đối phương.

Là anh Dương!!

Trần Khánh lập tức chạy tới.

Khi tới gần cáng, hắn đã nhìn thấy rõ ràng tình trạng hiện tại của Dương Các. Đối phương đã sớm bị máu tươi và tro bụi bao bọc, nhưng khiến Trần Khánh giật mình nhất chính là, cả hai bắp chân của gã đều rơi vào trạng thái máu thịt mơ hồ, vặn vẹo giống như xương cốt bên trong đều vỡ nát cả rồi.

Nhìn thấy một màn này, trái tim Trần Khánh lập tức thắt lại!

Hắn lập tức bắt lấy cổ tay Dương Các.

Vào giờ khắc này, hắn vô cùng chờ mong được nghe thấy tiếng nói chuyện ầm ĩ của nhóm ngũ tạng. Hơn bao giờ hết!

“Tỳ thổ, mau vận hóa, hắn đang chảy máu quá nhiều, may là ta còn giấu được chút máu, nhưng hiện tại ta hơi suy nhược rồi, tạm thời không thể sơ tiết được.”

“Không được rồi, tối nay hắn uống nhiều rượu như vậy, ta còn đang vội xử lý đống rượu đó đây. Hơn nữa, giờ này vốn không phải là thời gian làm việc của ta, ta cũng muốn nhanh, nhưng không nhanh được!”

“Tâm hỏa, hiện tại làm sao bây giờ? Ta cảm thấy khí tức bên trong thân thể hắn đang xói mòn.”

“Ta và thận thủy đã khôi phục lại rồi. Nhưng… lần này thận thủy tiêu hao quá lớn, xương đùi của hắn đã vỡ vụn thành vài mảnh, có thể nói là thận thủy nguyên khí đại thương. Hiện tại ta chỉ có thể khống chế khí huyết và kinh mạch tạm thời làm cho tốc độ lưu chuyển máu chậm lại, cố gắng làm miệng vết thương nhanh chóng khôi phục, tránh cho khí huyết của hắn tiếp tục xói mòn mà thôi. Nhưng… Cũng chỉ có thể kéo dài thêm được một chút. Tình huống hiện tại của hắn quá mức nghiêm trọng, ta cũng không có cách nào xử lý cả.”

“A!? Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Tâm hỏa, chúng ta không thể từ bỏ, nhất định sẽ có biện pháp, ngươi luôn luôn là người có bản lĩnh nhất, ngươi mau nghĩ biện pháp đi.”

“Tỳ thổ, ngươi phải hiểu, đây không phải là bệnh, mà là thương tích. Nếu mầm bệnh nhập thể chúng ta còn có thể chậm rãi đối phó với chúng, bởi vì thương tổn do chúng nó gây ra vốn không bộc phát ngay trong nháy mắt, chúng ta có đủ thời gian phản ứng và thời gian nghĩ biện pháp làm suy yếu cũng như giết chết chúng nó. Nhưng thương tích không giống, nó mang tính bộc phát tức thời, đã trực tiếp phá hủy chức năng vận chuyển bình thường của thận thủy. Hiện tại hắn còn mất đi lượng lớn khí huyết, đã bị thương căn bản, rất khó khôi phục, lỡ như không giữ được hai chân của hắn, hành động bị hạn chế, chỉ sợ cả đời này hắn đều không thể động đậy được, thương tổn sẽ tiếp tục duy trì. Cho nên, ta chỉ có thể dốc toàn lực bảo vệ hắn, nhưng có thể chống đỡ được hay không, lại phải xem có ai đủ khả năng trợ giúp hắn hay không.”

“…”

Hiện giờ Dương Các đã rơi vào hôn mê, lại bởi vì thận thủy bị thương nặng mà không thể trao đổi với tâm hỏa. Trong lúc nhất thời, tình huống này đã làm cho tâm hỏa mất đi mắt và tai, căn bản không cảm nhận được tình huống bên ngoài. Bởi vậy nó cũng

không biết đã có người cứu Dương Các ra ngoài rồi.

Sau khi Trần Khánh đang nghe được đoạn đối thoại của chúng nó, hắn mới nặng nề thở ra một hơi.

Thật may mắn, tình trạng của anh Dương chỉ là xương bắp chân bị vỡ nát mà thôi.

Sở dĩ đối phương bị hôn mê hẳn là do mất máu quá nhiều, trung khí xói mòn. Cũng may lục phủ ngũ tạng không bị thương đặc biệt nghiêm trọng, ngoại trừ thận thủy.

Một ít vết trầy xước rách da bên ngoài, gần như đều là vết thương nhỏ không có gì đáng ngại.

Khổng Học Quân nhìn thấy động tác của Trần Khánh, lập tức ý thức được tình hình, rất có thể người này chính là thân thích của hắn, vì thế cũng tiến lên hỏi: “Tình trạng của cậu ấy thế nào rồi?”

Trần Khánh nói: “Tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng. Viện trưởng, đưa anh ấy đến bệnh viện của chúng ta đi.”

Khổng Học Quân nhìn hai chân huyết nhục mơ hồ của Dương Các: “Cậu có nắm chắc không?”

Chương 332 - Trung Y Cũng Có Thể Cấp Cứu???

Khổng Học Quân biết kỹ năng châm cứu của Trần Khánh rất lợi hại, nhưng trên thực tế, có vài dạng bệnh nhân lại không thể phục hồi chỉ dựa vào châm cứu được.

Ví dụ như người uống rượu, người mất quá nhiều đổ mồ hôi, người vừa làm xong chuyện phòng the, cùng với người khí huyết suy nhược quá mức, và người mất máu quá nhiều.

Nhìn tình hình trước mắt, rõ ràng là vị thân thích này của Trần Khánh đã mất máu quá nhiều, không cần phải nghi ngờ, hắn có châm cứu cũng vô dụng.

Chỉ có chờ tới khi nào thân thích của hắn dưỡng đủ khí huyết, Trần Khánh mới có thể dùng châm cứu trị liệu cho gã được.

Đương nhiên, mất máu quá nhiều vẫn chưa phải tình huống quá mức nghiêm trọng, chỉ cần không tử vong tại chỗ, đều có thể cứu được. Nhưng khung xương của hai chân đối phương đã gãy nát, đây là chuyện tương đối phiền toái.

Với trình độ hiện tại của đội ngũ y bác sĩ khoa chấn thương chỉnh hình thuộc trung y viện, không phải là không thể xử lý được, chỉ là ông ấy cũng không dám cam đoan hiệu quả chữa trị của bọn họ.

Bởi vì ông ấy vốn không phải chuyên gia trên phương diện này, càng không quá am hiểu với những tổn thương về xương cốt, trừ phi có thể khiến cho thầy của ông ấy đến đây, mới có thể khẳng định là vạn vô nhất thất.

“Có.” Trần Khánh nói.

Ngay tại thời điểm trả lời câu hỏi ấy, Trần Khánh đang chăm chú nhìn y điểm của mình. Trải qua vài giờ điều trị, y điểm ban đầu chỉ còn lại 8,8 điểm, đã tăng lên thành 32,4.

Chỉ cần hắn tiếp tục cứu chữa ở chỗ này, khẳng định là có thể tích lũy thêm một ít y điểm nữa. Mà chưa hết, nếu hôm nay hắn dứt khoát tăng ca thêm một ngày nữa, khẳng định là y điểm sẽ vượt quá một trăm.

Đến lúc đó, nắn xương có thể tăng lên một cấp bậc rồi.

Nhưng Trần Khánh cũng hiểu, đối với thương tích theo dạng gãy xương dập nát như của anh Dương, ngoại trừ phải dùng thủ pháp nắn xương để nắn cho xương cốt trở lại vị trí, còn phải dùng thuốc uống bên ngoài phối hợp trị liệu. Chỉ khi đảm bảo trong ngoài phối hợp như vậy, mới có thể làm cho thận thủy khôi phục trở lại trong thời gian ngắn, từ đó sinh ra cốt tủy tẩm bổ cho xương cốt, đẩy nhanh tốc độ khép lại của xương cốt.

Nói chung, nếu người bệnh gặp phải tình trạng gãy xương dập nát chỉ đơn giản đưa đến bệnh viện để phẫu thuật thì thời gian dưỡng bệnh sẽ kéo dài từ một đến hai năm.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống không uống bất kì một loại thuốc nào.

Sở dĩ có con số này là bởi vì mỗi năm cơ thể con người sẽ thay đổi một bộ xương mới.

Xương mới sẽ bắt đầu từ xương đùi, sau đó đổi mới đến phần cuối của tứ chi. Đó là lý do tại sao một khi thận thủy bị cạn kiệt, bộ phận chịu ảnh hưởng xấu trước tiên luôn là xương đùi.

Xương đùi là điểm khởi đầu cho quá trình thay đổi xương của chúng ta. Ở thời kỳ sơ sinh, xương cốt bắt đầu phát triển từ đây,

mãi cho đến khi kết thúc ở cuối tứ chi.

“Vậy được, mau nâng cáng lên đi, chúng ta đưa cậu ấy về bệnh viện. Còn cậu thì sao? Trở về hay vẫn ở lại chỗ này?” Khổng Học Quân hỏi.

“Tôi sẽ ở lại, nơi này còn rất nhiều người đang chờ cấp cứu. Tôi xử lý xong chuyện ở đây sẽ lập tức trở về bệnh viện. Chuyện của anh tôi đành phải làm phiền viện trưởng Khổng rồi.” Trần Khánh nói.

“Cậu cứ yên tâm đi.” Khổng Học Quân nói.

Nói xong, Khổng Học Quân đã gọi bác sĩ tới nhận cáng của Dương Các từ nhân viên cứu hộ, sau đó khẩn cấp đưa gã lên xe cứu thương, và nhanh như chớp đã biến mất trên đường.

Lúc này, khu vực bên ngoài chung cư Thịnh Thế Long Thành đã bị đám đông vây kín. Sau khi mọi người tỉnh lại, tất cả đều nhao nhao nhìn về phía khu chung cư bên này, cùng với nhóm nhân viên y tế đang hối hả cứu chữa người bị thương.

“Oái! Còn niêm phong cảnh giới, bên trong đã xảy ra tình huống gì vậy?”

“Không biết nữa. Lúc nửa đêm, tôi có nghe được một tiếng nổ lớn, sau đó khu chung cư bên này liền bốc cháy. Rất nhanh, toàn bộ những nhân viên phòng cháy chữa cháy, xe cứu thương, cảnh sát đều đã tới rồi.”

“Tôi có một người thân kể lại, khu chung cư bên này nổ tung lúc đêm khuya, rất nhiều người bên trong đều được đưa đến bệnh viện rồi.”

“Nổ tung? Cái gì nổ tung vậy?”

“Không biết.”

“Tiếng nổ rất lớn, phỏng chừng sẽ nhanh chóng có tin tức truyền hình thôi.”

“Anh lướt Tik Tok xem, rất nhiều người đều đăng video lên, tôi thấy trong khu chung cư của bọn họ đã bị nổ tung không còn hình dạng gì nữa rồi.”

“Đâu đâu? Tại sao tôi không lướt thấy?”

“Nói nhảm, anh chỉ lướt mấy em gái cùng thành phố, có thể lướt thấy tin tức mới có quỷ.”

“Sao anh lại hất nước bẩn lên người trong sạch vậy [1]? Tôi không lướt mấy em gái kia, không bấm like hay bình luận cho các cô ấy, thì làm sao các cô ấy có được lưu lượng? Việc tôi làm chính là đang giúp người khác vui vẻ đấy, anh có hiểu hay không?”

[1] : vu oan cho người tốt.

“Anh cút đi, chúng ta đang nói chuyện chính sự đó. À, các anh xem video này, hình như là bác sĩ đang cứu một vị đại ca hôn mê. Móa nó, lấy máu hả!?”

“Đâu, để tôi xem với. Oái oái, trông thật dọa người, tay chân đối phương đầy máu kìa. Bác sĩ kia đang làm gì đây? Là cứu người hay giết người đó?”

“Hôn mê thì hẳn phải làm hồi sức tim phổi chứ? Người ta đã bất tỉnh nhân sự còn lấy máu của người ta, lỡ như chảy… Móa nó, người nọ tỉnh lại rồi kìa!? Thật hay giả vậy?”

“Trời hơi tối, nhưng hình như là người nọ cử động rồi. Nhóm người chung quanh cũng đang hoan hô. Hẳn là tình huống này không phải diễn đâu. Nhưng lấy máu cũng có thể cứu người sao?”

“Không biết… Ơ? Tại sao lại là bác sĩ này nữa rồi? Lần này đối phương lại làm gì vậy? Nắn xương sao?”

“Mau nhìn, mau nhìn đi, tôi cũng lướt tới hắn rồi. Oa ~ hắn lại châm kim trên da đầu người ta. Oái, cây châm dài như vậy, đã sắp chọc thủng da bên não phải của người nọ rồi. Rốt cuộc là hắn đang làm cái gì vậy?”

“Có vẻ như đối phương là bác sĩ trung y, nhưng không phải trung y chỉ có thể điều trị sao? Trung y còn có thể cấp cứu hả?”

“…”

Sau khi trời sáng, các hộ gia đình còn mắc kẹt lại bên trong khu chung cư Thịnh Thế Long Thành cũng được cứu ra ngoài cả rồi, có một số người bị thương tích không đặc biệt nghiêm trọng, chỉ cần xử lý đơn giản một chút là được, hoàn toàn không cần đưa đến bệnh viện.

Nhưng đương nhiên, cũng có một số người lo lắng, đã tự mình bắt xe đến bệnh viện tiến hành kiểm tra toàn thân rồi.

Những người còn lại đang cầm điện thoại quay chụp tại hiện trường.

Đầu năm nay, chỉ cần là có điện thoại di động, mỗi người đều là một phóng viên.

Chương 333 - Khương Phủ Lệnh!!!

Nhất là xảy ra chuyện lớn như vậy, đám người quay chụp càng nhiều hơn.

Điều này cũng khiến Trần Khánh trong lúc cứu chữa người bị thương cũng bị một số người quay video lại.

Mà thủ pháp cấp cứu của hắn, cũng theo những đoạn video ngắn này nhanh chóng lan truyền, bắt đầu được nhiều người nhìn thấy.

Phản ứng đầu tiên của mọi người khi lướt tới những video này chính là vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì trong ấn tượng vốn có của bọn họ, trung y vốn không có dính dáng gì tới cấp cứu cả.

Trên thực tế, nếu gặp phải những loại bệnh cần điều trị khẩn cấp, bong gân, trật khớp, rất nhiều người sẽ không tìm đến trung y. Bởi vì trong hệ thống y học hiện đại, có rất nhiều bác sĩ tây y cũng sẽ học được một vài thủ pháp của trung y. Giống như bệnh viện trung tâm Giang Hạ, mặc dù toàn bộ những bác sĩ bên trong đều thuộc tây y, nhưng nhóm bác sĩ của khoa chấn thương chỉnh hình cũng có một số thủ pháp nắn xương.

Vì vậy, trong mắt dân chúng, nắn xương không phải là độc quyền của trung y, nhưng cấp cứu lại chân chính chỉ thuộc về tây y.

Thực hiển nhiên, xảy ra tình trạng như vậy đều do trải qua thời gian rất dài, các loại lực lượng tuyên truyền đã làm công chúng hiểu lầm về trung y.

Trung y vốn là một môn y thuật không dựa vào bất cứ dụng cụ nào cũng có thể trị liệu được, thì làm sao bọn họ lại không cấp cứu được?

Giống như định nghĩa về trúng gió trong y học hiện đại chính là xuất huyết não. Nhiều bác sĩ nói rằng, một khi xuất huyết não xảy ra, người bệnh ngã xuống tại chỗ không thể dậy nổi, nếu không kịp thời đưa đến bệnh viện, gần như sẽ tê liệt suốt đời.

Tuy nhiên, trên thực tế, trung y cũng có biện pháp cấp cứu.

Nếu bệnh nhân bị xuất huyết não ngã xuống đất không dậy nổi, chỉ cần cạo tóc trên nửa đầu bên trái, một tấc là được, sau đó dùng bật lửa đốt thành than, thổi toàn bộ vào lỗ tai trái của bệnh nhân, bệnh nhân sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》đã nói: “Tóc là phần dư của máu.”

Mà tóc bị đốt cháy chính là tro tàn của máu còn dư. Nó có chức năng phá huyết rất mạnh, thổi tóc bị đốt cháy vào tai, sẽ lập tức phá tan phần huyết dịch do động mạch não vỡ chảy ra.

Tốc độ của biện pháp này cực kỳ mau chóng, cũng có phản ứng nhanh hơn bất cứ loại thuốc nào. Hơn nữa, nguyên lý trong đó cũng đến từ âm dương.

Cho nên, nếu thực sự có một ngày người trong nhà bị trúng gió ngã trên mặt đất, mà xe cứu thương lại tạm thời không thể chạy tới, thì bản thân nhất định phải nắm được loại kỹ xảo này. Suy cho cùng, nếu không làm được những thứ này thì có chuyển tới bệnh viện cũng sẽ tê liệt, mà làm, có lẽ vẫn còn một con đường sống!

Đương nhiên, nếu gặp phải người cố chấp, khẳng định là đối phương sẽ nói rằng, nếu vị trí người nọ ngất xỉu không có cửa

hàng để mua được bật lửa, lại thêm khu vực xung quanh cực kỳ hẻo lánh, một người có thể giúp đỡ cũng không có, thậm chí người này còn không có tóc thì sẽ thế nào?

Vậy chỉ có thể nói là người này nên chết đi thôi!

Bởi vì ông trời đã chặn tất cả những con đường sống của đối phương rồi!

Điều này hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện trung y có sử dụng được hay không.

Bởi vì nếu ngã xuống tại một nơi như vậy, thì kể cả khi gọi được xe cứu thương, người nọ cũng không thể chống đỡ được đến khi tới bệnh viện.

Trần Khánh ở tại hiện trường cứu chữa, cũng không biết mình đã xuất hiện trên Tik Tok rồi. Lúc này, hắn vẫn tích cực cứu hộ, một khắc cũng không ngừng lại.

Thậm chí có một số lính cứu hỏa vì đã liên tục làm việc trong suốt bảy, tám tiếng đồng hồ, mà khiến bàn chân bị chuột rút, Trần Khánh cũng dùng kim châm giúp bọn họ giảm bớt mệt mỏi.

Sự xuất hiện của Trần Khánh không chỉ khiến cho rất nhiều người cần cấp cứu được hỗ trợ kịp thời, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, mà rất nhiều người bị thương nhẹ cũng không cần phải đến bệnh viện.

Dưới tình huống như vậy, việc làm của hắn vừa có thể giảm bớt áp lực cho bệnh viện, cũng làm cho tâm tình nặng nề của các hộ dân trong khu chung cư Thịnh Thế Long Thành hòa hoãn lại vài phần.

Trong lúc nhất thời, Trần Khánh đã nhanh chóng trở thành một hình ảnh đẹp tại hiện trường cứu chữa.

Những hộ gia đình vốn đang khóc lóc thảm thương, sau khi trải qua quá trình điều trị của hắn, đã một lần nữa tìm lại nụ cười tươi trên mặt.

Thậm chí có một số người sau khi được chữa khỏi, còn đi tới vây quanh Trần Khánh, nhìn hắn trị liệu cho người khác. Khi những người khác cũng được Trần Khánh lập tức hỗ trợ, xóa tan thống khổ, mọi người đều lộ ra nụ cười chân thành tha thiết.

Tất cả những hình ảnh này đều được Điền Khoa ghi chép lại.

Lại nói, sau khi nhân viên của công ty gas hoàn tất quá trình kiểm tra toàn bộ đường ống dẫn gas bên trong khu chung cư Thịnh Thế Long Thành, xác nhận sẽ không xảy ra nổ lớn nữa, lãnh đạo các cấp thuộc phủ Giang Hạ đều đi vào kiểm tra hiện trường.

Khi biết được ngọn nguồn phát sinh vụ tai nạn lần này là do hơn mười năm trước, công ty gas lắp đặt đường ống dẫn gas đã ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, lại thêm những đợt trùng tu tiếp theo, nhân viên cũng không để ý tới chuyện này, nên mới xuất hiện sơ hở như vậy, Khương Tổ Vân - vị Phủ Lệnh [1] mới được bổ nhiệm đến phủ Giang Hạ được một năm, lập tức giận tím mặt.

[1] : có thể hiểu Phủ Lệnh như chủ tịch UBND thành phố.

Ngọn nguồn tai họa từ mười mấy năm trước, mà sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác một năm sau khi ông ấy nhậm chức, tai nạn này lại ập đến, đổ hết cả lên người ông ấy.

Ông ấy phải cõng cái nồi này đúng là oan ức mà!

Sau khi Khương Phủ Lệnh xả một đống lửa giận ra ngoài, ông ấy lập tức để cho cảnh sát nhanh chóng đi điều tra rõ chuyện này, cũng như nghiêm khắc thẩm tra những nhân viên có liên quan đến vụ đường ống dẫn gas nọ, mà người trực tiếp quản lý công tác lắp

đặp của công ty TNHH gas Nhuận Hạ có mặt tại hiện trường, cũng trực tiếp bị đưa lên xe cảnh sát.

Sau đó, lại trải qua hơn một giờ cứu viện nữa, tất cả các hộ dân trong khu chung cư Thịnh Thế Long Thành đều đã được tìm kiếm và cứu trợ xong xuôi, Khương Phủ Lệnh cùng một nhóm quan viên chính phủ mới rời khỏi khu chung cư Thịnh Thế Long Thành, nhưng lúc đi ra, bọn họ lại nhìn thấy một đống người đang vây quanh hiện trường cứu chữa.

Chương 334 - Tôi Biết Người Này...

“Bọn họ đang làm gì vậy? Người phụ trách bệnh viện đâu? Tại sao không đưa những người bị nạn kia đến bệnh viện để điều trị? Lúc tôi đến nơi này đã nhấn mạnh rồi, đây chỉ là một điểm cấp cứu, trị liệu tạm thời thôi, bên phía bệnh viện kia mới đủ điều kiện cứu chữa. Hơn nữa, tôi đã yêu cầu các bệnh viện phải lấy ra nguồn lực y tế tới cho bọn họ sử dụng, còn tiền do chính phủ chi, bảo bọn họ không cần lo lắng gì cả. Chẳng lẽ lời tôi nói không đủ rõ ràng?” Khương Phủ Lệnh trừng mắt lạnh lùng nói.

Lãnh đạo ủy ban Y tế và Kế hoạch hóa Gia đình bị dọa cho toát đầy mồ hôi lạnh, vội vàng tiến lên nói: “Phủ Lệnh, tôi, tôi lập tức gọi điện thoại cho viện trưởng Tần của bệnh viện trung tâm.”

“Tiểu Nguyên, cậu đi xem xem tình huống bên kia là gì vậy?” Khương Phủ Lệnh nói.

Thư ký Nguyên đáp lại một tiếng rồi vội vàng chạy đi, xuyên qua đám người, gã phát hiện có một bác sĩ đang điều trị cho người ta, hơn nữa, đối phương còn chọn dùng thủ pháp châm cứu của trung y.

“Ai, sao mọi người không đi bệnh viện? Không phải chính phủ đã nói rồi sao, phía chính phủ sẽ chi trả toàn bộ phí dụng, không cần mọi người phải bỏ tiền ra đâu.” Thư ký Nguyên nói.

Một ông chú với đầu quấn băng mở miệng nói: “Thật sao? Sao tôi không nghe ai nói vậy?”

“Hai người không tới bệnh viện đương nhiên là không rõ rồi,

mau đến bệnh viện đi, lỡ như trên người còn có vết thương khác thì sao? Càng kéo dài càng không tốt, đi kiểm tra một chút vẫn yên tâm hơn." Thư ký Nguyên nói.

"Tiểu Lý, kiểm tra cái gì mà kiểm tra? Tới bệnh viện lại phải chụp chiếu, dù chính phủ có chi trả, nhưng khi chúng ta đến nơi, kiểu gì cũng phải nộp tiền trước, rồi chờ đến khi xuất viện mới được làm thủ tục lấy lại tiền. Tôi nói với cậu, loại chuyện này tuyệt đối là phiền toái muốn chết đi."

"Hơn nữa, chẳng phải bác sĩ Trần đã nói rồi sao? Cậu chỉ bị rách da sau ót cộng thêm chấn động não nhẹ thôi. Mà vừa nãy cậu có nói mình hết đau rồi còn gì? Bác sĩ Trần người ta đã chữa khỏi cho cậu, thì phải tin tưởng vào bác sĩ. Nếu cậu tham chút lợi nhỏ này mà vào bệnh viện, lỡ như người ta nhân cơ hội đó để kiếm tiền của chính phủ rồi cố ý cho cậu kiểm tra nhiều, thậm chí còn bắt phải nhập viện thì sao? Đừng cho rằng lời tôi nói không có khả năng xảy ra. Chẳng phải bọn họ đều lén lút lấy trộm tiền của bảo hiểm y tế quốc gia như vậy sao?"

"Hơn nữa, tiền công bị bỏ mất của cậu thì tính thế nào đây? Hiện giờ nhà đã không có, thế cậu có cần việc làm nữa hay không? Người ta bảo cậu vào viện chữa bệnh, thế người ta có hứa hẹn với cậu là cứ yên tâm chữa bệnh, có thể nghỉ làm hay không?"

Ngay lập tức có một cụ ông lên tiếng nói, lời lẽ đanh thép, có đạo lý rõ ràng, hiển nhiên đối phương rất thấu hiểu cách đối nhân xử thế giữa nhân gian.

"Vương đại gia, ông đừng nói nữa, cháu làm 'nô lệ' cho tư bản đã muốn khóc đến nơi rồi đây. Khốn khiếp, rõ ràng đang ngủ ngon giấc, vừa tỉnh lại nhà đã nổ tung. Oa ~ quá đau..." Một thanh niên trẻ tuổi nghe xong, không kiềm chế nổi đã bật khóc thành tiếng.

"Cậu phải biết thỏa mãn đi, cậu ở tầng cao còn không có chuyện gì, chứ mấy nhà dưới lầu chúng tôi đều phải vào bệnh viện

cả đây. Người không có việc gì chính là kết quả tốt nhất rồi, nhưng Vương đại gia nói đúng đấy, tình huống của chúng ta không tính là quá tệ thì đừng vào bệnh viện. cậu cũng thấy đó, trình độ bác sĩ Trần cao như vậy, người ta đã khẳng định là chúng ta không có việc gì rồi, thế thì đến bệnh viện làm gì?" Một ông chú khác cũng lên nói.

"Đúng vậy, tôi tin tưởng bác sĩ Trần, y thuật của anh ấy là giỏi nhất trong số những bác sĩ tôi từng gặp qua rồi, không ai được bằng anh ấy đâu." Một cô gái nói.

"..."

Nhìn thấy phần lớn mọi người đều không đi bệnh viện, thư ký Nguyên lập tức trợn tròn hai mắt. Cái này, sao bọn họ lại tỏ ra tin tưởng vị bác sĩ trung y trẻ tuổi trước mắt như vậy?

Chẳng lẽ trong bệnh viện Giang Hạ, còn không tìm được bác sĩ lợi hại hơn hắn?

Thư ký Nguyên không còn tiếp tục khuyên bảo thêm nữa, mà trở lại bên người Khương Phủ Lệnh, một năm một mười kể lại chuyện chính mình vừa nghe được cho đối phương.

Khương Phủ Lệnh nghe xong, có chút khó hiểu hỏi: "Cậu nói, bọn họ thà tin tưởng vị bác sĩ trung y kia cũng không chịu tin bệnh viện? Bác sĩ kia tên là gì?"

Thư ký Nguyên nói: "Tên là gì tôi cũng không hỏi, chỉ biết là họ Trần, còn rất trẻ, nhìn qua còn nhỏ hơn tôi tới mười tuổi."

Gã vừa dứt lời, bỗng nhiên trong đám người lại vang lên thanh âm của một người phụ nữ: "Khương Phủ Lệnh, tôi biết người này..."

"Vậy sao? Cô mau nói xem." Khương Phủ Lệnh tìm tòi một thoáng mới phát hiện người vừa mở miệng kia đang đứng phía sau

ủy ban y tế.

Mọi người nghe vậy, cũng chuyển ánh mắt nhìn về phía đối phương.

Thấy nhiều ánh mắt đổ dồn về phía mình như vậy, Phan Tịnh Tịnh có chút khẩn trương, nhưng nói gì thì nói, cô ấy cũng từng làm công tác chính trị rồi, phương diện tâm tính coi như không tệ.

Cô ấy lập tức hít sâu một hơi rồi nói: “Vị bác sĩ trung y này tên là Trần Khánh, trình độ y thuật rất cao minh. Cậu ấy đang công tác tại một phòng mạch tên là Hán Y Đường, nghe nói không ít dân chúng ở xung quanh đó đều đánh giá vô cùng cao về những bác sĩ trung y của bọn họ, nhất là Trần Khánh này. Trình độ châm cứu của cậu ấy rất cao, tôi có mấy người bạn từng tới khám ở chỗ cậu ấy, gần như tất cả đều lập tức khỏi ngay trong ngày, hiệu quả chữa trị vô cùng nhanh chóng." Phan Tịnh Tịnh nói.

Cùng ngày là khỏi rồi?

Tất cả mọi người nghe xong câu này đều theo bản năng cảm thấy nó có chút khoa trương.

Đầu năm nay, kể cả những viên chức như bọn họ nếu cần phải vào bệnh viện, kiểu gì cũng sẽ tìm đến những bác sĩ cấp bậc chuyên gia giáo sư, nhưng kể cả vậy, đối phương cũng không thể làm ra hiệu quả trị liệu nhanh đến mức đó được.

Trong khi nơi mà Phan Tịnh Tịnh kia nói chỉ là một phòng mạch nhỏ, lấy đâu ra loại người tài ba đến mức này?

"Chắc bọn họ chỉ mắc một số bệnh nhẹ thôi." Có người lên tiếng.

Phan Tịnh Tịnh gật gật đầu: "Đúng là bệnh nhẹ thật, có khi là bị cảm nắng, có khi là cảm mạo, nhưng ngay cả những bệnh nhẹ này, nếu đi bệnh viện, bác sĩ cũng không thể chữa khỏi ngay trong

ngày được đâu."

Ách... Đúng là như thế thật.

Chương 335 - Bốn Dấu Hiệu Đặc Trưng Của Bệnh Tim Mạch!!!

Khương Phủ Lệnh cười nói: "Nói cách khác, dưới tình huống không có nhận được thông báo từ phía chính phủ, cậu ấy đã chủ động tới hiện trường cứu trị cho những hộ gia đình gặp tai hoạ này? Ừm, đúng là một bác sĩ có y đức. Đi, chúng ta cùng qua đó nhìn xem."

Nói xong, Khương Phủ Lệnh trực tiếp làm đầu tàu gương mẫu, còn những người khác theo sát đằng sau.

Không bao lâu sau, mọi người đã đi càng ngày càng gần đến nơi Trần Khánh chữa bệnh.

Sự xuất hiện của bọn họ cũng hấp dẫn ánh nhìn chăm chú của những người xung quanh, dù rất nhiều người đều không công tác ở cơ quan chính phủ, không quen những vị lãnh đạo này, nhưng chỉ cần dựa vào tư thái tự tin, uy nghiêm của đối phương thôi, bọn họ cũng đoán ra đối phương là người có thân phận.

"Lão đại gia, ông bị bệnh tim nha. Nhưng không phải tình huống này vốn không có dấu hiệu báo trước, cũng không phải dụng cụ kiểm tra tim nói là không có việc gì thì đúng là ông không có vấn đề gì thật. Cháu nói cho ông nghe, theo tình huống bình thường, trước khi bệnh tim bộc phát trước, cơ thể sẽ có tới bốn dấu hiệu đặc trưng."

“Một là bỗng dưng lại mất ngủ không rõ lý do. Tâm trạng tốt mất ngủ, tâm trạng không tốt cũng mất ngủ, trong lòng có chuyện

mất ngủ, trong lòng không có chuyện cũng mất ngủ.”

“Hai là ngực đau đớn. Vốn dĩ cả người vô cùng khỏe mạnh, nhưng có khả năng khi đang đi đường, hoặc là đang xem sách, hay đang nói chuyện phiếm với bạn bè, lại đột nhiên có cảm giác trái tim đau đớn."

"Ba là tay chân tê dại, đau đớn. Loại tê dại đau đớn này chỉ mang tính tạm thời mà thôi, dạng như một chốc có, một lát lại không, tới đột nhiên biến mất cũng bất ngờ không kém.”

“Bốn là đại tiện bất quy tắc. Chỉ cần cơ thể ông cùng lúc xuất hiện cả bốn loại tình huống này nghĩa là tâm huyết quản chung quanh trái tim đã có vấn đề. Về sau, nếu ông không chú ý, để bệnh tim phát tác, sẽ dễ dàng phát sinh tình huống đột tử như những gì mọi người thường nhắc đến."

"Nếu trong số tất cả mọi người đang có mặt ở đây cũng có vài người nói rằng tâm huyết quản của bản thân xảy ra vấn đề, vậy tôi cũng nói cho mọi người một bí quyết luôn. Ở thời điểm bệnh tim của mọi người phát tác, hãy nhân lúc mình còn có thể kiên trì, lập tức đi tìm một cái vách tường, hoặc là cột hay thân cây gì đó cũng được, tiếp theo làm như tôi này, hai chân đứng thẳng, đặt một trước một sau, và dùng chính phần lưng của mìn hđi đụng vào bức tường kia. Trong nháy mắt va chạm, lại dựa vào quán tính của thân thể phát ra âm “Hát” này, hát! Hát! Hát! !"

[1] : nguyên văn của nó là 喝 – hē (đọc là hưa), còn hát là âm Hán Việt nhé.

"Mọi người có nghe rõ không nào? Hồi nãy, ở thời điểm tôi vừa đụng vừa bật âm, khoang miệng và lồng ngực đã sinh ra cộng minh, xuất hiện trạng thái hanh khí [2]. Đây là lợi dụng quán tính vọng lại của âm thanh, tuyệt đối đừng vừa đụng vừa phát ra tiếng vang, hãy để âm thanh bật ra một cách tự nhiên, làm như vậy mới có thể chấn cho những thứ vốn đang ứ đọng lấp kín trong lòng

mạch máu kia, rơi xuống dưới. Đương nhiên, kể cả khi mọi người không có bệnh tim, cũng có thể làm nhiều động tác này một chút. Nó mang đến hiệu quả ngăn ngừa bệnh tim mạch rất tốt, mỗi ngày đụng như vậy chừng mấy chục lần, cam đoan cả đời mọi người đều không mắc phải bệnh tim."

[2] : Hanh khí là yếu tố cơ bản cấu thành kình lực đặc thù của Bát Cực Quyền, bình thường có thể hiểu nó là khí từ mũi ra.

Trần Khánh vừa chữa trị vừa bắt đầu dạy những người xung quanh nên làm như thế nào để tự cấp cứu cho mình, cùng với nên làm như thế nào để phòng ngừa tật bệnh.

Có vài người, sau khi nghe và nhìn thấy, cũng bắt đầu dựa theo tư thế của Trần Khánh rồi thử áp dụng ngay trên vách tường bên cạnh.

Một ông chú trong nhóm này, vừa đụng một cái đã đập thẳng phần gáy của mình trên tường, chọc cho không ít người đang có mặt đều cười to không ngừng.

Cũng có vài người sau khi học xong, ngộ tính không tồi, đã nhanh chóng bắt chước được tới bảy, tám phần tư thế của Trần Khánh. Vừa nhìn đã biết, bình thường bọn họ đều có tập thể hình.

Đặc biệt là một cụ ông khác, động tác của ông ấy hoàn toàn không giống một người vừa học.

"Lão Trương, không phải ông đã từng luyện qua loại tư thế này chứ? Vì sao vừa học đã làm đúng tiêu chuẩn như vậy?" Một người bạn của ông ấy hỏi.

"Ây chà, là lúc bình thường khi ra công viên tập thể dục, tự tôi luyện lung tung mà thôi, không nghĩ tới hóa ra động tác này còn có thể phòng ngừa bệnh tim mạch. Khó trách mỗi lần tôi đi bệnh viện kiểm tra sức khoẻ, bác sĩ người ta đều nói trái tim của tôi đến từng

tuổi này rồi mà vẫn còn đập khỏe y chang thanh niên. Nếu hôm nay bác sĩ Trần không giải thích như vậy, tôi còn không biết hóa ra một vài luyện tập lung tung của mình lại là luyện đúng đâu, ha ha ha." Trương đại gia vui vẻ đến lạ.

"Ôi, thật sự có đạo lý này sao?" Bắt được một ví dụ thực tế, mọi người lập tức trở nên háo hức, nóng lòng muốn thử.

Dù sao động tác này cũng không quá phức tạp, một ngày chỉ cần làm chừng mấy chục lần mà thôi, nhiều nhất là tốn khoảng vài phút, hơn nữa địa điểm tập luyện lại đơn giản, không cần tuyển chọn kỹ càng, ở nhà cũng có thể làm.

Chỉ một động tác đơn giản như thế lại mang đến hiệu quả tuyệt vời, có thể hỗ trợ bọn họ cả đời đều không mắc phải bệnh tim, có là thằng ngốc mới không luyện.

Cũng có một vài người vừa trải qua nổ mạnh sinh ra chấn động, hiện giờ đầu óc đều đang lắc lư choáng váng, nhưng nghe vậy, cũng hớn hở lên đi theo mọi người cùng nhau thử, kết quả là bộ não vừa được Trần Khánh chữa cho khỏi chấn động, lại bắt đầu có chút đau.

Trần Khánh thấy vậy cũng dở khóc dở cười, chỉ có thể thét to ngăn cản những người bệnh này tạm thời đừng đi thử vội, chờ sau khi cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh lại đi rèn luyện cũng không muộn.

Khương Phủ Lệnh lặng lẽ đứng một bên không có tiến lên quấy rầy, ngược lại, cứ như vậy mà quan sát Trần Khánh vừa trị liệu vừa phổ cập tri thức về trung y cho mọi người.

Nhìn những người này vừa mới trải qua một hồi tai nạn nặng nề như vậy, nhưng vẫn có thể quên đi sang chấn tâm lý mà bật cười, Khương Phủ Lệnh rất vui mừng.

Mà những chuyện Trần Khánh đã làm cũng khiến cho Khương

Phủ Lệnh cực kỳ vừa lòng.

Chương 336 - Đòi Tiền!!!

Đúng là ông ấy không hiểu y học, nhưng lại biết nhìn người.

Phải nói rằng, gần như tất cả những suy nghĩ trong lòng một con người, đều ẩn giấu cả bên trong ánh mắt.

Thiện ác của một con người thường sẽ phát từ nội tâm ra bên ngoài, rồi hội tụ ở bên trong đôi mắt.

Cho nên mới nói, muốn nhìn phẩm tính của một con người, chỉ cần quan sát đôi mắt của hắn là được.

Và vào lúc này, Khương Phủ Lệnh chỉ nhìn thấy vô vàn quan tâm từ trong ánh mắt của Trần Khánh.

"Lão Lục, ông là chủ nhiệm ủy ban y tế, vậy nói cho tôi biết đi, phủ Giang Hạ của chúng ta có bao nhiêu bác sĩ trung y?" Khương Phủ Lệnh hỏi.

Lục Vinh có chút do dự, không khỏi chà chà hai tay, nói: "Chuyện này... dường như trong danh sách là một, hai ngàn người."

Thư ký Nguyên đứng một bên cười nói: "Chủ nhiệm Lục, chỉ sợ có hơn phân nửa trong danh sách một, hai ngàn bác sĩ trung y này đều là hạng hữu danh vô thực? Vị kia trong nhà tôi từng đi khám ở trung y viện, tới lúc trở về, cô ấy nói rằng, trong trung y viện này, ngoại trừ thiết bị không bằng bệnh viện trung tâm thì gần như toàn bộ quá trình khám chữa bệnh cũng chẳng khác bệnh viện trung tâm là mấy."

Lục Vinh khó xử cười nói: "Ai… quả thật cũng không còn cách

nào khác, lão trung y thực sự không dễ tìm, hơn nữa phần lớn trong số bọn họ đều không có chứng chỉ tư cách làm nghề y. Bọn họ mở cái phòng khám ở nông thôn, chỉ cần không ai tố cáo, chúng tôi cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Còn về những người trẻ tuổi trong bệnh viện, ây chà… bọn họ học hành không được tốt lắm, nếu không mượn dùng dụng cụ, chỉ sợ trung y viện cũng khỏi phải vận hành luôn."

"Mà không chỉ phủ Giang Hạ chúng ta gặp phải tình trạng đó đâu, có rất nhiều nơi đều cùng chung hoàn cảnh như vậy. Thậm chí có một vài trung y viện chỉ treo biển hiệu thế thôi, nhưng tiến vào bên trong mới thấy ngay cả phòng thuốc Đông y cũng không có. Cũng may, dạo gần đây, trung y viện của chúng tôi có một vị viện trưởng mới nhậm chức, trước mắt ông ấy cũng đang tính toán tiến hành cải cách trung y viện, muốn hoàn toàn trung y hóa trung y viện. Tôi cũng đang kết nối công tác với ông ấy trên phương diện này."

"Có điều, nếu muốn hoàn toàn trung y hoá trung y viện, chỉ sợ trên phương diện doanh thu cần phía chính phủ ủng hộ, giúp đỡ nhiều hơn một chút. Nói cho cùng, ai cũng biết cả, trung y vốn chẳng kiếm được bao nhiêu tiền. Lấy ví dụ như cậu thanh niên tên Trần Khánh này chẳng hạn. Cậu ấy chỉ nói mấy câu, đã dạy cho nhiều người cách ngăn ngừ bệnh tim mạch như vậy rồi, nếu tất cả mọi người đều không sinh bệnh, thì ai còn tới bệnh viện nữa, mà bệnh viện không có người đến nữa thì bác sĩ sống thế nào đây? Các vị nói xem."

Hiển nhiên trong lời nói của Lục Vinh đã để lộ một ý tứ rõ ràng rồi.

Là đòi tiền!

Lại nói, những người đang có mặt ở đây đều là cáo già, sao có thể nghe không hiểu ý tứ của Lục Vinh?

Nhưng gã nói cũng không sai, từ xưa đến nay, trung y luôn mang đến cho người ta một loại cảm giác giá rẻ.

Nếu so sánh về doanh thu hai bên kiếm được, quả thật trung y không bằng tây y.

Trung y viện muốn hoàn toàn trung y hoá, mà chỉ dựa vào thị trường kinh tế, chỉ sợ rất khó có thể duy trì quy trình vận hành như bình thường được.

Nếu không có tài chính ủng hộ, e rằng chuyện đơn giản nhất là chuyện chữa bệnh và chăm sóc cũng như phát tiền lương cho nhân viên y tế thôi, bọn họ cũng không phát nổi.

“Chủ nhiệm Lục, hiện giờ nơi đây vừa xảy ra tai nạn, anh đã muốn đòi tiền Phủ Lệnh, có chút làm khó lãnh đạo rồi.” Thư ký Nguyên nói.

Lục Vinh cười cầu tài, nói: “Thư ký Nguyên, cậu hiểu lầm rồi, tôi chỉ nói nếu muốn mở rộng quy mô trung y của phủ Giang Hạ chúng ta, chỉ có thể nhờ sự ủng hộ từ phía chính phủ mới có khả năng hoàn thành. Tuy ủy ban y tế chúng tôi có thể quản lý được những bệnh viện này, nhưng nói cho cùng, trong tay chúng tôi cũng không có lúa thóc nha.”

Khương Phủ Lệnh nghe hai người nói chuyện, chỉ cười tủm tỉm nhìn Lục Vinh, chứ không vội mở miệng.

Ông ấy đã tới Giang Hạ được hơn một năm, nhưng trong tay vẫn chưa có nhiều thành tích.

Ngoại trừ thu hút đầu tư, mang đến cho phủ Giang Hạ thêm vài xí nghiệp thị trường, gần như ông ấy không còn bất cứ chiến tích gì khác.

Cỡ một, hai tháng gần đây, ông ấy có nhận được văn kiện từ phía cấp trên, nói là muốn để phủ Giang Hạ trở thành thành phố

thí điểm cho kế hoạch đưa trung y dược tiến vào trường tiểu học và trung học.

Ban đầu, ông ấy cũng không để ý đến chuyện này, bởi vì ông ấy vốn có xuất thân từ ngành kỹ thuật, gần như không am hiểu gì kiến thức về trung y, chỉ biết đây là văn hóa truyền thừa từ mấy ngàn năm trước của Hoa Hạ!

Về phần nó có tác dụng hay không, đó lại không phải là vấn đề Khương Phủ Lệnh cần đi cân nhắc.

Bởi vì chỉ cần dùng tư duy logic để phân tích một chút thôi cũng hiểu được rồi. Bên trong thứ văn hóa theo chủ nghĩa thực dụng ở Hoa Hạ hiện nay, nếu một thứ không mang lại bất cứ tác dụng gì, khẳng định là nó sẽ không thể lưu truyền suốt mấy ngàn năm.

Nghĩa là trung y tuyệt đối có giá trị của nó.

Hơn nữa, tới tận thời hiện đại, nó vẫn còn được bên trên vô cùng coi trọng.

Ngược lại, cũng thế nắm bắt lấy sự kiện lần này, nói không chừng ông ấy còn có thể dựa vào nó để làm ra một phen chiến tích.

Lại nói, mấy năm trước, nước Mỹ đứng đầu thế giới đã triển khai chiến tranh mậu dịch với Hoa Hạ, khiến cho chính phủ phải nhanh chóng chuyển đổi chiến lược phát triển, trở thành dùng vòng tuần hoàn lớn trong nước làm chủ chốt.

Trong chiến lược phát triển này, lại có một mục là lấy chấn hưng nông thôn làm ưu tiên hàng đầu.

Là một Phủ Lệnh, Khương Tổ Vân hiểu rất rõ về ưu khuyết điểm của phủ Giang Hạ.

Thứ nhất, nơi đây không có khả năng làm du lịch, bởi vì khu vực này gần như không có vốn liếng về lịch sử văn hóa.

Thứ hai, nơi đây cũng không phải một thành phố lớn, nếu đưa đầu tư trọng điểm vào quá trình kiến thiết du lịch nông thôn, chẳng khác nào dùng giỏ trúc múc nước.

Trong một năm nhậm chức, ông ấy vẫn luôn suy nghĩ phải làm như thế nào để thay đổi cục diện của phủ Giang Hạ, để những người trẻ tuổi có thể trở về quê hương tìm kiếm cơ hội phát triển, nhưng bài toán này… khó, rất khó.

Chương 337 - Kế Hoạch Của Khương Phủ Lệnh!!!

Trên thực tế, ông ấy đã từng chạy vạy nhiều nơi, cố gắng hết sức để thu hút đầu tư, nhưng hiệu quả mang lại cực kỳ ít ỏi.

Nếu chỉ dựa vào những doanh nghiệp lớn đến trú tại nơi này mang đến công ăn việc làm cho mọi người, thì nhiều nhất bọn họ cũng chỉ gánh vác được chừng mấy ngàn công nhân viên là hết.

Mà con số này, chẳng khác nào muối bỏ biển.

Hiện tại, lời nói của Lục Vinh đã khiến cho linh quang trong lòng Khương Tổ Vân chợt lóe lên.

Ông ấy đã nghĩ ra một biện pháp có thể thay đổi cục diện trước mắt của phủ Giang Hạ!

Đó là dựa vào chính sách thí điểm trung y tiến vào trường tiểu học và trung học này, từ đó mượn lực đả lực, biến phủ Giang Hạ trở thành thủ phủ của trung y, đồng thời mời chuyên gia trung y dược về nơi này đảm nhiệm chức vụ, cùng với đó là thăm dò đất đai phủ Giang Hạ, xem rốt cuộc là thổ nhưỡng ở nơi này thích hợp để gieo trồng loại dược liệu nào.

Tiếp theo là dựa vào chiến lược chấn hưng nông thôn để kêu gọi người trẻ tuổi về quê xây dựng sự nghiệp, gieo trồng dược liệu trung y.

Sau đó là thu hút đầu tư, để cho càng nhiều doanh nghiệp trung y đến phủ Giang Hạ thu mua dược liệu trung y càng tốt.

Một bộ tổ hợp quyền đánh xuống, phủ Giang Hạ lập tức có thể

dùng trung y và thuốc Đông y mà nổi danh khắp cả nước. Đến lúc đó, bệnh nhân trên cả nước đều sẽ nghe tin mà đến.

Có người tìm đến chẳng phải lượng tiêu thụ hàng hóa ở khắp các nơi trên phủ Giang Hạ này sẽ tăng lên ư?

Lượng tiêu thụ hàng hóa tăng lên, dòng tiền đổ về, đương nhiên sẽ thúc đẩy kiến thiết đồng bộ thuận lợi triển khai.

Về phần tổn thất GDP do quá trình trung y hóa trung y viện, ông ấy hoàn toàn có thể dựa vào những nơi khác để bù đắp.

Một khi phương hướng này được thực hiện, nó không những có thể giải quyết vấn đề quá độ y tế hóa, mà còn có thể mở rộng thành quả chấn hưng nông thôn.

Chậc chậc chậc, đầu năm nay GDP thành thị ở các nơi tăng lên đã sớm không phải là chiến tích duy nhất của Phủ Lệnh, nếu lần này Khương Tổ Vân có thể tạo ra một tấm danh thiếp vang dội cho phủ Giang Hạ… thì đây tuyệt đối là một chiến tích khó có thể quên đi của ông ấy!

Nói không chừng, dựa vào chiến tích lần này, ông ấy còn có thể tiến thêm một bước nữa!

Nghĩ đến đây, Khương Tổ Vân phấn chấn vô cùng, nhưng rất nhanh, ông ấy đã tỉnh táo lại.

Nếu muốn triển khai hành động này sao cho hoàn mỹ nhất, điều kiện tiên quyết đặt ra chính là phải bồi dưỡng hoặc mời chào được một nhóm bác sĩ trung y ưu tú, có thể chữa bệnh, thậm chí còn có thể chữa được các loại bệnh khó trị!

Nếu không, tất cả những chuyện này sẽ chỉ là nói suông!

“Chủ nhiệm Lục, bỗng nhiên tôi lại đặc biệt cảm thấy hứng thú với bệnh viện. Cho anh ba ngày để sửa sang lại tình huống của

trung tây y ở phủ Giang Hạ, ngoài ra còn có số người khám bệnh và chi phí y tế bình quân của các bệnh viện, bao gồm cả báo cáo chi tiết về thu chi của tất cả các bệnh viện trên địa bàn nữa, càng chi tiết càng tốt, không thành vấn đề chứ?" Khương Phủ Lệnh cười nói.

"Cái này... Chỉ sợ ba ngày là không kịp." Lục Vinh cười khổ nói.

"Vậy năm ngày đi. Chuyện hôm nay đã gây nên ảnh hưởng quá lớn, khẳng định là cấp trên sẽ thành lập một tổ điều tra, tôi cần phải sát sao theo dõi chuyện này nên sẽ không có thời gian chú ý đến công việc của anh đâu. Cho nên thư ký Nguyên, cậu ấy sẽ phụ trách kết nối chuyện này với anh. Được rồi, chúng ta cũng nên đi thôi, trở về liền mở một hội nghị thu xếp vụ nổ gas lần này." Khương Phủ Lệnh nói.

Nói xong, Khương Phủ Lệnh đã nhanh chóng đi về phía chiếc xe công vụ của mình.

Sau khi những người khác rời đi, Lục Vinh mang theo vẻ mặt buồn rười rượi như đưa đám với trăm điều bất đắc dĩ.

Phủ Lệnh cho gã năm ngày để sửa sang lại toàn bộ tư liệu của tất cả các bệnh viện trong phủ, đây không phải là muốn đòi mạng người sao?

Phan Tịnh Tịnh thấy Lục Vinh còn chưa đi, liền mở miệng hỏi: "Chủ nhiệm Lục, làm sao vậy?"

Lục Vinh liếc mắt nhìn Phan Tịnh Tịnh một cái, ấm ức nói: "Cô xem lại bản thân mình kìa, tự dưng không có việc gì cô lại chít chít mở miệng, đây không phải là đang tự tìm gánh nặng cho mình hay sao? Vừa rồi cô cũng nghe thấy rồi đó, vì cô là người khơi mào, nên chuyện xử lý thông tin giao cho cấp trên sẽ do cô đi đảm nhiệm, trong vòng năm ngày nếu không giao được, cô cùng tôi tới

văn phòng Khương Phủ Lệnh chịu đòn nhận tội."

Phan Tịnh Tịnh lại không chút hoảng hốt: "Xin chủ nhiệm Lục cứ yên tâm, dù tôi không ngủ không nghỉ cũng nhất định sẽ chuẩn bị tốt tư liệu đưa cho anh, nhưng mà tôi rất tò mò, vì sao Khương Phủ Lệnh lại đột nhiên muốn tư liệu của tất cả các bệnh viện trong phủ chúng ta? Đối phương thật sự là tâm huyết dâng trào tùy tiện muốn xem sao?"

Lục Vinh cười nói: "Cô cho rằng người có thể lăn lộn đến vị trí này lại là kẻ ngốc sao? Ai cũng vậy thôi, không có lợi thì không chịu dậy sớm. Lại nói, tuy Khương Phủ Lệnh này mới đến phủ Giang Hạ chúng ta được khoảng một năm, nhưng thật hiển nhiên, đối phương là một người làm được việc, lại có chủ kiến của riêng mình. Hơn nữa, tôi còn nghe nói đối phương có bối cảnh rất sâu. Một người như vậy chắc chắn còn có thể leo lên trên, nhưng cụ thể là có thể leo đến vị trí nào, thì phải xem anh ta có thể làm ra loại chiến tích gì cái đã."

"Tôi đoán, ách, tôi chỉ suy đoán thôi nhé, không dám xác định đâu, chuyện mà trước mắt anh ta muốn làm sẽ có liên quan đến trung y. Hẳn là anh ta đã quyết định từ bỏ số tiền lời cao do chữa bệnh mang tới, từ đó ra sức phát triển trung y nhằm đổi lấy sự ủng hộ từ phía nhân dân. Theo tôi phỏng đoán, có vẻ như Khương Phủ Lệnh này đang muốn trở thành một vị quan phụ mẫu thời cổ đại, được vạn người ủng hộ. Có điều, nếu anh ta thực sự làm như vậy, lại rất dễ đắc tội với một vài tập đoàn lợi ích."

Phan Tịnh Tịnh nhíu mày hỏi: "Anh đang nói đến một số công ty dược phẩm và thiết bị y tế đại diện bởi tây y?"

Lục Vinh gật gật đầu: "Đó chính là khoản lợi ích trị giá từ mấy chục triệu tới hơn nghìn tỷ tệ, hơn nữa nó còn liên lụy đến thế lực nước ngoài. Cô có biết về chiến tranh nha phiến hay không? Chúng ta bị đánh vốn không phải vì bế quan tỏa cảng gì cả, mà là đã giàu có đến chảy mỡ rồi, trong khi đó, phương Tây bên kia lại không

được quyền giao dịch bất cứ vật phẩm gì, bọn họ mới dùng thuốc phiện gõ cửa biên giới chúng ta. Không mua liền đánh ngươi, đánh xong lại chụp cho ngươi một cái mũ, nói ngươi phong kiến, nói ngươi bế quan tỏa cảng. Tuy Đại Thanh cũng không phải thứ tốt đẹp gì, nhưng đám cường đạo này cũng chẳng hơn bọn họ được bao nhiêu."

Chương 338 - Thật Không Đơn Giản!!!

“Đúng là so sánh cũng chỉ là so sánh mà thôi, nên nói như vậy có chút không được thỏa đáng, nhưng ý tứ cơ bản cũng tương tự thế thôi. Là trong chuyện này sẽ có tranh đấu về lợi ích, nhưng cũng không cần phải lo lắng, hậu trường của Khương Phủ Lệnh rất cứng rắn. Hơn nữa, về chuyện mà cô vừa nói kia, có lẽ ở nước ngoài, tập đoàn lợi ích nọ nắm trong tay quyền lực rất lớn, nhưng ở chỗ chúng ta, nếu đám người này không biết điều mà dám đứng lên ngăn cản con đường thăng chức của Khương Phủ Lệnh, khẳng định là bọn họ không có quả ngọt mà ăn đâu!”

Phan Tịnh Tịnh cũng hiểu được đạo lý này. Cô quay đầu lại nhìn về phía Trần Khánh còn đang trị liệu cho những hộ gia đình ở Thịnh Thế Long Thành, rồi không nhịn được lại mở miệng hỏi Lục Vinh: “Chủ nhiệm Lục, vậy nếu Khương Phủ Lệnh thật sự có thể phát triển trung y, thì chuyện này đối với trung y là có lợi hay hại?”

Lục Vinh kinh ngạc nhìn Phan Tịnh Tịnh: “Cô dựa vào đâu mà cho rằng chuyện này có hại cho trung y?”

Phan Tịnh Tịnh nói: “Có người từng nói với tôi rằng, hệ thống y học hiện nay không lấy an toàn tính mạng và sức khỏe của con người ra làm tiêu chí đánh giá cuối cùng, cho nên luôn lấy trình tự chính xác làm kết quả, mà không phải lấy hiệu quả chữa bệnh làm kết quả. Còn trung y coi trọng hiệu quả chữa bệnh, cho nên trong trình tự khó tránh khỏi sẽ có thao tác trái quy định. Nếu phát triển mạnh trung y, mà không thay đổi hình thức quản lý trung y trở nên có hiệu quả hơn, chẳng biết đầu tư vào trung y có phải là một

loại biến tướng của tổn hại hay không?”

Lục Vinh kinh ngạc nhìn Phan Tịnh Tịnh, sau đó mới chậm rãi hỏi: “Lời này là ai nói?”

Phan Tịnh Tịnh quay đầu lại, không trả lời nhưng lại đưa mắt chăm chú nhìn về phía Trần Khánh.

Trong nháy mắt, Lục Vinh đã hiểu rõ mọi chuyện.

Giỏi thật!

Hóa ra người trẻ tuổi này chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu tình cảnh khó xử của trung y trong hệ thống y học hiện đại!

Thật không đơn giản!

Hô ~

Cuối cùng cũng kết thúc!

Sau khi đội cứu hộ xác nhận trong tiểu khu đã được dọn sạch hoàn toàn, Trần Khánh cũng đã xử lý xong cho vài người bị thương cuối cùng.

Lúc này đã là ba, bốn giờ chiều, Trần Khánh không tiếp tục ở lại nữa, mà ngồi lên xe phỏng vấn của Đồng Y chạy về phía bệnh viện trung y.

Trên xe, sau khi Trần Khánh và Đồng Y ăn một chút đồ ăn lấp đầy bụng, cả hai lập tức dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, không ai lên tiếng. Bọn họ đã bận rộn từ rạng sáng đến tận bây giờ, tinh lực đã sớm có chút cạn kiệt, làm sao còn tâm tư mà nói chuyện phiếm nữa?

Lại nói, dù mỗi ngày Trần Khánh đều chăm chỉ rèn luyện, thân thể khỏe mạnh gấp đôi người khác, nhưng vào lúc này, đầu óc cũng có chút mê man. Nhưng đương nhiên, kể cả khi nghỉ ngơi,

Trần Khánh cũng không chịu nhàn rỗi. Hắn đang nhân lúc nghỉ ngơi để kiểm tra y điểm mình vừa đạt được.

Thời gian mười mấy tiếng, không thua kém thời gian hắn làm việc cả một ngày ở bệnh viện trung y.

Khoảng giữa trưa, hắn đã xem qua một lần rồi, y điểm tăng lên tới 32,4, chờ đến lúc này nhìn lại, đã là 81,5.

【 nắn xương 1473/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh)】

Còn thiếu một chút nữa thôi!

Nhưng vậy cũng đủ rồi, thương thế của những bệnh nhân do hắn trị liệu đang khôi phục, hẳn là y điểm sẽ chậm rãi gia tăng, có vẻ như không lâu sau khi hắn đến bệnh viện, giá trị này còn có thể tăng thêm bốn, năm điểm nữa.

Nếu nắn xương đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, khi gặp phải tình huống gãy xương dập nát, hắn cũng có thể thử khôi phục lại vị trí nguyên bản của xương cốt xem sao.

Kỳ thật rất nhiều người đều hiểu lầm với tình huống gãy xương dập nát này, bọn họ cho rằng xương cốt bị dập nát nghĩa là nó đã biến thành bột phấn mất rồi, kỳ thật, xương cốt muốn đạt tới trạng thái bột phấn kia, vốn là chuyện không hề đơn giản.

Lấy ví dụ như xương heo, xương trâu ở chợ, kể cả người bán thịt dùng đao chặt mạnh xuống, cũng phải tốn chút công sức mới có thể làm cho xương gãy, huống chi là nghiền xương thành bột phấn?

Định nghĩa y học về gãy xương dập nát là chỉ chất lượng xương cốt, nếu một đoạn xương vỡ vụn thành ba khối trở lên, sẽ được tính là gãy xương dập nát, vì vậy chúng ta không thể hiểu khái niệm này theo nghĩa đen được.

Loại gãy xương này có yêu cầu rất cao đối với thủ pháp nắn xương, hiển nhiên những bác sĩ nắn xương có kỹ thuật bình thường sẽ không nắn được loại gãy xương này.

Vì vậy, hầu hết những người bị gãy xương dập nát đều phải đến bệnh viện phẫu thuật đặt xương cốt trở lại vị trí cũ.

Nhưng phẫu thuật đương nhiên phải mổ, mà sau khi mổ, khí huyết sẽ liên tục bị xói mòn, dù trong bệnh viện có thể tiến hành truyền máu, nhưng khí và tân dịch bị mất rất khó để bù đắp lại.

Ngay cả khi phẫu thuật thành công, thì thời gian dưỡng bệnh sau phẫu thuật cũng vô cùng dài, và quá trình điều trị này thường sẽ đi kèm với một số di chứng.

Đó là lý do vì sao Khổng Học Quân muốn hỏi Trần Khánh có nắm chắc hay không.

Nếu như Trần Khánh hoặc là Triệu Ninh Quân sau lưng hắn có thể xử lý được tình huống này, đương nhiên không cần phải dùng tới dao kéo làm gì rồi.

Thử ngẫm lại một chút sẽ rõ, một người bình thường đột nhiên bị rạch ra một lỗ hổng chảy chút máu, tinh khí thần cả người đều sẽ giảm đi rất nhiều, huống chi một người vốn đã bị thương còn phải đè ra giải phẫu?

Nếu không đến bước đường cùng, chẳng còn cách nào khác, ai nguyện ý đi làm loại chuyện tổn hại chính mình này?

Đương nhiên, phẫu thuật trị liệu là đúng, có một số bệnh đặc thù không thể từ chối phẫu thuật được, nhưng nếu có những thủ đoạn điều trị khác mà không cần dùng đến phẫu thuật, vẫn nên cố gắng hết sức đừng làm phẫu thuật.

Đặc biệt là điều trị sinh thiết [1]. Lấy ví dụ như người bệnh nhiễm trùng a-mi-đan gì đó, bác sĩ liền cắt a-mi-đan, người bệnh bị

viêm ruột thừa, bác sĩ liền cắt ruột thừa, thậm chí khi người bệnh mắc ung thư dạ dày, bị xuất huyết dạ dày, bác sĩ sẽ chỉ định đi cắt dạ dày, sau đó phẫu thuật tái tạo đường tiêu hóa, không cho bệnh nhân ăn trong một khoảng thời gian ngắn sau phẫu thuật.

[1] : Sinh thiết là một xét nghiệm y tế thường được thực hiện bởi bác sĩ phẫu thuật, bác sĩ X quang can thiệp hoặc bác sĩ tim mạch can thiệp. Quá trình này bao gồm việc trích xuất các tế bào hoặc mô mẫu để kiểm tra nhằm xác định sự hiện diện hoặc mức độ của bệnh.

Chương 339 - Nắn Xương Đăng Phong Tạo Cực!!!

Loại trị liệu này chính là tình huống điển hình cho thấy bác sĩ chữa bệnh không biết được nguyên nhân gây bệnh, cuối cùng thật sự không còn cách nào khác, liền cho bệnh nhân một dao là xong việc.

Đương nhiên, nói như vậy cũng không phải muốn chỉ trích hay lên án rằng bác sĩ thất trách vì bọn họ không biết làm như vậy sẽ mang đến phiền toái gì cho bệnh nhân sau này. Đặt mình vào trường hợp của bọn họ là hiểu, khi gặp phải loại tình huống này, bọn họ cũng chỉ biết chữa trị như vậy mà thôi.

Ít nhất là căn bệnh như ung thư dạ dày.

Sau khi bị cắt dạ dày, bệnh nhân sẽ vĩnh viễn không chết vì ung thư dạ dày.

Có điều… nếu bệnh nhân đã được chẩn đoán rõ ràng là mắc ung thư dạ dày, rồi sau khi điều trị lại chết vì các bệnh ung thư khác thì sao?

Loại tình huống này có khả năng xảy ra hay không?

Và nếu có khả năng xảy ra, thì nguyên nhân là do đâu, có phải do phương pháp điều trị sai lầm rồi?

Đương nhiên, tình huống kỳ quái nhất vẫn phải kể đến ung thư tuyến tụy.

Khi bệnh viện muốn xác định xem bạn có mắc ung thư tuyến tụy hay không, bạn nhất định phải làm xét nghiệm sinh thiết, sau

đó xét nghiệm phân tích sàng lọc, đợi cho đến khi có kết quả, đã xác định được bạn bị ung thư tuyến tụy, thì cơ bản là tình huống của bạn đã không còn cứu nổi nữa rồi.

Bởi vì không sinh thiết thì không thể chẩn đoán chính xác, nhưng một khi đã sinh thiết rồi, tình trạng bệnh sẽ trở nên tồi tệ hơn, ung thư tuyến tụy càng thêm rõ ràng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao y học hiện đại lại định nghĩa rằng ung thư tuyến tụy giai đoạn đầu không có triệu chứng, bởi vì khi bọn họ phát hiện ra căn bệnh này, nó đã tiến vào giai đoạn giữa và cuối rồi.

Mỹ danh vua ung thư của nó cũng được sinh ra từ đây!

Không bao lâu sau, chiếc xe dừng lại trước cửa trung y viện Giang Hạ.

Trần Khánh xuống xe, lập tức đi thẳng đến ICU.

Khổng Học Quân đã sắp xếp phòng bệnh tốt nhất cho Dương Các, ông ấy cũng sớm gửi tin nhắn cho Trần Khánh từ trước rồi.

Tin tức này đã nhanh chóng được Trần Khánh chia sẻ vào nhóm gia đình, chắc hẳn lúc này, ba người nhà dì hai đều chạy tới bệnh viện cả rồi.

“Điền Khoa, cậu lái xe về đi, nhớ xử lý kỹ tư liệu sống.” Đồng Y nói.

“Được.” Điền Khoa nói xong, cũng lập tức lái xe rời đi.

“Chúng ta đi thôi.” Đồng Y và Trần Khánh cùng nhau bước vào trung y viện Giang Hạ.

Vài phút sau, hai người đã lên thang máy tới cửa vào phòng bệnh ICU.

Xuyên qua hành lang, tìm được phòng bệnh số 2, đột nhiên bọn họ nhìn thấy mấy người lớn trong nhà đều đứng cả bên giường bệnh, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nặng nề.

Trần Khánh phát hiện trong nhóm người nhà mình cũng có Triệu Ninh Quân, có vẻ như lúc ba hắn nhận được tin tức, đã nhanh chóng thông báo cho ông ấy trước tiên rồi.

“Dì hai, dượng hai.” Hai người Trần Khánh đi vào phòng bệnh, lập tức lên tiếng chào hỏi.

Trên mặt Đường Du Nhiên có hai vệt nước mắt, hiển nhiên bà ấy vừa mới khóc xong.

“Các cháu đến rồi.” Dương Thiên Kỳ cố nặn ra một nụ cười chào hỏi bọn họ.

Trần Khánh gật gật đầu: “Triệu gia gia, ông có phương thuốc nào trị gãy xương không?”

Hắn vẫn còn chút yếu kém trên phương diện phương thuốc này, cũng chỉ có thể nhờ Triệu Ninh Quân giúp đỡ.

Triệu Ninh Quân nói: “Ta có mang theo, là bí kíp độc môn của một người bạn già, nhưng chỉ có thuốc thì không được, vừa rồi ta có quan sát cẩn thận rồi, hai chân của đứa nhỏ này khá nghiêm trọng, không chỉ gãy một chỗ, nếu như không đặt xương trở lại vị trí cũ trước đây, có uống thuốc cũng vô dụng.”

“Nếu là thời còn trẻ, ta còn có thể thử xem, nhưng hiện giờ tuổi tác đã lớn, khí lực không bằng trước kia, trình độ nắn cốt cũng thụt lùi đi không ít. Loại thương tích gãy xương dập nát này, theo ta nhận thấy, vẫn nên tìm tây y làm phẫu thuật là hơn.”

Nói cách khác, nếu là thời còn trẻ, Triệu gia gia vẫn có thể nắn lại phần xương đã gãy lại dập nát này? Trần Khánh không khỏi cảm thán một câu.

Phải biết rằng, hắn có thể học được nhiều thứ như vậy, thuần túy là vì trong tay có hệ thống. Còn Triệu gia gia có thể biết nhiều thứ như vậy, tuyệt đối là đánh đổi thời gian cùng với thiên phú chồng chất nên.

So sánh hai người lập tức cảm nhận được chênh lệch rõ ràng.

“Triệu gia gia, hãy để cháu thử xem.” Trần Khánh nói.

“Cháu làm sao? Cháu biết làm từ khi nào vậy?” Triệu Ninh Quân kinh ngạc nhìn Trần Khánh.

Lại nói, chuyện Trần Khánh biết châm pháp Thiên Sơn Hỏa và Thấu Thiên Lương lúc trước đã làm Triệu Ninh Quân vô cùng kinh ngạc rồi, bởi vì hắn học được hai loại châm pháp ấy khi còn quá trẻ.

Vậy mà đến hiện tại, Trần Khánh lại nói ngay cả nắn xương hắn cũng biết, hơn nữa nhìn thái độ của Trần Khánh lúc này, dường như hắn còn có thể nắn xương cho bệnh nhân bị gãy xương dập nát?

Phải biết rằng, muốn xử lý được ca bệnh này, bác sĩ trung y trực tiếp thao tác kia cần phải trải qua quá trình luyện tập nắn xương chuyên nghiệp, cũng phải có thầy dạy đi cùng, lại cộng thêm thiên phú của bản thân, chờ sau khi luyện thêm chừng năm, sáu năm mới có thể thành thạo.

Theo Triệu Ninh Quân phỏng đoán, kể cả một vị bác sĩ trung y cực kỳ có thiên phú trên phương diện nắn xương, thì bình thường, đối phương cũng phải học cách sờ nắn xương trong vòng ít nhất là mười năm, thậm chí còn dài hơn mới mong có thành tựu.

Vậy mà Trần Khánh có thể vừa biết châm cứu, vừa biết nắn xương, rốt cuộc hắn đã học được những thứ như vậy từ đâu?

Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, xem video liền học được?

“Là cháu lén luyện tập qua. Mà lần này, khi làm việc ở trung y viện, cháu cũng đã chữa khỏi cho rất nhiều bệnh nhân rồi.” Trần Khánh cười ha ha nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn cũng nhận ra y điểm trên giao diện thuộc tính vừa chậm rãi tăng lên năm điểm.

Trần Khánh không do dự thêm, lập tức dùng tất cả y điểm tăng lên hạng mục nắn xương.

Giây tiếp theo, thuộc tính nắn xương nhanh chóng tăng vọt!

【 nắn xương 10023/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

Sau khi tri thức nắn xương dũng mãnh tràn vào trong đầu, ban đầu Trần Khánh còn có chút không yên tâm khi đảm nhiệm trọng trách chữa trị cho Dương Các, nhưng đến giờ phút này, hắn đã bình tĩnh trở lại rồi.

Bởi vì hắn đoán không sai, sau khi cảnh giới tăng lên, hắn hoàn toàn có thể đối phó với gãy xương dập nát.

Chương 340 - Cháu Cam Đoan!!!

“Chuyện này không đùa được đâu.” Trần Tùng nghiêm túc nói.

Trần Tùng sợ Trần Khánh quá mức tự tin, rồi vì quá mức tự tin mà không lường trước được tính nghiêm trọng của vấn đề này, tới cuối cùng lại hảo tâm mà làm hỏng chuyện.

Nói cho cùng, Dương Các cũng bị thương ở chân, lỡ như sau này hành động bất tiện, chẳng phải nó sẽ gây nên ảnh hưởng cực lớn đối với cuộc sống sau này hay sao?

“Ba cứ yên tâm đi, ba đã thấy con làm xằng bậy bao giờ chưa?” Trần Khánh nói.

Cũng đúng, Trần Khánh luôn biểu hiện cực kỳ vững vàng, ổn trọng, nếu hắn đã nói như vậy, khẳng định là trong tay có mười phần nắm chắc rồi.

Mọi người không nói nhiều thêm nữa, Trần Khánh lại đi đến bên giường bệnh.

“Tiểu Khánh, sau này Các Các nó sẽ để lại di chứng sao?” Đường Du Nhiên lo lắng hỏi.

Trần Khánh cười nói: “Dì hai, sẽ không đâu, cháu cam đoan mình có thể chữa cho anh Dương khôi phục lại hình hài như ban đầu mới xuất xưởng.”

Phải biết rằng, có rất nhiều bệnh nhân bị gãy xương được đưa đến bệnh viện kẹp thép tấm chờ sau khi lành lại, rút tấm thép ra, trong một vài năm sau đó, phần bị gãy xương vẫn không được

khỏe mạnh như lúc trước, hơn nữa còn có cảm giác đau âm ỉ.

Chắc hẳn Đường Du Nhiên lo lắng chính là chuyện này.

Dù sao hiện tại Dương Các cũng là người ăn cơm nhà nước, nếu đi làm khập khiễng, không chỉ khiến cho gã vướng phải chỉ trích trong đơn vị, mà sau này khi tìm đối tượng kết hôn cũng có chướng ngại không nhỏ.

Đương nhiên Trần Khánh hiểu được nỗi lo lắng trong lòng Đường Du Nhiên, nhưng trên thực tế, theo trung y nhận định, di chứng chính là không thể chữa khỏi được.

Phải biết rằng, trong thời kỳ bệnh nhân gãy xương dưỡng bệnh, khá nhiều bác sĩ đều sẽ tư vấn cho bệnh nhân nên làm một số bài tập phục hồi chức năng thích hợp, nhưng tại sao rõ ràng có rất nhiều bệnh nhân đều chăm chỉ làm theo lời dặn dò của bác sĩ trong một hoặc hai năm ròng, vẫn cảm thấy tình trạng sức khỏe của mình không được tốt?

Bởi vì khi làm phẫu thuật trị liệu tình trạng gãy xương dập nát này, các bác sĩ sẽ sử dụng đến loại "Phẫu thuật mở ra, đặt lại rồi cố định vị trí cũ."

Muốn thực hiện được loại phẫu thuật này, bước đầu tiên cần phải chọn vị trí thích hợp để cắt da, gắp những mảnh xương nhỏ bị vỡ, giữ lại các mảnh xương lớn, sau đó, mới sử dụng thiết bị thích hợp để cố định vị trí xương gãy bên trong, cuối cùng là cấy ghép xương cốt cùng loại nhưng khác thân thể [1] thích hợp.

[1] : nguyên văn 同种异体– đồng chủng dị thể, hoặc allogeneic, chỉ những mảnh xương chuẩn bị cho cấy ghép kia được lấy ra từ ngân hàng mô.

Trên thực tế, ở thời điểm bệnh nhân bị gãy xương dập nát tiếp nhận trị liệu, bác sĩ cũng không cần phải lấy ra toàn bộ những

mảnh xương bị vỡ nhỏ kia, bởi vì chúng nó ở lại trong chân sẽ không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì đến cơ thể, ngược lại chúng còn được cơ thể hấp thu.

Đồng thời, sau khi các mảnh xương vỡ lớn được cố định lại rồi, theo thời gian trôi qua, chúng sẽ tự liên kết lại với nhau ở cùng một chỗ, hơn nữa trong lúc khôi phục, chúng cũng tự chữa trị các lỗ hổng của xương mà không cần đến bàn tay của con người.

Nếu như ngay từ đầu đã cứng rắn cố định chúng từ bên trong, hơn nữa còn cấy xương của người khác vào, cũng tương đương với vô duyên vô cớ tự nhiên lại đi nhét một thứ không thuộc về bản thân vào trong cơ thể, bắt hai bên phải nối liền với nhau, chưa nói đến phản ứng bài dị, muốn đôi bên có thể gắn kết tương đối đã mất một đoạn thời gian không nhỏ rồi, thậm chí hành động này còn trực tiếp ngăn chặn quá trình thay đổi xương cốt tự nhiên của cơ thể.

Dù không cấy ghép xương đồng chủng dị thể, chỉ dùng tấm thép cố định xương cốt, lại chờ đến khi xương cốt phát triển tốt rồi mới lấy ra, thao tác này cũng sẽ làm cho phần kết nối xương không được tự nhiên. Kể cả khi vị bác sĩ phẫu thuật nọ có y thuật lợi hại đến mấy, cũng không thể đặt lại vị trí xương gãy rồi cho chúng tiếp xúc càng chặt chẽ hơn khả năng tự liền bẩm sinh của thân thể.

Đây chính là nguyên nhân dẫn đến những di chứng thường thấy sau phẫu thuật, rõ ràng là đoạn gãy xương đều đã khôi phục lại rồi, chụp chiếu cũng không còn vấn đề gì nữa, nhưng người ta vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Kỳ thật, không cần biết là bệnh nhân bị gãy xương gì, chỉ cần có thể đặt lại xương cốt vào đúng vị trí, dù bên trên có nhiều lỗ hổng một chút, cũng không sao cả. Sau đó, lại phối hợp với uống thảo dược và sử dụng thuốc bôi ngoài da, cũng như dùng ván gỗ

cố định chân, tốc độ khôi phục của xương cốt sẽ cực kỳ nhanh chóng.

Đương nhiên, tốc độ này còn phụ thuộc vào phương thuốc được kê nữa.

Cho nên, theo tình huống bình thường, một bác sĩ trung y có kỹ thuật nắn xương lợi hại, đều sẽ có phương thuốc chữa trị thương tổn vật lý [1] độc môn của mình.

[2] : nguyên văn 跌打损伤 - điệt đả tổn thương, từ này dùng để chỉ những thương tổn vật lý, bao gồm vết thương do kiếm, ngã, đánh đập, bầm tím, vết đâm, trầy xước, chấn thương thể thao, v.v. Các vết thương thường bao gồm đau, sưng, chảy máu hoặc gãy xương, trật khớp, v.v., và cũng bao gồm một số vết thương nội tạng nhưng chủ yếu là tổn thương ở phần mô mềm.

Những lời bông đùa và khẳng định đầy tự tin của Trần Khánh đã làm cho bầu không khí vốn nặng nề trong phòng bệnh dần dần tiêu tan đi không ít.

Nhất là hai vợ chồng Đường Du Nhiên, khi nhìn thấy miệng vết thương ghê người trên đôi chân của Dương Các, trái tim hai người bọn họ như muốn tan nát.

Ngay tại nháy mắt đó, bọn họ đã thử diễn giải tất cả những tình huống xấu nhất có thể xảy ra, trong những tình huống này cũng bao gồm trường hợp Dương Các của bọn họ sẽ tàn tật cả đời.

Sau khi bông đùa đúng lúc, Trần Khánh lại nhìn về phía đôi chân của Dương Các.

Chỉ thấy nơi đó là một mảng sưng tấy, phát ban, xuất huyết, tứ chi biến dạng, đầy những phần da thịt chuyển màu xanh tím khiến người ta sợ hãi không thôi.

Lúc này cũng bởi vì gãy xương dập nát, cùng với mất đi khá

nhiều máu, mà Dương Các vừa tạm thời chìm vào hôn mê. Loại hôn mê này không có nguy hiểm, nó chính là phản ứng khẩn cấp, trốn tránh nguy hiểm của thân thể sau khi rơi vào trạng thái suy yếu.

Hiện giờ, Trần Khánh muốn nắn xương cho gã, nhưng trước đó, hắn còn phải châm cứu gây mê giảm đau, tránh làm Dương Các tỉnh lại vì đau nhức.

Chương 341 - Đan Dược!

Kết quả là, Trần Khánh lấy ra ngân châm, đâm mấy mũi vào các huyệt Hợp Cốc, Nội Quan của Dương Các.

Làm xong những thứ này, Trần Khánh mới nâng một chân của Dương Các lên, chậm rãi cảm nhận phần gãy xương.

Sau khi cảnh giới tăng lên, lĩnh ngộ của Trần Khánh đối với nắn xương cũng tăng lên một bậc.

Kỳ thật nắn xương cũng không phải đơn giản là đặt xương cốt trở lại đúng vị trí của nó, còn phải quan tâm đến kinh mạch và cơ gân màng nữa.

Kinh mạch còn dễ hiểu, 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 Linh Xu · Bản Tàng Thiên đã nói: "Kinh mạch là nhằm vận hành cho huyết khí, mở rộng âm dương, làm trơn nhuận gân cốt, làm thông lợi các khớp xương."

Kinh mạch là thông đạo cố định của cơ thể con người, chúng sẽ thông qua canh giờ vận hành từ trên xuống dưới trong cơ thể con người, cùng với đó là bên trong, bên ngoài cũng như ở khoảng giữa các cơ quan nội tạng. Kinh mạch liên hệ với nhau, phối hợp với nhau lại ước chế lẫn nhau, chúng chuyên môn truyền đi khí huyết tân dịch cho cơ thể con người, khiến các cơ quan nội tạng, tứ chi da thịt, các đốt ngón tay, gân cốt có thể duy trì chức năng như bình thường.

Cơ gân màng là một bộ phận bảo hộ bên trên thông đạo đó. Nó có tác dụng bảo trì cho quá trình truyền dinh dưỡng, khí huyết và tân dịch của kinh mạch, một khi vận động mang tính cưỡng chế hoặc vì bệnh biến mà làm cho cơ gân màng có vấn đề, chẳng hạn

như ở phần gáy, xương bả vai, cánh tay, cổ tay, ngón tay, mắt cá chân… chắc chắn sẽ xuất hiện tình trạng sưng cục bộ.

Đương nhiên, không vận động quá lâu sẽ làm cho chức năng cơ gân màng thoái hóa cục bộ, khí huyết trên kinh mạch, tân dịch lắng đọng ở đây, lâu ngày sẽ cứng lại, khiến cho khi chuyển động, khi bị ấn hoặc xoa nắn, nơi này sẽ phát ra âm thanh "Dát dát" rung động.

Giống như cổ chẳng hạn, nếu thời gian dài không hoạt động, một khi vặn vẹo sẽ phát ra âm thanh "Ba ba" như xương cốt gãy lìa.

Hiện tại, Trần Khánh vừa muốn khôi phục lại vị trí xương cốt của Dương Các, cũng muốn phải phục hồi lại vị trí cho kinh mạch và cơ gân màng trên cơ thể gã.

Đương nhiên, thủ pháp áp dụng nhất định phải rất nhanh.

Loại thao tác nắn xương này tuyết đối không thể làm chậm rãi được, nếu thao tác chậm, chứng tỏ công phu chưa giỏi.

Trần Khánh cảm thụ xong vị trí xương cốt, lập tức bắt tay vào thi triển thủ pháp nắn xương. Bởi vì vị trí cần nắn chỉnh là xương cẳng chân, cơ bắp ở nơi này nhiều hơn trên cánh tay, khiến cho nắn xương tuyệt đối là một công việc đòi hỏi thể lực cao. Bởi vậy lúc này, Trần Khánh đang dùng toàn bộ sức lực của mình để làm việc.

Triệu Ninh Quân cẩn thận quan sát thủ pháp của Trần Khánh, nhưng hắn chỉ mới nâng tay lên, băn khoăn trong lòng Triệu Ninh Quân đã vơi bớt đi bảy phần, chỉ tính riêng động tác thành thạo kia thôi, ông ấy đã biết trình độ của Trần Khánh cũng không phải tay ngang.

Chẳng lẽ thằng nhóc này thật sự là một kỳ tài trung y vạn

người không được một!?

Phải biết rằng, gần như cả đời Triệu Ninh Quân đều chưa từng gặp được một người giống như Trần Khánh. Rõ ràng hắn chỉ ở độ tuổi hai mươi, lại có thể nắm giữ y thuật toàn diện như vậy.

Châm cứu, nắn xương, xoa bóp bấm huyệt, hầu như hắn đều biết tất cả.

Có thể nói là thủ pháp trị liệu trong tay hắn đã tương đối toàn diện rồi.

Chỉ còn lại duy nhất hai mảng biện chứng và phương thuốc vẫn cần phải đề cao thêm!

Tuy nhiên, với kinh nghiệm lâm sàng ngày càng phong phú của Trần Khánh, việc nâng cấp hai mảng này cũng không phải là chuyện khó.

Sợ là thằng nhóc này sẽ vượt qua ông ấy ở độ tuổi ba mươi.

Nghĩ như vậy, Triệu Ninh Quân chẳng những không cảm thấy mất mát, ngược lại còn cảm thấy vui mừng gấp bội.

Hô ~

Trần Khánh thở dài một hơi, tỉ mỉ thao tác không đến một phút đồng hồ, hắn đã khôi phục lại vị trí cũ cho xương cốt hai chân của Dương Các. So với loại tình huống gãy xương bình thường, chỉ cần một, hai giây đã có thể đặt lại đúng vị trí cũ, thời gian này đã là rất chậm rồi, nhưng nói gì thì nói, tình huống này cũng là gãy xương dập nát, ít nhiều vẫn phiền toái hơn một chút.

Chỉ là trong quá trình đặt lại vị trí cũ, hắn đã đụng đến vết thương trên đùi của Dương Các, khiến cho phần vết thương đã kết vảy bên trên lại bắt đầu chảy máu.

Sau khi làm xong, Trần Khánh lập tức nhìn về phía Triệu Ninh Quân: “Triệu gia gia, thuốc đâu?”

Triệu Ninh Quân lập tức cầm tới một chiếc hộp.

Sau khi ông ấy mở ra, tầng trên là phần cặn thảo dược, vẫn còn ẩm ướt, vừa nhìn đã biết thuốc này vừa được điều phối xong đã được nhanh chóng mang tới đây rồi.

Triệu Ninh Quân lấy tầng bên trên kia ra, để lộ tầng phía dưới, bên trong có chứa hai cái hộp tròn nhỏ.

Không biết vì sao, chỉ cần thoáng nhìn quá những thứ thuốc này, mọi người lại có cảm giác đây không phải là thuốc đơn giản rồi.

“Triệu gia gia, đây là loại thuốc gì?” Trần Khánh hỏi.

Triệu Ninh Quân cười nói: “Trị thương tổn vật lý, bôi ngoài có thể tan bầm cầm máu, lưu thông máu giảm đau, giải độc tiêu sưng.”

Trần Khánh tò mò ngửi ngửi một hơi: “Tục đoạn… Xuyên khung… Bạch thược… Tam thất…”

Thú vị thật, cách phối hợp dược liệu này rất lợi hại.

Hắn không ngửi ra được liều lượng của mỗi loại thuốc đông y được phối chế trong này, nhưng vẫn có thể phân biệt được hiệu quả của thuốc.

Đúng là thứ thuốc này có loại hiệu quả như lời Triệu Ninh Quân vừa nói, đặc biệt là tục đoạn.

Có thể nói vị thuốc Đông y này chính là thứ không thể thiếu nhất trong thuốc điều trị gãy xương.

Chỉ là trong nhận thức của Trần Khánh, nó vẫn được dùng để

uống, không nghĩ tới lại có người dùng nó để điều chế thuốc bôi ngoài da.

Trần Khánh vừa cầm thuốc tới bôi cho Dương Các, vừa hỏi: "Triệu gia gia, phương thuốc này là do ông điều phối sao?"

Triệu Ninh Quân lắc đầu, ông ấy nhanh chóng mở cái hộp tròn nhỏ ở tầng thứ hai, lấy ra một viên đan dược tròn vo, đáp lại: "Ta đã nói nó là của một người bạn rồi mà."

Oái chà?

Còn có cả đan dược nữa?

Trần Khánh nhìn viên thuốc to bằng viên bi trong tay Triệu Ninh Quân kia, không khỏi có chút tò mò, hỏi: "Thứ này thì sao ạ?"

Triệu Ninh Quân nói: "Cũng là của một người bạn nha."

Trần Khánh nghi hoặc hỏi: "Người bạn này của ông lợi hại đến mức nào vậy?"

Triệu Ninh Quân nói: "Ông ấy có thể chữa tổn thương xương, trình độ cũng tạm được, nhưng không phải ông ấy lợi hại, mà là phương thuốc này lợi hại. Theo ta phỏng đoán, dược hiệu của nó không hề thua kém Vân Nam Bạch Dược được quốc gia đưa vào cấp bảo mật kia đâu."

Má ơi!

Lợi hại như vậy!?

Chương 342 - Kết Thúc Một Ngày Quá Mệt Nhọc!!!

Vân Nam Bạch Dược kia chính là Thần dược trong thuốc trị thương đó.

[Cái tên Vân Nam Bạch Dược được một vị bác sĩ trung y khoa chấn thương ở vùng Giang Xuyên, Vân Nam tên là Khúc Hoán Chương đặt ra vào năm 1902. Tên ban đầu của nó chính là Khúc Hoán Chương Bách Bảo Đan.]

Nó được coi như một trong số ít những loại thuốc trị thương được truyền thừa từ xa xưa để lại, nhưng Trần Khánh lại chưa từng nhìn thấy công thức của những loại thuốc này.

Hôm nay có thể gặp được một loại thuốc chấn thương có hiệu quả sánh ngang với Vân Nam Bạch Dược, trong lòng Trần Khánh vô cùng kích động.

“Triệu gia gia, ông đoán xem khi nào anh Dương mới có thể hoàn toàn khôi phục lại?”

Triệu Ninh Quân nói: “Ừm… sau khi uống hai viên đan dược này vào, lại phối hợp với phương thuốc bổ sung khí huyết tân dịch, tẩm bổ thận tinh, khoảng hai tháng là đủ rồi.”

Hai tháng sao?

Trong lòng hai vợ chồng Dương Thiên Kỳ vô cùng mừng rỡ.

Bọn họ vốn tưởng rằng bệnh tình của con trai bọn họ phải mất một, hai năm mới hồi phục được, không ngờ chỉ cần hai tháng là có thể khỏe mạnh trở lại rồi.

Đây tuyệt đối là tin tức làm bọn họ vô cùng ngoài ý muốn.

Nhưng đâu chỉ một mình bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn, Trần Khánh lập tức chỉ vào viên đan dược kia, tò mò hỏi: “Triệu gia gia, ông có công thức phối chế thứ đan dược này không?”

Phải biết rằng, ngoại trừ canh thang, trên phương diện chế thuốc của trung y cũng có một mảng là đan dược. Giống như An Cung Ngưu Hoàng Hoàn [1] chẳng hạn, nó chính là một loại đan dược. Nghe nói loại đan dược này chuyên trị trúng gió, chỉ cần dùng một viên là có thể thấy được hiệu quả ngay. Nhưng hiệu quả chữa bệnh của đồ chơi này lại phụ thuộc vào niên đại. Nói đơn giản là trước năm 93, An Cung Ngưu Hoàng Hoàn mới là chính tông, công hiệu của những loại thuốc được sản xuất về sau này đã giảm đi rất nhiều.

Bởi vì sau năm 93, dùng sừng tê giác phải chịu hình phạt của pháp luật.

[1] : An Cung Ngưu Hoàng Hoàn thuộc về loại đơn thuốc khai khiếu thang trong trung y, xuất từ Ôn Bệnh Điều Biện của Ngô Cúc Thông, được cấu thành từ 12 vị thuốc đông y. Công dụng chủ yếu là thanh nhiệt khai khiếu, thông đàm giải độc, chỉ định dùng để chữa trị ôn nhiệt bệnh nhiệt xâm nhập màng tim, trúng gió hôn mê, trẻ nhỏ co giật, ngất lịm.

Triệu Ninh Quân lắc đầu: “Chế tác đan dược cũng có quy trình đặc thù, không phải cứbiết công thức là có thể làm được đâu. Hơn nữa, nó chính là đồ tổ truyền của người ta, ta hỏi tới làm gì?”

Trần Khánh nghe vậy, cũng cảm thấy đúng.

Mặc dù ai cũng biết rằng nếu món đồ chơi này được công bố rộng rãi, nó có thể tạo phúc cho rất nhiều người, nhưng bọn họ không thể lấy của đối phương đi làm phúc cho người khác được (của người phúc ta).

Nói cho cùng, đồ của người ta cũng là của người ta, nếu thật sự đứng ở điểm cao đạo đức bảo người khác phải lấy ra công thức, ít nhiều cũng có vẻ đạo đức giả rồi.

Đụng phải người cần cứu mạng, đối phương chịu đưa cho một chút đan dược, đã là tận tâm giúp đỡ rồi, nếu bọn họ còn không biết xấu hổ, được một tấc muốn lấn một thước, đúng là chẳng ra thể thống gì.

Trong phòng bệnh, Triệu Ninh Quân lấy ra một viên đan dược cho Dương Các uống.

“Sau khi trở về, ta lại kê cho cậu ấy một đơn thuốc, Trần Tùng, đến lúc đó, anh mang thuốc tới đây, chỉ cần chờ đứa nhỏ này tỉnh lại là có thể uống rồi.”

Không đợi Trần Tùng mở miệng, Đường Du Du ở một bên đã nói: “Vẫn nên để tôi đi đi.”

Triệu Ninh Quân nói: “Cũng được, vậy tôi trở về phòng mạch trước.”

Trần Tùng lập tức nói: “Tiểu Khánh, mau đi tiễn Triệu gia gia.”

Trần Khánh gập đầu, lập tức đi theo Triệu Ninh Quân ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi đưa Triệu Ninh Quân vào thang máy, Trần Khánh lập tức quay trở lại phòng bệnh.

Có Trần Khánh và Triệu Ninh Quân cam đoan, cuối cùng vợ chồng Dương Thiên Kỳ cũng có thể yên tâm được rồi.

“Nếu không có việc gì, vậy tất cả mọi người trở về đi. Mọi người đều rất bận rộn, đừng làm chậm trễ công việc.” Dương Thiên Kỳ nói.

“Cũng đúng, mọi người đã không nghỉ ngơi cả ngày nay rồi, cơm trưa còn chưa ăn, mau trở về đi, chúng tôi ở đây trông chừng là được.” Đường Du Nhiên nói.

Đường Du Du nói: “Được rồi, chị hai, em đi chuẩn bị cơm tối cho mọi người, cũng thuận tiện mang thuốc tới cho Các Các. Chị cả, anh rể, còn có Y Y, mọi người đều tới chỗ em ăn đi, đỡ phải nấu cơm.”

“Đúng rồi, Y Y, sau khi ăn xong cháu theo dì trở về lấy chậu rửa mặt, khăn mặt, còn có một ít quần áo để thay, đến lúc đó trực tiếp đưa tới đây cho mọi người nhà dì hai nhé.”

“Tiểu Khánh, con có tiếng nói ở đây, cứ ở lại đây trước chờ chúng ta quay trở lại.”

Mọi người đều được Đường Du Du sắp xếp đâu ra đấy, không nói có ý kiến gì, chỉ lặng lẽ cùng nhau rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi mọi người đi cả rồi, còn lại một mình Trần Khánh trông nom Dương Các, đến tận lúc này, hắn mới có thời gian để đưa mắt quan sát xung quanh, chợt phát hiện trong phòng bệnh còn thiếu rất nhiều thứ, ngay cả nước cũng không có, hẳn là mọi người quá mức lo lắng nên không kịp chú ý đến rồi. Hắn vội vàng chạy xuống mua một chút nước khoáng.

Sau khi hắn mang nước đi lên, Dương Các đã tỉnh lại.

Được nghe Trần Khánh thuật lại tình huống của mình, Dương Các có vẻ sa sút tinh thần, nhưng lại nghe Trần Khánh an ủi, biết được bản thân sẽ không trở thành một người tàn tật, tâm tình Dương Các đã tốt hơn không ít.

Rất nhanh, đoàn người Đường Du Du đã ăn cơm xong và nhanh chóng mang theo các loại đồ dùng sinh hoạt đi tới phòng bệnh.

Có mấy bà mẹ ở nơi này chăm sóc Dương Các, Trần Khánh cũng có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một hồi.

Ăn xong bữa cơm do mẹ đưa tới, Trần Khánh được ba đưa về nhà.

Vừa trở về, Trần Khánh chẳng buồn làm cái gì cả, hắn tùy tiện tắm rửa qua loa, giũ sạch một tầng mồ hôi trên người, rồi nhanh chóng ngã xuống giường.

Không chịu nổi nữa, ngày hôm nay thực sự quá mệt nhọc rồi.

Phải biết rằng, bắt đầu từ hơn ba giờ sáng cho đến bảy, tám giờ tối, hắn vẫn một mực làm việc, mà không chỉ phải điều trị cường độ cao còn chưa được chợp mắt hay nghỉ ngơi dù chỉ một khắc.

Khi chiếc gối đầu bên dưới truyền đến một luồng cảm giác thoải mái vô cùng, Trần Khánh lập tức tiến vào mộng đẹp.

Chờ đến lúc hắn mở mắt ra, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Chương 343 - Trần Khánh Nổi Tiếng Rồi!!!

Hôm nay là thứ hai, cũng là ngày hắn phải đến trung y viện tọa chẩn.

Trần Khánh rời giường rửa mặt một phen, lập tức bắt đầu buổi tập luyện hôm nay.

Có một điều khác biệt là hôm nay hắn không có lựa chọn môn công pháp Thái Cực, mà chuyển qua luyện Bát Bộ Kim Cương Công.

Bởi vì đã tập luyện lâu dài thành thói quen, bởi vậy khi hắn chuyển sang luyện tập Bát Bộ Kim Cương Công, cũng nhanh chóng bắt nhịp được.

Động tác của môn công pháp này cực kỳ đơn giản, nhưng sau khi chân chính luyện tập, Trần Khánh mới phát hiện ra điểm vô cùng khác biệt của nó.

Có vẻ như trình tự của tám thức này cũng không đơn giản. Thức thứ nhất luyện tam tiêu tương đương với đả thông kinh mạch toàn thân, tiếp theo chính là thức thứ hai luyện thận, thức thứ ba luyện tỳ vị, thức thứ tư luyện can phế, thức thứ năm luyện tâm, từ những bộ phận được luyện có thể thấy được rằng, bộ công phu dưỡng sinh này bắt đầu từ dưới lên trên.

Trong khoảng thời gian Trần Khánh luyện tập, hắn sẽ có cảm giác trên người nóng lên, nhưng nhiệt này lại là từ phía dưới hướng lên trên, hơn nữa còn đổ mồ hôi đặc biệt nhanh.

Dù hiện tại thân thể của hắn đã không tồi, nhưng lúc luyện tập bộ công phu dưỡng sinh này vẫn không ngừng đổ mồ hôi.

Đó không phải là mồ hôi mệt mỏi, mà là do nhiệt độ nóng lên.

Dù thời tiết hiện tại cũng tương đối nóng bức, nhưng nhiệt độ bên ngoài và nhiệt độ do luyện công sinh ra, vẫn có sự khác biệt về bản chất.

Bởi vì nhiệt này không tổn hại đến sức khỏe.

Có chút thú vị nha!

Trần Khánh cảm thấy bộ công pháp này rất thích hợp cho người bình thường mới bắt đầu. Nó vừa không đặc biệt phức tạp, lại có thể phát huy ra hiệu quả rèn luyện khá tương tự như Thái Cực Quyền.

Dùng nó làm công phu dưỡng sinh, gần như không thể bắt bẻ được điều gì.

Nhưng Quách lão còn phê bình chú giải ở mặt sau của bộ Bát Bộ Kim Cương Trường Thọ Công này, ông ấy nói nó không chỉ dưỡng sinh, còn có tác dụng bài trừ bệnh tật.

Về chuyện này, Trần Khánh cũng không biết.

Phỏng chừng phải rèn luyện lâu dài, nó mới mang đến tác dụng bài trừ bệnh tật, hơn nữa còn phải là người có thân thể không được tốt lắm, hiệu quả này mới được thể hiện rõ ràng.

Còn một người vốn khỏe mạnh như hắn, hẳn là không sinh ra hiện tượng loại trừ bệnh tật này đâu.

Sau khi đánh xong một bộ Bát Bộ Kim Cương Công, Trần Khánh lập tức ra ngoài đi đến trung y viện.

Không bao lâu sau, hắn đã tới cổng trung y viện, nhưng lần

này hắn không tới khoa nội một, mà rẽ sang khoa nội trú trước.

Trải qua ngày điều trị hôm qua, Dương Các đã được chuyển đến phòng bệnh bình thường rồi.

Sau khi Trần Khánh đi vào phòng bệnh, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được khí sắc của Dương Các đã tốt hơn ngày hôm qua không ít.

Khuôn mặt tái nhợt đã có thêm một chút máu.

Không hổ là Triệu gia gia, kê đơn thuốc thật tốt.

Sau khi Trần Khánh bắt mạch cho Dương Các, hắn lại càng thêm tò mò không biết rốt cuộc là thứ thuốc từ trong tay người bạn của Triệu Ninh Quân kia đã được điều phối như thế nào.

Bởi vì hắn là người cảm nhận được rõ ràng nhất về hiệu quả của nó.

Phải biết rằng, ngày hôm qua, thận thủy của Dương Các đã bị thương đến mức không nói nên lời, nhưng chỉ sau một đêm dùng thuốc, tới ngày hôm nay Trần Khánh lại có thể kết nối với thận thủy của gã rồi.

Nhưng chưa hết, thông qua miêu tả của thận thủy, Trần Khánh đã biết hai chân bị gãy của Dương Các đang sinh trưởng, tốc độ còn vô cùng nhanh chóng.

Không cần nghi ngờ gì nữa, đây đương nhiên là tác dụng của thuốc rồi.

Trần Khánh vô cùng tò mò, đồng thời cũng có chút chờ mong, không biết sau khi tăng hạng mục phương thuốc lên đến cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực, hắn có thể điều phối ra loại thuốc trị thương cấp bậc này hay không.

Còn có Thần dược khoa ngoại Ma Phí Tán [1] trong truyền thuyết kia nữa, nó chính là tổ tiên của thuốc gây mê nha. Nhưng cho đến tận bây giờ, vẫn không có một bác sĩ trung y nào đủ khả năng phục hồi phương thuốc này.

[1] : theo truyền thuyết, Ma Phí Tán là cái tên Hoa Đà đặt cho thuốc gây tê được dùng trong giải phẫu ngoại khoa của mình.

Trần Khánh thầm suy đoán, trừ phi phương thuốc của hắn đạt tới cấp bậc như thiết chẩn, nếu không hắn cũng chẳng đủ khả năng phối ra loại phương thuốc cấp bậc này đâu.

Sau khi kiểm tra xong, Trần Khánh dặn dò Dương Các phải uống thuốc đúng giờ, rồi nhanh chóng trở lại khoa nội một.

Không đợi Trần Khánh đi vào phòng khám, bên ngoài hành lang đã chật kín người.

“A, chủ nhiệm Trần tới rồi!”

“Chủ nhiệm Trần, lần này anh nổi tiếng rồi nha!”

“Đúng vậy, chủ nhiệm Trần, anh nổi danh trên mạng rồi.”

“Chủ nhiệm Trần, hiện tại trên Tik Tok đều là video anh cứu người!”

“Chủ nhiệm Trần, chẳng lẽ đập lưng vào tường thật sự có thể phòng ngừa bệnh tim mạch?”

“…”

Vừa nhìn thấy Trần Khánh tới, các bệnh nhân đang xếp hàng bên ngoài hành lang lập tức nhao nhao mở miệng chào hỏi, hệt như reo hò chào đón minh tinh.

Điều này làm Trần Khánh có chút bối rối!

Ta nổi tiếng sao?

Chẳng lẽ là chuyện cứu người hôm qua?

Lại nói, cũng không phải Trần Khánh không chú ý tới mấy chiếc điện thoại di động không ngừng quay chụp hắn, nhưng lúc đó đang khẩn cấp cứu người, làm sao hắn có thể quản được mấy thứ này?

Hiện giờ nghe được những bệnh nhân này nhắc đến, hắn cũng lập tức phản ứng lại.

Hắn là sau khi những người đó quay video hắn cứu người, đã trực tiếp đăng lên mạng rồi.

Chuyện này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, hiện giờ tất cả mọi người đều có Internet, đăng video lên cũng là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa, chỉ là nổi tiếng thôi mà, Trần Khánh chẳng để ý lắm.

“Được rồi được rồi, mọi người hãy yên tĩnh một chút, hiện giờ là thời gian tôi tọa chẩn, sẽ không nói chuyện phiếm với mọi người nữa, khám bệnh quan trọng hơn. Mọi người chờ tôi gọi thì tiến vào nhé.” Trần Khánh nói xong, đã nhanh chóng đi vào phòng khám, sau khi hắn gọi tên người bệnh đầu tiên tiến vào, buổi tọa chẩn ngày hôm nay chính thức bắt đầu.

Nhưng hắn cũng không biết, những video có liên quan đến hắn trên Tik Tok vẫn đang được rất nhiều cư dân trong thành phố này truyền đi.

Một vài bệnh nhân đến chỗ hắn thăm bệnh, cũng tự phát mà đăng nhập Tik Tok, nói những lời tốt đẹp cho hắn, thậm chí đoạn video mấy ngày trước Trần Khánh trực tiếp thu được một đống lớn cờ thưởng, cũng được một số người đào lên, sau đó điên cuồng bấm like và bình luận.

Khiến cho một đám người nhao nhao để lại bình luận ở phía dưới, muốn biết Trần Khánh đang khám bệnh ở đâu...

Chương 344 - Giao Cho Hai Người Một Nhiệm Vụ!!!

“Ôi trời, sao nhiều lại người như vậy, đại sảnh đều chật ních cả rồi.”

Hôm nay hai người Cố Vũ đến cũng chẳng quá muộn, nhưng so với tuần trước thì hơi trễ hơn chừng mười phút. Vậy mà khi họ đến phòng khám khoa nội một, lại phát hiện ra không chỉ hành lang đầy người, mà ngay cả đại sảnh cũng chật ních.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi đi làm, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng như vậy trong trung y viện.

Ngay cả phần lớn y tá cũng đều rất ngạc nhiên, tại sao hôm nay lại có nhiều bệnh nhân chạy tới khoa nội một như vậy?

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Hạ Mẫn hỏi một cô y tá.

Vẻ mặt y tá cũng mờ mịt: “Không biết, nhưng hình như bọn họ nói cái gì mà, chủ nhiệm Trần nổi tiếng rồi gì gì đó.”

Chủ nhiệm Trần nổi tiếng?

Là nổi tiếng trên mạng ư sao?

Nhưng vì sao cậu ấy lại nổi tiếng trên mạng rồi?

Hai người Cố Vũ nghe xong cuối cùng vẫn không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

Đang lúc bọn họ muốn chen vào, bỗng nhiên lại nhìn thấy một người trẻ tuổi cũng tầm tuổi bọn họ, đang giơ gậy selfie lên lẩm

bẩm lầu bầu, không khỏi tiến lên hỏi: “Anh bạn, anh tới tìm chủ nhiệm Trần sao?”

Người trẻ tuổi kia nhìn thấy hai người Cố Vũ mặc áo blouse trắng, lập tức cười nói: “Đúng đúng đúng, hai người có thể dẫn tôi chen ngang hàng không? Thân thể tôi rất không thoải mái.”

Cố Vũ không nói gì, cái miệng kia của gã còn có thể cười ngoác đến tận mang tai, có nhìn kiểu gì cũng không nhìn ra gã có chỗ nào không được thoải mái, nhưng Cố Vũ cũng không lập tức biến sắc, mà phối hợp hỏi: “Chuyện này đúng là không có biện pháp gì rồi, những người tới đây, có thân thể ai là thoải mái đâu, anh nói xem có đúng hay không?”

Người trẻ tuổi cười nhạt: “Vậy cũng không chắc chắn, bọn họ là do chạy lưu lượng mà tới đây đó.”

“Lưu lượng?” Hạ Mẫn kỳ quái nói.

Người trẻ tuổi thấy gương mặt ngạc nhiên của hai bác sĩ trước mắt, lập tức hiểu ra vấn đề rồi. Hóa ra bọn họ vốn chẳng biết gì cả. Người trẻ tuổi kia không khỏi cười nói: “Tôi nói hai người cũng là bác sĩ, chẳng lẽ không biết hôm qua bác sĩ Trần đã nổi tiếng rần rần khắp vùng Giang Hạ chúng ta sao? Vẻ mặt này của hai người… A, thì ra hai người thật sự không biết gì cả. Tôi kể cho hai người nghe vậy, là hôm qua bên Thịnh Thế Long Thành phát sinh nổ khí gas, có rất nhiều đội cứu hộ chạy tới, cả nhân viên y tế nữa. Đó, chắc mấy người cũng biết tin này rồi, là ngày hôm qua bác sĩ Trần trở thành nổi tiếng sau khi cứu người đó.”

Ồ?

Bác sĩ Trần cũng tới vụ nổ mạnh ngày hôm qua sao?

Hai người Cố Vũ biết chuyện này, nhưng bởi vì bọn họ là bác sĩ trung y thuộc khoa nội nên bệnh viện không thông báo cho bọn

họ, chỉ thông báo cho khoa cấp cứu và khoa chấn thương chỉnh hình, khoa ngoại bên kia đến ứng phó mà thôi.

“Ý anh là, sau khi chủ nhiệm Trần đến hiện trường cứu người, đã bị người ta quay chụp lại rồi đăng lên mạng, sau đó liền nổi tiếng rồi? Nhưng nhân viên y tế tới nhiều như vậy, sao có mỗi chủ nhiệm Trần nổi tiếng thôi?” Cố Vũ hỏi.

Người trẻ tuổi lười giải thích, trực tiếp lấy một điện thoại di động khác ra, tìm một đoạn video cho bọn họ xem. Trong video, Trần Khánh vừa tiếp nhận một bệnh nhân hôn mê từ trong tay nhân viên cứu hỏa, lúc này bệnh nhân đã không còn hô hấp nữa.

Nhóm người chung quanh đều vô cùng sốt ruột, chỉ có một mình Trần Khánh là không chút hoang mang, hắn dùng ngân châm nhanh chóng đâm mấy mũi ở tay chân bệnh nhân, lại đâm vào đầu và lòng bàn chân mỗi nơi một cái.

Kết quả là một bệnh nhân vốn không còn hô hấp lại nhanh chóng được hắn cứng rắn cứu trở về.

“Này, hai người đã trông thấy chưa? Vẫn còn nữa nhé, anh xem này, cánh tay của người này đã biến dạng rồi, vậy mà bác sĩ Trần ba ba ba mấy cái đã giúp anh ta hồi phục lại như cũ, ngay cả bệnh viện cũng không cần chạy tới, đã trực tiếp chữa khỏi tại chỗ cho người ta rồi. Quá lợi hại. Nói thật với anh, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một bác sĩ lợi hại như vậy. Rồi anh nói xem, vị bác sĩ này có nên nổi tiếng hay không?” Người trẻ tuổi cảm thán nói.

Móa nó!

Hai người Cố Vũ rơi thẳng vào kinh hãi!

Bọn họ không ngờ Trần Khánh ngoại trừ có thể trị bệnh ở khoa nội, còn có thể xử lý các loại vấn đề thuộc khoa chấn thương.

Quá mức toàn năng rồi!

Tất cả mọi người đều là bạn cùng trang lứa, tại sao lại chênh lệch lớn đến như vậy?

Hai người nhìn nhau hồi lâu mà không nói gì.

Tới hiện tại cuối cùng bọn họ cũng hiểu được vì sao hôm nay lại có nhiều người chạy tới đây như vậy?

Có người xem náo nhiệt, có người tò mò, tự nhiên cũng có người thật sự muốn tìm Trần Khánh khám bệnh.

Có thể nói là trải qua lần phát tán video nhanh đến chóng mặt này, Trần Khánh đã hoàn toàn nổi tiếng ở Giang Hạ rồi.

Hô ~ Hô ~

“Xin nhường một chút...”

Sau khi hai người Cố Vũ đã hiểu rõ nguyên nhân, bọn họ cũng không chần chừ thêm nữa, đang chậm rãi chen chúc từ trong đám người bước vào phòng khám của Trần Khánh.

“Chủ nhiệm Trần.” Hai người mở miệng chào hỏi.

Sau khi nhìn thấy hai người bọn họ, Trần Khánh cũng vẫy vẫy tay chào hỏi, rồi chờ tới khi bọn họ đến gần, lại nhỏ giọng nói: “Sắp xếp cho hai người một việc này.”

Hạ Mẫn nói: “Anh nói đi.”

Trần Khánh nói: “Từ giờ trở đi, không được để người livestream tiến vào phòng tọa chẩn.”

Cố Vũ kỳ quái nói: “Đây là vì sao vậy?”

Trần Khánh nhíu mày nói: “Vừa rồi có người ở trước mặt tôi

mở livestream, vừa chào hỏi vừa nói chuyện phiếm, rõ ràng không phải đến để khám bệnh. Loại người như vậy tôi không đánh cho hắn bay ra ngoài đã đủ khắc chế lắm rồi. Cho nên, hai người nhất định phải bảo vệ tốt cho tôi, đến phòng khám khám bệnh tôi rất hoan nghênh, nhưng tới chiếm danh sách, chiếm thời gian chơi đùa, thì bảo bọn họ lăn được xa bao nhiêu thì lăn xa bấy nhiêu cho tôi."

Phòng khám là để làm gì?

Là để khám bệnh cho bệnh nhân!

Trần Khánh rất coi trọng điểm này.

Nổi tiếng cũng không phải là chuyện hắn hy vọng, nhưng nếu nó đã xảy ra, tự nhiên phải thản nhiên đối mặt.

Nhưng thời gian và tinh lực của hắn đều có hạn, hắn không hy vọng tất cả mình phải lãng phí chúng vào quá trình xử lý những chuyện vớ vẩn này. Không thể nghi ngờ rằng, làm như vậy chính là cực kỳ vô trách nhiệm đối với những bệnh nhân đã tín nhiệm hắn, muốn tìm đến hắn để khám bệnh.

Chương 345 - Căn Bệnh Làm Anh Táng Gia Bại Sản!!!

Hạ Mẫn nghe vậy, lập tức mím môi nói: “Chủ nhiệm Trần, lỡ như những người này đi ra ngoài nói xấu anh thì sao? Đầu năm nay, có vài người vì lưu lượng mà cái gì cũng có thể làm được đó.”

Trần Khánh nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ chỉ vì tôi không muốn để bọn họ nói xấu mình, mà tùy ý cho phép những người này cầm điện thoại di động, chiếm dụng thời gian khám bệnh của nhóm bệnh nhân khác sao? Hơn nữa, nếu chỉ bởi vì người khác nói hai, ba câu mà những bệnh nhân khác lập tức sinh ra hoài nghi tôi, vậy bọn họ không tới tìm tôi cũng là chuyện tốt. Tôi chỉ chịu trách nhiệm với những bệnh nhân tin tưởng tôi là đủ rồi. Anh mau đi đi.”

Hạ Mẫn gật đầu đồng ý rồi lập tức đi ra bên ngoài, làm thần canh cửa.

…

“Người tiếp theo.”

Một ông chú hói đầu giơ điện thoại di động lên đi vào, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, mà hình ảnh trong màn hình lại là Trần Khánh trong phòng khám.

Nhưng ngay khi gã vừa đặt chân vào phòng khám một bước, lại có đôi tay gắt gao ngăn cản đường đi của gã.

“Làm gì vậy?” Ông chú kỳ quái hỏi.

“Phòng khám là nơi để khám bệnh, không được dùng điện

thoại di động livestream trực tiếp, nếu muốn khám bệnh thì cất điện thoại di động đi.” Cố Vũ nói.

“Này, trong đống quy định của bệnh viện các cậu có điều nào không cho phép bệnh nhân mang theo điện thoại di động vào phòng khám hay không?” Ông chú nọ vẫn muốn xông vào.

Hạ Mẫn bắt lấy cánh tay ông chú, Cố Vũ ở một bên cũng lập tức đi lên ngăn ở trước mặt gã: “Có thể mang theo điện thoại di động, nhưng không được livestream.”

Ông chú tức đến mức gương mặt sầm xuống: “Tôi livestream là phạm pháp sao? Có quy định nào nói rằng tôi không được livestream trực tiếp trong phòng khám hay không? Cậu mang nó ra đây cho tôi! Ngoài ra, đừng có chạm vào tôi, cẩn thận không tôi đi tố cáo hai người đó!”

Hai người Hạ Mẫn cau mày, người này quá mức ngang ngược, hơn nữa gã còn bày ra tư thế cố ý muốn làm lớn chuyện lên. Thật hiển nhiên, gã đang muốn tạo lưu lượng cho mình theo phương thức này rồi.

Ngay khi cục diện trước cửa rơi vào giằng co, tất cả mọi người đều ló đầu đến xem náo nhiệt, giọng nói lạnh lùng của Trần Khánh lại vang lên: “Tôi khuyên là anh đừng nên gây náo loạn ở chỗ này. Còn ngay bây giờ, anh nhanh cất điện thoại di động đi, tôi còn có thể coi anh như một bệnh nhân bình thường, nếu cứ tiếp tục náo loạn, thì bệnh tật trên người anh, chắc chắn sẽ hại cho anh táng gia bại sản!”

Ông chú đầu trọc nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng: “Cậu có ý gì? Muốn đe dọa tôi sao?”

Trần Khánh tiến lên, tới gần đối phương, khi còn cách người nọ chừng một mét, hắn mới thản nhiên nói: “Có phải ban đêm anh thường xuyên bừng tỉnh vào tầm từ một đến ba giờ không? Sau

khi tỉnh lại là không ngủ tiếp được nữa, mãi cho đến ba tiếng sau mới có thể miễn cưỡng ngủ tiếp được?"

"Có phải màu da trên bàn tay anh thoáng hiện một chút đỏ sẫm không? Lúc cầm đồ vật cũng không có lực như trước nữa. Có phải ăn uống bình thường càng ngày càng không được ngon miệng, rõ ràng chỉ ăn một chút nhưng cái bụng cũng căng ra? Có đôi khi tiểu tiện còn không dễ dàng bài tiết..."

Trần Khánh bình tĩnh nói ra một loạt những triệu chứng, nhưng từng lời từng chữ đều sắc nhọn như muốn đâm vào trong tim người đối diện.

Ông chú đầu trọc vốn còn không quan tâm, nhưng nghe xong, trong lòng lại bắt đầu trở nên run rẩy, trong mơ hồ còn có thể thấy được mồ hôi trên trán.

Ánh mắt gã bối rối xoay chuyển không ngừng, chờ đến khi gã thật vất vả mới ổn định lại tâm trạng, ngoài miệng không khỏi lắp bắp lên tiếng: "Cậu, vì sao cậu lại biết?"

"Anh muốn biết sao?" Trần Khánh lạnh nhạt nhìn gã: "Vậy tắt livestream..."

Trịnh Xuyên không chút do dự đã tắt livestream đi, còn thành thành thật thật cất điện thoại di động vào trong túi.

Đứng trước hai lựa chọn là kiếm tiền và bảo toàn tính mạng, hiển nhiên Trịnh Xuyên đã lựa chọn cái sau.

Bởi vì mỗi một câu Trần Khánh nói ra đều chỉ thẳng vào một vài tình huống trước mắt của gã.

Lại nói, loại tình huống mỗi tối cứ sau một giờ là không ngủ được này, đã kéo dài được chừng hai, ba tháng. Ban đầu gã cũng đến bệnh viện thăm khám, được bác sĩ kê đơn thuốc ngủ, uống xong là có thể ngủ được, nhưng một, hai tuần gần đây, cứ đến hai

giờ đột nhiên gã lại bừng tỉnh, sau đó dù làm như thế nào cũng không ngủ tiếp được nữa, chỉ có chịu đựng đến hơn ba giờ, mới có thể miễn cưỡng ngủ tiếp.

Mấu chốt là dù mỗi ngày gã đều ngủ đủ từ chín đến mười tiếng đồng hồ, cơ thể vẫn đủ thời gian nghỉ ngơi, nhưng theo thời gian trôi qua, không những tinh thần của bản thân không bằng lúc trước, ngay cả khí lực cũng dần đần suy giảm trông thấy.

Nhưng Trịnh Xuyên chỉ cho rằng bản thân đã có tuổi, các phương diện chức năng trong thân thể đều thoái hóa mới có những biểu hiện dạng này. Không phải mọi người đều nói rằng đàn ông qua bốn mươi chính là một ngày không bằng một ngày sao?

Cho nên gã cũng không quá mức quan tâm đến thay đổi này.

Nhưng Trần Khánh ngay cả chẩn đoán cũng không chẩn đoán, đã biết rõ mồn một toàn bộ tình huống gã đang mắc phải, thậm chí còn khẳng định bệnh của gã sẽ khiến gã táng gia bại sản, điều này làm Trịnh Xuyên có chút sợ hãi.

Không phải trên mạng đã nói rồi sao, nếu tây y cảm thấy không cứu được anh, có thể anh vẫn còn cơ hội, nhưng nếu ngay cả trung y cũng nói không cứu được anh, thì thật sự không cứu được rồi.

Lại nói, gã hoàn toàn tin tưởng vào y thuật của Trần Khánh, cả những lời nói vừa rồi lẫn những đoạn video được lan truyền một cách chóng mặt trên mạng ngày hôm qua, tất cả chúng đều có thể chứng minh rằng hắn là một vị bác sĩ trung y chân chính.

Vì vậy, ít nhất lời hắn nói sẽ không phải là giả.

“Bác… bác sĩ Trần, vừa rồi tôi xin lỗi, tôi chỉ là, ha ha, tôi không hề cố ý.” Trịnh Xuyên lập tức cúi đầu khom lưng, tỏ thái độ

tất cung tất kính với Trần Khánh.

Kỳ thật lúc tiến vào nơi này, gã cũng không muốn làm náo loạn lên làm gì, chỉ ôm ý định quay lại hình ảnh Trần Khánh chữa bệnh đặng kiếm chút lưu lượng, kết quả là hai vị bác sĩ bên ngoài kia trực tiếp lao lên ngăn cản không cho gã livestream.

Đương nhiên rồi, với khứu giác của một nhà sáng tạo nội dung, gã lập tức ngửi được mùi lưu lượng rồi.

Chương 346 - Bệnh Xơ Gan!!!

Gã cũng muốn làm lớn chuyện ở đây, để sau đó kể cả khi bản thân bị người ta đuổi thẳng cổ ra ngoài, gã cũng có thể hóa thân thành người tiên phong đi vạch trần hàng giả, mỗi ngày đều tới đây quay chụp những bác sĩ của trung y viện, làm hẳn một series với nội dung mạnh mẽ lên án, phê bình bác sĩ trung y viện, kiếm chác lưu lượng.

Kết quả là Trần Khánh hoàn toàn không cho gã cơ hội này, đối phương không hề hành động dựa theo kịch bản gã vừa nghĩ ra.

Đúng là tình huống không đúng như kế hoạch cũng làm người ta vô cùng tiếc nuối, nhưng gã cũng cảm thấy may mắn vì mình không hoàn toàn đắc tội với Trần Khánh, nếu không… một khi bản thân thật sự xảy ra vấn đề gì, sợ là hậu quả không sao tưởng tượng nổi.

“Ngồi đi.” Trần Khánh biết đức tính của loại người này, hiện tại đối phương chịu ăn nói khép nép như vậy, đương nhiên là vì có việc cầu xin người khác, căn bản không xuất phát từ chân tâm.

Nhưng Trần Khánh cũng không quan tâm tới mấy vấn đề cỏn con đó, chỉ cần ông chú trước mắt không gây chuyện, thì chữa trị cho gã cũng chẳng sao.

Hơn nữa, sau khi đã được chứng kiến khả năng chẩn đoán của hắn, chắc gã cũng không dám làm bậy nữa đâu, trừ phi gã có thể tự tin rằng mãi mãi về sau bản thân đều không bị bệnh nữa.

“Ai, hắc hắc, bác sĩ Trần, chủ nhiệm Trần, cậu mau nói cho tôi biết, vì sao cậu có thể khám chuẩn như vậy? Và rốt cuộc là tôi bị bệnh gì?” Trịnh Xuyên nói.

Trần Khánh chậm rãi mở miệng: “Can có âm thực, dựa theo cách nói của tây y hẳn là xơ gan.”

Cái gì?

Xơ, xơ gan!?

Trịnh Xuyên nghe vậy, lập tức sợ đến mức đau gan.

“Chủ nhiệm Trần, cậu không đùa đấy chứ?” Trịnh Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười đưa mắt nhìn Trần Khánh, chỉ là những lời này, ngay cả bản thân gã cũng không tin. Bởi vì vẻ mặt của Trần Khánh cũng không giống như đang đùa giỡn.

“Anh cứ đi chụp X-quang trước đã, tự mình xác định xem có phải tôi nói đùa hay không nhé. Người tiếp theo.” Trần Khánh nói.

Trịnh Xuyên không dám chần chờ, lập tức xoay người chạy từ phòng khám ra ngoài.

Hai người Cố Vũ sớm đã quen với loại chuyện này rồi. Nói cho cùng, từ trước đến giờ, công phu cách không chẩn đoán của Trần Khánh vẫn chưa thất thủ lần nào.

Hắn nói người kia bị xơ gan, khẳng định là bị xơ gan rồi.

Chỉ là bọn họ có chút tò mò, Trần Khánh có thể chữa được bệnh xơ gan hay không?

Xơ gan kia chính là bệnh biến tính khí chất [1] tiêu chuẩn, trong trung y gọi là âm thực.

[1] : bệnh biến tính khí chất là bệnh xảy ra ở một cơ quan hoặc hệ thống mô nhất định của cơ thể do nhiều nguyên nhân khác nhau gây ra, gây tổn thương vĩnh viễn cho cơ quan hoặc hệ thống mô đó.

Khái niệm hư thực trong trung y chính là ý trên mặt chữ. Hư

chỉ chức năng yếu đi (suy nhược), thực chỉ bên trong cơ quan này ẩn chứa một thứ cái gì đó, cho nên sỏi cũng thuộc về thực.

Nói thật, nếu người bệnh bình thường mắc phải hư, trung y rất khó để phán đoán ra, nhưng âm thực lại tương đối dễ dàng.

Nói cho cùng, khi bên trong ngũ tạng đã xuất hiện một thứ gì đó, có nghĩa là cơ quan nọ đã suy nhược trong một khoảng thời gian dài mới xảy ra tình huống đó, đương nhiên kết quả chẩn đoán sẽ càng thêm rõ ràng sáng tỏ.

Chỉ là xử lý thực sẽ phức tạp hơn nhiều, thời gian điều trị cũng lâu hơn. Tuyệt đối lâu hơn dùng một dao cắt bỏ, nhẹ nhàng bớt việc.

Trịnh Xuyên với tư thế hoang mang rối loạn lao nhanh ra bên ngoài phòng khám, lập tức khiến cho không ít người bất mãn. Hành lang bên ngoài vốn đã có rất nhiều người xếp hàng chờ đợi, gã còn liều mạng chen chúc như vậy, lập tức làm không ít người mất đi kiên nhẫn mà chửi rủa hai câu.

“Chen chúc cái gì vậy? Vội đi đầu thai à?”

“Có bệnh sao?”

“Sao anh ta lại điên cuồng chạy ra vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chẳng lẽ người này bị bệnh thần kinh?”

“Không phải, hẳn là anh ta chạy đi chụp chiếu đó.”

“Chụp chiếu? Bác sĩ Trần này có chữa bệnh được không đó? Tôi thấy trên mạng nói chỉ cần bác sĩ trung y bảo anh đi chụp chiếu, thì trăm phần trăm là bác sĩ trung y giả.”

“Anh hiểu nhầm rồi, là bác sĩ Trần nói anh ta bị xơ gan, anh ta

không tin, nên bác sĩ Trần mới bảo anh ta đi chụp chiếu tự mình xác nhận lại một chút thôi.”

“Mẹ kiếp, trung y bắt mạch còn có thể nhìn ra xơ gan?”

“Vậy có thể anh nói sai rồi, bác sĩ Trần không bắt mạch, chỉ nhìn anh ta có hai lần đã biết.”

“Móa nó…”

“…”

Những người xếp hàng bên ngoài phòng khám đều nhìn thấy tình huống xảy ra bên trong, vì vậy khi ai đó mở miệng hỏi, bọn họ cũng vui lòng đứng ra là người hướng đạo.

Kết quả này nhanh chóng được truyền đi, chỉ vài phút sau, rất nhiều người đang xếp hàng trong hành lang đều biết cả.

Có người kinh ngạc, cũng có người nghi ngờ, nhưng càng nhiều người lại muốn xem khi nào thì Trịnh Xuyên chụp chiếu xong và quay trở lại.

Hơn một giờ sau, những người xếp hàng bên ngoài phòng khám của khoa nội một, chẳng những không giảm, còn tiếp tục tăng lên.

Đến lúc này, Trịnh Xuyên cũng chụp chiếu trở về rồi. Gã mang theo vẻ mặt bối rối chen vào phòng khám bên kia.

Có người còn tưởng gã đang chen ngang hàng, lập tức la hét bảo gã mau tuân thủ quy củ, nhưng vào giờ phút này, gần như Trịnh Xuyên đã không nghe được bất cứ âm thanh nào khác nữa, trong tay gã cầm tập phim X-quang và báo cáo từ phòng quay chụp, sắc mặt trắng bệch.

Rất nhanh, Trịnh Xuyên đã chen tới cửa, gã thở hồng hộc vịn

vào khung cửa, vẻ mặt tái nhợt đến dọa người: “Chủ nhiệm Trần…”

Trần Khánh đang châm cứu cho bệnh nhân, nghe được thanh âm của Trịnh Xuyên quay đầu lại nhìn, liền biết gã đã có kết quả rồi: “Vào đi.”

Giờ phút này, cả người Trịnh Xuyên đều ủ rũ như mất hồn, đã không còn một chút tinh thần nào nữa.

Vừa rồi sau khi phim chụp được in ra, bác sĩ chụp phim lập tức nói với gã, ngoại trừ xơ gan, trong bụng gã còn có bệnh trướng nước, mặc dù chỉ là xơ gan giai đoạn đầu, nhưng điều trị bệnh này rất phiền phức.

Hơn nữa, từ trước đến nay vẫn chưa có một trường hợp nào chữa khỏi hoàn toàn xơ gan và bệnh trướng nước cả.

Hiệu quả lớn nhất mà phương thức điều trị bằng phẫu thuật và thuốc men có thể mang đến chính là giảm bớt bệnh trướng nước của gã, dưới điều kiện tiên quyết là không làm cho dung lượng tuần hoàn của máu bị thiếu hụt, từ đó cải thiện bệnh trạng của gã, đề cao chất lượng sống, phòng ngừa viêm phúc mạc tự phát và các biến chứng khác.

Mà một loạt thủ đoạn như vậy, lại chỉ mang tới hiệu quả kéo dài, duy trì tình trạng hiện tại, không làm cho chức năng của gan tiếp tục chuyển biến xấu hơn, chứ hoàn toàn không triệt để chữa trị được căn bệnh này.

Chương 347 - Tôi Biết Cậu Nhất Định Có Thể!!!

Chính vì bác sĩ đưa ra câu trả lời như vậy, Trịnh Xuyên mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Gã cũng hiểu được vì sao Trần Khánh lại nói gã sẽ vì bệnh trạng này mà táng gia bại sản, bởi vì vị bác sĩ chụp chiếu bên này cũng giảng giải cho gã nghe rằng, một khi bệnh xơ gan đi đến giai đoạn trung hậu kỳ, ngoại trừ hóa trị xạ trị, người bệnh cũng chỉ có thể thay gan chứ không còn biện pháp nào khác nữa, mà chi phí phẫu thuật thay gan lại rất cao.

“Chủ nhiệm Trần, cứu tôi với!” Giờ phút này, Trịnh Xuyên đã nghiễm nhiên coi Trần Khánh trở thành ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của mình rồi.

Bên ngoài phòng khám, không ít người đang ghé sát vào khung cửa, chú ý tình hình bên trong.

Lại nói, trước đó bọn họ đã biết được câu chuyện của Trịnh Xuyên, bởi vậy khi nghe người này năn nỉ Trần Khánh cứu gã, tất cả đều ý thức được rằng anh chú đầu trọc này thật sự bị xơ gan rồi.

Kết quả như vậy thực sự khiến người ta đặc biệt kinh ngạc! Cùng với đó, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Trần Khánh cũng hoàn toàn thay đổi hẳn.

“Nếu anh đã biết mình bị xơ gan, hẳn là anh cũng nên hiểu được rằng căn bệnh này rất khó trị.” Trần Khánh nói.

Mặc dù Trần Khánh đã nhìn ra Trịnh Xuyên bị xơ gan, nhưng điều này cũng không có nghĩa là hắn nhất định có thể chữa khỏi được.

Một người đã mắc bệnh đi đến giai đoạn âm thực rồi, đương nhiên phải là bệnh trạng do tích lũy lâu dài, bởi vì theo lẽ thường, giai đoạn đầu của những bệnh tật này đều là âm hư.

Cái gọi là âm hư có thể hiểu đơn giản là thương tổn về mặt tình cảm, ví dụ như u buồn lâu dài, sẽ làm cho phế suy nhược, cũng có thể là khí huyết suy nhược, hoặc tân dịch suy nhược.

Ở giai đoạn này, bệnh trạng còn chưa phải đặc biệt nghiêm trọng, chỉ cần tâm trạng trở nên tốt hơn, ăn uống ngon miệng hơn, thay đổi thói quen sinh hoạt, thì không cần trị liệu cũng có thể khỏi hẳn.

Nhưng nếu đã để mặc cho căn bệnh ấy tiếp tục phát triển, nó sẽ từ âm hư chậm rãi biến thành dương hư trong cơ thể.

Chúng ta đều biết, ngũ tạng thuần âm, tương đương với năm nơi cất giữ dương khí. Bởi vậy khi thân thể rơi vào trạng thái âm hư, nghĩa là một trong số ngũ tạng có bị suy nhược, dương bên trong cơ quan nội tạng này sẽ trở nên nhiều hơn, đương nhiên sẽ xuất hiện tình trạng âm dương không hài hòa. Để điều hòa âm dương, thân thể sẽ tự tán dương ra ngoài.

Tình huống âm hư chuyển dương hư xuất hiện trên lâm sàng, chính là trên mặt sẽ có khô nóng hoặc là nổi mụn.

Lấy ví dụ đơn giản, có vài người sau khi thức đêm, ngày hôm sau sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng. Đây chính là kết quả do dương thực hưng phấn gây nên. Trung y gọi nó là dương kháng [1], nếu không xử lý dương kháng, thời gian dài trôi qua, dương sẽ tán đi.

[1] : Khi âm khí cạn kiệt và dương khí mất kiểm soát sẽ xảy ra những thay đổi bệnh lý kháng thịnh (quá mức hưng thịnh), tăng cường chức năng sinh lý, bệnh lý này được gọi là “dương kháng”.

Sau khi dương tán ra ngoài, con người cũng từ âm hư tiến vào trạng thái dương hư. Lúc này, cơ thể sẽ tương đối mệt mỏi, ăn không ngon miệng, tinh thần uể oải, buồn ngủ, ý chí sa sút.

Dương hư lâu ngày, người bệnh bắt đầu chuyển sang hướng âm thực, cũng chính là trong ngũ tạng có tồn tại một thứ gì đó.

Ngũ tạng thuần âm, tàng mà không tiết, mãn mà không thực.

Lục phủ là dương, tiết mà không tàng, thực mà không mãn.

(Ngũ tạng thuần âm, giấu mà không tiết, đầy mà không có vật thực.

Lục phủ là dương, tiết mà không giấu, có vật thực nhưng không đầy.)

Phải biết rằng, bất cứ cơ quan nội tạng nào trong lục phủ cũng có thể ẩn chứa vật thực ở bên trong, cho nên chỉ cần có thể bài tiết chúng ra ngoài theo tình huống bình thường, sẽ không có vấn đề gì cả.

Ngũ tạng lại không được, ở nơi này không thể xuất hiện một chút vật thực nào cả.

Lấy gan làm ví dụ. Một khi bên trong xuất hiện xơ cứng, chẳng khác nào khoảng trống bên trong kho hàng của gan đã dày thêm một tầng xi măng. Kho hàng vẫn là cái kho kia, chỉ là diện tích bên trong bị ít đi, trở thành diện tích sử dụng chung.

Gan lại tàng huyết, bởi vậy khi chúng ta ngủ vào ban đêm, huyết sẽ chạy đến gan, gan sẽ giải độc cho huyết, sau đó gửi chúng đến tim.

Vấn đề đặt ra là huyết trên người chúng ta không hề ít, nếu không gian cất giữ của gan nhỏ đi sẽ khiến cho thời gian lưu lại của một bộ phận huyết sau khi tiến vào gan, trở nên ít hơn, thời gian gan giải độc cũng ít hơn, như vậy, sẽ có một bộ phận huyết không hoàn toàn được bài trừ toàn bộ độc tố đi qua tim.

Một khi tim xảy ra vấn đề, nhiệt độ của nó thấp xuống, hàn thấp bên trong thân thể không thể bài tiết ra ngoài, chẳng phải đã phát sinh bệnh trướng nước khó chữa rồi sao?

Cũng tương tự như vậy đối với những ngũ tạng khác, nghĩa là có thể chứa đầy nhưng không thể có vật thực bên trong.

Đó là nguyên nhân vì sao khi căn bệnh đã xuất hiện âm thực trên lâm sàng, dù có điều trị như thế nào cũng không mang đến tác dụng gì cả.

Thân thể của ngươi cần những kho hàng này tồn tại, nhưng bản thân âm thực lại khiến cho kho hàng của ngươi nhỏ đi, đã vậy ngươi còn cắt bỏ bớt diện tích kho hàng, chẳng phải là họa vô đơn chí hay sao?

Lại nói, dù có thể cắt sạch toàn bộ âm thực, để cho cái gọi là tế bào ung thư kia hoàn toàn rời khỏi thân thể ngươi, thử hỏi loại chuyện này có thể thay đổi được cái gì chứ?

Chữa bệnh là phải khôi phục các chức năng của cơ thể, chứ không phải là chỗ nào có vấn đề thì cắt bỏ chỗ đó, trị liệu như vậy không khác gì bịt tai trộm chuông cả.

“Chủ nhiệm Trần, cậu có biện pháp, tôi biết cậu có biện pháp, ngay cả người chết cậu cũng có thể cứu sống, thì đối với cậu, xơ gan tuyệt đối không là gì. Đúng, cậu có thể cứu tôi, tôi biết cậu nhất định có thể.” Trịnh Xuyên đã hoảng hốt đến mức nói năng lộn xộn.

Trần Khánh lắc đầu: “Xơ gan không phải là bệnh nhỏ. Đó là do anh tích lũy từng ngày tạo thành. Bởi vậy tôi dám khẳng định căn bệnh này của anh có liên quan rất lớn đến thói quen sinh hoạt thường ngày. Với căn bệnh xơ gan này, điều đầu tiên anh phải suy nghĩ đến không phải là chữa nó như thế nào, mà là phải triệt để thay đổi thói quen sinh hoạt của bản thân đi.”

Chương 348 - Kiên Trì Một Tháng!!!

“Chỉ cần từ giờ trở đi, anh luôn duy trì thói quen sinh hoạt tốt, như vậy vấn đề xơ gan sẽ không chuyển biến xấu nhanh như vậy. Nếu anh làm đúng như tôi nói, chúng ta có thể bàn một chút về phương hướng chữa trị, nhưng tuổi tác của anh cũng không còn nhỏ nữa, thói quen sinh hoạt đã hình thành được mấy chục năm làm sao có thể nói thay đổi là thay đổi ngay được?”

“Anh phải hiểu rằng, trung y chữa bệnh không chỉ dựa vào bác sĩ, mà còn phải dựa vào chính bản thân anh cố gắng nữa. Nếu phía bên tôi miệt mài chữa trị, nhưng phía bên anh lại không hề có chút cố gắng nào, không muốn thay đổi thói quen sinh hoạt của mình, như vậy dù anh gặp được Thần y, người ta cũng không chữa được bệnh cho anh đâu.”

Trịnh Xuyên vội vàng nói: “Tôi sửa, chủ nhiệm Trần, cậu nói xem, tôi phải sửa như thế nào, chỉ cần cậu nói cho tôi biết, tôi sẽ sửa ngay bây giờ.”

Trần Khánh nói: “Tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay, ngoại trừ thời gian làm việc, toàn bộ những lúc khác, anh đều không được xem điện thoại di động, trước mười giờ phải nghỉ ngơi, năm giờ sáng là rời giường đi vệ sinh, sau khi rửa mặt, phải tập thể dục buổi sáng một giờ, chờ đến bảy giờ đi ăn điểm tâm. Bữa ăn hàng ngày lấy thanh đạm làm chủ, chỉ cần anh có thể kiên trì làm như vậy trong vòng một tháng, tôi sẽ trị liệu cho anh.”

Hả?

10 giờ đi ngủ, 5 giờ thức dậy, còn phải đi vệ sinh, tập thể dục

buổi sáng, ăn sáng theo thời gian quy định nữa?

Quan trọng nhất là… phải kiên trì một tháng!?

Chuyện này ...

Trịnh Xuyên có chút do dự!

Theo bản năng, gã cảm thấy mình không thể kiên trì được.

“Nhưng chủ nhiệm Trần, nếu buổi tối tôi không ngủ được thì làm sao bây giờ?” Trịnh Xuyên nói.

“Chịu đựng. Nếu trước kia anh không thèm để ý tới cơ thể của mình thì hiện giờ lại để ý đến nó như vậy làm gì?” Trần Khánh nói.

Trịnh Xuyên có lời mà khó nói ra.

Phải biết rằng, sở dĩ trước kia gã không thèm để ý đến chuyện này là bởi vì sau khi giật mình tỉnh dậy, gã còn có thể ngủ thẳng đến chín, mười giờ sáng. Cho nên một vài phản ứng không thoải mái, gã cũng chỉ coi như đó là triệu chứng của tuổi tác mà thôi, nào biết gan lại xảy ra vấn đề?

Hiện tại, Trần Khánh muốn gã phải thức dậy đúng năm giờ mỗi sáng, còn ăn cơm rèn luyện theo thời gian quy định, đây không phải là muốn mạng người hay sao?

Nhưng kiên trì như vậy thật sự có tác dụng hả?

Trịnh Xuyên luôn cảm thấy hành động này của Trần Khánh là muốn chỉnh gã, nhưng lại không dám nói ra.

Trịnh Xuyên do dự một lát, cuối cùng cắn răng nói: “Chủ nhiệm Trần, tôi đồng ý với cậu, nhất định sẽ kiên trì theo lịch sinh hoạt này, nhưng cậu có thể cho tôi một lời chắc chắn được không? Nghĩa là cậu có thể chữa được căn bệnh này của tôi hay không?”

Trần Khánh rất hiểu tâm tình hiện tại của Trịnh Xuyên, nhưng hắn lại không thể tùy tiện cam đoan với đối phương được: "Không thể, tôi chỉ có thể thử xem sao thôi, nếu anh có thể tìm được bác sĩ khác chữa trị cho anh, đương nhiên sẽ càng tốt hơn. Còn nếu anh đã tìm đến tôi, tôi vẫn sẽ nói những lời vừa rồi, trước tiên phải thay đổi thói quen sinh hoạt của anh đi, chữa trị để sau hãy nói."

Trên thực tế, Trần Khánh đưa ra lịch sinh hoạt như vậy vốn không phải muốn gây khó dễ cho Trịnh Xuyên. Chỉ vì bệnh xơ gan này rất khó giải quyết, bởi vậy Trần Khánh mới phải xác định xem Trịnh Xuyên này có nghiêm khắc tuân theo lời khuyên của bác sĩ hay không.

Điều này rất quan trọng!

Bởi vì chìa khóa để điều trị bệnh vốn nằm trên thái độ hợp tác của bệnh nhân đối với lời dặn dò của bác sĩ.

Nếu bản thân bệnh nhân không tin vào bác sĩ, coi lời khuyên của bác sĩ như gió thoảng qua tai, chỉ bằng mặt mà không bằng lòng, như vậy bất cứ thủ pháp trị liệu nào cũng sẽ giảm đi rất nhiều tác dụng.

Huống chi Trịnh Xuyên còn mắc phải loại bệnh phức tạp như vậy?

Lời nói này của Trần Khánh khiến Trịnh Xuyên vô cùng do dự.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt, ít nhất Trần Khánh là không trực tiếp từ chối chữa trị cho gã, cũng không dứt khoát nói bản thân không thể chữa khỏi được căn bệnh này.

So sánh với lời nói của bác sĩ chụp phim, coi như Trần Khánh đã cho gã nhìn thấy một tia hy vọng rồi.

"Chủ nhiệm Trần, tôi nhất định sẽ kiên trì, vậy hiện tại cậu có thể xem bệnh cho tôi một chút hay không?"

Ừm… người lúc trước dễ dàng đưa ra lời hứa hẹn như vậy là ai nhỉ?

À là Trang Lượng.

Có vài người tự cho là mình rất thông minh, nhưng bọn họ lại không biết, cái miệng có thể lừa gạt bản thân, cũng có thể lừa gạt người khác, nhưng duy nhất chỉ có ngũ tạng là không lừa được.

“Cũng được, vậy anh ngồi kia rồi đưa tay qua đây, để tôi bắt mạch.” Sau khi rút châm ra cho bệnh nhân, Trần Khánh trở lại trước bàn làm việc của mình, nói với Trinh Xuyên một câu.

Sắc mặt Trịnh Xuyên vô cùng vui vẻ, gã lập tức ngồi xuống, đặt cánh tay mình ra trước mặt Trần Khánh.

Ngay khoảnh khắc ngón tay Trần Khánh chạm tới vị trí thốn quan xích, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một âm thanh quen thuộc đang kêu rên.

“Ôi… Ôi... Ôi...”

“Can mộc, ngươi vẫn đang khó chịu sao?”

“Đừng hỏi nữa, phỏng chừng lúc này nó không có tinh lực để trả lời ngươi đâu.”

“Cũng đúng, từ sau khi can mộc bắt đầu trở nên khó chịu, chức năng của ta cũng thoái hóa đi rất nhiều. Phế kim, ngươi nói chúng ta nên làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy, không ổn chút nào đâu.”

“Vậy ngươi phải hỏi tâm hỏa kìa.”

“Tâm hỏa, tâm hỏa, sao ngươi không nói lời nào vậy? Bình thường ngươi có như vậy đâu.”

“Bình thường ta thế nào? Phiền quá, đừng tới làm phiền ta.”

“Có chuyện gì thế? Hắn lại bắt đầu rồi sao? Có muốn ta cho hắn một bài học, dứt khoát làm loạn trong lúc hắn ăn cơm hay không?”

“Hữu dụng sao? Can mộc và tiểu huynh đệ của nó đã nhắc nhở tên quái vật đầu trọc này bao nhiêu lần rồi, nhưng hắn có sửa đổi được không?”

“Nhưng chúng ta cũng không thể từ bỏ như vậy được, nếu can mộc không ổn, cả ngươi cũng sẽ gặp chuyện.”

“Gặp chuyện thì gặp chuyện thôi, con quái vật đầu trọc này đã giày vò can mộc thành ra như vậy, hắn chết sớm là đáng đời. Các ngươi cũng đừng nói nữa, cùng lắm thì tất cả không sống nữa là xong.”

“…”

Quả nhiên, nhóm ngũ tạng đều oán khí lan tràn.

Từ trước khi kết nối, Trần Khánh đã biết tình hình này của nhóm ngũ tạng trong bụng Trịnh Xuyên rồi.

Chương 349 - Đặc Biệt Ghi Thù!!!

Trần Khánh nghe một lát, rồi cũng chen vào nói một câu: “Tâm hỏa, đừng bỏ cuộc, vẫn có biện pháp mà, xơ gan của hắn vừa bước vào giai đoạn đầu, chỉ cần tình trạng này không tiếp tục chuyển biến xấu đi, vẫn có thể sống chung với căn bệnh này, cho nên, các ngươi vẫn phải có lòng tin tưởng.”

Thanh âm đột ngột vang lên, làm nhóm ngũ tạng giật mình nghi hoặc, tâm hỏa dẫn đầu mở miệng hỏi: “Ngươi là ai?”

Trần Khánh tự giới thiệu: “Ta là bác sĩ.”

Tâm Hỏa nói: “Ngươi chính là tay bác sĩ trung y mà tên quái vật đầu trọc này muốn lừa gạt sao?”

Ách... Biệt danh này tràn ngập ác ý nha.

Nhưng mọi chuyện cũng giống như những gì Trần Khánh đã đoán được, ông chú đầu trọc này đồng ý nhanh như vậy hiển nhiên là đang muốn lừa gạt hắn rồi.

Trần Khánh cười nói: “A? Vừa rồi hắn đã suy nghĩ gì vậy?”

Tâm hỏa hừ lạnh, nói: “Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?”

Trần Khánh cười nói: “Lỡ như ta có thể cứu được can mộc thì sao?”

Tâm hỏa bày ra vẻ mặt không quan tâm: “Không cần.”

Hả?

Trần Khánh sửng sốt.

Đây là lần đầu tiên hắn đụng phải nhóm ngũ tạng đang rơi vào nước sôi lửa bỏng mà không cầu cứu.

Lòng hiếu kỳ khiến Trần Khánh tiếp tục hỏi: "Hắn là ngươi cũng hiểu, nếu can mộc không được cứu trị, nó sẽ làm ảnh hưởng đến ngươi, tiếp theo chính là mấy người chúng nó, chẳng lẽ ngươi không quan tâm?"

Tâm hỏa hung tợn nói: "Ta muốn để cho gã chết!"

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Rốt cuộc ông chú đầu trọc trước mắt này đã làm cái gì, lại có thể làm cho tâm hỏa thật sự muốn cùng gã đồng quy vu tận?

Trần Khánh khuyên nhủ: "Bình tĩnh đi tâm hỏa, nếu hắn chết, không phải mấy người các ngươi cũng sống không nổi hay sao? Có chuyện gì ngươi cứ nói ra để thương lượng lại, tuyệt đối đừng từ bỏ như vậy."

Tâm hỏa phẫn nộ nói: "Cùng lắm thì tất cả đều không sống nữa là xong. Ta rất rất muốn cho hắn nếm thử một chút mùi vị của thống khổ. Tên quái vật đầu trọc này làm hại can mộc biến thành bộ dạng như bây giờ, chúng ta đã khuyên bảo hắn vô số lần mà hắn có chết cũng không chịu hối cải, hiện tại còn muốn cầu bác sĩ cứu mạng, không có cửa đó đâu! Thù này ta phải báo, hiện tại không phải hắn chết thì chính là ta mất mạng!"

Giỏi thật, tâm hỏa này thật sự muốn đồng quy vu tận rồi!

Trần Khánh có thể lý giải được tâm trạng của tâm hỏa.

Là ngày thường ông chú đầu trọc này không chịu chú ý tới thân thể, mỗi ngày đều ăn uống bừa bãi, dù nhóm ngũ tạng có nhắc nhở như thế nào, gã cũng làm như không thấy.

Một thời gian dài như vậy, đương nhiên nhóm ngũ tạng sẽ oán niệm trùng trùng.

Tâm tư của chúng nó đơn thuần, nhưng cũng đặc biệt ghi thù.

Nếu bình thường ngươi không biết bảo vệ ta, vậy ta sẽ cho ngươi nếm thử tư vị bị bệnh tật hành hạ.

Nếu mắc phải căn bệnh nhỏ bình thường, có lẽ trong đầu nhóm ngũ tạng còn có ý niệm tự cứu mình, nhưng gặp phải loại bệnh biến tính khí chất cực kỳ nghiêm trọng như xơ gan này, sợ rằng nhóm ngũ tạng đã phải chịu đựng thống khổ thật lâu rồi.

Oán hận chất chứa đã lâu, muốn hóa giải trong thời gian ngắn, đương nhiên là chuyện không thể.

Sau khi lão đại lên tiếng, tỳ thổ, phế kim, thận thủy cũng lần lượt hưởng ứng.

“Nói đúng lắm, hắn bắt nạt can mộc lâu như vậy, không thể tùy tiện bỏ qua cho hắn được, ta cũng không muốn sống nữa!” Tỳ thổ nói.

“Vậy thì làm cho hắn chết đi.” Phế kim nói.

“…” Thận thủy nói.

Chỉ mỗi mình can mộc đang bị thương nặng là không tham dự đề tài này. Một mình nó ở bên cạnh rên rỉ “Ôi ôi ôi” không ngừng, dường như làm vậy có thể giúp nó giảm bớt một chút thống khổ.

Trần Khánh đứng trước nhóm ngũ tạng một mực đồng tâm hiệp lực, ý chí vững chắc như thành đồng muốn đồng quy vu tận cùng ông chú đầu trọc, trong lòng cũng có chút dở khóc dở cười.

Cái này gọi là gì nhỉ?

Là nhân quả báo ứng sao?

Ngay cả thân thể của chính mình cũng không muốn giúp chính mình, con người sống đến mức này, coi như là gieo gió gặt bão đi.

Trần Khánh buông tay, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trịnh Xuyên, nói: "Thật xin lỗi, với tình trạng thân thể trước mắt của anh, tạm thời còn chưa thích hợp để trị liệu. Anh vẫn nên dựa theo lời tôi vừa nói đi, hãy kiên trì một tháng, một tháng sau lại tới đây."

Một tháng sống khỏe mạnh, ngoại trừ thay đổi thói quen của Trịnh Xuyên, đồng thời cũng để cho mấy đứa lục phủ ngũ tạng trông thấy quyết tâm của gã.

Hiện tại dưới sự dẫn dắt của tâm hỏa, vì báo thù cho can mộc, toàn bộ ngũ tạng của gã đều một lòng muốn chết, dù Trần Khánh cứng rắn hạ châm trị liệu, hiệu quả trị liệu cũng không được tốt.

Thay vì cưỡng ép trị liệu làm cho ngũ tạng sinh ra mâu thuẫn, còn không bằng để Trịnh Xuyên tự mình thay đổi, thông qua chuyện này, có khả năng gã sẽ hòa giải được với ngũ tạng của mình.

Chỉ cần gã có thể kiên trì, như vậy một tháng sau, khi trình độ của hắn đã tăng lên một bước, ngũ tạng của Trịnh Xuyên cũng không còn kháng cự quá trình trị liệu nữa, bản thân gã lại biểu hiện ra quyết tâm nguyện ý thay đổi… Đồng thời tiến hành cả ba phương pháp như vậy, cũng chưa chắc hắn đã không có biện pháp giải quyết bệnh xơ gan này.

Nói cho cùng, căn bệnh của Trịnh Xuyên cũng được phát hiện sớm, còn chưa đến giai đoạn trung hậu kỳ, cũng chưa từng tiến hành các loại phương pháp trị liệu xạ trị hóa trị bằng hóa chất, hay phẫu thuật linh tinh gì đó, trên thực tế, muốn điều trị được cũng không quá mức khó khăn như trong tưởng tượng.

Huống chi Trần Khánh lại có trong tay rất nhiều thủ đoạn, nếu

hắn thực sự dùng toàn bộ, cơ hội chữa khỏi vẫn rất lớn.

Trịnh Xuyên nhíu mày, chợt liếc mắt nhìn những bệnh nhân bên cạnh, rõ ràng trên người bọn họ vẫn còn kim châm, đang trong quá trình chữa trị rồi: “Chủ nhiệm Trần, cậu nói như vậy làm tôi rất hoảng hốt. Chuyện này, chuyện này… nếu cậu đã biết tôi mắc bệnh xơ gan rồi, vì sao còn bắt tôi phải kéo dài thêm một tháng, lỡ như…”

Trần Khánh lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói rồi, anh cứ sống theo cách tôi nói là được, tôi đảm bảo trong vòng một tháng, căn bệnh của anh tuyệt đối sẽ không chuyển biến xấu đi. Lại nói, anh mới mắc phải xơ gan giai đoạn đầu, nếu ngay cả một tháng cũng không chống đỡ nổi, thì những người bị ung thư gan kia đã sớm chết đi rồi. Nếu anh nghi ngờ phương án trị liệu của tôi, vậy mời anh đi tìm bác sĩ của bệnh viện khác xem, nhưng tôi tuyên bố trước, nếu anh làm hóa trị xạ trị bằng hóa chất, hoặc là mổ sinh thiết gì gì đó, thì đừng có đến tìm tôi.”

Chương 350 - Có Đôi Khi, Lựa Chọn Cũng Là Vận Mệnh!

Trịnh Xuyên nghi hoặc nói: “Đây là vì sao?”

Trần Khánh nói: “Không có vì sao cả, đây là vấn đề năng lực của tôi. Được rồi, nếu không có vấn đề gì khác thì anh mau trở về đi, tôi muốn tiếp nhận bệnh nhân khác.”

Trịnh Xuyên có chút nóng nảy: “Chủ nhiệm Trần, vậy rốt cuộc tôi nên lựa chọn như thế nào?”

Trần Khánh nói: “Nếu anh tin tưởng tây y, thì đi phẫu thuật, còn tin tưởng trung y, thì làm theo lời tôi nói, tự anh quyết định đi.”

Trần Khánh không giải thích với Trịnh Xuyên vì sao căn bệnh này không thể phẫu thuật được, bởi vì trong quá trình giải thích, có mang theo một vài lời sẽ bị người khác cho là hắn đang nói xấu tây y.

Khi công chúng còn chưa tán thành chuyện trung y có thể chữa được căn bệnh nan y này, hắn nói quá nhiều lời chỉ khiến cho người khác cảm thấy bản thân đang thổi phồng về trung y mà thôi.

Còn nữa, khi gặp phải loại tình huống trước mắt, bác sĩ cũng không thể tư vấn quá nhiều cho bệnh nhân, lỡ như Trần Khánh muốn tốt cho gã nên bảo gã đừng đi phẫu thuật, kết quả là bản thân Trịnh Xuyên không nhận ý tốt của hắn, thậm chí còn có thể quay đầu lại mắng Trần Khánh, chẳng phải hắn đã làm ơn mắc oán hay sao?

Trần Khánh không muốn làm người tốt một cách mù quáng như vậy.

Hơn nữa có đôi khi, lựa chọn cũng là vận mệnh!

Trần Khánh cũng muốn nhìn xem rốt cuộc mệnh của ông chú đầu trọc này không nên tuyệt, hay là trong số mệnh của gã nhất định phải có một kiếp này.

Có Trịnh Xuyên làm ví dụ trước mắt, hiện giờ nhóm bệnh nhân đang xếp hàng bên ngoài đã xem Trần Khánh như một vị Thần y.

Đầu năm nay, bọn họ chỉ gặp qua những bác sĩ có thể cách không chẩn đoán được bệnh tật trên người bệnh nhân như vậy, trong phim truyền hình và tiểu thuyết mà thôi.

Đương nhiên là khó phân biệt được thật giả.

Nhưng Trần Khánh thì khác, hành vi của Trịnh Xuyên và bộ phim chụp trong tay gã không thể là giả được.

Những bệnh nhân đã được Trần Khánh điều trị khỏi tại chỗ kia cũng không thể giả vờ tốt như thế được.

Một ngày khám và chữa bệnh đã kết thúc, mãi đến khi sắp tan tầm, hành lang bên ngoài khoa nội một vẫn đầy ắp người xếp hàng.

Nếu không phải hai người Cố Vũ nói với những người xếp hàng phía sau là bệnh viện của bọn họ sắp đến giờ tan tầm rồi, chỉ sợ bọn họ vẫn còn đứng xếp hàng không chịu rời đi.

Đến lúc Trần Khánh châm cứu cho mấy bệnh nhân cuối cùng, thì buổi tọa chẩn hôm nay cũng gần như đã kết thúc rồi.

Trần Khánh tan tầm, lập tức đi qua chào hỏi Vương Xuân Lam, rồi nhanh chóng bước đến phòng bệnh của Dương Các.

Thấy khí sắc của đối phương không tệ, hắn lại tán gẫu cùng Dương Các một lúc, cũng thuận tiện ăn chút đồ ăn do mẹ mình đưa tới.

Cuối cùng, Trần Khánh mới trở về chỗ ở của mình để nghỉ ngơi.

Rửa mặt xong, Trần Khánh ngồi xuống sô pha, tranh thủ thời gian nhìn số y điểm mình đã đạt được.

89.4 !

Ái chà!

Y điểm hôm nay đã đột phá tám mươi rồi?

Trần Khánh có chút tò mò về lượng y điểm nhiều như vậy, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, hắn mới hiểu ra rằng, là ngày hôm qua hắn cứu chữa cho rất nhiều người bị thương, tới hôm nay, sức khỏe của bọn họ đã khôi phục lại nên mới mang đến cho hắn nhiều y điểm đến thế.

Như vậy xem ra, y điểm mấy ngày sau của hắn cũng sẽ không thấp hơn con số tám mươi này đâu.

Vì vậy, bước tiếp theo, hắn nên cộng điểm vào dạng năng lực nào đây?

Trần Khánh lập tức mở bảng giao diện thuộc tính của mình ra.

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 10162/100000 (Đăng Phong Tạo Cực) 】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 10036/100000 (Đăng Phong Tạo Cực), văn chẩn 1003/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh), vấn chẩn 1162/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh), thiết chẩn 99999/100000 (Đăng Phong Tạo Cực) 】

【 đơn thuốc: 1149/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

【 châm cứu: Châm thứ 25756/100000 (Đăng Phong Tạo Cực), ngải cứu 100/100 (Đăng Phong Tạo Cực) 】

【 nắn xương: 10025/100000 (Đăng Phong Tạo Cực) 】

【 xoa bóp bấm huyệt: 1172/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

【 Chúc Do Thuật: 1420/10000 (Lô Hỏa Thuần Thanh) 】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quy Nhất, Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ, Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương, tề châm: Chân Vũ, Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, tăng dương, sinh âm 】

【 y điểm: 89.4 (mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính) 】

Quét mắt nhìn tất cả năng lực một lần, Trần Khánh nhận ra rằng, với giá trị y điểm trước mắt, chỉ ba hạng mục phương thuốc, xoa bóp bấm huyệt và Chúc Do Thuật của hắn là có thể tăng lên thôi.

Nhưng tăng lên ba hạng mục này, lại không làm cho y thuật của Trần Khánh tăng trưởng quá lớn.

Quên đi!

Vẫn nên học tề châm thì hơn.

Trần Khánh tiếp tục đăng nhập vào diễn đàn Long Y, sau khi vào nhà y đạo, hắn lại nhanh chóng tìm được bài viết có kèm theo video của lão tiên sinh Kỳ Vĩnh kia.

Người đăng tải này cực kỳ nhiệt tình, video do đối phương đăng lên đều rất đầy đủ, nhưng lại có một nhược điểm, chính là tạp âm quá lớn, ảnh hưởng khá nhiều đến chất lượng video.

Trần Khánh nghe mà đau cả não.

Nếu không phải vì học tập, khẳng định là Trần Khánh không thể kiên trì nổi một khắc.

Cũng may định lực của hắn tốt, có thể nhẫn nhịn!

Chẳng bao lâu, từng video được phát lên.

Trần Khánh cũng học được rất nhiều loại châm pháp tề châm.

【 Kiện Tỳ Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

【 Bổ Thận Tam Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

【 Thiên Địa Định Vị trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

【 Phong Lôi Tương Bạc trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

【 Sơn Trạch Thông Khí trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

【 Thủy Hỏa Ký Tế trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

【 Hữu Hàng Tứ Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

【 Tả Thăng Tứ Châm trong tề châm 1000/1000(hoàn mỹ) 】

Như thể Trần Khánh đang quét kỹ năng, chỉ nhoáng lên một cái, hắn đã quét xong toàn bộ tám chiêu châm châm được đề cập đến trong video lên cảnh giới hoàn mỹ rồi.

Đồng thời, thuộc tính của châm thứ cũng theo đó mà phát sinh biến hóa.

【 châm cứu: Châm thứ 34556/100000(Đăng Phong Tạo Cực) 】

Không tồi, thuộc tính châm cứu đã hoàn thành một phần ba

tiến độ, còn hai phần ba nữa là có thể đột phá đến Đăng Phong Tạo Cực rồi.

Tới lúc đó, cũng không biết châm thứ sẽ phát sinh biến hóa như thế nào.

Ai?

Châm thứ có bình cảnh không nhỉ?

Trần Khánh lại nhớ tới thiết chẩn, rõ ràng chỉ thiếu duy nhất một điểm thuộc tính, nhưng đã rất lâu rồi, hắn vẫn không thể tăng lên được.

Cũng không biết chờ châm thứ đạt tới trình độ như thiết chẩn, hạng mục này có gặp phải bình cảnh như vậy hay không?

Nếu tất cả năng lực đều đạt tới bình cảnh, mới có thể tăng lên toàn bộ… Loại chuyện này có chút khó chịu rồi đây.

Hy vọng hệ thống này đừng có không biết tốt xấu như thế!

Chương 351 - Buổi Phỏng Vấn Không Thể Chối Từ!!!

Sau khi dùng xong y điểm, Trần Khánh đứng ở phòng khách, bắt đầu luyện Bát Bộ Trường Thọ Công.

Trong sách có nói, Bát Bộ Kim Cương Công thích hợp để rèn luyện lúc thiếu dương, còn Bát Bộ Trường Thọ Công thì thích hợp để rèn luyện lúc thiếu âm.

Trong ngày, thiếu dương là buổi sáng, thiếu âm là buổi tối.

Thời gian cụ thể là từ năm đến tám giờ sáng và từ sáu đến tám giờ tối.

Buổi sáng, dậy sớm có thể tập thể dục trước khi ăn, nhưng đến buổi tối phải ăn xong một giờ mới có thể tập thể dục.

Nếu không để cho tỳ vị và dạ dày tiêu hóa rồi mới tập thể dục, sẽ khiến cho hoạt động tiêu hóa khó khăn, một số thực phẩm không tiêu hóa được sẽ quay trở lại, tạo thành thực phẩm tích lũy.

Chuyện này cực kỳ không tốt cho cơ thể.

Đó là lý do tại sao nhất quyết không được ăn bữa ăn khuya, một là dễ bị béo phì, hai là dễ bị bệnh.

Trường Thọ Công và Kim Cương Công có sự khác biệt rất lớn, giữa các động tác cần phải chú ý đến tình huống nối liền, hòa hoãn, chậm rãi, động tác tùy tâm không có ước thúc, đương nhiên sẽ càng khó hơn chiêu thức của Kim Cương Công một chút.

Nhưng sau khi đánh xong bộ động tác này, không hiểu sao

Trần Khánh lại có cảm giác lòng mình vô cùng phẳng lặng. Nói đơn giản là trong nháy mắt khi suy nghĩ động tác tiếp theo, tư duy của hắn xuất hiện một khoảng trống ngắn ngủi. Nhưng tới lúc khoảng trống nọ thoáng qua, Trần Khánh lại phát hiện mình đã tiến hành động tác tiếp theo rồi.

Nói cách khác, trên thực tế khoảng trống mà hắn suy nghĩ đến kia vốn không phải chỉ thoáng qua trong nháy mắt.

Ai?

Đây có phải là trạng thái không tưởng mà Dương Hữu Lâm từng nói đến hay không?

Nếu đúng là như vậy, chẳng phải trong nháy mắt vừa rồi, hắn đã đạt tới trạng thái nhập định hay sao?

Trần Khánh có chút hưng phấn với suy nghĩ này!

Bởi vì nhập định chính là cảnh giới mà rất nhiều người tu hành muốn đạt tới, nhưng nó lại chỉ có thể mà gặp không thể cầu!

Lại tiếp tục!

Trần Khánh không chút do dự, đã quyết định đánh Trường Thọ Công thêm một lần nữa, nhưng đáng tiếc là lần này không xuất hiện trạng thái nhập định.

Trần Khánh không cam lòng lại tiếp tục đánh hai lần, kết quả vẫn như cũ.

Chẳng lẽ sau khi có tâm lý ám chỉ, động tác của hắn đã không còn thuận tâm sở dục nữa, bởi vậy mà khó có thể tiến vào nhập định?

Trần Khánh nghĩ đến điểm này, liền ngừng rèn luyện.

Hiện tại trong lòng hắn đã có mục đích, phỏng chừng ngày

hôm nay không có khả năng nhập định được nữa rồi, hơn nữa hiện tại đã qua tám giờ, thời gian không thích hợp để tiếp tục rèn luyện.

Kết quả là ngay khi Trần Khánh trở lại phòng ngủ, chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại di động của hắn lại liên tiếp reo vang, có vẻ như ai đó đang liên tục nhắn tin cho hắn.

“Tiểu Khánh, Tiểu Khánh, bộ thông tin bên này của bọn chị muốn phỏng vấn em!”

“Em biết không, hai ngày nay em đặc biệt nổi tiếng trên Tik Tok toàn thành, rất nhiều người đều đang muốn tìm em đó.”

“Chị vẫn đang nghĩ không biết chúng ta nên tuyên truyền Hán Y Đường như thế nào, hiện tại xem ra suy nghĩ là không cần thiết rồi.”

Phỏng vấn?

Nếu là lúc trước, Trần Khánh sẽ rất vui vẻ với lời mời này, nhưng hôm nay nhìn thấy những người ùn ùn kéo nhau đến livestream kia, bỗng nhiên hắn lại có cảm giác quá nổi tiếng cũng không phải chuyện gì tốt đẹp.

Lỡ như hắn tham gia phỏng vấn xong, bọn họ lại kéo nhau đổ xô đến Hán Y Đường, gây ảnh hưởng tới việc khám chữa bệnh bình thường của Hán Y Đường, bọn họ biết làm sao bây giờ?

Trần Khánh lập tức trả lời Đồng Y: “Chị Y Y, nếu không chúng ta cứ quên cuộc phỏng vấn này đi nhé.”

Đồng Y nhìn thấy Trần Khánh trả lời, lập tức ném tới một dấu chấm hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Khánh nói: “Chỉ là… em đột nhiên cảm thấy tuyên truyền như vậy, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Đồng Y dở khóc dở cười: “Có phải em đã gặp được một vài người kỳ quái rồi?”

Trần Khánh nói: “Cũng tương tự như vậy đó.”

Một hồi sau, Đồng Y lại gửi cho Trần Khánh một tin nhắn bằng giọng nói: “Tiểu Khánh, có lẽ chúng ta không từ chối được cuộc phỏng vấn này đâu. Chị đã hỏi đồng nghiệp làm bên bộ thông tin rồi, bọn họ nói là bộ tuyên truyền bên kia trực tiếp giao nhiệm vụ cho bọn họ đến phỏng vấn, mà văn kiện do bộ tuyên truyền nhận được lại được cấp trên đặc biệt phát ra.”

Trần Khánh có chút nghi hoặc hỏi lại: “Bộ tuyên truyền bên trên? Chị có ý gì cơ?”

Đồng Y hạ thấp thanh âm, nói: “Còn có thể là có ý gì nữa? Là vị lãnh đạo lớn nhất Giang Hạ này trực tiếp lên tiếng đó!”

Trần Khánh trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Lãnh đạo cấp đó lại có thể đích thân truyền lệnh xuống cho ban tuyên truyền để ban tuyên truyền thông báo cho đài truyền hình tới phỏng vấn hắn ư?

Đây là vì sao vậy?

"... Theo tin đã được đưa, nguyên nhân trực tiếp gây nên sự cố nổ khí gas tại khu chung cư Thịnh Thế Long Thành chính là ống tuýp chuyên dẫn khí thiên nhiên bị rõ rỉ nghiêm trọng, dẫn tới rạn nứt. Báo cáo điều tra từ những ban ngành có liên quan cho thấy, năm 2008, công ty TNHH gas Nhuận Viên của Giang Hạ chưa thông qua phê duyệt về kỹ thuật có liên quan tới đường ống dẫn khí gas. Tới năm 2011, công ty này lại làm trái với quy định khi cải tạo kiến trúc phía dưới đường ống dẫn khí gas, bịt kín không gian..."

"... Về những ẩn họa dạng này, các ban ngành đang tiến hành thẩm tra tại từng nơi trong phạm vi nhất định, đã phát hiện ra nhiều phân đoạn liên tục hỏng hóc, không tiếp tục sử dụng được nữa, khiến cho nguy cơ không ngừng bị tích tụ và phóng đại. Ban ngành có liên quan nói rằng, ở thời điểm hiện tại, những công ty vốn chịu trách nhiệm đưa vào hoạt động và bảo vệ sự cố ống dẫn gas, lại chưa bao giờ tiến hành tuần tra sự cố ống dẫn. Sau khi xảy ra sự cố, người kiểm tra dây chuyền một mực trốn tránh truy cứu trách nhiệm, còn giả tạo bổ sung nhằm hoàn thiện phần ghi chép về tuyến tuần tra. Ngay cả những ban ngành có liên quan cũng không thực hiện hành vi giám thị, không đảm bảo chức trách giám sát theo quy định."

"... Nguyên nhân ban đầu chính là thiết kế trái quy định, bởi vậy, kể cả có tiến hành thẩm tra mối ẩn họa này tại khắp các nơi trong phạm vi nhất định, cũng không mang đến hiệu quả gì, chỉ có thể giao công việc này cho các xí nghiệp khẩn cấp xử trí sai lầm nghiêm trọng, lại tiếp tục giao cho công ty sở hữu và quản lý an toàn của bất động sản kia tới giải quyết hỗn loạn."

Chương 352 - Kế Hoạch Của Khương Phủ Lệnh!!!

“Ở trong hiện thực, rất khó nói rốt cuộc sự cố dẫn nổ này có phải trường hợp biệt lập hay không. Cho nên mỗi một địa phương đều phải dựa vào sự cố lần này để suy một ra ba, chân chính thực hiện được tôn chỉ 'Nếu có thì sửa, nếu không có thì động viên, khuyến khích' ."

"Nhằm tiến thêm một bước thúc đẩy các địa khu hành chính, các ngành cùng với xí nghiệp và công chúng trong xã hội cần phải khắc sâu, hấp thụ bài học về sự cố lần này, từ đó đưa ra biện pháp hữu hiệu nhằm phòng ngừa và kiên quyết ngăn chặn sự cố mất an toàn về gas phát sinh. Ngày hôm trước, bộ quản lý ứng cấp [1] vừa tập trung công bố một nhóm những trường hợp điển hình về sự cố mất an toàn có liên quan đến gas từng phát sinh trong một vài năm gần đây..."

[1] : bộ quản lý và ứng phó với những tình huống khẩn cấp.

Hai ngày sau khi sự cố xảy ra, những tin tức có liên quan đến nó cũng nhanh chóng được truyền phát đi.

Ở thời điểm nhóm dân chúng biết được sự cố lần này vốn là kết quả của nhiều nguyên nhân gây nên, quá trình thảo luận của bọn họ về vấn đề này cũng diễn ra càng ngày càng nhiều và dữ dội. Tất cả mọi người đều đang chờ đợi một kết quả xử lý thỏa đáng, cùng với thái độ của phía chính phủ.

Đương nhiên, tin tức được chú trọng nhất vẫn là có bao nhiêu người chân chính gặp nạn trong sự cố lần này.

Trước mắt, số liệu chính xác vẫn chưa được công khai, đài truyền hình cũng không đưa những tin tức liên quan.

...

Văn phòng Phủ Lệnh phủ Giang Hạ.

Thư ký Nguyên gõ gõ cửa, sau đó nhanh chóng cầm một phần báo cáo đi đến: "Phủ Lệnh, đây là tình huống cụ thể của toàn bộ những hộ gia đình cư trú lại khu chung cư Thịnh Thế Long Thành sau khi sự cố phát sinh, mời ngài xem xem."

Khương Tổ Vân khẽ thở dài, rồi cau mày tiếp nhận báo cáo trong tay thư ký Nguyên. Ở thời điểm ông ấy bắt gặp con số được ghi trên báo cáo, vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng.

"Năm người tử vong?" Khương Tổ Vân vừa nhìn thấy con số tử vong kia, hàng chân mày nhăn càng thêm chặt.

Thư ký Nguyên nói: "Năm người này đều thuộc hộ gia đình sống tại lầu một, bị chấn động nghiêm trọng nhất. Ba người trong đó lại là người già có bệnh nền, khi đưa đến bệnh viện còn chưa kịp cứu giúp đã qua đời rồi. Tuy hai người còn lại không lớn tuổi, nhưng bị vật nặng đè vào người, nội tạng vỡ tan khá nghiêm trọng, lại có lượng lớn xuất huyết bên trong, cuối cùng vì cứu chữa không hiệu quả mà qua đời."

Khương Tổ Vân gật gật đầu, lại lập tức chỉ vào số người được cứu giúp trong báo cáo, nói: "Tuyệt đối không để những người trọng thương đã được cứu giúp này tiếp tục gặp phải nguy hiểm. Tình hình trong hai ngày này, cậu cũng thấy đấy rồi đó, ngày nào các vị lãnh đạo có liên quan đến Dương Châu cũng gọi điện thoại hỏi tôi về tình huống tại nơi này. Buổi chiều hôm nay, tổ điều tra bên trên cũng tới, mà chúng ta ngoại trừ phối hợp với công tác của bọn họ, còn phải nói ra những hành động bổ cứu của chúng ta, bằng không … dù cái nồi này không tới lượt tôi đi cõng, nhưng tôi

lại không chạy thoát được truy cứu trách nhiệm về sau đâu, cậu đã hiểu chưa?"

Thư ký Nguyên gật đầu: "Tôi đã hiểu, cũng đã chuẩn bị xong dự án ứng phó khẩn cấp rồi, các ban ngành đều được thông báo đúng thời điểm, chỉ chờ tổ điều tra đi tới nữa thôi."

Khương Tổ Vân nói: "Nếu tổ điều tra muốn đến bệnh viện kiểm tra, ngoại trừ nhân tuyển hàng đầu là bệnh viện trung tâm, còn phải an bài bọn họ đi gặp vị bác sĩ trung y tên Trần Khánh kia một chuyến."

Thư ký Nguyên có chút sửng sốt, lập tức phản ứng lại: "Tổ điều tra có thể tin tưởng người tên Trần Khánh nọ đã phát huy tác dụng ra thật lớn trong sự cố này sao?"

Khương Tổ Vân cười nói: "Bằng không cậu cho rằng vì sao tôi lại muốn cho đài truyền hình đi phỏng vấn cậu ấy? Có một số việc, cứ để dân chúng trực tiếp nói ra, càng có thể khiến cho lãnh đạo bên trên tin tưởng hơn là những người làm quan như chúng ta nói ra."

"Hơn nữa, cậu Trần Khánh này cũng làm không tồi, chúng ta chỉ thoáng phóng đại tác dụng của cậu ấy hơn một chút mà thôi, đâu phải ngụy tạo gì, đến lúc đó, để tổ điều tra biết tới cậu ấy, tự nhiên đối phương cũng hiểu được rằng công tác giải quyết hậu quả của chúng ta cũng không quá kém. Chờ sau khi bọn họ trở về, tôi lại đi theo thổi chút gió với mấy vị lãnh đạo trên kia, không phải trách nhiệm của chúng ta đã được giảm bớt rồi?"

Thư ký Nguyên cười nói: "Vẫn là Phủ Lệnh ngài cân nhắc chu toàn. Được ạ, chỉ cần tổ điều tra muốn đến bệnh viện, tôi sẽ nghĩ biện pháp an bài bọn họ đến trung y viện bên kia."

Trung y viện sao?

Khương Tổ Vân nghi hoặc hỏi: "Nếu tôi nhớ không lầm, hình như vị chủ nhiệm văn phòng của ủy ban y tế kia từng nói cậu ấy làm việc ở cái gì Y Đường cơ mà?"

Thư ký Nguyên giải thích: "Đúng là cậu Trần Khánh này làm việc ở Hán Y Đường, nhưng hiện tại, vị viện trưởng Khổng mới lên chức của trung y viện Giang Hạ chúng ta là Khổng Học Quân đang dứt khoát, triệt để tiến hành cải cách trung y viện, cho nên ông ấy đã mời cậu Trần Khánh này đến trung y viện làm chủ nhiệm khoa nội một rồi. Tôi đã đi kiểm tra một chút, vị viện trưởng Khổng kia muốn hoàn toàn trung y hoá trung y viện."

Khương Tổ Vân nhướng mày: "Nha? Còn có chuyện này sao? Nếu đã như vậy, chờ sau khi tổ điều tra đi rồi, toàn bộ những hộ gia đình ở khu chung cư Thịnh Thế Long Thành được bố trí ổn thỏa, cậu hãy sắp xếp thời gian cho tôi đến gặp vị viện trưởng Khổng này một lần. Tôi rất muốn hiểu biết thêm về trung y từ trong miệng ông ấy."

Lại nói, những tư tưởng mà ông ấy từng nảy ra lúc trước chỉ vẻn vẹn là hình thức ban đầu mà thôi, muốn dựa vào trung y và thuốc Đông y hoàn toàn cải tạo tình hình của phủ Giang Hạ, khó khăn tuyệt đối không nhỏ chút nào.

Hơn nữa, đã tìm được một người đang muốn làm chuyện tương tự như mình, đương nhiên Khương Tổ Vân cũng muốn nghe một chút ý tưởng của đối phương.

Nói không chừng, ông ấy còn có thể nhận được một chút dẫn dắt.

Thư ký Nguyên gật đầu: "Tôi đã biết."

...

Hán Y Đường.

Trần Khánh vừa làm xong trị liệu cho bà nội của Hứa Văn Diệu, đã nhanh chóng trở lại phòng khám bệnh số bốn, cầm cuốn sách thuốc trên tay.

Sáng nay, đài truyền hình có đi tới làm một buổi phỏng vấn Trần Khánh, nội dung rất ngắn gọn, chỉ có duy nhất hai vấn đề, còn rất rõ ràng, chính thức.

Chương 353 - Báo Tin Vui!!!

Vấn đề thứ nhất, bọn họ hỏi hắn, vì sao sau khi sự cố phát sinh, hắn lại lựa chọn đi đến hiện trường.

Vấn đề thứ hai, bọn họ hỏi hắn về tâm trạng sau khi những bệnh nhân được hắn cứu đã nhanh chóng khôi phục trở lại.

Nhưng Trần Khánh lại trả lời có vẻ không quá rõ ràng, còn không đi theo phương hướng thường thấy.

Về vấn đề đầu tiên, hắn trả lời là có thân nhân ở khu chung cư đó.

Vấn đề thứ hai, hắn trả lời là mình chẳng có tâm trạng gì khi những bệnh nhân được hắn cứu đã nhanh chóng khôi phục trở lại, chỉ cảm thấy mệt mỏi mà thôi.

Câu trả lời như vậy, thực sự đã làm phóng viên đài truyền hình hết chỗ nói rồi, tới cuối cùng bọn họ đành phải tự mình viết ra một đoạn văn, để Trần Khánh dựa theo đó mà đọc.

Nói thật, khi nói lên đoạn lời kịch kia, ngay cả bản thân Trần Khánh cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, cái gì mà làm một vị 'nghịch hành giả' [1], rồi là nhân viên y tế, đương nhiên hắn phải xông vào trước nhất.

[1] : nghĩa nguyên bản của nó là người đi ngược lại với số đông, còn nghĩa bóng là người dũng cảm đương đầu với nguy nan, thấy việc bất bình không bàng quan đứng ngó.

Trần Khánh cảm thấy nếu mình tự nói ra những lời này, thực sự có chút tự tâng bốc chính mình, trong lòng đặc biệt khó xử,

nhưng để người ta có thể thuận lợi hoàn thành báo cáo kết quả công tác, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn phối hợp.

Chỉ hi vọng đoạn phỏng vấn này vĩnh viễn đừng phát lên TV, quá mức xấu mặt mà!

"Bác sĩ Trần."

Ngay tại thời điểm Trần Khánh đang đọc sách học tập, bỗng nhiên một âm thanh quen thuộc truyền đến.

Trần Khánh ngẩng đầu nhìn sang, thì ra là Vương Vũ, nhưng ở bên cạnh đối phương, còn có một người quen khác.

"Bác sĩ Trần, anh vẫn một mực khắc khổ như vậy nha." Trang Lượng nhìn thấy Trần Khánh đang cầm sách thuốc, không khỏi khâm phục nói.

Trần Khánh nhìn thấy hai người bọn họ, cũng mở miệng cười nói: "Mau ngồi đi, nhìn khí sắc của hai người đều không tệ, hẳn là tìm tôi không phải để xem bệnh rồi."

Trần Khánh cũng không ngoài ý muốn khi thấy hai người bọn họ cùng nhau đi tới, ngay tại lần đầu tiên khi Trang Lượng đến nơi này xem bệnh, gã đã nói mình được Vương Vũ giới thiệu rồi.

"Hắc hắc, bác sĩ Trần, anh chàng này muốn tới báo tin vui." Từ trước đến nay, Vương Vũ vẫn tự nhiên như vậy, gã lập tức từ kéo cái ghế bên cạnh tới rồi ngồi xuống, nói.

Nha?

Báo tin vui sao?

Trần Khánh nhìn khuôn mặt hớn hở của Trang Lượng, lập tức cười hỏi: "Anh có bạn gái sao?"

Trang Lượng cười nói: "Chuyện này còn quan trọng hơn cả có

bạn gái nha. Bác sĩ Trần, cuốn sách tôi viết đã nổi tiếng rồi!"

Trần Khánh cũng nhớ ra chuyện anh chàng này từng nói muốn dùng tên hắn để sáng tác.

Cừ thật, chẳng lẽ cả hư cấu lẫn hiện thực đều nở hoa rồi?

"Anh nổi tiếng như thế nào?" Trần Khánh nói.

Vương Vũ cười nói: "Ây cha, cũng chẳng phải nổi tiếng đến mức nào, chỉ là thành tích hiện giờ của cậu ấy đã cao hơn trước kia nhiều lắm thôi. Trước kia sách của cậu ấy lèo tèo chẳng có mấy người đọc, tính tổng toàn bộ cũng chỉ được mấy vạn lượt xem thôi, nhưng hiện tại, mỗi ngày lượng đọc đều ổn định ở con số trăm ngàn lượt, tiền nhuận bút một ngày cũng tương đương với một, hai trăm tệ, đã đuổi kịp Up chủ có hơn 200 trăm ngàn fans là tôi rồi."

Trang Lượng cười hắc hắc, trên mặt lộ vẻ tự hào.

Dù khoản tiền nhuận bút nho nhỏ này còn chưa bằng được số lẻ của những vị đại thần trong giới văn học mạng, nhưng đối với Trang Lượng, nó lại là một lần bay vọt về chất.

Ít nhất là hiện tại, gã đã có đủ lực lượng để dõng dạc tuyên bố với người trong nhà mình rằng, bản thân đã trở thành một nhà văn.

Một nhà văn có tiền nhuận bút!

"Được nha, thu nhập của anh đã ngang bằng nhân viên chính phủ rồi, hãy cố lên!" Trần Khánh nghe tin Trang Lượng có thể lấy được thành tích chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, tự đáy lòng cũng cảm thấy vui mừng thay cho gã.

Trang Lượng khiêm tốn khoát tay, nói: "Còn kém xa lắm, bởi vì từ sau khi lượng từ tôi viết càng ngày càng nhiều, tôi lại phát hiện

ra lượng kiến thức mình dự trữ được quá nhỏ, viết đặc biệt quá sức, cũng may, những thông tin tôi từng ghi chép lại rất nhiều, có thể viết đến một triệu chữ cũng không thành vấn đề gì. Nhưng đến lúc đó, có khả năng tôi lại phải đến gặp bác sĩ Trần lấy thêm kinh nghiệm."

Trần Khánh cười nói: "Không thành vấn đề, nếu tôi ở trong Hán Y Đường, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đi tới."

Vương Vũ cười nói: "Tôi nói với anh này bác sĩ Trần, trong khu bình luận sách của cậu ấy đặc biệt khôi hài. Còn có người bình luận rằng, chắc chắn vị tác giả này từng tốt nghiệp ở đại học trung y Bắc Kinh, bằng không làm sao đối phương có thể lồng ghép những kiến thức chuyên nghiệp như vậy vào trong sách của mình chứ? Tôi móa nó thật sự muốn trực tiếp vạch trần cậu ta trước mặt độc giả."

Trang Lượng nghe thấy thế, tự bản thân cũng có chút buồn cười: "Bác sĩ Trần, khỏi phải nói luôn, tôi thường xuyên đọc được những bình luận như vậy, thậm chí còn có độc giả nhờ tôi chẩn đoán bệnh cho bọn họ ở ngay dưới khu bình luận. Để tôi tìm lại cho anh xem... Đây rồi, vị độc giả đặt tên là Quan Tuyết Tiêu này, hắn nói hắn có một người bạn bị viêm dạ dày mạn tính, bình thường, cứ khoảng tám, chín ngày sẽ đau một lần, dạ dày còn cuộn trào từng cơn, muốn nôn ói, đối phương hỏi tôi có biện pháp gì để giảm bớt tình trạng này hay không."

"Ở thời điểm tôi xem đến vấn đề này, suýt chút nữa đã phun ra rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ mà trả lời đối phương rằng tôi không phải bác sĩ, kết quả là tất cả bọn họ đều không tin. Một đám còn càng ngày càng táo tợn, một mực gõ dưới khu bình luận, hỏi tôi xem bệnh như thế nào."

Trần Khánh đọc những bình luận do độc giả nhắn lại từ trên chiếc di động trong tay Trang Lượng, cũng không nhịn được cảm thấy buồn cười.

Những người này thật thú vị nha.

Lại có thể trực tiếp xin đơn thuốc trong khu bình luận?

Trong số này, yêu cầu đặc biệt nhiều lại chính là thuốc bổ thận. Nhưng đương nhiên, tất cả những câu hỏi ấy đều được gắn lên cái mác mỹ miều là “Tôi hỏi thay cho một người bạn”.

"Xem ra vẫn còn rất nhiều người yêu thích trung y." Trần Khánh cười nói.

Chương 354 - Phương Tiện Truyền Đạt Của Văn Hóa!!!

Trang Lượng cười nói: "Chắc chắn là vậy rồi, bác sĩ Trần, anh đừng nhìn hiện tại trung y đang xuống dốc, rất nhiều người bệnh đều không tìm đến trung y. Trên thực tế, trong lòng rất nhiều người vẫn nguyện ý tin tưởng vào trung y, bằng không vì sao khi nhiều người cảm thấy bệnh viện tây y bên kia khám bệnh không tốt, cuối cùng lại chạy đi tìm bác sĩ trung y xem bệnh chứ? Suy cho cùng, bọn họ vốn chỉ tin y thuật mà không tin bác sĩ."

Vương Vũ cười nói: "Đúng, phần lớn mọi người đều tin y thuật mà không tin bác sĩ. Tôi là một blogger lịch sử cũng biết được ít nhiều về vấn đề này. Trên thực tế, trong lịch sử của toàn bộ thế giới từng bùng nổ rất nhiều lần ôn dịch, mà Hoa Hạ chúng ta là nhiều nhất. Các vụ ôn dịch to to nhỏ nhỏ tổng cộng lại cũng được chừng năm, sáu trăm hồi, nếu trung y thật sự vô dụng, tôi có cảm giác dù Hoa Hạ chúng ta có thể chống đỡ được mấy ngàn năm truyền thừa không ngừng, thì dân cư cũng không có khả năng đạt đến con số như hiện tại đâu."

"Nói cho cùng, tôi vẫn cho rằng, các vị lão tổ tông có thể sáng lập ra một nền văn hóa chói lọi như vậy, thì đương nhiên không phải vị nào cũng là kẻ ngốc rồi. Các anh cứ chờ xem đi, tôi dám khẳng định trung y sẽ giống như quốc học, kiểu gì sau này cũng có thời điểm hoàn toàn phục hưng."

Trần Khánh nở nụ cười.

Đúng vậy, vì Vương Vũ cí học lịch sử, nên phương hướng phán đoán và suy luận về một sự kiện gì đó của gã tương đối nhạy

bén.

Không khó để phát hiện, ở trong xã hội hiện giờ, nơi mà con người đều coi trọng vật chất như vậy, nếu để người trong nước thấy rõ bố cục cả thế giới, rồi chậm rãi mà hiểu biết đến tột cùng Hoa Hạ của bọn họ có dáng vẻ gì ở bên ngoài thế giới kia, lại chờ thêm một thời gian nữa, khi bọn họ bắt đầu để tâm chăm chú nghiên cứu về những thứ tổ tiên để lại, tới cuối cùng bọn họ sẽ phát hiện, nguyên nhân khiến chúng ta từng bị nước ngoài đánh ngã, vốn không phải vì văn hóa lạc hậu.

Cho tới bây giờ văn hóa của Hoa Hạ vẫn luôn huyễn lệ như thế, nó bao hàm toàn diện, vượt xa phạm trù mà hai chữ khoa học có thể bao dung.

Trung y lại chính là một loại phương tiện truyền đạt của văn hóa Hoa Hạ.

Điều mà nó phản ánh chính là một loại phản ứng tự nhiên của nhân dân Hoa Hạ, phản ứng về phương thức sinh tồn trong thiên địa này.

Cái gọi là phàn giả đạo chi động [1], có thể suy diễn ra thành khi khát vọng hiểu biết đến một sự vật gì đó phát triển đến mức tận cùng, kiểu gì cũng sẽ có người muốn tìm kiếm đáp án từ bên trong xã hội này. Nhưng đáp án vốn không nằm ở nơi khác, mà nó nằm ngay bên trong nền quốc học của chúng ta.

[1] : nguyên văn 反者道之动 – chỉ sự vật vĩnh viễn tồn tại hai dạng thuộc tính đối lập, mà hai dạng thuộc tính này lại luôn rơi vào bên trong quá trình chuyển hóa về mặt đối lập của nó, ngay khi đến điểm giới hạn, nó sẽ tự quay ngược trở về, rồi cứ như vậy mà tuần hoàn qua lại.

Lại nói, ở thời điểm Trần Khánh biết được Quách lão muốn thúc đẩy quốc học phục hưng, hắn cũng hiểu ra rằng đại thế phục

hưng trung y đang chậm rãi hình thành rồi.

Bởi vì tại thời khắc quốc học một lần nữa trở lại trong tầm mắt của đại chúng, tại thời điểm tất cả mọi người đều bắt đầu học tập theo trí tuệ của những lão tổ tông, trung y vốn là phương tiện truyền đạt, sẽ trở thành thứ công cụ hữu dụng nhất cho công cuộc này.

Có thể đọc hiểu quốc học, là có thể đọc hiểu trung y.

Đến lúc đó, còn lo trung y không thể phục hưng sao?

"Hai anh đó, ngoài miệng luôn nói về phục hưng, có phải trong lòng đã bắt đầu nảy lên hứng thú muốn học tập trung y rồi?" Trần Khánh cười nói.

Lời này vừa nói ra, hai người phía đối diện lập tức lộ vẻ khó xử.

Trang Lượng lắc lắc đầu: "Ách, bác sĩ Trần, không phải là tôi không muốn học, chủ yếu là tôi hoàn toàn xem không hiểu nha. Anh cũng biết là bằng cấp của tôi thấp đến mức nào rồi mà."

Vương Vũ bĩu môi, nói: "Bác sĩ Trần, anh đừng nhìn tôi, tuy tôi chuyên đi nghiên cứu lịch sử, nhưng những thứ tôi đọc đều là bạch thoại văn [2], với cổ văn tuyệt đối là dốt đặc cán mai."

[2] : Ngôn ngữ viết dựa trên ngôn ngữ nói, trái ngược với thể văn ngôn. Các tài liệu chủ yếu được ủng hộ mạnh mẽ còn lại trước Phong trào mùng 4 tháng 5 (Phong trào Ngũ Tứ) bao gồm kinh Phật thời Đông Hán, trích dẫn lời nói từ thời Đường, tiểu thuyết thời Tống, tiểu thuyết từ thời nhà Minh và nhà Thanh, vân vân… Nó đã trở thành phong cách được sử dụng phổ biến nhất cho đến nay.

Trần Khánh cười nói: "Trước kia trung y dạy học đều là truyền miệng, rất nhiều lão tiền bối còn chẳng biết viết chữ, nhưng lại

am hiểu xem bệnh. Hai người các anh tốt xấu gì cũng được đi học rồi, cơ sở càng vững chắc hơn những lão tiền bối ấy, làm sao lại không thể học?"

"Các anh đó nha, cũng chỉ biết nói suông vài câu khẩu hiệu, nhưng một chút hành động thực tế lại không có. Hơn nữa, tôi đâu có bảo các anh học trung y để đi xem bệnh cho người, chỉ cần các anh hiểu được rằng vì sao bản thân lại sinh bệnh, nếu sinh bệnh rồi thì nên làm như thế nào để giảm bớt, không cho bệnh nhỏ tích lũy thành bệnh nặng, rồi cả đời này không cần đi bệnh viện, chẳng lẽ không được hay sao?"

Ai?

Như vậy cũng được ư?

Trong mắt hai người Vương Vũ lập tức lóe lên tinh quang!

Nếu chỉ học đến loại trình độ này, cũng không phải là không thể.

Nhất là Trang Lượng, nói thật, gã trời sinh đã cảm thấy sợ hãi đối với những nơi như bệnh viện này rồi.

Bởi vì khi còn tiểu học, thân thể gã vốn không được thoải mái, sau khi đến bệnh viện khám, bác sĩ dùng ống nghe bệnh nghe tiếng tim đập cho gã, sau đó đã nói gã bị bệnh viên cơ tim, cần nằm viện quan sát.

Lúc ấy, trong tâm linh non nớt của gã đã nghĩ rằng, nằm viện quan sát chính là nằm chờ chết, tuy đến cuối cùng, gã ở lại bệnh viện một tuần cũng không có việc gì, nhưng từ sau đó, gã không còn dám đến bệnh viện nữa.

Tới lúc lớn lên, mọi chuyện đã khá hơn nhiều, nhưng chỉ cần phải tới bệnh viện, trong lòng gã sẽ có cảm giác không được thoải mái mà chẳng rõ nguyên nhân vì sao.

Chương 355 - Đại Sư Huynh!!!

"Bác sĩ Trần, vậy anh có thể dạy hai chúng tôi không?" Vương Vũ hỏi.

"Chỉ cần các anh chịu học, khi rảnh rỗi tôi sẽ dạy." Trần Khánh cười nói.

"Vậy tôi học, nói cái gì cũng phải học. Tôi hoàn toàn không muốn bản thân vất vả kiếm tiền, đến cuối cùng đều đưa cho bệnh viện cả, sau đó chính mình còn bị tra tấn một phen nữa." Vương Vũ nói.

"Cũng đúng, kiếm tiền không dễ dàng, tôi cũng học." Trang Lượng nói.

Trong lúc mấy người bọn họ đang nói chuyện phiếm, Hứa Văn Diệu cũng đi tới phòng mạch.

Trần Khánh nhìn thấy anh bé đi tới, lập tức vẫy vẫy tay: "Tiểu Hứa, vừa lúc thầy muốn tìm con có việc. Nào, hai chú này cũng muốn học trung y, sau này, thầy dạy con cái gì, con cứ dạy lại cho bọn họ như vậy, thế nào?"

Hứa Văn Diệu có chút lo lắng không yên nói: "Thầy, con làm được sao?"

Hai người Vương Vũ nhìn thấy Hứa Văn Diệu, trong lòng cũng tấm tắc không thôi.

Chẳng lẽ anh bé này chính là học trò của bác sĩ Trần?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức dùng ánh mắt trao đổi.

【 chúng ta muốn theo bác sĩ Trần học tập trung y, có phải đã trở thành học sinh của anhh ấy rồi? 】

【 đương nhiên. 】

【 thế anh bé này thì sao? Nó là đại sư huynh của chúng ta hả? 】

【... Người lớn tuổi hơn mới được gọi là đại sư huynh, còn anh bé này, gọi là đàn anh có được không? 】

【 hình như hai cách gọi này chẳng khác gì nhau đâu. 】

【 anh nói xem vị đại sư huynh này của chúng ta có trình độ như thế nào? 】

【 Theo tôi phỏng đoán, ở lần trước khi tôi đến tìm bác sĩ Trần, tôi vẫn chưa nhìn thấy anh bé nọ, nghĩa là đối phương mới theo học được vài ngày, mà vài ngày thì có thể học được cái gì chứ? 】

【 Ừm... xem ra cả ba chúng ta đều ở cùng một vạch xuất phát nha. Được đó, ít nhất là chúng ta cũng không cần phải đi so sánh với một đứa nhỏ. 】

Trần Khánh cười nói:"Có cái gì không được chứ? Hơn nữa, trong quá trình giảng dạy, cả người dạy lẫn người học đều có tiến bộ, dạy người khác cũng là một loại học tập. Được rồi, con học thuộc kinh mạch huyệt vị trên cơ thể con người đến đâu rồi?"

Hứa Văn Diệu nói: "Vẫn chưa quá thuộc ạ."

Trần Khánh lập tức kiểm tra: "Vậy đọc toàn bộ huyệt vị của đường Túc Dương Minh Vị Kinh một lần cho thầy nghe."

Hứa Văn Diệu gật gật đầu, lập tức mở miệng nói: "Thừa Khấp, Tứ Bạch, Cự Liêu, Địa Thương, Đại Nghênh, Giáp Xa, Hạ Quan,

Đầu Duy, Nhân Nghênh, Thủy Đột, Khí Xá... Phong Long, Giải Khê, Trùng Dương, Hãm Cốc, Nội Đình, Lệ Đoái, tổng cộng có bốn mươi lăm huyệt vị."

Trần Khánh lại hỏi: "Kinh mạch Túc Thiểu Âm Thận thì sao? Đọc ngược lại cho thầy."

Hứa Văn Diệu đáp cực kỳ trôi chảy: "Du Phủ, Úc Trung, Thần Tàng, Linh Khư, Thần Phong... Phục Lưu, Chiếu Hải, Thủy Tuyền, Đại Chung, Thái Khê, Nhiên Cốc, Dũng Tuyền, tổng cộng có hai mươi bảy huyệt vị."

Trần Khánh gật gật đầu: "Không tồi, bây giờ đọc tất cả các huyệt vị trên đầu một lần đi."

Hứa Văn Diệu không có chút do dự, lại lên tiếng: "Nhân Trung, Đại Nghênh, Thần Đình, Phong Phủ, Ách Môn, Nghênh Hương, Tứ Bạch... Bách Hội, Phong Trì, Thiên Trụ, Ế Phong, Địa Thương, Giáp Xa, Nhĩ Môn, Thái Dương, Thượng Quan, Hạ Quan, tổng cộng sáu mươi ba huyệt vị."

Trần Khánh vừa lòng nói: "Xem ra con nắm giữ không tồi. Bây giờ nói xem, để học thuộc toàn bộ chỗ này, con đã mất bao lâu?"

Hứa Văn Diệu không quá tự tin nói: "Mất bốn ngày."

Vương Vũ: "? ? ?"

Trang Lượng: "? ? ?"

“Bác sĩ Trần,tôi hỏi anh một chuyện này, bệnh đau bụng kinh của con gái có thể chữa được không?”

Nhân lúc không có ai đến phòng khám, Trần Khánh đang dạy Hứa Văn Diệu, Vương Vũ cũng chớp lấy một chút thời gian trò chuyện với hắn hai câu.

Trần Khánh nghe vậy, liền cười nói: “Đương nhiên, loại chuyện này vô cùng đơn giản, hơn nữa cũng có rất nhiều phương pháp khác nhau.”

Ánh mắt Vương Vũ lập tức sáng như đuốc hỏi: “Bác sĩ Trần, tôi có thể học cái này hay không?”

Trần Khánh cười nói: “Anh muốn để bạn gái mình dùng sao?”

Vương Vũ nhíu mày nói: “Mỗi tháng khi dì cả của cô ấy đến, đều đau nói không nên lời. Tôi có để ý quan sát nhiều lần, cô ấy có mua mấy thứ nước đường kia uống, nhưng không tác dụng, mỗi lần đều phải tự mình chịu đựng, tôi lại không giúp được gì, thực sự có chút đau lòng.”

Vấn đề đau bụng kinh này đúng là rất điển hình, gần như nó chính là nỗi ám ảnh của mỗi cô gái. Hơn nữa, một số những biện pháp giúp các cô gái giảm đau bụng kinh trên thị trường, lại mang đến tác dụng quá nhỏ.

Vì vậy, sau khi dì cả đến, rất nhiều cô gái chỉ có thể lựa chọn cắn răng chịu đựng cho xong.

Trần Khánh cười nói: “Nếu đã muốn giúp bạn gái, thì anh nhất định phải học thật tốt, nhất là châm cứu cơ sở, những huyệt vị trên lưng mà Tiểu Hứa vừa nhắc đến kia chính là điểm mấu chốt trị đau bụng kinh đó.”

“Ví dụ như ngải cứu huyệt Quan Nguyên, chính là đặt một lát gừng tươi lên huyệt Quan Nguyên, sau đó châm ngải cứu đặt lên trên. Đừng nhìn thao tác này rất đơn giản, nếu anh không hiểu huyệt vị, một khi đặt sai vị trí, nhìn huyệt Thạch Môn thành huyệt Quan Nguyên, thì không những không thể trị được đau bụng kinh, còn có thể làm bạn gái anh vô sinh luôn đó.”

Hả?

Vương Vũ không nghĩ tới loại chuyện này lại khoa trương đến vậy.

Không phải nói tính thương tổn của phương pháp điều trị bằng trung y không quá lớn sao?

“Hai huyệt vị này chênh lệch bao nhiêu?” Vương Vũ hỏi.

Trần Khánh cười nói: “Một tấc, nhưng cũng không nên hiểu một tấc là 3.3 cm. Đơn vị được dùng để lấy huyệt trong trung y vốn là tấc đồng thân [1]. Và giá trị của nó hoàn toàn khác nhau.”

[1] : Tấc đồng thân hay thốn là đơn vị đo chiều dài sinh học trên cơ thể mỗi con người. Đơn vị này là vô cùng quan trọng trong y học cổ truyền Phương Đông với các bộ môn Châm cứu và bấm huyệt, Massage. Nó cũng có vai trò quan trọng trong võ thuật khi các môn sinh trải qua giai đoạn nhận biết huyệt vị.

Cách xác định tấc đồng thân:

Cách 1: Co ngón giữa bàn tay (trai tay trái, gái tay phải). Độ dài 1 tấc chình bằng khoảng cách từ 2 đầu nếp rãnh tạo bởi phần bụng ngón tay (do ngón tay co lại). Rãnh thứ nhất tạo bởi đốt 1 và đốt 2, rãnh thứ 2 tạo bởi đốt 2 và đốt 3.

Cách 2: Chính bằng bề rộng đốt thứ hai của ngón tay cái, đường đi qua chân móng (trai tay trái, gái tay phải).

Cách 3: Khít các ngón của bàn tay lại. Bề rộng của 4 ngón tay (trừ ngón cái) chính bằng 3 tấc đồng thân.

Chương 356 - Móa Nó, Không Học Được Cũng Phải Học Đến Chết!

“Với những người cao, một tấc đồng thân sẽ dài hơn giá trị một tấc bình thường một chút, ngược lại, với những người thấp, giá trị tấc đồng thân lại ngắn hơn một chút. Các so sánh thích hợp nhất chính là dùng tay của bệnh nhân, khép lại bốn ngón tay, lấy đường vân cắt ngang qua ngón giữa làm chuẩn, chiều rộng của hai ngón tay là 1.5 tấc bình thường, chiều rộng bốn ngón tay là 3 tấc bình thường, sau đó dùng mắt thường để phán đoán vị trí đại khái của huyệt vị, bình thường sẽ không xảy ra sai sót.”

“Nếu như anh sợ, không cần ngải cứu huyệt Quan Nguyên cũng được. Dùng châm cứu cũng có thể trị đau bụng kinh. Dưới tình huống bình thường, có hai đại huyệt gây nên đau bụng kinh, một là Tam Âm Giao, một là Huyết Hải. Khi bạn gái anh đau bụng kinh, chỉ cần hạ một châm xuống vị trí của Tam Âm Giao kia, cơn đau sẽ tiêu tan tại chỗ, rất nhanh. Nếu cơn đau chỉ giảm chừng bảy, tám phần, anh lại châm xuống Huyết Hải, cô ấy sẽ nhanh chóng hết đau. Loại bệnh khí này vừa đến liền lập tức trị liệu, thì kể cả tháng sau kinh nguyệt có tới, cô ấy cũng sẽ không đau. Dù cô ấy vẫn tiếp tục đau, chỉ cần anh châm như vậy thêm một lần, tôi bảo đảm vài năm kế tiếp, cô ấy cũng không bị đau bụng kinh tra tấn.”

Vương Vũ nghe thấy vậy ánh mắt lập tức tỏa sáng.

Đau bụng kinh này có thể diệt trừ tận gốc sao?

Trên thực tế, Vương Vũ chỉ muốn nhờ Trần Khánh dạy mình

cách giúp bạn gái giảm bớt đau đớn mà thôi, không ngờ Trần Khánh lại dạy gã cách trị tận gốc chứng đau bụng kinh này rồi.

Chỉ là … món đồ chơi này phải châm cứu mới có tác dụng!

Vương Vũ thực sự khóc không ra nước mắt mà.

Vừa rồi khi nghe Hứa Văn Diệu đọc thuộc lòng huyệt vị, trong đầu gã đã nảy sinh ý niệm đánh trống rút lui rồi.

Đặc biệt là khi biết trên cơ thể của một người có tới hơn ba trăm huyệt vị, toàn thân gã đều tê dại luôn.

Làm sao có thể học thuộc được mấy thứ này đây?

“Bác sĩ Trần, còn biện pháp nào khác không?” Vương Vũ hỏi.

“Có, là uống thuốc. Anh muốn kê được đơn thuốc thì phải học《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》và《 Thương Hàn Luận 》, nhưng suy cho cùng, mỗi người đều có thể chất khác nhau, khiến cho cách phối hợp phương thuốc cũng trở nên khác nhau, khi không biết tình trạng sức khỏe của bạn gái anh, rất khó hốt thuốc đúng bệnh.” Trần Khánh nói.

“Ai, vẫn nên chờ tới lúc cô ấy bị đau bụng kinh, tôi lại dẫn cô ấy đến nơi này cho anh xem là được. Nếu dựa vào bản thân tôi tự học, sợ rằng cả đời này tôi cũng không thể chữa nổi chứng đau bụng kinh cho cô ấy mấy.” Vương Vũ có chút nản lòng, muốn từ bỏ.

Trần Khánh nghe vậy, lập tức cười đùa nói: “Vậy không được, nếu anh không theo tôi học trung y, tôi còn có thể coi bạn gái anh như một bệnh nhân bình thường, nhưng hiện tại anh đã bắt đầu học rồi, thì công việc này hãy tự làm đi, tôi không chữa đâu.”

Ai?

Vương Vũ nghẹn họng nhìn trân trối: “Bác sĩ Trần, tôi bắt đầu học khi nào?”

Trần Khánh nói: “Tôi đã nói cho anh biết tất cả các phương pháp điều trị đau bụng kinh rồi, anh còn nói là không học? Anh muốn miễn phí sao?”

Vương Vũ thực sự dở khóc dở cười, này là chơi xấu nha, trước kia tôi từng hỏi anh mấy vấn đề, đâu có thấy anh như vậy?

“Bác sĩ Trần, đừng vậy mà, dì cả tháng này của bạn gái tôi lại sắp tới rồi, trong khi thời gian tôi học ngắn như vậy, không châm cứu được, làm sao mà chữa đây?” Vương Vũ nói.

Trần Khánh cười nói: “Vậy thì xoa bóp. Xoa bóp vào những huyệt vị châm cứu vừa nãy tôi có nói với anh, cũng sinh ra hiệu quả nhất định. Tuy làm như vậy không thể trị tận gốc, nhưng khi bị đau bụng kinh, xoa bóp Tâm Âm Giao cũng đủ giúp cô ấy giảm bớt đau đớn rồi. Chờ tới khi nào anh nắm được phần cơ bản nhất của châm cứu, tự nhiên cũng có thể giúp bạn gái trị tận gốc chứng đau bụng kinh rồi.”

“Anh đó, nếu đã theo tôi học trung y, thì không thể rút lui như vậy được. Huống chi nếu anh có thể chữa khỏi đau bụng kinh cho bạn gái mình, thì sau này tôi dám khẳng định là cô ấy sẽ đặc biệt sùng bái anh. Không phải loại chuyện này cũng có thể hỗ trợ cho cuộc sống vợ chồng hai người trở nên hòa hợp hơn sao?”

Mẹ của Trần Khánh chính là người như vậy, đừng thấy bà hay mắng Trần Tùng không chịu chú ý cái này cái kia, nhưng thực ra trong lòng bà rất sùng bái Trần Tùng, luôn cảm thấy ông là người đặc biệt ưu tú.

Đây là khi yêu đương được trang bị thêm một tầng bộ lọc hình ảnh. Và hơn hai mươi năm trôi qua rồi, nhưng bộ lọc hình ảnh này vẫn không bị loại trừ.

Vương Vũ vừa nghe đến đây, đột nhiên lại cảm thấy Trần Khánh nói rất có lý.

Nếu gã thực sự học được cách chữa đau bụng kinh, thì về sau không phải địa vị của bản thân ở trước mặt bạn gái sẽ tăng vọt lên sao?

Học!

Móa nó không học được cũng phải học đến chết!

“Được, bác sĩ Trần, tôi nghe lời anh.” Vương Vũ nói.

“Còn anh thì sao?” Trần Khánh cười hì hì nhìn Trang Lượng: “Sau này anh cũng phải tìm bạn gái, nếu có thể bộc lộ tài năng trước mặt bạn gái, anh nghĩ xem, sẽ nở mày nở mặt đến mức nào?”

“Tôi đâu có nói là không học đâu. Lại nói, không phải đây chính là tư liệu dùng để viết sách sao? Nói gì thì nói, tôi cũng không thể cứ đi sao chép mãi được. Huống chi học tập trung y còn có thể gia tăng thêm một chút bản lĩnh cho mình, vậy càng tốt hơn.” Trang Lượng không hề kháng cự chuyện này.

Hay lắm!

Cuối cùng Trần Khánh cũng thuyết phục được hai người này chân chính bước lên “Thuyền tặc!”. Hắn có cảm giác mình ở thời điểm hiện giờ giống như một người đi tiên phong trong hành trình tuyên truyền trung y vậy.

Xem ai muốn học trung y đều phải dạy một chút.

“Được rồi, hai người bắt đầu học từ hình ảnh huyệt vị kinh mạch trên cơ thể con người, còn tôi lại tiếp tục dạy Tiểu Hứa về tác dụng của mỗi huyệt vị.” Trần Khánh nói.

Hứa Văn Diệu đã sớm lấy ra hình ảnh các huyệt vị kinh mạch trên cơ thể con người của mình, vừa nghe Trần Khánh nói như vậy, cậu bé lập tức mang hình ảnh tới cho hai người Vương Vũ.

Sau khi tiếp nhận hình ảnh, hai người Vương Vũ nhìn một chuỗi những văn tự được viết kín mít trên đó, trong lúc nhất thời, lại có chút choáng váng đầu.

Thứ này, nên bắt đầu từ đâu đây…

Cứ như vậy, nhóm bốn người đã khí thế hừng hực tiến hành học tập rồi. Rất nhanh, lại có bệnh nhân đi tới phòng khám.

Bởi vì những bệnh nhân này chỉ mắc một số bệnh nhỏ, nên Trần Khánh không mất quá nhiều thời gian đi chẩn đoán và điều trị.

Nhưng… những bệnh nhân này vừa đi, Điền Dũng Tuyền lại đẩy cha ông ấy đến phòng khám.

Chương 357 - Muốn Không Khỏe Mạnh Cũng Khó!!!

Hơn hai mươi ngày, cuối cùng Điền Cường Quốc đã có thể nói chuyện lưu loát, nhưng hai chân lão vẫn không thể đứng vững được.

Có điều, theo những gì Điền Cường Quốc nói, thì trong hai ngày gần đây, lão đã cảm thấy trên đùi mình có lực hơn rồi, chỉ là muốn rời khỏi xe lăn đi xuống đất, lại có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng ngay cả như vậy, lão đã rất vui vẻ.

Kể từ khi phải ngồi trên chiếc xe lăn này, lão chưa từng có hy vọng xa vời rằng một ngày nào đó. mình vẫn có thể đứng lên được. Nhưng tới hiện giờ, khi được nhìn thấy bản thân từ từ khôi phục trở lại, nụ cười của Điền Cường Quốc cũng tươi hơn trước kia rất nhiều.

Trần Khánh có chút kích động, tuy phương thuốc của Triệu gia gia rất lợi hại, nhưng Điền Cường Quốc có thể cảm thấy trên đùi mình có lực nhanh như vậy, hiển nhiên là quá trình châm cứu cùng với xoa bóp của hắn đã phát huy tác dụng rồi.

Nếu thật sự có thể chữa khỏi hai chân cho Điền Cường Quốc, thì đối với Trần Khánh, đây tuyệt đối là một sự kiện làm hắn có cảm giác thành tựu bùng nổ.

Tới sau này, nếu còn gặp phải loại bệnh nhân như vậy nữa, Trần Khánh cũng có thể tự tin đối mặt.

Đó là nguyên nhân vì sao kinh nghiệm lâm sàng là một yếu tố

rất quan trọng đối với bác sĩ.

Lại nói, tuyệt đại đa số thời gian, đối tượng học tập chủ yếu của trung y chính là bệnh nhân. Cũng có nghĩa là một bác sĩ trung y mà không tiếp xúc với bệnh nhân, trên mình không có một bụng lý luận, thì học cũng như không học.

Sau khi Trần Khánh hạ mạch cho Điền Cường Quốc, lại nhanh chóng để lão nằm xuống giường, tiếp tục lặp đi lặp lại một loạt những phương pháp điều trị trước đó.

Châm cứu, xoa bóp bấm huyệt, ngải cứu.

Sau khi y thuật của Trần Khánh tăng lên, hắn lập tức tiến hành trị liệu trên toàn bộ phương vị cho Điền Quốc Cường.

Châm cứu kích thích huyệt vị, ngải cứu phù dương, xoa bóp bấm huyệt hoạt gân, phối hợp với phương thuốc của Triệu Ninh Quân, tiếp cận toàn diện từ bốn hướng.

Thành thật mà nói, không có nhiều bác sĩ trị liệu như Trần Khánh. Bởi vì rất nhiều bác sĩ trung y chỉ biết kê đơn thuốc thôi cũng đã rất giỏi rồi, nếu người nọ còn có thể châm cứu, xoa bóp bấm huyệt, thì không chỉ đơn giản là giỏi nữa, mà phải đánh giá là quá lợi hại mới đúng.

Cho đến ngày nay, nhiều bậc thầy y học quốc gia cũng chưa chắc đã am hiểu các phương thức chữa trị toàn diện được như Trần Khánh.

Cho nên, Điền Cường Quốc có thể gặp được Trần Khánh, tuyệt đối là vận khí bùng nổ.

Sau hơn một giờ trị liệu, hai cha con Điền Cường Quốc lại vô cùng vui vẻ rời khỏi Hán Y Đường.

Gần đến giờ tan tầm, hai người Vương Vũ cũng tự về nhà.

Trần Khánh lại tranh thủ thời gian chạy tới trung y viện thăm Dương Các, cũng thuận tiện mang theo công thức nấu món ăn thực liệu chuyên cố thận bổ cốt của mình tới cho dì hai hắn.

Thực liệu phối hợp với phương thuốc của Triệu Ninh Quân, đủ để làm cho xương cốt hai chân của Dương Các nhanh chóng khôi phục, đồng thời cũng có thể cố thủ thận khí của gã.

Chờ gã hoàn toàn khỏe lên, cơ thể chẳng những không để lại một chút di chứng nào, còn có tinh thần hơn so với trước kia.

Nói cho cùng, trong hơn 20 năm Dương Các tồn tại trên đời này, quy trình làm việc và nghỉ ngơi của gã đều không có quy luật, lúc bình thường lại phải chuẩn bị thi cử, học tập sinh hoạt đều có áp lực.

Bởi vậy, trong một hoặc hai tháng này, được coi như quãng thời gian để cơ thể gã hoàn toàn thả lỏng, mà Trần Khánh lại cực kỳ tri kỷ, chuyên môn đưa tới những phương pháp trừ tận gốc mấy vấn đề nhỏ trên cơ thể cho gã.

Thân thể này của gã muốn không khỏe mạnh cũng khó!

Sau khi thăm Dương Các xong, Trần Khánh vẫn như thường lệ, vừa về nhà là ôm sách thuốc tiếp tục học tập.

Cuộc sống của hắn chính là như vậy, có lẽ trong mắt của người khác, cuộc sống này sẽ có một chút nhàm chán, nhưng bản thân Trần Khánh lại vui vẻ chịu đựng.

...

Sáng sớm hôm sau, Trần Khánh luyện tập xong Bát Bộ Kim Cương Công, đã nhanh chóng đi đến phòng khám khoa nội một của trung y viện.

Trần Khánh vốn tưởng rằng, sau một ngày lắng đọng, cảm giác

mới mẻ của sự kiện Tik Tok kia kết thúc, khiến cho số lượng người chuyên live stream tìm đến nơi đây sẽ ít đi một chút.

Kết quả là… ngay khi đến bệnh viện, Trần Khánh chợt phát hiện ra rằng suy nghĩ của hắn đã quá đơn giản rồi.

Bởi vì lượng người tới ngày hôm nay không chỉ nhét kín cả đại sảnh, ngay cả cửa thang máy cũng đều là người.

Hiện tại còn chưa đến bảy rưỡi, mà toàn bộ tầng lầu phòng khám của khoa nội một đã chật ních, như một cái chợ vậy.

Sự kiện rầm rộ như thế cũng khiến rất nhiều y tá trong khoa nội một phải ngạc nhiên thán phục.

Các cô ấy lần lượt chụp lại khung cảnh này, rồi gửi đến nhóm làm việc.

Quả nhiên, sau khi các bác sĩ và y tá của khoa khác của trung y viện nhìn thấy khung cảnh này, cả đám đều nhao nhao nhắn tin hỏi đây là có chuyện gì vậy.

Lúc đầu còn có người hỏi, có phải bên khoa các cô đã gặp phải rắc rối y tế hay không?

Chờ sau khi biết được những người này đều đến vì Trần Khánh, trong lòng bọn họ không khỏi mắng đám người kia thật sự quá điên cuồng.

Lại nói, đúng là mấy ngày gần đây, Trần Khánh đã trở nên vô cùng nổi tiếng trong khu vực Giang Hạ, nhóm đồng nghiệp trong trung y viện cũng lướt qua những đoạn video được phát tán trên mạng rồi.

Phải biết rằng, bản thân vốn là một sinh viên y khoa, cho nên rất nhiều người đều biết rõ rằng trung y thực sự có hiệu quả. Suy cho cùng, phần lớn những người có thể tiến vào trung y viện này,

đều đã học qua chuyên ngành có liên quan tại những ngôi trường trung y, tự nhiên cũng có một chút hiểu biết nhất định về trung y.

Nhưng hiệu quả là hiệu quả, chứ trên thực tế, bọn họ cũng chẳng gặp được bao nhiêu vị bác sĩ trung y có thể làm giống như Trần Khánh, biến khái niệm hiệu quả trị liệu của trung y trở nên nhanh chóng, dựng xào thấy bóng đến vậy.

Phải thừa nhận rằng, sau khi xem những đoạn video đó, mọi người cũng bị nó ảnh hưởng khá nhiều, thậm chí còn trực tiếp thay đổi quan niệm ban đầu của mình về sự xuất hiện của Trần Khánh tại nơi đây.

Nhưng đồng thời, lại có nhiều người bắt đầu lo lắng cho chính mình.

Đặc biệt là một số người đã sớm quên hết toàn bộ những kiến thức về trung y.

Chương 358 - Tổ Lãnh Đạo Tới Kiểm Tra!!!

Khỏi phải nói, sau khi nhìn thấy tình huống này, một số bác sĩ của khoa nội một cũng lập tức đứng thành hàng, cả đám bọn họ đều chủ động xin đi giết giặc đến hỗ trợ, hoàn toàn ném lời dặn dò của Uông Duẫn ra sau đầu.

Đã đến lúc này rồi, làm sao bọn họ còn có thể tiếp tục lười biếng nữa chứ?

Nếu chờ cho đến khi Trần Khánh phản ứng lại, rồi hiểu ra rằng ở nơi này, có bọn họ hay không cũng như nhau thôi, sau đó dứt khoát điều bọn họ đi, chẳng phải bọn họ đều xong đời rồi?

Với những người như bọn họ, trung không ra trung tây chẳng ra tây, có lẽ ở lại chỗ này sẽ có mức đãi ngộ tốt hơn một chút, nếu thực sự bị điều tạm đến bệnh viện tây y nào đó, khẳng định là cả hai bên đều không muốn bọn họ đâu.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là, tiền lương về sau chưa chắc đã được nhiều như hiện tại.

Sau khi thấy rõ tình hình, ngoại trừ Uông Duẫn, tất cả mọi người đều bắt đầu đến phòng khám hỗ trợ.

Trước đây, Khang Tuyền còn cùng một giuộc với Uông Duẫn, thì hiện giờ, gã cũng xuất hiện trong phòng khám, thậm chí còn là người đầu tiên phản chiến.

Có những người này hỗ trợ, dù chưa thể đẩy nhanh tốc độ khám chữa bệnh của Trần Khánh và Vương Xuân Lam, nhưng bọn

họ vẫn có thể duy trì trật tự hay làm một số công việc lặt vặt khác.

Kết quả là, số lượng tiếp chẩn của khoa nội một bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng.

Cũng dưới loại áp lực này, Trần Khánh không ngừng đột phá giới hạn tọa chẩn của mình.

Bắt đầu từ bảy rưỡi sáng cho đến giờ ăn cơm trưa, số lượng bệnh nhân Trần Khánh tiếp chẩn đã vượt qua bảy, tám mươi người.

Phải biết rằng, trước đây kỷ lục cao nhất trong ngày của hắn mới đạt đến con số này.

Đương nhiên, trong số những bệnh nhân kia, có gần một nửa là bản thân bọn họ vốn không có bệnh tật gì, tất cả đều mắc phải một vài vấn đề nhỏ như can thấp tỳ hư.

Trần Khánh chỉ cần dùng Thiên Sơn Hỏa, là có thể ứng phó với từng người một. Quá trình này chỉ kéo dài chừng hai, ba phút, không thêm được bao nhiêu y điểm.

Nhưng qua tình hình này, cũng có thể thấy được, gần như rất nhiều người trong số bọn họ đều là nghe tin mà đến!

Mặc dù mục đích của những người này không phải là chữa bệnh, nhưng sau khi nhìn thấy thủ đoạn của Trần Khánh, cả đám cũng bị khiếp sợ bởi hiệu quả trị liệu của hắn.

Phải biết rằng, trong số những người này có một bệnh nhân bị đau thắt lưng không thể đứng thẳng nổi, ngay cả đi bộ cũng cần có người dìu, kết quả là ngay khi Trần Khánh châm cứu cho bà ấy, phần thắt lưng kia lập tức có thể cử động tại chỗ, thậm chí người phụ nữ này còn có thể đi có thể nhảy, như một người khỏe mạnh bình thường.

Tất cả những người có mặt đều ngạc nhiên vô cùng.

Cũng có người sử dụng điện thoại di động ghi hình bên ngoài phòng khám.

Sở dĩ bọn họ phải ghi hình ở bên ngoài phòng khám là vì Trần Khánh không cho phép bất cứ ai mang điện thoại di động vào.

Mới đầu còn có người kháng nghị, nhưng tới cuối cùng, tất cả đều thành thành thật thật tuân theo quy định của Trần Khánh.

Bởi vì không ai nguyện ý đắc tội với một bác sĩ có thể chữa bệnh cả!

...

"Chủ nhiệm Tuân, đây chính là viện trưởng Khổng của trung y viện."

Trước cổng trung y viện, sau khi nhận được thông báo của Khương Tổ Vân, Khổng Học Quân lập tức chạy tới cửa đón tổ lãnh đạo tới kiểm tra Dương Châu.

Ông ấy thực sự không rõ vì sao tổ lãnh đạo tới kiểm tra Dương Châu lại đến trung y viện thị sát, nhưng bọn họ đã đến đây rồi, chắc chắn là ông phải đi tiếp đãi thôi.

"Chào chủ nhiệm Tuân." Khổng Học Quân nói.

Tuân Phi Dương cười nói: "Viện trưởng Khổng, nghe nói anh vừa được điều đến nơi này? Thế nào, công tác triển khai ra sao rồi?"

Khổng Học Quân cười nói: "Chuyện này cũng là nhờ có Khương Phủ Lệnh hỗ trợ, công tác của tôi mới có thể tiến triển thuận lợi như hôm nay."

Khương Tổ Vân ha hả cười nói: "Chủ nhiệm Tuân, viện trưởng

Khổng cũng khá là quyết đoán đấy. Anh ấy muốn noi theo mô hình của trung y viện Lộc Môn, hoàn toàn trung y hóa trung y viện này, chân chính mưu cầu phúc lợi cho dân chúng!"

Tuân Phi Dương kỳ quái hỏi: "Mưu cầu phúc lợi cho dân chúng là tốt, nhưng hoàn toàn trung y hóa như vậy, có phải là từ bỏ tất cả tây y thuốc tây cùng rất nhiều thiết bị y tế bên trong không? Một mô hình như vậy thực sự bền vững sao?"

Khổng Học Quân giải thích: "Chủ nhiệm Tuân, kỳ thật trung y viện của chúng tôi đang được triển khai theo mô hình 'trung y ở phía trước, tây y ở phía sau', cũng chính là trung y chữa bệnh, tây y chờ lệnh. Nói đơn giản là thế này, những người dân mắc bệnh đến chỗ chúng tôi khám, nếu bệnh chỉ mới phát ở giai đoạn đầu, dùng thiết bị y tế không kiểm tra được chính xác, chỉ có thể thông qua quá trình bắt mạch của trung y mới có thể biết rõ tường tận thôi. Hơn nữa, nếu có thể giải quyết căn nguyên gốc rễ của bệnh ngay tại thời điểm này, sẽ trợ giúp rất nhiều cho dân chúng, để bọn họ vĩnh viễn không sinh bệnh nặng."

"Ngược lại, khi một số bệnh nhân để kéo dài tình trạng của mình quá lâu mới đến bệnh viện thăm khám, khi trung y dùng hết mọi cách vẫn không giải quyết được, chúng tôi sẽ trưng cầu ý kiến của bệnh nhân, xem liệu người nọ có sẵn sàng hy sinh chất lượng sinh hoạt để duy trì sinh mệnh hay không? Nếu họ muốn, vậy dùng biện pháp tây y. Về phần những lời anh vừa nói, là trung y hóa trung y viện sẽ phải từ bỏ tây y thuốc tây và thiết bị y tế, điều đó chắc chắn sẽ không. Nhưng chúng tôi sẽ giảm bớt. Bởi vì trên thực tế, trung y cũng có thể sử dụng các thiết bị y tế này để kiểm nghiệm hiệu quả trị liệu của chính mình. Hơn nữa, chính người dân cũng có thể từ số liệu trực quan đó mà cảm nhận tình trạng bệnh của chính mình đã hoàn toàn ổn hay chưa."

"Bằng cách này, chúng ta có thể tiết kiệm được một khoản chi phí lớn, đồng thời tình hình nghèo đói do bệnh tật của dân chúng

cũng sẽ giảm bớt. Các trung y viện cũng có thể tránh được một số vấn đề chữa bệnh vượt giới hạn. Lại nói, khi tiết kiệm được khoản tiền này, chúng tôi cũng có thể đầu tư cho đội ngũ trung y, để đào tạo ra nhân tài trung y ưu tú. Cứ như vậy, hình thức trung y hóa liền có thể tiếp tục kéo dài rồi."

Tuân Phi Dương cười nói: "Không sai. Nên đi theo con đường trung tây y kết hợp này, vấn đề chỉ là ai đứng lên trực tiếp khởi xướng nó thôi. Nhưng tôi rất tò mò, trên phương diện chữa bệnh, trung y thật sự mạnh hơn những thiết bị y tế kia sao?"

Chương 359 - Nhóm Lãnh Đạo Phủ Giang Hạ Đều Nhàn Đến Vậy Sao?

Khương Tổ Vân đúng lúc chen vào: "Viện trưởng Khổng, ý của chủ nhiệm Tuân chính là, trong sự cố nổ khí gas lần này, biểu hiện của Trần Khánh của bệnh viện các ông vô cùng nổi bật, đây cũng là lần đầu tiên anh ấy được chứng kiến trung y trên phương diện cấp cứu, nhưng nó lại có tác dụng lớn đến như vậy. Sau khi nghe tôi nói tình huống của bệnh viện các anh, anh ấy mới đặc biệt hứng thú muốn đến xem, nếu không cứ như vậy đi, anh dẫn chúng tôi đến phòng khám của bác sĩ Trần xem một chút, xem rốt cuộc là trung y chữa bệnh thực sự có ưu thế như vậy hay không."

Khổng Học Quân lộ vẻ mặt khổ sở, nói: "Chuyện này, có lẽ trong thời gian ngắn chủ nhiệm Tuân còn không đi được."

Khương Tổ Vân nhíu mày: "Có chuyện gì vậy? Trần Khánh không có ở đây sao?"

"Cậu ấy ở đây." Khổng Học Quân dừng một chút, mới nói thật: "Nhưng có quá nhiều người tới chỗ cậu ấy tọa chẩn, chỉ sợ chúng ta có muốn chen cũng không chen vào được thôi."

Khương Tổ Vân và Tuân Phi Dương đều không hiểu ra sao.

Gì mà có quá nhiều người chứ?

Có thể có bao nhiêu người được đây?

Chẳng lẽ bệnh nhân đến tìm vị bác sĩ kia còn có thể lấp kín cửa phòng khám chật như nêm cối?

“Viện trưởng Khổng, trước tiên anh cứ dẫn chúng tôi lên xem một chút, chủ nhiệm Tuân đang muốn đi kiểm tra công tác tiếp theo của chúng ta, nhờ anh phối hợp một chút.” Khương Tổ Vân nói.

“Được rồi.” Đương nhiên Khổng Học Quân cũng hiểu ý tứ của Khương Tổ Vân, sợ là vị Phủ Lệnh trước mặt ông ấy đang muốn cho vị chủ nhiệm Tuân tới từ Dương Châu này nhìn thấy cảnh tượng nhiều người qua lại đông đúc trong trung y viện.

Sau đó, dưới sự lãnh đạo của Khổng Học Quân, vài vị phó viện trưởng bệnh viện, chính phủ và nhóm điều tra tới từ Dương Châu, cộng lại là một nhóm 120 người, bắt đầu chia thàng từng tốp, bước vào trong thang máy.

Mười mấy giây sau, tốp người đầu tiên đi tới tầng lầu phòng khám của khoa nội một.

Ding!

Cửa thang máy mở ra!

Sau khi tốp người này rời khỏi thang máy, cả đám lập tức trông thấy một mảnh người đông nghìn nghịt trước mắt, ai nấy đều há hốc mồm.

Cái gì vậy? Vì sao ngay ngoài cửa thang máy lại có một đống người rồi?

Sau khi, gian nan tiến thêm hai bước nữa, mọi người lại kinh ngạc phát hiện, bên ngoài đại sảnh, hành lang, gần như tất cả những không gian có thể đứng được, đều bị biển người lấp kín.

“Viện trưởng Khổng, có phải ý anh muốn nói là, những người này đều tới tìm Trần Khánh khám bệnh?” Khương Tổ Vân quay đầu nhìn về phía Khổng Học Quân.

"Khương Phủ Lệnh, nếu không để tôi cho người ta tới thông báo với Trần Khánh một chút, để cậu ấy bước ra bên ngoài, gặp mặt chủ nhiệm Tuân một hồi, ý anh thế nào?"

Một tầng này đang có ít nhất là ba, bốn trăm người, đương nhiên Khổng Học Quân không thể dẫn nhóm lãnh đạo này chen vào bên trong được.

"Chủ nhiệm Tuân muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là Trần Khánh xem bệnh cho người ta như thế nào, nếu hiện giờ anh gọi cậu ấy ra đây, chẳng khác nào bỏ chuyện chính đi làm việc phụ rồi. Như vậy nhé, những người khác đừng vào, chỉ ba người là viện trưởng Khổng, tôi, và chủ nhiệm Tuân, vào bên trong xem thôi." Khương Tổ Vân nói.

"Ừm, cứ làm theo lời Khương Phủ Lệnh nói đi." Tuân Phi Dương cười nói.

"Tốt lắm, viện trưởng Hoàng, làm phiền anh lấy cho chúng tôi ba bộ đồ bác sĩ đi." Viện trưởng Khổng nói.

"Được, để tôi đi làm ngay." Hoàng Băng nói xong đã vội vàng đi xuống cầu thang.

Không bao lâu sau, ba người Khổng Học Quân mặc áo dài màu trắng, lập tức đi vào hành lang phòng khám bệnh thuộc khoa nội một.

Dưới cái nhìn chăm chú của đám đông người bệnh, cuối cùng ba người bọn họ cũng tới được phòng mạch của Trần Khánh.

"Viện trưởng." Hạ Mẫn, Cố Vũ vừa nhìn thấy Khổng Học Quân, đã vội vàng đứng thẳng người.

Khổng Học Quân gật đầu đáp lại. Sau khi ông ấy đưa mắt nhìn thấy Trần Khánh đang châm thứ cho người bệnh, đã nhanh chóng chạy tới trước mặt hắn, nói: "Trần Khánh, lãnh đạo phủ Giang Hạ

đi tới rồi."

Trần Khánh dành một chút thời gian ngó ra, chợt phát hiện ở phía sau Khổng Học Quân, có hai ông chú mặc áo dài màu trắng đang cười cười đứng sang một bên.

"Viện trưởng Khổng, đây là muốn làm gì vậy?" Trần Khánh nghi hoặc hỏi.

Khổng Học Quân cười nói: "Là nhóm lãnh đạo muốn tới nhìn một chút xem cậu chữa bệnh như thế nào. Chẳng có vấn đề gì đâu, cậu cứ coi như chúng ta không tồn tại là được."

Xem tôi chữa bệnh như thế nào?

Nhóm lãnh đạo Phủ Giang Hạ đều nhàn đến vậy sao?

Trần Khánh nói: "Được thôi, tôi thì không thành vấn đề."

Khổng Học Quân cười nói: "Vậy được, cậu cứ tiếp tục đi."

Nói xong, Khổng Học Quân lại bước tới, chuyển ba chiếc ghế lại, cùng Khương Tổ Vân và Tuân Phi Dương ngồi sang một bên trong phòng mạch.

"Chủ nhiệm Tuân, trước kia khi anh sinh bệnh có bao giờ tới tìm bác sĩ trung y không?" Khương Tổ Vân mở miệng nói chuyện phiếm.

"Không có, nhưng tôi lại biết chuyện trung y có thể điều trị, nói chính xác hơn là có thể chữa bệnh từ từ. Vị lãnh đạo trước kia của tôi thường xuyên tới tìm bác sĩ trung y xem bệnh." Tuân Phi Dương cười nói.

"Vậy hôm nay anh cần phải tỉ mỉ nhìn một chút nhé. Bởi vì viện trưởng Khổng từng nói với tôi rằng, trung y chữa bệnh không hề chậm chút nào đâu." Khương Tổ Vân cười nói.

Trong lúc mấy người bọn họ đang nói chuyện phiếm, Trần Khánh đã dùng châm thứ chữa xong cho một người bệnh bị sái cổ.

"Người tiếp theo."

Vừa nghe tiếng Trần Khánh kêu gọi, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đi đến, nhìn qua thân hình rất bình thường, nhưng đôi mắt lại sưng đỏ, làm người ta không khỏi tò mò.

Trần Khánh vừa nhìn thấy, trong lòng đã hiểu rõ nguyên nhân.

"Mời ngồi."

Cao Kỳ nghe tiếng bác sĩ nói, vừa ngồi xuống đã lập tức kể khổ, "Bác sĩ Trần, cậu mau giúp tôi nhìn xem, rốt cuộc tôi đã bị bệnh gì rồi?"

Trần Khánh cười nhạt nói: "Không phải bệnh gì nặng cả, chỉ bị bệnh mắt đỏ do gió và nhiệt, năm nay nhiệt tà thịnh hành, chị mắc phải bệnh này cũng rất bình thường. Mời chị qua bên này, tôi châm hai châm cho chị."

Bệnh mắt đỏ do gió và nhiệt cũng được gọi là trời hành mắt đỏ, đa cảm phong nhiệt thực tà hoặc là can đảm hỏa thịnh, hỏa nhiệt tà theo đường kinh mạch chạy lên trên làm loạn, khiến kinh mạch bị lấp kín, ngăn trở, huyết tắc khí trệ, cuối cùng mới phát sinh tình trạng mắt đỏ sưng phù đau đớn.

Người mắc phải bệnh này, đại đa số đều sẽ sợ ánh nắng, nhiều lệ, ngứa, đau đớn, nếu tình trạng nghiêm trọng một chút, còn có thể sinh ra đau đầu, phát sốt, buồn nôn, trúng gió, vân vân…

Nó cũng chính là căn bệnh viêm kết mạc cấp tính, cùng loại với bệnh viêm giác mạc phổ biến trong y học hiện đại.

Chương 360 - Lấy Đâu Ra Vị Bác Sĩ Trung Y Nào Chỉ Hỏi Đúng Một Câu, Đã Trực Tiếp Bắt Đầu Chữa Trị Rồi?

Bệnh này không khó chữa, về cơ bản, cơ chế của bệnh [1] chính là nhiệt độc uẩn kết tại tuyến lệ, chỉ cần sơ phong tán nhiệt, tiêu sưng phù giảm đau là được.

[1] : cơ chế của bệnh bao gồm nhiều giai đoạn từ lúc phát sinh, phát triển, biến hóa, tới kết cục.

Đương nhiên, nếu muốn hiệu quả trị liệu nhanh chóng, coi như đây lại là một loại khảo nghiệm đối với bản lĩnh châm thứ của trung y.

Nhìn thấy Trần Khánh vừa nói hai câu, đã trực tiếp châm kim cho người ta, Tuân Phi Dương ngồi một bên lập tức ngẩn người, hỏi: "Cậu ấy không bắt mạch sao?"

Ở trong ấn tượng của ông ấy, từ xưa đến nay, trung y xem bệnh đều phải bắt mạch trước mới trị liệu sau.

Lấy đâu ra vị bác sĩ nào chỉ hỏi đúng một câu, đã trực tiếp bắt đầu chữa trị rồi?

Khổng Học Quân nhanh chóng mở miệng giải thích: "Trung y có tứ chẩn, vọng, văn, vấn, thiết. Trong đó, bắt mạch là thủ pháp chẩn đoán bệnh cơ sở nhất, cũng là thủ pháp chẩn đoán bệnh ổn thỏa nhất, nhưng rất nhiều bác sĩ trung y lợi hại có thể dựa vào vọng chẩn, quan sát khí sắc trên gương mặt người bệnh là đã đại

khái phán đoán ra người bệnh rốt cuộc sinh bệnh gì rồi."

Tuân Phi Dương không hiểu nguyên lý của vọng chẩn, nhưng sau khi nghe Khổng Học Quân giải thích, ánh mắt ông ấy nhìn về phía Trần Khánh đã có thêm một chút kinh ngạc, thậm chí còn là không sao tin nổi: "Chỉ nhìn hai cái là có thể biết được bệnh gì rồi? Thật lợi hại."

Ngoài miệng khích lệ như vậy, nhưng đúng ra trong lòng Tuân Phi Dương cũng không phải trăm phần trăm tin tưởng, đương nhiên, không quá tin tưởng chứ chưa đến mức hoài nghi.

Suy cho cùng, trước khi đến nơi này, Khương Tổ Vân đã cho ông ấy xem qua những đoạn video quay lại cảnh Trần Khánh trực tiếp ra tay cứu người tại hiện trường.

Đó là cấp cứu thật sự, người bệnh cũng thức tỉnh tại chỗ, tuyệt đối không làm được giả.

Bởi vậy đến hiện giờ, ngay khi được nghe Khổng Học Quân nói như vậy, trong lòng ông ấy cũng sinh ra hứng thú nồng hậu đối với trung y.

Sau khi Cao Kỳ ngồi xuống, Trần Khánh bắt đầu châm thứ.

Để sơ phong tán nhiệt, cần phải châm cứu huyệt vị cả một khu, đó là dọc theo đường kinh mạch Dương Minh Đại Tràng Kinh và Túc Khuyết Âm Can Kinh.

Trong số những huyệt vị cần phối hợp, lại lấy Tình Minh, Thái Dương, Phong Trì, Hợp Cốc, Thái Trùng là chủ huyệt. Bởi vì Cao Kỳ mắc chứng ngoại cảm phong nhiệt [2], cho nên sau khi Trần Khánh châm thứ vào chủ huyệt, hắn lại châm thêm hai huyệt vị Ngoại Quan khác.

[2] : có thể hiểu nôm na là bên trong bị ảnh hưởng bởi gió và nhiệt, bên ngoài biểu hiện là cảm mạo.

Hai huyệt Tình Minh và Thái Dương có thể phát tiết oi bức, tiêu sưng giảm phù, châm Hợp Cốc có thể điều khí bên trong Dương Minh Kinh, tiêu trừ nhiệt tà trên đầu, mặt.

Mà bởi vì huyệt Thái Trùng cùng với huyệt Phong Trì lần lượt được phân phối tại hai đường kinh mạch can đảm, khiến cho khi châm thứ xong, có thể thúc đẩy hỏa từ can đảm chuyển xuống dưới.

Còn huyệt Ngoại Quan, có thể hiểu là huyệt này sẽ mang đến tác dụng cuối cùng đẩy lui nhiệt tà.

Nhưng bên trong quá trình phối hợp những huyệt vị này, khi châm huyệt Thái Dương cần phải dùng kim châm cứu tiến hành lấy chút ít máu, không thể quá nhiều, chỉ cần lấy đi một chút là đủ rồi.

Nói tóm lại, trong cả quá trình này cũng chỉ có khâu lấy máu đó là có chút dọa người mà thôi.

Dù sao, theo nhận định của rất nhiều người, huyệt Thái Dương cũng là một trong số những "Tử huyệt", không thể tùy tiện tác động mạnh vào được, nhẹ thì hôn mê tại chỗ, chấn động não, nặng thì động mạch màng não sưng tấy.

Mà một khi động mạch vỡ tan, người ta sẽ ngã xuống tại chỗ, không dậy nổi, nếu cứu trị trễ, chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ sẽ qua đời.

Cho nên đối với những người không hiểu trung y, hành vi lấy máu tại huyệt Thái Dương của Trần Khánh tương đối làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng vài phút sau, Trần Khánh còn chưa rút ngân châm ra, đám người Tuân Phi Dương đã phát hiện con mắt vốn ửng hồng của Cao Kỳ đã bắt đầu dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy

được mà rút đi rồi, thậm chí những phần sưng đỏ xung quanh cũng đang chậm rãi biến mất.

Nhanh như vậy! ?

Tuân Phi Dương xem đến ngây người!

Khương Tổ Vân đang ngồi một bên cũng không khỏi giật mình!

Nói thật, ông ấy cũng giống Tuân Phi Dương bên cạnh mình, vốn không quá hiểu biết về trung y. Nếu không phải ông ấy từng được chứng kiến tận mắt cảnh Trần Khánh cấp cứu, ông ấy cũng sẽ giống hệt Tuân Phi Dương hôm nay, cho rằng trung y chỉ có thể chậm rãi điều trị thân thể cho người bệnh mà thôi.

Nhưng ở thời điểm trông thấy một màn như vậy, chỉ trong nháy mắt, quan niệm của hai người bọn họ về trung y đã đổi mới rồi.

Này mà là chậm ư?

Rõ ràng là nhanh đến thái quá mới đúng!

"Chuyện này... Viện trưởng Khổng à, chẳng lẽ bác sĩ trung y nào cũng chữa bệnh như vậy sao?" Sau khi kinh ngạc một hồi, Tuân Phi Dương cũng không nhịn được mở miệng hỏi Khổng Học Quân.

"Có vẻ là như vậy đó, thủ pháp chữa bệnh của trung y vốn không phức tạp, ngoại trừ châm thứ, còn có những kỹ xảo như ngải cứu, kê đơn, xoa bóp bấm huyệt, nắn xương, giác hơi, cạo gió vân vân… kể cả khi một vị bác sĩ chỉ luyện một loại trong số những thủ pháp đến cực hạn, hiệu quả chữa bệnh của bọn họ cũng vô cùng tốt." Khổng Học Quân cười nói.

"Xem ra là tôi cô lậu quả văn rồi. Khương Phủ Lệnh, khó trách anh lại thỉnh cầu lãnh đạo trong châu, mong bọn họ đặt phủ Giang

Hạ trở thành thủ phủ của trung y dược. Quả thật, lời đề nghị này thật đáng giá để suy nghĩ sâu xa đây." Tuân Phi Dương nói.

"Nha? Ách... Đúng." Sau khi Khương Phủ Lệnh nhìn thấy thủ pháp của Trần Khánh, cả ông ấy cũng thoáng có chút ngây người, sau khi nghe được lời nói của Tuân Phi Dương có nhắc đến mình, mới lập tức phục hồi lại tinh thần, nói: "Đây là kế hoạch mà tôi đã cân nhắc khá lâu rồi, nhất là lần này, sau khi xảy ra vụ nổ khí gas, trung y có thể phát huy ra tác dụng không nhỏ, cũng khiến suy nghĩ trong lòng tôi càng thêm kiên định. Nếu quốc gia đã chế định sẽ dùng vòng tuần hoàn lớn trong nước làm chiến lược chủ thể, như vậy phát triển trung y và thuốc Đông y không những sẽ chấn hưng nông thôn, tái sử dụng được lượng lớn đất hoang để đó không dùng ở vùng nông thôn, còn có thể thúc đẩy người trẻ tuổi quay về quê hương gây dựng sự nghiệp."

Chương 361 - Anh Biết Thầy Tôi Sao???

"Như vậy vừa có thể giải quyết được chuyện công ăn việc làm cho người dân, vừa có thể giải quyết một loạt vấn đề xã hội như lão nhân cô đơn, lẻ loi, ở lại nông thôn trông nom nhi đồng, đồng thời cũng có thể củng cố thành quả, giải quyết được vấn đề nan giải nhất là làm sao để người dân thoát khỏi nghèo khó, tránh cho dân chúng đã nghèo về bệnh tật, lại càng nghèo về bệnh tật."

"Chủ nhiệm Tuân, vừa rồi anh cũng thấy được, hiệu quả trị liệu của vị bác sĩ Trần Khánh này tốt đến mức làm người ta phải líu lưỡi, hơn nữa, người bệnh bước đến nơi này cũng không cần làm bất cứ loại kiểm tra gì, sẽ giảm bớt phần lớn gánh nặng chữa bệnh cho dân chúng."

"Lại nói, đầu năm nay vì sao dân chúng cứ gặp phải một chút bệnh nhỏ là cố gắng chịu đựng cũng không muốn đi bệnh viện, còn không phải bởi vì phí kiểm tra quá cao ư? Người chỉ mắc một chút bệnh nhỏ nhưng đi kiểm tra lại mất cả ngàn tệ, mua chút thuốc cũng mất từ mấy trăm tới cả ngàn tệ nữa. Nếu tôi không có đơn vị trợ cấp, không cần bỏ ra một đồng tiền nào, nói thật, ngay cả tôi cũng không muốn đi."

"Nhưng cũng vì kéo dài quá lâu không chịu đi khám chữa, mới khiến bệnh nhỏ phát triển thành bệnh nặng. Đó không phải là vô duyên vô cớ phải chịu tội sao? Cho nên, chủ nhiệm Tuân à, nếu quốc gia muốn phủ Giang Hạ chúng tôi làm thành thị thí điểm nhằm phổ cập trung y dược tiến vào trung tiểu học, thì phủ Giang Hạ chúng tôi cũng dứt khoát làm cho triệt để một chút, từ trên xuống dưới một đường thay đổi, cũng tiện để các vị lãnh đạo bên

trên quan sát, sau khi chân chính phát triển trung y và thuốc Đông y lên, phủ Giang Hạ sẽ chuyển biến thành diện mạo như thế nào.”

“Nhưng việc này còn phải chờ xem phản ứng của chủ nhiệm Tuân và các vị lãnh đạo, nếu không có nhóm lãnh đạo ủng hộ, một Phủ Lệnh như tôi cũng không nắm chắc có thể đao to búa lớn đi làm việc được. Anh nói xem, có đúng không nào?"

Tuân Phi Dương gật gật đầu.

Đúng vậy, nếu đại đa số các vị bác sĩ đều giống như Trần Khánh, người bệnh vừa đến là bọn họ có thể lập tức giải quyết xong vấn đề cho đối phương, thì không nói đến cái gì mà vấn đề xã hội to tát kia, chỉ cần nhắc đến rắc rối y tế, hay nói chính xác hơn là mâu thuẫn giữa bác sĩ cùng với bệnh nhân thôi, khẳng định cũng có thể giảm bớt đi rất nhiều.

Nhưng điều kiện tiên quyết là đến tột cùng có bao nhiêu bác sĩ trung y giống như Trần Khánh?

"Khương Phủ Lệnh, ý tưởng cải cách của anh không tồi, nhưng tôi có một nghi vấn, ở bên trong đội ngũ trung y, Trần Khánh được coi là trình độ gì?" Tuân Phi Dương hỏi.

Khương Tổ Vân không quá am hiểu về chuyện này, bởi vậy sau khi nghe được câu hỏi, ông ấy lập tức nhìn về phía Khổng Học Quân.

Khổng Học Quân cười nói: "Tôi chỉ có thể cho anh một biện pháp so sánh thôi, trước mắt y thuật của Trần Khánh đã không thua kém rất nhiều bác sĩ trung y cấp chủ nhiệm ở Dương Châu rồi."

Tuân Phi Dương nói: "Nói cách khác, ở toàn phủ Giang Hạ này, rất khó tìm được nhiều bác sĩ trung y giống cậu ấy?"

Khổng Học Quân cười nói: "Đây cũng chính là chuyện mà

trước mắt trung y viện chúng tôi phải đi làm. Hiện tại, tôi đang tích cực liên hệ với các vị bác sĩ trung y nổi danh ở địa phương khác, muốn mời bọn họ cùng với học trò của mình đến phủ Giang Hạ. Mục đích chính của hành động lần này là mở rộng đội ngũ bác sĩ trung y trong trung y viện."

"Một khi những vị bác sĩ trung y này gia nhập, toàn bộ những vấn đề mà anh đang cân nhắc đều có thể được giải quyết dễ dàng. Chỉ cần chúng ta nắm bắt được điểm mấu chốt là hiệu quả trị liệu, như vậy trung y sẽ dần dần hình thành nên danh tiếng ở trong lòng dân chúng."

"Chỉ cần tất cả mọi người đều tin tưởng vào trung y, thậm chí là hiểu được một chút về trung y, đương nhiên bọn họ sẽ chủ động đi mua thuốc Đông y. Ví dụ như những loại dược liệu Đông y thường dùng như ngải cứu, quế chi, sài hồ chẳng hạn. Có sẵn những loại dược thảo này thì ngày thường, dù bọn họ mắc phải chút cảm mạo ho khan, đều có thể tự mình ở nhà nấu thuốc uống, căn bản không cần tới bệnh viện."

"Như vậy vừa có thể cam đoan mọi người đều khỏe mạnh, không để bệnh nhỏ tích lũy thành bệnh nặng, lại có thể tiết kiệm được không ít tiền cho họ."

Tuân Phi Dương hỏi: "Tự mình nấu thuốc sao? Sẽ không phát sinh vấn đề gì chứ?"

Khổng Học Quân cười nói: "Anh đã nghĩ quá nhiều rồi. Bởi vì trên thực tế, thứ dược liệu chân chính có thể uống vào mà sinh ra vấn đề lại là thứ người dân không mua được. Còn mấy loại mà tôi vừa nói đến như quế chi, sài hồ kia, dù người ngốc ăn vào cũng chẳng sao cả."

"Thuốc Đông y khác với thuốc tây. Chỉ một loại dược liệu cũng được tổ hợp lên từ nhiều loại nguyên tố khác nhau, không trải qua chiết xuất, chỉ cần bản thân chúng ta khỏe mạnh, dược tính của nó

sẽ theo cơ chế bài tiết của thân thể mà chủ động đi ra bên ngoài, sẽ không ở lại quá lâu trong thân thể. Nếu tổ hợp thành đơn thuốc lại càng không có bao nhiêu tác dụng phụ."

Thì ra là thế.

Khó trách mọi người đều nói tác dụng phụ của thuốc Đông y không có lợi hại như thuốc tây.

"Nói như vậy, đúng là chúng ta có thể thử nghiệm một chút, vừa vặn hôm trước Ủy ban Cải cách và Phát triển Quốc gia vừa mới nhấn mạnh chuyện này với nhóm phóng viên. Bọn họ muốn xoay chuyển tình huống tây hoá trung y. Viện trưởng Khổng, coi như quá trình cải cách này của anh đúng là có tính dự báo trước à nha, ha ha ha." Tuân Phi Dương cười nói.

Khổng Học Quân cười nói: "Không dối gì anh, chuyện tôi đến nơi này là do thầy của tôi đề nghị, mà đưa ra cải cách cũng là suy nghĩ của lão nhân gia ngài."

"Thầy? Thầy của viện trưởng Khổng là ai?" Tuân Phi Dương hỏi.

"Là viện trưởng trung y viện Dự Châu Quách Bạch Gia." Khổng Học Quân nói.

"Quách lão sao?" Tuân Phi Dương kinh ngạc hỏi.

"Anh cũng biết thầy tôi ư?" Khổng Học Quân nói.

"Quách lão thì ai mà không biết chứ? Anh có biết vị lãnh đạo mà tôi vừa nói là thường xuyên tìm bác sĩ trung y xem bệnh kia, đã mắc phải căn bệnh gì hay không?" Tuân Phi Dương cố ý dừng lại một chút, sau đó nhẹ giọng nói: "Là ung thư phổi."

Chương 362 - Ván Đã Đóng Thuyền!!!

"Cái gì! ?" Khương Phủ Lệnh nghe được hai chữ này, lập tức sợ đến ngây người: "Thế hiện tại vị lãnh đạo kia thế nào rồi?"

Tuân Phi Dương cười nói: "Còn sống khỏe mạnh nha. Hồi đầu năm, tôi còn đi thăm ông ấy, tinh thần của lão gia tử vẫn minh mẫn lắm."

Khương Phủ Lệnh lập tức truy vấn: "Là ai chữa khỏi cho ông ấy?"

Tuân Phi Dương liếc mắt nhìn Khổng Học Quân: "Còn có thể là ai nữa? Là Quách lão đó."

Khương Phủ Lệnh nghe vậy, cũng đưa mắt nhìn về phía Khổng Học Quân, trong ánh mắt có nhiều thêm vài phần coi trọng.

Ông ấy biết trung y lợi hại, nhưng hoàn toàn không biết trung y lại lợi hại đến vậy, ngay cả bệnh ung thư cũng có thể chữa được!

Đó chính là bệnh nan y nha!

Khổng Học Quân cười nói: "Đúng là thầy tôi rất lợi hại, chỉ tiếc là đám học trò chúng tôi... còn chưa thể học được bản lãnh thật sự của lão nhân gia người."

Trung y vốn là như vậy, thầy lợi hại không có nghĩa là học trò cũng lợi hại.

Không phải cứ thầy dạy được bao nhiêu thì trò sẽ học được

bấy nhiêu, mà phải dựa vào bản thân học trò lĩnh ngộ được bao nhiêu.

Cho nên, nếu muốn quy mô hóa trung y, khẳng định phải có cơ số khổng lồ.

Nói đơn giản là cứ có nhiều người theo học, kiểu gì cũng tìm được mấy nhân tài.

Tuân Phi Dương cười đứng dậy nói: "Ha hả, viện trưởng Khổng, nếu đã được tận mắt chứng kiến rồi, coi như tôi cũng phải đi về làm việc đây, hôm nay đã làm phiền anh quá."

Khổng Học Quân cũng lập tức đứng dậy, đưa tay bắt lấy tay Tuân Phi Dương: "Làm sao anh lại nói vậy? Lãnh đạo có thể đến nơi này, đã là vô cùng quan tâm tới chúng tôi rồi."

Tuân Phi Dương cười cười, lại nhìn về phía Khương Tổ Vân: "Khương Phủ Lệnh, chúng ta đi trước thôi."

Khương Tổ Vân gật gật đầu: "Viện trưởng Khổng, chúng tôi đi trước nhé, có rảnh lại tán gẫu sau!"

"Nhất định rồi." Khổng Học Quân nói xong, lại dẫn hai người bọn họ ra ngoài cửa phòng.

Trần Khánh cũng không quá chú ý đến chuyện ba người bọn họ rời đi, hắn hệt như một cỗ máy xem bệnh, căn bản không cần quan tâm xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhoáng lên một cái, buổi chiều cũng trôi qua.

Mấy ngày kế tiếp, gần như cuộc sống của Trần Khánh đều lặp đi lặp lại giữa hai địa điểm và một con đường duy nhất.

Thứ hai, tư, sáu, nếu hắn không ở nhà thì sẽ ở trung y viện, thứ ba, năm, bảy, nếu hắn không ở nhà chính là ở Hán Y Đường.

Ngoại trừ xem bệnh, hắn sẽ học tập, như thể bản thân hắn vốn chẳng có lấy một chút hứng thú nào đối với những chuyện khác nữa.

Sau khi tiếng tăm càng lúc càng lớn, mỗi ngày ở bên trong phòng mạch khoa nội một của Trần Khánh, đều đông như trẩy hội, và kể cả hắn hắn có toàn bộ khai hỏa, cũng không thể khám hết những người bệnh vẫn một mực xếp hàng bên ngoài.

Đương nhiên, chỗ tốt cũng có.

Đó là mấy ngày nay Trần Khánh cũng lục tục tích lũy được 284.6 y điểm rồi.

Ngoại trừ tiêu điệu 22.2 y điểm dồn vào tề châm, nhằm học xong hai châm cuối cùng, Trần Khánh đổ dồn toàn bộ phần y điểm còn lại lên biện chứng.

Khiến cho giá trị thuộc tính biện chứng hiện tại trực tiếp đạt tới 36,402, cao hơn 10 ngàn điểm thuộc tính so với châm thứ đã đạt tới 25,788 rồi.

Cũng bởi vì biện chứng tăng lên, khiến cho tâm lực tiêu phí khi Trần Khánh xem bệnh cũng ít đi rất nhiều so với lúc trước, nhưng ngược lạiTrần Khánh đã mất không ít công phu mới có thể tiêu hóa được tri thức biện chứng.

Cũng may hiện giờ, dù có cho Trần Khánh xem bệnh cả ngày, đầu óc hắn cũng không mệt đến mức hôn mê. Đó cũng là nguyên nhân vì sao gần đây ngũ tạng của Trần Khánh không hề lên tiếng kháng nghị với hắn nữa.

Đương nhiên là trừ phi hắn quyết định làm vài ngày liền như vậy, tâm hoả kia sẽ tử tế nói chuyện với hắn một phen.

Ngày lại ngày trôi qua, Trần Khánh cũng sắp đi vào trung y viện làm việc được một tháng rồi (Bốn cái cuối tuần).

Nhưng không chờ kỳ hạn một tháng đi đến, ở thời điểm lượng tiếp chẩn của khoa nội một vẫn chưa đột phá một phần ba trước đó, Khổng Học Quân lại trực tiếp tuyên bố với toàn thể bác sĩ trong khoa nội rằng, tất cả phải muốn dùng thủ đoạn trị liệu của trung y, dụng cụ chỉ có thể dùng để hỗ trợ xác nhận, hoặc khi người bệnh chủ động yêu cầu mới có thể sử dụng.

Lần này, ông ấy tuyên bố nhưng không có một vị phó viện trưởng nào lên tiếng phản đối, bởi vì Khổng Học Quân đang nắm trong tay một phần văn kiện do văn phòng Phủ Lệnh phủ Giang Hạ trực tiếp phát xuống.

Có món đồ chơi này, tất cả mọi người trong trung y viện đều ý thức được thiên biến rồi!

"Thầy, tới rồi."

Xe lửa vào trạm, Hồ Phỉ liền nhỏ giọng nhắc nhở Quách Bạch Gia một chút.

Trong khoảng thời gian gần đây, hầu như Quách Bạch Gia đều không có lấy một giấc ngủ ngon.

Ngoài chuyện chuẩn bị tài liệu giảng dạy trung y dược, ông ấy còn phải sửa sang lại tư liệu quốc học, chỉnh hợp hội nghị tài nguyên trung y các nơi, toàn bộ những công việc ấy, ông đều lo liệu hết cả, không bỏ sót một mảng nào.

Một người già gần tám mươi, còn bôn ba như thế, thực sự làm nhóm học trò của ông lo lắng không thôi.

Cũng bởi vậy, mấy sư huynh đệ bọn họ mới ngàn dặn dò, vạn nhắc nhở Hồ Phỉ, bảo gã nhất định phải chú ý đến thân thể của thầy.

Dù y thuật của Quách Bạch Gia rất cao, nhưng dao sắc không gọt được chuôi, bởi vậy mới cần học trò của thầy luôn đi bên

cạnh.

"À, được." Quách Bạch Gia vừa ngủ một giấc ngắn, sau khi nghe được lời nhắc nhở của Hồ Phỉ, ông lập tức ngó ra ngoài cửa sổ.

Đã tới Phủ Giang Hạ rồi.

Vốn dĩ Quách Bạch Gia có thể đi theo tổ chỉ đạo cùng đến nơi này, nhưng lần trước ông ấy vội vàng từ biệt cùng Triệu Ninh Quân như vậy, hai người chẳng thể chuyện trò tận hứng. Bởi vậy lần này, ông ấy dứt khoát xin lãnh đạo một chút, để mình lên tàu điện ngầm đến phủ Giang Hạ trước một ngày.

Ông ấy chỉ nghĩ đơn giản rằng, mình đã đến nơi này công tác, thì nên nhân tiện gặp mặt ông bạn cũ một phen, cũng thuận đường qua ngó thằng nhóc Khổng Học Quân, xem cậu học trò này đã thay đổi trung y viện Giang Hạ như thế nào rồi.

Rất nhanh, tàu điện ngầm đã ngừng lại, hai người lập tức bước xuống, chỉ chốc lát đã đi đến cửa trạm.

Nơi này có người đang chờ đợi bọn họ.

Chương 363 - Nói Cho Cùng, Trên Đã Có Chính Sách Thì Dưới Sẽ Có Đối Sách Thôi!!!

"Thầy, Hồ sư huynh!" Khổng Học Quân vừa nhìn thấy hai người bọn họ đã vươn tay tới, vẫy vẫy không ngừng.

Sau khi nhìn thấy Khổng Học Quân, Quách Bạch Gia và Hồ Phỉ cũng nở nụ cười.

Mấy người bọn họ tập hợp, rồi nhanh chóng ngồi lên xe của Khổng Học Quân.

Lần này Khổng Học Quân tự mình điều khiển xe công vụ, không cho lái xe đến cùng, bởi vì ông ấy biết thầy của mình thích yên lặng.

Trên xe, Khổng Học Quân nhìn vào kính chiếu hậu, mơ hồ thấy khí sắc của Quách Bạch Gia có chút trầm tối, liền nhíu mày nói: "Thầy, người đừng làm việc quá mức vất vả, có một số việc người không cần phải trực tiếp tham gia đâu, thân thể quan trọng hơn."

Quách Bạch Gia cười nói: "Ta đã làm cả đời thành quen rồi, nếu bây giờ thật sự trở nên rảnh rỗi, ngược lại còn dễ dàng nghẹn thành bệnh ấy chứ?"

Khổng Học Quân thở ra một hơi, nói: "Thầy, khi nào thì tổ chỉ đạo kia đến?"

Quách Bạch Gia nói: "Ngày mai."

Khổng Học Quân cười khổ: "Sao gấp gáp như vậy? Bọn họ

không thể cho thầy nghỉ ngơi thêm vài ngày sao?"

Quách Bạch Gia cười nói: "Tiến độ này đã rất chậm rồi, nếu không phải ta tìm mọi cách thúc giục, chỉ sợ bọn họ còn phải kéo dài mấy tháng nữa. Nhanh bao giờ cũng tốt hơn, mà chờ sau khi việc này được chứng thực, ta cũng chân chính an tâm rồi. Đến lúc đó lại đi du sơn ngoạn thủy, trong lòng cũng được thoải mái."

Khổng Học Quân cười nói: "Thầy nói vậy cũng đúng."

Hồ Phỉ hỏi; "Cậu thì sao? Bệnh viện cải cách thế nào rồi?"

Khổng Học Quân nghe Hồ Phỉ hỏi về chuyện này, trong lòng lập tức vui vẻ không kiềm nén nổi: "Rất thuận lợi. Trước khi em đến đây, căn bản không ngờ được quá trình cải cách lại diễn ra nhanh đến thế, nhưng lần này, ít nhiều cũng nhờ thầy đề cử cho em cậu thanh niên Trần Khánh kia. Chàng trai này thật lợi hại, trình độ châm thứ tuyệt đối là nhất lưu, còn tinh thông nắn xương nữa. Ngay ngày đầu tiên đảm nhận cương vị, cậu ấy đã chỉnh cho đám bác sĩ của khoa nội một chúng em thành dễ bảo luôn rồi."

"Còn nữa, trước đó không lâu, ở khu vực này mới xảy ra vụ nổ khí gas, Trần Khánh có thân thích ở khu chung cư đó. Vốn dĩ em không định thông báo cho cậu ấy đi, kết quả là tự cậu ấy chạy một mạch qua bên đó, sau khi tới hiện trường lại dứt khoát đi theo đội ngũ cùng nhau cứu giúp người bệnh."

"Mấy ngày nay, chính phủ đã đưa ra báo cáo công tác thống kê. Sau khi sự cố phát sinh, tổng cộng có 6 người tử vong, 23 người trọng thương, 257 người có vết thương nhẹ. Trong 23 người trọng thương này, có 18 người đã trải qua cậu ấy tự tay cứu trị. Nếu không phải Trần Khánh ở đó, chỉ sợ 18 người này cũng lành ít dữ nhiều rồi."

"Thêm nữa, ngay từ đầu, lãnh đạo Giang Hạ bên này đã có suy nghĩ muốn cải tạo cả phủ Giang Hạ, khổ nỗi đối phương còn chưa

tìm được một điểm sáng để nâng lên. Ngay sau lúc Trần Khánh lộ ra thủ đoạn này, có vẻ như cậu ấy đã khiến vị lãnh đạo kia càng thêm kiên định với kế hoạch biến phủ Giang Hạ trở thành thủ phủ trung y dược. Đương nhiên, khẳng định là sự xuất hiện của Trần Khánh chỉ chiếm một phần rất nhỏ, chủ yếu vẫn là vị lãnh đạo kia muốn thuận theo chính sách quốc gia, làm cho lãnh đạo bên trên xem."

"Tóm lại, có lãnh đạo bên này ủng hộ, hiện tại cả trung y viện không còn một ai dám phản đối phương hướng cải cách của em nữa, chỉ cần em tìm được những bác sĩ trung y kia đến phủ Giang Hạ, là cả trung y viện lập tức có thể khôi phục hoạt động như bình thường rồi."

Khi Khổng Học Quân nói chuyện về trung y viện Giang Hạ, ánh mắt, gương mặt đều rạng rỡ không thôi, tựa như một đứa học sinh tiểu học khoe khoang bài thi đạt 100 điểm của mình ở trước mặt cha mẹ vậy, tự hào vô cùng.

Hồ Phỉ ở một bên cũng nghe đến giật mình không thôi.

Nói thật, trước khi đến đây, ông ấy còn đang lo lắng tiến triển của Khổng Học Quân không quá thuận lợi, ai ngờ tình hình thực tế lại trái ngược một trời một vực so với những gì ông ấy dự đoán.

"Học Quân, lần này con thiếu một khoản nhân tình rất lớn rồi." Quách Bạch Gia trịnh trọng nói.

Dù Quách Bạch Gia không biết tường tận những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian này, nhưng từ những gì Khổng Học Quân vừa nói, cũng chẳng khó để nghe ra, tác dụng của Trần Khánh trong chuyện này, tuyệt không nhỏ.

Có lẽ bản thân hắn cũng không ý thức được phương diện này, nhưng năng lực và hành động của hắn, lại ở trong lúc không hay biết gì mà thay đổi vận mệnh của toàn bộ những bác sĩ trung y của

phủ Giang Hạ.

Lúc trước, ở thời điểm lãnh đạo bên trên chọn phủ Giang Hạ làm thành thị thí điểm đưa trung y dược tiến vào trung tiểu học, Quách Bạch Gia đã có một chút hiểu biết về Phủ Lệnh mới lên chức của nơi này rồi.

Khương Tổ Vân, một người thích việc lớn hám công to, luôn muốn làm ra một phen chiến tích cho lãnh đạo cao nhất xem, hơn nữa, ông ta còn đặc biệt yêu thích truyền thông, luôn muốn tìm cách tạo điều kiện cho truyền thông đi tuyên dương công trạng của mình.

Dù trong mắt rất nhiều người, đây là một vị cán bộ lãnh đạo muốn thể diện, thích công danh, nhưng hết lần này tới lần khác, ông ấy lại rất thẳng thắn, làm ngay ăn thật.

Hiểu một cách đơn giản là, những chuyện ông ấy không làm thì kiên quyết không tuyên truyền, mà chuyện ông ấy đã làm tuyệt đối phải tuyên truyền cho nó lớn lên.

Có khuyết điểm, cũng không quá mức để dân chúng vào trong lòng, nhưng tổng kết lại, bên trên vẫn đánh giá đây là một vị cán bộ không tệ.

Chính vì nguyên nhân như thế, Quách Bạch Gia cũng hi vọng tranh thủ được một chút chính sách địa phương có lợi cho trung y từ trong tay ông ấy.

Kết quả là vừa mới đặt chân đến nơi này, vị Phủ Lệnh kia đã dự tính xong chuyện phải làm rồi, thậm chí còn thực hiện nhanh gọn, dứt khoát, nước chảy thành sông.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Quách Bạch Gia nói Khổng Học Quân đã thiếu nợ người ta một khoản nhân tình khá lớn.

Phải biết rằng, ở một vài thời điểm, loại công tác thí điểm kiểu

này, dù quyết sách đến từ vị lãnh đạo cao nhất, nhưng tài nguyên bên dưới nhận được lại thường là hữu hạn.

Nói cho cùng, trên đã có chính sách thì dưới sẽ có đối sách thôi.

Nếu địa phương không phối hợp, thì kể cả chính sách bên trên có tốt cách mấy, bên dưới cũng không chấp hành được.

Chương 364 - Cũng Không Phải Họ Không Muốn Sinh Con!!!

Nhưng ngược lại, một khi đã tranh thủ được địa phương ủng hộ rồi, thì tiến trình đưa trung y dược tiến vào trung tiểu học chẳng những thuận lợi vô cùng, còn có thể phát huy ra tác dụng vượt xa những gì bọn họ tưởng tượng trước đây.

Nói không chừng trong tương lai, bọn họ có thể chân chính thông qua một địa phương nhỏ như phủ Giang Hạ này, để thay đổi địa vị của trung y trong giới y học hiện đại.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại khả năng thôi!

Trước khi chưa thực hiện, hết thảy mọi quá trình đều có biến số.

"Thầy, con biết, con nhất định sẽ hoàn trả nhân tình này." Khổng Học Quân nói.

Quách Bạch Gia cười cười gật đầu, sau đó nói: "Giờ con đưa ta đến Hán Y Đường. Ta tìm Triệu lão đệ tự ôn chuyện, các con không cần đi theo đâu."

Hồ Phỉ quay đầu lại nói: "Thầy, chuyện này..."

Quách Bạch Gia biết ý tứ của Hồ Phỉ, bởi vậy không đợi đối phương nói xong đã trực tiếp cắt ngang:"Bảo con đừng đi theo thì đừng đi theo, nói nhiều như vậy làm gì? Con nhìn ta giống một người sắp chết đến thế hả?"

Hồ Phỉ nhíu mày, khuyên nhủ: "Thầy, ôn chuyện thôi mà, cùng lắm thì con đến Hán Y Đường đứng bên ngoài chờ thầy cũng được.

Thầy không cho con đi theo, con lo lắng."

Quách Bạch Gia nói: "Không được."

Khổng Học Quân kỳ quái hỏi: "Thầy, Hồ sư huynh vẫn một mực đi theo bên người thầy, vì sao đột nhiên thầy lại không cho Hồ sư huynh đi theo vậy?"

Quách Bạch Gia lập tức nói, tựa như một đứa nhỏ bướng bỉnh: "Là thằng nhóc này quá mức dong dài. Lúc bà bạn già của ta còn sống cũng không nói nhiều như nó, không cho nó đi theo, để ta được thanh tịnh một ngày, thế cũng không được hay sao?"

Khổng Học Quân hé miệng cười, lại thoáng liếc mắt nhìn Hồ Phỉ một cái.

Quả thật, tính cách của vị Hồ sư huynh này có chút lải nhải giống mấy bà mẹ già.

"Vậy được, vừa vặn mấy ngày nay con có chút bận rộn, Hồ sư huynh, anh qua giúp em đi, dù sao trong Hán Y Đường cũng có Triệu lão." Khổng Học Quân nói.

Hồ Phỉ rất không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo lời thầy an bài. Trên thực tế, đã cũng không phải lần đầu tiên.

Không bao lâu sau, chiếc xe dừng lại ngoài cửa Hán Y Đường.

Không đợi Hồ Phỉ xuống xe mở cửa, Quách Bạch Gia đã tự mình đẩy cửa đi xuống dưới rồi.

Thoạt nhìn bộ thân thể sắp tám mươi của ông cũng chẳng khác gì người mới hơn sáu mươi tuổi.

Vừa xuống xe, bọn họ đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng ngoài cửa Hán Y Đường.

Thật bất ngờ vì người nọ lại là Triệu Ninh Quân.

"Sao không cho học trò của ông đi theo?" Sau khi Triệu Ninh Quân nhìn thấy Quách Bạch Gia xuống xe, còn hai đứa học trò của ông ấy lại lái xe rời khỏi, không nhịn được, lập tức mở miệng nói.

Ông ấy còn nhớ bên cạnh Quách Bạch Gia vẫn luôn có một đứa học trò tên là Hồ Phỉ đi theo. Hai thầy trò nhà bọn họ đồng hành đã ngót nghét cả chục năm rồi.

"Tôi đến đây có việc gì khác đâu, để cho thằng nhóc đó đi theo làm gì? Lại nói, nó cũng trưởng thành rồi, cứ mãi đi theo một lão già như tôi cũng chẳng hay ho lắm." Quách Bạch Gia cười nói.

Ánh mắt Triệu Ninh Quân ngưng lại, ông ấy đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Quách Bạch Gia vài lần, sau khi xác định được đối phương hoàn toàn không có bệnh tật gì, liền mở miệng nói: "Được rồi, chúng ta vào đi thôi, lần này ông định ở lại Giang Hạ bao lâu?"

Quách Bạch Gia cười nói: "Việc làm xong là đi."

Hai người đi vào đại sảnh, rất nhanh đã tới hành lang phòng khám bệnh.

Triệu Ninh Quân hỏi: "Tôi nghe Tiểu Khánh nói, trên mạng có một nhóm người đang bôi nhọ ông, ảnh hưởng có lớn hay không?"

Quách Bạch Gia tùy tiện nói: "Nói ảnh hưởng không lớn là giả, nhưng sau khi người trong nhà tôi thay đổi một loạt điện thoại di động, về cơ bản cũng chẳng còn chuyện gì nữa. Có điều, vì chuyện này mà chuyện bình xét chức danh của con cháu nhà tôi phải hoãn lại, nhưng trì hoãn một chút mà thôi, kiểu gì cũng được bình xét."

Quả nhiên, dư luận vẫn mang đến một chút hiệu quả.

Chẳng qua nhân mạch của Quách Bạch Gia đủ cứng, hơn nữa bản thân ông ấy cũng không có tai tiếng gì, cho nên mặc kệ người trên mạng đưa ra yêu sách ra sao, ảnh hưởng chân thật đến ông ấy

cũng tương đối hữu hạn.

Triệu Ninh Quân nói: "Tôi rất tò mò, nhóm người quyết sách trong giới y học vốn không có trung y, rốt cuộc là ông đã làm cách nào để đưa được trung y dược tiến vào trung tiểu học vậy? Đừng có đề cập đến nhân mạch trước mặt tôi, ở trước mặt lợi ích tuyệt đối, nhân mạch cũng không tác dụng quá lớn đâu."

Quách Bạch Gia cười nói: "Ông quá coi thường tầm nhìn xa của nhóm người lãnh đạo cao nhất Hoa Hạ rồi đó, kỳ thật từ lúc số lượng trẻ nhỏ mới sinh của quốc gia chúng ta giảm mạnh, đất nước đã bắt đầu trọng điểm nghiên cứu về trung y rồi."

"Nói thật, hiện tại áp lực của người trẻ tuổi quá lớn. Cũng không phải bọn họ không muốn sinh con, mà ngay cả chuyện kết hôn, không đúng, là yêu đương, bọn họ cũng không muốn nữa."

"Từ sau khi đời sống vật chất trở nên phong phú, thứ mà nó mang đến chính là chi phí sinh hoạt gia tăng, chi phí giáo dục gia tăng, chi phí chữa bệnh gia tăng, thậm chí là sau khi chết, một nấm mồ cho bản thân cũng tốn mấy ngàn tới hơn mười ngàn tệ mới mua được."

"Lấy ví dụ như đứa cháu nhà tôi đây, đã ba mươi mấy tuổi, còn chưa chịu kết hôn. Ba mẹ nó vô cùng sốt ruột, nhưng ông đoán xem, nó đã nói cái gì? Nó nói là từ nhỏ đã học tập y đức khiến cho nó không dám tham nửa phân tiền không thuộc về mình từ trên người bệnh nhân. Nếu cứ như vậy, cứ cho tiền lương hàng tháng của nó cũng đủ nuôi sống người một nhà, nhưng sau khi sinh con, nếu muốn đứa nhỏ được học tại trường tốt hơn, thì nhất định phải có nhà ở trong khu học [1]. Mà hiện tại, một gian nhà ở trong khu học tại Dự Châu có giá tới hai triệu tệ, còn là có giá mà không có hàng. Hơn nữa, mua nhà ở trong khu học còn phải lên lớp huấn luyện."

"Tại Dự Châu, nếu cha mẹ muốn tỉ mỉ bồi dưỡng một đứa nhỏ

đến đại học, thì ở thời điểm hiện tại, ít nhất cũng phải tiêu vài triệu tệ cho nó. Cho nên, đứa cháu nhà tôi nó sợ, nó sợ về sau mình không thể cho con cái có được tương lai càng tốt đẹp hơn."

[1] : nhà ở của khu học chính là những ngôi nhà nằm trong một khu học ở Trung Quốc cho phép học sinh nhập học miễn phí đến trường gần nhất. Học sinh tận dụng nhà của khu học chánh có thể vào trường gần nhất mà không cần thi.

Chương 365 - Bởi Vậy, Giáo Dục Và Y Tế Chính Là Lĩnh Vực Tuyệt Đối Không Thể Bị Tư Sản Đào Mòn!

"Lại nói, tốt xấu gì người nhà tôi cũng là bác sĩ, không sợ sinh bệnh. Nếu đổi lại là một gia đình bình thường khác thử xem, chi phí sinh sản, chi phí giáo dục, chi phí chữa bệnh, chi phí sinh hoạt, bốn tòa núi lớn áp xuống, người trẻ tuổi làm sao còn không gian mà thở nữa đây?"

"Vài năm trước quốc gia chém giáo dục một đao, cải biến bố cục thị trường hoá giáo dục, đã giảm bớt được một chút gánh nặng. Hiển nhiên thị trường y liệu hoá cũng trốn không thoát được quá trình này đâu. Cái gọi là 'văn minh kỳ tinh thần, dã man kỳ thể phách' [1] kia, tố chất thân thể và tư tưởng văn hóa đều là điều mà chúng ta hướng tới từ khi thành lập đến nay."

[1] : Câu này có nghĩa là 'Thông qua học tập, chúng ta có thể nâng cao trình độ tinh thần, kiến thức văn hóa và thái độ đúng mực, rồi thông qua rèn luyện thể chất, chúng ta có thể cải thiện tố chất thân thể và tăng cường sức khỏe.' Đây là những lời Mao Trạch Đông từng phát biểu trên tạp chí "Tân Thanh Niên" vào năm 1917.

"Vị lãnh đạo đời đầu vẫn thường nói như thế, bởi vậy, giáo dục và chữa bệnh chính là lĩnh vực tuyệt đối không thể bị tư sản ăn mòn, đây là nguyên nhân vì sao dù trên phương diện quyết sách không có trung y, nhưng tư tưởng do chúng tôi nói lên vẫn được bên trên tán thành."

Triệu Ninh Quân liếc mắt nhìn Quách Bạch Gia một cái, nói: "Với điều kiện nhà ông mà cháu trai ông vẫn lo về tiền bạc sao?"

Câu này không phải Triệu Ninh Quân đang khinh thường Quách Bạch Gia, bởi vì trong thời đại này, chỉ cần học được trung y thì hiển nhiên không phải lo lắng đến chuyện thu nhập nữa rồi.

Đương nhiên, thu nhập sẽ không tới mấy triệu hoặc là hơn chục triệu tệ, nhưng muốn kiếm được mấy trăm ngàn tệ lại chẳng quá khó khăn.

Đúng là ở xã hội hiện giờ, mấy trăm ngàn tệ cũng chẳng thấm tháp vào đâu, nhưng hiển nhiên là người có trong tay khoản tiền đó vẫn thoải mái sinh hoạt, không đến mức phải ôn nghèo kể khổ, suy cho cùng, có hơn một nửa người Hoa Hạ cũng không kiếm được khoản tiền này.

(Tỷ giá đồng nhân dân tệ so với đồng Việt Nam là 3.335,29.

100.000 NDT = 333.529.000 VND.)

Quách Bạch Gia làm bác sĩ nhiều năm như vậy, nếu bảo mấy triệu tệ cũng không lấy ra được, chẳng phải là đang nói hươu nói vượn sao?

E rằng, khoản tiền ông ấy kiếm được trong vài chục năm làm bác sĩ tây y của mình, cũng vượt quá con số này rồi.

"Tôi biết thằng nhóc kia chỉ lấy lý do này ra làm cái cớ mà thôi, nhưng lời nó nói cũng không phải không có đạo lý. Áp lực về vật chất vốn đang tồn tại trong xã hội của chúng ta." Quách Bạch Gia nói.

Triệu Ninh Quân cười cười: "Dựa theo những gì ông nói, đúng là trung y thật sự có hi vọng phục hưng rồi!"

Quách Bạch Gia cười nói: "Đương nhiên, nhưng khẳng định

rằng cả ông lẫn tôi đều không được nhìn thấy ngày đó đâu."

Triệu Ninh Quân khoát tay: "Không được nhìn thấy cũng chẳng sao cả."

Quách Bạch Gia phun nước bọt nói: "Nhiều lời vô nghĩa, đương nhiên là ông chẳng sao rồi, vì người ra sức là tôi cơ mà."

Triệu Ninh Quân bĩu môi: "Thế thì đã làm sao? Ông ra sức nhưng người chân chính có thể phục hưng trung y chính là đám nhóc con như Trần Khánh kia kìa."

Quách Bạch Gia đồng ý với lời này.

Đúng là tương lai của trung y đang nằm trong tay những người trẻ tuổi như Trần Khánh.

"Lại nói tiếp, hôm nay Trần Khánh làm ở trung y viện hay làm ở trong này?" Quách Bạch Gia hỏi.

"Phòng khám bệnh số bốn đó. Nếu ông muốn tới tìm nhóc con kia thì vào trong đó đi, vừa lúc tôi còn phải tọa chẩn, đợi chút nữa tôi lại đưa ông ra quảng trường Tàng Long nhảy khiêu vũ." Triệu Ninh Quân nói.

"Muốn nhảy ông đi mà nhảy, tôi không đi." Quách Bạch Gia trực tiếp từ chối.

"Ông nhìn ông xem, đã làm y cả đời rồi, còn có vài năm cuối cùng để hưởng thụ cũng không hưởng thụ được sao?" Triệu Ninh Quân vui cười nói.

"Tại tôi hơi xấu hổ." Quách Bạch Gia liên tục gãi đầu.

"Đúng là vô vị, chẳng có một chút tế bào nghệ thuật nào cả, vậy tự ông đi dạo đi, tôi vào tọa chẩn." Triệu Ninh Quân nói.

"Ừm." Quách Bạch Gia cũng không coi mình là người ngoài, sau

khi Triệu Ninh Quân vào phòng mạch số một, ông ấy cũng tự mình làm việc của mình, đi thẳng vào bên trong.

Chỉ chốc lát sau, Quách Bạch Gia đã bước đến phòng mạch số bốn.

Trần Khánh đang ngồi bên trong, trên tay cầm một quyển sách thuốc.

Ở bên cạnh hắn lại có một đứa nhỏ, nó cũng học theo hắn cầm cuốn sách thuốc trên tay, nhíu mày đọc.

Quách Bạch Gia cười cười, chậm rãi đi vào phòng mạch.

Ngay khoảnh khắc ông ấy bước qua cửa, Trần Khánh đã cảm nhận được vừa có người đi tới. Tại thời điểm nhìn thấy người nọ là Quách Bạch Gia, hắn lập tức kinh ngạc mà đứng lên.

"Quách lão?" Trần Khánh nụ cười tươi đầy trìu mến: "Không phải Triệu gia gia đã nói hơn một giờ nữa ông mới đến sao?"

Triệu Ninh Quân có nói với Trần Khánh về chuyện Quách Bạch Gia sẽ đến Hán Y Đường vào hôm nay.

Quách Bạch Gia cười nói: "Ta lên tàu điện ngầm trước, chờ tới lúc đến nơi này rồi mới điện cho Triệu lão đệ biết tin. Ta có nghe Học Quân nói, cháu đã giúp thằng bé không ít việc rồi. Những ngày qua thật vất vả cho cháu."

Trần Khánh cười nói: "Sao ông lại nói như vậy? Làm bác sĩ trị bệnh cứu người vốn là chức trách của cháu mà."

Huống chi còn có y điểm để kiếm nữa?

Sao có thể nói là vất vả được?

"Cậu bé này là..." Quách Bạch Gia nhìn về phía Hứa Văn Diệu.

"À, nhóc con này là học trò của cháu, Tiểu Hứa, mau gọi Quách lão đi." Trần Khánh nói.

"Quách lão." Hứa Văn Diệu nói.

Quách Bạch Gia nhìn Hứa Văn Diệu hai cái, sau đó lại nghiêng mình tỉ mỉ quan sát phần bên trái đầu của Hứa Văn Diệu.

"Không tồi, đứa nhỏ này rất thông minh, mắt nhìn học sinh của cháu khá tinh tường đó." Quách Bạch Gia cười nói.

Ừm?

Làm sao ông ấy nhìn ra được?

Trần Khánh có chút buồn bực, hỏi" "Quách lão, ông mới gặp thằng bé lần đầu tiên, vì sao có thể phán đoán Tiểu Hứa rất thông minh được?"

Quách Bạch Gia cười nói: "Ha hả, đây là thuật xem tướng đó. Cháu thử sờ vào phần xương gồ cao sau tai của mình đi. Nơi này là xương trí tuệ của chúng ta. Người có phần xương trí tuệ càng cao nghĩa là người nọ thông minh, ngược lại, xương trí tuệ càng bằng phẳng nghĩa là càng ngốc. Ở thời điểm chúng ta thu học trò, thường sẽ quan sát nơi này một chút."

"Nhưng đương nhiên, trí tuệ vốn không phải tiêu chuẩn tuyệt đối để học y, phẩm tính của con người ngay thẳng hay gian trá mới là điểm mấu chốt. Lấy ví dụ như một người hai, ba mươi tuổi, giữa mũi và miệng không có đường trung tuyến, phát âm cũng sau lệch, người như thế bình thường chúng ta đều không thu làm học trò."

Chương 366 - Thuật Xem Tướng! Vận Và Mệnh!

Thuật xem tướng?

Trần Khánh vươn tay sờ phần xương gồ cao sau tai mình. Dường như nơi này có gồ lên một chút thật.

Sau đó, hắn lại sờ phần xương gồ cao sau tai Hứa Văn Diệu, chợt phát hiện vị trí đó của cậu bé này còn cao hơn hắn một chút.

Khó trách trí nhớ của Hứa Văn Diệu lại vượt qua hắn, có vẻ như đây chính là phần thưởng do lão Thiên gia ban tặng!

Trần Khánh tò mò hỏi: "Quách lão, ông học được thuật xem tướng từ đạo gia sao?"

Quách Bạch Gia gật gật đầu: "Đương nhiên rồi, kỳ thật trung y cổ đại vốn bắt nguồn từ đạo gia. Rất có khả năng những vị trung y nổi tiếng trong lịch sử đều là đạo sĩ. Phải biết rằng, sở học của đạo gia rất rộng. Hẳn là cháu cũng từng nghe nói đến Huyền Môn Ngũ Thuật của đạo gia? Ngũ thuật này gọi là Sơn Y Mệnh Tướng Bốc, y chính là một dạng năng lực trong đó. Nói vậy để hiểu rằng, trên thực tế, trung y hiện tại của chúng ta đã bị bỏ trống rồi."

Trần Khánh đã nghe nói đến khái niệm Sơn Y Mệnh Tướng Bốc này rồi.

Hắn vẫn còn nhớ, Sơn chính là pháp môn tu luyện của đạo gia, bí thuật tu tâm dưỡng tính, còn bao gồm cả mấy thứ phù lục linh tinh khác nữa.

Hẳn là Bát Bộ Kim Cương Công và Chúc Do Thuật đều thuộc

về một loại này.

Y đương nhiên là trung y rồi.

Mệnh là suy luận vận mệnh hiểu biết nhân sinh, cũng tương đương với quan kỳ hình tri kỳ nghĩa (Nhìn hình dáng bên ngoài, biết được ý nghĩa bên trong).

Bốc lại là sổ thuật bói toán.

"Quách lão, chỉ một môn trung y này đã đủ để người đời sau học tập rồi, ai còn có thể học được hết toàn bộ Sơn Y Mệnh Tướng Bốc chứ? Kia còn là con người nữa sao?" Trần Khánh nói.

Dù hắn có hệ thống hỗ trợ, cũng không dám nói chính mình có thể học được Huyền Môn Ngũ Thuật nha.

Quách Bạch Gia cười nói: "Ha hả, Hoa Hạ vốn là nơi địa linh nhân kiệt, tất nhiên sẽ có người làm được điều này. Lấy ví dụ như vị đạo trưởng mà ta bái sư kia chẳng hạn, ngài tinh thông Huyền Môn Ngũ Thuật, các sư huynh đệ của ngài cũng biết những điều này. Đương nhiên, đạo sĩ tinh thông Huyền Môn Ngũ Thuật cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, nhưng điều làm ta kính nể chính là, có một vị trung y thay đổi giữa chừng, nhưng cũng có thể học xong Huyền Môn Ngũ Thuật này."

"Ai vậy ạ?" Trần Khánh kinh ngạc không thôi.

Không phải đạo sĩ, còn thay đổi giữa chừng vậy mà cũng tinh thông Huyền Môn Ngũ Thuật?

Chẳng lẽ là Thần tiên sao?

"Nghê Hiệp, một vị bác sĩ trung y vô cùng lợi hại ở Lưu Cầu bên kia."

Nghê Hiệp?

Trần Khánh biết người này.

Nhưng vị bác sĩ trung y này đã không còn tại nhân thế nữa.

Nghe nói là đối phương không bệnh tự nhiên mất, nhưng chưa quá 60 đã rời nhân thế như vậy, thật sự có chút đáng tiếc.

"Quách lão, ông đã từng gặp mặt đối phương ư?" Trần Khánh hỏi.

"Ha hả, hai chúng ta từng gặp mặt một lần. Lúc trước, có bác sĩ ở đại lục bên này của chúng ta mời ông ấy đến giảng bài. Ta cũng có may mắn được nghe qua, nội dung vô cùng thực phấn khích. Bản thân ông ấy là một người rất khôi hài, nghe bài giảng của ông sẽ không cảm thấy buồn tẻ vô vị. Tuy quan niệm của hai chúng ta có chút khác biệt, cũng từng tranh luận một hồi, nhưng cũng vì lý niệm có chút xung đột như vậy, mới khiến ta cảm nhận được rõ ràng hơn về sự lợi hại của đối phương."

"Người này từng học ba tháng Y Tông Kim Giám đã dám kê đơn, mà bệnh nhân lúc bấy giờ chính là chị gái của ông ấy. Sau lần đó, ông ấy chỉ dừng mười mấy năm đã học được Huyền Môn Ngũ Thuật. Tuy trình độ không bằng thầy ta, nhưng chỉ vậy thôi cũng là thế gian ít có rồi. Nếu ông ấy còn sống, chỉ sợ thành tựu sẽ càng cao hơn."

Nhắc đến Nghê Hiệp, trên mặt Quách Bạch Gia cũng không khỏi lộ vẻ tiếc hận.

Trần Khánh nghe vậy càng cảm thấy tương đối khiếp sợ.

Chỉ dùng mười mấy năm đã học được Huyền Môn Ngũ Thuật, đây là bật hack hả?

Lại nói, theo những gì Quách Bạch Gia miêu tả, hoàn toàn không khó để nghe ra, chỉ sợ y thuật của Nghê Hiệp không hề thua kém ông ấy, nếu không hai người bọn họ cũng không thể xung đột

về lý niệm trên cùng một cấp bậc được.

Nói như vậy, hẳn là những thuật khác của đối phương cũng không tồi.

Chỉ mười mấy năm đã học được Huyền Môn Ngũ Thuật còn gia tăng tới loại trình độ này, thực sự có chút nghịch thiên.

Lại nói, thầy của Quách lão vốn là một nhân vật hơn trăm tuổi, ông ấy có thể so sánh Nghê Hiệp với thầy của mình như thế, đã là một loại thừa nhận rồi.

Chung quy lại, trên đời này vẫn có những thiên tài làm cho người ta không thể hiểu được mà!

"Quách lão, cháu nghe nói, ông ấy thường xuyên tuyên truyền văn hóa về y học ở hải ngoại, hiện tại trên internet vẫn còn sách lậu và video của ông ấy, khiến cho rất nhiều người đều học được trung y. Nói như vậy, cái chết của vị Nghê Hiệp kia có ẩn chứa … điều khuất tất gì đó hay không?" Trần Khánh vươn tay chỉ lên trời.

Phải biết rằng, từ sau khi học trung y và đọc một vài cuốn sách của đạo gia, Trần Khánh càng thêm tin tưởng thuyết pháp về vận mệnh.

Cái gọi là mệnh nghĩa là được trời định trước, ví dụ như nơi sinh, thời gian sinh, hay xuất thân gia đình … đều là những yếu tố quyết định mệnh của ngươi.

Cái gọi là vận lại do con người định trước, kể cả khi mệnh không tốt, nhưng chỉ cần về sau ngươi chịu cố gắng, tư tưởng khoáng đạt, rộng mở, thì hoàn cảnh này sẽ mang đến ảnh hưởng chủ đạo tới vận của ngươi.

Trong cuộc đời của mỗi con người đều sẽ có mấy lần cơ hội để sửa mệnh, và những cơ hội đó đều do vận định đoạt.

Cái này cũng giống như chơi trò vượt ải, mỗi một cửa ải đều có mấy lựa chọn để ngươi tự quyết định. Đương nhiên lựa chọn khác nhau sẽ dẫn đến những khu vực khác nhau, nhưng trên thực tế, ngay tại một khắc ngươi sinh ra kia, kết quả cuối cùng ẩn đằng sau những lựa chọn đó đã được định sẵn rồi.

Lấy ví dụ như có rất nhiều người mỗi ngày đều thức đêm, như vậy vốn dĩ hắn có sống đến tám, chín mươi tuổi, nhưng vì chính mình nắm giữ vận của mình, cho nên hắn mới sáu mươi mấy đã đi rồi, thậm chí lúc tuổi già còn bị bệnh viện tra tấn một phen, đào rỗng toàn bộ của cải rồi mới chết.

Mà nếu trong quá trình đó, hắn được giác ngộ, không làm thương tổn chính mình, như vậy hắn vẫn có thể đi đúng con đường vận mệnh của mình, lúc tuổi già không những thoát khỏi ốm đau tra tấn, còn có thể yên yên ổn ổn mà đi hết cuộc đời này.

Theo Trần Khánh suy đoán, khẳng định là đường đi của Nghê Hiệp không hề dễ dàng, như vậy theo một lẽ hiển nhiên, tình huống dù đối phương có chết vẫn phải đi con đường này, sẽ có liên quan đến vận mệnh.

Chương 367 - Nếu Y Học Không Tồn Tại Vì Trị Bệnh Cứu Người, Thì Nó Cũng Chẳng Có Giá Trị Gì Đáng Nói!!!

"Đúng là ông ấy từng công khai giảng dạy. Thậm chí trước khi quyết định truyền bá kiến thức về y học, ông ấy đã tự bốc cho mình một quẻ. Qủe đại hung, giảm thọ mệnh, nhưng ông ấy vẫn quyết định làm. Điểm này khiến ta vô cùng khâm phục."

"Nhưng mà… cần gì phải rối rắm về những chuyện này chứ? Con người tồn tại là vì điều gì? Chẳng phải là tìm cho mình một chuyện thú vị để đi làm sao? Nếu cứ đần đần độn độn mà sống hết một đời, thì kể cả trường sinh, cũng chẳng có lấy một chút thú vị nào." Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nhìn Trần Khánh.

Nói vậy cũng đúng.

Trần Khánh sâu sắc thừa nhận điểm này.

Nếu chỉ vẻn vẹn là theo đuổi sinh mệnh bình thường, thì cứ học trung y rồi không đi làm nghề y là được, cả ngày chỉ ở nhà dưỡng sinh, tuyệt đối có thể sống rất lâu dài.

Nhưng nếu thực sự bước lên con đường này, Trần Khánh lại cho rằng, y học cũng chẳng thú vị đến vậy.

Nói đơn giản là, nếu y học không tồn tại vì trị bệnh cứu người, thì nó cũng chẳng có giá trị gì đáng nói.

Cho nên, giá trị của một bác sĩ trung y sẽ không được đong

đếm dựa vào số tuổi của người ấy, mà được xây đắp nên nhờ số người vị bác sĩ kia từng cứu được.

"Quách lão, có phải nắm giữ Huyền Môn Ngũ Thuật kia mới được coi là một vị trung y chân chính hay không?" Trần Khánh hỏi.

Quách Bạch Gia cười ha ha nói: "Thứ này cũng không ít hao phí tinh thần đó, muốn hiểu được nó đã là chuyện cực kỳ khó khăn rồi, càng đừng nói đến chuyện học được, nhưng nếu cháu cảm thấy hứng thú với ngũ thuật này, cũng có thể bắt đầu nhập môn từ thuật xem tướng trước, đừng động đến thuật thuật bốc mệnh vội. Tạm thời nó không có trợ giúp quá lớn đối với."

"Về phần thuật xem tướng, kỳ thật nó cũng không phức tạp, càng chẳng quá mức thần bí, ngược lại, nó rất giống với vọng chẩn của trung y, chỉ khác là một loại xem khí sắc, còn một loại xem biến dạng mà thôi."

Trần Khánh không hiểu câu này có nghĩa gì, lập tức hỏi lại Quách Bạch Gia: "Vậy cái gì gọi là biến dạng ạ?"

Quách Bạch Gia cười nói: "Thuật xem tướng chú ý đến một đặc điểm đó là 'quan kỳ hình tri kỳ nghĩa', ở thời điểm một người đã phờ phạc, nghĩ ngợi lung tung trong một khoảng thời gian khá dài rồi, đôi mắt đối phương sẽ chuyển thành không có thần thái, mí mắt cũng tự nhiên mà sụp xuống, thời gian lâu dài, biến dạng sẽ sinh ra. Cháu chỉ cần nhìn thấy mí mắt của một người sụp xuống ở thời điểm tinh thần đối phương sung mãn, vậy đã đủ để phán đoán rằng mỗi ngày, đối phương đều có tâm sự trùng trùng, tính cách đa nghi, làm việc cẩn thận chặt chẽ rồi."

"Đương nhiên, chỉ dựa vào điểm này, hoàn toàn không đủ để khẳng định chính xác được, nhưng ví dụ này lại có thể nói lên một điều rằng, cũng là từ tâm sinh, nhưng mỗi một ý niệm trong lòng chúng ta đều sẽ phản ứng lên gương mặt. Đạo lý của thuyết pháp này, tương ứng với cách nói rằng các loại bệnh tật trong thân thể

chúng ta, đều sẽ phản ứng lên gương mặt."

"Nếu cháu học được thuật xem tướng này, cháu hoàn toàn có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra người nọ có tính cách gì, là hào sảng, rộng rãi với người ngoài, hay là vì tư lợi, là phú quý hay là nghèo đói vân vân…."

"Đừng xem thường tác dụng của thuật xem tướng trong quá trình lành nghề y. Ta từng gặp được một người bệnh, khi đó bản thân ta còn chưa hiểu thông thuật xem tướng. Lần đó, ta vừa khám bệnh cho hắn xong, tới ngày hôm sau, hắn lại tới tìm ta nói cơ thể không thấy khá hơn. Chờ tới lúc ta khám lại một lần nữa cho hắn mới phát hiện ra rằng, người nọ vốn không uống thuốc, đối phương cố ý muốn gây khó dễ cho ta. Tình huống sau này cũng chứng minh phán đoán đó là đúng, bởi vì hắn vừa quay đầu ra ngoài cửa bệnh viện, đã cầm đơn thuốc do ta ký tên mà mắng ta là lang băm, bốc thuốc lung tung không chữa được hết bệnh cho hắn."

"Từ sau khi học thuật xem tướng, mỗi lần ta gặp phải loại người tâm thuật bất chính, mặt ngoài nói tin tưởng ta, nhưng sau lưng lại hung hăng mắng chửi như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể phân biệt được rồi. Từ đó, ta chính là người nắm giữ quyền chủ động, chỉ cần nói đơn giản một câu, bệnh tình phức tạp đề nghị đi tìm người khác khám chữa, là có thể đuổi rắc rối ra ngoài rồi."

Trần Khánh nở nụ cười.

Hắn cũng làm được điều này, nhưng không phải xem tướng, mà là vấn tâm.

Đương nhiên, khẳng định là tốc độ không có nhanh bằng xem tướng.

"Kỳ thật ngoại trừ nhìn bản thân hắn, thuật xem tướng cũng có

thể nhìn được người nhà cảu hắn. Lấy ví dụ như hai bên ấn đường của chúng ta, bên trái đại diện cho cha, bên phải đại diện cho mẹ. Nếu như cha hắn bệnh nặng không khỏi, như vậy khu vực bên trái của hắn sẽ có một vòng màu đen nhạt. Thứ này không phải là bệnh, là hắn lo lắng cho cha mình nên phản hồi lên mặt như vậy thôi." Quách Bạch Gia nói.

Nghe đến đó, hai mắt Trần Khánh lập tức ngẩn ngơ.

Hắn còn nhớ tại lần đầu tiên, mình trị liệu bệnh cảm nắng cho Điền Dũng Tuyền, đã nhìn thấy trên trán trái của ông ấy có một vòng màu xanh đen.

Lúc ấy, hắn còn cho rằng đối phương có bệnh gì, kết quả là sau khi hỏi đi hỏi lại nhóm ngũ tạng, hắn vẫn không hiểu được ý nghĩa của cái vòng kia, hiện tại vừa nghe Quách Bạch Gia nói như vậy, hắn mới lập tức giật mình hiểu ra.

Xem ra thuật xem tướng này thật là thú vị.

Nhưng đương nhiên, thuật xem tướng thú vị thì thú vị thật, có điều, Trần Khánh tạm thời sẽ không đặt tâm tư vào nó.

Dù sao hắn cũng không phải thiên tài, dưới tình huống trung y còn chưa hoàn toàn hiểu được lại đi học thêm những thứ này, chẳng khác nào mơ tưởng hão huyền.

Tựa như những kinh mạch huyệt vị trong trung y đã được nghiên cứu ra như thế nào, đến bây giờ Trần Khánh vẫn chưa hiểu được.

Có người nói là do giải phẫu, cũng có người nói là do nội quan.

Trần Khánh không tin cách nói đầu tiên, nhưng cách nói thứ hai lại quá mức huyền huyễn, làm hắn cũng có chút nghi ngờ.

Đúng là thứ này quá mức thâm ảo với hắn, chỉ dựa vào chính mình khẳng định là tìm hiểu không ra.

Nhưng cứ một mực không biết về chúng, hắn lại cảm thấy khó chịu vô cùng,

Nói cho cùng, hắn chính là người dám tự mình đi nếm và xác nhận tính vị của dược liệu mà.

Chương 368 - Nội Quan!!!

"Quách lão, kỳ thật lần trước khi ông tọa đàm, cháu đã muốn hỏi ông một vấn đề rồi, nhưng bởi vì lúc ấy Triệu gia gia quá tức giận, suýt chút nữa đã cãi nhau với ông, mà cháu lại bị bản 《 Khí Thể Nguyên Lưu 》 của ông hấp dẫn, nhất thời đã quên không nói đến." Trần Khánh ngượng ngùng nói.

"Hả? Vấn đề gì? Cháu nói ta nghe một chút." Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nói.

"Chính là... ông cho rằng kinh mạch huyệt vị của chúng ta được biết đến như thế nào?" Trần Khánh hỏi.

Nghe được vấn đề này, bỗng nhiên Quách Bạch Gia lại cất tiếng cười to lên.

Chuyện này làm Trần Khánh có chút ngơ ngác, chẳng lẽ vấn đề mà hắn hỏi quá mức ngốc nghếch sao?

Một lát sao, vẻ mặt Quách Bạch Gia dần dần bình tĩnh trở lại, ông ấy cười tủm tỉm nhìn về phía Trần Khánh, trong đôi mắt lóe lên một chút tình cảm khác lạ, nói: "Cháu biết không, năm đó ở thời điểm ta học tập trung y cùng thầy, vấn đề đầu tiên mà ta hỏi cũng chính là câu này."

Khó trách... Đến đây, cuối cùng Trần Khánh cũng hiểu được vì sao bỗng nhiên Quách Bạch Gia lại bật cười.

Trần Khánh lập tức hỏi: "Vậy đạo gia kia nói như thế nào ạ?"

Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nói: "Ông ấy trả lời ta đúng hai chữ, đó là nội quan."

Thật sự là nội quan sao?

Nhưng con người bình thường làm sao có thể nội quan được?

Dùng thần thức xem hả?

Xin đó, đây là hiện thực nha, không phải tiểu thuyết đâu.

Nếu con người thật sự có thể nội thị kinh mạch khí huyết của bản thân, thì đối phương có còn là con người nữa không?

Phải là Thần tiên mới đúng!

Thấy Trần Khánh nghe xong câu trả lời của mình, lại im lặng hồi lâu, nhíu mày không nói, khóe miệng Quách Bạch Gia không khỏi cong lên.

Phải biết rằng, năm đó khi ông ấy nghe được câu trả lời thuyết phục này, thái độ cũng giống với Trần Khánh hiện giờ, à không đúng, là nghi hoặc hơn hẳn hiện tại rất nhiều.

Khi đó, ông ấy cho rằng kinh mạch huyệt vị là được giải phẫu ra mới thấy, còn trước kia khẳng định là cổ nhân đã trải qua rất nhiều lần thí nghiệm trên cơ thể con người rồi, mới đưa ra được kết quả như vậy, dù sao ở xã hội phong kiến, mạng người cũng chẳng đáng giá gì.

Nhưng về sau này, không học tập sâu hơn về trung y, cũng như hiểu biết thêm một chút về lịch sử, ông ấy mới biết được rằng Hoa Hạ là vĩnh viễn cũng không thể kiêu ngạo đến mức làm thí nghiệm quy mô lớn trên cơ thể con người.

Bởi vì từ xưa đến nay, tóc da thân thể vốn thuộc về cha mẹ, ngay cả cạo đầu cũng là một loại hình pháp có tên là khôn hình (hình phạt cạo trọc đầu), càng đừng nói đến chuyện giải phẫu cơ thể con người.

Một khi làm như vậy mà bị phát hiện, chỉ sợ người thực hiện khó tránh khỏi bị tử hình tại chỗ.

Như vậy, người thời xưa biết tới kinh mạch huyệt vị nhưng không dựa vào giải phẫu, vậy bọn họ dựa vào cái gì? Chẳng lẽ thật sự dựa vào nội thị hay sao?

"Quách lão, đạo gia có nói là vì sao không?" Trần Khánh hỏi.

Quách Bạch Gia lắc đầu: "Lúc ấy ta mới nhập môn, thầy vẫn chưa giảng giải cho ta những điều này. Thầy nói với ta rằng, cứ tin đi, tin xong rồi học, học xong lại dùng, sử dụng tốt, hãy trở về đặt hỏi, như vậy ta mới có thể chân chính hiểu được vấn đề này. Chỉ tiếc khi con đường học hành của ta có chút thành tựu, còn chưa kịp tới thỉnh giáo lão nhân gia, thầy đã mọc cánh thành tiên rồi."

"Nhưng lão nhân gia đã đúng. Bởi vì sau khi ta chân chính học được, mặc dù không hỏi, nhưng có một số việc ta cũng có thể biết được một hai. Và đây cũng là nguyên nhân vì sao ta luôn tin tưởng vững chắc rằng kinh mạch huyệt vị do nội quan mà đến!"

Trần Khánh vô cùng hưng phấn, nói: "Quách lão, vậy ông mau nói cho cháu nghe một chút đi."

Quách Bạch Gia nhìn thấy dáng vẻ giống như đói khát của Trần Khánh, cũng không định giấu giếm hắn.

Nói gì thì nói, trình độ hiện tại của Trần Khánh đã không thấp, biết những thứ này chẳng những không làm ảnh hưởng đến hắn, ngược lại còn có thể khiến cho hắn hiểu biết rõ ràng hơn về trung y.

"Kỳ thật trung y thời cổ cũng có giải phẫu học, chẳng qua giải phẫu học của chúng ta không giống với Tây phương. Trung y giải phẫu chính là một phương thiên địa này và vũ trụ nằm ngoài thiên địa."

"Tây y càng chú trọng hơn đến thế giới vi mô, mà trung y, từ khi sinh ra tới nay, đều lấy thế giới vĩ mô là chủ. Ví dụ như mặt trời và mặt trăng, hai viên tinh cầu này mỗi thời mỗi khắc đều ảnh hưởng đến âm dương khí thân thể trong chúng ta, cháu nói xem, luận điểm này có đúng hay không?"

"Khoa học hiện đại quan sát thấy sao Mộc, sao Hỏa, sao Thổ, sao Kim, sao Thuỷ, chúng nó lớn hơn mặt trời vô số lần, nhưng cháu nói xem, vì sao chúng nó không thể ảnh hưởng đến thân thể chúng ta? Nếu chúng nó có thể, thì vì sao những ngôi sao trên trời kia lại không thể?"

"Lại nói, nếu chúng nó đều có thể ảnh hưởng tới tình trạng thân thể chúng ta, như vậy đến tột cùng là ảnh hưởng như thế nào? Chúng sẽ lưu thông một loại khí năng lượng giống hệt mặt trời mặt trăng ư? Như vậy khí này đi vào trong thân thể chúng ta như thế nào? Đi vào từ đâu? Đi vào khi nào? Vận hành ở đâu?"

"Cả cháu với ta đều biết rõ về hai mươi bốn tiết, đó là loại thời tiết đặc biệt mà sau khi cổ nhân quan sát các ngôi sao trên bầu trời đã tìm ra. Tác dụng của chúng nó là chỉ đạo nhà nông canh tác không phát sinh sai lầm. Nó cũng giống như Tử Ngọ Lưu Chú, chỉ quá trình khác nhưng có cùng công dụng. Nếu nói như vậy, đây có được xem là một loại năng lực hay không? Nghĩa là cổ nhân thật sự nắm giữ một loại năng lực giống như quan sát tinh tượng để quan sát lộ tuyến di chuyển cùng với vị trí của khí do những ngôi sao trong vũ trụ phát tán ra, và tiến vào bên trong cơ thể con người?"

Trần Khánh rơi vào trầm tư.

Đúng là Tử Ngọ Lưu Chú rất thần kỳ, kinh mạch huyệt vị tùy thời gian mà sinh ra mạch tượng vượng, chờ đến đúng giờ đó, lại đi trị liệu kinh mạch huyệt vị tương ứng, là có thể mang đến hiệu quả trị liệu mạnh hơn vài lần so với bình thường.

Nếu cách nói của Quách lão là đúng, như vậy có phải, tại một canh giờ nào đó khi bác sĩ trị liệu cho người bệnh thì các vì sao trong vũ trụ cũng phát ra loại khí tương ứng để trợ giúp người bệnh khôi phục hay không?

Chương 369 - Vô Tri!!!

Ai?

Như vậy chẳng phải đã đủ để nói lên rằng, kỳ thực năng lực tự lành mà bản thân người bệnh có được kia, vốn đến từ cả vũ trụ?

Xuân sinh hạ trưởng, thu thu đông tàng...

(Mùa xuân mọc lên, mùa hạ trưởng thành, mùa thu thu hoạch, mùa đông tích trữ)

Bỗng nhiên Trần Khánh cảm thấy điều ẩn giấu sau lưng tám chữ này, hoàn toàn không đơn giản như những gì hắn từng tưởng tượng.

"Quách lão, nói cách khác, theo cách nhìn nhận của ông, kỳ thật nội quan chính là thông qua phương thức đặc thù cảm nhận được vị trí và lộ tuyến vận hành của khí sau khi nó tiến vào bên trong cơ thể con người, mà nhân loại đã có sẵn năng lực này rồi, có đúng hay không?" Trần Khánh nói.

"Không chỉ nhìn thấy khí thôi đâu." Quách Bạch Gia cười nói.

"Còn có thể nhìn thấy thứ khác nữa sao?" Trần Khánh nghi hoặc hỏi.

"Ta từng nhìn thấy Tam Thi Cửu Trùng Đồ bên trong một quyển điển tịch của đạo gia do thầy đưa cho. Vốn dĩ lúc đó, ta chẳng có cảm giác gì lạ, mãi cho đến sau này, trong lúc vô tình, ta nhớ đến thời điểm năm đó, khi mình còn ở đại học, từng dùng kính hiển vi phóng đại gấp trăm lần để quan sát da đầu một người

và phát hiện ra giun sán, cả người ta mới run lên, bởi vì những hình ảnh thi trùng bên trên Tam Thi Cửu Trùng kia lại giống giun sán đến kinh người. Cũng từ một khắc kia, ta chợt phát hiện ra rằng, chỉ sợ những gì cổ nhân biết về cơ thể con người đã sớm đạt đến trình độ mà y học hiện đại chúng ta khó có thể với tới được. Bởi vậy, bọn họ biết nội quan cũng chẳng có gì là lạ." Quách Bạch Gia nói.

Chuyện này...

Trong lúc nhất thời, Trần Khánh cũng không biết nói nên nói cái gì.

Tam Thi Cửu Trùng Đồ của đạo gia từ ngàn năm trước lại cùng loại với giun sán mà khoa học hiện đại quan sát được?

Đây là trùng hợp sao?

Trần Khánh không thể cho ra một câu trả lời thuyết phục, hiện giờ hắn chỉ cảm thấy bản thân thật vô tri.

Rõ ràng đã học trung y lâu như vậy, nhưng đến tận lúc này, hắn vẫn như một đứa nhỏ ngây ngô vừa chập chững bước đi.

Đến thời điểm chân chính chạm vào tri thức hạch tâm của trung y, Trần Khánh mới phát hiện ra rằng, bản thân vốn chưa hề lĩnh ngộ được chân lý của sinh mệnh.

Nhưng hết thảy những mơ hồ này vốn được thành lập dựa trên cơ sở hắn tin tưởng Quách Bạch Gia, về phần có tin toàn bộ hay không, Trần Khánh cũng có phán đoán của chính mình.

Hắn không cho rằng những lời Quách Bạch Gia nói thì chắc chắn là đúng, kể cả khi ông ấy là bậc bề trên của hắn, kể cả khi ông được công nhận là danh y đại sư.

Nhưng trước đó, Trần Khánh sẽ không phản đối, hắn cần phải

đi khảo chứng trên nhiều phương diện, thậm chí là tự mình đi thực hành.

Nếu Quách Bạch Gia có thể lĩnh ngộ đáp án đến từ đạo gia, thì Trần Khánh còn có thể chứng thực từ một người khác.

Dương Hữu Lâm!

Chạng vạng, sau khi Trần Khánh, Triệu Ninh Quân cùng với Quách Bạch Gia ăn xong cơm chiều, ba người lại rảo bước đến quảng trường Tàng Long, vừa đi tản bộ vừa nói chuyện phiếm.

Ngày mùa hạ khá dài, sáu, bảy giờ tối cũng chưa tối, nhưng trên quảng trường đã có không ít bác trai bác gái tụ tập lại, mọi người vừa múa vừa hát, rất vui.

Vốn dĩ ba người Trần Khánh chỉ định đi bộ trên quảng trường, kết quả là có người nhận ra Triệu Ninh Quân, sau đó lại lục tục có khá nhiều người quen đi đến chào hỏi với ông, còn hào hứng thét to, gọi ông đến cùng khiêu vũ.

Triệu Ninh Quân vốn đang nghiêm túc, nhưng nghe mấy bác gái gọi một cái, đã vui tươi hớn hở mà đi lên, xoắn xuýt cùng nhóm người bên dưới.

Trần Khánh thấy một màn như vậy, không khỏi cười thành tiếng.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Triệu Ninh Quân khiêu vũ, tuy tứ chi không quá phối hợp, nhưng cảm giác về tiết tấu của ông cũng không tồi.

"Ây chà, lão tiểu tử này nhảy quá mức khó coi." Quách Bạch Gia bĩu môi, tỏ vẻ chán ghét mà chê một tiếng.

"Quách lão, ông có muốn đi lên so tài cùng Triệu gia gia một phen không?" Trần Khánh cười nói.

Quách Bạch Gia lắc lắc đầu: "Ta không muốn để mất cái mặt già tại đây đâu."

Trần Khánh mỉm cười không nói.

Hai người tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, lặng lẽ quan sát quảng trường dần trở nên náo nhiệt, người khiêu vũ càng ngày càng nhiều, Triệu Ninh Quân đã nghiễm nhiên trở thành một phần tử sinh động nhất trong đội ngũ.

Trên đầu ông bạc trắng, nhưng tinh thần lại nhiệt tình như lửa, cảm giác tiết tấu xoay vòng hoàn toàn không thua kém người năm, sáu mươi tuổi.

Dù không khí ngày hôm nay vẫn nóng bức như trước, chỉ cần ngồi bất động một chỗ cũng đổ mồ hôi ướt đẫm cả người, nhưng những bác trai bác gái trên quảng trường lại hồn nhiên không cảm thấy khô nóng, bọn họ đang tận tình hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã lúc vào đêm.

Trần Khánh suy nghĩ, có lẽ chờ đến khi nào hắn già đi, cũng sẽ trở thành một người trong số bọn họ.

Đương nhiên, hắn cũng không cần khiêu vũ, chỉ cần ung dung đi tản bộ trên quảng trường này, tán gẫu cùng năm, ba người bạn, chơi vài ván cờ, vậy là đủ rồi.

Không bao lâu sau, trời đã tối sầm, màn đêm buông xuống, ánh trăng không chói mắt, ngược lại bầu trời đầy sao, ngôi nào ngôi nấy đều sáng ngời khó tả.

Trần Khánh ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, suy nghĩ trở nên phức tạp, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời Quách Bạch Gia từng nói với hắn lúc trước.

Trong đêm đen dưới con mắt của Trần Khánh, những vì sao khi thì lóe sáng, chốc lại ảm đạm kia tựa như cũng có sinh mệnh

lực của chính mình, địa vị của chúng không còn giống như trước đây nữa, có thể có cũng có thể không, chỉ giữ một nhiệm vụ duy nhất là điểm xuyết cho trời đêm huyền ảo.

Lần đầu tiên hắn có suy nghĩ rằng, những vì sao trên bầu trời kia thật sự đang không ngừng lấp lánh vì nhân loại bên dưới ư?

Nếu là như thế, cũng có thể xem đây là loại lãng mạn và may mắn.

Nếu dùng thước đo là cả vũ trụ, thì địa cầu thậm chí cả hệ ngân hà xung quanh cũng chẳng lớn hơn một hạt cát trên sa mạc.

Còn nhân loại ở trong vũ trụ này, ngay cả từ "nhỏ bé" cũng chưa đạt tới.

Nhưng mảnh ngân hà mênh mông bát ngát ấy lại có ngàn tia vạn sợi liên hệ cùng nhân loại.

Trong hoảng hốt, dường như Trần Khánh vừa trông thấy chính mình đứng thẳng trên đỉnh núi cao, cùng những cổ nhân kia ngưỡng vọng mảnh tinh không này.

Muôn hình vạn trạng, vật đổi sao dời…

Ở thời điểm hiện tại, dường như Trần Khánh đang bước lên con đường mà năm đó những vị tiền bối kia đã từng đi qua.

Chương 370 - Chìa Khóa Để Mở Ra Mối Liên Hệ Này!!!

Thú vị!

Trần Khánh còn nhớ Trang Tử thời Chiến quốc từng viết một câu trong 《 Trang Tử Thiên Hạ 》:"Chí đại vô ngoại, vị chi đại nhất; chí tiểu vô nội, vị chi tiểu nhất."

Cái cực lớn và không có gì ở ngoài nó thì gọi là Đại Nhất (lớn nhất).

Cái cực nhỏ và không có gì ở trong nó thì gọi là Tiểu Nhất (nhỏ nhất).

Lời này vốn đang muốn nói rằng, lớn đến vô cùng, không có giới hạn, nhỏ đến vô cùng, cũng không có giới hạn.

Khoa học hiện đại dùng kính viễn vọng quan sát vũ trụ, lại dùng kính hiển vi quan sát địa cầu, tựa như những hành động này đều đang chứng minh rằng, mắt thường dù mượn dùng loại công cụ nào, hay nhìn đến nơi đâu, cũng không có điểm kết thúc.

Có thể thấy được, tuy Trang Tử là cổ nhân, nhưng lực lượng của ngôn từ trong miệng ông ấy lại có thể xuyên thấu thời không.

Quan sát tinh tượng? Nội thị?

Đã có dấu vết có thể lần theo, hắn cũng không ngại thử một lần.

Sao trên trời phản chiếu trong đôi mắt Trần Khánh, còn dưới đáy mắt hắn lại ẩn giấu khát khao vô hạn.

Nếu nhân loại và vũ trụ thật sự tồn tại một thứ liên hệ nào đó, như vậy rất có khả năng, trung y chính là chiếc chìa khóa để mở ra mối liên hệ này.

Chỉ có chân chính hiểu biết về trung y, chính là trung y nguyên thủy nhất kia, hắn mới có thể hiểu được những sự vật mang theo vô hạn khả năng, chân thật tồn tại mà từ trước đến giờ, hắn vẫn khó có thể hiểu được này.

Đương nhiên, con đường trước mắt rất khó đi, kể cả mở hack cũng vậy.

Nhưng nếu không cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, chỉ sợ cả đời này Trần Khánh đều sống trong tiếc nuối.

Cho nên, muốn hắn biết khó mà lui, là chuyện không thể.

...

Hơn tám giờ đêm, Triệu Ninh Quân toát đầy mồ hôi, rốt cuộc cũng chịu yên tĩnh.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Quách Bạch Gia lại cùng Triệu Ninh Quân về nhà.

Quách Bạch Gia không đến khách sạn ở, cũng vì ông ấy muốn tâm sự nhiều hơn một ngày với ông bạn cũ của mình.

Trần Khánh lại bị hai người ấy đuổi đi, nhưng ngay phút cuối cùng, Quách Bạch Gia có nói cho hắn biết, mấy ngày nữa bọn họ sẽ thành lập một nhóm gọi là bộ chỉ huy tạm thời, đến lúc đó, sẽ tiến hành chọn lựa một nhóm bác sĩ trung y có chứng chỉ tư cách làm nghề y.

Ông ấy đã viết sẵn tên Trần Khánh vào danh sách đó rồi, chỉ chờ thông báo chính thức truyền xuống dưới là hắn phải đi phỏng vấn.

Cứ như vậy, chỉ cần Trần Khánh đơn giản vượt qua phỏng vấn là có thể tiến vào trung tiểu học dạy trung y.

Từ học sinh đến bác sĩ, lại đến thầy giáo, thân phận chuyển biến nhanh chóng làm Trần Khánh có chút lo lắng không yên và chờ mong khó tả.

Hắn sợ những gì mình dạy nhóm trẻ nhỏ kia khó có thể tiếp thu, nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng hi vọng mình có thể gặp được một vài hạt mầm tốt, có thiên phú xuất sắc giống như Hứa Văn Diệu.

Như vậy, chuyện này sẽ rất có trợ giúp rất lớn cho trung y trong tương lai.

Nhìn thấy Quách Bạch Gia liều mạng vì trung y mà bôn ba như vậy, cũng có vô số những bác sĩ trung y vì khát vọng này mà kính dâng sinh mệnh của chính mình, Trần Khánh cho rằng, có lẽ mình cũng nên bỏ ra một phần sức mọn, làm vậy mới không phụ lòng lão tổ tông ban xuống Kỳ Hoàng Thuật [1].

[1] : chính là Hoàng Đế Nội Kinh. Bởi vì Hoàng Đế Nội Kinh vốn có nội dung là cuộc đối thoại hỏi đáp giữa hai nhân vật là Hoàng Đế và Kỳ Bá.

Khu chung cư Miên Uyển, nhà của Triệu Ninh Quân.

"Biết không? Hôm nay đứa cháu nhà ông có hỏi tôi chuyện về nội quan đấy." Quách Bạch Gia cười nói.

Triệu Ninh Quân rót một chén nước cho Quách Bạch Gia: “Thế ông có nói hay không?"

Quách Bạch Gia uống xong mới cười nói: "Những lời tôi nói, hẳn là trong thời gian ngắn, thằng bé cũng khó có thể hiểu được. Theo tôi quan sát, đúng là nó có tin một bộ phận, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra nghi ngờ từ trong ánh mắt của nó. Đứa nhỏ này thật

không tệ, không mù quáng tin tưởng quyền uy, không giống những đứa học sinh của tôi, ngay cả nghi ngờ cũng không dám, trong lòng chúng luôn cho rằng trình độ của tôi cao, trải nghiệm kinh nghiệm nhiều, nên những lời tôi nói, nhất định là đúng."

Dường như Triệu Ninh Quân rất thích nghe người khác khen ngợi Trần Khánh: "Từ nhỏ, thằng bé này đã có lòng hiếu kỳ rất mạnh, cũng thích truy vấn thẳng đến ngọn nguồn. Nếu ông nói gì đó mà chưa đúng, nó sẽ đuổi theo ông hỏi, hỏi cho đến khi nào chính xác mới thôi. Bởi vậy mà khi còn nhỏ, nó y như một chú gà con, mỗi ngày đều đi theo bên cạnh chân tôi ríu ra ríu rít, hỏi han không dứt."

Quách Bạch Gia liếc mắt nhìn Triệu Ninh Quân một cái: "Ái chà ái chà ái chà, nhìn cái vẻ mặt cưng chiều của ông kia, người không biết còn cho rằng thằng bé ấy là cháu ruột của ông đó, nhưng tôi rất tò mò, ông đã thích thằng bé như vậy, vì sao không thu nó làm học trò đi? Về sau tốt xấu gì cũng có người để nương tựa, dưỡng lão đưa ma."

Sau lần trước, ông ấy cũng biết, tuy Triệu Ninh Quân đối xử với Trần Khánh không tồi, nhưng hai người bọn họ chỉ dùng thân phận là ông cháu chứ không phải thầy trò.

Triệu Ninh Quân bình tĩnh cười nói: "Ây cha, là nhân mạng của tôi không tốt, bản lĩnh dạy học chỉ đến đó thôi, về phần thu học trò ư? Chuyện đó vốn chẳng cần thiết."

Quách Bạch Gia im lặng.

Lại nói, từ khi ông ấy quen biết Triệu Ninh Quân, vẫn chưa bao giờ nghe đối phương đề cập tới người nhà. Ngay cả lúc này, khi đi vào nhà của đối phương, ông ấy cũng không tìm được nửa tấm ảnh chụp Triệu Ninh Quân và người nhà của mình

Cô đơn, lẻ loi cả đời, vất vả lắm đối phương mới gặp được

một đứa nhỏ mình yêu mến, nhưng lại không nhận hắn làm học trò, Quách Bạch Gia thật sự không thể hiểu được.

"Chưa gọi sư phụ, đã nhận sư ân, hai người vốn đã kết thành nhân quả, thu làm học trò cũng chỉ là một cách xưng hô thôi. Ông đó, đã đến từng tuổi này rồi, chẳng lẽ còn nhìn không thấu sao? Theo tôi thấy, chỉ một mình ông đang tự lừa mình dối người mà thôi?" Quách Bạch Gia nói.

Triệu Ninh Quân nhíu mày: "Sao hôm nay ông lại nói nhiều như vậy? Uống nước cũng không lấp kín được cái miệng của ông hả?"

Quách Bạch Gia cười tủm tỉm nói: "Ông đó nha, có chuyện cứ giấu ở trong lòng làm gì? Tôi khuyên ông tốt nhất là cứ thẳng thắn thành thật mà nói ra đi, bằng không càng kiềm nén càng hỏng, tích lũy tâm sự quá nhiều sẽ xảy ra vấn đề đó. Có câu nói thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho mình, người mà câu nói này nhắc đến chính là kẻ như ông đó nha."

Triệu Ninh Quân lộ ra vẻ mặt không cần: "Ông tự đi mà lo cho mình đi, cả ngày lao tâm lao lực, cẩn thận ông còn chết trước tôi đó."

Quách Bạch Gia cười ha ha: "Được, vậy hai chúng ta so xem ai sống lâu hơn."

Chương 371 - Tắc Động Mạch Não Còn Hiểu Được, Nhưng Ung Thư Gan Cũng Đến Là Sao?

"Bác sĩ Trần tới rồi!"

Trên hành lang phòng khám bệnh của khoa nội một thuộc trung y viện, đám người còn đang chen chúc nhau, vừa nghe được một tiếng kêu to như vậy, lập tức nhìn về phía đại sảnh.

Trần Khánh lập tức xuất hiện ngay tại cửa thang máy, hiển nhiên hắn vừa bước ra xong.

"Bác sĩ Trần, cậu mau xem giùm mẹ tôi với, mẹ tôi..."

"Bác sĩ Trần, ba tôi bị tắc động mạch não..."

"Bác sĩ Trần, cậu có thể chữa được ung thư gan không?"

"Bác sĩ Trần..."

Hay thật, đây là tình huống gì vậy?

Mấy ngày trước có nhiểu người đến đây, còn chấp nhận được, nhưng vì sao hôm nay lại có nhiều người mắc phải chứng bệnh khó trị tìm đến đây như vậy?

Tắc động mạch não còn hiểu được, nhưng ung thư gan cũng đến là sao?

Anh bạn à, tôi chỉ là bác sĩ trung y phổ thông bình thường mà thôi, không bao chữa được bách bệnh nha!

Trần Khánh đưa ánh mắt đầy bất đắc dĩ nhìn mọi người, vừa đi qua người bọn họ vừa mở miệng khuyên nhủ, gian nan lắm hắn mới tiến vào được phòng mạch.

Hô ~

Trần Khánh thở dài một hơi.

"Chủ nhiệm Trần." Sau khi Hạ Mẫn và Cố Vũ nhìn thấy Trần Khánh tiến vào, cả hai vội vàng mở miệng chào hỏi.

Những ngày qua, hai người bọn họ đều tới rất sớm, cũng không còn cách nào khác, vì tranh vị trí này, hai người đã dùng hết toàn lực.

"Tình huống gì đây, vì sao có một nửa trong số những người đến đây xếp hàng hôm nay đều mắc phải chứng bệnh khó trị?" Trần Khánh hỏi.

"Chủ nhiệm Trần, anh không xem tin tức sao?" Hạ Mẫn nói.

"Ngày hôm qua, đài truyền hình Giang Hạ có đưa tin về quá trình điều tra, lần theo dấu vết sau vụ nổ khí gas, tiếp đó là đoạn video anh cứu người cùng với buổi phỏng vấn anh, nhưng chuyên mục này lại được chia thành những video ngắn, đồng bộ phát trên Tik Tok, bởi vậy hiện tại, ngay cả ba mẹ tôi cũng biết đến anh rồi." Cố Vũ nói.

Chuyện này...

Nếu nói lúc trước, những đoạn video có mặt hắn chỉ là phát sóng theo hình thức tự phát trong phạm vi nhỏ, thì hiện tại chẳng khác nào phía chính phủ đã chứng thực thông tin đang được lan truyền kia là thật rồi.

Có cơ quan Nhà nước đứng ra xác nhận, đương nhiên đoạn video ấy có thể hấp dẫn càng nhiều người tìm đến hắn xem bệnh

hơn.

Thậm chí còn có khiến cho rất nhiều những người bệnh không thể tự đi đường được, cũng muốn đến tìm hắn thử thời vận, mặc kệ hắn có khám chữa được hay không, ít nhất là một vị bác sĩ đã được lên tivi, trình độ tuyệt đối không kém.

Trần Khánh dở khóc dở cười.

Hắn cũng không phản đối những người bệnh này tìm đến hắn. Suy cho cùng, loại hành động này của bọn họ cũng xuất phát từ một loại tín nhiệm đối với hắn, và ngược lại, nó còn có thể trợ giúp hắn nhanh chóng đạt được y điểm hơn.

Nhưng có lợi đương nhiên cũng có tệ.

Bởi vì hầu hết những người này đều mắc phải những căn bệnh khó chữa, rất nhiều người trong số bọn họ đều đã đến bệnh viện lớn khám nửa ngày rồi, cảm thấy không được mới chịu tới đây.

Chung quy lại, đây chính là khó khăn tương đối lớn với Trần Khánh.

Hơi vô ý một chút, có khả năng sẽ phạm phải sai lầm.

Nhưng thế giới này vốn là như thế, rất nhiều chuyện sẽ đột nhiên ập xuống đầu ngươi mà chẳng cho ngươi có thời gian chuẩn bị tốt.

Vậy cứ đi một bước nhìn một bước thôi!

"Chúng ta cứ làm như cũ đi, anh ra thông báo cho những người bệnh đang chờ bên ngoài phòng mạch, tôi sắp gọi tên rồi." Trần Khánh nói.

"Được!" Hạ Mẫn nói.

Hết thảy đều biến hóa nhưng hết thảy vẫn như thường.

Cùng với quá trình tọa chẩn bắt đầu, nhóm người bệnh bên ngoài phòng mạch cũng thành thật xếp theo thứ tự, chờ được gọi tên rồi đi vào.

Mấy người bệnh ban đầu quay lại tương đối nhanh, khoảng vài phút là rời đi rồi, tốc độ này cũng khiến cho rất nhiều người đang chờ bên ngoài phòng mạch cảm thấy thỏa mãn, coi như xem thế là đủ rồi.

Phần lớn những người trong đó đều là người già tuổi từ 56 đến 65. Hầu hết bọn họ đều đi cùng với người nhà mình đến đây.

Đúng như những gì Hạ Mẫn nói, bọn họ đều xem TV và lướt trên di động mới biết đến Trần Khánh rồi từ sáng sớm đã chạy đến nơi này cầu y rồi.

Dù nhìn qua có thể nhận thấy Trần Khánh rất trẻ, nhưng những bệnh nhân cũng mặc kệ chuyện này, nếu đến lúc khẩn cấp, bọn họ còn liều mạng đi chạy chữa lung tung, còn nước còn tát, huống chi Trần Khánh chính là bác sĩ đã được quan trên xác nhận, giới thiệu?

Người như thế, nếu trình độ không cao, nếu mua danh chuộc tiếng, chẳng phải là vả thẳng vào mặt chính phủ rồi?

Ôm tâm tính như vậy, không ít người liền đi tới trung y viện thử một lần.

"Ngô lão ca, vì sao nhanh như vậy ông anh đã chạy ra ngoài này rồi?"

"Tôi cũng buồn bực lắm chứ, nhưng biết làm sao? Số là cái thắt lưng già cả này đau tới mười mấy năm rồi, bác sĩ đều nói bệnh này chỉ có thể giảm bớt chứ không thể trị tận gốc. Ai ngờ cậu bác sĩ trẻ bên trong chỉ châm cho tôi vài cái, hắc, lập tức hết đau luôn. Cậu nói xem có ly kỳ, hiếm thấy hay không nào?"

"Cậu ta thần kỳ như vậy?"

"Thực sự không phải thổi phồng đâu. Nếu không tin cậu cứ tự mình vào mà xem, bác sĩ Trần này có bản lãnh thật sự, đài truyền hình không gạt người!"

"..."

Trong quá trình này, sau khi một đám người bệnh ôm tâm lý không yên đi vào, rồi rất nhanh, toàn bộ đã vui cười hớn hở mà đi ra, khiến cho những người bệnh đang kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài càng cảm thấy vui vẻ.

Như thể bọn họ vừa gặp được cứu tinh của đời mình!

Trong phòng mạch, một bác gái đi đến trước mặt Trần Khánh, chậm rãi ngồi xuống.

Đi cùng bác gái này, còn có cô con gái tuổi hơn ba mươi của bác ấy.

"Bác sĩ Trần, cậu mau khám giúp mẹ tôi với. Lúc trước bà bị ung thư vú, trước mắt đã làm giải phẫu cắt bỏ, nhưng đoạn thời gian gần đây, khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ lại nói tế bào ung thư có triệu chứng di căn, cậu xem này..."

Lúc chị gái kia nói chuyện, giọng điệu rất gấp gáp, nhưng cũng có thể hiểu được, vốn dĩ mọi người đều sợ bệnh ung thư, huống chi là hiện tại, tế bào ung thư còn có triệu chứng di căn.

Đây tuyệt đối là tin dữ đối với người nhà của bệnh nhân.

Tuy Trần Khánh chưa từng chữa bệnh ung thư, nhưng hắn cũng rõ ràng, căn bệnh ung thư kia được hình thành như thế nào.

Chương 372 - Mấu Chốt Nằm Ở Giai Đoạn Cai Sữa!!!

Lấy ví dụ như ung thư vú chẳng hạn.

Trên thực tế, nguồn gốc của nó chính là do sữa tạo thành, bởi vì theo lý giải của trung y, sữa chính là kinh nguyệt.

Trong《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 từng nói: "Con gái bảy tuổi, thận khí thịnh, thay răng tóc dài. Con gái mười bốn tuổi, kinh nguyệt tới, Nhâm Mạch thông, Thái Trùng mạch thịnh, kinh nguyệt xuống đúng kỳ, mới có con."

Những câu này có ý muốn nói rằng, khi con gái tới bảy tuổi, thận khí bắt đầu sung mãn, sau đó, là thay đổi răng vú, tóc bắt đầu trở nên tươi tốt. Tới mười bốn tuổi, mỗi tháng con gái sẽ có kinh nguyệt đúng hạn, về sau mới có khả năng sinh dục.

Đương nhiên, ở thời đại này, sau khi dinh dưỡng trở nên dư thừa, rất nhiều cô bé đã dậy thì đều có xu hướng nóng vội, đốt cháy giai đoạn.

Nói đơn giản là sau khi ăn nhiều thứ có chất kích thích, dẫn tới giai đoạn sinh trưởng phát dục quá nhanh.

Cũng tương tự như nước ngoài, có rất nhiều bé gái mới mười một, mười hai tuổi đã thấy kinh nguyệt rồi, mà ngay cả trong nước, hình như cũng bắt đầu có tình trạng như vậy xảy ra rồi.

Vậy vì sao lại có trường hợp bé gái thấy kinh nguyện sớm hơn, còn bé gái khác lại thấy kinh nguyệt muộn hơn chứ?

Chuyện này được quyết định bởi thượng tiêu của cô bé ấy,

cũng chính là tâm phế đang ở trạng thái như thế nào.

Nếu quá nóng, kinh nguyệt sẽ có trước, nếu quá lạnh, kinh nguyệt sẽ ra sau.

Chỉ khi nhiệt độ bình thường, kinh nguyệt của các bé gái mới đến đúng hạn.

Cho nên, nếu một cô bé muốn biết xem chức năng của tâm phế trong cơ thể mình như thế nào, bọn họ hoàn toàn có thể suy tính ra kết quả thông qua thời gian kinh nguyệt xuất hiện.

Vậy vì sao trung y lại nói sữa chính là kinh nguyệt chứ?

Là bởi vì trước kỳ kinh nguyệt của tháng tiếp theo, bộ ngực của bé gái sẽ xuất hiện tình trạng trướng đau, mà đợi cho đến khi kỳ kinh nguyệt của tháng sau đến, sữa sẽ theo Nhâm Mạch chuyển xuống bên dưới hóa thành kinh nguyệt, áp lực trên bộ ngực được giảm bớt, tình huống tăng sữa sẽ chậm rãi bớt đi, mãi cho đến lúc kinh nguyệt ngừng, áp lực trên bộ ngực sẽ biến mất.

Lại thêm một câu hỏi nữa, sau khi những bà mẹ mang thai ở cữ, bọn họ sẽ không có kinh nguyệt, nhưng đương nhiên vẫn có một vài trường hợp ngoại lệ, dạng như sản phụ ăn quá nhiều đồ bổ, khiến cho sữa quá nhiều, mới chuyển xuống thành một chút kinh nguyện, nếu không theo tình huống bình thường, nó sẽ không xuất hiện.

Đây là vì sao?

Bởi vì sữa đã bị đứa con kia ăn xong rồi, tự nhiên sẽ không có sữa dư thừa mà đi xuống bên dưới.

Nhưng chờ đến khi cai sữa, bộ ngực sẽ xuất hiện tình huống trướng đau. Kỳ thực là lúc này, sữa vẫn còn lưu lại đã bị tắc nghẽn ở bộ ngực, không ra ngoài được cũng không thể đi xuống được.

Nếu để thời gian quá lâu, không chú ý đến nó, sữa sẽ vôi hoá, tạo thành những khối cứng tại bầu vú.

Trên thực tế, đây chính là một bộ phận dinh dưỡng đã bị tích tụ tại bộ ngực.

Thân thể con người khỏe mạnh, có thể tiêu hóa hấp thu bộ phận dinh dưỡng này. Nhưng cũng có người không hấp thu được, khiến cho nhiều dinh dưỡng dư thừa như vậy chậm rãi biến chất, cuối cùng là vĩnh viễn đóng cục tại chỗ.

Một khi thân thể ngươi ẩn chứa quá nhiều hàn thấp, sinh ra thứ dơ bẩn, như vậy dinh dưỡng bên trong khối hoại tử này sẽ biến thành sản phẩm dinh dưỡng thiên nhiên cho tế bào ung thư. Sau đó, ung thư vú được hình thành.

Đây là nguyên nhân vì sao cũng có người bị u vú nhưng lại là u lành, nghĩa là không cần biết người nọ có cắt nó đi hay không, khối u này sẽ phát sinh bất cứ vấn đề gì.

Mà có vài người bị u vú lại chính là u ác tính, cắt một cái, chúng nó sẽ di căn đi, là bởi vì dao giải phẫu có sắc bén đến mấy, cũng vĩnh viễn không thể cắt hết được hàn thấp, bởi vì ngay cả người bệnh cũng không cảm nhận được nó mà.

Cho nên, dù đã cắt đi khối ác tính này, căn bệnh ung thư vú kia cũng không được chữa khỏi.

Bởi vì gốc rễ của căn bệnh đó vốn không nằm tại phần sữa bị hoại tử kia, cũng chính là bộ ngực, mà bởi vì thân thể của người bệnh đã bất ổn trong khoảng thời gian quá dài rồi, làm cho cơ thể tích góp thật nhiều hàn thấp, từ đó cung cấp hoàn cảnh sinh tồn quá mức thuận lợi cho cái gọi là tế bào ung thư kia.

Trên thực tế, ung thư vú chỉ là một kho lúa thật lớn mà nó lựa chọn thôi.

Cho nên, điểm mấu chốt để trị liệu ung thư vú nằm ở đâu?

Chính là giai đoạn cai sữa kia.

Bởi vì trung y biết sữa chính là kinh nguyệt, cho nên chỉ cần kê một đơn thuốc Tứ Vật Thang [1] trợ giúp người mẹ chuyển hóa toàn bộ sữa còn dư thừa trở thành kinh nguyệt, chảy xuống dưới, là đối phương vĩnh viễn cũng không thể mắc phải ung thư vú.

[1] : Tứ Vật Thang là một loại dược thiện truyền thống, nó bao gồm bốn loại dược liệu như đương quy, xuyên khung, bạch thược, thục địa hoàng là chủ. Bài thuốc này có tác dụng bổ huyết dưỡng huyết, điều kinh.

Chỉ khi nào vượt quá giai đoạn này rồi, chờ đến khi ung thư vú được hình thành, như vậy quá trình trị liệu sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Nếu lại cắt lần nữa, sẽ làm cho tế bào ung thư theo khí huyết chuyển dời đến can hoặc là phế, vậy càng thêm phiền toái.

"Để tôi bắt mạch trước đã..."

Đây là lần đầu tiên Trần Khánh đụng phải bệnh ung thư, còn là bệnh ung thư đã bị cắt mất một phần rồi.

“Lạc lạc lạc… Thật lạnh nha tâm hỏa, có, có biện pháp nào để lấy mấy thứ này đi hay không? Ta, ta không thể chịu đựng được nữa rồi.”

“Can mộc, ngươi phải chống đỡ, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được. Tâm hỏa đang giúp ngươi, không cần thúc giục, nếu lại thúc giục nó sẽ tức giận.”

“Lạnh quá! Tại sao ta hoàn toàn không cảm nhận được tâm hỏa đang, đang giúp ta chứ…”

“Ngươi câm miệng đi, ngươi nghĩ ta không muốn truyền hỏa cho ngươi chắc? Là tên bác sĩ vớ vẩn kia kia có bệnh, đám hàn thấp này đang ngoan ngoãn ở bên cạnh, hắn lại nhất định bắt bọn chúng chạy qua bên này. Làm như vậy không phải là có bệnh hay sao? Vốn dĩ chúng nó ở bên đó, ta còn có thể ngăn chặn được, lần này thì hay rồi, cả đám cùng nhau xong đời là vừa. Dù sao cả nhà bọn chúng đều muốn hại chúng ta, chúng ta còn giãy giụa làm gì nữa, dứt khoát đừng sống nữa là xong!”

Chương 373 - Thuần Túy Là Hành Vi Tự Sát!!!

“Đừng bỏ cuộc, tâm hỏa, nói không chừng còn có hy vọng, đã mấy chục năm rồi, chúng ta không phải đều gập ghềnh đi được tới đây sao, lần này nhất định có thể!”

“Tỳ thổ, ngươi cũng câm miệng đi, ngươi cho rằng món đồ chơi này rất dễ đối phó sao? Hiện tại xung quanh đều bị nó khống chế, ta thực sự không có biện pháp nào, chỉ có thể bị nó từng bước ăn mòn mà thôi. Hơn nữa, người phụ nữ này, bà ấy không có lấy một chút chủ kiến nào cả, người ta bảo bà ấy mổ, bà ấy liền mổ, bảo bà ấy uống thuốc, bà ấy liền uống thuốc, vốn dĩ ta đối phó với thứ hàn thấp cổ quái này đã đủ mệt mỏi rồi, bà ấy còn làm phẫu thuật làm mất đi trung khí, còn mỗi ngày đều uống thuốc khiến lửa của ta bị dập tắt. Đây không phải là thuần túy, thuần túy muốn hại ta hay sao?”

“Nếu không, chúng ta lại nhắc nhở cho bà ấy tỉnh ngộ một chút?”

“Nhắc nhở như thế nào đây? Đã mấy chục năm nay rồi, bà ấy có thay đổi được không? Một khi gặp chuyện liền u sầu, lo lắng cái này lo lắng cái kia, lại còn ngày nào cũng ăn hoa quả! Là chính bà ấy tự mình muốn chết, ta nhắc nhở có tác dụng gì đâu?”

“Đúng vậy, mỗi buổi tối bà ấy chỉ ăn một quả táo. Trước đây buổi sáng còn chịu ăn một chút mì, hiện tại thì mì cũng không ăn nữa rồi, chỉ uống chút sữa bò với trứng gà, giữa trưa mới chịu ăn chút cơm. Trời ơi, chúng ta phải làm sao bây giờ, tâm hỏa, ta vẫn muốn sống tiếp!”

“Vậy bỏ phiếu, nguyện ý sống tiếp thì lên tiếng.”

“Ta, tỳ thổ muốn sống!”

“Ta muốn sống.’

“Ta ~ không muốn ~ sống.”

“Ta cũng không muốn sống, hai chọi hai, thận thủy, ngươi nói chuyện đi.”

“…”

“Ngươi nói chuyện đi, câm điếc hả?”

“Sống? Hay chết? Đây vốn không phải là một vấn đề.”

“Nói tiếng người!!!”

“Hủy diệt đi, ta mệt mỏi lắm rồi!”

“Ba chọi hai, tỳ thổ, phế kim, từ bỏ giãy giụa đi, cùng nhau nằm chờ chết thôi.”

“Ô ô ô… Ta không muốn mà!!”

…

Trần Khánh nghe mà vui vẻ.

Đúng là hắn không ngờ nhóm ngũ tạng của người phụ nữ này còn bày ra một cuộc bỏ phiếu dân chủ trước cái chết, nhưng lại vui vì từ cuộc đối thoại của ngũ tạng này, hắn đã biết được một chút tin tức.

Đó là các tế bù ung thư vú đã di căn đến gan.

Đây có thể là một loại rắc rối lớn.

Phải biết rằng bệnh tại lục phủ rất dễ chữa, còn bệnh tại ngũ tạng rất khó trị.

Là vì sao?

Như đã đề cập trước đó, ngũ tạng thuần âm, tàng mà không tiết, mãn mà không thực, lục phủ vi dương, tiết mà không tàng, thực mà không mãn.

Nói đơn giản là bên trong lục phủ có thể chứa vật thực, dù đó là khối u, vẫn có thể điều trị được.

Nhưng ngũ tạng thì khác, nó không chấp nhận một chút vật thực nào cả.

Hơn nữa, trong 《 Hoàng Đế Bát Thập Nhất Nan Kinh 》cũng có nhắc tới: "Bệnh tại ngũ tạng khó trị, bệnh tại lục phủ dễ chữa, đây là muốn nói gì? Sở dĩ bệnh tại ngũ tạng khó chữa, vì nó truyền cho cái tất thắng, còn bệnh tại lục phủ dễ chữa, là vì nó truyền cho con nó."

Nói cách khác, khi ngũ tạng bị bệnh, bệnh này sẽ lây lan đến một cơ quan tương khắc với nó, còn khi lục phủ bị bệnh, căn bệnh này sẽ lây lan đến một phủ tương sinh với nó.

Tương sinh dễ xử lý, tương khắc rất khó làm.

Những căn bệnh khó chữa bình thường đã như vậy, huống chi đây còn là bệnh ung thư do hàn thấp tích lũy quá nhiều.

Người mắc ung thư vú, nếu không phẫu thuật cắt bỏ, thì nhiều nhất, đối phương chỉ có bệnh tại lục phủ mà thôi, bởi vì vú là một phủ khác với bình thường, nó giống như tạng mà không phải tạng, giống như phủ mà không phải phủ.

Có thể nói đơn giản rằng, hình dạng của nó giống như phủ, nhưng chức năng của nó lại giống như tạng.

Bởi vì đặc điểm khác biệt này, khiến cho nhiều bệnh nhân ung thư vú vốn không cần trị liệu.

Chỉ cần biết được lòng bàn tay của mình có ấm áp hay không, trên trán mình có lạnh hay không, đã đủ để xác nhận xem rốt cuộc là khối u trong ngực mình thuộc u lành hay ác tính rồi.

Từ đó, bọn họ có thể giảm bớt các loại hình xét nghiệm trong quá trình chuẩn đoán bệnh.

Bởi vì bộ ngực vốn do trái tim quản lý. Nếu trái tim không có vấn đề, bộ ngực cũng sẽ không có vấn đề.

Vì vậy, quanh co lòng vòng một hồi, vấn đề lại trở lại trái tim.

Trên thực tế, kể cả khi bộ ngực có một khối u như vậy, và bệnh nhân không uống thuốc, vẫn có thể tránh được sự xuất hiện của ung thư vú.

Chỉ cần đối phương giữ cho tâm trạng của mình thật tốt, không mang theo chán nản cả ngày, không tự làm mình khó xử, sau đó, duy trì sức khóe cho trái tim, để nó không xảy ra vấn đề, dù mỗi ngày có gặp phải trở ngại, nhưng tâm huyết quản luôn được khơi thông, thì kể cả khi bộ ngực có một khối u, người nọ cũng không xảy ra chuyện gì đáng nói.

Đây là vì sao?

Nói đơn giản là trái tim người luôn duy trì lửa nóng, nếu toàn thân không có hàn thấp, thì khối u trên ngực kia, vĩnh viễn cũng chỉ là một khối u thôi.

Đó là lý do tại sao trung y không bao giờ nghĩ rằng ung thư đáng sợ.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, sở dĩ con người mắc bệnh ung thư, hầu hết đều do hàn thấp trong cơ thể quá nặng, và dinh

dưỡng quá dư thừa.

Ví dụ như bệnh nhân này chẳng hạn, thoạt nhìn sẽ cho rằng bà ấy ăn cũng không nhiều, bữa sáng hàng ngày đều là trứng sữa, bữa trưa bình thường ăn cơm, bữa tối thì ăn một quả táo.

Không sai, theo quan điểm dinh dưỡng hiện đại, đây là sự kết hợp của một chế độ ăn uống cân bằng khỏe mạnh, không dễ bị tăng cân.

Nhưng trong mắt Trần Khánh, nó là gì?

Thuần túy là hành vi tự sát!

Phải biết rằng, sữa bò tăng âm, trứng gà cũng tăng âm.

Nếu bản thân người phụ nữ có một cơ thể khỏe mạnh, như vậy huyết mạch sẽ lớn hơn khí mạch, mà bản thân huyết chính là thuần âm. Bởi vì liên quan đến kinh nguyệt, khiến cho thi thoảng cơ thể người phụ nữ tăng âm một chút cũng không thành vấn đề, nhưng mỗi ngày đều tăng âm như vậy sẽ có nguy hiểm.

Hơn nữa mỗi ngày, người bệnh này chỉ ăn duy nhất một bữa cơm, chút thủy cốc tinh vi này tuyệt không đủ cho lục phủ ngũ tạng hấp thu, tương đương với chưa đạt đến trình độ thỏa mãn dương khí, đã vậy trong cơ thể còn liên tục tăng âm, chắc chắn sẽ dẫn đến mất cân bằng âm dương.

Chưa hết, cuối ngày, bà ấy còn kiên trì ăn một quả táo vào bữa tối, hấp thu quá nhiều nước vào trong cơ thể, lại tăng thêm một bước làm suy yếu dương khí toàn thân.

Làm như vậy mà không bị bệnh mới là kỳ lạ đó!

Chương 374 - Cái Gì Ăn Nhiều Mà Không Béo?

Trần Khánh phát hiện ra rằng hiện tại có rất nhiều đối tượng mà người ta gọi là nhà dinh dưỡng học, bọn họ chuyên môn giảng giải về dinh dưỡng, luôn luôn nói ăn cái này là tốt cho cơ thể, ăn cái kia cũng tốt cho cơ thể, rồi cái gì mà mỗi ngày ăn một quả táo, có thể ngăn ngừa bệnh tim, mỗi ngày ăn một quả trứng gà, bổ sung protein để tăng cường sức đề kháng, rồi mỗi ngày một viên vitamin C, có thể ngăn ngừa bệnh scorbut [1], có bệnh sao?

[1] : Bệnh Scorbut là tên của tình trạng thiếu hụt vitamin C. Nó có thể gây ra thiếu máu, suy nhược cơ thể, mệt mỏi, chảy máu tự phát, đau ở các chi đặc biệt đau ở chân, sưng phù một số bộ phận của cơ thể, đôi khi gây viêm loét lợi và rụng răng.

Người ta một ngày ăn ba bữa cơm, ẩm thực bình thường, móa nó ai dám nói là thiếu dinh dưỡng?

Mỗi ngày đều tuyên truyền là thiếu cái này thiếu cái kia, ngoại trừ tạo ra lo âu, khiến mọi người ăn quá nhiều dinh dưỡng, thậm chí là những loại chất bổ được chiết xuất kia, đây không phải là mưu tài hại mệnh sao?

Thậm chí có một số người còn rất xấu, sau khi xác định gạo là đường, bọn họ đã nói rằng người ăn nhiều cơm sẽ béo.

Đây tuyệt đối là đánh rắm!

Cái gì ăn nhiều mà không béo?

Có vài người uống nước cũng béo cơ mà?

Nói chính xác là, có rất nhiều yếu tố làm cho người ta béo, chẳng hạn như dinh dưỡng dư thừa, khả năng hấp thụ kém, khả năng tiêu hóa kém, vân vân…, để cơm phải cõng cái nồi này, đúng là không có lương tâm.

Trên thực tế, cơm cháo chính một trong những ngũ cốc, là thực phẩm tốt nhất để hấp thụ, cũng là thứ có giá trị dinh dưỡng cao nhất. Nó bổ sung tinh khí thần cho con người, là loại ngũ cốc mà lục phủ ngũ tạng yêu thích nhất.

Người không ăn ngũ cốc, để cho đối phương kiên trì một, hai năm xem, khẳng định là tinh khí thần sẽ bị hao tổn rất lớn!

“Đừng khóc, cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng.” Ngay khi tỳ thổ đang than thở khóc lóc, giọng nói của Trần Khánh lại vang lên.

“Ai đó?” Tâm hỏa vẫn phát huy phong độ ổn định trước sau như một.

“Ta là bác sĩ, hẳn là ngươi có thể cảm nhận được mà, tâm hỏa.” Trần Khánh cười nói.

Mặc dù can mộc có vấn đề, nhưng tâm hỏa lại có thể đọc được nội tâm của bệnh nhân, đương nhiên nó cũng có thể biết được Trần Khánh chính là bác sĩ đang bắt mạch cho chúng nó.

“Bác sĩ? Hừ, chính các ngươi đã làm hại can mộc, hiện giờ ngươi còn có mặt mũi tìm tới tận cửa, muốn ăn đánh đúng không?” Tâm hỏa phẫn nộ quát lên.

Nói đến bác sĩ, nó liền tức giận, đương nhiên sẽ không khách khí với Trần Khánh rồi.

“Đừng nóng vội, ta không phải là vị bác sĩ lúc trước đã mổ cho bà ấy, ta…”

Không đợi Trần Khánh nói xong, tâm hỏa đã cắt ngang: “Ta không quan tâm ngươi có phải hay không.”

Ách…

Rất ngang ngược nha!

Đúng là oán khí không nhỏ mà.

“Lỡ như ta có thể giúp được các ngươi thì sao?” Trần Khánh cười hỏi.

“Không cần, dù sao chúng ta cũng quyết định từ bỏ, không sống nữa rồi.” Tâm hỏa bày ra dáng vẻ tiêu sái bất cần đời.

“Ô ô ô ô, ta còn muốn sống nha tâm hỏa!” Tỳ thổ khóc thút thít.

“Câm miệng, thứ không có tiền đồ.” Tâm hỏa lạnh lùng nói.

“Tâm hỏa, ta nghĩ chúng ta có thể cho hắn thử xem sao.” Phế kim nói.

“Làm sao, lời nói của ta mà các ngươi cũng không nghe hả?” Tâm hỏa nói.

“Ta biết ngươi đang cực kỳ tức giận, nhưng dù tất cả chúng ta đều không muốn sống, cũng phải mất một khoảng thời gian mới có thể kết thúc được. Mà trong khoảng thời gian này, can mộc sẽ luôn bị tra tấn, ngươi nhẫn tâm nhìn nó bị tra tấn sao?” Phế kim nói.

“… Chịu đựng thêm một chút nữa không phải là tốt rồi sao? Chỉ cần ta không chống cự được, những thứ hàn thấp này sẽ đến rất nhanh thôi.” Vừa nhắc tới can mộc, thái độ của tâm hỏa đã xìu xuống.

“Nhưng ta không muốn nghe nó kêu thảm thiết nữa.”

“…” Tâm hỏa rơi vào im lặng.

Tất cả bọn chúng đều là đồng khí liên chi [1], bởi vậy nỗi thống khổ cũng có thể cộng hưởng một chút.

[1] : có mối quan hệ thân thiết tựa như anh em ruột thịt.

Chuyện này không chỉ làm chúng nó nghe được tiếng rên rỉ của can mộc, còn khiến chúng nó cảm nhận được một chút thống khổ của can mộc.

Tâm hỏa là đứa đồng cảm nhất với can mộc, bởi vì mộc sinh hỏa, nếu cơ thể có nhiều thấp, đương nhiên hỏa sẽ không đủ.

Đó là lý do vì sao nó rất tức giận!

Nó muốn trả thù bằng cách đồng quy vu tận!

“Thật ra ta cũng không chắc chắn có thể giúp được các ngươi. Giống như phế kim nói, ta chỉ có thể thử một lần. Nếu hành động của ta mang lại được một chút hiệu quả mỏng manh, như vậy các ngươi còn có thể cứu, ít nhất cũng có thể trợ giúp can mộc thoát khỏi nỗi thống khổ hiện giờ. Nếu như không có hiệu quả, các ngươi cứ việc nằm thẳng. Vậy đó, chẳng phải phối hợp với ta một phen, cũng không mang đến bất kỳ tổn thất gì cho các ngươi sao?” Trần Khánh nói.

Trần Khánh nói lời này vì hắn biết, kể cả khi các tế bào ung thư đã di căn đến can mộc, nhưng tình huống vẫn còn khá may mắn, bởi vì chúng chưa hoàn toàn di căn, ít nhất là can mộc vẫn có thể nói chuyện, còn có thể rên rỉ được.

Điều này có nghĩa là chức năng của can mộc chỉ bị suy giảm, chứ không hoàn toàn ngừng lại. Tương đương với ung thư vú còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành ung thư gan.

Nếu hoàn toàn trở thành ung thư gan, Trần Khánh sẽ không đi

thử nghiệm.

Ít nhất là với trình độ hiện tại của hắn, hoàn toàn không thể làm được!

“Được, chỉ cần những lời này của ngươi, thì không cần biết ngươi có chữa khỏi hay không, chúng ta vẫn sẽ cảm tạ ngươi, tuy ta cũng chẳng muốn sống mấy.” Tâm hỏa bướng bỉnh nói.

Trần Khánh cười cười: “Được.”

Nói xong, Trần Khánh đã nhanh chóng rời khỏi không gian ngũ tạng.

Sau khi nhìn về phía bệnh nhân một lần nữa, Trần Khánh nghiêm túc nói: “Tình hình không quá lý tưởng. Theo như chị nói, hiện tại một phần tế bào ung thư đã di căn đến gan rồi, bên cạnh đó, trong người mẹ của chị đã tích lũy một lượng lớn hàn thấp, mấu chốt là bà đã trải qua phẫu thuật… Tôi cũng nói rõ ràng với chị, điều trị căn bệnh này rất khó khăn, vì vậy, tôi chỉ có thể thử một lần, không thể cam đoan hành động của tôi có thể mang đến bất cứ hiệu quả trị liệu nào. Như vậy, chị và bà có nguyện ý trị liệu hay không?”

Chương 375 - Rốt Cuộc Bổ Sung Protein Là Chữa Bệnh Hay Là Giết Người?

Ninh Hải Yến vội vàng nói: “Chúng tôi nguyện ý, bác sĩ Trần, cậu nói chữa như thế nào thì cứ chữa như thế đó đi.”

Nếu Trần Khánh nói hắn có thể thử, chẳng phải hắn đang muốn bày tỏ rằng bệnh của mẹ chị ấy vẫn còn hy vọng hay sao?

Đứng trước một cơ hội hiếm có như vậy, làm sao Ninh Hải Yến còn dám do dự nữa?

Trần Khánh gật đầu: “Trước khi điều trị, tôi sẽ lập một bảng kế hoạch chế độ ăn uống hàng ngày cho mẹ chị, không được ăn trứng sữa và hoa quả nữa, mỗi sáng bác đều phải ăn cháo, buổi trưa ăn cơm bình thường, buổi tối tôi sẽ viết cho chị phương thức nấu Tứ Thần Thang [1] cho bác ăn.”

[1] : Tứ Thần Thang: chỉ dùng phục linh, hoài sơn, hạt sen và hạt súng (hoặc ý nhân), tụ tập cùng một chỗ, tương hỗ bổ sung cho nhau, chế thành nước canh. Loại nước canh này có tác dụng dưỡng nhan, giải nhiệt, lợi tiểu...

Hả?

Ninh Hải Yến kỳ quái mở miệng nói: “Cái đó, bác sĩ Trần, sau khi mẹ tôi mổ, bà cũng đã trải qua quá trình trị bệnh bằng hóa chất, khiến cho sức đề kháng rất kém, bác sĩ nói nếu không bổ sung protein, bà sẽ mắc bệnh khác nữa.”

Trần Khánh tận tình giải thích: “Hiện giờ tôi đang chữa trị cho

bác, cho nên chị cứ tin vào phương án trị liệu của tôi trước đi, cố gắng kiên trì một thời gian nữa, nếu như tình trạng của bác không có chuyển biến tốt đẹp, đến lúc ấy, chị hãy quay lại nghi ngờ tôi sau. Còn hiện tại, tôi vừa bắt đầu điều trị, chị đã nghi ngờ rồi, thì làm sao chị có thể làm cho tôi tin tưởng rằng chị và mẹ của chị sẽ tuyệt đối tuân thủ lời dặn của bác sĩ đây? Nếu hai người không làm theo lời tôi dặn, đến lúc đó quá trình chữa trị không mang tới hiệu quả, lỗi sẽ thuộc về ai?"

Trần Khánh cũng không còn cách nào khác, hắn biết mình chỉ nói hai, ba câu rất khó giải nghĩa được điểm lợi và hại của loại vật phẩm protein này cho Ninh Hải Yến biết.

Đúng là protein có thể cải thiện sức đề kháng của bệnh nhân, nhưng mấu chốt là, các tế bào ung thư cũng ăn thứ này nha.

Nói đơn giản thế này, khi ngươi điên cuồng bổ sung protein, protein đi vào trong cơ thể, nhưng không đợi cho cơ thể hấp thụ, các tế bào ung thư đã ăn trước rồi, thì rốt cuộc bổ sung protein là chữa bệnh hay là giết người?

Thành phần, thành phần, nếu tập trung quá mức vào các thành phần, thường có xu hướng bỏ qua những điều quan trọng.

Cũng giống như nhiều người nói rằng, tinh trùng và sữa bò có thành phần giống nhau, chúng đều là protein. Bởi vậy sau khi một người nào đó tương tác quá nhiều, dẫn đến thiếu hụt tinh trùng, chỉ cần uống sữa là có thể được bổ sung trở lại.

Nhưng sữa có thể kết hợp với trứng để tạo ra một sinh mệnh mới hay không?

Đương nhiên là không rồi!

Thứ đồ chơi kia chính là tinh hoa cả đời của cơ thể con người, nó không chỉ mang theo thành phần vật chất, mà còn ghi chép cả

tin tức sinh mệnh nữa.

Đương nhiên không phải cứ uống sữa là có thể bù đắp được rồi!

“Ách, được rồi, tôi nghe lời bác sĩ Trần.” Ninh Hải Yến cảm thấy lời Trần Khánh nói rất có lý.

Hơn nữa, nếu bọn họ đã quyết định thay đổi một vị bác sĩ khác, cũng tương đương với thay đổi một quá trình điều trị khác, hai bên có phương thức điều trị không giống, đương nhiên cũng có đạo lý khác nhau.

Cô ấy không hiểu y học, vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời sẽ tốt hơn.

Nhưng không thể uống sữa bò… rốt cuộc có đúng hay không?

Khoan đã, làm sao hắn biết mỗi ngày mẹ cô ấy đều uống sữa bò ăn trứng gà chứ?

Đến tận lúc này, Ninh Hải Yến mới phản ứng lại, rõ ràng là từ khi cô ấy bước vào phòng khám, vẫn chưa từng nói ra mấy thứ này mà?

Chẳng lẽ đối phương chỉ vẻn vẹn dùng ngón tay ấn nhẹ vào cổ tay mẹ cô một cái, sau đó đã biết mỗi ngày bà ấy ăn cái gì rồi?

Trời đất! Chuyện này quá thần kỳ!

Trong lòng Ninh Hải Yến lập tức rung động không thôi.

Được rồi!

Tuyệt đối phải tin tưởng vào vị bác sĩ này!

“Hiện tại tôi sẽ châm cứu cho mẹ chị một chút, sau đó, trên đây có một đơn thuốc Đông y thực tỳ và lượng nguyên liệu Tứ

Thần Thang đủ dùng cho bảy ngày, sau khi chị quét mã, hãy đến hiệu thuốc để lấy nhé.” Trần Khánh nói.

“Vâng, được rồi.” Ninh Hải Yến vội vàng thanh toán, sau đó cầm hóa đơn thuốc rời khỏi phòng khám.

Trần Khánh dìu mẹ cô ấy nằm lên chiếc giường nhỏ.

Cái gọi là chữa can trước thực tỳ kia, có thể hiểu đơn giản là muốn ngăn chặn các tế bào ung thư hoàn toàn chiếm lĩnh gan, Trần Khánh cần phải bảo hộ tỳ thổ trước.

Kỳ thật phương thuốc thực liệu Tứ Thần Thang vừa được Trần Khánh kê cho bệnh nhân này chính là một phương thuốc thực tỳ đơn giản. Nó vừa rẻ lại rất dễ dùng.

Kể cả không bị bệnh ung thư, thì những người thường xuyên thức khuya hoặc tỳ vị không thoải mái cũng có thể uống vào được, nó rất tốt cho sức khỏe.

Về phần một phương thuốc khác, đó là phương thuốc chữa đại tràng. Bởi vì một khi các tế bào ung thư bắt đầu làm tổn thương gan, độc tố không được bài tiết, sẽ tích lũy trong cơ thể.

Một khi đại tràng thông suốt, độc tố được bài tiết ra ngoài, như vậy có thể giảm bớt gánh nặng giúp gan.

Kết hợp cả hai phương thuốc này, nó sẽ giúp lục phủ ngũ tạng ức chế, kiềm hãm quá trình khuếch tán và tăng trưởng của tế bào ung thư.

Sau đó, hắn sẽ bắt đầu xuống tay từng bước.

Bước đầu tiên, cắt đứt dinh dưỡng và nước của nó!

Sở dĩ các tế bào ung thư cứ liên tục tăng trưởng và khuếch trương trong thân thể chúng ta như vậy, nguyên nhân căn bản

nhất chính là môi trường và thực phẩm xung quanh, thích hợp cho nó sinh tồn.

Nói chính xác hơn, môi trường kia là hàn thấp, còn thực phẩm kia là dinh dưỡng và nước.

Tại sao trong này còn có nước?

Bởi vì nước sinh vạn vật, các tế bào ung thư không thể sống mà không có nước.

Nhưng nhu cầu về nước của nó và các tế bào bình thường khác, lại không giống nhau.

Những tế bào bình thường cần nước hóa khí, mà các tế bào ung thư lại cần nước lạnh.

Thứ nước lạnh này được hình thành như sau, khi nhiệt độ của ruột non không đủ, lại hấp thụ quá nhiều nước, dương khí không thể khí hóa lượng nước này, khiến cho nó lắng xuống. Loại nước lắng xuống này chính là thứ mà các tế bào ung thư yêu thích.

Về phần dinh dưỡng, không cần phải nghi ngờ, các tế bào ung thư kia sẽ ăn những loại dinh dưỡng dư thừa, đặc biệt là dinh dưỡng thuần túy.

Chương 376 - Thiêu Sơn Hỏa Và Tề Châm!

Bởi vì dinh dưỡng chưa được tinh chế, lục phủ ngũ tạng có thể tiến hành sàng lọc. Chẳng hạn như quýt, sau khi ăn vào trong bụng, chúng sẽ bị tiêu hóa khí hóa. Tiếp đó, ngũ tạng sẽ căn cứ vào tính vị của những chất dinh dưỡng này để tóm nó vào trong tay, chất thải không cần sẽ được thải ra qua ruột già, chất xơ có trong quýt rất thuận lợi cho quá trình đại tiện.

Nhưng dinh dưỡng tinh khiết có thể tránh khỏi phân đoạn chủ động lựa chọn của ngũ tạng. Chúng trực tiếp mạnh mẽ trút vào bên trong cơ thể, khiến cho cơ thể không thể được xác định, phân biệt được lượng chất dinh dưỡng chưa bị hấp thu này, sau đó, cũng rất khó để bài tiết chúng ra khỏi cơ thể.

Đó là lý do vì sao trung y không khuyên bạn uống viên canxi, đặc biệt là sau khi bị ung thư, càng không thể uống canxi được.

Bước 2, tăng cường chức năng của ruột non!

Trần Khánh không cần nhìn đã biết nhiệt độ ruột non của bác gái này không đủ, nếu không làm sao bà ấy có thể mắc bệnh ung thư được?

Bởi vậy quá trình tăng cường chức năng của ruột non sẽ khiến nhiệt độ cơ thể tăng lên, cũng thay đổi môi trường sống của các tế bào ung thư.

Đồng thời, ruột non phục hồi cũng có thể nhanh chóng khí hóa lượng nước được hấp thụ trong cơ thể con người, từ đó cắt nguồn cung cấp nước cho các tế bào ung thư.

Vì vậy, môi trường thay đổi, cắt nước, cắt dinh dưỡng, sẽ dẫn đến quá trình sinh tồn của các tế bào ung thư gặp khó khăn, chúng cũng khó có thể khuếch trương và di căn được.

Bước 3, tăng dương!

Kiểm soát được các tế bào ung thư, khiến cho bệnh nhân không còn đau đớn nữa, đây chính là trạng thái sống chung với bệnh ung thư theo ý nghĩa chân chính của nó. Sau đó tiếp tục tăng dương khí lên. Nói cho cùng, nguyên nhân sâu xa của bệnh ung thư này cũng chính là hàn thấp tích lũy lâu năm tạo thành.

Coi như băng dày ba thước!

Cho nên muốn làm tan chảy món đồ chơi này, cần phải có lượng dương khí cực kỳ khổng lồ.

Chuyện này cũng có cùng đạo lý với một tình huống xảy ra ngoài đời thực.

Đơn giản là sau khi trải qua một mùa đông lạnh, dù mặt trời vẫn liên tục xuất hiện trong mấy ngày đầu xuân, dù nhiệt độ ngoài trời tăng lên, chênh lệch tới một, hai chục độ, nhưng khi bước vào trong nhà, chúng ta vẫn cảm thấy lạnh.

Cho nên mới nói, quá trình làm tan băng này tương đối lâu dài, nhưng ít nhất là sau khi bệnh nhân đã bước vào giai đoạn này, bà ấy cũng chính thức thoát khỏi nguy hiểm, giai đoạn sinh mệnh bắt đầu đếm ngược rồi.

Tuy nhiên, muốn làm được bước thứ ba này cũng không dễ dàng!

Bệnh nhân nằm trên giường nhỏ, Trần Khánh mang ngải nhung và gừng tươi đến.

Cách tốt nhất để tăng cường chức năng của ruột non, đương

nhiên chính là ngải cứu huyệt Quan Nguyên!

Đây là phương thức đơn giản nhất cũng là thực dụng nhất!

Tuy nhiên, sau khi cứu xong, Trần Khánh vẫn phải dùng tới châm thứ.

Nói cho cùng, có quá nhiều hàn tích tụ trong thân thể bệnh nhân này, và hiển nhiên là không phải một, hai lần ngải cứu có thể hoàn toàn diệt sạch được.

Không bao lâu sau khi cứu chừng vài chục tráng, Trần Khánh cảm nhận được lòng bàn chân của bà ấy đã bắt đầu nóng lên. Hắn lập tức dừng lại, lấy ngân châm ra.

Lần này, hắn muốn sử dụng hai loại châm pháp cùng một lúc!

Thiêu Sơn Hỏa và tề châm!

Thiêu Sơn Hỏa vốn là khắc tinh của hàn chứng, mà bên trong tề châm cũng có một chiêu Thăng Dương Tam Châm, vừa có thể thăng dương vừa có thể sơ can lưu thông khí huyết, vô cùng thích hợp với bệnh nhân này.

Hơn nữa, Trần Khánh cũng muốn nhìn xem, sau khi kết hợp hai chiêu này, hiệu quả nhận được sẽ giảm đi hay là được tăng cường thêm gấp đôi?

Nếu là trường hợp sau, có lẽ đối phương thật sự còn một tia cơ hội!

Trong lúc Trần Khánh tự hỏi, ngân châm trong tay hắn cũng hạ xuống rồi…

Nội quan, Túc Tam Lý, Thần Môn, Trung Quản…

Thăng Dương Tam Châm vốn không cần chọn huyệt, chỉ cần phân rõ phương vị, sau đó hạ châm xuống rốn là được.

Lấy rốn làm trung tâm, xây dựng bát quái bên trong, muốn tăng dương cho đàn ông thì hạ châm xuống ba vị trí tương ứng với Khảm, Tốn, Ly, muốn tăng dương cho phụ nữ thì hạ châm xuống ba vị trí tương ứng với Khảm, Chấn, Ly.

Hai loại phương pháp phối hợp của Thăng Dương Tam Châm đều đi theo mộc vị phương Đông, chính là đi theo Thiếu Dương trong Lục Kinh Biện Chứng, lại kết hợp với canh giờ hỏa, có kết cấu tương sinh, bởi vì mộc sinh hỏa. [1]

Có thể nhận thấy vị trí hạ châm của nam nữ khác nhau ngay tại Tốn và Chấn này. Trên thực tế, trong bát quái, Tốn chỉ nữ, còn Chấn chỉ nam.

Ví dụ như trong một gia đình, Càn đại biểu cho cha, Khôn đại biểu cho mẹ, Tốn đại biểu cho con gái cả, Chấn đại biểu cho con trai cả.

Mà sở dĩ Thăng Dương Tam Châm áp dụng cho nam lại chọn dùng Tốn, còn cho nữ lại chọn dùng Chấn, là bởi vì đạo lý bổ sung âm dương.

Bởi vì ngũ hành thuộc mộc của Tốn là âm mộc, còn ngũ hành thuộc mộc của Chấn lại là dương mộc.

Nếu dùng thủ pháp Thăng Dương Tam Châm mà chọn nhầm hai vị trí Tốn và Chấn này, như vậy châm hạ xuống chẳng những không mang đến hiệu quả trị liệu, ngược lại còn làm phản tác dụng.

Cứ như vậy, ba châm đi xuống, Khảm chỉ thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, dương khí tự đến!

[1] : Mộc vị, trong Tố Vấn - Chí Chân Yếu Đại Luận có viết: Chủ của mộc vị, dùng toan để tả, dùng tân để bổ. (Dùng vị chua để tả, dùng vị đắng để bổ)

Trong đó, chủ của Mộc vị tức là vị Quyết âm làm chủ, nghĩa là vị cố định của bốn mùa không thể thay đổi cho nên gọi nó là "Vị". Khi chưa đến thời kỳ nó làm chủ, mà khí dương xuân đã đến trước, gọi là khí thịnh, nên dùng vị chua để tả. Khi thời kỳ nó làm chủ nên đến mà chưa đến, gọi là khí suy, nên dùng vị đắng để bổ. Bởi tính của Mộc là thăng (bốc lên), vị chua lại đi ngược với tính ấy, khiến nó thu lại, nên gọi là tả, vị đắng lại giúp khí kia phát sinh, nên gọi là bổ.

Lục Kinh Biện Chứng là phương pháp biện chứng trong trung y, có hai loại. Một là phương pháp biện chứng dựa theo Hoàng Đế Nội Kinh, đại biểu cho Y Kinh Gia, một là phương pháp biện chứng dựa theo Thương Hàn Tạp Bệnh Luận, đại biểu cho Kinh Phương Gia.

Lục Kinh bao gồm Thái Dương Kinh, Dương Minh Kinh, Thiếu Dương Kinh, Thái Âm Kinh, Thiếu Âm Kinh và Quyết Âm Kinh.

Chương 377 - Bởi Vì Không Một Vị Bác Sĩ Nào Trên Thế Giới Này Có Thể Chữa Khỏi Bệnh Cho Một Người Muốn Chết!

Sau khi châm xong, Trần Khánh bắt đầu chăm chú quan sát ngũ tạng của bác gái.

“Ai, tâm hỏa, có động tĩnh rồi!”

“Đúng vậy, ta cũng cảm nhận được rồi.”

“Đừng vui mừng quá sớm, chút nhiệt độ này có đáng là gì, đi phơi nắng một chút là đạt được thôi?”

“Nhưng hiện giờ bà ấy không ra ngoài phơi nắng nha tâm hỏa. Chẳng phải chuyện này có nghĩa là vị bác sĩ vừa rồi có thể khuyên nhủ bà ấy đi ra ngoài phơi nắng mỗi ngày sao? Sau đó can mộc sẽ không sợ lạnh nữa?”

“Tỳ thổ, ngươi đừng quá ngây thơ như vậy, nếu phơi nắng tốt như thế thì thân thể cua bà ấy có trở nên tồi tệ như hiện tại hay không?”

“Tâm hỏa, ngươi quá bi quan rồi, không thể nghĩ tích cực một chút sao?”

“Nếu ta cũng ngốc nghếch như ngươi, thì bà ấy đã sớm chơi xong từ lâu rồi.”

“Ta ngốc nghếch khi nào?”

“Lúc nào cũng thế.”

“…”

Được đó, ngũ tạng có cảm giác nghĩa là hành động của hắn không phải là vô ích rồi. Nhưng đương nhiên, muốn biết phương pháp điều trị này có mang tới hiệu quả hay không, vẫn phải chờ đợi thêm.

Với loại bệnh này, châm thứ của Trần Khánh không thể mang tới hiệu quả nhanh chóng, một gõ liền vang được.

Chỉ là phản ứng của tâm hỏa đã làm Trần Khánh hiểu được rằng, một mực kéo dài tình trạng bệnh tật đến tận bây giờ, tư tưởng của bác gái này đã trở nên cực kỳ bi quan rồi.

Nhưng điều này cũng không khó hiểu, khi bản thân không rõ rốt cuộc ung thư là căn bệnh gì, chỉ mù quáng nghe theo những thông tin tuyên truyền bên ngoài, cho rằng nó là bệnh nan y, thì ai cũng sợ thôi.

Huống chi bác gái này còn có tật xấu là thích lo lắng, khiến cho tình trạng của bà càng thêm họa vô đơn chí.

Rất nhiều người đều không hiểu được, vì sao cảm xúc của bản thân lại có thể gây bệnh, thậm chí nó còn là một trong những nguyên nhân quan trọng dẫn đến tử vong.

Chẳng hạn như những người bị bệnh ung thư, bọn họ chính là một ví dụ điển hình.

Bệnh nhân mắc bệnh nan y sẽ rơi vào tâm lý hoảng loạn cực độ.

Tâm lý hoảng loạn này có thể làm tổn thương đến thận thủy. Một khoảng thời gian dài sau đó, bọn họ trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, lo lắng thái quá sẽ làm tổn thương đến tỳ và

phế.

Cũng từ đó về sau, ngũ tạng không thể đạt tới cân bằng được!

Tại sao sau khi mắc bệnh nan y, nhiều người lựa chọn ra ngoài giải sầu, mà bệnh tình hoàn toàn không chuyển biến xấu đi?

Chính vì cảm xúc đang hỗ trợ bọn họ!

Có điều, đối với bác gái này, Trần Khánh cũng không biết liệu bà ấy có thể thay đổi nhận thức của mình về bệnh ung thư hay không.

Nếu không thể thay đổi, nếu mỗi ngày trôi qua, bản thân bà chỉ có thể đắm chìm trong lo lắng, sợ hãi, thì kể cả khi Trần Khánh là một vị thần y, quá trình trị liệu của hắn cũng không mang đến bất cứ tác dụng gì.

Bởi vì không một vị bác sĩ nào trên thế giới này có thể chữa khỏi bệnh cho một người muốn chết!

Do vậy, biện pháp duy nhất để phá bỏ cục diện này chính là khơi dậy ham muốn sống sót của bác gái ấy, để bản năng muốn sống sót chiến thắng nỗi sợ hãi, làm như vậy có lẽ bà vẫn còn một con đường sống.

Kể cả khi cuối cùng căn bệnh ung thư này vẫn không được chữa khỏi, Trần Khánh cũng sẽ cố gắng hết sức tìm mọi cách để đảm bảo chất lượng cuộc sống cho bác gái này khi bà phải sống chung với căn bệnh ung thư.

Và hiển nhiên, độ khó để duy trì tình huống như vậy sẽ giảm xuống rất nhiều!

Phải biết rằng, sau khi trình độ trung y của một bác sĩ lên tới mức độ nhất định, đối phương hoàn toàn có thể làm cho một người nào đó ăn được ngủ được, năng động hơn, và thân thể

không còn bất cứ đau đớn gì.

Miễn là âm dương có thể cân bằng, thì kể cả khi đối phương vẫn bị bệnh nhưng căn bệnh đó lại không hề ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của đối phương.

Tình huống như vậy cũng được coi là chữa trị có hiệu quả trong trung y.

Theo quan điểm về sức khỏe trong trung y, bác sĩ không nhất định phải triệt để giết chết bệnh khuẩn, bởi vì con người vốn sinh tồn trong tự nhiên, không thể tồn tại trạng thái hoàn toàn không có bệnh được.

Trên thực tế, có một vài loại bệnh rất giảo hoạt, cuhnsg ẩn núp trong cơ thể thật nhiều năm vẫn không phát tác, chỉ chờ đợi đến khi người nọ suy yếu, mới thừa dịp vật chủ bị bệnh, xông ra lấy mạng đối phương.

Vì vậy, trung y chỉ cần quan tâm xem người này có ngủ được hay không, có ăn được hay không, hoạt động có bị hạn chế hay không, bài tiết có bị cản trở hay không, cơ thể có đau đớn hay không, là đủ rồi.

Nếu tất cả những điều trên đều không có vấn đề, thì liệu chúng ta có cần đi cân nhắc vấn đề bệnh tật của người nọ nữa hay không?

Ngược lại, nếu cứ cố chấp đi giết chết bệnh khuẩn, tới cuối cùng bệnh được diệt trừ rồi, nhưng chất lượng cuộc sống hàng ngày của người nọ lại không được tốt, ví dụ như ngủ không ngon, ăn không vào, thì rốt cuộc chữa bệnh tốt hay là không chữa bệnh tốt?

Bởi vậy, thiết nghĩ rằng suy nghĩ mục tiêu của y học nên thay đổi, không cần cố chấp muốn triệt để chữa khỏi bệnh nữa, mà nên

cân nhắc tới chất lượng sinh hoạt và tôn nghiêm làm người của bệnh nhân.

Ở thời điểm trên cơ thể một người bị cắm đầy ống, không thể động đậy, chỉ cần giữ lại một hơi thở cuối cùng, không thể ngủ, không thể ăn, không thể hoạt động, toàn bộ cơ thể cứng đơ, ù lì như đang đặt mình trong một hầm băng.

Đó thực sự được gọi là sống sao?

"Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?" Ninh Hải Yến nhìn những cây ngân châm trên người mẹ mình, không khỏi hỏi.

Triệu Thúy cũng nói không rõ: "Không biết, xương sườn vẫn không thoải mái."

Trần Khánh nói: "Tế bào ung thư đã di căn đến gan, đương nhiên khu vực xương sườn của bác sẽ không được thoải mái, trước mắt châm cứu đã có một chút tác dụng, nhưng hàn thấp trong cơ thể của bác quá nặng, trong thời gian ngắn chưa thể mang đến hiệu quả chữa trị gì rõ ràng. Cho nên, hôm nay tôi thử trước một lần, kê cho bà ba thang thuốc. Nói cách khác, tôi chỉ chữa đúng ba ngày, nếu ba ngày sau bác vẫn không có một chút thay đổi nào, thì hai người đừng đến tìm tôi nữa."

Ninh Hải Yến nóng nảy: "Này, bác sĩ Trần, sao cậu chỉ chữa đúng ba ngày chứ? Thời gian quá ngắn như vậy? Tôi, tôi thực sự, tôi thực sự rất tin cậu, nhưng thời gian ba ngày này quá ngắn rồi."

Chương 378 - Vì Sao Ung Thư Vú Di Căn Lại Được Mà Ung Thư Gan Giai Đoạn Cuối Lại Không?

Kể từ khi mẹ cô được phát hiện tế bào ung thư di căn, bệnh viện bên Giang Hạ đã không tiếp nhận nữa rồi, bởi vì các bác sĩ nói rằng, với tình huống này của bà ấy, ngay cả khi điều trị cũng không sống được bao lâu, bọn họ khuyên gia đình không cần phải lãng phí nhiều tiền bạc như vậy.

Cho nên, nếu gia đình bọn họ thực sự muốn điều trị, thì phải đi tới bệnh viện lớn hơn.

Ninh Hải Yến cũng rơi vào đường cùng rồi, trong lúc vô tình lướt thấy Trần Khánh, cô ấy mới lựa chọn đi khám bác sĩ trung y xem sao.

Thời điểm Trần Khánh nói hắn có thể thử xem, Ninh Hải Yến đã rất kích động, nhưng tới hiện tại, Trần Khánh lại nói hắn chỉ chữa đúng ba ngày thôi.

Thử hỏi làm sao Ninh Hải Yến có thể bình tĩnh nổi?

Bệnh của mẹ cô ấy chính là ung thư đó, làm sao có thể sinh ra hiệu quả chỉ trong ba ngày được?

Trong lúc nhất thời, Ninh Hải Yến cũng không còn tỉnh táo để phân biệt xem những lời Trần Khánh nói mang theo hàm nghĩa gì nữa? Rốt cuộc, hắn thực sự muốn từ chối chữa bệnh cho mẹ cô, hay là cực kỳ tự tin với hiệu quả chữa trị của mình? Cô ấy không

biết, hiện giờ suy nghĩ duy nhất nảy lên trong đầu cô ấy chỉ là "Ba ngày quá ngắn mà thôi".

"Không ngắn, nếu tôi đã chữa ba ngày mà mẹ của chị vẫn không sinh ra được một chút phản ứng nào, có nghĩa là phương pháp chữa bệnh của tôi không đúng, đã không đúng mà còn tiếp tục chỉ khiến gia đình chị lãng phí tiền bạc mà thôi. Tuy nhiên, tôi có thể nói để chị hiểu rõ hơn, tuy hiệu quả trị liệu hôm nay không lớn, nhưng cũng không phải là không có. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì chỉ cần ba ngày đã đủ để nhìn thấy kết quả rồi. Nhưng đương nhiên, tôi vẫn cần chị và mẹ của chị phối hợp một chút." Trần Khánh nói.

Vừa nghe được những lời này, biểu cảm hoảng hốt trên mặt Ninh Hải Yến lập tức chuyển thành vui sướng, ngay cả giọng điệu cũng thay đổi: "Vậy cậu mau nói đi."

Trần Khánh liếc mắt nhìn mẹ của Ninh Hải Yến, lập tức nói: "Nếu tôi nói hai mẹ con chị không được cả ngày suy nghĩ đến căn bệnh này, không được lo lắng cái này lo lắng cái kia, phỏng chừng hai mẹ con chị cũng không làm được. Cho nên… như vậy đi buổi sáng và tối, chị đều phải dẫn mẹ mình đến quảng trường Tàng Long đi dạo từ một đến hai tiếng đồng hồ, ý chị thế nào?"

"Nếu chị phải đi làm không có thời gian, thì cứ để mẹ chị đi một mình, hoặc tìm một người bạn mà mẹ chị biết, nhờ người nọ cùng mẹ chị đi dạo quanh quảng trường cũng được. Miễn là hai mẹ con chị có thể đảm bảo mỗi ngày bác gái đều sẽ hoạt động với mọi người vào buổi sáng và buổi tối, có lẽ ba ngày sau, sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra đó."

Mỗi người đều có cảm xúc, có ở bên trong cũng có ở bên ngoài, mà cảm xúc bên trong của rất nhiều người đều bị cảm xúc bên ngoài của người khác ảnh hưởng.

Giống như bên cạnh bạn, có một người luôn kể khổ mỗi ngày,

thì kể cả khi bạn là một người lạc quan cũng sẽ không vui vẻ lên được.

Nhưng nếu bạn bè xung quanh bạn là những người hài hước, như vậy bạn cũng sẽ tự nhiên mà hòa mình vào trong đó, kể cả khi bạn không biết đùa giỡn giống như họ, nhưng trong lúc bất tri bất giác, thuộc tính hài hước trong bạn cũng sẽ tăng lên.

Trần Khánh biết, hắn chỉ nói hai, ba câu tuyệt không thể thay đổi được tính cách của bác gái này, cũng chỉ có thể nhờ những người bên cạnh dùng hành vi để thay đổi bà ấy mà thôi.

Tình huống này cũng giống thời điểm Trần Khánh đề nghị Trương Hiền Lượng nên tìm một chỗ tập bóng rổ vậy. Nói một cách đơn giản, cảm xúc có thể ảnh hưởng đến hành vi, thì ngược lại, hành vi cũng có thể ảnh hưởng đến cảm xúc.

Ninh Hải Yến vừa nghe xong đã thở phào nhẹ nhõm một hơi, vị bác sĩ này cũng chẳng có yêu cầu gì khó khăn cả, không phải đối phương chỉ muốn mỗi ngày mẹ cô ấy đều đi dạo quanh quảng trường hai lần thôi sao? Quá là đơn giản!

“Được được được, mấy ngày nay tôi sẽ xin nghỉ, đưa mẹ tôi đi dạo.” Ninh Hải Yến nói.

Trần Khánh gật gật đầu. Sau khi rút toàn bộ ngân châm ra, hắn mới nhẹ nhàng đỡ bác gái kia dậy, nói: “Ừm, vậy hai người về đi thôi.”

“Cảm ơn, bác sĩ Trần, cảm ơn cậu.” Ninh Hải Yến rất biết ơn vị bác sĩ này.

Nhóm bệnh nhân đang chờ đợi bên ngoài phòng khám, nhìn thấy Trần Khánh dám điều trị cả bệnh ung thư vú, trong lòng không khỏi tràn đầy hy vọng.

Trước đó, buổi chiều vừa đến là vội vội vàng vàng, nhưng lần

này tốc độ của Trần Khánh lại chậm hơn rất nhiều.

Bởi vì đa phần những người tới đây đều mắc bệnh khá nghiêm trong.

Chỉ tính riêng quá trình chẩn đoán bệnh đã tiêu hao không ít công phu, lại thêm quá trình trị liệu cũng phí tâm thần rất lớn.

Thậm chí có vài người, sau khi chẩn đoán bệnh nửa ngày, Trần Khánh cũng chỉ có thể bó tay không biện pháp.

Lấy ví dụ như một người người bệnh mắc ung thư gan.

Gần như đối phương đã đến giai đoạn cuối, còn trị liệu bằng hoá chất rồi, không còn tóc, trên mặt đen sạm một màu, lại còn mắc bệnh trướng nước đặc biệt nghiêm trọng, cái bụng vừa lớn vừa lạnh, có cảm giác đang vác theo một tòa núi băng.

Bên trong ngũ tạng của đối phương, can mộc và tỳ thổ đã suy nhược đến mức nói không nên lời, cũng bởi vì trị bệnh bằng hoá chất khiến cho thận thủy gần như cạn sạch, gần như không thể đáp lại được câu hỏi của hắn.

Càng không cần phải nói đến phế kim, bởi vì ngay cả tâm hoả cũng rơi vào tình trạng buông xuôi, không còn muốn cố gắng nữa, thì làm sao phế kim còn có thể sống khá giả được đây?

Bởi vậy, Trần Khánh chỉ có thể nói thẳng với người trong nhà của đối phương, để bọn họ đi tìm một vị bác sĩ trung y khác nhìn xem, dù sao hắn cũng không có biện pháp.

Người nhà của bệnh nhân tỏ ra vô cùng khó hiểu. Rõ ràng vừa rồi ngay cả ung thư vú di căn, Trần Khánh cũng có thể chữa được, thì vì sao ung thư gan giai đoạn cuối lại không được?

Trần Khánh không nói cho bọn họ biết, ung thư vú vốn là bệnh tại lục phủ, dù bác gái kia đã cắt bỏ một phần ung thư, cũng đã trị

bệnh bằng hoá chất, thậm chí tế bào ung thư còn di căn rồi, nhưng chỉ cần có thể cam đoan di căn dừng lại ở giai đoạn sơ kỳ, có thể cam đoan khống chế được cơ quan nội tạng chứa tế bào ung thư di căn, vậy còn có cứu chữa.

Nhưng ung thư gan giai đoạn cuối lại khác, bởi vì nó là căn bệnh âm thực nghiêm trọng nhất.

Chương 379 - Nói Thật, Loại Cảm Giác Vô Lực Này Cũng Chẳng Dễ Chịu Gì...

Đúng là hắn hoàn toàn có thể bảo vệ tỳ thổ, nhưng mấu chốt nhất là can mộc bị thương rất nghiêm trọng, bởi vậy bệnh khí từ can mộc truyền đến tỳ thổ, khiến cho tỳ thổ cũng bị hao tổn nghiêm trọng, mà thổ lại khắc thủy, khiến cho tình trạng thận thủy cạn kiệt càng thêm nguy kịch.

Bởi vậy, trong cơ thể người bệnh này không chỉ tồn tại duy nhất một vấn đề là ung thư gan giai đoạn cuối, đối phương còn có vấn đề vị khí không đủ, vấn đề cốt tủy cạn kiệt, vấn đề xương cốt toàn thân đều cấp tốc thoái hóa.

Hiện tại, đừng nói là đi đường, ngay cả đứng thẳng cũng không nổi.

Tình huống phức tạp như thế, theo Trần Khánh nhận định, dù muốn, hắn cũng chẳng còn chỗ xuống tay rồi.

Nói đơn giản là kể cả khi châm cứu và đơn thuốc của hắn đều có thể mang đến tác dụng, thì loại tác dụng này cũng chỉ có thể trợ giúp tình trạng của người bệnh không tồi tệ đi quá nhanh thôi. Nhưng lỡ như hắn đồng ý chữa, sau đó người bệnh chết trên tay hắn, hắn sẽ tìm ai để nói rõ lí lẽ đây?

Đúng vậy, nếu muốn giảng y đức, hắn là không cần biết tình huống về sau này ra sao, Trần Khánh cũng phải thử nghiệm một chút mới được. Nhưng lựa chọn như vậy, lại phải thành lập dựa trên trình độ thực lực của chính mình, rốt cuộc là y thuật của hắn

có xứng đôi với lựa chọn kia hay không.

Nếu học nghệ không tinh vẫn muốn chữa cho người bệnh, đó cũng không phải giảng y đức đâu, mà là vô trách nhiệm.

Bởi vậy, khi bản thân Trần Khánh cảm thấy rằng, dù hắn có làm gì chăng nữa, cũng chẳng mang tới một chút hiệu quả trị liệu nào cho người bệnh mắc ung thư gan giai đoạn cuối này, ngay cả một phần mười nắm chắc đều không có, thì còn thử cái quái gì?

Bởi vậy, dù người bệnh và người nhà của đối phương tỏ ra cực kỳ tuyệt vọng, Trần Khánh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn theo bọn họ rời đi.

Đây cũng là một trong số rất ít những người bệnh mà Trần Khánh gần như không thể chữa trị được.

Nói thật, loại cảm giác vô lực này cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhưng Trần Khánh đã bắt đầu học được cách thích ứng với nó rồi.

Rất nhanh, một ngày vội vàng trôi qua.

Tuy số người Trần Khánh tiếp chẩn chỉ đạt đến con số ba, bốn mươi, ít hơn rất nhiều so với mấy ngày trước đó, nhưng sau khi tan tầm về nhà, ở thời điểm Trần Khánh xem xét y điểm, hắn lại phát hiện chỉ một ngày trôi qua, hắn đã đạt được 102.7 y điểm.

Chỉ một ngày lại vượt qua trăm y điểm rồi!

Xem ra hắn trị liệu bệnh tật càng phức tạp, y điểm đạt được cũng càng ngày càng dày!

Nhưng chuyện này cũng làm Trần Khánh ý thức được rằng, y thuật của hắn vẫn cần phải gia tăng thêm nữa.

Ví dụ như châm thứ!

Dù tốc độ gia tăng châm thứ đã rất nhanh rồi, hắn cũng nắm giữ được không ít loại châm thứ khác nhau, nhưng đối với trị liệu bệnh ung thư, châm thứ của hắn vẫn không đủ.

Mà kể cả khi hắn luyện Thiêu Sơn Hỏa đến cảnh giới hoàn mỹ, nhưng thuộc tính cơ sở của châm thứ cũng giống như nội công, nội công không đủ, dù công pháp là Thiêu Sơn Hỏa đã đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, hắn cũng không thể hoàn toàn phát huy ra hiệu quả trị liệu chân thực của nó.

Nếu có một ngày, Trần Khánh làm được như Triệu Ninh Quân, không cần bất cứ cái gì, chỉ cần dựa vào kỹ năng phối hợp huyệt vị đạt tới cực hạn, lại có thể mang đến hiệu quả trị liệu như vận dụng tuyệt kỹ, hắn là đến lúc đó, khi hắn lại thi triển những loại châm pháp như Thiêu Sơn Hỏa… vân vân, có lẽ ngay cả bệnh ung thư giai đoạn cuối, hắn cũng có thể đi thử nghiệm một chút.

Suy cho cùng, bệnh ung thư kia nói phức tạp thì phức tạp, nói đơn giản thì đơn giản, dưới tình huống biện chứng không ra vấn đề, thủ đoạn trị liệu cũng chỉ như thế mà thôi.

Khác nhau nằm ở chỗ người bệnh đã từng trải qua phẫu thuật hay chưa? Đã từng trị liệu bằng hoá chất hay chưa? Nếu loại nào cũng làm cả rồi, thì cần phải xem tình trạng cạn kiệt của thận thủy trong cơ thể người bệnh ra sao.

Bởi vì sau khi khí trong cơ thể bị mất đi rồi, bởi vì hàn thấp tích lũy làm cho dương khí hao tổn nghiêm trọng, thận thủy sẽ cạn kiệt đến vô hạn.

Trong khi thận chủ tàng tinh, tinh có thể sinh tủy, nếu như thận thủy trống rỗng, như vậy cốt tủy, tuỷ não … vân vân, trong cơ thể con người, cũng sẽ tiến thêm một bước cạn kiệt.

Hiển nhiên một loạt những vấn đề này sẽ xuất hiện, người bệnh cũng không chỉ có duy nhất một vấn đề là bệnh ung thư.

...

Ba ngày đi qua, Ninh Hải Yến đưa mẹ cô ấy tới tái khám. Sau khi nhìn thấy Trần Khánh, hai mẹ con đều vui vẻ vô cùng.

Bởi vì từ lúc trở về nhà, liên tục uống hai ngày thuốc do Trần Khánh kê, đến đêm ngày thứ ba, mẹ cô ấy lại không bừng tỉnh giữa đêm nữa.

Phải biết rằng, chuyện mẹ cô ấy bừng tỉnh giữa đêm đã giằng co đã hơn một năm nay rồi.

Nói chính xác hơn là ba tháng sau khi làm xong giải phẫu, bà vẫn một mực gặp phải tình huống này.

Hiện giờ có thể an ổn ngủ một giấc, mẹ cô ấy vui vẻ không thôi, giấc ngủ yên ổn, khiến cho cả khẩu vị khi ăn cơm cũng được cải thiện.

Trần Khánh bắt mạch, cũng nhanh chóng phát hiện, sau khi bệnh nhân này dùng ba ngày đơn thuốc thực tỳ, cùng với đơn thuốc thông tiện nhuận tràng thải độc, đúng là tình huống của bà ấy đã được cải thiện rất lớn.

Ít nhất là sau khi bảo vệ tỳ thổ, bệnh khí từ can mộc không thể tiếp tục khắc chế nó nữa.

Như vậy tỳ thổ có thể vận hoá khí huyết như bình thường, một mực cung cấp năng lượng cho ngũ tạng lục phủ.

Đồng thời sau khi chức năng bài tiết thông suốt, áp lực lên can mộc cũng được giảm bớt rất nhiều.

Đương nhiên, tế bào ung thư không phải chịu bất cứ ảnh hưởng gì, nó vẫn tồn tại bên trong cơ thể bà ấy, vẫn sinh động như thường, giống như hoàn toàn không cảm nhận được nguy cơ buông xuống.

Trần Khánh nhìn thấy kết quả này, trong lòng cũng tương đối vui vẻ.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên hắn thử nghiệm phương pháp đối phó với chứng bệnh ung thư vú di căn, có thể nhận được hiệu quả trị liệu như vậy, đây cũng là một sự đột phá đối với hắn.

Nhưng vui vẻ qua đi, Trần Khánh cũng không chủ quan lơ là, bởi vì cải thiện chất lượng sinh hoạt cho người bệnh vốn chỉ là bắt đầu, giai đoạn chiến đấu khó khăn vẫn còn ở phía sau.

Chương 380 - Rốt Cuộc Cũng Đến Rồi!!!

Mục tiêu của Trần Khánh là đề cao chất lượng sinh hoạt cho người bệnh có u.

Để đối phương mang u trong người cũng như không mang u trong người, có thể tồn tại một cách thoải mái nhất có thể!

Tái khám xong, Trần Khánh lại đốt cho người bệnh một vòng ngải cứu, tiếp tục cường lửa bên trong ruột non, gia tăng dương khí trong cơ thể bà ấy.

Làm xong những chuyện này, hắn lại thay đổi một chút liều lượng trong đơn thuốc, và kê liền một lúc bảy thang.

Nếu phương hướng triển khai đúng rồi, như vậy chỉ cần trải qua suy tính, Trần Khánh cũng có thể biết được phần nào về trạng thái của người bệnh sau khi uống thuốc.

Bởi vậy hắn không cần tỏ ra quá mức cẩn thận mà chỉ cắt duy nhất ba thang thuốc cho bệnh nhân như lúc trước nữa.

Sau khi toàn bộ quá trình trị liệu của ngày hôm nay kết thúc, Ninh Hải Yến lại vui vẻ vô cùng mà mang theo đơn thuốc cùng mẹ của mình rời khỏi phòng mạch.

Từ khi bước ra khỏi cửa, trên môi Ninh Hải Yến luôn nở nụ cười, tới lúc trở lại khu chung cư nhỏ của gia đình bọn họ, cô ấy không nhịn được, muốn chia sẻ niềm vui trong lòng mình với tất cả mọi người xung quanh, bởi vậy, gặp bất cứ ai, cô ấy cũng mừng rỡ nói rằng: mẹ tôi mắc bệnh ung thư đã được cứu rồi, là bác sĩ

Trần của trung y viện chữa.

Kết quả là phiên bản của lời tuyên truyền nọ không ngừng được đổi mới.

Ban đầu, người ta rỉ tai nhau rằng bác sĩ Trần của trung y viện có thể chữa được bệnh ung thư vú, sau đó, tin đồn đã trở thành, bác sĩ Trần của trung y viện có thể chữa được ung thư vú giai đoạn cuối, lại tiếp sau nữa, nó đã biến dị trở thành, bác sĩ Trần của trung y viện có thể chữa được tất cả những người mắc bệnh ung thư.

May mắn thay, tin đồn này chỉ lan truyền trong khu chung cư nhỏ nhà Ninh Hải Yến thôi, nếu nó lan truyền trên mạng, sợ là cả phủ Giang Hạ này đều biết Trần Khánh có thể chữa được bệnh ung thư mất.

...

Mấy ngày kế tiếp, Trần Khánh vừa tọa chẩn, vừa chờ đợi Quách Bạch Gia thông báo, trong lúc bất tri bất giác, lại ba ngày trôi qua.

Trong vòng một tuần này, Trần Khánh đã kiếm được chừng 325.9 y điểm. Toàn bộ chúng đều được Trần Khánh lần lượt gia tăng vào châm thứ.

Ngoại trừ học xong hai loại tề châm còn lại, hiện giờ, hắn thực sự không tìm thấy thủ pháp châm thứ nào khác trên diễn đàn Long Y.

Tới cuối cùng, Trần Khánh cũng chỉ có thể nâng cấp toàn bộ chúng lên.

Hành động này làm cho thuộc tính châm thứ của hắn gia tăng kinh người.

【 châm cứu: Châm thứ 67251/100000(Đăng Phong Tạo Cực)】

Nhìn thấy châm thứ chỉ còn hơn 30 ngàn điểm thuộc tính là có thể đột phá Đăng Phong Tạo Cực, trong lòng Trần Khánh cũng kích động vạn phần.

Nếu hắn đột phá giai đoạn tiếp theo, châm thứ sẽ mang tới kỹ năng nào đây?

Điều Thần và Quy Nhất đã vô cùng biến thái rồi, còn kỹ năng gì có thể lợi hại hơn hai loại này nữa đây?

Ngay tại lúc Trần Khánh đang chìm vào suy tư, đột nhiên di động réo vang, hắn tập trung nhìn vào màn hình, rõ ràng là Quách Bạch Gia gọi tới.

Rốt cuộc cũng đến rồi!

Trần Khánh ôm theo cõi lòng đầy chờ mong mà nhận điện thoại, chỉ nghe đầu dây bên kia di động truyền đến âm thanh quen thuộc.

"Tiểu Khánh hả? Cháu chuẩn bị đi nhé. Tám giờ ngày mai, hãy đến địa điểm tạm thời được Ủy ban Y tế và Kế hoạch hóa Gia đình thiết lập để phỏng vấn giáo viên trung y tiến vào kế hoạch thí nghiệm tại tiểu học Giang Hạ. Cứ yên tâm mà tham dự quy trình này đi, người phỏng vấn chủ chốt là ta, ha hả."

Chủ nhật, tiết Đại Thử qua đi, thời tiết vẫn còn nóng bức.

(Tiết Đại Thử rơi vào ngày 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc)

Hơn nữa xem tình hình này, Trần Khánh thầm phán đoán rằng, kể cả khi lập thu đến, trong thời gian ngắn nhiệt độ cũng không thể giảm xuống được.

Mấy ngày này ngoại trừ dạy Hứa Văn Diệu kinh mạch huyệt vị, Trần Khánh cũng đang dạy thằng nhỏ học tập Bát Bộ Kim Cương Công.

Lại nói, những ngày gần đây, ăn uống không lo, cũng không có áp lực cuộc sống, tinh thần diện mạo của Hứa Văn Diệu cũng tốt hơn không ít, hơn nữa, chiều cao của cậu bé cũng phát triển nhanh chóng, có thể thấy được bằng mắt thường.

Trần Khánh dạy cậu bé Bát Bộ Kim Cương Công, ngoại trừ cho cậu bé một phương pháp dưỡng sinh, mục đích khác là rèn luyện khí cảm.

Nếu học châm cứu mà không có khí cảm mãnh liệt, như vậy khi hạ châm, hoàn toàn không nắm bắt được chính xác diễn biến của nó.

Đây cũng là một trong số những nguyên nhân khiến cho rất nhiều học sinh ngành y học châm cứu, đều có cảm giác châm cứu không mang đến hiệu quả trị liệu.

Đương nhiên, chỉ cần Hứa Văn Diệu học xong công pháp Bát Bộ Kim Cương Công này, lại chờ đến khi bà nội của cậu bé xuống giường được, thậm chí còn có thể làm một vài hoạt động đơn giản, có lẽ môn Bát Bộ Kim Cương Công này sẽ mang lại tác dụng không nhỏ để bà nội cậu bé nhanh chóng khôi phục sức khỏe của mình.

Sáng sớm, sau khi Trần Khánh tiếp tục hướng dẫn Hứa Văn Diệu đánh xong một lần Bát Bộ Kim Cương Công, hắn nhanh chóng ngồi xe đi tới trường tiểu học Giang Hạ, nơi được lựa chọn làm thí điểm.

Hôm nay là chủ nhật, trong trường học không có ai.

Nhưng ngoài cửa lại lục tục có mấy người đi đến, có già có trẻ, người già chừng sáu, bảy mươi, người trẻ chừng hai, ba mươi.

Trần Khánh cũng nhìn thấy chừng bảy, tám người có tuổi tác tương đương với hắn.

"Chào anh bạn, anh cũng đến phỏng vấn ư?" Chốc lát sau, khi Trần Khánh đi đến hành lang, chuẩn bị bước lên thang lầu, một người trẻ tuổi vóc dáng cao gầy lại từ phía sau hắn đi tới.

Trần Khánh nghiêng đầu qua một bên, không khỏi gật gật đầu, nói: "Hắn là toàn bộ những người có mặt tại đây hôm nay, đều đi phỏng vấn."

Lâm Hòa Hải cười nói: "Dĩ nhiên rồi, nhưng tôi rất hiếu kỳ, vì sao loại chuyện này lại có phần của những người như chúng ta?"

Trần Khánh nghi hoặc hỏi: "Ý anh là sao?"

Lâm Hòa Hải nói: "Lúc trước, khi đọc được tin tức về chuyện này, tôi đã cho rằng có sách giáo khoa sẽ không có giáo viên, dù có thì những giáo viên kia cũng là những bác sĩ trung y trong trung y viện. Nói cho cùng, đây cũng là tổ chức chính phủ mà, bọn họ tìm bác sĩ trong trung y viện sẽ càng thích hợp hơn một chút. Ai ngờ thầy của tôi cũng nhận được thông báo, nhưng lão nhân gia không rảnh, mới giao lại việc này cho tôi."

Chương 381 - Dù Chúng Ta Chịu Dạy, Cũng Chưa Chắc Cha Mẹ Của Những Đứa Nhỏ Kia Đã Chịu Cho Bọn Chúng Học...

Hả?

Người này cũng thuộc phái sư thừa?

Nhưng xảy ra chuyện này cũng chẳng kỳ quái, bởi vì nếu trong phủ Giang Hạ chỉ có một nhà trung y dân gian là Hán Y Đường bọn họ, chuyện này mới làm Trần Khánh cảm thấy kỳ quái.

Trần Khánh cười nói: "Vậy chứng minh rằng lãnh đạo bên trên vô cùng coi trọng chuyện này."

Lâm Hòa Hải gật gật đầu: "Ừm, đúng vậy. À anh bạn, anh tên gì, làm ở bệnh viện hay ở phòng khám? Để tôi tự giới thiệu trước, tôi là Lâm Hòa Hải ở Minh Nhân Đường, Lâm do hai từ mộc tạo thành, Hòa trong hòa khí, Hải trong hải vương [1]."

[1] : Lâm 林 do hai từ mộc 木 tạo thành. Hòa 和trong hòa khí 和气, Hải 海trong hải vương 海王.

Ách...

Đúng là lời giới thiệu này vượt ra ngoài khuôn mẫu rồi.

Trần Khánh nói: "Trần Khánh ở Hán Y Đường, Nhĩ Đông Trần, Khánh trong Phổ Thiên Đồng Khánh."

Lâm Hòa Hải cười nói: "Xem ra cả hai chúng ta đều thuộc phái sư thừa nha. Hạnh ngộ hạnh ngộ. Ừm, anh nói một chút đi, anh thấy thế nào về chuyện trung y dược tiến vào trung tiểu học?"

Trần Khánh vừa bước lên lầu vừa nói: "Còn có thể thấy thế nào được? Nếu quốc gia quyết định phát triển mạnh trung y dược, thì đương nhiên những người học trung y như chúng ta cũng nên bỏ ra một phần sức lực."

Lâm Hòa Hải lắc đầu nói: "Nói là nói như vậy, nhưng tới cuối cùng, tôi vẫn có cảm giác ý nghĩa của hành động này không quá lớn, dù chúng ta chịu dạy, cũng chưa chắc cha mẹ của những đứa nhỏ kia đã chịu cho bọn chúng học."

"Đầu năm nay, áp lực giáo dục lớn như vậy cơ mà. Nói đâu xa, rất nhiều đứa nhỏ thân thích của tôi, đã được cha mẹ chúng nó đăng ký cho đi học các loại chương trình học khác nhau ngay từ năm đầu tiên của tiểu học rồi, dù hiện tại không bổ sung thêm môn chính, nhưng những loại khác vẫn đang không ngừng xuống dốc nha." - ebook truyện dịch giá rẻ

"Cái gì mà đọc diễn cảm, khiêu vũ, âm nhạc, hội họa, có thể đăng ký, đều đăng ký toàn bộ cho bọn họ. Những bậc cha mẹ kia nói là muốn con của mình phát triển toàn diện đầy đủ đức trí thể mỹ lao."

"Nhưng chưa hết đâu, bọn họ không chỉ muốn con mình học, còn muốn chúng nó tham gia thi đấu nữa. Anh thử nghĩ xem, bọn nhỏ học mấy thứ này, về sau dù thành tích ở bậc trung học không quá lý tưởng, chỉ cần dựa vào nền móng cơ sở đã đặt từ hồi còn nhỏ, chúng nó cũng có thể chuyển sang theo học nghệ thuật, làm như vậy muốn làm làm một tấm bằng đại học sẽ đơn giản hơn nhiều."

"Cho nên, giáo trình trung y của chúng ta, nhiều nhất chỉ có thể trở thành một món ăn mới lạ trên lớn học của bọn họ mà thôi,

trong khi những khóa học bên ngoài quá nhiều, chúng nó làm gì có thời gian học tập nữa? Theo tôi, nếu thật sự muốn phát triển, bên trên phải trực tiếp nhét thứ này vào nội dung thi đại học. Anh cứ nghĩ mà xem, từ cổ đến nay, chỉ cần Hoa Hạ chúng ta nhét một thứ gì đó vào cuộc thi đại học, là khẳng định có thể nở hoa rực rỡ ngay. Không phải thơ đời Đường, từ triều Tống cũng trở nên rực rỡ theo phương thức này sao?"

Lâm Hòa Hải nói cũng đúng.

Với hình thức giáo dục hiện tại, gần như bọn nhỏ hoàn toàn không có thời gian để đi tìm hiểu về trung y.

Lại nói, theo trào lưu hiện đại, mọi người đều đua theo cái gọi là “Không thể để con cái nhà mình thua ngay tại vạch xuất phát”, cho nên phần lớn các bậc cha mẹ của Hoa Hạ đều liều mạng cung cấp cho con mình điều kiện tốt nhất ở thời điểm chúng nó còn nhỏ. Chỉ cần là những thứ không liên quan tới nội dung thi vào cấp ba, thi vào đại học, đều bị cha mẹ chúng coi là đồ chơi vô bổ cả.

Mà trẻ nhỏ dám đụng vào đồ chơi, sẽ đánh mất ý chí phấn đấu.

Đừng nói tới cha mẹ, ngay cả các giáo viên trong trường học cũng có thái độ như thế.

Bằng không làm sao bọn họ có thể nhiều lần chiếm lấy giờ học của thầy thể dục chứ?

"Từ từ sẽ đến thôi, dù sao cơm cũng phải ăn từng miếng, chúng ta cứ gieo hạt mầm trước khi truyền bá, chờ đến thời cơ chín muồi, hạt mầm ấy tự nhiên sẽ xanh tươi." Trần Khánh cười nói.

"Tôi hiểu, tôi cũng chỉ lải nhải một chút mà thôi. Vốn dĩ chưa

làm đã lo thất bại cũng chẳng hay ho gì, dẫu sao chúng ta cũng phải làm mới biết được kế hoạch này là thành công hay thất bại, đúng không nào? Cảm ơn anh đã lắng nghe tôi lải nhải nãy giờ. Nào chúng ta đi thôi, sắp đến giờ rồi, chờ phỏng vấn xong chúng ta lại nói chuyện phiếm." Lâm Hòa Hải nói.

Khi nói chuyện, hai người bọn họ đã đi tới tầng năm, lại quẹo trái, tiến vào tận cùng bên trong, trước mặt bọn họ lập tức xuất hiện một cánh cửa có dán chữ: “Điểm phỏng vấn giáo viên trung y.”

Hai người bọn họ lại gần mới thấy, bên trong là một phòng học vô cùng rộng rãi.

Lúc này đã có không ít người ngồi xuống, mà trên bục giảng còn một người khác, trước ngực đối phương có dán bảng hiệu, rõ ràng là nhân viên chính phủ.

"Hai người tới phỏng vấn bác sĩ trung y sao? Trước tiên... Ai, bác sĩ Trần, mời cậu mau ngồi mau ngồi mau ngồi, còn vài phút nữa là đến thời gian phỏng vấn rồi, ban giám khảo sẽ đến nhanh thôi. Cái kia, xin hỏi tôi có thể thêm Wechat của cậu được không?" Nhậm Đại Vĩ thoáng hiện vẻ kích động mà lấy di động của mình ra, giống như chỉ cần gã đưa nó tới chậm một chút thôi là Trần Khánh sẽ chạy mất tăm mất tích.

Phản ứng của gã cũng làm cho mọi người ở nơi này chú ý đến.

Có người tỏ vẻ khó hiểu, cũng có người đã biết Trần Khánh là ai, nên không cảm thấy chuyện này có gì kỳ lạ, nhưng Lâm Hòa Hải đang đứng bên cạnh Trần Khánh lại phản ứng khá lớn.

Gã kinh ngạc nhìn y Trần Khánh, ánh mắt kia giống như đang nói, anh bạn à, anh rất nổi tiếng sao? Dường như cả nhân viên chính phủ tới tổ chức buổi phỏng vấn hôm nay cũng là người hâm mộ của anh nha.

Trần Khánh cũng dở khóc dở cười, nhưng người ta đã nói ngay trước mặt hắn rồi, hắn thực sự không thể từ chối, làm như vậy là không nể mặt đối phương nha, lại còn bất lịch sự nữa.

Vì thế, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn lấy di động ra, thêm phương thức liên hệ với người nọ, sau đó, hắn lại cùng Lâm Hòa Hải tìm một vị trí trong phòng học, ngồi xuống.

Lúc này, Lâm Hòa Hải đã tìm được cơ hội để đặt câu hỏi: "Anh bạn à, tôi hỏi khí không phải chứ thân phận của anh là gì vậy?"

Chương 382 - Khả Năng Tới Đâu Thì Dạy Tới Đó?

Trần Khánh dở khóc dở cười đáp: "Tôi chỉ là một bác sĩ trung y phổ thông bình thường thôi, có thể mang thân phận gì chứ?"

Lâm Hòa Hải không tin: "Anh đừng trêu chọc tôi nha, rõ ràng là người vừa rồi rất tôn kính anh đó. Theo tôi suy đoán, khẳng định là y thuật của anh rất cao minh, đúng không nào?"

Trần Khánh cười nói: "Cũng tạm thôi."

Lâm Hòa Hải nói: "Kỳ thật, tôi theo học thầy nhiều năm như vậy, cũng từng trị liệu cho không ít người bệnh, nhưng còn không đạt tới trình độ chỉ dựa vào danh tiếng đã khiến người ta chủ động chạy tới tìm mình xem bệnh. Phỏng chừng anh đã bắt đầu học trung y từ lúc còn rất nhỏ?"

Trần Khánh gật gật đầu: "Tôi học từ lúc sáu, bảy đi, tới nay cũng ngót nghét mười chín năm rồi."

Lâm Hòa Hải đã hiểu: "Khó trách, anh học sớm hơn tôi tới ba, bốn năm."

Nghe được thông tin này, cuối cùng cảm xúc trong lòng Lâm Hòa Hải cũng cân bằng trở lại.

Bởi vì ba, bốn năm sau, hẳn là gã cũng có thể trở thành một vị bác sĩ rất có danh tiếng trong Minh Nhân Đường rồi.

Hai người trò chuyện một lát, thời gian phỏng vấn đã tới rồi.

Nhậm Đại Vĩ đi tới xác nhận danh sách với mọi người một

chút, sau khi biết toàn bộ những ứng cử viên đều đã đến đủ, gã lập tức điểm danh, điểm đến người nào, đối phương sẽ rời khỏi phòng học lớn này, đi vào văn phòng nhỏ bên cạnh, toàn bộ những người ngồi bên trong đều là ban giám khảo của buổi phỏng vấn ngày hôm nay.

Trong ban giám khảo lần này, có nhân viên chính phủ, ví dụ như lãnh đạo ủy ban y tế Giang Hạ, hiệu trưởng trường học, còn có chuyên gia trung y thâm niên, như Quách Bạch Gia và học trò của ông.

Sau khi từng vị bác sĩ trung y lần lượt rời khỏi phòng, sau khi Lâm Hòa Hải bên cạnh Trần Khánh cũng đi ra ngoài, không đến mười phút tiếp theo, hắn cũng nghe được tên mình.

"Trần Khánh, đến cậu rồi, mau tới đi."

Trần Khánh nghe tiếng, nhanh chóng đứng dậy rồi đi ra ngoài, nhưng còn chưa bước vào cửa, hắn đã nhìn thấy Lâm Hòa Hải vừa phỏng vấn xong, đang đứng ngoài hành lang, chớp mắt với mình.

Trần Khánh cười cười, lập tức đi vào văn phòng phỏng vấn, nhưng ở thời điểm hắn đi vào, đưa mắt nhìn về phía ban giám khảo, vẻ mặt lập tức chuyển thành thú vị.

Quách lão, viện trưởng Khổng, công cụ nhân [1] của ủy ban y tế Phan Tịnh Tịnh, hiệu trưởng Lưu Phúc Lý...

Hay rồi, tất cả đều là người quen!

[1] : Công cụ nhân là người giúp đỡ người khác mà không cần gì hết, cho nên thường bị người ta sử dụng như một thứ công cụ hình người.

“Xin chào các vị lãnh đạo.”

Sau khi Trần Khánh tiến vào, hắn lập tức mở miệng chào hỏi

mọi người, và ngồi xuống vị trí của người phỏng vấn.

Chờ tới lúc ban giám khảo nhìn thấy Trần Khánh, vẻ mặt mỗi người lại phát sinh những phản ứng khác nhau, nhưng có một điểm chung, là mọi người đều tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, trong lúc nhất thời không biết nên mở đầu như thế nào.

Bởi vì với hắn, phỏng vấn kiểu này có thực sự cần thiết hay không?

"Khụ khụ, cái kia, Quách lão, ông có gì muốn hỏi không?" Lãnh đạo ủy ban y tế Lục Vinh nhìn về phía Quách Bạch Gia.

Với danh tiếng trước mắt của Trần Khánh ở Giang Hạ, nếu hắn còn không đủ tư cách dạy trung y ở trường tiểu học, chỉ sợ bọn họ còn phải đào thải rất nhiều người vừa vượt qua phỏng vấn trước đó rồi.

Nhưng lý là lý như vậy, còn chuyện lại không làm như thế được, nói cho cùng, chuyên gia trung y người ta cũng ở đây rồi, vẫn phải trưng cầu ý kiến của ông ấy một chút, không phải thế sao?

Quách Bạch Gia cười cười: "Được, vậy tôi sẽ hỏi một vấn đề."

"Trần Khánh, nếu để cậu đảm nhiệm chức vụ giáo viên trung y này, cậu có dựa theo nội dung trong sách giáo khoa để dạy cho bọn nhỏ không?"

Chuyện này…

Quách lão đang cố ý làm khó dễ hả?

Mấy người Lục Vinh có chút lo lắng.

Phải biết rằng, tài liệu giảng dạy trung y kia chính là tác phẩm do nhóm đại sư danh y Quách lão bọn họ biên soạn, hàm lượng

vàng tuyệt đối cao.

Nói đơn giản là dựa theo nội dung trên đó để dạy, chắc chắn không sai.

Nhưng nếu Quách lão đã hỏi vấn đề này, đương nhiên câu trả lời không thể đơn giản như vậy được.

Vấn đề là nên trả lời như thế nào để vừa có thể làm Quách lão hài lòng, vừa không đi chệch khỏi nội dung cốt lõi của vấn đề?

Đây là một cái bẫy!

Trần Khánh nghe được vấn đề này, lại chẳng chút do dự đã mở miệng đáp: "Sẽ không."

Hai chữ này vừa nói ra, mấy người Lục Vinh liền nghẹn họng nhìn trân trối.

Đây là… cậu ấy vừa giẫm thẳng vào mìn rồi sao?

Bọn họ thực sự không ngờ Trần Khánh lại trả lời dứt khoát như vậy.

Quách Bạch Gia cười nói: "A, vậy cậu muốn dạy như thế nào?"

Trần Khánh nói: "Điều này còn phải xem bọn nhỏ muốn học như thế nào đã."

Trong mắt Quách Bạch Gia lóe lên tinh quang: "Khả năng tới đâu thì dạy tới đó?"

Trần Khánh nói: "Ngài có thể nghĩ như vậy cũng được."

Quách Bạch Gia cười nhìn về phía Lục Vinh: "Ha ha ha, chủ nhiệm Lục, tôi hỏi xong rồi, tôi cảm thấy cậu ấy rất thích hợp, anh thì sao?"

Ách…

Lục Vinh lập tức nghẹn lời, chẳng lẽ vấn đề kia hoàn toàn không có bẫy ư? Ông ấy còn cho rằng Quách Bạch Gia muốn cố ý gây khó dễ cho Trần Khánh một chút cơ.

Nhưng nếu bên này đối phương đã gật đầu, Lục Vinh cũng không còn gì để nói nữa, sau khi hắng giọng một cái, ông ấy lập tức cười cười nhìn về phía Trần Khánh: “Trần Khánh, chúc mừng cậu đã trúng tuyển, tuy công việc này không có biên chế giáo viên, nhưng vẫn có đãi ngộ cơ bản nhất là tiền lương. Chờ sau khi trường học chính thức phát thông báo cho cậu, cậu có thể đến giảng dạy rồi. Tuy tạm thời chúng tôi còn chưa xác định được cụ thể là cậu sẽ dạy lớp nào, cấp nào, nhưng chương trình học cũng không nhiều lắm, một tuần hai tiết, nếu cậu có vướng mắc về mặt thời gian, cũng có thể thương lượng với hiệu trưởng Lưu của chúng ta, ông ấy có thể nhờ phòng giáo vụ phối hợp điều chỉnh thời gian khóa học giúp cậu.”

Quả nhiên là chuyện đặc thù cần dùng biện pháp đặc thù.

Bởi vì sau khi phỏng vấn xong, đối phương đã lập tức khẳng định có thể tạo điều kiện phối hợp, nhằm sắp xếp thời gian giảng dạy thích hợp nhất cho hắn, từ trước khi khai giảng rồi.

Trần Khánh nói: “Như vậy, cứ sắp xếp lịch giảng dạy cho tôi vào thứ ba và thứ năm trong tuần, hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Lưu Phúc Lý gật đầu nói: “Được, để tôi sắp xếp.”

Lục Vinh thấy vậy cũng cười nói: “Buổi phỏng vấn hôm nay đã kết thúc, bác sĩ Trần, cậu có thể trở về nghỉ ngơi.”

Trần Khánh gật đầu, sau khi đơn giản nói lời tạm biệt với mọi người, hắn nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Chương 383 - Con Có Muốn Tiếp Tục Đi Học Hay Không???

Lâm Hòa Hải vẫn đứng chờ ngoài cửa lại sửng sốt hỏi: “Anh bạn, anh phỏng vấn nhanh vậy?”

“Sau khi tôi đi vào, đã bị hỏi từng học nghề y ở đâu, học được bao nhiêu năm rồi, từng chữa trị cho những người mắc bệnh như thế nào, có tâm đắc gì đối với việc giảng dạy trung y… Ây cha, nói thật với anh, lớn đến từng này tuổi đầu rồi nhưng đây là lần đầu tiên tôi trải qua một buổi phỏng vấn đó, dù người ta chỉ hỏi những câu đơn giản thôi, chẳng có gì lắt léo cả nhưng ít nhiều tôi vẫn có chút khẩn trương.”

Trần Khánh cũng không nói cho đối phương biết, cả ban giám khảo đều là người quen của mình: “Tôi cũng không khác biệt lắm, có thể là lúc anh phỏng vấn, tâm trạng quá mức khẩn trương, cho nên cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm.”

Lâm Hòa Hải cũng nghĩ như vậy: “Không nói đến cái này này. Kết quả thế nào, chắc anh cũng thông qua hả?”

Trần Khánh gật gật đầu.

Lâm Hòa Hải cười nói: “Ha ha ha, vậy sau này hai chúng ta chính là đồng nghiệp cùng trường rồi. Nào, chúng ta thêm Wechat để thường xuyên liên lạc.”

Có thể thấy tính tình của đối phương cũng chẳng khác gì Vương Vũ, khá là vô tư tùy tiện.

Sau khi hai người vừa tán gẫu vừa đi ra khỏi cổng trường,

Trần Khánh nhanh chóng bắt xe rời đi.

Hiện tại chỉ còn hơn một tháng nữa là đến lúc Trần Khánh đi giảng dạy, bởi vậy trong khoảng thời gian này, hắn phải tổng hợp lại xem nên làm như thế nào để thiết kế nên một trò chơi nhỏ có liên quan tới Âm Dương Ngũ Hành.

Đến lúc đó, hắn sẽ bày cho đám nhóc con kia chơi, chờ chơi nhiều thành thuộc, sau khi bọn chúng hiểu được nội dung đơn giản về Âm Dương Ngũ Hành, là hắn có thể thông qua trò chơi dạy bọn chúng học trung y rồi.

Trần Khánh trở lại Hán Y Đường, nhìn thấy dì Trương Thúy Hoa phía đối diện đang thu dọn quầy hàng.

Vậy là bận rộn quá mức mà hắn quên ăn bữa sáng luôn rồi.

Trần Khánh chậm rãi đi tới: "Dì, không phải hai người Chu Húc nói nghỉ hè sẽ trở về sao? Đã qua một nửa thời gian nghỉ hè rồi sao bọn họ còn chưa trở về?"

Trương Thúy Hoa nhìn thấy Trần Khánh, liền nói: "Bọn chúng ấy à? Đã đi làm công cho cửa tiệm ở bên ngoài trường học rồi. Ây cha, hai đứa nhóc này, dì đã nói với bọn chúng, bảo bọn chúng đừng đi, vốn dĩ ngày thường học hành đã nặng nhọc, vất vả lắm mới được nghỉ ngơi một phen, thì nên nghỉ ngơi thoải mái, ai ngờ bọn chúng nhất quyết không nghe, dì cũng khuyên không được. Nhưng bọn chúng nói chỉ làm một tháng mà thôi, tính toán thời điểm, qua một tuần nữa là bọn chúng sẽ trở về."

Khó trách bọn họ được nghỉ hè cũng không thấy nhắn tin cho Trần Khánh, hắn là mỗi ngày hai anh em nhà này đều đi làm mệt muốn chết đây.

Sinh viên đại học, đó là một trong số những đối tượng lao động được trả lương thấp nhất nhưng lại là phổ biến nhất.

Đầu năm nay không ít ông chủ đều thích thuê sinh viên đại học tới làm, ngoại trừ không cần trả lương cao, bọn họ có tự mang trên mình một thuộc tính, đó là dễ bắt nạt.

Trần Khánh cười nói: "Dù sao bọn họ cũng có kỳ nghỉ dài, hơn nữa, cảm giác tự mình kiếm tiền tiêu xài hoàn toàn khác với ngửa tay xin mẹ mà dì."

Trương Thúy Hoa nói: "Ây cha, cả hai còn nhỏ, dì có cần bọn chúng kiếm tiền đâu, chờ sau này tốt nghiệp đại học sẽ có thật nhiều cơ hội kiếm tiền. Còn hiện tại, dì chỉ hy vọng bọn chúng cố gắng học tập mà thôi."

Trần Khánh cười nói: "Dù sao cũng chỉ còn một tuần nữa, chờ đến khi bọn họ trở lại, dì cứ thẳng tay xử lý bọn họ cho tốt là được, nếu một mình dì xử lý cảm thấy không đủ, cháu cũng có thể đi qua hỗ trợ."

Trương Thúy Hoa bị câu nói này của Trần Khánh chọc cười: "Được, từ nhỏ bọn chúng đã phục cháu rồi, đến lúc đó, dì nhờ cháu đến giáo dục bọn chúng một phen."

Trần Khánh nói: "Không thành vấn đề, thôi dì dọn hàng nhé, cháu đi đây."

Trương Thúy Hoa nói: "Ừ, cháu đi làm việc đi."

Trần Khánh cười cười đi về phía Hán Y Đường.

Xem ra nếu hắn muốn tìm hai người này thương lượng chuyện trò chơi, lại phải chờ đến tuần sau.

Trần Khánh vừa trở lại Hán Y Đường, đã nhanh chóng bước tới hiệu thuốc.

Hiện giờ, Hứa Văn Diệu không chỉ ngồi xổm ở một bên xem dì y tá trong hiệu thuốc xử lý công việc nữa, mà dưới sự hướng dẫn

của dì ấy, cậu bé đã học được cách nhận biết một vài vị thuốc Đông y rồi.

Giống như những loại thuốc Đông y tương đối phổ biến như quế chi, sài hổ, cam thảo, đại tảo, gừng tươi… vân vân, cậu đã có thể nhỡ kỹ dáng vẻ, tính vị và tác dụng của chúng rồi.

Có đôi khi dì bốc thuốc tương đối bận rộn, cậu cũng sẽ giúp đỡ dì ấy cân dược liệu, cho đến hiện tại, cũng không xảy ra sai lầm gì, thậm chí có những việc cậu nhóc này làm, còn dụng tâm hơn cả dì y tác trong hiệu thuốc.

Lấy ví dụ như cân nặng của một số dược liệu chẳng hạn, chỉ cần nhiều hơn 0 phẩy mấy gram, cậu bé đều phải tìm cách biến nó thành số chẵn.

Mặc dù theo Trần Khánh, điều này hoàn toàn không cần thiết, bởi vì chỉ cần tỷ lệ giữa các dược liệu không có vấn đề, thì liều lượng của một vị thuốc Đông y bên trong có nhiều thêm 0 phẩy mấy gram, cũng chẳng sao.

Nói cho cùng, thuốc Đông y vốn không cần cứng nhắc như vậy.

Nhưng vừa bắt đầu học tập đã có thái độ tích cực như vậy rồi, cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất điều này cũng cho thấy rằng Hứa Văn Diệu rất chuyên chú với chuyện học hành, tỉ mỉ tới từng chi tiết.

Thành thật mà nói, một đứa trẻ như cậu nhóc, nếu không được đào tạo, rất khó tập trung chú ý đến vậy.

Có lẽ bởi vì lúc trước cậu bé đi trộm đồ không thể không giữ cho bản thân thật cẩn thận, tới cuối cùng mới học được bản lĩnh giữ cho chính mình luôn chuyên chú khác với những đứa trẻ bình thường thế này.

“Tiểu Hứa, lại đây một chút.” Trần Khánh hô.

Hứa Văn Diệu nghe được giọng nói của Trần Khánh, lập tức đi ra: “Thầy.”

Trần Khánh cười nói: “Mấy ngày nay bà nội con đã đại tiểu tiện bình thường rồi hả?”

Hứa Văn Diệu rất vui vẻ đáp: “Vâng, hiện tại mỗi ngày bà đi tiểu bốn lần, đi đại tiện một lần, không giống như trước kia, cứ cách mấy tiếng đồng hồ lại đi một lần.”

Trần Khánh nói: “Tốt lắm, nếu đã như vậy, thầy hỏi con, con có muốn tiếp tục đi học hay không?”

Chương 384 - Không Cần Biết Hướng Gió Thổi Như Thế Nào, Thì Cuộc Sống Vẫn Phải Tiếp Tục Thôi...

Thật ra trước đó, Trần Khánh đã cân nhắc về vấn đề cho Hứa Văn Diệu đi học.

Chỉ vì tình hình của bà nội cậu bé không quá tốt, cuối cùng, hắn vẫn một mực không đề cập đến chuyện này.

Hiện tại vấn đề sinh lý của bà nội cậu nhóc gần như đã được giải quyết rồi, khẳng định là qua thêm một tháng nữa, tình huống sẽ tốt hơn.

Đến lúc đó, dù Hứa Văn Diệu đi học sẽ không có bất cứ gánh nặng tâm lý gì nữa.

Hơn nữa học tập trung y cũng không cần mỗi ngày phải đầu tư tới hai mươi bốn giờ học tập không ngừng nghỉ, Hứa Văn Diệu hoàn toàn có thể ban ngày đi học, buổi tối làm xong bài tập rồi lại học trung y sau.

Lại nói, với chỉ số thông minh của Hứa Văn Diệu, khẳng định là tri thức ở trường tiểu học không thể làm khó được cậu nhóc này.

Hứa Văn Diệu trầm mặc một lát, cuối cùng mới kiên định nói: “Thầy, con không muốn đi.”

Trần Khánh hỏi: “Tại sao?”

Hứa Văn Diệu nói: “Con cảm thấy hiện tại rất tốt.”

Trần Khánh cười xoa xoa đầu Hứa Văn Diệu: “Vẫn nên đi học thì hơn, trẻ nhỏ phải có vòng bạn bè của trẻ nhỏ, thời thơ ấu của con không nên như vậy. Thầy hy vọng đến khi con lớn lên, ở thời điểm nhớ lại lúc còn nhỏ, trong lòng sẽ lưu giữ lại những kỉ niệm thật đẹp, có thầy cô yêu mến, có bạn bè chơi đùa, cũng sẽ có cuộc sống vô ưu vô lự trong trường học, mà không phải cô độc một mình, chờ đến khi trong lòng hồi tưởng lại thời thơ ấu, lại chẳng có gì.”

Trung y viện Giang Hạ.

“Thấy chưa, mấy ngày nay bên khoa nội có rất nhiều gương mặt mới, có mấy người còn đặc biệt lớn tuổi. Chẳng lẽ những người đó chính là lão trung y mà viện trưởng tìm tới đây?”

“Khẳng định là vậy rồi, nhưng tốc độ của viện trưởng thật nhanh nha, mới một tháng, ông ấy đã liên lạc được với nhiều bác sĩ trung y bên ngoài như vậy rồi. Chẳng lẽ đây là chỗ dựa mà ngay từ đầu ông ấy đã nắm được, nên mới cho rằng kế hoạch cải cách của mình nhất định sẽ thành công sao?”

“Nhân mạch của người ta còn bày ra đó, hiện tại cả Phủ Lệnh bên kia cũng đối xử công bằng rồi, khẳng định là người ta có bản lĩnh của mình. Ai, các anh nói xem, nếu cứ tiếp tục cải cách như vậy, khoa ngoại chúng ta có thể …”

“Cái này... Anh đừng làm tôi sợ, trung y hóa cũng không thể xử lý toàn bộ chúng ta được. Mà không phải viện trưởng đã nói rồi sao, cải cách chỉ làm giảm bớt số lượng thiết bị y tế và trung y hóa tây y thôi, chứ không có nói nhất định phải đuổi tận giết tuyệt khoa ngoại chúng ta.”

“Dù ông ấy có nói như vậy nhưng khẳng định là công việc của chúng ta cũng không mấy lạc quan đâu, cứ đi một bước tính một

bước thôi.”

“…”

Sau khi thật nhiều những bác sĩ trung y từ bên ngoài tới bệnh viện, nhóm bác sĩ cũ đều có chút hoảng loạn.

Nhất là nhóm bác sĩ thuộc các khoa như chấn thương chỉnh hình, châm cứu xoa bóp, khoa nội, gần như đều xuất hiện một vài gương mặt mới. Nhất là khoa châm cứu xoa bóp bên kia, có hai lão nhân râu trắng, vừa nhìn là thấy dáng vẻ lão thần tiên. Lại nói, với dáng vẻ lão thần tiên này, chưa nói đến y thuật của đối phương ra sao, chỉ cần đối phương đứng ở đó, người bệnh sẽ tự nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng an tâm.

Mà những gương mặt mới này vừa đến, đã được ngồi vào vị trí trọng yếu, nhưng bọn họ chẳng cần phải ra oai phủ đầu giống như Trần Khánh lúc trước.

Bởi vì nó không cần thiết!

Phải biết rằng, từ sau khi khoa nội một được Trần Khánh tạo ra một diện mạo hoàn toàn mới, cộng thêm Khổng Học Quân nhận được chỉ thị từ lãnh đạo cấp trên, tất cả những bác sĩ cũ trong trung y viện đều không dám lỗ mãng làm càn nữa, cả đám đều thành thật tuân theo sự sắp xếp của cấp trên.

Trong số những bác sĩ cũ này, ai muốn tiếp tục học trung y, thì không điều động, phân phối, ai không muốn tiếp tục, sẽ được điều chuyển đến các khoa khác. Nếu vị trí còn trống ở các khoa khác không đủ, không xếp bọn họ vào được, bên trên sẽ liên hệ để điều chuyển bọn họ qua bệnh viện khác, hoặc là trạm y tế của thị trấn.

Tóm lại là bên trên có biện pháp để không khai trừ ngươi, có thể cho ngươi một công việc, về phần đãi ngộ có ổn hay không, đó lại là chuyện khác.

Chuyện này làm cho quá trình cải cách bên trong trung y viện một mực sục sôi khí thế, nhưng gần như không phát sinh mâu thuẫn.

Có thể tóm gọn lại bằng một cấu ‘Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’.

Tuy nhiên, so với các khoa khác, khoa nội một của Trần Khánh vẫn là nơi độc đáo nhất của trung y viện.

Bởi vì chỉ cần đến lượt Trần Khánh tọa chẩn, là khoa nội một sẽ chuyển thành trạng thái chật ních. Mà ngay cả khi hắn không có mặt ở đây, bệnh nhân vẫn tới khám đều đặn, không hề ít.

Nhất là sau khi được nêu tên trên sóng truyền hình, danh tiếng của trung y viện Giang Hạ đã mơ hồ từ vị trí thứ ba, thứ tư trước đó, thoáng cái tăng lên thứ hai, chỉ đứng sau bệnh viện trung tâm.

Dựa vào tình hình này, Khổng Học Quân lập tức chớp lấy thời cơ, khiến cho kế hoạch mời các bác sĩ trung y bên ngoài đến làm việc tại trung y viện Giang Hạ được triển khai tương đối thuận lợi.

Phải nói rằng, sự xuất hiện của những bác sĩ trung y từ bên ngoài đến này, chẳng những góp phần bổ sung vào chỗ trống thiếu hụt bác sĩ trung y biết chữa bệnh của trung y viện Giang Hạ, còn có thể tiếp nhận kết quả tốt do danh tiếng của Trần Khánh mang đến, trực tiếp chữa trị cho bệnh nhân, không khiến sự tín nhiệm trong lòng bọn họ bị cuốn trôi đi.

Đương nhiên, sự thay đổi nhanh chóng của trung y viện đã làm các bệnh viện khác ở phủ Giang Hạ chú ý.

Đúng là bọn họ cũng cảm nhận được nhóm lãnh đạo bên trên đã bắt đầu nghiêng về phía trung y rồi, nhưng lại không quá để ý tới.

Nói cho cùng, có một số việc, không phải là những người ở

dưới như bọn họ có thể quyết định được.

Và không cần biết hướng gió thổi như thế nào, thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục thôi.

Chương 385 - Có Vài Người Vốn Là Như Vậy…

“Anh bị phong hàn cảm mạo, tuy thời tiết hiện tại rất nóng, nhưng người ở trong điều hòa thời gian quá dài, nhiệt độ trong ngoài chênh lệch quá lớn cũng gây nên bệnh tật. Nói đơn giản thế này, nhiệt độ bên ngoài quá nóng, khiến toàn bộ lỗ chân lông trong cơ thể anh mở ra, dưới tình trạng này, anh lại lập tức đi vào phòng, ngồi dưới điều hòa, bởi vậy mới dễ dàng sinh ra phong hàn cảm mạo. Nhưng cũng không sao cả, tôi kê cho anh một đơn thuốc, uống xong một thang, ngày mai lại tới tìm tôi…”

“Anh sao? Trong người có can hỏa, sau đó hỏa này xâm phạm vào phế khí, cho nên anh luôn cảm thấy cổ họng có đờm, ho không ra lại nuốt không trôi, ngẫu nhiên ho ra một chút lại tương đối ít, hơn nữa còn đặc sệt, dấp dính. Khi khạc ra, sẽ cảm thấy hai bên lồng ngực đau đớn. Nhưng không sao, bệnh này không khó trị, trước tiên cứ uống một thang thuốc xem hiệu quả chữa trị thế nào đã, ngày mai anh lại tới tái khám…”

Hai người Hạ Mẫn và Cố Vũ cũng dứt khoát di chuyển hai cái bàn tới đặt hai bên bàn làm việc của Trần Khánh.

Bọn họ làm như vậy, một phần là vì hai người vốn đã có cơ sở trung y từ trước, trải qua những ngày này quyết tâm học tập, cũng coi như đã tìm lại được cảm giác hăng say như khi học trung y lúc trước rồi.

Lại thêm Trần Khánh chỉ điểm, đã giúp bọn họ biết được thêm không ít những kiến thức bên ngoài sách vở, bởi vậy khi gặp phải một vài triệu chứng không phức tạp, bọn họ cũng có thể giúp đỡ

một tay.

Cho nên, chỉ cần bệnh nhân bị bệnh nhẹ vào cửa, Trần Khánh liếc mắt một cái là giao cho hai người bọn họ.

Hắn làm vậy, vừa cho bọn họ luyện tập, vừa để bản thân tiết kiệm được thời gian đi khám chữa cho người mắc phải bệnh trạng phức tạp hơn.

Từ đó khiến hiệu suất khám chữa bệnh tăng lên.

“Bác sĩ Trần, bác sĩ Trần, cứu mạng bác sĩ Trần.”

Trần Khánh vừa châm cứu xong cho một bệnh nhân, đã thấy một người chạy từ ngoài cửa vào, vừa khóc lóc kêu trời kêu đất, vừa mở mồm gào to tên hắn.

Trần Khánh nhíu nhíu mày, chăm chú nhìn bệnh nhân không tuân thủ quy củ này, nhưng nhìn kỹ một hồi mới phát hiện đối phương đúng là người quen: “Sao anh lại tới đây?”

Trịnh Xuyên lộ ra vẻ mặt khổ sở, nói: “Bác sĩ Trần, bỗng nhiên hôm qua tôi bắt đầu ho ra máu, sau khi đến bệnh viện kiểm tra, bọn họ nói tôi bị xuất huyết đường tiêu hóa, tình trạng xơ gan càng ngày càng nghiêm trọng. Bác sĩ Trần, không phải cậu đã nói tình trạng tôi sẽ không chuyển biến xấu đi sao?”

Xơ gan?

Bệnh nhân và người nhà xung quanh nghe vậy, đều nhao nhao nhìn về phía Trịnh Xuyên.

Món đồ chơi này cũng không phải là bệnh nhỏ đâu.

Phải biết rằng, rất nhiều bệnh viện đều nói xơ gan là một căn bệnh mãn tính không thể nghịch chuyển được. Mà nếu không thể khống chế nó, ngắn thì ba đến năm năm, dài thì hơn mười năm,

nhất định sẽ phát triển thành xơ gan giai đoạn cuối, đến lúc đó, tỷ lệ mắc ung thư gan rất cao.

Trần Khánh nhíu mày: “Anh xác định là mỗi ngày anh đều làm theo những lời tôi nói chứ?”

Trịnh Xuyên liều mạng gật đầu: “Tôi làm, mỗi ngày tôi đều làm.”

Không đúng.

Trần Khánh tin tưởng vào phán đoán của mình. Với tình huống lúc đó của Trịnh Xuyên, nếu đối phương chịu nghỉ ngơi và ăn uống lành mạnh, tuyệt đối không thể xảy ra tình trạng xuất huyết đường tiêu hóa được.

Hơn nữa theo phong cách và hành vi trước đây của Trịnh Xuyên, nếu gã thật sự làm theo những gì hắn dặn dò mà vẫn gặp phải tình trạng này, chẳng phải nói, ngay từ đầu, hắn đã phán đoán sai lầm rồi sao?

Nhưng nếu đối phương thực sự cho rằng hắn phán đoán sai lầm thì vì sao ngay khi tới đây, gã lại không hề nổi giận với hắn? Chỉ một mực kêu gọi hắn hãy cứu lấy gã thôi?

Phương diện này nhất định có vấn đề.

“Anh đã đăng ký lấy số chưa?” Trần Khánh hỏi.

Khuôn mặt Trịnh Xuyên thoáng ngưng trệ một chút: “Đăng… ký? Bác sĩ Trần, tôi đã bị như vậy mà vẫn phải đăng ký lấy số sao?”

“Tình huống của những bệnh nhân tới đây đều nghiêm trọng hơn anh rất nhiều. Hơn nữa, đã đến chỗ của tôi trừ phi là thời khắc sinh tử, nếu không tuyệt đối không được chen ngang, mời quay lại xếp hàng đi.” Trần Khánh nói.

Trịnh Xuyên còn muốn nói cái gì, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc của Trần Khánh, tới cuối cùng, gã cũng không dám làm càn quá mức, chỉ có thể thành thành thật thật đi ra khỏi phòng khám.

Lần chờ đợi này kéo dài thật lâu, buổi sáng trôi qua, mãi đến bốn giờ chiều, cuối cùng cũng đến lượt Trịnh Xuyên.

Lúc này, trên mặt Trịnh Xuyên đã mang theo cau có, tức giận vô cùng, nhưng gã lại không dám phát tác trước mặt Trần Khánh.

“Anh ngồi đi, đưa tay ra đây. ” Trần Khánh nói.

Trịnh Xuyên lập tức đặt tay lên bàn, khi ngón tay Trần Khánh chạm vào cổ tay gã, không biết tại sao, bỗng nhiên gã lại có chút chột dạ.

Nhưng hẳn là hắn không nhìn ra đâu, dù hắn có là bác sĩ trung y thần kỳ, có thể thông qua bắt mạch mà biết được toàn bộ tình huống bên trong thân thể gã, chẳng lẽ hắn còn có thể biết được mấy ngày nay gã đã làm cái gì hay sao?

Ngay khi ý niệm này vừa nổi lên trong đầu, khóe miệng Trịnh Xuyên lập tức nhếch lên một nụ cười đắc ý, sau đó, gã tùy tiện giương mắt lên, lại lập tức chạm phải ánh mắt sáng như ngọn đuốc của Trần Khánh.

“Ho ra máu? Còn chảy máu đường tiêu hóa? Anh tính mang một chút bệnh trạng trên Baidu đến lừa gạt tôi? Tôi nói cho anh biết, mấy ngày nay, anh hoàn toàn không làm theo những lời tôi dặn, không một ngày nào chịu nghỉ ngơi đúng giờ, ngay cả ba bữa cơm cũng ăn không có quy luật. Đã đến nước này, anh còn không biết xấu hổ mà đến tìm tôi? Hay là anh cảm thấy chỉ cần dùng kêu khóc vài câu, chỉ cần nói vống lên bệnh tình của mình là có thể lừa gạt tôi tới chữa trị cho anh?” Trần Khánh lạnh nhạt nhìn Trịnh Xuyên.

Trần Khánh không tức giận, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười.

Có vài người vốn là như vậy đó.

Rõ ràng hắn đã nói cho đối phương biết lựa chọn nào mới là chính xác để tiếp tục sống sót, nhưng đối phương lại nhất định muốn đâm đầu vào đường chết, còn tỏ ra đắc chí vô cùng.

Toàn thân Trịnh Xuyên lập tức mềm nhũn xuống, chỉ có cái miệng chết đến nơi vẫn còn cứng: “Tôi không có. Tôi đều làm theo những lời cậu nói mà, mỗi ngày sẽ đi ngủ lúc mười giờ thức dậy năm giờ, còn chăm chỉ rèn luyện, ngay cả ăn cơm cũng làm theo những lời cậu nói, tôi...”

Chương 386 - Chỉ Vì Hắn Là Người Tốt Sao???

Nhìn thấy Trịnh Xuyên đã đứng ngay trước mặt mình còn có thể mặt không đỏ tim không lỗi nhịp, nói dối như vậy, Trần Khánh trực tiếp cắt ngang lời gã: "Hôm trước, hai giờ anh mới đi ngủ, mười một giờ sáng dậy, giữa trưa ăn thịt bò, còn uống rượu, buổi tối sau khi ăn cơm xong, anh đã đến câu lạc bộ xoa bóp, có muốn tôi nói kỹ càng tỉ mỉ hơn về quá trình xoa bóp này không?"

Trịnh Xuyên nghe vậy, đồng tử chợt co rụt lại, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Trần Khánh, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Làm sao hắn …

Làm sao hắn biết được?

Trịnh Xuyên dùng ánh mắt như gặp quỷ trân trối nhìn Trần Khánh.

Gã vốn tưởng rằng những chuyện mình làm tuyệt đối là thiên y vô phùng, trước khi đến nơi này, còn cố ý tra Baidu xem biểu hiện của bệnh trạng xơ gan, muốn làm cho lời nói của mình càng thêm thuyết phục, như vậy sẽ không cần đi ngủ đúng giờ, ăn cơm đúng giờ, không cần phải nhịn miệng, kiêng khem, cái này không thể ăn, cái kia cũng không thể ăn nữa…

Nói cho cùng, sống như một người máy vậy rất khó chịu.

Nhưng ai có thể ngờ nổi rằng, người đang ngồi trước mặt gã đây lại có thể chuẩn xác nói ra toàn bộ những gì gã đã làm trong suốt hai ngày vừa qua.

Chuyện này… quá mức biến thái rồi, đối phương có còn là con người nữa hay không?

Đây là chuyện mà con người có thể làm được hả?

“Tôi… tôi…” Trịnh Xuyên còn muốn ngụy biện, nhưng lời nói đến bên miệng lại không biết nên bật ra như thế nào.

Trên thực tế, từ trước khi bước đến nơi này, gã đã diễn thử rất nhiều lần, cũng đã suy nghĩ những lời thoại đối phó với đối phương rồi, trong lòng còn đắc ý nghĩ rằng, ta chuẩn bị kỹ càng như thế thì không cần biết Trần Khánh kia có nói cái gì, ta cũng có thể ứng phó một hai.

Ai biết đâu, Trần Khánh chỉ nói hai, ba câu đã khiến CPU của gã lag luôn rồi, đối phương vốn không cho gã có cơ hội biên soạn câu chuyện của mình mà.

“Được rồi. Mời anh đi cho, chỗ này của tôi không chữa được bệnh cho anh. Anh tìm người khác thử xem, người tiếp theo.” Trần Khánh nói.

Trịnh Xuyên luống cuống nói: “Bác sĩ Trần, đừng như vậy mà. Tôi sai rồi, tôi sai rồi, cầu xin cậu chữa trị cho tôi đi. Tôi thật sự, lúc trở về tôi sẽ sửa.”

Trần Khánh lắc đầu: “Tôi bất lực, anh đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, trị không được chính là trị không được.”

Trịnh Xuyên không chịu từ bỏ: “Bác sĩ Trần, cậu không thể làm như vậy được. Cậu là một bác sĩ trung y sao có thể thấy chết mà không cứu chứ? Không phải các người luôn mở miệng ngậm miệng đều nói đến y đức sao?”

Trần Khánh chăm chú nhìn Trịnh Xuyên: “Y đức của tôi chính là trị không được thì sẽ ăn ngay nói thật, không lừa anh lấy một xu nào. Anh đã hiểu chưa? Có vấn đề gì sao?”

Trịnh Xuyên không tin, thái độ cũng bắt đầu phát sinh biến hóa: “Rõ ràng cậu chữa bệnh rất giỏi, cậu chỉ không muốn trị cho tôi thôi!”

Trần Khánh cảm thấy tức cười, bởi vì ngay cả hắn cũng không có loại tự tin như vậy, mà Trịnh Xuyên lại có thể khẳng định chắc chắn như thế, cũng chẳng biết gã lấy loại lực lượng này từ đâu.

“Anh muốn nghĩ như thế nào thì đó là chuyện của anh, tôi vẫn trả lại anh câu nói kia, anh tìm người khác xem đi, người tiếp theo.” Trần Khánh tỏ thái độ vô cùng kiên quyết.

Kỳ thật, kể cả khi thái độ của Trịnh Xuyên có kém hơn nữa, chỉ cần gã không biểu hiện ra ngoài, còn thật lòng từ bỏ đi những thói quen xấu kia, Trần Khánh cũng có thể thử hỗ trợ một lần, dù không trị hết, hắn cũng có thể dùng hết khả năng của mình tới cải thiện chất lượng cuộc sống cho gã.

Nhưng vấn đề ở đây là chính gã không muốn thay đổi, đã trực tiếp làm theo ý mình, còn lên kế hoạch muốn lừa gạt hắn, mà hiện tại, chỉ vì không được như ý muốn mà thái độ trở nên ác liệt kiểu này, đã hoàn toàn bại lộ suy nghĩ trong lòng ra rồi…

Thử hỏi Trần Khánh dựa vào cái gì để chữa trị cho gã đây?

Chỉ có người nào đó đầu óc không bình thường mới kiên trì khám cho loại bệnh nhân không chịu nghe lời này thôi.

“Họ Trần, cậu đừng tưởng có nhiều người tới tìm cậu khám bệnh thì cậu rất giỏi. Bây giờ cậu chữa bệnh cho tôi, coi như chuyện gì cũng không có, nếu như cậu không chịu, vậy đừng trách tôi.” Trịnh Xuyên trực tiếp lột bỏ lớp ngụy trang là thái độ hèn mọn vừa rồi, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, quát lớn.

Một màn này cũng làm cho những bệnh nhân ở chung quanh nhao nhao ghé mắt vào nhìn.

Nói cho cùng, đây chính là lần đầu tiên cảnh tượng ồn ào ầm ĩ như vậy lại xuất hiện ở chỗ khám bệnh của Trần Khánh,.

“Muốn tôi gọi bảo vệ ư?” Trần Khánh lạnh lùng nhìn Trịnh Xuyên.

Trần Khánh cũng chẳng lấy làm kinh ngạc đối với cái trò hề trước cung kính sau kiêu căng của gã, bởi vì ngũ tạng của gã đã sớm vạch trần hết thảy mọi chuyện rồi.

Chỉ là … Trần Khánh thực sự không thể lý giải được phương thức tư duy của loại người này, chẳng lẽ gã thật sự cho rằng mình mở miệng uy hiếp một người, là có thể ép buộc đối phương phải làm bất cứ chuyện gì mình mong muốn sao?

Dù gã đúng, chẳng lẽ gã hoàn toàn cũng không sợ hắn động tay động chân trong quá trình này?

Là bởi vì hắn rất giảng y đức, cho nên gã mới tin tưởng rằng bản thân có thể uy hiếp được hắn sao?

Nói cách khác, chình vì hắn là người tốt nên mới bị chĩa súng vào uy hiếp, hăm dọc?

“Cậu sẽ hối hận.” Trịnh Xuyên nghiến răng nghiến lợi nói.

“Cố Vũ, gọi bảo vệ.” Trần Khánh nói.

“Gọi con mẹ cậu.” Trịnh Xuyên hùng hùng hổ hổ đi ra khỏi phòng khám.

Gã vừa đi, phòng khám vốn ồn ào, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Lần đầu tiên tại phòng khám của Trần Khánh xuất hiện rắc rối y tế, tuy không gây ra sóng gió quá lớn, nhưng khẳng định là chuyện này sẽ không chấm dứt một cách đơn giản như vậy.

Mọi người đều hiểu được điều đó.

“Chủ nhiệm Trần, có muốn tôi báo cảnh sát không?” Hạ Mẫn nói.

“Vô dụng, loại chuyện này bọn họ cũng không quản được, chỉ có thể giáo dục bằng lời nói, nhưng anh cảm thấy loại người này sẽ chịu nghe sao?” Cố Vũ nói.

“Nhưng rõ ràng là hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng lẽ chúng ta cứ tùy ý để hắn làm xằng làm bậy hả?” Hạ Mẫn lo lắng nói.

Đầu năm nay, một khi người khởi xướng rắc rối y tế trở nên điên cuồng, chúng cũng rất dọa người.

Những tin tức người nhà hoặc bệnh nhân trực tiếp cầm dao chém bác sĩ y tá trong bệnh viện liên tục xuất hiện trên sóng truyền hình, có đôi khi bọn họ nhìn vào đó, cũng không khỏi sợ hãi trong lòng.

Nếu thật sự gặp phải loại chuyện này, ai mà không hoảng hốt chứ?

Chương 387 - Tiêu Chuẩn Kép!!!

“Chủ nhiệm Trần đâu có làm gì? Anh ấy không thu tiền vô tội vạ, càng không làm cho thân thể hắn xảy ra vấn đề, chỉ nói mình không chữa được thôi mà? Tôi thấy kẻ này chỉ mở miệng hăm dọa thế thôi, không dám gây ra chuyện gì đâu.” Cố Vũ nói.

“Nhưng hắn cho rằng chủ nhiệm Trần có thể chữa khỏi.” Hạ Mẫn nói.

“A, sau khi hắn đi kiểm tra xong, đồng nghiệp bên kia nói không trị được thì hắn tin, còn chủ nhiệm Trần nói không trị được hắn lại không tin. Đây là loại logic quái quỷ gì chứ? Quá tiêu chuẩn kép [1] mà!” Cố Vũ bĩu môi.

[1] : (có cùng nghĩa với câu ‘Chỉ cho phép quan lớn đốt đèn mà cấm nhân dân thắp nến), cho phép một đoàn thể này thực hiện hành vi đó nhưng lại cầm một đoàn thể khác thực hiện hành vi tương tự.

Ách... Logic này thực sự có một chút kỳ lạ.

Trên thực tế, trải qua mấy ngày ở chung, cả hai người bọn họ đều cảm thấy, nếu Trần Khánh thực sự điều trị, cũng không phải là không có hy vọng. Nhưng đương nhiên, nếu bệnh nhân không chịu tuân theo lời dặn của bác sĩ, thì khẳng định trăm phần trăm cũng không trị khỏi.

Đây là chuyện không thể nghi ngờ!

“Tiếp tục đi, không nói chuyện này nữa, khám bệnh quan

trọng hơn.” Trần Khánh nói.

Hai người nghe vậy, không nói nhiều nữa, tiếp tục canh giữ ở một bên chờ Trần Khánh phân phối bệnh nhân cho bọn họ.

Mấy giờ sau, cuối cùng cũng đến giờ tan tầm.

Trần Khánh thu dọn một chút, lập tức chạy đến phòng nội trú thăm Dương Các, sau khi xác nhận gã khôi phục không tệ, lại nhanh chóng ra khỏi trung y viện bắt xe về nhà.

Nhưng ngay khi hắn đang ngồi trên xe, điện thoại di động lại liên tục réo vang.

Trần Khánh lấy ra nhìn một chút, là Hạ Mẫn gửi tin nhắn tới.

“Chủ nhiệm Trần, không ổn rồi, bệnh nhân buổi chiều kia đã đăng video lên Tik Tok, trong video, hắn một mực chửi ầm lên, nói anh là lang băm trị không khỏi bệnh, thế mà vẫn được nổi tiếng!”

【 video 】

【 hình ảnh 】

【 hình ảnh 】

Vẻ mặt Trần Khánh không hề dao động.

Hắn ấn mở video, hình ảnh bên trong chính là cổng của trung y viện Giang Hạ.

“Mọi người đều đến mà xem này, trung y viện Giang Hạ đúng là một cái bệnh viện rác rưởi. Lũ bác sĩ bên trong đều là lang băm, nhất là tên Trần Khánh kia. Đúng, tôi nói chính là hắn đó. Mấy ngày trước trên mạng đều tuyên truyền hắn là thần y, kết quả thì sao, tôi đi tìm hắn, mọi người biết hắn nói gì với tôi không?”

“Hắn bảo tôi trở về chờ ba mươi ngày, ba mươi ngày sau lại

tới tìm hắn. Tôi nói nếu bệnh tình của tôi chuyển biến xấu đi thì làm sao bây giờ? Hắn chém đinh chặt sắt nói với tôi là sẽ không. Nhưng kết quả thì sao, ngày hôm qua tôi liền hộc máu, đây chính là cái mà hắn nói sẽ không xấu đi đó. Cho nên hôm nay tôi vội vàng tới tìm hắn, vạch trần lời nói dối kia trước mặt hắn, kết quả là hắn hung hăng càn quấy không chịu nổi, trực tiếp nói hắn không chữa được, bảo tôi đi tìm người khác."

"A, anh không trị được thì sao anh không nói sớm luôn đi. Vì sao khi tôi tới tìm anh, anh lại bảo anh không biết? Cái gì mà quần chúng tự phát tuyên truyền? Cái gì mà người trong chính phủ tuyên truyền? Đều là chó má cả, hiện tại tôi đã thấy rõ rồi, đây chính là sau lưng có người. Mọi người thật sự cho rằng những người trong vụ nổ khí gas lần trước là do hắn cứu sao? Đây tuyệt đối là giả vờ giả vịt đó. Bằng không vì sao phóng viên đều quay hắn mà không quay người khác..."

Chiêu thức này quá kinh điển.

Ngắt đầu bỏ đuôi, cắt câu lấy nghĩa, thêm dầu dặm muối, đổi trắng thay đen, cuối cùng lại ném ra một câu về thuyết âm mưu, cho rằng tất cả đều được dàn dựng từ trước rồi!

Những quần chúng đánh giá trong phần bình luận dưới mấy tấm ảnh Hạ Mẫn gửi, đều tỏ vẻ "Tất cả mọi người đều say, chỉ mình tôi tỉnh".

"Tôi đã biết ngay mà, loại chuyện tuyên truyền từ phía chính phủ này tuyệt đối có điều mờ ám."

"Từ lúc cậu ấy sơ cứu tôi đã phát hiện có điều gì đó không thích hợp rồi, rất giống đang diễn trò."

"Mọi người có phát hiện ra không, từ lúc vừa nổi tiếng, cậu ta đã không cho người khác mang điện thoại di động vào phòng khám của mình rồi, đây rõ ràng là đang chột dạ."

“Rốt cuộc cũng có người nói đến chuyện này rồi, tôi chỉ có thể rằng mọi người đều hiểu thôi.”

“Tôi cũng từng bị trung y viện lừa gạt. Bọn họ bảo tôi đi làm một loạt các loại kiểm tra, kết quả là chẳng phát hiện ra bệnh gì, còn làm tôi tốn mất mấy ngàn. Đúng là thứ rác rưởi.”

“Trên đời này, làm gì có thần y? Đều là tuyên truyền tạo thế cả thôi.”

“…”

Đọc được những bình luận này, bỗng nhiên Trần Khánh lại nở nụ cười.

Hắn thu hồi điện thoại di động, đưa mắt nhìn dòng xe chạy nhanh ngoài cửa sổ, chợt nhớ đến những gì Quách Bạch Gia đã gặp phải.

Quách lão, xem ra hai chúng ta cũng có đãi ngộ giống nhau rồi.

“Người này mua hot search hả?”

“Nói nhảm, video lúc trước hắn ta quay mới có hai, ba mươi lượt like, duy chỉ có video này lập tức vọt lên tới mấy ngàn, hơn chục ngàn lượt like.”

“Thật ghê tởm, vì nhằm vào chủ nhiệm Trần mà hắn dứt khoát chơi cái trò này. Điểm mấu chốt là phía dưới còn có người phụ họa theo chứ?”

“Tôi chẳng thấy có gì kỳ quái cả, đến Lưu Noãn Hi [2] cũng có người đồng tình quyên tiền cho cô ta cơ mà. Có lẽ giá trị quan của người phát cái video này vừa vặn phù hợp với một số kẻ thích đón ý nói hùa nào đó.”

[2] : 刘暖曦 – Lưu Noãn Hi, tên thật là Lưu Hâm, là “bạn thân”

của cô gái tên Giang Ca, một lưu học sinh của Trung Quốc, theo học tại đại học Luật Tokyo của Nhật, đã bị bạn trai cũ của Lưu Hâm, tên Trần Thế Phong sát hại vào ngày 3 tháng 11 năm 2016.

Đầu đuôi câu chuyện là hai người Lưu Hâm và Giang Ca quen biết nhau từ trước. Lưu Hâm tới Nhật Bản sớm hơn, quen với bạn trai tên Trần Thế Phong, có máu côn đồ. Giang Ca đến Nhật Bản sau. Ban đầu hai người này không sống cùng, Lưu Hâm ở chung nhà với Trần Thế Phong. Về sau không chịu nổi bạn trai quá côn đồ, Lưu Hâm dọn nhà tới ở cùng Giang Ca.

Rạng sáng ngày 3 tháng 11 năm 2016, hai người Giang Ca và Lưu Hâm cùng trở về nhà sau khi tan làm, Trần Thế Phong đã mai phục sẵn ở trên lầu lập tức cầm dao xông về phía hai người. Giang Ca đi phía sau phát sinh tranh chấp với hắn, còn Lưu Hâm đi phía trước, vào phòng là đóng cửa lại, vì thế Trần Thế Phong đã giết Giang Ca ngay ngoài cửa rồi thoát khỏi hiện trường.

Về sau, mẹ của Giang Ca là Giang Thu đã kiện Lưu Hâm ra tòa, vụ án này kéo dài từ ngày 15 tháng 10 năm 2018, mãi đến ngày 16 tháng 2 năm 2022, trải qua quá trình thưa kiện dài dòng, vẫn đang trong giai đoạn chọn ngày tuyên án.

Chương 388 - Tôi Tức Giận Với Một Người Sắp Chết Làm Gì?

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta cứ tùy ý để hắn ở bên ngoài kia rêu rao bịa đặt?"

"Không có biện pháp nào khác. Đầu năm nay, chi phí để phạm tội quá thấp mà, người ta chỉ cần mở miệng là có thể bịa đặt nên một câu chuyện sống động như thật, nhưng người bị hại cần phải chạy gãy chân cũng chưa chắc đã có thể bác bỏ được tin đồn thất thiệt kia. Lại nói, không phải trên mạng từng có vụ một nhà văn bị tố là làm tình với người hâm mộ vị thành niên sao? Người hâm mộ vị thành niên nọ còn đứng ra xác nhận, kết quả là nhà văn kia bị kiện tới hai năm. Tới cuối cùng mới biết chủ tài khoản Weibo của người hâm mộ kia chính là một đứa trẻ vị thành niên tám mươi tuổi."

"Ah!? Kiện cáo tới hai năm, tốn biết bao nhiêu thời gian và tiền bạc, lại cho ra kết quả như vậy?"

"Thủ tục pháp lý của chúng ta vốn lằng nhằng dài dòng như vậy đó. Cho nên, anh cảm thấy với tính tình của chủ nhiệm Trần, người ta sẽ lãng phí thời gian đi tính toán với loại người như bệnh nhân kia sao?"

"Nhưng chuyện này … cứ để mặc vậy đúng là quá uất ức mà."

"Ai? Không phải trước kia anh không thích chủ nhiệm Trần sao? Sao bây giờ lại cảm thấy bất bình vì đối phương chứ?"

"Thì chuyện gì đi chuyện ấy, tôi không thích cậu ta bởi vì sau khi cậu ta tới đây, khoa nội một đã thay đổi, nhưng hiện giờ cậu ta

bị người ta tung tin đồn thất thiệt, tôi nhìn không quen. Nói cho cùng, y thuật của cậu ta được rất nhiều bệnh nhân tán thành, không nên bị đối xử như vậy."

"…"

Hiển nhiên, không ít bác sĩ trong văn phòng khoa nội một của trung y viện, đã biết chuyện ngày hôm qua.

Trần Khánh với tư cách là trưởng khoa nội một, hắn đến bệnh viện mới được một tháng nay, lại điều trị khỏi cho vô số bệnh nhân tìm đến nhờ giúp đỡ.

Tuy y thuật của bọn họ không cao, nhưng mắt không mù.

Không nói tới gương mặt tràn đầy vui sướng của những bệnh nhân sau khi rời khỏi phòng khám của hắn, chỉ tính riêng trong khoảng thời gian này, Trần Khánh đã nhiều lần nhận được cờ thưởng, có tới ba, bốn mươi tấm cũng đủ hiểu được trình độ y thuật của hắn cao tới cỡ nào rồi.

Bởi vì có rất nhiều bác sĩ, dù làm cả đời cũng không nhất định sẽ đạt được con số đó!

Vậy mà Trần Khánh chỉ mất một tháng lại hoàn thành được rồi.

Bởi vậy, dù trong khoa nội một có rất nhiều người không thích Trần Khánh, cảm thấy hắn tới đây làm hỗn loạn nơi làm việc của bọn họ, nhưng trên thực tế, bọn họ cũng không thể không bội phục y thuật của Trần Khánh, thậm chí ở chung nhiều ngày như vậy, tất cả mọi người đã bắt đầu chân thành kính nể đối phương rồi.

Hiện giờ, khi nhìn thấy có người xấu bụng, cố tình bôi nhọ thanh danh của Trần Khánh, mọi người không thể nín nhịn nổi, ai nấy đều căm giận bất bình.

“Chủ nhiệm Trần.”

Ngay khi mọi người đang trao đổi, bỗng nhiên bóng dáng Trần Khánh lắc lư trước cửa phòng làm việc của bác sĩ, Lý Kim Phong đã nhạy bén chú ý tới hắn rồi.

Vốn dĩ hôm nay Trần Khánh không cần đến tọa chẩn, nhưng hắn muốn mang thuốc đến cho Dương Các. Bởi vậy, sau khi chạy đến khoa nội trú một chuyến, hắn cũng thuận tiện chạy tới văn phòng khoa nội một, mang đống cờ thưởng tích góp được trong mấy ngày nay về Hán Y Đường.

Dù sao ở trung y viện hắn cũng chỉ là một chủ nhiệm được mời từ bên ngoài đến, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn phải rời đi, cho nên Trần Khánh chưa bao giờ coi nơi này là nhà của mình.

“Sớm nha. Sao cậu còn chưa đến phòng khám?” Trần Khánh cười hỏi.

Lý Kim Phong nói: “Hôm nay tôi nhận nhiệm vụ đi thống kê ca bệnh.”

Trần Khánh gật gật đầu: “A, được, vậy cậu làm việc đi.”

Nói xong, Trần Khánh lập tức muốn đi đến phòng làm việc của mình.

Nhưng Lý Kim Phong lại vội vàng hô một tiếng: “Chủ nhiệm Trần.”

Trần Khánh quay đầu nhìn về phía Lý Kim Phong: “Sao vậy, có việc gì ư?”

Lý Kim Phong hỏi: “Chủ nhiệm Trần, anh có biết chuyện người bên ngoài kia đang bịa đặt vu khống anh không?”

Trần Khánh nghe vậy, lập tức cười ha hả: “Cậu cũng thấy rồi

sao?”

Lý Kim Phong từ chối cho ý kiến: “Anh trai tôi làm việc ở đồn cảnh sát, anh có muốn tôi…”

Không đợi Lý Kim Phong nói xong, Trần Khánh đã bày ra vẻ mặt không quan tâm: “Không cần thiết, tôi tức giận với một người sắp chết làm gì?”

Hả?

Người sắp chết?

Lý Kim Phong hơi ngẩn ra, lại lập tức truy vấn: “Chủ nhiệm Trần, ý của anh là, người vu khống anh sắp chết rồi sao?”

Lời này vừa nói ra, nhóm bác sĩ trong khoa nội một đều dựng thẳng lỗ tai lên, thân thể không khỏi nghiêng ra bên ngoài, thuộc tính hóng hớt bùng nổ, nhiệt tình hừng hực thiêu đốt.

Trần Khánh cười nói: “Ừm… cũng không quá nhanh, nhưng khẳng định là không thể thiếu được ốm đau tra tấn. Theo tôi dự đoán, nếu không có gì ngoài ý muốn, thì trong vòng một tuần này, hắn sẽ xuất huyết đường tiêu hóa, ngay sau đó là gan bụng trướng nước, hơn nữa bản thân còn mắc phải can úc khí trệ. Loại người vừa có âm thực, lại mắc hội chứng tích tụ này, có thể sống được lâu sao?”

Âm thực là tích, khí trệ tức tụ.

Tích do ngũ tạng sinh ra, tụ do lục phủ thành ra.

Hội chứng tích tụ bình thường là trong bụng kết thành cục, hoặc đau hoặc trướng, tụ tán vô thường, đau không định vị.

Đơn giản một chút chính là khí này, sau khi hỗn loạn, tụ tập cùng một chỗ sẽ kết thành cục, sau đó, người bệnh sẽ có cảm giác

đau trướng, bình thường sẽ trướng ở bụng, nhưng đau lại chạy khắp toàn thân, không có quy luật.

《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 gọi là 'Tích' và 'Tụ', hai loại triệu chứng này đều trải qua tích lũy từng ngày mới có.

Trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》Linh Xu · Ngũ Biến Thiên đã đề cập đến hội chứng tích tụ như sau: 'Làn da mỏng mà không hồng hào, bắp thịt không rắn chắc mà mềm nhão. Như vậy là tràng vị tắc nghẽn, một khi tắc nghẽn thì tà khí bị ngưng trệ, ngưng trệ thành tích tụ và làm tổn thương đến tỳ vị. Trong khoảng tỳ vị, nếu những khí ấm lạnh không được điều hòa thì tà khí sẽ đến, làm cho lượng dự trữ ngưng trệ, khiến cho tích tụ càng ngày càng lớn lên."

Những lời nói này về nguyên tắc trị liệu và hình thành chứng tích tụ.

Cho nên, hơn phân nửa nguyên nhân khiến người bệnh mắc phải hội chứng tích tụ có liên quan đến thể chất. Mà thể chất lại có liên quan đến thói quen sinh hoạt và hoàn cảnh sinh trưởng của một con người.

Chương 389 - Cho Nên… Coi Như Gã Cũng Thành Công Rồi, Bởi Vì Có Mấy Con Đường Đi Tìm Chết Mà Một Mình Gã Lựa Chọn Hết Cả!

Trịnh Xuyên vừa bị xơ gan, cũng chính là hội chứng tích lũy, lại có tính cách vui giận thất thường, dẫn đến can úc khí trệ, cộng thêm rượu chè ăn uống quá độ khiến thực trệ đàm trở [1], mà chưa hết, gã còn mắc phải thói quen thức khuya trí mạng này. Bởi vậy, gần như Trần Khánh không cần phải suy đoán gì nhiều, đã biết nếu đối phương cứ một mực giữ đúng nếp sinh hoạt độc hại này, khẳng định là trong thời gian ngắn tiếp theo, bệnh tình sẽ kịch liệt chuyển biến xấu đi.

[1] : đồ ăn bị ứ đọng, lại có đàm ngăn cản ở cổ họng.

Còn nữa, ngũ tạng của gã đã từ bỏ trị liệu, còn chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ đồng quy vu tận với gã.

Cho nên… coi như gã cũng thành công rồi, bởi vì có mấy con đường đi tìm chết mà một mình gã lựa chọn hết cả!

Loại người này còn có cái gì đáng để Trần Khánh phải tức giận đây?

Ngay cả đáng thương cũng không nha!

Tự làm tự chịu thôi!

“Nhưng tôi thấy giọng nói trong video của hắn còn trung khí mười phần, không giống như một người bệnh sắp không chịu nổi.” Lý Kim Phong nói.

Trần Khánh cười nói: “Bệnh đến như núi đổ, cậu cứ chờ đi. Nội trong tuần đầu tiên của tháng tám này, hắn sẽ không chịu nổi.”

Sở dĩ Trần Khánh dám khẳng định như vậy, là bởi vì hắn hiểu hai mươi bốn tiết.

Lại nói từ ngàn xưa, nhóm lão tổ tông đã căn cứ vào quan sát tinh tượng mà chế định ra hai mươi bốn tiết, bởi vậy có thể hiểu rằng, hai mươi bốn tiết này không những nói về thời tiết thay đổi và nhiệt độ biến hóa, bên trong còn ẩn chứa quy luật diễn sinh của ngũ hành trong phương thiên địa này.

Mỗi một tiết đều đại biểu cho hướng đi của khí!

Ví dụ như mùa xuân dưỡng can, mùa hè dưỡng tâm, mùa thu dưỡng phế, mùa đông dưỡng thận, bốn mùa dưỡng tỳ vị.

Vì sao trung y lại muốn thông qua bốn mùa để chế định quy luật dưỡng sinh?

Chính vì thuộc tính ngũ hành trong thiên địa tại mỗi mùa, mỗi tiết này đều có hưng suy của nó.

Ví dụ như mùa xuân, mộc khí vượng nhất. Mà trong mùa xuân, đương nhiên là mộc khí vào ngày Kinh Trập (ngày 5 hoặc 6 tháng 3) sẽ thịnh nhất.

Vì sao Trần Khánh lại dám kết luận Trịnh Xuyên sẽ không chịu nổi tuần đầu tiên của tháng tám?

Chính vì ngày 8 tháng 8 là lập thu, cũng là đường ranh giới giữa mùa hè và mùa thu, nó đại biểu cho thời khắc hỏa khí suy

yếu đến điểm thấp nhất, và kim khí bắt đầu tăng lên.

Kim khắc cái gì?

Đương nhiên là mộc!

Hơn nữa, tại sao rõ ràng Trịnh Xuyên đã bị xơ gan, nhưng trong cơ thể lại không có bao nhiêu cảm giác?

Bởi vì thật trùng hợp, bệnh tình của gã lại phát triển đến thời kỳ tương đối nghiêm trọng vào mùa hè. Mà mùa hè vốn nóng, tâm khí vượng nhất, cũng tương đương với chức năng của tâm mạnh nhất, bởi vậy kể cả khi can mộc bị tổn thương, không thể trợ hỏa, tâm cũng không phát sinh vấn đề gì quá lớn.

Lúc này, gã chỉ cảm thấy một là trong cơ thể có chút hỏa vượng, hai là không hiểu vì sao be sườn lại đau đớn, ăn nhiều không tiêu hóa được vân vân… nếu không phải Trần Khánh nhắc nhở, gã tuyệt đối không ý thức được mình đã bị xơ gan.

Nhưng sau khi mùa hè trôi qua, tâm hỏa không được năng lượng từ bên ngoài hỗ trợ, những tai hại trên cơ sẽ lộ rõ ra ngoài, không sót một điểm nào.

Đến lúc đó, nội ngũ hành trong thân thể Trịnh Xuyên và ngũ hành trong thiên địa bên ngoài đều bắt đầu phát huy tác dụng, và hiển nhiên, gã cũng sẽ nghênh đón thời khắc thống khổ nhất.

Đây chính là năm vận lục khí Trần Khánh đã lĩnh ngộ được sau khi học tập bí điển đạo gia, lại ôn tập thêm vài lần《 Hoàng Đế Nội Kinh 》nữa.

“Cái này… Chủ nhiệm Trần, ngay cả ngày tháng anh cũng có thể nói ra ư?” Lý Kim Phong trợn tròn mắt.

Hiện tại, còn chưa tới ba ngày nữa sẽ bước vào tháng tám, nói cách khác sang tuần sau, người tên Trịnh Xuyên này sẽ tự ăn ác

quả do mình trồng rồi?

Có chút ly kì cổ quái nha!

Tạm thời Lý Kim Phong không thể lý giải được, rốt cuộc Trần Khánh đã dựa vào loại lực lượng gì để nói ra những lời này, nhưng gã lại tin tưởng đối phương vô điều kiện.

Bởi vì Trần Khánh không phải loại người bắn tên không đích, nếu hắn đã nói rõ ràng như vậy, thì khẳng định là bên trong sẽ có đạo lý riêng.

Và hiện giờ gã không hiểu, chỉ vì gã còn chưa học được mà thôi.

“Ha ha ha, chờ đến khi cậu hiểu rõ hơn một chút về ngũ vận lục khí, tự nhiên cậu cũng có thể hiểu được tôi đang nói cái gì.” Trần Khánh cười nói.

Ngũ vận lục khí?

Lý Kim Phong biết thứ này.

Nghe nói những vị bác sĩ trung y lợi hại đều hiểu về ngũ vận lục khí, nhưng thứ này quá khó hiểu, muốn biết về nó, còn phải học ngũ hành bát quái, rồi cái gì mà âm hào dương hào nữa.

Thế nhưng, ngay cả đọc thử một hồi, Lý Kim Phong cũng không hiểu, càng đừng nói đến chuyện học tập.

Gã chỉ cần học được trung y, đã muốn tạ ơn trời đất rồi, về phần thứ càng thêm huyền học hơn kia, tạm thời còn chưa có tâm lực kia đi chạm vào.

Tuy những lời nói này của Trần Khánh không giúp Lý Kim Phong thấy rõ được sự chênh lệch giữa hai người bọn họ, nhưng Lý Kim Phong vốn chưa từng so suy nghĩ so sánh bản thân với

Trần Khánh.

Gã chỉ hy vọng mình có thể làm một bác sĩ trung y bình thường, đủ khả năng chữa chút bệnh nhỏ là được.

Trong lúc Lý Kim Phong đang ngây người suy nghĩ, Trần Khánh chợt vỗ vỗ bả vai gã coi như tạm biệt rồi lập tức đến phòng làm việc của mình lấy cờ thưởng ra bỏ vào túi, và rời khỏi khoa nội một.

Lúc này các bác sĩ khác mới tiếp tục triển khai một hồi thảo luận kịch liệt.

"Vừa rồi anh có nghe thấy không, chủ nhiệm Trần nói người nọ tất phải chết đấy!"

"Quá ly kỳ cổ quái, nhưng không giống như đang nói dối."

"Chẳng lẽ ngũ vận lục khí còn có thể tính ra thời gian người nọ ợ ra rắm (chết) ư? Loại chuyện này quá mức huyền học rồi, không sao hiểu được, tôi có cảm giác nó giống như đoán mệnh vậy."

"Nhận định này... tuy có chút thái quá, nhưng cũng không phải là không có khả năng. Tôi còn nhớ lúc mình học đại học, có một thầy giáo từng nói rồi, bác sĩ trung y lợi hại có thể thông qua ngũ vận lục khí để tính toán ra trong mỗi một năm, phần lớn con người sẽ mắc phải loại bệnh gì. Ông ấy từng nói vào năm 2002, Thượng Kinh có một hội trung y, trong hội có một vị bác sĩ trung y đã tính toán và cho ra kết quả khoảng nửa đầu năm 2003, phía Nam Trường Giang sẽ có lũ lụt, trước và sau đông chí, ở Dự Châu sẽ phát sinh một loại bệnh truyền nhiễm kỳ quái, nhưng đến mùa hè năm sau sẽ chấm dứt. Hai dự đoán này đều đúng cả, nhưng lời nói của vị bác sĩ trung y kia chỉ lan truyền trong vòng quan hệ rất nhỏ của đối phương thôi, nên không được mọi người coi trọng."

Chương 390 - Anh Thật Là Đáng Sợ!!!

“Mẹ kiếp, là thật hay giả?”

“Thật đó, thầy tôi còn có video họp hội nghị, ở trong điện thoại di động của tôi có lưu trữ, cũng không biết nhiều năm qua còn có thể tìm được hay không?”

“Mau tìm đi, còn nữa, lão thần tiên ấy là ai vậy?”

“Chính là Kỳ Vĩnh, Kỳ lão ở phủ Ôn Thị Dương Châu chúng ta, danh sư đại y đã lĩnh hội được tề châm đó.”

“…”

“Anh Tiểu Khánh!”

Trước cửa Hán Y Đường, Trần Khánh đang đi vào, bỗng nhiên lại nghe thấy bên kia đường truyền đến một tiếng kêu trong trẻo, đợi đến lúc hắn quay đầu nhìn lại, một bóng dáng thanh thoát đã đi thẳng tới chỗ hắn rồi.

Hắc!

Chu Dĩnh ôm lấy cổ Trần Khánh, hai chân trực tiếp kẹp lấy thắt lưng hắn, như một con gấu koala treo trên người Trần Khánh.

Trần Khánh lập tức vỗ vỗ lưng Chu Dĩnh, quát lớn: “Đi xuống, một cô gái như em làm như vậy ngay trước mặt mọi người, mà không biết xấu hổ à?”

Nếu là khi còn bé, Trần Khánh còn không cảm thấy chuyện này

có vấn đề gì, dù sao Chu Dĩnh cũng thường xuyên làm như vậy, nhưng hiện tại cô đã học đại học rồi, trở thành một cô gái lớn, vẫn còn làm những hành động giống như khi còn bé như vậy, thực sự có chút không thể nào nói nổi.

Chu Dĩnh cười hắc hắc, lập tức nhảy xuống từ trên người Trần Khánh: "Thế nào? Anh có ngạc nhiên vui mừng hay không?"

Trần Khánh nhéo nhéo mũi Chu Dĩnh, nói: "Mừng rỡ thì không, nhưng kinh ngạc thì có không ít nha. Nói đi, có phải lúc đi làm công, em đã từng bị cảm nắng rồi?"

Nụ cười trên mặt Chu Dĩnh lập tức trở nên cứng đờ, nhưng rất nhanh, đã khôi phục lại: "Không có, anh hỏi như vậy làm gì?"

Trần Khánh bày ra biểu cảm "Em còn định gạt anh sao?", rồi lập tức nói thẳng: "Mặt em trắng bệch không bình thường, điển hình là tân dịch sụt giảm, đây là mồ hôi chảy nhiều dẫn đến tâm dịch không đủ, khẳng định là đã từng ngất xỉu. Tròng mắt trắng còn có tơ máu, vừa nhìn đã biết em thường xuyên thức đêm. Được rồi lại đây, để anh bắt mạch cho em, xem rốt cuộc là trong khoảng thời gian này, em đã làm cái gì rồi!"

Chu Dĩnh lập tức đưa tay ra sau lưng: "Anh Tiểu Khánh, anh thật là đáng sợ."

Trần Khánh dở khóc dở cười nói: "Đáng sợ hả? Anh đang suy nghĩ cho sức khỏe của em đó, có biết không."

Chu Dĩnh hé miệng nói: "Nhưng mà… có phải mỗi khi anh mở mắt ra nhìn thấy người khác, là trong đầu đã suy nghĩ xem rốt cuộc người đó bị bệnh gì rồi, đúng không?"

Ách…

Hình như đúng là như vậy thật.

Hiện tại, Trần Khánh đã có chút xu hướng mắc bệnh nghề nghiệp rồi, nhất là sau khi vọng chẩn tăng lên, hắn luôn lơ đãng thông qua khí sắc và diện mạo của đối phương để phán đoán tình trạng thân thể hiện tại của người đối diện.

Đương nhiên, phán đoán thì phán đoán, có nói ra hay không lại là một chuyện khác.

Nếu không phải có quan hệ tốt với Chu Dĩnh, Trần Khánh sẽ không chủ động mở miệng nói ra chuyện này, dù sao loại lời nói này cũng có chút quái lạ. Nhất là khi gặp phải người không quá quen thân, nếu ngươi đi lên liền nói đối phương có bệnh, người khác không đánh ngươi đã xem như tính tình rất tốt rồi.

“Em đừng có ngắt lời. Hiện giờ anh đang nói em đó, một tháng này, em đã làm gì, ở đâu?” Trần Khánh chất vấn.

Chu Dĩnh quay đầu lại nhìn về phía cửa hàng ăn sáng của mẹ, sau đó nhỏ giọng nói: “Anh Tiểu Khánh, em nói cho anh biết, nhưng anh không được nói cho mẹ em biết đâu.”

“Em chỉ tới trung tâm thương mại mặc đồ giả làm gấu, mời chào khách nhân mà thôi. Còn chuyện cảm nắng, bởi vì điều hòa trong trung tâm thương mại bị hỏng mấy tiếng đồng hồ, em lại không thể mặt dày mà tự ý cởi bộ đồ gấu kia ra, mới... Kỳ thật cũng không có chuyện gì, qua một, hai ngày nữa là ổn rồi.”

“Anh xem, đây là tiền lương em kiếm được, hơn hai ngàn đó, đợi lát nữa em mời anh ăn cơm nhé, hắc hắc.”

Chu Dĩnh khoe khoang tiền tiết kiệm của mình trong Wechat với Trần Khánh, nhưng không hề nhận ra vẻ đau lòng vừa lóe lên trong đáy mắt đối phương.

Giữa thời tiết bốn, năm mươi độ này, cô bé còn mặc bộ đồ giả làm gấu, dù không đứng trực tiếp dưới ánh mặt trời, nhưng làm

công việc như vậy cũng không hề dễ dàng.

Huống chi cô bé ngốc này, vẫn còn mặc nó dù điều hòa đã bị hỏng, Trần Khánh thật muốn cho cô bé một cái ký đầu, nhưng nhìn cô bé khoe khoang khoản tiền lương do tự tay mình kiếm được như đang hiến vật quý cho mình xem, Trần Khánh thật sự không xuống tay nổi.

“Vậy thức đêm thì sao? Đừng có lấy lý do cần làm bài tập, đại học nghỉ hè không có bài tập về nhà.” Mặt Trần Khánh sầm xuống.

“Em muốn thi nghiên cứu sinh.” Chu Dĩnh ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói.

Ồ?

Câu trả lời này thực sự làm Trần Khánh có chút bất ngờ.

Bởi vì hiện tại, Chu Dĩnh mới học năm thứ hai, nói đến thi nghiên cứu sinh vào thời điểm này, hình như có chút sớm.

“Vì sao em lại muốn thi nghiên cứu sinh?” Trần Khánh hỏi.

Chu Dĩnh cười nói: “Bởi vì tỷ lệ trúng tuyển giáo viên trung học ở Giang Hạ của người đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh, càng lớn hơn bình thường.”

Trần Khánh khó hiểu hỏi: “Nhưng tại sao em nhất định phải làm giáo viên trung học?”

Chu Dĩnh cười nói: “Vì lương cao nha.”

Trần Khánh bật cười, lý do này rất đơn giản, nhưng lại rất thực tế.

Hiện giờ, giáo viên không thể công khai dạy thêm, khiến cho thu nhập của giáo viên tiểu học và trung học giảm mạnh, nhưng thu nhập của giáo viên trung học lại không bị ảnh hưởng quá

nhiều. Ngoại trừ bản thân họ không có nhiều thời gian rảnh rỗi, thu nhập bình thường vẫn cao hơn giáo viên tiểu học và trung học một chút.

Trần Khánh cười nói: “Nhưng như vậy sẽ rất mệt mỏi.”

Chu Dĩnh không để ý nói: “Chỉ cần kiếm được tiền thôi, bảo em làm gì cũng không mệt. Hơn nữa, anh Tiểu Khánh chẳng lẽ anh cảm thấy mình rất ung dung, thoải mái sao?”

Được rồi, cô nhóc ngày ấy giờ đã trưởng thành, học sư phạm nên miệng lưỡi trơn tru, lưu loát hơn nhiều, không chỉ nói hai, ba câu là có thể lừa gạt được.

Trần Khánh nhìn về phía cửa hàng ăn sáng của dì Trương, chợt hỏi: “Anh trai em đâu?”

Chu Dĩnh nói: “Anh ấy ở bên trong xào mì. Anh Tiểu Khánh, không nói chuyện với anh nữa, em còn phải đi hỗ trợ. Mà anh nhớ kỹ đó, buổi tối em mời, không được từ chối đâu!”

Trần Khánh cười nói: “Được.”

Cô bé nhận được câu trả lời thỏa đáng, lại nhảy nhót trở quay về cửa hàng ăn sáng, giúp mẹ mình một tay, vừa bưng mì vừa quét dọn, bận rộn mà vui vẻ tới quên cả trời đất.

Chương 391 - Bên Ngoài Có Cảnh Sát Tới Tìm Tiểu Hứa!!!

Dù đã lên đại học, cô vẫn không hề quên những công việc này, thậm chí thao tác làm việc còn thuần thục hơn trước.

Trần Khánh cười cười nhìn cô em nhỏ đã trưởng thành, sau đó nhanh chóng bước vào Hán Y Đường, đến hiệu thuốc phối một ít dược liệu sinh tân chỉ khát, hộ can minh mục. (Tiết nước bọt, giải khát, bảo vệ gan, làm sáng mắt)

Làm xong những thứ này, Trần Khánh lại đi tới nhà kho nhỏ, kiểm tra tình huống của bà Hứa Văn Diệu.

Trải qua khoảng thời gian điều trị này, tốc độ khôi phục của lão nhân gia rất nhanh.

Đạt được kết quả này là nhờ Trần Khánh đã giúp bà khôi phục vị khí.

Sau khi có lại cảm giác thèm ăn, lão nhân gia đã ăn nhiều hơn, một khi hấp thụ nhiều thủy cốc tinh vi, lục phủ ngũ tạng cũng được nuôi dưỡng, nhất là thận thủy. Thận tinh khôi phục khiến cho lão nhân gia có thể khống chế quá trình bài tiết rất tốt, không giống như trước kia, cứ vài giờ một lần là đại tiểu tiện không tự chủ, khí tức trong thân thể cũng xói mòn theo, tình huống càng ngày càng sa sút.

Thận thủy khôi phục, khiến cho cốt tủy, tủy não chậm rãi sản sinh thêm.

Sau khi xương cốt và đại não của lão nhân gia nhận được dinh

dưỡng, cả lực lượng tứ chi lẫn khả năng suy nghĩ của đầu óc đều được cải thiện rất nhiều, không còn như trước kia nữa.

Tuy không thể giống như người bình thường có thể nói chuyện, có thể hành động, nhưng đã bà đã có thể điều khiển biểu cảm trên gương mặt, cũng có thể hơi di chuyển phần hông một chút.

“Thầy.” Hứa Văn Diệu đi ngang qua kho hàng, thấy Trần Khánh đang bắt mạch cho bà nội, lập tức tiến lên chào hỏi.

Trần Khánh gật gật đầu, vừa trị liệu cho bà nội cậu bé, vừa hỏi: “Con đọc Châm cứu Đại Thành thế nào rồi?”

Hứa Văn Diệu ngượng ngùng nói: “Con xem không hiểu.”

Trần Khánh cười nói: “Không sao cả, cứ nhớ kỹ trước rồi hiểu sau cũng được, từ từ con sẽ biết thôi.”

Hứa Văn Diệu gật đầu: “Vâng.”

Trần Khánh cười nói: “Bà nội con khôi phục không tệ, cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng qua một tháng nữa là bà có thể xuống giường rồi. Đến lúc đó, con có thể dạy bà nội Bát Bộ Kim Cương Công, như vậy bà sẽ khôi phục nhanh hơn.”

Trước mắt Hứa Văn Diệu lập tức sáng ngời: “Vâng vâng.”

Cậu bé đã hạ quyết tâm, nhất định phải luyện thật tốt Bát Bộ Kim Cương Công.

…

Cùng thời điểm này, hai vị cảnh sát nhân dân cùng một người đàn ông trung niên bước đến bên ngoài Hán Y Đường.

Sau khi ba người bọn họ đi vào, lập tức hướng về phía một y tá ở quầy lễ tân bên cạnh.

“Xin cho hỏi một chút, các cô có trông thấy một đứa nhỏ tên là Hứa Văn Diệu hay không? Camera giám sát cho thấy sau khi đứa bé này rời đi, nó đã từng đến chỗ các cô. Hơn nữa mấy ngày nay, nó vẫn một mực ở lại nơi này.” Cảnh sát hỏi.

Y tá lập tức nói: “A, Tiểu Hứa hả? Các anh tìm cậu bé có chuyện gì không?”

Cảnh sát chỉ vào người trung niên bên cạnh, giới thiệu: “Đồng chí này là cán bộ phụ trách công tác xóa đói giảm nghèo, Hứa Văn Diệu là một thành viên thuộc hộ nghèo do anh ấy phụ trách. Đoạn thời gian trước, Hứa Văn Diệu mất tích, chúng tôi phải kiểm tra camera giám sát, mới phát hiện cậu bé từng tới nơi này.”

Y tá nhìn người trung niên đang đứng bên cạnh người cảnh sát nhân dân kia, làn da ngăm đen, sắc mặt tiều tụy, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

“Các anh muốn đưa Tiểu Hứa đi sao?” Y tá cảnh giác hỏi.

“Thằng bé đâu?” Tâm trạng của Bành Viêm có chút kích động, gã lập tức hô lớn.

Y tá bị tiếng la hét đột ngột của gã dọa sợ, thân thể không khỏi ngửa về phía sau.

Cảnh sát lập tức vỗ vỗ bả vai Bành Viêm, ra hiệu cho gã ổn định cảm xúc của bản thân.

Lại nói, mấy ngày nay, vị cán bộ xóa đói giảm nghèo này không ít lần chạy đến đồn cảnh sát, mỗi ngày gã đều canh giữ trong phòng camera giám sát của bọn họ, cùng bọn họ xem camera giám sát.

Một vị cán bộ có trách nhiệm như vậy cũng khiến những cảnh sát nhân dân này cực kỳ kính nể.

“Đừng khẩn trương, chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu cho rõ tình hình gần đây của cậu bé thôi. Về phần tương lai sau này của cậu bé, lại cần trưng cầu ý kiến nhiều mặt.” Cảnh sát nhân dân nói.

Y tá liếc mắt nhìn ba người một cái, nhíu mày nói: “Vậy các anh chờ một chút.”

Nói xong, cô y tá lập tức chạy vào bên trong.

Sau khi chạy khắp mấy phòng khám, cuối cùng cô cũng tìm được Trần Khánh và Hứa Văn Diệu đang ở bên trong nhà kho.

“Tiểu Khánh, bên ngoài có cảnh sát tới tìm Tiểu Hứa.”

Cảnh sát?

Trần Khánh nghi hoặc nhìn Lưu Mẫn: “Chị Mẫn, chị có hỏi vì sao bọn họ tới đây không?”

Lưu Mẫn lắc đầu: “Không rõ ràng lắm, nhưng có một cán bộ xóa đói giảm nghèo đi cùng hai người cảnh sát kia tới đây,.”

Ồ?

Chẳng lẽ vị cán bộ xóa đói giảm nghèo này đã đến và phát hiện Hứa Văn Diệu rời khỏi ngôi nhà cũ kia rồi, nên vội vàng báo cảnh sát, cuối cùng là tìm tới Hán Y Đường này?

Xem ra vấn đề không lớn.

“Được, chị Mẫn, em lập tức cùng Tiểu Hứa đi qua.” Trần Khánh cười nói.

Lưu Mẫn thấy thế, lại nhanh chóng xoay người rời đi.

Hứa Văn Diệu vội vàng túm lấy góc áo Trần Khánh. Cậu không nói gì, chỉ im lặng như muốn biểu đạt ý tứ của mình.

Trần Khánh cười xoa xoa đầu Hứa Văn Diệu, hắn hiểu, Hứa Văn Diệu đang sợ, nhưng lại không muốn mang đến cho mình áp lực quá lớn.

Dù cậu bé vẫn còn là một đứa trẻ vị thành niên, những gì từng trải qua trước đó đã khiến cậu hiểu được, thuê lao động trẻ em là vi phạm pháp luật, trong khi Trần Khánh lại tạo điều kiện cho cậu phụ giúp công việc tại hiệu thuốc...

“Đừng sợ.”

Sau khi Trần Khánh rút châm cho bà nội, đã nhanh chóng dẫn Hứa Văn Diệu cùng đi tới đại sảnh Hán Y Đường.

Trong nháy mắt khi hai người bọn họ xuất hiện, Bành Viêm chợt đỏ hốc mắt, lập tức chạy đến trước mặt Hứa Văn Diệu.

“Chú Bành.” Hứa Văn Diệu có chút xin lỗi, mở miệng nói.

Bành sao?

Trần Khánh nhìn người trung niên với khuôn mặt tiều tụy trước mắt, vừa nhìn đã biết mấy ngày nay đối phương một mực ngủ không ngon, trong đầu cũng lập tức nhớ tới cuốn sổ kia của Hứa Văn Diệu.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi…” Bành Viêm ngồi xổm xuống, hai tay đặt trên vai cậu bé, trên mặt lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc.

“Thực xin lỗi, chú Bành, là cháu đã làm chú lo lắng rồi.” Hứa Văn Diệu nhìn thấy bộ dáng này của Bành Viêm, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Chương 392 - Có Chút Không Phù Hợp Với Trình Tự Pháp Lý, Nhưng Lại Phù Hợp Với Thế Thái Nhân Tình!!!

Bành Viêm dụi dụi mắt, nhếch miệng nói: “Không có việc gì, cháu ở đây làm gì vậy? Đừng sợ, cứ nói thật với chú, có cảnh sát với chú ở đây, không ai dám bắt nạt cháu đâu.”

Hứa Văn Diệu liên tục lắc đầu: “Không có không có, thầy đối xử với cháu rất tốt. Chú Bành, chú đừng dẫn cháu đi nhé, có được hay không?”

Thầy sao?

Bành Viêm nghe vậy, lập tức liếc mắt nhìn Trần Khánh một cái, lại vội vàng nhìn về phía Hứa Văn Diệu, hỏi: “Mau nói cho chú nghe, mấy ngày nay cháu đã làm cái gì? Và tại sao lại tới nơi này?”

Hứa Văn Diệu không chút giấu giếm, nhanh chóng kể lại những chuyện từng xảy ra, là chính cậu bé đã tới cầu xin Trần Khánh như thế nào, rồi về sau Trần Khánh dứt khoát đưa hai bà cháu bọn họ tới Hán Y Đường ra sao, và cũng nói rõ, hắn không chỉ miễn phí chữa trị cho bà nội cậu bé, còn dạy cậu bé học trung y.

Lần này không chỉ Bành Viêm có chút rung động, ngay cả ánh mắt khi nhìn về phía Trần Khánh của hai vị cảnh sát nhân dân phía sau gã cũng nhanh chóng thay đổi.

“Vị bác sĩ này, thật xin lỗi, tôi còn tưởng rằng...”

Lại nói, trước khi Bành Viêm tới đây, gã cứ tưởng rằng người ở Hán Y Đường này đã lừa gạt Hứa Văn Diệu đến làm lao động trẻ em, cho nên thái độ không phải đặc biệt thân thiện. Tới hiện giờ, sau khi biết được đầu đuôi sự việc, lại nghe nói Trần Khánh vô tư giúp đỡ Hứa Văn Diệu, gã cũng lập tức mở miệng xin lỗi, trong lòng áy náy vô cùng.

Trần Khánh khoát tay cười nói: "Tiểu Hứa là học trò của tôi, anh có thể để ý đến cậu bé như vậy, tôi vui vẻ còn không kịp, không cần phải xin lỗi đâu."

"Nhưng nếu mấy vị đã biết tình huống của Tiểu Hứa, thì có hai vị đồng chí cảnh sát nhân dân kia, không biết hai vị có thể mở một mắt nhắm một mắt, bỏ qua chuyện này được không? Để cho cậu bé ở lại chỗ này học chút bản lĩnh, về sau khi ra ngoài xã hội, cũng có chút bản lĩnh sinh tồn?"

Mặc dù Hứa Văn Diệu ở lại chỗ này không phải với thân phận lao động trẻ em, nhưng suy cho cùng, Trần Khánh cũng không phải người giám hộ hợp pháp của cậu bé. Theo lý, hắn không thể tự chủ sắp xếp nơi ăn chốn ở của Hứa Văn Diệu được, mà tình huống có khả năng xảy ra nhất chính là Hứa Văn Diệu bị đưa đến cô nhi viện.

Về phần bà nội cậu bé, đương nhiên là không có người tiếp quản rồi.

Viện dưỡng lão, thậm chí là viện phúc lợi cũng chưa chắc sẽ chào đón một lão nhân bệnh tật như vậy.

Chỉ sợ Bành Viêm đã nói tình huống này cho Hứa Văn Diệu nghe rồi. Nhưng đương nhiên là Hứa Văn Diệu không muốn, nếu không, một khi có sự trợ giúp từ cô nhi viện, cậu bé đâu cần phải đi ăn trộm để duy trì cuộc sống của mình như vậy?

Hai vị cảnh sát nhân dân nhìn nhau. Đúng là loại chuyện này

có chút không phù hợp với trình tự pháp lý, nhưng lại phù hợp với thế thái nhân tình.

Tuy nhiên, ở những địa phương nhỏ này, có chỗ không tốt lại có chỗ tốt, đó chính là nếu không có người biết chuyện rồi mang đi tố cáo, hoặc là lan truyền chuyện của Hứa Văn Diệu trên mạng, khiến dư luận bức xúc, ép cơ quan chức năng phải chấp hành đúng theo pháp luật, thì bình thường, bọn họ vẫn có thể mở một mắt, nhắm một mắt cho qua.

“Chuyện này...” Cảnh sát nhân dân lại đưa mắt nhìn Bành Viêm.

Bành Viêm lập tức cam đoan: “Xin các đồng chí yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nhiều lời, nhưng Hứa Văn Diệu còn phải đi học, nếu không chờ đến dịp lãnh đạo kiểm tra các hộ nghèo hàng năm, đối phương hỏi về chuyện này, tôi thực sự khó ăn khó nói. Trước kia có thể không sao, nhưng một khi cậu bé đã chuyển đến sống ở nơi này thì…”

Trần Khánh nói: “Chuyện đi học tôi sẽ nghĩ cách.”

Bành Viêm đề nghị: “Học bạ lúc trước của Hứa Văn Diệu vẫn còn, tôi đã làm thủ tục tạm nghỉ học cho cậu bé. Trên nguyên tắc, thủ tục tạm nghỉ này chỉ có thời hạn là một năm, nhưng tình huống của cậu bé khá đặc thù, hiện tại vẫn có thể tới trường được.”

Trần Khánh cười nói: “Vậy không thể tốt hơn rồi, vừa lúc tôi cũng đang nghĩ cách cho Tiểu Hứa tới trường tiểu học thực nghiệm kia. Có sự trợ giúp của anh, chúng tôi cũng bớt được không ít chuyện.”

Đến trường tiểu học thực nghiệm?

Đây chính là trường tiểu học có lực lượng giáo viên hùng hậu

nhất Giang Hạ.

Xem ra nhân mạch của vị bác sĩ trẻ này cũng không tầm thường!

Nghĩ đến đây, Bành Viêm đã cảm thấy yên lòng rồi, ánh mắt gã nhìn về phía Hứa Văn Diệu cũng trở nên vui mừng không ít.

Đúng là khổ tận cam lai!

“Nếu đã như vậy, tôi cũng yên tâm rồi. Hai vị đồng chí cảnh sát nhân dân, hôm nay thật sự đã làm phiền hai vị quá rồi, rất cám ơn.” Bành Viêm nói.

Cảnh sát nhân dân cười nói: “Đừng khách khí, lúc rảnh rỗi, anh đến đồn cảnh sát xác nhận kết thúc vụ án này là được.”

Nói xong, hai vị đồng chí cảnh sát nhân dân cũng nhanh chóng rời khỏi Hán Y Đường.

Bành Viêm thấy thế, khẽ thở dài một hơi, như thể muốn phun hết toàn bộ lo lắng tích tụ suốt những ngày tháng qua ra bên ngoài.

“Được rồi, chú cũng nên đi thôi.” Bành Viêm nhìn về phía Hứa Văn Diệu, mỉm cười, nói: “Hứa Văn Diệu, chú Bành vẫn giữ nguyên câu nói kia, có bất kỳ khó khăn gì nhớ đến tìm chú, bất cứ lúc nào cũng được.”

“Vâng.” Hứa Văn Diệu gật đầu thật mạnh.

Đối với cậu bé, địa vị của Bành Viêm cũng tương đương với Trần Khánh, cậu sẽ ghi nhớ phần ân tình này trong lòng, chờ đến khi bản thân có năng lực, nhất định sẽ báo đáp đối phương.

Bành Viêm nhếch miệng cười, lập tức vẫy vẫy tay, cũng rời khỏi Hán Y Đường.

Hứa Văn Diệu nhìn theo bóng lưng Bành Viêm rời đi, không nhịn được lại cúi đầu nức nở.

Trần Khánh xoa xoa đầu Hứa Văn Diệu, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hứa, sau này, con phải học y cho tốt. Bởi vì nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thầy chỉ sợ qua vài năm nữa thân thể của chú Bành con sẽ xuất hiện một vài bệnh tật."

Hứa Văn Diệu rưng rưng ngẩng đầu: "Thầy, chú Bành bị bệnh gì?"

Trần Khánh nói: "Phế thận khí hư."

Hứa Văn Diệu khẩn trương nói: "Có nghiêm trọng hay không? Thầy, hiện tại con sẽ gọi chú Bành tới, thầy chữa trị cho chú ấy đi."

Trần Khánh cười nói: "Tạm thời bệnh này của chú ấy không có gì đáng ngại, hơn nữa mùa đông sắp đến rồi, bệnh của chú ấy sẽ giảm bớt rất nhiều, chỉ có đầu xuân năm sau bệnh khí mới sinh sôi, thoáng có chút nghiêm trọng."

"Hơn nữa, có kéo dài thêm mấy năm, thân thể của chú ấy cũng không phát sinh vấn đề gì đáng ngại, cho nên thầy mới nói, con phải học y cho tốt, đến lúc đó tự tay đến trị liệu cho chú Bành. Đây là khảo nghiệm của thầy với tư cách là thầy giáo của con."

Vừa là khảo nghiệm, vừa để Hứa Văn Diệu tự mình đi báo ân.

Trong nháy mắt Hứa Văn Diệu cảm thấy động lực mười phần: "Vâng, thầy, vậy chúng ta bắt đầu học ngay thôi."

Trần Khánh cười nói: "Được."

Tác viết đến đây là ngừng, truyện cũng coi như có một cái kết rồi, nếu mọi người muốn đọc thêm thì mình sẽ viết tiếp ở một hoặc hai chương sau nhé!

Chương 393 - Đại Kết Cục!

Mùa thu năm 2077.

Khu chung cư Nguyệt Linh Thượng Uyển.

“Reng reng reng…”

Hứa Văn Diệu với tay tắt chuông đồng hồ báo thức trên điện thoại di động, trong lòng có chút khó hiểu.

Phải biết rằng đã mấy chục năm qua, ông ấy vốn không hề đặt chuông báo thức, mỗi ngày đều quen thức giấc và nghỉ ngơi theo đồng hồ sinh học của cơ thể mình rồi.

Mỗi sáng cứ 5 giờ là mở mắt, tập một bài Thái Cực Quyền do thầy của mình dạy, sau đó đi tắm và vào bếp, thưởng thức bữa sáng nóng hổi do bà xã tự tay nấu, dù chỉ đơn giản là một chén cháo trắng ăn kèm với củ cải muối, trứng vịt Bắc Thảo, cá khô... kèm một ly sữa đậu nành, cũng đủ làm ông ấy thỏa mãn vô cùng rồi.

Buổi sáng mà, không nên ăn món gì quá mức đậm vị.

Trong lúc dùng bữa, ông ấy cũng có thể hỏi han con cái mình vài câu và trêu đùa với mấy đứa cháu nhỏ.

Đinh Đinh và Đang Đang nhà ông ấy rất đáng yêu, sang năm chúng nó sẽ tròn 6 tuổi, bắt đầu vào lớp một, cũng bắt đầu tiếp xúc với trung y.

Trong khi cô bé Đinh Đinh tỏ ra rất hứng thú với những huyệt vị trên cơ thể người thì cậu bé Đang Đang lại bị cuốn hút bởi những con số.

Đương nhiên, ông ấy luôn chú trọng đến sở thích của mấy đứa nhỏ, nếu không đặc biệt say mê trung y, chúng nó hoàn toàn có thể theo đuổi ước mơ của chính mình, chỉ cần biết một chút kiến thức cơ bản để bảo vệ thân thể là được.

Cũng giống như con trai ông ấy vậy. Lúc nhỏ, thanh niên Hứa Văn Cường này cũng không quá ham mê trung y, nhưng ngược lại, nhóc con ấy vô cùng yêu thích các loại dược liệu, và có năng khiếu về ươm trồng, chăm sóc.

Hứa Văn Diệu rất ủng hộ hướng đi này của con trai, bởi vậy sau khi tốt nghiệp đại học, Hứa Văn Cường đã quay lại quê hương, cũng chính là phủ Giang Hạ này, tiếp nối truyền thống từ mấy chục năm về trước, đó là phát triển phủ Giang Hạ trở thành thủ phủ của trung y và thuốc Đông y.

Nhắc đến chuyện này, Hứa Văn Diệu lại nhớ đến giai đoạn đầu khi ông ấy bắt đầu tiếp xúc với trung y.

Ông ấy có may mắn khi được tiếp xúc với trung y ngay trong quá trình môn học vấn này bắt đầu chuyển mình, và một trong số những người có cống hiến rất lớn cho công cuộc chuyển mình ngoạn mục của trung y chính là thầy của ông, Trần Khánh.

Đúng rồi!

Hôm nay chính là ngày sinh nhật của thầy!

Phải nói là cỡ vài năm trở lại đây, trí nhớ của Hứa Văn Diệu có chút suy giảm. Nói cho cùng, ông ấy cũng bước vào giai đoạn lão niên rồi, trí nhớ suy giảm một chút cũng là chuyện thường tình.

Bởi vậy ông ấy dứt khoát đặt chế độ thông báo đối với những ngày kỉ niệm quan trọng trên điện thoại mình, nhờ nó nhắc nhở.

Cũng may, nó vẫn luôn làm tốt nhiệm vụ của mình, một ngày quan trọng như sinh nhật của thầy, ông ấy tuyệt đối không quên

được.

Trên thực tế, thầy cũng chẳng có nhu cầu gì cao sang.

Với một vị danh y nổi tiếng cả nước như thầy, còn chuyện gì mà thầy chưa từng trải qua nữa?

Nhưng cũng chính vì ngồi ở địa vị cao như thế, lại thêm tính cách vốn không ưa nơi náo nhiệt đông đúc, thầy càng cần có người tri âm tri kỷ ở bên cạnh hơn.

Mấy năm trước, ông ấy vẫn một mực ở bên cạnh thầy, nhưng tới khi được bổ nhiệm làm viện trưởng trung y viện Giang Hạ, công việc cứ cuốn lấy ông ấy, lại thêm hai đứa nhỏ Đinh Đinh, Đang Đang ra đời…

Thầy chính là người đã lên tiếng khuyên nhủ ông ấy nên dành nhiều thời gian cho gia đình mình hơn.

Thầy vẫn luôn tinh tế và hiểu rõ lòng người như vậy…

Nhưng cũng chính vì luôn suy nghĩ cho người khác, tới cuối cùng, thầy vẫn không chịu lập gia đình.

Theo thầy nói, thầy muốn cống hiến hết mình cho trung y, cho tương lai của trung y ở Giang Hạ nói riêng và ở Hoa Hạ nói chung.

Thầy và Triệu lão, tuy không phải cháu trai và ông nội, nhưng lại giống nhau như đúc.

Mãi về sau này, trong ngày giỗ đầu của Triệu lão, thầy mới kể cho ông ấy nghe, chính vì Triệu lão quá mức đam mê nghiên cứu, lại cực kỳ thẳng thắn, không sợ cường quyền mới khiến cho vợ của Triệu lão bỏ đi. Bà ấy không muốn sống một cuộc đời nghèo khổ như thế.

Đó âu cũng là nỗi bi ai của những con người thời trước, vẫn

một mực cống hiến quên mình, miệt mài giữ lửa cho trung y…

Bọn họ đã hy sinh quá nhiều rồi!

May mắn thay, trung y vẫn còn bọn họ, còn những con người như Quách lão, như Triệu lão… dù gặp khó khăn vẫn kiên định vững bước tiến lên.

Lại có những con người như Hồ Phỉ, viện trưởng Khổng… dù trung y đã rơi vào giai đoạn nguy cơ, bọn họ vẫn quyết tâm theo học, để truyền thừa không đứt đoạn, để giữ lấy gốc rễ, cho một ngày sau cây lớn nở hoa.

Và hơn hết, trung y lại có những thế hệ giỏi giang, sáng tạo như thầy, như những vị giáo viên đời đầu tham gia vào công cuộc cải cách, đưa trung y vào trung tiểu học kia.

Đương nhiên, đó chỉ là những gương mặt tiêu biểu trong trung y thôi, ngoài kia vẫn còn những con người khác, với tầm nhìn chiến lược, đã quyết tâm tạo điều kiện cho trung y khởi sắc, chấn hưng.

Để những thế hệ bác sĩ trung y sau này, như ông ấy, được bước trên con đường dễ dàng hơn, được thỏa thích sống với đam mê của chính mình, cũng như mang những gì mình học được đi ra giúp đời, giúp người, làm trọn vai trò của một vị "lương y như từ mẫu" mà không phải lo lắng đến những áp lực trong cuộc sống hàng ngày.

Chuyện cũ không nói, hiện tại là 5 giờ, chờ tới 6 giờ, ông ấy sẽ gọi điện hẹn người thầy bận rộn Trần Khánh kia, nhất định phải lên kế hoạch cho thầy một ngày sinh nhật vui vẻ mới được.

Cùng lúc đó, tại khu chung cư Chương Hoa Hoa Viên.

Trần Khánh vừa tỉnh giấc theo thói quen, ông bắt đầu luyện Thái Cực Quyền như thường lệ, sau đó, tắm rửa và rảo bước ra

tiệm đồ ăn sáng bên ngoài khu chung cư, dùng bữa nhẹ nhàng, cuối cùng là trở về nhà, xem tin tức và đọc Hoàng Đế Nội Kinh.

Cả đời ông vẫn luôn bình lặng như vậy.

Vài năm trở lại đây, ông đã không còn tọa chẩn và dạy học nữa, dù thân thể vẫn còn khỏe mạnh nhưng nói gì thì nói, tọa chẩn và dạy học cũng hao phí rất nhiều tinh thần sức lực, không thích hợp với một cụ ông ngót nghét 80 như ông.

Nhớ lại ngày đó, sau một ngày làm việc dài, ông và nhóm ngũ tạng đã cãi nhau tơi bời một trận. Tâm hỏa khăng khăng ép ông phải từ bỏ công việc, đã đến lúc để ông và chúng nó được nghỉ ngơi an hưởng tuổi già rồi.

Tứ tạng còn lại cũng nhất trí với tâm hỏa, chúng nó nói, chúng nó đã cống hiến cả đời, tới lúc nên "hưởng thụ" một phen.

Chẳng biết ở cái tuổi này rồi, chúng nó còn muốn "hưởng thụ" cái gì nữa chứ?

Nhưng thôi, ông ấy cũng chiều theo ý của chúng nó.

Vì vậy trong mấy năm vừa rồi, ông ấy đã quyết định dành toàn bộ thời gian để đi du lịch, một chuyện mà mấy chục năm vừa qua, ông ấy chưa từng làm.

Ngày hôm qua, Trần Khánh vừa trở lại Giang Hạ sau chuyến du lịch tới Tây Tạng, miền thảo nguyên trù phú, hoang sơ với những lễ hội đặc sắc vào tháng 8.

Đứng giữa khung cảnh hùng vĩ ấy, Trần Khánh chợt có cảm giác mình như một đứa trẻ đứng giữa thiên địa bao la, trong lòng không khỏi thổn thức.

Hồi ức đến đây, Trần Khánh lại theo thói quen, mở giao diện thuộc tính của mình ra quan sát.

【 ký chủ: Trần Khánh 】

【 biện chứng: 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu) 】

【 tứ chẩn: Vọng chẩn 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu)

Văn chẩn 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu)

Vấn chẩn 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu)

Thiết chẩn 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu) 】

【 đơn thuốc: 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu) 】

【 châm cứu: Châm thứ 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu)

Ngải cứu 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu) 】

【 nắn xương: 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu) 】

【 xoa bóp bấm huyệt: 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu) 】

【 Chúc Do Thuật: 999.999.999/999.999.999 (Không Tiền Tuyệt Hậu) 】

【 kỹ năng: Linh Thức, Đắc Khí, Điều Thần, Quy Nhất, Quan Châm Hai Mươi Sáu Thứ, Thiêu Sơn Hỏa, Thấu Thiên Lương, tề châm: Chân Vũ, Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, tăng dương, sinh âm, Châm Tê, Diện Châm, Điện Châm, Đầu Châm, Nhĩ Châm, Thủ Châm, Túc Châm, Xích Y Châm… 】

【Thành tựu cống hiến: 999.999/999.999 】

【 y điểm: 999999 (mỗi 0.1 y điểm có thể tăng lên 10 điểm thuộc tính) 】

Lại nói, sau khi những hạng mục thuộc tính của ông ấy đều thăng lên tới 999.999.999 điểm, đạt thành tựu Không Tiền Tuyệt Hậu, chúng vẫn một mực dậm chân tại chỗ, không thể gia tăng được nữa, ngược lại còn có thêm một hạng mục mới, tên là thành tựu cống hiến.

Cũng chẳng biết hạng mục này nâng điểm kiểu gì bởi vì bên cạnh nó không hề có dấu "+", chỉ thấy thi thoảng, khi ông ấy chữa khỏi một ca bệnh cực nặng, hoặc cứu chữa cho một bệnh nhân gặp vấn đề vô cùng nghiêm trọng, hay học trò của ông ấy được phong tặng giải thưởng, có nghiên cứu mới mẻ được quốc gia công nhận… nó mới nhảy lên một điểm.

Mấy chục năm nay, cuối cùng nó cũng lên tới con số 999.999/999.999.

Nói thật, với trình độ hiện tại của Trần Khánh, ông ấy cũng chẳng quá khát khao nâng cao thêm y thuật nữa, vì chừng này thôi đã đủ dùng rồi.

Đương nhiên, nếu nói "Đủ" thì nó vô cùng lắm, chẳng biết bao nhiêu là đủ.

Chỉ là, sau khóa thí điểm đầu tiên đưa trung y vào trung tiểu học đạt được thành công vượt ngoài mong đợi, đến hiện nay, trải qua hơn 50 năm cố gắng, trung y cũng dần dần trở thành kiến thức thường ngày trong đời sống của người dân rồi.

Mọi người khỏe mạnh hơn xưa, ít mắc bệnh hơn xưa, nếu gặp phải những ca bệnh nghiêm trọng một chút, cũng không đến nỗi ông ấy phải vận dụng toàn bộ sở học của mình.

Đúng, "Đủ" ở đây là theo nghĩa đó.

Bởi vậy, kể từ khi những hạng mục trong trung y dần chững lại, Trần Khánh đã chuyển qua nghiên cứu Huyền Môn Ngũ Thuật.

Tuy con đường này khá là khó đi, nhưng có mục tiêu, cứ đi dần là đến, phải không nào?

Kỳ thực, mấy chục năm qua chuyên tâm nghiên cứu Huyền Môn Ngũ Thuật, Trần Khánh đã đoán trước được vận mệnh của bản thân sắp kết thúc rồi.

Nhưng có một điều ông ấy không thể hiểu được, bởi vì rõ ràng thân thể của ông vẫn vô cùng khỏe mạnh, tinh thần của ông ấy cũng cực kỳ minh mẫn, vì sao lại nói vận mệnh sắp tuyệt chứ?

Nhìn ông ấy có giống một người chuẩn bị từ giã cõi đời hay không?

Có điều, con người có giỏi tới cỡ nào cũng không tránh khỏi mệnh trời.

Đây cũng là lý do ông ấy dứt khoát quay trở lại nơi này, đến thăm những người thân thiết một lần cuối, ra mộ phần bái tế cha mẹ, Triệu lão, Quách lão… những bậc bề trên của mình một lần cuối, thăm lại những nơi mình từng sinh sống một lần cuối.

Về Hán Y Đường, hiện tại Hán Y Đường đang được Hứa Văn Cường, con trai của Hứa Văn Diệu quản lý. Nhóc con này không am hiểu quá nhiều về trung y, nhưng lại hiểu biết cực sâu về dược liệu. Có cậu thanh niên này quản lý, các bác sĩ trung y bên trong Hán Y Đường hoàn toàn có thể an tâm kê đơn, bốc thuốc, không còn gặp phải nỗi lo như cha của Trần Khánh ngày xưa.

Còn nhà hàng của mẹ Trần Khánh lại được giao vào tay con gái của Chu Dĩnh. Cô bé muốn nối nghiệp bà ngoại của mình, lại cực kỳ yêu thích những món ăn dược thiện, vừa khỏe người vừa

ngon miệng.

Cả đời này, ông không lấy vợ, bởi vì quỹ thời gian của ông đã được trung y lấp đầy rồi.

Nhưng ông không cô đơn…

Được rồi, có đôi khi ông cũng thoáng cảm thấy một chút cô đơn, nhất là trong vài năm vừa rồi, khi Hứa Văn Diệu không thể đi theo ông nữa.

Tuy ông vẫn có người bên cạnh, Hứa Văn Diệu đã phái một đứa học trò của mình đi theo ông, vừa chú ý sức khỏe cho ông, vừa làm người bầu bạn, nhưng đương nhiên, ông và Hứa Văn Diệu đã đồng hành bên nhau mấy chục năm rồi, tình cảm thầy trò mà như cha con, đâu dễ gì thay thế được…

Thôi, một người sắp từ giã cõi đời này như ông, còn phải suy nghĩ nhiều làm gì nữa.

Đột nhiên…

“Reng reng reng…”

Là Hứa Văn Diệu.

Trần Khánh nhấc máy: “Có chuyện gì mà sáng sớm ngày ra đã gọi thầy vậy?”

Giọng nói đầy vui vẻ của Đinh Đinh, Đang Đang truyền đến từ đầu dây bên kia: “Chúc Trần gia gia sinh nhật vui vẻ! Trần gia gia ơi, hôm nay bà nội con có làm một chiếc bánh kem thật là to, muốn chúc mừng sinh nhật lần thứ 81 của Trần gia gia đó. Ông nội muốn nhắn Trần gia gia, để Trần gia gia ở nhà chờ một lát, ông nội sẽ qua đón Trần gia gia tới nhà chúng con. Trần gia gia đừng đi đâu nhé, chúng con rất nhớ Trần gia gia.”

Trần Khánh vui vẻ cười đáp: “Được Trần gia gia sẽ ở nhà chờ. Trần gia gia cũng nhớ các con.”

Đúng vậy, ông không cô đơn.

Lúc ấy, Hứa Văn Diệu mới cầm điện thoại nói: “Thầy, thầy đã ăn gì chưa? Chút con qua đón thầy sẽ mua điểm tâm luôn nhé.”

Ba mươi giây sau, giọng Hứa Văn Diệu có chút hốt hoảng: “Thầy ơi, thầy mau trả lời con đi. Thầy…”

Trong căn nhà ấm áp, tràn đầy ánh nắng, một vị lão nhân thảnh thơi ngồi trên ghế bành, với cuốn sách trung y đang úp trên ngực, bàn tay cầm điện thoại đặt xuôi xuống người, trên môi nở nụ cười hạnh phúc.

Ông ra đi cực kỳ yên bình.

Nhưng ngày hôm ấy, cả nước Hoa Hạ nhuốm màu u buồn.

Các đài truyền hình đều đưa thông báo về sự ra đi của vị danh y đại sư Trần Khánh, người đã cống hiến cả cuộc đời mình cho y học.

Một ngày cả nước buồn thương, mong vị lão nhân ngậm cười nơi chín suối.

(Vẫn còn một phiên ngoại nha!)

Chương 394 - Phiên Ngoại!

Trần Khánh mơ màng mở mắt, hắn chợt phát hiện bản thân vừa bước vào một vùng không gian rất kỳ lạ.

Nói là vùng không gian, kỳ thật nó chỉ là một khối vật thể hình trứng, vừa vặn bao bọc toàn bộ thân thể hắn lại, giống hệt như trứng gà nhưng với kích thước của trứng khủng long.

Xung quanh hắn là một dạng vật chất trong suốt, kỳ lạ, với năm luồng ánh sáng có năm màu khác nhau, hệt như những ngôi sao, đang không ngừng quay xung quanh người hắn.

Đỏ, xanh, đen, trắng và vàng.

Đột nhiên…

“A, hắn tỉnh lại rồi kìa.”

“Này ngươi ngủ hơi lâu đấy.”

“Chúng ta muốn trở về nhà.”

“Đúng vậy.”

“Ta không có ý kiến.”

Trần Khánh mờ mịt hỏi: “Các ngươi là ai? Nhà của các ngươi ở đâu? Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

“Chúng ta vốn là phần tinh hoa bên trong ngũ tạng của ngươi đó. Nhà của chúng ta… một lát nữa ngươi sẽ biết thôi.”

“Ngươi ngủ khá lâu, chúng ta cũng không biết là bao lâu nữa.”

Trần Khánh cười nói: “À xin chào. Các ngươi có biết chúng ta đang ở đâu không?”

“Chúng ta không biết, nhưng thời gian sắp đến rồi, chỉ cần chờ một chút ánh sáng nữa thôi.”

Trần Khánh ngơ ngác hỏi: “Ánh sáng gì cơ?”

Cùng lúc đó, phần vỏ trứng xung quanh đột nhiên biến thành màu đen huyền ảo, tựa như đêm tối, bên trên lại có những điểm tròn lấp lánh, tựa như ánh sao.

“Thời gian đến rồi!”

“Chúng ta chuẩn bị về nhà đây.”

Năm luồng ánh sáng tự xưng là tinh hoa ngũ tạng đột nhiên chịu ảnh hưởng của lực hấp dẫn, chúng lao thẳng về phía nhau, không ngừng xoáy tròn, xoáy tròn, cuối cùng biến thành một hạt giống nhỏ trong suốt, tuyệt đẹp.

Ngay khi hạt giống nhỏ nọ được hình thành, những điểm sáng trên vỏ trứng càng thêm rực rỡ, chói mắt.

Rất nhanh, tựa như chúng đã sáng đến một điểm cực hạn nào đó, rồi bóc tách khỏi vỏ trứng, biến thành hàng nghìn hàng vạn những điểm sáng lấp lánh, lao mình về phía hạt giống nhỏ kia.

Hạt giống nhỏ nhận được chất dinh dưỡng, nhanh chóng lớn lên, dần dần biến thành hình một đóa hoa sen long lanh, lấp lánh.

Đóa hoa sen kia càng ngày càng lớn, lớn tới mức vượt ra bên ngoài vỏ trứng, đồng thời bao trọn cả Trần Khánh và quả trứng nọ vào trong mình.

Rồi… quả trứng vỡ ra.

Trần Khánh xuất hiện bên trong đóa hoa sen ấy.

Thông qua từng cánh hoa mỏng manh, trong suốt, hắn nhìn thấy khung cảnh xung quanh mình.

Nơi này… hệt như một phòng thí nghiệm khoa học, được kết hợp bởi hai màu trắng và đen, sang trọng, tinh tế!!!

Đóa hoa sen đang chứa hắn ở bên trong đang đứng sừng sững trên một cái đài cao.

Rốt cuộc, đây là đâu chứ?

Đột nhiên…

“Cậu thanh niên gì đó ơi, đứng dậy thôi, ngay bên cạnh cậu có quần áo đấy. Ừm… nếu cậu không thích mặc bộ quần áo đó cũng được, chỉ cần suy nghĩ kiểu quần áo mà mình thích, nó sẽ tổ hợp lại theo đúng yêu cầu của cậu.”

Ai… là ai đang nói vậy?

Đến lúc này, Trần Khánh mới nhìn thấy bên dưới đài cao kia, có một nhóm người, già trẻ lớn bé, phương Tây phương Đông… đủ cả.

Hóa ra bọn họ tập trung hết bên dưới đài cao, nên vừa nãy, hắn phóng tầm mắt nhìn ra xa mới không phát hiện được.

Khoan đã, người nọ vừa nhắc đến cái gì nhỉ?

Quần áo…

Trần Khánh hốt hoảng nhìn xuống người mình, đúng là… trần như nhộng. Hắn vội vàng vơ lấy bộ quần áo bên cạnh, mặc vào người.

Ừm… là một bộ Hán phục, cũng không đến nỗi phải thay đổi.

Hắn mặc quần áo xong, lại nhanh chóng bước xuống đài. Bông

hoa sen nọ như một thứ ảo ảnh, không hề ngăn cản hắn bước xuyên qua nó. Nhưng cái đài cao bên dưới lại là thực thể.

Chẳng lẽ đây là phòng thí nghiệm nghiên cứu không gian đa chiều nào đó?

Không, nói là phòng thí nghiệm thì quả trứng vừa nãy đâu?

Và vì sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Ký ức cuối cùng hắn còn nhớ đó là hắn ngồi trên ghế bành, đang nói chuyện với Đinh Đinh Đang Đang nhà Hứa Văn Diệu, đột nhiên…

Đúng, chẳng phải hắn đã chết rồi sao?

Vậy, nơi này là… Địa Phủ? Không, nhìn giống Thiên Đàng hơn, nhưng hắn có theo đạo Thiên Chúa đâu mà được lên Thiên Đàng. Thêm nữa, là Thiên Đàng sao không có thiên sứ, lại có một đống người thế này?

Ôm theo một bụng nghi hoặc, Trần Khánh bước xuống dưới đài, lập tức mở miệng chào hỏi: “Chào mọi người, xin hỏi nơi này là đâu vậy?”

Tất cả mọi người đều gật đầu cười với hắn.

Một vị lão tiên sinh đứng trước đám đông, chợt mở miệng cười nói: “Chúng ta cũng không biết nó tên là gì, nên đã tự đặt cho nó một cái tên là ‘Phòng thí nghiệm’. Cậu tên là Trần Khánh đúng không? Xin chào, ta tên là Tôn Tư Mạc.”

Vừa nghe đến đây, Trần Khánh lập tức sửng sốt. Đúng là… ngoại hình của vị lão tiên sinh này rất giống hình tượng Tôn Tư Mạc trong tranh vẽ. Nhưng…

Hắn không nhịn được, khẩn cấp mở miệng hỏi: “Xin hỏi lão

tiên sinh, người có biết cái tên Thiên Kim Yếu Lược, Thiên Kim Dược Phương không?"

Vị lão tiên sinh khẽ vuốt râu, mỉm cười nói: "Đầu óc nhanh nhạy đó, đúng là người trẻ tuổi mà. Cậu không nhớ lầm đâu, đó chính là tác phẩm của ta."

Trần Khánh không nhịn được, vội vàng hỏi: "Lão tiên sinh, rõ ràng cháu còn nhớ mình đã rời khỏi thế gian rồi, khi tỉnh lại đã xuất hiện ở nơi này, chẳng hay đây có phải là Địa Phủ hay không?

Tôn Tư Mạc cười cười, nói: "Đây không phải Địa Phủ. Ít nhất là theo ta nghĩ thế. Được rồi, để ta nói cho cậu hiểu nhé."

"Thứ nhất, đóa hoa sen vừa đưa cậu đến nơi này chính là phần quan trọng nhất của nơi đây. Tất cả chúng tôi đã từng bước ra từ nơi đó. Chúng tôi gọi nó là Tiên Chủng. Ta nhận được Tiên Chủng khá muộn, nên lúc xuất hiện ở nơi này mới có dáng vẻ của một ông lão thế này, còn cậu nhận được Tiên Chủng khá sớm, nên khi xuất hiện ở đây, mới có dáng vẻ của một thanh niên."

"Trên thực tế, Tiên Chủng giống như một Big Data. À, đừng ngạc nhiên vì sao ta lại biết được chuyện này, hà hà, trên thực tế, chúng ta xuất hiện ở nơi này, tuy là một không gian riêng biệt nhưng lại có liên kết cực kỳ chặt chẽ với thế giới bên ngoài kia nha. Chúng ta có thể quan sát thế giới thông qua những hình ảnh này."

Nói đến đây, lão tiên sinh Tôn Tư Mạc đột nhiên phẩy tay một cái, trước mặt ông nhanh chóng xuất hiện một màn ảnh, bên trên đó là một tấm bản đồ phẳng của thế giới, hệt như Google Maps vậy.

Làm xong chuyện đó, lão tiên sinh Tôn Tư Mạc lại nói tiếp: "Thông qua thứ này, chúng ta có thể quan sát bất cứ chuyện gì mà chúng ta muốn. Đương nhiên, nó cũng có một chút hạn chế về

hình ảnh nhạy cảm, nhưng mà những người được Tiên Chủng lựa chọn, đều có nhân phẩm tốt, và quá trình thử thách để xuất hiện tại nơi này, cũng không đơn giản. Ừm… ít nhất là những người như chúng ta yêu nghiên cứu khoa học hơn những thú vui tầm thường khác."

Trần Khánh không nhịn được lập tức hỏi: "Thưa lão tiên sinh, như vậy hệ thống kia chính là Tiên Chủng? Và những kỹ năng mà cháu học được chính là dữ liệu được lưu lại trong Tiên Chủng? Như vậy, những dữ liệu nọ đến từ đâu? Tiêu chuẩn được Tiên Chủng lựa chọn là gì? Và người nhận được Tiên Chủng phải trải qua những gì mới được xuất hiện tại nơi này?"

Lão tiên sinh Tôn Tư Mạc cười nói: "Đúng là một tên nhóc ham học hỏi. Để ta giải đáp cho cháu nghe nhé."

"Hệ thống mà cháu nhận được không phải Tiên Chủng, nó chỉ là một dạng biểu hiện của Tiên Chủng để phù hợp với mỗi một người được lựa chọn mà thôi. Lấy ví dụ như những thời kỳ lịch sử khác nhau, hình thái biểu hiện của nó cũng sẽ khác nhau. Có khi là một người thầy trực tiếp giảng dạy, có khi là món bảo vật mang đến thật nhiều tài nguyên để người sở hữu nó có thể thoải mái nghiên cứu, vận hành, có khi chỉ đơn giản là một quả táo rơi thẳng xuống đầu nhưng lại đủ khả năng gợi lên linh quang của nhà khoa học nọ…"

"Cháu có thể hiểu, Tiên Chủng là một loại tiềm năng được trao cho người nó lựa chọn, và nó sẽ dựa vào rất nhiều yếu tố để hỗ trợ đối phương thành công trên con đường sự nghiệp của mình. Người được nó lựa chọn không chỉ giới hạn trong lĩnh vực trung y như cháu và ta, ngược lại nó bao hàm cực kỳ nhiều lĩnh vực khác nhau. Mỗi một thời kỳ, nó sẽ tự lựa chọn lĩnh vực cho mình, bởi vậy mà trên thế giới này có rất nhiều thiên tài, trên mọi lĩnh vực."

"Những kỹ năng mà cháu, cũng như những người khác học được, đều xuất phát từ nền khoa học của toàn thế giới, và được

chúng ta, những con người đi trước nhập vào kho dữ liệu khổng lồ của Tiên Chủng. Trên thực tế, mỗi ngày chúng ta đều đang nghiên cứu, chúng ta say mê nghiên cứu cũng như thích thú được khám phá những tri thức mới lạ mà con người trên thế giới kia ngày ngày sáng tạo nên."

"Như một vòng tuần hoàn khép kín, chúng ta ở trên này nghiên cứu, nhằm thúc đẩy tiến độ trưởng thành của Tiên Chủng, chờ Tiên Chủng chín muồi, nó sẽ lựa chọn một người trên thế giới kia, dùng những kiến thức chúng ta đã nạp vào bên trong nó, để hỗ trợ đối phương cống hiến cho thế giới bên dưới. Cùng lúc ấy, những con người khác của thế giới bên dưới, lại không ngừng học tập nghiên cứu, sáng tạo, phát minh, để những con người như chúng ta ở trên này tham khảo, học tập. Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, thúc đẩy nhau cùng phát triển."

Trần Khánh nghe đến đây, lập tức nắm bắt được một điểm mấu chốt: "Thưa lão tiên sinh, ông vừa nói là Tiên Chủng cũng có tiến độ trưởng thành ư? Nó là cái gì vậy?"

Lão tiên sinh Tôn Tư Mạc bật cười nói: "À… Sau khi nó hoàn tất một chu kỳ ở thế giới bên dưới kia, thường là một chu kỳ sẽ kéo dài chừng 81 năm, nó sẽ quay trở lại nơi này, rơi vào trạng thái ngủ đông, chờ những người như chúng ta nghiên cứu, phát minh ra thành tựu, lấp đầy tiến độ của nó."

"Trước khi tiến vào nơi đây, cậu có nhìn thấy năm luồng sáng năm màu đúng không? Tiên Chủng hiện tại đang ở trong hình thái ngủ đông, tương đương với một bông hoa sen trong suốt. Khi tiến độ đầy, nó sẽ phân tách thành năm luồng sáng nọ và bay xuống thế gian, nhập vào thân thể người được chọn. Cháu có biết chúng nó là gì không?"

Trần Khánh lập tức trả lời: "Lúc ấy, chúng nó có nói mình là tinh hoa ngũ tạng của cháu."

Lão tiên sinh Tôn Tư Mạc gật đầu nói: “Đúng rồi, nhưng trước đó, chúng nó không biết nói chuyện như vậy đâu. Đây là nghiên cứu mới nhất của lão Biển Thước đó. Lão nghĩ rằng, nếu ngũ tạng của chúng ta cũng có thể nói chuyện, và trực tiếp cảnh báo cho chủ thể của nó hoặc bác sĩ điều trị biết chúng nó đang cảm thấy như thế nào, chẳng phải mọi người sẽ biết cách chăm sóc sức khỏe của mình hơn sao? Chẳng phải đám bác sĩ chúng ta cũng sẽ chữa bệnh dễ dàng hơn sao? Chuyện ngũ tạng của cậu biết nói chuyện là thành công bước đầu của lão ấy đó. Từ đây đến mục tiêu còn dài lắm, nhưng coi như thành tựu đã rất xuất sắc rồi.”

Trần Khánh không khỏi cảm thán nói: “Lão tiên sinh thật tài giỏi, không biết lão tiên sinh đang ở đâu ạ? Từ nhỏ cháu đã mong muốn được gặp và trò chuyện cùng mọi người rồi.”

Lão tiên sinh Tôn Tư Mạc nói: “Cháu có nhìn thấy những căn phòng màu trắng ở xung quanh nơi này không? Chúng chính là phòng nghiên cứu riêng dành cho mỗi người trong số chúng ta. Những người đang có mặt tại đây đều đã hoàn thành bước nghiên cứu mấu chốt, mới rời khỏi phòng thí nghiệm ra bên ngoài thư giãn một chút. Những người không xuất hiện tại nơi đây là vì bọn họ đang trong giai đoạn nghiên cứu. Hà hà, chúng ta vốn là những kẻ cuồng nghiên cứu học hỏi mà…”

“Cậu cũng vậy còn gì? Thông qua Tiên Chủng, chúng ta có thể xem xét quá trình và những thành tựu trong cuộc đời trước kia của cậu. Một người thường xuyên ôm cuốn sách y học trên tay như cậu, rất là hợp khẩu vị của ta nhé.”

Trần Khánh ngượng ngùng cười cười: “Đã để lão tiên sinh chê cười rồi.”

Lão tiên sinh Tôn Tư Mạc cười nói: “Lại nói về tiêu chuẩn lựa chọn của Tiên Chủng, theo ta, nó thường xuyên lựa chọn những người vừa thông minh, vừa ham học hỏi và có phẩm chất tốt. Ta chỉ đoán được vậy thôi, còn yêu cầu nào khác thì không biết.

Nhưng ta lại biết yêu cầu để xuất hiện tại nơi này. Chắc hẳn cháu cũng nhìn thấy hạng mục thành tựu trong hệ thống của cháu nhỉ? Chỉ khi thành tựu đầy, Tiên Chủng mới mang cháu đến nơi đây."

"Đương nhiên, thành tựu rất khó để hình dung cụ thể, chỉ hiểu đơn giản là những việc làm của chúng ta, giúp ích được cho rất nhiều người, nhưng chỉ một mình chúng ta cống hiến thôi thì chưa đủ, chúng ta còn phải truyền kinh nghiệm và học thức của mình lại cho đời sau nữa. Lấy ví dụ như mấy cuốn sách của ta, tri thức của lão Biển Thước, Ngũ Cầm Hí của lão Hoa Đà, Bản Thảo Cương Mục của lão Lý Thời Trân…"

"Đó chỉ là lĩnh vực trung y thôi nhé, trong cộng đồng của chúng ta ở nơi này còn có rất nhiều nhà khoa học, chuyên gia trên đủ mọi lĩnh vực nữa cơ. Chúng ta cũng thường xuyên giao lưu học hỏi bọn họ. Về sau, khi cháu quen với mọi người ở nơi này cháu cũng sẽ biết thôi."

"Bởi vậy, đạt được thành tựu rất khó, và chỉ giới hạn trong một chu kỳ nhất định của Tiên Chủng thôi, nên không phải ai cũng có thể xuất hiện tại nơi này."

"Được rồi, những gì cần nói, ta đã nói cho cháu nghe cả. Hà hà, trong quãng thời gian tồn tại ở nơi này, lão phu đã làm hướng dẫn viên cho khá nhiều người rồi đó. Rất vui được gặp cháu ở nơi này."

Trần Khánh ôm theo cõi lòng rung động không thôi khi vừa được tiếp nhận quá nhiều thông tin như vậy, hắn lễ phép cảm ơn lão tiên sinh rồi bước tới chào hỏi từng người đang có mặt tại nơi này.

Có thể kể ra đủ những cái tên lẫy lừng trong lịch sử như Albert Einstein, Nikola Tesla, Marie Curie, Charles Darwin, Leonardo de Vinci… xuất hiện tại nơi này.

Đúng như lão tiên sinh Tôn Tư Mạc nói, những con người đã từng cống hiến rất lớn cho thế giới, đều có cơ hội được xuất hiện tại nơi đây, tiếp tục nghiên cứu và thúc đẩy Tiên Chủng.

Tiên Chủng cũng như một phần mềm dạy học dành riêng cho bọn họ, bọn họ có thể truyền kiến thức, kinh nghiệm của mình vào Tiên Chủng để nó đi tìm một thiên tài đời sau khác, làm một đứa học trò đủ tiêu chuẩn đạo đức, đủ khả năng thay bọn họ mang những kiến thức kia về với quê hương của bọn họ là Trái Đất.

Đứa học trò ấy sẽ thay bọn họ làm những điều bọn họ còn đang ấp ủ và thực hiện dở dang tại thế giới kia.

Hắn không biết Tiên Chủng là gì, nó có giống Thiên Đạo mà những nhà văn thường nhắc đến trong tiểu thuyết của bọn họ hay không, nhưng hắn biết những con người đang có mặt ở nơi này chính là những vì sao, vẫn thường ngày quan sát thế giới, thường ngày ảnh hưởng đến thế giới dưới kia.

Hiện giờ, hắn cũng trở thành một vì sao trên đó.

Và tiếp sau đây, hắn - một trong số rất nhiều học trò của những con người vĩ đại trên đây, sẽ tiếp nối bước chân bọn họ, tiếp tục nghiên cứu, sáng tạo, tiếp tục làm công việc hắn yêu thích, chờ một ngày nào đó, Tiên Chủng sẽ mang toàn bộ những gì hắn có, chuyển xuống một con người dưới kia, để đối phương đi hoàn thành những gì hắn và những con người trên này đang ấp ủ.

Bọn họ đã mất đi nhưng trên thực tế vẫn còn tồn tại mãi mãi…